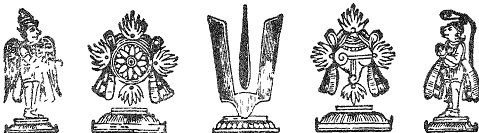
ஸ்ரீ:

பேரருளாளன பெருநதேவிததாயாா திருவடிகளே சரணம.

ஆழவாரெம்பெருமானாா ஜீயா திருவடிகளே சரணம.

விசதவாக் சிகாமணிகளான மணவாளமாமுனிகளருளிச்செய்த

ஸகல ஸ்ரீஸூக்திகளேயுங்கொண்ட

ஸ்ரீமத் வரவரமுநீந்த்ர க்ரந்தமாலே

(முதல் ஸம்புடம்)

— இதில் அடங்கியுள்ள திவ்யக்ரந்தங்கள —

ஸ்ரீகாஞ்சீ. பிரதிவாதிபயஙகரம்

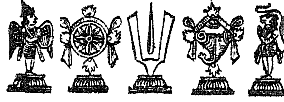
அண்ணங்கராசாரியர்

பதிப்பு.

பராபவஹூ ஐப்பசித் திருமூல நன்னாள

1966

விலே 25 ரூ.

ஆழவாரெமபெருமானா ஜீயா திருவடிகளே சரணம.

நம்பெருமாள் திருமுன்பே மணவாளமாமுனிகள் ஈடுகாலக்ஷேப சாத்துமுறை கோஷ்டி

ஸ்ரீபூப்யாம் ரங்கநாதே சடஜிதுபநிஷத்வ்யாக்ரியாம் சரோதுகாமே
சேஷஸ் ஸநதோஷயிஷயந வரவரமுநிதாம பராபயயோ வாததேகரே
காஷாய ஸ்ரீதுலஸயமபுஜமணி ஸூசிகா யஜஞஸூதர தரிதணடை
பாநதம சுபரோாதவபுணடரம ஸமர ஹருதய ஸதா கோசமுதராஙகஹஸதம

ஸ்ரீ:

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மாமுனிகளின் திவ்யஸூக்திகாம்பீர்யாநுபவம்.

எம்பெருமானார் ஸ்ரீ வைகுண்டகத்யத்தைத் தலைக்கட்டுமிடத்து *அம்ருத ஸாகராந்தர் நிமக்ந ஸர்வாவயவஸ் ஸுகமாஸீத* என்றருளிச் செய்தார். ஸகல அவயவங்களும் அமுதக்கடலினுள்ளே ஆழ்ந்திருக்கப்பெறவேணுமென்பது இதன் பொருள் இவ்விருள்தருமாஞாலத்திலே இப்படியிருக்கப்பெறுகை ஸம்பவிக்குமாவென்று அடியேன் பலகால் ஆலோசிப்பதுண்டு. ஸ்ரீமத் வரவரமுநீந்த்ரக்ரந்தமாலாப்ரதமஸம்புட முத்ரணத்தை எவ்வகையான இடையூறுமின்றிக்கே இன்று தலைக்கட்டினவடியேன் மெய்யே அம்ருதஸாகராந்தர் நிமக்நஸர்வாவயவனாயிருக்கின்றேன் என்றைக்கோ பரமனடி சேர்ந்திருக்கவேண்டிய அடியேனை மணவாளமாமுனிகள் உயிர்பெறுத்திவைத்தருளினது அடியேனுக்கே உரிய இக்கைங்கர்யத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ளுதற்காகவே யென்று திண்ணமாகவெண்ணினேன்.

இத்தொண்டு புரியவேணுமென்று நேற்றை விசுவாவஸு பங்குனி விசாகத்தன்று பாரித்தேன் எந்தக் காரியத்திலும் அடியேனுக்கு ஜ்ஞான சிகீர்ஷா ப்ரயத்னங்கள் தொடர்ந்தே நிகழ்வது வழக்கமாதலால் அன்றே முயன்றேன். என்ன காரணமோ! நேற்றை ஆனிமாதம் வரையில் முயற்சி பலிக்காமலேயிருந்தது. காரியத்தின் கனத்தையும் உடல்நலக்குறையையும் சிந்திக்கச் சிந்திக்க உத்ஸாஹம் குன்றியது. நமது ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஆனிமாதத் திருமூலத்திற்கு ஒரு சிறப்புண்டாதலால் அன்று அசிந்திதமாகவே ஓர் உத்ஸாஹமுண்டாயிற்று. அன்று பேரருளாளனுடைய பௌர்ணமிப் புறப்பாட்டில் 'அவிதர்க்கிதஸம்பவம்' என்னும்படியாய் அடியேனுடைய சிந்தைக்கே நிலமானதொரு மஹாநுக்ரஹத்தைப்பெற்று அந்நாளையே நன்னாளாகக்கொண்டு அன்றே தொடங்கினேன். ஓராண்டளவு சிரமப்பட்டு முடிக்கவேண்டிய இப்பெரிய காரியத்தை ஏற்றக் குறைவின்றி நூறு நாட்களில் முடிக்கப்பெற்ற பாக்கியத்தை என்னென்பேன். நாலைந்து அச்சுக்கூடங்களில் தொடர்ந்து வேலைநடத்த நேர்ந்தது. அச்சுக்காகிதங்களைத் திருத்துவதென்கிற பணியை இரவும் பகலும் புரியநேர்ந்தது. உடல்நிலையோ மிகவும் கிலேசமான நிலையே. அநாயாஸமாக முடிந்தபின்பு அதையெல்லாம் எழுதிப் பயனென்? பூர்வாசார்ய க்ரந்த மாலைகள் பலவற்றைப் பன்னாள் முன்னே பிரசுரித்திருந்தேனெனினும் அதெல்லாம் ஒரு தட்டாயும், இஃதொன்று தனித்தட்டாயும் கருதத்தக்கதாயிற்று.

அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்பு செய்வித்து என்று ஆழ்வார் தாம் அருளிச்செய்த கணக்கிலே அறியாக்காலத்திலேயே அடியேன் மணவாளமாமுனிகளின் திவ்யஸூக்தியமுதக்கடலில் ஆழங்காற்படப்பெற்றவன். அஸ்மத்குலகூடஸ்தர் அருளிச்

*

செய்த ஸ்ரீ வரவரமுநி சதகஸ்துதியைத் திருத்தகப்பனார் இளமையில் கற்பித்தபோது *ஸூராஹாராஸாரீகரணசண யத்ஸூக்தி லஹரீகரீயஸ்தாம் ஸ்தோதும் ப்ரபவதி ந வாசஸ்பதிரபி *த்ராக்ஷாமதிக்ஷிபதி நிந்ததி மாகரந்ததாராம் ஸுதாரஸ ஜரீம் அதரீகரோதி* இத்யாதி ச்லோகங்களைச் சிந்தனை செய்யும்போது 'இங்ஙனே அற்புதமாகப் போற்றப்படுகின்ற ஸ்ரீஸூக்திகளை எப்போது அநுபவிக்கப்பெறுவோம்!' என்று நெஞ்சிலே தோன்றிக்கொண்டிருந்தது அந்த பாக்யம் ஒரு காலவிசேஷத்தில்தானே ப்ராப்தமாகும். ப்ராப்தமான நன்னாள் முதலாக இன்றளவாக *உள்ளுந்தோறும் தித்திக்கும்* என்றல்லால் வேறொன்றும் சொல்லலாவதில்லை மாமுனிகளின் திவ்யஸூக்தி மாதுர்ய காம்பீர்யாதிகளைப்பற்றி அடியேன் பலகால் பல வியாஸங்கள் எழுதியிருப்பவை உலகம் பரவியேயுள்ளனவாதலால் இப்போது அபூர்வமாக என்ன எழுதவேண்டியிருக்கிறது ஸாரமாகவொன்றெழுதுகின்றேன்.

மாமுனிகளருளிச்செய்த திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதிக்குத் தனியனிட்டவாசிரியர் *அல்லும்பகலுமனுபவிப்பார் தங்களுக்குச் சொல்லும் பொருளும் தொகுத்துரைத்தான் நல்ல மணவாளமாமுனிவன்* என்றார் இப்படியொரு தனியன் எந்த நூலுக்கும் தோன்றியதில்லை. ஸ்ரீஸூக்திகளை அல்லும்பகலும் அனுபவிக்கப்பெறுவார் ஆரேனுமுளரோ? நாடோறும் அதிகமாக அநுபவித்தால் இரண்டு மூன்று, நாலைந்துமணி காலம் அநுபவிக்கப்பெறலாம். ப்ரக்ருதம் இந்த க்ரந்தமாலை அச்சிடத்தொடங்கின நாள் முதலாக இடையிற்சென்ற நூற்றெட்டு நாட்களிலும் அல்லும்பகலும் இந்த திவ்யஸூக்திமாலையின் அநுபவமேயன்றி வேறொன்றும் நானறியேனென்றிருந்தவடியேன் பேரின்ப வெள்ளம் பெருக நின்று விஜ்ஞாபிப்பது கேளீர்;

பகவத் பாஷ்யகாரர் மூலத்திற்கு வியாக்கியானமாக அருளிச்செய்த ஸ்ரீ பாஷ்ய தீபஸாரங்கள் இருந்தாலும் பகவத்கீதைக்கு வியாக்கியானமாகவருளிச்செய்த பாஷ்யம் அவருடைய வியாக்கியானத் திறமையை நன்கு விளக்கவல்லது. அபேக்ஷிதார்த்தங்களை அணுவளவும் விடாமலும், அநபேக்ஷிதார்த்தத்தை அல்பமும் புகவிடாமலும் அற்புதமாகவருளிச்செய்த திவ்யக்ரந்தம் கீதாபாஷ்யம் என்று பரீக்ஷகபரிப்ருடர்கள் சொல்லிப்போருவர்கள். மணிப்ரவாள ஸரணியில் வியாக்கியானங்கள் *பிள்ளான் நஞ்சீயர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை தெள்ளார் வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை (வாதிகேஸரி) மணவாளயோகி முதலானோர் அருளிச்செய்தவையிருந்தாலும், சாஸ்த்ரார்த்த நிஷ்கர்ஷம் பண்ணத் தோன்றிய ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களுக்கு வியாக்கியானங்கள் மணவாளமாமுனிகள் இட்டருளின ஸரணியை வேறு எந்த ஆசாரியரும் அணுமாத்ரமும் அநுகரிக்கவும் இயலாது திடீரென்று எந்த இடத்தையெடுத்து ஸேவித்தாலும் அந்த பங்க்தி ரசனைகள் *தேனும் பாலும் நெய்யும் கன்னலுமமுது மொத்தே* என்னும்படியாக இருக்குமேயல்லது, ஸாதாரணமென்னும்படியான ஸ்தலம் ஒன்றுகூட இராது ஸூத்ரம்போன்ற சூர்ணைகளுக்கு அவதாரிகையிட்டருளுமழகே அதிவிலக்ஷணமானது. மந்தமதிகளுக்கு மூலத்தில் தோற்றும் சங்கைகளைப் பரிஹரிப்பதும், மஹாமேதாவிகளுக்கும் தோன்றமாட்டாத ஆசங்கைகளை உத்க்ஷேபித்து அலீலையாக அகற்றுவதும், ஸகலஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களிலிருந்தும், ஸ்ரீ பாஷ்ய ச்ருதப்ரகாசிகாதிகளிலிருந்தும், ஸாங்க்ய பௌத்தயாதவப்ரகாசாதிகளின் க்ரந்தங்களி

லிருந்தும், அஹிர் புத்ந்யஸம்ஹிதை, விஷ்வக்ஸேநஸம்ஹிதை, விஹகேந்த்ரஸம்ஹிதை, லக்ஷ்மீதந்த்ரம், . . ., என்னும் பல ஸம்ஹிதைகளிலிருந்தும் ப்ரமாணவசனங்களை அபரிமித மாக அடுக்குவதும் அஸிதரஸாதாரணங்களேயாகும்.

அநேகவித ஸௌகரியங்களுண்டான இக்காலத்திலும் அருமைப்பட்டிருக்கும் பல க்ரந்தங்கள் மாமுனிகளுக்கு எப்படித்தான் கிடைத்தனவோ! என்று ஊஹிக்கவும் முடிய வில்லை நான்கு ரஹஸ்யங்களினுடையவும் வியாக்கியானங்களில் ஸ்வாமி உதாஹரித்தருளி யிருக்கும் ஸம்ஸ்க்ருத ப்ரமாணங்களுக்குத் தனித்தனியே அகராதியட்டவணை இதில் காட்டியிருக்கிறேன்: முமுக்ஷுப்படி வியாக்கியானத்தில் உதாஹரித்தருளின ப்ரமாண வசனங்கள் 189, தத்வத்ரயவியாக்கியானத்தில் உதாஹரித்தருளினப்ரமாணவசனங்கள் 542; ஸ்ரீவசநபூஷணவியாக்கியானத்தில் உதாஹரித்தருளினப்ரமாணவசனங்கள் 492; ஆசார்ய ஹ்ருதய வியாக்கியானத்தில் உதாஹரித்தருளின ப்ரமாணவசனங்கள்555 ஆக ஸம்ஸ்க்ருத ப்ரமாணங்கள் மாமுனிகளின் வியாக்கியான க்ரந்தங்களில் (1778) மேற்கோளாக எடுத் தாளப்பட்டுள்ளன இவற்றுக்கு இப்போது அகராதியட்டவணைமட்டும் ஸித்தப்படுத்தி யிருக்கிறேனிதில் இதில் இன்னும் மூன்று காரியங்கள் சேஷித்துள்ளன, 1. அந்த ப்ரமாணவசனங்களைப் பூர்த்தியாக எழுதுதல். 2. அவற்றுக்குப் பொருள் விளக்குதல். 3 அவற்றுக்கு ஆகரம் காட்டுதல். ஆக இம்மூன்றும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவவுலகுககு மஹோபகாரகங்களாகும். மாமுனிகளின் திருவருளினாலேயே இவை நிறைவேறவேண்டும், நிறைவேறும்.

மாமுனிகளின் திவ்ய ஸூக்தி ஸுதாநிதியில் அடியேன் கண்டவொரு விலக்ஷண மான ப்ரக்ரியையை விஜ்ஞாபிக்கக் கேளீர். மாமுனிகள் ஆங்காங்கு தாம் அருளிச் செய்கிற அர்த்த விசேஷங்கள் வேறுசில ஆசாரியர்களின் க்ரந்தங்களிலுமிருந்தால் அந்த ஸ்தலங்களை யெடுத்துக் காட்டியருளாமல் விடமாட்டார். இந்த ப்ரக்ரியை இதர ஆசாரியர்களிடத்தில் காணவரிது அவர்கள் பூர்வாசார்ய ஸ்ரீ ஸூக்திகளிலிருந்து மேற்கோள்கள் எடுத்துக்காட்டிடுவது ஸ்வல்பமாகவே யிருககும். இருந்தாலும் அர்த்தங்கள் இதர ஆசாரியர்களுடையனவாயிருக்கும். ஆனால் அது விப்ரலம்பமன்று; அதுவொரு நடை என்று கொள்ளவேண்டியதாகும். "கேசித் ஏவமாஹு:; அபரே ஏவமாஹு" என்று, பெயரைக் காட்டாமலும் ஆகரம் காட்டாமலும் (சிலர் சிலர் என்றே) எழுதிக்கொண்டு போவாருமுளர். மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியான ப்ரக்ரியை இத்தகைத்தன்று தாம் அருளிச்செய்யும் விஷயங்களுக்கு வேறு ஆசாரியர் களின் ஸம்வாதமிருக்குமிடங்களில் "இன்ன ஆசார்யர் இன்னவிடத்திலே இன்னபடி யருளிச்செய்துள்ளார்" என்று அந்தந்த ஸ்ரீஸூக்திகளை யெடுத்துக்காட்டியே தீருவர். இது மாமுனிகளின் திவ்ய க்ரந்தங்களுககுத் தனிச்சிறப்பு. 'இதுகாரணமாகவே "பொய்யிலாத மணவாளமாமுனி புந்திவாழி" என்கிற வாழ்த்து அமைந்தது. மாமுனி களின் வியாக்கியானங்களில் எங்கெந்த ஆசாரியர்களின் ப்ரஸ்தாவமுள்ளது என்பதை யாவரும் சிரமப்படாமல் தெரிந்துகொள்வதற்கு இதன் கீழே ஒரு பட்டிகை தருகிறேன்.

1. ஆளவந்தார்.
2. பெரியநம்பி.
3. திருக்கோட்டியூர்நம்பி
4. எம்பெருமானுர்
5. எம்பார்.
6 வங்கிப்புரத்து நம்பி.
7. கூரத்தாழ்வான்.
8. திருவரங்கத்தமுதனுர்.
9. உயயக்கொண்டார் (பிற்பட்டவர்)
10 திருக்கண்ணமங்கை யாண்டான்.
11 பட்டர்.
12 ஸ்ரீ ஸேநாபதி ஜீயர்.
13 கிடாம்பிப்பெருமாள்
14 முதலியாண்டான்.
15 பிள்ளை திருநறையூ ரரையர்
16. வடுகநம்பி
17 எங்களாழ்வான்.
18 நஞ்சீயர்
19 நமபிள்ளை.
20 நடாதூரம்மாள்.
21. ச்ருதப்ரகாசிகாபட்டர்.
22. வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை
23. பெரியவாச்சான்பிள்ளை
24. ஆச்சான்பிள்ளை.
25. நடுவில் திருவீதிப் பிள்ளை பட்டர்.
26 அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனுர்.
27 வேதாந்தவாசிரியர்
28 வில்லிபுத்தூர்ப்பகவர்.
29 வேதாசார்யபட்டர்
30 வாதிகேஸரி ஜீயர்

இவ்வாசிரியர்கள் முப்பதின்மரில், பெரியநம்பி, திருக்கோட்டியூர்நம்பி, வங்கிப் புரத்துநம்பி, எம்பார், (உடையவர்காலத்து) உய்யக்கொண்டார், திருக்கண்ணமங்கை யாண்டான், ஸ்ரீ ஸேநாபதி ஜீயர், கிடாம்பிப்பெருமாள், முதலியாண்டான், பிள்ளை திருநறையூரரையர், வடுகநம்பி வேதாசார்யபட்டர், வில்லிபுத்தூர்ப்பகவர் என்னும் பதின்மூவருடைய ப்ரஸ்தாவம் பெரும்பாலும் மூலத்திலிருந்துகொண்டும், சிறுபான்மை ப்ராஸங்கிகமாக வருவதுகொண்டும் அமைக்கப்பட்டது. இவ்வாசிரியர்கள்தாம் க்ரந்தங் களையருளிச்செய்திருந்து அவற்றிலிருந்து உதாஹரித்தருளின ஸ்ரீ ஸூக்தி ஏதுமில்லை. இவற்றைச் சிறிது விளககிக்காட்டுகிறேன்

1 **பெரியநமபியின** ப்ரஸ்தாவம் ஸ்ரீ வசனபூஷணத்தில் (சூர்ணிகை) உய்யக்கொண் டாருடைய ஸ்ரீஸூக்தி மட்டும் ஓரிடத்திலுண்டு 234லும், ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் 85லும் பட்டுமேயுள்ளது. மூலத்திலுள்ளது வியாக்கியானத்தில் விவரிக்கப்பட்டதத்தை இரண்டிடத்திலும் விஷயமொன்றே 2 **திருக்கோட்டியூர் நம்பியின** ப்ரஸ்தாவம்— முமுக்ஷுப்படி சரமச்லோகப்ரகரணத்தின் வியாக்கியானவதாரிகையிலே " இதிலர்த்தம் கேட்கைக்காகவிறே எம்பெருமானுர் பதினெட்டு பர்யாயம் திருக்கோட்டியூர் நம்பிபக்கல் எழுந்தருளிற்று ...... இத்யாதி ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் (73.) *அஹமர்த்தத்துககு* இத்யாதி சூர்ணையின் வியாக்கியானத்திலே "திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸ்ரீ பாதத்திலே ஆழ்வான் ஆறுமாஸம் ஸேவித்துநின்று மஹாநிதியாகப்பெற்ற அர்த்தமிறே இது." என்றது 3. **எம்பாருடைய** ப்ரஸ்தாவம்—முமுக்ஷுப்படி முடிவில் "ஆஸ்திகனுய் இவ் வர்த்தத்தில் ருசிவிச்வாஸங்களுடையனுய் உஜ்ஜீவித்தல் நாஸ்திகனுய் நசித்தலொழிய நடுவில் நிலையில்லையென்று பட்டருக்கு எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தை." என்றுள்ள ஸ்ரீ ஸூக்தியின் விவரணம் காண்க. இஃது ஓரிடமே எம்பாரைப் பற்றியது. 4. **வங்கிப் புரத்து நம்பியின்** ப்ரஸ்தாவமும் முமுக்ஷுப்படி முடிவில் *இதுதான் அநுவாத கோடி யிலே யென்று வங்கிபுரத்துநம்பி வார்த்தை* என்ற மூலமும் வியாக்கியானமுமான ஓரிடமே. 5 (**உடையவர்காலத்து**) உய்யக்கொண்டாருடைய ப்ரஸ்தாவம் முமுக்ஷுப்படி முடிவில் *உய்யக்கொண்டாருககு உடையவரருளிச் செய்ததாக ஓரிடமும்; ஸ்ரீவசந பூஷணத்தில் (சூ 3) "இதிஹாஸபுராணயோ இதிஹாஸா பலீயாம்ஸ." என்று தொடங்கி தத்வ நிர்ணயத்திலே உய்யக்கொண்டாராலும் ப்ரதிபாதிககப்பட்டது." என்று மற்றோரிடமும். (இந்த க்ரந்தம் இப்போது கிடைப்பதில்லை.)

6. **திருக்கண்ணமங்கையாண்டான** ப்ரஸதாவம், ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் (சூ 82) "திருக்கண்ணமங்கையாண்டான ஸவவ்யாபரத்தை விட்டான" என்றவிடதது வியாக்கியானம ஓரிடமே 7 **ஸ்ரீ ஸேநாபதி ஜீயர** ப்ரஸதாவம், (முமுக்ஷுப்படி-41) *அத்ரபகவத் ஸேநாபதி *மிசரர்வாகயம்* எனறவிடத்து வியாககியானமோரிடமே 8 **கிடாம்பிப்பெருமாள** ப்ரஸதாவம், (ஸ்ரீவசனபூஷணம-385 ல) "பாஷ்யகாரர் காலத்திலே ஒருநாள பெருமாள் புறப்பட்டருளுநதவேயும பார்த்துப் பெரிய திருமண்டபத்துக்குக கீழாக முதலிகளெல் லாரும திரளவிருந்தவளவிலே இவ்வர்ததம ப்ரஸதுதமாகப் பினபு பிறந்த வார்த்தையை ஸமரிபபது" எனறவிடத்து வியாககியானத்தில் "**கிடாமபிப்பெருமாள இருநதவா**" எனற ஓரிடமே 9 **பிளளை திருநறையூரரையா** ப்ரஸ்தாவம், மேலே கிடாம்பிப்பெருமாள ப்ரஸதாவம் காட்டின விடமொன்றும், (ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலேயே 84) பிளளை திருநறையூரரையர் உடம்பையுபேக்ஷித்த கதையின் விவரண ஸதலமொன்றுமாக இரண்டிடம்

10, 11. **முதலியாண்டான, வடுகநமபிகளின** ப்ரஸ்தாவம், (ஸ்ரீவசநபூ 411) *வடுக நம்பி ஆழ்வானையும் ஆண்டானையும் இருகரையரென்பர்* எனறவிடத்தொன்றே 12 **வேதாசாரய பட்டா** ப்ரஸதாவம், (ஆசார்ய ஹருதயம் 53) *புரவியேழொரு காலுடைய தேரிலே* இத்யாதி சூர்ணையின முடிவில 'வேதகுருபதேசம்'' எனறவிடத்து வியாககியானம ஓரிடமே மூலததில் **வேத** குருவென்றதறகு வேதாசார்ய பட்டரெனறு விவரணமுளளது. வேதவ்யாஸபட்டரெனகிற சீராமப்பிளளையின் திருக்குமாரரிவர்.

13 **விலலிபுததூர்ப்பகவா** ப்ரஸதாவம், (ஆசார்யஹ்ருதயம் 32) *ஸாதநஸாத் யங்களில முதலும முடிவும் வர்ணதாமிகள் தாஸவருத்திகளெனறு துறைவேறிடுவித்தது* எனறவிடத்து வியாககியானம ஞானஸாரத்தில் (13) பாட்டின ப்ரமாணயோஜனையும் காணக ஆக இப்பதினமூவர் தவிர சேஷிததுள்ள ஆசிரியர்கள பதினெழுவர். ஆளவநதார் முதலாக வாதிகேஸரி ஜீயரளவான இபபதினெழுவர் ஸ்ரீஸூக்திகள் உதாஹரிககபபட்டுளள விடங்களுககு விவரணம காட்டுகிறேன் காணமின

ஆளவநதாா = இவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகள தததவத்ரயே 4 ஸ்ரீவசநபூஷணே 4 ஆசார்யஹருதயே 2 ஆக பதது ஸதலங்களில அநதந்த சூர்ணிகைகளின லககம் வருமாறு,—(தத்வ) 3, 45, 70, 92 (இவறறுள் 70-ல் ஸித்தித்ரயகாரிகை மற்றவறறில ஸ்தோதரரதந ஸூக்திகள (ஸ்ரீவசநபூஷணே) 182 259 323 380 (ஆசார்ய ஹ்ருதயே) 66, 87, 151

எமபெருமானாா = முமுக்ஷு 97 183 243 274 (தத்வத்ரயே) 3 10 15 18 34 35 37 40 41 45, 79 85 92 117 129 130 132 141 195. (ஸ்ரீவசநபூஷணே) 96 146 160 180 234 274 (ஆசார்யஹருதயே) 36 65 66, 85 91 99, 153 155, 162 204 224 228 233

கூரததாழவான (தத்வதரயே) 45 79 148 185 194 195 (ஸ்ரீவசநபூஷணே) 73 203.

திருவரஙகததமுதனாா ஸ்ரீவசநபூஷணே. 426.

*

படடா (முமுக்ஷுப்படி) 2 46 (தத்வதரயே) 28 45 148 150 160 179 202 (ஸ்ரீவசநபூஷணே) 3 5 8 38 306 (ஆசார்) 1

எஙகளாழவான் (தத்வத்ரயே) 103, 106, 109 ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராண வ்யாககயாநாத்.

நஞ்சீயர் (தத்வத்ரயே) 142 கத்யவ்யாககயாநோதாஹரணம் (ஸ்ரீவசந) 69 192.

நமபிளளை (ஸ்ரீவசநபூ) 31 347 (ஆசார்.) 85

நடாதூரமமாள் = (ததவத்ரயே) 35 (ஸ்ரீவசந) 381

சருதபரகாசிகாபடடா (தத்வத்ரய) 49, 89 103, 109 116 148 ச்ருதப்ரகாசிகையிலிருநதும், ஸூபாலோபநிஷத் வயாககியானததிலிருநதும, சுகபக்ஷீயத்திலிருந்தும்.

வடககுததிருவீதிபபிளளை, (ஸ்ரீவசனபூ) 443 (ஆசார்) 228

பெரியவாசசானபிளளை = (தத்வத்ரயே) 103 பெரியவாச்சானபிளளைபென்று ஸ்பஷ்டநிாதேசமுள்ளது இவவிடமொனறே பூருவர்களருளிசசெயததென்று சிலவிடங்களிலுண்டு

ஆசசானபிளளை = (முமுக்ஷு) 12 97 99 (த்வய = அவதாரிகை) (தத்வத்ரயே) அவதாரிகை 3 35 103, 124 142 149 181 (ஸ்ரீவசன) 11 49 332 (ஆசார்) 99

நடுவில திருவீதிபபிளளைபடடா = (ததவதரயே) அவதாரிகை 120 151 160 (ஸ்ரீவசநபூ) 5 (ஆசார்) 85

அழகிய மணவாளபபெருமாள நாயனாா = (முமுக்ஷு) 129 (தத்வத்ரயே) 46 (ஸ்ரீவசந) 159 (ஆசார்) 103, 113, 127—இநத மூன்றிடஙகளிலும் பட்டோலையிலிருநது உதாஹரணம்.

வேதாநதவாசிரியா = (முமுக்ஷு) 6 ந்யாஸவிம்சதி ச்லோகம் (தத்வத்ரயே) 39, 82. ரஹஸ்யதரய ஸாராத 80 ததவமுகதாகலாபாத்

வாதிகேஸரி ஜீயா = (முமுக்ஷு) 75 த்வயபரகரணவதாரிகை (தத்வதரயே) 35 103 (ஸ்ரீவசன) 6 381

ஆக, ஆளவந்தார், எம்பெருமானுர், கூரத்தாழ்வான, அமுதனுர், பட்டர், எங்களாழ்வான, நஞ்சீயா, நமபிளளை, நடாதுரமமாள, சருதப்ரகாசிகாபட்டா, வடககுதத திருவீதிப்பிளளை, பெரியவாச்சான்பிளளை, ஆசசானபிளளை, நடுவில பிளளை, அழகிய மணவாளப்பெருமாள வேதாந்தவாசிரியர், வாதிகேஸரி ஜீயா—என்னுமிவ்வாசார்யாகளின ஸ்ரீஸூகதிகள (123) நூறறிருபததமூனறு ஸகலஙகளில கையாளபபட்டுள்ளன ஒனபது இடஙகளில் ஸ்ரீஸூகதயுதாஹரணமினறிககே திருநாம பரஸதாவமாத்ரம் மூனறிடங்களிலே திருநாமமும் எடாமல, ஆகரமும காட்டாமல ஸ்ரீஸூகதிமாதரோதாஹரணம

ஸ்ரீவசனபூஷணம் 457ல் "நல்ல புதல்வர் இத்யாதியாலே அருளாளப்பெருமா ளெம்பெருமானரு மருளிச்செய்தார்" அதிலேயே (449ல்) "அமுதத்தைப் பார்த் திருப்பாணாழ்வார்-என்றும் சொல்லக்கடவதிறே" என்று ஞானஸாரப் பாசுரத்தை யுதாஹரித்தவளவே ஆசிரியர் திருநாமமுமில்லை, நூலின் திருநாமமுமில்லை.

நான்கு ரஹஸ்ய வியாக்கியானங்களிலும் ஸம்ஸ்க்ருத ப்ரமாண வசனங்கள் 1778 என்று ஏற்றத்தாழ்வின்றி யெடுத்துக் காட்டியது போல திவ்யப்ரபந்த மேற்கோள்களைப் பற்றியும் கணக்கு காணமின,

1. முமுக்ஷுப்படி வியாக்கியானத்தில்	108	3 ஸ்ரீவசனபூஷண வியாக்கியானத்தில்	276
2 தத்வத்ரய வியாக்கியானத்தில்	42	4 ஆசார்யஹ்ருதய வியாக்கியானத்தில்	1903

ஆக (2329) இரண்டாயிரத்து முந்நூற்றிருபத்தொன்பது அருளிச்செயற் சந்தைகள் நான்கு ரஹஸ்ய வியாக்கியானங்களிலும் கையாளப்பட்டிருக்கின்றனவென்று தேறிற்று இவற்றை உதாஹரிக்குமிடங்களில் (என்கிறபடியே) என்றெழுதிச் செல்லாமல், உதாஹரித்தவளவுக்குப் பொருளும் அருளிச்செய்து போருகிறார். இல்லையேல் எடுத்த சந்தைகள் பயன்படாதனவாகுமன்றே காலக்ஷேபரர்கள் வியாக்கியானங்களைத் தேடியெடுத்துப் பார்த்தன்றே பொருளுணர வேண்டியதாகும் அந்த ப்ரயாஸத்திற்கு இடமில்லாதபடி தாமே சோம்பாமல் பொருள் விளக்கமும் செய்தருளவது மாமுனிகளுக்கு அஸாதாரணமான இயல்வு வ்யக்தமாகப் பொருள் தெரியக்கூடிய இடங்களில் (என்கிறபடியே) என்று விட்டிட்டாலும், நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு பங்கு பொருள் விளக்கியே யருளுகிறார் ஆசார்யஹ்ருதய வியாக்கியானத்தில் இதை மிகையாகக் காணலாம் இதில் குறிக்கொள்ள வேண்டிய பெரிய விசேஷமொன்று (அதாவது) தாம் எழுதியருளும் பொருளெல்லாம் பூர்வாசார்ய வியாக்கியான பங்கியாகவேயிருக்குமத்தனையல்லது தாமாக எழுதுவதாயிராது நன்னூலில் *முன்னோர்மொழி பொருளேயன்றி அவர் மொழியும் பொன்னேபோல் போற்றுவம்* என்றதற்கு இணங்கும்படி உபதேசரத்தினமாலையில் *முன்னோர் மொழிந்த முறை தப்பாமல் கேட்டுப் பின்னோர்ந்து தாமதனைப் பேசாதே * என்றருளிச் செய்தவர் மாமுனிகளொருவரேயன்றே இது விசேஷமன்று, இதனில் விஞ்சிய விசேஷம் கேளீர்

மூலகாரர்களான பிள்ளைலோகாசார்யரும் திருத்தகப்பியாரும் தாங்கள் (மூலத் தில்) உதாஹரித்தருளுகிற பாசுரங்களுக்குப் பூர்வாசார்ய வியாக்கியானங்களில் காணாத பொருளையும் பாடத்தையும் திருவுள்ளம்பற்றியிருப்பதுண்டு, அவ்விடங்களில் "இங்கு பூர்வாசார்ய வியாக்கியானம் இங்ஙனன்றிக்கே யிருந்தாலும் பரமாப்தரான இவர் இப்படியருளிச் செய்கையாலே " என்று ஸாதிப்பதுண்டு. இப்படி ஒன்பது இடங்களில் காண்கிறோம் இரண்டிடங்களை மட்டும் காட்டுவோமிங்கு தத்வத்ரயத் தில் (180)ல் எம்பெருமான் ஸவிக்ரஹனாய்க் கொண்டு ஸ்ருஷ்டிக்குமென்றருளிச் செய்ய விரும்பி அதற்கு *முந்நீர் ஞாலம்படைத்த எம்முகில்வண்ணனே* என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தைப் ப்ரமாணமாகக் காட்டினார் பிள்ளை லோகாசாரியர். அங்கு மாமுனிகள் தமது வியாக்கியானத்தில் ' *முகில்வண்ணனென்கிறவிது ஔதார்யகுண பரமாக வ்யாக்கியாதாக்கள் பலரும் வ்யாக்யானம் பண்ணினார்களே யாகிலும், விக்ரஹ பரமாக இவர் அருளிச்செய்கையாலே இங்ஙனுமொரு யோஜனை யுண்டென்று கொள்ளவேணும், ஒன்றுக்குப் பல யோஜனையுமுண்டாயிறே யிருப்பது" என்றருளிச் செய்தார் மற்றோரிடம்,—ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் 399 "எதிர் சூழல்புக்கு" இதுவும் திருவாய்மொழிப் பாசுரம். இதை வ்யாப்திபரமாகக் கொண்டு உதாஹரித்தருளினார் பிள்ளைலோகாசார்யர் இங்கு வியாக்கியானத்தில் மாமுனி கள்—"எதிர்சூழல்புக்கென்கிறது அவதாரபரமாக மற்றுள்ளாரராலே வ்யாக்யாதமாயிற்றாகிலும் இப்போதிவர் இவ்விடத்தில் வ்யாப்திபரமாக வருளிச்செய்கிறார் அநேக யோஜனைகளுண்டாயிறே யிருப்பது" என்றருளிச் செய்துள்ளார்

ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலும் ஒன்று காட்டுவோம்; அதில் (50) "பண்ணார்பாடல் பண்புரை யிசைகொள் வேதம்போலே" என்ற விடத்து வியாக்கியானத்தில்

> "வியாக்யானங்களில் 'பண்புடைவேதம்' என்றொழிய 'பண்புரை வேதம்' என்ற பாடமும், 'இசைகொள் வேதம்' என்கிறதுக்கு ஸாம வேத பரத்வமும் கண்டதில்லையேயாகிலும் ஆப்ததமரானவிவர் இப் ப்ரபந்தத்திலே இப்படி யருளிச் செய்கையாலே இப்படியும் கொள்ள வேணும்" என்றுள்ளது.

இவற்றால் ஆர்த்தி ப்ரபந்தத்தில் "முன்னவராம் நங்குரவர் மொழிகள் உள்ளப் பெற்றோம் முழுதும் நமக்கவை பொழுது போக்காகப் பெற்றோம்" என்று மாமுனிகள் தாமே யருளிச்செய்தது ஸத்யாபிதமாகிறது.

இவை யல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட வொன்று கேளீர்,—ஸகல சாஸ்த்ரங்களிலும் ஆழ்ந்தவ்யுத்பத்தி பெற்றிருப்பவர் மாமுனிகளொருவரேயென்று துணிந்து சொல்லலாம். சாஸ்த்ரங்களை எவ்வளவும் வாசித்து விடலாம். சதுஸ்ஸமுத்ரபாராவார பாரீண: என்று விருதும் வஹிக்கலாம் *அப்தி லங்கித ஏவ* என்கிற ரீதியிலன்றிக்கே *ஆழியுள் புக்கு முகந்து* என்னும்படியாக, விஷயங்களின் சிறுமை பெருமை பாராதே ஒவ்வொன்றையும் ஆழ்ந்து நோக்குகை மாமுனிகளின் வியாக்கியானங்களிலன்றி வேறெங்கும் காண முடியாது. இதற்கு நூறிடங்கள் காட்டலாமாயினும் ஓரிடமே காட்டுகிறேனிங்கு. ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் (ஸூ 17.) *லோகவத்து லீலாகைவல்யம்* என்ற ஸூத்ர பாஷ்யத்தில் "ஜகத் ஸர்க்கே லீலைவ கேவலா ப்ரயோஜநம்" என்றும் "பரஸ்ய ப்ரஹ்மணோ லீலைவ ப்ரயோஜநம்" என்றும் ஸ்ரீஸூக்தி விந்யாஸமுள்ளது. இதையநுஸரித்துப் பிள்ளை லோகாசார்யரும் தத்வத்ரயத்தில் (162) "ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் கேவல லீலை" என்றருளிச்செய்தார். இதில் எந்த வித்வானுக்கும் எவ்விதமான விசிகித்ஸையும் எளிதாகத் தோன்ற மாட்டாது. ஆனால், இங்கு மாமுனிகளின் ப்ரஜ்ஞாவிசேஷம் ஆராய்ச்சி செய்யப் புகுந்தவிதம் நிரூபண நிபுணர்களால் உற்று நோக்கத்தக்கது. ஸ்ருஷ்டி தான் லீலா ரூபமேயொழிய ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் லீலையென்று சொல்லுவது ஸமந்விதமாகாதென்று நிரூபித்தருளி ஸமந்வயம் செய்தருளியிருப்பதை "ஸாரம் து ஸாரஸ்வதம் ஜாநீதே நிதராம்" என்னப் பிறந்தவர்கள் பரிசீலிக்க வேணும். இங்ஙனே தொட்ட தொட்ட விடங்களெங்கும் துரூஹசாஸ்த்ரார்த்த சர்ச்சைகளை மலிந்திருக்கும் ஸ்ரீமத்வரவரமுநீந்த்ர திவ்யஸூக்தி ஸந்நிதியில் *கோ மஜ்ஜதோ ரணுதுலாசலயோர் விசேஷ:* என்ற கணக்கிலே அறிவிலியான அடியேன் போல்வாரும் மஹாப்ராஜ்ஞர்களென்றிருப்பாரும் ஸமசீலர்களே யென்னத் தட்டில்லை.

ஏறக்குறைய அறுபது சூர்ணைகளின் வியாக்கியானத்தில் (அன்றிக்கே) என்றும் (அதவா) என்றும் தொடங்கி யோஜநா பேதங்கள் காட்டியருளுகிறார். அவ்விடங்களில் முந்தின யோஜனைக்கும் பிந்தின யோஜனைக்கும் வாசியறிவதும் காரண மறிவதும் குருமுகமாகக் கேட்டவர்களுக்கன்றி மற்றையோர்க்கு இயலாது.

கிம்பஹுநா? த்ராவிட பாஷையிலமைந்த க்ரந்தங்களென்று நாமமாத்ரமேயாய் ஸகல சாஸ்த்ரார்த்த ஸாரநிதியாய் விளங்குமிந்த திவ்ய ஸ்ரீஸூக்தி மாலையை அர்ச்சாமூர்த்திகள் போலே கோயிலாழ்வாரில் வைத்து ஆராதிக்க வேணுமென்றே ஆஸ்திக பக்தர்கள் ஆவல்கொள்ள வேணுமென்று விஜ்ஞாபித்து நிற்கிறேன்.

இங்ஙனம்

பராபவஹு } ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸன்
ஐப்பசி விசாகம் } பர. அண்ணங்கராசார்யதாஸன்.

முமுக்ஷுப்படி சூர்ணைகளின் அட்டவணை

[லக்கம்—சூர்ணைகளின் வரிசை லக்கம்]

முமுக்ஷுப்படி சூர்ணைகளின அட்டவணை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

இந்த க்ரந்தமாலையை ஸேவிப்பவர்களுக்கு ஸௌகரியமாக இதில் அடியேன் செய்திருக்குமவற்றுக்கு

அறிக்கையும் மற்றும் சில அறிவிப்புகளும்.

1 மாமுனிகள் தமமுடைய வியாக்கியானங்களில எந்தெந்த ஆசாரியர்களின் ப்ரஸ தாவம் செய்தருளி யிருக்கிருரென்பதையும், எந்தெந்த ஆசார்யாகளின் ஸ்ரீ ஸூக்திகளை உதாஹரித்தருளியிருக்கிருரென்பதையும், அப்படி உதாஹரிதத்தருளின ஸ்ரீ ஸூக்திகள் எந்தெந்த இடங்களில் விளங்குகின்றனவென்பதையும, உதாஹரிததவற்றில ஸமஸக்ருத மேற்கோள்கள் இத்தனை, திவ்யப்ரபந்த மேற்கோள்கள இத்தனையென்பதையும் ஸவாமியின் வியாக்கியான நடையின முக்கியமான சில விசேஷங்களையும் "மாமுனிகளின திவ்ய ஸூக்திகாம்பீர்யாநுபவம்" என்ற தலைப்புள்ள (எட்டு பக்கங் கொண்ட) முன்னணியில விவரித்திருக்கிறேன

2 முமுக்ஷுப்படி, தத்வத்ரயம், ஸ்ரீவசந பூஷணம், ஆசார்யஹ்ருதயம் – ஆகிய நான்கு ரஹஸய வியாக்கியானங்களிலும உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள ஸம்ஸ்க்ருத ப்ரமாணங்களுக்கு அகராதிபட்டவணைகளை அந்தந்த ரஹஸயங்களுக்குச சேர [சிலவற்றுக்கு முன்னேயும சில வற்றுக்குப பின்னேயும்] இட்டிருக்கிறேன. லக்கங்களெல்லாம் மூல சூர்ணிகையினுடையவை.

3. நாலகு ரஹஸ்யங்களினுடையவும் மூல சூர்ணிகைகளுக்கு அகராதியட்டவணையும் (லக்கக் குறிப்புடன) இட்டிருக்கிறேன்

4 இந்த திவ்ய க்ரந்தங்கள் ஏக காலத்தில் நாலைந்து அச்சுக்கூடங்களில் துரிதமாக அச்சிடுவிக்க நேர்ந்தபடியால் பக்க லக்கம் பூர்த்தி வரையில் ஏகரீதியாக அமைக்க இயலவில்லை, எனினும் அதனால் ஒரு குறையுமில்லை

5. அபரிஹார்யமான ஒரு குறையே யுள்ளது (அதாவது) இந்த வியாக்கியான ஸ்ரீ ஸூக்திகள த்ராவிட பாஷையில் அவதரித்தவை யென்று நாம மாத்ரமேயொழிய முக்கால் பாகம் ஸம்ஸ்க்ருதமாகவும், கால் பாகமே த்ராவிடமாகவுமுள்ளது ஸம்ஸ்க்ருத பாகங்களை க்ரந்த லிபியில் அச்சிட்டிருந்தால் பங்க்திகளை அஸ்கலிதமாகவும் அநவத்யமாகவும் ஸேவிப்பதற்கு மிக மிக வாய்ப்பாக இருக்கும் தென்மொழியும் வடமொழியும் கலந்து பரிமாறும் இந நடையை மணிப்ரவாள நடையென்று அநாதிகாலமாக வழங்கி வருகிறோம் இந்த நடையில அமையும் ஸ்ரீ ஸூக்திகளில் சேரும் ஸம்ஸ்க்ருத ச்லோகங்களையோ ஸம்ஸ்க்ருத வசனங்களையோ க்ரந்த லிபியில் அமைப்பதுதான் ப்ராசீன தாள கோசங்களிற காணும் முறை. க்ரந்த லிபியைத தமிழ்மொழிக்குச் சேர ஆளவந்தார்தாம் அமைத்தருளினர் என்று பெரியார் பகரக கேட்டிருக்கை அந்த லிபியோடு சேர்த்தே முற்காலத்தில் பல மணிப்ரவாள நூல்கள் அச்சேற்றப்பட்டுமுள்ளன இக்காலத்தில் அந்த லிபியைப் பயிலாதவர்களே பெரும்பான்மையர் ஸம்ஸ்க்ருத பாகங்களுக்கு தேவநாகர லிபியையோ ஆந்திர லிபியையோ சேர்ப்பது விஷமமும் விரஸமுமாகும். இதைத் தீர ஆலோசித்து முழுதும் தமிழ் லிபியாகவே அமைக்க நேர்ந்தவிது அடியேனுக்கு மிகவும் மனக் குறையே. இது அபரிஹார்யமென்று கொண்ட தத்தனே *

உபகாரகர்கள் திறத்தில் க்ருதஜ்ஞதாவிஷ்கரணம்.

இந்த க்ரந்தமாலையைப் பிரசுரம் செய்யவேணுமென்று அடியேன் சென்ற விச்வாவஸு பங்குனி விசாகத்தன்று ஆசை கொண்டதாக முகப்பில் விஜ்ஞாபனம் செய்திருக்கிறேன அப்போது திருக்குறுங்குடி திருஜீயர்மடம் ஆஸ்தானத்தை அலங்கரித்திருந்த ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ. பட்டர்பிரான ஜீயா ஸ்வாமி ஸன்னிதிக்கு விஜ்ஞாபனம் விடுக்க, ஸ்ரீஸ்வாமி பரமக்ருபையுடன உத்ஸாஹாபிவாதகமான ஸ்ரீமுகத்தை யருள்செய்தார் ஸ்ரீ வைஷ்ணவவுலகின தௌர்ப்பாக்யவசத்தினால் அந்த ஸ்வாமி அகாலத்தில் திருநாடலங்கரிக்க நேர்ந்துவிட்டது ஆயினும் வர்த்தமான (48–வது பட்டாபிஷிக்தரான) ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ கலியன்ஸ்வாமி கனிந்த திருவுள்ளங்கொண்டிருப்பது பரமபாக்யம்

திருமலை திருப்பதி ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ.
பெரிய ஜீயர்ஸ்வாமியின் மஹோபகாரம
"ஒரெண்டானு மின்றியே வந்தியலுமாறு"
என்றதற்கு நிதர்சனபூமி.

புதுடில்லியில வாழும் ஸ்ரீமான A; ராமாநுஜாசாரியருடைய பஹுமுகமான முயற்சி ஈடுமெடுப்பு மில்லாதது மதுரையில் வாழும் ஸ்ரீமான் ஸ்ரீவைஷ்ணவமணி. டாக்டர் V சேஷ ராமாநுஜயாவின் ஸஹயோகம் சிந்தைக்கும் கோசரமன்று மிக மிகப் பாராட்டவுரியது அடுத்து வரும் இரண்டாவது ஸம்புடத்தில உதவிகளெல்லாம் விரிவாக வெளியிடப்பெறும்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:
பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்!

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

விசதவாக் சிகாமணிகளான மணவாளமாமுனிகளின் திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளனைத்தையுங்கொண்ட ஸ்ரீமத் வரவரமுநீந்த்ர க்ரந்தமாலையின் முன்னுரை

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம அண்ணங்கராசார்யதாஸன்.

ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணார்ணவம்
யதீந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம்.

உபயவிபூதி நாதனை எமபெருமானுடைய லீலா விபூதியாகிய இவவுலகம ஞானிகளால இருள்தருமாஞாலமெனபபட்டது இருளைப போக்குதறகுரிய அகநி ஸூர்யன் சந்திரன் முதலிய தேஜஸ பதாாததங்கள் பல பல இருநதும அவறறால போககவொண்ணாத அஜ்ஞானாந்தகாரமே இங்கு இருள எனபபட்டது அத்தகைய இருளைப போககுவதறகு *புணயாமபோஜ விகாஸாய பாபதவாநத க்ஷயாயச, ஸ்ரீமாந ஆவிரபூத் பூமௌ ராமாநுஜ திவாகர * எனறபடி எம்பெருமானாராகிற விலக்ஷணஸூாயன இவ்வுலகில திருவவதரித்து "கடலளவாய திசை யெட்டினுளளுங கலியிருளே, மிடைதரு காலத்திராமாநுசன—மிகக நானமறையின் சுடரொளியால அவவிருளைத துரந்திலனேல உயிரையுடையவன் நாரணனென்று அறிவாரிலலை யுறறுணர்ந்தே" எனற அமுதனாருளிச செயலினபடியே மஹோபகாரம செயதருளுமபடியாயிறறு. "தறகச்சமணரும சாககியப பேய்களும தாழசடையோன, சொற்கறற சோமபரும சூனியவாதரும, நானமறையும நிறகக குறுமபு செயநீசரும மாண்டனர் நீணிலததே, பொறகறபகம எமமிராமானுசமுனி போநதபினனே" எனகிறபடியே ஸமஸ்க்ருத வேத பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளை யெலலாம தம ஸூக்தி சரங்களாலே நிரஸிததருளி, "வான்திகழுஞ் சோலை மதிளரங்கர் வணபுகழ மேல ஆனற தமிழ மறைகளாயிரமும ஈனற முதல் தாய் சடகோபன, மொயமபால வளாதத இதததாய இராமாநுசன" என்னுமபடியாக ஆழவாாகளின அருளிச செயலகளையும பரவாததிபபித்தருளி, திவயதேசஙகளையும உத்தரிபபிதது ஒருவாறு அவதார கருதயததைத தலைக்கட்டிககொணடு சுடரொளிச் சோதிககு எழுநதருளினபின, சிலகாலம கடந்தபிறகு, அநத எமபெருமானார் தாமே மீணடும வைகுநதநாதனுடைய திருவாணையினால் இநநிலவுலகில் திருவவதரிதது மணவாள மாமுனிகளெனகிற திருநாமத்துடனே விளஙகி,

ஸ்ரீமத் வரவரமுநீந்த்ர க்ரந்தமாலை — முன்னுரை

முன்னவதாரத்திற் செயதருளின மஹோபகாரங்களிற்காட்டிலும் பன்மடங்கு அதிசயித்த சேமங்களைச் செய்தருளி இவவிருள் தருமா ஞாலத்தைத் தெருள தருமா ஞாலமாகத் திருத்திப் பணிகொணடார் அவவாசார்ய சிகாமணியின எணணில பல்குணங்களைக் கூறுதற்கு அவர் தமமுடைய நிஜரூபமான ஆதிசேஷனும அசகதன எனகிற விது அதிசயோக்தியன்று.

'பூர்வாசார்யா' எனறு இறறைககும நாம் வழங்கி வருமாறு பல பல மஹாசார்யர்களின திருவவதாரததினால புனிதமாய இவவுலகில, அவ்வாசாரிய பரமபரை மணவாள மாமுனிகளோடு முடிவு பெற்றிருககின்றது. மாமுனிகளுககுப பிறகும பல பல மஹான்கள திருவவதரித்தாலும் பூர்வாசார்யர்கள்' எனகிற வயபதேசம மாமுனிகளளவிலே விச்ராநதமாயிருககுமததனை.

எமபெருமான் லோக ஸமரக்ஷணார்த்தமாகச் செயதருளின விபவாவதாரங்களுள் இராம பிரானாகத் திருவவதரிதத காலத்தில பல பேர்களிடததிலே தான் பணிவுகாட்டிபபோந்தான். விசவாமித்ர முனிவன், ஸுக்ரீவ மஹாராஜர், ஸமுதர ராஜன எனறிபபடிப பல வயக்திகள பககலிலே வணங்கி நினறான முதலில விசவாமிதரருடைய சரிததிரஙகளை உணராமல 'இவர் ஒரு மஹர்ஷி' எனகிற பரதிபததி மாததிரமே கொணடு *இமௌ ஸம முநிசார்தூல' கிஙகரௌ ஸமுபஸதிதௌ, ஆஜஞாபய யதேஷடம* எனறு அவாககுச சேவகனாய் நின்றான. பிறகு அஹலயா சாபவிமோசனம செயதபின் சதாநநதர் வாயிலாக அமமுனிவருடைய சரிதை களை விரிவாகக கேடடபின இஙஙனே ராஜஸரும தாமஸருமான இவரையோ நாம ஆசார்யனாகக கொள்ளபபெறறது' எனறு திருவுளளக குறையுறறிருநதான போலும பிறகு ஒருகால *ஸுகரீவம சரணம கத:* என்னுமபடியாக ஒரு குரஙகினததரசன காலிலே விழுமபடியாயிறறு. அவன திறதது பரிதியும நிலை நினறிருநததிலலை' இளையோனை யனுபபி *மா வாலிபதமநவகா.* இதயாதிகளாலே நிக்ரஹபரகாசனம செயய வேணடியதாயிறறு பிறகு *ஸமுதரம ராகவோ ராஜா சரணம கநது மாஹதி* எனற விபீஷண வசனததினபடியே கடலரசனபாடே சரணம புகுநது கிடநதான அஙகும அபரீதியோடே தலைககட்டிறறு; *கோபமாஹாரயத தீவரம— ஸாகரம் சோஷயிஷயாமி* இதயாதிகள காணக பிறகு கருஷ்ணாவதாரத்தில ஸாநதீபநி பககலிலே சரணம புகுநது விதயாகரஹணம பணணினான, அஙகு குரு தக்ஷிணை ஸமர்பபிகக விருமபி 'எனன அபேக்ஷிதம ?' என்று அவரைக கேடடபோது *ஓது வாயமையும உவனியப பிறபபும உனககுமுன தநதவநதணனொருவன, காதலென்மகனை புகலிடங்காணேன கணடு நீ தருவாய எனககெனறு கோதில வாயமையினான உனை வேணடிய குறை முடித்து அவன சிறுவனைக கொடுததாய* எனனுமபடியாக அநத ஸாநதீபநி எனறைககோ மறிகடலவாய மாண்டுபோன தனபுதலவனைக கொணர்நது கொடுககுமாறு வேணடினார். இஙஙனம லௌகிகமான பலனை விருமபுகினற விவரை ஆசாரியனாகக கொணடோமே! யென்று அவரிடததிலும எமபிரானது நெஞசம அபரீதிகொணடிருநதது போலும.

ஆக; விபவாவதாரங்களில் தான தலைமடுதத விடமெலலாம தடுமாறிப்போகவே, பெருங குறைவாளனான பகவான் அர்சசாவதாரத்திலாவது குறை தீர ஒரு ஸதாசார்ய ஸமாச்ரயணம

மணவாளமாமுனிகள திவ்யஸூகதிகளின் அடைவு

பெறறு வாழவோமென விருமபி, * மாமுனி வேள்வியைக் காத்து அவபிரதமாட்டிய வடுதிற லயோததி யெமமரசாயும *கோவலனுய வெணணெயுணடவாயனுயுமுளள அழகிய மணவாள னுன திருககோலத்தில ஆசார்யத்வ பூாகதியுளள மணவாள மாமுனிகள பககலிலே சிஷய வருததியை வஹித்து கருதாாததனுனை இத்தகைய ஒபபுயர்வறற பெருமை வாய்நத மாமுனி களின் ஸ்ரீ ஸூகதியமுதக்கடல ஸ்ரீவைஷணவ வுலகுககெலலாம ஜீவாதுவாகையாலே அநத திவய ஸ்ரீஸூகதிகளெலலாம இரணடு ஸமபுடமாக வெளியிடபபடவேணுமென விருமபி இநத ஸ்ரீமத் வரவரமுநீநத்ர க்ரந்தமாலையின பதிபபு தொடஙகபபடுகிறது

ஆர்த்திப பிரபந்தததில (28) * பண்டுபல வாரியரும் பாருலகோருய்யப பரிவுடனே செயதருளும் பல்கலைகள தமமைக, கணடதெலலா மெழுதியவை கறறிநதும பிறர்ககுக் காதலுடன் கறபித்துங் காலத்தைக் கழித்தேன் * எனறு ஸவாமி தாமே யருளிசசெயதபடி ஏற்கெனவே அவதரித்துள்ள பூர்வாசாாய திவய ஸூகதிகளை ப்ரவசனம செய்தருள் வதிலேயே மிகுந்த அபிநிவேச முடையராய ஸ்வதநத்ரமாகச சில க்ரநதங்கள் இட்டருளத் திருவுளளமுடையவ ரலலரேயானுலும இவவுலகின பாகயபரிபாக மடியாக சிஷயாகளின பிரார்த்தனைக்கிணங்கியும் பகவந் நியமனத்தை முன்னிட்டும * தேனே பாலே கன்னலே யமுதேயான பல திவயக்ரநதங்களையும அருளிச் செயதருளுமபடியாயிறறு அவற்றின் விவரணம வருமாறு — 1 2 3 பிளளை லோகாசார்ய ரருளிச்செய்த ரஹஸயங்களில ஸ்ரீவசந பூஷணம, தத்வத்ரயம், முமுக்ஷுபபடி எனகிற மூன்று ரஹஸயக்ரந்தங்கள மிகச்சிறநதவைகளும ப்ரதானஙகளுமாகையாலே அமமூனறுககும வியாககியானமிட்டருளினர் 4, பிளளை லோகா சார்யருடைய திருததமபியாரான அழகிய மணவாளபபெருமாள நாயனர் அருளிசசெயத ஆசாாய ஹருதயமெனனும ரஹஸய ரத்னத்திறகு வியாககியான மிடடருளினர். 5, பெரிய வாச்சானபிள்ளை நாலாயிரத்திறகும பூர்ததியாக வியாககியான மருளிச செய்திருநதும அதில பெரியாழவார் திருமொழி முதறபாசுரம தொடஙகி " வாககுத் தூயமை யிலாமையினுலே மாதவாவுன்னை " (5—1—1) என்கிறவளவும் வியாககியானம கரையானுககு இரையாகி துர்லபமாய விட்டபடியாலே அவவளவுககுத் தாம வியாககியானமிட்டருளினா 6, இராமாநுச நூற்றந்தாதிக்குச் சுருககமான உரை செய்தருளினர் 7, 8, அருளாளபபெருமா ளெமபெருமானு ரருளிச செயத ஞானசாரப பிரமேயசாரங்களுககுப பொருத்தமான புராண சுலோகஙகளைச சேர்நதருளினர் 9, கீதைககுத் தாதபாயதீபமெனறொரு வியாககியானம இட்டருளினர் (இது லுபதம) காஞ்சீபுரம ஸ்ரீ ஸுதர்சன அசசுககூடத்தில 55, 60 ஆண்டுகடகு முன்பு தேவநாகரலிபியில அச்சிடடிருககிற கீதாவியாககியானம மணவாள மாமுனிகள அருளிச் செய்ததனறு மாமுனிகளின திருபபேரனாரான நக்ஷத்ரமாலிகாகாரர் அருளிச்செய்ததாக முடிவு பெறறது 10, 11, ஈடு முபபததாருயிரபபடிககும தாமருளிய ரஹஸய வயாககியானஙகளுக்கும் பிரமாணததிரட்டுகள ஸங்கரஹிததருளினர் 12, திருவாராதன பரயோகமொன்று திருவாய மலர்நதருளினர் 13, 14, 15, உபதேசரததினமாலை, திருவாயமொழி நூற்றந்தாதி, ஆர்த்தி என மூன்று தமிழப பிரபநதஙகளருளிச செய்தார் 16, 17, 18, தேவராஜ மஙகளம, யதிராஜ விமசதி, காஞ்சீ திவ்ய தேசமுக்தகம ஆகிய இவை மாமுனிகளின் திவய ஸ்ரீஸூகதிகளாக பரஸித்தம.

மணவாள மாமுனிகளின் ஸ்ரீ ஸூக்திப் பெருமை

உலகில் ஸ்ரீஸூக்திகளை அருளிச்செய்தவர்கள் பல ஆசார்யர்களுமுண்டு, எனினும், மணவாள மாமுனிகளின் திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளின் மாதுர்யமும் காம்பீர்யமும் அர்த்த புஷ்டியும் ரஸபுஷ்டியும் அதிதர ஸாதாரணமாகவே யிருக்கும். * நாமூலம் லிக்யதே கிஞ்சித் நாநபேக்ஷித முச்யதே* என்னும்படி யமைந்த வியாக்கியானம் மாமுனிகளுடையதேயாம். வேறு எந்த ஆசிரியரும் இங்ஙனே வியாக்கியானம் அமைக்கக் கற்றிலர் என்றால் இது அதிசயோக்தியேயாகாது. தத்வத்ரய வ்யாக்யானாதிகளிலே பல மதாந்தரங்களைக் கண்டித்து எழுதினாலுங்கூட ஒருவருடைய மனமும் நோகாதபடிக்கும், வ்யர்த்த தூஷண பரிஹாஸங்களைச் சிறிதும் புக விடாதபடிக்கும், எந்த இடத்தை யெடுத்தாலும் சாஸ்த்ரார்த்தமே கைகொள்ள கனியாகும் படிக்கும் 'ஸகல சாஸ்த்ர ஸாகர பாரங்கதர் இவரொருவரே' என்று திண்ணமாக எண்ணும்படிக்கும், அந்வயம் க்லிஷ்டாந்வயம், மயங்க வைத்தல் முதலிய தோஷங்களுக்குச் சிறிதும் இடமில்லாதபடிக்கும் ஸ்ரீஸூக்திகளருளிச் செய்தவர் மாமுனிகளொருவரே. ஸூத்ரம் போன்ற பிள்ளை லோகாசார்ய திவ்யஸூக்திகளுக்கு அவதாரிகையிடுகிற அழகும் மூலத்திற்கு அர்த்தமருளிச் செய்கிற வைகரியும், ஆங்காங்கு அர்த்தங்களைப் பிண்டீகரித்து நிகமித்தருளுகிற அற்புதமும், மூலத்தில ஸ்வோக்தி விரோத பரோக்தி விரோதாதிகள் தோற்றுமிடங்களிலே நயனம் செய்தருளுகிற நைபுணியும் *உளருந்தோறும் தித்திக்கும்

வஸ்துத: இவ்வாசிரியருடைய ஸூக்திகளை ஸேவித்த பின்பு இன்னொருவர் வாக்கில கண் வைத்தால்* ஸ்திதே ரவிந்தே மகரந்த நிர்ப்பரே மதுவ்ரதோ நேக்ஷுரகம் ஹி வீக்ஷதே* என்ற ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்திக்கு விருத்தமாகச் செய்கிறோமென்கிற எண்ண மூண்டாகிறதேயன்றி வேறில்லை. பலசொல்லியென்? மற்றையோருடைய நூல்களைக் காணும்போது அவரவர்களுடைய ஞானத்தை அளவிட்டு அறியும்படியாக வுள்ளது, மணவாளமாமுனிகளின வியாக்கியானங்களை ஸேவிக்குமளவில், திருவடியைப்பற்றிப் பெருமாளருளிச்செய்த திருவாக்கே நினைவுக்கு வருகின்றது. *நாந்ருக்வேதவிநீதஸ்ய நாயஜுர்வேததாரிண:, நாஸாமவேதவிதுஷச் சக்யமேவம் ப்ரபாஷிதும், நூநம் வ்யாகரணம் க்ருத்ஸ்நம் அநேந பஹுதா ச்ருதம், பஹு வ்யாஹரதாநேந ந கிஞ்சிதபசப்திதம்* இத்யாதி வால்மீகி வாக்கும், *இல்லாத வுலகத் தெங்கு மீங்கிவனிசைகள் கூரக்கல்லாத கலையும் வேதக்கடலுமே யெனனுங் காட்சி, சொல்லாலே தோன்றிற்றன்றே ஆர் கொலிச் சொல்லின் வல்லான? வில்லார் தோளிளைய வீர! விரிஞ்சனோ விடைவலானோ?* என்ற கம்பர் வாக்கும் உண்மையில மாமுனிகள் விஷயத்திலேதான் பொருந்தக் காணலாமென்பது அநஸூயுக்களின் அநவத்ய ஸித்தாந்தம்.

ஸ்ரீ ரஸ்து.
பேரருளாளன பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.
விசதவாக சிகாமணிகளான

மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீ தேவராஜ மங்களம்

(தனியன்.)

यश्चक्रे देवराजस्य मङ्गलाशासनं मुदा। तं वन्दे रम्यजामातृमुनिं विशदवाग्वरम्॥

யச் சக்ரே தேவராஜஸ்ய மங்களாசாஸநம் முதா
தம வநதே ரம்யஜாமாத்ருமுநிம் விசதவாக்வரம்.

मङ्गलं वेधसो वेदिमेदिनीगृहमेधिने। वरदाय दयाधाम्ने धीरोदाराय मङ्गलम्॥ १॥

மங்கலம வேதஸோ வேதிமேதிநீகருஹமேதிநே,
வரதாய தயாதாம்நே தீரோதாராய மங்களம. 1

वाजिमेधे वपाहोमे धातुरुत्तरवेदितः। उदिताय हुतादग्नेरुदाराङ्गाय मङ्गलम्॥ २॥

வாஜிமேதே வபாஹோமே தாதுருததரவேதித:,
உதிதாய ஹுதாதக்நேருதாராங்காய மங்களம. 2

यजमानं विधिं वीक्ष्य स्मयमानमुखश्रिये। दयमानदृशे तस्मै देवराजाय मङ्गलम्॥ ३॥

யஜமாநம் விதிம் வீக்ஷ்ய ஸ்மயமாநமுகச்ரியே,
தயமாநதருசே தஸ்மை தேவராஜாய மஙகளம். 3

वारिदश्यामवपुषे विराजत्पीतवाससे। वारणाचलवासाय वारिजाक्षाय मङ्गलम्॥ ४॥

வாரிதச்யாமவபுஷே விராஜத்பீதவாஸஸே,
வாரணாசலவாஸாய வாரிஜாக்ஷாய மங்களம். 4

अद्यापि सर्वभूतानामभीष्टफलदायिने। प्रणतार्तिहरायास्तु प्रभवे मम मङ्गलम्॥ ५॥

அத்யாபி ஸர்வபூதாநாம் அபீஷ்டபலதாயிநே,
ப்ரணதார்த்திஹராயாஸ்து ப்ரபவே மம மங்களம். 5

दिव्यावयवसौन्दर्यदिव्याभरणहेतये। दन्तावलगिरीशाय देवराजाय मङ्गलम्॥ ६॥

திவ்யாவயவஸௌநதாயதிவ்யாபரணஹேதயே,
தநதாவளகிரீசாய தேவராஜாய மங்களம. 6

पुरुषाय पुराणाय पुण्यकोटिनिवासिने । पुष्पितोदारकल्पद्रुकमनीयाय मङ्गलम् ॥ ७ ॥

புருஷாய புராணாய புண்யகோடி நிவாஸிநே,
புஷ்பிதோதாரகல்பத்ருகமநீயாய மங்களம். 7

काञ्चनाचलशृङ्गाग्रकालमेघानुसारिणे । सुपर्णांसावतंसाय सुरराजाय मङ्गलम् ॥ ८ ॥

காஞ்சநாசலச்ருங்காக்ரகாளமேகாநுஸாரிணே,
ஸுபர்ணாம்ஸாவதம்ஸாய ஸுரராஜாய மங்களம். 8

भोगापवर्गयोरेकं वाञ्छद्भ्यो ददते द्वयम् । श्रीमद्वरदराजाय महोदाराय मङ्गलम् ॥ ९ ॥

போகாபவர்க்கயோரேகம் வாஞ்சத்ப்யோ தததே த்வயம்,
ஸ்ரீமத்வரதராஜாய மஹோதாராய மங்களம் 9

मतङ्गजाद्रितुङ्गाग्रशृङ्गशृङ्गारवर्ष्मणे । महाकृपाय मद्रक्षादीक्षितायास्तु मङ्गलम् ॥ १० ॥

மதங்கஜாத்ரி துங்காக்ரச்ருங்கச்ருங்காரவர்ஷ்மணே,
மஹாக்ருபாய மத்ரக்ஷாதீக்ஷிதாயாஸ்து மங்களம். 10

श्रीकाञ्चीपूर्णमिश्रेण प्रीत्या सर्वाभिभाषिणे । अतीतार्चाव्यवस्थाय हस्त्यद्रीशाय मङ्गलम् ॥ ११ ॥

ஸ்ரீகாஞ்சீபூர்ணமிச்ரேண ப்ரீத்யா ஸர்வாபிபாஷிணே,
அதீதார்சாவ்யவஸ்தாய ஹஸ்த்யத்ரீசாய மங்களம். 11

अस्तु श्रीस्तनकस्तूरीवासनावासितोरसे । श्रीहस्तिगिरिनाथाय देवराजाय मङ्गलम् ॥ १२ ॥

அஸ்து ஸ்ரீஸ்தநகஸ்தூரீ வாஸநாவாஸிதோரஸே,
ஸ்ரீஹஸ்திகிரிநாதாய தேவராஜாய மங்களம். 12

मङ्गलाशासनपरैः मदाचार्यपुरोगमैः । सर्वैश्च पूर्वैराचार्यैः सत्कृतायास्तु मङ्गलम् ॥ १३ ॥

மங்களாசாஸநபரை: மதாசார்யபுரோகமை:,
ஸர்வைச் ச பூர்வைராசார்யை: ஸத்க்ருதாயாஸ்து மங்களம். 13

ஸ்ரீமத் வரவரமுநீந்த்ரக்ரந்த மாலையில்
ஸ்ரீ தேவராஜமங்களம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

காஞ்சீ. திவ்யதேச ஸங்க்ரஹ ச்லோகமாலிகை.

ஸ்ரீகாஞ்சீ தேவப்பெருமாள் ஸந்நிதி விஷயமான முக்தக ச்லோகங்கள்:
மணவாளமாமுனிகள திவ்யதேச யாத்திரையடைவில் முதல்பர்யாயமாகப்
பெருமாளகோயிலுக் கெழுந்தருளினபோது அருளிச்செய்தவை

श्रीमद्द्वारवरं महाद्रि बलिपीठाग्र्यं फणीन्द्रह्रदं गोपीनां रमणं वराहवपुषं श्रीभट्टनाथं मुनिम् ।
श्रीमन्तं शठवैरिणं कलिरिपुं श्रीभक्तिसारं मुनिं पूर्णं लक्ष्मणयोगिनं मुनिवरानाद्यानथ द्वारपौ ॥
श्रीमन्मज्जनमण्डपं सरसिजां हेतीशभोगीश्वरौ रामं नीलमणिं महानसवरं तार्क्ष्यं नृसिंहं श्रियम् ।
सेनान्यं करिभूधरं तदुपरि श्रीपुण्यकोट्यां हरिं तन्मध्ये वरदं रमासहचरं वन्दे तदीयैर्वृतम् ॥

ஸ்ரீமத் த்வாரவரம் மஹாத்ரி பலிபீடாக்ர்யம் பணீந்த்ரஹ்ரதம்
கோபீநாம ரமணம வராஹவபுஷம ஸ்ரீ பட்டநாதம முநிம்,
ஸ்ரீமந்தம சடவைரிணம கலிரிபும ஸ்ரீ பக்திஸாரம முநிம
பூாணம லக்ஷ்மணயோகிநம முநிவராந் ஆத்யாந் அத த்வாரபௌ:
ஸ்ரீ மநமஜ்ஜநமணடபம ஸரஸிஜாம ஹேதீசபோகீசவரௌ
ராமம நீலமணிம மஹாநஸவரம் தார்க்ஷ்யம ந்ருஸிமஹம் ச்ரியம்,
ஸேநாந்யம கரிபூதரம ததுபரி ஸ்ரீ புணயகோட்யாம ஹரிம்
தந்மதயே வரதம ரமாஸஹசரம வந்தே ததீயைர் வ்ருதம.

देवाधीशनृसिंह पाण्डवमहादूतप्रवालप्रभान् श्रीवैकुण्ठपतिं त्रिविक्रमहरिं नीरेशमेघेश्वरौ ।
नीलव्योमविभुं महोरगहरिं ज्योत्स्नेन्दुवक्त्रं हरिं चोरेशं कृतचिन्तभक्तहृदयावासं मुकुन्दाह्वयम् ॥
कामावासपतिं नृकेसरिवरं दीपप्रकाशप्रभुं श्रीयुक्ताष्टभुजास्पदेशमनघं श्रीमद्यथोक्तक्रियम् ।
इत्यष्टादशदिव्यमङ्गलवपुर्देवान् सरोयोगिना साकं निस्तुलकाञ्च्यभिख्यनगरीनाथान् नमामस्सदा ॥

தேவாதீசந்ருஸிமஹ பாண்டவமஹாதூதப்ரவாலப்ரபாந்
ஸ்ரீ வைகுணடபதிம தரிவிகரமஹரிம நீரேசமேகேச்வரௌ,
நீலவயோமவிபும மஹோரகஹரிம ஜ்யோத்ஸநேந்துவக்த்ரம ஹரிம
சோரேசம க்ருதசிநதபக்தஹ்ருதயாவாஸம முகுந்தாஹ்வயம்.
காமாவாஸபதிம ந்ருகேஸரிவரம தீபப்ரகாசபரபும
ஸ்ரீயுக்தாஷ்டபுஜாஸபதேசமநகம ஸ்ரீமத்யதோக்தக்ரியம்,
இத்யஷ்டாதச திவ்யமஙகலவபுர்தேவாந் ஸரோயோகிநா
ஸாகம நிஸதுலகாஞ்ச்யபிக்க்யநகரீநாதாந் நமாமஸ ஸதா.

ஸ்ரீமத் வரவரமுநீந்த்ர க்ரந்தமாலையில் யதிராஜவிம்சதி

(தனியன்)

यः स्तुतिं यतिपतिप्रसादनीं व्याजहार यतिराजविंशतिम् ।
तं प्रपन्नजनचातकाम्बुदं नौमि सौम्यवरयोगिपुङ्गवम् ॥

ய ஸதுதிம் யதிபதிபரஸாதநீம் வ்யாஜஹார யதிராஜவிமசதிம
தம் பரபந்நஜநசாதகாம்புதம் நௌமி ஸௌமயவரயோகிபுஙகவம

श्रीमाधवाङ्घ्रिजलजद्वयनित्यसेवाप्रेमाविलाशयपराङ्कुशपादभक्तम् ।
कामादिदोषहरमात्मपदाश्रितानां रामानुजं यतिपतिं प्रणमामि मूर्ध्ना ॥ १ ॥

ஸ்ரீமாதவாங்க்ரிஜலஜத்வயநிதயஸேவா ப்ரேமாவிலாசயபராங்குசபாதபகதம,
காமாதிதோஷஹரமாதமபதாசரிதாநாம ராமாநுஜம யதிபதிம பரணமாமி
மூாத்நா 1

श्रीरङ्गराजचरणाम्बुजराजहंसं श्रीमत्पराङ्कुशपदाम्बुजभृङ्गराजम् ।
श्रीभट्टनाथपरकालमुखाब्जमित्रं श्रीवत्सचिह्नचरणं यतिराजमीडे ॥ २ ॥

ஸ்ரீரஙகராஜசரணாம்புஜராஜஹமஸம ஸ்ரீமதபராங்குசபதாமபுஜபருஙகராஜம,
ஸ்ரீபட்டநாதபரகாலமுகாபஜமிதரம் ஸ்ரீவதஸசிஹ்நசரணம யதிராஜமீடே 2

वाचा यतीन्द्र! मनसा वपुषा च युष्मत्पादारविन्दयुगलं भजतां गुरूणाम् ।
कूराधिनाथकुरुकेशमुखाद्यपुंसां पादानुचिन्तनपरस्सततं भवेयम् ॥ ३ ॥

வாசா யதீநதர! மநஸா வபுஷா ச யுஷ்மத் பாதாரவிந்தயுகளம் பஜதாம் குருணாம்
கூராதிநாத குருகேசமுகாதயபும்ஸாம பாதாநுசிநதநபரஸ் ஸததம் பவேயம் 3

नित्यं यतीन्द्र! तव दिव्यवपुस्स्मृतौ मे सक्तं मनो भवतु वाग्गुणकीर्तनेऽसौ ।
कृत्यं च दास्यकरणं तु करद्वयस्य वृत्त्यन्तरेऽस्तु विमुखं करणत्रयं च ॥ ४ ॥

நிதயம யதீநத்ர! தவ திவயவபுஸஸம்ருதௌ மே ஸக்தம் மநோ பவது வாக
குணகீர்ததநேஸௌ,
கருதயம ச தாஸ்யகரணம் து கரத்வயஸ்ய வருதத்யநதரேஸது விமுகம
கரணசரயம ச 4

अष्टाक्षराख्यमनुराजपदत्रयार्थनिष्ठां ममात्र वितराद्य यतीन्द्र नाथ! ।
शिष्टाग्रगण्यजनसेव्यभवत्पदाब्जे हृष्टाऽस्तु नित्यमनुभूय ममास्य बुद्धिः ॥ ५ ॥

அஷ்டாக்ஷராக்யமநுராஜபதத்ரயார்ததநிஷ்டாம மமாதர விதராத்ய யதீநத்ரநாத
சிஷ்டாக்ரகணயஜநஸேவ்யபவத்பதாப்ஜே ஹ்ருஷ்டாஸது நிதயமநுபூய மமாஸ்ய
புத்தி: 5

अल्पाऽपि मे न भवदीयपदाब्जभक्तिश्शब्दादिभोगरुचिरन्वहमेधते हा।
मत्पापमेव हि निदानममुष्य नान्यत्तद्वारयार्य यतिराज! दयैकसिन्धो! ॥ ६ ॥

அல்பாபி மே ந பவதீயபதாப்ஜபக்தி: சப்தாதிபோகருசிரந்வஹமேததே ஹா,
மத்பாபமேவ ஹி நிதாநமமுஷ்ய நாந்யத் தத்வாரயார்ய யதிராஜ தயைக
ஸிந்தோ 6

वृत्त्या पशुर्नरवपुस्त्वहमीदृशोऽपि श्रुत्यादिसिद्धनिखिलात्मगुणाश्रयोऽयम्।
इत्यादरेण कृतिनोऽपि मिथः प्रवक्तुमद्यापि वञ्चनपरोऽत्र यतीन्द्र! वर्ते॥ ७ ॥

வ்ருத்த்யா பசு: நரவபுஸ் த்வஹமீத்ருசோபி ச்ருத்யாதிஸித்தநிகிலாத்மகுணாச்ர
யோயம

இத்யாதரேண க்ருதிநோபி மித: ப்ரவக்தும் அத்யாபி வஞ்சநபரோத்ர
யதீந்த்ர வர்த்தே 7

दुःखावहोऽहमनिशं तव दुष्टचेष्टश्शब्दादिभोगनिरतश्शरणागताख्यः।
त्वत्पादभक्त इव शिष्टजनौघमध्ये मिथ्या चरामि यतिराज ततोऽस्मि मूर्खः ॥ ८ ॥

து:காவஹோஹமநிசம் தவ துஷ்டசேஷ்ட: சப்தாதிபோகநிரத: சரணாகதாக்ய:
த்வத்பாதபக்த இவ சிஷ்டஜநௌகமத்யே மித்யா சராமி யதிராஜ ததோஸ்மி
மூர்க்க: 8

नित्यं त्वहं परिभवामि गुरुं च मन्त्रं तद्देवतामपि न किञ्चिदहो बिभेमि।
इत्थं शठोऽप्यशठवद्भवदीयसङ्घे धृष्टश्चरामि यतिराज ततोऽस्मि मूर्खः ॥ ९ ॥

நித்யம் தவஹம் பரிபவாமி குருஞ்ச மந்த்ரம் தத்தேவதாமபி ந கிஞ்சிதஹோ
பிபேமி,

இத்தம் சடோப்யசடவத் பவதீயஸங்கே த்ருஷ்டச் சராமி யதிராஜ
ததோஸ்மிமூர்க்க: 9

हा हन्त हन्त मनसा क्रियया च वाचा योऽहं चरामि सततं त्रिविधापचारान्।
सोऽहं तवाप्रियकरः प्रियकृद्वदेवं कालं नयामि यतिराज! ततोऽस्मि मूर्खः ॥ १० ॥

ஹா ஹந்த ஹந்த மநஸா க்ரியயா ச வாசா யோஹம் சராமி ஸததம்
த்ரிவிதாபசாராந்,

ஸோஹம் தவாப்ரியகர: ப்ரியக்ருத்வதேவ காலம் நயாமி யதிராஜ ததோஸ்மி
மூர்க்க: 10

पापे कृते यदि भवन्ति भयानुतापलज्जाः पुनः करणमस्य कथं घटेत ।
मोहेन मे न भवतीह भयादिलेशस्तस्मात्पुनःपुनरघं यतिराज ! कुर्वे ॥ ११ ॥

பாபே க்ருதே யதி பவநதி பயாநுதாபலஜ்ஜா. புந' க்ரணமஸய கதம் கடேத,
மோஹேந மே ந பவதீஹ பயாதிலேசஸ தஸமாத புந:புநரகம் யதிராஜ!
குர்வே. 11

अन्तर्बहिस्सकलवस्तुषु सन्तमीशमन्धः पुरस्स्थितमिवाहमवीक्षमाणः ।
कन्दर्पवश्यहृदयस्सततं भवामि हन्त त्वदग्रगमनस्य यतीन्द्र ! नार्हः ॥ १२ ॥

அந்தர்பஹிஸ ஸகலவஸதுஷு ஸந்தமீசம் அந்த புரஸஸதிதமிவாஹமவீக்ஷமாண:,
கநதாபபவசயஹ்ருதயஸ ஸததம பவாமி ஹநத தவதகரகமநஸய யதீநதர!
நாாஹ:. 12

तापत्रयीजनितदुःखनिपातिनोऽपि देहस्थितौ मम रुचिस्तु न तन्निवृत्तौ ।
एतस्य कारणमहो मम पापमेव नाथ ! त्वमेव हर तद्यतिराज ! शीघ्रम् ॥ १३ ॥

தாபத்ரயீஜநிதது ககநிபாதிநோபி தேஹஸதிதௌ மம ருசிஸது ந தந்நிவருத்தௌ,
ஏதஸய காரணமஹோ மம பாபமேவ நாத! தவமேவ ஹர தத யதிராஜ!
சீக்ரம். 13

वाचामगोचरमहागुणदेशिकाग्र्यकूराधिनाथकथिताखिलनैच्यपात्रम् ।
एषोऽहमेव न पुनर्जगतीदृशस्तद्रामानुजार्य करुणैव तु मद्गतिस्ते ॥ १४ ॥

வாசாமகோசரமஹாகுணதேசிகாக்ரய கூராதிநாதகதிதாகிலநைச்யபாத்ரம்,
ஏஷோஹமேவ ந புநா ஜகதீதருசஸ தத ராமாநுஜாரய! கருணைவ து
மதகதிஸ தே. 14

शुद्धात्मयामुनगुरूत्तमकूरनाथभट्टाख्यदेशिकवरोक्तसमस्तनैच्यम् ।
अद्यास्त्यसङ्कुचितमेव मयीह लोके तस्माद्यतीन्द्र ! करुणैव तु मद्गतिस्ते ॥ १५ ॥

சுததாத்மயாமுந குருததம கூரநாத பட்டாக்கய தேசிகவரோகத ஸமஸதநைச்யம,
அதயாஸதயஸஙகுசிதமேவ மயீஹ லோகே தஸமாத் யதீந்த்ர! கருணைவ து
மத்கதிஸ தே. 15

शब्दादिभोगविषया रुचिरस्मदीया नष्टा भवत्विह भवद्दयया यतीन्द्र ! ।
त्वद्दासदासगणनाचरमावधौ यस्तद्दासतैकरसताऽविरता ममास्तु ॥ १६ ॥

சப்தாதிபோகவிஷயா ருசிரஸ்மதீயா நஷ்டா பவத்விஹ பவத்தயயா யதீந்த்ர !
தவத்தாஸதாஸகணநாசரமாவதௌ யஸ் தத்தாஸதைகரஸதா அவிரதா
மமாஸ்து 16

श्रुत्यग्रवेद्यनिजदिव्यगुणस्वरूपः प्रत्यक्षतामुपगतस्त्विह रङ्गराजः ।
वश्यस्सदा भवति ते यतिराज ! तस्माच्छक्तस्स्वकीयजनपापविमोचने त्वम् ॥ १७ ॥

ச்ருத்யகரவேதயநிஜதிவ்ய குணஸ்வரூப: ப்ரத்யக்ஷதாமுபகதஸ் தவிஹ ரஙகராஜ :
வச்யஸ் ஸதா பவதி தே யதிராஜ தஸ்மாத் சக்தஸ ஸவகீய ஜநபாப விமோசநே
த்வம் 17

कालत्रयेऽपि करणत्रयनिर्मितातिपापक्रियस्य शरणं भगवत्क्षमैव ।
सा च त्वयैव कमलारमणेऽर्थिता यत्क्षेमस्स एव हि यतीन्द्र भवच्छ्रितानाम् ॥ १८ ॥

காலத்ரயேபி கரணத்ரய நிர்மிதாதி பாபக்ரியஸய சரணம் பகவத்க்ஷமைவ,
ஸாச த்வயைவ கமலாரமணேர்ததிதா யத் க்ஷேமஸ் ஸ ஏவ ஹி யதீந்த்ர !
பவதச்ரிதாநாம். 18

श्रीमन्यतीन्द्र ! तव दिव्यपदाब्जसेवां श्रीशैलनाथकरुणापरिणामदत्ताम् ।
तामन्वहं मम विवर्धय नाथ ! तस्याः कामं विरुद्धमखिलं च निवर्तय त्वम् ॥ १९ ॥

ஸ்ரீமந யதீந்தர ! தவ திவ்யபதாபஜஸேவாம் ஸ்ரீ சைலநாதகருணாபரிணாமதத்தாம்
தாமந்வஹம் மம விவர்த்தய நாத ! தஸ்யா : காமம விருதத மகிலஞ்ச நிவர்த்தய
தவம 19

विज्ञापनं यदिदमद्य तु मामकीनमङ्गीकुरुष्व यतिराज दयाम्बुराशे ।
अज्ञोऽयमात्मगुणलेशविवर्जितश्च तस्मादनन्यशरणो भवतीति मत्वा ॥ २० ॥

விஜ்ஞாபநம் யதிதமத்ய து மாமகீநம அங்கீகுருஷ்வ யதிராஜ தயாம்புராசே
அஜ்ஞோயமாதமகுணலேசவிவாஜிதச்ச தஸ்மாதநநயசரணோ பவதீதி மதவா. 20

யதிராஜவிம்சதி முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம

ஸ்ரீ:

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த

உபதேச ரத்தினமாலை

தனியன்

முன்னந்திருவாய்மொழிப்பிள்ளைதாமுபதேசித்தநேர்
தன்னின்படியைத் தணவாதசொல் மணவாளமுனி*
தன்னன்புடன்செய் உபதேசரத்தினமாலைதன்னை*
தன்னெஞ்சுதன்னில்தரிப்பவர்தாள்கள்சரண்நமக்கே.

**எந்தைதிருவாய்மொழிப்பிள்ளை இன்னருளால்*
வந்தவுபதேசமார்க்கத்தைச்—சிந்தைசெய்து*
பின்னவரும்கற்க உபதேசமாய்ப்பேசுகின்றேன்*
மன்னியசீர் வெண்பாவில் வைத்து. 1

கற்றோர்கள் தாமுகப்பர் கல்விதனிலாசையுள்ளோர்*
பெற்றோமெனவுகந்து பின்புகற்பர் —மற்றோர்கள்
மாச்சரியத்தாலிகழில் வந்ததெனனெஞ்சே!* இகழ்கை
ஆச்சரியமோதான் அவர்க்கு. 2

**ஆழ்வார்கள்வாழி அருளிச்செயல்வாழி*
தாழ்வாதுமில்குரவர் தாம்வாழி*—ஏழ்பாரும்
உய்ய அவர்களுரைத்தவைகள் தாம்வாழி*
செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து. 3

பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் * புகழ்மழிசை
அய்யன் அருள்மாறன் சேரலர்கோன்*—துய்யபட்ட
நாதன் அன்பர்தாள்தூளி நற்பாணன் நன்கலியன்
ஈதிவர்தோற்றத் தடைவாமிங்கு. 4

அந்தமிழால்நற்கலைகள் ஆய்ந்துரைத்தவாழ்வார்கள்*
இந்தவுலகிலிருள்நீங்க*—வந்துதித்த
மாதங்கள்நாள்கள்தமை மண்ணுலகோர்தாமறிய*
ஈதென்றுசொல்லுவோம்யாம். 5

**ஐப்பசியில்ஓணம் அவிட்டம்சதயமிவை*
ஒப்பிலவாநாள்கள் உலகத்தீர்!*—எப்புவியும்
பேசுபுகழ்ப் பொய்கையார் பூதத்தார்பேயாழ்வார்*
தேசுடனே தோன்றுசிறப்பால். 6

மற்றுள்ளவாழ்வார்களுக்கு முனனேவந்துதித்து*
நறறமிழால நூல செயது நாட்டையுய்தத *—பெற்றிமையோ
ரெனறு முதலாழவாாகளெனனுமபெயரிவாக்கு*
நினற துலகததே நிகழநது. 7

பேதைநெஞ்சே! இனறைபபெருமையறிந்திலேயோ!*
ஏதுபெருமைஇனறைககெனறெனனில்*—ஓதுகின்றேன்
வாயததபுகழ மஙகையாகோன மாநிலத்தில் வநதுதித்த*
காாததிகையில காாததிகைநாளகாண். 8

**மாறன்பணிதத தமிழமறைக்கு மங்கையர்கோன் *
ஆறஙகஙகூற அவதரிதத*—வீறுடைய
காாததிகையில காாததிகைநாள இன்றென்று காதலிப்பார் *
வாயததமலாததாளகள நெஞ்சே! வாழத்து. 9

காாததிகையுரோகிணிநாள காணமினின்றுகாசினியீர்*
வாயததபுகழபபாணாவந்துதிப்பால*—ஆததியர்கள
அனபுடனேதான அமலனுதிபிரான கற்றதறபின்*
நனகுடனேகொணடாடுமநாள. 10

மன்னியசீர்மார்கழியில கேட்டையின்றுமாநிலததீர்!*
எனனிதனுககேறறமெனில உரைக்கேன *—துன்னுபுகழ்
மாமறையோன தொணடரடிபபொடியாழ்வார்பிறபபால*
நானமறையோா கொணடாடுமநாள. 11

தையில்மகமினறு தாரணியீா! ஏறறம்* இந்தத்
தையிலமகத்துக்குச் சாறறுகின்றேன் *—துயயமதி
பெற்ற மழிசைபபிரான்பிறந்தநாளென்று*
நறறவர்கள கொண்டாடுமநாள. 12

மாசிப்புனர்பூசம் காணமினின்று மண்ணுலகீர் *
தேசித திவசததுக்கேதென்னில—* பேசுகின்றேன்
கொலலிநகாககோன் குலசேகரனபிறப்பால் *
நல்லவர்கள் கொண்டாடும்நாள. 13

ஏராாவைகாசி விசாகததினேற்றத்தை *
பாரோரறியப் பகர்கினறேன*—சீராரும
வேதம தமிழசெய்த மெயயனெழில குருகை *
நாத னவதரிதத நாள. 14

**உண்டோவைகாசி விசாகத்துக்கொப்பொருநாள்? *
உண்டோ சடகோபர்க கொபபொருவர்?*— உணடோ
திருவாய்மொழிககொப்பு? தெனகுருகைககுணடோ *
ஒருபார்தனிலொக்குமூர்? 15

இன்றைப்பெருமையறிந்திலையோ ஏழைநெஞ்சே! *
இன்றைக்கென்னேற்றமெனிலுரைக்கேன்*— நன்றிபுனை
பல்லாண்டுபாடிய நம்பட்டர்பிரான் வந்துதித்த *
நல்லானியில் சோதிநாள். 16

மாநிலத்தின்முன் நம் பெரியாழ்வார்வந்துதித்த *
ஆனிதன்னில்சோதியென்றுலாதரிக்கும் *— ஞானியர்க்கு
ஒப்போரில்லை யிவ்வுலகுதனி லென்றுநெஞ்சே!*
எப்போதும் சிந்தித்திரு. 17

மங்களாசாசனத்தில் மற்றுள்ளவாழ்வார்கள்*
தங்களார்வத்தளவு தானன்றி*—பொங்கும்
பரிவாலே வில்லிபுத்தூர்ப் பட்டர்பிரான்பெற்றான்*
பெரியாழ்வாரென்னும் பெயர். 18

கோதிலவாமாழ்வார்கள் கூறுகலைக்கெல்லாம்*
ஆதி திருப்பல்லாண்டானதுவும்*— வேதத்துக்
கோமென்னுமதுபோல் உள்ளதுக்கெல்லாம்சுருக்காய்*
தான்மங்கலமாதலால். 19

**உண்டோ திருப்பல்லாண்டுக்கொப்பதோர் கலைதான்*
உண்டோ பெரியாழ்வார்க்கொப்பொருவர்—*தண்டமிழ்நூல்
செய்தருளுமாழ்வார்கள் தம்மில் அவர்செய்கலையில்*
பைதல்நெஞ்சே நீயுணர்ந்துபார். 20

ஆழ்வார் திருமகளாராண்டாள் *மதுரகவி
யாழ்வார் எதிராசராமிவர்கள்—*வாழ்வாக
வந்துதித்தமாதங்கள் நாள்கள் தம்மின் வாசியையும்*
இந்த வுலகோர்க்குரைப்போம் யாம். 21

**இன்றோ திருவாடிப்பூரம் *எமக்காக
வன்றோ இங்காண்டாளவதரித்தாள்—* குன்றாத
வாழ்வான வைகுந்தவான்போகந்தன்னை யிகழ்ந்து*
ஆழ்வார் திருமகளாராய். 22

பெரியாழ்வார்பெண்பிள்ளையாய் ஆண்டாள்பிறந்த*
திருவாடிப்பூரத்தின் சீர்மை—* ஒருநாளைக்
குண்டோ மனமேயுணர்ந்துபார் * ஆண்டாளுக்
குண்டாகி லொப்பிதற்குமுண்டு. 23

அஞ்சுகுடிக்கொரு சந்ததியாய்* ஆழ்வார்கள்
தஞ்செயலை விஞ்சிநிற்கும் தன்மையளாய்—*பிஞ்சாய்ப்
பழுத்தாளை யாண்டாளைப் பத்தியுடன் நாளும்*
வழுத்தாய் மனமே மகிழ்ந்து. 24

ஏராாமதுரகவி யிவ்வுலகிலவந்துதித்த *
சீராருமசிததிரையில சிததிரைநாள — * பாருலகில்
மறறுளளவாழவாாகள வநதுதிததநாள்களினும *
உறறதெமககெனறுநெஞ்சேயோர். 25

வாய்த்ததிருமநதிரத்தின மத்திமமாம்பதம்போல் *
சீாதத மதுரகவி செய்கலையை — * ஆர்த்தபுகழ
ஆரியாகள தாங்கள் அருளிச்செயல்நடுவே *
சேர்விததார் தாற்பரியம் தேர்நது. 26

இன்றுலகீா சிததிரையில் ஏய்ந்ததிருவாதிரைநாள் *
எனறையிலுமின்றிதனுககேறறமெனதான — * எனறவர்க்குச
சாறறுகிவறேனகேண்மின எதிராசா தம்பிறப்பால் *
நாற்றிசையும கொணடாடுமநாள. 27

** ஆழவாாகள தாஙகள் அவதரித்த நாடகளினும *
வாழவானநாளநமககு மணணுலகீர் — * ஏழபாரு
மூயய எதிராசருதிததருளும * சித்திரையில
செய்ய திருவாதிரை 28

எநதையெதிராசர் இவவுலகிலெநதமக்கா *
வநதுதித்த நாளெனனும வாசியினால — * இநதத்
திருவாதிரைதனனின் சீாமைதனைநெஞ்சே *
ஒருவாமலெபபொழுதுமோா. 29

எணணருமசீாப்பொய்கைமுனனோர் இவ்வுலகில் தோன்றியவூர் *
வண்மைமிகுகச்சிமல்லைமாமயிலை — * மண்ணியினீர்
தேஙகுமகுறையலூர் சீர்க்கலியன்தோனறியவூா *
ஓஙகுமுறையூாபாணனூர். 30

தொண்டரடிப்பொடியாா தோனறியவூர் * தொல்புகழசேர்
மணடஙகுடியெனபா மணணுலகில் — * எண்டிசையும்
ஏததும குலசேகரனூரெனவுரைப்பர் *
வாயததிருவஞ்சிககளம 31

மன்னுதிருமழிசை மாடததிருககுருகூர் *
மினனுபுகழவிலலிபுததூா மேதினியில — * நனனெறியோர்
ஏயநதபததிசார ரெழிலமாறன பட்டர்பிரான *
வாயநதுதிததவூாகள வகை 32

சீாருமவிலலிபுத்தூா செல்வத்திருக்கோளூா *
ஏராாபெருமபூதூரெனனுமிவை — * பாரில்
மதியாருமாண்டாள மதுரகவியாழவாா
எதிராசாதோன்றியவூரிஙகு. 33

ஆழ்வார்களேற்றம் அருளிச்செயலேற்றம் *
தாழ்வாதுமின்றியவைதாம் வளர்த்தோர் — * ஏழ்பாரு
முய்ய அவர்செய்த வியாக்கியைக ளுள்ளதெல்லாம் *
வையமறியப் பகர்வோம் வாய்ந்து. 34

ஆழ்வார்களையு மருளிச் செயல்களையும் *
தாழ்வா நினைப்பவர்கள்தாம் * நரகில் — வீழ்வார்க
ளென்றுநினைத்து நெஞ்சே யெப்பொழுதும் நீயவர்பால் *
சென்றணுகக் கூசித் திரி. 35

தெருளுற்றவாழ்வார்கள் சீர்மையறிவாரார் *
அருளிச்செயலேயறிவாரார் — * அருள்பெற்ற
நாதமுனிமுதலாம் நந்தேசிகரையல்லால் *
பேதைமனமேயுண்டோ பேசு. 36

ஓராணவழியா யுபதேசித்தார் முன்னோர் *
ஏராரெதிராசரின்னருளால் — * பாருலகில்
ஆசையுடையோர்க்கெல்லாம் ஆரியர்காள் கூறுமென்று *
பேசி வரம்பறுத்தார் பின். 37

** எம்பெருமானார் தரிசனமென்றேயிதற்கு *
நம்பெருமாள் பேரிட்டுநாட்டிவைத்தார் * — அம்புவியோர்
இந்தத் தரிசனத்தை யெம்பெருமானார் வளர்த்த *
அந்தச்செயலறிகைக்கா, 38

பிள்ளானநஞ்சீயர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை *
தெள்ளார்வடக்குத்திருவீதிப — பிள்ளை *
மணவாளயோகி திருவாய்மொழியைக்காத்த *
குணவாளரென்று நெஞ்சேகூறு. 39

முந்துறவேபிள்ளான முதலானோர் செய்தருளும் *
அந்தவியாக்கியைகளன்றாகில் * — அந்தோ
திருவாய்மொழிப்பொருளைத் தேர்ந்துரைக்கவல்ல
குருவார் * இக்காலமநெஞ்சே கூறு. 40

தெள்ளாரும்ஞானத் திருக்குருகைப்பிரான்
பிள்ளான * எதிராசர்பேரருளால் — * உள்ளாரும்
அன்புடனே மாறன்மறைப்பொருளையன்றுரைத்தது *
இன்பமிகுமாறாயிரம். 41

தஞ்சீரைஞானியர்கள் தாம்புகழும் வேதாந்தி *
நஞ்சீயர்தாம்பட்டர்நல்லருளால் * — எஞ்சாத
ஆர்வமுடன்மாறன் மறைப்பொருளையாய்ந்ததுரைத்தது *
ஏரொன்பதினாயிரம். 42

நம்பிள்ளைதம்முடைய நல்லருளாலேவியிட *
பினபெரியவாசசான பிள்ளையதனல் * — இன்பா
வருபததி மாறன் மறைபபொருளைசசொனனது *
இருபத்துநாலாயிரம். 43

** தெளளியதாநம்பிளளை செப்புநெறிதன்னை *
வளளல வடக்குத் திருவீதிப் — பிளளை * இநத
நாடறிய மாறனமறைப்பொருளை நன்குரைத்தது *
ஈடுமுபபத்தாறுயிரம. 44

அன்போடழகிய மணவாளச்சீயர் *
பினபோருமகறறறிநது பேசுகைக்கா * — தம்பெரிய
போதமுடன மாறனமறையின பொருளுரைத்தது *
ஏதமிலபனனீராயிரம. 45

பெரியவாச்சான்பிள்ளை பின்புள்ளவைக்கும்
தெரிய * வியாககியைகள் செய்வால — * அரிய
அருளிச்செயறபொருளை ஆரியர்கடகிபபோது *
அருளிசசெயலாயத் தறிநது. 46

நஞ்சீயாசெய்த வியாக்கியைகள நாலிரண்டுக்கு *
எஞசாமை யாவைக்குமிலலையே * — தஞ்சீரால்
வையகுருவின தமபி மனனுமணவாளமுனி *
செயயுமவைதாமும சில. 47

சீரார வடக்குததிருவீதிப்பிள்ளை * எழு
தேரார் தமிழ வேதததீடுதனை — * தாருமெனை
வாஙகிமுனநமபிளளை யீயுணணிமாதவாக்குத
தாமகொடுததார் * பினனதனைததான. 48

ஆஙகவாபால்பெறற சிறியாழ்வானப்பிள்ளை *
தாமகொடுததாா தமமகனாா தமகையில * — பாங்குடனே
நாலூராபிளளைககவாதாம் நலலமகனாககவர்தாம *
மேலோாககீந்தாரவரே மிககு. 49

** நமபெருமாள் நம்மாழ்வார் நஞ்சீயர் நம்பிள்ளை
யெனபர் * அவரவாதமேறறததால * — அனபுடையோர்
சாததுதிருநாமஙகளதானெனறு நன்னெஞ்சே *
ஏததததனைசசொலலிநீ யினறு. 50

துன்னுபுகழககந்தாடைத தோழப்பர் தம்முகப்பால் *
எனனவுலகாரியனோ வென்றுரைக்க * — பின்னை
உலகாரியனெனுமபோ நமபிளளைககோஙகி *
விலகாமல் நினறதென்றுமமேல. 51

பின்னைவடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை * அன்பால்
அன்னதிருநாமத்தையாதரித்து — * மன்னுபுகழ்
மைந்தருக்குச் சாத்துகையால் வந்து பரந்தது * எங்கும்
இந்தத்திருநாமமிங்கு. 52

**அன்னபுகழ்முடும்பை அண்ணலுலகாசிரியன் *
இன்னருளாலசெய்தகலை யாவையிலும் * — உன்னில்
திகழவசன பூடணத்தின் சீர்மையொன் றுக்கில்லை *
புகழல்லவிவ்வார்த்தை மெய்யிப்போது 53

முன்னம்குரவோர் மொழிந்த வசனங்கள்
தன்னை * மிகக்கொண்டுகற்றோர் தம்முயிர்க்கு * — மின்னணியாச்
சேரச் சமைத்தவரே சீர்வசனபூடணமென்
பேர் * இக்கலைக்கிட்டார்பின். 54

ஆர்வசனபூடணத்தி னாழ்பொருளெல்லாமறிவார் *
ஆரதுசொன்னேரிலனுட்டிப்பார் * — ஓரொருவ
ருண்டாகி லத்தனைகாணுள்ளமே * எல்லார்க்கும்
அண்டாத தன்றேயது. 55

உய்யநினைவுடையீர் உங்களுக்குச் சொல்லுகின்றேன்*
வையகுருமுன்னமவாய்மொழிந்த * — செய்யகலை
யாம் வசனபூடணத்தினாழ்பொருளை * கற்றதனுக்
காமநிலையில் நில்லுமறிந்து. 56

தேசிகர்பாலகேட்டசெழும்பொருளை * சிந்தை தன்னில்
மாசறவேயூன்றமன்னனுஞ்செய்து * ஆசரிக்க
வல்லார்களதாம் வசனபூடணத்தின் வான்பொருளை *
கல்லாததென்னோ கவர்ந்து. 57

சச்சம்பிரதாயம் தாமுடையோர் கேட்டக்கால் *
மெச்சுமவியாக்கியைகளுண்டாகில் * — நச்சி
அதிகரியும் நீர் வசனபூடணத்துக்கற்ற
மதியுடையீர் * மத்தியத்தராய். 58

சீர்வசனபூடணத்தின் செம்பொருளை * சிந்தைதன்னால்
தேறிலுமாமவாய்கொண்டுசெப்பிலுமாம் * — ஆரியர்காள்
என்றனக்குநாளும் இனிதாக நின்றதையோ *
உந்தமக்கெவ்வின்பமுளதாம். 59

தன்குருவின் தாளிணைகள்தன்னில் அன்பொன்றில்லாதார் *
அன்புதன்பாலசெய்தாலுமம்புயைகோன் — * இன்பமிகு
விண்ணாடுதானளிக்க வேண்டியிரான் * ஆதலால்
நண்ணாரவர்கள் திருநாடு. 60

* ஞானமனுட்டானமிவை நன்றாகவேயுடைய
னான * குருவையடைந்தக்கால — * மாநிலத்தீர
தேனா கமலத் திருமாமகளகொழுநன *
தானேவைகுநதம்தரும 61

உயயநினைவுண்டாகில உஙகுருக்கள் தம்பதததே
வையும * அனபுதனனையிந்தமாநிலததீா—* மெயயுரைசகேன
பையரவிலமாயன பரமபதமுஙகளுககாம் *
கையிலஙகு நெலலிக கனி. 62

ஆசாரியன் செய்த உபகாரமானவது *
தூயதாக நெஞ்சுதனனில தோனறுமேல — * தேசாந
தரத்தி லிருக்க மனந தானபொருநதமாட்டாது *
இருததலினியேதறியோமயாம 63

தனனாரியனுக்குத் தானடிமைசெய்வது * அவன
இநநாடுதனனிலிருககும நாள் — * அநநே
ரறிநதுமதிலாசையினறி, ஆசாரியனைப்
பிரிநதிருபபாரார * மனமே பேசு 64

ஆசாரியன்சிச்ச னாருயிரைப் பேணுமவன *
தேசாரும சிச்சனவன சீர்வடிவை — ஆசையுடன்
நோககுமவனெனனும் நுணணறிவைக் கேட்டு வைததும் *
ஆககுமநநேர் நிறகையரிதாம் 65

பினபழகராம் பெருமாள சீயா * பெருந்திவததில
அன்பதுவுமறறு மிக்கவாசையினால் — * நமபிளளைக்
கானவடிமைகளசெய யநநிலையை நன்னெஞசே *
ஊனமறவெப்பொழுதுமோா 66

ஆசாரியர்க ளனைவருமுனனாசரித்த *
ஆசாரநதனனை யறியாதாா — * பேசுகின்ற
வாாத்தைகளைக கேட்டு மருளாதே * பூருவர்கள
சீர்தத நிலைதனனை நெஞசே சேர். 67

நாததிகரும் நற்கலையின நன்னெறிசேராத்திகரும் *
ஆத்திக நாததிகருமாமிவரை — * ஓாதது நெஞ்சே
மூனனவரும பினனவரும மூாககரெனவிட்டு * நடுச்
சொன்னவரை நாளும தொடர் 68

நல்லமணமுள்ளதொன்றை நணணியிருப்பதற்கு *
நல்லமணமுணடாம் நலமதுபோல — * நலல
குணமுடையோா தஙகளுடன கூடியிருபபார்கரு *
குணமதுவேயாம சோத்திகொணடு. 69

தீயகந்தமுள்ள தொன்றைச் சேர்ந்திருப்ப தொன்றுக்கு *
தீயகந்தமேறும் திறமதுபோல — * தீய
குணமுடையோர் தங்களுடன் கூடியிருப்பார்க்கு *
குணமதுவேயாம் செறிவுகொண்டு. 70

முன்னோர் மொழிந்த முறைதப்பாமல் கேட்டு *
பின்னோர்ந்துதாமதனைப் பேசாதே — * தம்நெஞ்சில்
தோற்றினதேசொல்லி யிதுசுத்தவுபதேசவர
வாற்றதென்பர் * மூர்க்கராவார். 71

** பூருவாசாரியர்கள் போதமனுட்டானங்கள் *
கூறுவார் வார்த்தைகளைக் கொண்டுநீர் — தேறி *
இருள்தருமா ஞாலத்தே யின்பமுற்றுவாழும் *
தெருள் தருமா தேசிகனைச் சேர்ந்து. 72

** இந்தவுபதேசரத்தினமாலை தன்னை **
சிந்தைதனில்நாளும் சிந்திப்பார் —* எந்தை
எதிராசரின்னருளுக் கென்றுமிலக்காகி *
சதிராக வாழ்ந்திடுவர் தாம். 73

மன்னுயிர்காளிங்கே மணவாளமாமுனிவன் *
பொன்னடியாஞ் செங்கமலப்போதுகளை — * உன்னிச்
சிரத்தாலே தீண்டில் அமானவனும் நம்மை *
கரத்தாலே தீண்டல் கடன்.

உபதேசரத்தினமாலை முற்றிற்று.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

ஸ்ரீ:

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

தனியன்கள்

அல்லும்பகலு மனுபவிப்பார் தங்களுக்குச்
சொல்லும் பொருளுந் தொகுத்துரைத்தான் — நல்ல
மணவாளமாமுனிவன் மாறனமறைக்குத்
தணவா நூற்றந்தாதி தான்.

மன்னு புகழ்சேர் மணவாள மாமுனிவன்
தன்னருளா லுடபொருள்கள் தன்னுடனே — சொன்ன
திருவாய் மொழிநூற்றந் தாதியாந் தேனை
ஒருவா தருந்துநெஞ்சே யுற்று.

** உயர்வே பரன்படியை உள்ளதெல்லாந் தானகண்டு *
உயர்வேத நேர்கொண் டுரைத்து * — மயர்வேதும
வாராமல் மானிடரைவாழ்விக்குமமாறன்சொல *
வேராகவே விளையும வீடு. 1

** வீடுசெய்து மற்றெவையும் மிக்கபுகழ் நாரணனதாள் *
நாடு நலத்தாலடைய நன்குரைக்கும * — நீடுபுகழ்
வண்குருகூர் மாறன் இந்த மாநிலத்தோர் தாம்வாழ *
பண்புடனே பாடியருள பத்து. 2

பத்துடையோர்க கெளிய பரனெளிய னும்பிறப்பால் *
முத்திதரும மாநிலத்தீர் மூண்டவன்பால் * — பத்திசெயு
மென்றுரைத்த மாறன்த னின்சொலலாற்போம் * நெடுகச்
சென்ற பிறப்பாமஞ்சிறை. 3

அஞ்சிறையபுட்களதமை ஆழியானுககு * நீர
என்செயலைச்சொல்லு மெனவிரந்து * — விஞ்ச
நலங்கியதும்மாறனிங்கே நாயகனைத்தேடி
மலங்கியதும பத்தி வளம். 4

வளமிக்க மால்பெருமை மன்னுயிரின தண்மை *
உளமுற்றங் கூடுருவ வோர்ந்து * தளாவுற்று
நீங்கநினைமாறனைமால் நீடிலகுசீலத்தால் *
பாங்குடனே சேர்த்தான் பரிந்து. 5

பரிவதி லீசன்படியைப பணபுடனே பேசி *
அரியனல ஞராதனேக் கெனறு * — உரிமையுடன
ஓதியருள மாறன ஒழிவிததா னிவ்வுலகில் *
பேதையாகள தஙகள பிறப்பு 6

பிறவியறறு நீளவிசும்பில பேரின்ப முயக்கும *
திறமளிககுஞ சீலததிருமால * — அறவினியன
பறறுமவாக கெனறு பகாமாறன் பாதமே *
உறறதுணே யெனறுளமே யோடு. 7

ஓடுமனஞ் செயகையுரை ஒன்றிநிலலா தாருடனே *
கூடிநெடுமா லடிமைகொளளுநிலே * — நாடறிய
ஓரநதவனறன செம்மை உரைசெய்ந மாறனென *
ஏயநதுநிறகும வாழவா மிவை 8

இவையறிநதோர் தமமளவில் ஈசனுவநதாறற *
அவயவஙகளதோறுமணேயுஞ — சுவையனபு
பெறறு * ஆாவததால மாறன பேசினசொலபேச * மால
பொறறுள நஞசெனனி பொரும. 9

பொருமாழி சஙகுடையோன் பூதலததே வநது *
தருமாறறே ரேதுவறத தனனே * - திரமாகப்
பாாததுரைசெய மாறன பதம்பணிக வெனசெனனி
வாழததிடுக வெனனுடைய வாய 10

வாயுநதிருமால மறையநிற்க * ஆறறுமை
போயவிஞசி மிகக புலமபுதலாய * — ஆய
அறியாதவறறோ டணேநதழுத மாறன *
செறிவாரை நோககுந திணிநது 11

திண்ணிதா மாறன் திருமால் பரததுவததை *
நணணி யவதாரததே நன்குரைதத — * வண்ணமறிநது
அறறாாகள யாவர் அவரடிக்கே யாஙகவாபால *
உறறுரை மேலிடாதூன். 12

ஊனமறவேவந்து உளகலநத மாலினிமை
யானது * அனுபவிததறகாநதுணேயா * — வானில்
அடியார் குழாஙகூட ஆசையுறற மாறன *
அடியாருடன நெஞசே யாடு. 13

ஆடிமகிழ் வானில அடியார்குழாங்களுடன் *
கூடியினபமெயதாக குறையதனல * — வாடிமிக
அனபுற்றார் தம நிலேமை ஆயநதுரைக்க மோகித்து *
துன்புற்றான் மாறனந்தோ. 14

அநதாமத் தன்பால் அடியாாகளோ டிறைவன *
வநதாரத தானகலந்த வணமையினல * — சநதாபந
தீாநத சடகோபன திருவடிககே நெஞசமே *
வாயநதவனபை நாடோறும வை 15

வைகுநதன வநது கலநததறபின வாழமாறன *
செயகினற நைசசியததைச சிநதிதது — நைகினற
தனமைதனைக கணடு உனனைத தானவிடேனெனறுரைகக *
வனமை யடைநதான கேசவன. 16

கேசவனு லெனதமாகள கீழமே லெழுபிறபபும *
தேசடைநதா ரெனறு சிறநதுரைதத * — வீசுபுகழ
மாறன மலரடியே மனனுயிாககெலலா முயகைககு *
ஆறெனறு நெஞசே யணை. 17

அணைநதவாகள தமமுடனே ஆயனருடகாளாம *
குணநதனையே கொணடுலகைககூட்ட * — இணஙகிமிக
மாசிலுபதேசமசெய மாறன மலரடியே *
வீசுபுகழெமமா வீடு 18

எமமாவீடும வேணடா எனறனககுன தாளிணையே *
அமமா அமையுமென வாயநதுரைதத * — நமமுடைய
வாழமுதலாம மாறன மலாததா ளிணைசூடி *
கீழமையறறு நெஞசே கிளா. 19

** கிளரொளிசோ கீழுரைதத பேறு கிடைகக *
வளரொளிமால சோலை மலைககே * — தளாவறவே
நெஞசைவைததுசசேருமெனும் நீடுபுகழமாறனதாள *
முன செலுததுவோமெம முடி. 20

முடியாா திருமலையில மூணடுநின்ற மாறன *
அடிவாரந தனனி லழகா — வடிவழகைப
பறறி * முடியு மடியும படிகலனும *
முறறு மனுபவிததான முன. 21

முனன மழகரெழில மூழகுங குருகையாகோன *
இனனவள ளெனன வெனககரிதாயதது — எனன *
கரணக குறையின கலககததை * கணணன
ஒருமைப படுததா னொழிதது. 22

** ஒழிவிலாக கால முடனாகி மனனி *
வழுவிலா வாடசெயய மாலுககு * — எழுசிகர
வேஙகடததுப பாரிதத மிககநலஞ சோமாறன *
பூஙகழலை நெஞசே புகழ. 23

புகழொன்றுமால் எம்பொருள் கண்ணன் தானாய் *
நிகழ்கின்ற நேர்காட்டி நிற்க * — மகிழ்மாறன்
எங்கும் அடிமைசெய இச்சித்து வாசிகமாய் *
அங்கடிமை செய்தான் மொய்ம்பால். 24

மொய்ம்பாரும் மாலுக்கு முன்னடிமை செய்துயர்ந்தவால *
அன்பாலாட் செய்பவரை யாதரித்தும் — * அன்பிலா
மூடரை நிந்தித்தும் மொழிந்தருளும் மாறன்பால் *
நேடரிய பத்தி நெஞ்சே செய். 25

செய்யபரத்துவமாய்ச் சீரார் வியூகமாய் *
துய்யவிபவமாய்த் தோன்றிவற்றுள் — * எய்துமவர்க்கு
இந்நிலத்தில் ஆர்ச்சாவதாரம் எளிதென்றான் *
பன்னுதமிழ் மாறன் பயின்று. 26

பயிலுந் திருமால் பதந்தன்னில் * நெஞ்சம்
தயலுண்டு நிற்கும் ததியார்க்கு * — இயல்புடனே
ஆளானார்க் காளாகும் மாறன் அடியதனில் *
ஆளாகார் சன்மம் முடியா. 27

முடியாத வாசைமிக முற்று கரணங்கள் *
அடியார் தம்மைவிட்ட டவன்பால் — படியா *
ஒன்றொன்றின் செயல்விரும்ப உள்ளதெல்லாம் தான்விரும்ப *
துன்னியதே மாறன்றன் சொல். 28

சொன்னாவில் வாழ்புலவீர் சோறு கூறைக்காக *
மன்னாத மானிடரை வாழ்த்துதலால் — என்னாகும் *
என்னுடனே மாதவனை ஏத்துமெனும் காரி *
மன்னருளால் மாறுஞ் சன்மம் 29

சன்மம் பலசெய்து தானிவ் வுலகளிக்கும் *
நன்மையுடை மால்குணத்தை நாடோறும் * — தொன்மை பயில
ஏத்துமின்பம் பெற்றேனெனும் மாறனை யுலகீர் *
நாத்தழும்ப வேத்துமொரு நாள் 30

ஒருநாயகமாய் உலகுக்கு, வானோர் *
இருநாட்டி லேறியுய்க்கு மின்பம் — திரமாகா *
மன்னுயிர்ப்போகம் தீது மாலடிமையே யினிதாம் *
பன்னியிவை மாறனுரைப் பால். 31

பாலரைப்போல் சீழ்கிப் பரனளவில் வேட்கையால் *
காலத்தால் தேசத்தால் கைகழிந்து * — சால
அரிதான போகத்தில் ஆசையுற்று நைந்தான் *
குருகூரில் வந்துதித்த கோ. 32

கோவானவீசன் குறையெல்லாந்தீரவே *
ஓவாதகாலத் துவாதிதனை * —மேவிக்
கழித்தடையக்காட்டிக் கலந்தகுணமாறன் *
வழுத்துதலால் வாழ்ந்ததிந்த மண். 33

மண்ணுலகில் முன்கலந்து மால்பிரிகையால் * மாறன்
பெண்ணிலைமையாய்க் காதல்பித்தேறி * — எண்ணிடமுன்
போலிமுத லான பொருளையவ னெனநினைந்து *
மேல விழுந்தான் மையல்தனின் வீறு. 34

வீற்றிருக்கு மால்விண்ணில் மிக்க மயல்தன்னை *
ஆற்றுதற்காத் தன்பெருமை யானதெல்லாம் * — தோற்றவந்து
நன்று கலக்கப்போற்றி நன்குகந்து வீற்றிருந்தான் *
சென்றதுயர் மாறன் தீர்ந்து. 35

தீர்ப்பா ரிலாதமயல் தீரக் கலந்தமால் *
ஓர்ப்பாது மின்றி யுடன்பிரிய * —நோக்க
அறிவழிந்து தற்றுரு மறக்கலங்க * பேர்கேட்டு
அறிவு பெற்றான் மாறன் சீலம். 36

சீலமிகு கண்ணன் திருநாமத் தாலுணர்ந்து *
மேலவனைறன் மேனிகண்டு மேவுதற்கு * — சால
வருந்தி யிரவும்பகலும் மாறுமல கூப்பிட்
டிருந்தனனே * தென்குருகூ ரேறு. 37

ஏறு திருவுடைய ஈசனுகப்புக்கு *
வேறுபடிலென்னுடைமை மிக்கவுயிர்—தேறுங்கால் *
என்றனக்குமவேண்டா வெனுமாறன் தாளைநெஞ்சே *
நந்தமக்குப் பேறாக நண்ணு. 38

நண்ணாது மாலடியை நானிலத்தே வல்வினையால் *
எண்ணாராத் துன்பமுறு மிவ்வுயிர்கள் * — தண்ணிமையைக்
கண்டிருக்க மாட்டாமற் கண்கலங்கு மாறனருள் *
உண்டுநமக் குற்றதுணை யொன்று. 39

**ஒன்றுமிலைத் தேவு இவ்வுலகம் படைத்தமால் *
அன்றியென ஆரு மறியவே * — நன்றாக
மூதலித்துப் பேசியருள் மொய்மகிழோன் தாள்தொழவே *
காதலிக்கு மென்னுடைய கை. 40

கையாருஞ் சக்கரத்தோன் காதலின்றிக்கே யிருக்க *
பொய்யாகப் பேசும் புறனுரைக்கு — * மெய்யான
பேற்றை யுபகரித்த பேரருளின் தன்மைதனை *
போற்றினனே மாறன் பொலிந்து. 41

** பொலிக பொலிகவென்று பூமகள்கோன் தொண்டர் *
மலிவுதனைக் கண்டுகந்து வாழ்த்தி * — உலகில்
திருந்தாதார் தம்மைத் திருத்திய மாறன்சொல் *
மருந்தாகப் போகுமனமாசு. 42

மாசறு சோதிக் கண்ணன் வந்து கலவாமையால் *
ஆசைமிகுந்து பழிக்கஞ்சாமல் - - ஏசறவே *
மண்ணில் மடலூர மாறன் ஒருமித்தான் *
உண்ணடுங்கத் தான்பிறந்தவூர் 43

ஊர நினைந்த மடல் ஊரவும் ஒண்ணாதபடி *
கூரிருள்சேர் கங்குலுடன் கூடிநின்று * — பேராமல்
தீதுசெய்ய, மாறன் திருவுள்ளத்துச் சென்றதுயர் *
ஓதுவதிங் கெங்ஙனேயோ 44

எங்ஙனே நீர்முனிவ தென்னையினி நம்பியழகு *
இங்ஙனே தோன்றுகின்ற தென்முன்னே * — அங்ஙன்
உருவெளிப்பாடா வுரைத்த தமிழ்மாறன் *
கருதுமவர்க் கின்பக் கடல். 45

கடல்ஞாலத்தீசனை முன்காணாமல் நொந்தே *
உடனா வனுகரிக்க லுற்று * — திடமாக
வாய்ந்தவனாய்த் தான் பேசும் மாற னுரையதனை *
ஆய்ந்துரைப்பா ராட்செய்நோற்றார் 46

நோற்ற நோன்பாதியிலேன் உன்றனைவிட்டாற்ற கில்லேன் *
பேற்றுக்குபாய முன்றன பேரருளே — சாற்றுகின்றேன் *
இங்கென் னிலையென்னும் எழில்மாறன் சொல்வல்லார் *
அங்கமரர்க் காரா வமுது. 47

** ஆரா வமுதாழ்வா ராதரித்த பேறுகளை *
தாராமையாலே தளர்ந்து மிக * — தீராத
ஆசையுடனாற்றாமை பேசி யலமந்தான் *
மாசறுசீர் மாறனெம்மான். 48

மாநலத்தால் மாறன் திருவல்லவாழ் புகப்போய் *
தானிளைத்து வீழ்ந்தவ்வூர் தன்னருகில் * — மேல்நலங்கித்
துன்பமுற்றுச் சொன்ன சொல்லு கற்பார் தங்களுக்கு *
பின்பிறக்க வேண்டா பிற. 49

பிறந்துலகங் காத்தளிக்கும் பேரருட் கண்ணா * உன்
சிறந்தகுணத்தா லுருகுஞ் சீலத் — திறந்தவிர்ந்து *
சேர்ந்தனுபவிக்கும் நிலை செய்யென்ற சீர்மாறன் *
வாய்ந்தபதத்தே மனமே வை கு 50

வைகல திருவணவணடூா வைகு மிராமனுககு * என
செயகைதனைப புளளினஙகாள ! செபபுமென * — கைகழிந்த
காதலுடன தூதுவிடும காரிமாறன் கழலே *
மேதினியீா நீாவணஙகுமின. 51

இனனிடையாா சோகணணன மெதநெனவநதாசெனறு *
தனனிலை போயப பெணணிலையாயத தான தளளி * — உனனுடனே
கூடேனெனறூடும குருகையாகோன தாளதொழவே *
நாடோறும நெஞசமே ! நலகு, 52

நலலவலததால நமமைசசோததோனமுன் நண்ணுறை *
வெலலுமவிருததவிபூதியனெனறு * — எலலையறத
தாணிருநதுவாழததும நமிழமாறன சொலவலலாா *
வானவாககு வாயததகுரவா 53

குரவை முதலாம கணணன கோலசசெயலகள *
இரவுபக லெனனுமல எனறும * — பரவுமனம
பெறறேனெனறேகளிததுப பேசுமபராஙகுசனதன *
சொலதேனில நெஞசே ! துவள. 54

துவளறுசீர் மாலதிறததுத தொனனலததால * நாளும
துவளறுதன சீலமெலலாம சொனனன * — துவளறவே
முனனமனுபவததில மூழகிநினற மாறன * அதில
மனனுமுவபபால வநதமால 55

மாலுடனே தான கலநது வாழபபெருமையால *
சாலநைநது தனனுடைமை தானடையக — கோலியே *
தாணிகழவேணடாமல தனனைவிடல சொலமாறன *
ஊனமறுசீா நெஞசே யுண 56

உணணுஞசோறுதி யொருமூனறு மெமபெருமான *
கணணனெனறே நீாமலகிக கணணிணைகள — * மணணுலகில
மனனுதிருககோளூரில மாயனபால போமமாறன *
பொனனடியே நநதமககுப பொன. 57

பொனனுலகுபூமியெல்லாம் புளளினஙகடகேவழங்கி *
எனனிடரை மாலுக்கியமபுமென — * மனனுதிரு
நாடுமுதல தூது நலகிவிடுமமாறனையே *
நீடுலகீா போயவணஙகும நீா. 58

நீராகிக கேடடவர்கள நெஞசழிய * மாலுககும்
ஏராாவிசுமபி லிருபபரிதா — * ஆராத
காதலுடன் கூபபிட்ட காரிமாறன சொல்லை *
ஓதிடவே யுயயு மூலகு. 59

** உலகுய்ய மால்நினற உயாவேஙகடத்தே *
அலாமகளை முன்னிட்டு அவன்தன — மலரடியே *
வன்சரணாயச சோந்த மகிழமாறன் தாளிணையே *
உனசரணாய் நெஞ்சமே உள. 60

உண்ணிலாவைவருடனிருததி * இவவுலகில
எணணிலாமாயன எனைநலிய — எணணுகினறான *
என்று நினைநதோலமிட்ட இன்புகழசோமாறனென *
குன்றிவிடுமே பவககஙகுல் 61

** கஙகுலபகலரதி கைவிஞசி மோகமுற *
அஙகதனைக கணடோா ரரஙகரைப பாாதது — * இஙகிவளபால
என்செய நீ ரெண்ணுகின்ற தெனனுநிலை சேர்மாறனை *
அனுசொலுற நெஞ்சுவெளளையாம 62

வெளளிய நாமஙகேட்டு விட்டகனறபின் மோகம *
தெளளியமால தெனதிருபபோ சென்றுபுக * — உளளமங்கே
பறறிநினறதனமை பகரும சடகோபறகு *
அறறவாகள் தாமாழியார் 63

ஆழிவண்ணன் தன் விசயமானவை முறறுஙகாடடு
வாழிதனுலென்று மகிழந்து நிற்க — * ஊழிலவை
தனனையின்றுபோல கணடுதானுரைததமாறனசொல *
பனனுவரே நலலது கறபார். 64

கறறோா கருதும் விசயஙகளுக்கெல்லாம *
பறறாம விபவ குணபபணபுகளை — * உற்றுணாந்து
மண்ணிலுளளோா தம்மிழவை வாயநதுரைகக மாறன சொல *
பணணிலினிதான தமிழப் பா 65

பாமருவேதம பகாமாலகுணஙகளுடன *
ஆமழகுவேண்டப்பாடாமவறறை — * தாமதநால்
நணணியவனைககாண நன்குருகிக் கூப்பிட்ட *
அணணலைநண்ணுரேழையர். 66

ஏழையாகள நெஞசை யிளகுவிக்குமமாலழகு *
சூழவநதுதோனறித துயாவிளைக்க * — ஆழுமனந்
தனனுடனேயவவழகைத தானுரைத்த மாறன்பால *
மன்னுமவா தீவினைபோம்மாயந்து. 67

மாயாமல தனனைவைத்த வைசித்திரியாலே *
தீயாவிசித்திரமாச சேர்பொருளோ — டோயாமல் *
வாயந்துநிறகும மாயன் வளமுரைத்த மாரனைநாம் *
ஏயநதுரைத்து வாழுநாளென்று. 68

என றனை நீயிஙகுவைததுதேதுகவென * மாலும
என றனககுமெனறமாக்கு மினபமதா — * நன றுகவி
பாடவெனக கைமமாறிலாமை பகாமாறன *
பாடணைவாாககுணடாமினபம 69

இனபககவி பாடுவிததோனை * இநதிரையோடு
அனபுறறு வாழதிருவாறன விளையில — * துனபமறக்
கணடடிமை செயயக கருதியமாறன் கழலே *
திணடிறலோா யாவாககும தேவு 70

தேவனுறைபதியில சேரபபெருமையால *
மேவுமடியாாவசனும மெயநநிலையும — * யாவையுமதா
னுமநிலையும சஙகித தவைதெளிநத மாறனபால *
மாநிலததீா நஙகளமனம 71

நஙகருததை நனகுக நாடிநிறகும மாலறிய *
இஙகிவறறிலாசை யெமககுளதென — சஙகையினுல
தனனுயிரில மறறிலநசை தானொழிநத மாறனதான *
அநநிலையை யாயநதுரைததா னங்கு. 72

அஙகமரர்பேண அவாநடுவேவாழ திருமாற்கு *
இஙகோாபரிவரிலையெனறஞச — * எஙகும
பரிவருளரெனனப பயநதீாநதமாறன் *
வரிகழலதாள்சோநதவாவாழவாா். 73

வாராமலசசமினி மாலதன வலியினையும் *
சீராா பரிவருடன சோததியையும — * பாருமெனத
தானுகநத மாறனதாள சாாநெஞசே சாராயேல *
மானிடவரைச சாாநது மாய. 74

மாயன வடிவழகைக காணுத வலவிடா
யாய * அதறவிஞசியமுதலறறும — * தூயபுகழ
உறறசடகோபனை நாமெனறிநிறகும போதுபகல் *
அறறபொழுதான தெலவியாம். 75

எலவி பகலநடநத இநதவிடாய் தீருகைககு *
மெலலவநது தானகலகக வேணுமென — * நலலவர்கள
மனனுகடிததானததே மாலிருககமாறன கணடு *
இநநிலையைச சொனனுனிருநது. 76

இருநதவன தான்வநது இஙகிவரெண்ணமெலலாம *
திருந்த விவாதநதிறததே செயது — * பொருநதக்
கலநதினியனுயிருககக கணடசடகோபா் *
கலந்தநெறி கட்டுரைததாா் கண்டு. 77

கண்ணிறைய வந்து கலந்த மாலீகக்கலவி *
திண்ணிலையாவேணுமெனச்சிந்தித்து — * தண்ணிதெனும்
ஆருயிரினேற்றமது காட்ட ஆய்ந்துரைத்தான் *
காரிமாறன் தனகருத்து. 78

கருமால் திறத்திலொரு கன்னிகையாம மாறன் *
ஒருமாகலவியுரைப்பால் — * திரமாக
அந்நியருக்காகாது அவன்றனக்கேயாகு முயிர் *
அந்நிலையையோரு நெடிதா. 79

** நெடுமாலழகுதனில் நீள்குணத்தில் * ஈடு
படுமாநிலையுடைய பத்தர்க்கு — * அடிமைதனில்
எல்லைநிலமதாகை எண்ணினன்மாறன * அது
சொல்லைநிலமான நிலைகொண்டு 80

கொண்டபெண்டிர் தாம்முதலாக் கூறுமுறறா கனமதத்தால *
அண்டினவரெனறே யவரைவிட்டு — * தொண்டருடன்
சேர்க்கும் திருமாலைச் சேருமெனறான் * ஆகசுமிதம்
பார்க்கும புகழமாறன் பண்டு 81

பண்டையுறவான பரனைப் புளிங்குடிக்கே
கண்டு * எனக்கெல்லாவுறவின் காரியமும் — * தண்டமீ
செய்தருளெனறே யிரந்த சீர்மாறன் தாளிணையே *
உயதுணையென் றுள்ளமேயோர். 82

ஓரா நீர் வேண்டினவை உள்ளதெல்லாம செய்கினறேன *
நாராயணனன்றோ நீரென்று — * பேருறவைக
காட்ட அவன சீலத்தில கால்தாழநத மாறனருள *
மாட்டிவிடும நமமனத்து மை. 83

மையார்கண மாமார்பில் மன்னும திருமாலை *
கையாழிசஙகுடனே காணவெண்ணி — * மெய்யான
காதலுடன கூப்பிட்டுக் கண்டுகநதமாறனபேர் *
ஓதவுயயுமே யினனுயிர். 84

இன்னுயிர்மால் தோற்றினது இங்கென்னெஞ்சிலென்று * கண்ணுள்
அன்னவனைக் காணவெண்ணியாணபெண்ணாய — * பின்னையவன்
தன்னை நினைவிப்பவற்றால் தான்தளர்ந்த மாறனருள *
உன்னுமவர்க்குள்ள முருகும். 85

உருகுமாலெனனெஞ்ச முன்செயலகளெண்ணி *
பெருகுமால் வேட்கையெனப்பேசி — * மருவுகின்ற
இன்னாப்புடனவன்சீ ரேய்ந்துரைத்தமாறன்சொல *
என்னாச்சொல்லாதிருப்ப தெங்கு. 86

எஙகாதலுககடி மாலேயநத வடிவழகென்று *
அஙகாது பறறுசா வாஙகவனபால — * எஙகுமுளள
புளளினத்தைத தூதாகப போகவிடும மாறனருள் *
உளளினாககுத தீஙகையறுககும், 87

அறுக்குமிடரென றவன்பா லாங்குவிடட தூதா *
மறித்துவரப பறறுமனததால * — அறபபதறிச
செயயதிருநாவாயில செலலநினைநதான் மாறன *
மையலின்ற செயவறியாமல 88

மலலடிமை செயயும நாள மால்தனனைககேடக * அவன
சொலலுமளவும பறறுதவொனனலததால * — செலகின்ற
ஆற்றாமைபேசி அலமநத மாறனருள *
மாறறுகப போகுமென்றனமால 89

** மாலுமதுவாஞசைமுறறும மனனுமுடமபின முடிவில *
சாலநணணிச செயவனெனததானுகநது * — மேலவனைச்
சீரார கணபுரததே சேருமெனும சீமாறன *
தாராஞே நந்தமககுத தாள 90

தாளடைநதோா தஙகடகுத தானே வழித்துணையாம *
காளமேகததைக கதியாககி — * மீளுதலாம்
ஏதமிலாவிணணுலகில ஏகவேணணும மாறனென *
கேதமுளளதெலலாம கெடும. 91

கெடுமிடர் வைகுநதததைக கிடடினுப போல *
தடமுடையனந்த புரநதனனில — * படவரவில
கணடுயில் மாறகாடசெயயக் காதலிததான மாறன * உயா
விணடனிலுள்ளோா் வியபபவே 92

வேயமருதோளிநதிரைகோன மேவுகினறதேசததை *
தானமருவாததனமையினால * தனனையீனனம் — பூமியிலே
வைககுமெனசசஙகிதது மால்தெளிவிககததெளிநத *
தககபுகழமாற னெஙகளசாாவு 93

சாாவாகவேயடியில் தானுரைதத பததிதான *
சீரார பலததுடனே சோநததனை — * சோரர்மல
கணடுரைததமாறன கழலிணையே நாடோறும் *
கணடுககு மெனனுடையகண. 94

கணணனடியிணையில காதலுறுவாாசெயலை *
திணணமுறவே் சுருஙகச்செபபியே — மணணவாக்குத
தானுபதேசிக்கை தலைக்கடடினனமாறன *
ஆனபுகழசோ தனனருள. 95

அருளாலடியிலெடுத்த மாலன்பால *
இருளார்நத தம்முடம்பையிச்சிதது — * இருவிசும்பில்
இதுதுடனகொண்டேக இசைவுபார்த்தேயிருநத *
சுத்திசொல்லும மாறனசெஞ்சொல. 96

செஞ்சொற்பரனதனது சீராருமமேனிதனில *
வஞ்சிததுச்செயகினற வாஞ்சைதனின * -- விஞ்சுதலைக்
கண்டவனைககாற்கட்டிக் கைவிடுவித்துககொணட *
திண்டிறலமாறன னந்திரு. 97

திருமால தன்பால் விருப்பம் செய்கின்ற நேர்கண்டு *
அருமாயததன றகல்விபபானென் * — பெருமால நீ
இன்றெனபால்செய்வா னென்னென்ன இடருற்று நினறுன் *
துனனுபுகழமாறனைத்தான் சூழந்து. 98

** சூழநதுநினற மால்விசும்பில் தொலலைவழிகாட்ட *
ஆழநததனை முறறுமநுபவித்து — * வாழந்தங
கடியருடனே யிருநதவாற்றை யுரைசெய்தான *
முடிமகிழசேர் ஞானமுனி. 99

** முனிமாறன முனபுரைசெய் முற்றின்பம் நீங்கி *
தனியாகிநினறு தளாந்து * — நனியாம்
பரமபததியால் நைநது பங்கயத்தாளகோனை *
ஒருமையுறறுச் சேர்நதா னுயர்நது. 100

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி முற்றிற்று

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த

ஆர்த்திப்பிரபந்தம்

தனியன்கள்

தேன்பயிலுந் தாரா னெதிராசன் சேவடிமேல்
தான்பரம பத்தி தலையெடுத்து — மாந்தர்க்
குணவாக வார்த்தியுட னொண்டமிழ்கள் செய்தான்
மணவாள மாமுனிவன் வந்து

வம்பவிழ்தார் வண்மை மணவாள மாமுனிவனை
அம்புவியிற் கால்பொருந்தா வார்த்தியினால் — உம்பர்தொழும்
விண்ணுலகிற் செல்ல விரைந்தெதிரா சன்பதங்கள்
நண்ணி யுரைத்தானை நமக்கு.

வாழி யெதிராசன் வாழியெதிராசன்
வாழியெதி ராசனென வாழ்த்துவார் — வாழியென
வாழ்த்துவார் வாழியென வாழ்த்துவார் தாளிணையில்
தாழ்த்துவார் விண்ணோர் தலை. 1

இராமா நுசாய நமவென்று சிந்தித்
திராமா னுசரோ டிறைப்போழ் — திராமானு
சிந்திப்பார் தாளிணையிற் சேர்ந்திருப்பார் தாளிணையை
வந்திப்பார் விண்ணோர்கள் வாழ்வு. 2

தந்தைநற்றாய் தாரம் தனயர் பெருஞ்செல்வம்
என்றனக்கு நீயே யெதிராசா — இந்தநிலைக்
கேராத விவ்வுடலை யின்றே யறுத்தருளப்
பாராத தென்னோ பகர். 3

இந்த வுடற்சிறைவிட் டெப்பொழுது யானேகி
அந்தமில் பேரின்பத்து ளாகுவேன் — அந்தோ!
இரங்கா யெதிராசா என்னையினி யுய்க்கை
பரங்கா னுனக்குணர்ந்து பார். 4

தனபுதல்வன கூடாமல் தான்புசிக்குமபோகத்தால
இன்புறுமோ தந்தை யெதிராசா — உன புதல்வன்
அனறோ வுரையாயயான் ஆதலா லுன்போகம
நனறோ வெனையொழிந்த நாள். 5

வேம்புமுற்றக் கைப்புமிகுவது போல்வெவ்வினையேன்
தீமபுமுற்றுந் தேகமுறறிச் செலலுங்கால் — ஆம்பரிசால்
ஏறகவே சிநதித் தெதிராசா விவ்வுடலைத்
தீர்க்கவே யானவழி செய். 6

அனனை குடிநீ ரருநதிமுலை யுணகுழவி
தனனுடைய நோயைத தவிராளோ — என்னே
எனக்கா வெதிராசா வெலலாநீ செய்தால்
உனககது தாழ்வோ வுரை. 7

தனகுழவி வானகிணறறைச் சார்ந்திருககக் கண்டிருந்தாள
எனபதனறோ வனனைபழி யேறகின்றாள் — நன்குணரில்
எனனுலே யெனனுசை மேலு மெதிராசா
உனனுலே யாமுறவை யோர். 8

கூபததில வீழுங குழவியுடன்குதிததவ்
வாபததை நீக்குமநத வன்னைபோல் — பாபத்தால்
யானபிறபபே னேலுமினி யெநதை யெதிராசன 9
தானபிறக்கு மெனனையுய்ப்ப தா

பூமகள்கோனதென்னரங்கர் பூங்கழறகுப பாதுகமாய்த
தாமகிழுஞ் செலவச் சடகோபர் — தேமலர்த்தாட்
கேயந்தினிய பாதுகமா மெநதையிரா மாநுசனை
வாயந்தெனது நெஞ்சமே வாழ. 10

உனனை யொழிய வொருதெய்வம் மறறறியா
மன்னு புகழசோ வடுகநமபி — தன்னிலையை
என றனக்கு நீதந் தெதிராசா வெந்நாளும்
உன றனக்கே யாட்கொள் ளுகந்து 11

தேசந் திகழுந் திருவாய் மொழிப்பிள்ளை
மாசில்திருமலையாழ வாரென்னை — நேசத்தால்
எப்படியே யெணணிநினபால் சேர்த்தா ரெதிராசா
அப்படியே நீசெய் தருள். 12

எதிராசன் வாழி யெதிராசன் வாழி
எதிராசன் வாழியெனறேன் றேத்திச் — சதிராக
வாழ்வார்கள் தாளிணைக்கீழ் வாழவார்கள் பெற்றிடுவர்
ஆழவார்கள் தங்க ளருள். 13

அதிகார முணடே அரஙக ரிரஙகர்ரோ
அதிகார மிலலாதாாக கனறே — எதிராசா
நீயிரஙக வேணடுவது நீயுமதிகாரிகளுக
கேயிரஙகி லெனசெயவோம யாம் 14

எமபெரு மானா திருவடிக ளேசரணம
எனபதுவே நாவுரைககு மிததாலென — அன்பவாபால
இபபோ தளவுமயா னெனறுஙகாண கினறிலேன
எபபோ துணடாவ தினி 15

ஆகாத தீதென றறிநதும பிறாககுரைததும
ஆகாத தேசெயவ னுதலால — மோகாநதன
எனறுநினைத தெனனை யிகழே லெதிராசா
எனறுன னடிசோவன யான 16

பொலலாங கனைததும பொதிநதுகொணடு நனமையிலொன்
றிலலா வெனக்கு மெதிராசா — நலலாாகள
நணணுந திருநாடடை நான தருவே னெனறநீ
தணணென றிருககிறதெனதான 17

எனறு விடிவதெனக கெநதா யெதிராசா
ஒனறு மறிகினறி லேனுரையாய — குனறுமல
இபபடியே யிநதவுயிாக் கெனறு மீருளேவிளைககும
இபபவமாம நீணட விரவு 18

அலலும பகலுமயா னுககை வழியுழன்று
செல்லுமதுன தேசுககுத தீஙகனறே — நலலாாகள
நநதனயா நீசாககாட செய்யச சகிபபரோ
எநதை யெதிராசா விசை 19

போமவழியைத தருமெனனு மினபமெலலாம்
புசிததுவழி போயமுத விரசையாறறில
நானமுழுகி மலமறறுத தெளிவிசுமபை
நணணிநலந திகழமேனி தனனைப பெறறுத
தாமமரா வநதெதிாகொண டலஙகரிததுச
சறகரிபப மாமணி மணடபததுச செனறு
மாமலராள கோனமடியில வைததுககரும
வாழவுநமக கெதிராச னருளும் வாழவே. 20

திருமலையாழவாா திருவாய மொழிபபிளளை சீரருளால்
தருமதி கொணடவா தமமையுத தாரகராகவெணணி
இருமனமே யவாககா யெதிராச ரெமைககடுகப
பரம பதநதனிலேறறுவ ரெனனபயம்நமக்கே. 21

தீதற்ற ஞானத திருவரய் மொழிப்பிள்ளை சீரருளால்
ஏதத்தை மாற்று மெதிராசர் தமமபி மானமெனனும்
போதத்தை யேறிப் பவமாம புணரி தனைக்கடந்து
கோதற்ற மாதவன் பாதக் கரையைக் குறுகுவனே 22

அடியார்கள் குழாஙக ளழகோலக்க மிருக்க
ஆனநத மயமான மாமணி மணடபத்துப
படியாது மில்படுக்கை யாயிருக்கு மனநதன
பணமணிக டம்மிலொளி மணடலத்தி னிடையில்
வடிவாரு மாமலராள வலவருகு மற்றை
மணமகளு மாய்மகளு மிடவருகு மிருக்க
நடுவாக வீறறிருக்கும நாரணனைக் கடுக
நானனுப விக்குமவகை நலகெனனெதிராசா. 23

இநதவுடல் விட்டிரவி மணடலத தூடேகி
இவ்வண்டங் கழிததிடையி லாவரண மேழ்போய்
அநதமிலபாழ கடநதழகார் விரசைதனிற குளித்தங
கமானவனு லொளிக்கொணடசோதியும் பெற்றமரா
வந்தெதிரகொண டலஙகரித்து வாழததி வழிநடதத
வைகுந்தம புககுமணி மணடபத்துச் சென்று
நந்திருமா லடியார்கள குழாஙகளுடன கூடும.
நாளெனக்குக் குறுகுமவகை நலகென்னெதிராசா. 24

என்றுநிரே துகமாக வெனனையபி மானித்து
யானுமதறிந் துனக்கே யாயிருககும வகைசெய்தாய்
அன்றுமுத லின்றளவு மனவரதம் பிழையே
யடுத்தடுததுச் செய்வ தநுதவிபப தினிச் செய்யேன
என்றுன்னை வநதிரப்ப தாமென கொடுமைகணடு
மிகழாதே யிரவுபக லடிமைகொண்டு போந்தாய்
இன்றுதிரு நாடுமெனக கருளவெண்ணு கின்றாய்
இனிககடுகச் செய்தருள வேணடுமெதிராசா. 25

தென்னரஙகா தமக்காமோ? தேவியாகட் காமோ?
சேனையாகோன முதலான சூரியர்கட் காமோ?
மன்னியசீ மாறனருள மாரிதமக் காமோ?
மற்றுமுள்ள தேசிகர்கள் தஙகளுக்கு மாமோ?
என்னுடைய பிழைபொறுகக யாவருக்கு முடியும?
எதிராசா வுனக்கன்றி யாரொருவர்க் காகேன்
உன்னருளா லெனக்குருசி தன்னையு முணடாக்கி
ஒளிவிசுமபி லடியேனை யொருப்படுத்து விரைந்தே. 26

இவ்வுலகி லினியொன்று மெண்ணாதே நெஞ்சே
இரவுபக லெதிராச ரெமக்கினிமே லருளும்
அவ்வுலகை யலர்மகள்கோ னங்கிருக்கு மிருப்பை
யடியார்கள் குழாஙகடமை யவர்களனு பவத்தை

இவ்வுயிரு மதுக்கிட்டுப பிறந்திழநது கிடந்த
தெனனுமத்தை யெனறுமதுக கிடைசசுவராயக கிடக்கும்
வெவவினையால வநதவுடல விடும்பொழுதை விடடால
விளையுமினபந் தனனை முறறும விடாமலிருநதெணணே. 27

பணடுபல வாரியரும் பாருலகோ ருயயப்
பரிவுடனே செயதருளும பலகலைக டமைமக
கணடதெலலா மெழுதி யவை கறறறிநதும பிறாக்குக்
காதலுடன் கறபிததுங காலததைக கழிததேன
புணடரிகை கேளவனுறை பொனனுலகு தனனில
போகநினை வொனறுமினறிப் பொருநதியிங்கேயிருந்தேன
எணடிசையு மேததுமெதி ராசனருளாலே
எழிலவிசுமபே யனறியிபபோ தெனமனமெணணுதே. 28

சாறு வாகமத நீறு செய்து சம ணசசெடிககனல கொளுததியே
சாக்கியக கடலை வறறுவித்து மிகு சாஙகியககிரி முறித்திட
மாறு செய்திடு கணாத வாதியாகள வாயததகாததற மிகுததுமேல்
வநத பாசுபதா சிநதியோடும்வகை வாதுசெயத வெதிராசனா
கூறு மாகுரு மததுதொடோஙகிய குமாரிலனமத மவறறினமேல்
கொடிய தாககசரம விட்டபின குறுகி மாய வாதியரை வெனறிட
மீறி வாதிலவரு பாககரனமத விலககடிககொடி யெறிந்துபோய்
மிக்க யாதவ மததனதை மாயதத பெருவீரா நாளுமிக வாழியே. 29

சீராரு மெதிராசா திருவடிகள் வாழி
திருவரையிற சாததிய செநதுவராடை வாழி
ஏராருஞ செயயவடி வெபபொழுதும வாழி
இலஙகிய முநநூலவாழி யிணைததோளகள் வாழி
சோராத துயய செய்ய முகச்சோதி வாழி
தூமுறுவல் வாழி துணைமலாக கணகள வாழி
ஈராறு திருநாம மணிநத வெழில் வாழி
இனிதிருப்போ டெழில்ஞான முததிரை வாழியே. 30

அறுசமயச் செடியதனை யடியறுததான வாழியே
அடர்நதுவருங குதிட்டிகளை யறததுறநதான் வாழியே
செறுகலியைச சிறிதுமறத் தீர்த்துவிட்டான் வாழியே
தெனனரஙகா செலவமுறறுந் திருத்திவைத்தான் வாழியே
மறையதனில் பொருளனைத்தும வாய்மொழிநதான வாழியே
மாறனுரை செயத தமிழ மறைவளாததோன வாழியே
அறமிகுநற் பெருமபூதூ ரவதரித்தான் வாழியே
அழகாரு மெதிராச ரடியிணைகள வாழியே. 31

சங்கரபாக்கரயாதவ பாட்டப்பிரபாகரர் தங்களமதம்
சாய்வுறவாதியர் மாய்குவரென்று சதுமறை வாழ்ந்திடுநாள்
வெங்கலியிங்கினி வீறுநமக்கிலை யென்றுமிகத்தளர்நாள்
மேதினிநஞ்சுமை யாறுமெனத்துயர்விட்டு விளங்கியநாள்

மங்கையராளி பராங்குசமுன்னவர் வாழ்வு முளைத்திடுநாள்
மன்னியதென்னரங்காபுரி மாமலை மற்றுமுவந்திடுநாள்
செங்கயல்வாவிகள் சூழவயல்நாளும் சிறந்தபெரும்பூதூராச்
சீமானிளையாழ்வார் வந்தருளியநாள் திருவாதிரை நாளே. 32

இன்னமெத்தனை காலமிந்த வுடம்புடன் யானிருப்பன்
இன்னபொழுதுடம்பு விடுமின்னபடியதுதான்
இன்னவிடத்தே யதுவுமென்னு மிவையெல்லாம்
எதிராசா நீயறிதி யானிவையொன்றறியேன்
என்னை யினியிவ்வுடம்பை விடுவித்துன்னருளால்
ஏராரும் வைகுந்தத்தேற்ற நினைவுண்டேல்
பின்னைவிரையாமல் மறந்திருக்கிறதென்பேசாய்
பேதைமைதீர்த்தென்னை யடிமைகொண்ட பெருமானே. 33

முன்னைவினை பின்னைவினை யாரத்தமென்னும்
மூன்றுவகையானவினைத்தொகையனைத்தும்யானே
எனனையடைந்தோர் தமக்குக்கழிப்பனென்னுமரங்கர்
எதிராசா நீ யிட்டவழக்கன்றோ சொல்லாய்
உன்னையல்லதறியாத யானிந்தவுடம்போடு
உழன்றுவினைப்பயன் புசிக்கவேண்டுவதென்றுண்டோ ?
என்னுடையவிருவினையை யிறைப்பொழுதில்மாற்றி
ஏராரும்வைகுந்தத்தேற்றி விடாய் நீயே. 34

அருளாலேயடியேனை யபிமானித்தருளி
அநவரதமடிமைகொள்ள நினைத்துநீயிருக்க
மருளாலேபுலன்போக வாஞ்சைசெயுமென்றன்
வல்வினையை மாற்றியுன்பால் மனம்வைக்கப்பண்ணாய்
தெருளாருங் கூரத்தாழ்வானு மவர்செல்வத்
திருமகனார்தாமு மருளிச்செய்த தீமைத்
திரளானவத்தனையுஞ் சேரவுள்ளவென்னைத்
திருத்தியுய்யக்கொள்ளும் வகை தேருமெதிராசா. 35

வாசனையிலூற்றமோ மாளாதவல்வினையோ
ஏதென்றறியே னெதிராசா — தீதாகும்
ஐம்புலனிலாசை யடியேன் மனந்தனனை
வன்புடனே தானடரும் வந்து. 36

இன்றளவு மில்லாத வதிகார மேலுமெனக்
கென்றுளதாம் சொல்லா யெதிராசா — குன்றா
வினைத்தொடரை வெட்டிவிட்டு மேலைவைகுந்தத்
தெனைக்கடுக வேற்றாத தென் ? 37

அஞ்சி லறியாதா ரைம்பதிலும் தாமறியார்
என்சொ லெனக்கோ வெதிராசா — நெஞ்சம்
உனதா ளொழிந்தவற்றை யேயுகக்க வின்றும்
அனுதாபமற்றிருக்கையால். 38

வேமபுகறி யாக விருமபினார் கைததெனறு
தாமபொகடாதே புசிககுந தனமைபோல—தீமபனிவ
னெனறுநினைத தெனனை யிகழா ரெதிராசர்
அன் றறிந தஙகீகரிக்கையால. 39

அவத்தே பொழுதை யடியேன கழித்துப
பவததே யிருககுமது பண்போ—திவததேயான
சேருமவகையருளாய சீரா ரெதிராசா
போருமினி யிவவுடம்பைப போகககு 40

எனைபபோல பிழைசெய்வா ரிவவுலகிலுணடோ
உனைபபோல் பொறுக்கவலலாருணடோ – அனைத்துலகும்
வாழபபிறநத வெதிராச மாமுனிவா
ஏழைககிரஙகாயினி. 41

ஐம்புலனகள் மேலிடடடரும் பொழுதடியேன
உனபதஙக டமமை நினைநதோலமிடடால—பினபவைதாம்
எனனையட ராம லிரஙகா யெதிராசா
உனனையல லாலெனககுணடோ ? 42

இநத வுலகிற பொருநதாமை யேதுமில்லை
அநதவுல கிறபோக வாசையிலலை—இநதநமக்
கெபபடியே தானதருவ ரெநதை யெதிராசா
ஒபபில திருநா டுகநது. 43

மாகாந்த நாரணனார் வைகுந்த வகையறிந்தோர்க்கு
ஏகாநத மில்லை யிருளில்லை—மோகாந்தர்
இவவிடமே காந்தமிரு ளென்றுபய மறறிருநது
செயவாகடாம் பாவத் திறம். 44

நாராயணன திருமால் நாரம்நாமெனனுமுறை
ஆராயில நெஞ்சே யநாதியனறே—சீராரும
ஆசாரியனாலேயன்றே நாமுயநததென்று
கூசாம லெப்பொழுதுஙகூறு 45

திருவாய்மொழிபபிள்ளை தீவினையோந்தம்மைக்
குருவாகி வந்துயயக்கொண்டு—பொருவில
மதிதானளிததருளும் வாழவனறே நெஞ்சே
எதிராசர்க காளானோம்யாம். 46

இராமானுசாயநமவென் றிரவும் பகலும் சிந்தித்
திராமானுசர்களிருப்பிடந் தனனிலிறைப் பொழுதும்
இராமானுசரவாககெல்லாவடிமையுஞ் செய்யவெணணி
இராமானுசா தமமை மானுசராவெனகொலெண்ணுவதே. 47

எண்ணுதென்னெஞ்ச மிசையாதென்று விறைஞ்சாது சென்னி
கண்ணுனவை யொன்றுங்காண லுரு கலியார் நலிய
வொண்ணுதவண்ண முலகளித்தோ னெதிராசனடி
நண்ணுதவரை யரஙகேசர் செய்தநலம் நமக்கே. 48

நந்தாநரகத்தழுந்தாமை வேண்டிடில நானிலத்தீர்
எந்தாதையான வெதிராசனை நணுமென்று மவன்
அந்தாதிதன்னை யநுசந்தியுமவன் தொண்டருடன்
சிந்தாகுலங்கெடச்சேர்ந்திரும் முத்திபின்சித்திக்குமே. 49

அவத்தே யருமந்த காலத்தைப்போக்கியறிவின்மையாலிப்
பவத்தே யுழல்கின்ற பாவியர்காள் பலகாலம் நின்று
தவத்தே முயல்பவர் தங்கட்கு மெய்தவொண்ணுத வந்தத்
திவத்தே யுமைவைக்கும் சிந்தியும் நீரெதிராசரென்றே. 50

என்றுளனீச னுயிருமன்றேயுண் டிக்காலமெல்லாம்
இன்றளவாகப்பழுதே கழிந்த திருவினையால்
என்றிழவின்றி யிருக்கு மென்னெஞ்ச மிரவுபகல்
நின்றுதபிக்கு மெதிராசா நீயருள்செய்த பின்னே. 51

கனககிரிமேல் கரியமுகில்போல்
வினதைசிறுவன்மேற் கொண்டு—தனுவிடும்போது
ஏராரரங்க ரெதிராசர்க்காக வெண்பால்
வாராமுன்னிற்பர் மகிழ்ந்து. 52

இதத்தாலேதென்னரங்கர் செய்கிறதென்றறிநதே
யிருந்தாலுந் தற்கால வேதனையின் கனத்தால்
பதைத்தாவோ வென்னுமிந்தப் பாவவுடம்புடனே
பலநோவுமநுபவித்திப் பவத்திருக்கப்போமோ
மதத்தாலே வல்வினையின் வழியுழனறு திரிந்த
வல்வினையேன்றன்னை யுனக்காளாக்கிக்கொண்ட
இதத்தாயும் தந்தையுமா வெதிராசா வென்னை
இனிக்கடுக விப்பவத்தினின்று மெடுத்தருளே. 53

இன்னுமெத்தனைநா ளிவவுடம்புடன்
இருநதுநோவுபடக் கடவேனையோ !
என்னையிதினினறும் விடுவித்துநீர்
எனறுதான் திருநாட்டினு ளேறறுவீர் ?
அன்னையுமத்தனு மல்லாதசுற்றமும்
ஆகியெனனை யளித்தருள்நாதனே !
என்னிதத்தை யிராப்பகலின்றியே
ஏகமெண்ணு மெதிராச வள்ளலே ! 54

தெனனரஙகா சீரருளுக்கிலக்காகப் பெறறோம
திருவரஙகம் திருபபதியே யிருப்பாகப் பெறறோம
மனனியசீா மாறனகலை யுணவாகப பெறறோம
மதுரகவி சொறபடியே நிலையாகப் பெறறோம
முனனவராம நஙகுரவர் மொழிகளுள்ளப பெறறோம
முழுதுமநமக் கவைபொழுது போககாகபபெறறோம
பின்னையொன றுதனில் நெஞ்சுபேராமற பெறறோம
பிறாமினுககம பொறுமையிலலாப் பெருமையும பெறறோமே. 55

உனதனபிமானமே யுததாரகமெனறு
பிநதைதெளிநதிருக்கச செயதநீ—அந்தோ
எதிராசா நோயகளாலெனனை நலக்காமல
சதிராக நினதிருததாள தா. 56

தேசிகர்கள போறறும் திருவாயமொழிபபிளளை
வாசமலாத தாளடைநத வததுவெனும—நேசததால்
என பிழைகள்காணு வெதிராசரே யடியேன
புனபகாவைக கேளும பொறுதது 57

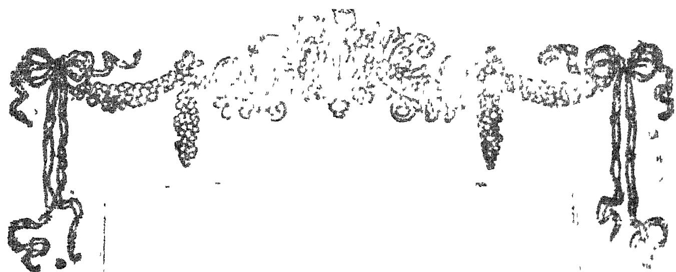
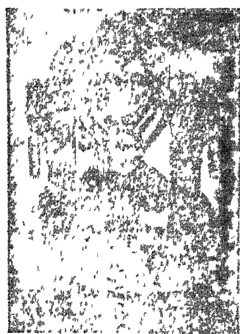
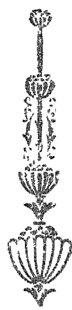
எநதை திருவாய் மொழிபபிள்ளை யினனருளர்ல்
உனதனுறவை யுணர்ததியபின—இநதவுயிாக
கெலலாவுறவும் நீயெனறே யெதிராசா
நில்லாததுண்டோ வெனனெஞசு 58

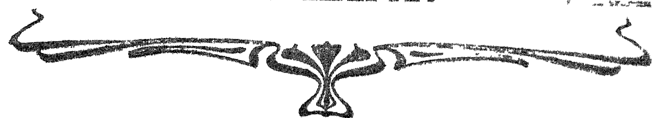
எநதை திருவரங்க ரேரார் கருடன்மேல
வநது முகஙகாட்டி வழிநடததச—சிந்தைசெயதிப
பொலலா வுடமபுதனைப போக்குவதெநநாளகொலோ
சொலலா யெதிராசா சூழநது. 59

இந்தவரஙகத் தினிதிரு நீ யென்றரஙகா
எநதை யெதிராசாக் கீந்தவரம்—சிநதைசெயயில
நம்மதனறோ நெஞசமே நற்றாதைசொம புதலவா
தம்மதன்றோ தாயமுறைதான. 60

ஆர்த்திப்பிரபந்தம் முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்,

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.
ஸ்ரீமதவரவரமுநீந்த்ரக்ரந்தமாலையில்

அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானார் அருளிச்செய்த

ஞானஸாரத்திற்கு

மணவாள மாமுனிகள் சேர்த்தருளின ப்ரமாண யோஜநை

தனியன்

சுருளார கருங்குழல தோகையா வேலவிழியில் துவளும்
மருளாம வினைகெடும மாரககம பெறறேன, மறை நான்குஞ் சொன்ன
பொருள ஞானசாரததைப புநதியில தநதவன பொஙகுபுகழ
அருளாளமாமுனி யமபொறகழலக ளடைநதபினனே.

1, ஊன வுடறசிறைநீதது ஒணகமலை கேளவனடித, தேனுகரு மாசைமிகு சிநதையராயத்—தானே
பழுததால விழுஙகனிபோல பறறறறு வீழும விழுக்காடே தானருளும வீடு
யதா பராநந்வயிபி துச்சக ஸ்ம்ருதிபிர் விநா,
தேந தத்புரதः பாதஸ் ஸா ப்ரப்த்திஸ் ததா பவேத் (ஸநத்குமாரஸம்ஹிதை.)

2 நரகும சுவாககமும நாணமலராள கோனைப பிரிவும பிரியாமையுமாயத—துரிசறறுச்
சாதகமபோல நாதன தனதருளே பாாததிருத்தல* கோதி லடியார குணம.

யஸ் த்வயா ஸஹ ஸஸ்வர்க்கோ நிரயோ யஸ் த்வயா விநா.(ஸ்ரீராமாயணே)

3. ஆனை யிடாகடிநத ஆழியஙகை யம்புயத்தாள * கோனைவிடில் நீரிற குதிததெழுநத—மீனெனவே
ஆககை முடியும படிபிறதத லனனவனதாள* நீககமிலா வனபா நிலை.
நச ஸீதா த்வயா ஹீநா ந சாஹமபி ராகவ,
முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்த்ருதௌ (ஸ்ரீராமா.)

4. மறறொருனறை யெண்ணாதே மாதவனுககாடசெயலே, உற்றதிதுவென றுளந்தெளிந்து—பெறற
பெருமபேறறின் மேலுளவோ பேறெனறிருப்பார, அருமபேறு வானத தவாககு.
* யே ப்ரஹ்மந்! பகவத்தாஸ்ய போககை நிரதாஸ ஸதா,
தே ப்ரியாதிதய, ப்ரோக்தா, ஸ்ரீவைகுண்ட நிவாஸிநாம்.* (ஸ்ரீசாஸ்த்ரே.)

5 தீாததமுயன றுடுவதும செய்தவஙகள செய்வனவும *பாாததனமுன் காததபிரான் பாாப்பதன்முன-
மனனனடி யோமெனனும வாழவுநமக கீநததறபின*எனனகுறை வேணடு மினி [சீாததுவரை
* தாவத் கச்சேத் து தீர்த்தாநி ஸரிதச் ச ஸராம்ஸி ச.
யாவந் நாபூச்ச பூபால! விஷ்ணுபக்திபரம் மந*:. (ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே.)
கிம் தஸ்ய தாநை: கிம் தீர்த்தை: கிம் தபோபி: கிமத்வரை.
யோ நித்யம் த்யாயதே தேவம் நாராயணமநந்யதீ. (இதிஹாஸ ஸமுச்சயே)

6 புண்டரிகை கேளவ னடியாரப பூமிசையோன* அணட மொருபொருளா வாதரியார—மணடி
மலஙகவொரு மீனபுரணட மாததிரததா லாாததுக* கலஙகிடுமோ முநநீாக கடல.
ப்ரஹ்மாண்டமண்டலீமாத்ரம் கிம் லோபாய மநஸ்விந.,
சபரீஸ்புரிதேநாப்தே, க்ஷுப்ததா நைவ ஜாயதே.

7. தோளார் சுடர்த்திகிரி சங்குடைய சுந்தரனுக்கு* ஆளானார் மற்றொன்றி லன்புசெயார்—மீளாப்
பொருவரிய விண்ணாட்டிற் போகம்நுகர் வார்க்கு* நரகன்றே இந்திரனதன நாடு.
தத்பதம் ப்ராப்துகாமா யே விஷ்ணோஸ் தேஷாம் மஹாத்மநாம்
போகா புரந்தராதீநாம் தே ஸர்வே நிரயோபமா; ப்ரஹ்மாண்டபுராணே.

8 முற்றப் புவனமெலா முண்ட முகில்வண்ணன், கற்றைத் துழாய்சேர் கழலன்றி—மற்றொன்றை
இச்சியா வன்பாதனக் கெங்ஙனே செய்திடினும், உச்சியா லேற்கு முகந்து.
* யா, க்ரியாஸ் ஸம்ப்ரயுக்தாஸ ஸ்யு; ஏகாந்த கதபுத்திபி,
தாஸ் ஸர்வாச் சிரஸா தேவ: ப்ரதிக்ருஹ்ணாதி வைஸ்வயம், மஹாபாரதே—
[மோக்ஷதர்மே

9. ஆசி லருளா லனைத்துலகுங் காத்தளிக்கும், வாசமலராள் மணவாளன்—தேசுபொலி
விண்ணாட்டிற் சால விரும்புமே வேறொன்றை, யெண்ணாதார் நெஞ்சத் திருப்பு.
* யேநந்யமநஸச் சுத்தா யே தாஸ்யைகமநோரதா
தேஷாம் மே ஹ்ருதயம் விஷ்ணோ: வைகுண்டாத் பரமம்பதம்*. பகவச்சாஸ்த்ரே

10 நாளுமுலகை நலிகின்ற வாளரக்கன, தோளுமுடியும் துணித்தவன தன—தாளில
பொருந்தாதா ருள்ளத்திற் பூமடந்தை கேள்வன, இருந்தாலு முணமே விருப்பு.
* பகவச்சரணத்வந்த்வே பக்திர் யேஷாம் ந வித்யதே,
தேஷாம் ஹ்ருதி ஸ்திதோ தேவ: கண்டகாக்ர இவ ஸ்தித:. [ப்ரஹ்மாண்டபுராணே:*

11, தன்பொன் னடியன்றி மற்றொன்றில தாழ்வுசெயா, அன்பருகந் திட்ட தணுவெனினும—பொன
மேருவாய்க் கொள்ளும விரையார் துழாயலங்கல், மாரிமாக கொணடனிகா மால [பிறமும
* பக்தை: அண்வப்யுபாநீதம் ப்ரேம்ணா பூர்யேவ மே பவேத்
பூர்யபி அபக்தோபஹ்ருதம் ந மே தோஷாய கல்பதே. பௌஷ்கரஸம்ஹிதாயாம்—
[ஸ்ரீபாகவதே ச.

12. மாரு யிணைந்த மருத மிறத் தவழ்ந்த, சேரு ரரவிந்தச் சேவடியைப்—பேருக
உள்ளாதா ரொண்ணிதியை யீந்திடினும தானுகந்து, கொள்ளான் மலாமடந்தை கோன்.
* ப்ருதிவீம் ரத்னஸம்பூர்ணாம் ய க்ருஷ்ணாய ப்ரயச்சதி,
தஸ்யாப்யந்யமநஸ்கஸ்ய ஸுலபோ ந ஜநார்த்தந; *

13. பண்டே யுயிரனைத்தும் பங்கயத்தாள் நாயகற்கே* தொண்டா மெனத்தெளிந்த தூமனத்தார்க்கு—
பலகற்றும தமமுடமைப் பார்த்தபிமா னிக்கும்*உலகத் தவரோ டுறவு [உண்டோ
* விஷ்ணுதாஸா வயம் யூயம் ப்ராஹ்மணா வர்ணதர்மிண:
அஸ்மாகம் தாஸவ்ருத்தீநாம் யுஷ்மாபிர் நாஸ்தி ஸங்கதி.
நாஸ்தி ஸங்கதிரஸ்மாகம் யுஷ்மாகஞ்ச பரஸ்பரம்.
வயம்து கிங்கரா விஷ்ணோ யூயமிந்த்ரியகிங்கரா;—[வில்லிபுத்தூர்ப்பகவர் வார்த்தை.

14. பூதங்க ளைந்தும் பொருந்துடலி னுற்பிறந்த*சாதங்கள் நான்கினொடும சங்கதமாம—பேதங்கொண்
டென்ன பயன்பெறுவீ ரெவ்வுயிர்க்கு மிந்திரைகோன*தன்னடியே காணுஞ் சரண்.
* தேஹாத்மஜ்ஞாநகார்யேண வர்ணபேதேந கிம் பலம்.
கதிஸ ஸர்வாத்மநா ஸ்ரீமந் நாராயணபதத்வயம். (பரமைகாந்திதர்மே.)

15 குடியுங் குலமுமெல்லாம் கோகனகை கேள்வன், அடியார்க் கவனடியே யாகும—படியின்மேல்
நீர்கெழுவு மாறுகளின பேரும் நிறமுமெல்லாம், ஆழ்கலியைச் சேர்ந்திடமாய்ந் தற்று.
* ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யோ நைவ க்ராமகுலாதிபி:.
விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்யஸ தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவஹி.
நத்யா நச்யந்தி நாமாநி ப்ரவிஷ்டாயா யதார்ணவம்.
ஸர்வாத்மநா ப்ரபந்நஸ்ய விஷ்ணுமேகாந்திநஸ் ததா*

16. தேவா மனிசா திரியககுத் தாவரமாம*யாவையு மலல னிலகுமுயிா—பூவினமிசை
ஆரணஙகின கேளவ னமல னறிவேவடிவாம்* நாரணனதாட் கேயடிமை நான.
* நாஹம் தேவோ ந மர்த்யோ வா ந திர்யக் ஸதாவரோபிவா
ஜ்ஞாநாநந்தமயஸ த்மொத்மா சேஷோ ஹி பரமாத்மந, *
* நாஹம் விப்ரோ ந ச நரபதிர் நாபி வைச்யோ ந சூதர.
நோ வா வர்ணீ ந ச க்ருஹபதிர் நோ வநஸ்தோ யதிர் வா,
கிம் து ஸ்ரீமத்புவநபவநஸதித்யபாயைகஹேதோ:
லக்ஷ்மீபர்த்துர் நரஹரிதநோர் தாஸதாஸஸய தாஸ: *

17. ஒனறிடுக விணணவாகோன செலவ மொழிநதிடுக*எனறு மிறவா திருந்திடுக—இன்றே
இறகக களிபபுங கவாவு மிவறருல*பிறககுமோ தறறெளிநத பின
* ஆகச்சது ஸுரேந்த்ரதவம நித்யத்வம் வாத்ய வா ம்ருதி:.
தோஷம் வாதர விஷாதம் வா நைவ கச்சந்தி பண்டிதா..

18 என மிலாவனப ரெனருலு மெயதிலா*மானிடரை யெலலா வணததாலும்—தானறிய
விடடாாக கெளியன விடாதாாக கறிவரியன*மடடாா துழாயலஙகல மால.
* பக்தோபி வாஸுதேவஸய சார்ங்கிண. பரமாத்மந,
லோகேஷுஞ்தி நிர்முக்தோ முக்தோ பவதி நார்யதா *

19 நலல புதலவா மனையாள நவையிலகிளை*இல்ல நிலமா டிவையனைத்தும—அலலலெனத
தோறறியெரி தீயிற சுடுமே லவாககெளிதாம*ஏறறருமவை குநதத திருபபு.
* க்ஷேத்ராணி மித்ராணி தநாநி நாத! புத்ராச் ச தாரா, பசவோ க்ருஹாணி
த்வத்பாதபத்ம ப்ரவணுத்மவ்ருத்தேர் பவந்தி ஸர்வே ப்ரதிகூலரூபா:*

20. விருபபுறினும தொணடாககு வேணடுமித மலலால*திருபபொலிநத மாாபனருள செயயான்— [நெருப்பை
விடாதே குழவி விழவருநதி ஞலும*தடாதே யொழியுமே தாய.
யாசிதோபி ஸதா பக்தைா நாஹிதம் காரயேத் ஹரி.
பாலமக்நௌ பதந்தம் து மாதா கிம் நிவாரயேத் *

21. ஆரப்பெருநதுயரே செயதிடினு மனபாகளபால* வேரிசசரோருகைகோன மெயநலமாம—தேரில்
பொறுததறகரி தெனிலும மைநதனுடற புணணை*அறுத்தறகிசை தாதையறறு
* ஹரிர் துக்காநி பக்தேப்யோ ஹிதபுத்த்யா கரோதி வை
சஸத்ரக்ஷாராக்நிகர்மாணி ஸ்வபுத்ராய யதா பிதா. *

22. உடைமைநா னெனறு முடையா னுயிரை*வடமதுரை வநதுதித்தா னென்றும—திடமாக
அறிநதவனறன தாளி லடைநதவாககு முணடோ*பிறநதுபடு நீடுயரம பின்.
* ஆர்த்தாநாம் ஆசுபலதா ஸக்ருதேவ ஸக்ருதாஹ்யஸௌ.
த்ருப்தாநாமபி ஜந்தூநாம் தேஹாந்தரநிவாரணீ*

23 ஊழி வினைககுறுமப ரோடடருவ ரெனறஞசி* ஏழை மனமே யினித்தளரேல—ஆழிவணணன்
தனனடிககீழ வீழநது சரணென றிரநதொருகால*சொனனதறபி னுணடோ துயா
* மா பீர் மந்தமநோ விசிந்த்ய பஹுதா யாமீச் சிரம் யாதநா,
நாமீ ந: பரபவந்தி பாபரிபவஸ ஸவாமீ நநு ஸ்ரீதர.
ஆலஸ்யம் வ்யபநீய பக்திஸுலபம் த்யாயஸவ நாராயணம்
லோகஸய வ்யஸநாபநோதநகரோ தாஸஸய கிம் ந க்ஷம: முகுந்தமாலாயாம்.

24 வண்டு படி துளப மார்பனிடைச் செய்தபிழை* உண்டுபலவென் றுளந்தளரேல்—தொண்டாசெயும
பல்லா யிரமபிழைகள பார்த்திருந்துங காணுங்கண*இல்லா தவனகா ணிறை.

* அவிஜ்ஞாதா ஹி பக்தாநாம் ஆகஸ்ஸு கமலேக்ஷண:,
ஸதா ஜகத் ஸமஸ்தஞ்ச பச்யந்நபி ந பச்யதி.*

25. அற்ற முஸரகதி லடைந்தவர்பா லமபுயைகோன*குற்ற முணாநதிகழுங கொளகையன்றே ?—
கன்றி னுடமபின் வழுவனரே காதலிபபது* அன்றதனை யீன்றுகநத வா. [எறறேதனை

ப்ரபந்நாந் மாதவஸ் ஸர்வாந் தோஷேணே பரிக்ருஹ்யதே
அத்யஜாதம் யதா வத்ஸம் தோஷேணே ஸஹ வத்ஸலா.

26 தபபில் குருவருளால தாமரையாள் நாயகன்றன*ஒபபிலடிகளநமக் குளளத்து—வைப்பெனறு
தேறி யிருபபாாகள தேசுபொலி வைகுந்தத தேறியிருப பாாபணிகட் கேயநது.

ஆசார்யஸ்ய ப்ரஸாதேந மம ஸர்வமபீப்ஸிதம்
ப்ராப்நுயா மிதி விச்வாஸோ யஸ்யாஸ்தி ஸ ஸுகீ பவேத்.

27. நெறியறியா தாரு மறிந்தவர்போல சென்று* செறிதலசெயாத் தீமனத்தா தாமும—இறையுரையைத்
தேரு தவரும திருமடநதை கோனுலகத் தேரு ரிடரழுந்து வாா.

அஜ்ஞச் சாச்ரத்ததாநச்ச ஸம்சயாத்மா விநச்யதி,
நாயம் லோகோஸ்தி நபரோ நஸுகம் ஸம்ச்யாத்மந, (கீதை)

28. சரண கதிமறறோர் சாதனத்தைப பற்றில்*அரணகா தஞ்சனைதன் சேயை—முரணழியக
கட்டியது வேறோர் கயிறு கொணடார்ப்பதன்முன* விடட படைபோல விடும

ப்ரபத்தே: க்வசிதப்யேவம் பராபேக்ஷா நவித்யதே
ஸாஹி ஸர்வத்ர ஸர்வேஷாம் ஸர்வகாமபலப்ரதா.
ஸக்ருதுச்சாரிதா யேந தஸ்ய ஸம்ஸாரநாசிநீ
ராக்ஷஸாநாமவிஸ்ரம்பாத் ஆஞ்ஜநேயஸ்ய பந்தநே
யதாவிகளிதா ஸத்யஸ் த்வமோகாப்யஸ்த்ரபந்தநா.
ததா பும்ஸாம்அவிஸ்ரம்பாத் ப்ரபத்தி: பரச்யுதா பவேத்
தஸ்மாத்விஸ்ரம்பயுக்தாநாம் முக்திம் தாஸ்யதி ஸா அசிராத். (ஸநத்குமாரஸம்ஹிதை.

29 மந்திரமு மீந்த குருவும அம் மந்திரத்தால்* சிந்தனைசெய் கினற திருமாலும—நநதவிலா
தெனறு மருள் புரிவர் யாவ ரவரிடரை* வெனறு கடிதடைவர் வீடு

தேவதாயா குரோச்சைவ மந்த்ரஸ்யைவ ப்ரஸாதத
ஐஹிகாமுஷ்மிகா ஸித்திர் த்விஜஸ்யாஸ்தி நஸம்சய:
[ப்ரமாணஸமுச்சயே மூலமந்த்ரமாஹாத்ம்யே]

30 மாடு மனையுங் கிளையு மறைமுனிவா*தேடு முயர்வீடும செந்நெறியும—பீடுடைய
எட்டெழுத்தும் தநதவனே யெனறிரா தாருறவை *விடடிடுகை கண்டீர் விதி.

ஐஹிகாமுஷ்மிகம் ஸர்வம் குருரஷ்டாக்ஷரப்ரத:,
இத்யேவம் யே ந மந்யந்தே த்யக்தவ்யாஸ் தே மநீஷிபி,

31 வேத மொருநானகி னுடபொதிநத மெயபபொருளும*கோதில மனுமுதலநூல கூறுவதும—தீதில
சரணு கதிதநத தனனிறைவன தாளே* அரணுகு மெனனுமது
குருரேவ பரமப்ராஹ்மம குருரேவ பரா கதி:
குருரேவ பரா வித்யா குருரேவ பரமகநம
குருரேவ பர காமோ குருரேவ பராயணம
யஸ்மாத்ததுபதேஷ்டாஸௌ தஸ்மாத குருதரோ குரு
அர்ச்சநீயச்ச வந்த்யச்ச கீர்த்தநீயச்ச ஸாவதா
த்யாயேத் ஜபேந் நமேத் பக்த்யா பஜேதபயர்ச்சயேந்முதா.
உபாயோபேயபாவேந தமேவ சரணம் வ்ரஜேத
இதி ஸர்வேஷு வேதேஷு ஸர்வசாஸ்த்ரேஷு ஸம்மதம்
ஏவம த்வயோபதேஷ்டாரம பாவயேத் புத்திமாந தியா
[ஸாவித்விகதந்த்ரே—த்வயப்ரஸங்கே

32 மானிடவ னெனறுங குருவை மலாமகளகோன*தானுகநதகோல முலோக மெனறும—ஈனமதா
வெணணுகினற நீச ரிருவருமே யெககாலும*நணணிடுவா கீழா நரகு
விஷ்ணுரர்ச்சாவதாரேஷு லோஹபாவம கரோதி ய
யோ குரௌ மாநுஷமபாவ முபௌ நரகபாதிநௌ
அர்சசாவிஷ்ணௌ சிலாதீர்குருஷு நரமதிர் வைஷ்ணவே ஜாதிபுத்திர்
விஷ்ணோர்வா வைஷ்ணவாநாம கலிமலமதநே பாததீர்த்தேமபுபுத்தி
ஸித்தே தந்நாமமந்த்ரே ஸகலகலுஷஹே சபத ஸாமாந்யபுத்தி
ஸ்ரீசே ஸர்வேசவரேசேத ஸ்ரீஜநஸ்ய தீர் யஸ்ய வா நாரகீ ஸ பரஹ்மாண்டபுராணே

33 எடட விருநத குருவை யிறை யனறெனறு*விடடோா பரனை விருப புறுதல—பொடடெனததன
கண செமபளிததிருநது கைததுருததி நீாதூவி* அமபுததகைப பாாதகிருபபா னறறு.
சக்ஷுர் கமயம குரும் த்யகத்வா சாஸத்ரகமயந்து யஸ்ஸமரேத,
கரஸ்த முதகம் த்யகத்வா கநஸத மபிவாஞ்சதி.
புராணஸமுச்சயே ஆசார்யமாஹாத்மயப்ரகரணே

34 பறறு குருவைப பரனன றென விகழநது*மறறோ பரனை வழிபடுதல—எறறேதன
கைபபொருளவிட டாரேனும காசினியில தாமபுதைதத* அப பொருளதே டிததிரிவா னறறு.
ஸுலபம ஸ்வகுரும தயக்த்வா துர்லபம் ய உபாஸதே
ஸித்தம் த்யகத்வா தநம் மூடோ குபதமந்வேஷதி க்ஷிதௌ ;

35 எனறு மனததுயிாககு மீரஞ்செய நாரணனும* அனறும தனனுரியனபா லனபொழியில—நினற
புனலபிரிநத பஙகயததைப பொஙகுசுடா வெயயோன* அனலுமிழநது தானுலாததி யறறு.
நாராயணோபி விக்ருதிம் யாதி குரோ ப்ரச்யுதஸ்ய துர்புத்தே
கமலம் ஜலாதபேதம் சோஷயதி ரவிர் நதோஷயதி

36 விலலா மணிகொழிககும வேஙகடபபொற குனறுமுதல*செலலா பொழிலசூழ திருபபதிகள—
மருளா மிருளோட—ததகததுத தனதாள* அருளாலே வைதத வவா [எலலாம
யேநவை குருணா யஸ்ய ஸந்யாஸவித்யா ப்ரதீயதே
தஸ்ய வைகுண்டதுக்தாப்தி ; த்வாரகாஸ ஸர்வ ஏவ ஸ

37 பொருளு முயிரு முடமபும புகலும*தெருளுங குணமுஞ செயலும - அருளபுரிநத
தனனு ரியனபொருடடாச சஙகறபஞ செலபவாநெஞ செஙநாளு மாலுககிடம.
சரீரம் வஸு விஜ்ஞாநம் வாஸ கர்ம குணாநஸூந்
குர்வாத்தம் தாரயேத் யஸது ஸசிஷ்யோ நேதரஸ ஸம்ருத .

குர்வர்த்தம் ஸ்வாத்மந: பும்ஸ: க்ருதஜ்ஞஸ்ய மகாத்மந:
ஸுப்ரஸந்நஸ் ஸதா விஷ்ணுர் ஹ்ருதி தஸ்ய விராஜதே:
(ஜயஸம்ஹிதையில் ஸ்ரீவராஹநாயனார் அருளிச்செய்தது.)

38 தேனார்கமலத்திருமாமகள்கொழுநன்*தானே குருவாகித் தன்னருளால்*—மானிடர்க்காய் இந்நிலத்தே தோன்றுதலால் யார்க்கும் அவன் தாளிணையை*உன்னுவதே சாலவுறும்.
ஸாக்ஷாந் நாராயணோ தேவ: க்ருத்வா மர்த்யமயீந்தநும்
மக்நாநுத்தரதே லோகாந் காருண்யாச் சாஸ்த்ரபாணிநா.
தஸ்மாத்பக்திர் குரௌ கார்யா ஸம்ஸாரபயபீருணா.
(ஜயாக்யஸம்ஹிதையில்—சாண்டில்யன் சொன்னது.)

39. அல்லைகுழலை சுவைத்தாற் கனபரடிக்கனபா*திலதமெனத் திரிவார்தம்மை*—உலகர்பழி தூற்றிலதுதியாகும் தூற்றுதவரிவரை*போற்றிலது புன்மையேயாம்.
ந்யாஸவித்யைகநிஷ்டாநாம் வைஷ்ணவாநாம் மஹாத்மநாம்
ப்ராக்ருதாபிஷ்டுதிர் நிந்தா நிந்தா ஸ்துதிரிதி ஸ்ம்ருதா..

40. அலவிமலாபபாவைக கன்பரடிககன பா*சொலலும் அவிடு சுருதியாம்*—நலல படியாம மநுநூறகவாசரிதை*பாாவை செடியாா விணைத்தொகைக்குததீ
வேத சாஸ்த்ரதாரூடா ஜ்ஞாநகட்கதரா த்விஜா
க்ரீடார்த்தமபி யத்ப்ரூயுஸ ஸதர்ம: பரமோமத:.
வாஸுதேவம் ப்ரபந்நாநாம் யாந்யேவ சரிதாநி வை
தாந்யேவ தாமசாஸ்த்ராணீத்யேவம் வேதவிதோ விது:.
நசுதயதி ததா ஜந்தூஸ தீர்த்தவாரிசதைரபி
லீலயைவயதா பூப வைஷ்ணவாநாம்ஹி வீக்ஷணே:.

ஞானஸார ப்ரமாணயோஜனை முற்றிற்று
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

குறிப்பு:—ஞானஸாரத்திற்குப்போலே ப்ரமேயஸாரத்திற்கும் மணவாளமாமுனிகள் ப்ரமாண யோஜனை திருவாய்மலர்ந்தருளியிருப்பதாக அஸ்மத்குல கூடஸ்தரான ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணா அருளிச்செய்த வரவரமுநிசதகத்தில் *க்ருத்வாநேகாந்யஹாநி* என்று தொடங்கும் சுலோகத்தில் 'தத்ப்ரோக்தம் ஜ்ஞாநஸாரம் வ்யவ்ருணுத கில யோ மேய ஸாரஞ்ச" என்பதனால் தெரியவருகின்றது. ஆனால் ஞானஸாரத்திற்கு மட்டுமே ப்ரமாண யோஜனை ப்ரஸித்தமாகவுள்ளது ப்ரமேயஸாரத்திற்குக் கிடைத்திலது. ஞானஸாரப் பிரமேய ஸாரங்களுக்குப் பிள்ளை லோகஞ்சீயர் பணித்தவுரையை மணவாளமாமுனிகளருளிச் செய்ததாகத் தமிழில் அச்சிடப்பட்டிருப்பது மருள் நெடுநாளைக்கு முன் தெலுங்கு லிபியில் அச்சிட்டவர்கள் பிள்ளை லோகஞ்சீயர் பணித்ததாகவே யச்சிட்டிருப்பது கண்டு தெளிக. ... *

ஆழ்வாரெம்பெருமானுர் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.
மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த ஜீயர்படியென்று ப்ரஸித்தமான

திருவாராதனக்ரமம்.

விடிவோறேயெழுந்திருந்து தந்ததாவநபூர்வகமாக ஸ்நாநாதி நித்யகர்மாநுஷ்டானங்களைப் பண்ணிக் கொண்டு திருத்துழாய்வனத்துக்குபபோய *துலஸ்யம்ருதஜந்மாஸி ஸதா த்வம் கேசவ ப்ரியே!, கேசவார்த்தம் லுநாமி த்வாம் வரதா பவ சோபநே* *மோக்ஷைகஹேதோர் தரணி! ப்ரஸூதே விஷ்ணோஸ் ஸமஸ்தஸ்ய ஜகத்ப்ரஸூதே, ஆராதநார்த்தம் புருஷோத்தமஸ்ய லுநாமி பத்ரம் துலஸி! க்ஷமஸ்வ* என்கிற ச்லோகங்களை யநுஸந்தித்து சதுர்தளமாயிருக்கிற திருததுழாயக கொழுந்துகளையும் புஷ்பங்களையும் எழுந்தருளபபணணிக் கொண்டு வந்து பரிசுத்த ஸ்தலத்திலே வைத்துக் காலையும் கையையும் நனறாக சோதித்து ஆசமனம் பணணி ஸன்னிதி முனபே சென்று குருபரம்பராநுஸந்தான பூர்வகமாயத் தெண்டன் ஸமர்பபித்து உளளேசென்று *கௌஸல்யாஸுப்ரஜா ராம!* என்கிற ச்லோகத்தையும் *நாயகனுயென்கிற பாசுரததையும் அநுஸந்தித்து அஸ்த்ரமந்த்ரததாலே மூன்று விசை கையைத் தட்டிக் கோயிலாழவார திருக்காப்புநீக்கி* பல்லாண்டு பல்லாண்டு* அடியோமோடும்*மாரிமலைமுழஞ்சில*அன்றிவ்வுலகமளந்தாய*சிற்றஞ்சிறுகாலே யென்கிற பாசுரஙகளையும,*நமோநமோ வாங்மநஸாதிபூமயே* *நதர்மநிஷ்டோஸமி* என்கிற ச்லோகங்களையும அநுஸநதிதது மீளவும் ஸன்னிதி வெளியிலே சென்று தீர்த்த எம்பெருமானகளை வெளியிலே யெழுந்தருளப பண்ணித திருப்படுகைகையை உதறிப்படுதது மீளவும் தீர்த்த எம்பெருமானகளை யெழுந்தருளப் பணணி எம்பெருமானுக்கு வலது பார்ச்வத்திலே அஞ்ஜலி ஹஸ்தனுய 'கூர்மாதீந் திவ்யலோகாந*'' என்கிற ச்லோகத்தை யநுஸந்தித்து*ஸ்ரீமதே நாராயணுய நம: ஸ்ரீம் ச்ரியை நம, பூம் பூமயை நம:, நீம் நீளாயை நம ஸமஸ்தபரிவாராய ஸர்வமஙகள விக்ரஹாய ஸ்ரீமதே நாராயணுய நம கோயில திருமலை பெருமாள் கோயில முதலாக நூறறெட்டுத் திருப்பதி யெம்பெருமானகளும் நித்யஸூரிகளோடுகூட ஸாங்நித்யம செய்தருளவேணுமென்று விணணபபஞ்செய்து திருவடிகளிலே திருததுழாயக கொழுந்தை ஸமாப்பிபபது

தனக்கு இடது பார்ச்வத்திலே திருமஞ்சனஸ்தாலியை வைத்து அதில் திருமஞ்சனத்தைப் பூரிதது ஏலக்காப்பும சாததுப்படியும திருத்துழாயக் கொழுந்தும பரிமாறி ஒரு திருத்துழாயக் கொழுந்தை வலது கையிலே யிடுக்கிக் கொண்டு திருமஞ்சனஸ்தாலியை ஸ்பர்சிததுக்கொணடு த்வயத்தாலே ஏழுருவாதல ஐந்துருவாதல அபிமந்தரிதது எம்பெருமானுடைய திருமுனபே பாத்ரவேதிகையிலே அர்க்கயபாதய ஆசமநஸ்நாநீயார்த்தமாகவும் மத்யே சுதத ஜலார்த்தமாகவும் பஞ்ச பாத்ரஙகளை ஸதாபித்து திருமஞ்சன ஸ்தாலியில் நின்று உத்தரணியாலே திருமஞ்சனததையெடுத்து பஞ்சபாத்ரங்களிலும துளிதுளித்து உத்தரவாக்யத்தாலே பாத்ரஙகளை சோதித்துத் திருமஞ்சனத்தைப் பூரித்துத திருத்துழாயக் கொழுந்தையும் சாத்துபபடியையும் பரிமாறி ஒரு திருத்துழாயக் கொழுந்தை விரலிலே யிடுககிக் கொண்டு பஞ்ச பாத்ரஙகளையும் ஸபர்சிதது உத்தரவாக்யததாலே அபிமந்த்ரிதது அர்க்கயபாத்ரமொழிநக பாதயாதிகளான நாலு பாத்ரங்களில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தையெடுதது அர்க்க்யபாத்ரத்திலே சேர்த்து, அதில் நினறும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுதது சாத்துப்படியையும் திருத்துழாய்க் கொழுந்தையும பரிமாறி உத்தரணியை யெடுத்து வலது

கையினாலே மூடிக்கொண்டு *ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம: ஸ்ரீம் ச்ரியை நம, பூம் பூம்யை நம; நீம் நீளாயை நம: ஸமஸ்தபரிவாராய ஸர்வமங்கள விக்ரஹாய ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம விரஜா தீர்த்தமாகவாதல் ;திருக்காவேரித் தீர்த்தமாகவாதல் திருவுள்ளம்பற்றி யருளவேணும் — என்று விண்ணப்பஞ் செய்து உத்தரணி தீர்த்தத்தைத் திருமஞ்சனஸ்தாலியிலும் பஞ்சபாத்ரங்களிலும் துளித்துளி சேர்த்து சேஷித்த தீர்த்தத்திலே திருத்துழாய்க் கொழுந்தைத் தோய்த்தெடுத்து, தன்னையும் யாகபூமியையும் உத்தரவாக்யத்தாலே ப்ரோக்ஷித்து சேஷித்த தீர்த்தத்தைத் திருப் படிக்கத்திலே சேர்த்து ஆசார்யன் திருவடிகளிலே திருத்துழாய்க் கொழுந்தை ஸமர்ப்பித்துத் திருவடி விளக்கி, மீளவும் பஞ்சபாத்ரங்களையும் சோதித்துப் பூர்வம்போலே திருமஞ்சனத்தைப் பூரித்து அபிமந்த்ரித்து சோஷித்து உடையவர் திருவடிகளிலே திருத்துழாய்க் கொழுந்தை ஸமர்ப்பித்து, "ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம. திருவடி நிலைசாத்தியருளவேணும். மந்த்ராஸனத்துக் கெழுந்தருள வேணும். ஆசார்யன் திருக்கையாலே திருவாராதனம் கண்டருளவேணும்— என்று விண்ணப்பம் செய்து, அர்க்க்யபாத்ரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து, ஸ்ரீமதே ரமாநுஜாய நம அர்க்க்யம் கண்டருளவேணும் என்று வலது திருக்கை யிலே ஸமர்ப்பித்து, கண்டருளினதாக பாவித்து, உத்தரணி தீர்த்தத்தை மூன்று விசை திருவடி களிலே ஸமர்ப்பித்து, உத்தரணியை சுத்த ஜலத்தாலே சோதித்து, பாத்யபாத்ரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து பாத்யம் கண்டருளவேணுமென்று விண்ணப்பம் செய்து மூன்றுவிசை திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து, உத்தரணியை சுத்த ஜலத்தாலே சோதித்து' அர்க்க்யபாத்ரத்திலே நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து திருக்கைகள் விளக்கியருள வேணுமென்று மூன்றுவிசை திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து, உத்தரணியை சுத்த ஜலத்தாலே சோதித்து, ஆசமந பாத்ரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து ஆசமனம் கண்டருள வேணுமென்று விண்ணப்பம்செய்து மூன்றுவிசை திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து. உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து, திருவொற்றுவாடை ஒரு தலையாலே திருக்கைகளுக்கும் திருப்பவளத்துக்கும் தலைமாறி, திருவடிகளுக்குத் திருவொற்றுவாடை சாத்தியருள வேணுமென்று விண்ணப்பம்செய்து திருத்துழாய்க் கொழுந்தைத் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பிப்பது.

"ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம திருவடிநிலை சாத்தியருளவேணும் ஸ்நாநாஸனத்துக்கு எழுந்தருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து பாத்யபாத்ரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தையெடுத்து, திருவடிகள் விளக்கியருளவேணுமென்று விண்ணப்பம் செய்து மூன்றுவிசை திருவடிகளிலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்தஜலத்தாலே சோதித்து அர்க்க்ய பாத்ரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து திருக்கைகள் விளக்கியருள வேணுமென்று விண்ணப்பம்செய்து மூன்றுவிசை திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து, உத்தரணியை சுத்த ஜலத்தாலே சோதித்து. ஆசமன பாத்ரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து ஆசமனம் கண்டருளவேணுமென்று விண்ணப்பம்செய்து மூன்றுவிசை திருப்படிக் கததிலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்தாலே சோதித்து திருவொற்றுவாடை ஒரு தலையாலே திருக்கைகளுக்கும் திருப்பவளத்துக்கும் தலைமாறி, திருவடிகளுக்கும் சாத்தி, திருத்துழாய்க் கொழுந்தாலே திருமுத்து விளக்கி, அதைத்திருப்படிக்கத்திலேயிட்டு, அர்க்க்ய பாத்ரத்தில் நின்றும் உததரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்துக் கையைக்கழுவி மற்றொரு கொழுந்தாலே திருநாக்கு வழித்துப் பொகட்டு, கையைக் கழுவி அர்க்க்யபாத்திரத்தில் நின்றும் திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து திருப்பவள மாற்றியருள வேணும். திருமுகமண்டலம் விளக்கி யருளவேணும், திருக்கைகள் விளக்கியருள வேணுமென்று விண்ணப்பம்செய்து முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து, பாத்ய பாத்ரத்தில்

நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து "திருவடிகள் விளக்கியருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து, "திருவொற்றுடை ஒரு தலையாலே திருக்கைகளுக்கும் திருமுக மண்டலத்திற்கும் திருபபவளத்திற்கும் சாத்தியருளவேணும் (தலைமாறி) திருவடிகளுக்குத் திருவொற்றுடை சாத்தியருளவேணும் என்று விண்ணப்பம் செய்து திருத்துழாய்க்கொழுந் தைத் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்து, "ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநம, திருவடி நிலைசாத்தியருள வேணும், திருமஞ்சன வேதிகையில எழுந்தருள்வேணும் ஒலியல் சாத்தியருளவேணும, எண் ணெயக்காப்பு சாத்தியருளவேணும்திருமுடிக்காப்புக்காக நெல்லிக்காப்பு சாத்தியருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து ஸ்நானீய பாத்திரத்தில் நினறும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து "திருமஞ்சனம் கண்டருள வேணும்" எனறு விண்ணப்பம் செய்து தியானித்து முக் கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலேசோதித்து ஆசமனீய பாத்ரத்தில் நின்றும் உததரணியாலே திருமஞ்சனததை எடுத்து "ஆசமனீயம் கண்டருள வேணும்" என்று முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சோத்து உத்தரணியை சுததஜலத்திலே சோதித்து 'திருவொற்றுடை ஒரு தலையாலே திருமுடி திருமேனி யெங்குமொக்க சாததியருள வேணும், (தலைமாறி) திருவடிகளுக்கு திருவொறறுடை சாத்தியருளவேணும்" என்று விண்ணப் பம் செயது திருத்துழாய்க்கொழுந்தை திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்து "ஸ்ரீமதே-திருவடிகள நிலை சாத்தியருளவேணும, அலங்காராஸனததுக்கு எழுந்தருளவேணும், திருப்பரியட்டம் சாத்தி யருளவேணும் திருவுத்தரீயம் சாததியருளவேணும்" எனறு விணணப்பம் செய்து அர்க்ய பாத்திரத்தில நின அம் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை எடுத்து "ஸ்ரீமதே அர்கக்யம் கண டருளவேணும்" என்று முக்கால முககால திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலததிலே சோதிதது, பாத்ய பாததிரததில் நினறும உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை எடுத்து "திருவடிகள் விளக்கியருளவேணும" எனறு முககால் முக்கால திருப்படிக்கததிலே சேர்தது உத்தரணியை சுதத ஜலததிலே சோதிதது மீளவும அர்க்கய பாத்திரத்தில நினறும் உததரணி யாலே திருமஞ்சனத்தை எடுத்து "திருக்கைகள விளக்கி அருளவேணு" என்று முக்கால் முக்கால் திருபபடிக்கத்திலே சேர்தது உத்தரணியை சுத்த ஜலத்தில சோதித்து, ஆசமன பாத்ரத் தில நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை எடுத்து "ஆசமனம் கண்டருளவேணும்" எனறு முககால முக்கால திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலததிலே சோதித்து, திருவொறறுடை ஒரு தலையாலே திருக்கைகளுககும் திருப்பவளத்திறகும் சாத்தி யருளவேணும் (தலைமாறி) திருவடிகளுக்குத் திருவொறறுடை சாததியருளவேணும் என்று விண்ணப்பமசெய்து 'ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம: திருமண்காப்பு சாத்தியருளவேணும் ஸ்ரீசூர்ணக் காப்பு சாத்தியருளவேணும், திருயஜ்ஞோபவீதம் சாத்தியருளவேணும, திருப்படித்தாமம் சாத்தியருளவேணும், சாத்துப்படி சாத்தியருளவேணும திருவாபரணம் சாத்தியருளவேணும். ஆசார்யன திருக்கைகளால் ஸாவோபசாரஙகளையும் கண்டருளவேணும"என்றுதிருவடிகளிலே திருத்துழாய்க்கொழுந்தை ஸமர்ப்பித்து.

மீளவும் பஞ்சபாத்திரங்களையும் சோதித்து பூர்வமபோலே திருமஞ்சனத்தைப் பூரித்து சோஷிதது "பராஙகுச பரகாலாதிப்யோநம:" எனறு திருவடிகளிலே திருத்துழாய்க்கொழுந்தை ஸமர்பபிதது உடையவர்க்கு ஸமர்ப்பித்ததுபோலவே திருவாராதனம் பண்ணுகிறது

மீளவும் பஞ்சபாத்ரங்களையும சோதித்து திருமஞ்சனத்தைப்பூரித்து அபிமந்தரித்து சோஷித்து "ஸ்ரீமதே விஷ்வகஸேநாயநம:, அனந்தாய நாகராஜாயநம., வைனதேயாய பக்ஷி ராஜாயநம. ஸுதாசநாய ஹேதிராஜாயநம, பாஞ்சஜனயாய சங்காதிபதயேநம" என்று திருவடி களிலே திருத்துழாய்க்கொழுந்தை ஸமர்ப்பித்து பூர்வம்போலே திருவாராதனம பண்ணுகிறது.

மீளவும் பஞ்சபாத்ரங்களையும் சோதித்து திருமஞ்சனத்தைப்பூரித்துத் திருத்துழாய்க் கொழுந்தையும் சாத்துப்படியையும் பரிமாறி உத்தரவாக்யத்தாலே அபிமந்த்ரித்து எம்பெருமான் திருவடிகளிலே திருத்துழாய்க் கொழுந்தை ஸமர்ப்பித்து "ஸ்ரீமதேநாராயணாயநம ஸ்ரீம்ச்ரியை நம:, பூம்பூம்யைநம:, நீம் நீளாயைநம: ஸமஸ்த பரிவாராய ஸர்வமங்கள விக்ரஹாய ஸ்ரீமதே; நாராயணாயநம திருவடி நிலைசாத்தியருளவேணும் மந்த்ராஸனத்திற்கு எழுந்தருளவேணும் ஆசார்யன் திருக்கைகளால் திருவாராதனம் கண்டருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து அர்க்ய பாத்ரத்தில நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை எடுத்து "ஸ்ரீமதேநம அர்க்ச்யம் கண்டருளவேணும்" என்று எம்பெருமான் கைகளிலே ஸமர்ப்பித்து. கண்டருளின தாக பாவித்து முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்கரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து பாத்ய பாத்ரத்தில் நின்று உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து "பாத்யம் கண்டருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து மீளவும் அர்க்க்ய பாத்ரத்தில் நின்று உத்த ரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து "திருக்கைகள் விளக்கியருளவேணும்" என்று விண் ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்தஜலத்திலே சோதித்து ஆசமன பாத்ரத்தில் நின்றும் உச்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தையெடுத்து "ஆசமனம் கண்டருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம்செய்து முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சோத்து உத்கரணியை சோதித்து திருவொற்றடை ஒருதலையாலே திருக்கைகளுக்கும் திருப் பவளத்திற்கும் சாத்தியருளவேணும், (தலைமாறி) திருவடிகளுக்கு திருவொற்றடை சாத்தியருள வேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்வது.

மீளவும் எம்பெருமான் திருவடிகளிலே திருத்துழாய் ஸமர்ப்பித்து "ஸ்ரீமதேநம: திரு வடிகள் நிலைசாத்தியருளவேணும் ஸ்நாநஸன்நிதிற்கு எழுந்தருளவேணும்" என்று விண்ணப் பம் செய்து பாத்ய பாத்ரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து "ஸ்ரீமதே நம: திருவடி விளக்கியருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் திருப் படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து அர்க்க்ய பாத்திரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை எடுத்து "திருக்கைகள் விளக்கியருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்கரணியை சுத்த ஜலத் திலே சோதித்து ஆசமன பாத்திரத்தில்நின்றும் உத்கரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து ஆசமனம் கண்டருளவேணும" என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத் திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து "திருவொற்றடை (ஒருதலையாலே) திருக்கைகளுக்கு சாத்தியருளவேணும் (தலைமாறி) திருவடிகளுக்கு திருவொற்றடை சாத்தி யருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து ஒரு திருத்துழாய்க் கொழுந்தாலே திருமுத்து விளக்கி திருப்படிக்கத்தில் சேர்தது கையை சோதித்து மற்றொரு கொழுந்தாலே திருநாக்கு வழித்து திருப்படிக்கத்திலேசேர்த்து கையைசோதித்து அர்க்க்ய பாத்திரத்தில் நின்றும் உத்தரணி யாலே திருமஞ்சனத்தை எடுத்து "ஸ்ரீமதேநம, திருப்பவளம் மாற்றியருளவேணும், திருக்கை கள் விளக்கியருளவேணும், திருமுகமண்டலம் விளக்கியருளவேணும் திருக்கைகள் விளக்கி யருளவேணும் என்று முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து பாத்ய பாத்திரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை எடுத்து "திருவடிகள் விளக்கியருளவேணும்" எனறு முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்தஜலத்திலே சோதித்து மீளவும்அர்க்க்ய பாத்திரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து "திருக்கைகள் விளக்கியருளவேணும்," என்று முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்தில் சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து ஆசமன பாத்திரத்தில்

நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து 'ஆசமனம் கண்டருளவேணும்' என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து "திருவொற்றுடை ஒரு தலையாலே திருக்கைகளுக்கும் திருப்பவளத்திற்கும் திருமுகமண்டலத்திற்கும் சாத்தியருளவேணும் (தலைமாறி) திருவடிகளுக்கு திருவொற்றுடை சாத்தியருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து,

திருவடிகளிலே திருத்துழாய்க் கொழுந்தை ஸமர்ப்பித்து 'ஸ்ரீமதேநம: திருவடி நிலை சாத்தியருளவேணும் திருமஞ்சன வேதிகைக்கு எழுந்தருளவேணும்' என்று விண்ணப்பம் செய்து தீர்த்த எம்பெருமான்களை வேதிகையிலே எழுந்தருளப்பண்ணி சுருளமுது சோதித்து கண்டருளப்பண்ணி திருவொற்றுடை சாத்தி "ஸ்ரீமதேநம: எண்ணெ யொலியல் சாத்தியருளவேணும் எண்ணெய்க்காப்பு சாத்தியருளவேணும் திருமுடிக்காப்புக்காகசாத்துப்படி சாத்தியருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து ஸ்நானீய பாத்திரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து புருஷஸூக்தம், ஸ்ரீஸூக்தம், பூஸூக்தம், *வெண்ணெ யளைந்த குணுங்கும்* இத்யாத்யநுஸந்தானத்துடனே தீர்த்த எம்பெருமான்களுக்குத் திருமஞ்சனம்பண்ணி உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து அர்க்க்ய பாத்ரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து "திருக்கைகள் விளக்கியருளவேணும்" என்று முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து ஆசமன பாத்ரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து "ஆசமனம் கண்டருளவேணும்" என்று முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து, திருவொற்றுடை ஒருதலையாலே திருக்கைகளுக்கும் திருமுடி திருமேனி எங்குமொக்க திருவொற்றுடை சாத்தியருளவேணும் (தலைமாறி) திருவடிகளுக்குத் திருவொற்றுடை சாத்தியருளவேணும் என்று விண்ணப்பம் செய்து தீர்த்த எம்பெருமான்களைக் கோயிலாழ்வாரிலே எழுந்தருளப்பண்ணி;

திருத்துழாய்க் கொழுந்தைத் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்து "ஸ்ரீமதேநம, திருவடி நிலை சாத்தியருளவேணும் அலங்காராஸனத்திற்கு எழுந்தருளவேணும், திவ்ய பீதாம்பரம் சாத்தியருளவேணும் உத்தரீயம் சாத்தியருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து அர்க்க்ய பாத்ரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை எடுத்து "அர்க்க்யம் கண்டருளவேணும்' என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து பாத்ய பாத்ரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து "திருவடிகள் விளக்கியருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செயது முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து,

மீளவும் அர்க்க்ய பாத்ரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து "திருக்கைகள் விளக்கியருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செயது முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து ஆசமன பாத்ரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து "ஆசமனம் கண்டருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால்முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து "திருவொற்றுடை ஒரு தலையாலே திருக்கைகளுக்கும் திருப்பவளத்திற்கும் சாத்தியருளவேணும் தலைமாறி திருவடிகளுக்கு திருவொற்றுடை சாத்தியருளவேணும" என்று விண்ணப்பம் செய்து,

திருத்துழாய்க் கொழுந்தை திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்து "ஸ்ரீமதேநம, திருமண்காப்பு சாத்தியருளவேணும், ஸ்ரீசூர்ணக்காப்பு சாத்தியருளவேணும், திருயஜ்ஞோபவீதம் சாத்தியருள

வேணும், சாத்துப்படி சாத்தியருளவேணும் என்று *கந்தத்வாராம்* *பூசும் சாந்து* இத்யாத்யநுஸந்தானத்துடனே சாத்துப்படி சாத்தி "திருப்படித்தாமம் சாத்தியருளவேணும்" என்று *ஸ்புரதகிரீடாங்த ஹாரகண்டிகா* *ஸ்வோசிதவிவித* *மங்குல்தோய்சென்னி,* *சூட்டு நன்மாலைகள்,* இத்யாத்யநுஸந்தானத்துடனே கிரீடாதிநூபுராந்தமான திவ்யாபரணங்களையும், சங்கசக்ராத்யாயுதங்களையும் சாத்தியருளவேணும், திருமாலை சாத்தியருளவேணும், திருக்கண்ணுடி கண்டருளவேணும்" என்று திருத்துழாய்க்கொழுந்தாலே கண்டருளப்பண்ணி, *பரிவதில் ஈசனைப்பாடி* இத்யாத்யநுஸந்தானத்துடனே தூபம் கண்டருளப்பண்ணி, *வையந் தகளியா* *அன்பே தகளியா* *திருக்கண்டேன்* *வடிக்கோலவாள் நெடுங்கண்* இத்யாத்யநுஸந்தானத்துடனே 'தீபம் கண்டருளவேணும், கந்த, புஷ்ப தூப, தீப, ந்ருத்த, கீத, வாத்யச்சத்ர, சாமர, தாலவ்ருந்தாதி ஸர்வோபசாரங்களையும் கண்டருளவேணும்' என்று விண்ணப்பம் செய்து திருப்பல்லாண்டு திருப்பாவை விண்ணப்பம் செய்து ;

மீளவும் பஞ்சபாத்ரங்களையும் சோதித்து திருத்துழாய்க் கொழுந்தை திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்து, "ஸ்ரீமதேநம: திருவடிகள் நிலைசாத்தியருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து பாத்ய பாத்ரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை எடுத்து, "ஸ்ரீமதேநம திருவடிகள் விளக்கியருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்தில் சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து அர்க்க்ய பாத்ரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து "திருக்கைகள் விளக்கியருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து ஆசமன பாத்ரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து "ஆசமனம் கண்டருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து, முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து திருவொற்றுடை ஒருதலையாலே திருக்கைகளுக்கும் திருப்பவளத்திற்கும் தலைமாறி திருவடிகளுக்கும் சாத்தி

திருமுன்பே ஸதல சுத்திபண்ணி திருப்போனகம் ஸமர்ப்பித்து அர்க்க்ய பாத்ரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே தீர்த்தத்தை எடுத்து திருப்போனகத்தை உத்தர வாக்யத்தாலே ப்ரோக்ஷித்து பரிஷேசனம் பண்ணி ஆபோசனம் ஸமர்ப்பித்து த்வயத்தாலே அபிமந்த்ரித்து இரண்டு கூறாக பாவித்து அதில் ஒரு பாகம் எம்பெருமான்களுக்கும் மற்றொரு பாகம் பிராட்டிமார்களுக்குமாக பாவித்து அர்க்க்ய பாத்ரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே தீர்த்தத்தையெடுத்து இடது கையிலே வைத்துக்கொண்டு திருப்போனகத்தை ஆசார்யன் ஆமலகப்ரமாணம் எம்பெருமான் வலதுதிருக்கையிலே ஸமர்ப்பிப்பதாகவும் கண்டருளுகிறதாகவும் பாவித்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து பானீய பாத்ரத்தில் நின்றும் திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து பானீயம் கண்டருளப்பண்ணி 'நாறுநறும் பொழில்,' 'இன்று வந்தித்தனையும்,' 'பச்சைமாமலை போல்மேனி 'மிக்கானை மறையாய்,' 'அடியேன் மேவி,' அன்ன ஸூக்தம், மதுஸூக்தம், 'யாட்ரீதிர் விதுராாப்பிதே'' "பிப்ரத்வேணும்" இத்யாத்யநுஸந்தானத்துடனே திருப்போனகம் கண்டருளப்பண்ணி பானீயம் கண்டருளப்பண்ணி பிராட்டிமார்களுக்கும் யதாபாகமாக கண்டருளப்பண்ணி பானீயம் கண்டருளப்பண்ணி உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து அர்க்ய பாத்ரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே தீர்த்தத்தை யெடுத்து, 'ஸ்ரீமதேநம: திருப்பவளம் மாற்றியருளவேணும்,' திருக்கைகளும் விளக்கியருளவேணும்' என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்தில் சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து பாத்ய பாத்ரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே தீர்த்தத்தை யெடுத்து 'திருவடிகள் விளக்கியருளவேணும்'என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலேசேர்த்து உத்தரணி

யை சுத்த ஜல ததிலே சோதித்து மீளவும் அர்க்க்யபாத்ரத்தில நின்றும்தீர்த்ததைதயெடுத்து 'திருக் கைகள விளக்கியருளவேணும்' என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத் திலே சேர்தது உத்தரணியை சுத்த ஜலததிலே சோதித்து ஆசமன பாத்ரத்தில் நின்றும் உத்தரணி யாலே தீரத்தத்தை யெடுதது 'ஆசமனம கண்டருளவேணும்'' என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால திருப்படிக்கததிலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து "திரு வொறறுடை ஒருதலையாலே திருக்கைகளுககும திருப்பவளத்திறகும் சாத்தியருளவேணும்(தலை மாறி) திருவடிகளுக்கு திருவொற்றுடை சாததியருளவேணும்'' என்று விண்ணப்பம் செய்து.

"ஸ்ரீமதே விஷ்வக்ஸேனாயநம. அனந்தாயநாகராஜாயநம:, வைநதேயாய பக்ஷிராஜாயநம:, ஸுதர்சனாய ஹேதிராஜாயநம, பாஞ்சஜன்யாய சங்காதிபதயேநம. திருப்போனகம் யதாபாக மாகக் கண்டருளவேணும்'' என்று விண்ணப்பம் செய்து பானீயம்கண்டருளப்பண்ணித் திரு வொற்றுடை சாத்தி. "ஸ்ரீமதப்ய: பராஙகுச பரகாலாதிப்யோநம'' என்று திருப்போனகம் யதாபாகமாகக் கண்டருளப்பணணி பாநீயம் கண்டருளபபணணி, 'ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம.'' என்று உடையவருக்குத திருபபோனகம கணடருளப்பணணி அனந்தரம் ஆசாரயனுககுக் கண்டருளபபண்ணி

மீளவும் பஞ்சபாத்ரங்களையும் சோதிதது தீர்த்தம் பூரித்து அபிமந்த்ரித்து சோஷித்து திருத்துழாய் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பிதது "ஸ்ரீமதேநம. திருவடிநிலை சாததியருளவேணும் மந்த்ராஸனத்துககு எழுந்தருளவேணும'' என்று விண்ணப்பம் செய்து அர்க்க்ய பாத்ரத்தில் நின்றும உததரணியாலே தீர்ததததை எடுத்து "அர்க்க்யம் கண்டருளவேணும்'' என்று விண் ணபபம் செயது முககால் முககால திருப்படிககத்திலே சோத்து உததரணியாலே தீர்த்தத்தை எடுத்து ''பாத்யம் கண்டருளவேணும்'' என்று விண்ணபபம் செய்து முக்கால முக்கால் திருப் படிக்கததிலே சோதது உததரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதிதது அர்க்க்ய பாத்ரததில் நின்றும் உததரணியாலே தீர்த்ததைதயெடுத்து 'திருககைகள் விளககியருளவேணும்'' என்று விண்ணப் பம் செயது முக்கால் முககால் திருப்படிக்கத்திலே சோத்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதிதது ஆசமன பாதரத்தில நின்றும உத்தரணியாலே தீரததத்தை யெடுத்து "ஆசமனம் கணடருளவேணும்'' என்று விண்ணபபம செய்து முக்கால முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சோதது உத்தரணியை சுத்த ஜலததிலே சோதிதது திருவொறறுடை சாததி, சுருளமுது கண் டருளபபணணி அரக்க்ய பாதரததில நின்றும் தீர்ததததை எடுதது திருப்பவளம் மாறறி "திருக் கைகள விளக்கியருளவேணும்'' என்று முக்கால முககால திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்த ரணியை சுத்த ஜலததிலே சோதிதது ஆசமன பாதரததில நின்றும் தீரததததை எடுதது ஆச மனம கணடருள பணணி திருபபடிக்கத்திலே சோதது திருவொறறுடை சாற்றி கறபூரநீரா ஜனம 'லக்ஷ்மீசரணலாக்ஷாங்க' இத்யாதி ச்லோகாநுஸந்தானத்துடனே திருப்பாவை முதலா னவை சாற்றி

திருவடிகளிலே திருத்துழாய்க்கொழுந்தை ஸமர்ப்பித்து 'திருவடிகள்நிலை சாத்தியருள வேணும பர்யங்காஸனத்துக்கு எழுநதருளவேணும்' என்று விணணபபம் செய்து பாத்ய பாதரததில் நின்றும உத்தரணியாலே தீரததத்தை யெடுதது 'ஸ்ரீமதேநம: திருவடிகள் விளக்கி யருளவேணும' என்று விணணப்பம செயது முககால முககால திருபபடிக்கத்திலே சோத்து உத்தரணியை சுதத ஜலததிலே சோதிதது அரக்கய பாத்ரததில் நின்றும் உத்தரணியாலே தீர்த்தத்தை எடுத்து 'திருக்கைகள் விளக்கியருளவேணும்' என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கததிலே சோத்து உததரணியை சுதத ஜலத்திலே சோதித்து ஆச

மன பாத்ரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே எடுத்து 'ஆசமனம் கண்டருளவேணும்' என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்துதிருவொற்றுடை சாத்தி சுருளமுது திருத்திக்கண்டருளப்பண்ணி திருப்பவளம் மாற்றி திருக்கைகள் விளக்கி ஆசமனம் கண்டருளப்பண்ணி திருவொற்றுடை சாத்தி திருவடிகளிலே திருத்துழாயக்கொழுந்தை 'ஆசார்யன் திருக்கைகளால் ஸர்வோபசாரங்களையும் கண்டருளவேணும்' என்று விணணப்பம் செய்து, 'உபசாராபதேசேந' என்கிற ச்லோகாநுஸந்தானத்துடனே தெண்டனஸமர்ப்பிதது அபராதக்ஷாமணம் பண்ணிக்கொண்டு 'பன்னகாதீசபர்யங்கே ரமாஹஸ்தோபதானகே' என்கிற ச்லோகத்தையும் 'அரவத்தமளியினோடும்' 'உறகலுறகல்' என்கிற பாசுரங்களையும் அநுஸந்திதது கோயிலாழ்வார் திருக்காப்புசேர்த்து திருமஞ்சனத்தாழியை பாநீயாத்தமாக ஸன்னிதியிலே ஸ்தாபித்து 'ஜிதம்தே' என்கிற ஸ்தோத்ராநு ஸந்தானத்துடன் தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து அபராத க்ஷாமணம் பண்ணிக்கொள்வது ... ..

ஸ்ரீமத்வரவரமுநீந்த்ரக்ரந்தமாயில் ஜீயர்படி திருவாராதனக்ரமம் முற்றிற்று

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீமத்வரவரமுநீந்த்ர பக்தர்களுக்கு அறிவிப்பு

மணவாளமாமுனிகள் கீதைக்கு தாத்பர்யதீப மெனறொரு விவரணகரந்தம் அருளிசசெயதிருநததாக முன்னோர்களின் வைபவ நூலகளில எழுதியிருக்கக் காணகிறது அநதகரநதம லுபதம எனறு பலகால் விஜஞாபித்திருககிறேன் இநதகரநதமாலையின முன்னறிக்கையிலும விஜஞாபித்திருககிறேன் இதைககணட சிலா, ஏறககுறைய அறுபது வருஷஙகளுககு முன ஸ்ரீகாஞ்சி ஸ்ரீஸுதர்சநமுதராக்ஷரசாலையில தேவநாகர லிபியில மணவாளமாமுனிகள அருளிசசெயததாக ஸமஸகருத-கீதாவியாககியானமொனறு அசசிட்டிருபபதை நினைப்பூட்டி 'இதை லுபதமெனறு எழுதியிருபபது எதனாலே' எனறு கேட்டார்கள ; இன்னமும கேடடுவருகிறாகள அனனவர்களுககு இதைபபறறின உணமையை ஈணடு விஜஞாபிககிறேன ஸுதர்சன முதராக்ஷரசாலையில் அந்தக்ரநதம அச்சிடும ஸமயம அடியேனுக்கு நனறாயத் தெரியும் அதில சேர்க்கபபட்டிருக்கிற பூமிகையில இது மணவாளமாமுனிகளருளிச்செயததே யென்று வறபுறுததி அஸமதாசார்யரான (வைகுணடவாஸி) ஸ்ரீகாதிஸ்வாமி எழுதியருளியிருப்பதையும அப்போதே அறிவேன. ஆனாலும மணவாள மாமுனிகளின் திருப்பேரனாரும,நக்ஷதரமாலிகாகாரருமான அபிராமவராசாரயா பணிததேயனறி மணவாளமாமுனிகளருளிச் செய்ததனறு, அவருடைய ஸ்ரீஸூக்தி நடையேயனறு எனபதை அடியேன் பலபடிகளாலுமறியப்பெறறேன. ஸ்ரீமத்பரமஹமஸ அயோத்யா. ராமாநுஜஜீயர் ஸ்வாமி ஸ்ரீரஙக நாராயண ஜீயர் ஆஸ்தானத்தை அலஙகரித்திருநத காலத்தில அநத மடத்திலிருந்த ஸ்ரீதாளகோசததையுங்காட்டியருளினார். ஆகவே மாமுனிகளருளிய கீதாதாத்பர்யதீபம லுபதமேயென்பது திணணம். ஐயுறவேணடா. (ப்ர-அ.)

ஸ்ரீ:

பிள்ளை லோகாசாரியர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

★

பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

முமுக்ஷுப்படி,

தத்வத்ரயம்

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

★

அவருடைய திருத் தம்பியாரான

அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார்

அருளிச்செய்த

ஆசார்யஹ்ருதயம்

ஆகிய இந் நான்கு ரஹஸ்யங்களும்

மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த

வியாக்கியானத்துடன்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம: ஸ்ரீமத்வரவரமுநயேநம:

மணவாளமாமுனிகளின்

ரஹஸ்யவ்யாக்யானங்களுக்குப் பொதுத்தனியன்கள்.

ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணார்ணவம்
யதீந்த்ர ப்ரவணம்வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம்

லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம் நாதயாமுந மத்யமாம்,
அஸ்மதாசார்ய பர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம்.

யோநித்யமச்யுத பதாம்புஜ யுக்மருக்ம
வ்யாமோஹதஸ ததிதராணி த்ருணயமேநே,
அஸ்மத்குரோர் பகவதோஸ்ய தயைகஸிந்தோ:
ராமாநுஜஸ்யசரணௌ சரணம்ப்ரபத்யே.

மாதாபிதாயுவதயஸ் தநயாவிபூதிஸ
ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம்,
ஆத்யஸ்ய ந:குலபதேர் வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத்தங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமிமூர்த்நா.

பூதம்ஸரச்ச மஹதாஹ்வய பட்டநாத
ஸ்ரீபக்திஸார குலசேகர யோகிவாஹாந்,
பக்தாங்க்ரிரேணு பரகால யதீந்த்ரமிச்ராந்
ஸ்ரீமத் பராங்குசமுநிம் ப்ரணதோஸ்மிநித்யம்

ரஹஸ்யார்த்த ஸமப்ரதாயபரம்பரையின் ஒட்டுத் தனியன்கள்

லோககுரும் குருபிஸ்ஸஹபூர்வை: கூரகுலோத்தம தாஸமுதாரம்,
ஸ்ரீநகபத்யபிராமவரேசௌ தீப்ரசயம் வரயோகிநமீடே.

லோகாசார்யாயகுரவே க்ருஷ்ணபாதஸ்யஸூநவே,
ஸம்ஸாரபோகி ஸந்தஷ்ட ஜீவஜீவாதவேநம:,

லோகாசார்ய க்ருபாபாத்ரம் கௌண்டிந்ய குலபூஷணம்,
ஸமஸ்தாத்மகுணாவாஸம் வந்தேகூரகுலோத்தமம்.

நமச்ஸ்ரீசைலநாதாய குந்தீநகரஜந்மநே,
ப்ரஸாதலப்த பரமப்ராப்ய கைங்கர்யசாலிநே,
லோகாசார்யபதாம்போஜ ராஜஹம்ஸாயிதாந்தரம்.

ஜ்ஞாநவைராக்யஜலதிம் வந்தேஸௌம்யவரம்குரும்
ஸ்ரீ ஜிஹ்வாவததீசதாஸ மமலமசேஷசாஸ்த்ரவிதம்,

ஸுந்தரகுருவரகருணாகந்தளித ஜ்ஞாநமந்திரம் கலயே.
ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ரம்...ரம்யஜாமாதரம்முநிம்.

ஸ்ரீமதே வரவரமுநயே நம

முமுக்ஷுப்படி முதலான ரஹஸ்ய வியாக்கியானங்கள் நான்கிலும் உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள ஸம்ஸ்க்ருதப்ரமாணங்களுக்கு அகராதியிட்டவரிசை சூர்ணிகை லக்கங்களுடன்

1. முமுக்ஷுப்படி வியாக்கியானம்

முமுக்ஷுபபடிவயாக்கயான பரமாணநுகரமணிகை முறறிறறு.

2. தத்வத்ரயவ்யாக்க்யான ப்ரமாணநுக்ரமணிகை

ஸ்ரீ

ஆழவாா எமபெருமானாா ஜீயா திருவடிகளே சரணம

ஸ்ரீமத வரவரமுநீநதர கரநதமாலை

மணவாள மாமுனிகள அருளிசசெயத

முமுக்ஷுப்படி வ்யாக்க்யான அவதாரிகை

சரிய பதியாய, ஸ்ரீ வைகுணட நிகேதநனாய, நிதய முகதாநுபாவயனாய நிரதிசயாநநத யுகதனாயிருககிற ஸாவேசவரன, அநத நிதயஸூரிகளோபாதி தனனை அநுபவிதது நிதய கைஙகாயரஸராய வாழுகைகக பராபதியுணடாயிருககச செயதேயும அதனை இழநது *அஸநநேவ* எனகிறபடியே அஸதகலபராயக கிடககிற ஸமஸாரிசேதநருடைய இழவை அநுஸநதிதது, அதயநத வயாகுலசிதனாய, இவாகள கரண களேபரஙகளை இழநது இற கொடிநத பக்ஷி போலே கிடககிற தசையிலே கரணாதிகளைககொடுதது அவறறைககொணடு வயபிசரியாதே தனனை யாசரயிதது உஜஜீவிககைககு உடலாக, அபௌருஷேயமாய நிதய நிாதோஷமாய ஸவத பரமாணமான வேததததையும ததுபபருமஹணஙகளான ஸமருதி இதி ஹாஸ புராணாதிகளையும பரவாததிபபிததவிடததிலும, அநத சாஸதராபயாஸததுககு அநேக யோகயதை வேணடுகையாலே அவவழியாலே ஜஞாநம பிறநது சேதநா உஜஜீவிககை அரிதா யிருககிறபடியைததிருவுளளமபறறி ஸகல சாஸதர தாதபாயஙகளையும ஸஙகரஹமாக இவாகள அறியலாமபடி பணணவேணுமெனறு, ஸவரூபோபாய புருஷாாதத யாதாதமய பரதிபாதக மான ரஹஸயதரயததையும, ஸவயமேவ ஆசாாயனாய நினறு பரகாசிபபிததருளினான

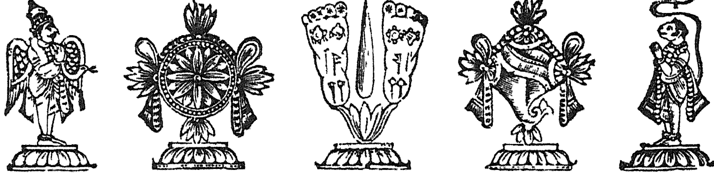
அதில, திருமநதரததை ஸ்ரீ பதரிகாசரமததிலே ஸவாமசபூதனான நரன விஷயமாக பராகாசிபபிததான தவயததை ஸ்ரீ விஷ்ணுலோகததிலே ஸவமஹிஷியான பிராடடிவிஷயமாக பரகாசிபபிததான சரமசலோகததைத தருததோததடடிலே ஸவாசரிதனான அாஜுநன விஷயமாக பரகாசிபபிததான ஆகையாலிறே *லக்ஷ்மீநாத ஸமாரமபாம* எனறு குரு பரமபராதியிலே ஈசவரனை அநுஸநதிககிறது.

இனி இநத ரஹஸயதரயநதான சபதம ஸஙகரஹமா யிருநததேயாகிலும அாததம உபதேசகமயமாகையாலும, அதறிநதே எலலாாககும உஜஜீவிகக வேணடுகையாலும, அநத ரஹஸயதரயததிலும பூாவாசாாயாகளுடைய உபதேச பரமபரா பராபதமான அாதத விசேஷங களை ஸாவாககும ஸஙகரஹமாகவும ஸுவயகதமாகவும பிளளை லோகாசாாயா தமமுடைய பரமகருபையாலே இப பரபநதமுகேந அருளிச செயகிறாா முனபே ரஹஸயதரய விஷயமாக மூனறு பரபநதம இடடருளியிருககச செயதேயும, அதில யாதருசசிகபபடி அதிஸஙகரஹ மாகையாலும, பரநதபடி அதிவிஸதருதமாகையாலும,சரிய பதிபபடி உபயதோஷமுமினறிககே யிருநததேயாகிலும ஸமஸகருத வாகய பஹுளமாகையாலே பெணணுககும பேதைககும அதிகரிககப போகாமையாலும தரிவித தோஷமுமிலலாதபடி இனனமும ஒரு பரபநதமிட வேணுமெனறு திருவுளளமபறறி எலலாவறறுககும பினபிறே முமுக்ஷுபபடியாகிற இப பரபநதம இடடருளிறறு

ஆகையிறே, அலலாத பரபநதஙகள கிடகக, இததை எலலாரும அதிகரிததுபபோரு கிறது இனனமும பூாவ பரபநதஙகளில அநுகதமான அாதத விசேஷஙகளும இப பரபநதத திலே உணடாகையாலும இதுவே எலலாாககும ஆதரணீயமாயிருககும

வயாககயான அவதாரிகை முறறிறறு

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச்செய்த முமுக்ஷுப்படி

திருமந்த்ரப்ரகரணம்

மூ. 1. முமுக்ஷுவுக்கு அறியவேண்டும் ரஹஸ்யம் மூன்று.

வ்யாக்யானம்.— (முமுக்ஷுவுக்கு அறியவேண்டும் ரஹஸ்யம் மூன்று.) முமுக்ஷுவாகிறான் மோக்ஷத்திலே இச்சையுடையவனானவன் *முசல் மோக்ஷணே* யிறே தாது. இத்தால, ஸம்ஸார விமோசனத்தில் இச்சை பிறந்தவனுக்கு என்றபடி ஆத்மப்ராப்தி காமனுக்கும் முமுக்ஷுத்வமுண்டேயாகிலும், இவ்விடத்தில் அவன் விவக்ஷிதனன்று, அவனுக்கு ரஹஸ்ய த்ரயஜ்ஞாநாபேக்ஷை இல்லையிறே. ஆகையால, இவர் முமுக்ஷுவென்கிறது, பகவத்ப்ராப்தி காமதயா ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியில் இச்சை பிறந்தவனை ஏவம்பூதனானவனுக்கு 'அறிய வேண்டும் ரஹஸ்யம் மூன்று' என்றது — இவனுக்கு அவச்யம் ஜ்ஞாதவ்யமாயுள்ளது ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்தங்களாகையாலும், அவற்றை இந்த ரஹஸ்யத்ரயம் உள்ளபடி ப்ரதிபாதிக்கையாலும், ரஹஸ்யத்ரயமுமே அறியவேண்டுவதென்கை *ஸ்வஜ்ஞாநம் ப்ராபகஜ்ஞாநம் ப்ராப்யஜ்ஞாநம் முமுக்ஷுபி: । ஜ்ஞாநத்ரயமுபாதேயம் ஏதந்நய்ந்ந கிஞ்சந ॥* என்னக்கடவதிறே 'ரஹஸ்யம் மூன்று' என்று இவர் உத்தேசிக்கிறது – திருமந்த்ரமும் த்வயமும் சரம ச்லோகமுமாகிற இவற்றை என்னுமிடம், மேலே ஸுஸ்பஷ்டம். இவற்றை ரஹஸ்யங்களென்கிறது, ஸகல வேதாந்த ஸாரார்த்த ப்ரதிபாதகதயா பரமகுஹ்யங்களாகையாலே ஆக, இவ்வாக்யத்தால், அதிகாரி நிர்த்தேசமும் தஜ்ஜ்ஞாதவ்ய நிர்த்தேசமும் பண்ணியருளினாராய்த்து ... (1)

2 (அவ.) இனி, அந்த ரஹஸ்யத்ரயத்திலும் ப்ரதமரஹஸ்யம் ஏது என்னும் ஆகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார், 'அதில் ப்ரதம ரஹஸ்யம் திருமந்த்ரம்' என்று,

மூ. 2. அதில் ப்ரதம ரஹஸ்யம் திருமந்த்ரம்.

வ்யா:— அதாவது – அந்த ரஹஸ்யத்ரயத்திலுமவைத்துக்கொண்டு, இவ்வதிகாரிக்கு ப்ரதமம் ஜ்ஞாதவ்யமான ரஹஸ்யம் ஸ்வரூபயாதாத்ம்யபரமாய த்யாஜ்யோபாதேய விபாகஜ்ஞானத்தைப் பரிபூர்ணமாகப் பிறப்பிக்குமதான திருமந்த்ரமென்கை. அநந்யார்ஹசேஷத்வம் அநந்யசரணத்வம் அநந்ய போக்யத்வமாகிற ஆகாரத்ரயத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே சேதநஸ்வரூப யாதாத்ம்ய ப்ரதிபாதநபரமாய, தத்நுகுண த்யாஜ்யோபாதேய விபாகத்தையும் ஸுஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதியா நின்றுள்ள இம்மந்த்ரத்தாலே ஸுசிக்ஷிதனானவனுக்கிறே, மற்றை ரஹஸ்யங்களிரண்டிலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற உபாயோபேயங்களில் அபேக்ஷை ஜநிப்பது. ஆகையாலே ஸ்வரூபயாதாத்ம்யபரமான திருமந்த்ரம் ப்ரதம ரஹஸ்யமென்னக் குறையில்லை இன்னமும், ப்ரணவத்துக்கு மந்த்ரசேஷம் விவரணமானாப்போலே

மந்த்ரசேஷத்துக்கு த்வயம் விவரணமாய், த்வயத்துக்குச் சரம ச்லோகம் விவரணமாயிறே இருப்பது அந்த ந்யாயத்தாலும் இதினுடைய ப்ராதம்யம் ஸித்தமிறே ஆக, இவை எல்லாவற்றையும் திருவுள்ளம் பற்றியாய்த்து 'ப்ரதம ரஹஸ்யம் திருமந்த்ரம்' என்று இவர் அருளிச்செய்தது இத்தை மந்த்ரமென்கிறது *மந்தாரம் த்ராயத இதி மந்த்ர:* என்கிற படியே சப்த சக்தியாலும் அர்த்த போதநத்தாலும் தன்னை அநுஸந்திப்பார்க்கு ரக்ஷகமாகை யாலே சப்தசக்தியாலே ரக்ஷகமாம், ஜபஹோமாதிகளாலே கார்யங்கொள்ளும் உபாஸகர்க்கு அர்த்த போதநத்தாலே ரக்ஷகமாம் ஈச்வரனே உபாயோபேயமென்றிருக்கும் ப்ரபந்நர்க்கு அர்த்தபோதநத்தாலே ரக்ஷகமாகையாவது *தேஹாஸக்தாத்மபுத்திர் யதி பவதி பதம் ஸாது வித்யாத் த்ருதீயம் ஸ்வாதந்த்ர்யாந்தோ யதி ஸ்யாத் ப்ரதமம் இதர சேஷத்வதீச்சேத் த்விதீயம், ஆத்மத்ராணோந்முகச்சேந் நம இதி ச பதம் பாந்தவாபாஸலோலச் சப்தம் நாராய ணாக்யம் விஷயசபலதீச்சேத் சதுர்த்தீம் ப்ரபந்ந* என்று பட்டர் அருளிச்செய்தபடியே தன்னை அநுஸந்திப்பார்க்கு தேஹாத்மாபிமாநமும், ஸ்வாதந்த்ர்யமும், அந்யசேஷத்வமும், ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயமும், அபந்துஸங்கமும், விஷயப்ராவண்யமும் மேலிடாதபடிபண்ணி ஸ்வரூபாநுரூபமாக நடக்கும்படி நோக்குகை (2)

3 இனிமேல் இம்மந்த்ரத்தினுடைய வைபவத்தை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் இதினுடைய அநுஸந்தாந க்ரமகத்தநமுகத்தாலே இதின் வைப வத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'திருமந்த்ரத்தினுடைய' என்று தொடங்கி

மூ 3 திருமந்த்ரத்தினுடைய சீர்மைக்குப் போரும்படி ப்ரேமத்தோடே பேணி அநுஸந்திக்கவேணும்

வ்யா — திருமந்த்ரத்துக்குச் சீர்மையாவது *ருசோ யஜூம்ஷி ஸாமாநி ததைவ அதர்வணாநி ச - ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்தஸ்தம்* என்கிறபடியே ஸகலவேத ஸங்க்ரஹமாய் "மற் றெல்லாம் பேசிலும்" என்கிறபடியே ஜ்ஞாதவ்ய ஸகலார்த்த ப்ரதிபாதகமாய் *மந்த்ராணாம் பரமோ மந்த்ரோ குஹ்யாநாம் குஹ்யமுத்தமம், பவித்ரம் ச பவித்ராணாம் மூலமந்த்ரஸ் ஸநாதந* என்கிறபடியே மந்த்ரங்களில் வைத்துக்கொண்டு பரமமான மந்த்ரமாய், குஹ்யங் களில் வைத்துக்கொண்டு உத்தமமான குஹ்யமாய், பவித்ரங்களுக்கும் பவித்ரமாயிருக்கிற கௌரவம். (சீர்மைக்குப் போரும்படி) என்றது, தகும்படியென்கை (ப்ரேமத்தோடே பேணி அநுஸந்திக்கை)யாவது, இத்தை அநுஸந்திக்குமளவில் சுஷ்கஹ்ருதயனாயிருந் தநுஸந்திக்கை யன்றிக்கே இதின் வைலக்ஷண்ய ஜ்ஞாநமடியாக இதின் பக்கல் தனக்குண்டான ப்ரேமத் தோடே, குஹ்யாநாம் குஹ்யமானவிது அசலறியாதபடி *மந்த்ரம் யத்நேந கோபயேத்* என்கிறபடியே பேணிக்கொண்டநுஸந்திக்கை இப்படி அநுஸந்திக்கவேணு மென்கையாலே ப்ரகாராந்தரேண அநுஸந்திக்க லாகாதென்கிற நியமம் தோற்றுகிறது .. (3)

4. இப்படி, தன்பக்கல் ப்ரேமமுண்டாகவே இம்மந்த்ரம் இவனுக்குக் கார்யகரமாமோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார், 'மந்த்ரத்திலும்' என்று தொடங்கி

மூ 4. மந்த்ரத்திலும் மந்த்ரத்துக்கு உள்ளீடான வஸ்துவிலும் மந்த்ரப்ரதனான ஆசார்யன் பக்கலிலும் ப்ரேமம் கனக்க உண்டானால் கார்யகரமாவது

வ்யா — அதாவது–ஜ்ஞாதவ்யார்த்தஜ்ஞாபகமான இம் மந்த்ரந்தன்னிலும், சேஷித்வ சரண்யத்வ ப்ராப்யத்வங்களாகிற ஆகாரத்ரயயுக்ததயா இம்மந்த்ரத்துக்கு வாச்யவஸ்துவா

யிருக்கிற ஸர்வேச்வரன் விஷயத்திலும் *தந்மந்த்ரம் ப்ராஹ்மணாதீநம்* என்கிறபடியே இம்மந்த்ரம் ஆசார்யாதீநமா யிருப்பதொன்றாகையாலே இத்தை யதாப்ரதிபத்தியுக்தனாயக் கொண்டு, தனக்கு உபகரித்த ஆசார்ய விஷயத்திலும் தத்தத்வைலக்ஷண்யாநுரூபமாக ப்ரேமம் அதிசயேந உண்டாகில, இம்மந்த்ரம் இவனுக்குக் கார்யகரமாவதென்கை. *மந்த்ரே தத்தேவதாயாஞ்ச ததா மந்த்ரப்ரதே குரௌ, த்ரிஷு பக்திஸ் ஸதா கார்யா ஸா ஹி ப்ரதம ஸாதநம்.* என்னக் கடவதிறே .. .. (4)

5. இனி, இம்மந்த்ரத்தினுடைய அவதரணப்ரகாரகத்தந முகத்தாலே இதினுடைய அப்ரதிம வைபவத்தை அருளிச் செய்கிறார் 'ஸம்ஸாரிகள்' என்று தொடங்கி.

மூ. 5. ஸம்ஸாரிகள் தங்களையும் ஈச்வரனையும் மறந்து, ஈச்வர கைங்கர்யத்தையும் இழந்து, இழந்தோமென்கிற இழவுமின்றிக்கே ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலே விழுந்து நோவுபட, ஸர்வேச்வரன் தன் க்ருபையாலே இவர்கள் தன்னையறிந்து கரைமரஞ் சேரும்படி, தானே சிஷ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய் நின்று திருமந்த்ரத்தை வெளியிட்டருளினான்.

வ்யா :— ஸம்ஸாரிகளாகிறார் அநாத்யசித்ஸம்பந்தத்தாலே ப்ரவாஹரூபேண வருகிற அவித்யாகர்மவாஸநாருசிவிவசராய் ஜந்மமரணாதி க்லேசபாகிகளாய்த் திரிகிற பத்தசேதநர் 'தங்களையும் ஈச்வரனையும் மறந்து' என்றது. *தாஸபூதா: ஸ்வதஸ்ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந: । நாந்யதா லக்ஷணம் தேஷாம் பந்தே மோக்ஷே ததைவ ச.* என்கிறபடியே ஸ்வதஸ்ஸித்தமான பகவத் சேஷத்வத்தை லக்ஷணமாக வுடையராயிருக்கிற தங்களையும் *பதிம்விச்வஸ்ய *ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்தித்ம்* இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே தங்களுக்கு நிருபாதிக சேஷியாயிருக்கிற ஈச்வரனையும் அறியாதேயென்கை. ஆகில், 'அறியாமலென்னாதே மறந்தென்பான் என்? முன் ஒருகால் நினைத்துப் பின்பு அந் நினைவுக்கு ப்ரச்யுதி வந்தவிடத்திலிறே மறந்து என்னலாவது' என்னில்: "மறந்தேனுன்னை முன்னம்'. என்கிறபடியே ஸ்வதஸ்ஸித்தமான ஸம்பந்தத்தை யுணர்ந்தால் முன்பு நினைத்திருந்த அர்த்தத்தை மறந்தாற்போலே இருக்கும் ஸம்பந்தத்தில் உறைப்பை நினைத்து அருளிச்செய்தாராமித்தனை. 'ஈச்வர கைங்கர்யத்தையும் இழந்து' என்றது கீழ்ச்சொன்ன அஜ்ஞாநத்தாலே வகுத்த சேஷியான ஈச்வர விஷயத்தில் கைங்கர்யமாகிற பரமபுருஷார்த்தத்தையும் ப்ராப்திக்கப் பெறாதேயென்கை. புருஷார்த்தத்தினுடைய கௌரவத்தையும், அதுக்கிட்டுப் பிறந்து வைத்துக் கிட்டப்பெறாமல் கிடந்தபடியையும் நினைத்து, 'இழந்து' என்கிறார். 'இழந்தோமென்கிற இழவுமின்றிக்கே' என்றது ஸ்வஸ்வரூபபரஸ்வரூப ஜ்ஞானமும் புருஷார்த்த ஜ்ஞாநமும் இல்லாமையாலே ஸ்வசேஷத்வாநுரூபமான சேஷிவிஷய கைங்கர்யரூப புருஷார்த்தத்தை இழந்தோமென்கிற அலாப க்லேசந்தானுமின்றிக்கே என்கை (ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலே விழுந்து நோவுபட) என்றது *ஸம்ஸார ஸாகரம் கோரம் அநந்தக்லேச பாஜனம்* என்கிறபடியே அநந்தக்லேசபாஜநமாய், ஒருவராலும் ஸ்வயத்நத்தால் கரைகாண அரிதாம்படியிருக்கிற ஸம்ஸாரமாகிற மஹா ஸமுத்ரத்துக்குள்ளே விழுந்து தாபத்ரயாபிபூதராய்க் கொண்டு க்லேசப்படவென்கை. இத்தால், தங்களையும் ஈச்வரனையும் அறியாமையாலும், புருஷார்த்தத்தை அறியாமையாலும், ஸம்ஸாரஸாகரத்துக்குள்ளே கிடந்து நோவுபடாநிற்க விரோதியான ஸம்ஸாரந்தன்னையும் தந்நிஸ்தரணோபாயத்தையும் அறியாமையாலும், ஜ்ஞாதவ்யமான அர்த்தபஞ்சகத்திலும் ஒன்றையும் அறியாமற் கிடந்தார்களென்கை. *ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம்* இத்யாதிப்படியே ஸகல சாஸ்த்ரங்களும் ப்ரதிபாதிப்பது அர்த்தபஞ்சகத்தையுமிறே இவ்வர்த்தங்களை இவர்களுக்கு ஸுக்ரஹமாக அறிவிக்கைக்காக, ஸகல சாஸ்த்ர ஸங்க்ரஹமான திருமந்த்ரத்தை ஸர்வேச்வரன் வெளியிட்ட ப்ரகாரத்தைச்

சொல்லுகிறது மேல ஸாவேசவரன தன கருபையாலே எனறது *ஈசேசிதவ்யஸமபந்தாத அநிதமபரதமாதபி* எனகிறபடியே அநாதியாக ஸாவரோடுமுண்டான ஈசேசிதவய ஸமபந்ததததையுடையனுன எமபெருமான *ஏவம ஸமஸருதி சகரஸதே பராமயமாணே ஸவகாமபி, ஜீவே துககாகுலே விஷணோ கருபா காபயுபஜாயதே* எனகிறபடியே இவாகள படுகிற துககதாசநமாதரததாலுணடான தனனுடைய நிாஹேதுககருபையாலே யெனகை 'இவாகள தனனையறிநது கரைமரம சேருமபடி' எனறது இபபடி ஸமஸார ஸாகரததிலே கிடநது நோவுபடுகிற இவாகள *தவாமேவ சரணம பராபய நிஸதரநதி மநீஷிண* எனறும *ஸமஸாராாணவமகநாநாம விஷயாகராநதசேதஸாம, விஷணுபோதம விநா நாநயத கிஞசிதஸதி பராயணம* என்றும சொலலுகிறபடியே ஸமஸார நிஸதரணோபாயபூதனுன தனனை யறிநது ஸமஸாரஸாகரததைக கடநது அககரைபபடுமபடி யெனகை 'தானே சிஷயனுமாய ஆசாாயனுமாய நினறு' எனறது "நரநாரணனுயுலகததறநூல சிஙகாமைவிரிததவன" எனகிறபடியே நரநாராயண ரூபேண அவதரிதது நரனுன தான சிஷயனுமாய, நாராயணனுன தான ஆசாாயனுமாய நினறு எனகை 'திருமநதரததை வெளியிடடருளினுன' எனறது ஸகல சாஸதர ஸஙகரஹமாய அநத சாஸதர தாதபாயமான அாததபஞசகததையும ஸுஸபஷடமாக பரதிபாதியாநிறகும திருமநதரததை பரகாசிபபிததருளினுனெனகை. அருளிச செயதானெனனுதே வெளியிடடருளினுனெனறது — இபபோது தான ஒனறை நிாமிததுச சொனனுனலலன, அநாதி யானததை பரகாசிபபிததானிததனை எனனுமிடமும, அதிகுஹயமாயுளளததை இவாகள துாககதிகணடு ஸஹிககமாடடாமையாலே பரகாசிபபிததானெனனுமிடமும தோறறுகைககாக (5)

6 ஆனுல, ஆசாாயனுய நினறு வெளியிடடருளிவிட அமையாதோ? சிஷயனுய நினறது ஏதுககாக? எனன அருளிச செயகிறுா, 'சிஷயனுய' எனறு தொடஙகி

மூ 6 சிஷயனுய நினறது சிஷயனிருககுமிருபபு நாடடாாறியாமையாலே அததை அறிவிக்கைக்காக.

வயா — அதாவது, ஆசாாயனுய நினறு வெளியிடடருளின அளவனறிககே, தானே சிஷயனுமாயககொணடு நினறது, *ஆஸதிகோ தாமசீலசச சீலவாந வைஷணவச சுசி, கமபீரச சதுரோதீரச சிஷய இதயபிதீயதே *சரீரம் வஸுவிஜஞாநம வாஸ காம குணநஸூந, குாவாததம தாரயேத யஸது ஸ சிஷயோ நேதர ஸமருத ஸதபுத்திஸஸாதுஸேவீ ஸமுசிதசரிதஸததவபோதாபிலாஷீ சுசரூஷுஸதயகதமாந பரணிபதநபர பரசநகால பரதீக்ஷ, சாநதோ தாநதோநஸூயுச சரணமுபகதச சாஸதரவிசவாஸசாலி சிஷய பராபத பரீக்ஷாம கருதவிதபிமதமததவதச சிக்ஷணீய* இதயாதிகளிற சொலலுகிறபடிகளும ஸாதயாநதர நிவருததியும பலஸாதந சுசரூஷையும, ஆாததியும, ஆதரமும, அநஸூயையும உடையனுயிருககையுமாகிற சிஷயலக்ஷணம லோகததிலுளளாா அறியாமையாலே அததை ஸ்வாநுஷடாநததாலே அறிவிககைககாகவெனகை உபதேசததாலே அறிவிககுமளவில ஸவோதகாஷம தேடிககொளளவநதானிததனை யெனறு நினைககவுங கூடும, அநுஷடாநததாலே அறிவிககுமளவில நமககும இது வேணுமெனறு விசவஸிததுப பரிகரஹிககைககு உடலாயிருககுமிறே. (6)

7 "இபபடி சிஷயனுய நினறு இமமநதர சிகைஷபணணி இவவழியாலே ஜஞாநமபிறகக வேணுமொ? "ஞானககலைகள" எனகிறபடியே ஸகல சாஸதரஙகளும ஜஞாநஸாதநமாயனறோ இருபபது அவறறை அபயஸிதது அவவழியாலே ஜஞாநம பிறநதாலோ?"

என்ன, சாஸதரஜநயஜஞாநத்துககும இம மநதர ஜநயஜஞாநததுக்கும உண்டான விசேஷததை ஸதருஷடாநதமாக அருளிசசெயகிறா 'ஸகலசாஸதரஙகளாலும்' எனறு தொடஙகி.

மூ. 7. ஸகல சாஸதரங்களாலும் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம்ஸவயமாஜிதம்போலே; திருமந்த்ரத்தால் பிறககும் ஜஞாநம் பைதருகதநமபோலே.

வ்யா — அதாவது-ததவஜஞாந ஜநகஙகளான சருதி ஸமருதயாதி ஸகல சாஸதரஙகளாலும சேதநருககுப பிறக்கும் ஜஞாநம ஸவயமஆஜிததநமபோலே அதயாயாஸலபயமாயிருககும் ஆசாரயோபதேசம அடியாகத திருமநத்ரததால் பிறககும ஜஞாநம பைதருகதநமபோலே அநாயாஸலப்யமா யிருககுமெனகை *சாஸ்த்ரஜ்ஞாநம பஹுகலேசம புததேச்சலந காரணம, உபதேசாத் ஹரிம் புதவா விரமேத ஸாவ கர்மஸு* எனனககடவதிறே. இததால், சாஸ்தரஙகளிறகாட்டில் தத்ஸஙகரஹமான திருமநதரததுககு உணடான வைபவம சொல்லிற்றாயிற்று (7)

8. ஆனால, சாஸதரங்களொழிநததாகிறது, பகவந் மந்தரந்தான் இதொனறுமனறே; பினனையும் பலவில்லையோ? எனகிற சஙகையிலே, மந்தராநதரஙகளிறகாட்டில இதுககு உண்டான வைபவததை அருளிச் செயவதாகத திருவுள்ளமபறறி, 'பகவந மநதரஙகளதான அநேகங்கள' எனகிறா

மூ. 8. பகவந் மந்த்ரங்கள தான் அநேகங்கள.

வ்யா — *ஆஸ்தாதே குணராசிவதம் குணபரீவாஹாதமநாம ஜநமநாம ஸஙகயா* *பஹவோ நருண கல்யாணகுணா. புதரஸய ஸநதிதே* *தாவநநத குணஸயாபி ஷடேவ ப்ரதமே குணா* *பஹூநி மேவயதீதாநி தவ சாாஜுந* எனறும "எணணில தொல்புகழ" எனறும், ¶ "எநநினற யோனியுமாயப பிறநதாய" எனறும இத்யாதிகளிற் சொலலுகிற படியே பகவத குணங்களும குணபரீவாஹ ரூபஙகளான அவதாரஙகளும அஸஙகயாதமா யிருககுமாபோலே அவறறை அநுபநதிததிருககும மநதர விசேஷங்களும் "அநநதா வை பகவநமந்த்ரா:" எனகிறபடியே அநேகஙகளா யிருககுமெனகை (8)

9. அவையெலலாநதான ஏகவாககமோ? எனன, 'அவைதான வயாபகஙகளெனறும அவ்யாபகஙகளென்றும் இரணடு வாககம' எனகிறா,

மூ. 9. அவைதான, வயாபகஙகளென்றும அவயாபகங்களென்றும் இரணடு வாக்கம.

வ்யா :— அதாவது- ஸாவ வயாபகமான பகவதஸவரூபததை பரதிபாதிககையாலே வ்யாபகஙகளெனறும, பகவதவதாரகுண சேஷடிதஙகளில் ஒரொனறை பரதிபாதிககையாலே அவயாபகங்களெனறும உபயவாககமாயிருககு மென்கை (9)

'வாக்கதவயமும தன்னிலொககுமோ?' என்ன, 'அவயாபகஙகளில் வயாபகஙகள் மூன்றும் சரேஷடஙகள' என்கிறா

மூ 10. அவ்யாபகங்களில் வ்யாபகங்கள் மூன்றும் ச்ரேஷ்டங்கள்.

வ்யா — அதாவது – அவ்யாபகங்களாய் இருந்துள்ள ஸகல மந்த்ரங்களிலும் * நாராயணாய வித்மஹே வாஸுதேவாய தீமஹி, தந்நோ விஷ்ணு ப்ரசோதயாத் * என்று விஷ்ணு காயத்ரியில் ஓதப்படுகிற வ்யாபக மந்த்ரங்கள் மூன்றும் ச்ரேஷ்டங்களாயிருக்கு மென்கை (10)

11 'இந்த வ்யாபக மந்த்ரத்ரயமும் தன்னிலொக்குமோ' என்ன, 'இவை மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு பெரிய திருமந்த்ரம் ப்ரதாநம்' என்கிறார்.

மூ 11 இவை மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு பெரிய திருமந்த்ரம் ப்ரதாநம்.

வ்யா.— அதாவது – அவ்யாபகங்களிற் காட்டில் ச்ரேஷ்டமாயிருந்துள்ள இந்த வ்யாபக மந்த்ரங்கள் மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு * நாராயணாய வித்மஹே * என்று ப்ரதமோபாத்தமாகையாலும், ஆத்தபூர்த்யாதிகளாலும், * நாஸ்தி சாஷ்டாக்ஷராத்பர * * ந மந்த்ரோஷ்டாக்ஷராத் பர * என்னும்படியான பெருமையையுடைய திருமந்த்ரம் ப்ரதாநமாயிருக்குமென்கை (11)

12 'மற்றை வ்யாபகத்வயத்துக்கும் தாழ்வு ஏது?' என்ன 'மற்றையவை யிரண்டுக்கும் அசிஷ்டபரிக்ரஹமும் அபூர்த்தியும் உண்டு' என்கிறார்.

மூ 12 மற்றையவை யிரண்டுக்கும் அசிஷ்டபரிக்ரஹமும் அபூர்த்தியும் உண்டு.

வ்யா — அதாவது – வாஸுதேவ விஷ்ணு சப்தங்களான மற்றை வ்யாபக மந்த்ரங்களிரண்டுக்கும், நாராயண சப்தம்போலே ஸ்வரூபரூபகுணாதிகளையெல்லாம் ப்ரதிபாதியாதே ஸ்வரூபமாத்ரத்தை ப்ரதிபாதிக்கையாலே, நிர்விசேஷசிந்மாத்ர வஸ்துவாதிகளான குத்ருஷ்டிகள் மிகவும் ஆதரித்துப்போருகையாகிற அசிஷ்டபரிக்ரஹமும், வ்யாப்யாத்யாஹாராதி ஸாபேக்ஷதையாகிற அபூர்த்தியும் உண்டென்கை "ஷடக்ஷரி - வ்யாப்ய பதார்த்தங்களையும், வ்யாபநப்ரகாரத்தையும் வ்யாப்தி பலத்தையும் வ்யாபகனுடைய குணங்களையும் சொல்லாதே வ்யாப்திமாத்ர ப்ரகாசகமாகையாலே அபூர்ணம் வ்யாபநப்ரகாரத்தைச் சொல்லா நிற்கச் செய்தேயும், வ்யாப்ய பதார்த்தங்களுக்கு வாசகசப்தம் இல்லாமையாலும் * ஸர்வம் வஸதி * என்று ஆர்த்தபலத்தாலே ஸர்வசப்தம் புகுந்தாலும் அதில் குணம் அந்வயியாமையாலும், இனி, குணஸித்திக்காக பகவச்சப்தத்தைக் கூட்டிக்கொள்ள வேண்டுகையாலும், வ்யாப்தி பலத்தைச் சொல்லாமையாலும், த்வாதசாக்ஷரியும் அபூர்ணம் இம்மந்த்ரம் அவைபோலன்றியிலே, வ்யாப்ய பதார்த்தங்களோடு வ்யாபநப்ரகாரத்தோடு வ்யாப்திபலத்தோடு வ்யாபகனுடைய குணங்களோடு வாசியற சப்தமாகக் காட்டுகையாலே, அவற்றிற்காட்டில் இதுக்கு ஆர்த்தபௌஷ்கல்ய நிபந்தநமான ஆதிக்யம் உண்டு" என்று, மற்றை வ்யாபக மந்த்ரங்களிரண்டினுடைய அபூர்த்தியையும் திருமந்த்ரத்தினுடைய ஆர்த்தபூர்த்தியையும் ஸுஸ்பஷ்டமாக ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தாரிறே. (12)

13 இது தனக்கு சிஷ்டபரிக்ரஹ முண்டோவென்னவருளிச் செய்கிறார் 'இத்தை' என்று தொடங்கி

மூ 13 இத்தை வேதங்களும், ருஷிகளும், ஆழ்வார்களும், ஆசார்யர்களும் விரும்பினார்கள்

வ்யா — அதாவது-விஷ்ணு காயத்ரியிலே வ்யாபகமந்த்ரத்ரயத்தையுஞ் சொல்லுகிற வளவில் ப்ரதமத்திலே நாராயண சப்தத்தை ப்ராதாந்யேந ப்ரதிபாதிக்கையாலும் * விச்வம் நாராயணம் * என்று தொடங்கி, * நாராயண பரம்ப்ரஹ்ம தத்வம் நாராயண பர, நாராயண

பரோஜ்யோதிராதமா நாராயண பர , யசச கிஞசிஜ்ஜகத யஸமிந தருசயதே சரூயதேபி வா, அநதாபஹிசச தத்ஸாவம வயாபய நாராயணஸ் ஸதித * என்று ஸகல வேதாநத ஸாரபூத மான நாராயணுநுவாகததிலும், * ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீநந பரஹ்மா நேசாநோ நேமே தயாவாபருதிவீ * என்று மஹோபநிஷத்திலும * சக்ஷுசச தரஷ்டவயஞ்ச நாராயண சரோதரஞச சரோதவ்யஞச நாராயண * என்று தொடங்கி, * திசச்ச பரதிசசச நாராயண * என்று முடிவாக நடுவு அடைய ஸுபாலோபநிஷத்திலும, * யஸயாதமா சரீரம யஸய பருதிவீ சரீரம * என்று தொடங்கி * யஸய மருதயு சரீரம * எனகிறது ஈருக நடுவுள்ள பாயாயங்கள் தோறும * ஏஷ ஸாவபூதாந்தராதமா அபஹதபாப்மா திவயோ தேவ ஏகோ நாராயண: * என்று அநதாயாமி பராஹ்மணத்திலும வாஸுதேவ விஷ்ணு சபதங்களை அநாதரிதது நாராயண சபததகதயிட்டு பகவதஸவருபாதிகளை நிரதேசிககையாலும அபௌருஷேயமாய நிதயநிரதோஷமாய ஸவத: பரமாணஙகளான வேதங்களும விரும்பிறறின. * யதா ஸாவேஷு தேவேஷு நாஸதி நாராயணுதபர , ததா ஸாவேஷு மநதரேஷு நாஸதி சாஷடாக்ஷராதபர * * பூதவோாதவபாஹுரதயாதர ஸதயபூரவம் பரவீமி வ ; ஹே புதர சிஷ்யாசசருணுத ந மநதரோஷ்டாக்ஷராத பர * * ஸாவ வேதாநதஸாராாததஸ ஸமஸாராாணவதாரக , கதிரஷ்டாக்ஷரோ நிருணும அபுநாபபவகாங்க்ஷிணும * * ஆததா விஷண்ணு சிதிலாச்ச பீதா கோரேஷு ச வயாதிஷு வாததமாநா , ஸங்கீதய நாராயண சபதமாதரம விமுகத துகாஸ ஸுகிநோ பவநதி * * நாராயணேதி சபதோஸதி வாகஸதி வசவாததிநீ, ததாபி நரகே கோரே பதநதீதி கிமதபுதம * * கிம ததரபஹுபிரமநதரை கிம ததர பஹுபிரவரதை , நமோ நாராயணுயேதி மநதர: ஸாவாாதத ஸாதக * இதயாதிகளாலே வேதாாததோபபருமஹணஙகளாயிருககிற ஸவபரபநதங்களிலே பல விடஙகளிலும இததை சலாகிததுககொணடு சொலலுகையாலே, வேதாாதத விசதீகரண பரவருததரான வயாஸாதி பரம ருஷிகளும விரும்பினாகள், ''வணபுகழ நாரணன்'' ''செலவநாரணன'' என்று தொடங்கி ''வாழபுகழ நாரணன'' என்று முடிவாக, ஆதிமதயாவஸாநமாக நமமாழவாா அருளிசசெயகை யாலும், '' நாடுநகரமும நனகறிய நமோ நாராயணுய'' என்று தொடங்கி '' ஓவாதே நமோ நாரணு வெனபன'' என்று பெரியாழவாரும, '' நாததழுமபெழநாரணு'' என்று தொடங்கி ''நலநதிகழநாரணன'' என்று பெருமாளும, '' நானமுகனை நாராயணன படைததான'' என்று தொடங்கி ''எடடெழுதது மோதுவாாகள வலலா வானமாளவே'' என்று திருமழிசைபபிரானும, '' நான கண்டுகொணடேன நாராயணு வெனனும நாமம'' என்று உபகரமததையிலே ஒருகால் சொனனுபபோலே ஒனபதினகால சொலலி ''நாராயணுவோ ! மணிவணணு ! நாகணையாய ! வாராய'' என்று திருமஙகையாழவாரும உபகரமததோடு உபஸமஹாரததோடு வாசியற அருளிச செயகையாலும், '' நனமாலைகொணடு நமோ நாரணு வெனனும சொனமாலை கறறேன'' என்றும ''நாரணுவெனறேவாதுரைககு முரையுணடே'' என்றும், ''ஞானசசுடா விளககேறறினேன நாரணற்கு'' ''நாரணனதன நாமஙகள'' ''பகற்கணடேன நாரணனைக் கணடேன்'' என்றும், ''நாமம் பல சொல்லி நாராயணு'' என்றும் முதலாழவாாகளும அருளிச செயகையாலும, '' மயாவறமதிநல மருளினன '' எனகிறபடியே நிாஹேதுக பகவத் கடாக்ஷததாலே ஸமதிகத ஸமஸத வஸது வாஸதவரான ஆழவாாகளெலலாரும விருமபினாகள். இதர மநதரஙகளை அநாதரிதது இததையே தநதாமுககுததஞசமாக அநுஸநதிதது, உபதேச வேளையிலும தநதாமைபபற்றினவாகளுககும இததையே உஜ்ஜீவநஹேதுவாக உபதேசிததுப போருகையாலே, அவவாழவாாகளைபபினசெனற ஆசாாயாகளெலலாருமவிருமபினாகளெனகை

இததால மநத்ராநதரஙகளிற காட்டில இம் மநதரததுக்குண்டான வைபவஞ் சொல்லிற்றாயதது (13)

14 இனி வாசயநதனனிலும இதுக்குண்டான வைபவததை அருளிசசெயகிறா ' வாச்ய பரபாவம் போலன்று வாசக பரபாவம ' என்று

மூ 14 வாச்ய ப்ரபாவம் போலன்று வாசக ப்ரபாவம்.

வ்யா :— அதாவது-இதுக்கு வாச்யனாயிருந்துள்ள ஈச்வரனுடைய பெருமைபோலன்று தத்வாசகமான இதின் பெருமையென்றபடி (14)

15 அதுதான் ஏது? என்னவருளிச் செய்கிறார் 'அவன் தூரஸ்தனானாலும் இது கிட்டி நின்றுதவும்' என்று

மூ 15 அவன் தூரஸ்தனானாலும் இது கிட்டி நின்று உதவும்

வ்யா — அதாவது-இதுக்கு வாச்யனானவன் ஸந்நிஹிதனன்றிக்கே தூரஸ்தனாயிருந்த காலத்திலும் வாசகமான இது ஆஸந்நமாய் நின்று தன்னை வசித்தவர்கள் அபேக்ஷிதங்களை ஸாதித்துக் கொடுக்குமென்கை (15)

16 'இப்படி வாச்யன் தூரஸ்தனாயிருக்க, வாசகம் உதவின இடம் உண்டோ?' என்ன அருளிச் செய்கிறார் 'த்ரௌபதிக்கு ஆபத்திலே புடைவை சுரந்தது திருநாமமிறே' என்று.

மூ. 16. த்ரௌபதிக்கு ஆபத்திலே புடைவை சுரந்தது திருநாமமிறே.

வ்யா — அதாவது – மஹாஸதஸ்ஸிலே துச்சாஸனன் வஸ்த்ராபஹாரம் பண்ணுகிற போது * மஹத்யாபதி ஸம்ப்ராப்தே ஸ்மர்த்தவ்யோ பகவாந் ஹரி * என்று முன்பே ஸ்ரீ வஸிஷ்டமஹர்ஷி சொல்லி வைத்ததை நினைத்து, * சங்கசக்ர கதாபாணே த்வாரகா நிலயாச்யுத, கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ ரக்ஷ மாம் சரணாகதாம் * என்று சரணம் புகுந்த த்ரௌபதிக்கு அவ்வாபத்திலே * கோவிந்தேதி யதாக்ரந்தத் க்ருஷ்ணாமாம் தூரவாஸிநம் * என்கிறபடியே வாச்யனான க்ருஷ்ணன் தூரஸ்தனாயிருக்கச் செய்தேயும் வஸ்த்ரத்தை வளர்த்திப்பித்துக் கொடுத்தது அவ்வவதாரத்துக்கு வாசகமான கோவிந்தனென்கிற திருநாமமிறே யென்கை நாராயண சப்தார்த்தத்தில் ஏகதேசத்துக்கு வாசகமான ஒரு திருநாமம் செய்தபடி கண்டால், இதன் ப்ரபாவம் கிம்புநர்ந்யாயஸித்தமிறே யென்று கருத்து (16)

17 இன்னமும் ஒரு ப்ரகாரத்தாலே இதன் வைபவத்தை அருளிச் செய்கிறார் 'சொல்லும் க்ரமமொழியச் சொன்னாலும்' என்று தொடங்கி

மூ 17 சொல்லும் க்ரமமொழியச்சொன்னாலும் தன் ஸ்வரூபம் கெட நில்லாது

வ்யா .— அதாவது – ஏதேனும் ஒரு மந்த்ரமும் தன்னைத் தஞ்சமாக விச்வஸித்துச் சொன்னவர்களுக்கொழியத் தன் கார்யம் செய்யாதேயாகிலும், இது அங்ஙனன்றிக்கே தன்னைத் தஞ்சமாக விச்வஸித்துச் சொல்லுகையாகிற க்ரமம் ஒழிய, * ஸாங்கேத்யம் பாரிஹாஸ்யஞ்ச ஸ்தோபம் ஹேலநமேவ வா * என்கிறபடியே சொல்லிலும், சொன்னவர்களுக்கு ரக்ஷகமாகையாகிற தன் ஸ்வரூபத்தில் நழுவ நில்லாதென்கை (17)

18 இனி, இதன் ஸர்வாபேக்ஷித ப்ரதத்வமாகிற வைபவத்தை அருளிச் செய்கிறார் 'இதுதான்' என்று தொடங்கி

மூ 18 இதுதான் "வலந்தரும்" என்கிறபடியே எல்லா அபேக்ஷிதங்களையும் கொடுக்கும்

வ்யா :— அதாவது – இம்மந்த்ரந்தான் "குலந்தரும்" என்று தொடங்கி ஆழ்வார் அருளிச் செய்தபடியே, அதிகாராநுகுணமான அபேக்ஷிதங்களையெல்லாம் கொடுக்குமென்கை. .. .. (18)

19 அதனை விசதீகரிக்கிறார் ‘ஐசவாய’ இத்யாதியாலே.

மு 19 ஐசவாய கைவல்ய பகவல்லாபங்களை ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு அவற்றைக் கொடுக்கும்.

வ்யா — அதாவது – * ஐஹலௌகிக மைசவாயம ஸவாக்காதயம பாரலௌகிகம, கைவலயம பகவநதஞச மநதரோயம் ஸாதயிஷ்யதி * எனகிறபடியே ஐஹிகமாயும பார லௌகிகமாயுமிருக்கும ஐச்வாயததையும் ஆதமபராபதி ரூபமான கைவலயததையும் பரம புருஷாரத்தமான பகவல லாபததையும ஆசைபபட்ட அதிகாரிகளுக்கு ஜபஹோமாதிகளாலே ஸவயம ஸாதநமாய நினறு, அவவோ புருஷாாததஙகளைக கொடுக்குமெனகை (19)

20 இனி காமாதயுபாய ஸஹகாரிதவரூபமான இதன வைபவததை அருளிச செயகிறார் ‘காமஜஞாந’ இதயாதியாலே

மு 20 காமஜ்ஞாநபக்திகளிலே இழிந்தவாகளுக்கு விரோதியைப் போக்கி அவற்றைத தலைக்கட்டிக் கொடுக்கும்.

வ்யா — அதாவது-காமயோகததில இழிநதவாகளுககு ஜபஹோமாதிகளாலே தன்னை ஸஹாயமாகக கொளளுமளவில, காமயோகாரமப விரோதியான பாபத்தைப போககி அநதக காமததினுடைய அவிச்சேதாபாதகமாயக கொணடு அததைத தலைககட்டிககொடுககும, பரத மததிலே, ஜஞாந யோகததிலே இழிநதவாகளுககுத தனனை ஸஹாயமாகக கொளளுமளவில, கர்மஸாதயமான ஜஞாநாரம்ப விரோதி பாபநிவருததியைபபணணி அநத ஜ்ஞாநததுககு நாடோறும அதிசயத்தைப பண்ணு நினறுகொணடு, அத்தைத் தலைக் கட்டிககொடுககும். பக்தியோகத்திலே இழிந்தவாகளுககுத தனனை ஸஹாயமாகக் கொள்ளுமளவில். பக்தியோகா ரம்ப விரோதியான பாபத்தைப போககி பகதிவிவருததி ஹேதுவாயககொண்டு அத்தைத தலைககட்டிக்கொடுககுமென்கை ... (20)

21. இஙஙனனறிககே, பரபநநாககு இது செயயும உபகார வைபவததை அருளிச் செயகிறார் ‘பரபததியிலே’ என்று தொடஙகி

மூ. 21. ப்ரபத்தியிலே இழிந்தவாகளுககு ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்துக் காலக்ஷேபத்துக்கும் போகத்துக்கும் ஹேதுவாயிருக்கும்.

வயா — அதாவது – கீழசசொனனவைபோலே துசசகமுமாய ஸவரூபவிருததமுமாய இருக்கையனறிககே ஸுசகமுமாய ஸவரூபாநுரூபமுமான பரபததயுபாயததிலே இழிநதவாக ளுககு, ததநுரூபமான பகவதபாரதநதாயரூப ஸவரூபஜஞாநததை விசதமாகப பிறபபிதது ஆததாநுஸநதாநாதிகளாலே போதுபோககுகைககும ஹேதுவாய, “எனக்கென்றும் தேனுமபாலுமமுதுமாய திருமாலதிருநாமம” எனகிறபடியே பரதிபாதயவஸ்துவைபபோலே ஸ்வயம போகயமாயிருககையாலே போகததுககும் ஹேதுவாயிருககுமென்கை. (21)

22. இனி ஜஞாதவய ஸகலாாதத பரதிபாதகதவமாகிற இதன வைபவததை அருளிச செயகிறார் ‘மறறெலலாம் பேசிலும’ எனறு தொடஙகி.

மூ. 22. “மற்றெல்லாம் பேசிலும்” என்கிறபடியே அறியவேண்டும் அர்த்தமெல்லாம் இதுக்குள்ளே உண்டு.

வ்யா — அதாவது – “ நின் திருவெட்டெழுத்தும் கற்று—மற்றெல்லாம் பேசிலும் ” என்கிறபடியே, ஆத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு உடலாக அறியவேண்டும் அர்த்தவிசேஷங்களெல்லாம் இம்மந்த்ரத்துக்குள்ளே உண்டென்கை (22)

23 ‘ அறியவேண்டும் அர்த்தமெல்லாம் ஆகிறது எது? ’’ என்னும் ஆகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் ‘ அதாவது அர்த்த பஞ்சகம் ’ என்று.

மூ 23 அதாவது – அர்த்தபஞ்சகம்

வ்யா — ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூப புருஷார்த்தஸ்வரூப உபாயஸ்வரூப விரோதிஸ்வரூபங்களாகிற அர்த்தபஞ்சகமும் என்றபடி. * ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துச்ச ப்ரத்யகாத்மந , ப்ராப்த்யுபாயம் பலம் ப்ராப்தேஸ் ததா ப்ராப்திவிரோதிச, வதந்தி ஸகலா வேதாஸ் ஸேதிஹாஸபுராணகா , முநயச்ச மஹாத்மாநோ வேதவேதார்த்தவேதிந * என்கிறபடியே, ஸகல வேதசாஸ்த்ரங்களும் ப்ரதிபாதிப்பது இவ்வர்த்த பஞ்சகத்தையுமாகையாலே ’ தத்ஸங்க்ரஹமான இம்மந்த்ரத்துக்கும் ப்ரதிபாத்யம் இதுவேயிறே இம்மந்த்ரந்தான் ப்ரணவத்தாலே ப்ரத்யகாத்ம ஸ்வரூபத்தையும், நமஸ்ஸாலே விரோத்யுபாய ஸ்வரூபங்களையும், நாராயணபதத்தாலே பரஸ்வரூபத்தையும், அதில் சதுர்த்தியாலே பலஸ்வரூபத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கக் கடவதாயிறே இருப்பது (23)

24 இம்மந்த்ரார்த்த வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல் ‘ பூர்வாசார்யர்கள் ’ என்று தொடங்கி

மூ 24 பூர்வாசார்யர்கள் இதில் அர்த்தம் அறிவதற்கு முன்பு, தங்களைப் பிறந்தார்களாக நினைத்திரார்கள், இதில் அர்த்தஜ்ஞாநம் பிறந்த பின்பு, “ பிறந்தபின் மறந்திலேன் ” என்கிறபடியே இத்தையொழிய வேறொன்றால் காலக்ஷேபம் பண்ணியறியார்கள்.

வ்யா — அதாவது - நாதயாமுந யதிவராதிகளான நம் பூர்வாசார்யர்கள், ‘ அன்று நான் பிறந்திலேன் ’’ என்கிறபடியே இம்மந்த்ரத்தில் அர்த்தமறிவதற்கு முன்பு தங்களைப் பிறந்தார்களாக நினைத்திரார்கள், இதில் அர்த்தஜ்ஞாநம் தங்களுக்குண்டான பின்பு ‘ பிறந்தபின் மறந்திலேன் ’ என்று ஆழ்வார் திவ்யஸூக்தியில் சொல்லுகிறபடியே இம்மந்த்ரார்த்தத்தையொழிய மற்றொன்றால் காலக்ஷேபம் பண்ணியறியார்களென்கை வேதசாஸ்த்ரங்கள், ஆழ்வார் அருளிச் செயல்கள் இவற்றால் போதுபோக்கும் போதும் இம்மந்த்ரார்த்தத்தை உட்கொண்டே அநுஸந்திக்கையாலே, (இத்தையொழிய வேறொன்றால் காலக்ஷேபம் பண்ணியறியார்கள்) என்னத் தட்டில்லை (24)

25 வாசகச்சக்தி ஸர்வத்தையும் ஸாதித்துக் கொடுக்கவற்றாயிருக்க, இதினுடைய வாச்யத்திலே இவர்கள் ஊன்றுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன அருளிச்செய்கிறார், ‘ வாசகத்திற்காட்டில் ’ என்று தொடங்கி

மூ 25 வாசகத்திற்காட்டில் வாச்யத்திலே ஊன்றுகைக்கடி, ஈச்வரனே உபாயோபேயமென்று நினைத்திருக்கை

வ்யா — அதாவது – ஸர்வபலத்துக்கும் ஸ்வயம் ஸாதநமாயும், ஸாதநாந்தரங்களுக்கும் ஸஹகாரியாய் நின்று தலைக்கட்டிக் கொடுத்தும் போருகிற இதினுடைய வாசகசக்திதானே அமைந்திருக்கச்செய்தே, அதிலுங்காட்டில் கீழ்ச்சொன்னபடியே, இம்மந்த்ரத்தினுடைய வாச்யத்திலே பூர்வாசார்யர்கள் ஊன்றுகைக்கடி, உபேயாந்தரபரராய் இத்தை ஸாதநமாக்க

கொண்டு ஸாதித்தல், உபாயாந்தரபரராய் இத்தை ஸஹகாரியாகக் கொள்ளுதல் செய்யுமவா களைப்போலன்றிக்கே, உபாயோபேயங்களிரண்டும் ஈச்வரனே யென்று ப்ரதிபத்திபண்ணி யிருக்கையென்றபடி.

ஆக, " திருமந்த்ரத்தினுடைய சீர்மைக்குப் போரும்படி " என்று தொடங்கி இவ்வளவும் —வாய்வந்தபடி அநுஸந்திக்கவொண்ணாதபடியான இதனுடைய கௌரவத்தையும், ஈச்வரன் தானே சிஷ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய் நின்று வெளியிட்டருளுகையால் வந்த ஏற்றத்தையும், ஸகலசாஸ்த்ரங்களிலும் ஸகலமந்த்ரங்களிலும் வாச்யந்தன்னிலுங்காட்டில் இதுக்கு உண்டான பெருமையையும், அக்ரமமாகச் சொல்லிலும் தன்கார்யம் செய்யும் ஆதிக்யத்தையும், அபேக்ஷித ஸகலபலப்ரதத்வரூப மாஹாத்ம்யத்தையும், காமாத்யுபாய ஸஹகாரித்வரூபமான உத்கர்ஷத் தையும் ஜ்ஞாதவ்ய ஸகலார்த்த ப்ரதிபாதகத்வயாவந்த மாஹாத்ம்யத்தையும், ஏதத்ப்ரதிபாத்ய அர்த்தகௌரவ விசேஷத்தையும் அருளிச்செய்கையாலே, இம்மந்த்ரத்தினுடைய வைபவத்தை எல்லாரும் அறியும்படி தாசிப்பித்தருளினாராயிற்று (25)

26. இனிமேல் இம்மந்த்ரத்துக்கு வாக்யார்த்தம் இரண்டுபடியாக அருளிச் செய்கிறார் ' இதுதன்னில் ' என்று தொடங்கி.

மூ. 26. இதுதன்னில் சொல்லுகிற அர்த்தம் – ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யமும்; ஸ்வரூபமும் உபாயமும் பலமுமென்னவுமாம்.

வ்யா — அதாவது-இம்மந்த்ரந்தன்னில் சொல்லுகிற அர்த்தம்-இவ்வாத்மாவினுடைய நு சேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்களாகிற ஸ்வரூபமும், அந்த ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமாயிருந்துள்ள கைங்கர்யமாகிற ப்ராப்யமுமாம். அன்றிக்கே, சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபமும், அந்த ஸ்வரூபா நுரூபமான உபாயமும், உபாயபலமான பலமும் என்று சொல்லவுமாமென்கை. இதில் ப்ரதம யோஜனையில் ப்ரணவ நமஸ்ஸுக்களாலே ஸ்வரூபமும், நாராயணபதத்தாலே ப்ராப்யமும் சொல்லுகிறது அநந்தரயோஜனையில் ப்ரணவத்தாலே சேஷத்வமும், நமஸ்ஸாலே உபாய மும், நாராயணபதத்தாலே பலமும் சொல்லுகிறது (26)

27 ' பலவேஷந்தானிருக்கும்படி எங்ஙனே ? ' என்ன, அருளிச் செய்கிறார் ' பலமிருக் கும்படி ' என்று தொடங்கி

மூ. 27. பலமிருக்கும்படி ப்ரமேயசேகரத்திலும் ஆர்ச்சிராதிகதியிலும் சொன்னோம்.

வ்யா :— அதாவது – இவ்வாத்மாவுக்கு ப்ராப்யமான பலந்தான் ஆர்ச்சிராதிமார்க்கத் தாலே பரமபதத்திலேபோய் பரிபூர்ண பகவதநுபவத்தைப் பண்ணி, அவ்வநுபவஜநித ப்ரீதி ப்ரேரிதனாய்க்கொண்டு பண்ணும் அசேஷசேஷவ்ருத்தியாகையாலே, அதிருக்கும்படியை ஸங்க்ரஹேண ப்ரமேய சேகரமாகிற ப்ரபந்தத்திலும் விஸ்தரேண ஆர்ச்சிராதிகதியாகிற ப்ரபந்தத்திலும் விசதமாகச் சொன்னோம், அவற்றிலே கண்டுகொள்வதென்கை (27)

28. இனி இம்மந்த்ரத்துக்கு ப்ரதிபதம் அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி, ப்ரதமம் இதினுடைய அக்ஷரஸங்க்யையையும் பதஸங்க்யையையும் அருளிச்செய்கிறார் ' இதுதான் ' என்று தொடங்கி.

மூ. 28. இதுதான் எட்டுத் திருவக்ஷரமாய் மூன்று பதமாயிருக்கும்.

வ்யா — அதாவது – இம்மந்த்ரந்தான் *ஓமித்யேகாக்ஷரம், நம இதி த்வே அக்ஷரே; நாராயணாயேதி பஞ்சாக்ஷராணி, இத்யஷ்டாக்ஷரஞ் சந்தஸா காயத்ரீசேதி *, * ஓமித்யக்ரே வ்யாஹரேத், நம இதி பச்சாத். நாராயணாயேத்யுபரிஷ்டாத் * என்கிறபடியே எட்டுத்திரு

வக்ஷரமாய, மூனறு பதமாயிருககுமெனகை இதனுடைய அஷடாக்ஷர தவம சொலலுகிற விடததிலே, * ஓமிதயேகாக்ஷரம * எனறு பரணவததை ஓரக்ஷரமாகவும * நம இதி தவே அக்ஷரே * எனறு நமஸஸை இரணடக்ஷரமாகவும *நாராயணாயேதி பஞசாக்ஷராணி * எனறு நாராயண பதததை அஞசக்ஷரமாகவும சருதி சொலலுகையாலே, ஸமஸதபதமான நாராயண பதததில நாரபதததைப பிரிதது ஷடக்ஷரமாககி, பரணவததை யொழிய அஷடாக்ஷரதவம சொலலுமவாகளுடைய பக்ஷம அவைதிகமாகையாலே அநாதரணீயமாககககடவது. (28)

29 ' இதில பததரயமும எவவாததததைச சொலலுகிறது ? ' எனனும ஆகாஙக்ஷையிலே, ' மூனறு பதமும மூனறாதததைச சொலலுகிறது ' எனகிறா

மூ 29 மூன்று பதமும் மூனறு அாததததைச சொலலுகிறது

30 அவவாததஙகளதமமை விசதமாக அருளிசசெயகிறா ' அதாவது - சேஷதவமும, பாரதநதாயமும, கைஙகாயமும ' எனறு

மூ. 30 அதாவது - சேஷதவமும, பாரதநதாயமும, கைஙகாயமும

வயா — ' ஸவருபமும ஸவருபாநுருபமான பராபயமும ' எனறு முதறசொனன வாகயாாததம இததை நினைததிறே .. (30)

31 ' இபபதத்ரயததிலும பரதமபதநதான எது ? ' எனன ' இதில முதலபதம பரணவம ' எனகிறா

மூ 31 இதில முதறபதம பரணவம

வயா — * ஓமிதயகரே வயாஹரேத * எனறிறே சருதி சொலலிறறு ஸமருதியும் * பரணவாதயம நமோமதயம நாராயண பதாநதிமம, மநதரமஷடாக்ஷரம விதயாத ஸாவஸிததிகரம நருணாம * எனறதிறே (31)

32 இனி, பரணவததுககு அாததம அருளிசசெயவதாக, இதனுடைய அக்ஷரதரயாாதமகதையை அருளிசசெயகிறா, ' இது அ எனறும, உ எனறும, ம எனறும மூனறு திருவக்ஷரம ' எனறு

மூ 32. இது 'அ' எனறும 'உ' எனறும 'ம' எனறும மூனறு திருவக்ஷரம

வயா — இபபரணவநதான, அஸமஹிதாகாரததாலே மூனறக்ஷரமாய, மூனறு பதமாய, மூனறாதத பரகாசகமாய, ஸமஹிதாகாரததாலே ஏகாக்ஷரமாய, ஏகபதமாய, ஏகாாதத பரகாசகமாயிறே இருபபது (32)

33 இநத அக்ஷரதரயததினுடையவும உதபததி கரமததை ஸதருஷடாநதமாக அருளிசசெயகிறா ' மூனறு தாழியிலே ' எனறு தொடஙகி

மூ 33 மூனறு தாழியிலே தயிரை நிறைததுக கடைந்து வெணணெய திரடடினாற் போலே மூனறு வேதததிலும மூனறு அக்ஷரததையும எடுத்தது

வயா — * பூரிதி ருகவேதாதஜாயத, புவ இதி யஜுாவேதாத, ஸுவரிதி ஸாமவேதாத, தாநி சுகாாண யபயதபத, தேபயோபிதபதேபயஸ தரயோ வாணா அஜாயநத, அகார உகார

மகார இதி தாநேகதா ஸமபரத தத்தேநதோமிதி * எனறும, * அகாரஞ சாபயுகாரஞச மகாரஞச பரஜாபதி, வேததரயாநநிரபருஹத பூாபபுவஸ ஸவரிதீதிச * எனறு சருதி ஸமருதிகளிற சொலலுகிறபடியே ருகயஜுஸ்ஸாமருபமான வேததரயததில நினறும, "பூ புவ ஸுவ." எனகிற வயாஹருதிதரயததையும தோறறுவிதது அநத வயாஹருதி தரயததையும பொனனோடே வைககுமாபோலே தன ஸஙகலபததாலே ஓடவைதது அவறறில நினறும அகார உகார மகாரஙகளாகிற அக்ஷரஙகள மூனறும, அடைவே தோனறுமபடிபணணி, இபபடி ஸாவேசவரன ஸமுததரிததபடியைத திருவுளளமபறறி, பாதாதரயகதமான தயிரைத தனிததனியே கடைநது, தத்ஸாரமான வெணணெயை வாஙகித திரடடிளுறபோலே, (மூனறு வேதததிலும மூனறக்ஷரததையும எடுததது) எனகிறார (33)

34 இததால பலிதததததை அருளிசசெயகிறார 'ஆகையால் இது ஸகலவேதஸாரம' என்று.

மூ 34 ஆகையால இது ஸகல வேதஸாரம்

வயா:— அதாவது – அக்ஷரதரயமும ஒரோ வேதததினுடைய ஸாரமாக ஸமுததருததமாகையாலே இவவக்ஷரதரயாதமகமான பரணவம ஸகல வேத ஸாரம எனறபடி

ஆக, "இதுதனனிற சொலலுகிற அரததம" எனறு தொடஙகி இவவளவும-இமமநதரததினுடைய வாகயாதததததையும, அக்ஷர ஸஙகயையையும, பதஸஙகயையையும, பததரயமும அாததரய பரதிபாதகமெனனுமததையும, அதில பரதமபதம இன்னதெனனுமததையும, அதுதான அக்ஷரதரயாதமகமாய இருககுமெனனுமததையும, அவவக்ஷரதரயமும வேததரயஸாரமாக உதபநநமாகையாலே தத்ஸமுதாயமான பரணவம ஸகல வேதஸாரமெனனுமததையும அருளிசசெயதாராயிறறு (34)

35 இனி, இவவக்ஷரதரயததுககும அடைவே அாததம அருளிச செயவதாகத திருவுளளமபறறி, பரதமம அகாராாததததை அருளிச செயகிறார 'இதில அகாரம' எனறு தொடஙகி.

மூ 35 இதில அகாரம - ஸகல சப்தததுககும் காரணமாய நாராயணபதததுக்கு ஸஙகராஹமாயிருக்கையாலே, ஸகல ஜகதததுககும் காரணமாய ஸாவ ரக்ஷகனன எம்பெருமானைச சொலலுகிறது.

வயா — அதாவது – இவவக்ஷரதரயததிலும வைததுககொண்டு பரதமாக்ஷரமான அகாரம * நாம ருபஞச பூதாநாம கருதயாநாஞச பரபஞசனம - வேதசபதேபய ஏவாதௌ தேவாதீநாம சகார ஸ * எனகிறபடியே லௌகிக ஸகல சபதஙகளுககும வேதம காரணமாய, * ப்ரணவாதயாஸ ததா வேதா * * ஓஙகாரபரபவா வேதா * இதயாதிகளிற சொல்லுகிறபடியே அநத வேதஙகளுககும பரணவம காரணமாய, * தஸய பரகருதிலீநஸ்ய * எனகிறபடியே அநத பரணவம தனககுததான காரணமாயிருககையாலே * அகாரோவை ஸாவாவாக * * ஸமஸத சபதமூலதவா தகாரஸய ஸவபாவத: * எனகிறபடியே ஸகல சபதததுக்கும காரணமாய, ஸாவேசவரன ஸமஸ்த வஸதுசரீரதயா ஸாவ ரக்ஷகனுமிருககுமபடியை பரதிபாதிககிற நாராயணபதததுககு ஸஙகராஹமா யிருககையாலே *யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயநதே, யேந ஜாதாநி ஜீவநதி * * ஸஏவ ஸருஜயஸ ஸ ச ஸாககாததா ஸ ஏவ பாதயததி ச பாலயதே ச * இதயாதிகளிற சொல்லுகிறபடியே எல்லா ஜகததுககும காரணமாய் எல்லாக

கும ரக்ஷகனுயிருககும் எமபெருமானைச சொல்லுகிறதெனகை இததால, இவவக்ஷரததில் பரகருதயாததமான காரணதவமும, தாதவாததமான ரக்ஷகதவமும சொலலிறறுயிறறு. இவவகாரததுககு நாராயணபத ஸஙகரஹதயா ரக்ஷகவாசிதவம சொலலுமபோதும, தாது ஸிதத வேஷததை அவலமபிததே சொலலவேணுமிறே (35)

36 'ரக்ஷிககையாவதுதான ஏது' எனனுமு ஆகாஙக்ஷயிலே அருளிசசெயகிறூா 'ரக்ஷிககையாவது' எனறு தொடஙகி

மூ 36 ரக்ஷிகனகயாவது விரோதியைப போககுகையும அபேக்ஷிததததைக கொடுககையும்

வயா — அதாவது – ரக்ஷகதவநதான அநிஷடநிவாததகதவ இஷடபராபகதவ ரூபேண தவிவிதமாகையாலே, ஈசவரன சேதநரை ரக்ஷிககையாவது - அவாகளுககு துககாவஹமான விரோதியைப போககுகையும ஸுகாவஹமான அபேக்ஷிதததைக கொடுககையும் எனகை (36)

37 'இவாகளுககு இவன போககும விரோதி ஏது? கொடுககும அபேக்ஷிதம ஏது?' எனன, அருளிச செயகிறூா 'இவையிரணடும சேதநா நினற நினற அளவுககு ஈடாயிருககும்' எனறு

மூ 37 இவையிரணடும சேதநா நின்ற நினற அளவுககு ஈடாயிருக்கும.

வயா :— சேதநா நினற நினற அளவுககு ஈடாயிருககும எனறது தததததிகாராநுகுணமாயிருககுமெனறபடி (37)

38 இதுதனனை வயகதமாக அருளிசசெயகிறூா மேல 'ஸமஸாரிகளுககு' இதயாதி

மூ. 38 ஸமஸாரிகளுககு விரோதி சதருபீடாதிகள், அபேக்ஷிதம் அநநபாநாதிகள ; முமுக்ஷுககளுக்கு விரோதி ஸமஸார ஸமபநதம, அபேக்ஷிதம் பரமபதபராபதி, முகதாக்கும நிதயாககும் விரோதி கைஙகாய ஹாநி, அபேக்ஷிதம் கைஙகாய வருததி.

வயா — அதாவது – தேஹாதமாபிமாநாதிகளும சபதாதி விஷயாநுபவமுமே யாத்ரையாயிருககும ஸமஸாரிகளுககு நிவாதயமான விரோதி சதருககளால வரும நலிவு தொடககமானவை, பராபயமான அபேக்ஷிதம சோறு தணணீா முதலானவையெனகை 'சதருபீடாதிகள' எனகிற விடததில 'ஆதி' சபதததாலே ஆதிவயாதி முதலானவறறால வரும பீடைகளைச சொலலுகிறது 'அநநபாநாதிகள' எனகிறவிடததில 'ஆதி' சபதததாலே ஸ்ரக வஸதர ஆபரண அஙகராக அஙகநாலிஙகநாதிகளைச சொல்லுகிறது

'முமுக்ஷுககளுககு' இதயாதி அதாவது — ஸமஸாரத்தில அடிககொதிததுப பரமபததிலே போக ஆசைபபடாநிறகும முமுக்ஷுககளுககு நிவாதயமான விரோதி *பொயநினற ஞானமும பொலலாவொழுககும அழுககுடமபுமாயககொணடு இவவிபூதியிலேயிருககையாகிற ஸமஸார ஸமபநதம, பராபயமான அபேக்ஷிதம பகவதநுபவாதிகளுககு அநுகூலமான பரமபதததை பராபிககையெனகை

'முகதாககும' இதயாதி அதாவது, நிவருதத ஸமஸாரராயும், அஸபருஷட ஸமஸாரகநதரராயும, பகவதநுபவ ஜநித பரீதிகாரித கைஙகாயபரராயுமிருககும முகதாககும நிதயாக்

கும் விரோதி, வகுதத சேஷியான ஸாவேசவரன திருவடிகளிலே ஸவருபாநுருபமாகபபணணிக கொணடு போரும கைஙகாயத்துககுவரும் விசசேதம், அபேக்ஷிதம உததரோததரம அடிமை செயது செல்லுகையாகிற கைங்காய வருததியெனகை

ஆக இபபடி அதிகாராநுகுணம விரோதியைபபோக்கி அபேக்ஷிததததைக கொடுககை யால ஈச்வரனே ஸாவரக்ஷகனென்னுமிடம் சொல்லிற்றுயிறறு (38)

39. 'இபபடி ஈசவரனேயோ பினனையெல்லாரையும் ரக்ஷிககிறவன, லோகததிலே மாதா பித்ரு பரபருதி தேவதாநதரபாயந்தமாக ரக்ஷகராய்ப போருகிறவாகள பலருமிலலையோ' என்ன அருளிசசெயகிறுா 'ஈசவரனை யொழிநதவாகள ரக்ஷகரல்லரெனனுமிடம பரபநந பரிதராணததிலே சொனனோம' என்று

மு. 39. 'ஈச்வரனையொழிந்தவர்கள் ரக்ஷகரல்லர்' என்னுமிடம ப்ரபந்நபரித்ராணத்திலே சொன்னோம்.

வ்யா:— அதாவது - நிருபாதிக பந்துவாய், ஸாவகாலமும கைவிடாதே நோககிக கொண்டு போரும ஸாவேச்வரனை யொழிநத ஔபாதிக பநதுககளான மாதாபிதராதிகளும, அர்வாசீநரான தேவதாநதரங்களும ரக்ஷகரல்லரென்னுமிடம ஸஹேதுகமாக **ப்ரபந்ந பரித்ராண**மென்கிற பரபந்தத்திலே சொனனோம; அதிலே கணடுகொளவதெனகை (39)

40 அநநதரம, அாதநபலததாலே இப்பதத்தில் அநுஸநதிககபபடும சரிய.பதிதவததை அருளிச செயகிறுா 'ரக்ஷிககும்போது' எனறு தொடஙகி.

மு. 40. ரக்ஷிககும்போது பிராட்டி ஸந்நிதி வேண்டுகையாலே இதிலே, ஸ்ரீஸம்பந்தமும் அநுஸந்தேயம்

வ்யா:— அதாவது – * லக்ஷ்மயா ஸஹ ஹ்ருஷீகேசோ தேவயா காருணயருபயா – ரக்ஷகஸ் ஸாவஸித்தாநதே வேதாநதேபி ச கீயதே * எனகிறபடியே ரக்ஷகனுன ஈசவரன சேதநரை ரக்ஷிககும தசையில் இவாகளுடைய அபராதங்களைக கணடாதல், தன ஸவாதந்த்ரயததாலேயாதல் உபேக்ஷியாமற் செயகைக்கு உறுபபான கருபையை ஜநிபபிககும புருஷ காரபூதையான பிராட்டியின ஸநநிதி அவச்யாபேக்ஷித மாகையாலே, ரக்ஷகனுன அவனைச சொலலுகிற இவவகாரததிலே அவனுடைய லக்ஷ்மீஸமபநதமும அநுஸநதேயமெனகை 'லக்ஷ்மீ' எனனுதே 'ஸ்ரீ' எனறது * ச்ரயத இதிஸ்ரீ: * எனகிறபடியே அவனை நிதயஸேவை பண்ணுகையாலே அவனேடு இவளுககு உணடான அவிநாபாவமும, * ஸ்ரீயத இதிஸ்ரீ: * எனகிறபடியே சேதநருககு இவள் நிதயஸேவயையாயிருககுமெனனுமதுவும தோறறுகைககாக (40)

41 இன்னமும் இவ்வகாரததில ஈசவரனுடைய லக்ஷ்மீஸமபநதம் நியமேந தோறறு மென்னுமததை ஆபதவசநத்தாலே தாசிபபிககிறுா 'அதர' இத்யாதியால்

மு. 41. அத்ர பகவதஸேநாபதிமிச்ரர் வாக்யம்:— அவன் மாாபுவிட்டுப் பிரியில் இவ்வக்ஷரம் விட்டுபபிரிவது

வ்யா:— அதாவது – இவ்விடததில ஜ்ஞாநாதிகரான ஸ்ரீ ஸேநாபதிஜீயா அருளிச செயயும வாாததை:- "அகலகில்லேனிறையும்" என்று அவன திருமாாபிலே நிதயவாஸம பண்ணும் இவள, அமமாாபைவிடடுப பிரியிலாயிற்று, அவனுககு பரதிபாதகமான இவவக்ஷ ரத்தைவிட்டுப பிரிவதெனறு" என்கை. 'என்று' என்கிற இததனையுங கூடடிககொளளக கடவது ... ... (41)

இத்தால், அவன் திருமாபில ஸம்பந்தம இவளுக்கு நித்யமாகையாலே அவன தோற்று மிடத்திலே இவளும தோற்றுகை நிச்சிதமாகையாலே, அவன திருமாபில அந்வயததோ பாதி அவனுக்கு வாசகமான அகாரத்தில அந்வயமும இவளுக்கு நித்யமென்றதாயிற்று (41)

42 இன்னமும இவ்வாத்ததை ஸதிரீகரிககைக்காக ஈச்வர சேதந வாசகங்களான அகாரமகாரங்களிரண்டிலும இவளுக்கு உண்டான அந்வரதாந்வயத்தை ஸதருஷ்டாந்தமாக அருளிசசெய்கிறார் 'பாததாவினுடைய' என்று தொடங்கி

மூ 42 பாததாவினுடைய படுக்கையையும பரஜையினுடைய தொட்டிலையும விடாதே யிருக்கும் மாதாவைபபோலே பரதம சரமபதங்களை விடாதேயிருக்குமிருப்பு.

வயா :— அதாவது, சேஷபூதையான தன ஸவரூபத்துக்குச் சேருமபடி அவனை ரஸிப பிககைக்காக பாததாவினுடைய படுக்கையையும விடாதே, ரக்ஷகையான தன ஸவரூபத்துக குப போருமபடி தத்ரக்ஷணம பண்ணுகைக்காக பரஜையினுடைய தொட்டிலையும விடாதே இருக்கும மாதாவானவளைபபோலே, இவளும பாதருபூதனான ஈச்வரனுக்கு பரதிபாதகமா யிருந்துள்ள பரதமபதமான அகாரத்தையும பரஜாபூதரான சேதநாக்கு பரதிபாதகமாயிருந துள்ள சரமபதமான மகாரத்தையும தத்ததவிஷயத்தில தனக்கு உண்டான ஸமபந்தத்துக்கு ஈடாக ரஸிபபிக்கை ரக்ஷிக்கையாகிற இவற்றைப்பற்ற, விடாதேயிருக்குமிருப்பு என்கை (42)

43 கீழச்சொன்ன தருஷ்டாந்தத்தை ஒருவிசேஷ நிஷ்டமாக்கி அருளிசசெய்கிறார் 'ஸ்ரீ நந்தகோபரையும கருஷ்ணனையும விடாத' என்று தொடங்கி

மூ 43 ஸ்ரீநந்தகோபரையும க்ருஷ்ணனையும விடாத யசோதைப பிராட்டியைபபோலே

வயா :— அதாவது, பார்யையான தன ஸவரூபானுகுணமாக ரஸிபபிக்கைக்காக பாத தாவான ஸ்ரீ நந்தகோபரையும விடாதே, மாதாவான தன ஸவரூபானுகுணமாக ரக்ஷிக்கைக் காகப புத்ரனான கருஷ்ணனையும விடாதே "அமபரமே" என்கிற பாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே மத்யேவாததிக்கும யசோதைபபிராட்டியைபபோலே பரதம சரமபத வாசயரான ஈச்வர சேத னாகளிருவரையும விடாதே இவளும வாததிக்குமபடி யென்கை (43)

44 'ஈச்வரசேஷத்வமாதர மொழியப பிராட்டிக்கும சேஷமென்னுமிடம இவவாசகத்தில இன்றிக்கேயிருக்கச் செய்தேயும், இவளுக்கும சேஷம என்று நாம கொள்ளுகிறபடி எங்ஙனே?' என்ன, அருளிசசெய்கிறார் 'ஒருவன' என்று தொடங்கி

மூ 44 ஒருவனடிமைகொள்ளுமபோது கருஹிணிக்கென்றன்றே ஆவணவோலை யெழுதுவது; ஆகிலும, பணிசெய்வது கருஹிணிக்கிறே அதுபோலே நாம பிராட்டிக்கு அடிமையாயிருக்குமபடி

வயா — அதாவது, லோகத்திலே ஒருவன தாஸதாஸிகள முதலான ஓரடிமையைக் கொள்ளுமபோது தனக்கென்றே எழுதிக்கொள்ளுமதொழிய, தன கருஹிணிக்கென்றன்று விலையோலை எழுதிக்கொள்வது, ஆயிருக்கச் செய்தேயும், அடிமைததொழில செய்வது கரு ஹிணிக்கிறே, அதுபோலே ஈச்வர சேஷம என்னுமளவை இவவகாரம சொல்லிற்றேயாகிலும நாம பிராட்டிக்கு அடிமையாயிருக்குமபடி என்கை (44)

45 கீழச்சொன்ன ஹேதுக்களையெல்லாம அநுவதித்துக்கொண்டு ஈச்வரனுக்கும பிராட்டிக்கும ஒருகாலும பருதக ஸததிதியில்லாமையை அருளிசசெய்கிறார் 'ஆகப பிரிதது நிலையில்லை' என்று

மூ. 45 ஆக, பிரிதது நிலையிலலை.

46 இநத பருதகஸதிதயபாவததுககு இரணடு தருஷடாநதமருளிச செயகிறார 'பரபையையும' எனறு தொடஙகி

மூ. 46 பரபையையும ப்ரபாவானையும, புஷபததையும மணததையும போலே.

வயா :— அதாவது, பரபைககும பரபாவானுககும பருதகஸதிதி இலலாதாபபோலவும, புஷபததுககும பரிமளததுககும பருதகஸதிதி இலலாதாபபோலவு மெனகை * அநநயா ராகவேணுஹம பாஸகரேண பரபா யதா * * அநநயா ஹி மயா ஸீதா பாஸகரேண பரபா யதா * எனறு பரபாபரபாவானகளைபபோலே இருவருககும பருதகஸதிதி இலலையெனனு மிடம இருவா வாககாலும சொலலபபடடதிறே, * பரஸ்நம புஷயநதீமபி பரிமலாததிம ஜிகதிஷு * எனகிறவிடததிலே ஈசவரனை புஷபஸதாநேயாகவும, பிராடடியைப பரிமளஸதாநேயாகவும படடரருளிச செயகையாலே, புஷப பரிமளஙகளுககுபபோலே இருவாககும பருதகஸதிதி இலலையெனனுமிடம அாததாத ஸிததம (46)

47. இநத பருதகஸதிதயபாவததை அநுவதிததுககொணடு, இசசோததியே சேதநாககு உததேசயமாயத தலைககடடினபடியை அருளிசசெயகிறார 'ஆக இசசோததி உததேசயமாய விடடது' எனறு

மூ 47. ஆக, இசசோததி உததேச்யமாயவிட்டது

வயா :— 'இசசோததி உததேசயம' எனகையாலே, இவாகளைத தனிததனியே விருமபுகை உததேசயமனறு எனறபடி இருவரையும பிரிதது விருமபினால, ராவண சூாபபணகைகளுககுபபோலே அநாததமே பலிககுமததனை இருவரையும பறறினாலிறே, ஸ்ரீ விபீஷணாழவானைபபோலே வாழலாவது. ... (47)

48. இனிமேல, இதில விபகதயாததம அருளிசசெயவதாக பரதமம விபகதிதனனை நிாதேசிககிறார 'இதிலே சதுாததியேறிக கழியும' எனறு.

மூ 48. இதிலே, சதுாததியேறிக் கழியும்

வயா — அதாவது — இவவகாரததிலே சதுாததியேறி * ஸுபாம ஸுலுக * இதயாதி ஸூதரததாலே லுபதமாயபபோமெனகை (48)

49 'விபகதயநதரமெலலாஙகிடகக, இவவகாரததில சதுாததியேறினபடிதான எஙஙனே?' எனகிற சஙகையை அநுவதிககிறார 'சதுாததியேறினபடியென' எனனில' எனறு

மூ 49 'சதுாததியேறினபடியென?' எனனில்,

50 அதுககு உததரம அருளிசசெயகிறார 'நாராயண பதததுககு ஸஙகரஹமாயிருககை யாலே எனறு

மூ 50 நாராயணபதததுக்கு ஸங்கரஹமாயிருக்கையாலே.

வயா — அதாவது—இவவகாரம, சதுாததயநதமான நாராயண பதததுககு ஸஙகரஹமாகையாலே, இதிலும சதுாததி யேறிறறெனகை இஙஙன அனறாகில, இரணடுககும ஸஙகரஹவிவரணதவம ஸிததியாதிறே (50)

51 'இத்தாற்சொல்லுகிற ஆத்மதத்தான எது?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'இத்தால் ஈச்வரனுக்கு சேஷமென்கிறது' என்று

மூ 51 இத்தால், ஈச்வரனுக்கு சேஷமென்கிறது.

வ்யா — அதாவது — இதுதான் * தாதார்த்யே சதுர்த்தீ * ஆகையாலே இச்சதுர்த்தியால் ஈச்வரனுக்கு சேஷமென்னுமிடம் சொல்லுகிறதென்கை (51)

52 * ஸர்வம் பரவசம் து:க்கம் * * ஸேவா ச்வவ்ருத்தி * என்கிற லௌகிக ந்யாயத்தைக்கொண்டு சேஷத்வத்தை து:க்கரூபமாக நினைத்திருக்குமவர்கள் பண்ணும் பரசங்கத்தை அநுவதிக்கிறார் 'சேஷத்வம் து:க்கரூபமாகவன்றோ நாட்டில் காண்கிறதென்னில்' என்று

மூ 52 'சேஷத்வம் து:க்கரூபமாகவன்றோ நாட்டிற் காண்கிறது' என்னில்,

53 அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் 'அந்த நியமமில்லை' என்று தொடங்கி

மூ 53. அந்த நியமம் இல்லை; உகந்த விஷயத்துக்கு சேஷமாயிருக்கும் இருப்பு ஸுகமாகக் காண்கையாலே

வ்யா — அதாவது—நாடுதன்னிலே " பணிமின் திருவருள் " இத்யாதிப்படியே அபிமத விஷயத்துக்கு சேஷமாயிருக்குமிருப்பு ஸுகரூபமாகக் காண்கையாலே சேஷத்வமாகில் து:க்கரூபமாயிருக்குமென்கிற நியமமில்லையென்கை (53)

54 'அபிமத விஷயத்தில் சேஷத்வம் ஸுகமாகிறது, அவ்விஷயத்தில் குணம் அடியாக வந்ததாகையாலேயன்றோ' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'அகாரத்திலே' என்று தொடங்கி

மூ 54 அகாரத்திலே கல்யாண குணங்களைச் சொல்லுகையாலே, இந்த சேஷத்வமும் குணத்தாலே வந்தது.

வ்யா — அதாவது—ஈச்வரனுடைய ரக்ஷகத்வப்ரதிபாதகமான அகாரத்திலே அந்த ரக்ஷணோபயோகியான கல்யாண குணங்களைச் சொல்லுகையாலே, ஈச்வர விஷயமான இந்த சேஷத்வமும் அந்த குணங்களடியாக வந்ததென்கை ஆகையால், இதுவும் ஸுகரூபமாயிருக்கக் குறையில்லையென்று கருத்து. (54)

55 'ஆனால், ஔபாதிகமான இது ஸ்வரூபமன்றே?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்' என்று

மூ 55 சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்

வ்யா — அதாவது—உகந்தவிஷயத்தில் இதன் ஸுகரூபத்வத்துக்கு குணக்ருதத்வத்தை ஹேதுவாகச் சொல்லுகையாலே அந்த குணக்ருதத்வம் இங்கும் உண்டென்னுமிடத்துக்குச்சொன்ன இத்தனையொழிய, ஆத்ம ஸத்தியை நிருபித்தால் * ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்திதம் * * ஆத்மதாஸ்யம் ஹரேஸ் ஸ்வாம்யம் ஸ்வபாவஞ்ச ஸதாஸ்மர * * தாஸபூதாஸ் ஸ்வதஸ் ஸர்வே ஹ்யாத்மாந பரமாத்மந', நாந்யதா லக்ஷணம் தேஷாம் பந்தே மோக்ஷே ததைவ ச * இத்யாதிகளிலே இத்தை ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாபாவிகமாகச் சொல்லுகையாலே சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமென்கை

56. 'சேஷத்வமேயென்று அவதரிப்பானேன? ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு அல்லாதபோதும் ஸ்வரூபம் இல்லையோ?' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'சேஷத்வமில்லாத போது ஸ்வரூபமில்லை' என்று.

மூ. 56. சேஷத்வமில்லாதபோது ஸ்வரூபமில்லை.

57 சேஷத்வமில்லாதபோது ஆத்மாபஹாரரூபமான ஸ்வாதந்த்ரயபுத்தி நடக்கை யாலே ஸ்வரூபம் அழிந்துவிடும் என்னுமதத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் மேலிரண்டு வாக்யத்தாலே 'ஆத்மாபஹாரமாவது' என்று தொடங்கி

மூ. 57. ஆத்மாபஹாரமாவது ஸ்வதந்த்ரமென்கிற நினைவு; ஸ்வதந்த்ரமாம்போது இல்லையாயவிடும்.

வ்யா.— அதாவது – *யோந்யதா ஸந்தமாத்மாநமந்யதா ப்ரதிபத்யதே, கிம்தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா* என்று ஸர்வபாப மூலமாகச்சொன்ன ஆத்மாப ஹாரமாவது தன் ஸ்வரூபம் ஸ்வதந்த்ரம் என்கிற ப்ரதிபத்தி, ஸ்வதந்த்ரமாமளவில் *அஸந் நேவ* என்கிறபடியே ஸ்வரூபம் இல்லையாயவிடும் என்கை ஆகையால 'சேஷத்வமில்லாத போது ஸ்வரூபமில்லை' என்னத்தட்டில்லை என்று கருத்து

ஆக, பரகருதயாத்தமான ஈச்வரனுடைய காரணத்வமும், தாத்வாத்தமான ரக்ஷகத்வமும், அர்த்தபலத்தால் வந்த சரியபதித்வமும், ப்ரத்யயஸித்தமான சேதனசேஷத்வ ப்ரதி ஸம்பந்தியான சேஷித்வமும் ஆகிற அகாரார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று (57)

58. அநந்தரம் மத்யமாக்ஷரமான உகாரத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக உபக்ரமிக்கிறார் 'ஸ்தாநப்ரமாணத்தாலே உகாரம் அவதாரணார்த்தம்' என்று

மூ. 58. ஸ்தாநப்ரமாணத்தாலே உகாரம் அவதாரணார்த்தம்.

வ்யா.— அதாவது – *தத்தேவ பூதம் தது பவ்யமா இதம்* என்றும், *தத்தேவாக்நிஸ் தத்வாயுஸ் தத் ஸூர்யஸ்தது சந்த்ரமா:* என்றும் இத்யாதிகளிலே ஏவகாரஸ்தாநத்திலே உகாரத்தை ப்ரயோகிக்கக் காண்கையாலே, ஸ்தாந ப்ரமாணத்தாலே உகாரம் அவதாரணத்தை அர்த்தமாக உடைத்தாயிருக்குமென்கை (58)

59 'அவதாரணத்துக்கு அர்த்தம் அயோகவ்யவச்சேதமாதல் அந்யயோகவ்யவச்சேதமாதல் ஆகையாலே, இவ்வவதாரணத்தால் சொல்லுகிறது ஏது?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'இத்தால பிறர்க்கு சேஷமன்றென்கிறது' என்று

மூ. 59. இத்தால, பிறர்க்கு சேஷமன்று என்கிறது.

வ்யா — அதாவது – அவதாரண வாசகமான இவ்வுகாரத்தால கீழ் ஈச்வர சேஷமாகச் சொன்ன இவ்வாத்மவஸ்து, அந்யர்க்கு சேஷமன்று என்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறதென்கை. சதுர்த்தியாலே ஈச்வரசேஷத்வம் ப்ரதிபாதிதமாகச்செய்தே, அந்யசேஷத்வம் ப்ரஸக்தமாமோ? என்னில், லோகத்திலே ஒருவனுக்கு சேஷமான க்ருஹக்ஷேத்ர புத்ர தாஸாதிகள், வேறேயுஞ் சிலர்க்கு சேஷமாயிருக்கக் காண்கையாலே, அப்படிப்பட்ட அந்யசேஷத்வம் இந்த ஸ்தலத்திலும் உண்டோ? என்று ஒரு சங்கை உதிக்குமிறே, ஆகையாலே தாத்ருசமான அந்ய சேஷத்வம் இங்கில்லை என்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது உகாரம். (59)

60 அங்ஙனன்றிக்கே, இவ்வுகாரத்தாலே லக்ஷ்மீசேஷத்வம் சொல்லுகிறது என்பாரும் உண்டென்கிறார் 'பெரியபிராட்டியார்க்கு சேஷமென்கிறது என்றுஞ் சொல்லுவார்கள்' என்று.

மூ 60 பெரியபிராட்டியார்க்கு சேஷமென்கிறதென்றுஞ் சொல்லுவார்கள்

வ்யா.—அதாவது—* அகாரச்சித்ஸ்வரூபஸ்ய விஷ்ணோர் வாசக இஷ்யதே, உகாரச் சித் ஸ்வரூபாயாச் ச்ரியோ வாசீ தத் ததா மகாரஸ்து தயோர் தாஸ இதி ப்ரணவலக்ஷணம் * என்றும் * அகாரேணோச்யதே விஷ்ணுஸ் ஸர்வலோகேச்வரோ ஹரி - உத்தருதா விஷ்ணுநா லக்ஷ்மீருகாரேணோச்யதே ஸதா - மகாரஸ்து தயோர்விப்ர ஸ்ரீ நாராயணயோஸ் ஸதா - ஆத்ம நச் சேஷ பூதஸ்ய வாசக ச்ருதி சோதித * என்றுமித்யாதிகளாலே பகவச்சாஸ்த்ரத்திலே அகாரத்தை பகவத்வாசகமாகவும், உகாரத்தை லக்ஷ்மீவாசகமாகவும், மகாரத்தை தத்துபய சேஷபூத ஜீவவாசகமாகவுஞ் சொல்லுகையாலே, உகாரத்தை அவதாரணவாசகமாகக் கொள்ளாதே, லக்ஷ்மீவாசகமாகக்கொண்டு, இவ்வுகாரத்தாலே பெரியபிராட்டியார்க்கு சேஷமென்கிறதென்றும் நிர்வஹிப்பார்களென்கை (60)

61 அத்தைப் பற்றவும் பூர்வயோஜனையே முக்க்யமென்னுமத்தை யருளிச்செய்கிறார் ‘ அதிலும் அந்யசேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதானம் ’ என்று

மூ 61 அதிலும் அந்யசேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதானம்

வ்யா — அதாவது – பெரியபிராட்டியார்க்கு சேஷமாகையாகிற அதிலுங்காட்டில் கீழ்ச் சொன்ன பகவச் சேஷத்வத்துக்கு விரோதியான அந்யசேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதானா பேக்ஷிதம் என்கை (61)

62 அந்யசேஷத்வம்படி க்ரூரமோ ” என்ன, க்ரௌர்யத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் ‘ தேவர்களுக்கு ’ என்று தொடங்கி

மூ 62 தேவர்களுக்கு சேஷமான புரோடாசத்தை நாய்க்கு இடுமாபோலே, ஈச்வர சேஷமான ஆத்ம வஸ்துவை ஸம்ஸாரிகளுக்கு சேஷமாக்குகை

வ்யா — அதாவது - ஆராத்யரான இந்த்ராதி தேவர்களுக்கு போக்யதயா சேஷமாகக் கல்பிதமான புரோடாசத்தை தர்சநஸ்பர்சநாதிகளுக்கு அநர்ஹமாம்படி நிஹீநமாயிருக்கிற நாய்க்கு இடுமாபோலே இருப்பதொன்று, ப்ராப்தசேஷியான ஈச்வரனுக்கு சேஷமான ஆத்ம வஸ்துவை ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஹேயரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு சேஷமாக்குகை யென்கை (62)

63 ‘ இப்படி க்ரூரமான அந்யசேஷத்வம் கழிகையே ஆத்மாவுக்கு ப்ரதானாபேக்ஷிதம் ’ என்று கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தத்தை ஸ்திரீகரிக்கிறார் ‘ பகவச்சேஷத்வத்திலும் அந்ய சேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதானம் ’ என்று

மூ 63 பகவச்சேஷத்வத்திலும் அந்யசேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதானம்

வ்யா — அதாவது – லக்ஷ்மீசேஷத்வத்திலுங்காட்டில் ப்ரதானம் என்றவளவேயன்று, பகவான் தனக்கு சேஷமாயிருக்குமதிலுங்காட்டில் அந்யவிஷயத்தில் சேஷத்வம் கழிகையே ஆத்மாவுக்கு ப்ரதானாபேக்ஷிதமென்கை. (63)

64 இதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் “ ‘மற்றுந்தும்புறந்தொழா மாந்தர்’ என்கையாலே” என்று

மூ. 64. “ மறந்தும்புறந்தொழாமாந்தர் ” என்கையாலே

வ்யா ‘— அதாவது — யுகங்கஸ்ஸமவாதத்தைத் திருமழிசைப்பிரான் அருளிச்செய்த “ திறம்பேன்மின்கண்டீர் ” என்கிற பாட்டிலே பாகவத லக்ஷணஞ்சொல்லுகிறவளவில்,

திருவடி தன்னுமம மறநதும புறநதொழாமாநதா' என்று ஸவாமியுடைய திருநாமததை மறநதாாகளாகிலும மறறொரு விஷயததில சேஷவருததிபணணுதவாகள என்று சொலலு கையாலே யெனகை. (64)

65 ஈசவரசேஷமான ஆதமவஸதுவுககு ஸவசேஷதவ பரசேஷதவஙகளிரணடும அநய சேஷதவமாகையாலே, உபயததையும இவவுகாரம கழிககிறதெனறு சொலலி நிகமிககிறா 'இததால தனககும பிறாககும உரிததனறெனகிறது' என்று

மூ 65 இத்தால, தனககும பிறாககும உரிததனறு எனகிறது.

வயா — அதாவது — அநயசேஷதவநிவாாததகமான இவவுகாரததாலே, அநயரில அநயதமதவம அவிசிஷடமாகையாலே இவவாதமவஸது தனககும உரிததனறு, தனனை யொழிநத ஸமஸாாிகளுககும உரிததனறு எனனுமிடமும சொலலுகிறதெனகை ஆக, உகா ராாததததை அருளிசசெயதாராயிறறு. (65)

66 அநநதரம தருதீயாக்ஷரமான மகாராாததததை அருளிசசெயகிறா 'மகாரம' என்று தொடஙகி

மூ. 66 மகாரம, இருபததஞசாம அக்ஷரமாய ஜஞாநவாசியுமாய இருககையாலே, ஆதமாவைச சொலலுகிறது.

வயா —அதாவது—* பூதாநிசகவா கேண சவாகேணேநதரியாணி ச, டவாகேண தவா கேண ஜ்ஞாநகநதாதயஸ் ததா, மந பகாரேணவோகதம பகாரேண தவஹங்கருதி பகா ரேண பகாரேண மஹாந பரகருதிசயதே. ஆதமா து ஸ மகாரேண பஞசவிமச பரகீாததித * எனகிறபடியே பருதிவயாதி பரகருதயநதமான இருபததுநாலு ததவததுககும வாசகமாயிருந துளள ககாராதி பகாராநதமான இருபததுநாலு அக்ஷரமும போலனறிககே மகாரம இருபத தஞசாமக்ஷரமாய * மநஜஞாநே * எனகிற தாதுவிலேயாதலால, * மநு அவபோதநே * என கிறதாதுவிலேயாதல நிஷபநநமாகையாலே, ஜஞாநவாசியுமாயிருககையாலே, * பஞச விம சோயம புருஷ * * பஞசவிமச ஆதமா பவதி * எனகிறபடியே பஞசவிமசகனும * விஜஞா நாதமா புருஷ * * விஜஞாதாரமரே கேந விஜாநீயாத * எனகிறபடியே ஜஞாந ஸவரூபனு மாய ஜஞாந குணகனுமாயிருககிற ஆதமாவைச சொலலுகிறதெனகை (66)

67 கீழசசொனன சேஷதவம ஸாவஸாதாரணமாகையாலே தரிவிதாதமவாககததையும இதிலே சொலலவேணடுகையாலே அருளிசசெயகிறா 'இதுதான ஸமஷடிவாசகம' என்று

மூ 67 இதுதான ஸமஷடிவாசகம

வ்யா:— அதாவது – இபபடி ஆதமவாசகமான இமமகாரநதான ஆதமஸமஷடிககு வாசகமெனகை .. (67)

68 'ஏகவசநம ஸமஷடி வாசகமோ ?' எனகிற சஙகையிலே அருளிசசெயகிறா 'ஜாதயேகவசநம' என்று

மூ. 68 ஜாதயேகவசநம

வயா — அதாவது–வரீஹிஸமூஹததைச சொலலுகிறவன 'இது ஒரு நெல' எனறால அநத ஏகவசநம ஜாதிபரமானாப்போலே, இதுவும ஆதமஜாதிபரமான ஏகவசநமெனகை (68)

69 'இமமகாரததால, ஆதமாவினுடைய எவவாகாரம் சொலலுகிறது ?' என்ன, அருளிச செயகிறா 'இததால' என்று தொடஙகி

மூ 69 இத்தால், ஆத்மா ஜ்ஞாதாவென்று தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்றாயிற்று.

வ்யா — அதாவது – பஞ்சவிம்சாக்ஷரமாய் ஜ்ஞாநவாசியுமாயிருந்துள்ள இம்மகாரத்தால் 'சேஷத்வாச்ரயமான ஆத்மா ஜ்ஞாநாச்ரயபூதனுமானவனென்று' அசேதநமான தேஹத்திற்காட்டில் ஆத்மாவின் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்றாயிற்று என்கை (69)

70 'தேவோஹம், மநுஷ்யோஹம், ஸ்த்ரீலோஹம், க்ருசோஹம்' என்று தேஹத்திலே அஹம்புத்தி வ்யவஹாரங்கள் நடவாநிற்க, அஹமர்த்தபூதனான ஆத்மா தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தனென்று சொல்லுகிறபடிதான் எங்ஙனே?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி தத்வசேகரத்திலே சொன்னோம்' என்று

மூ. 70 தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி தத்வசேகரத்திலே சொன்னோம்.

வ்யா — அதாவது – அநேக ஹேதுக்களாலே தேஹத்தினுடைய அநாத்மத்வத்தை ஸாதியா நின்றுகொண்டு, ஆத்மாவினுடைய தத்வ்யாவ்ருத்தியைத் தத்வசேகரமாகிற ப்ரபந்தத்திலே வ்யக்தமாகச் சொன்னோம், அதிலே கண்டுகொள்வதென்கை (70)

71 'தாமிஸ்வரூபகத்தநபூர்வகமாகத் தத்தாமமான சேஷத்வத்தைச் சொல்லுகை ப்ராப்தமாயிருக்க, இப்ரணவந்தன்னிலே ப்ரதமம் சேஷத்வத்தைச் சொல்லி, பின்னை ஆத்மாவைச் சொல்லுவானென்?' என்கிற சங்கையிலே அப்படி சொல்லுகைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் 'மணத்தையும்' இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே

மூ 71 மணத்தையும் ஒளியையுங்கொண்டு பூவையும் ரத்நத்தையும் விரும்புமா போலே, சேஷமென்று ஆத்மாவை ஆதரிக்கிறது. அல்லாதபோது "உயிரினாற் குறைவிலம்" என்கிறபடியே த்யாஜ்யம்; அதுதோன்ற சேஷத்வத்தைச் சொல்லிப் பின்னை ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது

வ்யா — அதாவது — மணத்துக்கு ஆச்ரயமென்று பூவை விரும்புமாபோலேயும் ஒளிக்கு ஆச்ரயமென்று ரத்நத்தை விரும்புமாபோலேயும், சேஷத்வத்துக்கு ஆச்ரயமென்றாயிற்று ஆத்மாவை ஆதரிக்கிறது, சேஷத்வாச்ரயமல்லாதபோது, "உயிரினாற் குறைவிலம்" என்று பகவத்சேஷத்வ ரஹிதமான ஆத்மாவால் அபேக்ஷையுடையோமல்லோம் என்கிற படியே த்யாஜ்யனாய் விடுமித்தனை இப்படியிருந்துள்ள சேஷத்வத்தின் ஊற்றந்தோற்ற, சேஷத்வத்தை முந்துறச்சொல்லி, பின்னை ஆத்மாவைச் சொல்லிற்றென்கை. (71)

72 பத்த்ரயாத்மகமான இப்ரணவத்தாற் சொல்லித் தலைக்கட்டின அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'ஆக' என்று தொடங்கி

மூ 72 ஆக, ப்ரணவத்தால் "கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு அடியேன் ஒருவர்க்குரியேனோ" என்கிறபடியே ஜீவபரஸம்பந்தஞ் சொல்லிற்று.

வ்யா — அதாவது – கீழ்ச்சொன்ன எல்லாவற்றாலும், ப்ரணவத்தால் "கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு" என்று சதுர்த்யந்தமான அகாரார்த்தத்தையும், "அடியேன்" என்று சேஷத்வாச்ரயவாசியான மகாரத்தில் அர்த்தத்தையும், "ஒருவர்க்குரியேனோ" என்று அநந்யசேஷத்வ நிர்வாஹகமான உகாரார்த்தத்தையும் சொல்லாநின்றுகொண்டு ப்ரணவார்த்தத்தை அநுஸந்தித்த திருமங்கையாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திப்படியே ஜீவபரர்களுக்கு உண்டான சேஷசேஷிபாவஸம்பந்தத்தைச் சொற்றிற்றென்கை (72)

73 இனனமும பொயகையாருடைய திவயஸூகதியாலே 'சேஷதவ பரதிஸமபநதி ஒரு மிதுநம' எனனுமிடநதோறற இநத ஜீவபரஸமபநததததை அருளிசசெயகிறா "இததால 'தாமரையாள கேளவன'" எனறு தொடஙகி

மூ 73 இததால "தாமரையாள கேளவனொருவனையே நோககு முணாவு" எனறதாயிறறு

வயா — அதாவது–இபரணவததால, "தாமரையாள கேளவன" எனறு அகாரவாசயனுய சேஷதவ பரதிஸமபநதியான சரிய பதியையும, 'ஒருவனையே நோககும' எனறு சதுாததயுகாரஙகளாற சொலலுகிற அநநயாாஹசேஷதவ பரயுகதமான ஆதமாவினுடைய தததேகபரதையையும, 'உணாவு' எனறு அநத சேஷதவ ஆசரயமாக மகாரததாற சொலலபபடட ஜ்ஞாநைகநிருபணீயனுன ஆதமாவையும சொலலுகிற ஸூகதியிறபடியே, ஜீவபரஸமபநதம சொலலிறறுயிறறெனகை (73)

74 அகாரததில ப்ரதயயாாதத பரதாநமாக பரணவாததததை யோஜிததாா கீழ, அதில தாதவாதத பரதாநமாக பரணவததுககு இனனமும ஒரு யோஜனை அருளிசசெயகிறா 'அகாரததாலும' எனறு தொடஙகி

மூ. 74 அகாரததாலும மகாரததாலும ரக்ஷகனையும ரக்ஷ்யததையும சொலலிறறு, சதுாததியாலும உகாரததாலும ரக்ஷணஹேதுவான பராபதியையும பலததையும சொலலிறறு

வயா —அதாவது–அகாரததாலே ரக்ஷகனுன ஈசவரனைச சொலலிறறு, மகாரததாலே தத்ரக்ஷ்யமான ஆதமவஸதுவைச சொலலிறறு, சதுாததியாலே ரக்ஷிககைககு ஹேதுவான சேஷதவமாகிற பராபதியைச சொலலிறறு, இபபடி ரக்ஷிககிறதறகுப பலம இவவாதமவஸது அததலைககு அநநயாாஹமாக விநியோகபபடுகையாகையாலே, அவவநநயாாஹசேஷதவ வாசியான உகாரததாலே ரக்ஷணபலததைச சொலலிறறெனகை

ஆக, இமமநதரததிற பரதமபதமான பரணவாாததததை அருளிசசெயதாராயிறறு (74)

75 இனி, மேலிறபதஙகளுககும அாததம அருளிசசெயவதாக மநதரசேஷமும இதுககு விவரணமாயிருககுமபடியை முநதற அருளிசசெயகிறா, (இனிமேல பரணவததை விவரிககிறது) எனறு

மூ 75 இனிமேல பரணவததை விவரிககிறது

வயா — "இவவிடததில விவரணமாகிறது, பரஸதுதமான அாததததுககு உபயுகதமான அாததததைச சொலலிககொணடு பூாவோகதமான அாததததை விசதீகரிககை" எனறு தீபபரகாசததிலும, *உகதாாததவிசதீகார யுகதாாததாநதர போதநம, மதம விவரணம தததமஹிதாநாம மநீஷிணும* எனறு ரஹஸயதரயாாதத விவரணகரமமருளிசசெயத பரபநததிலும விவரண லக்ஷணததை ஜீயரருளிசசெயதாரிறே (75)

76 விவரிக்கிறபடிதான எஙஙனேயெனன அருளிசசெயகிறா 'உகாரததை விவரிககிறது நமஸஸு' எனறு தொடஙகி

மூ 76 உகாரததை விவரிககிறது நமஸஸு; அகாரததை விவரிக்கிறது நாராயண பதம, மகாரததை விவரிககிறது சதுாததி; நாரபதமெனறும சொல்லுவாகள.

வ்யா :— அதாவது – அநயசேஷத்வததைக கழிககிறவிடததில அநயரிலே அநயதம ஞகச சொல்லபபடட தனனை வெளியாகசசொலலிக கழிககையாலே, உகாரததை விவரிககிறது நமஸஸு, ரக்ஷகஞன ாசவரனுடைய ஸவருபததையும ரக்ஷயபூத சேதநாசேதநஙகளையும ரக்ஷணோபயோகியான குணஙகளையும ரக்ஷணபரகாரததையும விசதமாகச சொலலுகையாலே, அகாரததை விவரிககிறது நாராயணபதம, * நாகிஞசிதகுாவதச சேஷதவம * * அகிஞசித கரஸய சேஷதவாநுபபததி· * எனகிறபடியே கிஞசிதகாரமிலலாதபோது சேஷதவஸிததி இலலாமையால ததஸிததிககு உறுபபான கிஞசிதகாரததை பரதிபாதிககிற சதுாததி, சேஷத வாசரயமான ஆதமவஸதுவைச சொலலுகிற மகாரததை விவரிககிறது மகார வாசயஞன ஆதமாவினுடைய நிதயதவம, ஏகருபதவம, பஹுதவம தொடககமானவறறை பரதிபாதிக கையாலே மகாரததை விவரிககிறது நாரபதமெனறுஞ சொலலுவாகள எனகை (76)

77 'அக்ஷரகரமததிலே விவரியாதே வயுதகரமமாக விவரிபபானேன?' எனன அருளிச செயகிறுா 'அடைவே' எனறு தொடஙகி

மூ 77. அடைவே விவரியாதொழிகிறது, விரோதிபோய அநுபவிகக வேணடுகையாலே.

வபா — அதாவது – அக்ஷரகரமததிலே விவரியாதொழிகிறது. அகார விவரணமான நாராயணபதததில பகவதநுபவததுககு விரோதியான அஹஙகார மமகாராதிகள நமஸஸாலே கழியுணடுபோயப பினனை அநுபவிககவேணடுகையாலேயெனகை (77)

78 இனி, மதயமபதமான நமஸஸுககு அாததம அருளிசசெயவதாக அதில அவாநதர பதபேதததை அருளிசசெயகிறுா "'நமஸஸு' 'ந' எனறும 'ம' எனறும இரணடு பதம" எனறு

மூ 78 நமஸஸு – "ந" எனறும் "மஃ" என்றும இரணடு பதம

79 'இவவிரணடு பதஙகளுககும அாததம எது?' எனன அருளிசசெயகிறுா 'ம எனகிற இததால்' எனறு தொடஙகி

மூ. 79 'ம.' எனகிற இததால, 'தனக்கு உரியன' எனகிறது,
'ந' எனறு அததைத தவிாககிறது

வயா — அதாவது, 'ம' எனறு ஷஷடயநதமான இமமகாரததால மகாரவாசயஞன ஆதமாவுககுக கீழசசொனன தாதாததய பரதிகோடியான ஸவாாததவம தோறறுகையாலே 'தனககு உரியன' எனனுமததைச சொல்லுகிறது, 'ந' எனறு நிஷேதவாசியான நகுராலே அததைக கழிககிறதெனகை (79)

80 உபயபதததாலும சொனன அாததததைச சேரபபிடிதது அருளிசசெயகிறுா 'ஆக நம எனகிற இததால தனககு உரியன அனறெனகிறது' எனறு

மூ. 80. ஆக "நமஃ" எனகிற இததால், 'தனககு உரியனனறு' எனகிறது

வயா — பதகரமததிலே அாததஞ சொலலாதே, வயுதகரமமாகச சொலலுகிறது நிஷேதயததைச சொல்லி நிஷேதிகக வேணடுகையாலே, கரமததிலே சொலலுமபோது "வீடுமின முறறவும" எனனுமாபோலே நிஷேதபூாவகமாக நிஷேதயததைச சொலலுகிற தெனறு யோஜிககவேணும. அதுதானும பரநதபடியிலே இவாதாமே அருளிசசெயதாா (80)

81 'தனக்கும் பிறர்க்கும் உரித்தன்று' என்று அநந்யசேஷத்வத்தை நிஷேதித்த உகாரத்தை விவரிக்கிறதாகில், பிறர்க்கு உரித்தன்றென்றதனையும் விவரியாமல், 'தனக்குரியனன்று' என்ற இத்தையே விவரிப்பானேன்? என்கிற சங்கையிலே அருளிச் செய்கிறார் 'பிறர்க்கு உரியனானவன்று' என்று தொடங்கி.

மூ 81. பிறர்க்கு உரியனான வன்று தன் வைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டி மீட்கலாம்; தனக்கென்னுமன்று யோக்யதையுமகூட அழியும்

வ்யா — அதாவது, அந்யசேஷபூதனானவன்று, சேஷத்வத்துக்கு இசைகையாலே அந்யரிற்காட்டில் தனக்குண்டான ஸர்வகாரணத்வ ஸர்வரக்ஷகத்வ ஸர்வசேஷித்வாதியான வைலக்ஷண்யத்தைக்காட்டி அந்நிலையில் நின்றும் மீட்கலாம். 'தனக்குரியன' என்று நிற்குமன்று * த்வம் மே * என்றால், * அஹம் மே * என்னும்தொழிய சேஷத்வத்துக்கு இசையாமையாலே, மீட்கைக்கு யோக்யதையுங்கூட இல்லையாய்விடுமெனகை (81)

82 'இந்நமஸ்ஸால் செய்கிற அம்சந்தான் எது?' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'இத்தால் விரோதியைக் கழிக்கிறது' என்று.

மூ. 82. இத்தால் விரோதியைக் கழிக்கிறது

83 'அதுதான் ஒன்றோ? பலவோ?' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'விரோதிதான் மூன்று' என்று

மூ. 83. விரோதிதான் மூன்று.

84. அம்மூன்றுந்தான் எது? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'அதாவது, ஸ்வரூப விரோதியும், உபாய விரோதியும், ப்ராப்ய விரோதியும்' என்று

மூ. 84 அதாவது ஸ்வரூப விரோதியும், உபாய விரோதியும், ப்ராப்ய விரோதியும்

வ்யா.— இத்தால் ப்ரதமபதத்திற்சொன்ன ஸ்வரூபத்துக்கு விரோதியும், இப்பதத்தில் ஆர்த்தமாக ஸித்திக்கிற உபாயத்துக்கு விரோதியும், உத்தரபதத்தில் சொல்லுகிற ப்ராப்யத்துக்கு விரோதியுமெனகை இந்நமஸ்ஸுதான், காகாக்ஷி ந்யாயத்தாலே பூர்வோத்தரபதங்களிற் சொல்லுகிற ஸ்வரூப ப்ராப்யங்களினுடைய விரோதிகளைக் கழிக்கக் கடவதாயிறே இருப்பது (84)

85 'இவ்விரோதித்ரயமும் கழிகையாவதுதான் எது?' என்ன, அது தன்னை அடைவே அருளிச்செய்கிறார், மேல் மூன்று வாக்யத்தாலே

மூ 85. ஸ்வரூப விரோதி கழிகையாவது, "யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே" என்றிருக்கை; உபாய விரோதி கழிகையாவது, "களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன்" என்றிருக்கை, ப்ராப்ய விரோதி கழிகையாவது, "மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று" என்றிருக்கை.

வ்யா:— 'ஸ்வரூப விரோதி' இத்யாதி அதாவது, ஸ்வரூபத்துக்கு விரோதி "யானே என்தனதே" என்றிருக்கையாகையாலே, அது கழிகையாவது "யானே நீ யென்னுடைமையும் நீயே" என்று ஆத்ம ஆத்மீயங்கள் இரண்டும் அத்தலைக்கு பரகாரத்யாசேஷம் என்றிருக்கை யெனகை 'உபாயவிரோதி' இத்யாதி அதாவது-உபாயத்துக்கு விரோதி ஸ்வ

ரக்ஷணே ஸ்வாநவயமாகையாலே, அதுகழிகையாவது - "களைவாய துனபம களையாதொழி வாய களைகண மறறிலேன" என்று, 'து ககததைப போககுவாய போக்காதொழிவாய, வேறொரு ரக்ஷகவஸதுவையுடையேனலலேன' எனறிருககை யெனகை 'பராபய விரோதி' இதயாதி. அதாவது - பராபயததுககு விரோதி ஸவபரயோஜநபுததியாகையாலே, அது கழிகையாவது "மறறை நஙகாமஙகள மாறறு" என்று 'உனனுகபபுககுப புறமபான எஙக ளுடைய ஆசையைப போககு" எனறிருககை எனகை (85)

86 இபபடி ஸவரூபோபாய புருஷாரததஙகள மூனறுககும விரோதியாகிறது இவனு டைய அஹஙகார மமகாரஙகளாகையாலே, அதினுடைய க்ரௌரயததையும தநநிவருததியி லுணடான நனமையையும அருளிசசெயகிறார 'ம. எனகை ஸவரூபநாசம, 'நம' எனகை ஸவரூபோஜ்ஜீவநம' என்று

மூ. 86 'ம·' எனகை ஸவரூபநாசம், 'நம.' என்கை ஸவரூபோஜ்ஜீவநம்

வயா·— அதாவது, *சேதநஸய யதா மமயம ஸவஸமிந ஸவீயே ச வஸதுநி, மம இதயக்ஷரதவநதவம ததா மமயஸய வாசகம* எனகிறபடியே, 'ம' எனகிற இதிலே அஹஙகார மமகாரஙகள இரணடுமுணடாகையாலே அதிலே அநவிதனுகை, இவவாதமாவி னுடைய ஸவரூபததுககு நாசம, 'நம' என்று அதில அநவயமறறிருககை, ஸவரூபததுககு உஜ்ஜீவநம எனகை *தவயக்ஷரஸது பவேந மருதயுஸ தாயக்ஷரம ப்ரஹமண பதம, மமேதி தவயக்ஷரோ மருதயுா ந மமேதி ச சாசவதம* எனனககடவதிறே .. (86)

87 இபபடி ஸவரூப உபாய புருஷாரதத விரோதிகளைக கழிககிற அளவனறிககே, இநநமஸஸுதான ஸவரூபாதி தரயததையும பரகாசிபபிககும எனகிறார 'இதுதான ஸவ ரூபததையும, உபாயததையும, பலததையும காட்டும' என்று

மூ. 87. இதுதான-ஸவரூபததையும், உபாயத்தையும, பலததையும் காட்டும.

88 இது தனனை உபபாதிககிறார, மேல் மூனறு வாகயததாலே.— "தொலைவில்லி மஙகலம' இதயாதி

மூ. 88. "தொலைவிலலிமஙகலந் தொழும" என்கையாலே ஸவரூபம சொல்லிறறு
"வேங்கடததுறைவாரககு நம:" எனகையாலே, உபாயம் சொலலிறறு,
"அநதி தொழுஞ சொல" எனகையாலே, பலம சொலலிறறு.

வ்யா — அதாவது, *"தொலைவிலலி மஙகலநதொழும" என்று, அவனுகநதருளின நிலததளவுமசெலல சேஷமாயிருககும படியைச சொலலுகிறவளவில 'தொழும' என்று நமஸ காரததைச சொலலுகையாலே, 'ஸவரூபம சொலலிறறு' எனகை. 'வேஙகடதது' இதயாதி, அதாவது, "வேஙகடத துறைவாரககுநம" 'திருவேஙகடமுடையானுககு சேஷம நான, எனககுரியேனலலேன' என்று ஸவரக்ஷணததில பராபதியிலலாத ஸவரூப பாரதநதரயத தைச சொலலுகையாலே, அவனே உபாயமெனனுமிடம ஸிததிககையாலே 'உபாயம சொலலிறறு' எனகை. "அநதி தொழுஞசொல" இதயாதி அதாவது "அநதிதொழுஞ சொல, என்று தாஸயரஸம அதிசயிததால அதனுடைய சரமதசை யிலே சொலலக கடவ "தொழுஞசொல" என்று நமசசபதததைச சொலலுகையாலே, பலமசொலலிறறு எனகை.(88)

89 இபபததிலே, ததீயசேஷதவமும ஆாததமாக அநுஸநதேயமாகையாலே அதனை அருளிசசெயகிறுா 'உறறதும' எனறு தொடஙகி.

மூ 89. 'உறறதும உனனடியாாககடிமை' என்கிறபடியே இதிலே பாகவத சேஷதவமும அநுஸநதேயம

வயா :— அதாவது "நினதிரு வெடடெழுததுஙகறறு நானுறறதும உனனடியாாககு அடிமை" எனறு 'திருமநதரங கறறதால நான உறறதும உனனடியாாககு அடிமை எனனும இவவாததததிலே' எனகிறபடியே, அஹஙகார மமகாரஙகள நிவருததமாய பகவச சேஷதவம உளளபடி பரகாசிககிற இநநமஸஸிலே, ததகாஷடையான பாகவத சேஷதவமும அநுஸநதிககவேணுமெனகை (89)

90 இபபடி ஆாததமாக அநுஸநதிககபபடும பாகவத சேஷதவநதான இநநமஸஸிலன றிககே ஸதலாநதரஙகளிலே சொலலுவாருமுணடாகையாலே, அதனை அருளிச செயகிறுா 'இது அகாரததிலே எனறுஞ சொலலுவாகள, உகாரததிலே யெனறுஞ சொலலுவாகள' எனறு

மூ. 90 இது-அகாரததிலே எனறுஞ சொலலுவாகள, உகாரததிலே எனறுஞ சொலலுவாகள

வயா :— அதாவது, சதுாததியாலே ஆதமாவினுடைய பகவசசேஷதவததைச் சொல லுகையாலே பகவச சேஷதவ காஷடையான இநத பாகவத சேஷதவாநுஸநதாநம 'அகா ரததிலேயெனறும சிலா சொலலுவாகள அநநயாாஹசேஷதவததுககு எலலை ததீய சேஷதவ பாயநதமாக நிறகையாகையாலே, அநநயாாஹதவபரதிபாதகமான உகாரததிலேயெனறும சிலா சொலலுவாகளெனகை ஆாததமாகையாலே, அவவவஸதலஙகளிலும சொலலலா யிருநததேயாகிலும், கநதல கழிநதவிடததிலே சொலலுகையே உசிதமென்று கருதது (90)

91 இநநமஸஸுககுப பூாவததிற பிறநத பரதிபததியைப பறற இதிற பிறநத பரதி பததிககுணடான வாசியை அருளிச செயகிறுா, 'ஈசவரன தனககேயாயிருககும' எனறு தொடஙகி.

மூ 91 'ஈசவரன தனககேயாயிருக்கும; அசிததுப் பிறாககேயாயிருக்கும்; ஆதமா தனககும பிறாககும பொதுவாயிருககும' எனறு முற்படட நினைவு; அஙஙனனறிககே அசிததைபபோலே தனககேயாக எனைக கொள்ளவேணுமெனகிறது நமஸஸால்

வயா — அதாவது *ஸவருபம ஸவாதநதாயம பகவத * எனகிறபடியே ஸவாதந தாயமே ஸவருபமான ஈசவரன, ஸவாாததபரனுயே இருககும, சைதநயரஹிதமாகையாலே தனககெனகைககு யோகயதை யினறிககே பாரதநதாய ஸவருபமாயிருககும அசிதது, பராாததமாயே இருககும சதுாததியிறசொனன சேஷதவததையும மகாரததிறசொனன ஜ்ஞாதருதவததையும உடையனுன ஆதமா ஜ்ஞாதருதவ பலததாலே ஸவாாததததைககும, சேஷதவததாலே பராாததததைககும பொதுவாயிருககும எனறு, நமஸஸுககுப பூாவபததததிற பிறநத பரதிபததி, அபபடியனறிககே, பராாததததைக வேஷமான அசிததுப போலே "தனககேயாக வெனைககொளளுமீதே" எனகிறபடியே அததலைககே ரஸமாமபடி விநியோ கங கொளள வேணும எனறு அபேக்ஷிககிறது, இநநமஸஸாலே எனகை. (91)

92. "தனககேயாக" எனறததை உபபாதிககிறுா 'அதாவது' எனறு தொடஙகி.

மூ. 92 அதாவது போகத்தசையில் ஈச்வரன் அழிக்கும்போது நோக்கவேணுமென்று அழியாதொழிகை.

வ்யா — இத்தால் அத்தலைக்கே ரஸமாம்படி விநியோகப்படுகையாவது, தன்னோடே கலந்து பரிமாறுந்தசையில் போக்தாவான ஈச்வரன் "ஆட்கொள்வானொத்து என்னுயிருண்ட மாயன்" என்கிறபடியே அடிமை கொள்வாரைப்போலே புகுந்து தன் வ்யாமோஹத்தாலே தாழநின்று பரிமாறி இத்தலையில் சேஷத்வத்தை அழிக்கும்போது 'நம் சேஷத்வத்தை நாம் நோக்கவேணும்' என்று நைச்யம் பாவித்து இருய்த்து அவன் போகத்தை அழியாதொழிகை யென்கை .. . . (92)

93 'இப்படி இவன் அழிக்கைக்கு ஹேதுவென்?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'அழிக்கைக்கு ஹேது' என்று தொடங்கி.

மூ. 93. அழிக்கைக்கு ஹேது – கீழே சொல்லிற்று மேலுஞ்சொல்லும்

வ்யா — அதாவது, ஈச்வரன் மேல்விழுந்து விநியோகங்கொள்ளுகிற தசையிலே இவன் நைச்யம்பாவித்து இருய்த்து அவன் போகத்தை அழிக்கைக்கு ஹேது, 'சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்' என்கையாலே கீழே ப்ரணவத்திலே சொல்லிற்று, சதுர்த்தியிலே கிங்கரஸ்வபாவனுக்கச் சொல்லுகையாலே, மேலிற் பதத்திலும் சொல்லுமென்கை (93)

94 இனி, இப்பாரதந்த்ரய ப்ரதிபத்தியினுடைய வைபவத்தைப் பலபடியாக அருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு, இப்பதத்தை நிகமித்தருளுகிறார் மேல,

மூ. 94. இந்நினைவு பிறந்தபோதே க்ருதக்ருத்யன் ; இந்நினைவில்லாதபோது எல்லா துஷ்க்ருதங்களும் க்ருதம் ; இந்நினைவிலே எல்லா ஸுக்ருதங்களும் உண்டு இதின்றிக்கே யிருக்கப் பண்ணும் யஜ்ஞாதிகளும் ப்ராயச்சித்தாதிகளும் நிஷ்ப்ரயோஜநங்கள் ; இது தன்னாலே எல்லா பாபங்களும்போம், எல்லா பலங்களும் உண்டாம்

வ்யா :— 'இந்நினைவு பிறந்தபோதே க்ருதக்ருத்யன்' என்றது 'தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளவேணும்' என்னும் இவ்வத்யந்த பாரதந்த்ரயப்ரதிபத்தி பிறந்தபோதே தன்னுடைய ஹிதத்துக்கு உடலாகச் செய்யவேண்டுவதெல்லாம் செய்து தலைக்கட்டினவனென்கை

'இந்நினைவு இல்லாதபோது எல்லா துஷ்க்ருதங்களும் க்ருதம்' என்றது-இப்பாரதந்த்ரய ப்ரதிபத்தி இல்லாதபோது, *கிந்தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா* என்கிறபடியே ஸகலதுஷ்க்ருதங்களும் இவனாலே செய்யப்பட்டதாய்விடு மென்கை

'இந்நினைவிலே எல்லா ஸுக்ருதங்களும் உண்டு' என்றது இது உண்டாகவே எல்லா ஸுக்ருதமும் பண்ணினால் பிறக்கும் ப்ரீதி ஈச்வரனுக்கு விளைகையாலே, இந்தப்பாரதந்த்ரயப்ரதிபத்தியிலே ஸகலஸுக்ருதமும் உண்டு என்கை.

'இது இன்றிக்கேயிருக்கப் பண்ணும் யஜ்ஞாதிகளும் ப்ராயச்சித்தாதிகளும் நிஷ்ப்ரயோஜநங்கள்' என்றது இந்த பாரதந்த்ரய ப்ரதிபத்தி இன்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே, ஈச்வர ப்ரீணநார்த்தமாக இவன் பண்ணும் யாகாதிகாமங்களும் தன் பாபவிமோசநார்த்தமாகப் பண்ணும் க்ருச்ச்ர சாந்த்ராயணாதிகளாகிற ப்ராயச்சித்தாதிகளும் ஈச்வரப்ரீதிக்கும் ஸ்வபாபவிமோசநத்துக்கும் உடலாகாமையாலே நிஷ்ப்ரயோஜநங்கள் என்கை.

'இதுதன்னாலே எல்லா பாபங்களும்போம், எல்லா பலங்களும் உண்டாம்' என்றது, இந்த பாரதந்த்ரய ப்ரதிபத்தியாலே ஈச்வரன் இவனளவிலே அநுக்ரஹாதிசயத்தைப் பண்ணுகையாலே அவனுடைய நிக்ரஹாத்மகமான ஸகல பாபங்களும்போம், *"உன்னடியார்க்கு என் செய்வனென்றேயிருத்தி நீ" என்கிறபடியே இவனுக்கெத்தைச் செய்வோமென்று மேன்மேலும் உபகரிக்கையாலே ஸமஸ்தாநிவ்ருத்தித்தொடக்கமான கைங்கர்யப்ராப்தி பர்யந்தமாக ஸகல பலங்களும் உண்டாம் என்கை. ஆக மத்யமபதார்த்தத்தை அருளிச் செய்தாராயிற்று ... ... (94)

95 அநந்தரம் நாராயணபதார்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறார் 'நாராயணனென்றது' என்று தொடங்கி

மூ. 95. நாராயணனென்றது நாரங்களுக்கு அயநமென்றபடி.

வ்யா.— அதாவது, நாராயண பதந்தான் "நாராணாம் அயநம் ய: ஸ: நாராயண:" என்றும் "நாரா: அயநம் யஸ்ய ஸ நாராயண:" என்றும் தத்புருஷபஹுவ்ரீஹிரூப ஸமாஸத்வய ஸித்தமாகையாலே அதில் தத்புருஷனில் அர்த்தத்தை முந்துற அருளிச்செய்கிறார், 'நாரங்களுக்கயநமென்றபடி' என்று .. . ... (95)

96 நாரங்களாகிறவை தாம் எவை? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'நாரங்களாவன நித்ய வஸ்துக்களினுடைய திரள்' என்று.

மூ. 96. நாரங்களாவன நித்யவஸ்துக்களினுடைய திரள்.

வ்யா:— நாரபதம் "நர" என்றும் "நார" என்றும் "நாரா" என்றுமாய் *ரிங்க்ஷயே* என்கிற தாதுவிலே 'ர'என்று பதமாய் க்ஷயிக்கும் வஸ்துவைச் சொல்லி நகாரம் அத்தை நிஷேதித்து "நர" என்று க்ஷயமில்லாத நித்ய வஸ்துவைக் காட்டி ஸமூஹார்த்தத்திலே 'அண்' ப்ரத்யயமும், ஆதிவ்ருத்தியுமாய் "நார" என்று நித்யவஸ்து ஸமூஹத்தைச் சொல்லி "நாரா" என்று பஹுவசநமாகையாலே ஸமூஹ பாஹுள்யத்தைச் சொல்லுகையால், 'நித்யவஸ்துக்களினுடையதிரள்' என்கிறார். இதில் 'நித்ய' என்கையாலே நரசப்தார்த்தமும், 'வஸ்துக்கள்' என்கையாலே நாரசப்தார்த்தமும், 'திரள்' என்கையாலே பஹுவசநார்த்தமும் சொல்லப்பட்டதிறே ... ... (96)

97 'தாதருசங்களானவை தாம் எவை? என்ன, அருளிச் செய்கிறார் 'அவையாவன' என்று தொடங்கி

மூ. 97 அவையாவன-ஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வாதிகளும், ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளும், வாத்ஸல்ய ஸௌசீல்யாதிகளும், திருமேனியும், காந்தி ஸௌகுமார்யாதிகளும், திவ்யபூஷணங்களும், திவ்யாயுதங்களும், பெரியபிராட்டியார் தொடக்கமான நாச்சிமார்களும், நித்யஸூரிகளும, சத்ரசாமராதிகளும், திருவாசல் காக்கும் முதலிகளும, கணுதிபரும் முக்தரும், பரமாகாசமும் ப்ரக்ருதியும், பத்தாத்மாக்களும், காலமும, மஹதாதி விகாரங்களும அண்டங்களும அண்டத்துக்கு உட்பட்ட தேவாதி பதார்த்தங்களும.

வ்யா — ஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வாதிகளாவன, ஸ்வரூப நிரூபக தர்மங்கள். ஆதிசப்தத்தாலே அநந்தத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகள்) ஆவன, நிரூபிதஸ்வ

ரூப விசேஷணங்களான ஸமஸ்த கல்யாணகுணங்களுக்கும் ப்ரதாநமாயிருந்துள்ள ஜ்ஞாந சக்தி பல ஐச்வர்ய வீர்யதேஜஸ்ஸுக்களாகிற ஷட்குணங்கள் *வாத்ஸல்ய ஸௌசீல்யாதிகள்* ஆவன, அந்த ஷாட்குண்யாயத்தமான வாத்ஸல்ய ஸௌசீல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌலப்யாத்யஸங்க்யேயகல்யாணகுணவிசேஷங்கள் "திருமேனி" ஆவது – அஸாதாரணமான திவ்யமங்கள விக்ரஹம் ஏகவசநம் ஜாத்யபிப்ராயமாய் நித்யமான திவ்யவிக்ரஹத்தையும் இச்சிகமாகப் பரிக்ரஹிக்கும் விக்ரஹாந்தரங்களையும் சொல்லுகிறது; அல்லாதபோது ஒரே ஸமூஹமாக எண்ணிவருகிற ப்ரகரணத்துக்குச் சேராது இதுதான் நடுவிற்றிருவீதிப் பிள்ளை பட்டர் ஆச்சானபிள்ளை இவர்கள் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தங்களிலே ஸுஸ்பஷ்டம் 'காந்தி ஸௌகுமார்யாதிகள்' ஆவன-அந்த விக்ரஹகுணங்களான ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்ய ஸௌகந்த்ய லாவண்ய யௌவநாதிகள். 'திவ்யபூஷணங்கள்' ஆவன-ஆபரணசூர்ணியிலே பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தபடியே கிரீடாதி நூபுராந்தமாக அத் திருமேனிக்குச் சாத்தும் அஸங்க்யேயமான திருவாபரணங்கள் 'திவ்யாயுதங்கள்' ஆவன - அழகுக்கும் ஆச்ரித விரோதி நிரஸநத்துக்கும் உடலாயிருந்துள்ள சங்கசக்ரகதா அஸிசார்ங்காதி அஸங்க்யேய ஆயுதவிசேஷங்கள். 'பெரிய பிராட்டியார் தொடக்கமான நாச்சிமார்' ஆவார் *ஸ்ரீவல்லப! ஏவம்பூதபூமிநீளா நாயக* *தேவி த்வாமநு நீளயாஸஹ மஹீதேவ்யஸ்ஸஹஸ்ரந்தத:* என்கிறபடியே ப்ரதாநமஹிஷியான பெரியபிராட்டியார் முதலாகத் தத்ஸமானைகளான பூமிநீளைகளும், மற்றும் அநேகராகச் சொல்லப்படுகிறவர்களும் "லக்ஷ்மீ ப்ரப்ருதி மஹிஷீவர்க்கங்களும்" என்றிறே ஆச்சானபிள்ளை அருளிச்செய்தது நித்ய ஸூரிகள் ஆவார், அநந்தகருட விஷ்வக்ஸேநாதிகளாயிருந்துள்ள அஸங்க்யேயரான ஸூரிஜநங்கள். சத்ரசாமராதிகள் ஆவன, கைங்கர்யஉபகரணங்களான சத்ர சாமர தாலவ்ருந்த பருங்கார பத்தக்ரஹாதிகள். 'திருவாசல்காக்கும் முதலிகள்' ஆவார், சண்டப்ரசண்ட பத்ரஸுபத்ர ஜய விஜயாதிகள், 'கணத்திபர்' ஆவார், குமுதகுமுதாக்ஷ புண்டரீக வாமந சங்கு கர்ண ஸர்ப்பநேத்ர ஸுமுக ஸுப்ரதிஷ்டிதாதிகள் 'முக்தர்' ஆவார், "கரைகண்டோர்" என்கிறபடியே ஸம்ஸார ஸாகரத்தைக் கடந்து அக்கரைப்பட்டு நித்யஸூரிகளோடு ஸமாநாகாரராய் நிகிலகைங்கர்ய நிரதராயிருக்கும் அஸங்க்யேயரான சேதநர் 'பரமாகாசம்' ஆவது, பஞ்சோபநிஷந்மயமான பரமபதம். இதுதான் பஞ்சோபநிஷந்மயமாகையாலே ஸமூஹாத்மகமாயிறே இருப்பது. ஆகையால் ஸமூஹகணனைக்கு விரோதமில்லை "பஞ்சோபநிஷந்மயமாகையாலே பரமபதமும் ஸமூஹாத்மகமாயிருக்கும்" என்றிறே ஆச்சானபிள்ளை அருளிச்செய்தது

ஆக, 'ஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வாதிகளும்' என்று தொடங்கி இவ்வளவும் ஸ்வரூப தாமங்களையும், நிரூபித ஸ்வரூப விசேஷணங்களான கல்யாணகுணங்களையும் அக்குணங்களுக்கு ப்ரகாசகமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும், விக்ரஹகுணமான ஸௌந்தர்யாதிகளையும், அந்த ஸௌந்தர்யாதிகளோபாதி பூத்தாற்போலே சாத்தின திவ்யாபரணங்களையும், அவ்வாபரணங்களோடு விகல்பிக்கலாம்படியான திவ்யாயுதங்களையும், இவையித்தனையும் காட்டிலெறித்த நிலவாகாதபடி அருகேயிருந்து அநுபவிக்கிற நாச்சிமாரையும் அச்சோத்தியிலே அடிமைசெய்கிற நித்யஸூரிகளையும், அவர்களுக்குக் கைங்கர்யோபகரணங்களான சத்ரசாமராதிகளையும், "இச்சோத்திக்கு எனவருகிறதோ" என்று வயிறெரிந்து நோக்கும் திருவாசற்காக்கும் முதலிகளையும், அப்படி மங்களாசாஸநபரராய் திருப்படை வீட்டுக்கடையக் காவலாயிருக்கும் கணத்திபரையும், நிவ்ருத்த ஸம்ஸாரராய் அவர்களோடு ஒருகோவையாய் அடிமை செய்கிற முக்தரையும், அவ்வடிமைக்கு வர்த்தகமான பரமபதத்தையும் அருளிச் செய்தாராயிற்று.

லீலாவிபூதியிலுள்ளவற்றை அருளிச்செய்கிறார் மேல் "ப்ரக்ருதி" ஆவது, குணத்ரயாத்மகத்தயா ஸமூஹாத்மிகையாயிருக்கும் மூலப்ரக்ருதி "குணத்ரயாத்மிகையாகையாலே மூலப்ரக்ருதியும் ஸமூகாத்மிகையாயிருக்கும்" என்றிறே இதற்கும் ஆச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்தது "பத்தாத்மாக்கள்" ஆவார், உரைமெழுகிறபொன்போலே, இப்ரக்ருதிக்குள்ளே உருமாய்த்து கிடக்கிற வாத்மாக்கள் காலம் ஆவது, அஹோராத்ராதிவிபாகயுக்தத்யா ஸமூஹாத்மகமா யிருக்கும் அசித்விசேஷம் "அஹோராத்ராதிவிபாகங்கள் அநேகமாகையாலே, காலமும் ஸமூஹாத்மகமாயிருக்கும்" என்றிறே இதுக்கும் ஆச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்தது

ஆக இவ்வளவும் ஸ்வரூபேண நித்யங்களான வஸ்துக்களைச் சொல்லிற்று

மேல் ப்ரவாஹரூபேண நித்யங்களைச் சொல்லுகிறது ஸ்வரூபேண நித்யத்வமாவது, ஸத்தான பதார்த்தத்தினுடைய உத்பத்தி விநாசாத்யந்தாபாவம் ப்ரவாஹரூபேண நித்யத்வமாவது, உத்பத்தி விநாசயோகியாகாநிற்கச் செய்தேயும், பூர்வகாலத்திலுண்டான நாம ரூப லிங்காதிகளுடைய அத்யந்தாபாவம்.

இதில் 'மஹதாதி விகாரங்கள்' ஆவன, மஹத்தத்வந் தொடங்கி ப்ருதிவியளவாக உண்டான இருபத்துமூன்று தத்வமும் 'அண்டங்கள்' ஆவன, இம்மஹதாதிகளாலே ஆரப்தங்களாய் * அண்டாநாந்து ஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ராண்யயுதாநிச * என்கிறபடியே அஸங்க்யேயமாயிருக்கிற அண்டவிசேஷங்கள் 'அண்டத்துக்கு உட்பட்ட தேவாதிபதார்த்தங்கள்' ஆவன, அண்டாந்தர்வர்த்திகளான தேவ மநுஷ்ய திர்யக் ஸ்தாவரங்கள் ஆக, நாரபதார்த்தம் அருளிச்செய்தாராயிற்று (97)

98 மேல், அயநபதார்த்தத்தைத் அருளிச்செய்கிறார். 'அயநமென்றது-இவற்றுக்கு ஆச்ரயமென்றபடி.' என்று,

மூ 98. அயநம் என்றது இவற்றுக்கு ஆச்ரயமென்றபடி

வ்யா'— அதாவது-அயநச்சப்தம் ஆச்ரயவாசியாகையாலே இவற்றுக்கு அயநமென்றது இவற்றுக்கு ஆச்ரயமென்றபடி யென்கை (98)

99 பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'அங்ஙனன்றிக்கே, இவை தன்னை ஆச்ரயமாக உடைய னென்னவுமாம்' என்று.

மூ. 99 அங்ஙனன்றிக்கே, இவை தன்னை ஆச்ரயமாகவுடையனென்னவுமாம.

வ்யா — அதாவது. இவற்றுக்கு ஆச்ரயமென்று தத்புருஷனாகச் சொல்லுகையன்றிக்கே, 'இவை தன்னை ஆச்ரயமாகவுடையன' என்று பஹுவ்ரீஹியாகச் சொல்லவுமாமென்கை

'இவற்றுக்கு ஆச்ரயம்' என்கிறவிடத்தில் குணங்களையும் சொல்லிற்றேயாகிலும், 'இவைதன்னை ஆச்ரயமாகவுடையன' என்கிற இடத்தில், குணங்களையொழியச் சொல்ல வேணும், அக்குணங்களுக்கு வ்யாப்யத்வம் சொல்லுமளவில், ஆத்மாச்ரயமும் அநவஸ்தையுமாகிற தோஷங்கள் வருமாகையாலே "தன் குணங்களிலே ஈச்வரன் வ்யாபிக்கும்போது குணவிசிஷ்டனாயே வ்யாபிக்கவேணும். நிர்க்குணமாய வஸ்து இராமையாலே, அப்போது, வ்யாப்யகுணங்களே வ்யாபக குணங்களாய், வ்யாபக குணங்களே வ்யாப்ய குணங்களாயறுகையாலே, ஆத்மாச்ரயதோஷமுண்டாம், அதுக்குமேலே, தன் குணங்களிலே குணி வ்யாபிக்க

வென்று புககால. ததாசரயமான குணஙகளையும குணி வயாபிக்கவேணும, அநத வயாபக னுடைய குணஙகளையும குணி வயாபிககவேணும ஆகையாலே, அநவஸதாநுஸஸததமாம'' என்று இதுதனனை ஸுஸபஷடமாக ஆசசானபிளளை அருளிசசெயதாரிறே. (99)

100 இவவுபய ஸமாஸததாலும பலிதாமசததை அருளிச செயகிறா இவையிரணடாலும என்று தொடஙகி.

மூ. 100 இவையிரணடாலும பலிததது பரதவ ஸெளலபயஙகள.

வ்யா :— அதாவது 'நாரஙகளுககு அயநம', 'நாரஙகளை அயநமாகவுடையவன' எனகிற இவை இரணடாலும பலிதத ஆததம - தனனையொழிநத ஸமஸத வஸ்துககளுககும தான ஆதாரமாயிருககையாகிற பரதவமும, இபபடிப பெரியனான தான ஸகல சேதநாசேத நஙகளிலும தனனை யமைததுககொணடு புககிருககையாகிற ஸெளலபயமும் எனகை. (100)

101. இனனமும ஒரு பரகாரததாலே இநத ஸமாஸதவய பலிதஙகளை அருளிசசெய கிறா அநதாயாமிதவமும உபாயதவமும உபேயதவமுமாகவுமாம என்று

மூ. 101. அநதாயாமிதவமும், உபாயதவமும், உபேயதவமுமாகவுமாம.

வயா — அதாவது, பஹுவரீஹியும ததபுருஷனுமாகிற உபயஸமாஸததாலும பலித தது, அநதாயாமி பராஹமணாதிகளிற சொல்லுகிறபடியே, அகில சேதநாசேதநஙகளிலும அநதராதமதயா அவஸதிதனாயககொணடு நியநதாவா யிருககையாகிற 'அநதாயாமிதவ மும, * இண—கதௌ * எனகிற தாதுவிலேயாதல் * அய—கதௌ * எனகிற தாதுவிலேயாதல ஸிததமான அயநபதததில கரணேவயுதபததியாலும காமணிவயுதபததியாலும பரகாசித மான உபாயதவமும உபேயதவமுமாகவுமாம என்கை பஹுவரீஹியோஜனை சொலலுகிற விடததில யோகயதாநுகுணமாக நாரசபதததை குணஙகளை யொழிநத வஸதுககளுககு வாசகமாகக் கொண்டாபபோலே ததபுருஷ யோஜனையிலும அயநசபதததை உபாயோபேய வாசியாகக கொளளுமளவில யோகயதாநுகுணமாக நாரசபதததை அசேதநங்களையொழிநத சேதந வஸதுககளுககு வாசகமாகக கொளளககடவது * நாரஸ்த்விதி ஸாவ புமஸாம ஸமூஹ பரிகததயதே, கதிராலமபநம தஸய தேந நாராயணஸ ஸமருத * என்றும, * நாரசப தேத ஜீவாநாம ஸமூஹ பரோசயதே புதை , தேஷாமயந பூததவாந நாராயண இஹோச யதே * என்றும இதயாதிகளிலே இவவாததஞ சொலலபபடாநினறதிறே. (101)

102 காமணிவயுதபததி ஸிததமான பராபயதவததுககு ஸஙகோசமிலலாமையாலே அது ஸாவ பரகாரவிசிஷடமாயிருககையாலும, பநது லாபமும பராபயமாயிருககையாலும, ஈசவரனுடைய ஸாவவித பநதுதவமும இபபதததிலே சொல்லுமபடியை அருளிசசெயகிறா 'எமபிரான' என்று தொடஙகி

மூ 102. "எம்பிரானெநதை" எனகையாலே ஈச்வரனே எலலாவுறவுமுறையுமெனறு சொலலும

வயா — அதாவது நாராயண சபதாாததததை அநுஸநதிககிற திருமஙகையாழவாா "எமபிரானெநதை யெனனுடைசசுறற மெனககர செனனுடைவாணாள" எனகையாலே, ஈசவரனே இவவாதமாககளுககு ஸாவவிதபநதுவுமெனறு இபபதததிலே சொலலுமெனகை (102)

103 'இபபடி பநதுபூதனாயககொணடு, இததலைககு அவன செயயுமது எது?' என்ன, அருளிச செயகிறா 'நாம பிறாககானவனறும அவன நமககாயிருககும' என்று.

மூ 103. நாம் பிறர்க்கான அன்றும் அவன் நமக்காயிருக்கும்.

வ்யா:— அதாவது, நாம் தன்னோடு ஒட்டற்றுப் பிறர்க்கு நல்லராயிருந்த காலத்திலும், அவன் நமக்கு நல்லனாயிருக்குமென்கை. (103)

104 'இப்படி நாம் அந்யபரரான அன்றும் நமக்கேயாயிருந்து அவன் செய்து போருமது தான் ஏது?'' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'இராமடம்' என்று தொடங்கி.

மூ 104 இரா மடம் ஊட்டுவாரைப்போலே உள்ளே பதி கிடந்து ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக்கொண்டு போரும்.

வ்யா — அதாவது, நேர்கொடுநேர் தங்கள் பக்கல் வந்து அபேக்ஷிதங்களை வாங்கி ஜீவியாதே துராமாநத்தாலே பட்டினியே திரியுமவர்களையும் விடமாட்டாமையாலே அசலறியாதபடி ராத்ரி மடத்திலே புஜிப்பிப்பாரைப்போலே தன் பக்கல் தலைசாயோம் என்று இச்சேதநர் ஸ்வாதந்த்ர்யம் அடித்துத் திரியா நிற்க, இவர்கள் கண்காணாதபடி அந்தராத்மாவாய்க் கொண்டு உள்ளே மறைந்திருந்து இவர்கள் ஸத்தையே தொடங்கி ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருமென்கை ஆக, இந்நாராயண பதத்தாலே கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியான ஈச்வரன் படியை அருளிச்செய்தாராயிற்று .. ... (104)

105 இனி, இதில் விபக்த்யம்சத்தாலே கைங்கர்யத்தைப் ப்ரார்த்திக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார் 'ஆய என்கிற இத்தால' என்று தொடங்கி.

மூ 105 'ஆய' என்கிற இத்தால் "சென்றால் குடையாம்" என்கிறபடியே எல்லா அடிமைகளும் செய்யவேண்டுமென்று அபேக்ஷிக்கிறது.

வ்யா.— அதாவது, 'ஆய' என்கிற இந்தச் சதுர்த்தியாலே "சென்றால் குடையாம்" என்கிற பாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே திருவனந்தாழ்வானைப்போலே ஸர்வவித கைங்கர்யங்களும் செய்யவேணுமென்று அபேக்ஷிக்கிறது என்கை. .. ... (105)

106 'நமஸ்ஸாலே தனக்கென்ன ஒன்றை விரும்புகைக்கு ப்ராப்தியில்லாத அத்யந்த பாரதந்த்ர்யம் சொல்லியிருக்க, இக்கைங்கர்யத்தைத் தான் விரும்பி அபேக்ஷிக்கை ஸம்பவியாது என்று இருக்குமவர்கள் பண்ணும் ப்ரசங்கத்தை அநுவதிக்கிறார் 'நமஸ்ஸாலே தன்னோடு உறவில்லையென்று வைத்துக் கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கக் கூடுமோவென்னில்' என்று.

மூ 106. நமஸ்ஸாலே தன்னோடு உறவில்லையென்று வைத்துக் கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கக் கூடுமோ? என்னில்;

107 அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் 'படியாய்க் கிடந்து' என்று தொடங்கி

மூ. 107 "படியாய்க் கிடந்து உன் பவளவாய் காண்பேனே" என்கிறபடியே கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை வந்தேறி அன்று; ஸ்வரூப ப்ரயுக்தம்.

வ்யா — அதாவது, "படியாய்க் கிடந்து உன் பவளவாய் காண்பேன்" என்று, அத்யந்த பாரதந்த்ர்யத்தோடே கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையையும் சொல்லுகிறபடியே கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை—ஸ்வபோகத்ருத்வரூப அஹங்கார ப்ரயுக்தமாய்க்கொண்டு வந்தேறியானதன்று,

சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைத்தல்லது தான் தரியாதபடியான தன் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றி வந்ததென்கை . . .. . (107)

108. உக்தத்தை ஹேதுவாகக்கொண்டு சதுர்த்தியின் கைங்கர்ய ப்ரார்த்தநா ப்ரகாசகத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'ஆகையால' என்று தொடங்கி.

மூ 108 ஆகையால "வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டு நாம்" என்கிற ப்ரார்த்தனையைக் காட்டுகிறது

வ்யா :— அதாவது, கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை வந்தேறி யன்றிக்கே, ஸ்வரூபப்ரயுக்த மாகையாலே, "வழுவிலா வடிமைசெய்யவேண்டுநாம்" என்று, 'அடிமையில் ஒன்றும் நழு வாதபடி ஸகல கைங்கர்யங்களும் செய்யவேண்டும் நாம்' என்கிற ப்ரார்த்தனையை இச் சதுர்த்தி ப்ரகாசிப்பிக்கிற தென்கை. . . . (108)

109 இனி, இந்த கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை இடைவிடாமல் நடக்கைக்கு உறுப்பான ப்ராப்ய ருசியுடையாரபடியை அருளிச்செய்கிறார் 'கண்ணுரக்கண்டு' என்று தொடங்கி

மூ 109 "கண்ணுரக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்குமுண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல்" என்கிறபடியே காண்பதற்கு முன்பு உறக்கமில்லை கண்டால் "ஸதாபச்யந்தி" யாகையாலே உறக்கமில்லை

வ்யா — அதாவது, "இமையோர்கள் குழாந் தொழுவதுஞ் சூழ்வதுஞ்செய் தொல்லை மாலைக் கண்ணுரக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்குமுண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல்" என்று 'நித்யஸூரிகளுடைய திரளானது நிரந்தரம் அநுபவம் பண்ணுகிற ஸர்வேச்வரனைக் கண்கள் நிறையும்படி கண்டொழியக் கழியாதபடியான காதலிலே நிலைநின்றவர்களுக்கும் கண்கள் உறங்குதலுண்டோ?' என்னுமாபோலே, விஷயத்தைக் காண்பதற்குமுன்பு ஜ்ஞாநஸங்கோச ரூபமான உறக்கமில்லை, கண்டகாலத்தில் *ஸதாபச்யந்தி* என்கிறபடியே ஸதா அநுபவம் பண்ணுகையாலே உறக்கமில்லையென்கை ... .. (109)

110. இன்னமும் ஒரு ஹேதுவினாலே இவனுக்கு உறக்கமில்லாமையை அருளிச்செய் கிறார் 'பழுதே' என்று தொடங்கி

மூ. 110. "பழுதே பல பகலும் போயின" என்று இழந்த நாளைக்குக் கூப்பிடுகிறவனுக்கு உறங்கவிரகில்லை

வ்யா — அதாவது, "செங்கண்டலோதவண்ணரடி–அரவணைமேற்கண்டு தொழுதேன், பலபகலும் பழுதேபோயினவென்று அஞ்சி அழுதேன்" என்று, 'விஷயத்தைக்கண்டு அநுப வித்தவாறே இப்படி அநுபவிக்கைக்கு உடலான அநேக காலமெல்லாம் வ்யர்த்தமே போய் விட்டதே'' என்று இழந்தநாளை நினைத்து கலேசித்துக் கூப்பிடுகிறவனுக்கு மேலுள்ள நாளில் உறக்கம் வர வழியில்லையென்கை. (110)

111 'இன்னமும் இவ்விஷயத்தில் அறிவு பிறந்தார்க்கு மறக்கப் போகாது' என்னு மதத்தை இசைவிக்கிறார் 'அன்று நான்' என்று தொடங்கி.

மூ. 111. "அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன்" என்னுநின்றார்களிறே.

வ்யா :— அதாவது, அவன் என்னைப் பெறுகைக்காகத் திருப்பதிகளிலே நிற்பது இருப் பது கிடப்பதாகாநிற்க, அக்காலத்தில் நான் ஜ்ஞான லாபரூபமான ஜந்மத்தையுடையேனாகப்

பெற்றிலேன், அந்த ஜன்மமுண்டானபின்பு 'அவனை ஒருகாலும் மறந்திலேன்' என்று சொல்லா நின்றார்களிறே என்கை. ஆக, பரார்த்ய வைலக்ஷண்ய ஜ்ஞானம் பிறந்தபடி இது வாகையாலே, இந்த கைங்கர்ய பரார்த்தத்தை இடைவிடாமல் நடக்கும்' என்று கருத்து. (111)

112 இனி, இந்தக் கைங்கர்யத்துக்கு தேசகாலாதி நியமமில்லாமையை அருளிச்செய்கிறார் 'இவ்வடிமைதான்' என்று தொடங்கி

மூ. 112. இவ்வடிமைதான் "ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி" என்கிறபடியே ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் அநுவர்த்திக்கும்.

வ்யா — அதாவது, இவ்வாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபாநுரூபபுருஷார்த்தமான இந்தக் கைங்கர்யந்தான் "ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி" என்று — 'ஒழிவில்லாத காலமெல்லாம் ஸர்வதேசத்திலும் உடனாய் ஸர்வாவஸ்தையிலும் பிரியாது நின்று' என்கிறபடியே ஸர்வதேசத்திலும் ஸர்வ காலத்திலும் ஸர்வாவஸ்தையிலும் நடந்துசெல்லும் என்கை (112)

113 பார்யைக்கு மங்களஸூத்ரதாரணம் பர்த்தாவுக்கு அநந்யார்ஹையென்று காட்டுமாபோலே, திருமந்த்ர தாரணம் சேதநனுக்கு பகவதநந்யார்ஹத்வப்ரகாசகம் என்னுமிடம் தோற்ற இத்தையொரு மங்களஸூத்ரமாக நிரூபித்தருளிச் செய்கிறார் 'எட்டிழையாய' என்று தொடங்கி.

மூ 113. எட்டிழையாய மூன்று சரடாயிருப்பதொரு மங்களஸூத்ரம்போலே திருமந்த்ரம்.

வ்யா.— அதாவது, பதினறிழையாய இரண்டு சரடாயிருக்கும் லௌகிகமான மங்களஸூத்ரம்போலன்றிக்கே, எட்டிழையாய மூன்று சரடாயிருப்பதொரு மங்களஸூத்ரம்போலே, எட்டுத்திருவக்ஷரமாய மூன்று பதமாயிருக்கிற இத்திருமந்த்ரமென்கை (113)

114 'இப்படி நிரூபித்துச்சொன்ன இத்தால் எவ்வர்த்தம் சொல்லுகிறது?' என்ன அருளிச் செய்கிறார் 'இத்தால்' என்று தொடங்கி

மூ. 114. இத்தால், ஈச்வரன் ஆத்மாக்களுக்குப் பதியாய்நின்று ரக்ஷிக்கும் என்கிறது.

வ்யா.— அதாவது, இத்தை மங்களஸூத்ரமாகச்சொன்ன இத்தால், ஈச்வரன் இதோடு அந்வயமுடைய ஆத்மாக்களுக்குப் பதியாய் நின்றுகொண்டு ரக்ஷிக்குமென்று சொல்லுகிறதென்கை. ... ... (114)

இனி, இம்மந்த்ரத்தால் ப்ரதிபாதித்த அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹித்துச்சொல்லி இத்தை நிகமித்தருளுகிறார் 'ஆக, திருமந்த்ரத்தால்' என்று தொடங்கி.

மூ. 115. ஆக, 'திருமந்த்ரத்தால் எம்பெருமானுக்கே உரியேனான நான் எனக்கு உரியனன்றிக்கேயொழியவேணும்; ஸர்வசேஷியான நாராயணனுக்கே எல்லா அடிமைகளும் செய்யப் பெறுவேனாகவேணும்' என்றதாயிற்று.

பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

திருமந்த்ரப்ரகரணம் முற்றிற்று.

வயா — 'ஆக' எனறது கீழ பரகக அருளிசசெயத எலலாவறறையும தொகுதது அருளிசசெயகிறா எனனுமிடநதோறற (எமபெருமானுககே உரியேனன நான) இதில 'எமபெருமானுககு' எனறு சதுாததயநதமான பரதமாக்ஷரததில அாததததையும, அவதா ரணததாலே மதயமாக்ஷரததின அாததததையும 'உரியேனன நான' எனறு தருதீயாக்ஷரத தில அாததததையும சொலலுகையாலே, பரதம பதாாததததை ஸஙகராஹிததபடி (எனககு உரியனனறிககே ஒழியவேணும) இதில 'எனககுரியன' எனறு ஷஷடயநதமான மகாராாத ததையும 'அனறிககேயொழிய' எனகையாலே நகாராாததததையும, 'வேணும' எனகை யாலே இவவாததம சேதநனுககு பராாததநீயம எனனுமததையும பரதிபாதிககையாலே மதயமபதாாததததை ஸஙகராஹிததபடி (ஸாவசேஷியான நாராயணனுககே எலலா அடிமை களும செயயப பெறுவேனுகவேணும) இதில 'ஸாவசேஷியான நாராயணனுககே' எனறு கைஙகாய பரதிஸமபநதியையும கைஙகாய பராாததநா பரகாசிகையான சதுாததியையும 'எலலா அடிமைகளும செயயபபெறுவேனுகவேணும' எனறு கைஙகாய பராாததநா பரகாரத தையும சொலலுகையாலே தருதீய பதாாததததை ஸஙகராஹிததபடி 'எனறதாயிறறு' எனறது எனறு சொலலிறறாயிறறெனகை விஸதரேண அருளிசசெயததை மீளவும இபபடி ஸஙகராஹிததருளிச செயதது இததிருமநதராாததததை எலலாருமறிநது அநுஸநதிககைக காக ஆகையாலே எலலாாககும இவவாததம எபபோதும அநுஸநதேயம (115)

திருமநதரபரகரணம வயாககயானம முறறிறறு

ஜீயா திருவடிகளே சரணம.

முமுக்ஷுப்படி த்வயப்ரகரணம் வ்யாக்க்யான அவதாரிகை

பரதம ரஹஸயமான திருமநதரததினுடைய அாததததை அருளிசசெயத அநநதரம, அதில மதயமபதததாலும தருதீய பதததாலும பரதிபாதிககபபடட உபாயோபேயஙகளை விசதமாக பரதிபாதியா நினறுளள தவயததினுடைய அாததததை அருளிசசெயகிறா

'முனபு அருளிசசெயத மூனறுபரபநதஙகளிலும திருமநதராநநதரம சரமசலோகததை அருளிசசெயது பினபு தவயததை அருளிசசெயதவா, இபபோது தவயததை முநதுற அருளிச செயவான என'' எனனில,–இரணடு பரகாரமும அருளிசசெயயலாயிருககையாலே ஆசசான பிளளை, ஜீயா முதலானரும இநத பரகாரமிறே அருளிசசெயதது.

'இவவிரணடு பரகாரநதனககும கருதது என?'' எனனில, சரமசலோகம முனனுக தவயததைச சொலலுகிறது விதயநுஷடாந ருபஙகளாயிருககையாலே விதிமுனனுக அநுஷடா நததைச சொலலுகை பராபதமாயிருககையாலும, திருமநதரம பராபயபரமாய சரமசலோகம பராபகபரமாய, தவயம உபயததினுடையவும அநுஷடாந பரதிபாதகமா யிருககையாலும தவயம முனனுகச சரமசலோகததைச சொலலுகிறது–திருமநதரததில மதயமதருதீயபதங களுககு வாகயதவயம விவரணமாய, அதுதனககுச சரமசலோகததில அாதத தவயம விவரணமாயிருககும ஆகாரததாலே ஆனபினபு, இரணடு பரகாரமும அநுஸநதிககத தட டிலலை. அதில ஒரு பரகாரததை மூனறு பரபநதததிலும அருளிசசெயதவராகையாலே. மறறை பரகாரததையும அருளிசசெயயவேணுமெனறு திருவுளளமபறறி, திருமநதராாததம அருளிச செயத அநநதரம தவயாாததததை அருளிசசெயகிறா ... ... *

116 அதில் ப்ரதமத்திலே வைஷ்ணவனாயிருப்பானொருவனுக்கு ஸ்வாதிகாராந்தமாக அவச்யாபேக்ஷிதமாயுள்ளவற்றை ஸங்க்ரஹமாக அருளிச்செய்கிறார் 'புறம்புண்டான பற்றுக்களையுடைய வாஸனையோடே விடுகையும்' என்று தொடங்கி ஒரு சூர்ணையாலே.

மூ 116 புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய வாஸனையோடே விடுகையும், எம்பெருமானையே தஞ்சமென்று பற்றுகையும், பேறுதப்பாதென்று துணிந்திருக்கையும், பேற்றுக்கு த்வரிக்கையும், இருக்கும் நாள் உகந்தருளின நிலங்களிலே ப்ராவண்யத்தைக்கொண்டு குணாநுபவ கைங்கர்யங்களே பொழுது போக்காகையும், இப்படி இருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் ஏற்றம் அறிந்து உகந்திருக்கையும், திருமந்த்ரத்திலும் த்வயத்திலும் நியதனாகையும், ஆசார்ய ப்ரேமம் கனத்திருக்கையும், ஆசார்யன் பக்கலிலும் எம்பெருமான் பக்கலிலும் க்ருதஜ்ஞனாய்ப் போருகையும், ஜ்ஞாநமும் விரக்தியும் சாந்தியும் உடையனாயிருக்கும் பரம ஸாத்விகனோடே ஸஹவாஸம் பண்ணுகையும் வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவச்யாபேக்ஷிதம்.

வ்யா.— புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய வாஸனையோடே விடுகையாவது * பிதரம் மாதரம் தாராந்* இத்யாதிப்படியே, பாஹ்யவிஷய ஸங்கங்களையடைய மறுவலிடாதபடி ஸவாஸநமாக விடுகை 'எம்பெருமானையே தஞ்சமென்று பற்றுகையாவது — வேறொன்று தஞ்சமென்கிற நினைவு கலசாதபடி, நிருபாதிக ரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரனையே தஞ்சமாக ஸ்வீகரிக்கை. இவ்விரண்டு வாக்யத்தாலும், சரமச்லோகத்தில் பூர்வார்த்தத்தில் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். எங்ஙனேயென்னில்? 'புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய' என்று 'ஸர்வதர்மாந்' என்கிற பதத்தில் அர்த்தத்தையும், 'வாஸனையோடே விடுகையும்' என்று 'பரித்யஜ்ய' என்கிற பதத்தில் அர்த்தத்தையும், 'எம்பெருமானை' என்று 'மாம்' என்கிற பதத்தில் அர்த்தத்தையும், 'ஏ' என்று ஏவகாரத்தாலே ஏகபதத்தில் அர்த்தத்தையும், 'தஞ்சம்' என்கையாலே 'சரண' பதத்தில் அர்த்தத்தையும், 'பற்றுகையும்' என்று 'வ்ரஜ' பதத்தில் அர்த்தத்தையும் அடைவே சொல்லுகையாலே

பேறு தப்பாதென்று துணிந்திருக்கையாவது—உபாய பலகுத்வமும், உத்தேச்ய தூரஸ்தத்வமும், ஸ்வக்ருததோஷபூயஸ்த்வமும் அடியாகவரும் சங்காத்ரயமுமின்றிக்கே, பலம் தப்பாமல் ஸித்திக்குமென்று விச்வஸித்திருக்கை பேற்றுக்கு த்வரிக்கையாவது, இப்படி விச்வஸித்து 'பேறுஸித்தித்தபோது காண்கிறோம்' என்று இருக்கையன்றிக்கே, "மாகவைகுந்தம் காண்பதற்கென் மனமேகமெண்ணும்" "தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே கூவிக்கொள்ளுங்காலமின்னங் குறுகாதோ" என்கிறபடியே, க்ரமப்ராப்திபற்றாமல் பதறுகை ஆக இவை இரண்டாலும் உபாயோபேயாதிகாராபேக்ஷிதங்களான மஹா விச்வாஸத்தையும், ப்ராப்யத்வரையையும் சொல்லுகிறது

இருக்கும் நாள் உகந்தருளின நிலங்களிலே ப்ராவண்யத்தைக்கொண்டு குணாநுபவ கைங்கர்யங்களே பொழுது போக்காகையாவது – பரமபதத்திலேபோய் பகவதநுபவ கைங்கர்யங்களைப் பண்ணுகையாகிற பேற்றில் த்வரை நடவா நிற்கச்செய்தேயும், இச்சரீரத்தோடே இருக்கும் நாள் "தானுகந்தவூர்" என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரன் உகந்துவர்த்திக்கிற திவ்யதேசங்களிலே *கண்டியூரரங்கம் மெய்யமகச்சி பேர்மல்லையென்று மண்டுகையாகிற ப்ராவண்யத்தையுடையனாய், அவ்வோ திவ்யதேசங்களிலே நிற்கிறவனுடைய கல்யாணகுணாநுபவமும், அது அடியாகக் கரணத்ரயத்தாலும் அவன் விஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யமுமே காலக்ஷேப விஷயமாம்படி யிருக்கை. இப்படியிருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களேற்றம் அறிந்து உகந்திருக்கையாவது–கீழ்ச்சொன்ன இவ்வாகாரங்களெல்லாம் உடையராயிருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைக்

கண்டால், இந்தளத்திலே தாமரை பூத்தாற்போலே இந்த விபூதியிலே இங்ஙனேயுமிருபபாா சிலருண்டாவதே'எனறு அவாகள வைபவததையறிநது அவாகளளவில பரீதியுகதனுயிருக்கை கீழசசொனனவையெலலாம உணடானுலும உண்டாக அரிதாயிருபப தொனறிறே இது

திருமநதரததிலும தவயததிலும நியதனுகையாவது, மநதராநதரஙகளினுடைய அருகும மறநதும போகாதே தயாஜய உபாதேயஙகளைத தெளிய அறிவிககுந திருமநதரததிலும அதில அாததததுககு விவரணமான தவயததிலும நிஷடனுயிருககை

ஆசாாயபரேமம கனததிருககையாவது, கீழசசொனன ஆகாரததையெலலாம உபதேசத தாலே தனககு உணடாககின ஆசாாய விஷயததில *யஸய தேவே பராபகதிா யதா தேவே ததா குரௌ* எனகிறபடியே பரேமம அதிசயிததிருககை

ஆசாாயன பககலிலும எமபெருமான பககலிலும கருதஜஞனுயப போருகையாவது, நிதயஸமஸாரியான தனனை நிதயஸூரிகள பேறறுககு அாஹனுமபடி இருமபைப பொன் னுககுவாரைபபோலே திருததின ஆசாாயன பககலிலும, அதவேஷாதிகளை விளைததுக கொணடுவநது ஆசாாய விஷயததோடே சோதத எமபெருமான பககலிலும உபகாரஸ்மருதி உடையனுயப போருகை

ஜஞாநமும விரகதியும சாநதியுமுடையனுயிருககும பரமஸாதவிகனேடே ஸஹவாஸம பணணுகையாவது, தான கலஙகினுலும கலஙகாமல நோககுகைககு உறுபபாகவும கீழச சொனன ஆகாரஙகள தனககு வாததிககைககு உறுபபாகவும, ததவயாதாதமய ஜஞாநமும, அபராபதவிஷய விரகதியும இவைதானிரணடும நமககுணடெனறு இறுமாபபறறிருககை யாகிற சாநதியும உடையனுயிருககும பரமஸதவ நிஷடனுயிருபபானெருவ பாகவதனேடே கூட வஸிததுபபோருகை

'வைஷணவாதிகாரிககு அவசயாபேக்ஷிதம' எனறது – இவையிததனையும வைஷணவ னெனறிருபபானெருவ அதிகாரிககு அவசயம உணடாகவேணுமெனகை (116)

117 இபபடியிருககும இவனுககு அநுஸநதாந விஷயம வகுதது அருளிசசெயகிறா மேல 'இநத' எனறு தொடஙகி

மூ. 117 இநத அதிகாரிககு ரஹஸயதரயமும அநுஸநதேயம்

வயா — அதாவது, – கீழசசொனன ஆகாரஙகளையுடையனுயிருககும் இவவதிகாரிககு, அநத ஜஞாநாநுஷடாநஙகளுககு வாததகமான ரஹஸயதரயமும அநுஸநதாந விஷயமாக வேணுமெனகை. (117)

118 இனி, தவயதகிற சொலலுகிற அாததததின வீறுடைமையை அறிவிககைககாக, சாஸதரம திருமநதரம சரமசலோகம இவறறிற சொலலுகிற பரகாரஙகளை அருளிச செயது கொணடு சென்று, பினனை அதுதனனை அருளிசசெயகிறா 'எலலா பரமாணஙகளிலும' எனறு தொடஙகி

மூ 118 எலலா பரமாணஙகளிலும தேஹததாலே பேறெனகிறது, திருமநதரததில ஆதமாவாலே பேறெனகிறது; சரமசலோகததில் ஈசவரனுலே பேறென்கிறது, தவயததில பெரியபிராட்டியாராலே பேறெனகிறது

வயா :— அதாவது-சேதநனுடைய விசிஷ்டவேஷத்திலே நோக்கான ஸகல சாஸ்த்ரங்களிலும், ஸாதநாநுஷ்டாந யோக்யமான தேஹத்தாலே இவனுக்குப் புருஷார்த்த லாபம் என்கிறது. நிஷ்க்ருஷ்டவேஷத்திலே நோக்கான திருமந்த்ரத்தில், இவன் ஸ்வரக்ஷணத்தில் நின்றும் கைவாங்கினாலொழிய ஈச்வரனுடைய ரக்ஷகத்வம் ஜீவியாமையாலே தத்பரவ்ருத்தி விரோதியான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியை விட்டிருக்கும் ஆத்மாவாலே புருஷார்த்தலாபம் என்கிறது ஈச்வர ஸ்வாதந்த்ர்யத்திலே நோக்கான சரமச்லோகத்தில், இவனுடைய ஸ்வீகாரமும் மிகையாம்படி, தானே கைக்கொண்டு ப்ராப்திப்ரதிபந்தக ஸகலபாபங்களையும் தள்ளிப்பொகட்டு, தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளும் ஈச்வரனாலே புருஷார்த்தலாபம் என்கிறது ஈச்வரனுடைய லக்ஷ்மீ விசிஷ்டவேஷத்திலே நோக்கான த்வயத்தில், விசேஷணபூதையான பெரிய பிராட்டியாராலே புருஷார்த்தலாபமென்கிறது என்கை (118)

119. உபாயம் ஈச்வரனாயிருக்க, இவளாலே பேறுகையாவதென்? என்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் 'பெரியபிராட்டியாராலே' என்று தொடங்கி.

மூ. 119. பெரியபிராட்டியாராலே பேறுகையாவது, இவள் புருஷகாரமானாலல்லது ஈச்வரன் கார்யஞ் செய்யானென்னகை

வயா :— அதாவது, இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரங்கள் இரண்டும் பண்ணுவான் ஈச்வரனேயாயிருக்கப் பெரியபிராட்டியாராலே இவனுக்குப் பேறுகையாகிறது, இவனுடைய அபராத்தத்தைப்பாராதே ரக்ஷிக்கும்படி இவள் புருஷகாரமானாலொழிய, ஈச்வரன் இவன் கார்யஞ் செய்யான் என்றபடி என்கை (119)

120 கீழ், ஸாமாந்யத்திலே வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அபேக்ஷிதங்களிறே சொல்லிற்று, விசேஷித்து த்வயத்துக்கு அதிகாரியாமவனுக்கு அபேக்ஷித்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'த்வயத்துக்கு' என்று தொடங்கி

மூ. 120. த்வயத்துக்கு அதிகாரி ஆகிஞ்சந்யமும், அநந்யகதித்வமும் உடையவன்.

வயா — அதாவது, ஸித்தோபாயவரண ப்ரதிபாதகமான த்வயத்துக்கு அதிகாரி *அகிஞ்சநோ'கதி* *த்வமேவோபாயபூதோமேபவ* *அகிஞ்சநோ நந்யகதிச் சரண்ய* என்றும் "புகலொன்றில்லா அடியேன்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்யகதித்வமுமாகிற இரண்டும் உடையவன் என்கை (120)

121 'இவையிரண்டின் வேஷமுந்தான் எங்ஙனே?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'இவையிரண்டும்' என்று தொடங்கி

மூ. 121 இவை இரண்டும் ப்ரபந்ந பரித்ராணத்திலே சொன்னோம்

வயா :— அதாவது, உபாயாந்தர ராஹித்யமாகிற ஆகிஞ்சந்யத்தின் வேஷமும், ரக்ஷகாந்தர ராஹித்யமாகிற அநந்யகதித்வத்தின் வேஷமும் ப்ரபந்ந பரித்ராணமாகிற ப்ரபந்தத்திலே ஸுஸ்பஷ்டமாகச் சொன்னோம், அதிலே கண்டுகொள்வது என்கை. (121)

122 இனி, த்வயத்துக்கு வாக்யார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'இதில் முற்கூற்றால்' என்று தொடங்கி

மூ 122. இதில் முற்கூற்றால் பெரியபிராட்டியாரை முன்னிட்டு ஈச்வரன் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுகிறது; பிற்கூற்றால் அசேஷத்தியிலே அடிமையையிரக்கிறது.

வ்யா — அதாவது-இந்த த்வயத்தில் பூர்வகண்டத்தாலே 'ஸ்ரீமத்' என்று பெரிய பிராட்டியாரை முன்னிட்டு, 'நாராயணசரணௌ' என்று ஈச்வரன் திருவடிகளை 'சரணம் ப்ரபத்யே' என்று உபாயமாகப் பற்றுகிறது, உத்தரகண்டத்தாலே 'ஸ்ரீமதே' என்று பெரிய பிராட்டியாரும் அவனுமான சேர்த்தியிலே, 'நாராயணாய' என்கிற சதுர்த்தியாலே கைங் கர்யத்தை அர்த்திக்கிறது என்கை 'நமஸ்ஸு' கைங்கர்ய விரோதி நிவ்ருத்தி ப்ரதிபாதக மாகையாலே, (அடிமையை இரக்கிறது) என்ற இதிலே அந்தர்ப்பூதம் (122)

123. இனி ப்ரதிபதம் அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ஸ்ரீமத்பதார்த்தம் அருளிச்செய்ய உபக்ரமிக்கிறார் 'ஸ்ரீ என்று பெரியபிராட்டியாருக்குத் திருநாமம்' என்று

மூ. 123. ஸ்ரீ என்று பெரியபிராட்டியாருக்குத் திருநாமம்

வ்யா — ஸ்ரீசப்தம் ஸம்பத்தாதிகளுக்கும் வாசகமாக லோகத்திலே நடந்துபோரக் காண் கையாலே, அத்தை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக 'ஸ்ரீ' என்கிற இது பெரியபிராட்டியாருக்குத் திருநாமம் என்கிறார். ஆகையிறே "லக்ஷ்மீ பத்மாலயா பத்மா கமலா ஸ்ரீர் ஹரிப்ரியா" என்று திருநாமங்களோடே ஸஹபடிதமாயிற்று இதுதான் எல்லாத் திருநாமங்களைப்போலன் றிக்கே * ஸ்ரீரிதி ப்ரதமம் நாம லக்ஷ்ம்யா * என்கிறபடியே இவளுக்கு ப்ரதமாபிதானமாயிருக் கும் * அ இதி பகவதோ நாராயணஸ்ய ப்ரதமாபிதாநம் * என்று அகாரம் ஈச்வரனுக்கு ப்ரதமாபிதானமானாப்போலேயாயிற்று, இவளுக்கும் ப்ரதமாபிதானமாயிருக்கும்படி அது, அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லக் கடவதாயிருக்கும், இது, இவளுடைய புருஷகாரத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லக்கடவதா யிருக்கும் (123)

124. இனி, இந்த ஸ்ரீசப்தத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக ப்ரதமம் இதன்மேல் வந்த வ்யுத்பத்தித்வயத்தை அருளிச் செய்கிறார் 'ஸ்ரீயதே, ச்ரயதே' என்று

மூ. 124 ஸ்ரீயதே, ச்ரயதே

வ்யா — அதாவது, "ஸ்ரீஞ் ஸேவாயாம்" என்கிற தாதுவிலே 'ச்ரீயத இதி ஸ்ரீ' என்று ஸித்தமான கர்மணி வ்யுத்பத்தியையும் கர்த்தரிவ்யுத்பத்தியையும் சொன்னபடி (124)

125 வ்யுத்பத்தித்வயத்துக்கும் அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'இதுக்கு அர்த்தம்' என்று தொடங்கி

மூ 125. இதுக்கு அர்த்தம் - 'எல்லார்க்கும் இவளைப்பற்றி ஸ்வரூப லாபமாய், இவள் தனக்கும் அவனைப்பற்றி ஸ்வரூப லாபமாயிருக்கும்' என்று

வ்யா — அதாவது-இவ்வுபயவ்யுத்பத்திக்கும் அர்த்தம் 'ஸ்ரீயதே' என்று எல்லாரா லும் ஸேவிக்கப்பட்டு நின்றுள் என்கையாலே ஸகல சேதநர்க்கும் இவளைப்பற்றித் தங்க ளுடைய சேஷத்வரூப ஸ்வரூபலாபமாய் 'ச்ரயதே' என்று ஈச்வரனை ஸேவியா நின்றுள் என் கையாலே, இவள் தனக்கும் ஈச்வரனைப் பற்றித் தன்னுடைய ஸ்வரூபலாபமா யிருக்குமென்று என்கை. இவள் தனக்கு, சேதநவிஷயத்தில் சேஷித்வமும், ஈச்வரவிஷயத்தில் சேஷத்வமும் என்றும் உண்டாயிறே யிருப்பது. ஆகையால், இந்த ஸேவ்யத்வ ஸேவகத்வங்கள் இரண்டும் இவளுக்கு நித்யமாய்ச் செல்லா நிற்கும் (125)

126 'ஈச்வரனுக்கு உபாயத்வமும் உபேயத்வமுமாகிற ஆகாரத்வயம் உண்டானாப்
போலே, இவளுக்கும் புருஷகாரத்வமும் ப்ராப்யத்வமுமாகிற ஆகாரத்வயமும் உண்டாகை
யாலே, இதில் எவ்வாகாரத்தை நினைத்து இவளை இப்போது சொல்லுகிறது?' என்ன அருளிச்
செய்கிறார் 'இப்போது இவளைச் சொல்லுகிறது புருஷகாரமாக' என்று.

மூ 126. இப்போது இவளைச் சொல்லுகிறது புருஷகாரமாக

வ்யா — 'புருஷகாரமாக' என்கையாலே உபாயவஸ்து விசேஷணமாயிருக்கிற ஆகா
ரத்தை யிட்டு, இவளுக்கும் உபாயத்வத்தில் அந்வயம் சொல்லும் பக்ஷம் நிரஸ்தம். (126)

127. 'ஈச்வரனுடைய நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தாதி ஜ்ஞானத்தை
உடையனாய்க் கொண்டு, அவனை ஆச்ரயிக்கிற இச்சேதநனுக்கு இவளைப் புருஷகாரமாக முன்
னிடவேண்டுகிறது தானென்?' என்ன அருளிச் செய்கிறார் 'நீரிலே' என்று தொடங்கி,

மூ 127 நீரிலே நெருப்புக் கிளருமாபோலே குளிர்ந்த திருவுள்ளத்திலே
அபராதத்தாலே சீற்றம் பிறந்தால் பொறுப்பது இவளுக்காக.

வ்யா :— அதாவது-சீதலமான ஜலத்திலே, சென்று அணுகவொண்ணாத படியான
நெருப்புக் கிளருமாபோலே, *ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்* *ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு*
என்கிறபடியே, ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்த்வம் ஸமாச்ரயணீயத்வே ஸமத்வமாகிற ஸ்வபாவ விசே
ஷங்களாலே ப்ரஸந்நமாய்க் குளிர்ந்திருக்கிற திருவுள்ளத்திலே *பரிபூர்ணகஸிஜநேஹிதஸ
ரோதோ வருத்தயா பவதிச கதாசித கலுஷதீ* என்கிறபடியே சேதநன் தீர்க்கழியப்
பண்ணின அபராதம் அடியாக *க்ஷிபாமி* *நக்ஷமாமி* என்னும்படியான சீற்றம் பிறந்தால்
அவ்வபராதத்தைப் பொறுப்பது, *கிமேதந் நிர்தோஷ க இஹ ஜகதி* இத்யாதிப்படியே
தன்னுடைய உபதேசாதிகளாலே அச்சீற்றத்தையாற்றித் தயையை ஜநிப்பிக்கும் இவளுக்காக
என்கை. ஆகையாலே ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம் பிறந்தவனுக்கும் அபராத பயத்தாலே புருஷகார
புரஸ்கரணம் அபேக்ஷிதமென்று கருத்து (127)

128 'இத்தலையிற் கார்யம் ஏறிட்டுக்கொண்டும் அத்தலையை வசீகரித்தும் இரண்டு தலை
யையும் பொருத்துகைக்கு இவள் தான் கண்ணழிவற்ற புருஷகாரமோ?' என்ன, அருளிச் செய்
கிறார் 'இவள் தாயாய்' என்று தொடங்கி.

மூ 128 இவள் தாயாய் இவர்கள் க்லேசம் பொறுக்கமாட்டாதே, அவனுக்குப் பத்நியாய்
இனிய விஷயமாயிருக்கையாலே கண்ணழிவற்ற புருஷகாரம்.

வ்யா — அதாவது *த்வம் மாதா ஸர்வலோகாநாம்* என்றும் *அகில ஜகந்மாத
ரம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே இச்சேதநர்க்கு இவள் மாதாவாய், *"தந்தம் மக்கள்ழுது
சென்றால் தாய்மாராவார் தரிக்ககில்லார்" என்கிறபடியே அந்த ஸம்பந்தமடியாக இவர்களு
டைய க்லேசங்கண்டால் ஸஹிக்க மாட்டாதே, *விஷ்ணுபத்நீ* என்கிறபடியே அவனுக்
குப் பத்நியாய் "பித்தர் பனிமலர் மேற்பாவைக்கு" என்கிறபடியே அவன் தன் வைலக்ஷண்
யத்தைக் கண்டு பிச்சேறித் தன் சொல்வழி நடக்கும்படி அபிமதவிஷயமா யிருக்கையாலே
கண்ணழிவற்ற புருஷகாரமென்கை (128)

129 'எல்லாம் செய்தாலும் நிரங்குசஸ்வதந்த்ரனான ஈச்வரன் சேதநருடைய அபராதங்
களை நிறுத்து அறுத்துத் தீர்த்துவன் என்று நிற்குமளவில், இவளாலே பொறுப்பிக்கப்
போமோ?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'திருவடியை' என்று தொடங்கி

மூ 129 திருவடியைப் பொறுப்பிக்குமவள், தன் சொல்வழி வருமவனைப் பொறுப்பிக்கச் சொல்ல வேண்டாவிறே

வ்யா — அதாவது, தன்னைப் பத்துமாஸம் தாஜ்நபாதஸந்நம் பண்ணின அந்த ராக்ஷஸிகளுடைய அபராதங்களைக் கணக்கிட்டுச் சித்ரவதம் பண்ண உத்யோகித்து நின்ற சொல்மிறுங்கனுன திருவடியையுமுட்பட *க்ருபயேத* என்றும் *ந கச்சிந்நாபராத்யதி* என்றும் இத்யாதி உபதேசத்தாலே பொறுப்பிக்குமவள், *மலராள் தனத்துள்ளான்" என்றும், "மாமலாமங்கை மணநோக்க முண்டான்" என்றும், "அலமிமலாமகள் போகமயக்குக்களாகியும் நிற்கும்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே தன்போக்யதையிலே குமிழிநீருண்டு, "நின்னன்பின் வழிநின்று சிலை பிடித்து எம்பிரானேக" என்கிறபடியே மாயாமருகத்தின் பின்னே போ என்னிலும் விளைவது அறியாதே அதன் பின்னே போமபடி தன்சொல்வழி வருமவனைப் பொறுப்பிக்க வள்ளளென்னுமிடம் கிமபுநாநயாய ஸித்தமிறேயென்கை "செய்தகவினுக்கில்லை கைம்மாறு" என்னும்படி இரண்டு தலைக்கும் தலைதடுமாறாக உபகரித்துத் தன் சொல்வழி போக வேண்டும்படியான திருவடியோடே மறுதலி(லை)க்குமவள் "தான் முயங்கும்" என்னும்படியான போக்யதைக்குத் தோற்று 'எத்தைச் செய்வோம்' என்று தலைதடுமாறி "நின்னன்பின் வழிநின்று" "அதனின் பின்னே படர்ந்தான்" என்னும்படி விளைவதறியாதே முறுவலுக்குத் தோற்றுச் சொல் வழி போமவனைப் பொறுப்பிக்குமென்னுமிடரு சொல்ல வேண்டாவிறே என்று இது தன்னை இவர் திருத்தம்பியாரும் அருளிச்செய்தாரிறே (129)

130 ஆக, ஸ்ரீமத்பதத்தில் பரகருத்யமசத்தை அருளிச் செய்தார் கீழ்; பரத்யயாமசத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல் 'மதுப்பாலே' என்று தொடங்கி

மூ. 130. மதுப்பாலே இருவர் சோத்தியும் நித்யமென்கிறது

வ்யா — அதாவது இம்மதுப்புத்தான நித்யயோகமதுப் பாகையாலே, இத்தால புருஷகார பூதையான பிராட்டியும் ஈச்வரனுமான இருவருடைய சேர்த்தியும் எப்போது முண்டு என்னுமிடம் சொல்லுகிறதென்கை (130)

131 இந்நித்யயோகத்தை உபபாதிக்கிறார் 'இவளோடே கூடியே வஸ்துவினுடைய உண்மை' என்று

மூ. 131. இவளோடே கூடியே வஸ்துவினுடைய உண்மை

வ்யா — அதாவது *சரிய பதிர் நிகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாநஸ ஸ்வேதர ஸமஸ்த வஸ்து விலக்ஷணாநந்த ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூப* என்று ஸ்வரூபநிருபகமான ஜ்ஞாநாநந்தாதிகளுக்கு முன்னே சரிய பதித்வத்தைச் சொல்லும்படி அவன் ஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரதாந நிருபகையாயிருக்கையாலே, இவளோடே கூடியே வஸ்துவினுடைய ஸத்பாவம் இருப்பது என்கை.

ஆக, ஸ்வருபாநுபந்தித்வ ப்ரயுக்தமான நித்யயோகத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று (131)

132 இனி, இவளுடைய குணப்ரயுக்தமான நித்யயோகத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'ஈச்வர ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் என்று தொடங்கி

மூ 132. ஈச்வர ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் சேதநனுடைய அபராதத்தையுங்கண்டு அகலமாட்டாள்

வயா — அதாவது, அபராதஙகளைப பததும பததாகக கணககிடடு, நிறுததது அறுததுத தீரககும ஈசவர ஸவாதநதாயததையும *யதபரஹம கலபநியுதாநுபவேபயநாசயம* இதயாதிபபடியே காலததவமுளளதனையும அநுபவியா நினறாலும சிறிது வரையிடடுக காடடக கடவதலலாதபடி பணணி வைதத இச சேதநனுடைய அகருதயகரணுதயபராதததையுங கணடு, "எனனாகபபுகுகிறதோ" எனனும பயததாலே ஈசவரனை விடடு ஒரு க்ஷண காலமும அகலமாடடாளெனனகை (132)

133. இததால சேதநனுககுப பலிககுமததை அருளிசசெயகிறார 'சேதநனுககு' எனறு தொடஙகி.

மூ 133 சேதநனுககு இவையிரணடையும நினைதது அஞசவேணடா

வயா — அதாவது, இபபடி இவள இருநது நோககுகையாலே சேதநனுககு ஈசவர ஸவதநதாயமும ஸவாபராதமுமாகிற இவை 'இரணடையும நினைதது 'எனனாய விளையப புகுகிறதோ' எனறு அஞசவேணடா எனகை (133)

134. இனி, இமமதுபபின தாதபாயாமசததை அருளிச செயகிறார 'இததால' எனறு தொடஙகி

மூ. 134 இததால ஆசரயிககைககு ருசியே வேணடுவது. காலம பாாககவேணடா எனகிறது

வயா .— அதாவது, இபபடிப புருஷகார உபாய வஸதுககளினுடைய நிதயயோகததை பரதிபாதிககிற இமமதுபபால, இவவிஷயததை ஆசரயிபபாாககு, ஆசரயிககையில ருசியே வேணடுவது, 'இரணடுதலையும கூடியிருககும தசையிலே ஆசரயிகக வேணுமே' எனறு ஆசரயணததுககுக காலம பாாததிருகக வேணடாவெனகிறதெனகை (134)

135 இனி, இவள புருஷகாரதவததின அவசயாபேக்ஷிததவததை அறிவிக்கைககாக இவள ஸநநிதிககும அஸநநிதிககு முணடான வாசியை அருளிச செயகிறார, 'இவள ஸநநிதியாலே' எனறு தொடஙகி

மூ 135 இவள ஸநநிதியாலே காகம தலை பெறறது, அது இலலாமையாலே ராவணன் முடிநதான்

வயா — *தேவயா காருணய ரூபயா* எனகிறபடியே கருபைதான ஒரு வடிவு கொணடாற போலே இருபபாளாய, ஸவதநதரனான ஈசவரனுககும ஸவாதநதாயததையழுககி கருபையைக கிளபபுமவளான இவள ஸநநிதியாலே, அபராதததைத தீரககழியச செயது பரஹமாஸதரததுககு இலககாயத தலையறுப்புணணத தேடின காகம *கருபயா பாயபாலயத* எனகிறபடியே கருபாவிஷயமாயத தலைபெறறுப போயிறறு, அபபடி யிருககிற இவள ஸநநிதி. இலலாமையாலே போககறறுச செயலமாணடு நினறநிலை ஒததிருககச செயதேயும. காகததோபாதி அபராதமுமினறிககே 'இருகக, ராமசரததுககு இலககாய ராவணன முடிநது போனான எனகை. ஆகையால ஆசரயிபபாாககு இவள ஸநநிதியே வேணுமெனறு கருதது. ஆக, ஸ்ரீமதபதாாததததை அருளிச செயதாராயிறறு. (135)

136. அநநதரம, நாராயணபதாாதததததை அருளிசசெயகிறார 'புருஷகார பலததாலே' எனறு தொடஙகி.

மூ 136 புருஷகார பலத்தாலே ஸ்வாதந்த்ர்யம தலைசாய்ந்தால தலையெடுக்கும் குணங்களைச சொல்லுகிறது நாராயணபதம

வயா — அதாவது, உபதேசத்தாலும அழகாலும கண்ணழிவற வசீகரித்துக், காரியங் கொள்ளவல்ல புருஷகார பலத்தாலே ஆசரயணீயனுமுக்னான சேதனன அநாதிகாலம பண்ணின அபராதங்களைப பார்த்துச சீறி “ அங்கீகரியேன ” என்று இருக்கும ஈசவர ஸ்வாதந்த்ர்யம தலை மடிந்தால அதன கீழ தலையெடுக்கப பெருத செறுபபுத தீர்ந்து தலையெடுக்குங் குணங்களைச சொல்லுகிறது நாராயணபதம என்கை ... (136)

137 ‘ அவைதாம எவை? ’ என்ன அருளிச்செய்கிறார் ‘ அவை யாவன ’ என்று தொடங்கி.

மூ. 137 அவையாவன - வாத்ஸல்யமும், ஸ்வாமித்வமும, ஸௌசீல்யமும, ஸௌலப்யமும, ஜ்ஞானமும, சக்தியும்

வயா — இவற்றில, வாத்ஸல்யமாவது-வத்ஸத்தின பக்கல தேநு இருக்கும இருப்பு, அதாவது அதனுடைய தோஷத்தைப போக்யமாகக கொள்ளுகையும க்ஷீரத்தைக் கொடுத்து வளர்க்கையும், எதிரிட்டவரைக கொம்பிலும குளம்பிலுங் கொண்டு நோக்குகையுமிறே, அப்படியே, ஈசவரனும தோஷத்தைப போக்யமாகக கொண்டு, “ பாலேபோற சீர் ” என்கிற குணங்களாலே தரிப்பித்து, *கத்ருசந- ந்தயஜேயம* என்றும, * அபயம ஸாவபூதேபய * என்றும சொல்லுகிறபடியே அநுகூலா நிமித்தமாகவும ப்ரதிகூலா நிமித்தமாகவும நோக்கும. ஸ்வாமித்வமாவது-இவன விமுகனான தசையிலும விடாதே நின்று, ஸத்தையை நோக்கிக் கொண்டு போருகைக்கு ஹேதுவான ஒரு பந்த விசேஷம, அதாகிறது-உடைவனாயிருக்கு மிருப்பு, அதவேஷம தொடங்கிக் கைங்கர்ய பர்யந்தமாக உண்டான ஸவபாவ விசேஷங்களை யெல்லாம உண்டாக்குகிறது இந்த பந்தவிசேஷமடியாக ஸௌசீல்யமாவது- உபயவிபூதி யோகத்தாலும பெரிய பிராட்டியாரோட்டைச சேர்த்தியாலும நிரங்குசமாயிருக்கிற ஈசவர னுடைய மேன்மையையும தங்கள சிறுமையையும பார்த்து “ அவனெவவிடத்தான யானார் ” என்று பிறகாலியாதபடி எல்லாரோடும ஒக்க மேலவிழுந்து புரையறக கலக்கையும அது தன பேறாக இருக்கையும், எதிர்த தலையில அபேக்ஷையின்றியிலே இருக்கக் கலக்கையும், ஸௌல ப்யமாவது-கண்ணுக்கு விஷயமின்றிக்கேயிருக்கிற தான கண்ணாலே கண்டு ஆசரயிக்கலாம் படி எளியனாயிருக்கை. ஜ்ஞானமாவது—இச்சேதனனுக்குக் கழிக்கவேண்டும அநிஷ்டங்களையும கொடுக்க வேண்டும இஷ்டங்களையும நேராக அறிக்கைக்கு ஈடான ஸ்வயத்ரிக்த ஸமஸ்த பதார்த்தங்களையும ஒரு காலே அபரோக்ஷிக்கவல்ல அறிவு. சக்தியாவது-ஹேயரான நித்ய ஸம்ஸாரிகளை உபாதேயதமரான நித்யஸூரிகளோடு ஒருகோவையாக்க[illegible] ஸாமர்த்யம. இவற்றில வாத்ஸல்யாதிகள நாலும ஆசரயண ஸௌகர்யாபாதகம ஜ்ஞானாதி கள இரண்டும ஆசரித காரியாபாதகம, “ நிகரிலபுகழாய ” என்று தொடங்கி வாத்ஸல்யாதி கள நாலையுமிறே, ஆசரயணத்துக்கு உடலாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது. ஜ்ஞானசக்திகள இரண்டுஞ் சொன்னன இது, ப்ராப்தி பூர்த்திகளுக்கும உபலக்ஷணம, கார்யகரத்வத்துக்கு அவையும அபேக்ஷிதங்களாகையாலே. . .. (137)

138 ‘ இக்குணங்களுக்கு இவ்விடத்தில விநியோகங்கள எவை? ’ என்ன அருளிச் செய் கிறார் ‘ குற்றங்கண்டு ’ என்று தொடங்கி

மூ 138 குற்றங்கண்டு வெருவாமைக்கு வாத்ஸல்யம, காரியஞ் செய்யுமென்று துணிகைக்கு ஸ்வாமித்வம ; ஸ்வாமித்வங்கண்டு அகலாமைக்கு ஸௌசீல்யம ; கண்டு பற்றுகைக்கு ஸௌலப்யம, விரோதியைப போக்கித தன்னைக் கொடுக்கைக்கு ஜ்ஞானசக்திகள

வயா — அதாவது-ஆசரயணீயனான நமக்குள்ள இசசேதநன, தனதோஷததைப பாரதது அருசாமைக்கு உறுப்பு, தோஷத்தைப போக்யமாகக கொளளும வாதஸலயம 'நஙகாரயம செயயுமோ, செயயாதோ?' எனறு சஙகியாதே காரயம செயயுமெனறு விசவஸிக்கைக்கு உறுப்பு இழவு பேறு தனனதாமபடியான ஸவாமிதவம. உபயவிபூதிக்கும கடவனா யிருக்கும பெருமைக்கு பரகாசகமான ஸவாமிதவத்தைக கண்டு ஸவநிகாஷாநுஸநதாநததாலே அகலாமைக்கு உறுப்பு, தாழநினறவர்களோடே புரையறக் கலக்கும ஸவபாவமான ஸௌசீலயம ஆதீநதரியனெனறு பிறகாலியாமல கண்ணாலே கண்டு ஆசரயிக்கைக்கு உறுப்பு தனவடிவைச சக்ஷுாவிஷயமாக்குகையாகிற ஸௌலபயம, * ஸாவபாபேபயோ மோக்ஷயிஷயாமி * எனகிறபடியே பராபதிவிரோதியைபபோககி பராபபனான தனனை உபகரிக்கைக்கு உறுப்பு, பராபதாவான இவன கீழ நினற நிலையும மேல போககடியும அறிகைக்கும அறிநதபடியே செயது தலைக்கட்டுகைக்கும ஏகாநதஙகளான ஜஞாநசக்திகளெனகை (138)

139 ஸௌகாரயாபாதகஙகளான குண சதுஷகததிலும ஸௌலபயம பரதாநமாகையாலே, அநத ஸௌலபய காஷடையை அருளிசசெயகிறார 'இஙகுசசொனன' எனறு தொடஙகி

மூ 139 இங்குசசொனன ஸௌலபயததுக்கு எலலைநிலம அாசசாவதாரம

வயா — அதாவது, இபபததில ஆசரயண உபயோகியாகச சொனன ஸௌலபயததுக்கு ஸீமாபூமி "தமருகநத தெவவுருவம அவவுருவநதானே" எனகிறபடியே ஆச்ரிதா உகநதது ஒனறைத திருமேனியாகக கொண்டு ஸதா ஸநநிதி பணணியிருக்கும அாசசாவதாரமெனகை. .. .. (139)

140 இதுதனனை உபபாதிக்கிறார 'இதுதான' எனறு தொடஙகி

மூ. 140. இதுதான பரவயூஹ விபவங்கள போலனறிக்கே கணணாலே காணலாமபடி இருக்கும.

வயா :— அதாவது, இவவாசசாவதாரநதான தேசவிபரகருஷடததையாலே கணணுக்கு விஷயமாகாத பரவயூஹஙகளும, காலவிபரகருஷடததையாலே கணணுக்கு விஷயமாகாதபடி போன விபவமும போலனறிக்கே, ஆஸநநமாய அநவரதஸநநிதி பணணிககொணடிருக்கையாலே அநவரதம கணணாலே காணலாமபடி இருக்குமெனகை .. (140)

141 'இக்குணஙகளெலலாம அாசசாவதாரததிலே காணலாமோ?' எனன அருளிச செயகிறார 'இவையெலலாம நமக்கு நம பெருமாள பக்கலிலே காணலாம' எனறு.

மூ 141 இவையெலலாம நமக்கு நம பெருமாள பக்கலிலே காணலாம

வயா — அதாவது, ஸௌகாரயாபாதகமாகவும காரயாபாதகமாகவும சொனன இக்குணஙகள எலலாம இவை காணகையிலே அபேக்ஷையுடைய நமக்கு நமமுடைய பெருமாள பக்கலிலே காணலாமெனகை . .. (141)

142 பெருமாள பக்கலிலே இக்குணஙகளுக்கு பரகாசகஙகளா யுளளவறறைச சொலலி, 'இவறறுடனே நிறகிற நிலையே நமக்குத தஞசம' எனகிறார 'திருக்கையிலே' எனறு தொடஙகி.

மூ 142 திருக்கையிலே பிடிதத திவயாயுதஙகளும வைதது அஞசல எனற கையும், கவிதத முடியும. முகமும முறுவலும, ஆஸநபதமததிலே அழுததின திருவடிகளுமாய நிறகிற நிலையே நமக்குத தஞசம

வ்யா :— அதாவது, கார்யகரத்வ உபயோகியான ஜ்ஞாந சக்திகளுக்கு ப்ரகாசகமாம்படி திருக்கைகளிலே தரித்துக்கொண்டிருக்கிற சங்கசக்ராதி திவ்யாயுதங்களும், வாத்ஸல்ய ப்ரகாசகமாம்படி வைத்து அஞ்சலென்ற கையும், ஸ்வாமித்வ ப்ரகாசகமாகக் கவித்த முடியும், ஸௌசீல்ய ப்ரகாசகமான முகமும் முறுவலும், அணைவாகக்கண்டு பற்றலாம்படியான ஸௌலப்யப்ரகாசகமான ஆஸநபத்மத்திலே அழுத்தின திருவடிகளுமாய்க் கொண்டு எழுந்தருளி நிற்கிற நிலையே அநந்யகதிகளான நமக்கு ரக்ஷகமென்கை (142)

143 உபாய உபேய நிஷ்டர்க்கு அபேக்ஷிதமான ஆகாரங்கள் இரண்டும் கீழ்ச்சொன்னபடியே நிற்கிற திருமேனியிலே தோற்றும் என்கிறார் 'ரக்ஷகத்வ போக்யத்வங்கள் இரண்டும் திருமேனியிலே தோற்றும்' என்று

மூ. 143 ரக்ஷகத்வ போக்யத்வங்கள் இரண்டும் திருமேனியிலே தோற்றும்.

வ்யா :— அதாவது, ரக்ஷணபரிகரமான திவ்யாயுதங்களோடும் ரக்ஷணத்துக்குக் கவித்த முடியோடுங் கூடியிருக்கையாலே ரக்ஷகத்வம் தோற்றுகையாலும் "அணியாராழியுஞ் சங்கமுமேந்தும்" "முடிச்சோதியாயுனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ" என்கிறபடியே அவைதானே அழகுக்கு உடலாய் வைத்தஞ்சல் என்ற கையும் முகமும் முறுவலும் ஆஸநபத்மத்திலே அழுத்தின திருவடிகளும் ஒரொன்றே அழகுக்கு எல்லை நிலமாயிருக்கையாலே போக்யத்வம் தோற்றுகையாலும், இரண்டும் திருமேனியிலே ப்ரகாசிக்கும் என்கை. ஆக, நாராயண பதார்த்தத்தை அருளிச் செய்தாராயிற்று ... (143)

144 இனி, 'சரணௌ' என்கிற பதத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார் 'சரணௌ—திருவடிகளை' என்று

மூ. 144. சரணௌ—திருவடிகளை.

145 இந்த த்விவசனத்தாற் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறார் 'இத்தால்' என்று தொடங்கி.

மூ. 145. இத்தால் சோத்தியழகையும் உபாயபூர்த்தியையும் சொல்லுகிறது.

வ்யா — அதாவது, 'சரணௌ' என்று இரண்டு திருவடிகளையும் சொல்லுகிற இத்தால், "இணைத்தாமரையடி" என்கிறபடியே இரண்டு தாமரைப்பூவை நிரைத்து வைத்தாற் போலேயிருக்கிற சேர்த்தியழகையும், த்விவசநம் இரண்டுக்கு மேல் மற்றொன்று புகுர ஸஹியாமையாலே ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமான உபாயபூர்த்தியையுஞ் சொல்லுகிறதென்கை. (145)

146 இனி, உபாயத்வ ஏகாந்தமான இதன் குணத்திகயத்தை அருளிச் செய்கிறார் 'பிராட்டியும்' என்று தொடங்கி

மூ. 146 பிராட்டியும் அவனும் விடிலும் திருவடிகள் விடாது; திண்கழலாயிருக்கும்.

வ்யா :— அதாவது ஸ்ரீமத்பதத்திலே புருஷகாரபூதையாகச் சொன்ன பிராட்டியும் அவள்தானே சித்குரைக்கிலும் "என்னடியார் அதுசெய்யார்" என்னும்படி நாராயணபதத்திற் சொன்ன குணவிசிஷ்டனான அவனும் கை விடிலும் திருவடிகள் தன் வைலக்ஷண்யத்தாலே துவக்கிக்கொள்ளுகையாலே கைவிடாது, "வண்புகழ்நாரணன் திண்கழல்" என்கிறபடியே பற்றினாரை நழுவவிடாதே திண்மையை யுடைத்தாயிருக்கும் என்கை (146)

147. இந்தக் குறைதிகயத்தைப் பற்றவுமன்றிக்கே, இவன் தன் ஸ்வரூபாநுகுணமும் திருவடிகளிலே இழிகை யென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் 'சேஷிபக்கல' என்று தொடங்கி

மூ. 147 சேஷிபக்கல சேஷபூதன் இழியும் துறை, பரஜை முலையிலே வாய்வைக்குமாபோலே

வ்யா — அதாவது-சேஷிபக்கல் ஆச்ரயிக்க இழியும் சேஷபூதன் தன் ஸ்வரூபாநுகுணமாக இழியுந்துறை திருவடிகள், ஸ்தநந்தயப்ரஜை தாயினுடைய அவயவமெல்லாங் கிடக்கத் தனக்கு வகுத்ததாயுள்ள முலையிலே வாய்வைக்குமாபோலே யென்கை (147)

'திருவடிகளைச் சொன்ன இது திருமேனிக்கு உபலக்ஷணம்' என்கிறார் மேல் 'இத்தால்' என்று தொடங்கி

மூ. 148 இத்தால், பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய்க் குணப்ரகாசகமுமாய் சிசுபாலனையும் அகப்படத்திருத்திச் சோத்துக்கொள்ளும் திருமேனியை நினைக்கிறது

வ்யா — அதாவது 'சரணௌ' என்று விக்ரஹ ஏகதேசமான திருவடிகளைச் சொன்ன இத்தால் "திருவிருந்த மார்வன்" என்னும்படி ஸ்ரீமத்பதத்தில் சொன்ன புருஷகார பூதையான பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய், நாராயணபதத்தில் சொன்ன குணங்களுக்கு ப்ரகாசகமாய், "பலபல நாழஞ்சொல்லிப் பழித்த சிசுபாலன்" என்கிறபடியே ப்ரத்வேஷ பரனாய் நிந்தோக்திகளைப் பண்ணித்திரிந்த சிசுபாலனையும் உட்பட "அலவலைமை தவிர்த்த அழகன்" என்கிறபடியே தன்னழகாலே த்வேஷாதிகள் போம்படி திருத்தி "திருவடி தாடபாலடைந்த" என்கிறபடியே சோத்துக்கொள்ளும் ஸ்வபாவத்தையுடைத்தான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை நினைக்கிறது என்கை (148)

149 அநந்தரம், சரணபதார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'சரணம்' என்று தொடங்கி.

மூ 149. சரணம்-இஷ்டப்ராப்திக்கும் அநிஷ்ட நிவாரணத்துக்கும் தப்பாத உபாயமாக

வ்யா — அதாவது, *உபாயே க்ருஹ ரக்ஷித்ரோச் சப்தச்சரணமித்யயம் வர்த்ததே ஸாம்ப்ரதந்த்வேஷ உபாயார்த்தைக வாசக* என்கிறபடியே சரணசப்தம் ரக்ஷிதாவுக்கும் க்ருஹத்துக்கும் உபாயத்துக்கும் வாசகமேயாகிலும், இவ்விடத்தில் உபாயத்துக்கே வாசகமாகையாலும், உபாய க்ருத்யம் இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்தி பரிஹார காரணமாகையாலும், இஷ்டப்ராப்திக்கும் அநிஷ்ட நிவாரணத்துக்கும் தப்பாத உபாயமாக என்று இப்பதத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார். இஷ்டாநிஷ்டங்கள் தாம் இன்னதென்னுமத்தைப் பரந்தபடியிலே விஸ்தரேண அருளிச்செய்தார் ஸ்ரீய:பதிப்படியிலும் "அநிஷ்டமாகிறது - அவித்யையும், அவித்யா கார்யமான ராகத்வேஷங்களும், புண்ய பாபரூபமான கர்மங்களும், தேவாதி சதுர்வித சரீரங்களும், ஆத்யாத்மிகாதி து:க்கபரம்பரைகளும், இஷ்டமாகிறது அர்ச்சிராதி மார்க்க கமநமும், பரமபத ப்ராப்தியும், பரமாத்மதர்சநமும், குணாநுபவகைங்கர்யங்களும்" என்று ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்தார், ஆகையால், இவ்விடத்திலும் அவை வக்தவ்யங்கள் (149)

150 கீழ் நிர்த்தேசித்த வஸ்துவை உபாயமாகச் சொன்னதின் தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இத்தால், ப்ராப்யந்தானே ப்ராபகம் என்கிறது) என்று

மூ. 150 இததால், பராபயந தானே பராபகம எனகிறது

வ்யா :— அதாவது கீழசசொனன விஷயததை உபாயமாகச சொலலுகிற இததால் பராபய வஸதுதானே பராபகம என னுமிடதை சொலலுகிறது எனகை (150)

151 'கீழ பராபயபரஸங்கம உணடோ?' என்ன அருளிச செயகிறா 'கீழசசொனன மூனறும பராபயமிறே' எனறு.

மூ. 151 கீழசசொனன மூனறும பராபயமிறே.

வயா — அதாவது, ஸமஸதபதமான பூரவபதததிற சொனன லக்ஷமீவிசிஷடதவமும, கலயாணகுணயோகமும, திவயமங்கள விக்ரஹோபேததவமும ஆகிற மூனறும, *சரியா ஸார்ததம ஆஸதே* *ஸாவான காமாந அசநுதே* *ஸதா பசயநதி* எனறு இவனுககு அநுபவவிஷயமாகச சொலலபபடுகிறவையாகையாலே பராபயமிறே யெனகை (151)

152 'ஆனால், இததை உபாயமாககுகிறதுதானென?' என்ன, அருளிச செயகிறா 'இவன செயலறுதியாலே உபாயமாககுகிறானிததனை' எனறு

மூ 152. இவன செயலறுதியாலே உபாயமாக்குகிறானித்தனை

வ்யா .— அதாவது, அகிஞசநனய அநநயகதியாயிருககிற இவன தன செயல மாடசி யாலே, போகயமான பாலை மருநதாககுவாரைபபோலே, பராபயமானது தனனையே பராபக மாககுகிறானிததனையெனகை (152)

153 இதுதனனாலே இவவுபாயததுககு ஓரதிசயம சொலலுகிறது எனகிறா 'சரணௌ சரணம எனகையாலே' எனறு தொடங்கி

மூ. 153. "சரணௌ சரணம" எனகையாலே, உபாயாநதர வயாவருததமான உபாயம எனகிறது

வயா :— அதாவது, 'சரணௌசரணம' எனறு பராபய வஸ்து தனனையே பராபகமா கச சொலலுகையாலே, பராபயமவேறும தான வேறுமாயிருககும உபாயாநதரங்களிற காட் டில வயாவருததமான உபாயம இது என னுமிடம சொலலுகிறது எனகை (153)

154 அநநதரம, கரியாபதததுககு அாததம அருளிச செயகிறா 'பரபதயே-பறறு கிறேன' எனறு

மூ. 154. பரபதயே - பற்றுகிறேன

வ்யா — இபபதம 'பத-கதௌ' எனகிற தாது ஸிததமாகையாலே கதிவாசியாகையா லும, உததமனாகையாலும 'பறறுகிறேன' எனறு இதுககு அாததம அருளிசசெயகிறா (154)

155 'இதுதான மாநஸவாசிக காயிக ரூபையான தரிவித கதியையும காடடவறறாகை யாலே, அதில எநத கரணததால உணடான பறறுதலைச சொலலுகிறது?' என்ன அருளிச செயகிறா 'வாசிகமாகவும' எனறு தொடங்கி

மூ 155 வாசிகமாகவும காயிகமாகவும பற்றினாலும பேறறுககு அழிவிலலை (இழவிலலை); 'ஜ்ஞாநாந மோக்ஷம' ஆகையாலே, மாநஸமாககககடவது.

வ்யா — அதாவது * பவ சரணம் * இதயாதிப படியே ரக்ஷிக்க வேணும் என்று ப்ரார்த்திகைகயாகிற கேவலவாசிகமாகவும * அஞ்ஜலி பரமா முத்ரா க்ஷிப்ரம தேவப்ரஸாதிநீ * என்கிறபடியே பகவத ப்ரஸாத ஹேதுபூதமான அஞ்ஜலியை ப்ரயோகித்தல, நிஷாத காகாதிகளைபபோலே ரக்ஷகவஸது இருநத இடத்தே வருதல செய்கையாகிற கேவலகாயிகமாகவும பற்றினாலும பலஸித்திககு அழிவில்லை * ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷ * என்கிறபடியே, ஜ்ஞானத்தாலே மோக்ஷம என்கையாலே, மாநஸமான பற்றுதல (ஆகக கடவது) என்கை, அதாவது ஒரு புததிவிசேஷம இநத புததி விசேஷந்தன்னைப பரநதபடியிலே விஸதரேண அருளிச செய்தார சரிய பதிபபடியிலும, "இநத புததி விசேஷமாகிறது அநந்யார்ஹசேஷத்வ ஜ்ஞானகாரயமாய, இதரோபாயவ்யாவருத்தமாய, பகவத்ரக்ஷகத்வாநுமதிரூபமாய, ஸகருதநுஷ்டேயமாய, வ்யபிசாரவிளம்ப விதுரமாய, ஸாவாதிகாரமாய, நியமசூந்யமாய, அநதிமஸமருதி நிரபேக்ஷமாய, ஸூசகமாய, யாசஞாகாபபமாய, தருடாத்யவஸாய ரூபமாய இருபபதொரு ஜ்ஞானவிசேஷம" என்று அருளிச செய்தார ஆகையால, இவவிடத்தே அதுவும அநுஸநதேயம (155)

156 இபபடி மாநஸமாத்ரமே அமையுமோ? "சிநதையாலும" இதயாதிப்படியே 'தரிவித கரணத்தாலும் ஸவீகரிககவேண்டாவோ?' என்ன அருளிசசெய்கிறார 'உபாயம அவஜ்ஞையாலும' என்று தொடங்கி.

மூ 156. உபாயம அவஜ்ஞையாலும், இவை நேரே உபாயம் அல்லாமையாலும், இம்மூன்றும வேணும என்கிற நிர்ப்பந்தம் இல்லை.

வ்யா —அதாவது, பலஸித்திககு உபாயம, பற்றபபடுகிற ஈசவரனுகையாலும் கரணத்ரயத்தாலும உண்டான பற்றுதல்களான இவை ஆபாதப்ரதீதியில உபாயமபோல தோற்றிக கழியுண்டு போமதொழிய, ஸாக்ஷாத உபாயம அல்லாமையாலும பலஸித்திககு அத்யவஸாயாத்மகமான ஸவீகாரம ஒன்றுமேயமையும, இமமூன்றும வேணும என்கிற நிர்பபந்தம இல்லை என்கை அதவா, இபபடி ஓரானறிலே ஒதுககிசசொல்லுகிறதென, தரிவிதகரணத்தாலும பற்றுதலைச சொன்னாலோவென்ன. 'உபாயம' இதயாதியாலே அருளிசசெய்கிறாராகவுமாம. அபபோதைக்கு ஒரொன்றே அமையும, இமமூன்றும வேணும என்கிற நிர்பபந்தம இல்லை என்கை நிர்பபந்தம இல்லை என்கையாலே, இநத ஸவீகாரம தரிவிதகரணத்தாலும உண்டானாலும குறையில்லையென்னுமிடம தோற்றுகிறது. "இபபரபத்நம கரணத்ரயத்தாலும உண்டாகவுமாம, ஏககரணத்தாலே உண்டாகவுமாம, பலஸித்திககுக குறையில்லை அதிகாரிபூர்த்திககுக கரணத்ரயமும வேணும பலஸித்திககு ஏககரணமே அமையும உபாயபூர்த்திககு சரிய பதித்வமும, வாதஸல்யாதி குணயோகமும, திவ்யமங்கள விக்ரஹமும அபேக்ஷிதமாயிருககிறாபபோலே, அதிகார(ரி)பூர்த்திககுக கரணத்ரயமும அபேக்ஷிதமாயிருககும" என்றிறே பரநதபடியில இவர் தாம அருளிச செய்தது ... (156)

157 * ஸகருதேவஹிசாஸத்ரார்த்த க்ருதோயம தாரயேநநரம * * ஸகருதேவ ப்ரபந்நாய * இதயாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே ப்ரபத்தி ஸகருதகரணீயையாயிருகக, வர்த்தமாநமாகச சொல்லுகிறது ஏதுககாக?' என்ன, அருளிசசெய்கிறார 'வர்த்தமாந நிர்த்தேசம' என்று தொடங்கி.

மூ. 157. வர்த்தமாந நிர்த்தேசம் - ஸதவம் தலையெடுத்து அஞ்சினபோது அநுஸந்திக்கைககாக

வ்யா — அதாவது, * லோகவிக்ராநத சரணௌ சரணம தேவராஜமவிபோ * "நின்னடியிணை அடைந்தேன" "அடிககீழமர்ந்து புகுந்தேன" என்கிறபடியே சொல்லாதே

'பரபத்யே' என்று வர்த்தமானமாகச் சொல்லுகிறது ப்ரக்ருதியோடேயிருக்கிற இவன் ரஜஸ்த மஸ்ஸுக்களாலே கலங்கி உபாயாபாயங்களில் ஏதேனும் ஒன்றிலே அந்வயித்து, பின்னை ஸத்வம் தலையெடுத்து அநுதாபம் பிறந்து பயப்பட்ட காலத்திலே * ப்ராயச்சித்திரியம் ஸாத்ர யத்புநச்சரணம் வ்ரஜேத் * என்கிறபடியே ப்ரபத்தியொழிய அதுக்குப் பரிஹாரம் இல்லாமை யாலும், அதுதான் ஸக்ருத் கர்த்தமானபின்பு புநக்கரணம் ஆகாமையாலும், பூர்வப்ரபத்தந்தை அநுஸந்திக்கைக்காகக் கொழுந்துபடக் கிடக்கிறதென்கை (157)

158 இன்னமும் இவ்வர்த்தமாநத்துக்குச் சில ப்ரயோஜநங்களை அருளிச் செய்கிறார் 'உபாயாந்தரங்களில்' என்று தொடங்கி.

மூ 158 உபாயாந்தரங்களில் நெஞ்சு செல்லாமைக்கும், காலக்ஷேபத்துக்கும் இனிமையாலே விடவொண்ணாமையாலும் நடக்கும்

வ்யா :— அதாவது, பூர்வவாஸனையாலே அவசமாக உபாயாந்தரங்களிலே மநஸ்ஸு செல்லாமைக்காகவும், இவ்வநுஸந்தாநத்தாலொழியப் போதுபோக்க அரிதாகையாலே கால க்ஷேபத்துக்காகவும், இதினுடைய ரஸ்யதையாலே விடமாட்டாமையாலும், இவ்வநுஸந்தாநம் இடைவிடாமல் நடக்கக் கடவதாயிருக்குமென்கை (158)

159 'இங்ஙனன்றிக்கே, பலஸித்திக்குப் பலகாலும் அநுஸந்திக்கவேணுமென்றாலோ?' என்ன, அருளிச் செய்கிறார் 'பேற்றுக்கு' என்று தொடங்கி

மூ. 159 பேற்றுக்குப் பலகாலும் வேணுமென்று நினைக்கில் உபாயம் நழுவும்.

வ்யா — அதாவது, கீழ்ச்சொன்ன ப்ரயோஜநங்களுக்காகவன்றிக்கே பேற்றுக்கு உறுப் பாகப் பலகாலும் அநுஸந்திக்கவேணுமென்று ப்ரதிபத்திபண்ணில், ஸஹாயாந்தர ஸமஸ்ஹ காஸஹமான ஸித்தோபாயம் சண்றகயிறுகண்ட ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம்போலே தன்னைக்கொண்டு நழுவுமென்கை ஆக பூர்வ வாக்யத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்தாராயிற்று (159)

160 இனி, உத்தரவாக்யத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக உபக்ரமிக்கிறார் 'உத்தர வாக்யத்தாலே ப்ராப்யஞ் சொல்லுகிறது' என்று

மூ 160 உத்தர வாக்யத்தாலே ப்ராப்யம் சொல்லுகிறது.

வ்யா — ப்ராப்யமாவது, ச்ரிய:பதியாய் ஸர்வஸ்வாமியாய் இருக்கிற ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிற் பண்ணும் கைங்கர்யம் (160)

161 ப்ராப்யகவரணாநந்தரம் ப்ராப்யம் சொல்லுகிற இதுக்கு அபிப்ராயம் அருளிச்செய்கிறார் 'ப்ராப்யாந்தரத்துக்கு அன்றென்கை' என்று

மூ. 161. ப்ராப்யாந்தரத்துக்கு அன்றென்கை

வ்யா :— பூர்வவாக்யத்தில் ப்ரதிபாதிதமான ஸாதநம் பல சதுஷ்டய ஸாதாரணம் ஆகையாலே, கீழ்ப்பண்ணின ப்ராப்யகவரணம் ப்ராப்யாந்தரத்துக்கு அன்று என்னுமிடஞ் சொல்லுகை இப்போது ப்ராப்யம் சொல்லுகிற இதுக்கு ப்ரயோஜனம் என்றபடி (161)

162 'ப்ராப்யாந்தரங்களை விட்டு இந்த ப்ராப்யத்தை அபேக்ஷிக்க வேண்டுவானென்ன?' என்கிறசங்கையிலே அருளிச் செய்கிறார் 'உபாயாந்தரங்களை விட்டு' என்று தொடங்கி.

மூ 162 உபாயாநதரஙகளைவிடடுச சரமோபாயததைப பறறிறுபபோலே, உபேயாநதர மான ஐசவாய கைவலயஙகளைவிடடு எலலையான பராபயததை ஆததிககிறது.

வயா .— அதாவது, உபாயவரணம பணணுகிறவளவில அநநயசரணதவரூபமான ஸவரூபததுககு அநுகுணமாகக காமஜஞாநபகதிகளாகிற உபாயாநதரஙகளை விடடுச சரம மான ஸிததோபாயததைப பறறிறுபபோலே உபேயபராததஙை பணணுகிறவளவிலும அநநயபோகதவரூபமான ஸவரூபததுககு அநுகுணமாக உபேயாநதரமான ஐசவாய கைவலயஙகளை விடடுச சரமமான பராபயததை ஆததிககிறது எனகை (162)

163 நினைவறியும ஈசவரனபககல பராததனை மிகையெனறிருபபார பணணும பரச னததை அநுவதிககிறார 'இவன ஆததிககவேணுமோ? ஸாவஜஞன இவன நினைவறியானோ? எனனில' எனறு

மூ 163 இவன ஆததிககவேணுமோ? ஸாவஜஞன இவன நினைவறியானோ எனனில

164 அதுககு உததரம அருளிசசெயகிறார 'இவன பாசுரஙகேடடவாறே திருவுளளமுகக கும' எனறு

மூ 164. இவன பாசுரஙகேடடவாறே திருவுளளமுகக்கும்.

வயா — அதாவது ருககணதையாலே சோறறில ஆசையறறுக கிடநத பரஜை ரோகந தீரநது பசிவிளைநது 'சோறு' எனறு அபேக்ஷிககும பாசுரஙகேடடால பெறறதாய உககுக மாபோலே, அநாதிகாலம பராபயாநதரபராவணயமாகிற நோயகொணடு இநத பராபயத தில நசையறறுக கிடநதவன இதிலே ருசி பிறநது தன பககலிலே வநது இததை அபேக்ஷிக கிற பாசுரஙகேடடவாறே, சேஷியான அவன திருவுளளம உககும; அதுககாக ஆததிககிறு னிததனையெனகை (164)

165. இனி, இவவாகயததுககு பரதிபதம ஆததம அருளிச செயவதாகத திருவுளளம் பறறி, பரதமபததததை உபாதாநம பணணுகிறார 'ஸ்ரீமதே' எனறு

மூ. 165. ஸ்ரீமதே – பெரியபிராடடியாரோடே கூடியிருந்துள்ளவனுக்கு.

வயா — அதுககு ஆததம அருளிசசெயகிறார 'பெரிய பிராடடியாரோடே கூடி யிருநதுளளவனுககு' எனறு இஙகும ஸ்ரீசபதததுககுப பூாவாகயததிற சொனன வயுதபத திதவயமும அதில ஆததபூம மதுபாததமான நிதய யோகமும அநுஸநதேயம. (165)

166 இரணடிடததிலும நிதயயோகம ஒததிருககச செயதே அவவவதசாநுகுணமாக இவளிருககுமிருப்பை அருளிச செயகிறார 'அவன உபாயமாமிடததில' எனறு தொடஙகி.

மூ. 166. அவன உபாயமாமிடததில தான் புருஷகாரமாயிருக்கும்; அவன் ப்ராபயனுமிடததில தான பராபயையுமாயக கைங்காயவாதத்தையுமாயிருக்கும்.

வயா .— அதாவது, அவன சேதநாககு அநிஷ்டநிவருததி இஷடபராபதிகளுககு உபா யமாமிடததில ஸஹயாநதர ஸமஸாககததை ஸஹியாமையாலே தான உபாய பாவததில அநவயமினறிககே, ஸாபராத சேதநருடைய அபராதஙகளைப பாரதது அவன சீறுமளவில், அததை ஸஹிதது அஙகீகரிககுமபடியாகப பணணும புருஷகாரமாயிருககும; அவன சேதநாக் குககைஙகாய பரதிஸமபநதிதயா பராபயனுமிடததில, அவனோபாதி கைஙகாயபரதிஸமபநதிநி

யாயககொணடுதான பராபயையுமாய, இவாகள செயயும கைஙகாயததை அவன திருவுளளததிலே ஒனறு பததாகப படுததி உகபபிககையாலே, கைஙகாய வாததகையுமாயிருககுமெனகை இது தனனைப பரநதபடியிலே ''பூாவவாகயததில ஸ்ரீமசசபதம சேதநருடைய அபராததததையும், ஈசவரனுடைய ஸவாதநதாயததையுங கணடு, 'இவாகள அவனுடைய கரோததுககு விஷயபூதராய நசிததுபபோகாதே, அவனைககிட்டி உஜ்ஜீவிததுப போகவேணும்' எனறு ஸாபராதரான சேதநரை ஈசவரனோடே சேரககைககாக எனறுமொகக விடாதேயிருககுமிருபபைச சொலலுகிறது, இஙகுததை ஸ்ரீமசசபதம கைஙகாய பரதிஸமபநதிதவததைப பறறவும், இவாகள பணணுங கைஙகாயததை ஈசவரன திருவுளளததிலே ஒனறு பததாகப படுததுகைககாகவும், அநுபவவிசசேதததில தனககு ஸததாஹாநி பிறககுமபடி இருககையாலே நிரநதர ஸமசலேஷததுககாகவும், அவனை க்ஷணகாலமும பிரியாதே ஸாவகாலமும ஸமசலிஷடையாயிருககுமிருபபைச சொலலுகிறது'' எனறு விஸதரேண அருளிசசெயதாா. (166)

167 திருமநதரததில உததரபதததுககு இவவுததரவாகயம விவரணமாயிருககிறபடியை அருளிசசெயகிறாா 'இதிலே' எனறு தொடஙகி.

மூ 167. இதிலே திருமந்தரத்தில சொனன பராபயததை விசதமாக அநுஸந்திக்கிறது.

வயா — அதாவது, கைஙகாயபரதிஸமபநதி ஒரு மிதுநமெனனுமிடததை சாபதமாக பரதிபாதிககிற இநத வாகயததிலே, திருமநதரததில 'நாராயணாய' எனறு கைஙகாய பரதிஸமபநதி ஒருமிதுநமெனனுமிடம ஆாததம ஆகையாலே அவிசதமாகசசொனன பராபயத்தை விசதமாக அநுஸநதிககிறதெனகை அஙகு, 'நாராயணனுககே அடிமை செயயப் பெறுவேணுகவேணும' எனகிற இவவளவொழிய, 'அடிமை கொளளுமவன ஸ்ரீமானாகவேணும' எனறும, 'அடிமை செயயுமவன நிாமமனாகவேணும' எனறும சொலலாமையாலும, அவை இரணடும இஙகுச சொலலுகையாலுமிறே, அநதபபதததுககு இவவாகயம விவரணமாயிறறு.

168. இமமிதுநததுககே அடிமை செயயவேணும எனகிற நிாபபநதநதானென?' என்ன அருளிசசெயகிறாா 'இளையபெருமாளைபபோலே' எனறு தொடங்கி.

மூ. 168. இளையபெருமாளைபபோலே இருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமைசெயகை முறை.

வ்யா .— அதாவது, *பவாமஸது ஸஹவைதேஹயா கிரிஸாநுஷு ரமஸயதே-அஹம ஸாவம கரிஷயாமி ஜாகரதஸ ஸவபதசச தே* எனறு பெருமாளும பிராடடியுமான சோததியிலே அடிமைசெயத இளையபெருமாளைபபோலே, இருவருமான சோததியிலே அடிமைசெயகை இவவாதமாவுககு ஸவருபபராபதம எனகை. மிதுந சேஷதவம ஸவருபமானால மிதுந கைஙகாயமிறே ஸவருபபராபதம (168)

169 இனனமும அசசோததியிலே அடிமைசெயயுமளவிலுளள வாசியை அருளிசசெயகிறாா 'அடிமை' எனறு தொடஙகி.

மூ. 169 அடிமைதான் ஸிதததிப்பதும ரஸிபபதும் அச்சேர்த்தியிலே.

வயா .- அதாவது, ஸவதநதரனான ஈசவரன உபேக்ஷியாமல கைஙகாயங்கொண்டருளும்படி பணணுமவள இவளாகையாலே * ஸீதாமுவாச * * ஸீதா ஸமக்ஷம காகுதஸதமிதமவசநம அபரவீத * எனறு இவள முனனிலையாகத தமமுடைய ஸவருபாநுருபமான அடிமையை அபேக்ஷிததுபபெறற இளையபெருமாளைபபோலே இவன பராததிககிற அடிமைதான ஸிததிபபதும, மாதாபிதாககள இருவருமான சோததியிலே சுசருஷைபணணும புதரனுககுபபோலே, செயகிற அடிமைதான ரஸிபபதும பிராடடியுமவனுமான சோததியிலே எனகை. (169)

170 இனி, இரண்டாம பததததை உபாதாநம பணணுகிறார 'நாராயணுய' எனறு அதுககு அாததம அருளிசசெயகிறார, 'ஸாவசேஷியாயுள்ளவனுககு' எனறு

மூ 170 நாராயணுய – ஸாவசேஷியாயுள்ளவனுககு

வயா — நாராயணததவம, உபயவிபூதி நாததவமாகையாலே, ஸாவசேஷியாயுள்ளவனுககு எனகிறார கைஙகாய பரதிஸமபநதியான சேஷியிறே (170)

171 கைஙகாயநதான அநுபவஜநித பரீதிகாரிதமாகையாலும, அநத பரீதிதான அநுபாவய விஷயாதீநையாகையாலும, அநுபாவய விஷயம சொலல வேணடுகையாலே அருளிசசெயகிறார 'இதிலே திருமேனியையும குணஙகளையும சொலலும' எனறு

மூ. 171. இதிலே திருமேனியையும குணஙகளையும் சொலலும.

வயா — அதாவது, கைஙகாயபரதிஸமபநதியைச சொலலுகிற இபபதததிலே, கைங்காயததுககுப பூாவபாவியா யிருககும அநுபவததுககு விஷயமான திவயமஙகள விகரஹததையும, கலயாண குணஙகளையும சொலலும எனகை

* ஸதாபசயநதி * எனறும, * ஸோசநுதே ஸாவாந காமாந * எனறும இதயாதிகளிற சொலலுகிறபடியே திவயமஙகள விகரஹமும கலயாண குணஙகளும, * ரஸம ஹயேவாயம லபதவாநநதீ பவதி * எனகிற ஸவரூபததோபாதி கைஙகாய வாததகஙகளுமாய போகயஙகளுமாயிறே இருபபது, 'குணஙகள' எனறு ஸாமாநயேந சொலலுகையாலே ஜ்ஞாநசகதயாதி குணஙகளோடு வாதஸலயாதி குணஙகளோடு சௌாயாதி குணஙகளோடு வாசியற எலலாக குணஙகளும அநுபாவயஙகளாயிருககையாலே பூாவவாகயததில நாராயணபதததில உபாயவரணததுககு உபயுகததயா அநுஸநதேயஙகளான குணவிசேஷஙகளும இபபதததில பராபயதயா அநுஸநதேயஙகள, ஆசரயமான ஸவரூபததுககு ஆகாரததவயமுணடாயிருககிறுப போலே, ஆசரயிகளான குணவிசேஷஙகளுககும ஆகாரததவயமும உணடாயிறேயிருபபது இவையெலலாம பரநதபடியிலே அருளிச செயதாா .. (171)

172. இனி, இபபதததுககுத தாதபாயம இனனதிலே என்கிறார 'சேஷிதவததிலே நோககு' எனறு.

மூ. 172. சேஷித்வத்திலே நோக்கு.

வயா :— அதாவது, அநுபாவயதவம அவிசிஷடமாகையாலே ஸகலகுணஙகளும் பரதிபாதிதமாயிருநததேயாகிலும், சதுாததயமசததில சொலலுகிற வருததிவிசேஷததுககு மிகவும அநதரஙகமாயிருபபது சேஷிதவமாகையாலே, அதிலே இபபதததுககு நோககெனகை (172)

173 இநதசேஷிதவ கதநதததுககு பரயோஜன மருளிசசெயகிறார 'பராபதவிஷயததில கைஙகாயமிறே ரஸிபபது' எனறு

மூ. 173. பராபதவிஷயத்தில் கைங்கர்யமிறே ரஸிப்பது.

வயா :— அதாவது, * ஸாவம பரவசம துஃககம * எனறும, * ஸேவா சவவருததி.* என்றும் சொலலுகிறபடியே நிஷிததமான அபராபத விஷயததில கைஙகாயமபோலனறிககே, * சசாயா வா ஸதவ மநுசசசேத * எனறும, * ஸா கிமாததம ந ஸேவயதே * எனறும சொலலு

கிறபடியே விஹிதமான ப்ராப்தவிஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யமிறே இவனுக்கு ரஸிப்பது என்கை ... . (173)

174 இனி, இப்பதத்தில் விபக்தயம்சத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார் 'இந்த சதுர்த்தி' என்று தொடங்கி.

மூ 174. இந்த சதுர்த்தி, கைங்கர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது.

வ்யா.— அதாவது, சேஷத்வ ஜ்ஞாநகார்யமான உபாய பரிக்ஹத்துக்கு அநந்தரம் ப்ராப்தமாயுள்ளதாகையாலே, தாதர்த்ய ப்ரதிபாதகமன்றிக்கே, இந்த சதுர்த்தி, பரிகர ஹித்த உபாயத்தினுடைய பலமான கைங்கர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறதென்கை. கைங்கர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கையாவது, கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையை ப்ரதிபாதிக்கை கைங்கர்யமாவது, பகவந் முகவிகாஸ ஹேதுவான வ்ருத்தி விசேஷம் இக்கைங்கர்யந்தான் *ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே* என்றும் *நம இத்யேவ வாதிந* என்றும், *யேந யேந தாதா கச்சதி தேநதேந ஸஹ கச்சதி* என்றும் இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே வாசிககாயிக ரூபமாயிருக்கும் ... . (174)

175. 'இக்கைங்கர்யம் ப்ரார்த்தநீயமாகில் காதாசித்க மாகாதோ?' என்ன, அருளிச் செய்கிறார் 'கைங்கர்யந்தான் நித்யம்' என்று

மூ. 175. கைங்கர்யந்தான் நித்யம்.

வ்யா.— அதாவது, சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலும், *அகிஞ்சித்கரஸ்ய சேஷத்வாநுபபத்தி* என்கிறபடியே கிஞ்சித்கார அபாவத்தில் அதுதான் அநுபபந்நமாகையாலும் கைங்கர்யம் ஆத்மாவுக்கு நித்யமென்கை ஆகையாலிறே, *நித்யகிங்கர ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி* என்றும், *நித்யகிங்கரோ பவாநி* என்றும் ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்தது (175)

176 'நித்யமா யிருக்குமாகில் ப்ரார்த்திக்கவேணுமோ?' என்ன அருளிச் செய்கிறார் 'நித்யமாக ப்ரார்த்தித்தே பெறவேணும்' என்று

மூ. 176. நித்யமாக ப்ரார்த்தித்தே பெறவேணும்

வ்யா — அதாவது, விஷயம் உத்துங்கமாயிருக்கையாலும், ஆச்ரித பூதஜ்ஞ சேதநன் அத்யந்த பரதந்த்ரனாயிருக்கையாலும் ப்ரார்த்தநாவிசேஷம் இல்லாதபோது கைங்கர்யம் ஸித்தியாமையாலும், நித்யமாக ப்ரார்த்தித்தே பெறவேணும் என்கை (176)

177. இது நித்யப்ரார்த்தநீயமாகைக்கு நிதாநத்தை அருளிச் செய்கிறார் 'சேஷிக்கு' என்று தொடங்கி

மூ 177. சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைக்கை சேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபலாபமும், ப்ராப்யமும்

வ்யா.— அதாவது, *நாகிஞ்சித்குர்வதச்சேஷத்வம்* என்கிறபடியே சேஷிக்கு அதிசயகரமல்லாத வஸ்துவுக்கு சேஷத்வம் இல்லாமையாலே, சேஷியான ஈச்வரனுக்குத் தனனுடைய வ்ருத்தி விசேஷங்களாலே பரீதிரூபமான அதிசயத்தை விளைக்கை சேஷபூதனானவனுக்குத் தன் ஸ்வரூபலாபமுமாய், அவனுடைய முகோல்லாஸாநுபவத்துக்கு உறுப்பாயிருக்கையாலே ப்ராப்யமுமாயிருக்குமென்கை ஆகையாலே, நித்யப்ரார்த்தநீயமா யிருக்குமென்று கருத்து. .. .. (177)

178 அநந்தரம், சரமபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் 'நம' என்று அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'கைங்கர்யத்தில் களையறுக்கிறது' என்று.

மூ. 178. நம — கைங்கர்யத்தில் களையறுக்கிறது

வ்யா — அதாவது, நமச்சப்தம் ஸாமாந்யேந அஹங்கார மமகாரங்களைக் கழிக்கையாலே, திருமந்த்ரத்தில் மத்யமபதமான நமச்சப்தம்போலே ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்த விரோதிகள் மூன்றையுங் கழிக்க வற்றாயிருந்ததேயாகிலும், இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே, கைங்கர்யபரார்த்தநாநந்தரோக்தம் ஆகையாலே, இந்தக் கைங்கர்யத்தில் விரோதியைக் கழிக்கிறது என்கை (178)

179 'கைங்கர்யத்துக்குக் களை எது?' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'களையாவது தனக்கென்னப் பண்ணுமது' என்று.

மூ. 179 களையாவது — தனக்கென்னப் பண்ணுமது.

வ்யா — தனக்கென்னப் பண்ணுகையாவது, * போக்தாஹம் மம போகோயம் * என்கிறபடியே, இத்தைத் தன்னுடைய ரஸத்துக்கு உறுப்பாக நினைத்துப் பண்ணுகை, பகவந்முகவிகாஸ ஹேது ஆகையாலே இது நமக்கு ஆதரணீயம் என்கிற ப்ரதிபத்தியொழிய, இதில் போக்த்ருத்வ ப்ரதிபத்தியும், மதீயத்வ ப்ரதிபத்தியும் நடக்குமாகில் அபுருஷார்த்தமாயிறே இருப்பது (179)

180 இன்னமும் இந்தக் கைங்கர்ய ப்ராப்திக்கு விரோதிகளானவையும் இதிலே தள்ளுண்ணும் என்கிறார் 'இதிலே அவித்யாதிகளும் கழியுண்ணும்' என்று

மூ 180. இதிலே அவித்யாதிகளும் கழியுண்ணும்.

வ்யா — அதாவது, அஹங்கார மமகார நிவ்ருத்தியை ப்ரார்த்திக்கிற இந்நமஸ்ஸிலே, * அநாத்மந்யாத்ம புத்திர் யா அஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதி — அவித்யாதருஸம்பூதி பீஜமேதத் த்விதா ஸ்திதம் * என்கிறபடியே அநாத்மநி ஆத்ம புத்த்யாதிகளை வடிவாகவுடைத்தாய்க் காமோத்பத்தி காரணமாயிருந்துள்ள அவித்யையும், தத்கார்யமான காமங்களும், தத்கார்யமாயவரும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமும் எல்லாம் கழியுண்ணுமென்கை.

ஆகையிறே, த்வயவிவரணமான கத்யத்திலே நமச்சப்தார்த்தத்தை அநுஸந்தித்தருளுகிறவளவில், * மநோவாக்காயை * இத்யாதி சூர்ணையாலே, அக்ருத்யகரணத்யகில காமநிவ்ருத்தியையும், * அநாதிகாலப்ரவ்ருத்த * இத்யாதி சூர்ணையாலே, அவித்யா நிவ்ருத்தியையும், * மதீயாநாதி * இத்யாதி சூர்ணையாலே, ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த நிவ்ருத்தியையும் பாஷ்யகாரர் ப்ரார்த்தித்தருளிற்று (180)

181 ஆனாலும், இதுக்குப் ப்ரார்த்தநார்த்தம் கைங்கர்யத்தில் ஸ்வப்ரயோஜந நிவ்ருத்தியாகையாலே அத்தை உபபாதிக்கிறாமேல் அதில் ப்ரதமத்திலே, கைங்கர்யம் பண்ணும்போது தான் எப்படியாகவேணும்?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ''உனக்கே நாமாட்செய்வோம்'' என்னும்படியே யாகவேணும்' என்று

மூ. 181. "உனக்கே நாமாட்செய்வோம்" என்னும்படியே ஆகவேணும்.

வ்யா — அதாவது, கைங்கர்யம் பண்ணுமளவில் 'உனக்கே நாமாட்செய்வோம்' என்று 'உனக்கும் எங்களுக்குமாயிருக்கும் இருப்புத்தவிர்ந்து, உனக்கேயுகப்பாக நாங்கள்

அடிமை செய்யவேணும் என்கிறபடியே, சேஷிக்கே உகப்பாகப் பண்ணவேணுமென்கை " தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளு மீதே " என்றிறே ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்தது (181)

182. இனி, இந்தக் கைங்கர்யத்துக்கு விக்நங்களை அருளிச் செய்கிறார் 'ஸௌந்தர்யம்' இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே

மூ. 182 ஸௌந்தர்யம் அந்தராயம்; கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்யமும் அப்படியே.

வ்யா — அதாவது, அவனுடைய விக்ரஹஸௌந்தர்யமும் சித்தாபஹாரியாய்க் கை சோரப்பண்ணுகையாலே, கைங்கர்யத்துக்கு விக்நம், இந்நமஸ்ஸுக்குக் கீழே சதுர்த்தியிற் சொன்னகைங்கர்யமும் அபிமதவிஷயபரிசர்யையைப்போலே ஸ்வரஸத்துக்கு உடலாயிருக்கையாலே அவனுடைய முகமலர்த்தியே ப்ரயோஜநமாக இருக்குமதுக்கு அதுவும் விக்நமென்கை (182)

183 இப்படியாகையால், இவ்விரோதி நிவ்ருத்தி ப்ரார்த்தனை இடைவிடாமல் நடக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார் 'கைங்கர்யப்ரார்த்தனைபோலே' என்று தொடங்கி

மூ. 183. கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனைபோலே இப்பதத்தில் ப்ரார்த்தனையும் என்றுமுண்டு.

வ்யா — அதாவது, சதுர்த்தியிற் சொல்லுகிற கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை காதாசித்கமன்றிக்கே நித்யமாய்ச் சொல்லுமாபோலே, இப்பதத்திற் சொல்லுகிற கைங்கர்யவிரோதி நிவ்ருத்தி ப்ரார்த்தனையும், இங்கிருக்கும் காலத்தோடு ப்ராப்யபூமியிற் போன காலத்தோடு வாசியற எல்லாக் காலமும் நடக்கக்கடவதாயிருக்குமென்கை . (183)

184 'கந்தல் கழிந்த அந்நிலத்திலும் ஸ்வபோகத்ருத்வ உதயம் உண்டாமோ ? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் " மருந்தே நங்கள் போகமகிழ்ச்சிக்கு' என்னுநின்றதிறே " என்று

மூ 184. " மருந்தே நங்கள் போகமகிழ்ச்சிக்கு " என்னு நின்றதிறே.

த்வயப்ப்ரகரணம் முற்றிற்று.
பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

வ்யா — அதாவது, உன்னுடைய அநுபவத்தாலே எங்களுக்கு வரும் ஆநந்தத்துக்கு ஸ்வபோகத்ருத்வபுத்தியை விளைத்து, ஸ்வரூபத்தை அழியாதபடி ஸாதமிப்பிக்கும் பேஷஜமானவனே ! என்று நித்யஸூரிகள்பேசும் பாசுரமாகச் சொல்லாநின்றதிறேயென்கை ஆகையால், அவ்விஷய வைலக்ஷண்ய ப்ரயுக்தமாய் வரும் ஸ்வபோகத்ருத்வ புத்தி அங்கும் விளைகையாலே, இப்பதத்தில் ப்ரார்த்தனை என்றுமுண்டு என்னுமிடம் ஸித்தமென்றதாயிற்று ஆகையிறே முக்தர்க்கு லக்ஷணம் சொல்லுகிறவிடத்திலே * நம இத்யேவ வாதிந * என்றது

ஆக, புருஷகாரத்தையும், தந்நித்யயோகத்தையும், தத்ப்ராவிதமான வாத்ஸல்யாதி குணங்களையும், அந்தக் குணப்ரகாசகமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும், குணவிக்ரஹ விசிஷ்ட வஸ்துவினுடைய உபாயத்வத்தையும், அவ்வுபாய ஸ்வீகாரத்தையும், தத்பலமான கைங்கர்யத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தி ஒருமிதுநமென்னுமத்தையும், அவ்வஸ்துவினுடைய ஸர்வ சேஷித்வத்தையும், தத்விஷய கைங்கர்யத்தையும், கைங்கர்யவிரோதி நிவ்ருத்தியையும் சொல்லிற்றாயிற்று (184)

த்வயப்ரகரண வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று
பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

முமுக்ஷுப்படி-சரமச்லோக ப்ரகரணம்

வ்யாக்யாந அவதாரிகை

மத்யமரஹஸ்யமான த்வயத்தினுடைய அர்த்தத்தை அருளிச்செய்த அநந்தரம் அதில் பூர்வவாக்யத்தில் சொல்லுகிற உபாயவரணம் ஸர்வேச்வரன் தானே விதிக்கையாலே தத்பிரமெனனுமதததையும வரணுங்கமான ஸாதநாந்தர பரித்யாகததையும வரணததில ஸாதநந்த வ்யுதத்தி ராஹித்யத்தையும் சாபதமாகப் பூர்வார்த்தத்தாலே பரதிபாதிக்கையாலும், உத்தர வாக்யத்தில் சொல்லுகிற கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வபாவியான ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தக ஸகலபாப விமோசநத்தையும், உத்தரார்த்தத்தாலே சாபதமாக ப்ரதிபாதிக்கையாலும், த்வயத்துக்கு விவரணமாய் பஞ்சம வேதஸாரபூத கீதோபநிஷத்தாத்பர்யமாய், சரமரஹஸ்யமாய் இருந்துள்ள சரமச்லோகத்தினுடைய அர்த்தத்தை ஸமச்யவிபர்யயமற அருளிச் செய்கிறார்

இதில் அர்த்தங்கேட்கைக்காகவிறே, எம்பெருமானார் பதினெட்டுபர்யாயம் திருக்கோட்டியூர் நம்பிபக்கல் எழுந்தருளிற்று

நம்பிதாமும் இதில் அர்த்தத்தினுடைய கௌரவத்தையும் இதுக்கு அதிகாரிகள் இல்லாமையையும் பார்த்திறே, இவருடைய ஆஸ்திக்யஆதர பரீக்ஷார்த்தமாகவும் பலகால் நடந்து துவளப்பண்ணிச் சூளுரவுகொண்டு மாஸோபவாஸங்கொண்டு அருமைப்படுத்தி அருளிச் செய்தருளிற்று

நிஷ்கருஷ்டஸத்வநிஷ்டனுய், பரமார்த்தநிரகதனுய், அபரமாதமநி வைராக்யமுடையனுய், பரமாண பரதந்த்ரனுய், பகவத வைபவம சருதமானால அது உபபந்நமென்னுமபடியான விஸ்ரம்பபாஹுள்யமுடையனுய், ஆஸ்திக அக்ரேஸரனு யிருப்பான ஒருவனுண்டாகில அவன் இந்த சலோகார்த்த சவரண அநுஷ்டாநத்துக்கு அதிகாரியாகையாலே, அதிகாரி துர்லபத்வத்தாலும அர்த்தகௌரவத்தாலும இததை வெளியிடாதே மறைத்துக்கொண்டு போந்தார்கள், எம்பெருமானருக்கு முனபுள்ளார், ஸமஸாரிகள் துர்க்கதிகண்டு பொறுக்கமாட்டாத படி கருபை கரைபுரண்டிருக்கையாலே அர்த்தத்தின சீர்மைபாராதே அநர்த்தத்தையே பார்த்து வெளியிட்டருளினார் எம்பெருமானார்

அப்படி உபதேசித்து விடுகிறமாத்ரமுமினறிக்கே, இவவர்த்தத்தை எல்லாரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்க வேணுமெனனும பரமகருபையாலேயிறே, இதுதனனைப பலப்ரபந்தங்களிலும ஸங்க்ரஹ விஸதரரூபேண இவர் அருளிச்செய்தது மற்றுள்ள ப்ரபந்தங்கள் எல்லாவற்றிலும போலனறிக்கே ஸத்ரீபாலர்களுக்கும அதிகரிக்கலாமபடி தெளிய அருளிச்செய்தது, இப்ரபந்தத்திலேயிறே.

அவதாரிகை முற்றிற்று

185 இதில ப்ரதமத்திலே இந்த சலோகார்த்தத்தினுடைய கௌரவத்தை எல்லாருடைய நெஞ்சிலும படுத்துகைக்காக இது தனக்குச் சரமசலோகமெனறு திருநாமமாகைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் 'கீழே சில உபாயவிசேஷங்களை' எனறு தொடங்கி

மூ. 185. கீழே சில உபாய விசேஷங்களை உபதேசிக்க, அவை துச்சகங்களென்றும் ஸவரூபவிரோதிகளெனறும நினைத்து சோகாவிஷ்டனுன அர்ஜுநனைக் குறித்து அவனுடைய சோகநிவருத்த்யர்த்தமாக இனி இதுக்கு அவ்வருகில்லை யென்னுமபடியான சரமோபாயத்தை அருளிச்செய்கையாலே, சரமசலோகமெனறு இதுக்குப் பேராயிருக்கிறது.

வ்யா — அதாவது, இந்த ச்லோகத்துக்குக் கீழே அநேகாத்யாயங்களிலே காமஜ்ஞா நாதிகளான சில உபாய விசேஷங்களை ஸ்வப்ராப்திலக்ஷண மோக்ஷஸாதநமாக விஸ்தரேண உபதேசித்தருளக்கேட்டு, காயக்லேச ரூபமாகையாலும் இந்த்ரியஜயம் அரிதாகையாலும் ஸாவதாநமாகச் சிரகாலம் ஸாதிக்க வேண்டியிருக்கையாலும் அவை அநுஷ்டிக்க அசக்யங்களென்றும், ஸ்வசரீரத்வ கத்நாதிகளாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட பரதந்த்ரமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வயத்நரூபங்களான இவை விரோதிகளென்றும் புத்திபண்ணி, 'இவற்றாலே எம்பெருமானைப்பெற என்பது ஒன்றில்லை, இனி இழந்தேபோமித்தனையாகாதே' என்கிற சோகத்தாலே ஆவிஷ்டனான அர்ஜுநனைக் குறித்து அவனுடைய அந்த சோகம் போகைக்காக ஸுசகத்வத்தாலும் ஸ்வரூபாநுரூபதையாலும் இனி இதுக்குமேலில்லை என்னும்படியான சரமமான உபாயத்தை அருளிச்செய்கையாலே, சரமச்லோகமென்று இதுக்குத் திருநாமமாயிருக்கிறது என்கை (185)

186 இனி இச்லோகத்துக்கு வாக்யார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'இதில் பூர்வார்த்தத்தாலே' என்று தொடங்கி

மூ. 186. இதில் பூர்வார்த்தத்தாலே அதிகாரி க்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறான்; உத்தரார்த்தத்தாலே உபாயக்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறான்

வ்யா:- அதாவது, ஆர்த்தத்வயாத்மகமான இந்தச்லோகத்தில் பூர்வார்த்தத்தாலே இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரியானவன் செய்யும் அம்சத்தை அருளிச்செய்கிறான், உத்தரார்த்தத்தாலே உபாயபூதனான தான் இவனுக்குச்செய்யும் அம்சத்தை அருளிச்செய்கிறானென்கை (186)

187 'அதிகாரிக்ருத்யமாவது ஏது?' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'அதிகாரிக்குக் க்ருத்யமாவது உபாயபரிக்ரஹம்' என்று.

மூ. 187 அதிகாரிக்கு க்ருத்யமாவது — உபாயபரிக்ரஹம்.

வ்யா:— அதாவது, அதிகாரியானவனுக்கு இங்குச் செய்யத் தக்கது இவ்வுபாயத்தை ஸ்வீகரிக்கையென்கை ... . (187)

188. 'ஆனால், அவ்வளவை விதியாதே உபாயாந்தர பரித்யாகம் சொல்லுவானென்?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'அத்தை ஸாங்கமாக விதிக்கிறான்' என்று

மூ 188 அத்தை ஸாங்கமாக விதிக்கிறான்.

வ்யா:— அதாவது, அந்த உபாய ஸ்வீகாரத்தை உபாயாந்தர பரித்யாகமாகிற அங்கத்தோடேகூட விதிக்கிறானென்கை *பரக்ஷாலய பாதாவாசாமேத ஸநாதவா விதிவதாசயேத *ஸ்திதவாக்கயம் பாநவே தத்யாத் தயாதவா தேவம ஜபேநமநும்* என்று ஆசமநாதிகளுக்கு அங்கமாகச் சொன்ன பாதப்ரக்ஷாளநாதிகளை யொழிய அவை அநுஷ்டிக்கவொண்ணாதாப்போலே. இங்கும் ல்யப்ந்தபதத்தாலே அங்கமாகச் சொல்லுகிற உபாயாந்தர த்யாகத்தையொழிய ஸ்வீகாரம் அநுபபந்நம் என்னுமிடம் ஸித்தமிறே. ஆகையால், "ஸாவதாமாந பரித்யஜ்யஸ்த்திதச்சேத" என்று துஷ்கரத்வ புத்தியாலே ஸ்வத ப்ராப்தமான உபாயாந்தர பரித்யாகத்தை அநுவதித்து ஸித்தோபாயஸ்வீகாரத்தை விதிக்கிறதென்கிற அநுவாதபக்ஷம் அயுக்தமென்றதாயிற்று ... ... (188)

189. 'ஆனால், ஸுசகத்வாதிகளாலே ராகப்ராப்தமான இதுக்கு விதிதான் வேணுமோ?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'ராகப்ராப்தமான' என்று தொடங்கி,

மூ 189 ராகபராபதமான உபாயநதானே வைதமாளுல கடுகபபரிகரஹிகைகககு உடலாயிருககுமிறே

வயா — அதாவது, போகயதையாலே ராகபராபதமான கூரிரதததைப பிததரோகதது துககு மருநதாகக கொடுககச சொலலி விதிததால சீகரமாகக கைககொளளுகைககு உடலாமா போலே, உபாயாநதரஙகளிற காட்டில இதுககு உணடான வைலக்ஷணயததாலே சேதநனுடைய ராகத பராபதமாயிருநதுளள உபாயநதானே இதைதை ஸவீகரியெனனும விதிபரயுகதமுமாளுல சீகரமாக ஸவீகரிககைககு உடலாயிருககுமிறேயெனகை (189)

190 இனி, இதுககு பரதிபதம ஆரததம அருளிசசெயவதாக பூரவாரதத பதஸஙகயையை அருளிசசெயகிருர ' இதில பூரவாரததம ஆறுபதம ' என்று

மூ 190 இதில பூரவாரததம ஆறுபதம

191 அதில பரதமபதததை உபாதாநம பணணுகிருர ' ஸாவ தாமாந ' என்று அதுககு அரததம அருளிசசெயகிருர, ' எலலா தாமஙகளேயும ' என்று

மூ 191 ஸாவதாமாந – எலலா தாமஙகளேயும

192. அதுதான தாமமும பஹுவசநமும ஸாவசபதமுமாய தரிபரகாரமாயிருககையாலே இமமூனறுககும அரததம அருளிச செயவதாக பரதமம தாமலக்ஷணததை அருளிச செயகிருர ' தாமமாவது-பலஸாதநமாயிருககுமது ' என்று.

மூ. 192 தாமமாவது – பலஸாதநமாயிருககுமது.

193 தாமசபதம தருஷ்டபல ஸாதநததிலும வயாபதமாகையால அதததை வயாவாததிக்கிருர ' இஙகுச சொலலுகிற தாமசபதம ' என்று தொடஙகி

மூ 193 இஙகுச சொலலுகிற தாமசபதம தருஷ்ட பலஸாதநஙகளேச சொலலுகை யனறிககே, மோக்ஷ பலஸாதநஙகளேச சொலலுகிறது

வயா :— அதாவது, பூரவோபாயஙகளதனனே உபதேசிககிறபோதே தருஷ்டபல ஸாதநஙகள வயாவருததஙகளாகையாலும, மோக்ஷோபாயஙகளே உபதேசிதது வருகிற பரகரணமாகையாலும, இவவிடததிற சொலலுகிற தாமசபதம புதரபசவநநாதி ஐஹிகமாயும ஸவாககாதி ஆமுஷமிகமாயும இருநதுளள தருஷ்டபலஙகளுககு ஸாதநஙகளானவறறைச சொலலுகை யனறிககே பகவதபராபதிருபமான மோக்ஷ பலததுககு ஸாதநமாயுளளவறறைச சொலலுகிறதெனகை (193)

194. இனிமேல, பஹுவசநாரதததை அருளிசசெயகிருர 'அவைதான என்று தொடஙகி

மூ. 194. அவைதான்–சருதிஸமருதி விஹிதஙகளாயப பலவாயிருககையாலே பஹுவசநபரயோகம பணணுகிறது

வயா :— அதாவது, அநத மோக்ஷபலஸாதனஙகளதாம உபபருமஹ்ய உபப்ருமஹணஙகளாயிருநதுளள சருதிஸமருதிகளாலே விஹிதஙகளாயககொணடு அநேகஙகளாய இருககையாலே ' தாமாந ' என்று பஹுவசநபரயோகம பணணுகிறதெனகை. (194)

195 'அப்படியிருந்துள்ளவைதாம் எவை?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'அவையாவன' என்று தொடங்கி.

மூ 195 அவையாவன–கர்மஜ்ஞாந பக்தியோகங்களும், அவதார ரஹஸ்யஜ்ஞானம், புருஷோத்தம வித்யை, தேசவாஸம், திருநாமஸங்கீர்த்தனம், திருவிளக்கெரிக்கை, திருமாலையெடுக்கை தொடக்கமான உபாயபுத்த்யா செய்யுமவையும்.

வ்யா — அதாவது, கீழ் பலவாகச் சொல்லப்பட்ட அவையாவன, *கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்திமாஸ்திதா ஜனகாதய , தஸ்மாத்ஸக்தஸ் ஸததம் கார்யம் கர்ம ஸமாசர* என்று ஸ்வதந்த்ர ஸாதநமாக உக்தமான கர்மயோகமும், *ஸர்வம் கர்மாகிலம் பார்த்த! ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே* *நஹிஜ்ஞாநேந ஸத்ருசம் பவித்ரமிஹ வித்யதே* ஜ்ஞாநாக்நிஸ் ஸர்வகர்மாணி பஸ்மஸாத்குருதே ததா* என்று சொல்லப்பட்ட கர்மஸாத்யமான ஜ்ஞானயோகமும், *பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய *மந்மநாபவ மத்பக்த* இத்யாதிகளாலே சொல்லப்பட்ட கர்மஜ்ஞாந ஸஹக்ருதமான பக்தியோகமுமாகிற இவையும், *ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்த்வத , த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோர்ஜுந* என்று விரோதிநிவ்ருத்தி பூர்வகமான பகவத்ப்ராப்திக்கு ஸாதநமாகச் சொல்லப்பட்ட அவதார ரஹஸ்யஜ்ஞானம், *ஏதத் புத்த்வா புத்திமாந் ஸ்யாத் க்ருதக்ருத்யச்ச பாரத* என்று அபிமத பலலாபத்தாலே க்ருதக்ருத்யனாக்குமென்கிற புருஷோத்தம வித்யை, *தேசோயம் ஸர்வகாமதுக* என்று ஸர்வகாம பல ப்ரதமாகச் சொல்லுகிற புண்யக்ஷேத்ரவாஸம், *ஸர்வபாப விசுத்தாத்மா யாதி ப்ரஹ்ம ஸநாதநம்* என்று ஸர்வபாபவிமோசந பூர்வகமான பகவத் ப்ராப்தியைப் பலமாகச் சொல்லுகிற திருநாமஸங்கீர்த்தநம், *க்ருதே ந வர்த்த தைலேந தீபம் யோ ஜ்வாலயேந்நர., விஷ்ணவே விதிவத் பக்த்யா தஸ்யபுண்ய பலம்ச்ருணு–விஹாய ஸகலம்பாபம் ஸஹஸ்ராதித்ய ஸந்நிப – ஜ்யோதிஷ்மதா விமாநேந விஷ்ணுலோகே மஹீயதே* என்று பாபநிவ்ருத்தி பூர்வகமான பகவத் ப்ராப்திக்கு ஸாதநமாகச் சொல்லப்படுகிற திருவிளக்கெரிக்கை, அப்படி விரோதி நிவ்ருத்தி பூர்வக பகவத் ப்ராப்தி ஸாதநமாகச் சொல்லப்படும் திருமாலையெடுக்கை முதலாக ஸாதநபுத்த்யா செய்யப்படுமவையும் என்கை (195)

196 இனி, ஸர்வசப்தார்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறார், 'ஸர்வசப்தத்தாலே' என்று தொடங்கி.

மூ 196 ஸர்வ சப்தத்தாலே அவ்வவ ஸாதந விசேஷங்களை அநுஷ்டிக்குமிடத்தில் அவற்றுக்கு யோக்யதாபாதகங்களான நித்யகர்மங்களைச் சொல்லுகிறது

வ்யா .— அதாவது, தர்மவிசேஷணமான ஸர்வசப்தத்தாலே பஹுவசநோக்தமான அவ்வோ ஸாதந விசேஷங்களை அநுஷ்டிக்குமிடத்தில் *ஸந்த்யாஹீநோசுசிர் நித்யம் அநர்ஹஸ் ஸர்வ கர்மஸு* என்கிறபடியே அயோக்யனாகாமல், தன்னை அநுஷ்டிக்கையாலே அவற்றுக்கு யோக்யதையை உண்டாக்கிக் கொடுக்கும் ஸந்த்யாவந்தந பஞ்சமஹாயஜ்ஞாதிகளான நித்யகர்மங்களைச் சொல்லுகிறதென்கை.

197 உக்தத்தை நிகமிக்கிறார் 'ஆக' என்று தொடங்கி

மூ. 197 ஆக, ச்ருதி ஸ்ம்ருதி சோதிதங்களாய நித்யநைமித்திகாதி ரூபங்களான கர்மயோகாத்யுபாயங்களை என்றபடி.

வ்யா.— அதாவது–ஆக, கீழ்ச்சொன்ன எல்லாவற்றாலும் *சோதநாலக்ஷணோர்த்தோ தர்ம* என்று சோதனையாகிற விதிவாக்யத்தை ப்ரமாணமாகவுடைத்தான அர்த்தம் தர்ம

மெனகையாலே,சருதிஸமருதிகளாகிற பரமாணஙகளாலே விதிககபபடடுளளவையாய, நிதயம நைமிததிகம முதலானவறறை வடிவாகவுடைததான காமயோகம தொடககமான உபாயங கஙளை யெனறபடி எனகை (197)

198 ஸவருபவிருததவாத அதாமமாகச சொலலவேணடுமவறறைத தாமம எனகிற துககு ஹேதுவை அருளிச செயகிறா 'இவறறை' எனறு தொடஙகி

மூ 198. இவறறை தாமம எனகிறது – பரமிதத அாஜுநன கருததாலே

வயா '— அதாவது, பகவததயநத பாரதநதாயமாகிற உததேசயததுககு விரோதியா யிருககையாலே அதாமசபதவாசயஙகளாகப பராபதஙகளாயிருககிற இவறறைத தாம மெனறு சொலலுகிறது, ஸவதாமமான யுதததததை அதாமம எனறும இவறறைத தாமம எனறும பரமிதத அாஜுநனுடைய நினைவாலே யிததனை யெனகை ஆக பரதமபதாாத ததததை அருளிசசெயதராயிறறு (198)

199 அநநதரம, தவிதீயபததததை உபாதாநம பணணுகிறா 'பரிதயஜய' எனறு

மூ 199 பரிதயஜய

200. இதுவும தயாகமும லயபபும உபஸாககமுமாயத தரிபரகாரமா யிருககையாலே, அதில தயாகவேஷததை முநதுற அருளிசசெயகிறா 'தயாகமாவது' எனறு தொடஙகி.

மூ. 200 தயாகமாவது–உகதோபாயஙகளை அநுஸநதிததது, 'சுகதிகையிலே ரஜத புததி பணணுவாரைபபோலேயும, விபரீததிசாகமநம பணணுவாரைபபோலேயும அநுபாயஙகளிலே உபாயபுததி பணணினோம' எனகிற புததிவிசேஷததோடே தயஜிககை.

வயா :— அதாவது, இவவிடததிற சொலலுகிற தயாகமாவது-கேவலம் விடுகை அனறு, கீழசசொலலபபடட உபாயஙகளினபடியை அநுஸநதிததது, 'ரஜதமலலாத சுகதிகை யிலே ரஜதபுததி பணணுவாரைப போலேயும, ஸவகாாயஸிததிககு உடலான ஒருதிககிலே போககோலித ததவிபரீதமான திககை அதுவாக நினைததுப போவாரைப போலேயும, பகவதபராபதயுபாயாபேக்ஷரான நாம உபாயமலலாதவறறிலே உபாயபுததி பணணினோம' எனகிற புததிவிசேஷததோடே விடுகையெனறபடி (200)

201 இனி, உபஸாககாாததததை அருளிசசெயகிறா 'பரி எனகிற' எனறு தொடஙகி.

மூ. 201. 'பரி' எனகிற உபஸாககததாலே–பாதகாதிகளை விடுமாபோலே ருசி வாஸனைகளோடும லஜஜையோடுஙகூட மறுவலிடாதபடி விடவேணுமெனகிறது

வயா — அதாவது– 'பரி ஸாகலயே' எனறு ஸாகலயபரமாகக கொளளுமளவில அது ஸாவசபதததிலே உகதமாகையாலே அபேக்ஷித மலலாமையாலே, மிகுதிககு வாசகமான பரி யெனகிற இநத உபஸாககததாலே * பரஹமஹதயா ஸுராபாநம ஸதேயம குாவஙகநாகமம * எனகிற பாதகஙகள முதலானவறறை விடுமளவில அவறறில புநரநவயததுககு உறுபபான ருசி வாஸனைகளோடேகூட 'நாம இதைச செயவதே!' எனகிற லஜஜாஸஹிதனுயககொணடு விடுமாபோலே, * அத பாதகபீதஸ தவம * எனறு தாமதேவதை பாதகமாகச சொனன உபா யாநதரஙகளை விடுமளவில புததி பூாவமாக அவறறிலே பரவாததிககைககு உறுபபான ருசி யும அபுததிபூாவமாக மூளுகைககு உறுபபான வாஸனையும ஆகிற அவறறோடே கூட 'பகவ

தேகஸாதநதைகவேஷமான ஸவஸவரூபததுககு அதயநத விருத்தமானவறறை நாம செய வதே! எனகிற லஜஜாஸஹிதனுயக கொண்டு மீளவும அவறறில அநவயம வாராதபடி விட வேணுமென்று சொலலுகிறது எனகை (201)

202 இனி, 'லயப' ஆததததை அருளிச்செயகிறா 'ல்யபபாலே' என்று தொடங்கி.

மூ. 202. ல்யபபாலே "ஸநாதவா புஞ்ஜீத" என்னுமாபோலே, உபாயாந்தரங்களை விடடே பறறவேணும் எனகிறது.

வ்யா — அதாவது- 'தயஜய' எனகிற லயபபாலே *புகதவா சாநதராயணம் சரேத* என்னுமாபோலன்றிககே, *ஸநாதவா புஞஜீத* எனகிற விதி 'புஜிககுமளவில் ஸநாநம் பணணியே புஜிகக வேணும்' எனகிற நியமததைச சொலலுமா போலே, ஸிததோபாயத தைப பரிகரஹிககுமளவில தயாஜயமான உபாயாநதரஙகளை தயஜிததே பரிகரஹிககவேணு மெனகிற நியமததைச சொலலுகிறதெனகை (202)

203 இபபடி விடடேபறறவேணுமெனகிற இதன கருததை அருளிசசெயகிறா 'சசால' என்று தொடஙகி

மூ. 203 "சசால சாபஞ்ச முமோச வீர·" எனகிறபடியே இவை அநுபாயங்களான மாதரமனறிககே காலகட்டு என்கிறது.

வயா — அதாவது, *யோ வஜரபாதாசநிஸநிபாதாந ந சுக்ஷுபே நாபி சசால ராஜா - ஸ ராமபாணாபிஹதோ பருசாததச சசால சாபஞ்ச முமோச வீர * எனகிற சலோகத தில ராவணன ராமசரஙகளாலே மிகவும ஈடுபடடு நிலைகலஙகிப போகப பாததவளவிலும கையில விலலிருககுமளவும பெருமாள போக வொடடாமையாலே பினபு போகடடவில்லு கையில இருநதபோது பரதிபக்ஷ ஜயததுககு ஸாதநமாகாதமாதரமனறிககே *கசசாநு ஜாநாமி* என்று பினபு பணணின அநுமதி பெருமாள அபபோது பணணக காணாமையாலே போகவுமொணணாதபடி காலகடடானமையைச சொலலுகிறபடியே, உபாயாநதரஙகளான இவறறிலே ஈஷதநவயமு கிடககிலும இவை பேறறுககு ஸாநமாகாத மாதரமனறிககே பேற றுககு பரதிபநதகமாயத தலைககடடு மெனறபடி (203)

204 இனனமும, இவறறில அநவயம இழவுககு உடலாமெனனுமததை ஸதருஷடாநத மாக அருளிச செயகிறா 'சகரவாததியைபபோலே இழககைககு உறுபபு' என்று

மூ 204. சக்ரவாததியைபபோலே இழககைககு உறுப்பு

வயா — அதாவது, முனபே வரபரதாநததைபபணணி வைதது இபபோதாக மறுக்க வொணணாதெனறு ஆபாஸமான ஸதய தாமததைபபறறி நினறு *ராமோ விகரஹவாந தாம * எனகிற பெருமாளோடே கூடிவாழ இருநத பேறறையிழநத சகரவாததியைபபோலே ஆபாஸமான உபாயாநதரஙகளிலே அநவயிதது நிறகையாகிறது, *கருஷணம தாமம ஸநாதநம* என்று ஸநாதநதாமமான பகவதவிஷயததோடே கூடி வாழுகையாகிற பேறறை இழககைககு உறுபபாயவிடுமெனகை (204)

205 இனி, இஙகுசசொனன ஸாவதாம பரிதயாகததின கருதது அறியாதார சொலலும தூஷணததைப பரிஹரிககைககாக, ததபக்ஷததை உதகேஷிபிககிறா 'ஸாவதாமஙகளையும' என்று தொடஙகி.

மூ 205. ஸாவதாமஙகளேயுமவிடடு எனறு சொலலுகையாலே சிலா 'அதாமஙகள புகுரும்' எனருாகள

வயா — அதாவது, தயாஜயமான தாமநதான 'இதம குரு, இதம மாகாாஷீ ' எனறு விதி நிஷேதாத்மகமாயிருககையாலே 'ஸாவ தாமஙகளேயும விடடு' எனறு சொலலுகையாலே விஹிநாநுஷடாநததோபாதி நிஷிகத பரிஹாரமும ஒககத தளளுணணுமளவில, அடைதத கதவைத திறநதால நிஹீந பதாாததஙகள புகுருமாபோலே அதாமஙகளான நிஷிதத பரவருததிகள புகுருமெனறு சிலா சொனனுாகளெனகை (205)

206 அததைப பரிஹரிககிருா 'அதுகூடாது அதாமஙகளேச செய எனறு சொலலாமையாலே' எனறு

மூ 206 அது கூடாது; 'அதாமஙகளேச செய' என்று சொலலாமையாலே.

வயா — அதாவது, ஸாவதாமஙகளேயும விடசசொனன இததால அதாமஙகள புகுருமென்கிற இது ஸமபவியாது, தாமஙகளே விடசசொனன மாதரமொழிய அதாமஙகளேச செயயெனறு சொலலாமையாலே எனகை (206)

207. 'அதாமநிவருததியும தாமசபத வாசயமாகையாலே, அததை விடசசொனனுல, அதாமததைச செயயெனனுமிடம அாததாத உகதமாகாதோ ?' எனகிற பரதிவாதயுகதியை அநுவதிககிருா 'தனனடையே சொலலிறருகாதோவெனனில' எனறு

மூ. 207 'தனனடையே சொலலிறருகாதோ?' எனனில,–

208 அதுககு உததரம அருளிசசெயகிருா 'ஆகாது, தாமசபதம அதாம நிவருததியைக் காடடாமையாலே' எனறு

மூ 208. ஆகாது; தாமசபதம அதாம நிவருததியைக காடடாமையாலே.

வயா — அதாவது, தாமஙகளே விடசசொனன இததால 'அதாமஙகளேச செய' எனனுமிடம தனனடையே சொலலிறருகாது, தாமசபதம அதாமநிவருததயாதி அஙகஸஹிதமாயப பரதாநமாயிருநதுளள விஹிதாநுஷடாநததைக காடடுமதொழிய, ஸாமாநயேந அதாம நிவருததிமாதரததைக காடடாமையாலே எனகை (208)

209 "அதாமநிவருததிககு தாமசபதவாசயதவம முகயமாக இலலேயேயாகிலும, ஸாவசபத ஸாஹிதயததாலே தாமசபதம விசேஷணபூதமான இது தனனேயுங காடடாதோ?" எனன, அருளிசசெயகிருா 'காடடிலுைம' எனறு தொடஙகி

மூ 209 காடடினுலும, அததை யொழிநதவறறைச சொலலிறருமிததனே

வயா — அதாவது, அபபடிக காடடிறருகிலும, அது இவடவிததில விவகூஷிதமலலாமையாலே, அததையொழிநத விஹிதாநுஷடாநருப தாமஙகளானவறறைச சொலலிறருமிததனேயெனகை (209)

210 'இஙஙன ஒதுககுகிறது எனகொணடு?' எனன, அருளிச செயகிருா 'தனனேயும' எனறு தொடஙகி

மூ. 210. தன்னையும் ஈச்வரனையும் பலத்தையும பார்த்தால அவை புகுர வழியில்லை.

வ்யா — அதாவது, அதாமாநுஷ்டாநம சேஷிக்கு அநிஷ்டம ஆகையாலே அவனுக்கு அதிசயகரனுமது ஒழிய அநிஷ்டகரனுகை சேராதபடியான ஸவரூபத்தையுடைய தன்னைப பார்த்தாலும ஸஹாயாந்தர ஸமஸாகாஸஹத்தையாலே இததலையில ஸவயதந நிவருததி ஒழிய பரவருததயமசததில ஒன்றையும பொறுத உபாயபூதனை ஈச்வரனைப பார்த்தாலும், இவனுடைய பரவருததிக்குப பலம அவனுடைய ப்ரீதியாகையாலே தாதருசமான பலததைப பார்த்தாலும, இமமூன்றுக்கும விருததங்களான அவை புகுர வழியில்லை என்கை ஆகையால தாமசபதம அதாமநிவருததியைக காட்டிற்றுகிலும அததை ஒழிநதவற்றைச சொலலிற்றுக்க கொள்ளவேணுமென்று கருதது ஆக, தவிதீய பதார்த்ததைதயருளிச செயதாராயிற்று (210)

211 அநந்தரம தருதீயபததைதை உபாதாநம பண்ணுகிறார் 'மாம' என்று; அதுக்கு ஆததம அருளிச்செயகிறார் 'ஸாவரக்ஷகனுய' என்று தொடங்கி

மூ 211 மாம—ஸாவரக்ஷசனுய, உனக்குக கையாளாய, உனனிசைவுபாாதது, உன் தோஷததைப போகயமாகக்கொண்டு, உனக்குப்புகலாய, நீசுடுமாபோலே சோபபார்ரே பிரிக்கும்போதும் விடமாட்டாதே ரக்ஷிக்கிற என்னை

வயா — அதாவது, 'நமமுடைய ரக்ஷணம இவன பண்ணுமோ? பண்ணுனோ?' என்று ஸமசயிக்கவேண்டாதபடி ஸாவருடையவும ரக்ஷணததிலே தீக்ஷிதனுய, 'தன பெருமையையும நம சிறுமையையும பார்தது நமமோடு கலபபு அற்று இருக்குமோ?' என்ன வேணடாதபடி *ஸேநயோருபயோர மதயே ரதம ஸதாபய* என்று ஏவிக்காரியம கொள்ளலாமபடி உனக்குக கையாளாய உன்னை ரக்ஷிக்கையில உண்டான நசையாலே *ரக்ஷயாபேக்ஷாம பர தீக்ஷதே* என்கிறபடியே ரக்ஷயபூதனுன உன இசைவுபார்த்து, 'நங்குற்றங்கண்டு இகழுமோ?' என்று அஞசவேண்டாதபடி அஸதாநஸநேஹ காருணய தாமாதாமதியாகுலனுன உன தோஷததைப போகயமாகக்கொண்டு, அசரணயசரணயனுகையாலே நீயும பிறரும உனக்குத தருசமல்லாத தசையில் ஒதுங்கலாமபடியான புகலாய, சைதயமே ஸவபாவமான ஜலம ஔஷணயததைப பஜிக்குமாபோலே அபராதக்ஷாமணம பண்ணி கடிப்பிக்கும புருஷகாரபூதரே "தாமரையாளாகிலும சிதகுரைக்குமேல" என்கிறபடியே குற்றததைக்காட்டி அகற்றும்போதும, விடக்ஷமனன்றிக்கே "என்னடியாரது செயயார" என்று மறுதலிதது ஒரு தலைநின்று ரக்ஷிக்கும என்னை என்கை. (211)

212 'மாம' என்று விபவருபததைக் காட்டுகையாலே வயாவாததிக்கப்படுகிறவற்றை அருளிச்செயகிறார் 'இததால' என்று தொடங்கி

மூ. 212. இததால பரவயூஹங்களையும தேவதாநதாயாமிதவததையும தவிாக்கிறது

வயா — அதாவது, 'என்னை' என்று அவதரிததுக கண்ணுக்கிலக்காய அணுகி நிற்கிற தன்னை வரணீயனுக்கச சொன்ன இததாலே, தேசவிப்ரகருஷ்டதையாலே காணவுங கிட்டவும ஒண்ணுதபடியிருக்கிற பரவயூஹங்களையும அஸாதாரண விக்ரஹயுக்தமன்றிக்கே உபாயாநதர நிஷ்டாக்கு உததேசயமாயிருக்கிற அகநீநதராதி தேவதாநதாயாமிதவததையும வயாவாததிக்கிறது என்கை (212)

213 தாமங்களையெல்லாம விட்டுத தன்னைப்பற்றச சொல்லுகையாலே பலிதமான தொரு ஆதத விசேஷததை அருளிச செயகிறார் 'தாம ஸமஸதாபநம' என்று தொடங்கி

மூ. 213. தர்ம ஸம்ஸ்தாபநம் பண்ணப் பிறந்தவனதானே 'ஸர்வ தாமங்களையும் விட்டு என்னைபபற்று' எனகையாலே ஸாக்ஷாத தாமம தானேயெனகிறது,

வ்யா — அதாவது *தாம ஸமஸ்தாபநார்த்தாய ஸமபவாமி யுகே யுகே* என்கிற படியே ஸவபராபதிககு உடலான தாமத்தை ஸதாபிபபதாகப பிறநதவனதானே 'ஸர்வ தாமாந பரிதயஜய' என்று 'மோக்ஷஸாதநதயா சாஸதரஸிததஙகளான ஸாவதாமஙகளையும விடடு என்னைபபறறு' என்று சொலலுகையாலே, அவை ஸாக்ஷாத தாமஙகளனறு, ஸதாப நீயமான ஸாக்ஷாத தாமம *கருஷணம தாமம ஸநாதநம* என்று ஸநாதநதாமமான தானே யெனனுமிடம சொலலுகிறது எனகை (213)

214. 'இததால என சொலலுகிறது?' என்ன, அருளிசசெயகிறார 'இததால விடட ஸாதநஙகளில ஏறறஞ சொல்லுகிறது' என்று

மூ. 214 இததால், விடட ஸாதநங்களில ஏற்றஞ சொலலுகிறது.

வ்யா — அதாவது, இபபடிசசொனன இததால, கீழவிடட ஸாதநஙகளிற காடடில் இநத ஸாதநததுககு உணடான ஏறறஞ சொலலுகிறது எனகை (214)

215 'அதுதான ஏது?' என்ன, அருளிசசெயகிறார 'அதாவது' என்று தொடஙகி

மூ 215. அதாவது – ஸித்தமாய, பரமசேதநமாய, ஸாவசக்தியாய, நிரபாயமாய, ப்ராபதமாய, ஸஹாயாநதர நிரபேக்ஷமாயிருக்கை.

வ்யா :— இததால், கீழவிட்ட ஸாதநஙகளிற காடடில இதுககு ஏறறமாவது,– சேதந பரவருததியாலே தன ஸவருப ஸிததியாமபடி இருககையனறிககே ஸநாதந தாமமாகையாலே ஸிததமாய *யஸ ஸாவஜஞஸ ஸாவவித* இதயாதிகளிற சொலலுகிற ஸாவஜஞ விஷயமா கையாலே பரமசேதநமாய *பராஸய சகதிர விவிதைவ சரூயதே* எனகிறபடியே ஸாவசகதி யாய, சேதநஸாதயமாய, நடுவே அபாயஙகள புகுருகைககு அவகாசமுணடாமபடியிருககை யனறிககே ஸிததவஸதுவாயிருககையாலே நிரபாயமாய, பரதநதரனான இசசேதநனுடைய ஸவருபததுககு அபராபதமாயிராதே பராபதமாய, கீழசசொனன பரமசேதநதவாதிகளாலே ஸஹாயாநதர நிரபேக்ஷமாயிருககையென்றபடி. (215)

216 இநத ஸஹாயாநதர நிரபேக்ஷதவததை ஸஹேதுகமாக ஸதாபிககிறார, 'மறறை உபாயஙகள' என்று தொடஙகி மேல மூனறு வாகயததாலே.

மூ 216 மறறை உபாயஙகள ஸாதயஙகளாகையாலே, ஸவரூப ஸிததியில சேதநனை அபேக்ஷிததிருககும; அசேதநஙகளுமாய, அசகதங்களுமாயிருககையாலே கார்ய ஸிததியில ஈசவரனை அபேக்ஷிததிருககும இநத உபாயம அவறறுககு எதிரததட்டாயிருககையாலே, இதர நிரபேக்ஷமாயிருககும

வயா :- அதாவது, இததையொழிநத உபாயஙகள சேதந பரவருததியாலே ஸாதிககபபடு மாவையாகையாலே தனனுடைய ஸவருபஸிததியில பரவருததிகரனான சேதநனை அபேக்ஷித திருககும, இவனுககுச செயயவேணடுமவையறிகைககும அது தனனைச செயது தலைககடடு கைககும யோகயதையிலலாத அசேதநஙகளுமாய அசகதஙகளுமாயிருககையாலே, சேதந னுடைய இஷடாநிஷடபராபதி பரிஹாரரூபமான காயததினுடைய ஸிததியில *பலமத உப பததே* எனகிறபடியே பலபரததவோபயோகியான ஸாவசகதிதவாதி உபபததியுடையனான

ாசவரனை அபேக்ஷிததிருககும, இநத உபாயம ஸிததத்வ பரமசேதநதவ ஸாவசகதிதவஙக ளாலே அவறறுககு எதிராததடடாயிருககையாலே, அநயநிரபேக்ஷமாயிருககுமெனகை (216)

217 இனி, இபபததததிலே ஆசரயண ஸௌகாயாபாதகஙகளான குணவிசேஷஙகளெல லாம பரகாசிககிறபடியை அருளிச செயகிறா, 'இதிலே' எனறு தொடஙகி

மூ. 217. இதிலே, வாதஸலய ஸவாமிதவ ஸௌசீலய ஸௌலபயஙகளாகிற குணவிசேஷஙகள நேராக பரகாசிககிறது.

வயா — அதாவது, அதாமபுததியாலே தாமததில நினறும நிவருததனான அாஜுந னுககுக குறறமபாராதே அபேக்ஷிதாரததஙகளை அருளிசசெயகையாலே, வாதஸலயம பரகா சிககிறது, தனனுடைய பரதவததைப பலகாலும அருளிசசெயத அளவனறிககே அாஜுநன பரதயக்ஷிதகுமபடி பணணுகையாலே, ஸவாமிதவம பரகாசிககிறது, *ஹே கருஷண ஹே யாதவ* எனறு அாஜுநன தானே சொலலுமபடி இவனோடே கலநது பரிமாறுகையாலே, ஸௌசீலயம பரகாசிககிறது, அபராகருதமான திருமேனியைக கணணுககு இலககாமபடி பணணுகையாலே, ஸௌலபயம பரகாசிககிறது எனகை "குணவிசேஷஙகள" எனறது ஆசரயணததுககு அபேக்ஷிதஙகளானவையெனறு தோறறுகைககாக 'நேராக பரகாசிக கிறது' எனறது ஸபுடமாக பரகாசிககிற தெனறபடி. (217)

218 இவை எல்லாவறறிலும வைததுககொணடு, மிகவும அபேக்ஷிதம் ஸௌலபய மாகையாலே, அவதார பரயுகதமான ஸௌலபயததளவனறிககே, ஸாரததயேவஸததிலுய நிறகிற ஸௌலபய அதிசயததை தாசபபிததமையை அருளிசசெயகிறா 'கையும உழவு கோலும' எனறு தொடஙகி.

மூ. 218 கையும் உழவுகோலும, பிடிதத சிறுவாயககயிறும, ஸேநாதூளிதூஸரிதமான திருககுழலும, தேருககுக கீழே நாறறின திருவடிகளுமாய நிறகிற ஸாரததய வேஷததை 'மாம' எனறு காடடுகிறான.

வ்யா — அதாவது, குதிரைகளை பரேரிதது நடததுகைககாகத திருககையிலே தரிதத உழவுகோலும, அவறறை இடவாய வலவாயததிருபபுகைககாகவும, நிறுததருளவேணடும இடததிலே தாஙகி நிறுததுகைககாகவும பிடிதத சிறுவாயககயிறும, திருமுடியில ஒனறு ஆசசாதியாமல நிறகையாலே ஸேநாதூளியாலே புழுதிபடைதத திருககுழலும, "தோ கடவிய பெருமானகனைகழல" எனகிறபடியே, சாததின சிறு சதஙகையுந தானுமாகத தேருககுக கீழே நாறறின திருவடிகளுமாய நிறகிற ஸாரதயவேஷததை எனனை' எனறு காடடுகிறான எனகை ஆக, தருதீய பதாாததததை அருளிசசெயதாராயிறறு (218)

219 அநநதரம், சதுாததபததததை உபாதாநம பணணுகிறா 'ஏகம' எனறு.

மூ. 219. ஏகம்.

220 அதுக்கு அாதத்'ம அருளிசசெயகிறா 'இநத ஏகசபதம' எனறு தொடஙகி

மூ. 220. இநத ஏகசபதம ஸததாநபரமாணததாலே அவதாரணாாததததைக காடடுகிறது.

வயா.— அதாவது. இவவுபாய விசேஷததைச சொலலும இடஙகளிலே பலவிடஙகளி லும அவதாரண பரயோகம உணடாகையாலே, உகாரமபோலே இநத ஏகசபதமும ஸதாந பரமாணததாலே அவதாரணமாகிற அாததததைக காடடுகிறது எனகை. (220)

221 இவ்வுபாயத்தை நிர்த்தேசித்த அநந்தரம் அவதாரண ப்ரயோகம்பண்ணின வசநங்கள் பலவற்றையும் இதுக்கு உதாஹரணமாக அருளிச்செய்கிறார் 'மாமேவ' என்று தொடங்கி

மூ. 221. "மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே" "தமேவ சாத்யம்" "த்வமேவோபாய பூதோ மே பவ" "ஆறெனக்கு நின் பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே

வ்யா — அதாவது, *மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே* என்று என்னையே யாவாசிலர் ப்ரபத்தி பண்ணுகிறார்கள் என்றும், *தமேவ சாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யே* என்று ஆத்யனான அந்த புருஷனையே ப்ரபத்திபண்ணுவது என்றும், *த்வமேவோபாய பூதோ மே பவ* என்று நீயே எனக்கு உபாயமாகவேணும் என்றும், "ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்" என்று 'எனக்கு உபாயந்தருகிற இடத்தில் உன் திருவடிகளையே உபாயமாகத் தந்தாயென்றுஞ் சொல்லுகிற இவ்விடங்களில்' "மாமேவ" "தமேவ" "த்வமேவ" "நின்பாதமே" என்று ஸ்வீகார்யவஸ்து நிர்த்தேசாநந்தரம் அவதாரணத்தைச் சொல்லுகிற ப்ரகாரத்திலேயென்கை (221)

222 'ஏதத்வ்யாவர்த்யம் ஏது?' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'இத்தால்' என்று தொடங்கி.

மூ. 222. இத்தால் 'வ்ரஜ' என்கிற ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபாவத்தைத் தவிர்க்கிறது.

வ்யா — அதாவது, உபாயாந்தரங்கள் வ்யாவர்த்யமாமளவில் பௌநருக்த்யம் ப்ரஸங்கிக்கையாலும், தேவதாந்தரங்கள் வ்யாவர்த்யமாமளவில் 'மாம்' என்று அஸாதாரணாகாரத்தைச் சொல்லுகையாலே அது கீழே ஸித்தமாகையாலும், இந்த அவதாரணத்தால் 'வ்ரஜ' என்று மேல் சொல்லுகிற ஸ்வீகாரத்தில் உபாயத்வத்தைக் கழிக்கிறது என்கை இந்த ஸ்வீகாரந்தானும் அந்வய வ்யதிரேகத்தாலே ஸாதநம் என்று நினைக்கலாயிருக்கையாலே, இதன் ஸாதநத்வம் அவச்யம் கழிக்கவேணுமிறே (222)

223 'ஸ்வீகாராநந்தரமொழிய உபாயம் கார்யகரமாகாமையாலே பேற்றுக்கு இது அவச்யம் வேண்டியிருக்க, இதில் உபாயத்வத்தைக் கழிக்கிறபடிதான் எங்ஙனே?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே வந்தது' என்று

மூ. 223. ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே வந்தது.

வ்யா — அதாவது, ஸ்வீகாராநந்தரம் இவனுக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும் பண்ணுகையாகிற இது அவனாலே ஆனாற்போலே தத்பூர்வபாவியான ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே உண்டானது என்கை இத்தால் ஸ்வீகாரத்துக்கு உபாயகார்யத்வமொழிய உபாயத்வம் இல்லை என்றதாயிற்று (223)

224. 'அவனாலே வருகையாவது என்?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'ஸ்ருஷ்டி' என்று தொடங்கி.

மூ. 224 ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதி முகத்தாலே பண்ணின க்ருஷிபலம்.

வ்யா — அதாவது, கரணகளேபரவிதுரனாய், போகமோக்ஷ சூந்யனாய், அசித்விசேஷிதனாய்க் கிடக்கிற தசையிலே, கரணகளேபர விசிஷ்டனாய், ஜ்ஞாநவிகாஸயுக்தனாம்படி ஸ்ருஷ்டித்து, "எதிர்சூழல்புக்கு" என்கிறபடியே இவனை அங்கீகரிக்கைக்காக அநேக அவதாரங்களைப்பண்ணி அவதரித்த இடங்களிலே, ஆச்ரயணருசி விச்வாஸ ஜநகமான தன் குண

சேஷ்டிதாதிகளை ப்ரகாசிப்பித்து, இவ்வழியாலே அவன் பண்ணின க்ருஷியாலே பலித்தது இதுவென்கை . . ... . (224)

225 இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் 'அதுவுமவன்தின்னருளே' என்று

மூ 225 "அதுவும் அவனது இன்னருளே"

வ்யா.— அதாவது, "உணர்விலும்பரொருவனை யவன்தருளால் லுறற்பொருட்டு என் னுணர்வினுள்ளே யிருத்தினேன்" என்று உணர்வுமிக்கிருக்கக் கடவரான நித்யஸூரிகளு டைய ஸத்தாதிகளுக்கு நிர்வாஹகனான அத்விதீயனானவனை, அவனுடைய அருளாலே ப்ராபிக் கைக்காக என்னுடைய அபேக்ஷாரூப ஜ்ஞானத்துக்குள்ளே இருத்தினேனென்று தம்முடைய ஸ்வீகாரத்தை அருளிச்செய்த அநந்தரம், "அதுவுமவன்தின்னருளே" என்று அந்த ஸ்வீ காரந்தானும் அவனுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையினாலே உண்டானது என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்கையாலே, ஸ்வீகாரமும் அவனுடைய க்ருஷிபலமென்றே கொள்ளவேணுமென்கை (225)

226. இப்படியாகையால் இந்த ஸ்வீகாரத்தில் சரக்கற நினைக்கக்கடவனென்கிறார் 'இத்தை யொழியவும்' என்று தொடங்கி

மூ. 226. இத்தை ஒழியவும் தானே கார்யஞ்செய்யும் என்று நினைக்கக்கடவன்.

வ்யா.— அதாவது, இந்த ஸ்வீகாரத்துக்கும் தானே க்ருஷிபண்ணுவானொருவன் ஆகையாலே, இதுக்காகவன்று அவன் நமக்குக் கார்யஞ்செய்கிறது, இத்தை ஒழியவும் இவ் வாத்மோஜ்ஜீவநகரனான தானே நம்முடைய இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரரூபமான கார்யத் தைச் செய்யுமென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணக்கடவனென்கை ... (226)

227. இப்படி நினைக்கவேண்டுகிறது ஏன்? என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'அல்லாதபோது' என்று தொடங்கி.

மூ 227. அல்லாதபோது உபாயநைரபேக்ஷ்யம் ஜீவியாது.

வ்யா.— அதாவது, 'இத்தையொழியவுங் கார்யஞ்செய்யுமென்று நினையாதே, இதுவும் வேணும் அவன் கார்யஞ் செய்கைக்கு' என்று நினைக்குமளவில் உபாயத்தினுடைய ஸஹா யாந்தர நைரபேக்ஷ்யம் ஜீவிக்கப்பெறாது என்கை .. (227)

228 ஆனால் இந்த ஸ்வீகாரந்தான் ஏதாவதென்ன அருளிச்செய்கிறார் 'இது' என்று தொடங்கி.

மூ. 228. இது ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்க பரிஹாரார்த்தம், புத்தி ஸமாதாநார்த்தம், சைதந்யகார்யம், ராகப்ராப்தம், ஸ்வரூபநிஷ்டம், அப்ரதிஷேதத்யோதகம்.

வ்யா — அதாவது, இந்த ஸ்வீகாரம் இத்தலையிலொன்று மின்றிக்கேயிருக்க ஈச்வரன் தானே உஜ்ஜீவிப்பிக்குமளவில், எல்லாரும் பின்னை முக்தராகவேண்டாவோ என்கிற ஸர்வ முக்தி ப்ரஸங்கபரிஹாரத்துக்குறுப்பு, இதுதான், நெடுங்காலம், நம்மை ரக்ஷியாதவன் இன்று நம்மை ரக்ஷிக்கும் என்றிருக்கிறது நாமென்கொண்டென்று இவன் தளும்பாமல் புத்திஸமா தாநம் பிறந்திருக்கைக்கு உறுப்பு, இவன்தான் அசேதநமன்றிக்கே சேதநனாகையாலே, அவனே உபாயம் என்கிற அத்யவஸாயம் இவன் சைதந்யத்தினுடைய கார்யம், வைதமாக வன்றிக்கே இதில் ரஸஜ்ஞனான இவனுடைய ராகத்தாலே ப்ராப்தமான இது, ஸ்வரூபாதிரேகி

யனறிககே ததேகரக்ஷயதவருபமான ஸவருபததிலே நிறகுமது, அநாதிகாலம ஸவரக்ஷணுதி சளாலே அவன பணணும ரக்ஷணததை விலககிபபோநத இவன அது தவிாநதமைககுப பரகாசகமெனகை (228)

229 இனி, 'மாம' எனகிற பதததுககுககீழும இஙகும ாசவரனுடைய செயலகளை அருளிசசெயகிறா 'கீழ' எனறு தொடஙகி

மூ. 229. கீழ தானும பிறருமான நிலையைக குலைததான; இஙகுத தானும இவனுமான நிலையைக குலைககிறுன.

வயா — அதாவது, ''ஸாவதாமாந பரிதயஜய' எனகிற இடததில ஸகலோபாயங களையுமவிடச சொலலுகையாலே பலபரதனுன தானும உபாயாநதரஙகளுமாயக கூடிநிறகிற நிலையைக குலைததான, ''ஏகம'' எனகிற இடததில ஸவீகாரததில உபாயபாவததைக கழிககையாலே, உபாயபூதனுன தானும தன ஸவீகாரததில உபாயபுததிபணணி நிறகிற இவனுமான நிலையைக குலைககிறுனெனகை. உபாயாநதரஙகளைப பிறா எனறது ''உனனு லலலால யாவராலும'' எனருபபோலே ... .. (229)

230 இனி, ஸாதநபுததயா இவன பணணும ஸவீகாரததினுடைய தோஷததை அருளிச செயகிறா 'அவனை' எனறு தொடஙகி.

மூ. 230. அவனை இவன் பறறுமபறறு அஹஙகார காபபம, அவதயகரம்.

வயா — அதாவது, நிருபாதிகரக்ஷகனுன அவனை, ததரக்ஷயபூதனுன இவன, தன ரக்ஷணததுககு உறுபபாக ஸவீகரிககிற ஸவீகாரம, ஸவகாதருதவருப அஹஙகார காபபமு மாய, பிதாவுககுப புதரன எழுதது வாஙகுமாபோலே அவதயகரமுமாயிருககுமெனகை. (230)

231 'ஆனுல, ரக்ஷகமாவது தான எது?' எனன அருளிசசெயகிறா 'அவனுடைய ஸவீகாரமே ரக்ஷகம' எனறு

மூ 231 அவனுடைய ஸவீகாரமே ரக்ஷகம.

வயா:— அதாவது, இவவாதமாவினுடைய ரக்ஷணததுககுக கடவனுன அவன, 'இவனை நாம ரக்ஷிககக கடவோம' எனறு அபிமாநிததுக கொளளுகையாகிற ஸவீகாரமே இவனுககு ரக்ஷகமாயறுவது எனகை .. .. (231)

232. 'சேதந பரவருததியில ஒனறையும இவவுபாயம ஸஹியாது' எனனுமததைத தெளிவிககைககாக, உபாயாநதரஙகளுககும இவவுபாயததுககும உணடான விசேஷததை அருளிசசெயகிறா 'மறறை' எனறு தொடஙகி

மூ. 232. மறறை உபாயஙகளுககு நிவருததி தோஷம, இதுககு பரவருததி தோஷம.

வயா:— அதாவது, ஸிததோபாயமான இததை யொழிநத உபாயஙகளுககு சேதந பரவருததியாலே ஸவருபஸிததி ஆகவேணடுகையாலே, இவனுடைய ஸவயதநநிவருததி தோஷமாயிருககும, இநத உபாயததுககு ஸஹாயாநதர ஸமஸாககம அஸஹயமாகையாலே, இசசேதநனுடைய பரவருததி எனபது ஒனறுமே தோஷமாயிருககுமெனகை. (232)

233. 'சேதநவயாபாரம ஒனறும வேணடா?' எனனுமிடததுக்கு பரமாணங காட்டு கிறா 'சிறறவேணடா' எனறு.

மூ 233. "சிற்றவேண்டா"

வ்யா — அதாவது, ஸிததோபாய ஸவீகாரரு சொலலுகிற "மற்றொனறில்லை" எனகிற பாட்டிலே, 'சிற்றவேண்டா' என்று 'சிறறுதல—சிதறுதலாய, பரகக ஒரு வியாபாரம் பணணவேணடா' எனகையாலே, இவவுபாயததில இழியுமவனுககு ஒரு வியாபாரம பணண வேணடா என்னுமிடஞ் சொலலிறறிறேயெனகை (233)

234 இதுதான இசலோகந தனககுளளே சொலலிறறெனகிறார், 'நிவருததி கீழே சொலலிறறு' என்று.

மூ. 234. நிவருததி கீழே சொலலிறறு

வ்யா '— அதாவது, 'ஸர்வதாமாந பரிதயஜய' என்று, ஸகல பரவ்ருததியினுடையவும நிவருததியே இவனுககு வேணடுவதெனனுமிடம கீழே சொலலிறறு எனகை (234)

235 'ஆனால, உபகாரஸமருதிதான வேணுமோ? அது உபாயததில முதலிடாதோ?' என்ன, அருளிசசெயகிறார 'உபகார ஸமருதியும' என்று தொடஙகி

மூ 235. உபகார ஸமருதியும் சைதநயததாலே வநதது; உபாயததில் அநதாபபவியாது

வயா — அதாவது, "எனனைத தீமனஙகெடுததாய" "மருவித தொழுமமனமே தநதாய" இதயாதியாலே இவவுபாய விஷயததில இவன பணணும உபகாரஸமருதியும இவனுடைய சைதநய பரயுகதமாய வநததிததனை, இது உணடாகையாலேயனறோ ஈசவரன காரியஞசெயதது என்று உபாயததில உடபுகாது எனகை ஆக, சதுரததபதாரததததை அருளிசசெயதாராயிறறு (235)

236 இனி பஞசமபதததை உபாதாநம பணணுகிறார 'சரணம' என்று அதுககு அரததம அருளிசசெயகிறார 'உபாயமாக' என்று

மூ 236 சரணம — உபாயமாக.

அரததாநதரஙகளையுஙகாடடவறறாயிருகக, இவவிடததில இது உபாயததையே காடடுகிறமையை ஸஹேதுகமாக அருளிசசெயகிறார 'இநத சரணசபதம' என்று தொடஙகி

மூ 237 இநத சரணசபதம்-ரக்ஷிதாவையும க்ருஹததையும உபாயததையும காடடக் கடவதேயாகிலும் இவவிடததில உபாயததையே காடடுகிறது; கீழோடே சேரவேணடுகையாலே

வயா.— *உபாயே கருஹரக்ஷிதரோச சபதச சரண மிதயயம வாததே* எனகிற படியே சரணசபதமான இது ரக்ஷிதாவையும கருஹததையும உபாயததையும காடடககடவதேயாகிலும, *ஸாமபரதம சைஷ உபாயாரததைகவாசக* எனகிறபடியே இநத ஸதலததிலே உபாயததையே காடடுகிறது ஸாவதாமஙகளையும விடடுத தனனையேபறறச சொலலுகிற பரகரணமாகையால, கீழோடே சேரவேணடுகையாலேயெனகை

'ஆனால, கீழசசொனன ஸாதநாநதர பரிதயாகநதானே ஸவீகாரய வஸதுவின உபாயதவததைத தோறறுவிககுமதாயிருகக, சரணசபதபரயோகநதான வேணுமோ?' எனனில், வேணும; பராபகஸமயததிறபோலே பராபய ஸமயததிலும நதீநிஸதரணநநதரததில பலவ பரிதயாகமபோலே ஸாதநாநதர பரிதயாகம ஸமாநமாகையாலே, ததவிசிஷடமேயாகிலும ஸவீகாரமாதரம வயவசசேதகமாக மாடடாமையாலே.

'அங்ஙனொரு சொல்லலாமோ ? இந்த உபாயாந்தரத்யாகம ஸ்வீகாரத்துக்கு அங்கமாக விதிக்கப்படுகின்றதாகையாலே, ஸ்வீகாரத்தினுடைய உபாயத்வத்தைக் காட்டவற்றாகையால, சரணசப்த ப்ரயோகத்துக்கு ப்ரயோஜநம இல்லையே?' என்னில, அப்படிச சொல்லவொண்ணாது, ஆர்த்தமாக வருமதிறகாட்டில சாபதமாகச சொல்லுமது யுக்தம ஆகையாலே. *ஆக்ஷேபத ப்ராபதாத ஆபிதாநிகஸ்யைவ க்ராஹ்யத்வாத* என்றிறே பாஷ்யகாரரும அருளிசசெய்தது .. ... (237)

ஆக, உபாயவாசியான இந்த சரணசபதத்தாலே இவவஸ்துவுககு ப்ராப்யத்யாஸ்வீகாயத்வமும ப்ராபகத்யாஸ்வீகாரயத்வமும உண்டாகையாலே, அதில ப்ராப்யத்யாஸ்வீகாரத்தை வ்யவசசேதித்ததாயிற்று

238 இனி, ஷஷ்டபதத்தை உபாதாநம பண்ணுகிறார 'வ்ரஜ' என்று. அதுககு ஆர்த்தம அருளிசசெய்கிறார 'புத்திபண்ணு' என்று

மூ 238. வ்ரஜ—புத்திபண்ணு

239 அது தன்னை விசதீகரிககிறார 'கத்யாத்தமாவது' என்று தொடங்கி

மூ. 239 கத்யாத்தமாவது புத்த்யாத்தமாய, அத்யவஸியென்றபடி.

வயா.—அதாவது, 'வ்ரஜ–கதௌ' என்கிற தாதுவிலே கத்யாத்தமாய, *கத்யாத்தா: புத்த்யாத்தா:* என்கிற ந்யாயத்தாலே, கத்யாத்தமாவது புத்த்யாத்தமாய, அத்யவஸியென்றபடியென்கை "இந்தப் புத்தியாகிறது த்யாஜ்யகோடியில உத்தீர்ணமாய, உபாயகோடியில அநநுப்ரவிஷ்டமாய, ப்ராபகாந்தரபரித்யாக பூர்வகமாய, பகவத்ரக்ஷகத்வாநுமதிரூபமாய, சைதந்யகாரயமாய, ப்ரார்த்தநாகாபபமாய, பகவந்முகவிகாஸஹேதுவாய ஸ்வரூபாநுரூபமாய, வ்யபிசாரவிளமபவிதுரமாய இருப்பதொரு அத்யவஸாயாத்மக ஜ்ஞாநவிசேஷம" என்று பரந்தபடியில இவா அருளிசசெய்த இது இவவிடத்திலே அநுஸந்தேயம (239)

240 'ஸாமாந்யேந கதிவாசியான இது, மாநஸவாசிககாயிக ரூபமான கதித்ரயத்தையும காட்டவற்றாயிருகக, மாநஸமான அத்யவஸாயமாத்ரத்திலே ஒதுககுகிறதென ?' என்ன அருளிசசெய்கிறார 'வாசிக காயிகங்களும' என்று தொடங்கி

மூ 240 வாசிக காயிகங்களும் இதுககு அபேக்ஷிதங்களாயிருக்கச செய்தேயும, ஜ்ஞாநாந மோக்ஷமாகையாலே மாநஸமான அநுஷ்டானத்தைச சொல்லுகிறது

வயா — அதாவது, "சிந்தையாலுஞ் சொல்லாலுஞ் செய்கையினாலும்" என்கிறபடியே கரணத்ரயத்தாலும உண்டான ஸ்வீகாரம அதிகாரபூர்த்திககு உடலாகையாலே வரஞ்ஞகதிரூபமான வாசிகமும அஞ்ஜலயாதிரூபமான காயிகமும இந்த ஸ்வீகாரத்துககு அபேக்ஷிதங்களாயிருககசசெய்தேயும, "ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷ" ஆகையாலே அவையிரண்டையுமொழிய, மாநஸமான அநுஷ்டாநமாத்ரத்தைச சொல்லுகிறதென்கை ஆக, ப்ரதிபதம ஆர்த்தம அருளிசசெய்தாராயிற்று (240)

241. இனி, பூர்வார்த்தத்தாற சொல்லுகிற ஆர்த்தத்தை அநுவதித்து நிகமிககிறார 'ஆக த்யாஜ்யத்தைசசொல்லி' என்று தொடங்கி.

மூ 241. ஆக, த்யாஜ்யத்தைசசொல்லி, த்யாகப்ரகாரத்தைச சொல்லி, பற்றப்படும உபாயத்தைசசொல்லி, உபாயநைரபேக்ஷ்யஞ்சொல்லி, உபாயத்வஞ்சொல்லி, உபாயஸ்வீகாரம சொல்லுகிறது.

வ்யா '— அதாவது ஆக, பூர்வார்த்தத்தால் 'ஸர்வதர்மாந்' என்று த்யாஜ்யத்தைச் சொல்லி, 'பரித்யஜ்ய' என்று த்யாகப்ரகாரத்தைச்சொல்லி, 'மாம்' என்று பற்றப்படும் உபாயத்தைச் சொல்லி, 'ஏகம்' என்று உபாய நைரபேக்ஷ்யஞ் சொல்லி, 'சரணம்' என்று உபாயத்வஞ்சொல்லி, 'வ்ரஜ' என்று உபாயஸ்வீகாரஞ் சொல்லுகிறது என்கை (241)

242 அநந்தரம், உத்தரார்த்தத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாகக்கோலி, அதில் ப்ரதமபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் 'அஹம்' என்று

மூ. 242 அஹம்

இவ்வுத்தரார்த்தத்தில் ஈச்வரன் செய்தருளுகிற அம்சத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'ஸ்வ கருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறான்' என்று (242)

மூ 243 ஸ்வகருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறான்.

வ்யா — அதாவது அதிகாரிக்ருத்யமிறே பூர்வார்த்தத்திற் சொல்லிற்று, உபாய பூதனான தன்னுடைய க்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறது இதிலேயிறே (243)

244. இனி, இப்பதத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'ஸர்வஜ்ஞனாய' என்று தொடங்கி.

மூ 244. ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வசக்தியாய், ப்ராப்தனான நான்

வ்யா — அதாவது, *யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித* என்கிறபடியே ஸர்வத்தையும் அறியுமவனாய் *பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ரூயதே* என்கிறபடியே எல்லா ஸாமர்த்யத்தையும் உடையனாய், சேஷியாகையாலே ப்ராப்தனாயிருக்கிற நான் என்கை. (244)

245. அல்லாத குணங்கள் எல்லாங்கிடக்க, இந்தகுணவிசேஷங்களை இவ்வஹமசப்தம்காட்டுகிற இதுக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார், 'இவன் கீழ்நின்ற நிலையும்' என்று தொடங்கி.

மூ 245 இவன் கீழ்நின்ற நிலையும் மேல் போக்கடியும் அறிகைக்கும் அறிந்தபடியே செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் ஏகாந்தமான குணவிசேஷங்களையும், தன்பேறாகச்செய்து தலைக்கட்டுகைக்கு ஈடான பந்தவிசேஷத்தையும் காட்டுகிறது.

வ்யா — அதாவது, இச்சேதநனுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தி இஷ்டப்ராப்திகளைப் பண்ணுமளவில், இவன் பூர்வத்தில் நின்றநிலையும், மேல் போகத்தக்க வழியும் அறிகைக்கும், அறிந்தபடியே அவற்றைச்செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் தக்கவையாயிருந்துள்ள ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வசக்தித்வங்களாகிற குணவிசேஷங்களையும், இவன் கார்யஞ் செய்யுமிடத்தில் இவனுக்காக அன்றிக்கே தன்பேறாகச்செய்து தலைக்கட்டுகைக்கு ஈடான சேஷித்வரூப பந்தவிசேஷத்தையும் ப்ரகாசிப்பிக்கிறது என்கை 'மாம்' என்கிற இடத்தில் ஆச்ரயணத்துக்கு ஏகாந்தமான குணவிசேஷங்கள் ப்ரகாசித்தாற்போலே, 'அஹம்' என்கிற இடத்திலும் கார்யகரத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான குணவிசேஷங்கள் ப்ரகாசிக்குமிறே, வாத்ஸல்யாதிகள் இல்லாதபோது ஆச்ரயணங்கூடாதாப்போலே,ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகள் இல்லாதபோதுகார்யகரத்வமகடியாமையாலே இவ்விடத்தில் ஜ்ஞாநசக்திகளும் ப்ராப்தியுஞ்சொன்னன இது, பூர்த்திக்கும் உபலக்ஷணம் (245)

246 இப்பதத்தில் 'மாம்' என்கிற இடத்தில், ஸாரதியாய் நின்ற பாரதந்த்ர்யத்துக்கு எதிர்த்தட்டான தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை ப்ரகாசிப்பித்தமையை அருளிச்செய்கிறார், 'தன்க்காக்க கொண்ட' என்று தொடங்கி,

மூ 246. தனக்காகக்கொண்ட ஸாரத்யவேஷத்தை அவனையிட்டுப் பாராதே தன்னை யிட்டுப்பாராதது, அஞ்சின அச்சந்தீரத்தானுன தன்மையை 'அஹம்' என்று காட்டுகிறுன்.

வ்யா:— அதாவது, 'மாம்' என்று ஸாரத்யவேஷத்தோடே நிற்கிற தன்னைப் பற்றச் சொன்னபோது, அர்ஜுநன், தன்னுடைய ரக்ஷணார்த்தமாக ஏறிட்டுக்கொண்ட ஸாரத்ய வேஷத்தை 'ஸர்வாதிகனுனவன் இப்படித் தாழ நின்றது, தன் குணத்தாலேயிறே' என்று அவனையிட்டுப் பாராதே, 'நமக்கு இழிதொழில் செய்து ஸாரதியாய் நிற்கிறவனன்றே?' என்று தன்னையிட்டுப்பாராதது, 'ஸர்வதர்மங்களையும்விட்டு என்னைப்பற்று என்றுநின்றுன், இது என்னுக்கக் கடவது?' என்று அஞ்சின அச்சமதீர, ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதநாசேதந ஸ்வ ரூபஸ்த்திதி ப்ரவ்ருத்திகளையுங்கொண்டு நிரங்குசஸ்வதந்த்ரனுயிருக்கிற தன்னுடைய யதா வஸ்த்திதவேஷத்தை 'அஹம்' என்று தர்சிப்பிக்கிறுனென்கை

ஏவம்பூதனுனவன் பரதந்த்ரனுனதும், தனக்கு ஸ்வரூபமாய்ச் செய்தது என்னு மிடத்தை அருளிச்செய்கிறுர், 'கீழில்' என்று தொடங்கி (246)

மூ. 247. கீழில் பாரதந்த்ர்யமும் இந்த ஸ்வாதந்த்ர்யத்தினுடைய எல்லைநிலமிறே.

வ்யா — அதாவது, கீழ், ஸாரதியாய்நின்ற பாரதந்த்ர்யமும், நினைத்தது செய்யுமள வில் தனக்கொரு நிவாரகரில்லாதபடியான இந்த ஸ்வாதந்த்ர்யத்தினுடைய ஸீமாபூமியிறே என்கை ... .. (247)

248. அநந்தரம், த்விதீயபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறுர் 'த்வா' என்று அதுக்கு ஆர்த்தம் அருளிச்செய்கிறுர் 'அஜ்ஞனுய' என்று தொடங்கி

மூ. 248 த்வா—அஜ்ஞனுய், அசக்தனுய், அப்ராப்தனுய், என்னையே உபாயமாகப் பற்றியிருக்கிற உன்னை

வ்யா — அதாவது, உன் கார்யங்கள் அறிகைக்குத்தக்க ஜ்ஞாநமில்லாதவனுய், அறிந் தாலும் செய்து தலைக்கட்டிக்கொள்ளுகைக்கு சக்தியில்லாதவனுய், அதுதான் உண்டானுலும் உன்னுடைய ரக்ஷணத்தில் உனக்கு ப்ராப்தியில்லாதவனுய், இப்படியிருக்கையாலே ஸர்வ தர்மங்களையும்விட்டு என்னையே நிரபேக்ஷ உபாயமாகப் பரிக்ரஹித்திருக்கிற உன்னையென்கை (248)

249 அநந்தரம், த்ருதீயபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறுர் 'ஸர்வபாபேப்ய:' என்று இதுவும்—பாபமும் பஹு வசநமும் ஸர்வசப்தமுமாய் த்ரிப்ரகாரமாய் இருக்கையாலே, இம் மூன்றையும் உட்கொண்டு இப்பதத்துக்கு ஆர்த்தம் அருளிச்செய்கிறுர் 'மத் ப்ராப்திப்ரதி பந்தகங்கள்' என்று தொடங்கி

மூ 249. ஸர்வபாபேப்ய:- மத் ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்கள் என்று யாவையாவை சில பாபங்களைக் குறித்து அஞ்சுகிறுய், அவவோபாபங்கள் எல்லாவற்றில் நின்றும்

வ்யா — அதாவது, பாபமாகிறது இஷ்டவிரோதியாயும் அநிஷ்டஹேதுவாயும் இருக்குமதாகையாலும், மோக்ஷப்ரகரணமாகையாலே இவ்விடத்தில் இஷ்டவிரோதிகளாகிற பகவல்லாப விரோதிகளாகையாலும், அதில் ஜ்ஞாநவிரோதியும் ருசிவிரோதியும் உபாய விரோதியும் பண்டேநிவ்ருத்தமாகையாலும், இனி உள்ளது ப்ராப்திவிரோதியாகையாலே நீ என்னை ப்ராபிக்கைக்கு ப்ரதிபந்தகங்கள் என்று யாவை யாவை சில பாபங்களை உத்தேசித் துப் பயப்படுகிறுய், அந்த அந்தப் பாபங்களெல்லாவற்றிலும் நின்றுமென்கை. (249)

250 அதில் பஹுவசந விவக்ஷிதங்களை அருளிச்செய்கிறார் "பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும்" என்று தொடங்கி

மூ 250 "பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்பும்" என்கிறபடியே அவித்யா காம வாஸநா ருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்களைச் சொல்லுகிறது

வ்யா — அதாவது, "பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்பும்" என்று 'உத்பத்தி விநாசாதி யோகத்தாலே அஸத்ய சப்தவாச்யமான அசேதநவிஷயத்தில் ஆத்ம ஜ்ஞாநமும், அநந்த தேஹாத்மாபிமாந மடியான ஸாம்ஸாரிகதுஷ்கர்ம ப்ரவ்ருத்தியும், அந்தக் கர்மமடியாக வரக்கடவதான மாம்ஸ அஸ்ருகாதி மலரூப தேஹஸம்பந்தமும்' என்று சொல்லுகிறபடியே அவித்யையும் கர்மமும் வாஸநையும் ருசியும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமுமாகிற அவற்றைச் சொல்லுகிறது என்கை இவற்றில், அவித்யையாவது ஜ்ஞாநாநுதய ரூபமாயும் அந்யதா ஜ்ஞாநரூபமாயும் விபரீதஜ்ஞாநரூபமாயும் மூன்று வகைப்பட்ட அஜ்ஞாநம் கர்மமாவது புண்யபாபம், மோக்ஷத்தைப்பற்ற, பாபத்தோபாதி புண்யமும் த்யாஜ்யமாம், *புண்ய பாபே விதூய* என்னக்கடவதிறே வாஸனையாவது, அஜ்ஞாநவாஸனையும், கர்மவாஸனையும், ப்ரக்ருதிஸம்பந்த வாஸனையும் ருசியும் விஷயபேதத்தாலே பஹுவிதையாயிருக்கும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமாவது ஸ்தூலஸூக்ஷ்மரூபமாயிருந்துள்ள அசித் ஸம்பந்தம் (250)

251 இனி, ஸாவசப்த விவக்ஷிதத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'தருணசசேத' இத்யாதியாலே

மூ. 251. தருணசசேத கண்டூயநாதிகளைப்போலே ப்ரக்ருதிவாஸனையாலே அநுவர்த்திக்குமவையென்ன, லோகாபவாத பீதியாலும், கருணையாலும், கலக்கத்தாலும், செய்யுமவையென்ன, எல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது

வ்யா — அதாவது, துரும்பு நறுக்குகை, தினவுதின்றவிடம் சொறிகை தொடக்கமானவைபோலே அபுத்திபூர்வகமாக ப்ரக்ருதி வாஸனையாலே அநுவர்த்திக்கும் உத்தராங்கங்களென்ன, நாம் இவற்றைச் செய்யாதபோது 'லோகம் நம்மை அபவாதஞ் சொல்லுமே' என்கிற பயத்தாலும் 'நம்மைக்கண்டு லௌகிகர் இவற்றைத் தவிருவார்களாகில் அவர்களுக்கு விநாசமாமே ஐயோ!' என்கிற க்ருபையாலுஞ் செய்யும் நித்ய நைமித்திக கர்மங்களென்ன, ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே கலங்கி த்யக்த உபாயங்களிலே அந்வயித்தல், புநః ப்ரபத்தி பண்ணுதல் செய்யுமவையென்ன, எல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது என்கை (251)

252. 'ஸாதநபுத்யா செய்யாதவையும் வஸ்துகத்யா ஸாதநகோடியிலே அந்வயிக்கும்' என்னுமதைச் சங்காபூர்வமாக அருளிச்செய்கிறார் 'உந்மத்த' இத்யாதியாலே.

மூ. 252. 'உந்மத்த ப்ரவ்ருத்திக்கு க்ராமப்ராப்தி போலே த்யஜித்த உபாயங்களிலே இவை அந்விதங்களாமோ?' என்று நினைக்கவேண்டா.

வ்யா — அதாவது, *உந்மாதச சித்த விப்ரம* என்கிறபடியே சித்தவிப்ரமம் பிறந்தானொருவன், இன்னவூருக்குப் போகிறோம்' என்கிற நினைவு இன்றிக்கே ஒருவழியே போகாநின்றால், அவ்வழிக்கு ஓரூரோடே ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்கையாலே அவ்வூரிலேசென்று சேருமாபோலே, ஸாதநபுத்திரஹிதமாக லோகாபவாத பீத்யாதிகளாலே செய்யப்படுகிற இவை-விட்ட உபாயங்களிலே அந்விதங்களாமோவென்று நினைக்கவேண்டா, அந்விதங்களாயே விடுமென்றபடி. "ஆநுருசம்ஸ்ய பரதந்ரராய் அநுஷ்டித்தாலும், ஏறிட்ட கட்டி ஆகாசத்திலே நில்லாதாப்போலே,அவையும்ஒருபலத்தோடே ஸந்திப்பிக்கக்கடவது; ஆகையாலே,அவையும் பாபசப்தவாச்யமாகக் கடவது" என்றிறே தனிசரமத்தில் இவர்தாமே அருளிச்செய்தது (252)

253 'அதுதானேயாகிறது - புந பரபததிககு தோஷம எது", என்ன அருளிசசெயகிறுா 'கலஙகி' எனறு தொடஙகி

மூ. 253. கலஙகி உபாயபுததயா பணணும பரபததியும பாதகததோடு ஒககும

வயா — அதாவது, ஸகருத அநுஷடாநமொழியப புநரநுஷடாநததை ஸஹியாத பரபததி ஸவபாவததை அறியாதே கலஙகி அநிஷட நிவருததிககாகவாதல இஷடபராபதிக காகவாதல உபாயபுதயா மீணடும பணணும பரபததியும * அதபாதக பீதஸதவம * எனறு உபாயாநதரமபோலே பாதகஸமமெனகை (253)

254 அநநதரம, சதுாததபததை உபாதாநம பணணுகிறுா 'மோக்ஷயிஷயாமி' எனறு, அதுக்கு அாததம அருளிசசெயகிறுா 'முகதனுமபடி பணணககடவேன' எனறு.

மூ. 254 மோக்ஷயிஷயாமி—முகதனுமபடி பணணக கடவேன.

வயா - அதாவது, இவறறில நினறும விடபபடடவனுமபடி பணணககடவேனெனகை (254)

255. இனி, ணிஜாததததை அருளிசசெயகிறுா 'ணிசசாலே' எனறு தொடஙகி

மூ. 255. ணிச்சாலே நானும் வேணடா. நீயும் வேணடா, அவை தன்னடையே விடடுபபோஙகா ணெனகிருன.

வயா .– அதாவது, ' இஷயாமி " எனகிற ணிசசாலே ஸவயமகாததாவாகையனறிககே தான பரயோஜககாததாவாய விடுவிககககடவேனெனகையாலே நானும இதுககு ஒரு யதநம பணணவேணடா, நீயும் இதுககு பராாததிககவேணடா, நீ எனனை ஆசரயிதத ராஜகுல மாஹாதமயததாலே உனனைககணடு தாமே பயபபடடு, "காணுெவொருஙகிறுஙு கணடில மால்" எனகிறபடியே போனவழி தெரியாதபடி தனனடையேவிடடுப போஙகாணெனறு அருளிசசெயகிறுனெனகை. .. .. (255)

256. இபபடி அருளிசசெயத தனகருததை வெளியிடுகிறுா 'எனனுடைய' எனறு தொடஙகி

மூ. 256. எனனுடைய நிக்ரஹபலமாய வநதவை நானிரஙகினுல கிடக்குமோ? எனகை.

வ்யா — அதாவது, பாபஙகளாகிறன, குபபையில ஆமணககுபபோலே யெழுநது, பாமபு போலே மிடறறைபபிடிபப தொனறனறிறே, சேதநன பணணின காமஙகள க்ஷணதவமஸிக ளாகையாலே, அபபோதே நசிததுபபோம, அஜஞுனகையாலே காததாவான இவனும மறநதுபோக, ஸவதஸஸாவஜஞுய ஒனறுெழியாமல உணாநதிருநது பராபதகாலஙகளிலே தபபாமல நிறுததுா அநுபவிபபிககிற எனனுடைய நிகரஹரூப மாகையாலே, அநத நிகரஹ பலமாய வநதவை, நிகரஹததுககு பரதிகோடியான அநுகரஹததை நான பணணினுல் அவ விஷயததிறபினனை கிடககுமோ ? எனகை இதுககுககருதது எனறபடி. (256)

257 தனனடையே விடடுமபோம எனகிற இடததில அபிபரேததததை அருளிச்செயகிறுா 'அநாதிகாலம' என்று தொடஙகி.

மூ. 257 அநாதிகாலம் பாபங்களைக்கண்டு நீபட்ட பாட்டை அவைதாம் படும்படி பண்ணுகிறேன்.

வயா — அதாவது, அநாதியான காலமெல்லாம் துஷ்காவஹமான பாபங்கள் வந்து மேலிடப்புகக்கால், அவற்றைக்கண்டு நீ நடுங்கின நடுக்கமெல்லாம் மதாச்ரயண ராஜகுல மாஹாத்மயமுடைய உன்னைக்கண்டு அவைதான் குடல்கரிந்து நடுங்கும்படி பண்ணக்கட வேன் என்கை. "அவைதானே விட்டுப்போம்படி பண்ணுகையாவது, இவை நமக்குமுன்பு உண்டாய்க் கழிந்தது என்று தோற்றுதபடி போக்குகை, அதாகிறது, இவை ஸ்மருதிவிஷய மானாலும் தன்னுடைய ஸ்வாபாவிக வேஷத்தைப்பாராதது ஸ்வப்நங் கண்டாற்போலே இவை நமக்கு வந்தேறியாய்க் கழிந்ததென்றிருக்கையும், ஸ்மருதியாலே துக்கம் அநுவர்த்தியாதிருக் கையும்" என்று தனிசரமத்தில் இவர்தாமே அருளிச்செய்தது இவ்விடத்தில் அநுஸந்தேயம் (257)

258. "மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கிற உத்தமனில் அபிப்ரேதமான ஓராத்த விசேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார், 'இனி' என்று தொடங்கி

மூ. 258. இனி உன்கையிலும் உன்னைக்காட்டித்தாரேன். என்னுடம்பிலழுக்கை நானே போக்கிக்கொள்ளேனோ?

வயா — இத்தனை காலமும் 'நம காரயத்துக்கு நாம கடவோம்' என்று நீ திரிகை யாலே, தன காரயம் தானே செய்துகொள்ளுகிறுனென்றிருந்த இத்தனை போக்கி, 'எனக்கு நீ சரீரதயாசேஷம்' என்று அறிந்து என்பக்கலிலே ந்யஸ்தபரனான பின்பு, உன்னுடைய பாப விமோசநார்த்தமான யத்நம் நீ பண்ணிக்கொள்ள என்று உன கையிலும் உன்னைக் காட்டித் தாரேன், எனக்கு சரீரபூதனான உன்னுடைய அவித்யாரூபமாலிந்யத்தை சரீரியான நானே போக்கிக் கொள்ளேனோ? என்கை என்னுடம்பிலழுக்கை நானே போக்கிக் கொள்ளேனோ என்றது, யத்நபலித்வங்கள் இரண்டும் தன்னதென்று தோற்றுகைக்காக ஆகையால் உன்னு டைய விரோதியில் கிடப்பதொன்றில்லை என்றபடி "விரோதி நிவருத்தியும், அபிமத ப்ராப்தியும் இரண்டும் பலமாயிருக்க ஒன்றைச் சொல்லுவானென்னென்னில், ஒன்றைச்சொன் னால் மற்றையது தன்னடையே வருகையாலே சொல்லிற்றில்லை, * மாமேவைஷ்யஸி * என்று, கீழில் உபாயத்துக்குச்சொன்ன பலமொழிய இவ்வுபாயத்துக்கு வேறுபலம் இல்லாமையாலே சொல்லிற்றில்லை என்னவுமாம், ஆனால் விரோதிநிவருத்தி தன்னைச் சொல்லுவானென்? என்னில்,— அது அதிகமாகையாலே சொல்லிற்று விரோதி நிவருத்தி பிறந்தால் பலம் ஸ்வதஸ்ஸித்தமாயிருக்கையாலே, தனித்துச் சொல்ல வேண்டாவிறே" என்று ஸங்க்ரஹேண சரிய பதிப்படி ரஹஸ்யத்திலும், விஸ்தரேண பரந்தபடி தனிசரமங்களிலும் அருளிச்செய்த சங்காபரிஹாரங்கள் இவ்விடத்திலே அநுஸந்தேயம் .. ... (258)

259 அநந்தரம், சரமபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் 'மாசுச.' என்று அதுக்கு ஆத்தம் அருளிச்செய்கிறார், 'நீ உன காரயத்திலே' என்று தொடங்கி

மூ. 259. மாசுச-'நீ உன்காரயத்திலே அதிகரியாமையாலும், நான உன்காரயத்திலே அதிகரித்துக்கொண்டு போருகையாலும், உனக்கு சோகநிமித்தம் இல்லைகாண்' என்று அவனுடைய சோகநிவருத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கிறான.

வயா — அதாவது, நீ உன காரயத்திலே அதிகரித்து நின்றுயாகில், 'நம காரயத் துக்கு என செய்வோம?' என்று கரைந்து சோகிக்க ப்ராப்தம், நான் உன காரயத்திலே அதிகரியாயிருந்தேனாகில், 'நம காரயத்தில் இவன் உதாஸீநனுயிராநின்றுன, நாம

எஙஙனே உஜஜீவிககபபோகிறோம ? ' ' எனறு சோகிகக பராபதம , இஙஙன அனறிககே யதந பலிதவஙகள இரணடும உனககு இலலாதபடியான ஸவருபபாரதநதாயததை உணாநது, நீ உனனுடைய ரக்ஷண காரயததிலே அதிகரியாதொழிகையாலும, உனனுடைய ரக்ஷணததில யதநபலிதவஙகள இரணடும எனனதாமபடி ஸவாமியான நான உன பககததில தடையறுக கையாலே உனனுடைய ரக்ஷணகாரயததிலே அதிகரிததுககொணடு போருகையாலும,உனககு சோகிககைககு நிமிததம இலலை காண ' எனறு முனபு சோகாவிஷடனாய நினற அவனுடைய சோகததினுடைய நிவருததியைப பணணிக கொடுககிறானெனகை.

இததால, ' அஹம தவா ' எனகிற பதஙகளாலே சொலலபபடட ரக்ஷகரக்ஷயபூதரான இருவருடைய ஸவபாவததையும அநுவதிததுககொணடு சோகாபநோதநம பணணினபடியை அருளிசசெயதாராயிறறு ... ... (259)

260 இனிமேல, நிவாததகனான தனனுடையவும நிவாதயஙகளான பாபஙகளினுடை யவும ஸவபாவஙகளைசசொலலி, சோகாபநோதநம பணணினபடியை அருளிச செயகிறார ' நிவாததக ஸவருபததை ' எனறு தொடஙகி

மூ. 260. நிவாததக ஸவருபததைச் சொலலி, நிவாதயஙகள உனனை வநது மேலிடா தெனறு சொலலி, உனககு சோகநிமிததம இலலைகாண எனகிறான.

வயா — அதாவது, " அஹம " எனறு ஸாவஜஞதவாதி குணவிசிஷடனாயககொணடு விரோதி நிவாததகனாயிருககிற தன ஸவருபததைச சொலலி, ' தவா ஸாவ பாபேபயோ மோக்ஷயிஷயாமி ' ' எனறு ணிசசால நிவாதயஙகளான பாபஙகள உனனைககணடு தானே அஞசி ஓடிபபோமொழிய, எனனையே உபாயமாக ஸவீகரிததிருககிற உனனை வநது மேலி டாது எனனுமிடமசொல்லி, அநநதரம " மாசுச " எனகையாலே ' இபபடியானபினபு உனககு சோகிகக நிமிததமிலலை ' எனகிறானெனகை. . . (260)

261 இததலையில விரோதியைப போககுகைககுத தான ஒருபபடடு நிறகிறபடியை அறிவிதது, இவனுடைய சோகததைப போககுகிறமையை அபியுகதோகதியை நிதாசன மாககொணடு அருளிசசெயகிறார ' எததினால ' எனறு தொடஙகி.

மூ. 261 * ' எததினாலிடாககடறகிடததியேழை நெஞசமே எனகிறான.

வயா — அதாவது திருமழிசைபபிரான தமமுடைய திருவுளளததைககுறிதது, ஸாவேசவரன இததலையில விரோதியைபபோககி அடிமைகொளவதாக ஏனறு கொடுவநது புகுநதிருககிறபடியைசசொலலி, 'இனி எதுககாக நீ துஃகக ஸாகரததிலே அழுநதுகிறாய?' எனறாறபோல, ஈசவரனும இபபோது இததலையில ஸகலபாபஙகளையும போககுவதாகத தானே ஏறிடடுககொணடமையை அறிவிதது, 'இனி எதுககாக சோகிககிறாய? எனறு இவனைககுறிதது அருளிச செயகிறானெனகை (261)

262 இனி, இவனுடைய சோகம மறுவலிடாமல போககுகைககு உறுபபானதொரு பகவதபிபராய விசேஷததை அருளிசசெயகிறார 'பாபஙகளை நான பொறுதது' எனறு தொடஙகி.

மூ 262. பாபஙகளை நான பொறுததுப புணயமெனறு நினைபபிடாநிறக, நீ சோகிககககடவையோ ?

வயா .— அதாவது, நீ செயத பாபஙகளை நான முநதுற எனனுடைய க்ஷமாவிஷய மாககி, அவவளவுமனறிககே பினனை உனபககல எனககு உணடான வாதஸல்யததாலே

"செய்தகுற்றம நற்றமாகவேகொள" "செயதாரேல் நனறுசெயதார" எனகிறபடியே அவை தனனைப பாபமாக நினையாதே புணயமென்று நினைப்பிடாநிறக, இனி நீ சோகிககக கடவையோ? எனகை

ஆக, இவவுததரார்ததத்தில அருசுபததாலும நிவாததக ஸவரூபததையும் நிவாத யாசரயததையும, நிவாதயஙகளான பாபஙகளையும, அவறறினுடைய நிவருததி பரகாரததை யும, ததகாரயமான சோகநிவருததியையும சொலலிறறுயிறறு (262)

263 இனி, இநத சலோகாரததததில ருசி ஒருவனுககு உணடாகையில உளள அருமை யையும், இநத சலோகநதனககு இனனதிலே நோககு எனனுமததையும, இதில விசவாஸோத பததியின அருமையையும், ஈசவரனதான முதலிலே இததை உபதேசியாமைககு ஹேதுவை யும, வேதபுருஷன உபாயாநதரஙகளை விதிககைககு ஹேதுவையும், உபாயாநதரஙகளை ஸவ ரூபேண தயஜிககுமளவில தோஷமிலலை எனனுமததையும அவைதான முகாநதரேண அநவி தஙகள ஆகையாலே ஸவரூபேண தயகதஙகள அனறு எனனுமிடததையும, பேறறுககு ஸாதநம இனனது எனனுமததையும, பலஸிததிககு இவனபககல வேணடும அமசததையும, ஈசவரனுககு இவனுடைய ஸுகருதம அநிஷடம எனனுமததையும, இவவாததததில ஆஸதி கயாதிகள உணடாயப பிழைததல இலலையாகில நசிததலிததனை எனனுமததையும, வயவ ஸாயஹீநன இதில அநவயிததால விநாசபாயநதமாம எனனுமததையும், இதுககு அதிகாரி கள இனனார எனனுமததையும அடைவே அருளிசசெயது தலைககடடுகிறார

அவறறில பரதமததில இதில ஒருவனுககு ருசிபிறககையில உளள அருமையைத தாசிபபிககைககாக ஓர ஐதிஹயததை அருளிசசெயகிறார 'உயயககொணடார விஷயமாக' எனறு தொடஙகி

மூ 263 உயயக்கொணடார விஷயமாக உடையவர அருளிசசெயத வார்ததையை ஸமரிபபது.

வயா — அதாவது, தததவநிரணயம பணணின உயயககொணடார பகதிநிஷடரா யிருககையாலே, அவரை பரபததி நிஷடராமபடி பணணவேணுமென்று, அவருககு இநத சலோகாரதததததை அருளிசசெயத அளவிலே, 'ஆததஸதிதி அழகிதாயிருநதது, ஆகிலும அததைவிடடு இததைப பறறததகக ருசி எனககு இலலை' எனன, "விதவாஞகையாலே ஆதததுககு இசைநதாய, பகவதபரஸாதம இலலாமையாலே ருசி பிறநததிலலை" எனறு அவர விஷயமாக உடையவர அருளிசசெயத வாரததையை நினைபபது எனகை (263)

264 இனி, இநத சலோகததுககு இனனதிலே நோககு எனனுமததை அருளிச செய கிறார 'இதுககு ஈசவர ஸவாதநதாயததிலே நோககு' எனறு

மூ 264 இதுககு ஈசவர ஸவாதந்தாயததிலே நோககு.

வ்யா — அதாவது, சாஸதரஙகளெலலாம ஒருதலையும, தான ஒருதலையுமாயிருககிற இநத சலோகததுககு சாஸதரவிஹிதமான ஸகலதாமஙகளையும ஸவாஸநமாக விடுவிதது, இசசேதநனுககுத தானே நிரபேக்ஷ ஸாதநமாய, பராபதி பரதிபநதக ஸகலபாபஙகளையும தளளிபபுகடடு, ஸவபராபதியைப பணணிககொடுககும ஸவாதீந ஸகலபரவாததகனான ஈசவர னுடைய ஸவாதநதாயததிலே தாதபாயமெனகை (264)

265. இனி, இதில விசவாஸோதபததியில் அருமையை அருளிசசெயகிருா ' இதுதான ' எனறு தொடஙகி

மூ. 265. "இதுதான் அநுவாதகோடியிலே" எனறு வஙகிபபுரததுநம்பி வார்த்தை

வயா — அதாவது, இநத சலோகாாததநதான அநுவாதததினுடைய கோடியிலே எனறு ஆபததமரான வஙகிபபுரதது நமபி அருளிச்செயயும் வாாததையெனகை

266 ' அது எததாலே' எனன அருளிசசெயகிருா ' ஆாஜுநன ' எனறு தொடஙகி.

மூ. 266. அாஜஜுநன, க்ருஷணனுடைய ஆணைத் தொழிலகளாலும், ருஷிகள வாக்யஙகளாலும, க்ருஷ்ணன தன்காாயததிலே அதிகரிததுக்கொணடு போருகையாலும், இவனே நமககுத தஞ்சமெனறு துணிநத பினபு தன்னைபபற்றச சொலலுகையாலே.

வயா — அதாவது, இதுககு அதிகாரியான அாஜுநன பாலயமேதொடஙகி கிருஷணனுடைய அகடிதகடநாஸமாதய பரகாசகமான அதிமாநுஷ சேஷடிதஙகளாலும * ஏஷ நாராயண' ஸ்ரீமாந க்ஷீராாணவ நிகேதந நாகபாயஙகமுதஸருஜய ஹயாகதோ மதுராம புரீம * * புணயா தவாரவதீ யதர ததராஸதே மதுஸூதந ஸாக்ஷாததேவ புராணோஸௌ ஸஹி தாமஸ ஸநாதந * * யதர நாராயணோ தேவ• பரமாதமா ஸநாதந ததர கருதஸநம ஜகத பாாகத தீாததாநயாயதநாநி ச * * யே ச வேதவிதோ விபரா யேசாதயாதம விதோஜநா : தே வதநதி மஹாதமாநம கருஷணம தாமம ஸநாதநம * * பவிதராணாம ஹி கோவிநத பவிதரம பரமுசயதே புணயா நாமபி புணயோஸௌ மஙகளாநாஞச மஙகளம * * கருஷண ஏவ ஹி லோகாநாமஉதபததிரபிசாபயய கருஷணஸய ஹி கருதே பூதம இதம விசவம சராசரம * எனறும் இதயாதிகளாயிருநதுளள பராவரதததவயாதாதமய விததுககளான ருஷிகள வாகயஙகளாலும, பால்யாதபரபருதி புரவாஸதசையோடு வநவாஸதசையோடு வாசியற கருஷணன தன காாயததுககுக கடவனுய நோககிககொணடு போருகையாலும, ' இவன சொலலுகிற உபாயஙகள எலலாம நமககுத தஞசமனறு , இவனே நமககுத தஞசம ' எனறு விசவஸிததபினபு ' ஆனுல எனனைபபறறு ' எனறு சொலலுகையாலேயெனகை (266)

267 இது தனனை முதலிலே உபதேசியாமைககு ஹேதுவை அருளிசசெயகிருா ' புறமபு ' என்று தொடஙகி

மூ 267. புறமபு பிறந்தது எலலாம, இவன நெஞசைச சோதிககைககாக

வயா :— அதாவது, *யசசரேய ஸயாந நிசசிதம பருஹி தநமே சிஷயஸதேஹம சாதி மாம தவாம பரபநநம* எனற இவனுககு உபாயோபதேசம பணணத தொடஙகுகிற வளவிலே முதலிலே இததை உபதேசியாதே உபாயாநதரஙகளைப பரகக நினறு உபதேசிதது எலலாம, ' அவவளவிலே பாயவஸிததுவிடுமோ ' அவ றறுனுடைய தோஷ தாசநததாலே இவவுபாயோபதேசததுககு அதிகாரியாமோ ? எனற இவனுடைய ஹருதயததைச சோதிக கைக்காகவெனகை (267)

268 ' ஆனுல, இவனனறோ இபபடி ஹருதய சோதநாாததமாக உபாயாநதரஙகளை உபதேசிததவன ? வேதபுருஷன அவறறை விதிபபான என ?' எனன அருளிசசெயகிருா ' வேதபுருஷன ' எனறு தொடஙகி.

மூ 268 வேதபுருஷன உபாயாநதரஙகளை விதிததது, கொண்டிப பசுவுக்குத தடிகட்டி விடுவாரைபபோலே, அஹங்காரமமகாரஙகளால் வநத களிப்பு அறறு ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறக்கைக்காக

வ்யா — அதாவது - ஆபத தமனன வேதபுருஷன *விஜ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத* *ஓமிதயாதமாநமதயாயத* *ஆதமாநமேவ லோகமுபாஸீத* *ஆதமா வா அரே தரஷடவயச சரோதவயோ மநதவயோ நிதிதயாஸிதவய* இதயாதிகளாலே உபாயாநதரஙகளை மோக்ஷஸாதநமாக விதிததது படடிதினறு திரிகிற பசுவுககு இடைஞசு வஸபபடுகைககாகக கழுததிலே தடியைக கடடிவிடுவாரைபபோலே, அஹஙகாரமமகாரவஸய ஞயக களிததுக திரிகிற இவனுககு, *ஜநமாநதரஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாந ஸமாதிபி* எனகிறபடியே காயகலேசரூபமான காமாநுஷடாநம இநதரியஜயம முதலான அருநதேவை களாலே செறுபபுணடு அநதககளிபபுபபோய பகவதபாரதநதாயமாகிய ஸவரூபஜ்ஞாநம பிறககைககாக எனகை (268)

269 ஆனால், இபபடி ஸவரூபஜ்ஞாநோதய ஹேதுவான இவறறைவிடடால குறறமாகா தோ? எனன, அருளிச செயகிறார 'ஸநயாஸி' எனறு தொடஙகி

மூ 269 ஸநயாஸி முனபுளளவறறை விடுமாபோலே இவவளவு பிறந்தவன இவறறைவிடடால குறறம் வாராது

வயா — அதாவது - சரமாசரமததிலே அநவிதனனவன பூர்வாசரம தாமஙகளை விடுகிறுபபோல, அநயோபாயஙகளினுடைய ஸவரூபவிரோதிதவாதிகளாலே ஸிதோபாயத திலே இழியுமபடி இவவளவான ஜ்ஞாநபாகம பிறநதவன இவவுபாயநதரஙகளை விடடால தோஷமாகாது எனறபடி (269)

270 'இவைதான ஆகாராநதரததாலே அநவிதஙகளாகையாலே, இவறறில் இவன் தனககு ஸவரூபதயாகம இலலை' எனனுமததை அருளிசசெயகிறார 'இவனதான இவைதனனை நேராகவிடடிலன' எனறு

மூ 270 இவனதான் இவைதனனை நேராக விடடிலன்.

வயா — அதாவது-ஸாதநாநதரபரிதயாக பூர்வகமாக ஸிதஸாதந பரிகரஹம பணணின இவவதிகாரிதான காமஜ்ஞாநாதிகள ஆகிற இவைதனனை ஸவரூபேண தயஜிததில னெனகை ... (270)

271 'அது எஙஙனே" எனன, அருளிசசெயகிறார 'காமம' எனறுதொடஙகி

மூ 271. காமம-கைஙகாயததிலே புகும, ஜ்ஞாநம-ஸவரூபபரகாசததிலே புகும, பகதி-பராபயருசியிலே புகும, பரபகதி-ஸவரூபயாதாதமயஜ்ஞாநததிலே புகும

வயா — அதாவது, ஸவவாரஸவாசரமோசிதமாக இவன அநுஷடிககும விஹிதகாமம, ஸாதநபுததயாவனறிககே ஆநருஸமசயததாலே பராாததமாக அநுஷடடிககையாலே, ஈசவரனுககு மிகவும உகபபாகையாலே, ததபரீதி ஹேதுவாகப பணணுங கைஙகாயததிலே அநதாபபவிககும " நுணணறிவு" எனகிறபடியே ஸவஸவரூபஜ்ஞாந பூர்வகமாகப பரஸவ ரூபததை ஸாக்ஷாதகரிககைககும உறுபபான ஸூக்ஷம ஜ்ஞாநம, ஸாதனபுததி கழிநதவாறே ஸவரூபததினுடைய பரகாசததிலே அநதாபபவிககும *பகதயா தவநநயயா சகய * எனகிற படியே பகவதபராபதிககு ஸாதநமாநபகதி அநத ஸாதநபுததி போனவாறே போஜநததுககு க்ஷுத்துபபோலே பராபயமான கைஙகாயததுககுப பூர்வக்ஷணததிலே அநுவாததிககககடவ

தான ருசியிலே அந்தாபபவிககும ஸிததோபாய வரணருபையான ப்ரபத்தி ஏகபதத்திலே சொல்லுகிறபடியே ஸாதநபாவம் கழிநதவாறே அதயநதபரதந்தரதயா அநந்யசரணமா யிருநதுளள ஸவரூபததினுடைய யாதாதம்ய ஜ்ஞாநத்திலே அநதாபபவிககுமெனகை (271)

272 'பகதிபரபததிகள இரணடையும கழித்தால் இவன தனக்குப பலஸாதநமாவது எது?' என்ன, அருளிசசெயகிறுா 'ஒருபலததுக்கு' எனறு தொடஙகி

மூ 272 ஒருபலத்துககு அரிய வழியையும, எளிய வழியையும் உபதேசிக்கையாலே, இவை இரண்டும ஒழிய பகவத்பரஸாதமே உபாயமாககடவது

வயா:— அதாவது, பகவத பராபதியாகிற ஒருபலததுககு *ஐநமாநதர ஸஹஸரேஷு தபோஜ்ஞாந ஸமாதிபி நராணும க்ஷீணபாபாநாம கருஷணே பகதி பரஜாயதே* என்கிற படியே அநேக ஜநமஙகளிலே காமஜ்ஞாநாதிகளாகிற அஙகஙகளாலே ஸாதிககபபடுமதாகை யாலே அரிதாயிருநதுளள பகதிமாாககததையும, "ஸாவதாமாந பரிதயஜய" எனறு ஸகல பரவருததி நிவ்ருததிபூாவகமாக ஸகருதநுஷடேயமாகையாலே எளிதாயிருநதுளள பரபததி மாாககத்தையும உபதேசிககையாலே, ஸாதநகௌரவ லாகவஙகளில தாதபாயமினறிககே தததவயாஜேந பலபரதஞகாநினறுளள அவனுடைய பரஸாதமே பரதாநமாகையாலே, பகதிபரபததிகளாகிற இவை இரணடுமொழிய பகவானுடைய ப்ரஸாதம உபாயமாககடவது எனகை . . ... (272)

273 'ஆனுலும பேறறுக்கு இவனபககலிலும ஏதேனும் உணடாகவேணடாவோ?' என்ன, அருளிசசெய்கிறுா 'பேறறுககு' எனறு தொடங்கி

மூ 273. பேற்றுக்கு வேண்டுவது-விலக்காமையும், இரபபும.

வயா.— அதாவது, பலஸிததிக்குச் சேதநனபககல் உணடாகவேண்டுவது ஸவயதநத் தாலே அவன் பணணும் ரக்ஷணததை விலககாதொழிகையும, அது புருஷாாததமாகைககு உறுபபான இரபபுமெனகை ... (273)

274 'இஙஙனன றிககே, இவனபக்கலிலும சிலஸுகருதம உண்டாஞல ஆகாதோ?' என்ன, அது உபாயபூதனுககு அநிஷடமெனனுமததை அருளிசசெயகிறுா 'சகரவாததித திருமகன' என்று தொடஙகி

மூ 274 சகரவாததித் திருமகன பாபத்தோடேவரிலும அமையுமெனருன். இவன புணயததைபபொகட்டு வரவேணுமெனருன.

வ்யா — அதாவது, *ராமோ விகரஹவாந தாம* எனகிற சகரவாததிததிருமகன *யதிவா ராவணஸ ஸவயம* எனறு 'பாபிஷடனுன ராவணன தானுகிலும அழைததுவாரும' எனகையாலே பாபம பேறறுககு ஹேதுவாக நினைககைககு உடல அலலாமையாலே, 'பாபத தோடே வரிலும அமையும' எனருன, *க்ருஷ்ணம தாமம ஸநாதநம* எனகிற இவன 'ஸாவதாமாந பரிதயஜய' எனகையாலே பேற்றுககு ஹேதுவாக நினைககைககு உடலான புணயததைப பொகடடு வரவேணுமெனருன் எனகை ஆகையால, ஸஹாயாநதர ஸமஸாகக அஸஹனுன உபாயபூதனுக்கு இவனபககல ஸுகருதம் அநிஷடம எனறு கருதது (274)

275. இவ்வாததததில் இழிநதவனுக்கு ஆஸதிகனுய உஜஜீவிததல, நாஸதிகனுய நசிததல் ஒழிய, மதயமஸ்திதியிலலே எனனுமததைப பூாவாசாாய வசநததாலே அறிவிககிறுா 'ஆஸதிகனுய' எனறு தொடஙகி.

மூ. 275. "ஆஸ்திகனும் இவ்வார்த்தத்தில் ருசி விச்வாஸங்களுடையனும் உஜ்ஜீவித்தல். நாஸ்திகனும் நசித்தல் ஒழிய நடுவில் நிலையில்லை" என்று பட்டருக்கு எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தை.

வ்யா — அதாவது, "இவ்வார்த்தத்தில் அநவிதனானவன் பகவத்பரபாவத்தால் 'இது ஸத்யம்' என்று ஆஸ்திகனும் இவ்வார்த்தத்தில் ருசியும் 'இது தப்பாது' என்கிற விச்வாஸமு முடையனும் உஜ்ஜீவித்தல், சாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ஒருதலையும் இது ஒருதலையுமாய் இப்படியிருப்பதொன்றுண்டோ?" என்று நாஸ்திகனும் இத்தை அநாதரித்து நசித்தலித்தனையொழிய, நடுவிலொரு நிலையில்லை" என்று ஸகலசாஸ்த்ர வித்தமரான பட்டருக்கு ஆப்த்தமரான எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தையென்கை (275

276 'வ்யவஸாயஹீநனுக்கு இதில் அந்வயம் விநாசத்துக்கு உடலாம்' என்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் 'வ்யவஸாயம்' என்று தொடங்கி)

மூ. 276. வ்யவஸாயம் இல்லாதவனுக்கு இதில் அந்வயம் ஆமத்தில் போஜநம்போலே.

வ்யா — அதாவது, இதிற்சொல்லுகிற த்யாக ஸ்வீகாரங்களுக்கு ஈடான வ்யவஸாயம் இல்லாதவனுக்கு இதிலுண்டான அந்வயம், அஜீர்ணத்தையில் பண்ணின போஜநம் மரண ஹேதுவாமாபோலே விநாஸஹேதுவாய்ப் பாயவஸிக்குமென்கை (276)

277 இது தனக்கு அதிகாரிகள் இன்னாரென்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பரென்கிறபடியே அதிகாரிகள் நியதர்' என்று

மூ. 277 "விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்" என்கிறபடியே அதிகாரிகள் நியதர்.

வ்யா — அதாவது, "செம்மையுடைய திருவரங்கர் தாம் பணித்த மெய்ம்மைப் பெரு வார்த்தை விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்" என்று 'கரணத்ரயத்தாலும் செவ்வியராய் அது தன்னை ஆத்தகரியாகாரியாய்க்கொண்டு கோயிலிலே சாய்ந்தருளினவர்தாம், ஆஜ்ஞவ்யாஜத்தாலே திருத்தேர்த்தட்டிலே நின்று அருளிச்செய்த யதார்த்தமுமாய்ச் சீரியதுமாய் ஸுலபமுமான "மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ" என்கிற வார்த்தையைப் பெரியாழ்வார் கேட்டு, 'தந்நிஷ்டராயிருப்பர்' என்கிறபடியே இவ்வார்த்தத்துக்கு அதிகாரிகள் இது கேட்டால் இதன்படியே நியதராயிருக்குமவர்களென்கை (277)

278 இவ்வார்த்தநிஷ்டரான ஆழ்வார்களுடைய திவ்யஸூக்தியில் இதுக்கு ஆத்தமாக அநுஸந்திக்கப்படுமவற்றை அருளிச்செய்து இதுதன்னை நிகமிக்கிறார் 'வார்த்தையறிபவர்' என்று தொடங்கி.

மூ 278 "வார்த்தையறிபவர்" என்கிற பாட்டும் "அத்தனாகி" என்கிற பாட்டும் இதுக்கு ஆத்தமாக அநுஸந்தேயம்.

சரமச்லோகப்ரகரணம் முற்றிற்று

பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிய முமுக்ஷுப்படி முற்றிற்று

வ்யா — அதாவது, "வார்த்தையறிபவர் போதத் பிறப்பொடு நோயொடு மூப்பொடு இறப்பிவை போத்துப் பெருந்துன்பம் வேரறநீக்கித் தன் தாளிணைக்கீழ்ச் சேர்த்து அவன்செய்யுஞ் சேமத்தையெண்ணித் தெளிவுற்று மாயவற்கு ஆளன்றியாவரோ" என்று "மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ ஸர்வ பாபப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று நல்வார்த்தையை அறியுமவர்கள

பரணிககூடு வரிநதாறபோலே இவ்வாத்மாவைச சூழபபொதிநதுகிடக்கிற ஜநமஙகளோடும், அவை புககவிடததே புககககடவதான வயாதியோடும, அஙஙனேயாகிலும சிறிதுநாள செல்லாதபடி இடிவிழுநதாறபோலே வரும ஜரையோடும, அஙஙனேயாகிலும இருககவொண்ணுதபடி இவனுககு அநபிமதமான விநாசமுமாகிற இவறறை விரகா நெடுஞசுவா தளளுமாபோலே தளளி, அவைபோன அநநதரம வரககடவதான கைவலயமாகிற மஹாதுககததைஸவாஸநமாகப போக்கி, பாதரேகைபோலே தன திருவடிகளினகீழே சேரும்படிபண்ணி, புனராவருததியறுமபடி அவன் பணணும ரக்ஷையை அநுஸநதிதது வயவஸிதராயககொணடு தஙகளுககு ஆசரயணீயருய விரோதிநிவாததகருன ஆச்சாயபூதனுககு ஒழிய வேறெருவாககு ஆளாவரோ'' எனறு நமமாழவாரருளிசசெயத ''வாராததையறிபவா'' எனகிற பாடடும,— ''மூததருா முகுநதருா ஒததொவவாத பலபிறபபொழிதது நமமையாடகொளவான-அததருகி யனனையாகி யாளுமெமபிரானுமாயப புகுநது-நமமுள மேவினுா, ஏழைநெஞசமே! எததிருல இடாககடலகிடததி'' எனறு 'ஹேயபரதயநீகராகையாலே அஸபருஷ்ட ஸமஸாரகநதராய முகதிபூமிபரதரானவா ஸகல தேஹவாததிகளான ஆதமாககளும ஜஞாநைகாகாரதயா ஒததுத தேவாதிபேததததாலே ஒவவாமலிருககும பலவகைபபடட ஜநமஙகளைபபோககி, நிதய ஸமஸாரிகளாயப போநத நமமை நிதயஸூரிகளகொளளும அடிமையைக கொளளுகைககாக ஹிதமே பரவாததிபபிககும பிதாவாயும பரியமே பரவாததிபபிககும மாதாவாயும அடிமை கொளளககடவ நமமுடைய ஸவாமியாயும இபபடி ஸாவவித பநதுவுமாய, நமமுடைய தண்மையையும தமமுடையபெருமையையும பாராதே நமமுடைய ஸாவபரததையும தாமேயேறிடடுக கொணடு செயவாராக ஹேயமான நமமுளளே புகுநது ஒருநீராகப பொருநதினுா, அறிவிலியான நெஞசே! நமமுடைய ஹிதம அறிகைககு நாம ஸாவஜஞராயோ அவன அஜஞருயோ, ஹிததததைப பரவாததிபபிககைககு நாம சகதராயோ அவன அசகதருயோ, காாயஙசெயது கொளளுகைககு நாம பராபதராயோ அவன அபராபதருயோ, தன மேனமைபாராதே தாழநினறு உபகரிககுமவனுயிருகக எததாலே நீ துககஸாகரததிலே கிடககிறது?'' எனறு திருமழிசைபபிரானருளிசசெயத ''அததருகி'' எனகிற பாடடும இநத சலோகததுககு அாததமாக அநுஸநதேயமெனகை

ஆக, இததால ஸவீகாராஙகதயா தயாஜயமான தாம விசேஷஙகளையும், அநதத தாமஙகளினுடைய தயாகபரகாரததையும, அநதத தாமதயாக பூாவகமாகப பறறும விஷயததினுடைய ஸௌலபயாதி குணயோகததையும, அககுணவிசிஷட வஸதுவினுடைய ஸஹாய அஸஹதவ லக்ஷணமான நைரபேக்ஷயததையும, நிரபேக்ஷ வஸதுவினுடைய உபாயபாவததையும, அததை உபாயதவேந ஸவீகரிககையையும, ஸவீகருதமான உபாயததினுடைய ஜஞாந சகதயாதிகுணயோகததையும, அககுணவிசிஷட வஸதுவிலே நயஸதபரருன அதிகாரியையும, அதிகாரிககு விரோதியான பாபஸமூஹததையும, அபபாபவிமோசந பரகாரததையும, அபபாபவிமோசகனைப பறறின அதிகாரியுடைய நைாபபாயததையும சொலலிறருயிறறு

சரமசலோகபரகரண வயாகயானம முறறிறறு

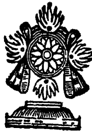
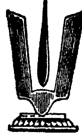
பிளளைலோகாசாாயா திருவடிகளே சரணம

பெரிய ஜீயா திருவடிகளே சரணம்

மணவாள மாமுனிகள அருளிசசெயத முமுக்ஷுபபடி வயாக்யானம் ஸமபூாணம.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ஸ்ரீமத்வரவரமுநயே நம:

ஸ்ரீமத் வரவரமுநீந்த்ர க்ரந்தமாலையில்

தத்வத்ரய வ்யாக்க்யாநம்—அவதாரிகை

ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதிகுணார்ணவம்
யதீந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம்.

அநாதிமாயயா ஸுப்த: என்கிறபடியே அநாத்யசித்ஸம்பந்த நிபந்தநமான அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தாலே அபிபூதராய், ஆத்ம ஸ்வரூபம் ப்ரக்ருதே:பரமாய், ஜ்ஞாநாநந்தமயமாய், பகவதநந்யார்ஹ சேஷமாயிருக்கும்படியை அறியப் பெறாதே, *தேவோஹம், மநுஷ்யோஹம்* என்று ஜடமான தேஹத்திலே அஹம்புத்தியைப் பண்ணியும், தேஹாதிரிக்தாத்மஜ்ஞானம் பிறந்ததாகில் *ஈச்வரோஹமஹம் போகீ* என்று ஸ்வதந்த்ரபுத்தியைப்பண்ணியும், சேஷத்வ ஜ்ஞாநமுண்டாய்த்ததாகில் அப்ராப்த விஷயங்களிலே அத்தை விநியோகித்தும், இப்படி *யோந்யதா ஸந்தமாத்மாநம் அந்யதா ப்ரதிபத்யதே, கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா* என்கிறபடியே ஆத்ம ஸ்வரூபத்தில் அந்யதா ப்ரதிபத்தி ரூபமாய், அகில பாப மூலமான ஆத்மாபஹாரத்தைப் பண்ணி, அல்பாஸ்திரத்வாதிதோஷதுஷ்டமான சப்தாதி போகைகதத்பரராய்; *விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும், பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மந் ஹஸ்தபாதாதிஸம்யுதா* என்கிறபடியே கரணகளேபர விதுரமாய், போகமோக்ஷசூந்யமாய், அசித்விசேஷிதமாய்க் கிடக்கிறதசையிலே பரமதயாளுவான ஸர்வேச்வரன், ஸ்வசரணகமல ஸமாச்ரயணோபகரணமாகக் கொடுத்த சரீரத்தைக் கொண்டு தத்ஸமாச்ரயணத்தைப் பண்ணி யுஜ்ஜீவிக்கலாயிருக்க, அத்தைச் செய்யாதே *அந்நாள் நீ தந்த ஆக்கையின் வழியுழல்வேன்* என்கிறபடியே, அதின் வழியே போய், ஆறு நீஞ்சக் கொடுத்த தெப்பத்தைக் கொண்டு அக்கரை யேறலாயிருக்க நீர்வாக்காலே யொழுகிக் கடலிலே புகுவாரைப் போலே, ஸம்ஸார நிஸ்தரணத்துக்குடலானவற்றையும் ஸம்ஸரணத்துக்குடலாக்கி, அநாத்யவித்யா ஸஞ்சித அநந்த புண்ய பாபரூப கர்மாநுகுணமாக *மாறி மாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து, பிறந்த ஜந்மந்தோறும் துரந்ததாபத்ரய தவாநல தஹ்ய

மாநராய் இப்படி அநாதிகாலம போரா நிறகச செய்தேயும், அதீதாநாகதமறியாமை யாலே, அதிலே ஒரு கலேசமின்றிககே கர்ப்ப ஜநம பால்ய யௌவந வார்த்தக மரண நரக ரூபாவஸ்தா ஸப்தகத்தை ப்ராபிதது, துஃகபரமபரைகளை யநுபவித்து, இபபடி அநந்த கலேசபாஜநமான ஸம்ஸார ஸாகரததிலே அழுந்திக கிடந்தலைகிற சேதநருடைய அநர்த்த விசேஷத்தை யநுஸநதித்து, இவர்களுடைய உஜ்ஜீவநத துககு கருஷிபண்ணிககொண்டு போருகிற ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்தான ஸர்வேசவரன. *ஏவம ஸம்ஸ்ருதி சகரஸ்த்தே ப்ராமயமாணே ஸவகர்மபி:, ஜீவே துஃககாகுலே விஷ்ணோ: க்ருபா காபயுபஜாயதே* எனகிறபடியே. தன்னுடைய திருவுள்ளத்திற பிறநத அபாரகாருண்யத்தாலே, *ஜாயமாநம ஹி புருஷம யம பசயேந் மதுஸூதந: ஸாத்விகஸ ஸ து விஜ்ஞேயஸ ஸ வை மோக்ஷார்ததசிந்தக:* எனகிறபடியே, ஜாயமாநகாலததிற பண்ணின விசேஷ கடாக்ஷத்தாலே, நிரஸத ரஜஸ்தமஸகளாய், ப்ரவருத்த ஸத்வகுணகளாய் முமுக்ஷுவான சேதநனுககு தத்வஜ்ஞாநம பிறந் தாலலது மோக்ஷஸித்தியிலலாமையாலே, தததவஜ்ஞாநம ஸமபாதயமாமளவில, அது *சாஸ்த்ர ஜந்யமாதல, உபதேசகமயமாதலாக வேண்டுகையாலும; சாஸதர ஜநயமாமளவில *சாஸதரஜ்ஞாநம பஹுகலேசம* எனகிறபடியே, பஹுகலேச ஸாத்யமாகையாலே துஸ்ஸாதமாகையாலும, வருந்தி ஸாதிககப் பார்ததாலும *அநநதபாரம பஹுவேதிதவயம அல்பசச காலோ பஹவசச விகநா:* எனகிற படியே. சேதநர் மந்தமதிகளுமாய, மந்தாயுஸ்ஸுககளுமாய், அதுக்கு மேலே விகநங்களும அநநதஙகளாயிருககையாலே எலலாககு மொகக ஸிததிககை யரிதா கையாலும; இனிததான சாஸ்தராபயாஸததுககு அநதிகாரிகளான ஸதரீ சூதராதி களுககு முமுக்ஷுதவ முணடானாலும நிஷ்ப்ரயோஜநமாமபடி யிருககையாலும; உபதேசகமயமாமளவில, உகத தோஷமொன்று மிலலாமையாலும; இநத விசேஷததைதத திருவுள்ளமபற்றி, ஸகல சாஸதர நிபுணராய ஸகல சேதநோஜ் ஜீவநகாமராய, பரம காருணிகரான பிள்ளை லோகாசார்யர், சருதி ஸம்ருதீதிஹாஸ புராணாதிகளிலே தூரவகாஹமாமபடி பரககச் சொலலப்படுகிற சிதசிதீச்வர தத்வங களினுடைய ஸவரூப ஸவபாவ விசேஷங்களை, அகில சேதநர்கும ஸுகரஹமாகவும ஸுவயகதமாகவும இப்ப்ரபநதமுகேந வருளிச செயகிறார்.

நடுவிலதிருவீதிப் பிள்ளைபட்டர், ஆச்சான்பிள்ளை முதலான பூர்வாசார்யர் களுடைய ப்ரபநத நிர்மாணத்துககும் கருததிதுவிறே, நிரஹஙகாரராய், பரஸமருததி ப்ரியராய், ககயாதிலாபாதி நிரபேக்ஷராயிருககிறவிவர்கள பலரும ப்ரபநதமிட வேண்டுவானென? ஒருவரிட்ட ப்ரபநததை மற்றுமுள்ளவர்கள பரிபாலநமபண்ண வமையாதோ? என்னில்; ஆழவார்கள பலரும ஏககண்ட்டராயருளிச் செயகையாலே அர்ததததுககு ஆப்ததை ஸித்திததாப்போலே, ஆசார்யர்கள பலரும் ஏககண்டமாக அருளிசசெய்த அர்த்தமென்று மந்தமதிகளும விச்வஸிககைககாக. இன்னமும ஒரொன்றில அவிசதமான அர்தத விசேஷஙகள ஒரொன்றிலே விசதமாயிருககும்; அதுககடி ஸூகதிவிசேஷஙகளும, ஸஙகோசவிஸதரங்களும. இது ஏககர்தருகங களான ப்ரபந்த விசேஷஙகளுக்குமொககும். .... *

அவதாரிகை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

பிள்ளை லோகாசார்யா அருளிச்செய்த தத்வத்ரயத்தில்

சித்ப்ரகரணம்

1. முமுக்ஷுவான சேதநனுக்கு மோக்ஷமுண்டாம் போது தத்வத்ரய ஜ்ஞாந முண்டாக வேணும்.

—மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியானம்—

முமுக்ஷுவான சேதநனுக்கு மோக்ஷமுண்டாம் போது தத்வத்ரய ஜ்ஞாந முண்டாகவேணும் முமுக்ஷுவாகிறன மோக்ஷத்தில இச்சையுடையவன். ஸம்ஸார விமோசநத்தில இச்சையுடையவனென்றபடி. முமுக்ஷுவான என்கையாலே, ஸம ஸாரநிவ்ருத்தியில இச்சை ஒருவனுக்குண்டாகையிலுள்ள அருமை தோற்றுகிறது இந்த இச்சை பிறவாமையிறே அநாதிகாலம் ஸம்ஸரித்தது. உஜ்ஜிஜீவயிஷுவான ஸர்வேச்வரனும் இந்த இச்சை பிறக்குமளவுமிறே பார்த்திருக்கிறது ஸம்ஸாரத்தைப் பூண்கட்டிக் கொள்ள இச்சிக்கக் கடவ ஆத்மாவுக்கு தந்நிவ்ருத்தியில் இச்சை பிறக்கை துர்லபமிறே. இப்போது இவா 'சேதநன' என்றதும ஸாபிப்ராயம். அதாவது-சைதந்ய ப்ரயோஜநமுண்டாகத் தொடங்குகிறதும இப்போதென்கை. அநாதிகாலம வயர்த்தமே போய்த்ததித்தனையிறே சைதந்யம; அதாவது-உஜ்ஜீவ நத்துக்கு உறுப்பாகாமை. இனித்தான ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியை இச்சிக்கிறது *நிரஸ்தாதிசயஆஹ்லாத ஸுக பாவைக லக்ஷணயான பகவத் ப்ராப்திக்கு உறுப் பாகவிறே. *தாமரையாள கேள்வ னொருவனையே நோக்குமதிறே யுணர்வாவது. ஆத்மப்ராப்திக்கு உறுப்பாக ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியை இச்சித்தாலும் விபரீதஜ்ஞாந கார்யமாமித்தனை. ஆகையால, பகவதப்ராப்திக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்தி னுடைய விமோசனத்தில இச்சையுடையவனை அதிகாரிக்கு, அப்படியிருந்துள்ள மோக்ஷமாகிற புருஷார்த்தம ஸித்திக்கும்போது தத்வத்ரயஜ்ஞாந முண்டாக வேணுமென்கை.

தத்வ ஜ்ஞாநோத்பத்திக்கு முன்னே முமுக்ஷை ஜநிக்கக் கூடுமோ வென்னில; *பரீக்ஷ்ய லோகாந* *ஜாயமாநம* இத்யாதிச்ருதி ஸம்ருதிகளிற சொல்லுகிற ப்ரகரி யையாலே கூடும. 'உண்டாக வேணும' என்று அவசயாபேக்ஷிதத்வம தோற்ற அருளிச்செய்கையாலே, *தத்வஜ்ஞாநாந்மோக்ஷலாபம* என்கிற நியமம் தோற்று கிறது. 'தத்வ ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷம' என்கிற இது ஸகல ஸிதாந்த ஸாதாரணமிறே. மோக்ஷத்திலும தத்வத்திலுமிறே விப்ரதிபத்தியுள்ளது. ஆனால், 'ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷம' என்கிற நியமம கொள்ளும்போது, *பசுர் மநுஷ்ய: பக்ஷீ வா யே ச வைஷ்ணவ ஸம்ச்ரயா:, தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி தத்விஷ்ணோ: பரமம பதம்* *யம் யம் ஸ்ப்ருசதி பாணிப்யாம யம யம் பச்யதி சக்ஷுஷா, ஸ்தாவராண்யபி முச்யந்தே கிம புநர் பாந்தவா ஜநா:* என்று ஜ்ஞாந யோகயதையில்லாத திர்யக ஸ்தாவரங்களுக்கும வைஷ்ணவ ஸம்பந்தத்தாலே மோக்ஷ ஸித்தியைச சொல்லுகிற வசனங்களுக்கு வையர்த்யம் வாராதோ வென்னில, வாராது. அவற்றுக்கு முமுக்ஷுத்வம தானும இல்லையிறே. இங்கு, முமுக்ஷுவான சேதநனுக்கிறே மோக்ஷ ஸித்திக்கு தத்வ ஜ்ஞான முண்டாக வேணுமென்கிறது. அங்குத் தானும முமுக்ஷுத்வமும தத்வ ஜ்ஞாநமும இரண்டும் இவற்றின பக்கலின்றிக்கேயிருக்கச் செய்தேயும், இவை

யிரண்டாலும் பூர்ணனுயிருப்பானொரு வைஷ்ணவனுடைய அபிமாநமேயிறே கார்ய கரமாகச் சொல்லுகிறது. ஆகையாலே அபிமாநியானவனுடைய ஜ்ஞான விசேஷத்தைக் கடாக்ஷித்தே, அபிமாநாநதர்ப்பூதமான விவற்றுக்கும் ஈச்வரன கார்யம செய்கையாலே. தத்வ ஜ்ஞாநாந மோக்ஷமென்கிறவிது அவவிடத்திலும ஸதவாரக மாக ஸித்திக்கும். தத்வ ஜ்ஞாநமென்னுதே 'தத்வ த்ரய ஜ்ஞானமென்கையாலே தத்வங்களை அதிகமாகவும ந்யூநமாகவும கொள்ளுகிற பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மதங்கள அர்த்தாத் ப்ரதிக்ஷிப்தங்கள.

இவர் தாம தத்வ த்ரயமென்று நிர்ணயிக்கைக்கு ப்ரமாணமென? என்னில்; நிர்தோஷ ப்ரமாணமான வேதாநதம். *போகதா போகயம ப்ரேரிதாரம் ச மதவா* என்று போகதரு சப்தத்தாலும, போகய சப்தத்தாலும், ப்ரேரயித்ரு சப்தத்தாலும சிதசிதீசவர தத்வங்கள மூன்றையுமிறே சொலலுகிறது. ஆகையாலே, வேதாநத ப்ரதிபாதயம தத்வத்ரயமுமே யென்று நிச்சயித்து, 'மோக்ஷமுண்டாம்போது தத்வ த்ரய ஜ்ஞாநமுண்டாகவேணும' எனகிறார்.

ஆனால், "*தமேவம விதவாநமருத இஹ பவதி! நாநய பந்தா அயநாய வித்யதே* என்று வேதாந்தங்கள பகவத் தத்வ ஜ்ஞாநமொன்றுமே மோக்ஷ ஸாதநமென்னு நிற்க, தத்வாநதர பரிஜ்ஞாநத்தையும இவர மோக்ஷஸாதநமாக அருளிச செய்வானென்? எனனில, பகவத் தத்வத்தை அறியும்போது ஸகல சேதநாசேதந விலக்ஷணமாகவும, இவற்றுக்குக் காரணமாகவும், வயாபகமாகவும, தாரகமாகவும், நியாமகமாகவும, சேஷியாகவும அறிய வேண்டுகையாலும, தத்வாந்தரங்களை யறியாதபோது இப்படி அறிய விரகில்லாமையாலும 'தத்வ த்ரய ஜ்ஞான முண்டாக வேணும்' என்னக் குறையில்லை. *போகதா போகயம ப்ரேரிதாரம ச மத்வா* *ப்ருதகாதமாநம ப்ரேரிதாரம ச மதவா ஜுஷ்டஸ் ததஸ தேநாமருதத்வ மேதி* என்கிற ச்ருதிக்கும ஹ்ருதயம இதுவிறே. இங்ஙனன்றாகில, 'தமேவம வித்வாந' இத்யாதி சருதியோடு இதற்கு விரோதம வரும. ஆகையால, இநத சருதிச்சாயையாலே இவருமருளிசசெயததாராகையாலே வேதாநத விரோத ப்ரஸங்கமேயில்லை. .. (1)

2. தத்வத்ரயந்தான் ஏதெனனும் ஆகாங்க்ஷையிலே அருளிச செய்கிறார்; (தத்வத்ரயமாவது—சித்தும அசித்தும ஈசவரனும) என்று.

2. தத்வ த்ரயமாவது—சித்தும அசித்தும் ஈச்வரனும்.

சித்தாவது சைதநயாதாரமான வஸது. அசித்தாவது-சைதநய அநாதார மான வஸ்து. ஈசவரனுகிறன-யோக வைசேஷிகாதி தநதரததிலுள்ளார் சொலலுகிற கணக்கிலே ஒரு புருஷ விசேஷமன்றிக்கே, வேதாநதிகள சொலலுகிற சிதசிந்நி யந்தா. *க்ஷரம ப்ரதாநமம்ருதாக்ஷரம ஹர: க்ஷராதமாநாவீசதே தேவ ஏக:* *ப்ரதாந க்ஷேத்ரஜ்ஞ பதிர் குணேச:* என்னக் கடவதிறே. .... (2)

3. உத்தேசக்ரமத்திலே, தத்வத்ரயத்தினுடையவும ஸ்வரூபஸ்வபாவ விசேஷங்களை உபபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம பற்றி, ப்ரதமம சித்-தத்வத்தை உபபாதிக்க உபக்ரமிக்கிறார்; (சித்தென்கிறது ஆத்மாவை) என்று,

3. சித்தென்கிறது—ஆத்மாவை.

நடுவில் திருவீதிப் பிள்ளை பட்டரும், ஆச்சான் பிள்ளையும் முதலான ஆசார்யர்கள் தத்வத்ரயமருளிச்செய்கிறவிடத்தில், அசித்துபக்ரமமாக அருளிச் செய்தார்கள். இவர் சித்துபக்ரமமாக அருளிச்செய்தார். இதுக்குக் கருத்து-அசித் தத்வம் ஹேயதயா ஜ்ஞாதவ்யமாகையாலும், ஈச்வரன் உபாதேயதயா ஜ்ஞாதவ்யனாகையாலும், இப்படி இரண்டு தத்வத்தையும் அறிகைக்கு அதிகாரியான சேதநனுடைய ஸ்வரூபந் தன்னை முதலிலே அறிந்து கொள்ள வேணுமிறேயென்று. அவர்கள் தானப்படியருளிச்செய்வானென் ? என்னில் ; ஆத்மாவினுடைய ப்ரக்ருதேঃ பரத்வஜ்ஞாநம் ப்ரக்ருதியை அறியாதபோது கூடாமையாலே, முந்துற ப்ரக்ருதிதத்வத்தையறிந்து, அநந்தரம் தத்வயதிரிக்தனாய் தத்தநதர்வர்த்தியான ஆத்மாவை அறிந்து, அநந்தரம் ஆத்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாய் சரீரத்துக்கு ஆத்மாவைப்போலே உபயத்துக்கும் அபிமாநியாயிருக்கிற பரமாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்தை அறிகை புத்த்யாரோஹக்ரமமாகையாலே அருளிச்செய்தார்கள். அசித்துபக்ரமமாகச் சொல்லுகிறவிது, *அக்நமயம் தொடங்கி *ஆநந்தமயனளவும் ஆரோஹித்த ச்ருதிமர்யாதைக்குச் சேரும். சித்துபக்ரமமாகச் சொல்லுகிறவிது, போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரம* இத்யாதி ச்ருதிக்குச்சேரும் ; ஆகையால இரண்டு க்ரமமும் வேதாந்தஸித்தம். *சிதசிதீச்வரதத்வஸ்வபாவ* என்று ஆளவந்தாரும். *அசேஷசிதசிதவஸ்துசேஷிணே* என்று பாஷ்யகாரருமருளிச்செய்த வசநங்கள் உபயகோடியிலும் சேரும். எங்ஙனே யென்னில் ; சித்துபக்ரமயோஜனைக்குத் தானே ஸ்வரஸமாயிருந்ததிறே. அசித்துபக்ரமயோஜனையில் வந்தால் க்ரமவிவக்ஷயா அன்று அவர்களப்படியருளிச்செய்தது ; ஸமஸ்தபதமாக அருளிச்செய்கையாலே ஸமாஸத்தில் அப்யர்ஹிதமாதல், அல்பாச்தரமாதல் முற்படக்கடவதென்கிற ந்யாயத்தைப்பற்ற அல்பாச்தரமான சிச்சப்தம் முன்னாக அருளிச்செய்தார்களித்தனை அப்யர்ஹிதனான ஈச்வரன்றன்னை முதலிலிடாதே, சிச்சப்தத்தாலே சேதநனைச் சொல்லிற்று *அல்பாச்தரம் பூர்வம* என்கிற அநுசாஸநபலத்தாலே. இப்படி இரண்டு க்ரமமும் வேதவைதிக பரிக்ருஹீதமாகையாலே இரண்டும் முக்க்யமென்று கொள்ளக் குறையில்லை.

சிச்சப்தம், *ப்ரேக்ஷோபலப்திச சித் ஸம்வித ப்ரதிபத் ஜ்ஞப்தி சேதநாঃ* என்று, ஜ்ஞாநவாசிசப்தங்களோடே ஸஹபடிதமாகையாலும், ஜ்ஞாநாச்ரய வஸ்துவில் இதுக்கு ப்ரஸித்தி ப்ராசுர்யமில்லாமையாலும், *க்ஷராத்மாநாவீசதே தேவ ஏகঃ* *ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி யமாத்மா ந வேத யஸ்யாத்மா சரீரம* *ஆத்மா ஜ்ஞாநமயோமலঃ* என்று, இப்படி ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளிலே பல விடங்களிலும் சொல்லுகையாலே, ஆத்மசப்தத்துக்கு ஜீவவிஷயத்தில் ப்ரஸித்தி ப்ராசுர்யமுண்டாகையாலும் "சித்தென்கிறது—ஆத்மாவை" என்று ஸ்புடமாக அருளிச்செய்கிறார். (3)

4. இனி, இந்த ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபமிருக்கும்படி எங்ஙனே ? என்கிற சங்கையிலே, ஆத்மஸ்வரூபலக்ஷணத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஆத்மஸ்வரூபம் "சென்று சென்று பரம்பரமாய்") என்று தொடங்கி.

4. ஆத்மஸ்வரூபம "சென்றுசென்று பரமபரமாய" என்கிறபடியே. தேஹேந்த்ரியமநஃ ப்ராண புத்தி விலக்ஷணமாய, அஜடமாய, ஆநந்தரூபமாய், நித்யமாய, அணுவாய, அவ்யக்தமாய, அசிந்த்யமாய, நிரவயவமாய, நிர்விகாரமாய, ஜ்ஞாநாச்ரயமாய, ஈச்வரனுக்கு நியாம்யமாய் தார்யமாய் சேஷமாயிருக்கும்.

*சருதி ஸ்மருத்யாதிகளிலே ஒன்றைச சொல்லலாயிருக்க, இப்போது ஆழ்வாரருளிச்செய்த சந்தையை எடுத்தது, தத்வப்ரதிபாதகங்களான ச்ருத்யாதிகளிலுங்காட்டில தத்வதர்களில பரதாநரான ஆழ்வாருடைய வசநமே தத்வ நிர்ணயத்துக்கு முக்கயப்ரமாணமென்று தோற்றுகைக்காக. *விதயச ச வைதிகாஸ த்வதீயகம் பீரமநோநுஸாரிணஃ* என்றிறே பரமாசார்யருமருளிசசெய்தது. ஸ்வரூபமாவது—ஸ்வமமானரூபம், அதாவது—அஸாதாரணாகாரம். *சென்று சென்று பரமபரமாய்* என்றது—போயப்போய ஒன்றுக்கொன்று மேலாயிருக்கிற அந்நமய ப்ராணமய மநோ மயங்களுக்கு அவவருகாய என்றபடி. (தேஹேந்த்ரியமநஃ ப்ராணபுத்தி விலக்ஷணமாய) என்கிற இடத்தில, புத்திசப்தத்தால—மஹதநுகருஹீதமான அந்தஃகரணத்தைச சொலலுகிறதோ? ஜ்ஞாநத்தைச் சொலலுகிறதோ? என்னில; இவருக்கு இங்கு விவக்ஷிதம ஜ்ஞாநமாகவேணும்; தத்வசேகரத்தில தேஹாதிவை லக்ஷணயமருளிச செயகிறவிடத்தில அப்படியருளிச செயகையாலே; *தேஹேந்த்ரியமநஃப்ராணதீப்யோந்யஃ* என்றிறே ஆளவந்தாரும் அருளிச செய்தது. ... (4)*

*5. உத்தேசம, லக்ஷணம, பரீக்ஷை என்று மூன்று வகைப்பட்டிறே தத்வ நிர்ணயகரமமிருப்பது, அதில *சித்துமசித்துமீசவரனும* என்று தத்வ த்ரயத்தையுமுத்தேசித்து, உத்தேசக்ரமத்திலே அவற்றினுடைய ஸ்வரூபசோதநம பண்ணுவதாக நினைத்து, ப்ரதமத்திலே சிசசப்தோதநிஷ்டனை ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூப சோதநம பணணுவதாக உபகரமித்து *தேஹேந்த்ரியமநஃப்ராணபுத்தி விலக்ஷணமாய* என்று தொடங்கி *சேஷமாயிருக்கும்* என்னுமளவாக ஸ்வரூப லக்ஷணத்தை அருளிச செய்தார். அததைப பரீக்ஷிக்கிறார் மேல. அதில ப்ரதமத்திலே ஆத்ம ஸ்வரூபத்தினுடைய தேஹாதி வைலக்ஷணயததை சோதிப்பதாக தஜ்ஜிஜ்ஞாஸுக்களுடைய ப்ரச்நத்தை அநுபாஷிக்கிறார்; (ஆத்மஸ்வரூபம தேஹாதிவிலக்ஷணமானபடியென? என்னில) என்று.*

5. ஆத்ம ஸ்வரூபம தேஹாதி விலக்ஷணமானபடியென்? என்னில்;

இது தன்னை தத்வசேகரத்தில இவர் தாமே விஸ்தரேண அருளிசசெய்தார். "தேஹம அநேகாவயவஸங்காதாத்மகமென்னுமிடம ஸித்தம; அதில எல்லா அவயவங்களுக்கும சைதந்யமுண்டாகில, அநேகசேதநோபலபதி ப்ரஸங்கிக்கும. அவயவங்களுக்கு அந்யோந்யம அவிவாதநியமமும், அவற்றில் மமதா புத்தியும் மமதாவ்யவஹாரமும கூடாது. ஓரவயவத்துக்கே சைதந்யங்கொள்ளில, அது விச்சிந்நமானால் அவயவாநதரம அது அநுபவித்தத்தை ஸ்மரிக்கக்கூடாது. பின்பு, அஹமபுத்தி வயவஹாரங்களும மமதாபுத்தி வயவஹாரங்களும தவிரவேணும; ஸர்வசரீரவ்யாபியான ஸுக துஃககாநுபவமும் கூடாது. அவயவஸங்காதாத்மகமன்று சரீரம்; அவயவி,

அதிலே சைதந்யமென்னவுமொண்ணாது, உபலம்பாநுபபத்திகளில்லாமையாலே அவயவிஸ்வீகாரம அநுபபந்நமாகையாலே *கிஞ்ச, பாலதேஹோஹம மந்தஜ்ஞாந:, யுவதேஹோஹம பஹுஜ்ஞாந:, மம சரீரம* என்று, சரீராஹமர்த்தங்களில் பிறக்கிற பேத ப்ரதிபத்தியும், பேத வ்யவஹாரமுமகூடாது, *மமாயமாத்மா* என்கிற விடத்திற் போலே அமுக்கயம் என்ன வொண்ணாது; முக்கயே பாதமில்லாமையாலே. அன்றிக்கே, அஹம புத்திக்கு சரீரம விஷயமென்று கொண்டாலும், ச்ருதியாலும் சருத்யர்த்தாபத்திகளாலும தேஹாதிரிக்தனாய, தேஹாந்தர பரிக்ரஹ யோக்யனான ஆத்மா ஸித்தன். பாஹ்யேந்த்ரியங்களும் ஆத்மாவாக மாட்டாது; ஒருவனே ஸர்வே ந்த்ரிய விஷயங்களையும் அறிகையால. இப்படிக் கொள்ளாதபோது "யாவனொருவன் நான இவ்வர்த்தத்தைக் கண்டேன; அந்த நானே ஸ்பர்சியாநின்றேன" என்கிற ப்ரதிஸந்தாநமும் கூடாது. சக்ஷுஸ்ஸே ஆத்மாவாகில், அந்தன ரூபத்தை ஸ்மரியா தொழியவேணும. சரோத்ரமே ஆத்மாவாகில், பதிரன சப்த்ததை ஸ்மரியாதொழிய வேணும. இப்படி மற்றை இந்த்ரியங்களிலும கண்டு கொள்வது. அந்தஃகரணமும் ஆத்மாவாகமாட்டாது, ஸ்மர்த்தாவினுடைய ஸ்மரணாதி கார்யங்களுக்கு கரணமாகக் கல்பிதமாகையாலே; இது தானே ஸ்மரிக்கிறது என்னவொண்ணாது; ஸ்மரணத்துக்குக் கரணமில்லாமையாலே. கரணமுமிது தானே என்னவொண்ணாது, விருத்தமாகையாலே. வேறேயொன்று கரணமென்னில், அது பாஹ்யகரணமாகில், அதில்லாதவனுக்கு ஸ்ம்ருதி கூடாது; ஆந்தர கரணமாகில் ஆத்மாவுக்கு மநஸ்ஸென்று பேரிட்டதாய்விடும. ஆந்தரகரணமநபேக்ஷிதமாகில இந்த்ரியார்த்த ஸம்பந்தமுண்டான போதெல்லாம ஜ்ஞாநம பிறக்கவேணும் ஆகையால், மநஸ்ஸும ஆத்மாவாக மாட்டாது. ப்ராணங்களும ஆத்மாவாகமாட்டாது, ஸங்காதரூபங்களாகையாலே, தேஹம ஆத்மாவென்கிற பக்ஷத்துக்குச் சொன்ன தூஷணங்கள இங்கும துல்யம. ஜ்ஞாநமும ஆத்மாவாகமாட்டாது; எனக்கு ஜ்ஞாநம பிறந்தது. நசித்தது என்று க்ஷணிகமுமாய, ஆத்மதர்மமுமாய்த் தோற்றுகையாலே ஸ்திரனாயிருப்பானோராத்மா உண்டென்னுமிடம 'நேற்றுக் கண்ட நானே இன்றும காணாநின்றேன்' என்கிற ப்ரத்யபிஜ்ஞையாலே ஸித்தம" என்று இப்படி விஸ்தரேண அருளிச்செய்தாரிறே. ... . (5)

6. இப்படி தனித்தனியே எடுத்துக் கழிக்குமளவில க்ரந்த விஸ்தரமாமென்று மந்தமதிகளுக்கும ப்ரதிபத்தி யோக்யமாமபடி தேஹாதிகளை ஸமுச்சித்யோபாதாநம பண்ணி, அவற்றிறகாட்டில ஆத்மாவுக்குண்டான வைலக்ஷண்யத்தைச் சில யுக்தி விசேஷங்களாலே ஸங்க்ரஹமாக அருளிச்செய்கிறார் (தேஹாதிகள) என்று தொடங்கி.

6. தேஹாதிகள் "என்னுடைய தேஹாதிகள்" என்று ஆத்மாவில் வேறுபட்டுத் தோற்றுகையாலும், "இதம" என்று தோற்றுகையாலும் ஆத்மா நானென்று தோற்றுகையாலும, இவை ஒருக்கால தோற்றி ஒருக்கால தோற்றுமை யாலும, ஆத்மா எப்போதும் தோற்றுகையாலும், இவை பலவாகை யாலும, ஆத்மா ஒருவனாகையாலும ஆத்மா இவற்றில் விலக்ஷணனென்று கொள்ளவேணும.

(தேஹாதிகள் "என்னுடைய தேஹாதிகள்" என்று ஆத்மாவில் வேறு பட்டுத் தோற்றுகையாலும், "இதம்" என்று தோற்றுகையாலும், ஆத்மா நானென்று தோற்றுகையாலும்). அதாவது—தேஹாதிகளானவை என்னுடைய தேஹம், என்னுடைய இந்த்ரியம், என்னுடைய மநஸ்ஸு, என்னுடைய ப்ராணன், என்னுடைய புத்தி என்று மமதாபுத்திக்கும் மமதாவ்யவஹாரத்துக்கும் விஷயமாய்க் கொண்டு, அஹமர்த்தபூதனான ஆத்மாவுக்கு அந்யமாய்த் தோற்றுகையாலும்; அப்படியே, "இது தேஹம், இது இந்த்ரியம்" என்று இதம்புத்தி வ்யவஹார விஷயமாய்க் கொண்டு அஹமர்த்த வ்யதிரிக்தமாய்த் தோற்றுகையாலும்; அங்ஙனன்றிக்கே ஆத்மா அஹமர்த்தபூதனாய்க் கொண்டு தோற்றுகையாலும் என்றபடி. (இவை ஒருக்கால் தோற்றி ஒருக்கால் தோற்றாமையாலும், ஆத்மா எப்போதும் தோற்றுகையாலும்). 'இவை' என்று தேஹேந்த்ரியாதிகளைப் பராமர்சிக்கிறது. தேஹம் ஒருக்கால் தோற்றி ஒருக்கால் தோற்றாமையாவது—ஜாகரத்தசையில் *ஸ்தூலோஹம், க்ருசோஹம்* இத்யாதிகளாலே, அஹம்புத்திவ்யவஹார விஷயமாய்க் கொண்டு ஆத்மத்வேந தோற்றியிருந்ததேயாகிலும், ஸுஷுப்தி தசையில் அப்படி தோற்றாதிருக்கை. *ஆத்மா எப்போதும் தோற்றுகையாவது* *உறங்குவதுக்கு முன்பு இவையெல்லாம் அறிந்திருந்த நான் உறங்குகிறபோது என்னுடம்பு முட்பட அறிந்திலேன்* என்று ப்ரத்யபிஜ்ஞைபண்ணுகையாலே, உபயாவஸ்தையிலும் தேஹாதந்யனாயிருப்பானொரு ஆத்மா உண்டென்று தோற்றுகை. அதவா, ஜந்மமரணபாக்த்வத்தாலே தேஹம் ஒருக்கால் தோற்றி ஒருக்கால் தோற்றாமையாலும், *நான் ஜந்மாந்தரத்தில் பண்ணினவதினுடைய பலமிது* என்கிற லோகவ்யவஹாரத்தாலே, ஆத்மா ஜந்மமரணரஹிதனாய்க் கொண்டு எப்போதும் தோற்றுகையாலும் என்னவுமாம். அப்படியே, சக்ஷுராதிரூபேண தோற்றியிருக்கிற இந்த்ரியங்கள், அந்தபதிராத்யவஸ்தைகளில் தோற்றாமையாலும்; ஸங்கல்பாதிஹேதுத்வேந தோற்றியிருக்கிற மநஸ்ஸு, ஒரு காலவிசேஷங்களிலே மூடமாய்க் கொண்டு ஒன்றும் தோற்றாமையாலும்; உச்சவாஸநிச்சவாஸாதிகளாலே தோற்றியிருக்கிற ப்ராணன்கள் ஓரோ மோஹதசைகளிலே நெற்றியைக் கொற்றிப்பார்க்க வேண்டும்படி தோற்றாமையாலும்; விஷயக்ரஹணவேளையில் ப்ரகாசிக்கிற ஜ்ஞாநம் விஷயக்ரஹணாபாவதசையில் தோற்றாமையாலும்; இப்படியன்றிக்கே, *நான் கண்ணும் செவியும் முன்பு விளங்கியிருந்தேன், இப்போது அந்தனும் பதிரனுமானேன்; முன்பு என்னுடைய மநஸ்ஸு விசதமாயிருக்கும், இப்போதொன்றும் தெரிகிறதில்லை, நானப்போது நிஷ்ப்ராணனாய்க்கிடந்தேன், இப்போது ஸப்ராணனானேன்; எனக்கப்போது ஜ்ஞாநமுண்டாயிருந்தது. இப்போது நசித்தது* என்று இவை தோற்றினபோதோடு தோற்றாதபோதோடு வாசியற ஆத்மா எப்போதும் தோற்றுகையாலும், இவை பலவாகையாலும், ஆத்மா ஒருவனாகையாலும் மீண்டும் இவையென்று தேஹாதிகளைப் பராமர்சிக்கிறது. தேஹத்துக்குப் பன்மை அநேகாவயவ ஸங்காதாத்மகமாகையாலே, இந்த்ரியங்களுக்குப் பன்மை சக்ஷுச்ச்ரோத்ராதிவ்யக்திபேதத்தாலே. மநஸ்ஸுக்குப் பன்மை மநோபுத்திசித்தாஹங்காரரூபமான பேதத்தாலே. ப்ராணனுக்குப் பன்மை, ப்ராணாபாநாதிபேதத்தாலே. புத்திக்குப் பன்மை, கடஜ்ஞாந படஜ்ஞாநாதிபேதத்தாலே. இப்படி, தேஹாதிகளோரொன்றே

பலவாகையாலும், இங்ஙனன்றிகே அஹம்புத்தி வ்யவஹாரார்ஹனன ஆத்மா ஒருவனாகையாலும் ஆத்மா இவற்றில் விலக்ஷணனென்று கொள்ளவேணும் அதாவது—இப்படி தேஹாதி ப்ரகாரத்தையும் ஆத்மாவினுடைய ப்ரகாரத்தையும் நிரூபித்தால் ஆத்மா தேஹாதிகளானவற்றில் வேறுபட்டிருப்பானொருவனென்று அவச்ய மங்கீகரிக்கவேணுமென்கை (6)

7 இப்படி யுக்தியாலே ஸாதிதமானவர்த்தத்தை சாஸ்த்ரபலத்தாலே த்ருடீகரிக்கிறார் (இந்தயுக்திகளுக்குக் கண்ணழிவுண்டேயாகிலும் சாஸ்த்ரபலத்தாலே ஆத்மா தேஹாதிவிலக்ஷணனுக்கடவன்) என்று

7. இந்த யுக்திகளுக்குக் கண்ணழிவுண்டேயாகிலும், சாஸ்த்ரபலத் தாலே ஆத்மா தேஹாதி விலக்ஷணனுகக் கடவன்.

(கண்ணழிவுண்டேயாகிலும்) என்கையாலே ஸர்வதா இதுக்குக் கண்ணழிவு சொல்ல ஒருவர்க்கும் போகாது; அது தானுண்டாயத்தாகிலும் இவ்வர்த்தம் ச்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதி ஸகலசாஸ்த்ர ஸித்தமாகையாலே, சாஸ்த்ரபலந்தானே இவ்வர்த்தத்தை ஸாதிக்குமென்று கருத்து *பஞ்சவிம்சோயம் புருஷ:* பஞ்சவிம்ச ஆத்மா பவதி* *பூதாநி ச கவாகேண சவாகேண இந்த்ரியாணிச; டவாககேண தவாககேண ஜ்ஞாந கந்தாதயஸ ததா. மந: பகாரேணைவோக்தம் பகாரேண தவஹங்க்ருதி: பகாரேண பகாரேண மஹாந ப்ரக்ருதி ருச்யதே. ஆத்மா து ஸ மகாரேண பஞ்சவிம்ச: ப்ரகீர்த்தித:* *ய: பர: ப்ரக்ருதே: ப்ரோக்த: புருஷ: பஞ்சவிம்சக:, ஸ ஏவ ஸர்வபூதாத்மா நர இதயபிதீயதே* *ஆத்மா சுத்தோக்ஷரச சாந்தோ நிர்குண: ப்ரக்ருதே: பர:,* ப்ரவ்ருத்த்யபசயௌ ந ஸ்த ஏகஸ்யாகிலஜந்துஷு* பிண்ட: ப்ருதக் யத: பும்ஸச் சிர:பாண்யாதி லக்ஷண:, ததோஹமிதி குத்ரைதாம ஸமஜ்ஞாம ராஜந கரோம்யஹம்* *கிம் த்வ மேதச்சிர: கிமநு உரஸ்தவ ததோதரம், கிமு பாதாதிகம் த்வமவை தவைதத்கிமமஹீபதே ஸமஸ்தாவயவேப்யஸ் த்வம் ப்ருதக்பூப வ்யவஸ்தித:, கோஹமித்யேவ நிபுணோ பூத்வா சிந்தய பார்த்திவ* *பஞ்சபூதாத்மகே தேஹே தேஹீ மோஹதமோ வ்ருத:, அஹம் மமைதத்தித்யுச்சை: குருதே குமதிர் மதிம். ஆகாசவாய்வக்நிஜல ப்ருதிவீப்ய ப்ருதக்ஸ்திதே, அநாத்மந்யாத்ம விஜ்ஞாநம் க: கரோதிகளேபரே.* என்று இப்படி ச்ருதிஸ்ம்ருத்யாதி ஸகல சாஸ்த்ர ப்ரதிபந்நமான ஆத்மாவினுடைய தேஹாதி விலக்ஷணத்வம் துரபஹ்நவம் என்று நினைத்திறே சாஸ்த்ரபலத்தாலே ஆத்மா தேஹாதி விலக்ஷணனுக்கடவனென்று ஸ்நிச்சயமாக வருளிச்செய்தது (7)

8. அஜடமாகையாவது - ஜ்ஞாநத்தை யொழியவும் தானே தோற்றுகை.

8. (அஜடம்) இத்யாதி அஜடத்வமாவது—அந்யாதீநப்ரகாசத்வம், ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வமென்றபடி. ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வமாகையாவது, தீபம் தீபாந்தரநிரபேக்ஷமாக ஸ்வவ்யவஹாரத்துக்கு ஹேதுவாகிற வோபாதி ப்ரகாசாந்தர நிரபேக்ஷமாக ஸ்வவ்யவஹாரத்துக்கு ஹேதுவாகை அத்தையருளிச் செய்கிறார் (ஜ்ஞாநத்தை யொழியவும் தானே தோற்றுகை) என்று *ஹ்ருத்யந்தர் ஜ்யோதி: புருஷ:* *அத்ராயம் புருஷஸ் ஸ்வயம்ஜ்யோதிர் பவதி* *விஜ்ஞாநகந:* *ஆத்மா ஜ்ஞாநமய:* *தச்ச ஜ்ஞாநமயம் வ்யாபி ஸ்வஸம்வேத்யமநூபமம்* ஆத்ம ஸம்வேத்யம் தத் ஜ்ஞாநம்* என்னக்கடவதிறே (8)

9. ஆநந்தரூபமாகையாவது - ஸுகரூபமாயிருக்கை.

9. (ஆநந்தரூபம்) இத்யாதி ஆநந்தரூபத்வமாவது—ஸ்வதஏவேஷ்டத்வம் அதாவது—ஸ்வபாவமேயநுகூலமாயிருக்கை. *அநுகூலம் ஸுகம் துக்கம் ப்ரதிகூல

மிதி ஸதிதேঃ, ஸ்வாத்மா ஸவஸ்யாநுகூலோ ஹீதயாதமஸாக்ஷிக ஏவ ஸঃ* என்கிற படியே தனககுத்தானே ஸுகரூபமாயிருககையெனறபடி. .. .... (9)

10 இபபடி ஆதமஸ்வரூபம் ஸுகரூபமாயிருக்கு மென்னுமிதில் ஸுப்த ப்ரபுதத பரத்யபிஜ்ஞையை ப்ரமாணமாக வருளிசசெய்கிறுர் (உணர்ந்தவன) எனறு தொடஙகி

10 உணர்ந்தவன் ஸுகமாக உறங்கினேனென்கையாலே ஸுகரூபமாகக் கடவது.

"ஸுகமாக வுறங்கினேனென்கிற ப்ரதயபிஜஞைதானே இதில ப்ரமாணம" எனறிறே ததவசேகரததிலும் இவரருளிச செயதது ஸுஷுப்தி தசையில பராகாத் தாநுபவமிலலாமையாலும, பரதயகாததஸபுரணமுணடாகையாலும் ஸுபதோத திதனுலே பராம்ருஷடமான ஸுகம ஸவரூப ஸுகமாகவேணுமிறே. 'இபபோது ஸுகம பிறககுமபடி யுறஙகினேன' எனறன்றே 'ஸுகமாகவுறஙகினேன' எனகிற விதுககுப பொருள எனனவொண்ணுது. பரதிபததி சரீரம் அபபடியனறிககே 'இனிதாகப பாடினேன்' எனகிறுப் போலேயிருககையாலே இதுதனனை பாஷயத திலே *ஏவம ஹி ஸுபதோததிதஸய பராமாசঃ ஸுகமஹ மஸவாபஸமிதி - அ்நந பரத்யவமாசநேந ததாநீமபயஹமாததஸயைவாதமநঃ ஸுகிதவம ஜஞாதருதவஞ்ச ஜஞாயதே, ந ச வாசயம யதேதாநீம ஸுகம பவதி ததா ததாநீ மஸவாபஸ மிதயேஷா பரதிபததிரிதி, அததரூபதவாத பரதிபததேঃ* எனறு பாஷயகாரரருளிச செயதாா ஸவரூபமநுகூலமனருகில, பரேமாஸபதத்வம கூடாது *ஆசசாயவத பசயதி கசசிதேநம* இதயாதிகளாலும இவவாததம ஸித்தம் *ஆாதரம ஜவலதி* *நிாவாணமய ஏவாயமாதமா* ஜஞாநாநநதமய ஸதவாதமா* ஜஞாநாநநதை கலக்ஷணம* இதயாதிசருதி ஸமருதிகளாலும் ஆதமாவினுடைய ஆநநதரூபதவம ஸுஸபஷடம ஆக கீழ பரககுதேঃ பரதவம சொலலுகையாலே தேஹாதமவாதம நிரஸதமாயதது, அஜடதவாநநதரூபதவஙகளைச சொலலுகையாலே ஜடாதம வாதம நிரஸ்தமாயதது (10)

11 நித்யமாகையாவது - எப்போதுமுண்டாகை.

11, (நிதயமிதயாதி) நிதயதவமாவது—ஸாவகால வர்ததித்வம அததை யருளிச செயகிறுா (எபபோது முணடாகையெனறு). (11)

12, ஏததவிரோதி சஙகையை யநுவதிததுப பரிஹரிககிறுா (எப்போதுமுண டாகில) எனறு தொடஙகி.

12 எப்போது முண்டாகில் ஜந்மமரணங்க ளுண்டாகிறபடி யென்னென்னில்; ஜந்மமாவது-தேஹஸம்பந்தம்; மரணமாவது-தேஹவியோகம்.

அதாவது—ஆத்மா ஸாவகால வர்ததியாயிருக்குமாகில *பரஜாபதிঃ ப்ரஜா அஸருஜத* *ஸந்மூலாஸ ஸோமயேமாஸ் ஸாவாঃ ப்ரஜாঃ**யதோவா இமாநி பூதாநி ஜாயநதே* *யதঃ பரஸூதா ஜகதঃ பரஸூதீ தோயேந ஜீவாந வயஸஸர்ஜ பூம்யாம* இதயாதி சருதிவாகயஙகளால ஆதமாவுககுச சொல லபபடுகிற ஜநமமரணஙகளுணடாகிறபடி யெனனெனனில, அவறறிற சொலலுகிற ஜநமமாவது—தேஹஸமபநதம, மரணமாவது தேஹவியோகமெனகை நிதயனுகில ஸருஷடிககுமுனபு ஏகதவாவதாரணம கூடாதெனனில, ஏகதவமாவது — நாமரூப விபாகாபாவமாகையாலே கூடும் ஸமஹாரதசையில ஆதமாவிலலையாகில, ஈசவர னுககு உபாதாநதவஙகூடாது, அக்ருதாபயாகமகருத விபரஞசஙகளுமவரும, ஆகை யால ஆதம நிதயதவம் கொளளவேணும *ந ஜாயதே மரியதே வா விபசசித* *ஜஞாஜௌ தவாவஜாவீசநீசௌ* *நிதயோ நித்யாநாம* *பரகருதிம புருஷம சைவ விததயநாதீ உபாவபி* ந ஜாயதே மரியதேவா கதாசிநநாயம பூதவா பவிதா

வா ந பூயஃ, அஜோ நித்யச் சாசவதோயம் புராணோ நஹந்யதே ஹந்யமாநே சரீரே * என்று ஆத்ம நித்யத்வ ப்ரதிபாதகங்களான சருதிஸம்ருதிகள் அநேகங்களிறே. ' .... (12)

13. அசித்விலக்ஷணமாய், அஜடமாய், ஆநந்தரூபமாய், நித்யமாயிருந்தாலும் விபுவாயிருக்கலாமிறே; ஏவம்பூதமான ஆத்மஸ்வரூபமணுவென்று அறியும்படி யெங்ஙனே என்கிற ஜிஜ்ஞாஸுப்ரசநத்தையநுவதிக்கிறார் (அணுவானபடி யென்னென்னில) என்று.

13. அணுவானபடி என்னென்னில்.

14. அதுக்கு உத்தரமருளிச் செய்கிறார் (ஹ்ருதயப்ரதேசத்தில் நின்றுமென்று தொடங்கி)

14. ஹ்ருதயப்ரதேசத்தில் நின்றும் உத்க்ரமித்துப் போவது வருவதாமென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே, ஆத்மா அணுவாகக்கடவது.

*அதாவது — * ஹ்ருதிஹயேவாயமாத்மா* என்று ஹ்ருதயஸ்திதியையும், *தேந ப்ரத்யோதேநைஷ ஆத்மா நிஷ்க்ராமதி சக்ஷுஷோவா மூர்த்நோவா அந்யேப்யோவா சரீரதேசேப்ய:* என்று உத்க்ரமணத்தையும், *யேவைகேசாஸ்மால்லோகாத் ப்ரயந்தி சந்த்ரமஸமேவ தே ஸர்வே கச்சந்தி* என்று கமநத்தையும் *தஸ்மால்லோகாத் புநரேத்யஸ்மை லோகாய காமணே* என்று ஆகமநத்தையும், நிர்தோஷ ப்ரமாணமான வேதாந்த சாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே அணுவாகக் கடவதென்கை விபுவாகில் இவையொன்றும் கூடாதிறே ஸூத்ரகாரருமாத்மாவினுடைய வணுத்வம் ஸாதிக்கிறவளவில், *உத்க்ராந்தி கத்யாகதீநாம்* என்று இவற்றாலேயிறே முந்துற ஸாதித்தது *ஏஷோ ணுராத்மா சேதஸா வேதிதவ்யஃ* *வாலாக்ரசதபாகஸ்ய சததா கல்பிதஸ்யச, பாகோ ஜீவஸ்ஸ விஜ்ஞேயஃ* ஆராக்ரமாத்ரோ ஹ்யவரோபி த்ருஷ்டஃ* *ஸ்வரூபமணுமாத்ரம் ஸ்யாத் ஜ்ஞாநாநந்தைகலக்ஷணம், த்ரஸரேணு ப்ரமாணு ஸ தே ரச்மிகோடி விபூஷிதாஃ* இத்யாதி சருதி ஸம்ருதிகளாலும் ஆத்மாவினுடைய அணுத்வம் ஸம்ப்ரதிபந்நம் (14)*

15. இப்படியிருக்குமாகில் ஸாவசரீரவ்யாபியான ஸுகதுக்காநுபவம் கூடும்படி யெங்ஙனே யென்கிற சங்கையை யநுவதிக்கிறார் (அணுவாய்) என்று தொடங்கி.

15. அணுவாய், ஹ்ருதயத்தளவிலே நிற்குமாகில் சரீரமெங்குமொக்க ஸுகதுக்கங்களை புஜிக்கிறபடியென்னென்னில்,

அதாவது—அணுபரிமாணமாய ஹ்ருதய ப்ரதேசமாத்ரத்திலே நின்று விடுமாகில 'பாதே மே வேதநா சிரஸி மே வேதநா, பாதே மே ஸுகம் சிரஸி மே ஸுகம்' என்று ஆபாதசூடம் சரீரமெங்குமொக்க ஸுகதுக்கங்களை புஜிக்கிறபடி யெங்ஙனே யென்னில் என்கை ... (15)

16. அதுக்கு உத்தரமருளிச் செய்கிறார் (மணித்யுமணி) என்று தொடங்கி

16. மணி த்யுமணி தீபாதிகள் ஓரிடத்திலேயிருக்க ப்ரபை எங்குமொக்க வ்யாபிக்குமாபோலே ஜ்ஞாநம் எங்குமொக்க வ்யாபிக்கையாலே அவற்றை புஜிக்கத் தட்டில்லை.

அதாவது—மணித்யுமணிதீபாதிகளாகிற ப்ரபாவத் பதார்த்தங்கள் ஏகதேசஸ்தங்களாயிருக்கச் செய்தேயும் தத் ப்ரபை சுற்றெங்கும் வ்யாபிக்கிறாப்போலே,

ஆத்மா ஹ்ருதய ப்ரதேசத்திலே யிருக்கச் செய்தே, தத்தாமமான ஜ்ஞாநம் எங்கு மொக்க வ்யாபிக்கையாலே சரீரமெங்கு மொக்க ஸுகதுக்கங்களை புஜிக்கைக் கொரு ப்ரதிஹதியில்லை யென்கை. இதுதான் *குணத்வாலோகவத்*என்கிற ஸூத்ரார்த்தம், *வாசப்தோ மதாந்தரவ்யாவ்ருத்த்யர்த்தः, ஆத்மா, ஸ்வகுணேந ஜ்ஞாநேந ஸகல தேஹம் வ்யாப்ய அவஸ்திதः, ஆலோகவத்=யதா மணித்யுமணி ப்ரப்ருதீநாம் ஏக தேசவர்த்திநாம் ஆலோகः அநேகதேசவ்யாபீ த்ருச்யதே தத்வத் ஹ்ருதயஸ்தஸ்யாத் மநோ ஜ்ஞாநம் ஸகலதேஹம் வ்யாப்ய வர்த்ததே. ஜ்ஞாதுः ப்ரபாஸ்தாநீயஸ்ய ஜ்ஞாநஸ்ய ஸ்வாச்ரயாத்ந்யத்ர வ்ருத்திர் மணிப்ரபாவத் உபபத்யத இதி ப்ரதம ஸூத்ரே ஸ்தாபிதம்* என்றிறே இதுக்கு பாஷ்யம் இப்படி ஜ்ஞாநவ்யாப்தியாலே ஸர்வத்தையும் புஜிக்குமென்னுமிடம் ப்ருஹ தாரண்யகத்திலே சொல்லப்பட்டது. *ப்ரஜ்ஞயா வாசம் ஸமாருஹ்ய வாசா ஸர்வாணி நாமாந்யாப்நோதி, ப்ரஜ்ஞயா க்ராணம் ஸமாருஹ்ய க்ராணேந ஸர்வாந் கந்தாநாப்நோதி, ப்ரஜ்ஞயா சக்ஷுஸ் ஸமாருஹ்ய சக்ஷுஷா ஸர்வாணி ரூபாண்யாப்நோதி, ப்ரஜ்ஞயா ச்ரோத்ரம் ஸமாருஹ்ய ச்ரோத்ரேண ஸர்வாஞ்சப்தாநாப்நோதி, ப்ரஜ்ஞயா ஜிஹ்வாம் ஸமாருஹ்ய ஜிஹ்வயா ஸர்வாந் ரஸாநாப்நோதி, ப்ரஜ்ஞயா ஹஸ்தௌ ஸமாருஹ்ய ஹஸ்தாப் யாம் ஸர்வாணி கர்மாண்யாப்நோதி, ப்ரஜ்ஞயா சரீரம் ஸமாருஹ்ய சரீரேண ஸுகதுக்கே ஆப்நோதி, ப்ரஜ்ஞயோபஸ்தம் ஸமாருஹ்ய உபஸ்தேநாநந்தம் ரதிம் ப்ரஜாம் சாப்நோதி, ப்ரஜ்ஞயா பாதௌ ஸமாருஹ்ய பாதாப்யாம் ஸர்வா கதீராப் நோதி, ப்ரஜ்ஞயா தியம் ஸமாருஹ்ய தியா விஜ்ஞாதவ்யம் காமமாப்நோதி* என் றிப்படி சொல்லுகையாலே. — (16)

17. ஏகசரீரமாத்ரத்துக்கிப்படி கொண்டாலும், ஒருவன் ஏககாலத்திலே அநேக தேஹங்களைப் பரிக்ரஹிக்கிறது ஸ்வரூபவ்யாப்தியாலே யாகவேண்டாவோ வென்கிற சங்கையிலே யருளிச் செய்கிறார் (ஒருவன்) என்று தொடங்கி

17. ஒருவன்ஏககாலத்திலேஅநேகதேஹங்களைப் பரிக்ரஹிக்கிறதும் ஜ்ஞாநவ்யாப்தியாலே.

ஒருவனுக்கே அநேக தேஹபரிக்ரஹம் கால பேதத்தாலே ஸம்பவிக்குமிறே, அத்தை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக (ஏக காலத்திலே) என்கிறது ஏககாலே அநேக தேஹபரிக்ரஹம் ஸௌபரி ப்ரப்ருதிகள் பக்கலிலே ஸம்ப்ரதிபந்நமிறே. (17)

18 அவ்யக்தமாகையாவது—கடபடாதிகளை க்ரஹிக்கிற சக்ஷுராதிகளால் தோற்றாதிருக்கை.

18 (அவ்யக்தமாகையாவது—கடபடாதிகளை க்ரஹிக்கிற சக்ஷுராதிகளால் தோற்றாதிருக்கை) *சசேதநாதி யோக்யாநி கடபடாதீநி வஸ்தூநி யைः ப்ரமாணைர் வ்யஜ்யந்தே, தைரயமாத்மா ந வ்யஜ்யத இத்யவ்யக்த,— என்றிறே பாஷ்யகாரரும் அருளிச் செய்தது அப்படியே இவரும் அருளிச் செய்கிறார் இங்ஙனன்றிக்கே, ஒரு ப்ரமாணத்தாலும் தோற்றாதிருக்கை என்னில், துச்சத்வம் வருமிறே ஆகையால், மாநஸஜ்ஞாந கம்யமித்தனையல்லது ஐந்த்ரியகஜ்ஞாந கம்யமன்றென்கை அவ்யக்த சப்தார்த்தம், *சென்று சென்று பரம்பரமாய் *என்று தொடங்கி ஆத்மஸ்வரூபவை லக்ஷண்யத்தை அருளிச் செய்கிற ஆழ்வாரும், "ஞானம் கடந்ததே" என்று, ஐந்த்ரிய ஜ்ஞாநஅகோசரத்வத்தையிறே அருளிச் செய்தது. (18)

19. அசிந்த்யமாகையாவது—அசித்தோடு ஸஜாதீய மென்று நினைக்கவொண்ணாதிருக்கை.

(அசிந்த்யமாகையாவது-அசித்தோடு ஸஜாதீயமென்று நினைக்க வொண்ணா திருக்கை) *யத; சசேதயாதிவிஸஜாதீயஸ் தத் ஏவ ஸர்வவஸ்துவிஸஜாதீயத்வேந

தத்தத்ஸவபாவயுகததயா சிநதயிதுமபி நார்ஹஃ* எனறிறே இதுக்கும் பாஷ்யகாரா் அருளிச செயதது. ஆகையாலே இவரும இப்படி அருளிச செயகிறுர். இஙஙனன்றிககே, அசிநதயதவமாவது—ஒருபடியாலும சிந்திககைககு யோகயமனறிககே இருககை யெனனில; ஆதம ஸவரூப விஷயமான ச்ரவண மநநாதிகளுககு வையர்த்தியம பரஸஙகிககுமிறே ஆகையால, அசித ஸஜாதீயபுததயநாஹத்வமே அசிந்த்ய சபதாாததமாகக் கடவது. ஆக, *அவயக்தோயமசிநதயோயம* எனறு கீதோப நிஷதாசாாயன அருளிச செயதபடியே, இவரும் ஆதமஸவரூப வைலக்ஷணய பரகட நாாததமாக இவவிடததிலே அருளிச செய்தாராயிறறு. (19)

20 நிரவயவமாகையாவது—அவயவஸமுதாய மன்றிக்கே யிருக்கை.

(நிரவயவமாகையாவது - அவயவஸமுதாயமனறிக்கே இருககை.) அதாவது- *விஜஞாநமய,* எனறும, *விஜ்ஞாநகந * எனறும சொலலுகிறபடியே ஜஞாநைகாகாரமாகையாலே அசிதவஸதுககளைப போலே அவயவஸஙகாதாத்மகமன்றிக்கே யிருககை. (20)

21. நிர்விகாரமாகையாவது—அசித்துப்போலே விகரிக் கையின்றிக்கே ஒருபடிப்பட்டிருக்கை.

(நிரவிகாரமாகையாவது - அசிததுபபோலே விகரிககையினறிககே ஒருபடிப் படடிருககை.) அதாவது *அமருதாக்ஷரமஹர * *ஆதமா சுததோக்ஷர *எனறு, அக்ஷர சபதவாசயமான வஸதுவாகையாலே, க்ஷணக்ஷரண ஸவபாவமாகையாலே க்ஷர சபதவாசயமான அசிததுபபோலே விகரிககையினறிககே ஸதைகரூபமாயிருககை. ஆகையிறே *அவிகாாயோயம* எனறு கீதோப நிஷதாசாாயன அருளிச செயதது.

22. ஏவமபரகாரமாகையாலே, சசேதயாதிவிஸஜாதீயமாயிருககும என கிறுா மேல, (இபபடி) எனறு தொடஙகி.

22. இப்படியிருக்கையாலே சஸ்த்ரம், அக்னி, ஜலம் வாதம், ஆதபம் தொடக்கமானவற்ருல் சேதித்தல், தஹித்தல், நனைத்தல்,சோஷிப் பித்தல் செய்கைக்கு அயோக்யமாயிருக்கும்.

இபபடி - எனறு அவயகததவாதிகள நாலையும அநுபாஷிககிறதாதல், நிர்விகாரதவமாதரததையாதல. (சஸதரம, அகநி) இதயாதி. அதாவது - சஸதராகநயாதிகள சசேதநதஹநாதிகளைப பணணுமபோது தததததவஸதுககளிலே வயாபிததுச் செயய வேணடுகையாலும, ஆதமா ஸாவாசித்ததவ வயாபகனுகையாலே, அவறறிற்காட்டில அதயநத ஸூக்ஷமபூதனுகையாலும , வயாபயமாய ஸதூலமாயிருககிற இவை வயாபகமாய ஸூக்ஷமமான ஆதம வஸதுவை வயாபிதது விகரிபபிக்க மாடடாமையாலே, சஸதராகநி ஜல வாதாதபாதிகளாலே வரும சசேதந தஹந கலேதந சோஷணஙகளுககு அநாஹமாயிருககுமெனகை *நைநம சசிநதநதி சஸதராணி நைநம தஹதி பாவக,, ந சைநம கலேதயநதயாபோ ந சோஷயதி மாருத: அசசேதயோ யமதாஹயோயமகலேதயோசோஷய ஏவ ச, நிதயஸஸாவகதஸ ஸதாணுரசலோயம் ஸநாதந * எனறு அருளிச செயதானிறே. (22)

23 இபபடி, நிரவிகாரமான ஆத்மவஸதுவுககு பரிணமித்வம கொளளுகிற ஆர்ஹதமதம அயுகதமெனனுமிடததை தாசிபபிககிறுா மேல ,

23. ஆர்ஹதர் ஆத்மாவை தேஹபரிமாணன் என்ருர்கள்

(ஆாஹதா) இதயாதியால, ஆாஹதராகிறுா - ஜைநா அவாகள *பாதேமே வேதநா* இதயாதிபரகாரேண ஆபாதசூடம தேஹததிலுணடான துககாதயநுப

ஷம, ஆத்மா தேஹ பரிமாணனலலாதபோது கூடாது ; ஆகையால், ஆதமா ஸவகர் மாநுகுணமாகப் பரிகரஹிககும கஜ பிபீலிகாதி சரீரஙகளுககு அநுகூலமாகப பரிண மிதது, தததததேஹ பரிமாணனுயிருககுமெனறிறே சொலலுவது. அததை அருளிச செயகிறா (தேஹபரிமாணனெனறுர்கள) எனறு (23)

24. அததை நிராகரிககிறுர் ,

24. அது ச்ருதிவிருத்தம்.

(அது சருதிவிருததம) எனறு, இவவிடததில இவாககு விவக்ஷிதையான சருதியேதென்னில; *அமருதாக்ஷரம ஹரः* எனறு, ஆதமாவினுடைய நிாவிகாரதவ பரதிபாதிகையான சருதியாகவேணும, *தேஹபரிமாணன எனகிற பக்ஷம், ஆதமா நிாவிகாரன என்கிற சருதியாலே பாதிதம* எனறு இவா தாமே ததவசேகரததிலே அருளிசசெயகையாலே. (*ஏஷோணுராதமா* *வாலாகரசதபாகஸய*) இதயாதி ச்ருதிகளும, தேஹபரிமாணபக்ஷததுககு பாதிகைகளாகையாலே அவறறையும இவ விடததிலே சொலலுவாருமுண்டு. (24)

25. ஏதத் விஷயமாக தூஷணுந்தரமும் அருளிச செயகிறுர் ,

25. அநேக தேஹங்களைப் பரிக்ரஹிக்கிற யோகிகள் ஸ்வரூபத்துக்கு சைதில்யமும் வரும்.

(அநேக தேஹஙகளைப பரிகரஹிக்கிற யோகிகள ஸவரூபத்துக்கு சைதிலயமும் வரும) எனறு. அதாவது-தேஹபரிமாணம எனனும பக்ஷததில, ஸமஸித்தயோக ராய, ஸௌபரியைபபோலே ஏக காலததிலே அநேக தேஹஙகளை பரிகரஹிககுமவா களுககு தஙகளுடைய ஸவரூபததை அநேகமாக சசிநநமாககிககொணடு அவவவதே ஹஙகளைப் பரிகரஹிககவேணடி வருமெனகை பரகாயபரவேசமுகேந அநேகசரீரங களைப் பரிகரஹிககிறயோகிகள ஸவரூபததுககு, ஸதூலமான சரீரததை விடடு ஸூக்ஷமமான சரீரததைப பரிகரஹிககுமளவில, இதுககெலலாமது அவகாசமபோரா மையாலே சைதிலயம வருமெனனவுமாம. *ஏவஞசாதமாகாாதஸநயம* எனகிற ஸூதரததில சொலலுகிறபடியே, அலப மஹதபரிமாணஙகளான கஜ பிபீலிகாதி சரீரஙகளை ஸவகாமாநுகுணமாகப பரிகரஹிககுமவாகளுககு, கஜ சரீரததை விடடு பிபீலிகாசரீரததை பரிகரஹிககுமளவில கஜசரீரஸமபரிமாணமாயிருககுமநத ஸவரூ பத்துககு, பிபீலிகாசரீரம அவகாசம போராமையாலே சைதிலயம வருமெனறு இஙஙனே இவவாககியததுககு யோஜிததாலோவெனனில, (யோகிகள ஸவரூபத துக்கு) எனகையாலே, அது இவவிடததில இவாக்கு விவக்ஷிதமன்று. (25)

26. ஜ்ஞாநாச்ரயமாகையாவது - ஜ்ஞாநத்துக்கிருப்பிடமாயிருக்கை.

(ஜஞாநாசரயமாகையாவது - ஜஞாநததுககு இருபபிடமாயிருககை) ஜஞா நமாவது-ஸவஸததாமாதரததாலே ஸவாசரயததைபபறறி ஸவ பரவயவஹாரத துககு உடலாயிருபபதொரு ஆதம தாமம. இதுககு ஆதமா ஆசரயமாகையாவது தீபபரபைகளிரணடும தேஜோ த்ரவயமாயிருககச செயதே தீபம பரபைககு ஆசரய மாயிருககிறுபபோலே, தானும ஜஞாநஸவரூபனுயிருககச செயதே ஸவதர்மமான ஜஞாநததுககுத தனனையொழிய பருதகஸிதயுபலமபஙகள இலலாதபடி தான ஆதாரமாயிருககை. *அத யோ வேதேதம-ஜிகராணீதி* ஸ ஆதமா மநஸைவை தாநகாமாநபசயநரமதே* *நபசயோமருதயும பசயதி விஜஞாதாரமரே கேந விஜா நீயாத* *ஜாநாதயேவாயம புருஷः* *ஏஷ ஹி தரஷடா ச்ரோதாகராதா ரஸயிதா மநதா போகதா காததா விஜஞாநாதமா புருஷः* *ஏவமேவாஸய பரிதரஷடுः* இதயாதிசருதிகளாலே, ஆதமாவினுடைய ஜஞாதருதவம ஸிததம (26)

27 ஏவமபூதமான ஆதமாவினுடைய ஜ்ஞாதருதவததை இசையாதே ஜ்ஞாநமாதரமெனறு சொலலுகிற பௌததாதிகளுடைய மததததை நிராகரிககைக்காக தததத பக்ஷததை அநுவதிககிறுா,

27. ஆத்மா ஜ்ஞாநத்துக்கிருப்பிடமன்றிக்கே ஜ்ஞாநமாத்ரமாகில்;

(ஆதமா, ஜ்ஞாநத்துககு இருபபிடமனறிககே ஜ்ஞாந மாத்ரமாகில்) என்று,

28. *அஹமிதம ஜாநாமி* எனகிற ப்ரத்யக்ஷததாலே அததை நிராகரிக்கிறுர். (நானறிவு) எனறு தொடஙகி,

28. நான் அறிவு என்று சொல்லவேணும், நான் அறியா நின்றேனென்னக்கூடாது

அதாவது-ஆதமாவுககு ஜ்ஞாநாசரயதவ மனறிககே கேவலம் ஜ்ஞாநமாயிருக்குமளவே உளளதாகில, *நானறிவு* எனறு தனனை ஜ்ஞாநமாதரமாகச சொலலுகை யொழிய, *நான இததை அறியா நினறேன* எனறு தனனை ஜ்ஞாதாவாகச சொலலககூடாது எனகை. 'இவவாததத்தை நானறியாநினறேன' எனகையாலே, விஷயகராஹியான தொரு ஜ்ஞாநததுககுத் தான ஆசரயம எனனுமிடம தோறறு நினறதிறே; இபபடி ஆதமாவினுடைய ஜ்ஞாதருத்வம பரதயக்ஷஸிததமாகையாலே அபாதிதமெனறு கருதது *இதமஹமபிவேதமீதயாதமவிததயோா விபேதே ஸ்புரதியதிததைகயம பாஹயமபயேகமஸது* எனறு படடரும இபபடியிறே பௌததமத நிராகரணம பணணுகிறவிடததில அருளிசசெய்தது (28)

29 ஜ்ஞாத்ருதவ காதருதவ போகதருதவஙகள மூன்றும சொலலவேணடியிருககு 'ஜ்ஞாநாசரயமாய' என்று, ஜ்ஞாதருதவமாதரததைச சொலலி, மறறையவை இங்குச சொலலாதொழிவானென' எனகிற சஙகையிலே அருளிச செயகிறுர், (ஜ்ஞாதா வெனறபோதே கர்ததா போகதா எனனுமிடம சொலலிறறுயிறறு) எனறு.

29. ஜ்ஞாதாவென்றபோதே, கர்த்தா போக்தா என்னுமிடம் சொல்லிற்றுய்த்து

இப்படி ப்ரதிஜ்ஞாமாத்ரத்தால போராதெனறு அதுக்கு ஹேதுவை அருளிச் செயகிறுா, (கர்தருதவபோகதருதவஙகளஜ்ஞாநாவஸதாவிசேஷஙகளாகையாலே) என்று.

30. கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்கள் ஜ்ஞாநாவஸ்தா விசேஷங்களாகையாலே.

ஹேயோபாதேயதாஜ்ஞாநமூலம ஜ்ஞாதருதவமாத்மநঃ, ததத்ப்ரஹாணோபாதாந சிகீர்ஷாகாதருதாசரயா எனகிறபடியே, ஆதமாவினுடைய ஜ்ஞாதருதவம ஹேயோபாதேயபரதிபததிககு ஹேதுவாயிருககும, அவ்வோஹேயஙகளை விடுகையிலும, உபாதேயஙகளைப பறறுகையிலும உண்டான சிகீர்ஷை காதருதவமடியாயிருக்கும, காததாவுககேயிறே சிகீர்ஷையுளளது, அநத சிகீர்ஷைதான ஜ்ஞாநாவஸதாவிசேஷமிறே; அததோடு கர்தருதவததுக்கு உணடான ப்ரதயாஸததியைக கடாக்ஷிதது காதருதவததை ஜ்ஞாநாவஸதா விசேஷமெனறு உபசரிதது அருளிசசெயகிறுர். அலலது, காதருதவமாவது — கரியாசரயத்வமாகையாலே அததை, ஜ்ஞாநாவஸதாவிசேஷமெனறு முககயமாகச சொலலபபோகாதிறே.

கரியையாவது— *ஜாநாதி, இசசதி, பரயததே, கரோதி* எனறு ஜ்ஞாநசிகீர்ஷா பரயதநாநநதர பாவியான பரவருததியாகையாலும, ததாசரயதவம காத்

ருதவமாகையாலும அததை ஜ்ஞாநாவஸ தாவிசேஷமெனறது உபசார பரயோக மெனறே கொளளவேணும

இனி போகதருதவமாவது—போகாசரயதவம போகமாவது—ஸுகதுகக ருபமானவநுபவஜ்ஞாநம அது ஜ்ஞாநாவஸதா விசேஷமிறே ததாசரயதவததை ஜ்ஞாநாவஸதா விசேஷமெனறு சொலலுகையாலே இதுவும ஔபசாரிகம

இபபடி ஜ்ஞாதருதவததுககும இவறறுககும உணடான பரதயாஸததயதி சயததாலே ததைகயகதநம பணணலாமபடி இருககையாலே ஜ்ஞாதருதவம சொனனபோதே க ா த ரு த வ போகதருதவஙகள சொலலிறறாயததெனனத தடடிலலையிறே (30)

31 இபபடி ஆதமாவுககு ஸவாபாவிகமாயிருநதுளள காதருதவததை இலலை யெனறு, பரகருதிககே காதருதவததைக கொளளுகிற ஸாஙகயரை நிராகரிககிறார (சிலா) எனறு தொடஙகி

31 சிலா, குணஙகளுககே காதருதவமுளளது, ஆதமாவுககிலலை யெனறாரகள

சிலரெனறு அவாகள பககல தமககுணடானஅநாதரம தோறற அருளிச செயகிறார

(குணஙகளுககே காதருதவமுளளது ஆதமாவுககு இலலையெனறாரகள) குணஙகளெனறும பரகருதியெனறும பேதமிலலையிறே இவாகளுககு ஆகையாலே பரகருதிககே எனகிற ஸதாநததிலே (குணஙகளுககே) எனகிறார

மூலபரகருதிரநாம ஸுகதுககமோஹாதமகாநி லாகவபரகாசசலநோபஷ டமபநகௌரவாவரணகாரயாணி அதயநதாதீநதரியாணி காரயைக நிரூபண விவேகாநி அநயூநாநதிரேகாணி ஸமதாமுபேதாநி ஸதவரஜஸதமாமஸி தரவ யாணி எனறிறே அவாகளுடைய ஸிததாநதம ஆகையால பரகருதிககே காதருத வமுளளது ஆதமாவுககிலலை யெனறபடி அதாவது—கடவலலியிலே, *ந ஜாயதே மரியதே* இதயாதியாலே ஆதமாவுககு ஜநம மரணாதிகளான பரகருதி தாமஙகளை யெலலாம பரதிஷேதிதது *ஹநதா சேந மநயதே ஹநதும ஹதசசேந மநயதே ஹதம உபௌ தௌ ந விஜாநீதோ நாயம ஹநதி ந ஹநயதே* எனறு ஹநநா திகரியைகளில காதருதவததையும நிஷேதிககையாலும ஸ்ரீகீதையிலே ஸாவேசவரன தானே *நாநயம குணேபய காததாரம யதா தரஷடாநு பசயதி* *காரயகாரண காதருதவே ஹேது பரகருதி ருசயதே புருஷஸ ஸுகது காநாம போகதருதவே ஹேதுருசயதே* எனறு சொலலுகையாலும இபபடி அதயாதம சாஸதரஙகளிலே ஆதமாவுககு அகாதருதவததையும குணஙகளுககே காதருதவததையும சொலலு கையாலே காதருதவமுளளது பரகருதிககே ஆதமாவுககு காதருதவமிலலை போகத ருதவமாதரமே உளளதெனறாயதது அவாகள சொலலுவது (31)

23 அததை நிராகரிககிறார (அபபோது) எனறு தொடஙகி

32 அபபோது இவனுககு சாஸதரவசயதையும போகதருதவமும குலையும

அதாவது பரகருதிககே காதருதவமாய ஆதமாவுககு காதருதவமிலலையான போது இவனுககு விதிநிஷேதருபமான சாஸதரததுககுத தான அதிகாரியாயக கொணடு அதின வசததிலே நடககவேணடுகையும விஹித நிஷிததகரண பரயுகத ஸுகதுககருப பலபோகதருதவமும சேராதெனகை

சேதனன காததாவாகாதபோது சாஸதரததுககு வையாததயம பரஸஙகிக கும *சாஸதரபலம பரயோகதரி* *காததா சாஸதராாததவதவாத எனனக கடவதிறே

இனித தான *ஸவாககாமோ யஜேத* *முமுக்ஷுாபரஹமோபாஸீத*எனறு, ஸவாக மோக்ஷாதிபல போகதாவையிறே காததாவாக சாஸதரம நியோகிககிற தும ஆகையாலே பலபோகதாவே காததாவாகவும வேணுமிறே அசேதநததுககு காதருதவமாகில சேதநனைக குறிதது விதிககவும கூடாது *சாஸநாசசாஸதரம* எனனக கடவதிறே சாஸநமாவது பரவாததநம சாஸதரததுககு பரவாததகதவம போதஜநநதவாரததாலே அசேதநமான பரதாநததுககு போததததை விளைககப போகாதிறே ஆகையால சாஸதரம அாததவததாம போது போகதாவான சேத நனுககே காதருதவமாகவேணும இதெலலாவறறையும திருவுளளம பறறியிறே அபபோது இவனுககு சாஸதரவசயதையும போகதருதவமும குலேயும எனறு அருளிசசெயதது (32)

ஆனால காதருதவமெலலாம இவனுககு ஸவரூபபரயுகதமாமோ? எனகிற சஙகையிலே அருளிசசெயகிறாா

33 ஸாமஸாரிக பரவருததிகளில காதருதவம ஸவரூப பரயுகதமனறு

(ஸாமஸாரிக பரவருததிகளில காதருதவம ஸவரூப பரயுகதமனறு) எனறு ஸாமஸாரிகபரவருததிகளாவன ஸதரீ அநநபாநாதி போகஙகளையுததேசிததுப பணணும ஸவ வயாபாரஙகள அவறறில காதருதவம ஔபாதிகமாகையாலே ஸவரூபபரயுகதமனறெனகை (33)

ஆனால அதுதான இவனுககு வநதபடி யென? எனகிற சஙகையிலே அருளிச செயகிறாா

34 குணஸமஸாகக கருதம

(குணஸமஸாக கருதம) எனறு குணஙகளாகிறன—ஸதவ ரஜஸ தமஸ ஸுககள அவறறினுடைய ஸமஸாகததாலே உணடானதெனறபடி *பரகருதே கரியமாணாநி குணை காமாணி ஸாவச அஹஙகார விமூடாதமா காதாஹமிதி மநயதே* எனனககடவதிறே இதெலலாம *காதாசாஸதராாததவதவாத* எனகிற ஸூதரததிலே பூாவ பக்ஷிததாநதரூபேண பாஷயகாரா தாமே விஸதரேண அருளிச செயதாா (34)

இபபடி ஸாஙகயபக்ஷததை நிராகரிதது ஆதமாவுககே காதருதவததை ஸாதிததாா கீழ (இநத காதருதவமதான ஸவாயததமோ)பராயததமோ எனகிற சஙகையிலே அருளிசசெயகிறாா

35 காதருதவநதான ஈசவராதீநம

(காதருதவமதான ாசவராதீநம) எனறு அதாவது இவவாதமாவினுடைய காதருதவநதான ஸவாதீனமனறிககே ஈசவராதீனமாயிருககுமெனறபடி

*பராதது தசசருதே * எனறு வேதாநத ஸூதரததாலே ஆதமாவினுடைய காதருதவம பராயததமெனறு ஸிதததமாகச சொலலபபடடதிறே சாஸதராாததவத தவததுககாக காதருதவம ஆதம தாமமெனறு கொளளவேணும அநத காதாவுககு தாமமான ஜஞாந இசசா பரயதநஙகள பகவத அதீநஙகளா யிருககையாலும அநத ஜஞாநாதிகள பகவத அநுமதியொழிய கரியாஹேதுவாக மாடடாமையா லும இவனுடைய காதருதவம ஈசவராதீநம எனகிறது இவனுடைய புததி மூலமான

ப்ரயத்நத்தை அபேக்ஷித்து ஈச்வரன் அநுமதிதானம் பண்ணுகையாலே அந்த க்ரியா நிபந்தநமான புண்யபாபங்களும் சேதநனுக்கே ஆகிறது என்று விவரணத்திலே ஆச்சானபிள்ளையும் *இப்படி கர்த்ருத்வம் பரமாத்மாயத்தமானாலும் விதி நிஷேத வாக்யங்களுக்கும் வையர்த்யம் வாராது* *க்ருதப்ரயத்நாபேக்ஷஸ்து விஹிதப்ரதி ஷித்தாவையர்த்யாதிப்ய* என்று பரிஹரிக்கப்படுகையாலே அதாவது விஹிதப்ரதிஷித்தங்களுக்கு வையர்த்யாதிகள் வாராமைக்காக இச்சேதநன் பண்ணின ப்ரதம ப்ரயத்நத்தை அபேக்ஷித்துக்கொண்டு ஈச்வரன் ப்ரவர்த்திப்பிக்குமென்றபடி எங்ஙனேயென்னில் எல்லா சேதநருக்கும் ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஸ்வாபாவமாகையாலே ஸாமாந்யேந ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி யோக்யதவமுண்டாயே யிருக்கும் இப்படியான ஸ்வரூபத்தை நிர்வஹிக்கைக்காக ஈச்வரன் அந்தராத்மாவாய்க்கொண்டு நில்லா நிற்கும் அவனாலே உண்டாக்கப்பட்ட ஸ்வரூபசக்தியை உடையனான சேதநன் அவ்வோ பதார்த்தங்களிலே உத்பந்ந ஜ்ஞாந சிகீர்ஷா ப்ரயத்நனாய்க்கொண்டு வர்த்தியா நிற்கும் அவ்விடத்தில் மத்யஸ்தனாகையாலே உதாஸீநரைப் போலே யிருக்கிற பரமாத்மாவானவன் அந்த சேதநனுடைய பூர்வ வாஸநாநுரூபமான விதி நிஷேத ப்ரவ்ருத்தியிலே அநுமதியையும் அநாதரத்தையுங் உடையவனாய்க் கொண்டு விஹிதங்களிலே அநுக்ரஹத்தையும் நிஷித்தங்களிலே நிக்ரஹத்தையும் பண்ணுநிற்பானாய், அநுக்ரஹாத்மகமான புண்யத்துக்கு பலமான ஸுகத்தையும் நிக்ரஹாத்மகமான பாபத்துக்கு பலமான துக்கத்தையும் அவ்வோ சேதநர்க்குக் கொடா நிற்கும் இது தன்னை அபியுக்தரும் சொன்னார் *ஆதாவீச்வரதத்தயைவ புருஷஸ்ஸ்வாதந்த்ர்யசக்த்யா ஸ்வயம் தத்தத்ஜ்ஞாநசிகீர்ஷாப்ரயத்நாந்யுத்பாத்ய ந் வர்த்தே தத்ரோபேக்ஷ்ய ததோநுமத்ய வித்தத தந்நிக்ரஹாநுக்ரஹௌ தத்தத்காமபலம் ப்ரயச்சதி தத ஸர்வஸ்ய புமஸோ ஹரி* என்று அடியிலே ஸர்வநியந்தாவாய ஸர்வாந்தராத்மாவான ஸர்வேச்வரன் தனக்குண்டாக்கிச் கொடுத்த ஜ்ஞாத்ருத்வரூபமான ஸ்வாதந்த்ர்யசக்தியாலே இப் புருஷன் தானே அவ்வோ விஷயங்களிலே ஜ்ஞாந சிகீர்ஷாப்ரயத்நங்களை யுண்டாக்கிக்கொண்டு வர்த்தியாநிற்கும் அவ்விடத்திலே அசாஸ்த்ரீயங்களிலே உபேக்ஷித்தும் சாஸ்த்ரீயங்களிலே அநுமதி பண்ணியும் அவ்வோ விஷயங்களிலே நிக்ரஹாநுக்ரஹங்களைப் பண்ணுநின்றுகொண்டு, அவ்வோ காமபலத்தையும் ஸர்வேச்வரன் கொடா நிற்கு மென்றார்கள் இப்படி ஸர்வப்ரவ்ருத்திகளிலும் சேதநனுடைய ப்ரதமப்ரயத்நத்தை அபேக்ஷித்துக் கொண்டு பரமாத்மா ப்ரவர்த்திப்பியா நிற்குமென்றதாய்த்து* என்று தீபப்ரகாசத்திலே ஜீயரும் அருளிச்செய்த ஆர்த்தங்கள் இவ்விடத்திலே அநுஸந்தேயங்கள்

ஆனால் *ஏஷ ஹ்யேவஸாது காம காரயதி தம யமேப்யோ லோகேப்ய உந்நிநீஷதி ஏஷ ஏவாஸாது காம காரயதி தம யமதோ நிநீஷதி* என்று உந்நிநீஷையாலும், அதோநிநீஷையாலும் ஸர்வேச்வரன் தானே ஸாதவஸாது கர்மங்களைப் பண்ணுவியாநிற்கு மென்கிற இது சேருமபடி என்? என்னில் இது ஸர்வஸாதாரணமன்று யாவனொருவன் பகவத் விஷயத்தில் அதிமாத்ரமான ஆநுகூல்யத்திலே வ்யவஸிதனாய்க்கொண்டு ப்ரவர்த்தியா நிற்கும் அவனை அநுக்ரஹியா நின்றுகொண்டு பகவான் தானே ஸ்வப்ராப்த்யுபாயங்களாய அதிகல்யாணங் களான கர்மங்களிலே ருசியை ஜநிப்பிக்கும் யாவனொருவன் அதிமாத்ர ப்ராதி கூல்யத்திலே வ்யவஸிதனாய்க் கொண்டு ப்ரவர்த்தியா நிற்கும் அவனை ஸ்வப்ராப்தி விரோதிகளாய அதோகதிஸாதநங்களான கர்மங்களிலே ஸங்கிப்பிக்கும் என்று இந்த ச்ருதிவாக்யங்களுக்கு ஆர்த்தமாகையாலே இது தன்னை ஸர்வேச்வரன் தானே அருளிச்செய்தானிறே *அஹம ஸர்வஸ்ய ப்ரபவோ மத்தஸ்ஸர்வம் ப்ரவர்த்ததே' இதி மத்வா பஜந்தே மாம புதாபாவஸமந்விதா* என்று தொடங்கி

தேஷாம ஸததயுகதாநாம பஜதாம பரீதிபூரவகம ததாமி புததியோகம தம யேந மாமுபயாநதி தே தேஷாமேவாநுகமபாாததம அஹமஜஞாநஜம தம நாசயாம யாதமபாவஸததோ ஜஞாநதீபேந பாஸவதா எனறும *அஸதயமபரதிஷடமதே ஜகதாஹுரநீசவரம* எனறு தொடஙகி *மாமாதமபரதேஹேஷு பரதவிஷந தோபயஸூயகா * எனனுமதளவாக அவாகளுடைய பராதிகூலயாதிசயததைச சொலலி *தாநஹமதவிஷத கரூராந ஸமஸாரேஷு நராதமாந க்ஷிபாமயஜஸரம சுபாநாஸுரீஷவேவ யோநிஷு* எனறும அருளிச செயகையாலே

ஆகையால அநுமநதருதவமே ஸாவஸாதாரணம பரயோஜகதவம விசேஷ விஷயமெனறு கொளளவேணும *கருதப்ரயதநாபேக்ஷஸது* எனகிற, ஸூதரத திலே இதெல்லாம பாஷயகாரா தாமே அருளிசசெயதாா

இவை எலலாவறறையும திருவுளளமபறறியிறே (காதருதவம தான ஈசவராதீ நம) எனறு அருளிசசெயதது

ஆக கீழச செயதததாயிறறது—*ஜஞாநாசரயமாகையாவது—ஜஞாநததுககு இருபபிடமாயிருககை* எனறு பரதமததிலே ஆதமாவினுடைய ஜஞாதருதவததைச சொலலி ஜஞாந மாதரமெனபாரை நிராகரிததுககொணடு ஜஞாதருதவ கதநாநந தரம காதருதவ போகதருதவஙகள சொலலவேணடுகையாலே அவை இரணடும ஜஞாதருதவ பலததாலே தனனடையே வருமெனனுமிடததை தாசிபபிதது, குணங களுககே காதருதவமுளளது ஆதமாவுககு இலலை எனபாரை நிராகரிததுக கொணடு ஆதமாவினுடைய காதருதவததை ஸதாபிதது அநத காதருதவததில ஸவரூபபர யுகதமலலாத அமசததையும அதுதானிவனுககு வருகைககடியையும சொலலி இபபடி ஆதமாவுககுணடான காதருதவமதான ஸாவாவஸதையிலும ஈசவராதீந மாயிருககுமெனறு நிகமிததாராயிறறு

இதெலலாம ஆதமாவினுடைய ஜஞாநாசரயதவகதநமடியாக வநத திறே (35)

இபபடி ஆதமா ஜஞாநாசரயமாயிருககுமாகில *யோ விஜஞாநே திஷடந* *விஜஞாநமய *விஜஞாநம யஜஞம தநுதே* எனறும,*ஜஞாந ஸவரூபமதயநத நிாமலம பரமாாததத * *ஜஞாநஸவரூபமகிலம ஜகதேததபுததய * விஜஞாநம பரமாாததோ ஹி தவைதி நோததயதாசிந * எனறும சாஸதரஙகளிலே இவனை ஜஞாநமெனறு சொலலுவானேன? எனகிற ஜிஜஞாஸு பரசநததை அநுவதிக கிறாா

36 ஜஞாநாசரயமாகில சாஸதரஙகளிலே இவனை ஜஞாந மெனறு சொலலுவானேன? எனனில

(ஜஞாநாசரயமாகில சாஸதரஙகளிலே இவனை ஜஞாநமெனறு சொலலு வானெனா? எனனில) எனறு (36)

இபபடி சாஸதரஙகள சொலலுகைககு மூலம இனனதெனகிறாா

37 ஜஞாநததை யொழியவும தனனையறிகையாலும ஜஞாநம ஸாரபூததுணமாய நிரூபக தாமமாயிருககையாலும சொலலிறறு

(ஜஞாநததை யொழியவும தனனையறிகையாலும) எனறு தொடஙகி அதா வது—ஜஞாநம ஸவாசரயததுககு ஸவயமபரகாசகமாயிருககுமோபாதி ஜஞாந நிர பேக்ஷமாகத தனககுத தானே பரகாசிககையாலும ஜஞாநம இவனுககு ஸாரபூத

குணமாகையாலே ஸவரூபாநுபநதிதவேந ஸவரூபநிரூபக தாமமாகையாலும சொலலிறறெனகை

இதுதான—*ததகுணஸாரதவாதது ததவயபதேச பராஜஞவத யாவதாதம பாவிதவாசச ந தோஷஸ தததாசநாத* எனகிற ஸூதரதவயததாலும சொலலப படடது *ஜஞாநமாதர வயபதேசஸது ஜஞாநஸய பரதாநகுணதவாத ஸவரூபா நுபநதிதவேந ஸவரூப நிரூபககுணதவாத ஆதமஸவரூபஸய ஜஞாநவத ஸவபரகா சதவாதவோபபதயதே* எனறிறே தீபததிலே பாஷயகாரரும அருளிசசெய தது (37)

38 நியாமயமாகையாவது ஈசவரபுததயதீநமாக எலலா வயா பாரஙகளும உணடாமபடி யிருககை

(நியாமயமாகையாவது—ஈசவரபுததயதீநமாக எலலா வயாபாரஙகளும உணடாமபடி யிருககை) அதாவது—ஆதமநி திஷடடநநாதமநோநத ரோயமாதமா ந வேத யஸயாதமா சரீரமய ஆதமாநமநதரோ யமயதி ஸ த ஆதமாநதாயாமயம ருத * எனறு இதயாதிகளில சொலலுகிறபடியே அநதராதமதயா நினறுநியமிககை ஈசவரனுககு ஸாரவகாலீநமாகையாலே இவவாதமவஸது அவனுககு நியாமயமா கையாவது சரீரததினுடைய ஸகலபரவருததிகளும சரீரியினுடைய புததயதீநமாக உணடாமாபபோலே சரீரபூதமான இவவாதம வஸதுவினுடைய ஸகல வயாபாரங களும சரீரியான பரமாதமாவினுடைய புததயதீநமாகவே உணடாமபடி இருககை யெனறபடி

இபபடி தசசரீரதயா தததீந ஸகலபரவருததிகனுலும அசேதநமான சரீரமபோலே தானுக ஒரு பரவருததி பணணமாடடாதபடி இருககையனறிககேத ஜஞாதருதவ காதருவ போகதருதவஙகளை ஸவாபாவிக தாமஙகளாக உடையனுகை யாலே ஜஞாந சிகீரஷா பரயதந பூரவக பரவருததிக்ஷமனுயிருககையாலும ஸகல பரவருததிகளும இவனுடைய பரதம பரயதநநதை அபேக்ஷிததுககொணடுரசவரன அநுமதிதாநம பணணுகையாலும விதி நிஷேதசாஸதர வையாததயமுமிலலை (38)

இவனுடைய பரவருததிமூலமாக ஈசவரனபணணும நிகரஹா நுகரஹஙகளுக கும தததநுகுணமான பல பரதாநததுககும விரோதமிலலை எனனுமிடம கீழே சொல லப படடது

39 தாரயமாகையாவது அவனுடைய ஸவரூப ஸஙகலபஙகளை ஒழிநதபோது தனஸததை இலலையாமபடி யிருககை

தாரயமாகையாவது—அவனுடைய ஸவரூப ஸஙகலபஙகளை ஒழிநத போது தன ஸததை இலலையாமபடி இருககை அதாவது—*ஏஷ ஸேதுா விதரண *ஏதத ஸாவம பரஜஞாநே பரதிஷடிதம *ஏவமேவ சாஸமிநநாதமநி ஸாவாணி பூதாநி ஸாவ ஏவாதமாநஸஸமாபிதா * ஏதஸய வா அக்ஷரஸய பரசாஸநே காாகி ஸூாயா சநதரமஸௌ விதருதௌதிஷடத * எனறு இதயாதிகளிற சொலலுகிறபடியே ஈசவரன ஸகல சேதநாசேதநஙகளையும பறறி நியமேந தாரகனுகையாலே இவவாதம வஸது தாாயமாகையாவது தனககு நியமேந தாரகமாயக கொணடு தன ஸததா ஹேதுவாயிருககிற அவனுடைய திவயாதம ஸவரூபததையும இநத ஸவரூபாசரி ததவததுககும ஸததாநுவருததிரூபையான ஸதிதிககும ஹேதுவாயிருநதுளள அவ னுடைய நிதயேசசாகாாய ஸஙகலபததையும ஒழிநதபோது தன ஸததாஹாநி பிறககுமபடியிருககை எனறபடி

இபபடி நாாயவஸதுககளை ஸவரூப ஸஙகலபஙகளிரணடாலும தரிககு மெனனுமிடம அபியுகதராலே விஸதரேண பரதிபாதிககபபடடது எஙஙனே எனனில ாசவரன தன ஸவரூப நிரூபகதாமஙகளுககும நிரூபிதஸவ ரூபவிசேஷ ணஙகளான குணஙகளுககும போலே ஸவவயதிரிகத ஸமஸத தரவயஙகளுககும அவயவஹிதமாக ஸவரூபேண ஆதாரமாயிருககும அவவோ தரவயஙகளை ஆசரயித திருககும குணாதிகளுககு அவவோ தரவயதவாரா ஆதாரமாயிருககும ஜீவாகளாலே தரிககபபடுகிற சரீரஙகளுககு ஜீவதவாரா ஆதாரமாயிருககுமெனறு சிலா சொலலு வாகள ஜீவனை தவாரமாகக கொணடு ஸவரூபததாலும ஆதாரமாமெனறு சில ஆசாாயாகள சொலலுவாகள இபபடி ஸாவமும ஆசரயததைப பறற அபருதக ஸிதத விசேஷணமாகையாலே இவறறின ஸததாதிகள ஆசரயஸததாதீநஙகள ஸாவ வஸதுககளினுடையவும ஸததை ஸஙகலபாதீநையாகையாவது—அநிதயஙகள அநிதயேசசையாலே உதபநநஙகளாயும நிதயஙகள நிதயேசசாஸிததஙகளாயுமிருக கை இவவாதததததே* இசசாத ஏவ தவ விசவபதாாததஸததா* எனகிற சலோகத தாலே அபியுகதா விவேகிததாா "

இததாலே ஸாவததினுடையவும ஸததாநுவருததிரூபையான ஸதிதியும ாசவரேசசாதீநையான படியாலே ஸாவமும ாசவர ஸஙகலபாசரிதமெனறு சொலலு கிறது குரு தரவயஙகள ஸஙகலபததாலே தருதஙகளெனறு சாஸதரஙகள சொல லுமது தயெளஸஸசநதராாகக நகூஷதராகம திசோ பூா மஹோததி வாஸ தேவஸய வீாயேண விதருதாநி மஹாதமந எனகிறபடியே ஓரோ தேச விசேஷங களிலே விழாதபடி நிறுததுகையைப பறற இபபடி இசசாதீந ஸததாஸதிதி பரவ ருததிகளான வஸதுககளுககு பரமாதமஸவரூபமெனசெயகிறது ? எனனில பரமாத மாவினுடைய இசசை இவவஸதுககளை பரமாதமாவின ஸவரூபாசரிதஙகளாக வகுதது வைககும இபபடி ஸாவவஸதுவும ாசவரஸவரூபாதீநமுமாய ஈசவரே சசாதீநமுமாயிருககும லோகததிலும சரீரம சரீரியினுடைய ஸவரூபாசரயமுமாய ஸஙகலபாசரயமுமாயிருககக காணுநினறோம இவனிருநதகாலமிருநது இவன விடடபோதொழிகையாலே ஸவரூபாசரிதம இவவாததம ஸஙகலபமிலலாத ஸுஷுபதயாதயவஸதைகளிலே தெளிவது ஜாகராதி தசைகளில ஸஙகலபத தாலே விழாதபடி தாஙகுமபோது ஸஙகலபாசரிதம எனனககடவது'எனறு இபபடி ரஹஸயதரயஸாரததிலே பரதிபாதிககையாலே (39)

40 சேஷமாகையாவது சநதந குஸும தாமபூலாதிகளைப போலே அவனுககு இஷட விநியோகாாஹமாயிருககை

(சேஷமாகையாவது சநதந குஸும தாமபூலாதிகளைப போலே அவனுககு இஷட விநியோகாாஹமாயிருககை) அதாவது—சநதநகுஸுமாதி பதாாததங கள தனககெனன இருபபதோராகாரமினறிககே பூசுமவனுககும சூடுமவனுககும உறுபபாய விநியோகம கொளளுமவனுககுததானும விநியோகமகொணடு தானு கநத விஷயஙகளுககும கொடுககலாமபடி இஷடவிநியோகாாஹமாயிருககுமாப போலே சேதநவஸதுவாயிருகக ஸவபரயோஜந கநதமினறிககே தனனுடைய ஸவரூபஸவபாவ வைலகூஷணய மெலலாவறறாலும சேஷிககு அதிசயகரமாய விநியோக தசையில அவனுககுத தானும விநியோகம கொணடு *அடியாாககெனனை யாடபடுதத விமலன* எனகிறபடியே தானுகநதவாகளுககும உறுபபாககலாமபடி வேணடின விநியோகததுககு யோகயமாயிருககை எனறபடி சித தரவயததுககு அசித தரவயஙகளை தருஷடாநதமாகச சொலலிறறு பாரதநதரியாதிசயம சொலலு கைககாகவிறே ஆதமஸவரூப யாதாதமயம இதுவாகையாலேயிறே பராபயநிஷ காஷம பணணுகிறதசையிலே *தனககேயாக வெனைககொளளுமீதே* எனறு ஆழ வாா அருளிசசெயதது

பரகதாதிசயாதாநேச்சயா உபாதேயத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம ஸ சேஷ: பரச்சேஷீ என்று சேஷசேஷித்வ லக்ஷணம பாஷ்யகாரராலே அருளிச் செய்யப் பட்டது இந்த லக்ஷண வாக்யார்த்தத்தை அநுஸரித்துக்கொண்டு *இச்சயா யது பாதேயம யஸ்யாதிசயாஸித்தயே உபயாநுபயைக்கஜுஷாதௌ சேஷசேஷிணௌ* என்று சேஷசேஷித்வலக்ஷணத்தை அபியுக்தரானவர்களும் சொல்லிவைத்தார்கள்

யதேஷ்ட விநியோகார்ஹம சேஷசப்தேந கத்யதே ஈச்வரேண ஜகத் ஸர்வம யதேஷ்டம விநியுஜ்யதே* என்று சொல்லுகையாலே சேஷத்வமாவது இஷ்டவிநியோகார்ஹத்வம் என்னுமிடம் சாஸ்தரஸித்தம்

இப்படி ஈச்வர விஷயத்தில் ஆத்மாவுக்குண்டான சேஷத்வமதான *யஸ் யாஸ்யாமி ந தமந்தரேமி* *பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்தத் த்வயி வர்ஷசதம ஸ்திதே* *தாஸபூதாஸ் ஸ்வதஸ் ஸர்வே ஹ்யாத்மாந பரமாத்மந நாந்யதா லக்ஷணம தேஷாம பந்தே மோக்ஷே ததைவ ச * *ஸ்வோஜ்ஜீவநேச்சா யதி தே ஸ்வஸத்தா யாம ஸ்ப்ருஹா யதி ஆத்மதாஸ்யம ஹரேஸ் ஸ்வாமயம ஸ்வபாவஞ்ச ஸதா ஸ்மர* என்று சுருதி ஸ்மருத்யாதிகளிலே சொல்லப்பட்டா நின்றதிறே (40)

ஒருவனுக்கு க்ருஹக்ஷேத்ராதிகளும் சேஷமாய ஸ்வசரீரமும சேஷமாயிருக்கச் செய்தே க்ருஹக்ஷேத்ராதிகள் ப்ருத்க் ஸ்தித்யாதிகளுக்கு அர்ஹமாய சரீரம் அவற்றுக்கு அநர்ஹமாயிருக்கக் காணகையாலே இவ்வாத்மவஸ்து ஈச்வரனுக்கு சேஷமாமிடத்திலிருக்கும்படி எங்ஙனே? என்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (இதுதான்) என்று தொடங்கி

41 இதுதான் க்ருஹ க்ஷேத்ர புத்ர களத்ராதிகளைப் போலே, ப்ருதக் ஸ்தித்யாதிகளுக்கு யோக்யமாமபடியிருக்கை யன்றிக்கே சரீரமபோலே அவற்றுக்கு அயோக்யமாயிருக்கை

இதுதானென்றது இப்படி ஈச்வரசேஷமாகச் சொல்லப்பட்ட ஆத்மவஸ்து தான் என்றபடி (க்ருஹ க்ஷேத்ர புத்ர களத்ராதிகளைப்போலே) என்கிற விடத்தில் ஆதிசப்தத்தாலே தந் தாந்ய ஆராம தாஸதாஸ வாகங்களைச் சொல்லுகிறது (ப்ருதக்ஸ்தித்யாதிகளுக்கு யோக்யமாமபடி இருக்கையன்றிக்கே) என்கிற விடத்தில் ப்ருதக்ஸ்திதியாவது ஸம்ஹோபலமப நியமமின்றிக்கே, சேஷியானவனை ஒழியவும் தான ஸ்திதிக்கை ஆதிசப்தத்தாலே அநேக ஸாதாரணத்வத்தைச் சொல்லுகிறது க்ருஹக்ஷேத்ர தாஸதாஸீ பரப்ருதிகள் பித்ரு புத்ர ஜ்யேஷ்ட கநிஷ்டாதிகளுக்கு ஸாதாரண சேஷமாயிருக்கும புத்ரனும மாதா பித்ரு பித்ருவ்யாதிகளுக்கு ஸாதாரண சேஷமாயிருக்கும களத்ரமும *ஸோம ப்ரதமோ விவிதே கந்தர்வோ விவித உத்தர த்ருதீயோக்நிஷ்டேபதிஸ்துரீயஸ்தே மநுஷ்யஜா * என்று பாணிக்ரஹணந்தரம ஸோமாதிகளுக்கு சேஷமாகச் சொல்லுகையாலே, அநேக ஸாதாரணமாயிருக்கும இப்படியன்றிக்கே (சரீரம போலே அவற்றுக்கு அயோக்யமாயிருக்கை)யாவது அப்ருதக்ஸித்தமாய அநந்யஸாதாரணமான சரீரமபோலே, ப்ருதக்ஸித்த்யாதிகளானவற்றுக்குத் தான அநர்ஹமாயிருக்கை (ப்ருதக்ஸ்தித்யாதிகளுக்கு) என்று பாடமாகில் ஆதிசப்தத்தாலே ப்ருதக்குபலப்தியை சொல்லுகிறது அப்போதைக்கு இதுதான் க்ருஹ க்ஷேத்ர புத்ர மித்ர களத்ராதிகளைப் போலே பிரிந்து நிற்கைக்கும பிரிந்து தோற்றுகைக்கும ஆர்ஹமாமபடியிருக்கை யன்றிக்கே சரீரமபோலே தத்துபயாநார்ஹமாயிருக்குமென்று பொருளாகக் கடவது *அயமேவாத்மசரீரபாவ ப்ருதக்ஸித்த்யநார்ஹாதாரா தேயபாவ நியந்த்ருநியாம்ய பாவ சேஷசேஷிபாவச்ச* என்றும *யஸ்ய சேதநஸ்ய யத்த்ரவ்யம ஸர்வாத்மநா

ஸவாராததே நியநதும தாரயிதும ச சகயம தசசேஷதைகஸவரூபம ச தததஸய சரீரம* எனறும வேதாரதத ஸஙகரஹததிலும ஸ்ரீ பாஷயததிலும ஆதம சரீரபாவ லக்ஷணமாக பாஷயகாரா அருளிசசெயத நியநதரு நியாமயபாவம ஆதார ஆதேய பாவம சேஷசேஷிபாவமாகிற மூனறும இவவிடததிலே சொலலபபடுகையாலே (*யஸயாதமா சரீரம யஸயாக்ஷரம சரீரம) எனறு, இதயாதி சருதிஸிததமான ஆதமாவினுடைய பரமாதம சரீரதவம அாததாத உகதமாயிறறு ஆக கீழே ஆதமஸவரூபததினுடைய சோதநம பணணபபடடது (41)

இனி ஏவமபூதமான ஆதமஸவரூபம அநாதயசித ஸமபநத ததவியோக தததநநவயஙகளாலே பதத முகத நிதயரூபேண தரிபரகாரமாயிருககுமபடியை அருளிசசெயகிறா (ஆதமஸவரூபமதான பதத முகத நிதயரூபேண மூனறு படிய படடிருககும) எனறு (42)

42 ஆதமஸவரூபமதான பதத முகத நிதயரூபேண மூனறு படிப படடிருககும

இதில பததரெனகிறது ஆரை ? எனனுமாகாஙகைக்ஷயிலே அருளிசசெயகிறா

43 பததரெனகிறது ஸமஸாரிகளை

(பததரெனகிறது ஸமஸாரிகளை) எனறு அவாகளாகிறா தில தைலவத தாரு வஹநிவத துாவிவேசகுணதரயாதமகாநாதி பகவந மாயா திரோஹித ஸவஸரூபராய அநாதயவிதயா ஸஞசிதாநநத புணயபாபரூப காமவேஷடிதராய தததககாமாநு குண விவித விசிதர தேவாதிரூப தேஹவிசேஷ பரவிஷடராய, அவவோ தேஹஙகளிலே அஹமபுததியையும, தேஹாநுபநதிகளிலே மமதா புததி யையும பணணி துாவாஸநாருசி விவசராய ஸவஸவ காமாநுகுண ஸுகதுகக பரமபரைகளை அநுபவிககுமவாகள (43)

இனி முகதரெனகிறது ஆரையெனனுமாகாஙகைக்ஷயிலே அருளிசசெயகிறா (முகதரெனகிறது ஸமஸார ஸமபநதமறறவாகளை) எனறு

44 முகதரெனகிறது ஸமஸாரஸமபநதமறறவாகளை

அவாகளாகிறா அநாதிகாம பரவாஹ பரயுகதமான ஸமஸார ஸமபநதம நடவாநிறகச செயதே மோக்ஷருசிககு பரதிபநதகமான காம விசேஷம அநுபவத தாலே யாதல ஸாமாநயேந அநுஷடிககும பராயசசிதத காமஙகளாலே யாதல அநபிஸமஹித பலமாய அதயுதகடமான பராமாதிக புணயஙகளாலே யாதல க்ஷயிதது அதடியாக ஜாயமாநததசையில பகவதகடாக்ஷததாலுணடான ஸத வோதரேகததாலே மோக்ஷருசி பிறநது ஸதகுருஸமாசரயண ஸமபராபத வேதாநத வேதய பரபரஹமஜஞாநராய ததபராபதிரூபமோக்ஷ ஸிததயாததமாக ஸவவாண ஸவாசரமோசிதமான காமஙகளை பல ஸஙக காதருதவ தயாக பூாவகமாக அநுஷ டிதது *தாமேண பாபமபநுததி* எனறும *(கஷாயே காமபி பகவே ததோ ஜஞாநம பரவாததே)* எனறும சொலலுகிறபடியே அநத ஸதகாமாநுஷடாநததாலே ஜஞாநோதபததிவிரோதி பராசீநகாமம க்ஷயிததவாறே அநத கரணம நிாமலமாய பகவதேகாவலமபியான ஸமயகஜஞாநமுதிதது அநநதரம (ஜநமாநதரஸஹஸ ரேஷு தபோஜஞாநஸமாதிபி நராணும க்ஷீணபாபாநாம கருஷணே பகதி பரஜாயதே)* எனகிறபடியே இபபடி பஹுதர ஜநமஸாதயமான காமஜஞாநஙக ளாலே பிறநத தைலதாராவதவிசசிநந ஸமருதிஸநதாநரூப பகதிமூலமாக வரும

பகவதபரஸாதததாலேயாதல அனறிககே தனனுடைய நிாஹேதுகஸௌஹாாத விசேஷததாலே யாதருசசிகாதி ஸுகருத பரமபரைகளைக கலபிதது அதடியாக விசேஷ கடாக்ஷததைப பணணி, அநநதரம அதவேஷததை ஜநிபபிதது ஆபி முககியததை உணடாககி ஸாதவிக ஸமபாஷணததை விளைதது அவவழியாலே ஸதாசாாய ஸமாசரயணததிலே மூட்டி தததுபதேசமுகேந தததவஜஞாநததைப பிறபபிததல தனனுடைய விசேஷகடாக்ஷம தனனாலே தததவஜஞாநததைப பிறப பிததலசெயது மஹாவிசவாஸ பூரவகமாகத தன திருவடிகளே உபாயமெனறு நிறகுமபடி பணணும பகவதாகஸமிககருபையாலே உபாயாநதர விஷயததில பிறநத துஷகரதவாதி புததி மூலமாக வரும பரபதநமூலமான பகவத பரஸாதததாலே யாதல ஸாமஸாரிக ஸகலதுரிதஙகளும கழிநது ஆவிாபபூத ஸவரூபராய பகவ தநுபவ கைஙகாயைகபோகரானவாகள

அவிசேஷேண (முகதரெனகிறது ஸமஸார ஸமபநதமறறவாகளை) என கையாலே பகவதநுபவததில ருசியினறிககே தத ஸமாசரயணததைப பணணி ஸமஸார நிவருததியை உணடாககிக கொணடு தேசவிசேஷததிலே போய ஸவஸவ ரூபாநுபவம பணணியிருககும கேவலரையும சொலலிறறுயிறறு (44)

இனி நிதயரெனகிறது ஆரை? எனனுமாகாஙகைஷயிலே அருளிசசெயகிறாா

45 நிதயரெனகிறது ஒருநாளும ஸமஸரியாத சேஷசோஷஸநாதிகளா

(நிதயரெனகிறது ஒருநாளும ஸமஸரியாத சேஷ சேஷாஸநாதிசளை) எனறு ஒருநாளும ஸமஸரியாத எனகையாலே முகதரை வயாவாததிககிறது நிவருதத ஸமஸாரரிறே அவாகள இவாகள அஸபருஷட ஸமஸாரகநதரிறே *அஹருத ஸஹஜதாஸயாஸ ஸுரயஸ ஸரஸதபநதா* எனறாரிறே படடா *நிதயோ நிதயாநாம* எனறும *ஜஞாஜஞௌ தவாவஜாவீசநீசௌ* எனறும சொலலுகிற படியே ஆதமஸவரூபம நிதயமாயிருககச *அஸநநேவ* எனபது *ஸநதமேநம* எனபதாகிறது பகவதவிஷயஜஞாநராஹிதய ஸாஹிதயஙகளாலேயிறே ஆகை யால இவாகளை நிதயரெனகிறதும பகவதஜஞாநததுககு ஒருநாளும ஸஙகோச மிலலாமையாலே எனறு கொளளவேணும இநத வைபவததைப பறறவிறே *யதர பூாவே ஸாதயாஸ ஸநதி தேவா* எனறும *யதர ருஷய பரதமஜா யே புராணா* எனறும சருதி இவாகளை சலாகிககிறது பாஷயகாரரும இவாகளுடைய வைபவததை *ஸவசசநதாநுவாததி* இதயாதியாலே ஸ்ரீ கதயததிலே பரகக அருளிசசெயதாா ஆகையாலே (ஒருநாளும ஸமஸரியாத) எனறபோதே இவாக ளுடைய வைபவமெலலாம சொலலிறறுயிறறு அசேஷ சேஷவருததியிலும அநவித ருய கைஙகாயபராககெலலாம படிமாவாயிருககையாலே திருவனநதாழவானை சேஷனெனகிறது *நிவாஸசயயாஸநபாதுகாமசுகோபதாநவாஷாதபவாரணுதிபிஃ சரீரபேதைஸதவ சேஷதாமகதைா யதோசிதம சேஷ இதீரிதே ஜநை* எனறிறே ஆளவநதாரும அருளிசசெயதது

மறறுளள ததீயரைப போலே அநியமமாயிராதே ஸாவேசவரன அமுது செயத சேஷமொழிய அமுது செயயாத நியமததைப பறற சேஷாஸநரெனறு— சேனை முதலியாரை நிரூபிககிறது *(தவதீயபுகதோஜஜிதசேஷ போஜிநா) எனறு ரிறே ஆளவநதாரும *வநாதரிநாதஸய ஸுஸுநதரஸய வை பரபுகதசிஷடாசயத ஸைநயஸதபதி* எனறு ஆழவானும அருளிசசெயதாா

ஆதிசபதததாலே *சேஷசேஷாசநகருடபரமுகநாநாவிதாநநத பரிஜநபரி சாரிகாபரிசரிதசரணயுகள* எனகிறபடியே, பகவத கைஙகாயைக போகராயிருந துளள வைநதேயபரமுகரான நிதயஸிததரையெலலாம சொலலுகிறது (45)

46 பூாவோகதமான ஸவரூப வைலக்ஷணயததையுடைய ஆதமாவுககு அவித யாதிதோஷஸமபநதம வநதபடி என? எனகிற சஙகையிலே, ஸதருஷடாநதமாக தததேதுவை அருளிசசெயகிறா (ஜலததுககு) எனறு தொடஙகி

46 ஜலததுககு அகநிஸமஸருஷடஸததாலீ ஸமஸாககததாலே ஔஷ ணய சபதாதிகளுணடாகிறுபபோலே, ஆதமாவுககும அசிதஸம பநதததாலே அவிதயாகாமவாஸநாருசிகளுணடாகிறன

அதாவது ஸவபர்வ்த ஏவ நிர்விகாரமாய் சீதளமாயிருககிற ஜலததுககு அகநியோடே ஸமஸருஷடையான ஸதாலியோடடை ஸமஸாகததாலே ஔஷணய சபதோதரேக ரூபஙகளான விகாரஙகளுணடாகிறுபபோலே ஸவத ஜஞாநா நநதாமலஸவரூபனுன ஆதமாவுககும குணதரயாசரய அசிதஸமபநதததாலே அவிதயா காம வாஸநாருசிகளுணடாகிறன எனகை

இவருடைய திருததமபியாரும ஆசாாய ஹருதயததிலே (அவிதயாகார ணமநாதயசிதஸமபநதம) எனறு அருளிசசெயதாரிறே

இபபடி ஸ்ரீவிஷணுபுராணததிலே *நிாவாணமய ஏவாயமாதமா ஜஞாந மயோஃமல து காஜஞாநமலா தாமா பரகருதேஸ தே ந சாதமந ஜலஸய சாகநிஸமஸருஷடஸதாலீஸஙகாத ததாபி ஹி சபதோதரேகாதிகாந தாமாந தத கரோதி யதாமுநே ததாதமா பரகருதௌ ஸஙகாத அஹமமாநாதி தூஷித, பஜதே பராகருதாந தாமாநநய ஸதேபயோபி ஸோவயய* எனறு சொலலபபடடது அவிதயையாவது அஜஞாநம அதுதான ஜஞாநாநுதய அநயதாஜஞாந, விபரீத ஜஞாந ரூபேண அநேகவிதமாயிருககும காமமாவது கரணதரயகருதமாய புணய பாபாதமகமான கரியாவிசேஷம அதில புணயம ஐஹிக ஆமுஷமிக நாநாவித போக ஸாதநதயா பஹுவிதமாயிருககும பாபமும அகருதயகரண கருதயாகரண பகவதபசார பாகவதாபசார அஸஹயாபசாரரூபேண அநநதமாயிருககும வாஸனை யாவது முனபு செயது போநதவறறிலே மீளவும மூளுகைககுறுபபான ஸமஸாரம இதுதான ஹேதுபேதததாலே பஹுவிதமாயிருககும ருசியாவது ரஸாநதரத தாலும மீடகவொணணுதபடி ஒனறிலே செலலுகிற விருபபம இதுவும விஷய பேதததாலே பஹுவிதமாயிருககும

அவிதயாகாமவாஸநாருசிகளுணடாயிறறன எனஞதே உணடாகிறன என கையாலே இவறறினுடைய பரவாஹரூபதவம சொலலபபடடது (46)

47 இபபடி ஆதமாவுககு வநதேறியான அவிதயாதிகள தான எவவவஸதை யிலே கழிவது? எனனும ஆகாஙக்ஷயிலே அருளிசசெயகிறா (அசிதது கழிநத வாறே அவிதயாதிகள கழியுமெனபாகள) எனறு

47 அசிததுக கழிநதவாறே அவிதயாதிகள கழியுமெனபாகள

அதாவது காரணநிவருததயா காாய நிவருததியாகையாலே அசிதஸமபநத நிபநதநமாக வநத இவையும தத ஸமபநதம கழிநதவாறே கழியுமெனறு ததவ விததுககள சொலலுவாகளெனறபடி ' எனபாகள எனறவிததை பரமதமாககி * மயாவற மதிநலமருளப பெறறவாகளுககு பகவத்பரஸாத விசேஷததாலே அசிததுக கழியும முனனே அவிதயாதிகள கழியக காணகையாலே அநத நியமமிலலை எனறு இவருககுக கருதது எனறு சொலலுவாருமுணடு அது முகயமனறு அவாகள திருமேனியோடே இருககச் செயதே, பரமபகதி பர்யந்தமாகப பிறந்ததே யாகிலும விஙனபபடலம விளள விழிததுனனை மெயயுறறுலுளளவுலகளவும யானு முளளுவனெனகொலோ எனகையாலே *ஸாவம ஹ பசய பசயதி* எனகிற முகதா வஸதையில வைசதயம அசிதது கழிவதறகு முனபிலலாமையாலே ஆக கீழச செயததாயிறறது ஆதமஸவரூபம பதத முகத நிதயரூபேண மூனறு படிபபடடிருககு மெனறும அதில பததசேதநாககு அவிதயாதயுதபததிமூலமும, தந நிவருததிகரம மும சொலலிநினறது (47)

48 இபபடி உகதமான தரிவிதாதமவாககமும, இததனை சேதநரெனறு ஸஙகயேய மாயிருககுமோ ? எனகிற சஙகையிலே அருளிசசெயகிறா

48 இமமூனறும தனிததனியே அநநதமாயிருககும

(இமமூனறும தனிததனியே அநநதமாயிருககும) எனறு இமமூனறும அநநதமாயிருககுமெனறால வாககதரயமுமாக அநநதமெனறு தோறறுமெனறு நினைதது தனிததனியே எனறு விசேஷிககிறா அநநதமாயிருககுமெனறது அஸங கயேயமாயிருககுமெனறபடி (48)

49 உகதமான ஜீவாநநதயததுககு விரோதியான ஐகாதமயவாததததை நிராகரிக கிறா மேல (சிலா ஆதமபேதமிலலை ஏகாதமாவே யுளளதெனறாகள) எனறு தொடஙகி

49 சிலா, ஆதமபேதமிலலை ஏகாதமாவே உளள தெனறாகள

சிலரெனறு அநாதரோகதியாலே அருளிச செயகிறா இபபடி சொலலுமவா கள தாஙகள ஆரோ ? எனனில ஜீவாதவைத பரதிபாதக சாஸதரததில குதருஷடி கள அதாவது பரஹமாதவைதமெனறும, ஜீவாதவைதமெனறும சாஸதரபரதி பாதயமான அதவைதம தவிவிதமாயிருககும அதில பரஹமாதவைதமாவது பரகாாயதவைதம ஜீவாதவைதமாவது பரகாராதவைதம இதுககு நியாமகமேது? எனனில பரஹமபரகரணஙகளிலே *ஸாவம கலவிதம பரஹம* ஐததாதமயமிதம ஸாவம *புருஷ ஏவேதம ஸாவம* எனறு ஸாமாநாதிகரணயததாலே பரஹமாதவை ததததை பரதிபாதிககையாலும ஸாமாநாதிகரணயம பரகாரபேத விசிஷட பரகாா யேகதவ பரமாகையாலும *ஏகஸஸந பஹுதா விசார* எனறு பரகாரபஹுதவம கணடோகதமாகையாலும ஐகயவிதிககு சேஷமான *நேஹநாநாஸதி* இதயாதி பேதநிஷேதம விஹிதைகய விரோதிபேதவிஷயமாகையாலும ஸாமானயநிஷேதம விஹித வயதிரிகத விஷயமாகையாலே பரகாரி பஹுதவ நிஷேதபர மாகையாலும, *ந தத ஸமசசாபயதிகசச தருசயதே* எனறு பரஹம துலயபரகாாயநதர நிஷேத கணடோகதியாலும பரகாாயதவைதமே பரஹமாதவைதம

ஜீவபஹுதவம சருதிஸிததமாகையாலும, அலலாதபோது பதத முகத வயவஸதாநுபபததியாலும உபதேசா நுபபததியாலும ஸுகாதிவயவஸதாநுப பததியாலும *புமாந ந தேவோ ந நரோ ந பசுா ந ச பாதப , சதுாவிதோ விபே தோயம மிததயா ஜஞாநநிபநதந தேவாதிபேதே அபதவஸதே* இதயாதிகளாலே

தேவாதி சரீரபேத விசேஷநிஷேதம கணடோகதமாகையாலும முகதாதமாக களுககு ஸாமயததை சருதி சொலலுகையாலும ஜீவாதவைதம பரகாராதவைதமே

இதுதான சருதபரகாசிகையிலே ஆதிபரத சதுசசலோகீ வயாகயாநோபகர மததிலே *பரஹமாதவைதம ஜீவாதவைதஞ்சேத்யதவைதம தவிவிதம சாஸதர ப்ரதிபாத்யம எனறு தொடஙகி, ஸ்ரீவேத வயாஸபடடராலே விஸதரேண பரதி பாதிககபபடடது

இபபடி சாஸதரததில சொலலபபடுகிற ஜீவாதவைதததுககு ஹருதய மறியாதே ஆதமபேதமிலலை ஏகாதமாவே உளளதெனறு சில குதருஷடிகள சொனனாகளெனகை (49)

50 அது அயுகதமெனனுமிடம ஸாதிககிறா ,

50 அநத பக்ஷததில, ஒருவன ஸுகிககிற காலததிலே வேறெ ஒருவன துககிககக கூடாது

(அநத பக்ஷததில்) இதயாதியாலே அதாவது அபபடி ஆதமபேதமிலலாத பக்ஷததில (அஹம ஸுகீ) எனறு ஒருவன ஸுகோததரனாயிருககிற காலததிலே வேறே ஒருவன *(அஹமது கீ) எனறு துககோததரனாயிருககிற இநத ஸுகதுகக வயவஸதை கூடாதெனகை ஸுக து ககஙகளிரணடும ஏகாசரயகதமாகில உபய பரதிஸநதாநமும ஒருவனுககே உணடாகவேணுமிறே ஆகையால ஸுகதுககஙகள நியதஙகளாகையாலே ஆதமபேத முணடாகவேணுமெனறு கருதது (50)

51 அநத ஸுகதுககவயவஸதைககு ஹேது தேஹபேதம எனகிறவாகளுகதியை அநுவதிககிறா (அது தேஹபேதததாலே எனனில) எனறு

51 அது தேஹபேதததாலே எனனில

52 அதுககு அநுபபததி சொலலுகிறா

52 ஸௌபரிசரீரததிலும அது காணவேணும

(ஸௌபரிசரீரததிலும அது காணவேணும) எனறு அதாவது தேஹபேதம ஸுகதுககநியமததுககு ஹேதுவாகில அநேக தேஹ பரிகரஹம பணணின ஸௌபரி சரீரததிலும அநத நியமம காணவேணுமெனகை

தேஹபேதம ஸுகதுகக நியமததுககு ஹேதுவனறுகில ஜநமாநதராநு பவததை இஜஜநமததிலே ஸமரிகக வேணடாவோ? எனனில ஸமரியாதொழி கிறது ஸமஸகாரததினுடைய அநுதபவததாலேயாதல, நாசததாலேயாதல சரீராநதரததில ஸுகதுகக ஸமருதயாதிகளினறிககே ஒழிகிறதும இரணடாத தொனறுலே யெனனில ஒரு சரீரநதனனிலும ஸமருதிகூடாதொழியவேணும ஆகையால ஸுகதுககநியமததுககு ஹேது தேஹபேதம எனன வொணணுது (52)

53 இபபடி ஸுகதுகக வயவஸதாநுபபததியேயனறு, ஏகாதமாவெனனும பக்ஷததில பதத முகத வயவஸதா நுபபததியும சிஷயாசாரய வயவஸதாநுப பததியும உணடெனகிறா மேல (ஒருவன ஸமஸரிககையும) எனறு தொடஙகி

53 ஒருவன ஸமஸரிககையும, ஒருவன முகதனுகையும ஒருவன சிஷயனுகையும, ஒருவன ஆசாரயனுகையும்கூடாது

அதாவது - ஏகாதமாவாகில * அநேகஜநமஸாஹஸரீம ஸமஸாரபதவீம வரஜந மோஹசரமம பரயாதோஸௌ வாஸநாரேணுகுணடித * எனகிறபடியே,

ஒருவன ஸமஸரிககையும *சுகோ முககோ வாமதேவோ முகத * எனகிறபடியே ஒருவன முகதனுகையும *ததவிஜஞாநாாததம ஸ குருமேவாபிகசசேத ஸமித பாணிச சரோதரியம பரஹமநிஷடம தஸமை ஸ விதவாநுபஸநநாய ஸமயக பரசாநத சிததாய சமாநவிதாய யேநாகஷரம புருஷம வேத ஸதயம பரோவாச தாம ததவதோ பரஹமவிதயாம* எனகிறபடியே, ஒருவன சிஷயனாய வநது உபஸததிபணண ஒருவன ஆசாரயனாயிருநது அவனுககு உபதேசிககையும கூடா தெனகை (53)

54 இனனமும ஓா அநுபபததி சொலலுகிறாா

54 விஷமஸருஷடியும கூடாது

(விஷமஸருஷடியும கூடாது) எனறு அதாவது ஏகாதமாவாகில தேவதிாய காதிரூபேண சில ஸுகோததரமாகவும சில துககோததரமாகவும, சில ஸுகதுகக மிசரமாகவும இபபடி லோகததில பதாாததஙகளை விஷமமாக ஸாவேசவரன ஸருஷடிககக கூடாதெனகை ஜீவபேதமும காமதாரதமயமுமிறே விஷமஸருஷ டிககு ஹேது (54)

55 இபபடி யுகதியாலே அநேக விரோதஙகளை தாசிபபிததாா கீழ இவ வளவேயனறு இபபகஷததுககு சருதி விரோதமுமுணடெனகிறாா

55 ஆதமபேதம சொலலுகிற சருதியோடும விரோதிககும

(ஆதமபேதம சொலலுகிற சருதியோடும விரோதிககும) எனறு அதாவது ஏகாதமா எனகிற பகஷம *நிதயோ நிதயாநாம சேதநச சேதநாநாமேகோ பஹூ நாம யோ விததாதி காமாந* எனறு ஆதமபேதததைச சொலலுகிற சருதிககும சேராதெனறபடி (55)

56 இநத சருதி ஆதமபேதததைச சொலலுகிறதெனனில *போகதா போகயம* எனறும *பருதகாதமாநம* எனறும *ஜஞாஜஞௌ தவாவஜௌ* எனறும, *அநயோநதர ஆதமா விஜஞாநமய * எனறும ஜீவைகதவ பரதிபாதிகைகளான அநேக சருதிகளோடும விரோதிககும ஆகையால இது ஔபாதிக பேதததைச சொலலுகிறதெனறிறே அவாகள சொலலுவது அததை நிஷேதிககிறாா

56 சருதி, ஔபாதிகபேதததைச சொலலுகிறதென்ன வொணணாது

(சருதி, ஔபாதிகபேதததைச சொலலுகிறதெனன வொணணாது) எனறு ஔபாதிகபேதமாவது தேவ மநுஷயாதி பேதமும காமகரோதாதி பேதமும (56)

57 ஔபாதிகபேதமெனன வொணணாமைககு ஹேதுவை அருளிசசெயகிறாா,

57 மோகஷதசையிலும பேதமுணடாகையாலே

(மோகஷதசையிலும பேதமுணடாகையாலே) எனறு அதாவது *ஸதா பசயநதி* *மம ஸாதா மயமாகதா * *முகதாநாம பரமாகதி *ஸாயுஜயம பரதி பநநா யே* *யஸமிந பதே விராஜநதே முகதாஸ ஸமஸாரபநதநை * எனறு, மோகஷதசையிலும ஆதமபேதததை சருதி ஸமருதிகள சொலலுகையாலே அபபடி சொலலவொணணாதெனகை

மோகஷதசையாவது ஸாவோபாதி விநிாமுகததசையிறே அநத தசையிலும ஆதமபேதம சருதி ஸிததமாகையாலே, *நிதயோ நிதயாநாம* எனகிற சருதியும ஆத்மபேதததைச சொலலுகிறதெனறதாயிறறு (57)

58, 59 ஆனால், ஆத்மபேதப்ரதிபத்திக்கு ஹேதுவாய ஔபாதிகமாயிருந்துள்ள தேவமனுஷ்யாதிபேதமும், கர்மகரோதாதி பேதமும் கழிந்து ஆத்மாக்களுடைய ஸ்வரூபம் அத்யந்தம் ஸமமாய், ஒரு ப்ரகாரத்தாலும் பேதகதந்த்துக்கு யோக்யதை யில்லாதபடியிறே மோக்ஷதசையிருப்பது அவவிடத்தில், ஆத்மபேதம் ஸித்திக்கிற படி எங்ஙனே ? என்கிற வாதிப்ரசநத்தை அநுவதிக்கிறார் (அப்போது) என்று தொடங்கி

58 59 அப்போது தேவமனுஷ்யாதிபேதமும், காமக்ரோதாதிபேதமும் கழிந்து ஆத்மாக்கள் ஸ்வரூபம் அத்யந்தம் ஸமமாய் ஒருபடி யாலும் பேதம் சொல்லவொண்ணாதபடி இருந்ததேயாகிலும்,

(ஒருபடியாலும் பேதம் சொல்லவொண்ணாதபடி யிருந்ததேயாகிலும்) என்று த்ருஷ்டாந்தமுகேந பேதத்தை ஸாதிக்கிறார்

பரிமாணமும் எடையும், ஆகாரமுமொத்திருக்கிற பொற்குடங்கள் ரத்நங்கள் வ்ரீஹிகள் தொடக்கமானவற்றுக்கு பேதமுண்டா கிறாப் போலே ஸ்வரூபபேதமும் ஸித்தம்

(பரிமாணமும்) என்று தொடங்கி அதாவது அளவும் தூக்கமும் வடிவுமொத் திருக்கிற பொற்குடங்கள் ரத்னங்கள் வ்ரீஹிகள் முதலான பதார்த்தங்களுக்கு பேதகமாயிருப்பதொரு லக்ஷணமில்லையேயாகிலும் அதிலே நாநாத்வம் காணகிறாப் போலே ஒருபடியாலும் பேதம் சொல்ல வொண்ணாதபடி ஏகாகாரரான முக்தாத் மாக்களுக்கும் ஸ்வரூபபேதம் ஸித்திக்குமென்றபடி (58 59)

60 கீழ்ச்சொன்னவற்றையெல்லாம் அநுபாஷித்துக்கொண்டு, (ஆகையால் ஆத்மபேதம் கொள்ள வேணும்) என்று நிகமிக்கிறார்

60 ஆகையால், ஆத்மபேதம் கொள்ளவேணும்

ஆக கீழ்ச் செய்த்தாயிற்று— சிலர் ஆத்மபேதமில்லை ஏகாத்மாவே உள்ள தென்றார்கள் என்று தொடங்கி இவ்வளவாக முன்பு தாமருளிச்செய்த ஜீவாநந்த்ய ப்ரதிபடமான ஏகாத்மவாதத்தை உத்க்ஷேபித்து, யுக்தியாலும் சாஸ்த்ரத்தாலும் பஹுமுகமாக அத்தை தூஷித்து ஆத்ம பேதத்தை ஸாதித்தாராயிற்று (60)

61 கீழே ஆத்மஸ்வரூபலக்ஷணத்தை விஸ்தரேண அருளிச் செய்தார் அதில் அசித்விலக்ஷணத்வம் அஜடத்வம் ஆநந்தரூபத்வம் அவ்யக்தத்வம் அசிந்த்யத்வம் நிரவயவத்வம் நிர்விகாரத்வம் ஜ்ஞாநாச்ரயத்வமாகிற இவை ஜீவேச்வரஸாதார ணம் நியாம்யத்வாதிகள் மூன்றும் சித்சித்ஸாதாரணம் நித்யத்வம் தத்வத்ரய ஸாதாரணம் அணுத்வமும் அசித்பரமாணு ஜீவஸாதாரணம் இவையித்தனை யும் சேரக்கூடி ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு அசிதீச்வர வ்யாவ்ருத்தியை ஸித்திப்பிக்கை யாலே இவற்றை லக்ஷணமென்னக் குறையில்லை அப்படியன்றிக்கே ஸங்க்ரஹமாக ஒரு லக்ஷணம் அருளிச் செய்கிறார்

61 இப்போது இவர்களுக்கு லக்ஷணம் சேஷத்வத்தோடே கூடின ஜ்ஞாத்ருத்வம்

(இப்போது இவர்களுக்கு லக்ஷணம் சேஷத்வத்தோடே கூடின ஜ்ஞாத்ருத் வம்) என்று இவர்களென்கிறது த்ரிவித்சேதநரையும் லக்ஷணமாவது—அஸாதா ரணதர்மமிறே ஆகையால் சேஷத்வமாத்ரத்தைச் சொல்லில் அசித்வ்யாவ்ருத்தி ஸித்தியாமையாலும், ஜ்ஞாத்ருத்வமாத்ரத்தைச் சொல்லில் ஈச்வரவ்யாவ்ருத்தி ஸித்தியாமையாலும் சேஷத்வே ஸதி ஜ்ஞாத்ருத்வமே லக்ஷணமென்கிறார் (61)

62 இபபடி ஜஞாதாவான ஆதமாவினுடைய ஜஞானததுககும ஸவரூபத துககு முணடான ஸாதாமய வைதாமயஙகளை அருளிசசெயகிறார மேல இவாக ளுடைய ஜஞாநமதான எனறு தொடஙகி

62 இவாகளுடைய ஜஞாநமதான ஸவரூபம போலே நிதயதரவய மாய, அஜடமாய, ஆநநத ரூபமாயிருககும

ஸவரூபம போலே நிதயதரவயமாய அஜடமாய, ஆநநத ரூபமாயிருககும இததால நிதயதவ தரவயதவ அஜடதவ ஆநநதரூபதவஙகள ஸவரூபததோபாதி ஜஞாநததுககுமுணடு எனறபடி. (62)

63 நிதயதவாதிகளை உபபாதிதது வைதாமயததைசசொலலுமளவில அநேக கரநத வயவஹிதமாமெனறு நினைதது ஸாதாமயம சொனனவநநதரம, வைதாம யததையும சொலலுவதாக தஜஜிஜஞாஸு பரசநததை உதகேஷிபிககிறார

63 ஆனால ஜஞாநததுககும ஸவரூபததுககும வாசி யெனனெனனில

(ஆனால ஜஞாநததுககும ஸவரூபததுககும வாசி என? எனனில? எனறு

64 வைதாமயமதனனை அருளிச செயகிறார (ஸவரூபம தாமியாய) எனறு தொடஙகி

64 ஸவரூபம தாமியாய ஸஙகோச விகாஸஙகளுககு அயோகயமாய தனனையொழிநதவறறை பரகாசிபபியாமலே தனககுததான பரகா சிககககடவதாய அணுவாயிருககும ஜஞானம தாமமாய ஸஙகோச விகாஸஙகளுககு யோகயமாய தனனை யொழிநதவறறை பரகா சிபபிககககடவதாய, தனககுததான பரகாசியாதே ஆதமாவுககு பரகாசிககக கடவதாய விபுவாயிருககும

அதாவது தாமிதவம ஸஙகோச விகாஸாயோகயதவம ஸவவயதிரிகதாாத தாபரகாசகதவம ஸவஸமை ஸவயமபரகாசதவம, அணுதவம இவை ஸவரூபத துககு விசேஷம

தாமதவம ஸஙகோசவிகாஸயோகயதவம ஸவவயதிரிகதாாதத பரகாச கதவம,ஸவஸமை ஸவயமபரகாச ரஹிததவம ஸவாசரயஸய ஸவயமபரகாசதவம விபுதவம இவை ஜஞாநததுககு விசேஷமெனறபடி

(விபுவாயிருககும) எனறு ஜஞாநததினுடைய ஸவாபாவிக வேஷததை அரு ளிசசெயதாரிததனையிறே (64)

65 ஸகல சேதநருடைய ஜஞாநமும இபபடி இராதொழிவானென? எனகிற சஙகையிலே ஸஙகோசாஸஙகோச நிபநதநமான தாரதமயததை அருளிச செய செயகிறார (அதில சிலருடைய ஜஞாநம) எனறு தொடஙகி

65 அதில சிலருடைய ஜஞாநம எபபோதும விபுவாயிருககும, சிலருடைய ஜஞாநம எபபோதும அவிபுவாயிருககும், சில ருடைய ஜஞாநம ஒருககால விபுவாய ஒருககால அவிபுவா யிருககும

அதாவது ‘ அயாவறுமமராகள எனகிறபடியே, பகவதஜஞாநததுககு ஒரு நாளும ஸஙகோசமினறிககே தஸவரூபரூபகுணவிபூதிகளை ஸதாநுபவமபணணுகிற

நிதய ஸூரிகளுடைய ஜஞாநம, எபபோதும விபுவாயிருககும *பொயநநினறஞான மும பொலலாவொழுககுமழுககுடமபுமாயிருககிற பததருடைய ஜஞாநம காமாநு குணமாக ஸஙகோசவிகாஸஙகளோடே கூடிககொணடு எபபோதும அவிபுவாயிருக கும கரைகணடோா எனகிறபடியே பகவதபரஸாதததாலே ஸமஸாரஸாகரத தைக கடநது அககரைபபடட முகததருடைய ஜஞாநம பூாவாவஸதையில அவிபு வாய உததராவஸதையில *ஸாவம ஹ பசய பசயதி* எனகிறபடியே விபுவா யிருககு மெனகை (65)

66 இனிமேல ஜஞாநததுககுச சொனன நிதயதவாதிகளை உபபாதிககிறா

அதில பரதமததிலே, 'எனககிபபோது ஜஞாநம பிறநதது எனககிபபோது ஜஞாநம நசிததது எனறு உதபததி விநாசவததாகச சொலலபபடுகிற ஜாஞநத துககு நிதயதவம கூடுமபடி எஙஙனே? எனகிற சஙகையைப பரிஹரிககைககாக தஜஜி ஜஞரஸூ பரசநததை அநுவதிககிறா

66 ஜஞாநம நிதயமாகில் 'எனககு ஜஞாநம பிறநதது, நசிததது' எனகிறபடி யெனனெனனில,

(ஜஞாநம நிதயமாகில எனககு ஜஞாநம பிறநதது நசிததது எனகிறபடி யென? எனனில) எனறு (66)

67 அதுககு உததரமருளிசசெயகிறா

67 இநதரியதவாரா பரஸரிதது விஷயஙகளை கரஹிபபது மீளுவதாகையாலே, அபபடி சொல்லக குறையிலலை

(இநதரியதவாரா பரஸரிதது விஷயஙகளை கரஹிபபது மீளுவது ஆகையாலே அபபடி சொலலக குறையிலலை) எனறு அதாவது *ஸாவம ஹ பசய பசயதி *ஸ சாநநதயாய கலபதே* எனறு, முகத தசையில ஸாவ விஷயமாகச சொலலுகை யாலே ஸாவததையும ஸாக்ஷாதகரிககைககு யோகயமாயிருககச செயதேயும *யயா க்ஷேதரஜஞசகதிஸஸா வேஷடிதா நருப ஸாவகா* எனகிறபடியே காமததாலே ஸஙகுசிதமாய *தயா திரோஹிததவாசச சகதி க்ஷேதரஜஞஸமஜஞிதா ஸாவ பூதேஷு பூபால தாரதமயேந வாததே அபராணிமதஸு ஸவலபா ஸா ஸதாவ ரேஷு ததோதிகா* எனகிறபடியே காமாநுகுணமான தாரதமயததையுடைததாயக கொணடு *இநதரியாணும ஹி ஸாவேஷாம யதயேகம க்ஷரதீநதரியம, தேநாஸய க்ஷரதி பரஜஞா தருதே பாதாதிவோதகம* எனகிறபடியே இநதரியதவாரா புறப பபட்டு விஷயஙகளை கரஹிபபது மீளுவதாகையாலே தாதருசமான விகாஸததாலும ஸஙகோசததாலும வநத பரகாசாபரகாசஙகளைககொணடு பிறநதது நசிததது எனனக குறையிலலை எனகை (67)

68 இபபடி இநதரியதவாரா பரஸரிககிற ஜஞாநம ஏகமாயிருககச செயதே விஷயகரஹணவேளையில பரகாசிககுமபோது தாசந சரவஞதி ஸமஜஞாபேததததை உடைததாயக கொணடு அநேகதவேந பரகாசிககிறபடி எஙஙனே? எனகிற சஙகை யிலே அருளிச செயகிறா

68 இதுதான ஏகமாயிருககச செயதே நாநாவாயத தோறறுகிறது பரஸரணபேதததாலே

(இதுதான ஏகமாயிருககசசெயதே நாநாவாயத தோறறுகிறது பரஸரண பேதததாலே) எனறு அதாவது ஏகமுகமாக பரஸரிககை யனறிககே சக்ஷுசசரோ தராதயநேகேநதரியதவாரா பரஸரிதது ரூபசபதாதயநேக விஷயஙகளை கரஹிககிற

விதுககு தாசந சரவஞ்ஞதி ஸமஜஞா பேதேந தோறறுகிற நாநாதவம பரஸரண பேத நிபநதநமெனகை

இததால நிதயமான ஜஞானததுககு உதபததி விநாச வயவஹார ஹேது இனனதெனறு சொனன அநநதரததிலே பராஸஙகிகமாக அதினுடைய நாநாத வேந பரகாசந ஹேதுவும சொலலபபடடதாயிறறு

ஆதமாவினுடைய தாமபூதஜஞாந நிதயதவம *ந ஹி விஜஞாதுா விஜஞா தோ விபரிலோபோ விதயதே ந ஹி தருஷடோ விபரிலோபோ விதயதே *ஜஞாநம வைராககயமைசவாயம தாமசச மநுஜேசவர, ஆதமநோ பரஹமபூதஸய நிதயமேதத சதுஷடயம யதோதபாநகரஞ்த கரியதே ந ஜலாமபரமம ஸதேவ நீயதே வயகதிமஸதஸ ஸமபவ குத ததா ஹேயகுணதவமஸாதவபோதாதயோ குஞ பரகாசயநதே ந ஜநயநதே நிதயா ஏவாதமநோ ஹி தே* எனறு சருதி ஸமருதயாதி களில சொலலபபடடதிறே (68)

69 இபபடியிருநதுளள ஜஞானநிதயதவததை அருளிசசெயதாராய நினறு கீழ இனி இதினுடைய தரவயதவததை உபபாதிபபதாக தஜஜிஜஞாஸா பரசநததை அநுவதிககிறா

69 தரவயமானபடி என எனனில?

(தரவயமானபடியென? எனனில) எனறு (69)

70 தததஹேதுககளை அருளிசசெயது தரவயதவததை ஸாதிககிறா

70 கரியாகுணஙகளுககு ஆசரயமாய அஜடமா யிருககையாலே தரவயமாகக கடவது

(கரியா குணஙகளுககு ஆசரயமாய அஜடமாயிருககையாலே தரவயமாகக கடவது) எனறு

கரியையாவது ஸஙகோசவிகாஸஙகள குணமாவது ஸமயோக வியோ கஙகள அஜடதவமாவது ஸவயம பரகாசதவம *கரியாசரயோ தரவயம குஞசரயோ தரவயம எனறு தரவயலக்ஷணம சொலலபபடுகையாலே, கரி யாசரயதவமும குஞசரயதவமும ஒரொனறே தரவயதவஸாதகம இவறறோடே அஜடதவததையும சொலலுகையாலே அதுவும தரவயதவஸாதக மெனறு இவாககுக கருதது எஙஙனே? எனனில ஜடவஸதுககளிலே தரவயாதரவ யஙகளிரணடு முணடு அஜடவஸதுககளிலே அதரவயமாயிருபபதொனறிலலையிறே ஆகையால *ஜஞாநம தரவயம அஜடதவாத யதஜடம தத தரவயம யதா ஆதமாதி—எனறு அஜடதவநதனனைக கொணடே தரவயதவம ஸாதிககலாமிறே ஆகையிறே இது தான அஜடமுமாய ஸஙகோச விகாஸஙகளுககும ஸமயோக வியோகாதிகளுககும ஆசரயமுமாயிருககையாலே தரவயம எனறு தததவசேகரததி லும இவரருளிசசெயதது

இபபடி தரவயமாயிருககுமாகில இதுககு ஆதம குணதவம கூடுமபடி என? எனனில நிதய ததாசரயதவததாலே கூடும *ஆசரயாதநயதோ வருததேராசர யேண ஸமநவயாத தரவயதவம ச குணதவம ச ஜஞானஸயைவோபபதயதே* எனறிறே ஆளவநதாா அருளிசசெயதது ஆசரயாதநயதோ வருததிதவம கரியாசரயத்வம சொனனபோதே சொலலிறறாயிறறு

இதுதான ஜஞாநததுககேயனறிறே தீபாதிதேஜ பதாாததபரமபைகளுக கும ஒககுமிறே ஆகையால தரவயதவ குணதவஙகளிரணடும ஜஞாநததுககு உபபநநம (70)

71 கீழ ஜஞாநததுககுத தாம அருளிசசெயத அஜடதவ விஷயமான ஜிஜஞா ஸாபரசநததை அநுவதிககிறா

71 அஜடமாகில் ஸுஷுபதி மூாசசாதிகளில தோறற வேணடாவோ வெனனில

(அஜடமாகில ஸுஷுபதிமூாச்சாதிகளில தோறற வேணடாவோ? எனனில) எனறு அதாவது ஜஞாநம ஸவயமபரகாசமாயிருககுமாகில எபபோதும பரகாசிகக வேணடாவோ ஸுஷுபதயாதயவஸதைகளில பரகாசியாதொழிவானென எனகை (71)

72 அதுககு உததரம அருளிசசெயகிறா

72 பரஸரண மில்லாமையாலே தோறறது

(பரஸரணமிலலாமையாலே தோனறுது) எனறு அதாவது ஜஞானம ஸவாசரயததுககு ஸவயமேவ பரகாசிபபது தான விஷயகரஹணவேளையிலிறே ஸுஷுபதயாதி அவஸதைகளில தமோகுணததயபிபவததாலே ஸஙகுசிதமாய திரோஹிதஙகளான மணிபரகாசாதிகளைப போலே பரஸரணமில்லாமையாலே பரகாசியாதெனகை (72)

73 இனிமேல இதினுடைய ஆநநதரூபதவததை உபபாதிககிறா (ஆநநதரூபமாகையாவது) எனறு தொடஙகி

73 ஆநநதரூபமாகையாவது ஜஞாநம பரகாசிககும போது அநுகூலமாயிருககை

ஜஞாநம பரகாசிககும போதாவது ஸவாசரயததுககு விஷயஙகளை தாசிபபிககும்போது அபபோதிறே இதுதான பரகாசிபபது அவவவஸதையில அநுகூலமாயிருககையாவது அவவோ விஷயஙகளெலலாம அநுகூலமாயத தோறறுகையாலே அவறறை விஷயீகரிதத இநத ஜஞாநம ஸவாசரயததுககு ஸுகரூபமாயிருககை (73)

74 ஆனால விஷசஸதராதிகளை தாசிபபிககும்போது அவறறை விஷயீகரிதத ஜஞாநம பரதிகூலமாயிருபபானேன ? எனகிற சஙகையை உடகொணடு அருளிச செயகிறா (விஷசஸதராதிகள) எனறு தொடஙகி

74 விஷசஸதராதிகளைக காடடும்போது பரதிகூலமாயிருக கைககடி தேஹாதம பரமாதிகள

அதாவது அவறறை தாசிபபிககும போது அவறறை விஷயீகரிதத ஜஞாநம துககரூபமாயிருககைககுக காரணம அவறறில பாதகதவபுததிககு மூலமான தேஹாதமபரமமும காமமும ஈசவராதமகதவஜஞாநராஹிதயமும எனகை (74)

75 இவைதனககு ஸவாபாவிக வேஷமேது ? எனகிற சஙகையிலே அருளிச செயகிறா (ஈசவராதமகமாகையாலே) எனறு தொடஙகி

75 ஈசவராதமக மாகையாலே யெல்லாப பதாாததஙகளுககும ஆநுகூலயமே ஸவபாவம பராதிகூலயம வநதேறி

அதாவது *ஜகத ஸாவம சரீரமதே *தாநி ஸாவாணி ததவபு *ததஸாவம வை ஹரேஸதநு:* எனறு ஸகலபதாாததஙகளும பகவச சரீரமெனறு சாஸதரஙகளிலே சொலலபபடாநினறதிறே அபபடி பகவதாதமகமாகக காணும்போது ஸகலமுமநுகூலமாயககொணடு தோறறுகையாலே எலலா பதாாததஙகளுககும ஆநுகூலயமே ஸவபாவம இவறறில தோறறுகிற பராதிகூலயம தேஹாதம பரமாதிமூலமாகையாலே வநதேறி எனகை (75)

76 இபபடி ஈசவராத்மகமாகையாலே ஸகலபதாாததஙகளுககும ஆநுகூலயமே ஸவபாவமெனபானேன? சநதந குஸுமாதிகளிலுணடான ஆநுகூலயம ஸவாபாவிக மனறோ? எனகிற சஙகையின மேலே அருளிசசெயகிறா (மறறையாநுகூலயம ஸவாபாவிகமாகில) எனறு தொடஙகி

76 மறறையாநுகூலயம ஸவாபாவிகமாகில, ஒருவனுக கொருககா லோரிடததிலே அநுகூலஙகளான சநதந குஸுமாதிகள தேசாநதரே காலாநதரே இவனகனககும அததேசததிலே அககாலததிலே வேறேயொருவனுககும பரதிகூலஙகளாகக கூடாது

மறறையாநுகூலயம எனகிறது தாமருளிசசெயத பகவதாதமகதவததால வநத ஆநுகூலயததை ஒழிய சநதந குஸுமாதி பதாரததஙகளில தோறறுகிற ஆநுகூலயததை அது அவறறுககு ஸவாபாவிகமாகில போகதாவாயிருபபானொருவனுககு ஒரு காலததிலே ஒரு தேசததிலே அநுகூலஙகளாயிருநதவை காலாநதரததிலே யாதல, தேசாநதரததிலேயாதல இவனறனககே பரதிகூலஙகளாவது இவனுககு அநுகூலஙகளாயிருககிற தேச காலஙகள தனனிலே வேறே ஒருவனுககு பரதிகூலஙகளாவதாகை கூடாது இபபடி பரதிகூலஙகளாயத தோறறக காணா நினறோமிறே ஆகையால பகவதாதமகதவ நிபநதநமான ஆநுகூலயமே ஸவாபாவிகம மறறையாநுகூலயம ஸவாபாவிகமனறெனகை

வஸதவேகமேவ து காய ஸுகாயோஷயாகமாய ச கோபாய ச யதஸதஸமாத வஸது வஸதவாதமகம குத ? தததேவ பரீதயே பூதவா புநா து காய ஜாயதே தததேவ கோபாய யத பரஸாதாய ச ஜாயதே தஸமாத து காதமகம நாஸதி ந ச கிஞசித ஸுகாதமகம எனறு இவவாததம ஸ்ரீபராசரபகவானாலே விசதமாகச சொலலபபடடதிறே

இததால சொலலிறறாயிறறதென ? எனனில விஷசஸதராதிகள பரதிகூலஙகளாயும சநதநகுஸுமாதிகள அநுகூலஙகளாயும தோறறுகிறது தேஹாதமபரமாதிகளாலே ஈசவராதமகமாகையாலே எலலா பதாரததஙகளுககும ஆநுகூலயமே ஸவபாவம ஆகையால அவவாகாரததாலே காணுமபோது, ஸாவவிஷய பரகாசநதசையிலும ஜஞாநம ஆனநதரூபமாயிருககும எனறதாயிறறு

ஆக கீழசசெயததாயிறறது—(சிததெனகிறது ஆதமாவை எனறு முதலிலே சிசசபதவாசயமான வஸதுவை உததேசிதது அநநதரம (தேஹாதிவிலகஷணமாய) எனறு தொடஙகி (சேஷமாயிருககும) எனனுமளவாக தத்ஸவரூப லகஷணததை விஸதரேண சொலலி (தேஹாதிவிலகஷணமானபடியென ? எனனில) எனறு தொடஙகி (சேஷமாகையாவது) எனனுமளவாக உகத லகஷணததைப பரீகஷிதது அநநதரம ஏவமபூதமான ஆதம ஸவரூபம பதத முகத நிதயரூபேண தரிபரகாரமாயிருககுமபடியையும பததாதமாககளுககு அவிதயாதிகளுணடாகைககு ஹேதுவையும தநநிவருததி கரமததையும தரிவிதாதமவாககமும தனித தனியே அநநதமாயிருககுமபடியையும சொலலி அநத ஜீவாநநதயபரதிபடமான ஏகாதமவாததததை யுகதி சாஸதரஙகளாலே நிரஸிதது, ஆதமபேதததை ஸாதிதது முனபு விஸதரேண சொனனபடியனறிககே ஸுகரஹமாக தரிவித ஆதமாககளுககு முணடான லகஷணததை தாசிபபிதது அநநதரம ஜஞாநததுககும ஸவரூபததுககு முணடான ஸாதாமய வைதாமயஙகளைச சொலலி ஜஞாந விபுதவ பரஸஙகததிலே தரிவித சேதநருடைய ஜஞாநததுககுமுணடான விசேஷததைச சொலலி முனபு ஜஞாநததுககுச சொனன நிதயதவ தரவயதவ அஜடதவ ஆநநதரூபதவஙகளை அடைவே உபபாதிதது இபபடி சித ததவததினுடைய வேஷததை அருளிசசெயதுதலைககடடினார் (76)

பிளளைலோகாசாரயர திருவடிகளே சரணம
ஜீயர திருவடிகளே சரணம
சித பரகரணம முறறிறறு

ஸ்ரீ

அசித் ப்ரகரணம்,

77 தததவதரயததில தததவதரயமாவது சிததும அசிததும ஈசவரனும எனறு உததேசிதத கரமததிலே பரதமம சிசசபதவாசயனன ஆதமாவினுடைய ஸவரூப ஸவபாவ விசேஷஙகளை ஸபுடமாக அருளிசசெயததாகீழ அநநதரம அசித வஸதுவினுடைய ஸவரூப ஸவபாவ விசேஷஙகளை அதிஸபுடமாக அருளிசசெயகிறா

அதில பரதமததிலே அசிலலக்ஷணததை அருளிசசெயகிறா

77 அசிதது ஜஞாநசூநயமாய விகாராஸபதமாயிருககும

(அசிதது—ஜஞாநசூநயமாய விகாராஸபதமா யிருககும) எனறு அசிததாகிறது—சைதநய அநாதாரமான வஸதுவிறே அதுதனனை அருளிச செயகிறா (ஜஞாநசூநயமாய) எனறு அததைபபறறவிறே சருதி போகயசபதததாலே அசிததைச சொலலிறறு விகாராஸபதமாகையாவது—விகாரததுககு இருபபிடமாயிருககை விகாரமாவது—அவஸதாநதராபததி அதாவது—சிதஸவரூபம போலே ஸதைகரூபமாயிராதொழிகை (77)

78 இபபடி இதினுடைய லக்ஷணததை அருளிசசெயத வநநதரம இவவசித தததவநதான—ஸததவைகாதாரமாயும ஸததவாதிகுணதரயாதாரமாயும ஸததவாதி குணசூநயமாயும மூனறு வகைப படிககுமபடியை அருளிசசெயகிறா

78 இது சுததஸததவமெனறும மிசரஸததவமெனறும ஸததவசூநயமெனறும தரிவிதம

(இது சுததஸததவமெனறும மிசரஸததவமெனறும ஸததவசூநயமெனறும தரிவிதம) எனறு

79 உததேசிதத கரமததிலே அசித தரயததினுடையவும ஸவரூப ஸவபாவ விசேஷஙகளை பரதிபாதிபபதாக நினைதது பரதமம சுததஸததவததின படியை அருளிசசெயகிறா (இதில சுததஸததவமாவது) எனறு தொடஙகி

79 இதில சுததஸததவமாவது ரஜஸதமஸ்ஸுககள கலசாதே கேவலஸததவமாய, நிதயமாய ஜஞாநாநநதஜநகமாய காமததாலனறிககே கேவல பகவ திசசையாலே விமாந கோபுர மணடப ப்ராஸாதாதி ரூபேண பரிணமிககக கடவதாய நிரவதிகதேஜோ ரூபமாய, நிதயமுகதராலும ஈசவரனாலும பரிசசேதிகக அரிதாய அதயதபுதமாயிருபபதொனறு

சுததஸததவமெனறது—குணாநதரம கலசாத ஸததவகுணததையுடையதெனற படி அததை அருளிசசெயகிறா (ரஜஸதமஸஸுககள கலசாதே கேவலஸததவமாய) எனறு *க்ஷயநதமஸய ரஜஸ பராகே *தமஸஸது பாரே* *தமஸ பரஸதாத* *பஞசசகதிமயே திவயே சுததஸததவே ஸுகாகரே* எனறு சருதிஸமருதிகளிலே இபபடி சொலலாநினறதிறே

(நிதயமாய) அதாவது—அநாதிநிதநமாயிருககை *ததக்ஷரே பரமே வயோமந* *காலாதீதமநாதயநதமபராகருதமசஞசலம பராபயமாசசிபதாத ஸதபிமயி ஸமநயஸதமாநஸை * *யத தத புராணமாகாசம ஸாவஸமாதபரமம தருவம யத பதம பராபய தததவஜஞா முசயநதே ஸாவ கிலபிஷை:* எனறு இதினுடைய நிதயதவமும சருதிஸமருதிகளிலே சொலலபபடடது

(ஜஞாநாநநதஜநகமாய) சுதத ஸதவமாகையாலே ஜஞாநாநநதஜநகமா யிருககுமிறே ஸதவம—ஜஞாநஸுகாவஹமாயிறே இருபபது ஆகையிறே *சுததஸதவே* எனற அநநதரததிலே *ஸுகாகரே* எனறது

(காமததாலனறிககே கேவலபகவதிசசையாலே விமாநகோபுர மணடப பராஸாதாதிரூபேண பரிணமிககக கடவதாய) அதாவது—சேதநன காமாநுகுண மாக இசசிகக அநத இசசாநுகுணமாக பகவதஸஙகலபததாலே சதுாவிமசதிததவ மாயககொணடு பரிணமிதது சேதநாககு போகய போகோபகரண போகஸதா நஙகளாகிற பரகருதிததவமபோலனறிககே ஸவபோகாாததமாக உணடான பகவதிசசையாலே விமாந கோபுராதிரூபேண பரிணமியாநிறகுமெனகை

*தேவாநாம பூரயோதயா தஸயாமஹிரணமய கோச * யோ வை தாம பரஹ மணோ வேத அமருதேநாவருதாம புரீம *அபராஜிதா பூா பரஹமண பரஜாப தேஸ ஸபாம வேசமபரபதயே* எனறு சருதியிலேயும ஸூாரஹேோண நிதயவிபூதியி லுணடான திவயநகர திவயாயதநாதிகள சொலலபபடடது

இதுதனனை பாஷயகாரா ஸ்ரீவைகுணட கதயததிலே *திவயாவரணசத ஸஹஸராவருதே திவயகலபகதருபசோபிதே திவயோதயாந சதஸஹஸரகோம பிராவருதேஅதிபரமாணே திவயாயதநே கஸமிமசசித விசிகரதிவயரதநமய திவயா ஸதாநமணடபே* எனறு தொடஙகி விஸதரேண அருளிசசெயதாரிறே

(நிரவதிகதேஜோரூபமாய) அதாவது—அகநி ஆதிதயாதி தேஜ பதாாததங ளையும கதயோதகலபமாககுமபடி அளவிறநத தேஜஸஸை வடிவாயிருககை ந தததர ஸூாயோ பாதி ந சநதரதாரகம நேமா விதயுதோ பாநதி குதோயமகநி அதயாகாநலதீபதம தத ஸதாநம விஷணோ மஹாதமந ஸவயைவ பரபயா ராஜந துஷபரேக்ஷம தேவதாநவை* எனனககடவதிறே சுடரொளியாய நினறதனனுடையசசோதி சூழிபபடடோடும சுடாசசோதி வெளளம விாஙகுஞசுடாசசோதி எனறு ஆழவாரும இதினுடைய நிரவதிக தேஜோ ரூபதவததைப பலவிடஙகளிலும அருளிசசெயதாாிறே

(நிதயமுகதராலும ஈசவரனாலும பரிசசேதிகக அரிதாய) அதாவது இதி னுடைய பரிமாணாதிகள ஒருவராலுமளவிடவொணணாதபடியிருககுமாயிறறு *தேஷாமபி இயத பரிமாணம இயததைசவாயம ஈதருசஸவபாவமிதி பரிசசேததும யோகயே* எனறு நிதயரால பரிசசேதிககவொணணாதெனறு ஸ்ரீ வைகுணடகத யததிலே பாஷயகாரா அருளிசசெயதவிது முகததுககுமொககுமிறே ஈசவரஜஞா நததோபாதி இவாகளுடைய ஜஞாநததுககும ஸாவதாசிதவமுணடாகையாலே அவனால பரிசசேதிககலாமாகில இவாகளாலும பரிசசேதிககலாமிறே ஆகையால அவனுககு அரிது எனகை

ஆனால இவாகளுடைய ஸாவஜஞதைககுக கொததைவாராதோ ? எனனில வாராது ஸாவஜஞதையாவது ஸாவததையுமுளளபடியறிகையிறே பரிசசேதய மாகில பரிசசேதிததறிகையும அபரிசசேதயமாகில அபபடியறிகையுமிறே உளளது ஸீமையிலலாததொனறுககு ஸீமையறியாமை ஸாவஜஞதைககு அநுகுணமெனனு மிடம *தேவி தவநமஹிமாவதிா ந ஹரிணா நாபி தவயா ஜஞாயதே யதயபயேவ மதாபி நைவ யுவயோஸ ஸாவஜஞதா ஹீயதே யநநாஸதயேவ தததஜஞதாமநு குணாம ஸாவஜஞதாயா விதுா வயோமாமபோஜமிதநதயா கில விதந பராநதோய மிதயுசயதே* என்று ஸ்ரீஸதவததிலே ஆழவானருளிசசெயதாா

இஙஙனனறுகில தனககுநதன தனமையறிவரியான எனகிறவிதுவும ஸாவஜஞதையோடு விரோதிககும ஆகையால நிதயமுகததஈசவராகளால அபரிச சேதயமெனறவிதில குறையிலலை இததால இதினுடைய வைபவம சொனனபடி

(அதயதபுதமாயிருபபதொனறு) அதயதபுததவமாவது — அநுக்ஷணம அபூாவ ஆசசாயாவஹதவம *அநநதாசசாயாநநதமஹாவிபவ) எனறுரிறே பாஷய காரா ஆச சுததஸதவமாவது இபபடி யிருபபதொனறெனறதாயிறறு (79)

80 இததைச சிலா ஜடமெனறாாகள, சிலா அஜட மெனறாாகள

(இததைச சிலா ஜடமெனறாாகள சிலா அஜடமெனறாாகள) அதாவது— இநத சுததஸதவம தனனை இநத தாசநஸதா தஙகளிலே சிலா ஜடமெனறு சொன ஞாகள அஙஙனனறிககே சிலா அஜடமெனறு சொனஞாகள எனகை * இஹ ஜடாமாதிமாம கேசிதாஹு * எனறிறே அபியுகதரும சொலலிறறு (80)

81 ஜடமாகையாவது—ஸவயமபரகாசமனறிககேயிருககை அஜடமாகையாவது ஸவயமபரகாசமாயிருககை அததை அருளிச செயகிறாா

81 அஜடமானபோது நிதயாககும முகதாககும ஈசவரனுககும ஜஞாநததையொழியவும தோறறும

(அஜடமானபோது நிதயாககும முகதாககும ஈசவரனுககும ஜஞானததை யொழியவும தோறறும) எனறு அஜடமானபோது எனறது—ஜடமெனறும ஒரு பக்ஷம சொலலுகையாலே அபபடியனறிககே இபபடியானபோது எனறபடி அநத பக்ஷததை விடடு இததை உபபாதிககையாலே இவா தமககு இதுவே திருவுள்ள மெனறு தோறறுநினறதிறே ஜஞானததையொழியவும தோறறு மெனறது— ஜஞானததாலே தனனையறியவேணடாதபடி தானே பரகாசிககும எனறபடி (81)

82 இபபடி ஸவயமபரகாசமாயிருககுமாகில ஸமஸாரிகளுககு ஜஞாநவேதய மாக வேணடாதே தானே தோறற வேணடாவோ? எனகிற சஙகையிலே அருளிச செயகிறாா

82 ஸமஸாரிகளுககுத தோறறாது

(ஸமஸாரிகளுககுததோறறாது) எனறு இதுதான அபியுகதராலே விஸத ரேண பரதிபாதிககபபடடது எஙஙனே? எனனில 'தரிவித அசேதநஙகள என றெடுதது அவறறில பரகருதியும காலமும ஜடஙகள சுததஸதவமான தரவயத தையும ஜடமெனறு சிலா சொலலுவாகள ஜடதவமாவது—ஸவயமபரகாசமன றிககேயிருககை பகவசசாஸதராதி பராமாசம பணணினவாகள ஜஞாநாதமக மாக சாஸதரஸிததமாகையாலே, சுதத ஸதவதரவயததை ஸவயமபரகாசமெனபா கள இபபடி ஸவயமபரகாசமாகில ஸமஸாரிகளுககு சாஸதரவேதயமாக வேண டாதே தானே தோறறவேணடாவோ? எனனில ஸாவாதமாககளுடையவும ஸவ ரூபமும தாமபூத ஜஞாநமும ஸவயமபரகாசமாயிருகக ஸவரூபம தனககே ஸவ யமபரகாசமாய, வேறெலலாாககும ஜஞாநாநதரவேதயமானபபோலவும தாம பூதஜஞாநமும ஸவாசரயததுககே ஸவயமபரகாசமாய இதராககு ஸவயமபரகாச மலலாதாப போலவும், இதுவும நியதவிஷயமாக ஸவயமபரகாசமானால விரோத மிலலை *யோ வேததி யுகபதஸாவம பரதயக்ஷேண ஸதா ஸவதஃ தம பரணமய ஹரிம சாஸதரம நயாயததவம பரசக்ஷமஹே* எனகிறபடியே தாமபூதஜஞாநத தாலே ஸாவததையும ஸாக்ஷாதகரிததுக கொணடிருககிற ஈசவரனுககு சுததஸத வதரவயம ஸவயமபரகாசமாயிருககிறபடி எஙஙனே? எனனில இவனுடைய தாம

பூதஜ்ஞாநம் திவ்யாத்மஸ்வரூபம் முதலாக ஸாவத்தையும் விஷயீகரியா நிற்க திவ்யாத்மஸ்வரூபம் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிருக்கிறாப்போலே இதுவும் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிருக்கலாம் இப்படி நித்யாக்கும் துல்யம் விஷயப்ரகாசநகாலத்திலே தாம்பூதஜ்ஞாநம் ஸ்வாச்ரயமாத்ரத்துக்கே ஸ்வயம்ப்ரகாசமானாப் போலே முக்தாக்கும் அவ்வவஸ்தையிலே இது ஸ்வயம்ப்ரகாசமானால் விரோதமில்லை தாம்பூதஜ்ஞாநத்தினுடைய ஸ்வாத்ம ப்ரகாசநசக்தியானது விஷயப்ரகாசநமில்லாதகாலத்தில் கர்மவிசேஷங்களாலே ப்ரதிபத்தையானாப்போலே சுத்தஸத்வத்தினுடைய ஸ்வாத்மப்ரகாசநசக்தியும் பத்தத்தசையில் ப்ரதிபத்தையாகையாலே சுத்தஸத்வம் பத்தர்க்கு ப்ரகாசியாதொழிகிறது *நியஸ ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வம் முக்தௌ ஸ்வாபாவிகம் யதா, பத்தே கதாசித் ஸமருத்தம் தத்தாதராப்ரியமயதே* இவ்வளவு அவஸ்தாந்தராபத்தி விகாரித்ரவ்யத்துக்கு விருத்தமன்று ஆகையால் ப்ரமாணப்ரதிபந்நார்த்தத்துக்கு யுக்திவிரோதம் சொல்ல வழியில்லை என்றிப்படி ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே ப்ரதிபாதிக்கையாலே

83 கீழே ஆத்மாவும் அஜடமாய் ஜ்ஞாநமும் அஜடமாயிருக்கச் செய்தே, அந்யோந்யம் பின்னமென்னுமித்தை தர்சிப்பித்தாப்போலே சுத்தஸத்வமும் அஜடமாயிருக்கச்செய்தே இவையிரண்டிலும் பின்னமாயிருக்கும்படியை தர்சிப்பிக்கைக்காக தஜ்ஜிஜ்ஞாஸு ப்ரச்நத்தை அநுவதிக்கிறார்

83 ஆத்மாவிலும் ஜ்ஞாநத்திலும் பிந்நமானபடி யென் னென்னில்,

(ஆத்மாவிலும் ஜ்ஞாநத்திலும் பின்னமானபடி யென்? என்னில்) என்று

84 அநேக ஹேதுக்களாலே அதுதன்னை தர்சிப்பிக்கிறார் நானென்று தோற்றாமையாலும் என்று தொடங்கி

84 நானென்று தோற்றாமையாலும் சரீரங்களாய் பரிணமிக்கையாலும், விஷயங்களையொழியவும் தானே தோற்றுகையாலும், சப்தஸ்பர்சாதிகளுண்டாகையாலும் பிந்நமாகக்கடவது

அதாவது ஆத்மவஸ்து ப்ரத்யக்காகையாலே அஹமென்று ப்ரகாசியாநிற்கும் இது பராக்காகையாலே இதமென்றிறே ப்ரகாசிப்பது இத்தாலே ஆத்மாவில் பின்னமென்றபடி சரீராதிகளாய் பரிணமிக்கையாலே ஆத்மாவிலும் ஜ்ஞாநத்திலும் இரண்டிலும் பின்னமென்றபடி ஏகரூபனாகையாலே ஆத்மாவுக்கு பரிணாமமில்லையிறே ஜ்ஞாநத்துக்கு பரிணாமமுண்டேயாகிலும் சரீராதிகளாய் பரிணமியாதிறே விஷயநிரபேக்ஷமாக ப்ரகாசிக்கையாலும் சப்தஸ்பர்சாதிகளுக்கு ஆச்ரயமாகையாலும் விஷய ஸந்நிதியிலொழிய ப்ரகாசிப்பதும் செய்யாதே, சப்தாத்யாச்ரயமன்றிக்கே தத்க்ராஹகமாயிருக்கிற ஜ்ஞாநத்தில் பின்னமென்றபடி (84)

85 ஆகவிப்படி சுத்தஸத்வத்தினுடைய ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்தாராய் நின்றார் கீழ் அநந்தரம் மிச்ரஸத்வ ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்வதாக (மிச்ரஸத்வமாவது) என்று தொடங்குகிறார்

85 மிச்ரஸத்வமாவது ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் மூன்றோடுங்கூடி பத்தசேதனருடைய ஜ்ஞாநாநந்தங்களுக்கு திரோதாயகமாய் விபரீதஜ்ஞாந ஜநகமாய் நித்யமாய் ஈச்வரனுக்கு க்ரீடாபரிகரமாய் ப்ரதேசபேதத்தாலும் காலபேதத்தாலும் ஸத்ருசமாயும் விஸத்ருசமாயுமிருக்கும் விகாரங்களை யுண்டாக்கக் கடவதாய், ப்ரக்ருதி அவித்யை மாயை யென்கிற பேர்களை யுடைத்தாயிருக்கும் அசித்விசேஷம்

(மிச்ரஸத்வமாவது)—ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களோடே கூடின ஸத்வகுணத்தை யுடைத்தானது அத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸத்வரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் மூன் றோடுங்கூடி) என்று *த்ரிகுணம் தஜ்ஜகத்யோநிரநாதிப்ரபவாப்யயம்* *த்ரிகுணம் காமிணும் க்ஷேத்ரம் ப்ரக்ருதே ரூபமுச்யதே* *ஸத்வம்ரஜஸ்தம இதி குணா: ப்ர க்ருதிஸம்பவா * என்னக்கடவதிறே

(பத்தசேதநருடைய ஜ்ஞாநாநந்தங்களுக்கு திரோதாயகமாய்) அதாவது குணத்ரயாத்மகமாயிருக்கையாலே ரஜஸ்தமோமசத்தாலே ஜ்ஞாநாதிகளுக்கு திரோதாநத்தைப் பண்ணுமென்கை சேதநருடைய ஜ்ஞாநாநந்தங்களுக்கு திரோ தாயகமாயென்று ஸாமாந்யேந சொல்லாதே (பத்தசேதநருடைய) என்று விசேஷிக் கையாலே காமஸம்ஸ்ருஷ்டரான சேதநருடைய ஜ்ஞாநாதிகளுக்கே அது திரோ தாயகமென்றபடி அல்லது ஐச்சிகமாக ப்ராக்ருத சரீரபரிக்ரஹம் பண்ணுகிற நித்ய முக்தருடைய ஜ்ஞாநாதிகளுக்கும் இது ஸங்கோசத்தைப்பண்ணவேண்டி வருமிறே ஆகையாலே *அஹ்ருத்ஸஹஜதாஸ்யாஸ்ஸுரயஸ்ஸ்ரஸ்தபந்தா விமலசரமதேஹா இத்யமீரங்கதாம மஹிதமநுஜதிர்யக்ஸ்தாவரத்வாச்சரயந்தே*என்கிறபடியே நித்ய முக்தரும் இங்கே வந்து ப்ராக்ருத தேஹங்களைப் பரிக்ரஹித்து சேஷிக்கு அதிசயத் தைப் பண்ணுமளவில் அவர்களுக்கிது ஸங்கோசத்தைப் பண்ணாமையாலே பத்த சேதநருடைய ஜ்ஞாநாதிகளுக்கே இது திரோதாயகமென்னுமிடம் ஸித்தம் *அநீசயா சோசதி முஹ்யமாந * *அநாதிமாயயா ஸுப்த * *பகவந்மாயாதிரோ ஹிதஸ்வப்ரகாச * என்னக்கடவதிறே

(விபரீதஜ்ஞாநஜநகமாய்) விபரீதஜ்ஞாநமாவது அதஸ்மிந் தத்புத்தி அதாவது அநாத்மாவான தேஹத்தில் ஆத்ம புத்தியும் அஸ்வதந்த்ரமான ஆத்ம வஸ்துவில் ஸ்வதந்த்ரபுத்தியும் அந்யசேஷமானவதுதனனில் அந்யசேஷத்வபுத்தி யும் அநீச்வரரானவர்கள் பக்கல் ஈச்வரத்வபுத்தியும் அபுருஷார்த்தமான ஐச்வர் யாதிகளிலே புருஷார்த்தத்வபுத்தியும் அநுபாயங்களானவற்றில் உபாயத்வ புத்தி யும் தொடக்கமானவை யதார்ஜ்ஞாநத்தை மறைக்குமளவன்றிக்கே இப்படியிருந் திருந்துள்ள விபரீதஜ்ஞாநங்களையும் பத்தசேதநர்க்கு உண்டாக்காநிற்குமாயிற்று *பகவத்ஸ்வரூபதிரோதாநகரீம் விபரீதஜ்ஞாநஜநநீம்* என்று இது தன்னை பாஷ்ய கார்ர் அருளிச்செய்தாரிறே

(நித்யமாய்) அதாவது உத்பத்திவிநாசரஹிதமாயிருக்கை *அஜாமேகாம்* *கௌரநாத்யந்தவதீ ஸா ஜநித்ரீ பூதபாவிநீ* *அசேதநா பரார்த்தா ச நித்யா ஸததவிக்ரியா* *விகாரஜநநீமஜ்ஞாமஷ்டரூபாமஜாம் த்ருவாம்* என்னக்கடவதிறே

(ஈச்வரனுக்கு க்ரீடாபரிகாரமாய்) அதாவது ஸர்வேச்வரனுடைய ஜகத் ஸ்ருஷ்ட்யாதி லீலைக்கு உபகரணமாயிருக்கை *க்ரீடதோ பாலகஸ்யேவ சேஷ்டாம் தஸ்ய நிசாமய* *அப்ரமேயோ நியோஜ்யச்ச யத்ர காமகமோவசீ மோததே பகவாந் பூதை பால: க்ரீடநகைரிவ* *த்வம் ந்யஞ்சத்ப்ருதஞ்சதபி காம ஸூத்ரோபபாதிதை ஹரே விஹரஸி க்ரீடாகந்துகைரிவ ஜந்துபி * என்று சொல்லப் படுகிற, ஸர்வேச்வரனுடைய லீலைக்கு குணத்ரயாத்மிகையான ப்ரக்ருதியிறே ப்ரதாநோபகரணம் *ஸிதாஸிதா ச ரக்தா ச ஸர்வகாமதுகா விபோ * என்னக் கடவதிறே *தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ* என்று தானே அருளிச்செய்தானிறே

(ப்ரதேசபேதத்தாலும் காலபேதத்தாலும் ஸத்ருசமாயும் விஸத்ருசமாயு மிருக்கும் விகாரங்களை யுண்டாக்கக்கடவதாய்) ப்ரதேசபேதமாவது குணவைஷம்ய மில்லாத ப்ரதேசமும் குணவைஷம்யமுள்ள ப்ரதேசமும் இது தனக்கு குணவைஷம்ய முள்ளது கார்யோந்முகமான ஸ்தலத்திலேயிறே அல்லாதவிடமெல்லாம் குண

ஸாம்யாபந்நமாயிருக்குமித்தனை அதில் குணவைஷம்யமில்லாதவிடம் ஸத்ருச விகாரமாயிருக்கும் வைஷம்யமுள்ளவிடம் விஸத்ருச விகாரமாயிருக்கும் ஸத்ருச விகாரமாவது நாமரூபவிபாகநிர்தேசாநர்ஹமாயிருக்கும் ஸூக்ஷ்மவிகாரம் விஸத்ருசவிகாரமாவது நாமரூபவிபாகநிர்தேசயோக்யமாயிருக்கும் ஸ்தூல விகாரம் *குணஸாம்ய மநுத்ரிக்தமநயூநம்* என்கையாலே அவ்யக்தாவஸ்தையிலுள்ள விகாரமெல்லாம் ஸத்ருசமாயிருக்கும் மஹதாதி விஸத்ருசவிகாரமாயிருக்கும்

இனி காலபேதமாவது ஸம்ஹாரகாலமும் ஸ்ருஷ்டிகாலமும் ஸம்ஹார காலத்தில் இது அவிபக்த தமஸ்ஸாய்க் கிடக்கையாலே ஓரிடத்திலும் குணவைஷம்யமில்லாமையால் எங்குமொக்க ஸத்ருசவிகாரமாயிருக்கும் ஸ்ருஷ்டி காலத்திலே பகவத்திஷ்டான விசேஷத்தாலே விபக்தமாய் கார்யோந்முகமாய் குணவைஷம்யம் பிறந்தவாறே விஸத்ருசவிகாரத்தை யுடைத்தாகா நிற்கும் ஸத்தவிகாராஸ்பதமாயிருக்கையாலே அசேதந ஸத்தாப்ரயுக்தமிறே விகாரம் அதினுடைய ஸௌக்ஷ்மயாஸௌக்ஷ்மய நிபந்தநமான விபாகநிர்தேசமிறே உள்ளது அல்லது நிர்விகாரமாயிருப்பதோரவஸ்தையும் இல்லையிறே

(ப்ரக்ருதி அவித்யை, மாயை என்கிற பேர்களை உடைத்தாயிருக்கும் அசித் விசேஷம்) மிச்ரஸத்வமாவது இப்படி இருப்பதோர் அசித்விசேஷமென்று வாக்யார்த்தம் (85)

86 ப்ரக்ருத்யாதிநாமபேதங்கள் இதினுடைய ஸ்வபாவங்களைப்பற்ற வந்ததென்கிறார் (ப்ரக்ருதியென்கிறது) என்று தொடங்கி

10 ப்ரக்ருதியென்கிறது விகாரங்களைப் பிறப்பிக்கையாலே, அவித்யையென்கிறது ஜ்ஞாநவிரோதியாகையாலே, மாயையென்கிறது விசித்ர ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுகையாலே

அதாவது — *மூலப்ரக்ருதிரவிக்ருதி* இத்யாதிகளிலே ப்ரக்ருதி சப்தம் காரணவாசியாகச் சொல்லப்பட்டதிறே இதுதான் உபாதாந காரணத்துக்கே வாசகம் ஆகையிறே ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஜகதுபாதாநத்வத்தைச் சொல்லுகிற ஸூத்ரகாரர் *ப்ரக்ருதிச்ச ப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந்தாநுபரோதாத்* என்று, ப்ரக்ருதிசப்தத்தாலே சொல்லிற்று ஆகையால் இத்தை ப்ரக்ருதியென்கிறது—மஹதாதிவிகாரங்களைத் தன்பக்கலில் நின்றும் ஜநிப்பிக்கையாலே அவித்யாசப்தம் வித்யாபாவத்துக்கும் வித்யேதரத்துக்கும் வித்யாவிரோதிக்கும் வாசகமா யிருந்ததேயாகிலும் விஷயாநுகுணமாயிறே ப்ரயோக மிருப்பது ஆகையால் இத்தை அவித்யை என்கிறது—ஜ்ஞாந விரோதியாகையாலே (ஜ்ஞாநாநந்தங்களுக்குத் திரோதாயகமாய்) என்று இதினுடைய ஜ்ஞாந விரோதித்வம்தான் கீழே சொல்லப்பட்டதிறே அஸுரராக்ஷஸாதி க்ரியைகளை, ஆச்சரியகரத்வத்தைப் பற்ற மாயாசப்தத்தாலே சொல்லுகிறாப்போலே இத்தையும் மாயை என்கிறது—விசித்ர ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுகையாலே அதாவது—ஒன்றுபோலொன்றன்றிக்கே விஸ்மயநீயங்களான கார்யங்களை ஜநிப்பிக்கை (86)

87 ஏவம்பூதமான அசித்துதான் கார்யகாரணரூபேண அநேகதத்வமாயிருக்கும் படியை அருளிச்செய்கிறார் (இதுதான் பொங்கைம்புலன்) என்று தொடங்கி

87 இதுதான் பொங்கைம்புலனும் பொறியைந்தும் கருமேந்திரியம் ஐம்பூதமிங்கிவ்வுயிரேய் பிரகிருதி மானாங்கார மனங்கள்" என்கிறபடியே இருபத்துநாலு தத்வமாயிருக்கும்

ஐமபுலன சபதாதிகள பொஙகுதலால சேதநரை விகருதராமபடிபணணு கைககீடான இவறறினுடைய உதரேகம சொலலுகிறது இவவிடததில விசேஷய மாதரமே அபேக்ஷிதம பொறியைநதாவன சரோதராதிகள கருமேநதிரியம வாகாதிகள ஐமபூதம ககநாதிகள இஙகிவவுயிரேயபிரகிருதி எனறது ஸமஸார தசையில இவவாதமாவோடே அதயநத ஸமஸருஷடையாயக கிடககிற பரகருதி யெனறபடி இஙகும விசேஷயமாதரமிறே தததவஸஙகயைககு வேணடுவது மாஞங காரமனஙகளாவன மஹானும அஹஙகாரமும மநஸஸுமி இபபடி இருபதது நாலு தததவததையும அருளிச செயகிற ஆழவாா தநமாதரஙகளை அருளிசசெய யாதே, சபதாதிகளை அருளிச செயதது தநமாதரஙகளுககு பூதஙகளோடு ஸவரூப பேதமினறியிலே அவஸதாபேதமாதரமாகையாலே தநமாதரஙகளான பூதஙகள பததையும அஞசு தததவமாககி சபதாதிகளைநதையும ஐநது தததவஙகளாககொணடு இவையும ஏகாதசேநதரியஙகளும பரகருதி மஹதஹஙகாரஙகளுமாக சதுாவிம சதி தததவமெனறு கொளளுவதும ஒருபக்ஷ முணடாகையாலே உபயபக்ஷததிலும தததவஸஙகயையில நயூநாதிரேகமிலலையிறே ஆகையால இபபாடடிற சொனன படியே இருபததுநாலு தததவமாயிருககுமெனறதாயிறறு (87)

88 இபபாடடில தததவஙகளைச சொனன விததனை யொழிய, இவறறினுடைய கரம கதநம பணணிறறிலலையிறே ஆகையால இதில பரதமததவமேது ? எனனு மாகாஙக்ஷையிலே அருளிச செயகிறாா

88 இதில பரதம தததவம பரகருதி

(இதில பரதமததவம பரகருதி) எனறு பரகருதியெனறும பரதாந மெனறும, அவயகதமெனறும பரதம தததவததுககுப போ பரகருதி எனறு சொல லுகைககடி முனனே சொலலபபடடது பரதாநமெனகிறது—எமபெருமானுடைய லீலைககு பரதாநமான உபகரணமாகையாலே அவயகதமெனகிறது—அநபிவயகத குணவிபாகமாகையாலே (88)

89 இபபடி பரதம தததவமான பரகருதிககுணடான அவஸதா விசேஷஙகளை அருளிசசெயகிறாா (இது, அவிபகததமஸஸு) எனறு தொடஙகி

89 இது அவிபகத தமஸஸெனறும, விபகததமஸ ஸெனறும, அக்ஷரமெனறும சில அவஸததைகளை யுடைததாயிருககும

அதாவது *அவயகதமக்ஷரே லீயதே அக்ஷரம தமஸி லீயதே தம பரே தேவ ஏகீபவதி* எனகிற படியே ஸமஹருதிஸமயததில அவயகதாவஸதை குலைநது அக்ஷராவஸத மாய அது தானும குலைநது அதிஸூக்ஷமமாய தமசசபதவாசயமாய அது தானும நாமரூப விபாக அநாஹமாமபடி ஸாவேசவரன பககலிலேஏகீபவிதது நிறகையாலே அவிபகத தமஸஸெனறும, ஸாககாலம வநதவாறே *பராதுராஸீததமோநுத * எனகிறபடியே அவனாலே பரேரிதமாயககொணடு நாமரூப விபாக யோகயமாமபடி அவன பககல நினறும விபகதமாய காாயோநமுகமாகையாலே விபகத தமஸ ஸெனறும அநநதரம தததஸஙகலபவிசேஷததாலே புருஷ ஸமஷடிகாபபமான அசேதநமெனறு விவேகிககைககும அபதமாமபடியான தமோவஸதை குலைநது புருஷ ஸமஷடி காபபதவம தோனறுமபடியான அவஸதையை பராபிதது நிறகை யாலே அக்ஷரமெனறும இஙஙனே சில அவஸதைகளை உடைததாயிருககுமெனகை ஆகையால இது அவிபகததமஸஸாகையாவது—அவயகத அக்ஷராவஸதைகள குலைநது தமசசபதவாசயமாய நாமரூப விபாக அநாஹமாமபடி ஸாவேசவரன பககலிலே ஏகீபவிதது நிறகை விபகத தமஸஸாவது—நாம ரூப விபாக அாஹமாம

படி விபக்தமாய் காரியோந்முகமாகை அக்ஷரமாகையாவது—இது அசித்தென்றும் இதினுள்ளே புருஷஸமஷ்டிகிடக்கிறதென்றும் விவேகிக்கவொண்ணுதபடி அதிஸூக்ஷ்மமாயிருக்கிற தமோவஸ்தை குலைந்து புருஷஸமஷ்டி காப்பத்வம் தோன்றும்படியான அவஸ்தையை பணிக்கை என்றதாயிற்று

குணத்ரயவைஷம்யஸ்யாநந்தரபூர்வாவஸ்தா குணஸாம்யம் குணஸாம்யலக்ஷண மவ்யக்தம் (அவ்யக்தமக்ஷரேலீயதே இதி) யஸ்யாமவஸ்தாயாம் குணஸாம்ய மப்யஸ்புடம் தத்வஸ்தம் சேதநஸமஷ்டி காப்யம் தத்க்ஷரசப்தேநோச்யதே நது சேதநமாத்ரம் தஸ்யாவ்யக்த ப்ரக்ருதித்வ தமோவிக்ருதித்வாயோகாத் அதஸ்ஸா வம் தத்வஜாதம் சித்சிதாத்மகம் மந்தவ்யம் ப்ரதாநாதி விசேஷாந்தம் சேதநா சேத நாத்மகம் இதி பராசரவசநாத் அத்ர து சித்காப்பே வஸ்துந்யக்ஷரசப்த உப சரித ப்ரயோகேநயதாஸிதத்தே சக்த்யந்தரகல்பநாயோகாத் அக்ஷரம் தமஸி லீயதே இதி சித்காஅப்தவம் அசித்வமபி யத்ர விவேகதுமசக்யம் தத்வஸ்தத் அதிஸூக்ஷ்மம் ப்ரதாநம் தமச்சப்தேநாபிலப்யம் அக்ஷராத்யவஸ்தா ப்ராப்த யௌந்முக்க்யவிசிஷ்டம் தத்தேவ விபக்தம் தம தத்தௌந்முக்க்யரஹிதம் அவிபக்தம் தம பரமாத்மசரீரதயாபி சிந்தயிதுமசக்யம் ஸலிலவிலீநலவண சந்த்ரகாந்தஸ்த ஸலில ஸூாயகாந்தஸ்தவஹ்நிகல்பம் ஸாவஜ்ஞபரமாத்மைக வேத்யமவதிஷ்டதே பூதலவிநிஹித பீஜஸ்தாநீயமவிபக்தம் தம மருந்நிஸ்ஸ்ருதபீஜவத் விபக்தம் தம ஸலிலஸம்ஸ்ருஷ்டாாத்ரசதிலாவயவ பீஜதுல்யமக்ஷரம் உச்சூநபீஜஸமாநமவ்யக்தம் அங்குரஸ்தாநீயோ மஹாந இதி விவேக என்று ஸூபாலோபநிஷத்வ்யாக்யாநத்தில் ச்ருதப்ரகாசிகாகாரா, இதினுடைய அவஸ்தா விசேஷங்களை ஸூஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்தார்

இத்தால் அக்ஷரமும் தமஸ்ஸூம், குஸூமத்தினுடைய முகுள கோரக அவஸ்தைகளைப்போலே இதினுடைய ஸங்கோசதசையாகையாலே, மஹதாதிகளைப் போலே தத்வாந்தரமன்றென்னுமிடம் ஸித்தம் (89)

90 இனி இந்த ப்ரக்ருதியில் நின்றும் மஹதாதிவிகாரங்கள் ஜநிக்கைக்கு மூலம் இன்னதென்கிறார்

90 இதில் நின்றும் குணவைஷம்யத்தாலே மஹதாதி விகாரங்கள் பிறக்கும்

(இதில் நின்றும் குணவைஷம்யத்தாலே மஹதாதி விகாரங்கள் பிறக்கும்) என்று குணங்களுக்கு வைஷம்யமாவது—பரஸ்பர உத்ரேகம் (90)

91 அப்படியிருக்கிற குணங்கள்தானெவை? என்னும் ஆகாங்க்ஷையிலே (குணங்களாகிறன—ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸூக்கள்) என்கிறார்

91 குணங்களாகிறன—ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸூக்கள்

92 இவைதானிருக்கும்படி எங்ஙனே? என்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (இவை ப்ரக்ருதிக்கு) என்று தொடங்கி

92 இவை ப்ரக்ருதிக்கு ஸ்வரூபாநுபந்திகளான ஸ்வபாவங்களாய் ப்ரக்ருத்யவஸ்தையில் அநுத்பூதங்களாய், விகாரதசையில் உத்பூதங்களாயிருக்கும்

(இவை ப்ரக்ருதிக்கு ஸ்வரூப அநுபந்திகளான ஸ்வபாவங்களாய்) *ஸத்வம் ரஜஸ்தம இதி குணா ப்ரக்ருதிஸம்பவா* *ப்ரக்ருதே க்ரியமாணுநி குணை காமாணி ஸாவச* *ஸத்வம் ரஜஸ் தம இதி ப்ரக்ருதோ குணா* என்னக்கடவதிறே ஸ்வபா நுபந்திகளென்றது — ஆகந்துகங்களன்றிக்கே ஸத்தாப்ரயுக்தங்களாகையாலே

இவறறை யொழிநதிருபபதோரவஸதையும இலலையெனகை இவறறை ஸவபாவங களெனறும, பரகருதிககு ஸவரூபாநுபநதிகளெனறும சொலலுகையாலே *மூலபர கருதிநாம—ஸுகது கமோஹாதமகாநி லாகவபரகாச சலநோபஷடமபநகௌரவா வரணகாாயாணயதயநதாதீநதரியாணி காாயைகநிருபணவிவேகாநி அநயூநாநதிரே காணி ஸமதாமுபேதாநி ஸததவரஜஸதமாமஸி தரவயாணி* எனறு இவறறை தரவயஙகளாகவும இவைதானே பரகருதி ஸவரூபமாகவும கொளளுகிற ஸாஙகயமதம நிரஸதமாயிறறு

இநத மத நிராகரணாததமாகவிறே ஆளவநதாா, *குண பரதாநம* எனறு பிரிததருளிசசெயதது

(பரகருதயவஸதையில அநுதபூதஙகளாய விகாரதசையில உதபூதஙகளாயி ருககும) அதாவது—ஸாமயாபநநஙகளா யிருககையாலே பரகருதயவஸதையில இவறறினுடைய ஸவரூபவிபாகம தோறறுது வைஷமயாபததியாலே விகருதய வஸதையில இவறறினுடைய ஸவரூப விபாகம தோறறியிருககுமெனகை *ஸதவர ஜஸதமாமஸி தரயோ குண பரகருதேஸ ஸவரூபாநுபநதிநஸ ஸவபாவவிசேஷா பரகாசாதி காாயைகநிருபணீயா பரகருதயவஸதாயாமநுதபூதாஸ ததவிகா ரேஷு மஹதாதிஷூதபூதா * எனறிறே பாஷயகாரரும அருளிசசெயதது (92)

93 விகாரதசையில இவைதான காாயைகநிருபணீயஙகளாகையாலே காாயக தநமுகததாலே இவறறினுடைய ஸவரூபஙகளை தாசபபிககிறாா

93 ஸதவம—ஜஞாநஸுகஙகளையும உபயஸஙகததையும பிறப பிககும

(ஸதவம—ஜஞாநஸுகஙகளையும, உபயஸஙகததையும பிறபபிககும) அதா வது—ஸதவகுணம நிாமலமாகையாலே ஜஞாநஸுகாவரணமனறிககே அவறறுககு ஜநகமுமாய அவறறினுடைய பேறறுககு பரவாததிககுமபடி அவையிரணடிலும ஸஙகததையுமுணடாககு மெனகை *தததர ஸதவம நிாமலதவாத பரகாசகமநாம யம ஸுகஸஙகேந பதநாதி ஜஞாநஸஙகேந சாநக* எனனககடவதிறே (93)

94 ரஜஸஸு—ராக தருஷண ஸஙகஙகளையும காமஸஙகததை யும பிறபபிககும

(ரஜஸஸு—ராகதருஷண ஸஙகஙகளையும காமஸஙகததையும பிறபபிககும) * ரஜோ ராகாதமகம விததி தருஷணஸஙகஸமுதபவம தநநிபதநாதி கௌநதேய காமஸஙகேந தேஹிநாம* எனனககடவதிறே ராகமாவது யோஷிதபுருஷாகளுககு அநயோநயமுணடான ஸபருஹை தருஷணையாவது—சபதாதி ஸாவவிஷயஸப ருஹை ஸஙகமாவது—புதரமிதராதிகளளவில ஸமசலேஷ ஸபருஹை காமஸஙக மாவது—கரியைகளில ஸபருஹை (94)

95 தமஸஸு விபரீதஜஞாநததையும அநவதாநததையும ஆலஸயததையும நிதரையையும பிறபபிககும

(தமஸஸு விபரீதஜஞாநததையும, அநவதாநததையும ஆலஸயத தையும, நிதரையையும பிறபபிககும) *தமஸதவஜஞாநஜம விததி மோஹநம ஸாவதேஹிநாம பரமாதாலஸய நிதராபிஸ தநநிபதநாதி பாரத* எனனககட வதிறே விபரீதஜஞாநமாவது—வஸதுயாதாதமய விபரீத விஷயமான ஜஞாநம அநவதாநமாவது—செயயுமதொனறில குறிககோளிலலாமை ஆலஸயமாவது—

ஒரு காாயததிலும ஆரமபமறறிருககும சொபபம நிதரையாவது—புருஷனுககு இநதரியபரவாததந சராநதியடியாக வருகிற ஸாவேநதரியபரவாததநோபரதி (95)

96 இனி இககுணஙகளினுடைய ஸமதசையிலும விஷம தசையிலும பரகருதி யினுடைய விகாரஙகளிருககுமபடியை அருளிச செயகிறுா (இவை ஸமஙகளான போது) எனறு தொடஙகி

96 இவை ஸமஙகளானபோது விகாரஙகள ஸமஙகளுமாய அஸ பஷடஙகளுமாயிருககும, விஷமஙகளானபோது, விகாரஙகள விஷமங களுமாய ஸபஷடஙகளுமாயிருககும

அதாவது—இககுணஙகள பரஸபர உதரேகமாதல கருதஸந உதரேகமாத லினறிககே ஸாமயாபநநஙகளாயிருநதபோது பரகருதியினுடைய விகாரஙகள நாமரூபவிசேஷ ராஹிதயததாலே தனனில ஸமஙகளுமாய, பரமாணஙகளால தாசிககபபோகாதபடி ஸபஷடஙகளுமனறிககே இருககும இககுணஙகள உதரே கிதது விஷமஙகளானபோது பரகருதியினுடைய விகாரஙகளும நாமரூபவிசேஷஸா ஹிதயததாலே தனனில விஷமஙகளுமாய பரமாணஙகளோலே தாசிககலாமபடி ஸபஷடஙகளுமாயிருககுமெனகை

பரதேசபேதததாலும காலபேதததாலும எனறு கீழசசொனனதுககும இநத குணஸாமய வைஷமயஙகளேயிறே ஹேது அது இஙகே விசதமாயிறறு (96)

97 விஷம விகாரஙகளில பரதம விகாரம மஹான

இநத குணவைஷமயபரயுகதமான விஷமவிகாரஙகளில பரதமவிகாரமேது' எனனுமாகாஙகைஷயிலே (விஷமவிகாரஙகளில பரதமவிகாரம மஹான) எனகிறுா *குணஸாமயாத ததஸதஸமாத க்ஷேதரஜ்ஞாதிஷடிதாந முநே, குணவயஞஜநஸம பூதி ஸாககாலே தவிஜோததம* எனனககடவதிறே அதாவது—குணஸாமயததை யுடைததாய க்ஷேதரஜ்ஞுனை பததசேதநனுலே அதிஷடிதமான அவயகதததில நினறும வயகதகுஞ்ஞநமேஷ ஹேதுவாகையாலே குணவயஞஜநமெனறுபேரான மஹத ததவம உதபநநமாமெனறபடி (97)

98 இதினுடைய ஸவரூபமிருககுமபடி எஙஙனே? எனனும ஆகாஙகைஷயிலே அருளிசசெயகிறுா (இது ஸாதவிகம) எனறு தொடஙகி

98 இது ஸாதவிகம ராஜஸம, தாமஸம எனறு தரிவிதமாய அதய வஸாய ஜநகமாயிருககும

அதாவது—இநத மஹத ததவம *ஸாதவிகோ ராஜஸசசைவ தாமஸசச தரிதா மஹாந* எனறு பரகரூச பரவருததி மோஹோநநேயமான ஸதவ ரஜஸ தமோ ரூப குணுநவயததாலே ஸாதவிகம ராஜஸம தாமஸம எனறு தரிவிதமாய *மஹாந வை புததிலக்ஷண *எனறு புததிலக்ஷணமாகையாலே அதயவஸாய ஜநகமா யிருககும எனகை

அதில, ஸாதவிகபுததியாவது *பரவருததிம ச நிவருததிம ச காாயாகாாயே பயாபயே பநதம மோக்ஷம ச யா வேததி புததிஸ ஸா பாாதத ஸாதவிகீ* எனறு பரவருததி நிவருததிகளுடையவும காாயாகாாயஙகளினுடையவும பயாபயஙகளி னுடையவும, பநத மோக்ஷஙகளினுடையவும யதாவதவயவஸாயமெனறும ராஜஸ புததியாவது *யயா தாம மதாமம ச காாயம சாகாாயமேவ ச அயதாவதபரஜாநா திபுததிஸ ஸா பாாதத ராஜஸீ* எனறு தாமாதாமஙகளையும காாயாகாாயஙகளை

யும அநயதாவாக அறுதியிடுகையெனறும்; தாமஸபுத்தியாவது *அதர்மம் தர்மமிதி யா மநயதே தமஸாவ்ருதா, ஸாவார்ததாந விபரீதாமசச புததிஸஸா பாாத்த தாமஸீ* எனறு, அதர்மத்தை தர்மமாகவும, தாம்த்தை அதாமமாகவும இப்படி ஸாவார்ததங்களேயும், விபரீதமாகவும நிசசயிககையெனறும் பகவான தானே கீதோபநிஷததிலே அருளிச்செயதான.

ஆக, ப்ரகருதியினுடைய விஷமவிகாரஙகளில ப்ரதம்விகாரமினனதெனறும, அதினுடைய ஸ்வரூபமிருக்கும்படியும், அதினுடைய க்ருதயமும சொலலிறறுயிறறு. (98)

99. இனி, மறறுமுண்டான விகாரஙளும் க்ரமத்திலே சொலலப்படுகிறது;

99. இதில்நின்றும் வைகாரிகம், தைஜஸம், பூதாதியென்று த்ரிவிதமான அஹங்காரம் பிறக்கும்.

(இதில நினறும) இதயாதி. அதாவது—இந்த மஹானில நினறும். *வைகாரிகஸதைஜஸசச பூதாதிசசைவ தாமஸ:, தரிவிதோயமஹஙகாரோ மஹத ததவாத ஜாயத* எனகிறபடியே ஸாதவிக ராஜஸ தாமஸரூபபேதத்தாலே வைகாரிகமென்றும, தைஜஸமென்றும, பூதாதியெனறும த்ரிவிதமான அஹஙகாரமும பிறககுமெனகை இததாலதரிகுணத்மிகையன மூலபரகருதியில நின்றும் பிறநததாகையாலே, மஹானும தரிகுணதம்கமாயிருக்கும, அபபடியே தரிகுணத்மகமான மஹானில நினறும பிறநததாகையாலே, அஹஙகாரமும தரிகுணமாயிருக்கும எனகை. 99

100. அஹங்காரம் அபிமாநஹேதுவாயிருக்கும்

(அஹஙகாரம அபிமாநஹேதுவாயிருககும) அதாவது—தேஹாத்மாபிமாநாதிகளை ஜநிப்பிககை. இத்தால இதினுடைய க்ருதயம சொலலப்பட்டது. (100)

101. இதில் வைகாரிகத்தில்நின்றும் ச்ரோத்ர த்வக்சக்ஷுர் ஜிஹ்வா க்ராணங்களென்கிற ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களைந்தும், வாக் பாணி பாத பாயூபஸ்த்தங்களென்கிற கர்மேந்த்ரியங்களைந்தும், மநஸ்ஸுமாகிற பதினேரிந்த்ரியங்களும் பிறக்கும்

(இதில, வைகாரிகததில நினறும) இத்யாதி. அதாவது-இபபடி தரிவிதமான அஹஙகாரத்தில வைகாரிகமாவது-ஸாதவிக அஹஙகாரமாகையாலே, இதில நின்றும, ஸதவகாரயமான லகுத்வ ப்ரகாசத்வங்களை யுடைத்தான இந்த்ரியஙகள் பதினொனறும் பிறக்கும் எனகை

வைகாரிகததில் நின்றும ஏகாதசேந்த்ரியஙகளும் பிறககுமென்று சொலலிவிடாதே, (சரோதர த்வக் சக்ஷுர் ஜிஹ்வாக்ராணஙகளெனகிற ஜஞானேந்த்ரியஙகளைநதும. வாக பாணி பாத பாயு உபஸததஙகளெனகிற கர்மேநதரியங்களைந்தும, மநஸஸும் ஆகிற பதினேரிந்த்ரியஙகளும) எனறு இப்படி அருளிச் செயதது-இவற்றினுடைய கார்யபேதத்தையும, ஸம்ஜ்ஞாபேதத்தையுமொழிய, இவறறினுடைய ஸவரூபபேதமும, வயவஹார பேதமும தோறறுதெனறு மநஸஸுககு கார்யம் உபய ஸஹகாரிதவம அதுதான இவ்விடத்தில சொலலாதொழிந்தது, மேலே இவை தன்னை விஸதரேண சொல்லுகிறவிடததிலே சொலலுகிறேமெனறு. இந்த்ரியஙகள ஸாத்விக அஹஙகாரகாாயமென்று அருளிச்செய்கையாலே, இவற்றை ராஜஸ அஹஙகாரகார்யமெனகிற பக்ஷம பரதிக்ஷிபதம

தைஜஸாநீந்த்ரியாண்யாஹுர் தேவா வைகாரிகா தச, ஏகாதசம் மநச்சாத்ர தேவா வைகாரிகாஸ ஸ்ம்ருதா: என்றும், *அக்நிர் வாக் பூத்வா முகம் ப்ராவிசத்.

வாயுா கராணே பூதவா நாஸிகே பராவிசத ஆதிதயச சக்ஷு பூதவா அக்ஷிணீ பராவிசத திசசசரோதரம பூதவா காணௌ பராவிசத ஓஷதி வநஸபதயோ லோமாநி பூதவா தவசம பராவிசந சநதரமா மநோ பூதவா ஹருதயம பராவிசத மருதயுரபாநோ பூதவா நாபிம பராவிசத ஆபோரேதோ பூதவா சிசநம பராவிசத* எனகிறபடியே தேவாதிஷடிதஙகளாகையாலே தேவசபதவாசயஙகளான இநதரியஙகள பதினொனறும ராஜஸ அஹஙகாரகாாய மெனபாகள சிலா, ஸாதவிக அஹஙகார காாயமெனபாகள சிலா எனறு சொலலி அதில ஸாதவிகாஹஙகார காாயமெனகிறதே ஸவபக்ஷமாக ஸ்ரீபராசர பகவான நிசசயிககையாலே இவாககு இபபடி அருளிச செயயக குறையிலலையிறே

இநதரியஙகள பதினொனறு எனகிற நியமமும வயஷடிவிஷயமனறு ஸமஷடி விஷயம *தேஷாநதவவயவாந ஸூக்ஷமாந ஷணணாமபயமிதௌஜஸாம ஸநநிவேசயாதமமாதராஸு ஸாவபூதாநி நிாமமே* எனறு அணுககளாகையாலே ஸூக்ஷமஙகளான இநதரியஙகளினுடைய அமசஙகளை ஆதமமாதரைகளிலே பரவேசிபபிதது ஸாவ பூதஙகளையும ஈசவரன ஸருஷடிததானெனறு மநுவசந முணடாகையாலே இதில *(ஸூக்ஷமாந) எனகையாலே *அணவசச* எனகிற ஸூதரமாயாதையாலே இநதரியஙகள அணுவெனறும, (அவயவாந) எனகையாலே இநதரியஙகள தோறும வயகதிபாஹுளயமுணடெனறும ஆதம மாதரைகளிலே கூடடினன எனகையாலே அடியிலே கொடுதத இநதரியஙகளே யாவதஸமஸாரம அநுவாததிககுமெனறும *(சரீரம யதவாபநோதி யசசாபயுதகராமதீசவர கருஹீதவைதாநி ஸமயாதி வாயுா கநதாநிவாசயாத* எனகிறபடியே, சரீரததைவிடடு சரீராநதரததை பரவேசிககுமபோது இநதரியஙகளை கரஹிததுககொணடுபோமெனறும தோறறுகிறது *(ஷணணாம) எனறும, *(மநஷஷஷடடாநி) எனறும சொலலுகிற ஸஙகயாநிாதேசததில நிாபநதமிலலை இநதரியாநதரஙகளும கூடிபபோகையாலே (101)

102 இனிமேல *பூததநமாதரஸாகோயமஹஙகாராதது தாமஸாத* எனகிறபடியே பூதாதிசபதவாசயமான தாமஸாஹஙகாரததில நினறும தநமாதரபஞசகமும தத விசேஷமான ஆகாசாதி பஞசபூதஙகளும உதபநநஙகளாம கரமம அருளிச செயகிறா (பூதாதியில நினறும சபததநமாதரை பிறககும) எனறு தொடஙகி

102 பூதாதியிலநினறும சபததநமாதரை பிறககும இதில நினறும ஆகாசமும ஸபாசதநமாதரையும பிறககும இதில நினறும வாயுவும ரூபதநமாதரையும பிறககும இதில நினறும தேஜஸஸும ரஸதநமாதரையும பிறககும இதில நினறும அபபும கநததநமாதரையும பிறககும, இதில நினறும பருதிவி பிறககும

அதாவது பூதாதிஸமஜஞகமான தாமஸ அஹஙகாரததில நினறும ஆகாசததினுடைய ஸூக்ஷமாவஸதையான சபததநமாதரை பிறககும இநத சபததநமாதரையில நினறும இதினுடைய ஸதூலாவஸதையாய வயகதசபத குணகமான ஆகாசமும வாயுவினுடைய ஸூக்ஷமாவஸதையான ஸபாசதநமாதரையும பிறககும இநத ஸபாசதநமாதரையில நினறும, இதினுடைய ஸதூலாவஸதையாய ஸபாசகுணகமானவாயுவும தேஜஸஸினுடைய ஸூக்ஷமமான ரூபதநமாதரையும பிறககும இநத ரூபதநமாதரையில நினறும இதினுடைய ஸதூலாவஸதையாய ரூபகுணகமான தேஜஸஸும,அபபினுடைய ஸூக்ஷமமான ரஸதநமாதரையும பிறககும இநத ரஸதநமாதரையில நினறும இதினுடைய ஸதூலாவஸதையாய ரஸகுணையான அபபும, பருதிவியினுடைய ஸூக்ஷமமான கநததநமாதரையும பிறககும

இநத கநததநமாதரையில நினறும இதினுடைய ஸதூலாவஸதையா கநதய குணை யான பருதிவி பிறககும எனகை

ஆகாசமும ஸபாசதநமாதரையும பிறககும வாயுவும ரூப தநமாதரையும பிறககும எனறு உதபததிசொலலுகிறவளவில பூததததை முறபட்ச சொலலி தநமாதரையைப பிறபட்ச சொலலிககொணடு வநதது பூதோதபததிதகு அநநதாம தநமாதரோதபததியெனகிற கரமம தோறறுகைககாக இநத தநமாதராத தநமாத ரோதபததிகரமம நமமாசாரயாகளுககு மிகவும ஆதரணீயமாயப போரும அதுக கடி—*(அஷடௌ பரகருதய ஷோடச விகாரா) எனகிற சருதிககு ஸவரஸாாததம ஸிததிககையாலே *(ாசவராத பரகருதி புருஷௌ, பரகருதோ மஹாந மஹதோ ஹஙகாரோஹஙகாராச சபததநமாதரம சபததநமாதராதாகாசம ஸபாதநமாத ரஞச ஸபாசதநமாதராத வாயூ ரூபதநமாதரஞச, ரூபதநமாதராத தேஜோ ரஸதந மாதரஞச ரஸதநமாதரா தாபோ கநததநமாதரஞச கநததநமாதராத பருதிவீ) எனறு, இநத கரமததை யாதவபரகாசாதிகளும ஆதரிததுககொணடு போநதாாகள

103 இனி பூதாத தநமாதரோதபததி கரமமும சாஸதரஸிததமாகையாலே அததையும ஸஙகரஹேண அருளிச செயகிறாா, (ஸபாசதநமாதரை தொடககமான நாலுதநமாதரைகளும) எனறு தொடஙகி

103 ஸபாசதநமாதரை தொடககமான நாலு தநமாதரைகளும ஆகாசம தொடககமான நாலுபூதஙகளுககும காரயமாய, வாயுதொடககமான நாலுபூதஙகளுககும காரணமாயிருககு மெனறுஞ சொலலுவாாகள

அதாவது பூதாதியில நினறும சபததநமாதரை பிறககும, சபததநமாதரை யில நினறும ஆகாசம பிறககும ஆகாசததில நினறும ஸபாசதநமாதரை பிறக கும ஸபாசதநமாதரையில நினறும வாயு பிறககும வாயுவில நினறும ரூபதந மாதரை பிறககும ரூபதநமாதரையில நினறும தேஜஸஸு பிறககும தேஜஸஸில நினறும ரஸதநமாதரை பிறககும ரஸதநமாதரையில நினறும ஜலம பிறககும ஜலததில நினறும கநததநமாதரை பிறககும கநததநமாதரையில நினறும பருதிவி பிறககும எனறபடி

இநத கரமம ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணஸிததம பூாவகரமம புராணாநதர ஸிதத மெனறு சொலலுவாாகள அது சொலலவொணணாதிறே *அஷடௌ பரகருதயஷ ஷோடச விகாரா * எனறு ஆகாசாதி பூதஙகளைநதையும, இநதரியஙகளோபாதி கேவலம விகருதிகளாக சருதி சொலலுகையாலே ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணததிலே *ஆகா சஸது விகுாவாண ஸபாசமாதரம ஸஸாஜ ஹ * எனறு தொடஙகி ஸபாச தநமாதராதிகளுககுக காரணமாகச சொனன ஆகாசாதி பதாாததஙகளையும தநமாதர லக்ஷணமான பூதஙகளாக ஸ்ரீபராசரபகவானுககு விவக்ஷிதமெனறு நினைதது வயாகயாதாககள வயாகயாநம பணணி வைககையாலே ஆகையால ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணததிலும பூதாத தநமாதரோதபததி சாபதமாயத தோறறியிருந ததேயாகிலும வயாகயாந பரகரியையைப பாாததால தநமாதராத தநமாதரோத பததி எனறே கொளளவேணும பூதாத தநமாதரோத பததி பக்ஷததிலும *அஷடௌ பரகருதய ஷோடச விகாரா * எனறு சொலலுகிற ஷோடச விகாரஙக ளாகிறது பூதஙகளை யொழிய ஏகாதசேநதரியஙகளும சபதாதிகளைநதும எனறு தநமாதரஙகளுககு பூதஙகளோடு ஸவரூபபேதமினறியிலே அவஸதாபேதமாதர மாகையாலே *அஷடௌ பரகருதய * எனறு பரகருதி மஹதஹஙகாரஙகளையும ஆகாசாதிகளைநதையுஞ சொலலுகிறதெனறும சருதயவிரோதம நிாவஹிபபாாகள

இதுதான், ஸ்ரீ வேதவயாஸ பகவானாலே *அஷடௌ பரகருதய பரோகதா விகா ராசசாபி ஷோடச அத வயகதாநி ஸபதைவ பராஹுரதயாதமசிநதகா அவயக தஞச மஹாமசசைவ ததாஹஙகார ஏவ ச பருதிவீ வாயுராகாசமாபோ ஜயோதிசச பஞசமம, ஏதா பரகருதயஸதவஷடௌ விகாராநபி மே சருணு சரோதரம தவக சைவ சக்ஷுசச ஜிஹவா கராணஞச பஞசமம, வாக ச ஹஸதௌ ச பாதௌ ச பாயுா மேடரம ததைவச சபதஸபாசௌ ச ரூபஞச ரஸோ கநதஸததைவச, ஏதே விசேஷா ராஜேநதர மஹாபூதேஷு பஞசஸு தசேநதரியாணயதைதாநி ஸவி சேஷாணி மைதில மநஷ ஷோடசமிதயாஹுரதயாதமகதிசிநதகா * எனறு மோக்ஷதாமததிலே யாஜஞவலகயஜநக ஸமவாதததிலே சொலலபபடடது

அபபடியே யமஸமருதியிலும *மநோ புததிரஹஙகாரகாநிலாகநிஜலாநி பூ, ஏதா பரகருதயஸ தவஷடௌ விகாராஷ ஷோடசாபரே, சரோதராக்ஷிரஸநாக ராணதவக ச ஸஙகலப ஏவ ச சபதரூபரஸஸபாசகநத தவகபாணிபாயவ உபஸதபா தாவிதி ச விகாராஷஷோடச ஸமருதா * எனறு சொலலபபடடது இநத ஸமருதியில பரகருதிகளிலே பரிகணிககையாலும பரதமததிலே எடுககையாலும மநதவயதை யாலே மநஸஸெனறு பரதாநததவம சொலலபபடுகிறது

ஸஙகலபசபதததாலே ததகாரணமான மநஸஸு லக்ஷிககபபடுகிறதெனறு ஸுபாலோபநிஷத வயாகயாநததிலே சருதபரகாசிகாகாரராலே வயாககயாத மாயிறறு

இபபடி இதிஹாஸாதிகளிலே சொலலபபடுகையாலே *அஷடௌ பரகருதய * எனகிற சருதிககு பூதாத தநமாதர உதபததிபக்ஷததில விரோதாபாவம ஸுஸ பஷடம

தவசா பீஜமிவாவருதம எனகிற தருஷடாநத பலதததாலே தவககிலலாத பீஜததுககு அஙகுரசகதியிலலாதவோபாதி ஆவாரகததை யொழிநதபோது உததர காரயசகதியிலலையெனறு தோறறுகையாலும, காரணகுணததையொழிய உதத ரோததரவிசேஷஙகளில *ஆதயாதயஸய குணநேதாநாபநோதி ச பர பர * எனறு ஸவவிசேஷததுககுச சொலலுகிற குணநியமம கூடாமையாலும *ஆகாசம சபத மாதரநது ஸபாசமாதரம ஸமாவிசத ரூபம ததைவாவிசதசசபதஸபாசகுணவுபௌ சபத ஸபாசசச ரூபஞச ரஸமாதரம ஸமாவிசந, தஸமாத சதுாகுண ஹயாபோ விசேஷா சசேநதரியகரஹா * எனகிற புராணவசநஙகளினுடைய ஆநுகுணயததுக காகவும *தேபயஸதநமாதரேபயோ யதாஸஙகயமேகதவிதரி சது பஞசபயோ பூதாநயாகாசாநிலாநலஸலிலாவநிரூபாணி பஞச ஜாயநதே* எனறு இதில அதிக ருதஞன ஸாஙகய வாசஸபதி சொலலுகையாலும காரியோதபாதகஙகளான தததவங்கள் ஸவஸவகாரணவருதஙகளாயககொணடே உதபாதிககிறதெனறுசொலல வேணும எனறு தததவதரய விவரணததிலே ஆசசானபிளளை அருளிச செயகை யாலும *பரதாநததவமுதபூதம மஹாநதம ததஸமாவருணோத* *யதா பரதாநேந மஹாந மஹதா ஸ ததாவருத * *சபதமாதரம ததாகாசம பூதாதிஸ ஸஸமாவரு ணோத* ஆகாசம சபதமாதரநது ஸபாசமாதரம ஸமாவருணோத *ஸபாசமாத ரஸது வைவாயூரூபமாதரம ஸமாவருணோத* *ரஸமாதராணி சாமபாமஸி ரூப மாதரம ஸமாவருணோத* எனறு ஸ்ரீ பராசர பகவானாலே உகதமாகையாலும முனபுததை தநமாதரைகளோடு கூடிககொணடு உததரோததர தநமாதரைகள ஸவவிசேஷஙகளைப பிறபபிககையாலே எனறு இவா தாமே மேலே அருளிச செயகையாலும ஆவரணகரமஙகொளளவேணும

அபபடியே பூாவபாவநியமததைபபறற ஸபாசதநமாதராதிகளுககு ஸவஸவ விசேஷஙகளை உதபாதிககுமளவில ஸவஸவபூாவபூதஸஹாயதவமும கொளள வேணும அதாவது பூதாதியில நினறும சபதததநமாதரைபிறககும சபதததநமாத ரையை பூதாதி ஆவரிககும, இதில நினறும ஆகாசம பிறககும அநநதரம இநத

சபததநமாதரையில நினறும ஸபாசதநமாதரை பிறககும ஸபாசதநமாதரை யை சபததநமாதரை ஆவரிககும இபபடி சபததநமாதராவருதையாய ஆகா சததை ஸஹாயமாகவுடைததான ஸபாசதநமாதரையில நினறும வாயுபிறககும இநத ஸபாசதநமாதரையில நினறும ரூபதநமாதரை பிறககும ரூபதநமாதரையை ஸபாசதநமாதரையாவரிககும இபபடி ஸபாசதநமாதராவருதையாய வாயுவை ஸஹாயமாகவுடைததான ரூபதநமாதரையில நினறும தேஜஸஸு பிறககும இநத ரூபதநமாதரையில நினறும ரஸதநமாதரை பிறககும ரஸதநமாதரையை ரூபதந மாதரையாவரிககும இபபடி ரூபதநமாதராவருதையாய தேஜஸஸை ஸஹாயமாக வுடைததான ரஸதநமாதரையில நினறும அபபு பிறககும இநத ரஸதநமாதரை யில நினறும கநததநமாதரை பிறககும கநததநமாதரையை ரஸதநமாதரையா வரிககும இபபடி ரஸதநமாதராவருதையாய அபபை ஸஹாயமாகவுடைததான கநததநமாதரையில நினறும பருதிவி பிறககும எனகை சபததநமாதராவருத மாய ஆகாசததை ஸஹாயமாகவுடைததான ஸபாசதநமாதரததில நினறும வாயுபிறககுமெனறு தொடஙகிச சொனன விசேஷ உதபததியில கரமம பூதாத தநமாதர உதபததிபக்ஷத்துககும ஒககும பூாவபூாவபூதததில நினறும உததர உததர தநமாதர உதபததியாகிறவிது விசேஷம இது தததவதரயவிவரணததில ஆசசானபிளளை அருளிசசெயத கரமம

இஙஙனனறிககே தததவநிரூபணததிலே ஜீயரருளிச செயததும ஒரு கரம முணடு அதாவது பூதாதியில நினறும சபததநமாதரை பிறககும சபததநமாத ரையில நினறும அதினுடைய ஸதூலாவஸதையான ஆகாசம பிறககும சபததந மாதரததையும ஆகாசததையும பூதாதி ஆவரிககும இபபடி பூதாதயாவருதமாய ஸதூல ஆகாச ஸஹகருதமாயககொணடு விகருதமான சபததநமாதரததில நினறும ஸபாசதநமாதரமபிறககும அதில நினறும ஸபாசகுணகமான வாயு பிறககும அவையிரணடையும காரணமான சபததநமாதரையாவரிககும சபததநமாதராவ ருதமாய வாயுஸஹகருதமாய விகரிதத ஸபாசதநமாதரததில நினறும ரூபதந மாதரை பிறககும, அதில நினறும ரூபகுணகமானதேஜஸஸு பிறககும அவை யிரணடையும காரணமான ஸபாசதநமாதரை ஆவரிககும இததாலே ஆவருத மாய தேஜஸஸஹகருதமாய விகரிதத ரூபதநமாதரததில நினறும ரஸதநமாதரை பிறககும அதில நினறும ரஸகுணகமான ஜலம பிறககும அவையிரணடையும காரணமான ரூபதநமாதரம ஆவரிககும இததாலே ஆவருதமாய அமபஸஸஹக ருதமாயககொணடு விகரிதத ரஸதநமாதரததில நினறும கநததநமாதரம பிறககும அதில நினறும கநதகுணையான பருதிவி பிறககும அவையிரணடையும காரண மான ரஸதநமாதரம ஆவரிககும எனகை இதில முறபடட கரமததிலே ஸபாச தநமாதராதி சதுஷடயததுககு ஸவஸவவிசேஷ உதபாதநததில பூாவபூாவபூத ஸாஹாயயம சொலலபபடடது பிறபடட கரமததில பூாவ பூாவதநமாதரததுககு உததரோததர தநமாதர உதபாதநததில ஸவஸவவிசேஷ ஸாஹாயயம சொலலப படடது ஆகையால அநயோநய விரோதமிலலை

ஒரொனறில இரணடும அநுகதமேயாகிலும இரணடும அபேக்ஷிதமாகை யாலே ஆவரணகதநததிலும பூாவ பூாவதநமாதரம—உததரோததர தநமாத ரததையும தத்விசேஷததையும ஆவரிககும எனறு ஜீயரருளிச செயகையாலும ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணததிலே *(சபதமாதரம ததா காசம பூதாதிஸஸ ஸமாவருணோத) எனற விதுககு *(சபதமாதரம—சபததநமாதரம ததாகாசம ஸதூலாகாசஞ்ச ஸ பூதாதிராவருணோத ஏதேந பூாவ பூாவதநமாதரமுததரோததரதநமாதரம தத

விசேஷஞ்சாவ்ருணோதிதி தர்சிதம) என்று பிள்ளை எங்களாழ்வான் வ்யாக்க்யானம் பண்ணுகையாலும், தத்வத்ரய விவரணததில, தநமாத்ரத்துக்கு ஆவரணம் சொன்னவோபாதி தத் விசேஷததுககு ஆவரணம் சொல்லிற்றிலலையே யாகிலும் அது உபலக்ஷணமாமித்தனை. அல்லாதபோது, அவ்விடம்தன்னில பூதாத் தந்மாத்ரோத்பத்தி சொல்லவும் போகாது. ஆகையாலிரணடும் கொளளவேணும்

தத்வநிருபணத்தில், தந்மாத்ர தத்விசேஷங்களிரண்டுக்கும் ஆவரணம் சொல்லுகிறவளவில இரண்டையும் சேர்ததுப் பிடித்துச் சொல்லப்பட்டதேயாகிலும, விசேஷ உத்பத்திக்கு முன்பே தந்மாத்ரத்துக்கு ஆவரணம் கொள்ளவேணும் த்வக்கில்லாத பீஜத்துக்கு அங்குரசகதியிலலாதாப் போலே, ஆவாரகத்தை யொழிந்தபோது உததர கார்யசகதியில்லையென்னுமிடம் கீழே சொல்லப்பட்டதிறே. இப்படி பூததந்மாத்ர ஸ்ருஷ்டி சொலலுகிறவிடத்திலே ஆவரணக்ரமம்-வக்தவ்யமாயிருக்கச் செய்தேயும், அருளிசசெய்யாதொழிந்தது அபேக்ஷிதமலலாமையன்று ; ஸங்கோசேந உத்பத்திக்ரமததை அருளிசசெய்தாரித்தனை.

பெரியவாச்சான்பிள்ளையும் இப்படியிறே அருளிச்செய்தது (103)

104. ஆக, பூததந்மாத்ர உத்பத்திக்ரமம் அருளிச்செய்தார் கீழ் ; அதில் தந்மாத்ரங்கள்தான எவை ? என்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் ;

104. தந்மாத்ரங்களாவன-பூதங்களினுடைய ஸூக்ஷ்மாவஸ்தைகள்.

(தந்மாத்ரஙகளாவன—பூதங்களினுடைய ஸூக்ஷ்ம அவஸதைகள்) என்று. அதாவது-*தஸ்மிம் ஸ்தஸ்மிம்ஸது தநமாத்ரம் தேந தந்மாத்ரதா ஸ்ம்ருதா, தந்மாத்ராண்யவிசேஷாணி அவிசேஷாஸ் ததோஹிதே; ந சாந்தா நாபி கோராஸ்தே ந மூடாசசாவிசேஷிணஃ* என்று, சாந்தத்வ கோரத்வ மூடத்வ லக்ஷணமான விசேஷஙகளை யுடைததல்லாத சப்தாதிமாத்ரத்தை குணமாகவுடைத்தாயிருக்கிற ஆகாசாதிபூதஸூக்ஷ்மஙகள.

சாந்தத்வமாவது - அநுகூலவேதநீயத்வம் ; கோரத்வமாவது - ப்ரதிகூலவேதநீயத்வம் ; மூடத்வமாவது-உதாஸீநவேதநீயத்வம் அதில் ஸ்வபாவமே சாந்தங்களாயிருக்கும் பூமியும் ஜலமும் ; கோரஙகளாயிருக்கும் தேஜஸ்ஸும் வாயுவும் ; மூடமாயிருக்கும் ஆகாசம மேளநத்தாலே எல்லா பூதஙகளும், சாந்ததவ, கோரத்வ, மூடத்வங்களை உடையனவாயிருக்கும். தந்மாத்ரஙகளுக்கு இநத சாந்தத்வாதி விசேஷமில்லாமையாலே, அவை அவிசேஷங்களென்று சொலலப்படுகின்றன. ஆகையாலே, தந்மாத்ரங்களென்றும், அவிசேஷங்களென்றும் பர்யாயம். அதில் அபியுக்தரான யாதவப்ரகாசாதிகளும், *தந்மாத்ராண்யவிசேஷா இத்யநர்த்தாந்தரம், சாந்ததவ கோரத்வ மூடத்வமிதி த்ரயோ விசேஷாஸ்த்ரைகுண்யாத்மாநஸ்தேஷாமநுத்பவாத் ஸூக்ஷமமாகாச மவிசேஷ லக்ஷணம் பவதி, தேந சப்த தந்மாத்ர முச்யதே. ஏவம் ஸூக்ஷமோ வாயுஸ் ஸூக்ஷ்மம் தேஜஸ் ஸூக்ஷ்மா ஆபஸ் ஸூக்ஷ்மா ப்ருதிவீ* என்று சொல்லிவைத்தார்கள்.

ஆக, த்ரிவித அஹங்காரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, ஸாத்விக அஹங்காரத்தில் நின்றும் ஏகாதச இந்த்ரியங்களும், தாமஸ அஹங்காரத்தில் நினறும் பூததந்மாத்ரஙகளும உத்பந்நமாம் கரமம் சொல்லி நின்றது. . . (104)

105. இனி, ராஜஸ அஹங்காரத்தினுடைய கார்யம் சொல்லுகிறது ; (மற்றையிரணடு அஹங்காரமும் என்று தொடங்கி,

105 மறறை இரணடஹஙகாரமும ஸவகாரயஙகளைப பிறபபிககும போது, ராஜஸாஹஙகாரம ஸஹகாரியாயிருககும

அதாவது ஸாததவிக தாமஸ அஹஙகாரஙகளிரணடும ஸவகாரயஙகளை உத பாதிககுமபோது பீஜததினுடைய அஙகுரததுககு ஜலம போலவும அகநியினுடைய ஜவலநததுககு வாயு போலவும ராஜஸ அஹஙகாரம ஸஹகாரியாயிருககுமெனகை

இது ஸஹகாரிககையாவது *ரஜ பரவாததகம ததர* எனகிறபடியே, இவறறில இநதிரிய ஹேதுவான ஸதவ அமசததுககும பூதஹேதுவான தமோமசத துககும சலஸவபாவமான ரஜஸஸு பரேரகமாயக கொணடு பரவாததிபபிககை (105)

106 இபபடி ஸாததவிக தாமஸ அஹஙகாரஙகளுககு ஸாதாரண ஸஹகாரியை அருளிசசெயதார கீழ அநநதரம ஸாததவிக அஹஙகாரததுககு அஸாதாரணமா யிருபபன சில ஸஹகாரிவிசேஷஙகளை அருளிசசெயகிறார (ஸாததவிக அஹஙகாரம) எனறு தொடஙகி

106 ஸாததவிகாஹஙகாரம சபததநமாதராதிபஞசகததையும அடைவே ஸஹகாரியாயக கொணடு சரோதராதி ஜ்ஞாநேந திரியஙகளைநதையும ஸருஷடிககும ததஸஹகருதமாயக கொணடு வாகாதிகாமேநதரியஙகளைநதையும ஸருஷடிககும இவறறையொழியத தானே மநஸஸை ஸருஷடிககுமெனறும சொலலுவாகள

அதாவது ஸாததவிக அஹஙகாரம இநதரியஙகளை ஸருஷடிககுமளவில இவறறினுடைய விஷயபரதிநியமததுககாக சபததநமாதரததை ஸஹகாரியாகக கொணடு சரோதரததையும ஸபாசதநமாதரததை ஸஹகாரியாகக கொணடு தவக இநதரியததையும ரூபதநமாதரததை ஸஹகாரியாகக கொணடு சக்ஷுஸ ஸையும ரஸதநமாதரததை ஸஹகாரியாககொணடு ஜிஹவையையும, கநததந மாதரததை ஸஹகாரியாககொணடு கராணேநதரியததையும ஸருஷடிககும இபபடி சபததநமாதராதி பஞசகததையும அடைவே ஸஹகாரியாகக கொணடு சரோதராதி ஜ்ஞாநேநதரியஙகளைநதையும ஸருஷடிததவநநதரம சரோதர கராஹயமான சபதவிஷயமாயும தவகிநதரிய கராஹயமான ஸபாசவிஷயமாயும சக்ஷுா கராஹயமான ரூபததில பரவருததிஹேதுவாயும ரஸநாவிஷயரஸ ஆசரய மான ஜலததினுடைய நிஸஸரண ஹேதுவாயும கராணவிஷய கநதாசரய பருதிவி அமசமான அநநாதிகளில ருஜீஷோதஸாஜநஹேதுவாயும இபபடி ஜ்ஞாநேநதரிய பஞசகசேஷமாயககொணடு சபதாதிபஞசகததையும ஒடடியிருககும காமேநதரிய பஞசகததை ஸருஷடிககுமளவில, சரோதரஸஹகருதமாயககொணடு வாககையும தவக ஸஹகருதமாயக கொணடு பாணியையும சக்ஷுஸஸஹகருதமாயக கொணடு பாததையும ஜிஹவா ஸஹகருதமாயக கொணடு உபஸததையும கராணஸஹ கருதமாயககொணடு பாயுவையும ஸருஷடிதது ஜ்ஞாநேநதரியஙகளுககும காமேந தரியஙகளுககும ஸஹகாரியாய உபயாதமகமான மநஸஸை ஸஹகாரி நிரபேக்ஷ மாகத தானே ஸருஷடிககுமெனறு தததவிததுககள சொலலுவாகள எனகை

இதுதனனை ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண வயாககயாநததிலே, *அயமதரேநதரியஸருஷடி கரம வைகாரிகாஹஙகாராத கரமேண சபததநமாதராதி பஞசகஸஹாயாத கரமேண சரோதராதி ஜ்ஞாநேநதரிய பஞசகஸய ஸருஷடிஃ, தஸமாதேவ தத ஸஹாயாத் வாகாதி காமேநதரியபஞசகஸய அஸஹாயாதது தஸமாந மநஸஸ ஸ்ருஷடிரிதி* எனறு பிளளை எஙகளாழவானுமருளிசசெயதார (106)

107 அநந்தரம் இப்படி தாமருளிச்செய்த இந்த்ரிய உத்பத்தி க்ரமத்துக்கு விரோதிபக்ஷத்தை நிரஸிக்கைக்காக அத்தையுத்க்ஷேபிக்கிறார்

107 சிலர் இந்த்ரியங்களிலே சிலவற்றை பூதகார்ய மென்றார்கள்

(சிலர் இந்த்ரியங்களிலே சிலவற்றை பூதகார்யமென்றார்கள்) என்று அவர்க ளாகிறார் க்ராணாதிகளான இந்த்ரியங்களை ப்ருதிவ்யாதி பூதகார்யமாகவே கொள்ளும் நையாயிகாதிகள் அவர்கள் தாம் ஆநுமாநிகராகையாலே அநுமாநத்தாலேயிறே அர்த்தத்தை ஸாதிப்பது (107)

108 அத்தை காலாத்யயாபதேசத்தாலே தூஷிக்கிறார்

108 அது சாஸ்த்ரவிருத்தம்

(அது சாஸ்த்ரவிருத்தம்) என்று அதாவது இந்த்ரியங்களை பூதகார்ய மென்று சொல்லுவது இவற்றை ஆஹங்காரிகங்களாகச் சொல்லுகிற இதிஹாஸ புராணாதிகளுக்கு விருத்தமென்கை (108)

109 அதுவென்? மோக்ஷதர்மத்திலே, *சப்த ச்ரோத்ரம் ததா காதித்ரயமாகாச ஸம்பவம் வாயோ ஸ்பர்சம் ததா சேஷ்டா த்வக் சைவ த்ரிதயம் ஸ்ம்ருதம் ரூபம் சக்ஷுஸ் ததா வ்யக்திஸ்த்ரிதயம் தைஜ உச்யதே ரஸ கலேதச்ச ஜிஹ்வா ச த்ரயோ ஜலகுணா ஸ்ம்ருதா, க்ராணம் க்ரேயம் சரீரஞ்ச தே து பூமிகுணா ஸ்ம்ருதா * என்று சொல்லுகையாலே இதிஹாஸாதிகள் தன்னிலேயும் இந்த்ரியங்களுக்கு பௌதிகத்வம் சொல்லப்படுகையால் பூதங்கள் இவற்றுக்குக் காரணமாகவேணுமே என்ன

109 பூதங்கள் ஆப்யாயகங்களித்தனை

(பூதங்கள் ஆப்யாயகங்களித்தனை) என்கிறார் அதாவது இதிஹாஸாதிகளில் இந்த்ரியங்களுக்குச் சொன்ன பௌதிகத்வம் பூதங்களாலுண்டான ஆப்யாயநமாத்ரத்தைப் பற்றவாகையாலே இந்த்ரியங்களுக்கு பூதங்கள் ஆப்யாயகங்களித்தனை காரணங்களன்றென்கை

ஆப்யாயகத்வமாவது போஷகத்வம் இன்னமும் அஹங்காரத்தை இந்த்ரியங்களுக்கு நிமித்தகாரணமாகவும் பூதங்களை இவற்றுக்கு உபாதாநகாரணமாகவும் சொல்லுகிறதொரு குத்ருஷ்டிமதமுண்டிறே *அஹங்காரஸ்யேந்த்ரியாணி ப்ரதி நிமித்தத்வமேவ பூதாநாமேவஉபாதாநத்வம் அந்நமயம் ஹி ஸோம்ய மந ஆபோமய ப்ராணஸ்தேஜோமயீ வாக இதி ச்ருதேரிதி கேசித்தாஹு தத்யுக்தம் அஹங்காரஸ்யைவோபாதாநத்வேபி பூதாநாமாப்யாயகத்வேநாபி ததா நிர்தேசோபபத்தே * என்று பிள்ளை எங்களாழ்வானெடுத்துக் கழித்தது அதுவும் (இந்த்ரியங்களிலே சிலவற்றை) என்று தொடங்கி இவரருளிச் செய்த க்ரமந்தன் னாலே ப்ரதிக்ஷிப்தம் அப்போதைக்கு (அது சாஸ்த்ர விருத்தம்) என்றது *ஏகா தசம் மநச்சாத்ர தேவா வைகாரிகாஸ் ஸ்ம்ருதா * இத்யாதிகளாலே இவற்றை ஸாத்விக அஹங்கார கார்யமாகவே சொல்லுகிற புராணாதிகளுக்கு விருத்த மென்கை

புராணாதிகளைப் பற்ற *அந்நமயம் ஹி ஸோம்ய மந * இத்யாதி ச்ருதிக்கு ப்ராபல்யமுண்டேயாகிலும் *இதிஹாஸபுராணாப்யாம் வேதம் ஸமுபப்ருமஹயேத்* என்கையாலே உபப்ருமஹணாநுகூலமாக அதுக்கு அர்த்தம் கொள்ளவேணுமென்று கருத்து

ஆனால உபபருமஹணஙகள தனனிலேயும பௌதிகதவம சொலலுகை யாலே இவறறுககு பூதஙகள காரணமாயனறோ தோறறுகிறது எனன (பூதஙகள ஆபயாயகஙகளிததனை) எனறு நிரவாஹம

கராணுதிகளான இநதரியஙகளுககு பருதிவயாதி பூதஙகளாலுணடான ஆப யாயநம சருதிஸமருதிகளிலே பரஸிததம இதுதான ஸ்வபாலோபநிஷத வயாகயா நததிலே, *கராணுதீநாமிநதரியாணும ஹி பருதிவ்யாதிபூதைராபயாயநம சருதி ஸமருதிஷு பரஸிததம அநநமயம ஹி ஸோமய மந ஆபோமய பராணஸ தேஜோமயீ வாக சரோதரம நபோ கராணமுகதம பருதிவயா இதயாரபய வாயவாதமகம ஸபாசநமாமநநதி நபே சரோதரஞச தநமயம இதயாதிஷு* எனறு சருதபரகாசிகாகாராலே அபிஹிதமாயிறறு

இபபடி இநதரியஙகளுககு பூதஙகள எபபோதும ஆபயாயகஙகளாயிருககு மெனனுமிடம மோக்ஷதாமததிலே பருகு பரதவாஜ ஸமவாதததிலே. *ஆபயாயநதே ச தே நிதயம தாதவஸ தைஸது பஞசபிঃ* எனறு ஸ்வயகதமாகச சொலலப படடது ஆகையால பூதஙகள இநதரியஙகளுககு ஆபயாயகஙகளிததனை காரணஙக ளனறு எனறதாயிறறு (109)

110 ஆக இபபடி மஹதாதிபதாாததஙகளினுடைய உதபததிகரமம அருளிச செயதாராய நினறூா கீழ இவறறைக கொணடு ஈசவரன அணடஸருஷடயாதி களைப பணணுமபடியை அருளிசசெயகிறூா மேல

110 இவை கூடினலலலது காாயகரமலலாமையாலே, மணணை யும மணலையும நீரையும சோதது ஒரு தரவயமாககிச சுவரிடுவாரைபபோலே ஈசவரன இவறறையெலலாம தன னிலே சோதது ஒரணட மாககி அதுககுளளே சதுாமுகனை ஸருஷடிததருளும

(இவை கூடினலலலது காாயகரமலலாமையாலே) எனறு அதாவது *(நாநாவ்ாயா பருதகபூதாஸ ததஸ தே ஸமஹதிம விநா, நாசகநுவந பரஜாஸ ஸரஷடுமஸமாக மயகருதஸநச) எனகிறபடியே சாநததவ கோரதவ மூடதவஙகளாலே நாநாசக தியுகதஙகளாய பருதகபூதஙகளாயிருககிற இமமஹதாதிபதாாததஙகள பரஸபர ஸமஹதமானலலலது அணடரூபமான காாயததை உதபாதிககமாடடாமையாலே எனகை

(மணணையும மணலையும நரையும சோதது ஒருதரவயமாககிச சுவரிடு வாரைப போலே) அதாவது பருதக வீாயஙகளாய, பருதகஸததிதஙகளாயிருககிற மருத ஸிகதாஸலிலஙகளை அநயோநயம சோதது ததஸமுதாயாதமகமானதொரு தரவயமாககி பிததிரூபமானதொரு காாயததை நிரமிபபாரைப போலே எனகை

(ஈசவரன இவறறையெலலாம தனனிலே சோதது ஒரணடமாககி) அதாவது ஜகதஸரஷடாவான ஈசவரன *(ஸமேதயாநயோநயஸமயோகம பரஸபரஸமாச ரயா , ஏகஸஙகாதலக்ஷயாசச ஸமபராபயைகயமசேஷத மஹதாதயோ விசேஷாந தா ஹயணடமுதபாதயநதிதே) எனகிறபடியே இவறறையெலலாம அநயோநயம ஸமஹதமாககி இவறறாலே அணடஸருஷடியைப பணணியெனகை இவவணடததுக குளளே மஹதாதிகாாயஙகளை யடையக காணகையாலே மஹதாதிபதாாததஙக ளெலலாவறறையும சோதது அணடஸருஷடியைப பணணின னெனனுமிடம ஸ்வயகதம ஆகையாலே *பூதேபயோணடம மஹாபுததே பருஹததததுதகேசயம) எனறு பூதஙகளில நினறும அணடம உதபநநமாம அது உதகததிலே கிடக்கு

மென்று சொன்னதும் *(அப ஏவ ஸஸர்ஜாதெள தாஸு வீர்யமபாஸ்ருஜத் தததண்டமபவத்தைமம் ஸஹஸ்ராம்சுஸமப்ரபம்) என்று அப்புக்களில் நின்றும் அண்டம் உத்பந்நமாமென்று மநுபகவான் சொன்னதும் பூதாந்தரத்துக்கும் உப லக்ஷணம் அதாவது பூர்வபூதாமசங்களோடே ஸமஸ்ருஷ்டமுமாய் பருதிவியும் தனக்குள்ளே கரைந்துகிடக்கிற ஜலத்தில் நின்றும் உத்பந்நமாய் அதிலே கிடக்கு மென்றபடி

இப்படி அண்டஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணும்படியை அருளிச் செய்து அநந்தரம் இந்த பாஹ்யமான பூதங்கள் ஆந்தரமான ஆகாசாதிகளாய் பரிணமித்த பின்பு அவற்றைக் கொண்டு லோகவிபாகங்களைப் பண்ணுகைக்காகவும் அந்த லோகங் களில் தேவாதிஜீவவிபாகங்களைப் பண்ணுகைக்காகவும் இவ்வண்டத்துக்குள்ளே பத்தாதம ஸமஸ்டிபூதனான ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்தருளும்படியை அருளிச் செய் கிறார் (அதுக்குள்ளே சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தருளும்) என்று சதுர்முகனுக்கு பத்தாதம ஸமஷ்டிபாவமாவது இவ்வண்டத்துக்கு வேண்டும் கர்மவசயசேதனர் இவன் சரீரத்திலே உண்டாயக் கிடக்கை இப்படி சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்து இனிமே லுண்டான ஸ்ருஷ்டியெல்லாம் ஸ்தவாரகமாகநின்று செய்வதாகவிறே (110)

111 அதுதன்னை தர்சிப்பிக்கைக்காக ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டியிலும் வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டி யிலும் ஸர்வேச்வரன் செய்யும் க்ரமத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல்

111 அண்டத்தையும் அண்டகாரணங்களையும் தானேயுண்டா க்கும் அண்டத்துக்குட்பட்ட வஸ்துக்களை சேதநாக்கு அந் தர்யாமியாய்நின்று உண்டாக்கும்

(அண்டத்தையும் அண்டகாரணங்களையும் தானே யுண்டாக்கும்) அதாவது ஸமுதாயகார்யமான அண்டத்தையும் தத்காரணமான மஹதாதி பதார்த்தங் களையும் ஸத்யஸங்கல்பனான தன்னுடைய அவயவஹித ஸங்கல்பத்தாலே உண்டாக்கும் என்கை *ஸோபித்யாய சரீராத் ஸ்வாத் ஸிஸ்ருக்ஷுர்விவிதா ப்ரஜா அப ஏவ ஸஸர்ஜாதெள தாஸு வீர்யமபாஸ்ருஜத் தததண்டமபவத்தைமம் ஸஹஸ்ராம் சுஸமப்ரபம்) என்னக்கடவதிறே

(அண்டத்துக்கு உட்பட்ட வஸ்துக்களை சேதநாக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று உண்டாக்கும்) அதாவது சதுர் முகாதி சேதநருடைய ஹ்ருதயங்களிலேயிருந்து, *(ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்டோ மத்த ஸ்மருதிர் ஜ்ஞாநமபோஹ நஞ்ச) என்று, ஸங்கல்ப ஜ்ஞாநாதிகளை ஜநிப்பித்துக்கொண்டு அண்டாந்தர வர்த்திகளான ஸகல பதார்த்தங்களையும் ஸ்ருஷ்டிக்குமென்கை *(யத்கிஞ்சித் ஸ்ருஜ்யதே யேந ஸத்வஜா தேந வை த்விஜ ! தஸ்ய ஸ்ருஜ்யஸ்ய ஸம்ஸெள தத ஸர்வம் வை ஹரேஸ் தநு) என்று, ஈச்வரன் ஸகலகர்த்ரு சரீரியாயக்கொண்டு ஸகல கார்யங்களையும் ஸ்ருஷ்டிக்கும் என்னக்கடவதிறே (111)

112 (ஈச்வரன் இவற்றையெல்லாம் தன்னிலே சேர்த்து ஓரண்டமாக்கி) என்று ஸர்வேச்வரன் மஹதாதிபதார்த்தங்களைச் சேர்த்து அண்டஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணு மென்னும் இவ்வளவிறே கீழருளிச் செய்தது இப்போது அந்த அண்ட பஹுத் வத்தையும் அவற்றினுடைய கட்டளையிருக்கும்படியையும் அவைதான் ஸர்வேச் வரனுக்கு இன்ன விநியோகத்துக்கு உறுப்பென்னுமத்தையும் அவற்றினுடைய பரிணமப்ரகாரத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் (அண்டங்கள்தான்) என்றுதொடங்கி

112 அணடஙகளதான அநேகஙகளாய, பதினலு லோகஙகளோடே கூடி ஒனறுககொனறு பதிறறுமடஙகான ஏழாவரணஙகளாலும சூழபபடடு, ஈசவரனுககு கரீடாகநதுக ஸததாநீயஙகளாய, ஜலபுதபுதமபோலே ஏககாலததிலே ஸருஷடஙகளாயிருககும

(அணடஙகளதான அநேகஙகளாய) *அணடாநாம து ஸஹஸராணும ஸஹஸராணயயுதாநி ச, ஈதருசாநாம ததா தத்ர கோடி கோடிசதாநி ச* எனனக கடவதிறே (பதினலு லோகஙகளோடே கூடி) பதினலுலோகஙகளாவன கீழில அணடகடாஹலததுககுமேல எணபததுமூனறு நூறுயிரததைமபதினுயிரம யோஜநம உயர்த்தியுடைத்தான கர்ப்போதகத்தின்மேலே *ஸபததிஸது ஸஹஸராணும தவிஜோசசராயோபி கதயதே தசஸாஹஸரமேகைகம பாதாளம முநிஸததம அதலம விதலஞசைவ நிதலஞச கபஸதிமத மஹாககயம ஸுதலஞசாகாயம பாதாளஞ சைவ ஸபதமம* எனகிறபடியே ஒரொனறு பதினலாயிரம யோஜநத தளவு உயாததியையும பரபபையுமுடைததாய, தைதய தாநவ பநநக ஸுபாணுதி கள் வர்த்திககும தேசமாய *சுகலகருஷணருண பீதாச சாககராச சைலகாஞசநா பூமயோ யதர மைதரேய வரபராஸாத சோபிதா * எனகிறபடியே சுகலஙகளாயும கருஷணஙகளாயும அருணஙகளாயும பீதஙகளாயும வாலுகாமயமான சாககரா ரூபஙகளாயும சைலரூபமாயும பொனனுமிருககிற ஸதலவிசேஷஙகளை யுடைய வையாய விலக்ஷணமான மாளிகைகளாலேயும பராஸாததோரணஙகளாலேயும அலஙகருதமாய ஸவாகாதிகளிலுங காடடில நிரதிசயபோகயமாய அதலமெனறும விதலமெனறும நிதலமெனறும கபஸதிமததெனறு சொலலபபடட தலாதல மெனறும மஹாதலமெனறும, ஸுதலமெனறும, பாதாளமெனறும பேரையுடைத தான அதோலோகஙகளேழும இதுககுமேல எழுபதினுயிரம யோஜநமகலததை உடைததாய ஸபததவீபஸாகரபாவதாதி விசிஷடமாய பாதசாரிகளான மநுஷ யாதிகள வாததிககும தேசமாய பதமாகாரமான பூலோகமும பூலோகததுககு மேல ஆதிதயனுககுக கீழ நூறுயிரம் யோஜநததளவு உயாததியையுடைததாய கநதாவாதிகள வாததிககும தேசமான புவாலோகமும ஆதிதயனுககு மேல தருவனுககுக கீழ பதினலுஆயிரம யோஜநததளவு உயாததியை யுடைததாய ஸாதிகாரரான கரஹ நக்ஷதர இநதராதிகள வாததிககும தேசமான ஸவாலோக மும தருவனுககுமேல ஒருகோடி யோஜநததளவு உயாததியை யுடைததாய, *விநிவருத்தாதிகாராஸ்து மஹாலோகநிவாஸிந * எனறு நிவருதத அதிகாரராய, அதிகார அபேக்ஷரான இநதராதிகள வாததிககும தேசமான மஹாலோகமும அநத மஹாலோகததுககு மேல இரணடுகோடியோஜநததளவு உயாததியையுடைததாய ப்ரஹ்மபுத்ராகளான ஸநகாதி பரமயோகிகள வாததிககும தேசமான ஜநாலோக மும ஜநாலோகததுககுமேல எடடுகோடி யோஜநததளவு உயாததியையுடைதகாய, வைராஜாக்க்யரான ப்ரஜாபதிகள வாததிககும தேசமான தபோலோகமும, தபோ லோகததுககுமேல நாறபததெடடுகோடி யோஜநததளவு உயாததியையுடைத்தாய் *தேஷாமேஷாம கேசந பரஹ்மலோகா ருத்ரஸ்யாந்யே ஸநதி தததரைவ லோகா * விஷணோரநயே ஸநதி லோகா விசாலாஸ தாமஸதாநலோகான தாநுபாஸய வரஜநதி* எனகிறபடியே பரஹம விஷணு சிவாகளும அவாகளை உபாஸிதது தத பராபதிபணணினவாகளும வர்த்திக்கும தேசமான ஸத்யலோகமும ஆக ஊாத் வாத கடாஹஙகளுககு நடுவு அறுபதுகோடியோஜநம அணடோச்சராயமாயிருககும ஐமபதுகோடி யோஜநம அண்டோசசராயமெனபாருமுணடு அதில *ஸூாயாணட கோளயோாமதயே கோடயஸஸயு பஞசவிமசதி * எனகிற சுகரவசநததினபடியே ஸூாயனுககு மேல இருபததஞசுகோடியும கீழ இருபததஞசுகோடியுமாயிருககும

இபபடியிருநதுளள சதுாதசபுவநஙகளோடே கூடி, (ஒனறுககொனறு பதிறறு மடஙகான ஏழு ஆவரணஙகளாலும சூழபபடடு) அதாவது கீழசசொனன பதினாலு லோகததையும *ஏததணடகடாஹேந திரசசோாதவமதஸததா கபிததஸய யதா பீஜம ஸாவதோ வை ஸமாவருதம* எனகிறபடியே, உளவாயில விளாமசசதையை விளாவோடு எஙகுமொகக ஆவரிககுமாபோலே *கோடியோஜநமாநஸது கடாஹஸ ஸமவயவஸததித * எனறு கோடி யோஜநமெடுபபமவகாசதயா உகதமானபடியே அணடகடாஹம ஆவரிதது நிறகும ஸாணடகடாஹமான இவவணடம *தசோதத ரேண பயஸா மைதரேயாணடஞச ததவருதம* எனகிறபடியே தனனில பதிறறு மடஙகு பரநதிருககிற ஜலத ரவததாலே ஆவருதமாயிருககும *பஞசாசதகோடி விஸதாரா ஸேயமுாவீ மஹாமுநே ஸஹைவாணடகடாஹேந ஸதவீபாபதிமஹீ தாரா* எனறு, ஸாணடகடாஹமான பூமணடலம பஞசாசதகோடி விஸதாரமாகச சொலலுவாரும *பூமணடலம து சதகோடி விஸதாரம ஸாணடகடாஹம* எனறு வாராஹபுராணததிலே சொலலுகையாலும இபபடி ஸகாநதபுராணததிலே சிவ ரஹஸயததிலே பரககச் சொல்லுகையாலும மேருவைச் சுறறும் பஞசாசதகோடி விஸதாரததைக கொணடு பூமியை சதகோடி விஸதாரமாகச சொலலுவாருமா யிருககும இதில இரணடததொரு மாயாதையைத தளமாககி அதில பதிறறு மடஙகு பெருதத ஜலததவததாலே ஆவருதமாயிருககும எனறபடி

அணடகடாஹததைப பறற பதிறறுமடஙகு பெருதத ஜலததவததாலே ஆவருதமெனபாருமுணடு இபபடி தசோததரமாயக கொணடு ஜலததவததை தேஜஸததவம ஆவரிககும அபபடி அததை வாயுததவம ஆவரிககும வாயுவை ஆகாசம ஆவரிககும ஆகாசததை அஹஙகாரம ஆவரிககும அஹஙகாரததை மஹதததவம ஆவரிககும அநத மஹதததவததை அவயகதம ஆவரிககும *தத நநதமஸஙகயாதபரமாணம* எனறு அபரிமிதபரமாணமான அவயகதததுககு ஆவர ணதவ பரயுகதமான தசோததரதவம கூடுமபடி யெஙஙனே? எனனில ஆயிரததிலே பததுமுணடாமாபோலே அபரிமிதஸஙகயையிலே அதுவுமுணடாகையாலே கூடும

வாரிவஹநயநிலாகாசைஸ ததோ பூதாதிநா பஹி வருதம தசகுணைரண டம பூதாதிாமஹதா ததா அவயகதேநாவருதோ பரஹமந தைஸஸாவைஸ ஸஹிதோ மஹாந ஏபிராவரணைரணடம ஸபதபி பராகருதைா வருதம எனகிற படியே இபபடி தசோததரஙகளான ஸபத ஆவரணஙகளாலும சூழபபடடு ஈசவர னுககு கரீடாகநதுகஸததாநீயஙகளாய) அதாவது கரீடாபரனான பாலனுககு கரீட நகஙகளபோலே, கரீடாரஸாநுபூஷவான ஈசவரனுககு லீலோபகரணஙகளா யிருககை *ஹரே விஹரஸிகரீடாகநதுகைரிவ ஜநதுபி * எனறும (மோததே பகவாந பூதைா பால கரீடநகைரிவ) எனறும சொலலுகிறபடியே ஈசவரனுககு விபூதியாக லீலோபகரணமாயிறே இருபபது

(ஜலபுதபுதமபோலே ஏககாலததிலே ஸருஸடஙகளா யிருககும) அதாவது இவவணடஙகளை ஈசவரன ஸருஸடிககுமளவில ஓரொரு படையாக இடடு அக மெடுககுமா போலே கரமததிலே பரிணமிககையனறியே *ந கரமேண விவருததம தத ஜலபுதபுதவத ஸமம* எனகிறபடியே நீாககுமிழிபோலே யொருககாலே உதபந நஙகளாமெனகையும அநேக ஜலபுதபுதஙகா ஏககாலததிலே யுதபநநஙகளாமா போலே *ஏககாலேந ஸருஜயநதே* எனகிறபடியே ஸகல அணடஙகளும ஏககாலத திலே உதபநநஙகளாமெனகையும

ஆக (அணடஙகளதான அநேகஙகள) எனனுமிடமும அவைதான எலலா மொனறு போலே யிருககும எனனுமிடமும சொலலிறறுயிறறு (112)

113 பூதபஞசகஙகளுககும தனிததனியே விநியோகஙகளை தாசிபபிககிறூா

113 பூதஙகளில ஆகாசமவகாசஹேது, வாயு வஹநாதி ஹேது தேஜஸஸு பசநாதி ஹேது, ஜலம ஸேசந பிணடீகரணாதிஹேது, பருதிவி தாரணாதிஹேது எனபாகள

(பூதஙகளில ஆகாசம அவகாசஹேது) அதாவது ஸகல பதாாததஙகளுககும ஸதிதி கமநாதிகளுககு இடஙகொடுததுக கொணடிருககிறவிது ஆகாசததுககு விநியோகமெனகை *அஸய தேஹஸய வியதோ லாகவம ஸௌக்ஷமயமேவ ச சபத சரோதரம பலம பரஹமந ஸுஷிரதவம விவிகததா* எனறு இதுககு அநேக விநியோகஙகளுணடாயிருகக இதொனறையும அருளிசசெயதது இதினுடையபராாநயததைபபறற இதுதான மறறையவறறுககும உபலக்ஷணம

(வாயு வஹநாதிஹேது) வஹநம வஹிககை ஆதிசபதததாலே வயூஹநசேஷடாதிகளைச சொலலுகிறது இதுதான *வாயோஸஸபாசேநதரியஞசேஷடாம காாககசயம ஸபாசமேவ ச, வயூஹநம வஹநம தேஹஸ ஸவீகரோதி ஸதுததம* எனறு சொலலபபடடதிறே

(தேஜஸஸு பசநாதிஹேது) பசநமாவது பாகம பணணுகை ஆதிசபதததாலே ஔஷணய பரகாசாதிகளைச சொலலுகிறது இதுவும *அகநேரௌஷணயம பரகாசதவம ரூபேநதரியமமாஷணம ஸநதாபசௌாய தைக்ஷணயாநி வாணம பசந சகதிாம ஆததே ஸஹஸா தேஹஸ ஸாஹஸஞச தவிஜாஷப* எனறு கதிதமாயிறறு

(ஜலம ஸேசநபிணடீகரணாதிஹேது) ஸேசநமாவது நனைககை பிணடீகரணமாவது திரடடுகை ஆதிசபதததாலே சைதய மாாதவாதிகளைச சொலலுகிறது இதுவும *அதபயச சைதயம ஸமாததே ஸநிகததவம ரஸநேநதரியம பரஸாதம மாாதவம பிணடீகரணம கலேதநஞச வை* எனறு அபிஹிதமாயிறறு

(பருதிவி தாரணாதி ஹேது, எனபாகள) தாரணம தரிககை ஆதிசபதததாலே மூாததிமததவ குருதவாதிகளைச சொலலுகிறது *பூமோ கநத குணம கராணம கரிமாணஞச தாரணம, மூாததிமததவம ஸஹிஷணுதவம ஸவீகரோதி யதாததம* எனறு இதுவும வயாஹருதமாயிறறு எனபாகள எனறது ததவிதுக கள சொலலுவாகள எனறபடி (113)

114 இனி ஏகாதச இநதரியஙகளுடைய வருததிபேதததை அருளிச செயகிறூா மேல

114 சரோதராதி ஜஞாநேநதரியஙகளைநதுககும அடைவே சபதாதிகளைநதையும கரஹிககை தொழில, வாகாதிகாமேநதரியஙகளைநதுககும விஸாக சிலபகதயுகதிகள தொழில மநஸஸு இவையிததனைககும பொது

(சரோதராதி) இதயாதி சரோதரததுககு சபத கரஹணமும தவகிநதரியததுககு ஸபாசகரஹணமும சக்ஷுஸஸுககு ரூபகரஹணமும ஜிஹவைககு ரஸகரஹணமுமகராணததுககு கநதகரஹணமும தொழில *தவக சக்ஷுா நாஸிகா ஜிஹவா சரோதரமதர து பஞசமம சபதாதீநா மவாபதயாததம புததியுகதாநி வை தவிஜ* எனனககடவதிறே இநத சலோகததில இநதரியஙகளை வயுதகரமமாக எடுககையாலே இனனததுககு இனனது விஷயமெனகிற நியமம நயாயஙகொணடு நிசசயிககவேணும ஜஞாநேநதரியஙகளுககு சபதாதிகளை கரஹிககை தொழிலெனனும இவவளவே பரகாசிபபது

(வாகாதி) இதயாதி இபபடி வயுதகரமமாக அருளிச செயதது வாகயஸவா ரஸயததுககாக இததால வாககுககு உகதியும, பாணிககு சிலபமும பாதததுககு கதியும உபஸததபாயுககளுககு ஜலமலவிஸாஜநமும தொழிலெனகை *பாயூபஸத தௌ கரௌ பாதௌ வாக ச மைதரேய பஞசமீ, விஸாகசிலபகதயுகதிகாம தேஷாஞச கதயதே* எனனக கடவதிறே

(மநஸஸு இவையிததனைககும பொது) அதாவது ஜஞாநேநதரியஙகள ஸவஸவ விஷயஙகளை கரஹிககுமபோதும காமேநதரியஙகள ஸவஸவகாமஙகளைப பணணும போதும மநஸஸஹகாரம வேணடுகையாலே உபயாதமகமான மநஸஸு இவையிததனைககும ஸாதாரணமா யிருககுமெனகை (114)

115 ஜஞாநேநதரியஙகளுககு விஷயஙகளாகச சொலலபபடட சபதாதிகள ஐந தும ஆகாசாதிகளுககு பரதிநியத குணஙகளாயிருககுமபடியை அருளிசசெயகிறார

115 ஆகாசாதி பூதஙகளுககு, அடைவே சபதாதிகள குணஙகளாயிருககும

(ஆகாசாதி பூதஙகளுககு) இதயாதியால அதாவது ஆகாசகுணம சபதம வாயுகுணம ஸபாசம அகநி குணம ரூபம ஜலகுணம ரஸம பூ குணம கந தம எனறபடி (115)

116 இபபடி பரதிநியத குணஙகளான பூதஙகளுககு குணவிநிமயம வருகைககு அடியருளிச செயகிறார

116 குணவிநிமயம—பஞசீகரணததாலே

(குணவிநிமயம பஞசீகரணததாலே) எனறு குணவிநிமயமாவது ஏகபூதத திலே பூதாநதரகுணஙகளும காணலாமபடி பூதஙகளிலுணடான குணககலபபு சருத பரகாசிகாகாரா சுகபக்ஷீயததிலே, *தேஜோவாரிமருதாம யதா விநிமய *எனகிற விதுககு *விநிமய பரஸபரஸமமிசரீகரணம* எனறாரிறே இஙகும, பரஸபரஸம மிசரீகரணமே விநிமயசபதாரததம அஙகு பூதஙகளுககு அநயோநயம கலபபுச சொலலிறறு இஙகு குணஙகளுககு அநயோநயம கலபபுச சொலலுகிறது குணங களுககநயோநயம கலபபாவது பூதமும பூதாநதரமும போலே குணமும குணாநதர மும தனனிலே கலககையனறு ஒனறினுடைய குணம ஒனறிலே புககு எலலாவறறி லும எலலாமுணடாமபடி யிருககை

அதவா விநிமயமாவது ஒனறைக கொடுதது ஒனறைககொளளுகையாய தன குணததை பூதாநதரஙகளுககுக கொடுதது அதின குணததைத தான பஜிககை எனனவுமாம இததால தன குணம அநயததின பககலிலு முணடாய அநயததினு டைய குணம தன பககலிலுமுணடாமபடி இருககையைச சொலலுகிறது இநத (குணவிநிமயம பஞசீகரணததாலே) எனறதுககுக கருதது—குணஙகளாகையாலே ஆசரயாதநயதோ வருததியிலலையிறே இவறறுககு ஆகையால தரவயததினுடைய கலபபே குணககலபபுககு ஹேது எனகை

பஞசீகரணமாவது—*ஏவம ஜாதேஷு பூதாநி பரதயேகம ஸயா தவிதா தத சதுாததா பிநந மேகைகமாததமாததம ததா ஸததிதம வயோமநோாதத பாகாச சதவாரோ வாயுதேஜ பயோபுவாம அாததாநியாநி வாயோஸது வயோமதேஜ பயோபுவாம* இதயாதி புராணஙகளிலே சொலலுகிறபடியே ஆகாசாதிபூதஙகளைந நதையும தனிததனியே இரணடு கூறுககி அவறறிலே ஒரு கூறை நாலு கூறுககி

அநதக கூறுகளை பூதாநதரஙகளிலே கூடடி ஸாவபூதஙகளிலும ஸாவமுணடாமபடி பணணுகை

இபபடி பஞசீகரணமானாலும, அவிபகதமான ஆததஙகள பரதாநஙகளாய நிறகையாலே ஆகாசாதிபூதபேத வயவஹாரததுககும குறையிலலை (116)

117 ஆகாசம கறுததுத தோறறுகிறதுமததாலே

(ஆகாசம கறுததுத தோறறுகிறதும அததாலே) அதாவது அதிஸூக்ஷமதை யாலே கணணுககுத தோறறாதபடியிருககும ஆகாசததுககு சக்ஷுராவிஷயதவமும *யத கருஷணம தத பருதிவீ* எனறு பருதிவிககு உளளதொனறாகச சொலலுகிற கருஷணதவமும உணடாயிறறு அது பஞசீகரணததாலே எனகை

இததால தரிவருதகரணததைச சொனன வநநதரம, சருதிதானே *யதகநே ரோஹிதம ரூபம தேஜஸஸ ததரூபம யசசுகலம ததபாம யதகருஷணம ததநநஸய* எனறு அகநியிலே தரிரூபதவததை தாசிபபிததாபபோலே, இவரும பஞசீகரணததை அருளிசசெயத அநநதரம அது தனனை ஸாவததையும பறற ஸூக்ஷமமாயிருபபதொரு பூதததிலே தாசிபபிததாராயிசறு

இபபடி ஸ்ரீபாஷயததிலே *யதகநோ லோஹிதம ரூபம தேஜஸஸ ததபாமபி, சுகலம கருஷணம பருதி வயாசசேதயகநாவேவ தரிரூபதா சருதயைவ தாசிதாதஸமாத ஸாவே ஸாவதர ஸஙகதா * எனறு பாஷயகாரரும அருளிச செயதாா

சாநதோகயததில பஞசீகரணம சொலலாதே தரிவருதகரணததைச சொலலுவானென? எனனில அஙகு தேஜோபநநஙகள மூனறினுடையவும உதபததிமாதரமிறே சொலலிறறு சருதயநதரததிற சொலலுகிற ஆகாசவாயுககளினுடையவும அவயகதமஹதஹஙகாராதிகளினுடையவும உதபததிதானும சொலலிறறிலலையிறே ஆகையால தேஜோபநநமாதரகதநம ததவாநதரஙகளுககும உபலக்ஷணமானுப போலே தரிவருதகரண கதநமும பஞசீகரணததுககும உபலக்ஷணம

இபபடி, பஞசீகரணததாலே ஸகலபூதஙகளும பரஸபரமிசரஙகளாகையாலே சபதாதிகுணபஞசகமும ஸாவபூதஙகளிலு முணடாயிருககுமெனறு குணவிநிமய ஹேது சொலலிறறாய நினறது (117)

118 இனி ஆகாசாதிகளில பூாவபூாவததைபபறற உததரோததரததவததுககு குணாதிகயமுணடாகைககு மூலம அருளிசசெயகிறாா

118 முனபுததை தநமாததரைகளோடே கூடிககொணடு உததரோததரததமாததரைகள ஸவவிசேஷஙகளைப பிறபபிககையாலே குணாதிகயமுணடாயிறறெனறும சொலலுவாகள

(முனபுததை தநமாததரைகள) எனறு தொடஙகி அதாவது சபததநமாதரததாலே ஆவருதமாயககொணடு ஸபாசதநமாதரம ஸவவிசேஷமான வாயுவைஜநிபபிககையாலே வாயுவுககு ஸபாசசபதஙகளிரணடும குணமாயிறறு இபபடி சபததநமாதரததாலே ஆவருதமான ஸபாச தநமாதரததாலே ஆவருதமாய அவையிரணடோடுஙகூடி நினறு ரூபதநமாதரம ஸவவிசேஷமான தேஜஸஸை ஜநிபபிககையாலே அதததவததுககு சபதஸபாச ரூபஙகளாகிற மூனறு குணஙகளுமுணடாயிறறு இபபடி பூாவ தநமாதர தவயவிசிஷடமான ரூபதநமாதரததாலே ஆவருதமாய, அவைமூனறோடே கூடிநினறு ரஸதநமாதரம ஸவவிசேஷமான ஜலததைஜநிபபிககையாலே அதுககு சபதஸபாசரூபரஸஙகளாகிற நாலுகுணஙகளுமுணடாயிறறு இபபடி பூாவ தநமாதரதரயவிசிஷடமான ரஸதநமாதரததாலே ஆவருதமாயககொணடு கநததநமாதரம ஸவவிசேஷமான பருதிவியைப பிறபபிககையாலே அதுககு சபதாதிகளான அஞசு குணஙகளும உணடாயிறறு எனகை

இததால ஏகைககுண ஆசரயமான ஆகாசாதிபூதஙகளுககு குணவிநிமயம பஞசீகரணபரயுகதமானவோபாதி உததரோததர பூதஙகளில குணுதிகயமும ஸவஸவதநமாதரஙகளுககுணடான ஆவரண பரயுகதமெனறதாயிறறு எனறும சொலலுவாகளெனறு கீழச சொனனதநோடே இததையும ஸமுசசயிததருளிச செயகிறுா இபபடி ததவவிததுககள சொலலுவாகளெனகை

*(ஆகாசம சபதமாதரநது ஸபாசமாதரம ஸமாவிசத ரூபமததைவாவிசத சபதஸபாசகுணவுபௌ சபதஸஸபாசசச ரூபஞச ரஸமாதரம ஸமாவிசத தஸமாசச தாகுணுஹயாபோ விசேஷாசசேநதரியகரஹ) எனனககடவதிறே (118)

119 உததேசகரமததிலே சுததஸதவ மிசரஸதவஙகளினுடைய ஸவரூபாதிகளைத தெளியவருளிச செயதாா கீழ இனி ஸதவ சூநயமாகிறது ஏது எனனுமாகாஙகைஷயிலே அருளிசசெயகிறுா

119 ஸதவ சூநயமாவது காலம

(ஸதவசூநயமாவது காலம) எனறு ஸதவகுணம ரஜஸதமஸஸுககளுககும உபலகஷணமாய ஸதவ சூநயமெனறது ஸதவாதிகுணதரய சூநயமெனறபடி இததால கேவலஸதவமாயும குணதரயாசரயமாயும இருககிற அசித தவயததையும பறற இது வயாவருததஸவரூபமாயிருககு மெனகை (119)

120 இதினுடைய பரகாரம ஏது? எனனுமாகாஙகைஷயிலே சொலலபபடுகிறது மேல

120 இது, பரகருதி பராகருதஙகளினுடைய பரிணுமஙகளுககு ஹேதுவாய கலா காஷடாதிரூபேண பரிணமிககககடவதாய நிதயமாய ஈசவரனுககு கரீடாபரிகரமாய சரீரபூதமா யிருககும

(இது பரகருதி பராகருதஙகளினுடைய பரிணுமஙகளுககு ஹேதுவாய) பரகருதியெனகிறது அவயகததை பராகருதமெனகிறது வயகததை பரகருதி பராகருதஙகளினுடைய பரிணுமஙகளுககு காலததவம ஹேதுவாகையாவது இவறறை ஸவஸஙகலபாதிகளாலே பரிணமிபபிககிற ஸாவேசவரன காலததினுடைய அவஸததாவிசேஷஙகளைப பாாததுக கொணடிருநது அவவவகாலஙகள வநதவாறே இவறறை நிாவஹிககையாலே இவறறினுடைய பரிணுமஙகளுககு இது அவசயாபேகஷிதமாயிருககை

* பரகருதிம புருஷஞசைவ பரவிசயாதமேசசயா ஹரி , கேஷாபயாமாஸ ஸமபராபதே ஸாககாலே வயயாவயயௌ* *காலே சமஸதி யோகயதாம சிதசிதோரநயோநயமாலிஙகதோ பூதாஹஙகருதி புததிபஞசகரணீஸவாநத பரவருததீநதரியை அணடாநாவரணைஸஸஹஸரமகரோத* எனகிறபடியே ஜகதருஷடி பணணுகிற போது அககாலம வருமளவும பாாததுக கொணடிருநதிறே ஸருஷடிததது இது தான ஸததிதயாதிகளுககுமொககுமிறே இபபடி காலபரதாநமாக ஸாவேசவரன நிாவஹிததருளுகையாலே இவவிபூதியில ஸகலபதாாததமும காலகருத பரிணுமமாயிருககும இவறறினுடைய பரிணுமஙகளுககு காலம ஹேதுவெனனுமிடம இதினுடைய அநவயவயதிரேகஙகளாலே லௌகிகபதாாததஙகளிலே காணலாமிறே ஆகையால காலததினுடைய பரகருதி பராகருத பரிணுமஹேதுதவம ஆகமததாலும பரதயகஷததாலும ஸிததம

அநநதரம கீழசசொனனதுககு உபயோகியான இதின பரிணுமவிசேஷததைச சொலலுகிறது

(கலாகாஷடடாதிருபேண பரிணமிககககடவதாய) *காஷடடா பஞசதச கயாதா நிமேஷா முநிஸததம காஷடா தரிமசத கலா தரிமசத கலா மௌஹூாததி கோ விதி தாவத ஸஙகயைரஹோராாதரம முஹூாததைாமாநுஷம ஸமருதம அஹோராாதராணி தாவநதி மாஸ பகூதவயாதமக தைதஷ ஷடபிரயநம வாஷம தவேயநே தகூிணேததரே அயநம தகூிணம ராதரிா தேவாநாமுததரம திநம திவயைா வாஷஸஹஸரைாது கருததரேதாதிஸமஜஞிதம சதுாயுகம தவாத சபிஸ ததவிபாகம நிபோதமே சதவாரி தரீணி தவேசைகம கருதாதிஷு யதாகர மம திவயாபதாநாம ஸஹஸராணி யுகேஷவாஹு புராவித ததபரமாணேச சதைஸ ஸநதயா பூாவா தகராபிதீயதே ஸநதயாமசகசச தததுலயோ யுகஸயா நநதரோ ஹி ஸ , ஸநதயா ஸநதயாமசயோரநதாய காலோ முநிஸததம யுகாகயஸ ஸ து விஜஞேய கருநதரேதாதிஸமஜஞிந * எனறு தொடஙகி *ஏவநது பரஹமணோ வாஷமேவம வாஷசதநது தத சதம ஹி தஸய வாஷாணாம பரமாயுாமஹாதமந * எனனுமதளவாக காலததிறுடைய பரிணாம விசேஷம ஸ்ரீபராசர பகவாநாலே கதிதமாயிறறு

இதுதனனை நடுவில திருவீதிபபிளளைபடடா நிமேஷம பதினைநதுகொணடது காஷடை காஷடை முப்பதுகொணடது கலை கலைமுபபதுகொணடது முஹூாததம, முஹூாததம முபபதுகொணடது திவஸம திவஸம முபபதுகொணடது பகூதவய ரூபமானமாஸம மாஸமிரணடு கொணடது ருது ருது மூனறுகொணடது அயநம அயந மிரணடுகொணடது ஸமவதஸரம இபபடி மாநுஷ ஸமவதஸரம முநநூற றுபது கொணடது ஒரு தேவ ஸமவதஸரம தேவஸமவதஸரம பனனீராயிரங கொணடது சதுாயுகம அதில கருதயுகம நாலாயிரம தரேதை மூவாயிரம தவாபரம இரணடாயிரம கலியுகம ஆயிரம கருதயுகததுககு பூாவஸநதயை நானூறு அபரஸநதயை நானூறு தரேதைககு பூாவஸநதயை முநநூறு அபர ஸநதயை முநநூறு தவாபரததுககு பூாவஸநதயை இருநூறு அபரஸநதயை யிருநூறு கலியுகததுககு பூாவஸநதயை நூறு அபரஸநதயை நூறு இபபடி எழுபததொனறு சென்ற சதுாயுகம ஒரு மநவநதரம இபபடி பதினாலு மநவநதரம ஆயிரம சதுாயுகம இது பரஹமாவுககு ஒரு பகல ராதரியும இதமோடே ஸமமா யிருககும இபபடி, அஹோராாதரஙகளும மாஸஸமவதஸரஙகளுமாகப பெருககி, சதாநதமாக பரிகணிதமான பரஹம ஆயுஸஸுககு பரமெனறு பேராம எனறு ஸுவயகதமாக அருளிசசெயதாா ஆக காலததினுடைய கலா காஷடாதிரூப பரிணாமபரகாரம் சொலலபபடடது

(நிதயமாய) இவவிடததில நிதயதவமாவது *அநாதிா பகவாந காலோ நாநதோஸய தவிஜ விதயதே* எனகிறபடியே ஆதி அநத ரஹிதமாகை

(ஈசவரனுககு கரீடாபரிகரமாய) அதாவது *நிகில ஜகதுதயவிபவலயலீலஹ ஸாவேசவரனுககு ததலலீலாபகரணமாகை பரகருதி புருஷகாலஙகா மூனறும லீலாபகரணமாயிறே இருபபது அதில பரகருதி புருஷாகள ஸருஷடயாதிகளுககு காமீபவிதது லீலாபகரணமாவாகா இது ஸஹகாரிதவேந லீலாபகரணமா யிருககும ஈசவரன ஸருஷடயாதிகளை நிாவஹிககுமிடததில ஸதய ஸஙகலபஞை தான அடியில பணணிவைதத காலநியமம தபபாதபடி அவவவகாலாகமநம பாாத திருநது நிாவஹிககையாலே இதுதனனை நிமேஷகாஷடாதி ரூபேண பரிணமிப பிககையாலே இதுதான ஸருஷடயாதிவிஷயமுமாயிறே இருபபது ஆக இபபடிகளாலே ஈசவரனுககு கரீடாபரிகரமாயிருககும இததை கரீடாபரிகரமெனறே சொலலுகை யாலே காலகருதபரிணாமமயாயச செலலுகிற லீலாவிபூதியிலே இதுககு

விநியோகம *ந காலஸ தத்ர வை பரபு * எனகிற போகவிபூதியில இது கொண்டு அபேகைஷயிலலை எனறதாயிறறு

அநநதரம ஏவமபூதமான காலததவம ஈசவரனுககு அபருதக்ஸித்த விசேஷணமாயிருககுமபடியை அருளிசசெயகிறார

(சரீரபூதமாயிருககும) எனறு *பரஸய பரஹமணோ ரூபம புருஷஃ பரமம தவிஜ வயகதாவயகதே ததைவாநயே ரூபே காலஸ ததாபரம* *பரதாநபுருஷா வயகத காலாஸது பரவிபாகச ரூபாணி ஸதிதிஸாகாநததவயகதி ஸதபாவ ஹேதவஃ* *விஷணோ ஸவரூபாத பரதோதிதே தவே ரூபே பரதாநம புருஷசச விபர தஸயைவ தேநயேந தருதே வியுகதே ரூபாநதரம தத தவிஜ காலஸமஜஞம* எனனககடவ திறே ஒரு சேதநனோடு ஒரு தரவயததுக குணடான பருதகஸித்தயநாஹ ஆதார ஆதேயபாவமும நியநதரு நியாமயபாவமும சேஷசேஷி பாவமும ஒன்றோனறே சாரலக்ஷணமாயிறே இருபபது காலஸமஜஞகஅசிததரவயததுககு ஏததஸமபந்ததரயமும ஈசவரனோடே உணடாகையாலே இது அவனுககு சரீரமாயிருககு மெனறதாயிறறு

இபபடி பரகருதயாதி பரிணாம ஸஹகாரியான காலம ஈசவரனுககு சரீரமா யிருககும எனகையாலே ஸஹகாரிகாரணமும ஈசவரனே எனனுமதுககு விரோத மிலலை

ஆக ஸதவசூநயமாகிறது இனனதெனறும அது செயயும காரயமும அதுக குறுபபான அதினுடைய பரிணாமமும அதினுடைய அநாதிநிதநதவமும அதுதான ஈசவரனுககு இனனதுககு பரிகரமாயிருககுமெனறும அதுதான அவனுககு சரீரமா யிருககுமெனறும சொலலிநினறது (120)

121 தரிவித அசிததையும அருளிசசெயகிறவிடததில அவனுககு போக உபகரண மான கௌரவததைப பறற சுதத ஸதவததை பரதமமருளிசசெயதார அநநதரம அவனுடைய லீலைககு பரதாந உபகரணமாயக கொணடு பரதாந சபதவாசயமான மிசரஸதவததை அருளிசசெயதார அநநதரம அநத பரதாநபரிணாமததுககு ஸஹகாரியாயக கொணடு லீலோபகரணமாயிருககும ஸதவ சூநயததை அருளிச செயதார இபபடி அசித தரயததையும சொலலுகிறவிடததில (பரகருதிபராக ருதஙகளினுடைய பரிணாமஙகளுககு ஹேதுவாய) எனறு காலததததுவததுககு விநி யோகம சொனனவோபாதி பூரவ அசித தவயததுககும விநியோகம சொல்லப படடதிலலையிறே அததை அருளிசசெயகிறார மேல

121 மறறை யிரணடசிததும ஈசவரனுககும ஆதமாவுககும போகய போகோபகரண போகஸதாநஙகளாயிருககும

(மறறையிரணடு அசிததும) எனறு தொடஙகி ஈசவரனுககும ஆதமாவுக்கும எனறது சேதநரிறே அசேதநததுககு போகதாககள சேதநராகவுளளது ஈசவரனும ஆதமாவுமிறே ஆனபினபு உபயாககும போகயாதிகளாயிருககுமெனறபடி ஆத மாவுககும எனற ஏகவசநம ஜாதயபிபராயமாகையாலே தரிவித சேதநரையும சொலலுகிறது இபபடி உபய அசிததும உபயாககும போகயாதிகளாயிருநததே யாகிலும கேவல பகவதிசசையாலே தததபோகாாததமாக பரிணமிககையாலும, அநவரத அபரோக்ஷித ஸவ பர ஸவரூபரான நிதயமுகதரில திருமகளும நீயும எனகிறபடியே அமமிதுநததினுடைய போகததுககுக கைதொடுமானமாயிருககும தொழிய * (அஹம மம) எனறிருபபாரிலலாமையாலும சுதத ஸதவததினுடைய விநியோகம ஈசவரபரதாநமாயிருககும அஙஙனனறிககே சேதநகாமாநுகுணமாக பகவதஸஙகலபததாலே பரிணமிககையாலும, சேதநரெலலாரும தேவாதிசரீரங

களிலே அஹம்புத்தியைப் பண்ணி ஸ்வதந்த்ர போக்தாக்களாயிருக்கையாலும் ஈச்வர னுக்கு இந்த விபூதியில் லீலாரஸமே ப்ரசுரமாய் போக்ரஸம் அத்யல்பமாகையா லும் மிச்ரஸத்வத்தினுடைய விநியோகம் பத்தசேதநப்ரதானமாயிருக்கும் (121)

122 அந்த விபூதியில் போக்யங்களாவன அப்ராக்ருதமான சப்தாதிகள் போகோபகரணங்களாவன திவ்யமால்யாதிகளும் சத்ரசாமராதிகளும், கரணங்கள் தானும் போகஸ்தானங்களாவன அப்ராக்ருத ரத்நமயமான மண்டபமென்ன மாளிகையென்ன இத்யாதிகளும் பஞ்சோபநிஷந்மயமான திவ்யவிக்ரஹங்களும் இப்படி நித்யவிபூதி ப்ரக்ரியையும் இவ்விடத்திலே அருளிச்செய்ய வேண்டியிருக்க ஸங்கோசித்து லீலாவிபூதி ப்ரக்ரியாமாத்ரத்தை அருளிச்செய்கிறார் (போக்யங்க ளாகிறன) என்று தொடங்கி

122 போக்யங்களாகிறன விஷயங்கள், போகோபகரணங்களாகிறன சக்ஷுராதி கரணங்கள், போகஸ்தாநங்களாகிறன சதுர்தச புவநமும் ஸமஸ்ததேஹமும்

இதுதானே உபயவிபூதிக்குமாணுலோ? என்னில் போகோபகரணங்களில் ப்ரதாநங்கள் சொல்லாமையாலும், போகஸ்தாநங்களில் வைஷம்யத்தாலும் சேராது இங்கு சேதநாக்கு போகமாவது ஸுகதுக்கரூபமான அநுபவஜ்ஞாநம் அந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாகையாலே சப்தாதிவிஷயங்கள் போக்யங்கள் அந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு உபகரணங்களாகையாலே இந்த்ரியங்கள் போகோபகரணங்கள் யாதொரு அதிகரணத்திலே நிற்கிற சேதநனுக்கு அந்த ஜ்ஞாநம் பிறக்கிறது அது போகஸ்தாநசப்தத்துக்கு அர்த்தமாகையாலே போகஸ்தாநங்களென்று லோகங் களையும் தேஹங்களையும் சொல்லுகிறது லோகவிபாகம் கீழே சொல்லப்பட்டது ஸமஸ்ததேஹங்களாவன ஸுரநரதிர்யக் ஸ்தாவராத்மகமான சரீரங்கள் ஈச்வர னுக்கு இந்த விபூதியிலுண்டான போக்ய போகோபகரணாதிகளையும் அவதார கந்தமான க்ஷீரார்ணவ சயநத்திலும் அவதார விசேஷங்களிலும், அர்ச்சாவதாரங் களிலுமுண்டான விநியோக விசேஷங்களாலே கண்டு கொள்வது (122)

123 அநந்தரம் த்ரிவித அசித்தினுடையவும் பரிணாமங்களை அருளிச்செய்கிறார் (இதில் முற்பட்ட அசித்துக்கு) என்று தொடங்கி

123 இதில் முற்பட்ட அசித்துக்குக் கீழெல்லை யுண்டாய் சுற்றும் மேலு மெல்லையின்றிக்கே யிருக்கும் நடுவில் அசித்துக்குச் சுற்றுங் கீழு மெல்லையின்றிக்கே மேலெல்லை யுண்டாயிருக்கும், காலம் எங்கு மொக்கவுண்டா யிருக்கும்

பூர்வ அசித்துக்குக் கீழெல்லையுண்டு என்கிறது மிச்ரஸத்வாவதியாகையாலே நடுவில் அசித்துக்கு மேலெல்லை யுண்டென்கிறது சுத்தஸத்வாவதியாகையாலே காலத்துக்கு அங்ஙனொரு அவச்சேதமில்லாமையாலே எங்கு மொக்கவுண்டாயிருக்கும் என்கிறது இப்படி ஸார்வத்ரிகமான காலந்தான் உபயவிபூதியிலும் நித்யமென் றிறே தம்முடைய திருவுள்ளம் (123)

124 இங்ஙனன்றிக்கே இதுக்கு விபூதி விபாகத்தையிட்டு ஒரு பேதம் சொல்லு வாருமுண்டு என்கிறார்

124 காலந்தான் பரமபதத்தில் நித்யம் இங்கு அநித்ய மென்றுஞ் சொல்லுவார்கள்

(காலநதான பரமபததடில நிதயம, இஙகு அநிதயம எனறும சொலலுவா களா) எனறு இபபடிச சொலலுகைககூடி பரமபததடில இதுககு உதபததயாதிக ளுணடாக சாஸதரஙகள சொலலாமையாலும இநத விபூதியிலே இதுககு உதபதத யாதிசளைச சொலலுகையாலும வயூஹகருதயஙகளைச சொலலுமிடததிலே கால ஸருஷடியை அநிருதத கருதயமாகச சொலலாநினறதிறே

பரகருதியை ஸருஷடிககையாவது மஹதாதிருபேண பரிணமிபபிககையா னுபபோலே காலததை ஸருஷடிககையாவது நிமேஷகாஷடாதிருபேண பரிணமிப பிககை ஸததபரிணாமியான பரகருதிககு மஹதாதிருபமான ஸதஹூலபரிணமம போலேயிறே ஸததபரிணாமியான விதுககும நிமேஷாதிருபேண பரிணமம அநத மஹதாதியோபாதி நிமேஷாதியான விதுவும விநாசவததாகையாலே இவவளவைக கொணடு காலம - இஙகு அநிதயமாயிருககும எனகிறது பரமபததடில ஈதருசபரி ணமவிசேஷ பரயுகதோதபததயாதி வயவஹாரராஹிதயததாலே நிதயமாயிருககும எனகிறது

இபபடி காலததுககு பரிணமஙகொளளாதே ஏகருபதவததைக கொணடு இப படியிருநதுளளகாலநதான தனனுடைய நிமேஷம காஷடை, முஹுாததம அஹோராதரம தொடககமாக பராாததமீறுகவுணடான விசேஷ வயவஹாரத துககு ஹேதுவான நிமேஷோனமேஷஙகள ஆதிதயகதி தொடககமான அவசசேதஙக ளோடே ஸமபநதிததிருககும ஆகையாலே க்ஷணலவாதிபேத வயவஹாரமுணடா கிறதெனறு சொலலுவதும ஒருபக்ஷமுணடிறே இதுவிறே ததவதரயவிவரணத தில ஆசசானபிளளை பராதாந்யேந அருளிச்செயதது அந்தபக்ஷததில உபய விபூ தியிலும காலஸவருபம் ஏகருபமா யிருக்குமாகையாலே பரமபததடில நிதயம், இஙகு அநிதயம எனகிறவிது சொலலபபோகாது ஆகையால இது பரிணமபக்ஷ ததை அவலமபிககுச சிலா சொனனதெனறு கொளளவேணும நமமுடைய தாச நஸததா தஙகளிலே இஙஙனேயும சிலரருளிச செயகையாலே அததையும் தர்சிப பிததருளினாராயிறறு (124)

125 சிலா காலததை யிலலை யெனறூாகள

காலநதனனை யிலலையெனறு பௌததாதிகள சொலலுகையாலே, (சிலா காலததை யிலலை யெனறூாகள) எனகிறூா (125)

126 அததை நிராகரிககிறூா

126 பரதயக்ஷததாலும ஆகமததாலும ஸிததிககையாலே அது சொலலவொணணுது

(பரதயக்ஷததாலும) இதயாதியாலே பரதயக்ஷமாவது ஸதாவர ஜஙகமாத மகமான ஸமஸத பமாாததமும கால கருதபரிணமமாகவே காணபபடுகிறவிது ஆகம மாவது சருதயாதிகள * கலா முஹுாததா காஷடாசசாஹோராதராசச ஸாவசஃ* *மதுசச மாதவசச வாஸநதிகா வருதூ சுகரசச சுசிசச கரைஷமாவருதூ* எனறு காலபரிணம விசேஷஙகளான கலை காஷடை முஹுாததம அஹோராதரஙகள ருது விசேஷஙகளைச சொலலாநினறதிறே சருதி * காலஸவருபம விஷணோசச யநம யோகதம தவாநக* இதயாதியாலே ஸ்ரீ விஷணுபுராணததிலே இதுதான விஸத ரேண சொலலபபடடதிறே புராணநதரஙகளிலும இதிஹாஸாதிகளிலும இபபடி கணடுகொளவது இதுககெனனவே நிாமிதமாய அதயயநாதிகாலநியமஙகளை பரதி பாதிககிற ஜயோதிசசாஸதரததை வேதததுககு தருஷடியாகச சொலலாநினறதிறே

அந்த சாஸதரநததனனில இனன காலததிலே யினனதுணடாம எனறு சொனஞல அது பரதயக்ஷிககலாயிராநினறதிறே ஆகையால பரதயக்ஷததாலும ஆகமத தாலும இபபடி ஸிததிகையாலே கால அபாவம சொலலவொணணுதெனகை (126)

127 பலரும திககெனறு தனியே யொரு தரவய முணடெனருாகள

வைசேஷிகாதிகள, பருதிவயாதிகளோபாதி திககெனறும தனியே யொரு தரவயமுணடெனறு சொலலுகையாலே (பலரும திககெனறு தனியே யொருதரவயமுணடெனருாகள) எனகிருா

தரவயாணி பருதிவயபதேஜோ வாயவாகாசகாலதிகாதமமநாமஸி நவைவ எனறிறே அவாகள சொலலுவது *பூராபோ ஜயோதிரநிலோ நப காலஸ ததா திசஃ ஆதமா மந இதி பராஹுா தரவயாணி நவ ததவித * எனருனிறே வரத ராஜன (127)

128 அததை நிராகரிககிருா

128 பல ஹேதுககளாலும ஆகாசாதிகளிலே அநதாப பூதமாகை யாலே அதுவுஞசேராது

(பல ஹேதுககளாலும) இதயாதியாலே அதாவது நாலு போ நாலு திககிலும நினருல நாலவாகும நடுவான பரதேசம ஒருவனுககுக கிழககாய ஒருவனுககு மேறகாய ஒருவனுககு வடககாய ஒருவனுககுத தெறகாயதீ தோறருநினற திறே அதுககடி தரவய மனறிககே பரதியோகயாநுகுண கலபநாகமாகை நாலவாககு நடுவே யிருககிற பருதிவயாதிகள தரவயமாகையாலே இபபடி விபரதிபததி விஷயமாகிறதிலலையிறே இனிததான ஆதிதயன உதிககிறவிடம கிழககாகவும அவன அஸதமிககிறவிடம மேறகாகவுமிறே கொளளுகிறது அதுதான மஹா மேருவுககு நாலுபாாசவததிலும பெதிததிறே இருபபது ஆகையாலேயிறே நாலு பாாசவததிலுமுளளவாகளுககு மஹாமேரு வடககாயிருககிறது *நைவாஸதமயமாககஸய நோதயஸ ஸாவதாஸத * உதயாஸதமயாககயா ஹி தாசநாதாசநம ரவேஸா வேஷாம தவீபவாஷாணும மேருருததரதோ யத எனறு இதுதான ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணததிலே சொலலபபடடது இபபடி பலஹேதுககளாலும ஆகாசாதிகளிலே அந்தர்பூதமாய் தனககெனன வொரு தரவயவயவஸதை யிலலாமையாலே திககெனறு ஒரு தரவய முணடெனகிற வதுவும சேராதெனகை

(ஆகாசாதி) எனகிற ஆதிசபதததாலே பூமியைச சொலலுகிறது இவற றிலே திககு அநதாபூதமாகையாவது ஸூாயனுடைய உதயாதிகளுககு ஈடாக இவறறுககுளளே திகவிபாகததைக கலபிததுக கொளளுகிற தொழியப பிரிததுக காணலாவதொரு வஸதுவினறிககே யிருககை அதுவும சேராதெனறது முனபேயு மொரு பக்ஷததை நிஷேதிககையாலே ஸமுசசயம (128)

129 பருதிவயாதி சதுஷடயததோபாதி ஆகாசததையும பாவரூபபதாாததமாகக கொளளாதே ஆவரணுபாவரூபமாகக கொளளுகிற பெளததமததை அருளிசசெயகிருா

129 சிலா ஆவரணுபாவம ஆகாசமெனருாகள

(சிலா ஆவரணுபாவம ஆகாசமெனருாகள) எனறு (ஆவரியதே அநேந) எனகிற கரணவயுதபததியாலே ஆவரணஙகளாவன ஸததூல பதாாததஙகளான பருதிவயாதிகளாய அவறறினுடைய அபாவமே ஆகாசசபதவாசயமலலது இது ஆகாசம எனறு காடடலாமபடி பாவரூபமானதொரு பதாாததமனறு எனகை *நச பருதிவயாதயபாவமாதரமாகாச இதி வகதும சகயம* எனறிறே பாஷயகாரா அருளிசசெயதது (129)

130 அததை நிராகரிககிறுா,

130 பாவரூபேண தோறறுகையாலே அதுவுஞசேராது

*(பாவரூபேண) இதயாதியாலே அதாவது பாவரூபதவேந அஙகீகரிககப படட பருதிவயாதிகளோபாதி *அதர சயேந பததி அதர கருதர பததி எனறு சயேநாதிகளுடைய பதநததுககு தேசமாயககொணடு, ஆகாசமும பாவரூபேண தோறறுகையாலே, இததை ஆவரணாபாவரூபமாகச சொலலுகிற அது சேரா தெனகை அதுவும எனறு நிஷிதத ஸமுசசயம இதுதனனை (ஆகாசே சாவிசே ஷாத) எனகிறஸூதரததிலே *ஆகாசே ச நிருபாககயதா ந யுகதா பாவரூபதவே நாபயுபகதபருதிவயாதிவதஆகாசஸயாபயபாதித பரதீதிஸிதததவாவிசேஷாத, பரதீயதே ஹயாகாசோதர சயேந பததயதர கருதர பததி இதி சயேநாதிபதநதே சதவேந* எனறு தொடஙகி பாஷயகாரா விஸதரேண அருளிச செயதாா (130)*

131 இனி, ஆகாசததுககு நிதயதவ நிரவயவதவ விபுதவ அபரதயகஷதவஙகள கொளளுகிற நையாயிக வைசேஷிக மததததை அருளிச செயகிறுா (வேறே சிலா) எனறுதொடஙகி

131 வேறே சிலா இதுதனனை நிதயம நிரவயவம விபு அபரதயகஷம எனருாகள

132 அதுதனனை நிராகரிககிறுா

132 பூதாதியிலே பிறககையாலும, அஹஙகாராதிகளிலிலலாமையாலும, கணணுககு விஷயமாகையாலும அவை நாலுஞ சேராது

*(பூதாதியிலேபிறககையாலும) இதயாதியாலே அதாவது பூதாதி ஸமஜஞக மான தாமஸ அஹஙகாரததிலே உதபநநமாகையாலும ஒனறிலே நினறும உதபநந மான தொனறுககு ஸாவயவதவம ஸிததமாகையாலும நிதயம நிரவயவமெனகிற விரணடுஞசேராது (பூதாதியிலே பிறககையாலும) எனறது, சபததநமாதரதது னுடைய ஸதூலாவஸதையாகையாலே அதுககும இதுககுமுணடான ஐகயததைப பறற இனி விபுவாகில ஸாவகதமாகவேணுமிறே ஸவகாரணமான அஹஙகாராதி களில இதுககு வயாபதியிலலாமையாலே அதுவும சேராது பஞசீகரணபரயுகதமான ரூபவததவததாலே கணணுககு விஷயமாகையாலே அபரதயகஷமெனகையும சேராது (ஆகாசம கறுததுத தோறறுகிறதும அததாலே) எனறுாிறே கீழே இது தனனை *அணடாநதாவாததிநச சாகாசஸய தரிவருதகரணோபதேச பரதாசித பஞசீகரணேந ரூபவததவாசசாகஷுஷதவேபயவிரோத * எனறு பாஷயகாரருமருளிசசெயதாா (13)*

133 வாயுவும பரதயகஷமனறு ஸபாசாநுமேயமெனறிறே அவாகள சொலலுவது, அததையும நிராகரிககிறுா (தவகிநதரியததாலே) எனறு தொடஙகி

133 தவகிநதரியததாலே தோறறுகையாலே, வாயு அபரதயகஷ மெனகிற அதுவுஞ சேராது

அதாவது ஜஞாநேநதரியஙகளிலே ஏதேனுமொனறுககு கோசரமானபோதே பரதயகஷதவம ஸிததமாகையாலே தவகஇநதரியததாலே தோறறுகிற வாயுவை அபரதயகஷமெனன வொணணாது எனகை (133)

134 இனி பரஸபர விலகஷணஸவபாவஙகளான பூத விசேஷஙகளில ஜஞாதவய அமசஙகளை அருளிச செயகிறுா

134 தேஜஸஸு பௌமாதி பேததகாலே பஹுவிதம

(தேஜஸஸு பௌமாதிபேததகாலே பஹுவிதம) அதாவது பௌமம திவயம ஔதாயம ஆகரஜம எனகிற பேததகாலே அநேகவிதமாயிருககுமெனகை. பாாததிவ மாதரேநதநமான தேஜஸஸு பௌமம, அதாவது தீபாதி ஜலமாத ரேநதநமான தேஜஸஸு திவயம அதாவது ஆதிதயாதி பாாததிவ ஜலேநதநமான தேஜஸஸு ஔதாயம அதாவது ஜாடராகநி நிரிநதநமான தேஜஸஸு ஆகரஜம, அதாவது—ஸுவாணுதி (134)

135 இதில ஸததிர அஸததிர விபாகம பணணுகிறுா (அதில ஆதிதயாதி) எனறு தொடஙகி

135 அதில ஆதிதயாதி தேஜஸஸு ஸதிரம, தீபாதி தேஜஸஸு அஸதிரம

சிரகால வாததிதவததாலே ஆதிதயாதிதேஜஸஸு ஸததிரமெனகிறது க்ஷிபர விநாசிதவததாலே தீபாதிதேஜஸஸு அஸததிரம எனகிறது (135)

136 தேஜஸஸுககு நிறம சிவபபு, ஸபாசம ஔஷணயம

(தேஜஸஸுககு நிறம சிவபபு) இததாலே தேஜ பதாததஙகளில வாண பேதம பதாாததாநதர ஸமஸாகஜமெனகை (ஸபாசம ஔஷணயம) இததால உஷண ஸபாசம சீதஸபாசம அநுஷ்ணுசீதஸபாசம எனகிற தரிவிதஸபாசததிலும இதுககு ஸபாசம ஔஷணயமெனகை இதுதான தேஜ பதாததஙகளான ஸுவா ணுதிகளில பலவதஸஜாதீயதரவயஙகளாலே அபிபூதமாகையாலேதோனறுது (136)

137 ஜலததுககு நிறம வெளுபபு ஸபாசம சைதயம, ரஸம மாதுாயம

(ஜலததுககு நிறம வெளுபபு) இதுககு ஸவாபாவிக வாணமிது வாணபேதம வநதவிடம ஔபாதிகம (ஸபாசம சைதயம) இததால தரிவிதஸபாசததிலும சைதயம இதுககுளளதெனகை ஆகையால இதுககு ஸபாச பேதமுணடாகிறதும அந்யஸமஸாகததாலே (ரஸம மாதுாயம) இததால இதுககு ஸவாபாவிகரஸமிது ரஸாநதராபததி ஸமஸாகஜமெனகை (137)

138 பூமிககு நிறமும ரஸமும பஹுவிதம

(பூமிககு நிறமும ரஸமும பஹுவிதம) அதாவது லோகததில காணபபடுகிற நாணுவிதவாணரஸஙகளுககெலலாம உதபததிஸதாநமிது எனகை (138)

139 ஸபாசம இதுககும வாயுவுககுமநுஷ்ணுசீதம

(ஸபாசம இதுககும வாயுவுககும அநுஷ்ணுசீதம) அதாவது தரிவிதஸபாசததி லும வைததுககொணடு இவறறுககு ஸபாசம இதுவெனகை ஆகையால இவற றிலும காதாசிதகமாகக காணபபடுகிற ஸபாசபேதமும ஔபாதிகம (139)

140 இபபடி அசிதது மூனறுபடிபபட்டிருககும

(இபபடி அசிதது மூனறுபடிபபட்டிருககும). இபபடியெனறு ஸிமஹாவ லோகந நயாயததாலே முனபு அருளிசசெயதவறறையெலலாம கடாக்ஷிதது அநு பாஷிததுககொணடு அசித ததவோபநயாஸததை நிகமிததாராயிறறு

ஆக பரதமததிலே (அசிதது ஜஞாநசூநயமாய விகாராஸபதமாயிருககும) எனறு அசிததினுடைய லக்ஷணததைச சொலலி அநநதரம அதுதான சுததஸதவ திபேதந தரிவிதமாயிருககுமபடியைச சொலலி உததேசகரமததிலே பரதமம சுதத ஸதவமாகிற அசிததினுடைய பரகாரததை சொலலி தததநநதரம மிசரஸதவமாகிற அசிதவிசேஷம இனனதெனறும அதுதான சதுாவிமசதி தததவமாயிருககுமெனறும அதில பரதமதததவம இனனதெனறும அநத தததவததினுடைய அவஸததா விசேஷங களிருககுமபடியையும, அதில நினறும தததவாநதரஙகள உதபநநமாகைககு ஹேது அதினுடைய குணவைஷமயமெனறும அநத குணஙகள தான இனனதெனறும அவை தானதுககு அவிநாபூதஙகளாய அதினுடைய அவஸததாபேதஙகளாலே அநுதபூதங களாயும உதபூதஙகளாயுமிருககுமெனறும அவைதான காாயானுமேயஙகளெனறும அவறறினுடைய வைஷமய பரயுகதமான மஹதாதி தததவோதபததி கரமததையுஞ சொலலி அநநதரம இபபடி யுதபநநஙகளான தததவஙகளினுடைய ஸமுதாயகாாய மான அணடோதபததியையும அநதவணடததுககுளளில ஸமஷடி புருஷ சதுாமு கோதபததியையும, ஈசவரன ஸமஷடி வயஷடிபதாாததஙகளை அதவாரகமாகவும ஸதவாரகமாகவும நினறு ஸருஷடிககுமபடியையுஞ சொலலி, அநநதரம அணடங களினுடைய பஹுதவததையும அவறறினுடைய கடடளையையும அவைதான ஈச வரனுககு லீலோபகரணஙகளெனனுமததையும அவறறினுடையவுதபததி பரகாரத தையுஞ சொலலி அநநதரம ஆகாசாதிபூதஙகளுககுத தனிததனியேயுணடான விநியோகததையும ஜஞாநகாமேநதரியஙகளுககும உபயாதமகமான மநஸஸுககு முணடான வருததிபேதததையும ஆகாசாதிகளுககு சபதாதிகள பரதிநியதகுணங களாயிருககுமபடியையும அவறறுககு குணவிநிமயம வருகைககு ஹேதுவையும குணுதிகயததுககு ஹேதுவையுஞ சொலலி இபபடி மிசரஸதவததினுடைய பரகா ரததை விஸதரேண உபபாதிதது அநநதரம இதினுடைய பரிணமஙகளுககு ஹேது வாயிருநதுாள ஸதவசூநயமாகிற அசிதவிசேஷததையும ஸஙகரஹேணசொலலி அநநதரம ஏததபூாவோகதமான அசித தரயததினுடைய விநியோக பரகாரத தையும அசிததரயததினுடைய பரிணமஙகளையுஞசொலலி ஏதத தாசனைகதேசி களுடைய காலவிஷய பரதிபததிபேதததையும காடடி, அநநதரம கீழசசொலலப படடவறறில பாஹயகுததருஷடிகளுடைய விபரதிபததி பரகாரஙகளையும அவை தான அயுகதமெனனுமிடததையுஞ சொலலி அநநதரம பரஸபரவிலக்ஷணமான பூத விசேஷஙகளில ஜஞாதவயாமசஙகளையும தாசிபபிதது இபபடி அசித தரயத தினுடைய பரகாரததையுமருளிச செயது தலைககடடினா (140)

தததவத்ரயததில அசித பரகரணம முறறிறறு

பிளளை லோகாசாாயா திருவடிகளே சரணம

ஜீயா திருவடிகளே சரணம

தத்வத்ரயத்தில் - ஈசவரப்ரகரணம.

141 இபபடி சிதசிதரூபமான ததவததவயததினுடையவும ஸவரூபஸவ பாவ விசேஷஙகளை ஸு வயகதமாமபடி அருளிசசெயது அநநதரம *க்ஷராதமா நாவீசதே தேவ ஏக * எனகிறபடியே ததுபய நியநதாவான ஈசவரனுடைய ஸவ ரூபாதிகளை ஸமசய விபாயயமற அருளிசசெயகிரூா அதில பரதமசூாணையாலே, ஈசவரதவம அஸாதாரணதாமதயா வஸதுவுககு நிருபகமாயிருககையாலே, (ஈச வரன) எனறே வஸதுவை நிாதேசிதது, ததஸவரூபாதி வைலக்ஷணயததை ஸஙகரஹேண அருளிசசெயகிரூா அதில பரதமததிலே குணாதிகளுககும ஆதார பூதமான ஸவரூப வைலக்ஷணயததை யருளிசசெயகிரூா—

141 ஈசவரன, அகிலஹேயபரதயநீகாநநதஜஞாநாநநதைக ஸவரூபனுய ஜஞாந சகதயாதி கலயாணகுணகண பூஷிதனுய ஸகல ஜகதஸாம ஸதிதி ஸமஹார காததாவாய 'ஆாதேோ ஜிஜஞாஸுராததாாததீ ஜஞாநி, எனகிற சதுாவித்த புருஷாகளுககும ஆசரயணீயனுய, தரமாாதத காம மோக்ஷாகய சதுாவித்பலபரதனுய விலக்ஷண விகரஹயுகதனுய லக்ஷமீ பூமி நீளாநாயகனுயிருககும

(அகில ஹேய பரதயநீக அநநத ஜஞாந ஆநநத ஏக ஸவரூபனுய) எனறு அதாவது ஸமஸதஹேய பரதிபடமாய தரிவித பரிசசேதரஹிதமாய, ஸவயமபரகாசதவ ஸுகரூபதவமே வடிவான ஸவரூபததையுடையவனுயெனகை *ஸதயம ஜஞாநமநநதம பரஹம *விஜஞாநம பரஹம* *ஆநநதோ பரஹம* எனனககடவதிறே * அகிலஹேயபரதயநீககலயாணைகதாநஸவேதரஸமஸத வஸதுவிலக்ஷணுநநத ஜஞாநாநநதைகஸவரூப* எனறிறே எமபெருமானூா அருளிசசெயதது அபபடியே இவருமருளிச செயகிரூா ஆனுல கலயாணைகதா நதவமும ஸவேதர ஸமஸதவஸது விலக்ஷணதவமும இவரருளிசசெயயாதொழி வானென ? எனனில, ஹேயபரதயநீகதை புககவிடததே கலயாணைகதாநதவம வருமெனனுமததைப பறறவும ஆநநதரூபதவம சொலலுகையாலே தனனடை யே ஸிததிககு மெனனுமததைப பறறவும கலயாணைகதாநதவம அருளிசசெய திலா ஸவேதரஸமஸத வஸது விலக்ஷணதவம உபயலிஙக விசிஷடதவ பரயுகத மாகையாலே அாததாதுகதமெனறு அருளிசசெயதிலா

(ஜஞாநசகதயாதி கலயாணகுணகண பூஷிதனுய) ஆதிசபதததாலே— குணசூாணையில எமபெருமானூரருளிசசெயத குணஙகளையெலலாம சொலலு கிறது குணஙகளுககு கலயாணதவமாவது-ஆசரிதாககுப பரமபோகயமாயிருக கை கணசபதம ஸமூஹவாசி பூஷிதனுகையாவது-இவறறாலே அலஙகருதனு யிருககை திவயமஙகளவிகரஹததுககு திவயாபரணஙகளபோலேயாயிறறு, திவயாதமஸவரூபததுககு குணஙகள ஔஜஜவலய கரமாயிருககுமபடி இததால *யஸ ஸாவஜஞஸ ஸாவவித* *பராஸய சகதிா விவிதைவ சரூயதே ஸவாபாவிகீ ஜஞாநபலகரியாச* *ஸமஸத கலயாணகுணுதமகோஸெள எனகிற குணகண

யோகததை அருளிசசெயதாராயிறறு (ஸகலஜகதஸாககஸதிதி ஸமஹாரகாத தாவாய) ஜகச சபதததாலே-காாயவஸதுவைச சொலலுகிறது ஸகல சபதத தாலே ஸமஷடி வயஷடி ரூபமான ஸமஸத பதாாததஙகளையும சொலலுகிறது ஸாககமாவது ஸருஷடி இதுதான ஸதவாரக அதவாரக ரூபேண தவிவிதையா யிருககும ஸதிதியாவது-ரக்ஷணம இதுவும பாஹயாபயநதரரூபேண தவிவித மாயிருககும ஸமஹாரமாவது அழிககை இதுவும ஸதவாரக அதவாரக ரூபேண தவிவிதமாயிருககும இவையெலலாம மேல இவா உபபாதிககிற விடததிலே காணலாம *யதோ வாஇமாநி பூதாநி ஜாயநதே யேந ஜாதாநி ஜீவநதி யத பரயநதயபிஸமவிசநதி தத விஜிஜஞாஸஸவ தத பரஹம* இதயாதி சருதிகளாலே இவனுடைய ஸகலஜகதஸாமாதிகள சொலலபபடா நினறதிறே இததால கீழசசொனன குண விசிஷடனானவிவனுடைய வயாபார விசேஷஙகளை அருளிசசெயதாராயிறறு

(ஆாததோ ஜிஜஞாஸுராதத ாததீ ஜஞாநீ எனகிற சதுாவித புருஷா களுககும ஆசரயணீயனய) ஆாததனுவான-முனபுணடான ஐசவாயததை யிழநது அது பெறவேணுமெனறு ஆசைபபடுமவன ஜிஜஞாஸுவாகிறுன ஜஞாநஸவரூபனான ஆதமாவை அநுபவிகக ஆசைபபடும கேவலன அாத தாாததியாகிறுன-அபூாவமாக ஐசவாயததை ஆசைபபடுமவன ஜஞாநியா கிறுன பரமபுருஷாாததமான பகவதபராபதியை ஆசைபபடுமவன ஆாதத-பரதிஷடாஹீந பரஷடைசவாய புநஸ ததபராபதிகாம அாததாாததீ-அபராப தைசவாயதயா ஐசவாயகாம தயோா முகபேதமாதரம ஐசவாயவிஷயதயா ஏக ஏவாதிகார ஜிஜஞாஸு-பரகருதிவியுகதாதம ஸவரூபாவாபதீசசு, ஜஞாநமேவாஸய ஸவரூபமிதி ஜிஜஞாஸுரிதயுகதம ஜஞாநீச- இதஸதவநயாம பரகருதிம விததி மே பராம இதயாதிநாஅபிஹித பகவசசேஷதைகரஸாதமஸவரூபவித, பரகருதிவியுகதகேவலாதமநயபாயவஸயந பகவநதம பரேபஸு பகவநதமேவ பரமபராபயம மநவாந* எனறு சதுாவிதாதிகார வேஷததையும ஸ்ரீகீதாபாஷ யததிலே அருளிசசெயதாரிறே இநத சதுாவிதபுருஷ ஸமாசரயணீயதவததை *சதுாவிதா பஜநதே மாம ஜநாஸஸுகருதிநோா ஜுந! ஆாததோ ஜிஜஞாஸு ராததாாததீ ஜஞாநீச பரதாஷப* எனறும *சதுாவிதா மம ஜநா பகதா ஏவ ஹி தே சருதா! ஆாததோ ஜிஜஞாஸுராததாாததீ ஜஞாநீ சேதி பருதக பருதக* எனறும தானே அருளிசசெயதானிறே இததால ஜகதகாரணபூதனுகக கீழச சொலலபபடடவனுடைய ஸாவஸமாசரயணீயதவததை அருளிசசெயதாராயிறறு

(தாமாாததகாம மோக்ஷாககய சதுாவிதபலபரதனய) *தாமாாததகாம மோக்ஷாககய புருஷாாதத உதாஹருத* எனறு புருஷாாததம சதுாவிதமாயிறே இருபபது தாமமாவது-இஷடாபூாததஙகள இஷடமாவது யாகாதி பூாதத மாவது வாதாதி அாததமாவது ஸுவாணரஜதாதிகள காமமாவது-ஐஹிக பாரலௌகிக போகய பதாாததாநுபவஸுகம மோக்ஷமாவது-ஆதமாநுபவ பகவதநுபவஙகள இவறறில, தாமம-ஸாதநதயா புருஷாாததமாயிருககும அாததம-ஸாதநதயாவும, ஸவயமாயும புருஷாாததமாயிருககும காமமோக்ஷங களிரணடும-ஸவயம புருஷாாததமாயிருககும ஏவமவிதமான சதுாவிதபலங

களையும அதிகாரானுகுணமாகக கொடுககுமவனுயெனகை இததால – ஸாவ ஸமாசரயணீயனுன இவனுடைய ஸகல பலபரததவததையும அருளிசசெயதாரா யிறறு *தேவேநதரஸ தரிபுவநமாததமேகபிஙகஸ ஸாவாததிம தரிபுவநமாஞச காரததவீாய வைதேஹ பரமபதம பரஸாதய விஷணும ஸமபராபதஸ ஸகலபல ரூபே ாஹி விஷணு * எனனககடவதிறே

(விலக்ஷணவிகரஹயுகதனுய) அதாவது— விகரஹநதான, ஸவரூப குணஙகளிலுஙகாட்டில அதயநத அபிமதமாய எ ாறுதொடஙகி மேலருளிச செயகிற வைலக்ஷணயததையுடைய விகரஹததோடேகூடியிருககு மவனுயென கை *நீலதோயதமதயஸததா விதயுலலேகேவ பாஸவரா* இதயாதியிலே. விகரஹவைலக்ஷணயம சருதிபரஸிததம *ஸவாபிமதாநுரூபைகரூபாசிநதய திவயாதபுத நிதயநிரவதய நிரதிசயெளஜஜவலய ஸௌநதாய ஸௌகநதய ஸௌகுமாாயலாவணய யெளவநாதயநநதகுணநிதிதிவயரூப!* எனறு திவய மஙகள விகரஹ வைலக்ஷணயததை அருளிசசெயதாரிறே எமபெருமானா இததால, கீழசசொனன ஸவரூபகுணஙகளுககு பரகாசகமாய ஜகதகாரணதவத துககும ஸாவஸமாசரயணீயதவததுககும ஸாவபலபரததவததுககும ஏகாநத மான திவய விகரஹயோகததை யருளிசசெயதாராயிறறு

(லக்ஷமீ பூமி நீளாநாயகனுயிருககும) அதாவது — "உனககேறகும எனனுமபடியான வைலக்ஷணயததையுடையளாய சேதநாககு புருஷகாரபூதை யாயும பராபயையாயு மிருககும பரதான மஹிஷியான பெரியபிராட்டியாககும அவளோடொககச சொலலலாமபடி யிருககும பூமி நீளைகளான மறறை யிரணடு பிராட்டிமாாககும அநுரூபநாயகனுயிருககுமெனகை *ஹரீசச தே லக்ஷமீசச பதநயெள* எனறு லக்ஷமீ பூமிகளிருவரையும வேதபுருஷன சொனனவிது நீளைககும உபலக்ஷணம *வைகுணடேது பரேலோகே ஸ்ரீஸஹாயோ ஜநாா தந உபாபயாம பூமிநீளாபயாம ஸேவித பரமேசவர,* எனனககடவதிறே *ஸவாபிமதநிதயநிரவதயாநுரூப ஸவரூபரூபகுணவிபவைசவாயசீலாதயநவதிகா திசயாஸஙகயேய கலயாணகுணகண ஸ்ரீவலலப! ஏவமபூத பூமிநீளாநாயக!* எனறிறே எமபெருமானா அருளிசசெயதது இததால கீழசசொனன விகர ஹவைலக்ஷணயம காட்டிலெரிதத நிலாவாகாதபடி அநுபவிககககடவான பிராட்டிமாரோட்டைச சோததியை யருளிசசெயதாராயிறறு (141)

142 இபபடி உகதமான ஸவரூபாதிகளை விஸதரேண உபபாதிததருளு கிறா மேல அதில பரதமததிலே (அகிலஹேயபரதயநீகாநநத ஜஞாநாநநதை கஸவரூபனுய) எனறவிதில அகிலஹேயபரதயநீகதவததை உபபாதிககிறா (அகிலஹேயபரதயநீகனுகையாவது) எனறு தொடஙகி

142 அகில ஹேய பரதயநீகனுகையாவது—தமஸஸுககுத தேஜஸஸு போலேயும ஸாபபததுககு கருடனைபபோலேயும விகாராதி தோஷஙகளுகக பரதிபடனு யிருககை

ஹேயமாவது-தோஷம அகிலஹேயமெனகையாலே – தரிவிதசேதநா சேதந தோஷஙகளையும சொலலுகிறது தரிவித சேதநாசேதநதோஷமும

ஈசவரனுககு வாராது என று இதுதனனை வயகதமாக மேலே யருளிசசெயகிருரி றே (தமஸஸுககு தேஜஸஸுபோலேயும ஸாபபததுககு கருடனைபபோலே யும) எனறது-தமஸஸுககு தேஜஸஸு பரதிபடமாயிருககுமாபோலேயும, ஸாபபததுககு கருடன பரதிபடனுயிருககுமாபோலேயும எனகை

(விகாராதிதோஷஙகள) எனகிறவிடததில விகாரசபதததாலே-தரிவித அசிததினுடையவும பரிணமததைச சொலலுகிறது ஆதிசபதததாலே – பதத சேதநருடைய அஜஞாநது ககஙகளையும முகதருடைய சேறுதோயததுக கழுவினு ரைபபோலே பரகருதி ஸமஸருஷடராய விடுபடடவாகாரததையும, நிதயருடைய பரிசசிநநஸவரூபதவ பாரதநதரியஙகளையும சொலலுகிறது பாரதநதாயம தோஷமோ? எனனில புருஷனுககு ஸதநோதபேதமபோலே, ஸவதநதரனுககு தோஷமெனகை இததோஷஙகளுககு பரதிபடமா யிருககையாவது – தான மாரு யிருககை பரதிபடமெனகையாலே – *ஆதமா ஜஞாநமயோமல * எனகிறபடியே ஸவரூபநிபநதநமாக மலஸமபநத மிலலையே யாகிலும உபாதிநிபநதநமான மல ஸமபநதததுககு யோகயமான ஆதமஸவரூபததிறகாடடில பகவதஸவரூபததுககு வாசிதோறறுகிறது *தத பரஹம பரமம நிதயமஜ மக்ஷயமவயயம ஏகஸவரூபநது ஸதா ஹேயாபாவாசச நிாமலம *ஸமஸதஹேய ரஹிதம விஷணவாககயம பரமம பதம* *அவிகாராய சுததாய நிதயாயபரமாதமநே எனனககடவதிறே

'ஹேயபரதயநீகதவமாவது – ஆசரிதருடைய ஹேயநிராஸகதவததுககு அடியான ஹேயபரதிபடதவ மெனனவுமாம எனனுமொருயோஜனையுமுணடிறே கதயவயாககயாநஙகளிலே நஞசீயா ஆசசானபிளளை முதலான ஆசாாயாக ளருளிச் செயதது_ (ஸாபபததுககு கருடனைபபோலேயும) எனகிற த்ருஷடாந ததாலே, அதுவும இவவிடததுககு அாததமாளுலோ? எனனில, விகாராதி தோஷஙகளுககு பரதிபடமாயிருககை எனகையாலே இவவிடததில இவாககது விவக்ஷிதமனறு (142)

143 அநநதரம அநநததவததை யுபபாதிககிருா (அநநதனுகையாவது) எனறு தொடஙகி

143 அநநதனுகையாவது–நிதயனுய சேதநாசேதநஙகளுககு வயாபகனுய அநதாயாமியா யிருககை

அநநததவமாவது தேசத காலதோ வஸதுதசச அபரிசசேதயதவம விபுத வாததேசபரிசசேதராஹிதயம நிதயதவாத காலபரிசசேதராஹிதயம, ஸவவய திரிகத ஸமஸத வஸதுககளுககும பரகாரியாயிருககையாலும தனககு பரகாரயந தரமிலலாதபடி நிறகையாலும ஸதருசவஸதுஅபாவததாலே வஸதுபரிசசேதரா ஹிதயம அததை அருளிசசெயகிருா (நிதயனுய சேதநா சேதநஙகளுககு வயாபகனுய அநதாயாமியாயிருககை) எனறு இததால, நிதயனுகையாலே இனனகாலததிலுளளான காலநதரததில இலலையெனகிற காலபரிசசேத மினறியிலே ஸகல சேதநாசேதநஙகளுககும வயாபகனுயக கொணடு விபுவா யிருககையாலே – இனன தேசததிலுளளான, தேசாநதரததிலிலலையெனகிற

தேசபரிச்சேதமின்றியிலே, ஸர்வாந்தர்யாமியாகையாலே ஸர்வதுக்கும்தான் பரகாரியாய், தனக்கு ப்ரகார்யந்தரமில்லாதபடியிருக்கையாலே இனனவஸ்து போலே யென்கிற வஸதுபரிச்சேதமு மின்றியிலேயிருககையென்றதாயிற்று. *நித்யம் விபும ஸர்வகதம ஸுஸூக்ஷமம *அந்த: பரவிஷடச சாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாதமா. *யஸயாத்மா சரீரம, யஸய பருதிவீ சரீரம *ந தத்ஸமச்சாபயதிகச்ச த்ருச்யதே* என்னககடவதிறே (143)

144. இவற்றோடு தானெடடறறிருக்கையனறிககே, அந்தர்யாமிதயா அவஸ்திதனுயிருக்குமாகில், தககததோஷங்கள் வாராதோ? எனகிற சங்கையை அநுவதிககிருர்; (அந்தர்யாமியாலை தோஷங்கள் வாராதோ வென்னில்) என்று.

144. அந்தாயாமியாலை தோஷங்கள் வாராதோ வென்னில்;

145 அத்தைப் பரிஹரிக்கிருா, (சரீரகதங்களான) எனறு தொடங்கி.

145 சரீரகதங்களான பால்யாதிகள் ஜீவாதமாவுக்கு வாராதாபபோலே, தரிவிதசேதநாசேதநதோஷமும ஈச்வரனுக்கு வாராது

அதாவது–இந்த சரீரத்தை அதிஷ்ட்டிதது ஸவாதீநமாக நிர்வஹித்துக் கொண்டிராநிறகச் செயதேயும, தத்கதமான பாலய யௌவநாதிவிகாரங்கள் ததந்தர்வாததியான ஜீவாத்மாவுக்கு வாராதாப் போலே, த்ரிவித சேதநாசேதநங்களுக்கும அந்தாயாமியாய, இவற்றை சரீரமாகக கொணடு இராநிறகச் செய்தேயும தத்கததோஷம் ஈச்வரனுககுவாராது எனகை. "ஆவிசேருயிரினுள்ளா லாதுமோா பற்றிலாத பாவனையதனைக்கூடி லவனையுங்கூடலாமே" எனறிறே ஆழ்வாருமருளிச்செய்தது. சரீரியான ஜீவாத்மாவுக்கு சரீரகதங்களான பாலயாதிகள் வந்ததில்லையேயாகிலும், சரீரஸம்பநத நிபந்தநமாக துக்க அஜ்ஞாநாதிகள வருகிறவோபாதி, சரீரபூதமான விவற்றோட்டை ஸமபநததாலே இவனுக்குமிங்ஙனே சில தோஷங்கள வாராதோ? எனனில்: வாராது. அதுக்கடி–ப்ரவேசஹேதுவிசேஷம; இவனைப்போலே கர்மமடியாகவனறிககே; அநுக்ரஹமடியாகவிறே அவனுக்கு இவறறில் பரவேசமிருபபது *அநச்நந்நந்ய* *ஏஷ ஸர்வ பூதாந்தராதமா அபஹதபாபமா *விஷணவே ஸாவஜிஷணவே* எனனுநிறதிறே

அநநதரம, ஜஞாநாநந்தைகஸவரூபதவத்தை உபபாதிககிருர்; (ஜ்ஞாநாநநத) இத்யாதியாலே.

146 ஜ்ஞாநாநநதைகஸவரூபனுகையாவது–ஆநநதரூப ஜஞாநனுயிருக்கை.

ஜ்ஞாநாநந்தங்களையே ஸ்வரூபமாக வுடையனுயிருக்கை என்று, சப்தததுக்கு அர்த்தம் சொலலவேணடியிருக்க, ஜஞாநமெனறும் ஆநந்தமென்றும் பிரிததுச் சொல்ல, இரணடவஸ்ததையினறிக்கே ஜ்ஞாநமே ஸ்வரூபமாய், அதுதான அநுகூலமாயிருக்கை ஆனந்தமாகையாலே, ஆநந்தரூப ஜ்ஞாநனுயிருக்கை என்றருளிச்செய்கிருர். "அநுகூலஜ்ஞாநமே ஸ்வரூபமாயிருக்க ஜஞாநாநந

தஙகளெனறு பிரிததுச சொலலுகிறது, இரணடு முணடாகைககாக எனறிறே இவாதாமிடடருளின கதயவயாககயாநததிலே யருளிசசெயதது (146)

147 (ஆநநதரூபஜஞாநனு யிருககை) எனறது தனனை உபபாதிககிருா (அதாவது) இதயாதியாலே

147 அதாவது – கடடடஙக வநுகூலமாய, பாகாசமுமாயிருககை

கடடடஙகவெனறது - ஸவரூபமுளள பரபபெஙகும எனறபடி இததால ஸவரூபததில அநநுகூலமாயாதல அபரகாசமாயாதலிருககுமிடமிலலை யெனகை ஜஞாநாநநத ஏகஸவரூபனெனறவிதில ஏககபதாரததமிதுவிறே அநுகூலதவ மாவது – ஆஹலாதகரதவம பரகாசதவமாவது – ஸவயமபரகாசதவம *அநந யாதீநபரகாசதவாஹலாதகரதவரூப ஜஞாநமேவ யஸய ஸவரூபம ஸ ஹி ஜஞாநாநநதைகஸவரூப * எனனககடவதிறே (147)

148 இபபடி, ஸவரூபவைலக்ஷணயததை யுபபாதிதத வநநதரம ஸவரூபா சரிதமான குணஙகளினுடைய வைலக்ஷணயததை யருளிசசெயகிருா (இவ னுடைய ஜஞாநசகதயாதி கலயாணகுணஙகள) எனறு தொடஙகி

148 இவனுடைய ஜஞாநசகதயாதி கலயாண குணஙகள நிதயஙகளாய
நிஸஸீமஙகளாய நிஸஸஙகயஙகளாய நிருபாதிகஙகளாய
நிரதோஷஙகளாய ஸமாநாதிகரஹிதஙகளாயிருககும

ஆதிசபதததாலே – பல ஐசவாய வீரய தேஜஸஸுககளும வாதஸலயாதிகளும சௌாயாதிகளுமாகிற குணவிசேஷஙகளெலலாவறறையும சொலலுகிறது நிதயஙகளாகையாவது — உதபததிவிநாசரஹிதஙகளாயிருககை ஸவரூபாநு பநதிகளாகையாலே யாவதாசரய பாவிகளாயிருககுமிறே *த இமே ஸதயா காமா * எனறு குணஙகளினுடைய நிதயதவம சருதிஸிததம *காமயநத இதி காமா கலயாணகுணு த இமே ஸதயா நிதயா இதயாதத * எனறிறே இநத சருதிககாததம ாறிலவணபுகழ* எனருரிறே ஆழவாா நிஸஸீமஙகளாகையா வது - ஒரொனறே அவதி காணவொணணுதிருககை யதோ வாசோ நிவாததந தே அபராபய மநஸா ஸஹ* எனறு, மீணடுவிடடதிறே ஆநநதகுணததை யெலலை காணபபுகக வேதம இது ஆநநதகுண மொனறிலுமனறிறே குணஙகளெலலாம இபபடியேயிறே இருபபது *உபாயுபாயபஜபுவோபி பூருஷாந பரகலபய தே யே சதமிதயநுகரமாத கிரஸ தவதேகைக குணு வதீபஸயா ஸதா ஸததிதா நோதயமதோதிசேரதே* எனனககடவதிறே உயாநலம எனறிறே ஆழவாரும அருளிசசெயதது (நிஸஸஙகயஙகளாகை யாவது) இபபடிபபடட குணஙகள தான எணணிறநதிருககை *யதா ரதநாநி ஜலதேரஸஙகயேயாநி புதரக ததா குணு ஹயநநதஸய அஸஙகயேயா மஹாத மந * *வாஷாயுதைா யஸய குணு நசகயா வகதும ஸமேதைரபி ஸாவலோகை மஹாதமநச சஙகசகராஸிபாணே விஷணோ ஜிஷணோ வஸுதேவாதமஜஸய* *சதுாமுகாயுாயதி கோபிவககதா பவேநநர கவாபி விசுததசேதா ஸதே குணு நாமயுதைகமமசம வதேந ந வா தேவவர பரஸீத* *நஹி தஸய குணு ஸஸாவே ஸாவைா முநிகணைரபி, வகதும சகயா வியுககதஸய ஸதவாதமபரகிலா குணை *

என்னக் கடவதிறே 'எண்ணில தொல்புகழ்' என்றாரிறேஆழ்வாரும் *யேஷ்வே கஸ்யகுணஸ்யவிப்ருடபி வைலோக்கோத்தரம் ஸ்வாசரயம் குராயாத தாதருசவைப வைரகணிதைா நிஸ்ஸீமபூமாநவிதை நித்யைாதிவ்யகுணா ஸததோதிக்சுபத்வை காஸ்பதாதமாசரயைரித்தம ஸ்ந்தரபாஹ்மஸ்மிசரணமயாதோ வநாதரீசவரம* என்கிற ச்லோகத்திலே குணங்களினுடைய நித்யநிஸ்ஸீமநிஸ்ஸங்கயதவங்களை யருளிச் செய்தாரிறே ஆழ்வான் நிருபாதிகங்களாகையாவது – பரதந்தர வஸது கதங்களாகையாலே – ஸவோதயாதிகளிலே ஈசவர – இசசையாகிற உபாதியை யபேக்ஷித்திருக்கும் சேதநகுணங்களபோலன்றிக்கே ஸவாபாவிகங்களாயிருக்கை ஸ்ரீபாஷ்யத்தில *ஸவபாவதோ நிரஸ்தநிகிலதோஷாநவதிகாதிசயா ஸங்கயேய கல்யாணகுணகண புருஷோத்தமோபிதீயதே* என்கிறவிடத்துக்கு வ்யாக்கயாநம் பண்ணுகிற சருதப்ரகாசிகாகாரா அநவதிகாதிசயபதத்தாலே நித்யஸித்ததை வயாவர்த்திக்கிறதென்று முந்துறவொருயோஜநை பண்ணி *அநுஷக்தே ந ஸவ பாவத இதி பதேநவா நித்யஸித்தவ்யாவருத்தி தேஷாம தாதருசகுணகதவம் ஹி பகவந்நித்யேச்சாதீநம்* என்று அநந்தரயோஜநையிலே யிவ்வாத்தத்தை யருளிச் செய்தாரிறே *ஸவாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியாச* என்று குணங்களினுடைய ஸவாபாவிகத்வத்தை சருதி சொல்லாநின்றதிறே இந்த சருதியில க்ரியை யென்கிறது–நியமநத்தை *பராஸயேதி – ஜ்ஞாநசகதயாதீநாம ஸவாபாவிகத்வ முகதம க்ரியா – நியமநம் என்றிறே இதுக்கும சருதப்ரகாசிகாகாரா வ்யாக கயாநம பண்ணிற்று

நிர்தோஷங்களாகையாவது ஹேயகுண ஸமஸ்தமாகிற தோஷமின்றிக் கேயிருக்கை *அபஹதபாபமா விஜரோவிமருத்யுாவிசோகோ விஜிகத்ஸோபி பாஸ்ஸ ஸத்யகாமஸ ஸத்ய ஸங்கலப *ஸதவாதயோ ந ஸந்தீசே யத்ரச ப்ராக்ரு தா குணா *ஜ்ஞாநசகதிபலைசவாயவீர்யதேஜாம்ஸயசேஷத பகவச்சப்தவாச யாநி விநா ஹேயைா குணாதிபி * *தேஜோபலைசவாயமஹாவபோதஸுவீர்ய சகத யாதிகுணைகராசி பர பராணும ஸகலா நயத்ரக்லேசாதயஸ்ஸந்தி பராவரேசே* என்கிறபடியே ஆசரயம்–ஹேயப்ரத்யநீக மாகையாலே இவற்றுக்கு ஹேயகுண ஸமஸ்தகதோஷாபததிக்கு யோக்யதையில்லையிறே

ஸமாநாதிகரஹிதங்களாகையாவது சேதநாந்தர குணங்களை ஸமமாகவும், ஈசவரகுணங்களை அதிகமாகவுமுடைத்தாயிருக்கும சேதநகுணங்கள போலன்றிக் கே தனக்கொத்ததும மிக்கதுமின்றிக்கேயிருக்கை *ந தத்ஸமச்சாப்யதிகச்ச த்ருச்யதே* என்கிற ஸமாதிகத்ரித்ரவஸ்துவை ஆசரயமாக வுடையவையாகை யாலே இவையும ஸமாநாதிகரஹிதங்களாயிருக்குமிறே *தோஷோபதாவதி ஸமாதிசயாநஸங்கயா நிர்லேப மங்கள குணௌகதுஷ ஷட்தா ஜ்ஞானைச வரீசகநவீர்ய பலாாசசிஷ்ஸத்வாம ரங்கேசபாஸ இவ ரதநமநாகக்யந்தி* என கிற ச்லோகத்திலே இவையித்தனையும பட்டரருளிச்செய்தாரிறே (148)

149 இப்படியிருந்துள்ள குணங்கள்தான் மூன்றுவகைப் பட்டிருக்கை யாலே அம்மூன்றுவகைக்கும் விஷயங்களை வகுத்து அருளிச்செய்கிறார் (இவற் றில்) என்று தொடங்கி

149 இவற்றில் வாதஸல்யாதிகளுககு விஷயம அநுகூலா செளாயாதி களுககு விஷயம பரதிகூலா, இவற்றுககுக காரணமான ஜ்ஞாந சகத யாதிகளுககு எல்லாரும விஷயம

(வாதஸலயாதிகள) எனகிற ஆதிசபததாலே—ஸௌசீலய ஸௌலபய மாாத வாாஜவாதிகளான குணவிசேஷஙகளெலலாவறறையும சொலலுகிறது விஷயம அநுகூலரெனறது—ஆசரிதரெனறபடி (செளாயாதிகளுககு) எனகிற ஆதிசபதத தாலே பராகரமததைச சொலலுகிறது விஷயம பரதிகூலரெனறது – ஆசரித விரோதிகளெனறபடி *தவிஷநநம ந போகதவயம தவிஷநதம நைவ போஜ யேத[1] பாணடவாநதவிஷஸே ராஜந மம பராணா ஹி பாணடவா எனறு ஆசரித விரோதிகள தனககு சதருககளெனறு அருளிசசெயதானிறே (இவறறுககுக காரணமான ஜஞாநசகதயாதிகள) எனகிற விதில ஆதிசபததாலே – பல ஐச வாய வீாயதேஜஸஸுககளைச சொலலுகிறது வாதஸலயாதிகளுககும செளா யாதிகளுககும ஜஞாநசகதயாதிகள காரணமாகையாவது– *பரகருஷடம விஜஞா நம பலமதுலமைசவாயமகிலம விமாயாதமவீாயம வரத பரமா சகதிரபி ச[1] பரம தேஜசசேதி பரவரகுணஷடகம பரதமஜம குணநாம நிஸஸீமநாம கணநவிகுண நாம பரஸவபூ * எனறும, *மஙகளகுணாஷ்டகாஷஷடேதா * எனறும சொலலு கிறபடியே அவறறுககு ஊறறுவாயாயிருககை அவைதான வஸதுாதகாஷாபாதக ஷாட்குணயாயததகுணபாவமாயிறே இருபபது 'எமபெருமானுடைய திவயாத மகுணஙகளாவன—ஜஞாநசகதயாதிஷடகுணஙகளும, அதிலே பிறநத ஸௌசீல யாதிகளும[1] எனகிற விவவாகயததுககு ஆாததமெழுதுகிறவளவில ' அதிலே பிறககையாவது – வஸதுாதகாஷாபாதக ஷாடகுணயாயதத குணபாவமாகை, எனறிறே விவரணததில ஆசசான பிளளை யருளிசசெயதது இநத குணஷட கததிலும வைததுககொணடு ஜஞாநமாவது – *அஜடம ஸவாதமஸமபோதி நிதயம ஸாவாவகாஹநம ஜஞாநமநாமகுணம பராஹு பரதமம குணசிநதகா எனகிறபடியே எனறுமொகக ஸாவவிஷய பரகாசகமுமாய ஸவபரகாசமுமான குணவிசேஷம சகதியாவது– *ஜகதபரகருதிபாவோ யஸஸா சகதி பரிகீாததிதா* எனகிற ஜகதபரகருதிபாவமாதல அகடித கடநாஸாமாததயமாதல பலமாவது – *சரமஹாநிஸது யா தஸய ஸததம குாவதோ ஜகத பலம நாம குணஸதஸய கதிதோ குணசிநதகை * எனகிற ஜகததாரணதவ பரயுகதமான சரமமினறியிலே யொழிகையாதல பலம தாரணஸாமாததயம* எனகிற ஸமஸத வஸதுதாரண ஸாமாததயமாதல ஐசவாயமாவது - *காதருதவம நாம யததஸய ஸவாதநதரிய பரிபருமஹிதம ஐசவாயம நாம ததபரோகதம குணததவாாதத சிநதகை * என கிற காதருதவ லக்ஷணமான ஸவாதநதாயமாதல ஸமஸதவஸது நியமந ஸாமாததயமாதல

வீாயமாவது – *தஸயோபாதாநபாவேபி விகாரவிரஹோ ஹி ய வீாயம நாம குணஸஸோயமசயுததவாபரா ஹவய * எனறு ஜகதுபாதாநமாகா நிறகச செயதேயும ஸவருபவிகாரமினறியிலே யொழியுமபடியான அவிகாரதை தேஜஸ ஸாவது – *ஸஹகாாயநபேக்ஷா யா தததேஜஸ ஸமுதாஹருதம* எனகிற ஸஹ காரிநைரபேக்ஷயமாதல பராபிபவந ஸாமாததயமாதல இவறறுககு எலலாரும

விஷயமாகையாவது–அநுகூலரக்ஷணாதிகளும பரதிகூல நிரஸநாதிகளும ஜஞாந சகதயாதி விசிஷடனாயக கொணடு நிரவஹிககவேணடு கையாலே இவறறுககு ஸாவரும விஷயமாயிருககை (149)

150 இபபடி குணஙகளை மூனறுவகையாககி அவறறுககு விஷயஙகளை தாசிபபிததவளவனறிககே குணஙகளுககு பரதயேகம விஷயநியமமுணடாகை யாலே அதனையும தாசிபபிககவேணுமெனறு திருவுளளமபறறி, கீழெடுதத குணஙகளிலே சிலவறறுககுத தனிததனியே விஷயஙகளை தாசிபபிககிறா (ஜஞாநம அஜஞாககு) எனறு தொடஙகி

150 ஜஞாநம அஜஞாககு சகதி அசகதாககு, க்ஷமை ஸாபராதாககு; கருபை துககிகளுககு வாதஸலயம ஸதோஷாககு சீலம மநதாககு ஆாஜவம குடிலாககு ஸௌஹாாததம துஷடஹருதயாககு மாாதவம விசலேஷ பீருககளுககு ஸௌலபயம காண ஆசைபபடடவாகளுககு இபபடி எஙகும கணடுகொளவது

ஜஞாநமாவது–சேதநருடைய ஹிதாஹித நிரூபணததுககு உறுபபான குணம, ஆகையாலே, கவாஹமதயநததுாபுததி கவசாதமஹிதவீக்ஷணம, யத திதம மமதேவேச ததாஜஞாபய மாதவ* எனகிறபடியே, ஸவஹிதாஹித நிரூபணா திகளில அஜஞராயிருககுமவாகளுககுறுபபாயிருககுமெனகை (சகதி அசகதாககு) எனறது–சகதியாவது–அகடிதகடநா ஸாமாததயம, ஆகையாலே ஸவ இஷட அநிஷடபராபதி பரிஹாரஙகளில அசகதராயிருககுமவாகளுடைய காாயஸிததிககு உறுபபாயிருககுமெனகை (க்ஷமை ஸாபராதாககு) எனறது – க்ஷமையாவது – அபராத ஸஹதவம, ஆகையாலே *அஹமஸமயபராதாநாமாலய* எனகிற படியே அபராத ஸஹிதராகத தஙகளையநுஸநதிததிருபபாாககு உறுபபாயிருககு மெனகை *க்ஷமாஸாபராதேநுதாபிநயுபேயா கதம ஸாபராதேபி தருபதே மயி ஸயாத* எனறிறே படடரருளிசசெயதது

(கருபை துககிகளுககு) எனறது கருபையாவது பரதுககாஸஹிஷணுதவம ஆகையாலே *ஆவாராாதுணை யெனறலைநீககடலுள முநதும நாவாயபோல, பிறவிககடலுள நினறு துளஙகுகை முதலான துககமுடையவாகளுககு உறுபபா யிருககு மெனகை *தயா பரவயஸநஹரா பவவயதா ஸாகாயதே மம தத்தம தயாதிக * எனறு அருளிசசெயதாரிறே படடா (வாதஸலயம ஸதோஷாககு) எனறது–வாதஸலயடாவது – அனறீனறகனறினுடமபின வழுவை யாதரிதது புஜிககும தேநுவைபபோலே ஆசரிதருடைய தோஷஙகளை போகயமாகக கொளளுவதொரு குணம, ஆகையாலே அவிதயாகாமாதிதோஷ ஸஹிதராகத தஙகளை யநுஸநதிபபாாககு உறுபபாயிருககுமெனகை (சீலம மநதாககு) என றது-சீலமாவது-பெரியவன தாழநதவாகளோடே புரையறககலககும ஸவாபாவம ஆகையாலே தஙகளுடைய தணமையை யநுஸநதிததிருபபாாககு உறுபபா யிருககுமெனகை (ஆாஜவம குடிலாககு) எனறது–ஆாஜவமாவது – கரணதரயத

தாலும செவவியனுயிருககை, ஆகையாலே, தஙகளுடைய கரணதரய கௌடில யததை நினைததிருபபாாககு உறுபபாயிருககுமெனகை (ஸௌஹாாதம துஷட ஹருதயாககு) எனறது ஸௌஹாாதமாவது எபபோதும நனமையைச சிநதித திருககும ஸவபாவம, ஆகையாலே ஸாவகாலமும தீமையே சிநதிததிருககும துஷடஹருதயராகத தஙகளை யநுஸநதிததிருபபாாககு உறுபபாயிருககுமெனகை (மாாதவம விசலேஷ பீருககளுககு) எனறது-மாாதவமாவது ஆசரித விரஹம பொறுககமாடடாத மெனமையாகையாலே தனனுடைய விசலேஷததில பயமுடை யவாகளுககு உறுபபா யிருககு மெனகை (ஸௌலபயம காணவாசைபபடடவா களுககு) எனறது-ஸௌலபயமாவது-அதீநதரியமான விகரஹததைக கணணுக கிலககாமபடி பணணுகை, ஆகையாலே தனனைககாணவேணுமெனறு ஆசைப படடவாகளுககு உறுபபாயிருககுமெனகை

இததால இவனுடைய ஜஞாநததில அபேகஷையுளளது-தநதாமுடைய ஹிதாஹிதநிருபணததில அறிவிலலாதவாகளுககாகையாலே, ஜஞாநம அஜஞாக காயிருககும இவனுடைய சகதியில அபேகஷை யுளளது-ஸவேஷட அநிஷட பராபதி பரிஹாரததில அசகதராயிருபபாருககாகையாலே சகதி-அசகதாககா யிருககும பொறுமையில அபேகஷையுளளது-அபராதமுடையாககாகையாலே கஷமை-ஸாபராதாககா யிருககும ஐயோவெனறு இரஙகவேணடுவது-நோவு படடவாககாகையாலே கருபை துககிகளுககாயிருககும தோஷததை போகய மாகக கொளளவேணடுவது-தோஷவானகளுககாகையாலே வாதஸலயம ஸதோஷாககா யிருககும தணமைபாராதே புரையறக கலககவேணடுவது-தாழநதவாகள விஷயததிலேயாகையாலே சீலம-மநதாககாயிருககும கரண தரயததாலும செவவியனுயக கொணடு தனனை யமைததுப பரிமாறவேணடுவது-செவவைககேடா விஷயததிலாகையாலே ஆாஜவம-குடிலாககா யிருககும தானெபபோதும நனமை சிநதிகக வேணடுவது தநதாமுககுத தீமைகளைச சிநதிககும தீமனததா விஷயததிலாகையாலே ஸௌஹாாதம-துஷட ஹருதயாககாயிருககும விரஹமபொருத மெனமை வேணடுவது விரஹததுககு அஞசுவாாதிறததிலாகையாலே மாாதவம விசலேஷபீருககளுககாயிருககும அதீநதரியமான விகரஹததைக கணணுககு இலககாகக வேணடுவது அவ வடிவைக காணகையில ஆசையுடையவாகளுககாகையாலே ஸௌலபயம காண வாசைபபடடவாகளுககாயிருககும எனறு குணஙகளினுடைய விஷய பரதி நியததவததை தாசிபபிததாராயிறறு (இபபடியெஙகும கணடுகொளவது) எனறது கீழசசொனன பரகாரததிலே அநுகதமான குணஙகளெலலாவறறுக கும பரதயேகம விஷயஙகளை தாசிததுககொளவது எனறபடி (150)

151 ஏவமபூதகுண விசிஷடனுகையாலே ஈசவரன ஆசரிதவிஷயததில பரி மாறிபபோருமபடிகளை விஸதரேணவொரு சூாணையாலேயருளிசசெயகிறாமேல,

151 இபபடி ஈசவரன கலயாணகுணஙகளோடே கூடியிருககையாலே, பிறாநோவு கணடால ஐயோ! எனறிரஙகி அவாகளுக கெபபோதுமொகக நனமையைச சிநதிதது தனககேயா யிருததல தனககும பிறாககும பொதுவாயிருததல செயயாதே நிலாததெனறல சநதநம தணணீாபோலே பிறாககேயாய தனனை

ஆசரயிததவாகளபககல ஜனமஜஞாந வருததஙகளா லுணடான நிகாஷம பாராதே தாஙகளும பிறரும தஞசமலலாதபோது தான தஞசமாய, ஸாநதீபநி புதரனையும வைதிகனபுதராசனையும மீடடுககொணடு வநதாபபோலே அரியன செயதும அவாக ளபேகஷிதஙகளைத தலைககடடியும அவாகளுககு தருவபதம போலே பணடிலலாதவறறையு முணடாககியும தநதாம ஸவம தாநதர்ம விநி போகம கொணடாபபோலேயிருககத தனனையும தனனுடைமையையும வழஙகி அவாகளகாரயம தலைககடடினால தான கருதஙருதயனாய தான செயத நனமைகளொனறையும நினையாதே அவாகள செயத ஸுகருத லவததையே நினைதது அநாதிகாலம வாஸிதஙகளான ரஸஙகளை மறககும்படி யெலலா தசையிலும இனியனாய பாயா புதராகள குறறஙகளைக காணககணணிடடிருக கும புருஷனைபபோலே அவாகள குறறஙகளைத திருவுளளததால நினையாதே குறறஙகளைப பெரிய பிராடடியாா காடடினாலும அவளோடே மறு தலைததுத திணணியனாய நினறு ரகஷிதது காமிநியுடைய அழுககு உககும காமுகனைப போலே அவாகள தோஷஙகளை போகயமாககொணடு அவாகள பககல கரணத்ரயததாலும செவவியனாய பிரிநதால அவாகளவயஸநம குளபபடி யெனனுமபடி தான ஈடுபடடு அவாகளுககுபபாஙகாகத தனனைத தாழவிடடு, அவாகளுககுக கடடவு மடிககவுமாமபடி யெளியனாய அனறீனற கனறுககுத தாயிரஙகி முனனணைக கனறையும புலலிட வநதவாகளையும கொமபிலும குளம பிலும ஏறகுமாபோலே பெரிய பிராடடியாரையும ஸூரிகளையும விடடு ஸநேஹிததுககொணடுபோரும

இபபடியெனறு – கீழுககதமான குணயோகபரகாரததைப பராமாசிககிறது (கலயாண குணஙகளோடே கூடியிருககையாலே, எனறு குணயோகததை ஹேது வாகவருளிசசெயதது மேறசொலலுகிற பரிமாறறஙகளெலலாம ஒரோ குணகாரய மெனறு தோறறுகைககாக (பிறா நோவு கணடால ஐயோ! எனறு இரஙகி) இது கருபாகாரயம பிறா நோவு கணடால ஐயோ! எனறு ஈடுபடுகிறது – பரதுக காஸஹிஷணுவாகையாலேயிறே (அவாகளுககு எபபோதுமொகக நனமையைச சிநதிதது) இது–ஸௌஹாாதகாரயம எபபோது மொககவெனறது–இவாகா அறிநதகாலததோடு அறியாத காலததோடு வாசியற ஸாவகாலததிலுமெனற படி ஆசரித ஸாவமஙகளாநவேஷணபரனாயிருககிறது – ஸௌஹாாததததாலே யிறே (தனககேயாயிருததல தனககும பிறாககும பொதுவாயிருததல செய யாதே நிலா தெனறல சநதநம தணணீாபோலே பிறாககேயாய) இது – ஆசரிதபாரதநதரியகாரயம ஸவாாததபரனாயேயிருததல ஸவாாதத பராாததங கள இரணடுககும பொதுவாயிருததல செயகையனறிககே சநதரிகாதிபதாாதத ஙகள போலே பராாததததைக வேஷனா யிருககிறது–பாரதநதரியததாலேயிறே (தனனையாசரயிததவாகள் பககல ஜநமஜஞாந வருததஙகளால உணடான நிகா ஷம பாராதே) இது – ஸாமய குணகாரயம ஆசரிதாபககல ஜநமாதிகளால உணடான தணமைபாராமல பரிமாறுகிறது– *ஸமோஹம ஸாவபூதேஷு* என கிறபடியே ஜநமாதிகளால உதகருஷடரோடு அபகருஷடரோடு வாசியற ஆசர யணீயதவே ஸமனாயிருககும ஸவபாவததாலேயிறே

(தாஙகளும பிறரும தஞசமலலாதபோது தான தஞசமாய) இது – அசரண யசரணயதவகாரயம தாஙகளும தஙகளுககு ரக்ஷகரனறு பிறரும தஙகளுககு ரக்ஷகரனறு எனறு கைவாஙகின தசையில தான ரக்ஷகஞகிறது – *பறறிலாாபறற நினருஞகையாலேயிறே

(ஸாநதீபநி புதரனேயும, வைதிகன புதராகளேயும மீடடுககொணடுவநதாப போலே அரியனசெயதும அவாகளபேக்ஷிதஙகளேத தலைககடடியும) இது – ஸதயகாமதவகாரயம மாதவததோ ா புததிரனபோய மறிகடலவாய மாண டானே எனகிறபடியே நெடுஙகாலததிலே கடல கொணடுபோன ஸாநதீபநி புதரனேயும, பிறபபகததே மாணடொழிநத பிளளைகளை நாலவரையும' எனகிற படியே ஜநிததபோதே, 'எனனுடை மனைவி காதலமககளேப பயததலும காணுள' எனகிறபடியே பெறறதாயும தாசிககபபெருதபடி நாயசசிமாா தஙகள ஸவாதந தாயததாலே யழைபபிகக 'தபபினபிளளைகளை எனகிறபடியே கைதபபிபபோய *சுடரொளியாய நினற தனனுடைசசோதியிலே கிடநத வைதிகன புதராகளேயும உருவுருவேகொடுததான எனறும "உடலொடுஙகொணடு கொடுததவனே எனறுஞசொலலுகிறபடியே அவவவருபஙகளோடே மீடடுககொடுவநது கொடு ததாபபோலே துஷகரஙகளேசசெயதும ஆசரிதா அபேக்ஷிதஙகளேத தலைககடடு கிறது – *ஆசரிதரக்ஷணவிஷயோ மநோரத காம ஸ பரதிஹதோஅபவதீதி ஸதயகாம எனகிற ஸதயகாமஞகையாலேயிறே ஸதயகாமஞகையாவது – ஸாநதீபநி புதரனேககொணடுவநதாபபோலே ஸகல அபேக்ஷிதஙகளும முடிகக வலலஞகை' எனறிறே நடுவிறறிருவீதிப பிளளை படடா ததவதரயததிலே யருளிசசெயதது (அவாகளுககு தருவபதமபோலே பணடிலலாதவறறையுமுண டாககியும) இது – ஸதயஸஙகலபதவகாரயம உததாநபாதபுதரனுன தருவ னுககு, ஸவாமததினுடைய ஊாதவாவதியிலே அபூாவமாயிருபபதொரு பதம கல பிததுக கொடுததாபபோலே ஆசரிதாககுப பணடிலலாதவறறையுமுணடாககு கிறது – அபூாவபோகயஙகளை ஸருஷடிககவலல அமோகஸஙகலபஞகையாலே யிறே ஸதயஸஙகலபஞகையாவது – தருவபதமபோலே பணடிலலாதவறறையு முணடாககவலலஞகை எனறு இதுவும படடாதாமே யருளிசசெயதாரிறே (தம தாம ஸவம தாமதாம விநியோகஙகொணடாப போலேயிருககத தனனேயும தனனுடைமையையும வழஙகி) இது – ஔதாாயகாரயம *வாத ஸகலமேதத ஸமசரிதாாததம சகாதத* எனகிறபடியே தஙகளுடைமையைத தாஙகள விநியோ கஙகொளளுமாபோலே விநியோகஙகொளளலாமபடி ஆதம ஆதமீயஙகளை ஆசரிதாககுககொடுககிறது – கொடுததோம எனனுமபிமாநம தனனெஞசில இலலாதபடியாகவும கொளளுமவாகளுககு பரதயுபகாரநதேடி நெஞசாறலபட வேணடாதபடியாகவும கொடுககும பரம உதாரஞகையாலேயிறே (அவாகள காரயம தலைககடடினல தான கருததகருதயஞய) இது – கருதிதவகாரயம ஆசரிதாகாரயமதலைககடடினலை அவாகள கருததகருதயராகையனறிககே *அபிஷி சய ச லஙகாயாம* இதயாதிபபடியே தான கருததகருதயஞகிறது–ஆசரிதரக்ஷணம பெறறல பேறு தனனதாயிருககும ஸவபாவததாலேயிறே 'கருதியாகையாவது– ஆசரிதருடையவபேக்ஷிதம பூாணமாஞலதான கருததகருதயஞகை எனறிறே படடரும அருளிசசெயதது (தானசெயத நனமைகளொனறையும நினையாதே

அவாகள செயத ஸுகருதலவததையே நினைதது) இது – கருதஜஞதாகாாயம தன திறததிலே யொரு ஸரஞ்ஞகதி முதலான ஸுகருத லேசததைப பணணிலை அவாகளுககுத தான எலலா நனமைகளுஞ செயதாலும அவறறையொனறையும நினையாதே, அவாகள செயத ஸுகருதலவததையே நினைததிருககிறது – செயத நனறி அறியுமவனுகையாலேயிறே கருதஜஞனுகையாவது – ஆசரிதருடைய ஸுகருதலவததை யொனறையுமே நினைதது தானசெயத நனமைகளொனறும பாராதேயிருககை' எனறு இதுவும படடாருளிசசெயதாா (அநாதிகாலம வாஸிதங்களான ரஸங்களை மறககுமபடி யெலலாதசையிலும இனியனுய) இது – மாதுாயகாாயம அநாதிகாலமே பிடிததுக கொளுநதிக கிடககிற பராகருத விஷயரஸங்களை விஸமரிககுமபடி ஸாவாவஸதையிலும இனியனுகிறது – *ஸாவ ரஸ * எனகிறபடியே நிரதிசய போகயனுயிருககையாலேயிறே

(பாாயாபுதராதிகள குறறங்களைக காணுககணணிடடிருககும புருஷனைப போலே அவாகள குறறங்களைத திருவுளளததாலே நினையாதே) இது – சாதுாயகாாயம பாாயா புதராதிகளோடேகூடி வாததிபபாளுெருரு புருஷன அவாகள செயகிற குறறங்களைக கணடிருககச செயதேயும காணுதாரைப போலே யிருககுமாபபோலே, ஆசரிதா செயத குறறங்களைக கணடிருககச செயதேயும திருவுளளததால நினையாதிருககிறது – ஆசரித தோஷங்களைத தெரியாதபடி மறைககவல ல சதுரனுகையாலேயிறே (குறறங்களைப பெரிய பிராடடியாா காடடினுலும அவளோடே மறுதலைததுத திணணியனுய நினறு ரக்ஷிதது) இது – ஸததைாயகாாயம சொனனது செயய வேணடுமபடி தனககு அபிமதையாய சேதநா குறறங்களைப பொறுபபிததுச சேரவிடும பெரியபிராடடியாா 'தாமரையாளாகிலும சிதகுரைககுமேல' எனகிறபடியே குறறங்களைககாடடினுலும, 'எனனடியாரது செயயாா செயதாரேல நனறு செயதாா எனறு, அவளோடே மறுதலைதது நிசசலனுய நினறு ரக்ஷிககிறது ஸததிர ஸவபாவனுகையாலேயிறே (காமிநியுடைய அழுககு உககும காமுகனைபபோலே அவாகள தோஷங்களை போகயமாகக கொணடு) இது பரணயிதவகாாயம காமிநி விஷயததில பராவணயததாலேயவளுடமபிலழுககை விருமபும காமுகனைபபோலே, ஆசரிதரானவாகளுடைய பரகருதி ஸமபநததாதி தோஷங்களை போகயமாககககொளளுகிறது பரமபரணயியாகையாலேயிறே

(அவாகளபககல கரணதரயததாலும செவவியனுய) இது – ஆாஜவகாாயம மநோவாககாயங்கள மூனறிலும செவவைக கேடராயிருககுமவாகள பககலிலே, நீரேருமேடுகளிலே விரகாலே நீரேறறுவாரைபபோலே தனனையமைதது தரிவித கரணங்களாலும செவவியனுயப போருகிறது – ருஜுஸபாவனுகையாலேயிறே (பிரிநதால அவாகள வயஸநம குளபபடியெனனுமபடி தான ஈடுபடடு) இது-மாாதவகாாயம *ஊாதவம மாஸாந ந ஜீவிஷயே* எனருல – *ந ஜீவேயம க்ஷணமபி* எனகிறபடியே தனனைப பிரிநதால ஆசரிதாபடும வயஸநம–கடலபோனற தன வயஸநததுககு ஒரு குளபபடி மாதரமெனனுமபடி தான

கலேசபபடுகிறது - ஆசரிதவிரஹம் பொறுககமாட்டாத மௌனமையாலேயிறே (அவாகளுககுப்பாஙகாகத தனனைத தாழவிட்டு) இது – ஸௌசீல்யகாரயம ஜநமாதிகளால தணணியராயிருககுமவாகளுககு அநுகூலமாக ஸாவேசவரன, ஸாவோதகருஷடனை தனனைததாழவிடுகிறது–சீலவததையாலேயிறே (அவா களுககுக கட்டவும அடிககவுமாமபடி யெளியனாய) இது – ஸௌலபயகாரயம அவதாரதசையிலே நவநீதசௌரயவயாஜததாலே சிககெனவாரததடிபப ' என கிறபடியே யசோதாதிகளுககுக கட்டவும அடிககவும ஆமபடி யெளியனா யிறறது–* எளிவருமியல்வினனாகையாலேயிறே

(அன்றீனற கனறுககுத தாயிரஙகி முனனைக கனறையும புலலிட வநத வாகனையும கொமபிலும குளமபிலுமேறகுமா போலே பெரிய பிராட்டியாரையும ஸூரிகளையும விட்டு ஸநேஹிததுக கொணடுபோரும) இது – வாதஸலய காரயம அனறு தான பெறற கனறுககுத தாயான பசுவிரஙகி முனபுதான ஸநேஹிததுக கொணடு போநத முனனைககனறையும தனககு போகயமான புலலிடவநதவாகளையும உட்பட மூசிக கொமபிலேகோதததெடுபபது குளமபாலே மிதிபபதாமாபபோலே, பரிரமபணாதி போகோபகாரிகையான பெரியபிராட்டியா ரையும் முனபு ஸநேஹவிஷயமாயப போநத நிதயஸூரிகளையும தளளிவிட்டு, இனறு ஆசரயிததவாகளை ஸநேஹிததுக கொணடுபோருகிறது–வதஸலனாகை யாலேயிறே (151)

152 ஆக (ஜஞாநசகதயாதி கலயாண குணகணபூஷிதனாய) எனறத தை விஸதரேண உபபாதிததாராய நினறா கீழ அநநதரம (ஸகலஜகதஸா ஸ்ததிஸமஹாரகாததாவாய) எனறததை விஸதரேண உபபாதிபபதாக வுபகரமிககிறா (இவனே ஸகலஜகததுககும காரணபூதன) எனறு

152 இவனே ஸகல ஜகததுககும காரணபூதன

இவன எனறு கீழசசொனன விலக்ஷணஸவரூபகுண விசிஷ்டனான ஈசவரனைப பராமாசிககிறது அவதாரணததாலே ஜகதகாரணதவததினுடைய அநயயோக வயவசசேதம பணணுகிறது வேதாநததிலே, *ஸதேவ ஸோம யேதமகர ஆஸீத* எனறு சாநதோகயததிலும *பரஹம வா இதமேகமேவாகர ஆஸீத* எனறு வாஜஸநேயகததிலும *ஆதமா வா இதமேகமேவாகர ஆஸீத* எனறு ஐதரேயகததிலும ஸதபரஹமாதமரூப ஸாமாநய சபதஙகளாலே சொலலபபட்ட காரணவஸதுவேது? எனனுமாகாஙக்ஷையிலே, கதிஸாமாநய நயாயததாலே *ஏகோஹ வை நாராயண ஆஸீத* எனறு மஹோபநிஷததிலே விசேஷிககபபட்ட நாராயணனே ஜகதகாரணபூதனாக நிசசயிததிருககும பரம வைதிகராகையாலே (இவனே) எனறு ஸாவதாரணமாக வருளிசசெயகிறா (ஸகலஜகததுககும காரணபூதன) எனறது–ஸமஷ்டி வயஷ்டி ரூப ஸமஸத காரயஙகளுககும காரணபூதனெனறபடி இததால, ஸமநவயமும, அவிரோதமும, ஸாதநமும பலமும ஆகிற அரததசதுஷடயததையும அடைவே பரதிபாதிககிற உததரமீமாமஸையில அதயாய சதுஷடயததிலும வைததுககொணடு, *அதாதோ பரஹமஜிஜஞாஸா* எனறு ஜிஜஞாஸயமாகச சொலலபபட்ட பரஹமததுககு

லக்ஷணமாக *ஜநமாதயஸய யத* என்று ஜகததகாரண்தவததைச சொல்லி, அதினுடைய அயோக அநயயோக வயவசசேதமுகததாலே ஜகததகாரணதவஸ்து பரதிபாதக ஸகல வேதாநத வாகயஙகளுககும பரஹமணி ஸமயக அநவயத்தை பரதிபாதிதத பரதமாதயாயததின அாததததை யருளிச்செயதாராயிறறு (152)

153 அவிரோதபரதிபாதகமான தவிதீயாதயாயததிற படியே பரஹமகாரணதவவிரோதியான பரமாணு காரணவாதிகளை நிராகரிககிறா (சிலா பரமாணுவை காரணமெனறாாகள) எனறு தொடஙகி

153 சிலா பரமாணுவைக காரணமெனறாாகள

சிலரெனறு பௌதத ஆாஹத வைசேஷிகாதிகளைச சொலலுகிறது இதில பௌதத ஆாஹதாககு கேவல பரமாணுககளே ஜகததகாரணமாக மதமாயிருககும வைசேஷிகாதிகளுககு பரமாணுககள உபாதாநகாரணமாய, ஆநுமானிகேசவரன நிமிததகாரணமாக மதமாயிருககும இவாகளில பௌததவைசேஷிகாதிகள பாாததிவாபயதைஜஸவாயவீயஙகளெனறு, பரமாணுககளை சதுாவிதமாகக கொளளுவாகள ஆாஹதா ஏகரூபமாகக கொளளுவாகள இஙஙனே சில விசேஷஙகள உணடாறலும பரமாணு காரணதவ அஙகீகாரம எலலாாககும ஒததிருககையாலே சிலரெனறு ஸமுசசிதய உபாதாநம பணணுகிறா (153)

154 இவாகள மஹீ மஹீதராதி ஸகலகாாயஙகளும பரமாணுபரிணாமமெனறிறே சொலலுவது அநத பக்ஷததை நிராகரிககிறா

154 பரமாணுவில பரமாண மிலலாமையாலும சருதி விரோதததாலும அது சேராது

(பரமாணுவில பரமாணமிலலாமையாலும சருதி விரோதததாலும அது சேராது) எனறு அதாவது – ஜகத காரணதயா அஙகீகரிககபபடுகிற பரமாணுககள பரதயக்ஷ ஸிததமுமனறியே ஆகமஸிததமுமனறியே அநுமாநததாலே ஸாதிககபபாாககில, அது ஆகமவிருததமான அாததததை ஸாதிககமாடடாமையாலே, அநுமாநஸிததமுமனறியே யிருககையாலே, பரமாணுஸதபாவததில ஒரு பரமாணமும இலலாமையாலும ஈசவரனே ஜகததகாரணம எனகிற சருதிககு விரோதமாகையாலும, பரமாணுககள ஜகததகாரணம் எனறவது சேராதெனகை

155 அநநதரம ஜகததுககு பரகருதியே ஸவதநதரகாரணம எனறு சொலலுகிற காபிலமதததை நிராகரிககைககாக அததை உதக்ஷேபிககிறா (காபிலா பரதாநம காரணமெனறாாகள) எனறு

155 காபிலா பரதாநம காரணமெனறாாகள

காபிலரெனகிறது – கபிலமதநிஷடரான ஸாஙகயரை மருதாதமகமான கடததுககு மருததரவயமே காரணமாகிறபபோலே ஸதவ ரஜஸ தமோமய ஸாஙகதுககமோஹாதமகமான ஜகததுககும குணதரயஙகளினுடைய ஸாமயரூபமான பரதாநமே ஸவதநதரமான காரணம ததிபாவேந பரிணமியாநிறகும

பயஸஸுககு அநநயாபேக்ஷமாக ஆதயபரிஸபநதம முதலான பரிணும பரமபரை ஸவத ஏவ கூடுகிருபபோலேயும மேகவிமுகதமாய ஏகரஸமாயிருககிற ஜலத துககு நாரிகேள தால சூத கபிதத நிமப திநதரிணயாதிவிசிதர ரஸரூபேண பரிணுமபரவருததி காணபபடுகிருப போலேயும பரிணுமஸவபாவமாய பரதிஸாகா வஸதையில ஸதருசபரிணுமமுமாயிருநத பரதாநததுககு அநநயாதிஷடித மாகவே ஸாகாவஸதையில குணவைஷமயநிமிததமான விசிதரபரிணுமம கூடு மாகையாலே பரகருதியே ஸவதநதரமாயககொணடு ஜகதகாரணமாகிற தெனறிறே அவாகள சொலலுவது (155)

156 அததை நிராகரிககிருா (பரதாநம அசேதனமாகையாலும) எனறு தொடஙகி

156 பரதாநம அசேதந மாகையாலும ஈசவரன அதிஷடியாதபோது பரிண மிகக மாடடாமையாலும ஸருஷடி ஸமஹார வயவஸதை கூடாமை யாலும அதுவும சேராது

அதாவது-விசிதரஜகதாகாரேண பரிணமிபபோமெனறிருககைககு யோக யதையிலலாதபடி பரதாநம சைதநயரஹிதமான வஸதுவாகையாலும *பரகருதிம புருஷஞசைவ பரவிசயாதமேசசயா ஹரி க்ஷோபயாமாஸ ஸமபராபதே ஸாக காலே வயயாவயயௌ* எனகிறபடியே ஈசவரன அதிஷடிததபோதேயொழிய பரிணமிககமாடடாமையாலும தததிஷடாந மொழிய பரிணமிககுமாகில ஸாவ காலமும ஸருஷடியேயாயச செலலுமதொழிய ஸமஹருதமாயக கிடககை யெனனு மது கூடாமையாலே காலபேதேந வருகிற ஸருஷடி ஸமஹார வயவஸதை கூடாமையாலும, பரதாநம காரணமெனகிற வதுவும சேராதெனகை (அதுவும) எனறு பூாவோகத பரமாணுகாரணவாததததை ஸமுசசயிககிறது (156)

157 இபபடி அசேதநமான பரதாநததை ஜகதகாரணமாகக கொளளுகிற பக்ஷததை நிராகரிததவநநதரம சேதநனை ஜகதகாரணமாகக கொளளும பாசு பதாதிமதததை நிராகரிககிருா (சேதநனும காரணமாகமாடடான) எனறு

157 சேதநனும காரணமாகமாடடான

அசபதததாலே, கீழசசொனன சேதநததை ஸமுசசயிககிறது ஆகம ஸிதத ஈசவரன நிமிததகாரணமெனறும ஆநுமாநிகேசவரன நிமிததகாரண மெனறும பாசுபதவைசேஷிகாதிகள சொலலுகிற ருதரன - சேதநரிலே அநயத மனிறே (ஹிரணயகாபபஸ ஸமவாதததாகரே) இதயாதி வாகயஙகளை ககொணடு சேதநரிலே அநயதமனை பரஹமாவையும ஜகதகாரணமாகச சொலலுவாரு முணடிறே அவையெலலாவறறையும திருவுளளமபறறியிறே (சேதநனும) எனறு, பொதுவிலே அருளிசசெயதது (காரணமாகமாடடான) எனறது காரண மாக க்ஷமன அலலன எனறபடி (157)

158 எததாலே? எனன அருளிசசெயகிருா (காமபரதநதரனுமாய) எனறு தொடஙகி

158 காம பரதநதரனுமாய துககியுமா யிருககையாலே

அதாவது அஸஙகுசித ஜ்ஞாநசகதிகனயககொணடு தான நினைததபடி யொனறுஞசெயய க்ஷமனலலாதபடி காமாதீநனுமாய ஆநநதியாயககொணடு ஜகதவயாபாரததிலே மூளுகைககு யோகயதையிலலாதபடி துககியுமாயிருக்கை யாலேயெனகை அஹ்ஹதபாபமா) எனகிறபடியே, அகாமவசயனுமாய (ஆநநத மய) எனகிறபடியே நிரதிசய ஆநநதியுமாயிருக தமவனுககிறே அபரதிஹதஜ் ஞாநசகதிகனய மந பரீதியுடையவன பணணும ஜகதவயாபாரஙகூடுவது, *பரஹமாதயாஸ ஸகலாதேவா மநுஷயா பசவஸ ததா, விஷ்ணோ மாயாமஹா வாததமோஹாநததம ஸாவருதா ஆபரஹமஸதமப பாயநதா ஜகதநதாவயவஸ திதா, பராணிந காமஜநித ஸமஸாரவசவாததிந* எனகிறபடியே காமவசயரு மாய *தத கரோத பரீதேந ஸமரகதநயநேந ச வாமாஙகுஷடநகாகரேண சிநநம தஸய சிரோ மயா, யஸமாதநபராதஸய சிரசசிநநம தவயா மம தஸமாச சாபஸமாவிஷட கபாலீ தவம பவிஷயஸி* எனகிறபடியே, தலையறுபபாரும அறுபபுணபாருமாயககொணடு துககிகளுமாயிருபபாாககு ஜகதஸருஷடயாதி வயாபாரம கூடாதிறே (158)

1 9 ஆக இபபடி விரோதிபரிஹாரஙகளைப பணணி, பரதிஜஞாநுகுண மாக நிகமிககிறா (ஆகையால ஈசவரனே ஜகததுககுக காரணம) எனறு

159 ஆகையால ஈசவரனே ஜகததுககுக காரணம

ஆகையால எனறது – சேதநாசேதநஙகள இரணடும காரணமனறிககே யொழிகையாலே யெனகை (159)

160 லோகததிலே அவிதயாகாமநிபநதநமாகவும பரதியோகநிபநதந மாகவும காரணமாகையுணடாகையாலே அவறறைக கழித்து, இவனுடைய காரணதவஹேதுவை அருளிசசெயகிறா (இவன காரணமாகிறது) எனறு தொடஙகி

160 இவன காரணமாகிறது — அவிதயா காம பரநியோகாதிகளா லனறிககே ஸவேசசையாலே

அவிதயா காம நிபநதநமான காரணதவம ஸகலஜநது ஸாதாரணம அதாவது – லோகததில ஒனறுககொனறு உதபாதகமாயக கொணடு வருகிற காரணதவம, வைஷயிக ஸுகபராவணயஹேதுவான அஜஞாநததாலும காமத தாலுமிறே அதில, சாஸதரவசயமானவறறினுடைய உதபாதகதவம காமபரதா நமாயிருககும, அலலாதது அவிதயா பரதாநமாயிருககும இரணடும, ஒனறை யொனறு விடடிராது அதிகாரி புருஷாகளான பரஹமாதிகளுடைய காரணதவம பரநியோகபரதாநமாயிருககும *பராஜாபதயம தவயா காம பூாவம மயி நிவேசி தம* *ஏதௌ தவெள புருஷசரேஷடடௌ பரஸாதகரோதஜௌ ஸமருதௌ, ததாதாசிதபநததாநௌ ஸருஷடிஸமஹாரகாரகௌ* இதயாதிகளிலே கணடு கொளவது ஆதிசபததால, இவாககு விவக்ஷிதம – 'அவாஜநீயமான ரோ

(ரா)கமோ'' எனறு நடுவிறறிருவீதிபபிளளைபடடா அருளிசசெயததாமிததனை "அநத ஸருஷடயாதிவ்யாபாரஙகள, எமபெருமானுககு அவிதயாகாம நிபநதந மோ? அனறிககே, அவாஜநீயமாயிருபபதொரு (ரோ) ராகமோ? இலலையாகில, பரபரேரிதனாயககொணடு செயகிறுனே?" எனறிறே அவா சஙகாவாகயததில அருளிசசெயதது இவறறுலனறிககே ஸவேசசையாலே எனறது- *நிரவதயம நிரஞஜநம *அபஹதபாபமா *ந தஸயேசே ககசந* எனகிறபடியே அவிதயாதி தோஷ பரதிபடனாய, தனககொரு நியாமகரினறிககேயிருபபானொருவனுகை யாலே, தனனிசசையொழிய ஹேதவநதரமிலலையெனறபடி *அசிதவிசேஷிதாந பரளயஸீமநி ஸமஸரத கரணகளேபரைா கடயிதும தயமாநமநா , வரத! நிஜேச சயைவ பரவாநகரோ பரகருதிம மஹதபிமாநபூதகரணாவளிகோரகிணீம* *பரள யஸமயஸமபதம ஸவம சரீரைகதேசம வரத சிதசிதாககயம ஸவேசசயா விஸதருணந கசிதமிவ கலாபம சிதரமாததய தூநவந அநுசிகிநி சிகீவ கரீடஸி ஸ்ரீஸமக்ஷம* எனறிறே படடரருளிசசெயதது (160)

161 இபபடி - இசசையாலேயானலும இதுதான ஆயாஸரூபமாயிருககு மோ எனன அருளிசசெயகிறுா (ஸவஸஙகலபததாலே செயகையாலே இதுதான வருததமறறிருககும) எனறு

161 ஸவஸஙகல்பததாலே செயகையாலே இதுதான வருததமறறிருககும

அதாவது - யதநரூபமான காயிகவயாபாரததாலனறிககே, அயதநமான மாநஸ வயாபாரரூப ஸஙகலபததாலே செயகையாலே இநத ஜகத ஸருஷடிரூப வயாபாரநதான அவனுககு அநாயாஸமாயிருககுமெனகை *ஸோகாமயத பஹுஸயாம பரஜாயேயேதி *மநஸைவ ஜகத ஸருஷடிம ஸமஹாரஞச கரோதி ய , தஸயாரிபக்ஷக்ஷபணே கியாநுதயமவிஸதர * * நினைநதவெலலாப பொருள களுககும விததாய முதலிற சிதையாமே மனஞசெய ஞானததுன பெருமை எனனககடவதிறே (161)

16) அநாயாஸமாயிருநததேயாகிலும அவாபத ஸமஸதகாமதயா பரி பூரணனயிருககிறவனுககு இநத வயாபாரததால பரயோஜநமென? எனன அருளிசசெயகிறுா (இதுககு பரயோஜநம கேவலலீலை) எனறு

162 இதுககு பரயோஜநம கேவல லீலை

அதாவது - இநத ஜகதஸருஷடிரூப வயாபாரததுககு பரயோஜநம வெறும் லீலையெனறபடி லீலையாவது - தாதாதவிகரஸமொழிய காலாநதரததில வருவதொரு பலததைக கணிசியாமல பணணும வயாபாரமேயாகிலும (இதுககு பரயோஜநம) எனறு ஸருஷடிரூபவயாபாரததுககு பரயோஜநமாகச சொலலு கையாலே தாதாதவிக ரஸமாதரததைச சொலலிறறுகக கடவது இநத ஸருஷடி ரூபவயாபாரநதான - ஸாரவபௌமரான ராஜாககளுககு தயூதாதிகள போலே யும பாலாககு மணறகொடடகம போலேயும தாதாதவிகரஸமாயிருபபதொன றிறே இவனுககு இததால *லோகவதது லீலாகைவலயம* எனகிற ஸூதராாத ததைத அருளிசசெயதாராயிறறு *கரீடதோ பாலகஸயேவ சேஷடாம தஸய

நிசாமய* என்று ஸ்ரீபராசர பகவானும், *அப்ரமேயோநியோஜ்யச்ச யத்ர காம கமோ வசீ, மோததே பகவாந் பூதைர் பால க்ரீடநகைரிவ* என்று ஸ்ரீவேதவ்யாஸ பகவானும், "நளிர்மாமலருந்தி வீடடைப் பண்ணி விளையாடும் விமலன்" "இன் புறுமிவ்விளையாட்டுடையான்" என்று அபியுக்தரும், இவனுடைய ஜகத்வ்யாபாரத் துக்கு ப்ரயோஜநம் லீலையாகவே சொன்னார்களிறே.

ஆனால், "சென்று சென்றாகிலும் கண்டு சன்மம் கழிப்பானெண்ணி யொன்றி யொன்றி யுலகம்படைத்தான்" என்றும், "உய்யவுலகுபடைத்து" என்றும், *விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும், பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மந் ஹஸ்தபாதாதி ஸம்யுதா* என்றும், *மாயவனன்றன்னை வணங்க வைத்த கரணமிவை* என்றும், *அசித்விசேஷிதாந் ப்ரளய ஸீமநி ஸம்ஸரத கரணகளேபரைர் கடயிதும் தயமாந மநா:* என்றும் சேதநருடைய உஜ்ஜீவநம் ப்ரயோஜநமாக ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணினான் என்று சொல்லுகிற இவ்வசநங்களுக்கு வையர்த்த்யம் வாராதோ? என்னில்; வாராது. எங்ஙனே? என்னில், உபயப்ரயோஜநமு முண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், லீலையே ப்ரயோஜநம் என்றவிது - ப்ராசுர்யத்தைப்பற்றச் சொன்ன வித்தனையாகையாலே *ரூபப்ரகாரபரிணமகருதவ்யவஸ்த்தம விச்வம் விபர்யஸிது மநயதஸ்சச காதநும், க்ஷாமயந் ஸ்வபாவ நியமம் கிமுதீக்ஷஸே தவம் ஸ்வாதந த்ர்யமைச்வரமபாயநு யோஜ்யமாஹு:* என்கிறபடியே, நினைத்தபடி செய்யவல்ல சக்திமானாகையாலே, ஸகலாத்மாக்களையும் யுகபதேவ முக்தராக்கவல்லனாயிருக் கச்செய்தேயும் ஸ்வாதீந ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகரான ஆத்மாக்களை காமத்தை வ்யாஜீகரித்துக் கைகழியவிட்டு சாஸ்த்ரமர்யாதையிலே வரவர அங்கீகரிப்ப னென்று இருக்கிறது - லீலாரஸேச்சையாலேயிறே லீலாவிபூதியென்றிறே இது தனக்கு நிரூபகம். ஆகையாலே, இவ்விபூதியில் லீலையே ப்ரசுரப்ரயோஜநமாயச் செல்லுகையாலே, ஸூத்ரகாராதிகளெல்லாரும், ஸ்ருஷ்டிப்ரயோஜனம் லீலை யேயாகச் சொல்லுகையாலே இவரும் (கேவலலீலை) என்று அருளிச் செய்தாரா யிற்று .. (162)

163. இப்படி ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணுகிறது - லீலார்த்தமாகவாகில், ஸம ஹாரதசையில் லீலை குலையாதோ? என்கிற சங்கையை அநுவதிக்கிறார் (ஆனால், ஸம்ஹாரத்தில் லீலைகுலையாதோ? என்னில்) என்று

163 ஆனால், ஸம்ஹாரத்தில் லீலை குலையாதோ வென்னில்.

164. அத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் (ஸம்ஹாரந்தானும் லீலையாகையாலே குலை யாது) என்று

164 ஸம்ஹாரந்தானும் லீலையாகையாலே குலையாது

அதாவது - கொட்டகமிட்டு விளையாடுகிறபாலர்க்கு, இட்ட கொட்டகந் தன்னை மீளவழித்துப் போகடுகிறதுதானும் லீலையாயிருக்குமாபோலே, இவற்றை ஸம்ஹரிக்கைதானும் ஸ்ருஷ்டியோபாதி லீலையாயிருக்கையாலே, அப்போதும் லீலை குலையாது என்றபடி. *அகிலபுவநஜந்மஸ்த்தேமபங்காதிலீலே* என்றும்

நிகிலஜகதுதயவிபவலயலீல எனறும, ஸருஷடியோபாதி ஸமஹாரதகதையும அவனுககு லீலையாக அருளிச செயதாரிறே எமபெருமானா ஆக இதுககுக கீழ ஈசவரனே ஜகததுககுக காரணமெனறும இவன காரணமாகிறது ஹேதவநதரங களாலனறு, ஸவேசசையாலே யெனறும ஸஙகலபமாதராவகலபதமாகையாலே இதுதான அநாயாஸமாயிருககுமெனறும இதுதனககு பரயோஜநம லீலை யெனறும சொலலிநினறது (164)

165 இனி, இவனுககு ஜகததைப பறற உணடான காரணதவம கட படாதிகளைப பறற குலாலாதிகளுககுணடான காரணதவம போலே நிமிதததவ மாதரமோ? எனகிற சஙகையிலே உபாதாநகாரணமும இவனே எனனுமததை அருளிசசெயகிறா (இவனதானே) யெனறு தொடஙகி

165 இவனதானே ஜகததாயப பரிணமிககையாலே உபாதாநமுமாயிருககும

லோகததில, காரயோதபததியில காரணம நிமிதத உபாதாந ஸஹகாரி ரூபேண தரிவிதமாயிருககும இதில, நிமிததகாரணமாவது – உபாதாநமான வஸதுவை காரயரூபேண விகரிபபிககும காதருவஸது உபாதாந காரண மாவது–காரயரூபேண விகரிககைககு யோககயமான வஸது ஸஹகாரி காரண மாவது–காரய உதபததிககு உபகரணமான வஸது கடபடாதிகளுககு குலால குவிநதாதிகள நிமிததமாய, மருததநதவாதிகள உபாதாநமாய தணடசகரவே மாதிகள ஸஹகாரியாயிருககும இஙஙனனறிககே ஜகதரூபகாரய உதபததியில ஈசவரனே தரிவிதகாரணமுமாயிருககும எஙஙனே? எனனில *பஹு ஸயாம* எனகிற ஸஙகலபவிசிஷடனாயக கொணடு நிமிததகாரணனாயும நாமரூபவிபாக அநாஹமாமபடி தனனுடனே கூடிககிடககிற ஸூகஷம சிதசிதவிசிஷடனாயக கொணடு உபாதாநகாரணமாயும ஜஞாநசகதயாதி விசிஷடனாயககொணடு ஸஹகாரிகாரணமாயும இருககும ஆகையாலே உபாதாநகாரணமும இவனே யெனகிறா (இவன) எனறு கீழ நிமிததகாரணமாகச சொனன ஈசவரனைப பராமாசிககிறது சித அசிததுககள இரணடும அபருதகஸிதத விசேஷணமாயக கொணடு தான எனகிற சொலலுககுளளே அநதாபபூதமாமபடியிருககையாலே, (தானே ஜகததாய பரிணமிககையாலே) எனகிறா (உபாதாநமுமாயிருககும) எனறு கீழசசொனன நிமிததகாரணதவததோடே உபாதாந காரணதவததை யும ஸமுசசயிககிறது

இததால பரஹமததினுடைய ஜகத காரணதவததை பரதிபாதிககிற வேதாநத ஸூதரததில நிமிதத காரணதவததை ஸாதிததவநநதரம, *பரகருதிசச பரதிஜஞாதருஷடாநதாநுபரோதாத* எனறு உபாதாநகாரணத வததையும சொனனாபபோலே இவரும அருளிசசெயதாராயிறறு *பரகருதிசச* எனறததை யுடகொணடிறே இவரும (உபாதாநமுமாயிருககும) எனறது அஙகு * பரதிஜஞாதருஷடாநதாநுபரோதாத * எனறு ஸாதயம முனனாக ஸாதநததைச சொலலிறறு இஙகு (இவன தானே ஜகததாய பரிணமிக கையாலே) எனறு ஸாதநம முனனாக ஸாதயததைச சொலலிறறு அஙகு *யேநாசருதம சருதம பவதிஅமதம மதமஅவிஜஞாதம விஜஞாதம ஸயாத*

என்று ஏகவிஜ்ஞாநேந ஸர்வ விஜ்ஞா நப்ரதிஜ்ஞையாலும், *யதா ஸோம்யைகேந ம்ருத்பிண்டேந ஸர்வம் ம்ருண்மயம் விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத்* என்கிற த்ருஷ்டாந்தத்தாலும் ஏகவஸ்துபரிணாமம் - ஜகத்து என்றிறே சொல்லிற்று அந்த ஏகவஸ்து வாகிறது - ஸூக்ஷ்ம சித்சித் விசிஷ்டமான ப்ரஹ்மமிறே அத்தையிறே இவரும் (தானே) என்கிற சொல்லாலே யருளிச்செய்தது ஆகை யால், அந்த ஸூத்ரார்த்தமேயிது என்னத்தட்டில்லை *ஏகமேவாத்விதீயம்* *தத்தாத்மாநம் ஸ்வயமகுருத *ஸ்ருஷ்டௌ ஸ்ருஜதி சாத்மாநம் விஷ்ணு பால யஞ்ச பாதி ச[1] உபஸம்ஹரியதே சாந்தே ஸம்ஹர்த்தா ச ஸ்வயம் ப்ரபு * ‡ஸ ஏவ ஸ்ருஜ்யஸ் ஸ ச ஸர்க்ககர்த்தா ஸ ஏவ பாத்யத்தி ச பால்யதே ச, ப்ரஹ்மாத்யவ ஸ்தாபி ரசேஷமூர்த்தி விஷ்ணுர் வரிஷ்டடோ வரதோ வரேண்ய* இத்யாதி களாலே இந்த நிமித்த உபாதாநயோரைக்யத்தை ச்ருதிஸ்ம்ருதிகள் ஸுவ்யக்த மாகச் சொல்லாநின்றனவிறே (165)

166 இப்படி, தானே ஜகத்தாய் பரிணமிக்குமாகில் *நிர்குணம் நிரஞ்ஜ நம் நிஷ்கள்ம் நிஷ்க்ரியம் சாந்தம் *ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம *அவிகாராய சுத்தாய* என்று இவனை நிர்விகாரனாகச் சொல்லுமபடி யெங்ஙனே? என்கிற சங்கையை அநுவதிக்கிறார் (ஆனால் நிர்விகாரன் என்னுமபடியென? என்னில்) என்று

166 ஆனால், நிர்விகாரனென்னுமபடி யெனனென்னில,

167 அத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் (ஸ்வரூபத்துக்கு) இத்யாதியாலே

167 ஸ்வரூபத்துக்கு விகார மில்லாமையாலே

அதாவது–சித அசித்ரூபவிசேஷண விசிஷ்டனை தானே ஜகத்தாய் பரிண மிக்குமிடத்தில் விசேஷ்யமான ஸ்வரூபத்துக்கு விகாரமில்லாமையாலே நிர்வி காரன் என்னக் குறையில்லை யென்கை (167)

168 ஸ்வரூபத்துக்கு விகாரமில்லையாகில் 'இவன்தானே ஜகத்தாய்ப் பரிணமிக்கிறான் என்ற பரிணாமம் - இவனுக்குண்டாமபடி எங்ஙனே? என்கிற சங்கையை அநுவதிக்கிறார் (ஆனால் பரிணாமமுண்டாமபடி என? என்னில்) என்று

168 ஆனால் பரிணாம முண்டாமபடி யெனனென்னில

169 அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (விசிஷ்டவிசேஷணத்வாரக மாக) என்று

169 விசிஷ்ட விசேஷண ஸ்தவாரகமாக

'விசிஷ்டஞ்ச தத விசேஷணம் சேதி விசிஷ்ட விசேஷணம் என்று, ப்ரதம காமதாரயஸமாஸத்தைப்பண்ணி *த்வாரேண ஸஹ வர்த்தத இதி ஸத்வாரகம் என்று, அநந்தரபதத்தை பஹுவ்ரீஹித்து (விசிஷ்ட விசேஷணேந ஸத்வா ரகம்–விசிஷ்டவிசேஷணஸத்வாரகம்) என்று த்ருதீயாதத்புருஷனாக சப்தத்துக்கு வ்யுத்பத்தி பண்ணிக்கொள்வது விசிஷ்டமாவது – விசேஷ்யுக்தமானதாய், விசிஷ்டமான விசேஷணமென்று தண்டகுண்டலாதிகள் போலன்றிக்கே சரீர பூதமாகையாலே, ப்ருதக்ஸித்த்யாஹமல்லாத விசேஷத்தை உடைத்தான சித அசித்ரூப விசேஷணத்தைச் சொல்லுகிறது அன்றிக்கே, விசிஷ்ட விசேஷணம

எனகிற விதுககு-சரீரபூதமாயக கொணடு எனறுமொககத தனனோடே கூடியிருக கிற விசேஷணமெனறு பொருளாகவுமாம அபபோதும பருதகஸிததி ஆஹ மான தணடகுணடலாதிகளில வயாவருததி ஸிததிககுமிறே விசேஷணததாலே ஸதவாரகமாகவெனறது-இபபடி அபருதக ஸிததமான விசேஷணமாகிற ஹேது வாலே தவாரஸஹிதமாக விவனுககு பரிணமம உணடாகிறதெனகை இததால, அபருதகஸிததமான சித-அசிதரூப விசேஷணதவாரா இவனுககு பரிணமம உண டாகிறது எனறநாயிறறு (169)

170 இபபடி ஸவரூபததுககு விகாரமினறிககே யிருகக ஸவசரீரபூத விசேஷணதவாரா காயஜாததததுககெலலாம இவனே உபாதாநமாகை கூடு மோ? எனன, அருளிசசெயகிறார (ஒரு சிலநதிககுணடான) எனறு தொடஙகி

170 ஒரு சிலநதிககுணடான ஸவபாவம ஸாவசகதிககுக கூடாதொழியாதிறே

அதாவது-அலபசகதிகமான சிலநதிககு ஸவரூபவிகாரமினறிககே யிருககச செயதே ஸவசரீரபூத விசேஷண முகததாலே தநதுஜாதமான காயஜாததுக குத தான உபாதானமாமபடியுணடான ஸவபாவம *பராஸய சகதிா விவிதைவ சரூயதே* எனறு ஓதபபடுகிற ஸாவசகதிககுக கூடாதொழியாதிறே எனகை *யதோாணநாபிஸ ஸருஜதே கருஹணதே ச* *ஊாணநாபிா யதா ஸருஷடவா ஸவயம தத கரஸதே புந ததா ஸருஷடவேதமகிலம ஸவயம தத கரஸதே ஹரி * எனனககடவதிறே *காயேநநதே ஸவதநுமுகதஸ தவாமுபாதாநமாஹுஸ ஸா தே சகதிஸ ஸுகரமிதரச சேதி வேலாம விலஙகய இசசா யாவத விஹரதி ஸதா ரஙகராஜாநபேக்ஷா ஸைவைசாநாததிசயகரீ ஸோாணநாபௌ விபாவயா* எனறருளிசசெயதாரிறே படடா இபபடி நிமிததோபாதாந காரணதவஙகளைச சொலலி ஸஹகாரிகாரணதவம சொலலாதொழிநதது-ஸாவஜஞதவாதிகுணயோ கம கீழே சொலலுகையாலும நிமிதத உபாதாநஙகளுககு ஐகயம சொலலுகை யாலும தனனடையே ஸிததிககுமெனனுமததாலே, ஆகையிறே வேதாநத ஸூதரததிலும இது விசேஷிததுச சொலலாதொழிநதது (170)

171 ஆக ஈசவரனே தரிவிதகாரணமும எனனுமிடம ஸாதிததாராய நினறார கீழ, அநநதரம *அஜாமேகாம *லோஹிதசுகலகருஷ்ணாம *தரிகுணம தஜ ஜகத யோநிரநாதிபரபவாபயயம *அஜோஹயேக *ஜஞாஜௌ தவாவஜாவீச நீசௌ *அஜோ நிதயச சாசவதோயம புராண * இதயாதி சருதி ஸமருதிகளில சொலலுகிறபடியே நிதயமாயிருநதுளள அசிததையும சிததையும ஈசவரன ஸருஷடிககையாவதுதான ஏது? எனனுமாகாஙக்ஷயிலே அருளிசசெயகிறார (ஈசவரன ஸருஷடிககையாவது) எனறு தொடஙகி

171 ஈசவரன ஸருஷடிககையாவது—அசிததைப பரிணமிபபிககையும சேத நனுககு சரீரேநதரியஙகளைக கொடுதது ஜ ஞா ந விகாஸததைப பணணுகையும

கீழ ஜகதகாரணபூதனாகச சொலலபபடட வீசவரன சேதநாசேதநாதமக மான ஜகததை ஸருஷடிககையாவது-*தம பரே தேவ ஏகீ பவதி* எனகிறபடியே தனனோடு அவிபகதமாயக கிடநது தமசசபதவாசயமான அசிததை, * ததஸ

ஸ்வயம்பூ பகவாநவ்யக்தோ வ்யஞ்ஜயந்நிதம் மஹாபூதாதிவ்ருத்தௌஜா ப்ராது ராஸீத் தமோநுத * என்கிறபடியே ஸ்வபரேரணவிசேஷத்தாலே ஸ்வஸமாத விபகதமாக்கி அநந்தரம் அக்ஷராவஸ்த்தமாக்கி அது தன்னைப் பின்பு அவ்யகதா வஸ்த்தமாக்கி, அத்தை வ்யகத சப்தவாச்யமான ஸமஷ்டி வ்யஷ்டிரூப ஸமஸ்த காரியங்களுமாமபடி பரிணமிப்பிக்கையும் *அசித்விசேஷிதாந ப்ரளய ஸீமதி ஸம ஸரத * என்கிறபடியே, கரணகளேபரவிதுரனாய் *போகமோக்ஷசூந்யனாய் அசித் விசேஷிதனாய்க் கிடந்த சேதநனுக்கு போகஸ்த்தாநமான சரீரத்தையும், போக உபகரணங்களான இந்த்ரியங்களையும் கொடுத்து போகமோக்ஷ பாகித்வ அநா ஹனுமபடி, முன்பு ஸங்குசிதமாய்க்கிடந்த ஜ்ஞாநத்தினுடைய விகாஸத்தைப் பண்ணுகையும் என்கை, சேதநனுக்கு என்றவிது-ஜாத்யேகவசநம் (171)

172 அநந்தரம் ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களினுடைய ப்ரகாரங்களையும் அருளிச் செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளமபற்றி, ப்ரதமம் ஸ்திதியினுடைய ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஸ்திதிப்பிக்கையாவது) என்று தொடங்கி

172 ஸ்திதிப்பிக்கையாவது—ஸ்ருஷ்டமான வஸ்துக்களிலே பயிருக்கு நீர் நிலைபோலே, அனுகூலமாக ப்ரவேசித்துநின்று ஸாவ ரக்ஷைகளையும் பண்ணுகை

ஸ்திதிக்கையாவது என்னுதே ஸ்திதிப்பிக்கையாவது என்றது – ஸ்திதியா வது – ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களபோலே காதருக்தமன்றிக்கே ரக்ஷணத்துக்கு காமீ பவிக்கிறவஸ்துக்கதமா யிருப்பதொன்றாகையாலே ஸ்திதிப்பிக்கையே காதருவ்யா பாரமாகையால (ஸ்ருஷ்டமான) இத்யாதி அதாவது–*தத்ஸ்ருஷ்ட்வா* என்கிற படியே தன்னாலே ஸ்ருஷ்டமான வஸ்துக்களிலே பயிருக்கு ரக்ஷகமாய்க் கொண்டு அநுகூலமாய் நிற்கும் நீர்நிலைபோலே *ததேவாநுப்ராவிசத்* என்கிறபடியே தத்ர க்ஷணாநுகூலமாக உள்ளே ப்ரவேசித்து நின்று தத்தத்வஸ்து அநுகுணமான ஸா வரக்ஷைகளையும் பண்ணுகையென்கை அநுப்ரவேச சப்தத்துக்கு அநுகூலதயா ப்ரவேசம் இவாக்கிவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம் இத்தால – ஸ்திதிப்பிக்கையாவது – நிலைப்பிக்கையாகையாலே தத்ரக்ஷணங்களைப் பண்ணுகையென்றதாயிற்று (172)

173 அநந்தரம் ஸம்ஹாரப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஹரிக்கை யாவது) என்று தொடங்கி

173 ஸம்ஹரிக்கையாவது அவிநீதனான புத்ரனைப் பிதா விலங்கிட்டு வைக்கு மாபோலே விஷயாந்தரங்களில் கைவளருகிற கரணங்களைக் குலைத் திட்டு வைக்கை

அதாவது– *விசித்ரா தேஹஸம்பத்தீரீச்வராய நிவேதிதும்* என்கிறபடியே ஸ்வஸமாச்ரயணத்தைப் பண்ணி உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உறுப்பாகத் தான கொடுத்த கரணங்களைக் கொண்டு தன்னை வழிபடுகையன்றிக்கே பாஹ்ய விஷயப்ரவ ணனாய்ப் போகப் புக்கவாறே விதிநிஷேதவச்யனாய் ஒடுங்கி வாத்தியாமல ஸ்வைரசாரியான புத்ரனை ஹிதபரனான பிதாவானவன் ஒரு வ்யாபாராஹனல லாதபடி விலங்கையிட்டு ஒடுக்கி வைக்குமாபபோலே தன்னை யொழிந்த விஷயங

களிலே அதிபரவணமாய நடககிற கரணஙகளைககுலைதது ஒடுககியிட்டுவைககை யெனகை (173)

174 இனி இநத ஸருஷடயாதிகள தான பரதயேகம சதுர்விதமாயிருக கையாலே அததையும தாசிபபிககைககாக அருளிசசெயகிறார (இமமூனறும தனிததனியே நாலுபரகாரமாயிருககும) எனறு

174 இமமூனறும தனிததனியே நாலு பரகாரமாயிருககும

*சதுரவிபாகஸ ஸமஸருஷடெள சதுரததா ஸமஸததிதஸ ஸததிதௌ, பரளயஞச கரோதயநதே சதுர பேதோ ஜநாரதந * எனனககடவதிறே (174)

175 ஸருஷடியில பரஹமாவுககும பரஜாபதிகளுககும, காலததிறகும ஸகல ஜநதுககளுககும அநதாயாமியாய ரஜோகுணததோடே கூடி ஸருஷடிககும

(ஸருஷடியில) இதயாதி அதாவது–ஸருஷடியில வநதால சதுரதசபுவந ஸரஷடாவாய, ஸமஷடிபுருஷனான பரஹமாவுககும அவனாலே ஸருஷடரான நிதயஸருஷடி காததாககளான தசபரஜாபதிகளுககும, ஸருஷடிககு அபேக்ஷித மான காலததுககும ஒனறுககொனறு உதபாதகஙகளான ஸகலஜநதுககளுககும, தததததபரவருததிகளடையத தனபககலிலே பாயவலிககுமபடி அநதராதமா வாய பரவருததிஹேதுவான ரஜோகுண விசிஷடனாயக கொணடு ஸருஷடிககு மெனகை *ஏகேநாமசேந பரஹமாஸௌ பவதயவயகதமூரததிமாந மரீசிமிசரா பதய பரஜா நாமநயபாகத, இததம சதுரததா ஸமஸருஷடௌ வாததததேஸௌ ரஜோகுண * எனனககடவதிறே (175)

176 ஸ்திதியில, விஷணவாதி ரூ பேண அவதரிதது மநவாதிமுகேந சாஸதரஙகளை பரவாததிபபிதது நலவழிகாட்டி, காலததுககும ஸகல பூதஙகளுககும அநதாயாமியாய ஸதவகுணததோடே கூடி ஸதிதிய பிககும

(ஸததிதியில) இதயாதி அதாவது–ஸததிதியில வநதால *மதயே விரிஞச கிரிசம பரதமாவதார* எனகிற விஷணு அவதாரம தொடககமாக,* ஸுரநரதிரச சாமவதரந* எநநினறயோநியுமாயப பிறநதாய ' எனகிறபடியே, அநேக அவதா ரஙகளைப பணணி, *யத வை கிஞச மநுரவதத ததபேஷஜம* எனறு ஆபததமனை சருதி பரஸிததனான மநுமுதலான யாஜஞவலகய பராசர வாலமீகி சௌநகாதி கள முகேந ஸமருதீதிஹாஸ புராணரூப சாஸதரஙகளை பரவாததிபபிதது சேத நா அபதேபரவருததராகாமல ஈடேறுகைககு உறுபபான நலவழிகளை தாசிப பிதது ரக்ஷணோபயோகியான காலததுககும லோகததில ஒனறுககொனறு ரக்ஷக மான ஸாவபூதஙகளுககும தததததபரவருததிகள தனனதாமபடி அநதராதமா வாய ஜஞாதபரகாசாதி ஹேதுவான ஸதவகுண விசிஷடனாயக கொணடு ஸ்ததி தியபிககும எனகை *ஏகாமசேந ஸததிதோவிஷணு கரோதி பரிபாலநம, மநவாதிரூபீ சாநயேந காலரூபோபரேண ச ஸாவபூதேஷு சாநயேந ஸமஸத தித குருதே ஸததிதிம ஸதவம குணம ஸமாசரிதய ஜகத புருஷோததம* எனனககடவதிறே புராணததில * ஏகாமசேந ஸததிதோ விஷணு * எனறு

விஷணு அவதார மொனறையும சொன்னது — அவதாராநதரஙகளுககும உப லக்ஷணமெனறு கொளளவேணும (விஷணவாதிருபேண அவதரிதது) எனறு இவா அருளிசசெயகையாலே (176)

177 ஸமஹாரததில ருதரனுககும அகநயநதகாதிகளுககும, காலததுககும ஸகல பூதஙகளுககும அநதாயாமியாய தமோகுணததோடே கூடி ஸமஹரிககும

(ஸமஹாரததில) இதயாதி அதாவது ஸம்ஹாரததில வநதால ஸமஹாரத தாககளில தலையான ருதரனுககும அவாநதரஸமஹாரததாககளான அகநி அநத காதிகளுககும ஸமஹார உபயோகியான காலததுககும ஒனறுககொனறு நாசக மான ஸகலபூதஙகளுககும தததத பரவருததிகளெல்லாம தனனதாமபடி அநத ராத்மாவாய கணபாராமல செயகைககு உறுபபான தமோகுண விசிஷடனாய்க கொணடு ஸமஹரிககுமெனகை *ஆசரிதய தமஸோ வருததிமநதகாலே ததா பரபு ருதரஸவருபோ பகவாநேகாமசேந பவதயஜ அகநயநதகாதிருபேண பாகேநாநயேந வாததகே காலஸவருபோ பாகோநயஸ ஸாவபூதாநி சாபர விநாசம குாவதஸ தஸய சதுாததைவ மஹாதமந * எனனககடவதிறே ஸருஷட யாதிகளில சதுாவிபாகஞ சொலலுகிற விடததில அமச சபதததாலே பரஹமாதி களைச சொலலிறறு, அவாகள அவனுககு பரகாரபூதராகையாலே யெனனுமிடத தை அநநதரம *பரஹமா தக்ஷாதய காலஸ ததைவாகிலஜநதவ, விபூதயோ ஹரேரேதா ஜகதஸஸருஷடிஹேதவ விஷணுா மநவாதய காலஸ ஸாவபூதாநி ச தவிஜ ஸததிதோ நிமிததபூதஸய விஷணோரேதா விபூதய ருதர காலாநத காதயாசச ஸமஸதாச சைவ ஜநதவ சதுாததா பரளயே ஹயேதா ஜநாாதந விபூதய * எனறு மூனறு சலோகததிலே ஸபுடமாக பரதிபாதிததானிறே ஸ்ரீபராசர பகவான இததை நினைததிறே இவரும (அநதாயாமியாய) எனறு அருளிச்செய தது *விஷணுமநவாதய எனகிற சலோகததில விஷணுவையும விபூதியாகச சொனனவிது அவதார ப்ரயுகதமான விகரஹபரமாகக கடவது (177)

178 இனி, விஷமஸருஷடியடியாக மநதமதிகளுககு உணடாகக கடவ சஙகையைப பரிஹரிககைககாக பரதமம தததவிஷய சஙகையை அநுவதிககிறா (சிலரை) எனறு தொடஙகி

178 சிலரை ஸுகிகளாகவும சிலரை துககிகளாகவும ஸருஷடிததால ஈசவர னுககு வைஷமய நைாகருணயஙகள வாராதோ வெனனில்

அதாவது — ஸருஷடிககிறவளவில ஸாவ ஆதமாககளையும ஏகபரகாரமாக வனறிககே தேவமநுஷயாதி விபாகேந சிலவாதமாககளை ஸுகிகளாகவும, சில வாதமாககளை துககிகளாகவும ஸருஷடிததால, ஸாவஸமனாய பரமதயாவானா யிருககும ஈசவரனுககு எலலாரளவிலும ஒததிராமையாகிற வைஷமயமும, துககி களாக ஸருஷடிககையாலே பரதுககாஸஹிஷணுதவ ருபையான கருபையிலலா மையும வாராதோ? எனகிறதாகில எனகை (178)

179, அததைப பரிஹரிககிரூா (காமமடியாக) எனறு தொடஙகி

179 காமமடியாகச செயகையாலும மணதினற பரஜையை நாககிலே குறியிடடு அஞசபபணணும மாதாவைபபோலே ஹிதபரனுயச் செயகையாலும வாராது

அதாவது–சிலரை ஸுகிகளாகவும சிலரை துககிகளாகவும ஸருஷடிககிற விது – விஷம ஸருஷடிககுறுபபான சேதநருடைய காமமடியாகச செயகையாலும துககிகளாக ஸருஷடிககிறவிது – தனககு ரோககரமான மணணை விருமபித தினற பரஜையை, மேலே தினனுதபடி நாககிலே குறியிடடு மணதினன பயபபடுமபடி பணணும ஹிதபரையான மாதாவைப போலே இவாகள மேல துககஹேதுவான காமஙகளைப பணண அஞசுமபடி ஹிதபரனுயச செயகையாலும வைஷமயநைாக கருணயஙகளிரணடும இவனுககு வாராதெனகை இததால *வைஷமயநைா கருணயே ந ஸாபேக்ஷதவாத* எனகிற வேதாநதஸூதராாததததை அருளிச செயதாராயிறறு *நிமநோநநதஞச கருணஞச ஜகத விசிதரம காம வயபேக்ஷய ஸருஜதஸ தவ ரஙகசேஷிந வைஷமயநிாககருணதயோா ந கலு பரஸகதிஸ தத பரஹம ஸூதரஸசிவா சருதயோ கருணநதி* எனறு இதுதனனை படடரும அருளிச செயதாரிறே (179)

180 ஆக, (ஸகலஜகதஸாககஸததிதி ஸமஹாரகாததாவாய) எனறததை உபபாதிததாராய நினரூாகீழ, அநநதரம (விலக்ஷணவிகரஹயுகதனுய) எனறததை உபபாதிபபதாக உபகரமிககிரூா (இவனரூன) எனறு தொடஙகி

180 இவனதான முநநீரஞாலமபடைதத எனமுகில வணணன' எனகிற படியே ஸவிகரஹனுயக கொணடு ஸருஷடயாதிகளைப பணணும

நடுவு சொனன, ஆாததாதிசதுாவித புருஷஸமாசரயணீயதவமும தாமாதிசதுாவித பலபரததவமுமாகிற இவையிரணடையும உபபாதியாதொழிவானென? எனனில, *காரணநது தயேய *யோ பரஹமாணம விததாதி பூாவம இதயாதியிற சொலலுகிறபடியே காரணவஸதுவே உபாஸயமும ஆசரயணீயமுமாகையாலே காரணதவம சொனனபோதே *சதுாவிதா பஜநதேமாம* எனகிற சதுாவித புருஷஸமாசரயணீயதவமும *பலமத உபபததே* எனகிறபடியே பல பரததவ ஹேதுவான ஸாவ சகதியோகம கீழே உகதமாகையாலே தாமாதி சதுாவித பலபரததவமும அாததாத உகதமெனனும நினைவாலும அவறறில உபபாதநீயாமசம மிகவுமிலலாமையாலும ததுபபாதநம பணணிறறிலா, ஆகையாலே கீழசசொனன காரணதவததோடே விகரஹயோகததுககு அநவயததைச சொலலிககொணடு கிளருகிரூா இவனரூன *முநநீா ஞாலமபடைதத வெனமுகிலவணணனே* எனகிறபடியே, ஸவிகரஹனுயக கொணடு ஸருஷடயாதிகளைப பணணும, எனறு அதாவது – இபபடி ஜகதஸாகாதி காததாவாகச சொலலபபடடவிவனதான எனககாக, ஆறறுநீா ஊறறுநீா வாஷஜலமெனறு மூனறு வகைபபடட நீரையுடைததான ஸமுதரததோடே கூடின ஜகததை ஸருஷடிததவாஷுக வலாஹகம போலேயிருககிற வடிவையுடையவனேயெனறு ஆழவாருடைய திவயபரபநதததிற சொலலுகிறபடியே விகரஹஸஹிதனுயக கொணடு ஸருஷடிஸதிதி ஸமஹா

ரஙகள மூனறையும பணணுமெனகை "முகிலவணணன' எனகிறவிது-ஔ தாாய குணபரமாக வயாககயா தாககள பலரும வயாககயா நம பணணிஞாகளேயாகிலும விகரஹபரமாக இவரருளிசசெயகையாலே இஙஙனுமொரு யோஜநையுண டெனறு கொளளவேணும ஒனறுககுபபலயோஜநையுமுணடாயிறே இருபபது

181 இனி இநத விகரஹததினுடைய வைலக்ஷணயததையொரு சூாணை யாலே விஸதரேணஉபபாதிககிரூா (விகரஹநதான) எனறு தொடஙகி

181 விகரஹமதான் ஸவரூப குணஙகளிலுங காடடில அதயநதாபிமதமாய ஸவாநுரூபமாய நிதயமாய ஏகரூபமாய சுததஸதவாதமகமாய சேதந தேஹமபோலே ஜஞானமயமான ஸவரூபததை மறைககை யனறிககே மாணிககச செபபிலே பொனனையிடடு வைததாபபோலே யிருகக பொனனுருவான திவயாதம ஸவரூபததுககு பரகாசகமாய, நிரவதிக தேஜோரூபமாய ஸௌகுமாாயாதி கலயாணகுணகண நிதியாய, யோகி தயேயமாய ஸகலஜநமோஹநமாய ஸமஸதபோக வைராகய ஜநக மாய நிதயமுகதானுபாவயமாய *வாசததடமபோலே ஸகல தாபஹா மாய அநநதாவதார கநதமாய ஸாவ ரக்ஷகமாய ஸாவாபாசரயமாய அஸதர பூஷணபூஷிதமாயிருககும

ஸவரூப குணஙகளிலுஙகாடடில அதயநத அபிமதமாகையாவது–ஆநநத மயமான ஸவரூபமும ஆநநதாவஹமான குணஙகளும போலனறியே நிரதிசயா நநதாவஹமாயிருககையாலே அவறறிறகாடடிலும மிகவுமபிதமாயிருககை *(இச சாகரு ஹீதாபிமதோருதேஹ* எனனககடவதிறே (ஸவாநுரூபமாகை) ஆவது – அநநுரூபமாயிருககச செயதேயும அபிமதமாயிருககுமவை போலனறிககே தனககு அநுரூபமாயிருககை (நிதயமாகை) ஆவது – ஸவரூபகுணஙகளோபாதி அநாதி நிதநமாயிருககை லோகததில அவயவிகளுககு அநிதயதவம காணகை யாலே, இதுககும அவயவிதவேந அநிதயதவம வாராதோ? எனனில, வாராது எஙகுமொகக அவயவஸமபநதமாதரமலல அநிதயதவஹேது அவயவ ஆரபத தவம அவயவ ஸமபநதமாதரமே அநிதயதவ ஹேதுவாமாகில கரசரணாதயவயவ ஸமபநதமுணடான வாதமாவுககும விநாசம வரவேணும, இஙகு அபபடி அவய வாரபததவததில பரமாணமிலலாமையாலே இது கரசரணாத யவயவ யோகியாகா நிறகச செயதேயும நிதயமாயேயிருககும எனறு, இபபடிவிவரணததிலேஆசசான பிளளை அருளிசசெயதாரிறே (ஏகரூபமாகை) ஆவது வருததிக்ஷயாதி விகார ரஹிதமாயிருககை *ஸதைகரூபரூபாய* எனனககடவதிறே (சுததஸதவாதமக மாகை) ஆவது–குணநதர ஸமஸாகமிலலாத ஸதவததுககு ஆசரயமாயிருககிற அபராகருத தரவயமே வடிவாயிருககை *ந தஸய பராகருதாமூாததி* எனனக கடவதிறே (சேதநதேஹம போலே) இதயாதி (பொனனுருவான திவயாதம ஸவ ரூபததுககு பரகாசகமாகை) ஆவது-சுததஸதவாதமகமாகையாலே குணதரய ஆசரயமான சேதநதேஹமபோலே ஜஞாநமயமாகையாலே, தேஜோரூபமான ஸவரூபததைப புறநதோறறுதபடி மறைககையினறிககே மாணிகயததைச செப பாகசசமைதது அதிலே பொனனையிடடு வைததால உளளிருககிற பொனனை அது

புறமபே நிழலெழுமபடி தோறறுவிககுமாபபோலே *எணணும பொன்னுருவாய* எனகிறபடியே ஸபருஹணீயமாகையாலே பொனனுருவெனறு சொலலபபடும தான திவயாதம ஸவரூபததுககுத தான பரகாசகமாயிருககை

(நிரவதிகதேஜோரூபமாகை) ஆவது-நிதயமுகத விகரஹஙகளும இதுவும ஏகஜாதீயதரவயமாயிககசசெயதே ஏகஜாதீயதரவயாதமகமான கதயோதசரீர தேஜஸஸிறகாட்டில ஆதிதய சரீரததிறகுணடான தேஜோதிசயம போலே இவை ஸாவதிக தேஜஸஸாமபடி தான நிரவதிகதேஜஸஸை வடிவாகவுடைத தாயிருககை (ஸௌகுமாரயாதி கலயாணகுணகண நிதியாகை) ஆவது - ஸௌகுமாரயம ஸௌநதரயம லாவணயம ஸௌகநதயம யௌவனம முதலான கலயாணகுணஸமூஹததுககுக கொளகலமாயிருககை ஸௌநதரய ஸௌகநதய ஸௌகுமாரய லாவணய யௌவநாதயநநத குணநிதி திவயரூப* எனறு எமபெருமானாருருளிச செயதாரிறே (யோகிதயேயமாகை) ஆவது-பகவத தயாநபரரான பரமயோகிகளுககு சுபாசரயமாயக கொணடு எபபோதும தயாந விஷயமாயிருககை *காசாநயா தவாமருதே தேவி ஸாவயஜஞமயம வபு। அதயாஸ்தே தேவதேவஸய யோகிசிநதயம கதாபருத* எனறு அஸாதாரண விகரஹமே யோகி சிநதயமாகச சொலலபபட்டதிறே (ஸகலஜநமோஹநமாகை) ஆவது – ஜஞாஜஞவிபாகமற ஸகலஜநஙகளையும ஸவ வைலக்ஷணயததாலே பிசசேறறுமதாயிருககை *புமஸாம தருஷடி சிததாபஹாரிணம* ஸாவஸதவம நோஹர கணடவாதம மனம வழஙகும* எனனககடவதிறே

(ஸமஸதபோக வைராகய ஜநகமாகை) ஆவது – தனவைலக்ஷணயததைக கணடவாகளுககு ஸவேதர ஸகல விஷயாநுபவததிலும ஆசையறுதியை விளைக்கு மதாயிருககை, *பேரினபமெலலாம துறநதார தொழுதாரததோள* எனனக்கடவ திறே (நிதயமுகத அநுபாவயமாகை) ஆவது அபரிசசிநந ஜஞாநாதி குணகரான நிதயராலும முகதராலும *ஸதா பசயநதிபபடியே அநவரதம அநுபவிககபபடு மதாயிருககை (வாசததடமபோலே ஸகலதாபஹரமாகை) ஆவது *கண கை கால தூய செயயமலாகளா* எனறு தொடஙகி ஆழவாா வாணிததபடியே திவய அவயவஙகளும திருமேனியுமான சோததியாலே, பரபபுமாறத தாமரைபூததுப பரிமளம அலையெறியாநிறபதொரு தடாகம போலேயிருககையாலே, தனனைக கிட்டினவாகளுடைய ஸாமஸாரிக விவிததாபததோடு விரஹதாபததோடு வாசியற ஸகலதாபததையும போககுமதாயிருககை

(அநநதாவதாரகநதமாகை) ஆவது *அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே* *பஹூநிமே வயதீதாநி* எனறு சொலலபபடுகிற அஸஙகயாதமான அவதாரங களும அபராகருத திவய ஸமஸததாநததை இதர ஸஜாதீயமாக்கிக கொணடு தீபாதுதபநநபரதீபம போலே வருகிறவையாகையாலே அவையெலலாவறறுக கும மூலமாயிருககை, '*பரகருதிம ஸவாமதிஷடாய ஸமபவாமி* கலபே கலபே ஜாயமாநஸ ஸவமூாதயா *ஆதியஞ்சோதியுருவை யஙகுவைததிஙகுப பிறநத* என்னககடவதிறே (ஸாவரக்ஷகமாகை) ஆவது-ஐசவாயாாததிகளோடு, கேவல ரோடு பகவச்சரணாாததிகளில உபாஸகரோடு, பரபநநரோடு அநுபவ கைஙகாய

பரரான நிதய முகததரோடு வாசியற ஸாவருடையவும அநிஷடநிவருததி, இஷட பராபதிகளைப பணணுவது திவயமஙகள விகரஹோபேதனயக கொணடாகை யாலே எலலாருககும ரக்ஷகமாயிருககை

(ஸாவாசரயமாகை) ஆவது–உபய விபூதிககும ஆசரயமாயிருககை (அஸதரபூஷண பூஷிதமாகை) ஆவது–கீழச சொனன ஸாவாசரயதவ ஸூசக மாமபடி அஸதரபூஷணதயாயததிற சொலலுகிறபடியே விபூதயபிமாநிகளான திவயாயுதஙகளாலும திவயாபரணஙகளாலும அலஙகருதமாயிருககை *ஆதமா நமஸய ஜகதோ நிரலேபமகுணமலம பிபாததி கௌஸதுபமணிம ஸவரூபம பகவாந ஹரி ஸ்ரீவதஸஸமஸததாநதரமநநதேச ஸமாசரிதம பரதாநம புததிர பயாஸதே கதாரூபேணமாதவே, பூதாதிமிநதரியாதிஞச தவிதாஹஙகாரமீசவர பிபாததி சஙககரூபேண சாரஙகரூபேண ச ஸததிதம சலஸவரூப மதயநத ஜவேநாநதரிதாநிலம சகரஸவரூபஞச மநோ தததே விஷணு கரேஸததிதம, பஞசரூபாது யாமாலா வைஜயநதீ கதாபருத ஸா பூதஹேது ஸஙகாதோ பூத மாலாச வை தவிஜ யாநீநதரிய விசேஷாணி புததிகாமாதமகாநிவை சரரூபாணய சேஷாணிதாநி தததே ஜநாாதந பிபாததி யசசாஸிரதநமசயுதோதயநத நிமலம விதயாமயநது ததஜஞாநம விதயாச மம ஸமஸததிதம* எனனக கடவதிறே (181)

182 ஆக (விலக்ஷண விகரஹயுகதனய) எனறததையுபபாதிததா கீழ அநநதரம இநத விகரஹயோக பரயுகதமான ஈசவரனுடைய பரதவாதி பஞச பரகாரததையும தனிததனியே ஸூவயகதமாக தாசிபபிககவேணு மெனறு திருவுளளமபறறி பரதமம அது தனனை யுதக்ஷேபிககிறா

182 ஈசவர ஸவரூபநதான பரதவம வயூஹம, விபவம அநதாயாமிதவம, அாசசாவதாரமெனறு அஞசு பரகாரததோடே கூடியிருககும

(ஈசவர ஸவரூபநதான பரதவம வயூஹம விபவம, அநதாயாமிதவம அாச சாவதாரம எனறு அஞசு பரகாரததோடே கூடியிருககும) எனறு (லக்ஷமீ பூமீ நிளாநாயகனய) எனறததையும உபபாதிததுவிடடு, பினனை யிது,சொலலாதொழி வானென? எனனில அதில உபபாதிகக வேணடுவது பணி இலலாமையாலும *வைகுணடேது பரேலோகே-ஸ்ரீ ஸஹாயோ ஜநாாதந , உபாபயாம பூமி நீளாப யாம ஸேவித பரமேசவர * எனகையாலே, மேல சொலலுகிற பரதவததிலே அாததாதககதமாம எனனுமததைப பறறவும தனிதது உபபாதிததிலா ஆகையால விரோதமிலலை (ஈசவர ஸவரூபம) எனகிறவிடததில, ஸவரூப சபதததாலே சொலலுகிறது–ஸவாஸாதாரண விகரஹததையாதல விகரஹ விசிஷடமான ஸவரூபநதனனையாதல, ஸஙகரஹேண இடடருளினமறறை யிரணடுததவதரயப படியிலும ஒரு படியிலே திருமேனியும அஞசுபடியாயிருககும அதாவது–பரதவ முமை, வயூஹமும அநதாயாமிதவமும விபவமும அாசசாவதாரமும' எனறும மறறைபபடியிலே ஈசவர ஸவரூபம ஹேய பரதிபடமாய எனறு தொடஙகி 'பதநீ பரிஜந விசிஷடமாய இருககும எனறததை யுபபாதிததவநநதரம, இதுதான அஞசுபடியாயிருககும எனறும இதம சபதததாலே—பரகருதமான

ஈசவர ஸவருபததைப பராமாசிதது அதுதான பரதவாதி ரூபேண பஞச பரகார மாயிருககுமெனறும இவா தாமே யருளிச செயகையாலே இபபடி, பரதவாதி பஞசபரகார விசிஷடனுயிருபபன எனனுமிடததை *மம பரகாரா பஞசேதி பராஹு ா வேதாநத பாரகா, பரோ வயூஹசச விபவோ நியநதா ஸாவதேஹி நாம, அாசசாவதாரசச ததா தயாலு புருஷாகருதி இதயேவம பஞசதா பரா ஹு ா மாம வேதாநதவிதோஜநா * எனறு விஷவகஸேன ஸமஹிதையிலே தானே அருளிச செயதானிறே (182)

183 இனி, இநத அஞசுபரகாரததையும அடைவே உபபாதிககககோலி பரதமம பரதவததை உபபாதிககிரு (அதில பரதவமாவது) எனறு தொடஙகி

183 அதில் பரதவமாவது–அகாலகாலயமான *நலமநதமிலலதோா நாடடிலே நிதயமுகதாககு போகயனுயககொணடெழுநதருளியிருககு மிருபபு

அதாவது–அவையைநதிலும வைததுக கொணடு பரதவமாவது *நகால ஸததரவை பரபு * எனறும *கலாமுஹூாததாதி மயசச கால ந யதவிபூதே பரிணமஹேது * எனறும *யா வை நஜாது பரிணம பதாஸபதம ஸா காலாதிகாதவ பரா மஹதீ விபூதி * எனறும *யதகாலாத அபசேளிமம* எனறும சொலலுகிற படியே, காலகருத பரிணமமிலலாத தேசமாகையாலே, கால காலயமனறிககே யிருபபதாய நலமநதமிலலதோா நாடு எனனுமபடி ஆநநதம அளவிறநது அதவிதீயமாயிருககிற ஸ்ரீ வைகுணடததிலே *யதர பூாவே ஸாதயாஸ ஸநதி தேவா * யதராஷய பரதமஜா யே புராண * எனறும *அயாவறுமமராகள* என றும சொலலுகிறபடியே நிதயாஸஙகுசித ஜஞாநராயிருநதுளள அநநத கருட விஷவகஸேனாதிகளான நிதயஸூரிகளுககும *ஸூாயகோடி பரதீகாசா பூாணேநதவயுத ஸநநிபா யஸமிந பதே விராஜநதே முகதாஸ ஸமஸார பநததறை * எனகிறபடியே நிவருதத ஸமஸாரராய அஸஙகுசித ஜஞாநரான முகதாககும அநுபவ விஷய பூதனுயக கொணடு எழுநதருளியிருககும இருப பெனகை *வைகுணடேது பரேலோகே நிதயதவேந வயவஸதிதம பசயநதிச ஸதாதேவம நேததரைா ஜஞாநேந வாமரா * எனனககடவதிறே (183)

184 அநநதரம வயூஹததை உபபாதிககிரு (வயூஹமாவது) எனறு தொடஙகி

184 வயூஹமாவது–ஸருஷடி ஸதிதி ஸமஹாராாததமாகவும ஸமஸாரி ஸம ரக்ஷணாாததமாகவும உபாஸகாநுகரஹாாததமாகவும ஸஙகாஷண பரதயும நாநிருததரூபேண நிறகும நிலை

அதாவது—வயூஹததுககு விநியோகம-லீலாவிபூதியிலே யாகையாலே இவவிபூதியினுடைய ஸருஷடி யெனன ஸததியெனன ஸமஹார மெனன, இவறறை நிாவஹிககைககாகவும புபுக்ஷு ககளான ஸமஸாரிகளை அநிஷட நிவருததயாதிகளைப பணணி ரக்ஷிககைககாகவும முமுக்ஷு ககளாய உபாஸிககு மவாகளுககு ஸமஸார நிவருததி பூாவமாகத தனனை வநது பராபிககைககு உட லான அநுகரஹததைப பணணுகைககு உடலாகைககாகவும ஸஙகாஷண பரத யுமன அநிருததாகளாயக கொணடு நிறகும நிலை வயூஹமாவது எனகை இதில இனன வயூஹததாலே யினனது செயயுமெனனுமிடம மேல உபபாதநததிலே

கணடு கொளவது *சதுாவிதஸ ஸ பகவாந முமுக்ஷுணும ஹிதாய வை அநயே ஷாமபிலோகாநாம ஸருஷடி ஸததிதயநத ஸிததயே* எனறும, *ஆநநதயாத தவஸேஞுதே! யயூஹ ஆததயோ மயேரித அநாதி காமவசயாநாம ஸமஸாரே பததாமத * எனறு தொடஙகி *உபாஸகாநுகரஹாாததம ஜகதோ ரக்ஷணுய ச* எனறும *ஆவீராஸீத பகவத பஞசாயுத பரிஷகருத ருகமாபஸஸோயமமலஸ ஸாவசாஸதரேஷு சபதித ஸோயம பரதயுமந நாமநாபூத ததேகாநத வபுாதர , ஸோயம ஸஙகாஷணககயோபூத ததேகாநத வபுாதர இநதர நீலபரதீகாச ஏஷ சாஸதரேஷு சபதித ததோ நாமநா அநிருததோயம ஸவயமே வாபவந முநே ததேகாநத வபுாயுகதஸ தாதாதவிக கந பரப * எனறும பகவச சாஸதரத திலே ஸருஷடயாதிகளும ஸமஸாரி ஸமரக்ஷணமும உபாஸக அநுகரஹமுமாகிற வயூஹ கருதயஙகளும ஸஙகாஷணுதி வயூஹஙகளும சொலலபபடடதிறே *சதுாவிதஸ ஸ பகவாந* எனகிறவிடததில சதுாவிதமாகச சொலலிறறு வாஸு தேவரையும கூடடுகையாலே (184)

185 இநத பரவயூஹஙகளுககுத தனனில விசேஷமேது? எனன அருளிச செயகிருா (பரதவததில) எனறு தொடஙகி

185 பரதவததில ஜஞாநாதிகளாறும பூாணமாயிருககும, வயூஹததில இவ விரணடுகுணம பரகடமாயிருககும

அதாவது –*ஸமபூாணஷடகுணஸ தேஷு வாஸுதேவோ ஜகதபதி * எனறும *பூாணஸதிமிதஷாடகுணயோ நிஸதரஙகாாணவோபம ,*ஷணணும யுக பதுநமேஷாதகுணுநாம ஸவ பரசோதிதாத அநநத ஏவ பகவாந வாஸுதேவஸ ஸநாதந * எனறும சொலலுகிறபடியே வாஸுதேவ ரூபமான பரதவததில ஜஞாந பல ஐசவாயவீாய சகதிதேஜஸஸுககளாகிற ஆறு குணஙகளும பரி பூாணமாயிருககும ஸஙகாஷணுதி ரூபமான வயூஹததில, *ததரததராவசிஷடம யத குணுநாம தவியுகம முநே, அநுவருததிம பஜதயேவ ததரததர யதாததம* எனகிறபடியே அவசிஷடமான குணசதுஷடயமும ததரததராநுவருததமாய, நிறகச செயதேயும அதிகரிதத காாயஙகளுககு அநுகுணமான இவவிரணடு குணமே பரகாசமாயிருககு மெனகை *குணை ஷடபிஸ தவேதை பரதமதா மூாததிஸ தவ பபௌ ததஸ திஸரஸ தேஷாம தரியுக யுகளா ஹி தரிபிரபு வயவஸததா யா சைஷா நநு வரத ஸாவிஷகருதிவசாத பவாந ஸாவதரைவ தவகணித மஹா மஙகளகுண * எனறு இதுதனனை ஆழவானருளிச செயதாறே (185)

186 இனி இநத ஸஙகாஷணுதிகள மூவா பககலிலும பரகாசிககிற குண விசேஷஙகளையும இவாகள தான இனன கருதயஙகளுககுக கடவராயிருபபா களெனனுமததையும தனிததனியே அருளிச செயயவேணுமெனறு திருவுளளம பறறி பரதமம ஸஙகாணாபடியை அருளிச செயகிருா (அதில ஸஙகாணா) எனறு தொடஙகி

186 அதில ஸஙகாஷணா, ஜஞாநபலஙக ளிரணடோடுஙகூடி ஜீவததவததை யதிஷடிதது அததை பரகருதியில நினறும விவேகிதது பரதயுமநா வஸததையையும பஜிதது, சாஸதர பரவாததநததையும ஜகதஸமஹா ரததையும பணணககடவராயிருபபா

அதாவது-வயூஹதரயததிலும வைததுககொணடு ஸஙகாஷணா *ததர ஜஞாநபலதவநதவாத ரூபம ஸாஙகாஷணம ஹரே * எனறும *பகவாநசயுதோ பீததம ஷடகுணேந ஸமேதித பலஜஞாநெள குணெள தஸய ஸபபுடெள காாய வசாந முநே* எனறும சொலலுகிறபடியே, ஸாவ குணஙகளு முணடா யிருககச செயதேயும காாயாநு குணமாக ஜஞாநபலஙகளிரணடோடுங கூடி *ஸோயம ஸமஸத ஜீவாநாம அதிஷடடாதருதயா ஸததித* எனறும *ஸஙகா ஷணஸ து தேவேசோ ஜகதஸரஷடுமநாஸ தத ஜீவ தததவமதிஷடடாய பரகரு தேஸது விவிசய தத* எனறும சொலலுகிறபடியே பரகருதிககுளளே மயஙகிக கிடககிற ஜீவதததவததை அதிஷடிதது அநத அதிஷடடாந விசேஷததாலே இததை பரகருதியில நினறும நாமரூப விசேஷம தோறறுமபடி விவேகிதது *விவேகாநநதரம தேவ பரதயுமநதவ மவாப ஸ * எனறும *ஸோயம பரதயும நநாமா பூத ததேகாநதவபூாததர எனறும சொலலுகிறபடியே பரதயுமநாவஸத தையையும பஜிதது *சாஸதரபரவாததநஞசாபி ஸமஹாரஞசைவ தேஹிநாம* எனறும *பலேந ஹரதீதம ஸகுணேந நிகிலம முநே, ஜஞாநேந தநுதே சாஸ தரம ஸாவஸிததாநத கோசரம, வேதசாஸதரமிதி ககயாதம பாஞசராாதரம விசே ஷத * எனறும சொலலுகிறபடியே வேதாதி சாஸதரபரவாததநததையும, ஜகத ஸமஹாரததையும பணணககடவராயிருபபரெனகை (186)

187 அநநதரம பரதயுமநா படியை அருளிசசெயகிறா (பரதயுமநா) எனறு தொடஙகி

187 பரதயுமநா, ஐசவாய வீாயஙக ளிரணடோடும கூடி மனஸ தததவததை யதிஷடிதது தாமோபதேசததையும மநுசதுஷடயம தொடககமான சுததவாகக ஸருஷடியையும பணணககடவராயிருபபா

அதாவது-பரதயுமநா *ஐசவாய வீாய ஸமபேதாத ரூபம பராதயுமந முசய தே* எனறும *பூாண ஷடகுண ஏவாயம அசயுதோபி மஹாமுநே குணைவச வாயவீாயாககயெள ஸபுடெள தஸய விசேஷத * எனறும சொலலுகிறபடியே ஸகல குணஙகளுமுணடாயிருககச செயதேயும காாயாநுகுணமாக விசேஷேண ஸபபுடஙகளாயிருககிற ஐசவாய வீாயஙகளோடே கூடி *மநஸோயமதிஷடடாதா மநோமய இதீரித * எனகிறபடியே ஜஞாநபரஸரணதவாரமான மநஸதததவததை அதிஷடிதது *ஐசவாயேண குணேநாஸெள ஸருஜதே தசசராசரம வீாயேண ஸாவதாமாணி பரவாததயதி ஸாவச * எனகிறபடியே சாஸதராாததாநுஷடடாந ரூபமான தாமஙகளினுடைய உபதேசததையும *மநூநாம ஸாமமகரோத முக பாஹூருபாதத சதுாணும பராஹமணுதீநாம ஸாமதவாரம ஜகதபதி தவிஜ யுகமம க்ஷதரயுகமம வைசய யுகமம ததைவ ச மிதுநஞச சதுாததஸய ஏதநமநு சதுஷடயம, மநுபயோ மாநவசதம ஸதரீபுமமிதுநதோ பவேத, ஏகைகம வாண பேதேநதேபயோ மாநவ மாநவா ஸஹஸா ஸமபபூவுசச ஸதரீ புமமிதுநதஸ ததா, மநுஷயாசச ததஸ தேபய பராதுஷயுா வீதமதஸரா ஏதே ஹி சுததஸதவ ஸதா தேஹாநதம நாநயயாஜிந நிராசீ காமகரஞநை மாமேவ பராபநுவநதி தே தரயயநதேஷு ச நிஷணுதா தவாதசாதயாதம சிததகா வயூஹாநிவருததிம ஸததம குாவதே தே ஜகதபதே தருதீயேந ஜகத தாதரா நிாமிதா மநஸா

ஸவயம, குணபரதாநயோகே ச நிஷடடிதா புருஷாஷப இதயேஷ சுததஸா கோயம மணேச தவ கீரததித * எனறு விஷவகஸேநஸமஹிதையிற சொலலுகிற படியே முகபாஹூருபாதஜராய மிதுநமாயிருககிற பராஹமணாதி மநுசதுஷடயம தொடககமாக இநத மநுககள பககலிலே நினறும மிதுநஙகளாயக கொணடு, தனிததனியே வாணபேதேந உணடான மாநவ சதமும அபபடியே ஸதரீயும மிதுநஙகளாயக கொணடு அநத மாநவா பககலிலே நினறும உணடான மாநவரும அவாகள பககலிலே நினறுமுணடான மநுஷயருமாயக கொணடு நிரமதஸரராய சுததஸதவஸததராய தேஹாநத மநயயாஜிகளனறிககே பலாபி ஸநதிரஹிதராயக கொணடு பகவதஸமாராதநரூபமான காமததை அநுஷடியா நிறபாராய வேதாநதததிலே நிஷணாதராய தவாதசாக்ஷரமுகேந அதயாதம சிநதகராய ஸாவேசவரனுடைய வயூஹாநுவருததியை எபபோதும பணணி நினறுகொணடு, பகவத பராபதியைப பணணி நிறகும சுததவாககததினுடைய ஸருஷடியையும பணணககடவராயிருபபரெனகை (187)

188 அநநதரம அநிருததாபடியை அருளிச செயகிறா (அநிருததா) எனறு தொடஙகி

188 அநிருததா சகதி தேஜஸஸுககளிரணடோடுஙகூடி ரக்ஷணததுககும, தததவஜஞாநபரதானததுககும காலஸருஷடிககும, மிசரஸருஷடிககும கடவராயிருபபா

அதாவது—அநிருததா *சகதி தேஜஸஸமுதகாஷாத அநிருததநுாஹரே * எனறும *புருஷோபி மஹாதயக்ஷ பூாணஷடகுண உசயதே சகதிதேஜோ குணௌ தஸய ஸபுடா காாயவசாந முநே* எனறும சொலலுகிறபடியே, ஸாவகுணஙகளும உணடாயிருககச செயதேயும காாயாநுகுணமான சகதி தேஜஸஸுககளோடே கூடி* சகதயா ஜகதிதம ஸாவமநநதாணட நிரநதரம, பிபரததி பாதி ச ஹரிா மணிஸாநுரிவாணுகம தேஜஸா நிகிலம தததவம ஜஞா பயதயாதமநோ முநே* எனகிறபடியே, ஜகத ரக்ஷணததுககும, உஜஜீவந ஹேது வான தததவஜஞாந பரதாநததுககும தருடி முதலாக தவிபராாதத பாயநதமாக உணடான கால ஸருஷடிககும * துரீயோயம ஜகநநாதோ பரஹமாண மஸருஜத புந முக பாஹூரு பஜஜாதோ பரஹமண பரமேஷடிந, சதுாவிதோ பூத ஸாமஸ தேந ஸருஷடஸ ஸவயமபுவா பராஹமணதயாஸ ததா வரணா ரஜ பராசுாயதோ பவந, தரயீமாாமேஷு நிஷணாதா பலவாதே ரமநதிதே தேவாதீநேவ மநவாநா ந ச மாம மேநிரே ஸவத, தம பராயாஸ தவிமே கேசிதமம நிநதாம பரகுாவதே, ஆராதயஞச நியநதாரம ந ஜாநநத பரஸபரம ஸலலாபம குாவதோ வயகரவேதவாதேஷு நிஷடடிதா மாம ந ஜாநநதி மோஹேந மயி பகதி பராஙமுகா, ஸவாமாதிஷு ரமநதயேதே அவஸாநே பதநதி தே, காமதமாநோ மஹாபாக ஜராமரணயோகிந பலவநத யேதே தவிஜா மோஹாத தே ஹி ஸமஸாா வாதமநி இதயேஷ மிசரஸாமஸது கணேச தவகீாததித * எனறு விஷவகஸேந ஸமஹிதையிற சொலலுகிறபடியே

பரஹமாவினுடைய முகபாஹூ ருபாதஜராய பராஹமணாதி வாணராய, ரஜ பரசுரராய பூரவபாமமாரம நிஷணுதராய ஃலவாசததிலே ரமியா நிறபராய ஈசவரனை யொழிய தேவாதிகளையே ஆராதயராக நினைதது, அதிலே சிலா தம பரசுரராய பகவநநிநதையைப பணணி ஆராதயனாய நியநதாவாயிருககிற அவனை யறியாமல வயகரமான வேதவாதஙகளிலே மநஸஸைவைதது ஒருவாககொருவா அவறறை ஸலலாபிததுக கொணடு ஆகையாலே, பகவத ஜஞாந பகதிகளில அநவய மனறிககே ஸவாமாதிகளிலே ரமியா நினறுகொணடு ஸவகாம பலாவ ஸாநததிலே அத பதிதது காம விஷயமான மநஸஸையுடையராய ஜராமரணங களை யடைநது, ஸமஸார மாரக காமிகளாயத திரியுமவாகளாகிற மிசரவாகததி னுடைய ஸருஷடியையும பணணக கடவராயிருபபரெனகை

(அணடததையும அணட காரணஙகளையும தானே யுணடாககும அணடத துககு உடபடட வஸதுககளை சேதநாககு அநதாயாமியாய நினறு உணடாககும) என று—ஸமஷடி ஸருஷடியெலலாம அதவாரகமாகவும வயஷடி ஸருஷடி எல லாம ஸதவாரகமாகவும, இவாதாம கீழ அருளிச செயகையாலும, 'இவவணடத திலே பததாதம ஸமஷடி பூதனை பரஹமாவுககும, இதுககுக கீழ ஸவஸஙகல பததாலே எமபெருமானருனே ஸருஷடிததருளும இதுககுமேல பரஹமாவுககு அநதாயாமியாய நினறு ஸருஷடிததருளும என று ஆசசான பிளளை யருளிச செயகையாலும, வயஷடி ஸருஷடியெலலாம ஸதவாரகமாகவே கொளளவேணடு மாகையாலே பரதயுமநகருதயமாசச சொனன சுததவாம ஸருஷடி அதவாரகம அநிருதத கருத்யமாகசசொனன மிசரவாம ஸருஷடி ஸதவாரகம என்னவொண ணாது ஆகையால் சுததவாம ஸருஷடியும, மிசரவாம ஸருஷடியும ஸதவாரக ஸ்ருஷடிதனனிலே சேதநருடைய காம விசேஷ பரயுகதமான ஸஙகலப விசேஷத தாலேயாகக கடவது இநத சுதத வாம ஸருஷடியும மிசரவாம ஸருஷடியும எமபெருமானதானே அருளிசசெயயக கேடடவநநதரம * பகவந தேவதேவேச ஸாவஜஞ! பரமேசவர! கிமேஷ பவிதா ஸருஷடோ மிசரஸாமோ ஜகதபதே! சுதத ஸருஷடிம விஹாயைஷாம நிரதய புருஷோததம* என று ஸேநை முதலி யாா கேடக.* விஹாய சுதத ஸரீமஞச மிசரஸாமஸய காரணம சருணுஷவ மண நாத தவம தயாலூா நிரதயோ ந ச ஸாவஜஞோஹம ந ஸநதேஹஸ ததாபி ச ஸருஜாமயஹம அநாதய விதயா ஸமமுஷடசேமுஷீகாந நராநிஹ வீக்ஷயாஜ ஞாநபரஸஙகம து நிஷிதத கரணம ததா விஹிதாகரணஞசாபி வீக்ஷயைஷாம பராதகாந மிசர ஸாமம கரோமயேவ பரஹமணா பரமேஷடிநா ஏவம ஸுகருத லேசேந சுததஸாமம கரோமி ச, மநுபரமுகஸாமோ யச சுதத ஸாமோ மயேரித சுதத ஸதவமயாஸ ஸாவே மதபகதிநிரதாஸ ஸதா மமாாசசந பராஸ ஸாவே மததயாந பரிபருமஹிதா நமஸயநதோ மஹாபாக மஹாதமாநோ ஜிதேந தரியா , பகதயா பரமயா சைவ பரபததயாவா மஹாமுநே பராபயம வைகுணட மாஸாதய ந நிவாததநதி தேவயயா ஏவம ஸாவேஷு குாவதஸு மாநவேஷு முமுக்ஷுஷு ஸருஷடிக்ஷயோ மஹாநாஸீதநாரகீ பூஸ தருணவருதா, இதி ஜஞாதவா மிசரஸாம கரியதே லீலயா மயா* என று பகவானதானே அருளிச செயகையாலே (188)

189 ஆக, வயூஹததினபடியை உபபாதிததாராய நினறூா கீழ, அனநதரம விபவததினபடியை விஸதரேண உபபாதிககிறூாமேல (விபவம அனநதமாய) எனறு தொடஙகி

189 விபவம அநநதமாய கௌண முககய பேதததாலே பேதிததிருககும

அதாவது *விபவோபி ததா அனநதோ தவிதைவ பரிகீாதயதே கௌண முககயவிபாகேந சாஸதரேஷு ச ஹரோ முநே* எனறும *பராதுரபபாவோ தவிதா பரோகதோ கௌண முககயவிபேதத * எனறும சொலலுகிறபடியே, விபவ மானது—பரிகணிததுத தலைககடடபபோகாதபடி அனநதமாய கௌணமுககய மாகிற பேதததாலே இரணடு வகையாகப பிரிநதிருககு மெனகை விபவமாவது— இதரஸஜாதீயமாயககொணடு ஆவிாபபவிககை இதில கௌணமெனறது அவர மெனறபடி, முககயமெனறது சரேஷடமெனறபடி கௌணமாவது—ஆவேசாவ தாரம முககயமாவது—ஸாக்ஷாதவதாரம ஆவேசநதான ஸவரூபாவேசமெனறும், சகதயாவேசமெனறும தவிவிதமா யிருககும அதில ஸவரூபாவேசமாவது—ஸவம மான ரூபதததாலே ஆவேசிககை அதாவது—பரசுராமாதிகளான சேதநருடைய சரீரஙகளிலே தனனுடைய அஸாதாரண விகரஹததோடே ஆவேசிதது நிறகை சகதயாவேசமாவது—காாய காலததிலே விதிசிவாதிகளான சேதநா பககலிலே சகதிமாதரததாலே ஸபுரிதது நிறகை (189)

190 இனி முககய விபவததோடு கௌணவிபவததுககுணடான ஸாமய வைஷமயஙகளை யருளிசசெயகிறூா (மநுஷயதவம) எனறு தொடஙகி

190 மநுஷயதவம திாயகதவம, ஸதாவரதவமபோலே கௌணதவமும இசசையாலே வநதது, ஸவரூபேண அனறு

அதாவது *மதிசசயா ஹி கௌணதவம மாநுஷயமிவசேசசயா, ஸௌகரத வஞச மதஸயதவம நாரஸிமஹதவமேவச யதாவா தணடகாரணயே குபஜாம ரதவம மமேசசயா யதா வாஜிமுகதவஞச மம ஸஙகலபதோ பவேத ஸேநா பதே[1] மமேசசாதோ கௌணதவம ந ச காமஜ * எனகிறபடியே ராமகருஷணத வாதியான மநுஷயதவம மதஸய கூாமதவாதியான திாயகதவம குபஜாமரதவ மாகிற ஸதாவரதவம—ஆகிறவிவை இசசையாலேயானபபோலே ஆவேசரூபமான கௌணதவமும இசசையாலே வநததெனனு மாகாரமொககும அபராகருதமா யிருநதுளள ஸவாஸாதாரண விகரஹததோடே வநததனறெனகை உபாதத வசனஙகள இசசையாலே வநததெனகிற மாதரததைச சொலலிறறேயாகிலும கௌணதவமாவதுமநுஷயதவாதிகளபோலே அபராகருத திவய ஸமஸதானத தை இதரஸஜாதீய மாககிக்கொணடு அவதரிததலலாமையாலே ஸவரூபேண வநததனறெனனு மிடமும ஸிததமிறே (190)

191 இனனமும உபாஸயதவ அநுபாஸயதவ கதநமுகததாலும உபயத துககு முணடான விசேஷததை தாசிபபிபபதாகத திருவுளளமபறறி பரதமம முக கயவிபவததினுடைய உபாஸயதவததை ஸஹேதுகமாக அருளிசசெயகிறூா (அதில) எனறு தொடஙகி

191 அதில, அபராகருத விகரஹஙகளுமாய அஜஹதஸவபாவவிபவஙகளுமாய தீபாதுதபநந பரதீபமபோலே யிருககககடவதான முகய பராதுாபபாவஙக ளெலலாம முமுக்ஷுககளுககு உபாஸயஙகளாயிருககும

அதாவது—உபயவிதமான விபவததிலும வைததுககொணடு, *பராதுாபபாவஸது முககயாயே மதமசதவாத விசேஷத , அஜஹத ஸவபாவவிபவா திவயா பராகருதவிகரஹா , தீபாத தீபாஇவோதபநநா ஜகதோ ரக்ஷணாய தே அாச சயா ஏவஹி ஸேநேச ஸமஸருதயுததரணயதே முககயா உபாஸயாஸ ஸேநேச அநாசசயாந இதராந விது * எனகிறபடியே *ஆதியஞசோதியுருவை அஙகுவைத திஙகுப பிறநததாகையாலே அபராகருத விகரஹஙகளுமாய, *அஜோபி ஸந அவயயாதமா பூதாநாமீசவரோபி ஸந* எனகையாலே விடாதே யிருநதுளள அஜதவ அவயயத்வ ஸாவேசவரதவாதியான ஸவபாவ விபவஙகளையுடையவையுமாய அத ஏவ தீபததில நினறும உதபநநமான பரதீபம ஸவகாரணமான தீபததினுடைய ஸவபாவததை யுடையதாயிருககுமாபபோலே ஸவகாரண துலயஸவபாவமாயிருககிற முககய பராதுாபபாவஙகளெலலாம முமுக்ஷுககளுககு உபாஸயஙகளாயிருககு மெனகை (191)

192 அனநதரம கௌணவிபவததினுடைய அநுபாஸயதவததை ஸஹேதுகமாகவருளிச செயகிறாா (விதிசிவ) இதயாதியாலே

192 விதி சிவ பாவக வயாஸ ஜாமதகநயாாஜுந விததேசாதிக ளாகிற கௌண பராதுாபபாவஙக ளெலலாம அஹஙகாரயுகத ஜீவாகளை யதிஷடிதது நிறகையாலே, முமுக்ஷுககளுககு அநுபாஸ்யஙகள

அதாவது, *அநாசசயாநபி வக்ஷயாமி பராதுாபபாவாந யதாகரமம சதுாமுகஸ து பகவாந ஸருஷடிகாாயே நியோஜித , சஙகராககயோ மஹாருதரஸ ஸமஹாரே விநியோஜித மோஹநாககயஸ ததா புததோ வயாஸசசைவ மஹாநருஷி , வேதாநாம வயஸநேததரதேவேந விநியோஜித ஆாஜுநோ தநவிநாம சரேஷடடோ ஜாமதகநயோ மஹாநருஷி வஸுநாம பாவகசசாபி விததேசசச ததைவ ச ஏவமாதயாஸ து ஸேநேச பராதுாபபாவைரதிஷடிதா ஜீவாதமாநஸ ஸாவ ஏதே நோபாஸதிா வைஷணவீ ஹி ஸா ஆவிஷடமாதராஸ தே ஸாவே காாயாாததமிததயுதே அநாசசயாஸ ஸாவ ஏவைதே விருததததவாந மஹாமதே அஹஙகருதியுதாச சேமே ஜீவமிசரா ஹயதிஷடிதா எனகிறபடியே, ஸருஷடிகாததாவான பரஹமாவும ஸமஹார காததாககளான சிவ பாவகாகளும வேதஙகளை வயஸிதத வயாஸனும துஷட க்ஷதரிய நிரஸநமபணணின ஜமதகநிபுதரனை பரசுராமனும, *அகாாய சிநதாஸமகாலமேவ பராதுாபபவம சாபதர புரஸதாத* எனகிறபடியே சாபதரயக கொணடு ஜகததை ரக்ஷிததுககொணடு போநத காாதத வீாியாாஜுநனும, ஔதாாய பரதாநனை விததேசனும ஆதிசபதததாலே கரோட கருதரான ககுதஸத முசுகுநத பரபருதிகளுமாகிற கௌணபராதுாபபாவஙகளெலலாம, ஸவாதநதாய ரூபமான அஹஙகாரயுகதரான ஜீவாகளை காாயாாததமாக ஆவேச முகேந அதிஷடிதது நிறகையாலே புபுக்ஷுககளாயிருபபாாககொழிய முமுக்ஷுககளுககு உபாஸயஙகளனறெனகை (வயாஸஜாமதகநயாாஜுந) எனகிறவிடததில ஆாஜுநனெனறது–

பாணடு புதரனை ஆஜ்ஞநனையாகவுமாம அவனையும ஆவேசாவதாரமாக இதிஹாஸாதிகளிலே சொலலுகையாலே

இநத கௌணபராதுாபபாவ அநுபாஸயதவந்தான *பரஹமருதராஜ்ஞ வயாஸ ஸஹஸரகரபாாககவா கருதஸதாதரேயகபில புததாதயா யே ஸஹஸ் ரச சகதயாவேசாவதாராஸ து விஷ்ணோ ஸததகால விகரஹா அநுபாஸயா முமுக்ஷுணும யதேநதராகநயாதி தேவதா * எனறு ஸமஹிதாநதாததிலும சொலலபபடடதிறே உபாததவசனஙகளில புததமுநியையும ஆவேசாவதாரங களில ஒனருகச சொனனவிது 'மாவுருவில களளவேடம' எனறு ஸவேநருபேண அவதரிததததாகச சொனன நம ஆசாரயாகள வசனததோடு விருததமனறோ வெனனில, கலப பேதததாலே அபபடியும செயயக கூடுமாகையாலே விருதத மனறு ஜாமதககநயன ஸவருபாவேசாவதாரமாயிருகக, சகதயாவேசஙகளோடே ஸஹபடிததது ஸவருபேண ஆவேசிககிறது சகதி விசேஷததாலே யாகையாலே எனறு நியமிததுக கொளவது (192)

193 ஆக விபவஙகளினுடைய ஆநநதயததையும், அதில கௌண முககய விபாகததையும அநத கௌணமுககயஙகளுககுணடான பரஸபர விசேஷததையும அருளிச செயதாா கீழ அநநதரம கீழச சொனன பரவயூஹங களிலும முககயவிபஙகளிலுமுணடான அவாநதரபிதைகளும, அவறறினுடைய புஜாயுதவாணுதி பேதஙகளும சொலலவேணடியிருககச செயதேயும சொலலா மைககு ஹேதுவையருளிச செயகிருா (நிதயோதித) இதயாதியாலே

193 நிதயோதித சாநதோதிதாதி பேதமும ஜாகரதஸமஜஞாதியான சாது ராதமயமும, கேசவாதி மூாதயநதரமும, ஷடதரிமசதபேத பிகமான பதமநாபாதி விபவமும உபேநதர தரிவிகரம ததிபகதஹயகரீவ நர நாராயண ஹரி கருஷண மதஸய கூாம வராஹாதயவதார விசேஷங களும, அவறறினுடைய புஜாயுத வாண கருதய ஸதாநாதி பேதங களும துரவதரஙகளுமாய, குஹயதமஙகளுமாயிருககையாலே சொலலுகிறிலோம

நிதயோதித சாநதோதிதாதி பேதமாவது *நிதயோதிதாத ஸமபூவ ததா சாநதோதிதோ ஹரி * இதயாதியிற சொலலுகிறபடியே நிதயமுகதாநுபாவயராய நிதயோதித ஸமஜஞராயிருககிற பரவாஸுதேவரும அவாபககலில நினறும உதபநநராய ஸஙகாஷண வயூஹகாரணமாய சாநதோதித ஸமஜஞராயிருககிற வயூஹ வாஸுதேவரும முதலான வாஸுதேவ மூாததியில பேதமும வயூஹங கள நாலெனறும மூனறெனறும சாஸதரஙகளிலே சொலலும "நாலுமுணடா யிருகக மூனறெனகிறது–வயூஹ வாஸுதேவ ருபததுககுப பரருபததிற காடடில அநுஸநதேய குணபேத மிலலாமையாலே" எனறு அபியுகதா சொலலுகை யாலே, இவா கீழ வயூஹதரய மெனறருளிச செயததுககும இஙகு வயூஹவாஸு தேவருணடாகவருளிச செயததுககும விரோதமிலலை

(ஜாக்ரத் ஸமஜ்ஞாதியான சாதுராத்மயம்) ஆவது சாந்தோதிதோத்பத்தி சொன்னவனந்தரம் *சாதுராத்மயம் அதோ பிண்டம் க்ருபயா பரமேஷ்டிந, உபாஸகாநு க்ரஹார்த்தம் ய பரசசேதி கீர்த்யதே, சாந்தோதிதாத் ப்ரவ்ருத்தஞ்ச சாதுராத்ம்யத்ரயம் ததா உபாஸகாநுக்ரஹார்த்தம் ஸேநேச மம தத்புந, ஸுஷுப்திஸ்வப்ந ஸமஜ்ஞம் யத் ஜாக்ரத்ஸமஜ்ஞம் தத்பரம் சதுர்மாஸ்யம் மஹாபாக! பஞ்சமம் பாரமேச்வரம்* என்றும் *ஆத்யோ வ்யூஹோ மயா ப்ரோக்தோ ஹ்யபரம் த்ரிதயம் ச்ருணு, உபாஸகாநு க்ரஹார்த்தம் ஸ்வப்நாதிபத ஸமஸ்திதம் ஸ்வப் நாத்யவஸ்தா பேதஸ்து த்யாயிநாம் க்ஷேத்சாந்தயே, தத்தத் பதஸ்த தேவாநாம் தந்நிவ்ருத்த்யாத்ததமேவச ஸ்வப்நாத்யவஸ்த ஜீவாநாம் அதிஷ்டாதார ஏவ தே, காமாத்மநாஞ்ச ஸேநேச தத்பதஸ்தோ மமேச்சயா, உபாஸ்யோஹம் மஹாபாக பதபேத ப்ரயோஜநம்* என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே உபாஸகாநுக்ரஹார்த்தமாகத் தன் க்ருபையாலே பண்ணினதாய் த்யாயி களுடைய க்லேசசாந்தியின் பொருட்டும் தத்தத் பதஸ்த ஜீவர்களுக்கு தந்நி வ்ருத்தியின் பொருட்டுமாய் தத்தத்வஸ்த ஜீவர்களுக்கு அதிஷ்டாதருத்வேந த்தபத ஸ்தனாய்க்கொண்டு காமவசயரான சேநைக்கு உபாஸ்யனாகையே பதபேதப்ரயோஜநமுமாய்க் கொண்டு வ்யூஹசதுஷ்டயத்திலும் பரத்யேக முண்டான ஜாக்ரத் ஸ்வப்நஸுஷுப்தி துரீய ஸமஜ்ஞகமான நாலுவடிவையு முடையனாயிருக்கை

(கேசவாதி மூர்த்யந்தரம்) ஆவது *ஏதத்நந்தரக்கதாஸ் ஸர்வே மூர்த்யந்த ரஸமாஹ்வயா கேசவாத்யா த்வாதச ச லலாடாதிஷு நிஷ்டிதா சரீரரக்ஷ காஸ் ஸர்வே த்யாயிநாம் தாபசாந்தயே* என்றும் *கேசவாத்யம் த்ரயம் தத்ர வாஸுதேவாத் விபாவ்யதே, ஸங்கர்ஷணச்ச கோவிந்த பூர்வம் த்ரித்யமத்புதம் த்ரிவிக்ரமாத்யம் த்ரித்யம் ப்ரத்யுமநாத் உதிதம் முநே! ஹ்ருஷீகேசாதிகம் தத்வத் அநிருத்தாந்மஹாமுநே!* என்றும் சொல்லுகிறபடியே லலாடாதிகளிலே நின்று சரீரரக்ஷணத்தைப் பண்ணி நின்று கொண்டு த்யாயிகளினுடைய தாபசாந்தியின் பொருட்டாயிருப்பதாய், வ்யூஹ சதுஷ்டயத்திலும் ஓரொன்றிலே மும்மூன்றுக உத்பந்நமாய் மூர்த்யந்தரஸமாஹ்வயமாயிருக்கிற கேசவாதி வ்யூஹாந்தரம்

(ஷட்த்ரிம்சத்பேதபிந்நமான பத்மநாபாதிவிபவம்) ஆவது பத்மநாபாதி காஸ் ஸர்வே வைபவீயாஸ் தத்தைவ ச, ஷட்த்ரிம்சத்ஸங்க்யா ஸங்க்யாதா ப்ராதாந் யேந கணேச்வர! ஷட்த்ரிம்சத் பேதபிந்நாஸ் தே பத்மநாபாதிகாஸ் ஸுரா, அநிருத்தாத் ஸமுத்பந்நா தீபாத் தீபஇவேச்வரா* என்கிறபடியே தீபாத் தீபாந் தரம்போலே அநிருத்தாத் உத்பந்நங்களாய், ப்ரதாநங்களாய் ஷட்த்ரிம்சத்பே தத்தாலே பிந்நங்களாயிருக்கிற பத்மநாபாத்யவதார விசேஷங்கள் இந்த பத்ம நாபாதிகள்தான் *விபவா பத்மநாபாத்யா த்ரிம்சச்ச நவசைவ ஹி பத்மநாபோ த்ருவோநந்த சக்த்யாத்மா மதுஸூதந, வித்யாதிதேவ கபிலோ விச்வரூபோ விஹங்கம க்ரோடாத்மா படபாவக்த்ரோ தாமோ வாகீச்வரஸ் ததா, ஏகாம்போ நிதிசாயீ ச பகவாந் கமலேச்வர வராஹோ நரஸிம்ஹச்ச பீயூஷாஹரணஸ் ததா, ஸ்ரீபதிர்பகவாந் தேவ காந்தாத்மா அம்ருதத்தாரக ராஹுஜித் காலநே மிக்ந பாரிஜாதஹரஸ் ததா, லோகநாதஸ் து சாந்தாத்மா தத்தாத்ரேயோ

மஹாப்ரபு நயக்ரோதசாயீ பகவாந் ஏகச்ருங்கதநுஸ் ததா, தேவோ வாமநதே ஹஸ் து ஸர்வவ்யாபீ த்ரிவிக்ரம நரோ நாராயணச்சைவ ஹரி க்ருஷ்ணஸ் தத்தைவச ஜ்வலத்பரசுதாக ராமோ ராமச்சாந்யச் சதுர்க்கதி வேதவித் பகவாந் கல்கீ பாதாளசயித ப்ரபு, த்ரிம்சச்ச நவசைவைதே பத்மநாபாதயோ மதா* என்று முப்பத்தொன்பதாக அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதாதிகளிலே சொல்லிற்றே யாகிலும் விஷ்வக்ஸேநஸம்ஹிதையிலே முப்பத்தாறாகச் சொல்லியிருக்கையாலே இவர் ஷட்த்ரிம்சத்பேத பிந்நமென்றதில் குறையில்லை இனி அந்தமுப்பத்தொன் பதிலே மூன்றைக்குறைத்துக் கொள்ளுகையிறேயுள்ளது அவையாவன—கபில தத்தாத்ரேய பரசுராமரூபமான ஆவேசாவதாரங்கள்

(உபேந்த்ர த்ரிவிக்ரம ததிபக்த ஹயக்ரீவ நரநாராயண ஹரிக்ருஷ்ண மத்ஸ்ய கூர்மவராஹாத்யவதாரவிசேஷங்கள்) ஆவன அவதாரகந்தமாகையாலே ஸர்வா வதாரங்களுக்கும் அநிருத்தரே காரணமாகச் சொல்லிற்றேயாகிலும் முன்பு சொன்ன பத்மநாபாதிகளிலே ஸஹபடிதங்களானவற்றிலே பூர்வோத்பந்நவிப வத்தில் நின்றும் விபவாந்தரங்களாக உத்பந்நங்களானவையு முண்டென்னு மிடத்தை தாசிபபிகை முதலான சிலப்ரயோஜ்னங்களைப்பற்ற *பூர்வோத்பந்நாத் வைபவீயாத ப்ராதுர்ப்பூதா மஹேச்வரா ப்ராதுர்ப்பாவாந்தராந் வித்தி தாந் கணேச்வர! முக்க்யத உபேந்த்ராச்ச யதா முக்க்யா த்ரிவிக்ரமதநுர்ஹரி ததி பக்தச்ச தேவேசோ தாவீஹஸ்தோமருதப்ரத க்ருஷ்ணச்ச மத்ஸ்யரூபஸ் ஸ்யாத் மத்ஸ்யாத் ஹயசிரோ யதா நரோ நாராயணச்சைவ ஹரி க்ருஷ்ணஸ் தத்தைவச* என்று பிரித்தெடுத்துச் சொல்லப்பட்ட இந்திரனுக்குத் துணையா யிருந்து ஜகத்ரக்ஷணம் பண்ணுகிற உபேந்த்ராவதாரமும் எல்லைநடப்பாரைப் போலே லோகத்தையளந்து அவனிழந்த ஐச்வர்யத்தைக்கொடுத்த த்ரிவிக்ரமாவ தாரமும் அவனுக்கு அம்ருதப்ரதாநார்த்தமாகக்கொண்ட ததிபக்தாவதாரமும், வேதப்ரதாநார்த்தமாகக்கொண்ட ஹயக்ரீவாவதாரமும், சிஷ்யாசார்யரூபேண நின்று திருமந்த்ரத்தை வெளியிட்டருளின நரநாராயணாவதாரங்களும் அவர் களோடொக்க தாமதேவதை பக்கலிலே பிறந்து லோகரக்ஷணம் பண்ணின ஹரியும் க்ருஷ்ணனுமான அவதாரங்களும் ப்ரளயர்க்ஷணம் மந்த்ராதாரத்வம் பூம் யுத்தரணமாகிற இவற்றாலே வித்யாப்ரதானங்கள் பண்ணின மத்ஸ்ய கூர்ம வராஹாவதாரங்களும் ஆதிசப்தத்தாலே க்ரோடீக்ருதங்களான நரஸிம்ஹ கல்க்யவதாரம் தொடக்கமானவையும்

(அவற்றினுடைய புஜாயுத வர்ணக்ருத்ய ஸ்தாநாதிபேதங்கள்) ஆவன— கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட பரவ்யூஹ விபவங்களாகிற அவற்றினுடைய * புஜாயுதாநாம் நியமஸ் தத்ரத்ரேச்சயா மம ஜாக்ரத்ஸம்ஜ்ஞே சாதுராத்மயே தத்ர புஜ* சதுஷ்டயம் சாந்தோதிதாஸ் து த்விபுஜா ஸ்வப்நாத்யா கணநாயக! ஆதி தேவோ ஜகந்நாதோ வாஸுதேவோ ஜகத்பதி சதுர்ப்புஜச் சயாமளாங்க பரமே வ்யோம்நி நிஷ்டித நித்யோதிதச் சாந்தத்நுராஸ்தே வ்யோம்நி ஷட் குண சாந்தோதிதச் சாந்தவபுர் த்விபுஜ புருஷாக்ருதி* என்றும், *கேசவா த்யா குணத்யக்ஷ்மூர்த்யந்தர ஸமாஹ்வயா உபாஸகாநாம் ஸேநேச! புக்தி

முகதி பலபரதா" ஸாவே சதுாபபுஜா ஜ்ஞேயா பதமசஙகாதிதாரகா ததத சாஸதரேஷு ச ஜ்ஞேயா லாஞசநாபரணுதய சதுசசக்ரதரம மாம து ஸமருதவா ஜாமபூநதபரபம சதுச சஙகதரம தேவம நீலஜீமூதஸநநிபம இநதாநீலநிபச யாமம சதுாஹஸதைா கதாதரம சதுாபபுஜதநுஷமநதம சநதரபா ஸதருசத யுதிம சதுாஹலதரம தேவம பதமகிஞஜலகஸநநிபம முஸலாஸதரம மஹா விஷணும அரவிநதாபமேவ ச, கடகபாணிம சதுாஹஸதம அகநிஸநநிபதேஜஸம சதுாவஜரதரம தேவம தருணுதிதய ஸநநிபம படடஸாயுதஹஸதஞச புணடரீகாபமேவ ச சதுாபபிா முதகரதரம புஜைா விதயுத ஸமதயுதிம பஞசாயுததரம மாஞச ஸஹஸராமசு ஸமபரபம பாசஹஸததரம தேவம பாலாாககசதஸநநிபம* எனறு மிதயாதிகளாலே சொலலபபடுகிற புஜபேதஙகளும வாணபேதஙகளும இநதவயூஹபேத விபவபேதஙகளுககெலலாம பரதயேகமுணடான கருதய பேதஙகளும ஆமோதாதிகளும அயோதயா மதுராதிகளுமாயககொணடு வயூஹவிபவஙகளுகத பரதயேகமுணடான ஸதாநபேதஙகளும ஆதிசபததாலே கரோடீகருதஙகளான பூஷணவஸதராதிபேதஙகளும (துரவதரஙகளுமாய குஹயதமஙகளுமாயிருக்கையாலே சொலலுகிறிலோம) எனறது-இவையெலலாம சொனனுலும ஒருவாககு புததிபணணவு மரிதாய அவதாரரஹஸயஙகளாகையாலே மிகவும குஹயமுமாயிருககையாலே சொலலுகிறேமிலலையெனகை 193)

194 லோகததில ஜனமஙகளுககு ஹேது காமமாயனறே இருபபது, இவனுடைய அவதாரஙகளுககு ஹேது ஏதெனனவருளிச செயகிறுா (அவதாரஙகளுககு ஹேது இசசை) எனறு

194 அவதாரஙகளுககு ஹேது-இசசை

அதாவது *புஹூதா விஜாயதே *பஹூநி மே வயதீதாநி ஜநமாநி *பலபிறபபாய* எநநினற யோனியுமாயப பிறநதாய *மனிசரும மறறும முறறுமாய மாயபபிறவி பிறநத* எனனுமபடி பஹுவிதமாகச சொலலபபடுகிற இவனுடைய அவதாரஙகளுககு ஹேது 'இபபடி யவதரிபபோம எனனும ஸவேசசையொழிய ஹேதவநதரமிலலை யெனகை *ஸமபவாமி ஆதமமாயயா* எனறு தானே யருளிச செயதானிறே ஆதமமாயயா எனறது ஆதமேசசயா எனறபடி *மாயா வயுநம ஜஞாநம* எனறு மாயாசபதம ஜஞாநவாசியாகையாலே இசசா ரூபமான ஜஞானததைச சொலலுகிறது *இசசாகருஹீதாபிமதோருதேஹ* எனனக கடவதிறே

*இயம வையூஹீ வை ஸதிதி ரத கிலேசசாவிஹருதயே விபூதீநாம மதயே ஸுரநரதிரசசாம அவதரந ஸஜாதீயஸ தேஷாமிதது விபவாககயா மபி புஜந கரீச தவம பூாணோ வரகுணகணைஸ தாந ஸதகயஸி எனறும *ஏவம ஸதிதே தவதுபஸம சரயணுபயுபாயோ மாதேந கேநசித அலபஸயத நோபஸபதும, நோசேத அமாதய மநுஜாதிஷு யோநிஷு தவம இசசாவிஹாா விதி நா-ஸமவாதரிஷய * எனறும அவதாரஹேது இசசையெனனுமிடததை ஆழவான அருளிச்செயதாரிறே (194)

195 பலம–ஸாது பரிதராணுதி தரயம

அதாவது *பரிதராணுய ஸாதூநாம விநாசாய ச துஷகருதாம தாமஸம ஸதாபநாாததாய ஸமபவாமி யுகேயுகே* எனறு அவன தானருளிச செயத படியே தன பககல பரேமயுகதராய தனனுடைய அநுபவமொழிய க்ஷணகாலமும செலலாதே தனனைக காணவேணுமெனறு ஆசைபபடடிருககும ஸாதுஜநஙகளைத தனனுடைய ரூபசேஷடித அவலோகந ஆலாபநதாநமுகேந ரக்ஷிககையும தத விரோதிகளான துஷகருததுககளை நசிபபிககையும தனனுடைய ஆராதநரூபமாய க்ஷீணமாயககிடககிற வைதிகதாமததை ஆராகயனை தன ஸவரூபததை தாசிப பிதது ஸதாபிககையுமாகிற இமமூனறுமே பலமெனகை 'ஸாதவ – உகதலக்ஷண தாமசீலா வைஷணவாகரேஸரா மதஸமாசரயணே பரவருததா மநநாமகாமஸவ ரூபாணும வாங மநஸா கோசரதயா மததாசநேநவிநா ஆதமதாரண போஷ ணுதிகம அலபமாநா க்ஷணமாதரகாலம கலபஸஹஸரம மநவாநா பரசிதில ஸாவகாதரா பவேயுரிதி மதஸவரூப சேஷடிதாவ லோகந ஆலாபநாதிதாநேந தேஷாம பரிதராணுய ததவிபரீதாநாம விநாசாய ச க்ஷீணஸய வைதிகஸய தாமஸய மதாராதந ரூபஸய ஆராதயஸவரூப தாசநேந ஸதாபநாய ச யுகே யுகே ஸமபவாமி–கருததரேதாதி யுகவிசேஷ நியமோபி நாஸதீதயாதத என றிறே இநத சலோகததுககு ஆாததம பாஷயகாரா அருளிசசெயதது *யே பகதா பவதேக போகமநஸோ நநயாதம ஸஞ்ஜீவநா ததஸமசலேஷண தத விரோதி நிதநாதயாததம வநாதரீசவர[1] யதவாதரஸ ஸ⁻ரநராத யாகார திவயாகருதிஸ தேநைவ தரிதசைா நரைசச ஸ⁻கரம ஸவபராாததித பராாததநம * எனறிறே ஆழவானுமருளிசசெயதது (195)

196 அவதாரம ஐசசமெனறறியாதே காமநிபநதநமாக நினைதது மநத மதிகள பணணும பர⌐நததை யநுவதிககிருா (பலபரமாணஙகாிலும) எனறு தொடஙகி

196 பல பரமாணங⁻ளிலும பருகுசாபாதிகளாலே பிறநதானெனகையாலே அவதாரஙகளுககு ஹேது காமமாக வேணடாவோ வெனனில

அதாவது இதிஹாஸபுராண ரூபமான பல பரமாணஙகளிலும *பதிவரதா தாமபரா ஹதா யேந மம பரியா ஸ து பரியாவிரஹித சிரகாலம பவிஷயதி* என ருபபோலே யுணடான பருகுசாபம முதலானவறறாலே பிறநதாணுகச சொலலுகை யாலே அவதாரஹேது இசசையனறிககே காமமாகவேணடாவோ? எனனி லெனகை (196)

197 அதுககுஉததரமருளிசசெயகிருா(அவைதனனிலே) எனறுதொடஙகி

197 அவைதனனிலே, சாபம வயாஜம அவதாரம ஐசச மெனறு பரிஹரிததது

அதாவது, * தபஸாராதிதோ தேவோ ஹயபரவீத பகதவதஸல லோகா நாம ஸமபரியாாததம து சாபம தம கருஹயமுகதவாந* எனறு உததர

ஸ்ரீராமாயணததிலும * ஸாவாவாததேஷு வை விஷ்ணோ ஜநநம ஸவேசசயைவ து, ஜரகாஸ்தரசசலேநைவ ஸவேசசயா கமநம ஹரே , தவிஜசாபசசலேநைவம அவதீாணோபி லீலயா* எனறு லிஙகபுராணாதிகளிலும சொலலுகையாலே பருகு சாபாதிகளாலே பிறநதானெனகிறவவைதனனிலே–சாபம வயாஜமாதரம, அவ தாரம இசசாகருஹீதமெனறு பரிஹரிதத தெனகை (197)

198 ஆகவிபபடி விபவததை உபபாதிதத வனநதரம அநதாயாமித வததையுபபாதிககிறா (அநதாயாமிதவமாவது) எனறு தொடஙகி

198 அநதாயாமிதவமாவது–அநத பரவிசய ரியநதாவாயிருககை

அதாவது *ய ஆதமாநமநதரோ யமயதி* *அநத பரவிஷடச சாஸதா ஜநாநாம* சாஸதா விஷணுரசேஷஸய ஜகதோ யோ ஹருதி ஸதித * இதயாதி களில சொலலுகிறபடியே சேதநருடையவுளளே பரவேசிதது ஸகலபரவருததி களுககும நியநதாவாயிருககை அநதாயாமிதவமாவதெனகை (198)

199 இதுதான ஆதமாவினுளளே தனஸவரூபததாலே வயாபிதது நினறு நியமிககுமதும, ஸவிகரஹஞயககொணடு ஹருதயததிலே வயாபிததிருநது நியமிககுமதுமாயககொணடு தவிவிதமாயிருககையாலே உபயததையுமருளிச செயகிறா (ஸவாககநரகபரவேசாதி எனறு தொடஙகி

199 ஸவாகக நரகபரவேசாதி ஸாவாவஸததைகளிலும ஸகல சேதநாககும துணையாய அவாகளை விடாதே நிறகிற நிலைககுமேலே சுபாசரயமான திருமேனியோடே கூடிககொணடு அவாகளுககு தயயஞைககாகவும அவாகளை ரக்ஷிககைககாகவும பநது பூதஞயககொணடு ஹருதய கமலததிலே யெழுநதருளி யிருககு மிருபபு

அதாவது *அநதாயாமிஸவரூபஞச ஸாவேஷாம பநதுவத ஸதிதம* எனறு தொடஙகி *ஸவாகக நரகபரவேசேபி பநதுராதமாஹி கேசவ * எனறு சொனனபடியே புணயநிபநதநமாக ஸவாககததை பரவேசிககையும பாபநிபந தனமாக நரகததை பரவேசிககையும உபயநிபநதநமாக காபபததை பரவேசிக கையும முதலான எலலா அவஸதைகளிலும எலலாச சேதநாககும இராமட மூடடுவாரைபபோலே உளளே பதிகிடநது ஸததையே பிடிதது நோககிக கொணடு போருகையாலே துணையாய அவாகளை ஒருககாலும விடாதே அநதராத மாவாய நிறகிற நிலைககுமேலே *அஙகுஷடமாதர புருஷோ ஜயோதிரிவாதூமக * எனறும *நீலதோயத மதயஸதா விதயுலலேகேவ பாஸவரா எனறு இதயாதி களிற சொலலுகிறபடியே ஜயோதீரூபம ய சயாமளமான தனனை முடடாககிடும படி *செமபொனேதிகழுகிறபுகராலே நீல தோயததததை விழுஙகின விதயுல லேகைபோலே யிருககையாலே பாஹயவிஷயபரவணமான மநஸஸை அதில நினறுப பறறறுததுத தன பககலிலே பரவணமாககிககொளளுமபடி சுபாசரயமான திருமேனியோடே அநத சேதநாககு தயானருசி பிறநதபோது தயேயஞைக காகவும புததயாதிகளுககு நியாமகஞயககொணடு அவாகளை ரக்ஷிககைககாகவும

நாராயணதவபரயுகதமான குடல துடிககாலே பநது பூதனுயககொணடு *பதம கோசபரதீகாசம ஹருதயஞ சாபயதோமுகம்* எனகிற ஹருதயததிலே யெழுந தருளியிருககுமிருபபெனகை அநதராதமதையை முதலிறசொலலி அதுககுமேலே ஸவிகரஹனுயககொணடு ஹருதயகமலததிலிருககு மிருபபைசசொலலித தலைக கட்டிறறு விகரஹயோக பரயுகதமான பரதவாதிகளைச சொலலிவருகிற பரகரணமாகையாலே (199)

200 ஆக அநதாயாமிதவததை உபபாதிததாராய நினறூா கீழ அனநதரம அாசசாவதாரததையுபபாதிககிறூா (அாசசாவதாரமாவது) எனறு தொடஙகி

200 அாசசாவதாரமாவது– 'தமருகநததெவவுருவம அவவுருவம எனகிற படியே சேதநாககு அபிமதமான தரவயததிலே விபவவிசேஷஙகளபோ லனறிககே தேச காலாதிகாரி நியமமிலலாதபடி ஸநநிதிபணணி அபராதங களைக காணுககணணிட்டு அாசசகபரதநதரமான ஸமஸத வயாபாரங களையு முடையனுயககொணடு கோயிலகளிலும கருஹஙகளிலும எழுந தருளிநிறகும நிலை

அதாவது, *தமருகநததெவவுருவமவவுருவநதானே* எனகிறபடியே ஆசரி தாயாதொனறைத தனககுத திருமேனியாகக கோலினூாகள அததையே தனககு வடிவாகக கொளளுமெனகிறபடியே ஆசரிதரான சேதநாககு அபிமதமான ஸவாணரஜதாதி சிலாபாயநதமான ஏதேனுமொரு தரவயததிலே அயோதயா மதுராதிதேசநியமமெனன பதினூராயிரம ஸமவதஸரம நூறுஸமவதஸரமென ருபபோலேயுணடான காலநியமமெனன தசரதவஸுதேவாதிகளெனருபபோலே சில அதிகாரி நியமமெனன–இவறறையுடைததாயககொணடு ஸநநிதிபணணின ராமகருஷணாதி விபவவிசேஷஙகள போலனறிககே *பௌமநிகேதநேஷவபி குடீகுஞஜேஷு* எனகிறபடியே ஒரு தேசநியமமிலலாதபடியாகவும அாசசக னுடைய அபேக்ஷாகாலமொழியத தனககெனறொரு காலநியமமிலலாதபடியாக வும ருசியுடையாரெலலாாககு மாகையாலே இனனுரெனபதொரு அதிகாரி நியம மிலலாதபடியாகவும ஸநநிதிபணணி *ஸாவஸஹிஷணு* எனகிறபடியே ஸஹிஷணுவாகையாலே அவாகள செயயுமபராதஙகளைக காணுககணணிட்டு *அாசசகபராதீநாகிலாதமஸதிதி எனகிறபடியே அாசசகபரதநதரமான ஸநா நாசநாதிகளான ஸமஸதவயாபாரஙகளையு முடையனுயககொணடு எழுநதருளி நிறகுமநிலை அாசசாவதாரமாவதெனகை அாசசா பூஜாபரதிமயோ* எனகை யாலே அாசசாசபதம பரதிமாவாசி (200)

201 இவவாசசாவதாரததினுடைய ருசிஜநகதவாதி குண பூாததியை யருளிசசெயகிறூா (ருசி ஜநகதவமும) எனறு தொடஙகி

201 ருசிஜநகதவமும சுபாசாயதவமும அசேஷலோக சரணயதவமும அநு பாவயதவமு மெலலாம அாசசாவதாரததிலே பரிபூாணம

அதாவது சாஸதரஙகளால திருதத வொணணுதே விஷயாநதரஙகளிலே மணடி விமுகராயபபோரும சேதநருககுத தனனுடைய ரூபௌதாாய குணங

களாலே வைமுககயததை மாறறித தனபககலிலே ருசியை ஜநிபபிககையும, ருசி பிறநத வனநதரம தனனை பஜிககுமவாகளுககு கணணுககும நெஞசுககு மினி தாமபடி சுபாசரய மாயிருககையும, அவவளவனறிககே தனனையே உபாயமாக ஸவீகரிககுமளவில குணகுண நிருபணம பணணுதே ஸகல லோகஙகளிலுள்ள வாகளுககும சரணவரணாஹமா யிருககையும உபாயமான மாதரமாய ஒரு தேச விசேஷததிலே போனல அநுபாவயமாமபடி யிருககையனறிககே வைல க்ஷணயததில வாசியறிநதவாகளுககு *எனனமுதினைக கணட கணகள மறறென றினைக காணுவே* எனனுமபடி அநுபாவயமாமபடியிருககையுமாகிற இவை யெலலாம அாசசாவதாரததிலே பரிபூரணமாயிருககுமெனகை *ஸ்ரூபாம பரதிமாம விஷணோ பரஸநநவதநேக்ஷணம, கருதவாதமந பரீதிகரீம ஸ்வாண ரஜதாதிபி தாமாசசயேத தாம பரணமேத தாம பஜேத தாம விசிநதயேத விசதயபாஸத தோஷஸது தாமேவ பரஹமரூபிணீம* எனறு இவவாசசாவதாரத தில ஆசரிதா உகநததொரு தரவயததைத தனககுத திருமேனியாகக கொணடு அவாகளுககு உபாஸயனுமாய பராபயனுமாயிருககு மெனனுமிடம ஸ்ரீசௌநக பகவானலும சொலலபபடடதிறே (201)

202 இனனமும இவவாசசாவதார குணதிகயததை அருளிச செயயா நினறு கொணடு இப பரபநததததைத தலைக கடடியருளுகிறா (ஸவஸவாமி பாவத தை) எனறு தொடஙகி

202 ஸவஸவாமி பாவததை மாருடிககொணடு அஜஞரைப போலயும அசகதரைப போலேயும அஸவதநதரரைப போலேயும இருககச செயதேயும, அபார காருணய பரவசனயககொணடு ஸாவாபேக்ஷி தஙகளையும கொடுததருளும

— தத்வதரயம முறறிறறு —

அதாவது ஸவதவமாதமநி ஸஞஜாதம ஸவாமிதவம பரஹமணி ஸதிதம எனகிறபடியே சேதநனுககு ஸவதவமும தனககு ஸவாமிதவமும வயவஸதிதமாயிருகக இவன தனனுடைமைகளோடொககத தனனையும ஸஹ படிககுமபடி ஸவாமிதவம இவன பககலிலும ஸவதவம தன பககலிலுமாகத தன னிசசையாலே மாருடிக கொணடு யஸ ஸாவஜஞஸ ஸாவவித பராஸய சகதிா விவிதைவ சரூயதே* ந தஸயேசே கசசந* எனறும * ஸாவேசவரஸ ஸாவதருக ஸாவவேததா ஸமஸதசகதி பரமேசவராககய எனறும சொலலுகிறபடியே ஸாவஜஞனய ஸாவசகதியாய நிரஙகுசஸவதநதரன யிருககிற தனனை அமைத துக கொணடு தன காரியமும பிறா காரியமுமறிய மாடடாத அஜஞரைப போலேயும தனனைத தான ரக்ஷிககமாடடாத அசகதரைபபோலேயும தனக கெனன வொரு முதனமையிலலாத அஸவதநதரரைப போலேயும இராநிறகச செயதேயும விமுகரையு முடபட விடமாடடாதபடி கரைபுரணடு செலலுகிற காருணய மிடடவழககாயக கொணடு நேதர புதர விதரணம முதலாக மோக்ஷ தான பாயநதமாக யதாதிகாரம சேதநருடைய ஸகலாபேக்ஷிதஙகளையும கொடுத தருளுமெனகை

ஆரசசாவதாரஸ ஸாவேஷாம பாநதவோ பகதவதஸல ஸவதவமாதமநி ஸஞஜாதம ஸவாமிதவம மயி ச ஸதிதம எனறு ஆரசசாவதாரமானது ஸா வாககும பாநதவமாய பகதவதஸலமாயிருககும ஸவதவமானது ஆதமாவின பககலிலும ஸவாமிதவமானது என பககலிலும வயவஸதிதமா யிருககுமெனறும *இதிவயவஸதிதே சாபி மமாயம கேசவஸ தவிதி மமாயம ராம இதயேவ தேவ பரசுலாஞசந* எனறபடி சேஷிதவம வயவஸதிதமாயிருககச செயதேயும எனனு டைய கேசவனெனறும, பரசுவை அடையாளமாகவுடைய தேவனான ராமன என னுடையவனெனறும *மமாயம வாமநோ நாம நாரஸிமஹாகருதி பரபு வராஹவேஷோ பகவாந நரோ நாராயணஸ ததா* எனறு எனனுடையவன இநத வாமனனானவன பரபுவான நரஸிமஹ ரூபியானவன, வராஹ வேஷததை யுடைய பகவான அபபடியே நரநாராயணன எனறும ததா கருஷணச ராமச ச மமாயமிதி நிாதிசேத மதகராமவாஸீ பகவாந மமைவேதி ச தீா பவேத* என னுமபடியே கருஷணனும ராமனும எனனுடையவனெனறுஞ சொலலாநிறகும எனனுடைய கராமததிலிருககிற பகவான எனனுடையவ னெனறும மமதவபுததி யுணடாகா நிறகும *சிநதயேச ச ஜகநநாதம ஸவாமிநம பரமாாததத, அசகத மஸவதநதரஞச ரகஷயஞசாபி ஜநாாதநம* எனறு பரமாாதததால ஜகந நாதனாய ஸவாமியான ஜநாாததநனை அசகதனாகவும அஸவதநதரனாகவும ரகஷய பூதனாகவும சிநதிபபதுஞ செயயாநிறகும *தநிசசயா மஹாதேஜா புஙகதே வை பகதவதஸல ஸநாநம பாநம ததா யாதராம குருதே வை ஜகதபதி* எனறு பெரிய தேஜஸஸையுடைய ஜகதபதியானவன பகதனுககு வதஸலனாயக கொணடு அவன இசசிததபோது அமுது செயயாநிறகும அபபடியே ஸநானத தையும பானததையும யாதரையையும பணணாநிறகு மெனறும *ஸவதநதரஸ ஸ ஜகநநாதோபி அஸவதநதரோ யதா ததா ஸாவ சகதிா ஜகதகாதாபி அசகத இவ சேஷட தே* எனறு ஸவதநதரனாய ஜகநநாதனா யிருககச செயதேயும, அவன யாதொருபடி அஸவதநதரன அபபடியாகா நிறகும ஸாவசகதியாய ஜகததுககு ஸரஷடாவா யிருககசசெயதேயும அசகதரைப போலே சேஷடியா நிறகுமென றும *ஸாவாந காமாந தகத ஸவாமயபி அசகத இவ லகஷயதே, அபராதாநபி ஜஞஸ ஸந ஸதைவ குருதே தயாம* எனறு எலலா காமஙகளையுங கொடா நினறு ஸவாமியாயிரா நிறகச செயதேயும அசகதரைப போலே காணபபடா நிறகும, அபராதஙகளில அறிவிலனாகா நினறுகொணடு எபபோதும தயையைப பணணா நிறகுமெனறும *ஆரசசாவதார விஷயே மயாபி உததேசதஸ ததா, உகதா குணா ந சகயநதே வகதும வாஷசதைரபி* எனறு, ஆரசசாவதார விஷ யததில எனனாலும சுருஙகச சொலலபபடடவததனை குணஙகளானவை நூறு வாஷங கூடினாலும சொலல சகயஙகளலல வெனறும *ருதே ச மத பரஸாதாத வா ஸவதோ ஜஞாநாகமேந வா* எனறு எனனுடைய பரஸாத மொழிநதாலும ஸவதஸ ஸிததமான ஜஞானமிலலாத போதும சொலல முடியாதெனறும *ஏவம பஞசபரகாரோஹம ஆதமநாம பததாம அத, பூாவஸமாதபி பூாவஸமாத ஜயா யாமச சைவோததரோததர* எனறிபபடி பரவயூஹாதி பஞசபரகாரனான நான அத பதிககிற ஆதமாககளுககுப பூாவபூாவபரகாரஙகளிறகாடடில உததரோத

தரபரகாரததில ஸௌலபயததாலே சரேஷடனு யிருபபேனெனறும,* ஸௌலப யதோ ஜகத ஸவாமீ ஸுலபோ ஹயுதத ரோததர * எனறு, ஜகத ஸவாமியான நான ஸௌலபயததாலே மேலே மேலே ஸுலபனுயிருபபனிறே யெனறும *ஸாவாதிசாயிஷாடகுணயம ஸமஸதிதம மநதரபிமபயோ மநதரே வாசயாத மநா நிதயம பிமபே து கருபயா ஸதிதம * எனறு ஸாவததையும அதிசயிபபதான ஷாடகுணய ரூபமானது மநதர பிமபஙகளிலே நிறகுமெனறும மநதரததிலே வாசயாதமநா நிறகும பிமபததிலே கருபையாலே நிறகுமெனறும இபபடி அரச சாவதாரததினுடைய குணுதிகயம விஷவகஸேநஸமஹிதையிலே ஸாவேசவரன தனனுலே அருளிச செயயபபடடதிறே

ஆஸதாம தே குணராசிவத குணபரீவாஹாதமநாம ஜநமநாம ஸஙகயா பௌம நிகேதநேஷவபி குடீகுஞ்ஜேஷு ரஙகேசவர! அரசசயஸ ஸாவ ஸஹிஷ்ணு ராசசக பராதீ நாகிலாத மஸதிதி பரீணீஷே ஹருதயாலுபிஸ தவ ததச சீலாஜ ஜடீபூயதே எனறும அவதாரஙகளை யருளிச செயத வனநதரத திலே அரசசாவதார வைபவததை ஸஙகரஹேண ஒருசலோகததாலே யருளிச செயதாரிறே படடா

ஆக, ஈசவரனுடைய ஸவரூப வைலக்ஷணயததையும அநத ஸவரூபத தையும நிறமபெறுததும குணவைலக்ஷணயததையும அககுணஙகளடியாக அவன பணணும ஸருஷடியாதி வயாபாரஙகளையும அபபடி காரண பூதனனவவனுடைய ஸாவபலபரததவததையும காரணதவாதயுபயோகியான விலக்ஷண விகரஹ யோகததையும, அநத விகரஹ வைலக்ஷணயாநு ரூபமான லக்ஷமீ பூமி நீளா நாயகதவததையும, அநத விகரஹயோக பரயுகதமான பரதவாதி பஞசபரகாரத வததையும அருளிச செயது ஈசவரததவததை நிகமிததாராயிறறு. (102)

[illegible]

ஜீயா திருவடிகளே சரணம

தததவதரயததில் ஈசவரபரகரணம முறறிறறு

ஸ்ரீமத வரவரமுநீநதர கரநதமாலையில
தததவதரயவயாககயானம
முறறுபபெறறது

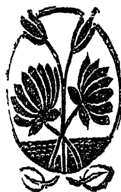
தத்வதரய நூஸ்ணகளின அடடவணை

[லககம — சூாணகளின வரிசை லககம]

தத்வத்ரய சூர்ணிகைகளின் அட்டவணை முற்றிற்று

ஸ்ரீவசநபூஷண சூர்ணைகளின் அட்டவணை

(லக்கம் — சூர்ணைகளின் வரிசை லக்கம்)

3 ஸ்ரீவசனபூஷண வ்யாக்யான ஸம்ஸ்க்ருத ப்ரமாணநுக்ரமணிகை

281 அகிஞ்சிதகரஸ்ய
460 அக்ருதரிமதவசசரண
16 அகிலஜகந்மாதரம
86 அகரிபரவேசமப்ச்சாபி
129 அகநீஷோமீயமபசும
2०9 அசிநதயாத்புதாக்லிஷட
303 அஙகாநயநயாதேவதா
303 அஜோபிஸநநவ்யயாதமா
188 அஜஞஸஸ¬கமாராதய
358 அதிகராமநநாஜஞாம
83 அததஸமிநதிநே
129 அதபாதகபீசஸதவம
198 அசராதர்யாமவயதீதாயாம
11 அதவாவிமுகாநாமபி
1 அதாதோதாமஜிஜஞாஸா
1 அதாதோபரஹமஜிஜஞாஸா
3 அதேதிஹாஸபுராணயோ
26 அதேசகாலேஸமபராபத
(அவ) அநநதாவைவேதா
61 அநயஸாதயேஸவாபீஷடே
8 அநயாராகவேணஹம
8 அநயாஹிமயாஸீதா
19 அநாசாராநதுராசாராந
461 அநாசார்யோபலபதாஹி
1 அநாதிநிதநாஹயேஷா
(அவ) அநாதிமாயயாஸ¬பத
303 அநத பரவிஷடசசாஸதா
14 அநதவநதஇமேதேஹா
139 அநயதபூர்ணதபாமகுமபாத
8 அபதயலாபோவைதேஹி
15 அபாரகாருணய
50 அபாயோபாயநிர்முகதா
454 அபிசேதஸ¬துராசார
358 அமர்யாத க்ஷு¬தர
94 அமாநிதவமதமபிதவம
57 அமருதமஸா ,நமஸாதயம
38 அர்சசகபராதீநாகில
34 அர்சசாவதாரவிஷயே
197 அர்ச்சாவதாரோபாதாந

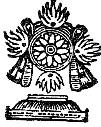
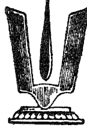
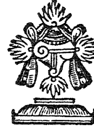
19 அர்ஜு¬ந கேசவஸயாதமா
382 அலமபாலேவிசாலாக்ஷி
267 அவசயமநுபோகதவயம
298 அவிஜஞாதாஸஹஸராமசுர்
298 அவிஜஞாதாஹிபக்தாநாம
133 அவிதயயாமருதயுமதீர்த்வா
49 அவிதயாதோதேவே
278 அவிபலவாயதர்மாணம
82 அஸமதேசாததராமஸய
14 அஸமசயமமஹாபாஹோ
19 அஸதாநஸநேஹகாருணய
166 அஸநாதாதரஷடுமிசசாமி
179 அஸநநேவஸபதி
22 அஸமாநவேததபராநவேதத
7 அஹநதாபரஹமணஸதஸய
6 அஹமமதபராபதயுபாயோ
381 அஹமமே
246 அஹமவேதமிமஹாத்மாநம
72 அஹமஸர்வமகரிஷயாமி
334 அஹமநநமஹமநநம
146 அஹமஸமயபராதாநாம
19 அஹோபதமஹதபாபம
6 ஆகிஞசநயைகசரணா
228 ஆக்கயாஹிமமததவே ந
382 ஆகதயகருணவிஷட
403 ஆசார்யதேவோபவ
81 ஆதாவீசவரததயைவ
1 ஆதௌவேதா
77 ஆத்மதாஸயமஹரே
122 ஆதமாஜஞானமயோமல
127 ஆதமாநமேவலோகமுபா
ஆதமாவாஅரேதரஷடவ்ய.
50 ஆநநதயமிசசதாம
151 ஆநயைநமஹரிசரேஷட
19 ஆபரணஸயாபரணம
246 ஆயதாசசஸ¬வருததாசச
169 ஆராதாநாமஆசுபலதா
129 ஆலமப ஸபர்சஹிமஸயோ
15 ஆசரிதவாதஸலயைகஜலதே

184 ஆஸவாதயதஹநஜவாலாம
168 ஆஹலாதசீதநேத்ராமபு
4 இதிஹாஸபுராணமபஞசமம
1 இதிஹாஸபுராணபயாம
50 இதமதிதீர்ஷதாமபாரம
321 இதமதுதேகுஹயதமம
50 இதமசரணமஜஞாந ம
99 இநத்ரியாணிபுராஜிதவா
246 இயமஸீதாமமஸ¬தா
84 இஹவதஸயாமி
435 ஈசவரஸயசஸௌஹார்த்த
14 ஈசவரஸஸர்வபூதாநாம
246 உபஸமஹரஸர்வாத்மந
57 உபாயோபேயதவே
58 உபயபரிகர்மிதஸவாநதஸய
204 உபாபயாமேவ
198 ருஷிபுதராநஸதுகசசருதவா
99 ஏகாநதீதுவிநிசசிதய
79 ஏகாநதீவயபதேஷடவய
6 ஏததஸாபேக்ஷஸமபநதாத
139 ஏததஸாமகாயநநாஸதே
97 ஏதோநச்ரவணேபயுகதம
145 ஏபிச்சஸசிவைஸஸார்தத
38 ஏவமபஞசபரகாரோஹம
9 ஏவமுக்தஸதுராமேண
5 ஏவமவிதமபாரதம
392 ஏவமஸம்ஸருதிசக்ரஸதே
382 ஏஷபரபாவோதீபஸய
246 ஏஷஸர்வாயுதோபேத
315 ஐஹலௌகிககமைசவர்யம
332 ஐஹிகாமுஷமிசமஸர்வம்
126 ஓமித்யாதமாநமதயாயத
9 க கர்டதிஸரோஷேண
19 கதமநஜஞேயமஸமாபி
22 கரிஷயேவசநமதவ
231 கசசிததவிஜாதிபரவர
133 கஷாயபகதி கர்மாணி
153 கஷாயேகர்மபி பக்வே
84 காசிதாவஸதஸயாநதே

ஸ்ரீவசனபூஷண வயாகயான ஸமஸகருத பரமாணுநுகரமணிகை முடிநதது

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம: ஸ்ரீமத்வரவரமுநயேநம:

ஸ்ரீமத்வரவரமுநீந்த்ர க்ரந்தமாலையில்

ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்க்யானம்

தனியன்கள்

ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரம தீபக்த்யாதி குணார்ணவம்
யதீந்த்ர ப்ரவணம்வந்தே ரமயஜாமாதரம் முநிம்.

லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம் நாதயாமுந மத்யமாம,
அஸ்மதாசார்ய பர்யந்தாம வந்தே குருபரம்பராம்.

யோநித்யமச்யுத பதாமபுஜ யுகமருகம
வ்யாமோஹதஸ் ததிதராணி த்ருணயமேநே,
அஸ்மத்குரோர் பகவதோஸ்ய தயைகஸிந்தோ:
ராமாநுஜஸயசரணௌ சரணமப்ரபத்யே.

மாதாபிதாயுவதயஸ தநயாவிபூதிஸ
ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம,
ஆத்யஸய ந:குலபதேர் வகுளாபிராமம
ஸ்ரீமத்ததங்க்ரியுகளம ப்ரணமாமிமூர்த்நா.

பூதம்ஸரச்ச மஹதாஹவய பட்டநாத
ஸ்ரீபக்திஸார குலசேகர யோகிவாஹாந்,
பக்தாங்க்ரிரேணு பரகால யதீந்த்ரமிச்ராந்
ஸ்ரீமத் பராங்குசமுநிம ப்ரணதோஸ்மிநித்யம.

ரஹஸ்யார்த்த ஸம்ப்ரதாயபரம்பரையின் ஒட்டுத் தனியன்கள்

லோககுரும் குருபிஸ்ஸஹபூர்வை: கூரகுலோத்தம தாஸமுதாரம்,
ஸ்ரீநகபத்யபிராமவரேசௌ தீப்ரசயம் வரயோகிநமீடே.

லோகாசார்யாய குரவே க்ருஷ்ணபாதஸ்யஸூநவே,
ஸமஸாரபோகி ஸந்தஷ்ட ஜீவஜீவாதவேநம:.

லோகாசார்ய க்ருபாபாத்ரம் கௌண்டிந்ய குலபூஷணம்,
ஸமஸ்தாத்மகுணாவாஸம வந்தேகூரகுலோத்தமம்.

நமச்ஸ்ரீசைலநாதாய குந்தீநகரஜந்மநே,
ப்ரஸாதலப்த பரமப்ராப்ய கைங்கர்யசாலிநே,

லோகாசார்யயதாமபோஜ ராஜஹம்ஸாயிதாநதரம,
ஜ்ஞாநவைராகயஜலதிம வநதேஸௌமயவரமகுரும.

ஸ்ரீ ஜிஹ்வாவததீசதாஸ மமலமசேஷசாஸத்ரவிதம,
ஸுநதரகுருவரகருணாகநதளித ஜ்ஞாநமநதிரம கலயே

ஸ்ரீவசநபூஷணத்துக்கே உரிய தனியன்கள்

புருஷகாரவைபவஞ்ச ஸாதநஸய கௌரவம
தததிகாரிகருத்யம அஸய ஸத்குருபஸேவநம்,
ஹரிதயாமஹைதுகீம குரோருபாயதாஞ்ச யோ
வசநபூஷணேவதஜ ஜகத்குருமதமாசரயே

ஸாஙகாகிலத்ரவிட ஸமஸகருதரூப வேத
ஸாரார்தத ஸங்கரஹ மஹாரஸ வாகயஜாதம,
ஸர்வஜ்ஞலோககுருநிர்மித மார்யபோகயம
வநதேஸதா வசநபூஷண திவயசாஸத்ரம.

அகுணடோத்கண்ட வைகுணடப்ரியாணாம் கணடபூஷணம்,
குருணாஜகதாமுகதம வயாபதமவசநபூஷணம.

பேறுதருவிககுமவளதன பெருமை யாறுபெறுவானமுறையவன,
கூறுகுருவைப்பணுவல கொளவதிலையாகிய குளிர்நத வருள்தான,
மாறிலபுகழநற்குருவின வண்மையொடெலாம வசன பூடணமதில,
தேறிடநமககருள முடுமபையிறையவன கழலகள சேரெனமனனே.

திருமாமகளதன சீரருளேறறமுந திருமால்திருவடி சேர்வழிநனமையும
அவ்வழி யொழிநதன வினைதகின புனமையும மெயவழியூனறிய
[மிககோர்பெருமையும்
ஆரணமவலலவ ரமருநனனெறியையும நாரணனருள்தரு நறகுருநீதியும
சோதிவானருள தூயமாகுருவின பாதமாமலா பணிபவர்தனமையும
தீதிலவானவர் தேவனுயிர்களை யேதுமினறி யெடுககுமபடியையும
மனனியவினபமு மாகதியுநகுரு வெனனுநிலைபெறு மினபொருடனையும
அசைவிலாவேத மதனுளளனததையும வசனபூடண வழியாலருளிய
மறையவர்சிகாமணி வணபுகழமுடுமபை யிறையவனெஙகோ னேருலகாரியன
தேனமலாசசேவடி சிநதைசெயபவா மாநிலத்தினபமதெய்தி வாழபவரே.

லோகாசார்யகருதே லோகஹிதே வசநபூஷணே,
தத்வார்த்த தர்சிநோலோகே தநநிஷடாசச ஸுதுாலபாः

ஜகதாசார்யரசிதே ஸ்ரீமத்வசநபூஷணே,
தத்வஜ்ஞாநஞ்ச தநநிஷடடாம தேஹிநாத யதீநத்ர மே.

பிளளைலோகாசாரியர் திருவடிகளே சரணம்

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமத் வரவரமுநீந்த்ர க்ரந்தமாலையில்

ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்க்யாநாவதாரிகை

ஸகலவேத ஸங்க்ரஹமான திருமந்த்ரத்தில், பதத்ரயத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ஆகாரத்ரயமும் ஸர்வாத்ம ஸாதாரணமாகையாலே, *யத்ரர்ஷய:ப்ரதமஜாயே புராணா:* என்கிற நித்யஸூரிகளோபாதி, சுத்த ஸத்வமான பரமபதத்திலே நித்யாஸங்குசிதஜ்ஞாநராய்க்கொண்டு, நிரந்தர பகவதநுபவஜநித நிரதிசயாநந்த த்ருப்தராயிருக்கைக்கு யோக்யதை யுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், *அநாதிமாயயா ஸுப்த:* என்கிறபடியே திலதைலவத் தாருவஹ்நிவத் துர்விவேசத்ரிகுணத்ரவ்யாநாதி பகவந்மாயாதிரோஹித ஸ்வப்ரகாசராய், அநாத்யவித்யாஸஞ்சிதாநந்த புண்யாபுண்ய கர்மாநுகுணமாக ஸுர நர திர்யக் ஸ்தாவர யோநிகள்தோறும் மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து, பிறந்த பிறந்த ஜந்மங்கள் தோறும் தேஹாத்மாபிமாநமும், ஸ்வாதந்த்ர்யமும், அந்ய சேஷத்வமுமாகிற படுகுழிகளிலே விழுந்து, தத்ததநுகுண ஸாத்ய ஸாதநங்களிலே மண்டி, *யாதானும்பற்றி நீங்கும்விரதத்தை* யேறிட்டுக்கொண்டு, ப்ராப்தசேஷியாய் பரமப்ராப்ய ப்ராபகபூதனானவன் பக்கல் அத்யந்தவிமுகராய், கர்ப்ப ஜந்ம பால்ய யௌவந வார்த்தக மரண நரகங்களாகிற அவஸ்தாஸப்தகத்திலே நிரந்தரவித்த விவித நிரவதிக துக்கங்களை யநுபவித்துத் திரிகிறவிஸஸம்ஸாரி சேதநரிலே, ஆரேனும் சிலர்க்கு, ஜாயமாநகால பகவத் கடாக்ஷ விசேஷத்தாலே ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் தலைமடிந்து, ஸத்வம் தலையெடுத்து, மோக்ஷருசியுண்டானாலும், தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களை உள்ளபடி அறிந்தே உஜ்ஜீவிக்கவேண்டுகையாலும், அவை தன்னை சாஸ்த்ர முகத்தாலே அறியப்பார்க்குமளவில், சாஸ்த்ரங்களில் தலையான வேதமானது *அநந்தா வை வேதா:* என்கிறபடியே அநந்தமாய், ஸ்வார்த்தநிர்ணயத்தில் ஸர்வசாகா ப்ரத்யய ந்யாயாதி ஸாபேக்ஷமாயிருக்கையாலே அல்பமதிகளுக்கு அவகாஹித்து அர்த்தநிச்சயம்பண்ணவரிதாகையாலும், அநந்த வேதபாரகராய ஸ்வயோகமஹிம ஸாக்ஷாத்க்ருத பராவர தத்வ விபாகரான வ்யாஸாதி பரமர்ஷிகளாலே, ப்ரணீதங்களாய் வேதோபப்ரும்ஹணங்களான ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணங்களிலும் ஸாராஸாரவிவேக சதுரர்க்கொழிய தாத்பர்யாம்சம் தெரியாமையாலும், அவைபோலன்றிக்கே ஸம்ஸாரி சேதநோஜ்ஜீவநகாமனான ஸர்வேச்வரன், தானே ஆசார்யனாய் வெளிப்படுத்தின ஸகலவேத ஸாரமான ரஹஸ்யத்ரயமும் அதிஸங்க்ரஹதயா அதிகூடார்த்தங்களாகையாலும், பகவதாகஸ்மிக கடாக்ஷவிசேஷத்தாலே, மயர்வறமதிநலமருளப் பெற்று ஸகலவேத சாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களையும் கரதலாமலகமாக ஸாக்ஷாத்கரித்த பராங்குச பரகாலாதிகளான ஆழ்வார்களருளிச்செய்த த்ராவிடவேத தததங்கோபாங்கங்களான திவ்யப்ரபந்தங்களும் அளவிலிகளால் அர்த்ததர்சநம் பண்ணப் போகாமையாலும், ருசிபிறந்த சேதநரிழந்துபோம்படியிருக்கையாலே ஆழ்வாருடைய நிர்ஹேதுக கடாக்ஷலப்த திவ்ய ஜ்ஞாநரான நாதமுனிகள் தொடக்கமாக ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸித்தராய் ஸகல சாஸ்த்ர நிபுணராய் பரமதயாளுக்களான பூர்வாசார்யர்கள் அந்த வேதாதிகளிலர்த்தங்களை ஸங்க்ரஹித்து மந்தமதிகளுக்கும் ஸுக்ரஹமாம்படி ப்ரபந்தீகரித்து முபதேசித்தும் போந்தார்கள். அப்படியே ஸம்ஸாரிசேதநரிழவு ஸஹிக்கமாட்டாத பரம க்ருபையாலே ததுஜ்ஜீவநார்த்தமாகத் தாமும் பலப்ரபந்தங்க

ளருளிச்செய்த பிள்ளைலோகாசார்யர், ஆசார்யபரம்பரா ப்ராப்தங்களானவர்த் தங்களில் அவர்கள் தாங்கள் கௌரவாதிசயத்தாலே ரஹஸ்யமாக வுபதேசித்துப் போந்தவையாய அருமை பெருமைகளைப்பற்ற இதுக்கு முன்பு தாமும் ப்ரகாசிப்பி யாமல் அடக்கிக்கொண்டு போந்தவையுமான அர்த்தவிசேஷங்க ளெல்லாத்தையும், பின்புள்ளாரு மிழக்கவொண்ணாதென்கிற தம்முடைய க்ருபாதிசயத்துக்கு மேலே, பெருமாளும் ஸ்வப்நத்திலே திருவுள்ளமா யருளுகையாலே, ஸ்ரீ வசநபூஷணமாகிற இப்ப்ரபந்தமுகேந வெளியிட்டருளுகிறார்.

முன்பே பேரருளாளப் பெருமாள் தம்முடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே மணற்பாக்கத்திலே இருப்பாரொரு நம்பியாரை விசேஷ கடாக்ஷம் பண்ணியருளி, தஞ்சமாயிருப்பன சில வர்த்த விசேஷங்களைத் தாமேயவர்க்கு ஸ்வப்நமுகேந வருளிச் செய்து, நீர்போய இரண்டாற்றுக்கும் நடுவே வர்த்தியும், இன்ன முமக்கிவ்வர்த்தங்க ளெல்லாம் விசதமாக நாமங்கே சொல்லுகிறோமென்று திருவுள்ளமாயருளுகையாலே, அவரிங்கேவந்து பெரியபெருமாளை ஸேவித்துக்கொண்டு, தமக்கு முன்பு அங்கருளிச் செய்தவர்த்தங்களையும் அசலறியாதபடி அநுஸந்தித்துக்கொண்டு,ஏகாந்தமானதொரு கோயிலிலே வர்த்தியாநிற்கச்சேயதே, தம்முடைய ஸ்ரீபாதத்துக் கந்தரங்கரான முதலிகளும் தாமுமாக பிள்ளை ஒரு நாள் அந்த கோயிலிலே யாத்ருச்சிகமாகவெழுந் தருளி அவ்விட மேகாந்தமாயிருக்கையாலே ரஹஸ்யார்த்தங்களை அவர்களுக்கருளிச் செய்துகொண் டெழுந்தருளியிராநிற்க, அவை, தமக்குப் பேரருளாளப்பெருமா ளருளிச்செய்த வர்த்தவிசேஷங்களா யிருக்கையாலே அவர் போரவித்தராய உள்ளி னின்றும் புறப்பட்டுவந்து பிள்ளை ஸ்ரீபாதத்திலே விழுந்து, அவரோ நீரென்ன, ஆவதேதென்று பிள்ளைகேட்டருள, பேரருளாளப் பெருமாள் தமக்கிவ்வர்த்தங்களை ப்ரஸாதித்தருளினபடியையும், இத்தேசத்திலே போரவிட்டருளினபடியையும், இன்னமுமக்கங்கே விசதமாகச் சொல்லுகிறோமென்றருளிச்செய்தபடியையும் விண் ணப்பஞ்செய்யக் கேட்டு மிகவும் ஹ்ருஷ்டராய அவரையுமபிமானித்தருள, அவருமங் குத்தைக்கு அந்தரங்கராயவர்த்திக்கிறநாளிலே, பெருமாள் அவர்க்கு ஸ்வப்நத்திலே இவ்வர்த்தங்கள் மறந்துபோகாதபடி இவற்றையொரு ப்ரபந்தஸ்தமாக்கச் சொன்னோ மென்று நீர் பிள்ளைக்குச் சொல்லுமென்று திருவுள்ளமாக, அவரிப்படி பெருமாள் திருவுள்ளமாயருளினாரென்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, ஆனால் அப்படி செய்வோ மென்று திருவுள்ளம்பற்றி அநந்தரமிப்ப்ரபந்தமிட்டருளினாரென்று ப்ரஸித்தமிறே. ரத்னப்ரசுரமான பூஷணத்துக்கு ரத்நபூஷணமென்று பேராமாப்போலே, பூர்வா சார்யர்களுடைய வசநப்ரசுரமாய அநுஸந்தாதாக்களுக்கு ஔஜ்ஜ்வல்யகரமாயிருக் கையாலே இதுக்கு வசநபூஷணமென்று திருநாமமாயிற்று.

இப்ப்ரபந்தத்தில் *வேதார்த்த மறுதியிடுவது* என்று தொடங்கி *அத்தா லேயது முற்பட்டது* என்னுமளவாக, வக்ஷ்யமாணார்த்த நிர்ணயக ப்ரமாண நிர்தேசம் பண்ணுகிற தாகையாலே ப்ரபந்தோபோத்காதம். *இதிஹாஸச்ரேஷ்ட்டம* என்று தொடங்கி *ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்று மிவளுக்காக* என்னுமளவும் ஸாபராத சேதநருடைய ஸர்வாபராதங்களையும் ஸர்வேச்வரனை ஸஹிப்பித்து ரக்ஷிப்பிக்கையே ஸ்வரூபமான புருஷகாரவைபவமும், அந்த புருஷகாரமும் மிகையாம்படியான உபாய

வைபவமும சொல்லுகிறது. *ப்ரபத்திக்கு* என்று தொடங்கி* *ஏகாந்தீவ்யபதேஷ்டவ்யஃ* எனனுமளவு மிவவுபாயவரணரூபப்ரபத்தியினுடைய தேசகாலாதி நியமாபாவம, விஷயநியமம், ஆசரய விசேஷம, இத்தை ஸாதநமாககில வருமவத்யம், இதினஸ்வரூபாங்கங்கள முதலானவற்றைச் சேரச் சொலலி ப்ரபத்தவ்யனே உபாயமெனறு ஸாதிககையாலே பூர்வோகதோபாயசேஷமாகையால உபாயப்ரகரணம. இதில *ப்ராப்திக குகப்பானுமவனே* என்னுமளவும ப்ரதாந ப்ரமேயம; மேல் ப்ராஸங்கிகம. *உபாயத்துககு* எனறு தொடங்கி *உபேயவிரோதிகளுமாயிருககும்* என்னுமளவும், இவ்வுபாயத்தைககொண்டு உபேயத்தைப் பெறுவா னொருசேதநனுககு உபாயோபேயாதிகார ப்ரதாநா பேக்ஷிதஙகளையும, உபாயாந்தர தயாக ஹேதுககளையும், மற்றும த்யாஜ்யோபாதேயஙகளா யுளளவற்றையும விஸதரேண சொலலுகையாலே அதிகாரிநிஷ்டாகரமஞ் சொலலுகிறது. *தானஹிதோபதேசம் பண்ணுமபோது* எனறு தொடங்கி *உகப்பு முபகாரஸம்ருதியும் நடககவேணும்* என்னுமளவாக, ஹிதோபதேசஸமயத்தில ஸ்வாசார்ய பாரதந்த்ர்யாதிகளான ஸதாசார்ய லக்ஷணம், ஸச்சிஷ்ய லக்ஷணம், ததுபயர் பரிமாற்றம், திமனங்கெடுத்த ஸவாசார்யவிஷயத்தில சிஷ்ய னுபகார ஸம்ருதி கரமம இவற்றைச சொல்லுகையாலே, ஸித்தோபாயநிஷ்டனுடைய வதிகாரியினுடைய ஸவாசார்யாநுவர்த்தந க்ரமஞ் சொல்லுகிறது. *ஸவதோஷாநுஸந்தாநம பயஹேது* என்று தொடங்கி *நிவர்த்தகஜ்ஞாநமபயஹேது* எனனுமளவாக, இவவதிகாரிககு அத்வேஷம தொடங்கி ப்ராப்திபலமான கைஙகர்யபர்யந்தமாக வுண்டான பேறுகளுககெலலாம ஹேதுவாய, ஸ்வகர்மபயநிவர்த்தகமான பகவந் நிர்ஹேதுக க்ருபாப்ரபாவஞ் சொலலுகிறது. *ஸவதந்த்ரனை உபாயமாகத் தான பற்றினபோதிறே* எனறு தொடங்கி. மேலெலலாம் மிககவேதியர் வேதத்தி னுட்பொருளான சரமபர்வநிஷ்டையை வெளளிதாகச சொலலுகிறது. *வேதார்த்தமறுதியிடுவது* எனறு தொடங்கி இவ்வர்த்தத்திலே தலைககட்டுகையாலே, இப்பரபநதத்தில சரமப்ரகரண ப்ரதிபாத்யமானவர்த்தம வேததாத்பர்யமெனனுமிடம் ஸமப்ரதிபந்நம. ஸ்ரீகீதைககு சரமசலோகமபோலே யிறே இப்ப்ரபநதத்துககு சரமப்ரகரணம. அஙகு, ஸாத்யோபாயங்களை யுபதேசித்துககொண்டுபோந்து, ஸ்வஸ்வாதந்த்ரய பீதனானவனுககு அவற்றைத்தள்ளி ஸிததோபாயம காட்டப்பட்டது. இஙகு, ஸிதோபாயத்தைச சொலலிககொண்டு போந்து, ஈச்வரஸவாதநதர்யத் துககஞ்சினவனுககு ப்ரதமபர்வத்தைத் தளளி சரம பர்வம காட்டப்பட்டது. ஆக இப்படி ஆறுப்ரகரணமாய, ஆறர்த்தப்ரதிபாதகமா யிருககும.

ஒனபது ப்ரகரணமாய், ஒனபதர்த்த ப்ரதிபாதகமா யிருககு மென்னவுமாமஃ அநத பக்ஷத்திலும ப்ரதமப்ரகரணம் பூர்வவத்.

மேல *ப்ரபத்திககு* என்று தொடஙகி *பகவத்விஷய ப்ரவ்ருத்தி சேரும* என்னுமளவும, பூர்வப்ரகரணோகதோபாய சேஷமாகையால் உபாயப்ரகரணம, *ப்ராபகாந்தரபரித்யாகத்துககும* என்று தொடங்கி *ஆகையாலே ஸ்வரூபமா யிருககும* எனனுமளவும உபாயாந்தர தோஷப்ரகரணம. இப்ப்ரகரணத்தில ப்ரபத்த்யுபாயவைலக்ஷண்யகதநம் ப்ராஸங்கிகம். *இவனவனைப்பெற நினைககும,

போது* என்று தொடங்கி *இசைச்சியாயப்பெற்றுவிடுதல் செய்யும்படியாயிருக்கும்* என்னுமளவும் ஸித்தோபாயநிஷ்டருடைய வைபவப்ரகரணம். *இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்* என்று தொடங்கி *உபேய விரோதிகளுமாயிருக்கும்* என்னுமளவும் ப்ரபந்ந திநசர்யா ப்ரகரணம் *தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது* என்று தொடங்கி *சேதநனுடைய ருசியாலே வருகையாலே* என்னுமளவும், ஸதாசார்ய லக்ஷணப்ரகரணம். *சிஷ்யனென்பது* என்று தொடங்கி *உபகாரஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்* என்னுமளவும் ஸச்சிஷ்யலக்ஷணப்ரகரணம் *ஸ்வதோஷாநுஸந்தானம்* என்று தொடங்கி *நிவர்த்தகஜ்ஞாநம் அபயஹேது* என்னுமளவும் பகவந் நிர்ஹேதுகவிஷயீகார ப்ரகரணம் *ஸ்வதந்த்ரனை* என்று தொடங்கி மேலடங்க சரமப்ராப்ய ப்ராபக ப்ரகரணம். இவ்விரண்டு க்ரமத்தையும் பற்றவிறே "பேறுதருவிக்குமவள் தன் பெருமை" "திருமாமகள்தன்" என்கிற தனியன்களிரண்டு மவதரித்தது ஆகையாலே இரண்டு ப்ரகாரமு மநுஸந்திக்கக் குறையில்லை.

இப்ப்ரபந்தந்தான் தீர்க்கசரணாகதியான திருவாய்மொழி போலே த்வய விவரணமா யிருக்கும். எங்ஙனே யென்னில், திருவாய்மொழியில் முதல் மூன்று பத்தாலே உத்தரகண்டார்த்தத்தையும், மேல் மூன்றுபத்தாலே பூர்வகண்டார்த்தத்தையுஞ் சொல்லி, மேல் நாலுபத்தாலும் அவ்வுபாயோபயோகியான குணங்களையும், ஆத்மாத்மீயங்களில் தமக்கு நசையற்றபடியையும், அவனோடு தமக்குண்டான நிருபாதிகபந்தத்தையும், தாம் ப்ரார்த்தித்தபடியே பெற்றபடியையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே, ததநுரூபார்த்தங்களைச் சொல்லித் தலைக்கட்டினபடிபோலே, இதிலும், ப்ரதமத்திலே புருஷகாரத்தையும், அநந்தரமுபாயத்தையும், அநந்தரம் ஏதத்துபாயாதிகாரி நிஷ்டையையும் சொல்லுகையாலே பூர்வகண்டார்த்தத்தையும்; அவ்வதிகாரி நிஷ்டை சொல்லுகிறவளவில், உபேயாதிகாராபேக்ஷிதங்களைச் சொல்லுகிற இதுக்குள்ளே உத்தரகண்டார்த்தத்தையுஞ் சொல்லி, மேல் ப்ரபந்த சேஷத்தாலும் தத்துபதேஷ்டாவான ஆசார்யனளவில் இவனுக்குண்டாக வேண்டும் ப்ரதிபத்த்யநுவர்த்தந ப்ரகாரங்களையும், இவனுக்கு மஹா விச்வாஸஹேதுவான பகவந்நிர்ஹேதுக க்ருபா ப்ரபாவத்தையும், வாக்ய த்வயோக்தோபாயோபேய சரமாவதியையுஞ் சொல்லித் தலைக்கட்டுகையாலே ஒன்பதார்த்த ப்ரதிபாதகமான பக்ஷத்திலும், பூர்வவாக்யத்தில் க்ரியாபதோக்தமான ஸ்வீகாரம் உபாயாந்தரபரித்யாக பூர்வகமாயல்லதிராமையாலும், திநசர்யையும் அப்பதத்தில் சொல்லப்படுகிற வதிகாரிக்கே யுள்ளதாகையாலும், ஸதாசார்யலக்ஷணம் த்வயோபதேஷ்டாவான வாசார்யன்படி சொல்லுகிறதாகையாலும் த்வய விவரணமாக நிர்வஹிக்கக் குறையில்லை.

இப்படி த்வயவிவரணமான இதிலே, த்வயந்தன்னிற்போலே மற்றைரஹஸ்ய த்வயார்த்தங்களும் ஸங்க்ரஹேணோக்தங்களாயிருக்கும், எங்ஙனே யென்னில்.—

அஹமர்த்தத்துக்கு என்று தொடங்கி *அடியானென்றிறே* என்னுமளவாகவும், *ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான தாஸ்யமிறே ப்ரதானம்* என்றும், ப்ரணவார்த்தஞ் சொல்லப்பட்டது. *ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தி* இத்யாதியாலும், *தன்னைத்தானே முடிக்கையாவது* என்று தொடங்கி *இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்* என்கிறதற்குக் கீழுள்ளத்தாலும் நமச்சப்தார்த்தஞ் சொல்லப்பட்டது. *பரப்ரயோஜநப்ரவ்ருத்தி*

இத்யாதியாலும் *உபேயத்துக்கிளையபெருமாளையும* இத்யாதியாலும *கைங்கர்யந் தான் பக்தி மூலமல்லாதபோது* இத்யாதியாலும த்ருதீயபதார்த்தஞ் சொல்பட்டது. *அஜ்ஞாநத்தாலே* இத்யாதியாலும், *ப்ராபகாநதரபரிதயாகத்துக்கும்* இத்யாதியாலும உபாயாநதர த்யாகத்தை ஸஹேதுகமாகச சொலலுகையாலே. தத்த்யாஜ்யதையையும தயாகபரகாரததையும சொலலுகிற பதத்வயார்த்தமுஞ் சொல்லப்பட்டது. *இதுதனககுஸவரூபம* இத்யாதியாலும *ப்ராப்திக்குபாயமவன் நினைவு* இத்யாதியாலும *மாமேகம சரணம* எனகிறபதங்களி லர்த்தஞ் சொல்லப் படடது. *ப்ரபத்த்யுபாயத்துககு* இத்யாதியாலே *வரஜ* என்கிற ஸவீகாரவைலக்ஷண்யஞ் சொலலப்படடது. *அவனிவனை* எனறு தொடங்கி *ஸவாதந்த்ர்யத்தாலே வரும் பாரதநத்ர்யம ப்ரபலம* என்னுமளவும், ஸர்வபாபங்களையுந்தள்ளி அங்கீகரிககு மீச்வர ஸவாதநத்ர்யத்தையும, *க்ருபாபலமு மநுபவித்தேயறவேணும்* என்று, பலஸித்தியில கண்ணழிவிலலாமையுஞ் சொலலுகையாலே உத்தரார்த்தத்திலர்த்தஞ் சொலலப்படடது. .... *

வயாககயாநாவதாரிகை முறறிற்று.

ஸாவஜ்ஞரான பிளளை லோகாசார்யர் அருளிசசெயத ஸ்ரீவசனபூஷணம்.

(மூ.) 1. வேதார்த்தமறுதியிடுவது ஸ்மருதீதிஹாஸபுராணஙகளாலே.

மணவாளமாமுனிகளின் வ்யாக்க்யாநாரம்பம்

(வேதார்த்தமித்யாதி) ப்ரமாதாவானவன பரமாணததைக கொணடிறே ப்ரமேயத்தை நிசசயிபபது. அநத பரமாணஙதான, ப்ரத்யக்ஷாதி ரூபேண அஷ்டவிதமாகச சொலலுவர்கள். அதில "ப்ரதயக்ஷமேகஞ்சார்வாகா:" இத்யாதியில் சொலலுகிற பாஹ்யகுதருஷ்டிகளைப போலனறியே, ப்ரத்யக்ஷாநுமாநாகமங்கள மூனறையும பரமாணதயா அஙகீகரிதது, உபமாநாதி பஞ்சகத்தையும் அவற்றிலே யதாயோக மநதாப்பவிபபித்து, அவறறில ப்ரத்யக்ஷம இந்தரியகரஹணயோகயங்களிலும, அநுமாநம பரத்யக்ஷஸிததவயாப்திகரஹணாநுரூபமாக கதிபயபரோக்ஷார்த்தஙகளிலும ப்ரமாணமாகவும, அதீந்த்ரியார்ததததில சாஸதரமே ப்ரமாணமாகவும நிஷகர்ஷிதது, அதுதனனிலும "வேதே கர்த்ராதயபாவாத் பலவதி ஹி நயைஸ தவநமுகே நீயமாநே தநமூலதவேந மாநம ததிதரதகிலம ஜாயதே" எனகிறபடியே ஸவப்ராமாணயத்துககு மூலஸாபேக்ஷமான பௌருஷேய சாஸத்ரததைப் பறற, ஸவத: பராமாண்யமுடைய வேதமே ப்ரபலப்ரமாணமாகவும அறுதியிட்டிருககும பரமவைதிகராகையாலே, இப்ப்ரபந்தத்தில தாமருளிசசெயகிற அர்த்தங்களெலலாம வேதப்ரதிபாத்ய மெனனுமிடம தோற்ற முதலிலே வேதத்தை ப்ரமாணமாகவஙகிகரித்துக கொணடு ததாததநிணயம பண்ணுமகரமததை இவவாகயததாலே யருளிசசெயகிறுர்.

அகிலஹேய ப்ரதயநீகத்வ கலயாணைகதாநத்வங்களாலே ஈசவரன் அகில ப்ரமேய விலக்ஷணனு யிருககுமாபோலேயிறே அபௌருஷேயதவ நிதயத்வங்

களாலே வேதம் அகில ப்ரமாணவிலக்ஷணமாயிருக்கும்படி; வேதத்தினுடைய அபௌருஷேயத்வம் "வாசா விரூப நித்யயா" இத்யாதிச்ருதியாலும், "அநாதி நிதநாஹ்யேஷா வாகுத்ஸ்ருஷ்டா ஸ்வயம்புவா, ஆதௌ வேதமயீ திவ்யா யதஸ் ஸர்வாঃ ப்ரஸூதயঃ" இத்யாதி ஸ்ம்ருதியாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படாநின்றதிறே. இந்த ச்ருதிஸ்ம்ருதிகள் வேதநித்யத்வத்தைச் சொல்லுகையாலே தத்பௌருஷேயத்வமும் ஸித்தமிறே. அதாவ ப்ரமவிப்ரலம்ப ப்ரமாதாசக்திரூபதோஷ சதுஷ்டய ஸம்பாவநாகந்த ரஹிதமாயிருக்கும். பௌருஷேயத்வமிறே அவை வருகைக்கு மூலம். இப்படி யிருக்கையாலே இதுக்கு மேற்பட்டதொரு சாஸ்த்ரமில்லை. ஆகையாலேயிறே "ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ் ஸத்யமுத்த்ருத்ய புஜமுச்யதே, வேதாத் சாஸ்த்ரம் பரம் நாஸ்தி ந தைவம் கேசவாத் பரம்" என்று ஐதிஹாஸிகராலும் பௌராணிகராலும் ஏககண்டமாகச் சொல்லப்பட்டது. இதினேற்றமெல்லாம் திருவுள்ளம்பற்றியிறே "சுடர்மிகு சுருதி" யென்று நம்மாழ்வாரருளிச்செய்தது. அவரைப் பின் செல்லுமவராய் அபியுக்தாக்ரேஸரரான பட்டரும் "ஆதௌ வேதாঃ ப்ரமாணம்" என்றருளிறே.

இத்தை வேதமென்கிறது, "வேதயதீதி வேதঃ" என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே புபுத்ஸுக்களாய் ஆஸ்திகராயிருப்பார்க்கு ஸ்வார்த்த ப்ரகாசகமாயிருக்கையாலே. இப்படியிருந்துள்ள வேதந்தான், ப்ரதிபாத்யார்த்த விசேஷத்தாலே பாகத்வயாத்மகமாயிருக்கும். அத்தை இவ்விடத்தில் உபயபாகஸாமாந்யவாசியான வேதசப்தத்தாலே ஸாகல்யேந சொல்லுகிறது. அர்த்தமென்று பூர்வபாகப்ரதிபாத்யமான காமத்தையும், உத்தரபாகப்ரதிபாத்யமான ப்ரஹ்மத்தையுஞ் சொல்லுகிறது. பூர்வோத்தர மீமாம்ஸைகளில் "அதாதோ தர்மஜிஜ்ஞாஸா" என்றும் "அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா" என்றுமிறே உபக்ரமித்தது; ஆகையாலே, பாகத்வயத்துக்கும் ப்ரதிபாத்யம் ஆராதநரூபமான கர்மமும் ஆராத்யவஸ்துவான ப்ரஹ்மமுமிறே. காமத்தினுடைய பகவதாராதநத்வம் "ஸ ஆத்மா, அங்காந்யந்யா தேவதாঃ" என்று அக்நீந்த்ராதி ஸகல தேவதைகளும் பகவத் சரீரபூதராக சாஸ்த்ரஞ் சொல்லுகையாலே ஸித்தமிறே. இவ்வாகாரத்தை யறிந்து, அக்நீந்த்ராதி தேவதாந்தர்யாமி ஸமாராதநமாக அநுஷ்டிக்குமவர்களிடத்தில், இதினுடைய பகவதாராதநத்வம் ஸுஸ்பஷ்டமாயிருக்கும். இவ்வாகாரமறியாதார் அவ்வோ தேவதா மாத்ரங்களை யுத்தேசித்துப் பண்ணும் காமமும் வஸ்துகத்யா பகவதாராதநமாய்த் தலைக்கட்டும். *யே யஜந்தி பித்ருந் தேவாந் ப்ராஹ்மணாந் ஸஹுதாசநாந், ஸர்வபூதாந்தராத்மாநம் விஷ்ணுமேவ யஜந்தி தே" என்னக்கடவதிறே. "யேப்யந்யதேவதாபக்தா யஜந்தே ச்ரத்தயாந்விதாঃ, தேபி மாமேவ கௌந்தேய யஜந்த்யவிதி பூர்வகம்* என்று தானே யருளிச்செய்தானிறே. ஆகையாலே எல்லாப்படியாலும் கர்மத்துக்கு பகவதாராதநத்வம் ஸித்தமிறே. இப்படி ஆராதநரூபமான கர்மமும் ஆராத்ய வஸ்துவான ப்ரஹ்மமுமாகிற அர்த்த த்வயத்தையுமறியவே, த்யாஜ்யோபாதேயரூப ஸகலார்த்தங்களையுமறியலா யிருக்கையாலே, பாகத்வய ப்ரதிபாத்யம் கர்மப்ரஹ்மங்களென்கிறது. எங்ஙனேயென்னில், கர்மந்தான் புபுக்ஷுக்களுக்கு ஐச்வர்ய ஸாதநமாய் முமுக்ஷுக்களில் பக்திநிஷ்டர்க்கு உபாஸநாங்கமாய், ப்ரபந்நர்க்கு கைங்கர்யரூபமாயிறேயிருப்பது. இப்படியிருந்துள்ள கர்மத்தின் வேஷத்தை உள்ளபடி யறியவே,

அநந்த ஸ்திரபல ப்ரஹ்மப்ராப்திகாமரான ஸாதகர்ககு இது உபாஸநாங்கத்வேந உபாதேயம, ஐசவர்யார்த்திகளுககுபாதேயமான வாகாரத்தால் த்யாஜ்யம என றறியலாம. அநநயஸாதநர்கது இது கொணடு ஸாதிககவேணடுவதொன றிலலாமை யாலே கைஙகர்யரூபேஷ்ணு பாதேயம, உபாஸகர்ககு உபாதேயமான ஆகாரத்தாலே த்யாஜ்யம என றறியலாம. ப்ரஹ்மத்தை யறியுமபோது, தத்ஸ்வரூபரூப குண விபூதிகளை யெலலா மறியவேண்டுகையாலே விபூதிபூத சேதநாசேதநஙகளின ஸ்வரூப மறியலாம. அதில ஜ்ஞாநாநநதலக்ஷணமான சேதநஸவரூப வைலக்ஷண்ய மடியாக வருகிறதாகையாலே கைவல்யத்தின வேஷமுமறியலாம. ப்ரஹ்மத்தினுடைய சேஷித்வப்ராப்யதவங்களை யறியவே ததநுபவாதிகள புருஷார்த்தமென் றறியலாம. ததுபாஸ்யதவ சரணயதவஙகளை யறியவே தத்ப்ராப்தி ஸாதநவிசேஷஙகளை யறிய லாம ப்ரஹ்மததினுடைய நிரதிசயபோகயதையையும அநநய ஸாத்யத்வத்தையும ததப்ரகாரதயா பரதநதரமான ஸவஸவரூபததையும தர்சிககவே ஸாத்யாநதர ஸாதநாநதரஙகளினுடைய த்யாஜ்யதவததையும ஸுஸ்பஷ்டமாக வறியலாம. ஆக இப்படி யிருககையாலே பாகதவயத்துககும ப்ரதிபாத்யம ஆராதந ஸவரூபமான காமமும ஆராதய வஸதுவான ப்ரஹ்மமுமெனனக குறையிலலை. *தவதர்சசாவிதி மூபரி பரீக்ஷ்யதே பூாவபாகஃ,ஊர்தவோ பாகஸ தவதீஹா குணவிபவபரிஜ்ஞாபநைஸ் தவத்பதாப்தெள* எனறிறே பட்டரருளிச செயததது. இபபடி பாகதவய ப்ரதிபாத யங்களான இவவர்த்தஙகளை அறுதி யிடுகையாவது, கர்மததினுடைய ஸ்வரூபாஙக பலாதிகளையும ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதயாதிகளையும ஸமசய விபாயயமற நிர்ணயிககை. அததான செய்யுமபோது ஸகலசாகாப்ரதயயநயாயத தாலும, ஸகல வேதாந்தபரத்யயநயாயததாலும செய்யவேணும. அதில் ஸகல சாகாப்ரத்யயநயாயமாவது —ஒரு வாகயத்திலே ஓரர்த்தத்தைச சொனனலை, அதி னுடைய அஙகோபாஙகாதிகளை நேராகவறிகைககாக, சாகாநதரஙகளெல்லாத திலும ஸஞசரித்து அவறறில சொலலுகிறவர்த்தஙகளிலும ஜ்ஞாநமபிறநது, அவ் வர்ததஙகளுககு அநயோநய விரோதஙகளையும சமிபபிதது, தனககபிமதமான அஙகி யோடே சேருமவற்றைச சோககை ஸகலவேதாநதப்ரத்யயநயாயமாவது'—ஒரு வேதாந்தத்திலே ஒருவாகயம ஓராத்தத்தைச சொனனலை, அலலாத வேதாநதங் களிலும ஸஞசரித்து, அவறறில சொலலுகிறவர்த்தஙகளுககு அந்யோந்ய விரோதம் பிறவாதபடி விஷயவிபாகம் பண்ணி, தனககபிமதமானவர்த்தங்களோடே சேரு மவறறைச சேர்ககை இததான மஹாமதிகளான மஹர்ஷிகளுககொழிய, அலலா தார்ககுச செய்யப்போகாமையாலே, உபப்ருமஹணஙகள கொண்டே நிர்ணயிகக வேணும. ஆகையாலே, தநநிரூபகஙகளை யருளிசசெயகிறார் *ஸமருதீதிஹாஸ புராணங்களாலே* எனறு. ஸமருதிகளாவன—ஆப்தரான மநவதரி விஷ்ணு ஹாரீத யாஜ்ஞவலகயாதிகளாலே அபிஹிதஙகளான தர்மசாஸதரங்கள. இதிஹாஸங்களாவன :—புராவருததப்ரதிபாதகஙகளான ஸ்ரீராமாயண மஹாபார தாதிகள. புராணஙகளாவன —ஸாகாதிபஞசலக்ஷணோபேதஙகளான ப்ராஹ்ம பாதம வைஷ்ணவாதிகள. வேதார்த்தமறுதியிடுவது இவற்றாலே யெனறு இப்படி நியமேநவருளிசசெயதது, இவறறையொழிய ஸவபுதத்யா நிர்ணயிககுமள வில், அலப சருதனனவனுககு விப்ரதிபத்தி வருமாகையாலே வேதகாலுஷ்ய

ஹேதுவாமென்று நினைத்து இறங்கியமந்தான *இதிஹாஸ புராணாப்யாம் வேதம் ஸமுபப்ருமஹயேத். பிபேத்யல்பச்ருதாத் வேதோ மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி* என்று பாராஹஸ்பத்யஸ்ம்ருதியிலும் மஹாபாரதத்திலும் சொல்லப்பட்டதிறே. இவ்வுபகர மவாக்யபர்கரியையாலே, புருஷகாரவைபவம் தொடங்கி ஆசார்யாபிமாந பர்யந்தமாக இப்ப்ரபந்தத்தி விவரருளிச்செய்கிற வேதார்த்தங்களெல்லாம் உபப்ராமஹணங்களை கொண்டே நிச்சயித்தருளிச்செய்கிற ரென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. அதுதான தத்ததர்த்தங்க ளருளிச்செய்கிற ஸ்தலங்களிலே ஸம்பரதிபந்நம். ஆக இவ்வாக்யத்தால், ஸகல ப்ரமாணங்களிலும் வேதமே பரபல்ப்ரமாணமென்னுமிடமும், தத்தார்த்தநிர்ணயம் பண்ணும் க்ரமமுஞ் சொல்லிற்றாயத்து (1)

2. இவற்றிலெத்தாலே எந்தபாகத்திலர்த்தம் அறுதியிடக்கடவதென்ன வருளிச்செய்கிறார் *ஸ்ம்ருதியாலே யென்று தொடங்கி

2. ஸம்ருதியாலே பூர்வபாகத்திலர்த்த மறுதியிடக்கடவது; மற்றை யிரண்டாலும் உத்தர பாகத்திலர்த்த மறுதியிடக்கடவது.

உபப்ருமஹயமான வேதத்துக்கு, ப்ரதிபாத்யார்த்தவிசேஷத்தாலேயிறே பாகபேதமுண்டாயத்து, அப்படியே உபப்ர்மஹணங்களுக்கும் ப்ரதிபாத்யவிசேஷத்தாலே பேதமுண்டிறே. அதில் ஸ்ம்ருதிகள் பூர்வபாகோபப்ர்மஹணங்களாகவும் இதிஹாஸாதிகள் உத்தரபாகோப ப்ர்மஹணங்களாகவும் நிர்மிதங்களாகையாலே, தத்தத்துபப்ர்மஹணங்களைக் கொண்டே தத்தத்பாகார்த்த நிச்சயம் பண்ணவேண்டியிறேயிருப்பது. அதைப்பற்ற ஆசார வ்யவஹார ப்ராயச்சித்தாதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகங்களான தர்மசாஸ்த்ரங்களாலே கர்மப்ரதிபாதகமான பூர்வபாகத்தி லர்த்தநிச்சயம் பண்ணக்கடவது. பகவத்ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதி சேஷ்டிதங்களுக்கு ப்ரதிபாதகங்களான இதிஹாஸபுராணங்களாகிற மற்றையிரண்டாலும், ப்ரஹ்மப்ரதிபாதகமான உத்தரபாகத்தி லர்த்தநிச்சயம் பண்ணக்கடவதென்கிறார். இப்படி உபயவிதமான உபப்ர்மஹணங்களாலே உபயபாகார்த்தத்தையும் அறுதியிடுகையாவது .—அநந்தசாகாந்தரார்த்தங்களுக்கும் ப்ரதிபாதகங்களான விவற்றாலே, அதீதசாகார்த்தங்களை அபேக்ஷித விசேஷங்களோடேகூட நிச்சயிக்கை. ஸ்ம்ருதிகள் தன்னிலே ப்ரஹ்மப்ரதிபாதநமும், இதிஹாஸாதிகளிலே காமப்ரதிபாதநமுமுண்டாயிருந்ததேயாகிலும். ஸ்ம்ருதிகளில் ப்ரஹ்மப்ரதிபாதநம் கர்மங்களினுடைய ததாராதந ரூபத்வ ஜ்ஞாபநார்த்தமாகவும், இதிஹாஸபுராணங்களில் கர்மப்ரதிபாதநம் கர்மங்களினுடைய உபாஸநாங்கத்வ ஜ்ஞாபநார்த்தமாகவுமாகையாலே இப்படி வகையிட்டுச் சொல்லக் குறையில்லை. *ப்ராயேண பூர்வபாகார்த்த பூரணம் தர்மசாஸ்த்ரதஃ, இதிஹாஸபுராணாப்யாம் வேதாந்தார்த்தஃ ப்ரகாச்யதே* என்னக்கடவதிறே. (2)

3. உத்தரபாகோபப்ர்மஹண த்வயத்துக்கும் தாரதம்யமுண்டோ, தன்னிலொக்குமோவென்கிற சங்கையிலே யருளிச் செய்கிறார் மேல். அன்றிக்கே ஏகபாக விஷயமான விரண்டு உபப்ர்மஹணங்களிலும் இன்னதுக்கு ப்ராபல்ய மென்னு

மத்தையும் தர்சிப்பிக்கவேணுமென்று தாமே திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறாராகவுமாம்.

3. இவை யிரண்டிலுமவைத்துக்கொண்டு இதிஹாஸம் ப்ரபலம்.

*இவை இரண்டிலுமென்று தொடங்கி. அதாவது சரேஷ்ட பரிக்ரஹண தயா வந்த சேர்த்தியை யுடைத்தான விவை யிரண்டிலும் வைத்துக்கொண்டு, ப்ரமாணயத்தில வந்தால புராணத்திலும் இதிஹாஸத்துக்கு ப்ராபல்ய முண்டெனகை. புராணத்திற்காட்டில் இதிஹாஸத்துக்கு ப்ராபல்யம் பரிக்ரஹாதிசயம் மத்யஸ்தத்தை கர்த்துராப்ததமத்வம் ஆகிறவிவற்றாலே. இவற்றில் பரிக்ரஹமாவது, சாஸ்த்ரபரிக்ரஹம். "வேதவேத்யே பரேபும்ஸி ஜாதே தசரதாத்மஜே, வேத: ப்ராசேதஸா தாஸீத் ஸாக்ஷாத் ராமாயணாத்மநா * *மதிமந்தாநமாவித்ய யேநாஸௌ சுருதிஸாகராத், ஜகத்திதாய ஜநிதோ மஹாபாரதசந்த்ரமா:* *வ்யாஸவாக்ய ஜலௌகேந குதாமதருஹாரிணா, வேதசைலா வதீர்ணேந நீரஜஸ்கா மஹீ க்ருதா. *பிபேதி கஹநாச்சாஸ்த்ராந் நரஸ் தீவராதிவௌஷதாத, பாரதச சாஸ்த்ர ஸாரோயம் அத: காவ்யாத்மநா க்ருத:* விஷ்ணௌ வேதேஷு விதவத்ஸு குருஷு ப்ராஹ்மணேஷு ச, பக்திர்பவதிகல்யாணி பாரதாதேவ தீமதாம* இத்யாதிகளாலே புராண விசேஷங்களிலே இதிஹாஸம் சலாகிக்கப்படா நின்றதிறே.

மத்யஸ்த்தையாவது —*யஸ்மிந் கல்பேது யத்ப்ரோக்தம் புராணம் ப்ரஹ்மணா புரா, தஸ்யதஸ்யது மாஹாத்மயம் தத்ஸ்வரூபேண வர்ணயதே* என்று ஸர்வபுராணத்துக்கும் ப்ரவர்த்தகன் ப்ரஹ்மாவாய், அவனுக்கு யாதொரு கல்பத்திலே குணத்ரயத்தில யாதொரு குணம் விஞ்சியிருந்தது, அந்த குணநுகுண தேவதையினுடைய மாஹாத்ம்யத்தைப் புராணத்திலே சொல்லுகையாலே, பக்ஷபாதிகளாயிருக்கும் புராணங்கள் போலன்றிக்கே, லௌகிக வைதிக ஸகலார்த்த நிர்ணயத்திலே அதிக்ருதங்களாகையாலே ஒரு விஷயத்திலும் பக்ஷபாதமின்றிக்கே யிருக்கை.

கர்த்துராப்ததமத்வமாவது·—ப்ரபந்தகர்த்தாவானவன யதா(ர்த்த) தர்சந ஸாமர்த்யத்தையும், யதாத்ருஷ்டார்த்தவாதித்வத்தையும் மிகவுமுடையவனாயிருக்கை. *அதேதீஹாஸ புராணயோ ரிதிஹாஸா பலீயாம்ஸ:, குத:. தேஷாம் பரிக்ரஹாதிரேகாத், ஸாவத்ர மாத்யஸத்யேந பூதார்த்த ப்ரதீதே:, வசநஸௌஷ்டவேந, காத்துராப்ததமத்வாவகதேசச* என்று தொடங்கி பரிக்ரஹாதிசயாதிகளாலே புராணதிதிஹாஸ ப்ராபல்யம் ஸாமாந்யேந தத்வநிர்ணயத்திலே உய்யக்கொண்டாராலும், *மஹாபாரதம் ஹி பரிக்ரஹவிசேஷாவஸிதம்* என்று தொடங்கி, *தர்மேசார்த்தேச காமேச மோக்ஷேச பரதர்ஷப. யதிஹாஸ்தி ததந்யத்ர யந் நேஹாஸ்தி ந தத் க்வசித்* இதி லௌகிக வைதிகஸகலார்த்தநிர்ணயாதிக்ருதத்வேந க்வசிதபி அபக்ஷபாதித்வாச்ச புராணேப்யோ பலவத்தரம்* என்னுமதளவாக, பரிக்ரஹாதிசயத்தாலும் மத்யஸ்தத்தையாலும் புராணங்களிற்காட்டி விதிஹாஸ விசேஷமான மஹாபாரதத்துக்குண்டான ப்ராபல்யம் ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்திலே பட்டராலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டதிறே. (3)

4. அதின ப்ராபல்யத்தை இசைவிக்கிறார்.—(அத்தாலே என்று தொடங்கி.)

4. அத்தாலே யது முறபட்டது.

அந்த ப்ராபல்யத்தாலே, *இதிஹாஸ புராணம் பஞ்சமம்* என்றும், *இதிஹாஸ புராணாப்யாம்* என்றும் ச்ருதிஸ்ம்ருதிகளிலே இரண்டையும் சேரச் சொல்லுகிற வளவில், இதிஹாஸமானது புராணத்துக்கு முன்னே சொல்லப்பட்டதென்கை. த்வந்த்வ ஸமாஸத்தில் அல்பாச்தரமாதல் அப்யார்ஹிதமாதலிறே முற்படுவது. அதில் அல்பாச்தரமன்றியிலேயிருக்க, அது முற்பட்டது அப்யார்ஹிதத்வத்தாலே யிறே; இந்த அப்யர்ஹிதத்வத்துக்கு மூலம் அதின் ப்ராபல்யமென்று கருத்து.

அதவா (ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களாலே) என்று பாகத்வயோபப்ரும்ஹணங்களையும் ஸமஸ்தமாகச் சொல்லுகிறவிடத்தில், *இதிஹாஸாச்ச புராணநிச இதிஹாஸபுராணநி, ஸம்ர்த்யச்ச இதிஹாஸ புராணநிச ஸ்மர்தீதிஹாஸபுராணநி* என்றிப்படி இவற்றுக்கு ஸமாஸவிவக்ஷையாகையாலே, அல்பாச்தரமான புராணத்துக்கு முன்னே இதிஹாஸத்தை யருளிச்செய்ததின் கருத்தை (இவை யிரண்டிலும்) இத்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறாராகவுமாம். இந்த யோஜனையில் (அத்தாலேயது முற்பட்டது) என்கிற விதுக்கு அந்தப்ராபல்யத்தாலே (இதிஹாஸ புராணங்களாலே) யென்கிற விடத்தில் புராணத்துக்கு முன்னே இதிஹாஸம் சொல்லப்பட்டதென்று பொருளாகக் கடவது.

ஆக வேதார்த்த நிர்ணயம் பண்ணுமளவில், தத்துபப்ரும்ஹணங்களாலே பண்ணவேணுமென்றும், அதில் பூர்வோத்தரபாகோபப்ரும்ஹணங்கள் இன்னதென்றும், உத்தரபாகோபப்ர்மஹணங்களான இதிஹாஸ புராணங்களில் இதிஹாஸம் ப்ரபலமென்றும் அருளிச்செய்கையாலே, மேல் தாமருளிச் செய்யப் புகுகிற வார்த்தங்களுக்கு ப்ரமாண மொருங்கவிட்டருளினாராயத்து. (4)

புருஷகார வைபவம்

5. முதலிலே (வேதார்த்தம்) இத்யாதியாலே வேதத்தர்த்த தத்துபப்ர்மஹணங்களை ஸாகல்யேந உபாதானம் பண்ணி, அந்த வேதத்தினுடைய பாக விபாக தத்துப ப்ர்மஹண விபாகங்களையும் பண்ணினாரேயாகிலும் சேதநருடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கபேக்ஷிதார்த்தங்களை யருளிச்செய்ய இழிந்தவராகையாலும், அதுதான் பூர்வபாக வேத்ய மன்றிக்கே உத்தரபாகவேத்ய மாகையாலும், பூர்வபாகத்தில் முமுக்ஷுவுக்கு ஜ்ஞாதவ்யாம்சமுள்ளதும், உத்தரபாகார்த்தங்களான ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த ப்ரதிபாதக ஸ்தலங்களிலே தத் தத்நுகுண த்யாஜ்யோபாதேய கதந முகேந ஜ்ஞாபிக்கலா யிருக்கையாலும், உத்தரபாகார்த்த நிர்ணயத்திலே ப்ரவர்த்தராய், அதுதன்னிலும் பகவத்ஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதிகளையும் பகவதுபாஸநாதிகளையும், பரக்கநின்று ப்ரதிபாதிக்கிற விடங்களில், ஸாராஸார விவேகபூர்வகமாகத் தாத்பர்யார்த்தங்களை ஸங்க்ரஹித்து, ஸம்சய விபர்யயமற சேதநர்க்கு ப்ரதிபத்திவிஷயமாம்படி யருளிச்செய்து செல்லுகிறார்மேல. அதில், ப்ரதமத்திலே, உத்தரபாகோபப்ரும்ஹணத்வயத்தில் ப்ரபலமாகச்சொன்ன இதிஹாஸங்களில் வைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீராமாயணத்தினுடைய ப்ராபல்யத்தை ப்ரகாசிப்பியா நின்றுகொண்டு, தத் ப்ரதிபாத்யவிசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இதிஹாஸ ச்ரேஷ்டமென்று தொடங்கி).

5. இதிஹாஸ ச்ரேஷ்ட்டமான ஸ்ரீராமாயணத்தால் சிறையிருந்தவளேற்றஞ் சொல்லுகிறது. மஹாபாரதத்தால் தூதுபோனவனேற்றஞ் சொல்லுகிறது.

ஸ்ரீராமாயணத்துக்கு இதிஹாஸ ச்ரேஷ்ட்டத்வமாவது, *வால்மீகயே மஹர்ஷயே ஸந்தி தேச ஆஸநம் தத:, ப்ரஹ்மணா ஸமநுஜ்ஞாதஸ ஸோப்யுபாவிசதாஸநே* என்று ஸகலலோகபிதாமஹனான ப்ரஹ்மாவாலே ஸம்பாவிதனான ஸ்ரீவால்மீகிபகவானாலே ப்ரணீதமாகையாலும், *ந தே வாகந்ருதா காவ்யே காசிதத்ர பவிஷ்யதி* என்று ப்ரஹ்மா வநுக்ரஹிக்கையாலே இதில் சொன்ன வர்த்தங்களெல்லாம் மெய்யாகக் கடவதாகை யாலும், *தாவத் ராமாயணகதா லோகேஷு ப்ரசரிஷ்யதி* என்று ஸகலலோகபரிக்ரஹ முண்டாகையாலும், இதிஹாஸாந்தரங்களைப் பற்றப் ப்ரபலப்ரமாணமாயிருக்கை. இதுதன்னை நடுவிற்றிருவீதிப்பிள்ளை பட்டர் தத்த்வத்ரய ப்ரபந்தத்தில் ப்ரமாணாதி காரத்திலே யருளிச்செய்தாரிறே. இன்னமும் *வேதவேத்யே பரே பும்ஸி* இத்யாதிப் படியே ஸர்வஸ்மாத்பரனான ஸர்வேச்வரன் ஸமஸ்தசேதநரக்ஷணார்த்தமாக இதர ஸஜாதீயனாய்வந்து அவதரித்தாப்போலே, ஸர்வப்ரமாணோத்கர்ஷ்டமான வேதமும், தத்வதார குணசேஷ்டித ப்ரதிபாதநமுகேந ததாச்ரயணருசியை ஸம்ஸாரிகளுக் குண்டாக்கி ரக்ஷிக்கைக்காக ஸ்ரீராமாயணரூபேண அவதரித்ததென்று சொல்லப் படுகையாலும் இதினுடையவேற்றம் ஸம்ப்ரதிபந்நம்.

பிராட்டியென்னாதே (சிறையிருந்தவள்) என்றருளிச் செய்தது, அவளுடைய தயாதிசயத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக; தேவதேவ திவ்யமஹிஷியான தன் பெருமை யையும் சிறையிருப்பின் தண்மையையும் பாராதே, தேவஸ்த்ரீகள் சிறையை விடுவிக்கைக்காகத் தான் சிறையிருந்தது தயாபரவசையாயிறே. பிரஜை கிணற்றிலே விழுந்தால் ஒக்கக்குதித்தெடுக்கும் மாதாவைப்போலே, இச்சேதநர்விழுந்த ஸம்ஸாரத்திலே தானுமொக்கவந்துபிறந்து, இவர்கள்பட்டதைத் தானும்பட்டு ரக்ஷிக்கை யாலே, நிருபாதிக மாத்ருத்வஸம்பந்தத்தாலவந்த நிரதிசய வாத்ஸல்யத்துக்கும் ப்ரகாசகமிறேயிது இந்த குணாதிசயத்தை வெளியிடுகைக்காகவிறே பரமாசார்யரான நம்மாழ்வார் *தனிச்சிறையில் விளப்புற்ற கிளிமொழியாள்* என்றருளிச்செய்தது. அவருடைய திவ்யஸூக்தியிறே இவரிப்படி யருளிச்செய்கைக்கு மூலம். சிறையிருப்பு தண்மையாவது கர்ம நிபந்தநமாகிலிறே ஆச்ரிதரான தேவர்களுடைய ஸ்த்ரீகள் சிறையை விடுவிக்கைக்காக, தன்னநுக்ரஹத்தாலே தானே வலியச் செய்ததா கையாலே, ஏற்றத்துக்குடலாமித்தனையிறேயிது; ஸம்ஸாரிகளோடொக்க கர்ப்ப வாஸம் பண்ணிப் பிறக்கிறவிது. *பஹூநி மே வ்யதீதாநி* என்னும்படி ஸர்வேச் வரனுக்கு தேஜஸ்கரமாகிறது, கர்மநிபந்தநமன்றிக்கே அநுக்ரஹநிபந்தநமாகை யிறே. ஆனபின்பு, இதுவும் அநுக்ரஹ நிபந்தநமாகையாலே இவளுக்கு தேஜஸ்கரமாமித்தனை. இதை ராவணபலாத்காரத்தாலே வந்ததாக நினைப்பார் இவள் சக்திவிசேஷமறியாத க்ஷுத்ரரிறே. *சீதோ பவ* என்றவள் *நஷ்டோ பவ* என்னமாட்டாளன்றே. ஆகையால் இது தன்னநுக்ரஹத்தாலே பர ரக்ஷணார்த்த மாகச் செய்த செயலாகையாலே, இதுவே இவள் தயாதிகுணங்களுக்கு ப்ரகாசக மென்று திருவுள்ளம்பற்றியாய்த்து இவர் (சிறையிருந்தவள்) என்று அருளிச் செய்தது. ஸ்ரீராமாயணமெல்லா மிவளுடைய வேற்றஞ்சொல்லுகிற தென்னுமிடம்

காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸ்நம் ஸீதாயாச் சரிதம் மஹத் என்று ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் தானே வாயோலையிட்டு வைத்தானிறே *ஸ்ரீமத் ராமாயணமபி பரம ப்ராணிதி த்வச் சரித்ரே* என்றருளிச்செய்தாரிறே பட்டர்.

அநந்தரம் மஹாபாரத ப்ரதிபாதநத்தை யருளிச்செய்கிறார் (மஹாபாரதத்தால என்று தொடங்கி.) *க்ருஷ்ணத்வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும்-கோஹ்யந்ய: புவி மைத்ரேய மஹாபாரதக்ருத் பவேத்* *ஏவமளிதம பாரதந்து பரோக்தம் யேந மஹாத்மநா - ஸோயம் நாராயணஸ் ஸாக்ஷாத் வ்யாஸரூபீ மஹாமுநி:* என்று பகவதாவேசாவதாரமாய *ஸஹோவாச வ்யாஸ: பாராசர்ய:* என்று ஆப்ததமனாக ப்ரஸித்தனாயிருந்துள்ள ஸ்ரீ வேதவ்யாஸ பகவானாலே *வேதாந் அத்யாபயாமாஸ மஹாபாரத பஞ்சமாந்* என்கிறபடியே பஞ்சமவேதமாகப் ப்ரணீதமாய், அநேக புராண ப்ரசஸ்தமாயிருந்துள்ள மஹாபாரதமும் ஸ்ரீராமாயணத்தோபாதி ப்ரபல ப்ரமாணம். இதுவும் நடுவிற்றிருவீதிப்பிள்ளைபட்டர் தாமேயருளிச் செய்தார். பெரிய பட்டரும் ஸ்ரீ ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யோபோத்காதத்திலே, *ஸ்ரீராமாயணவந் மஹா பாரதம் சரணம்* என்றருளிச் செய்தாரிறே ஸர்வேச்வரனென்னாதே (தூதுபோனவன்) என்றது அவனுடைய ஆச்ரித பாரதந்த்ர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக; தேவதேவனை தன் பெருமையையும் செய்கிற தொழிலின் தண்மையையும் பாராதே, பாண்டவர்களுக்காகக் கழுத்திலே ஓலை கட்டித் தூது போயதத்து, ப்ரணத பாரதந்த்ர்ய ருசிபரவசனாயிறே இதுதான் இவனுடைய ஆச்ரயண ஸௌகர்யாபாதகமான நீர்மைக்கு டலாயிருந்துள்ள வாத்ஸல்யாதிகளுக்கெல்லாம் ப்ரகாசகமாயிருப்ப தொன்றிறே. இந்த குணதிசயத்திலே ஈடுபட்டிறே *இன்னார் தூதனென நின்றான்* என்றும் *கூடமன்னரிடை நடந்த தூதா* என்றும் திருமங்கையாழ்வா ரருளிச்செய்தது. அந்த திவ்ய ஸூக்தியிறே இவரிப்படி யருளிச்செய்கைக்கு மூலம். *பேசிற்றே பேசுகையிறே இவர்களுக்கேற்றம். தூதுபோனது-தண்மையாவது, கர்மவச்யதை யடியாக வரில்றே. ஐச்சமாக ஆச்ரித விஷயத்திற் செய்கிற தாழ்ச்சியெல்லாம் ஏற்றத்துக்குடலாயிறேயிருப்பது *ஸ உ ச்ரேயாந் பவதி ஜாயமாந:* என்று பராத்தமாகப் பிறக்கையாலே நிறம்பெறுமென்று ச்ருதிசொன்னவிது பரார்த்தமாகத் தன்னிச்சையாலே செய்யுமவையெல்லாம் இவனுக்கு தேஜஸ்கரமென்னுமதுக் குபலக்ஷணமிறே. இவன் செய்த தூத்யத்தை மாந்த்யஹேதுவாக நினைப்பார், அறிவுகேடரில் தலையானவர்களித்தனை அறிவில் தலைநின்றவர்கள் *ஏத்த்ரம்* என்று மோஹிக்கும்படியாயிறேயிருப்பது. இப்படி யிருந்துள்ள இந்நீர்மையிலேற்றத்தை வெளியிடுகைக்காக வாய்த்து இவர் (தூது போனவன்) என்றருளிச் செய்தது. மஹாபாரதமெல்லாம் இவனுடைய வேற்றனு சொல்லுகையிலே தத்பரமாகையாலேயிறே, மஹா பாரத கதை சொல்லத் தொடங்குகிறவன் *நாராயணம் நமஸ்க்ருத்ய* என்றது. ஆக ப்ரபந்தத்வயத்துக்கும் ப்ரதாநப்ரதிபாத்யங்களின்ன தென்னுமிடம் ப்ரகாசிப்பிக்கப்பட்டது. (5)

6. உபப்ர்மஹண முகேந வேதாந்த தாத்பர்யத்தை நிஷ்கர்ஷித்து உஜ்ஜீவநத்துக்குடலானவற்றைச் சொல்லுவதாகவிறே உபக்ரமித்தது. அதில் இப்போது சொன்னவிவற்றால வேதாந்தத்தி லெவ்வர்த்தங்கள் சொல்லிற்றாய்த் தென்னுமாகாங்கையிலே யருளிச் செய்கிறார் மேல இவை என்று தொடங்கி.

6. இவை யிரண்டாலும் புருஷகார வைபவமும் உபாய வைபவமும் சொல்லிற்றாயத்து.

அதாவது (சிறையிருந்தவளேற்றம், தூதுபோனவனேற்றம்) என்றவிவை யிரண்டாலும், அபராத பூயிஷ்டரான சேதநர்க்கு ஆச்ரயணீயையாமளவில் அகில ஜகந்மாதாவான ஸம்பந்தத்தாலும் க்ருபாதிகளாலும் நடுவொரு புருஷகாரம் வேண்டாதபடிவந்து ஆச்ரயிக்கலாம்படியாய் அபராதங்களைப் பார்த்துச்சீறி *க்ஷிபாமி* *நக்ஷமாமி* என்னுமீச்வர ஹ்ருதயத்தைத் திருத்தி அவர்களை யங்கீகரிப்பிக்கும் புருஷகார பூதையானவள் வைபவமும், அங்கீகரித்தால் பின்னையவள்தானே சிதகுரைக்கிலும் *என்னடியாரது செய்யார்* என்று மறுதலித்துத் தானத் திண்ணியனாய் நின்று ரக்ஷிக்கும் உபாயபூதனானவன் வைபவமும் சொல்லிற்றாய்த்தென்கை. (புருஷகாரம்) என்றும் (உபாயம்) என்றும் இவற்றை நிரூபகமாக வருளிச்செய்தது, பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வமும் ஈச்வரனுக்கு உபாயத்வமும் அஸாதாரணமென்று தோற்றுகைக்காக. இதுதன்னை *மத் ப்ராப்திம் ப்ரதி ஜந்தூநாம் ஸம்ஸாரே பததாமத:, லக்ஷ்மீ: புருஷகாரத்வே நிர்திஷ்டா பரமர்ஷிபி, மமாபிச மதமேதத் நாந்யதா லக்ஷணம் பவேத்* என்றும், *அஹம் மத்ப்ராப்த்யுபாயோவை ஸாக்ஷாத் லக்ஷ்மீபதிஸ் ஸ்வயம், லக்ஷ்மீ: புருஷகாரேண வல்லபா ப்ராப்தி யோகிநீ, ஏதஸ்யாச்ச விசேஷோயம் நிகமாந்தேஷு சப்த்யதே* என்றும், *ஆகிஞ்சந்யைக சரணா: கேசித் பாக்யாதிகா: புந:, மத்பதாம்போருஹத்வந்த்வம் ப்ரபத்ய ப்ரீத மானஸா:, லக்ஷ்மீம் புருஷகாரேண வ்ருதவந்தோ வராநந, மத்க்ஷமாம் ப்ராப்ய ஸேநேச ப்ராப்யம் ப்ராபகமேவ மாம், லப்த்வா க்ருதார்த்தா: ப்ராப்ஸ்யந்தே மாமே வாநந்ய மாநஸா:* என்று பகவச்சாஸ்த்ரத்திலே தானே யருளிச்செய்தானிறே. மற்றைப் பிராட்டிமார்க்கும் ஸூரிகள் முதலான ததீயர்க்கும் இவள் ஸம்பந்தமடியாக வருகிற புருஷகாரத்வமிறேயுள்ளது, இவளைப்போலே ஸ்வதஸ்ஸித்தமன்றே ஆகையிறே *ஏதத் ஸாபேக்ஷஸம்பந்தா தந்யேஷா மமலாத்மநாம், தேவீஸூரி குருணாஞ்ச கடகத்வம் நது ஸ்வத:* என்று தீபஸங்க்ரஹத்திலே ஜீயரருளிச்செய்தது. உபாயத்வமும் *க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்* என்று ஸநாதந தர்மமாகச் சொல்லப்படுகிற அவனுக்கே ஸ்வதஸ்ஸித்தமாய் ததீயர்க்கு தத்தாஸ்த்தியடியாக வருகிறதிறே யுள்ளது. ஆகையாலே பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வமும், ஈச்வரனுக்கு உபாயத்வமும் நிரூபகமாகத் தட்டில்லை. இவ்வர்த்தத்தை வெளியிடுகைக்காக வாய்த்து இவரிப்படி யருளிச்செய்தது. இப்படி உபப்ருமஹணமான ப்ரபந்த த்வயத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற புருஷகாரத்வமுமுபாயத்வமும் உபப்ருமஹ்யமான வேதாந்தத்திலுக்தமான ஸ்தல மேதென்னில், கடவல்லயுபநிஷத் ஸித்தமான த்வயத்தில் பூர்வவாக்யத்திலே உபயமும் சேர உக்தமிறே. இச்சேதநனுக்கு இருவரோடும் ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்க ஈச்வர ஸமாச்ரயணத்துக்கிவள் புருஷகாரமாக வேண்டுகிறதென்னென்னில், மாத்ருத்வ ப்ரயுக்தமான வாத்ஸல்யாதிரேகத்தாலும், அவனைப்போலே காடிந்யமார்த்தவங்கள் கலந்திருக்கையன்றிக்கே, கேவல மார்த்தவமேயாய், பிறர் கண்குழிவு காணமாட்டாத ப்ரக்ருதியாகையாலும், விமுகரையுமபிமுகராக்குகைக்கு க்ருஷிபண்ணுமவளாகையாலும், குற்றவாளர்க்குங் கூசாமல் வந்து காலிலே விழலாம்படி யிருப்பாளாய், பும்ஸ்த்வ ப்ரயுக்தமான காடிந்யத்தோடே பித்ருத்வ ப்ரயுக்தமான ஹிதபரதையையுமுடையனாய், குற்றங்களைப் பத்தும் பத்தாகக் கணக்கிட்டு க்ரூர தண்டங்களைப் பண்ணுகையாலே, குற்றவாளர்க்கு முன்செல்லக் கூடலரிக்கும்படி யிருக்குமீச்வரனை உகிதோ

பாயங்களாலே குற்றங்களை யடைய மறப்பித்துக் கூட்டிவிடுமவளுமா யிருக்கையாலே அபராதமே வடிவான இச்சேதநன் அவனை யாச்ரயிக்குமளவில் இவள் புருஷகார மாக வேணும். ஆகையிறே அவனை உபாயமாகவரிக்க இழிகிறவளவில் இவளைப் புருஷகாரமாக முன்னிடுகிறது. ... . (6)

7. அநந்தரம், புருஷகாரத்தினபடிகளை விஸ்தரேண உபபாதிக்கக்கோலி, ப்ரதமத்திலே புருஷகாரத்வத்துக்கு அவச்யாபேக்ஷித குணங்களை யருளிச்செய்கிறார் (புருஷகாரமாம்போது) என்று தொடங்கி.

7. புருஷகாரமாம்போது க்ருபையும் பாரதந்த்ர்யமும் அநந்யார்ஹத்வமும் வேணும்.

(புருஷகாரமாம்போது) என்றது—புருஷகாரமாமிடத்தி லென்றபடி. க்ருபை யாவது—பரதுஃகாஸஹிஷ்ணுத்வம். பாரதந்த்ர்யமாவது—பராதீநத்வம். அநந்யார் ஹத்வமாவது—தத்வ்யதிரிக்த விஷயாநர்ஹத்வம் இவை புருஷகாரத்துக் கவச்யா பேக்ஷிதமானபடி யென்னென்னில், சேதநர் ஸம்ஸாரத்தில் படுகிற துஃகங்கண்டு பொறுக்கமாட்டாமல், ஈச்வரனோடே இவர்களைச் சேர்க்கைக்குடலான யத்நம் பண்ணுகைக்கு க்ருபைவேணும், ஸ்வதந்த்ரனை வசீகரிக்கும்போது அநுவர்த்தநத் தாலே வசீகரிக்க வேண்டுகையாலே பாரதந்த்ர்யம் வேணும்; நம்மையொழிந்தவொரு விஷயத்துக்கு அர்ஹமன்றியே நமக்கே அதிசயகரமாயிருக்கும் வஸ்துவாகையாலே நங்காரியமன்றோ சொல்லுகிறது என்று, சொன்னபடி யவன்செய்கைக் குறுப்பா கையாலே அநந்யார்ஹத்வம் வேணும். ஆகையாலிவை மூன்றும் புருஷகாரத்துக்கு அவச்யாபேக்ஷிதமிறே ஈச்வர க்ருபையிற் காட்டில் இவள் க்ருபைக்கு விசேஷ மென்னென்னில், ஈச்வரனுவான் நிரங்குசஸ்வதந்த்ரனாய், நிக்ரஹாநுக்ரஹங்க ளிரண்டுக்கும் கடவனாய், சேதநகர்மங்களை நிறுத்துக் கறுத்துத் தீத்துமவனாகையாலே அவனுடைய க்ருபை ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே அமுக்குண்டு கிடந்து, ஓரோ தசைகளிலே தலையெடுக்கக் கடவதாயிருக்கும். இவள் அநுகரஹைக சீலையாகையாலே யிவ ளுடைய க்ருபைக்கு வேறொன்றாலே ஓர் அபிபவ மில்லாமையாலே எப்போதுமொரு படிப்பட்டிருக்கும். ஆகையா லிவளுடைய க்ருபை கரையழிந்திருக்கும். ஸம்பந் தத்தில வ்யாவ்ருத்திபோலேயாயத்து க்ருபையில வ்யாவ்ருத்தியும். இப்படியிருக்கை யாலேயிறே இவளை ஆச்ரயிப்பார்க்கு வேறொரு புருஷகாரம் தேடவேண்டா தொழிகிறது ஈச்வர விஷயத்தி லிவளுடைய பாரதந்த்ர்யாநந்யார்ஹத்வங்களும் ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான மாத்ரமன்றிக்கே *ஹ்ரீச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பத்ந்யௌ* என்றும் *விஷ்ணுபத்நீ* என்றும் சொல்லுகிற பத்நீத்வ ப்ரயுக்தமாயும், *அஹந்தா ப்ரஹ்மணஸ் தஸ்ய ஸாஹமஸ்மி ஸநாதநீ* என்றும் *ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்யஸ்ரீஃ* என்றும் சொல்லுகிற படியே ஸ்வரூப நிரூபகத்வாதி ஸித்தமான அநந்யத்வ ப்ரயுக்தமாயுமிருக்கும் இப்படி யிருக்கையாலேயிறே அல்லாதாரைக்காட்டில் மிதுநசேஷத்வமும், இவளொருத்திக்கும் ததேகசேஷத்வமுமாயத்து. இந்த அவயவதாசேஷவுண்டான ஸம்பந்தத்தாலேயிறே இவளுக்கு ஈச்வரனை வசீகரிக்குமளவில் புருஷகாரம் வேண்டாதொழிகிறது இம் மூன்று குணத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, க்ருபையானது, *ச்ரிஞ்-ஸேவாயாம்* என்கிற தாதுவிலே நிஷ்பந்நமான ஸ்ரீசப்தத்தில் *ஸ்ரீயதே* என்கிற கர்மணிவ்யுத்பத்தியிலும் பாரதந்த்ர்யாநந்யார்ஹத்வங்க ளிரண்டும், *ச்ரயதே* என்கிறகர்த்தரிவ்யுத்பத்தியிலும், நித்யயோக வாசியான மதுப்பிலும் ஸித்தமிறே. ... . (7)

8. இந்த க்ருபாதித்ரயத்தையும் எல்லாருமறியும்படி தானே வெளியிட்டருளின வைபவத்தை ஸ்ரீராமாயணத்தி லிவளுக்குச் சொல்லப்பட்ட விச்லேஷத்ரயத்தாலும் தர்சிப்பிக்கிறார் மேல் (பிராட்டி) என்று தொடங்கி வாக்யத்ரயத்தாலே.

8. பிராட்டி முற்பட்டப் பிரிந்தது தன்னுடைய க்ருபையை வெளியிடுகைக்காக; நடுவிற் பிரிந்தது பாரதந்த்ர்யத்தை வெளியிடுகைக்காக, அநந்தரம் பிரிந்தது அநந்யார்ஹத்வத்தை வெளியிடுகைக்காக

(பிராட்டி மித்யாதி) *தேவத்வே தேவதேஹேயம் மநுஷ்யத்வே ச மாநுஷீ, விஷ்ணோர் தேஹாநுரூபாம் வை கரோத்யேஷாத்மநஸ் தநும்* என்கிறபடியே, நாயகனான ஸர்வேச்வரனுடைய தத்ததவதார ஸஜாதீயமான விக்ரஹ பரிக்ரஹம் பண்ணி வந்தவதரிக்குமவளாகை யாலே, *ராகவத்வே பவத் ஸீதா* என்கிறபடியே, அவன் சக்ரவர்த்தி திருமகனான வாறே தத்நுரூபமாகத் தானும் ஜநகராஜன் திருமகளான பிராட்டி, தண்டகாரண்யத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே, ராவணன் பிரித்தானென்றொரு வ்யாஜத் தாலே ப்ரதமம் பெருமாளைப்பிரிந்து லங்கைக்கெழுந்தருளிற்று, *தேவ்யா காருண்ய ரூபயா* என்று *தத்குண ஸாரத்வத்தாலே காருண்யந் தானாகச் சொல்லும்படியான தன்னுடைய பரமக்ருபையை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக வென்கை. எங்ஙனேயென்னில், தேவஸ்த்ரீகள் சிறையை விடுவிக்கைக்காகத் தான் சிறை யிருக்கையாலும், அவ விருப்பிலே தன்னை அல்லும் பகலும் தர்ஜநபர்த்ஸநம் பண்ணி யருவித்தின்ற க்ரூரராக்ஷஸிகள், ராவணன் பராஜிதனாகவும் பெருமாள் விஜயிகளாகவும் த்ரிஜடை ஸ்வப்நங் கண்டத்தாலே பீதபீதைகளாய் நடுங்குகிறதசையிலே *பவேயம் சரணம் ஹி வ:* என்று நீங்கள் நோவுபடுகிற ஸமயத்துக்கு நானிருந்தேனே, நீங்க ளஞ்ச வேண்டாவென்று அபயப்ரதானம் பண்ணுகையாலும், அது உக்திமாத்ரமாய்ப் போகாமே, ராவணவதாநந்தரம் தனக்கு சோபநஞ் சொல்லவந்த திருவடி அவர் களை சித்ரவதம் பண்ணும்படி காட்டித்தரவேணுமென்ன, அவனோடே மன்றாடி *ராஜ ஸம்ச்ரய வச்யாநாம்* இத்யாதியாலே அவர்கள் குற்றத்தை குணமாக உபபாதித் தும், *மர்ஷயாமீஹ துர்பல:* என்று பிறர்நோவுகண்டு பொறுத்திருக்கத்தக்கநெஞ் சுரம் தனக்கில்லாமையை முன்னிட்டும், *கார்யம் கருணமார்யேண ந கச்சிந்நாபராத்யதி* என்று அவனுக்கும் இரங்கியல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி யுபதேசித்தும், இப்படி யொருநிலைநின்று தானடியிற்பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞாநுகுணமாக ஆர்த்தராபராதை களானவர்களை ரக்ஷிக்கையாலும் தன்னுடைய க்ருபையை வெளியிட்டாளிறே

(நடுவிலித்யாதி) நடுவிற்பிரிவாவது மீண்டு பெருமாளுடனே கூடித் திருவயோத்யையிலே யெழுந்தருளித் திருவயிறு வாய்த்திருக்கிற காலத்திலே *அபத்யலாபோ வைதேஹி மமாயம் ஸமுபஸ்தித:, கிமிச்சஸி ஸகாமா த்வம் ப்ரூஹி ஸர்வம் வராங்கநே* என்று உனக்கபேக்ஷையேதென்று கேட்டருள, *தபோவநாநி புண்யாநி த்ரஷ்டுமிச்சாமி ராகவ, கங்காதீர நிவிஷ்டாநி ருஷீணாம் புண்யகர்மணாம், பலமூலாசிநாம் வீர பாதமூலேஷு வர்த்திதும் ஏஷமே பரம: காமோ யந்மூலபலபோஜிஷு அப்யேகராத்ரம் காகுத்ஸ்த! வஸேயம் புண்ய கீர்த்திஷு* என்று தனக்குண்டான வநவாஸ வாஞ்சையை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அத்தைப்பற்றப் போக விடுவாரைப்போலே லோகாபவாத பரிஹாரார்த்த

மர்கப் பெருமாள் காட்டிலே போகவிட்டுப் போனது. இப்பிரிவுக்கு ப்ரயோஜநம் பெருமாள் கட்டிலேவைத்தபோதோடு காட்டிலே விட்ட போதோடு வாசியற, அவருடைய நினைவையே பின்செல்லவேண்டும்படியான தன்னுடைய பத்நீத்வப்ர யுக்தமான பாரதந்தர்யத்தைப் ப்ரகாசிப்பிக்கை. கங்கைக் கரையேறின வநந்தரம் இளையபெருமாள் கனக்கக் கலேசப்பட்டுக்கொண்டு, பெருமாள் திருவுள்ளமாயவிட்ட கார்யத்தை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அத்தைக்கேட்டு மிகவும் ப்ரலாபித்து *ந கல்வத் யைவ ஸௌமித்ரே! ஜீவிதம் ஜாஹ்நவீஜலே, த்யஜேயம் ராகவம் வம்சே பர்த்துர் மா பரிஹா ஸ்யதி* என்றருளிற்றே, இத்தால் ஆற்றாமையின் கனத்தாலே முடிந்து பிழைக்கை தேட்டமாகா நிற்கச் செய்தேயும், அது செய்யமாட்டாதே பெருமாள் நினைவைப் பின் சென்று தன்ப்ராணனை நோக்கிக்கொண்டிருக்க வேண்டும்படியான பாரதந்தர்யத்தையிறே ப்ரகாசிப்பித்தது. பிறர்க்காக ஜீவிக்கவேண்டும் பரதந்த்ரர்க்கு முடிவுதேட்டமானாலும் முடியப் போகாதே! *மாயும் வகையறியேன் வல்வினையேன் பெண் பிறந்தே* என்றாரிறே யாழ்வார், ப்ரதமவிச்லேஷத்தில் பத்துமாஸத்துக்குள்ளே படுவதெல்லாம் பட்டவள், *பதிர்ஹி தைவதம் நார்யா: பதிர்பந்து: பதிர்கதி:, ப்ராணைரபி ப்ரியம் தஸ்மாத் பர்த்து: கார்யம் விசேஷத:* என்று தானருளிச் செய்தபடியே, பதிசித்தாநுவிதாநமே நமக்கு ஸ்வரூபமென்னும் பாரதந்த்ர்ய புத்தியாலேயிறே அநேக ஸம்வத்ஸரம் பாடாற்றியிருந்தது. ஆக இப்படி இப்பிரிவிலே தன்னுடைய பாரதந்த்ர்யத்தை வெளியிட்டாளிறே.

(அநந்தரமித்யாதி.) அநந்தரத்தில் பிரிவாவது, மீண்டு பெருமாள் ஸந்நிதியிலே வந்திருக்கச் செய்தே, பிரிந்து பிறந்தகத்திலே புகுந்துவிட்டது. இப்பிரிவுக்கு ப்ரயோஜநம், *அநந்யா ராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா* *அநந்யாஹி மயா ஸீதா* என்று உபயஸம்மதமான தன்னுடைய அநந்யத்வ ப்ரயுக்தமான அநந்யார்ஹத்வத்தை ஸர்வ ஸம்மதமாம்படி ப்ரகாசிப்பிக்கை. எங்ஙனேயென்னில், பெருமாள் அச்வமேதம் பண்ணியருளா நிற்கச்செய்தே, ஸ்ரீ வால்மீகி பகவானுடைய நியோகத்தாலே குசலவர்கள் வந்து ஸ்ரீ ராமாயணத்தைப் பாடிக்கொண்டு திரியாநிற்க, அத்தைப் பெருமாள் திருச்செவி சாத்தி ஸந்நிதியிலே யவர்களை யழைத்து விசேஷஜ்ஞரெல்லாரையுங் கூட்டி யவர்கள் பாட்டுக் கேளாநிற்கிற நாளிலே, அவர்களைப் பிராட்டியினுடைய பிள்ளைகளென்றறிந்த வநந்தரம், பிராட்டியளவிலே திருவுள்ளஞ் சென்று தனக்கேற சுத்தையாகில் கடுக இத்திரளிலே நாளைவந்து ப்ரத்யயமுகத்தாலே தன் சுத்தியை ப்ரகாசிப்பிப்பாளாகவென்று தூதமுகேந பெருமாள் மஹர்ஷிக்கும் பிராட்டிக்கும் அறிவித்துவிட, அப்படியே ஸ்ரீவால்மீகிபகவானை முன்னிட்டுக்கொண்டு அந்த மஹாபரிஷத்திலே பெருமாள் ஸந்நிதியிலே வந்து ஒதுங்கி நிற்கச் செய்தே, ஸ்ரீ வால்மீகி பகவான் இவள் சுத்தையென்னுமிடத்தை பலமுகத்தாலுஞ் சொல்ல, பெருமாளு மிவள் சுத்தை யென்னுமிடம் நானுமறிவன், மஹர்ஷி சொன்னதுவே போரும், ஆனாலும் லோகாபவாத பரிஹாரார்த்தமாக ஒரு ப்ரத்யய மித்திரளிலே பண்ணவேணுமென்று திருவுள்ளமானபடியாலே, *ஸர்வாந் ஸமாகதாந் த்ருஷ்ட்வா ஸீதா காஷாய வாஸிநீ-அப்ரவீத் ப்ராஞ்ஜலீர் வாக்யம் அதோ த்ருஷ்டி ரவாங்முகீ* என்கிறபடியே கையுமஞ்ஜலியுமாய்க் கவிழ்தலையிட்டுக் கொண்டு நின்று, *யதாஹம் ராகவாதந்யம் மநஸாபி ந சிந்தயே, ததா மே மாதவீ தேவீ விவரம் தாதுமர்ஹதி; மநஸா கர்மணா வாசா

யதா ராமம் ஸமர்த்தயே, ததா மே மாதவீ தேவீ விவரம் தாதுமர்ஹதி யதைதத் ஸத்ய முக்தம் மே வேத்மி ராமாத் பரம் ந ச-ததா மே மாதவீ தேவீ விவரம் தாதுமர்ஹதி* என்று சபதம் பண்ண *ததா சபந்த்யாம் வைதேஹ்யாம் ப்ராதுராஸீந் மஹாத்புதம் - பூதலாதுத்திதம் திவ்யம் ஸிம்ஹாஸந மநுத்தமம். த்ரியமாணம் சிரோபிஸ்து நாகை ரமிதவிக்ரமை:, திவ்யம் திவ்யேந வபுஷா ஸர்வரத்ந விபூஷிதம், தஸ்மிம்ஸ்து தரணீதேவீ பாஹுப்யாம் க்ருஹ்ய மைதிலீம், ஸ்வாகதே நாபிநந்த்யைநா மாஸநே சோபவேசயத்; தாமாஸநகதாம் த்ருஷ்ட்வா ப்ரவிசந்தீம் ரஸாதலம் - புஷ்ப வ்ருஷ்டிரவிச்சிந்நா திவ்யா ஸீதாமவாகிரத்* என்று அவ்வளவிலே பூமியில் நின்றும் ஒரு திவ்யஸிம்ஹாஸநம் வந்து தோன்ற, அதிலே ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டி இவளை ஸ்வாகதப்ரச்ந பூர்வகமாக இரண்டு கையாலும் எடுத்துக்கொண்டுபோய் வைக்க, ஆஸநகதையாய்க்கொண்டு ரஸாதலத்தை ப்ரவேசியா நிற்கிற இவளைக் கண்டு திவ்ய புஷ்ப வ்ருஷ்டி இடைவிடாமல் இவள்மேலே விழுந்ததென்கையாலே இப்பிரிவிலே தன்னுடைய அநந்யார்ஹத்வத்தை ப்ரகாசிப்பித்தாளிறே.

ஆக இவ்வவதாரத்திலிவளுக்குச் சொல்லப்பட்ட விச்லேஷத்ரயத்துக்கும் ஹேது, இக்குணங்களை இப்படி வெளியிடுகையாய்த்து. இங்ஙனன்றாகில் அநபாயிநியாய அகர்மவச்யையாயிருக்கிற இவளுக்கு, கர்மவச்யர்க்குப்போலே, இப்படி பிரிவு வருகைக்கு யோக்யதையில்லையிறே. தன்னுடைய புருஷகாரத்வோபயோகியான குணங்களையும் புருஷகாரத்வத்தையும் ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக வந்த அவதாரமிறே யிது; ஆகையிறே *யத்தாந்யத்தாஹரந்தி ஸீதாவதார முகமேதமமுஷ்ய யோக்யா* என்று பட்டரருளிச் செய்தது. இப்படி சேதநர்பக்கல் அநுக்ரஹத்துக்கடலான க்ருபையையும் ஈச்வரன் பக்கல் அநுகூல வசீகரிக்கைக்கடலான பாரதந்த்ர்யாதிகளையும் தானே வெளியிட்டது, சாஸ்த்ரங்களில் கேட்கிற மாத்ரமன்றிக்கே அநுஷ்டாந பர்யந்தமாகக் காண்கையாலே தன்னைப் புருஷகாரமாகப் பற்றுவார்க்கு ருசி விச்வாஸங்கள் உண்டாகைக்குறுப்பாக. .... (8)

9. ஏவம்பூதகுண விசிஷ்டையான இவளுடைய புருஷகாரத்வம் தோற்றுவ தெங்கேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல். ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்க ளென்று தொடங்கி.

9. ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்க ளிரண்டிலும் புருஷகாரத்வம் தோற்றும்.

புருஷகாரத்மாவது - கடகத்வம்; அது இவளுக்கு அவனோடு கூடியிருக்கும் தசையிலும் நீங்கியிருக்கும் தசையிலும் ப்ரகாசிக்குமென்கை. ஸம்ச்லேஷதசையிலே, இளையபெருமாள், காட்டுக்கெழுந்தருளுகிறபோது பெருமாள் நிறுத்திப் போவதாகத் தேடினவளவிலே என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு போகவேணுமென்று *ஸ ப்ராதுச் சரணௌ காடம் நிபீட்ய ரகுநந்தந: ஸீதாமுவாசாதியசா: ராகவஞ்ச மஹாவ்ரதம்* என்கிற படியே சரணம்புகுகிறவளவிலும்; பஞ்சவடியிலே யெழுந்தருளினபோது நீரும் நிழலும் வாய்த்திருப்பதொரு ப்ரதேசத்தைப் பார்த்துப் பர்ணசாலையைச் சமையுமென்று பெருமாளருளிச் செய்ய, அந்தலையிலே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை வைத்த போதே பெருமாள் நம்மைக் கைவிட்டாரென்று விக்ருதராய் *ஏவமுக்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மணஸ் ஸம்யதாஞ்ஜலி:, ஸீதாஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்த மிதம் வசந மப்ரவீத். பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த த்வயி வர்ஷசதம் ஸ்திதே, ஸ்வயந்து ருசிரே தேசே க்ரியதா மிதி மாம் வத* என்கிறபடியே தம

முடைய பாரதந்த்ர்யத்தைப் பெறுகைக்காகக் கையு மஞ்ஜலியுமாய் நின்றபேக்ஷிக்கிறவளவிலும் பிராட்டியைப் புருஷகாரமாக முன்னிட்டுத் தம்மபேக்ஷிதம் பெறுகையாலும், ஆஸுர ப்ரக்ருதியான ஜயந்தன் காகரூபத்தைக் கொண்டு வந்து ஜநநி பக்கலிலே அக்ருத்ய பரவ்ருத்தனாக *கத: க்ரீடதி ஸரோஷேண பஞ்சவக்த்ரேண போகிநா* என்று பெருமாள் அவன்மேலே சீறித் தலையை அறுப்பதாக ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை ப்ரயோகிக்க, *ஸ பித்ரா ச பரித்யக்தஸ் ஸுரைச்ச ஸமஹர்ஷிபி:, த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ சரணம் கத:* என்கிறபடியே, எங்குஞ் சுற்றித் திரிந்தவிடத்திலும் ஒருபுகலிடம் இல்லாமையாலே போக்கற்று சரணம்புக, *ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ சரண்யச் சரணாகதம், வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத்* என்றும், *புரத: பதிதம் தேவீ தரண்யாம் வாயஸம் ததா - தச்சிர: பாதயோஸ் தஸ்ய யோஜயாமாஸ ஜாநகீ, தமுத்தாப்ய கரேணாத க்ருபாபீயூஷ ஸாகர: ரரக்ஷ ராமோ குணவாந் வாயஸம் தயயைக்ஷத* என்றும் ஸ்ரீராமாயண பாத்ம புராணங்களில் சொல்லுகிறபடியே, இவள் புருஷகாரமாகப் பெருமாள் ரக்ஷிக்கையாலும், விச்லேஷ தசையிலே *இஹ ஸந்தோ நவா ஸந்தி ஸதோவா நாநுவர்த்தஸே ததாஹி விபரீதா தே புத்தி ராசார வர்ஜிதா* இத்யாதியாலே விபரீத புத்தியான ராவணனைப் பெருமாள் திருவடிகளிலே சேர்க்கைக்கு விரகு பார்க்கையாலும், ராவணவதாநந்தரம் ராக்ஷஸிகளை சித்ரவதம் பண்ணுவதாக உத்யுக்தனாய் நிற்கிற திருவடியைக் குறித்து, *பாபாநாம்வா சுபாநாம்வா வதார்ஹாணாம் ப்லவங்கம கார்யம் கருணமார்யேண ந கச்சிந் நாபராத்யதி* என்று அவனிரக்கத்தக்க வார்த்தைகளைச் சொல்லி அவர்களபராதங்களைப் பொறுப்பிக்கையாலும். உபய தசையிலும் இவள் புருஷகாரத்வம் தோற்றும் நின்றதிறே. திருவடி, ராக்ஷஸிகளை அபராதாநுகுணம் தண்டிக்கும்படி காட்டித்தர வேணுமென்றவளவில் பிராட்டி யவனுடனே மன்றாடி ரக்ஷித்தவித்தனையன்றே *மாதா மைதிலி ராக்ஷஸீஸ் த்வயி ததைவார்த்ராபராதாஸ் த்வயா ரக்ஷந்த்யா பவநாத்மஜால் லகுதரா ராமஸ்ய கோஷ்டீ க்ருதா—காகம் தஞ்ச விபீஷணம் சரணமித்யுக்தி க்ஷமௌ ரக்ஷத: ஸா ந: ஸாந்த்ர மஹாகஸ: ஸுகயது க்ஷாந்திஸ் தவாகஸ்மிகீ* என்று பவநாத்மஜன் நிமித்தமாக ரக்ஷித்தாளென்றன்றே பட்டருமருளிச்செய்தது, அவ்விடத்தில் புருஷீகரித்தமை எங்ஙனே யென்னில், பலாத்காரத்தாலன்றிக்கே அநுஸாரத்தாலே அபராதங்களைப் பொறுப்பிக்கையாலே புருஷகாரத்வமென்கிறது; *திருவடியைப் பொறுப்பிக்குமவள் தன் சொல்வழி வருமவனைப் பொறுப்பிக்கச் சொல்லவேண்டா விறே* என்று திருவடி விஷயமாகவும் புருஷீகரித்தமையை யருளிச்செய்தாரிறே இவர்தாமே. ஆகையா லிரண்டு தசையிலும் இவள் புருஷகாரத்வம் தோற்றுமென்கிற மாத்ரத்தைச் சொல்லுகிற விவ்வாக்யத்திலிதுவும் கூட்டக்குறையில்லை. (9)

10 இவ்வுபய தசையிலும் இவள் புருஷீகரிக்கும் ப்ரகாரமென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார்- (ஸம்ச்லேஷ தசையி லென்று தொடங்கி).

10. ஸம்ச்லேஷ தசையி லீச்வரனைத் திருத்தும் விச்லேஷதசையில் சேதநனைத் திருத்தும்.

ஈச்வரனைத் திருத்துகையாவது—அபராதத்தையே பார்த்து *க்ஷிபாமி* *ந க்ஷமாமி* என்றிருக்குமிருப்பைக் குலைத்து, அங்கீகார உந்முகனாக்குகை; சேதனனைத் திருத்துகையாவது—அக்ருத்ய கரணாதிசீலனாய் பகவத் விமுகனாய்த் திரிகிற ஆகாரத்தைக் குலைத்து, ஆச்ரயணோந்முகனாக்குகை. ஸம்ச்லேஷ தசையில்,

இளைய பெருமாளுக்காக ஈச்வர விஷயத்திலும், விச்லேஷ தசையில ராக்ஷஸிகளுக்காகத் திருவடி விஷயத்திலும புருஷீகரித்தமை உபயதசையிலும புருஷகாரத்வம் தோற்றுமென்கிற மாத்ரத்துக்குக் கூட்டிக்கொள்ளலாயிருந்ததாகிலும், ப்ராகரணிகமான வர்த்தம ஸம்ஸாரிசேதநனையு மீச்வரனையும சேரவிடுகையாகையாலே, இவ்வாக்யத்துக் கிப்படியே அர்த்தமாகக் கடவது ஆகையால ஈச்வரனோடு தான் கூடியிருக்கும் தசையில, சேதநன ஆச்ரயணோந்முகனாய் வநதிருக்கச்செய்தே, பூர்வாபராதத்தைப் பார்த்து ஈச்வர னங்கீகரியாதிருக்குமளவில, அவன ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைத் தவிர்த்து க்ருபாதி குணங்களைக் கிளப்பி இவனை யங்கீகரிக்கும்படியாக்குகையும்; பிரிந்திருக்கும தசையில, ஈச்வர னங்கீகாரோந்முகனாய் வநதிருக்கச்செய்தே, இச் சேதநன கர்மாநுகுணமாக விமுகனாயிருக்குமளவில இவன வைமுக்யத்தை மாற்றி ருசியை விளைப்பித்து ஆச்ரயணோன்முகனாக்குகையும இவளிரண்டு தலையையும திருத்துகையாவது. ஆகவிப்படி, அங்கீகார விரோதியான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை மாற்றி, அங்கீகாரத்துக்குடலான க்ருபாதிகளை உத்பவிப்பிக்கையாலும், ஆச்ரயண விரோதியான வைமுக்யத்தை மாற்றி, ஆச்ரயண ருச்யாதிகளை ஜநிப்பிக்கையாலும், *ச்ரு-ஹிம்ஸாயாம்* என்கிற தாதுவிலும, *ச்ரு விஸ்தாரே* என்கிற தாதுவிலும் நிஷ்பந்நமான ஸ்ரீசப்தத்தில *சருணாதி* *சருணாதி* என்கிற வ்யுத்பத்தி த்வயார்த்தமும இவ்விடத்திலே தோற்றுகிறது, *சருணாதி நிகிலாந் தோஷாந் சருணாதி ச குணை ர்ஜகத்* என்று இவ்வுத்பத்தி த்வயமும சேதநபரமாயத் தோற்றிற்றேயாகிலும், (ஈச்வரனைத் திருத்தும்) என்கிற விடத்திலும இந்த ந்யாயம் தோற்றுகையாலே இப்படி சொல்லக் குறையில்லை. (10)

11. இருவரையும திருத்துவ தெவ்வழியாலே யென்னு மாகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் (இருவரையு மென்று தொடங்கி).

11. இருவரையும திருத்துவதும உபதேசத்தாலே.

ஈச்வரனைத் திருத்துவது இச்சேதநனுடைய அபராதங்களைக் கணக்கிட்டு நீரிப்படி தள்ளிக் கதவடைத்தால இவனுக்கு வேறொரு புகலுண்டோ, உமக்கு மிவனுக்கு முண்டான பந்தவிசேஷத்தைப் பார்த்தால *உறவேல் நமக்கிங் கொழிக்க வொழியாது* என்கிறபடியே குடநீர் வழித்தாலும போகாததொன்றன்றோ, ஸ்வமமான விவனை லபிக்கை ஸ்வாமியான வுமமுடைய பேறாயன்றோவிருப்பது, எதிர் சூழலபுக்குத் திரிகிற வுமக்கு நான சொல்லவேணுமோ, ரக்ஷணஸாபேக்ஷனாய் வந்த விவனை ரக்ஷியாதபோது உமமுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வம் விகலமாகாதோ? அநாதிகாலம் நமமுடைய ஆஜ்ஞாதிலங்கநம்பண்ணி நமமுடைய சீற்றத்துக்கிலக்காய்ப் போந்த விவனை அபராதோசித தண்டம பண்ணாதே அத்தைப்பொறுத்து அங்கீகரித்தால் சாஸ்த்ர மர்யாதை குலையாதோ வென்றனன்றோ திருவுள்ளத்திலோடுகிறது, இவனை ரக்ஷியாதே அபராதாநுகுணமாக நியமித்தால உமமுடைய க்ருபாதி குணங்கள் ஜீவிக்குமபடியென்? அவை ஜீவித்ததாவது இவனை ரக்ஷித்தாலன்றோ, நியமியாத போது சாஸ்த்ரம ஜீவியாது, ரக்ஷியாதபோது க்ருபாதிகள ஜீவியாது, என்செய்வோமென்ன வேண்டா, சாஸ்த்ரத்தை விமுகர் விஷயமாக்கி க்ருபாதிகளை அபிமுகர் விஷயமாக்கினால இரண்டும ஜீவிக்கும், ஆனபின்பிவனை ரக்ஷித்தருளீரென்னு முபதேசத்தாலே. இவ்வுபதேச க்ரமம இவர் தாமருளிச்செய்த பரந்தபடியிலும்,

ஆச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்த பரந்த ரஹஸ்யத்திலும் விஸ்தரேண காணலாம், *பிதேவ த்வதப்ரேயாந ஜநநீ பரிபூர்ணாகஸி ஜநே ஹித ஸ்ரோதோ வ்ருத்த்யா பவதிச கதாசித் கலுஷதீ:, கிமேதந் நிர்தோஷ: க இஹ ஜகதீதி த்வமுசிதை ருபாயை விஸ்மார்ய ஸ்வஜநயஸி மாதா தததஸி ந:* என்று, அபராத பரிபூர்ணசேதந விஷயமாக ஹிதபரனான ஸர்வேச்வரன் திருவுள்ளம் சீறும்படியையும், அத்தசையில இச் சீற்றத்துக் கடியென்னென்பது:— இவன் தீரக்கழியச்செய்தவபராத மென்றவன் சொன்னால், மணற்சோற்றிலே கல்லாராய்வாருண்டோ? இந்த ஜகத்தில் அபராதமற்றிருப்பாரார்? என்பதாய், உசிதோபாயங்களாலே அபராதங்களை மறப்பித்து, பிராட்டி சேர்த்தருளும்படியையும் அருளிச் செய்கையாலே, உபதேசத்தாலே ஈச்வரனைத் திருத்தும்படியை ஸங்க்ரஹேண பட்டரும் அருளிச்செய்தாரிறே. அவதார தசையிலேயும் *ப்ராணஸம்சயமாபந்நம த்ருஷ்ட்வா ஸீதாத வாயஸம், த்ராஹி த்ராஹீதி பர்த்தாரமுவாச தயயா விபும்* என்று வாசாமகோசரமான மஹாபராதத்தைப் பண்ணின காகத்தைத் தலையறுப்பதாக விட்ட ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக் கொரு கண்ணழிவு கற்பித்துப் பெருமாள் ரக்ஷித்தருளிற்றும் இவளுபதேசத்தாலே யென்னுமிடம், பாத்ம புராணத்திலே சொல்லப்பட்டதிறே. இனி சேதநனைத் திருத்துவது, உன்னபராதத்தின் கனத்தைப் பார்த்தால் உனக்கோரிடத்தில் காலூன்ற விடமில்லை ஈச்வரனுவான நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனுகையாலே அபராதங்களைப் பத்தும் பத்தாகக் கணக்கிட்டு அறுத்தறுத்துத் தீர்த்தாகிற்கும். இவ்வநர்த்தத்தைத் தப்பவேண்டில் அவன் திருவடிகளிலே தலை சாய்க்கையொழிய வேறொரு வழியில்லை, அபராத பரிபூர்ணனான வென்னை யவனங்கீகரிக்குமோ தண்டியானோவென்று அஞ்சவேண்டா. ஆபிமுக்க்யமாத்ரத்திலே அகிலாபராதங்களையும் பொறுக்கைக்கும் போக்யமாகக் கொள்ளுகைக்கும் ஈடான குணங்களாலே புஷ்கலனென்று லோகப்ரஸித்தனா யிருப்பானொருவன், ஆனபின்பு நீ ஸுகமேயிருக்கவேணுமாகி லவனை ஆச்ரயிக்கப் பார்—என்னும் பரமஹிதோபதேசத்தாலே; அப்படி எங்கே கண்டோமென்னில், பாபிஷ்டனாய் வழிகெட நடந்து திரிகிற ராவணனைக் குறித்து *மித்ர மௌபயிகம் கர்த்தும் ராம: ஸ்தாநம பரீப்ஸதா, வதஞ்சா நிச்சதா கோரம் த்வயாஸௌ புருஷர்ஷப:, விதித: ஸ ஹி தர்மஜ்ஞச் சரணாகத வத்ஸல:, தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி* என்று பெருமாளோடே உறவுபண்ணுகைகானுனக்கு ப்ராப்தம், அது செய்யப் பார்த்திலையாகில் வழியடிப்பாரக்கும் தரையிலே காலபாவி கின்று வழியடிக்கவேணுமே, உனக்கோரிருப்பிடம் வேண்டி யிருந்தாயாகிலும் அவரைப் பற்றவேணும். அவரல்லாததொரு ஸ்தலமில்லைகாண், எளிமையாக எதிரிகாலிலே குனிந்து இவ்விருப் பிருப்பதிற்காட்டில் பட்டுப்போக வமையுமென்றிருந்தாயோ, உன்னை சித்ரவதம் பண்ணாமல் நற்கொலையாகக் கொல்லும்போது மவரைப்பற்றவேணுங்காண், நான் பண்ணின அபராதத்துக்கு என்னை யவர்கைக்கொள்வரோ வென்றிருக்கவேண்டா, ஆபிமுக்க்யம் பண்ணினால் முன்பு செய்த வபராதத்தைப் பார்த்துச் சீறுமத்த புன்மை யவர்பக்கலில்லைகாண், அவர் புருஷோத்தமர்காண், சரணாகதி பரமதர்மமென்றறியுமவராய் சரணாகததோஷம் பாராத வத்ஸலராகவெல்லாரும் அறியும்படிகாண் பெருமாளிருப்பது, நீ ஜீவிக்கவேணுமென்று இச்சித்தாயாகில் அவரோடுனக்குறவு உண்டாகவேணுமென்று இப்படி யச்சமுற்றத்தி யுபதேசித்தாளிறே; அவன் திருந்தாதொழிந்தது இவளுடைய உபதேசக்குறையன்றே,

அவனுடைய பாபப்ராசுர்யமிறே. இப்படி உபயரையு முபதேசத்தாலே திருத்து மென்கையாலே *ச்ரு—சரவணே* என்கிற தாதுவிலே நிஷ்பந்நமான ஸ்ரீசப்தத்தில் *ச்ருணோதி* *சராவயதி* என்கிற வ்யுத்பத்திகளில வைத்துக்கொண்டு *ச்ராவயதி* என்கிற வ்யுத்பத்த்யர்த்தம் சொல்லப்பட்டது; *சராவயதி* என்கிறவிது ஈச்வர விஷயமாகவே பூர்வர்கள ஸ்ரீஸூக்திகளில பலவற்றிலும் காணப்பட்டதாகிலும் *அதவா விமுகாநாமபி பகவதாச்ரயணோபதேசஃ சராவயிதர்த்வம, *விதிதஸ ஹி தாமஜ்ஞச சரணாகதவத்ஸலஃ-தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி* இதி ராவணம ப்ரத்யுபதேசாத்* என்று தத்த்வதீபத்திலே சேதந விஷயமாகவும் ஜீயரருளிச செய்கையாலே, இவ விடத்திலும சேதந விஷயமாகவும சொல்லுக குறையில்லை. .... (11)

12. இவ்வுபதேசத்தா லிரண்டு தலையிலும பலிக்குமதேதென்ன வருளிச் செய்கிறார் (உபதேசத்தாலே என்று தொடங்கி).

12. உபதேசத்தாலே யிருவருடையவும் கர்ம பாரதந்த்ர்யங் குலையும்.

அதாவது—இப்படி இரண்டு தலைக்கும தத்தத்நுகுணமாக விவள பண்ணுமுப தேசத்தாலே புண்யபாபங்களின வசத்திலே இழுப்புண்டு பகவத் விமுகனாய்த் திரிகையாகிற சேதநனுடைய கர்ம பாரதந்த்ர்யமும, இவன பண்ணின கர்மத்தை ப்ரதாநமாக்கி அதுக்கீடாகவே செயவனித்தன்னையென்று இவனுடைய ரக்ஷணத்தில விமுகனாயிருக்கையாகிற ஈசவரனுடைய கர்மபாரதந்த்ர்யமும நிவ்ருத்தமாமென்கை. சேதநனுடைய கர்மபாரதந்த்ர்யம அநாத யசித்ஸம்பந்த கார்யமான அவித்யா நிபந்தநம், ஈசவரனுடைய கர்மபாரதந்த்ர்யம நிரங்குச ஸ்வாதந்த்ர்ய கார்யமான ஸ்வஸங்கல்ப நிபந்தநம; இவை இரண்டும அநாதிஸித்தமாயப் போந்ததேயாகிலும, மாத்ருத்வ ஸம்பந்தத்தாலே சேதநனுக்கு காப்தையாய், மஹிஷீத்வ ஸம்பந்தத்தாலே ஈசவரனுக்கபிமதையுமான இவள், இரண்டு தலையும நெஞ்சிளகி ஆச்ரயணங்கீகா ராபிமுகமாம்படியாகப் பண்ணு முபதேசத்தாலே நிவருத்தமாகத் தட்டில்லை. ... (12)

13. இவ்வுபதேசத்தால இவர்கள் மீளாதபோது இவள் செய்வதென் னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உபதேசத்தாலே மீளாதபோது) என்று தொடங்கி.

13. உபதேசத்தாலே மீளாதபோது சேதநனை யருளாலே திருத்தும;
ஈசவரனை யழகாலே திருத்தும.

சேதநன் மீளாமைக்கடி-அநாதிகாலம *யாதானும் பற்றி நீங்கும* என்கிறபடியே பகவத்விமுகனாய் விஷயாந்தர ப்ரவணனாய்ப் போருகையால வந்த துர்வாஸநாதிகள்; ஈச்வரன் மீளாமைக்கடி—அபராதாநுகுண மிவனை சிக்ஷிக்கவேணுமென்னும அபி ஸந்தியாலே நின்ற நிலை இளகாமல நிற்கைக்குடலான நிரங்குசஸ்வாதந்த்ர்யம. இவ்வோ ஹேதுக்களாலே இரண்டு தலையும தன்னுடைய உபதேசத்தால் ஸ்வஸ்வ கர்மபாரதந்த்ர்யத்தில் நின்றும மீளாத வளவில்.

(சேதநனை யருளாலே திருத்துகையாவது)—ஐயோ இவனுடைய துர்ப்புத்தி நீங்கி அநுகூல புத்தியுண்டாகவேணுமென்று அவன திறத்தில தான பண்ணுகிற *பங்கயத்தாள் திருவருள்* என்கிற பரமகருபையாலே அவன பாபபுத்தி குலைந்து பகவதபிமுகனாம்படி பண்ணுகை.

(ஈச்வரனை யழகாலே திருத்துகையாவது)—'ஒங்காண்போ, உனக்குப் பணி யன்றோவிது' என்று உபதேசத்தையுதறினவாறே, கண்ணைப் புரட்டுதல் கச்சை நெகிழத்துதல செய்து தன்னழகாலே யவனைப் பிசசேறறி தான் சொன்னபடி செய்தலலது நிற்கமாட்டாதபடி பணணி அஙகீகாரோநமுகனுககுகை.

ஆக (புருஷகாரமாமபோது) என்று தொடங்கி இவவளவாக புருஷகாரத் வோபயோகிகளான குணவிசேஷஙகளையும, அவைதனனைத் தானே வெளியிட்ட படியையும, ஸமசலேஷ விசலேஷஙகளிரண்டிலும புருஷீகரிககையையும தத்ப்ரகார விசேஷஙகளையுஞ சொலலிறறுய்தது. ... ... (13)

உபாய வைபவம்

14. கருபாதிகளை வெளியிடடமை சொன்னபோதே ஸ்ரீராமாயணத்தில புருஷகார வைபவ முகதமானபடியை யுபபாதிததாராய், மஹாபாரதத்தில உபாய வைபவ முகதமானமையை யுபபாதிககிறாமேல. (அறியாத எனறு தொடஙகி).

14. அறியாத வர்த்தஙகளையடைய வறிவிதது ஆசாரயக்ருத்யத்தையும் புருஷகார க்ருத்யததையும் உபாய கருத்யத்தையும் தானே யேறிட்டுக் கொள்ளுகையாலே மஹாபாரதத்தி லுபாய வைபவமும சொல்லிற்றுய்த்து.

அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபனம் ஆசார்ய கருதயமிறே, சரண்ய க்ருத்யமனறே, ஆகை யிறே *எனனைப் பெறறவத தாயாய்த தந்தையாய்* எனறு பரியகரத்வ ஹிதகரத்வங் களாகிற மாதா பித்ரு கருதயஙகளை ஸவயமேவ தமககுச்செயத உபகாரத்தை யருளிசசெய்தவநநதரம ஆசாரயன செய்யும விசேஷோபகாரத்தையும தானே தமககுச செயதமையை யருளிசசெயகிற வாழவார் *அறியாதன வறிவிதத* எனறருளிச செயதது; இவவிடததில இவரருளிச செயகிற வாகயநதான அநத திவயஸூகதிககு ஸூசகமாயிறே யிருககிறது.

(அறியாத வர்த்தஙகளை யடைய அறிவிககையாவது):—தததவ விவேகந் தொடங்கி ப்ரபததிபாயநதமாக அர்ஜுநனுககு முனபு அஜ்ஞாதமாயிருநத வர்த்தங களையெலலா மறிவிககை, தேஹாத்மாபிமாநியாய் தேஹாநுபநதிகளான பநதுககள பககலிலே அஸதாநே ஸநேஹததைப் பண்ணி நிறகிறவிவனை ப்ரகருத்யாத்ம விவேகாதிகளாலே தெளிவிகக வேண்டுகையாலே, *நதவே வாஹம ஜாது நாஸம நதவம நேமே ஜநாதிபா:—நசைவ நபவிஷயாமஸ் ஸர்வே வயமத:பரம் ; தேஹிநோஸமிந் யதா தேஹே கௌமாரம் யௌவநம ஜரா—ததா தேஹாநதர ப்ராப்திர் தீரஸ தத்ர ந முஹ்யதி* இதயாதி களாலே ப்ரகருதயாத்மவிவேகம, ஆத்மபரமாத்மவிவேகமாகிற தத்த்வ விவேகத் தையும, *அநதவந்த இமே தேஹா நித்யஸ்யோக்தா சசரீரிண: அநாசிநோ ப்ரமேயஸ்ய தஸ் மாத் யுதயஸவ பாரத, நஜாயதே ம்ரியதேவா கதாசிந நாயம பூத்வா பவிதாவா நபூய:, அஜோ நித்ய: சாச்வதோயம் புராணோ நஹநயதே ஹநயமாநே சரீரே* வாஸாமஸி ஜீர்ணாநி யதா விஹாய நவாநி க்ருஹ்ணாதி நரோபராணி, ததா சரீராணி விஹாய ஜீர்ணாந யந்யாநி ஸம்யாதி நவாநி தேஹீ* இத்யாதிகளாலே ஆத்ம நித்யதவ தேஹாத் யநித்யதவங்களையும ப்ர்தம முபதேசித்து, இவனுடைய ஸவாதநத்ர்ய ப்ரமத்தைத் தவிர்க்கைக்காக *பூமி ராபோ

நலோ வாயு: கம் மநோ புத்திரேவச - அஹங்கார இதீயம் மே பிந்நா ப்ரக்ருதிரஷ்டதா; அபரேயமிதஸ் த்வந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்தி மே பராம், ஜீவபூதாம் மஹாபாஹோ யயேதம தார்யதே ஜகத்* எனகிறபடியே சேதநாசேதந சரீரியாய *ஸர்வஸய சாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்டோ மத்தஸ் ஸ்மருதிர ஜ்ஞாந மபோஹநஞ்ச* என்றும, *ஈச்வரஸ ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத் தேசேர்ஜுந திஷ்டதி—ப்ராமயந் ஸர்வபூதாநி யந்த்ராருடாநி மாயயா* என்றும் சொலலுகிறபடியே ஸர்வஜந ஹ்ருதயஸ்தனாய நின்று, ஸகல ப்ரவ்ருத்தி நிவருத்தி களையும பண்ணுவிக்கையாகிற தன்னுடைய நியந்த்ருத்வத்தையும, அப்படி ஸர்வ நியந்தாவாய்க்கொண்டு ஸர்வஸ்மாத் பரனாயிருக்குமளவன்றிக்கே *பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாசாயச துஷ்க்ருதாம், தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகேயுகே* என்று அவதாரப்ரயுக்தமான தன்னுடைய ஸௌலப்யத்தையும, *ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு ந மே த்வேஷ்யோஸ்தி ந ப்ரிய:* என்று தன்னுடைய ஆச்ரயணீயத்வே ஸாம்யத்தையும, *ப்ரக்ருதே: க்ரியமாணாநி குணை: கர்மாணி ஸர்வச:, அஹங்கார விமூடாத்மா கர்த்தாஹமிதி மந்யதே* என்றஹங்காரதோஷத்தையும; *யததோஹ்யபி கௌந்தேய புருஷஸ்ய விபச்சித: இந்த்ரியாணி ப்ரமாதீநி ஹரந்தி ப்ரஸபம மந:* என்றிந்த்ரிய ப்ராபல்யத்தையும, *அஸம்சயம மஹாபாஹோ மநோ துர்நிக்ரஹஞ் சலம்* என்று அந்த ப்ராபல்யத்திலே மற்றை இந்த்ரியங்களைப்பற்றவும மநஸ்ஸினுடைய ப்ராதாந்யத்தையும தர்சிப்பிக்கையாலே ஆச்ரயண விரோதிகளையும், *தாநி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய யுக்த ஆஸீத மத்பர:, வசேஹி யஸ்யேந்த்ரியாணி தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா* என்றும் *யதோயதோ நிச்சலதி மநச்சஞ்சலமஸ்திரம், ததஸ்ததோ நியம்யைதத்தாத்மந்யேவ வசம் நயேத்* என்று ஆச்ரயணோபகரணங்களான பாஹ்யாப்யந்தர கரணங்களை ஸ்வாதீநமாக நியமிக்கும் ப்ரகாரத்தையும, *சதுர்விதா பஜந்தே மாம ஜநாஸ் ஸுக்ருதிநோர்ஜுந, ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸு ரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீச பரதர்ஷப* என்று ஆச்ரயிக்குமதிகாரிகளுடைய சாதுர்வித்யத் தையும், *த்வௌ பூதஸர்கௌ லோகேஸ்மிந தைவ ஆஸுர ஏவச, தைவீஸம்பத் விமோக்ஷாய நிபந்தாயாஸுரீ மதா* என்று தன்னுடைய ஆஜ்ஞாநுவர்த்தநபரரானவர்கள் தேவர் கள, தந்நிவர்த்தநபரரானவர்கள அஸுரர்கள என்று தேவாஸுர விபாகத்தையும்; *ஹந்த தே கதயிஷ்யாமி விபூதீராத்மநச சுபா:, ப்ராதாந்யத: குருச்ரேஷ்ட நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே* என்று தொடங்கி இவவிபூதியில ஸமஸ்த பதார்த்தங்களுக்கும் வாசகமான சப்தங்கள தன்னளவிலே பர்யவஸிக்கும்படி இவற்றையடைய ஸ்வப்ர காரமாகக்கொண்டு வ்யாபித்துநிற்குமபடியையும், *திவ்யம ததாமி தே சக்ஷு: பச்ய மே யோகமைச்வரம* என்று திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்து, *பச்யாமி தேவாந் தவ தேவ தேஹே ஸர்வாந் ததா பூதவிசேஷ ஸங்காந், ப்ரஹ்மாண மீசம் கமலாஸநஸ்த்தம் ருஷீம்ச்ச ஸர்வாந் உரகாம்ச்ச தீப்தாந்* இத்யாதியாலே தன்னுடைய விச்வரூபத்தைக்கண்டு பேசும்படி பண்ணுகையாலே, தானுகந்தார்க்கு திவ்ய ஜ்ஞாநத்தைக் கொடுத்து தன்படிகளை தர்சிப்பிக்குமென்னுமத்தையும, *மந்மநா பவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம நமஸ்குரு, மாமேவைஷ்யஸி யுக்த்வைவம ஆத்மாநம மத்பராயண:* என்று இப்படி யிருந்துள்ள பரத்வ ஸௌலப்ய யுக்தனான தன திருவடிகளை ப்ராபிக்கையாகிற பரமபுருஷார்த்தத்துக்கு உபாயமாயிருந்துள்ள கர்ம ஜ்ஞாநரூபாங்க ஸஹிதை யான பக்தியையும; *மாமேவ யே ப்ரத்யந்தே மாயா மேதாம தரந்தி தே* *தமேவசாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யேத* *தமேவ சரணங் கச்ச ஸர்வபாவேந பாரத* என்று

அநத பக்த்யஙகமான பரபத்தியையும், சரம சலோகத்தாலே அநத பகத்யுபாயததின் துஷகரத்வாதிகளையுணர்நது சோகிப்பார்கது ஸுகரமுமாய் ஸவரூபாநுரூபமுமான உபாயம ப்ரபததி யெனனுமததையும தானே அறிவித் தருளினனிறே ஆக இப்படி அறியாதவர்ததஙகளை யெலலாமறிவிககையாலே ஆசார்ய கருதயததைத் தான ஏறிட்டுக கொணடானெனகிறது.

இனி புருஷகார க்ருதயமும சரணயனை தனனதனறே, பிராட்டிகருத்யமிறே, *மதபராபதிம் ப்ரதி ஜந்தூநாம் ஸமஸாரே பததாமதஃ, லக்ஷ்மீஃ புருஷகாரதவே நிர்திஷடா பரமாஷிபிஃ. மமாபி ச மதம் ஹயேதத நாந்யதா லக்ஷணம பவேத* இத்யாதிகளாலே இதுதனனை பகவச சாஸ்த்ரததிலே தானே யருளிச செயதானிறே. இவனுககு தததவஜ்ஞாநாதிகளை யுணடாககிககொளள வேணடுகையாலே ஆசார்ய கருத்யத்தை யேறிட்டுக கொணடானுகிறான. புருஷகார கருதய மேறிட்டுக கொளளவேணடுவானென? அஙகீகரிதது விடவமையாதோவெனனில, அஙகீகாரத்துககு இதுவும அவசயாபேக்ஷிதமாகையாலே, எஙஙனே யெனனில, இவவுபாயததுககு புருஷஸாபேக்ஷதையோபாதி புருஷகாரஸாபேக்ஷதையு முணடிறே. இவவுபய ஸாபேக்ஷதையும உபாயவரணரூபமான பூர்வவாகயத்தில ப்ரதமசரம பதஙகளிலே காணலாம, ஸ்ரீசப்தததாலே புருஷகாரததையும, உததமனாலே அதிகாரியையுமிறே சொலலுகிறது; ஆகையாலே சேதநர் தனனை உபாயமாகப் பறறுமிடத்தில ஸவாபராத பயத்தாலே பிராட்டியைப் புருஷகாரமாக முனனிட, அவள இவனபராத நிபந்தநமான தன திருவுள்ளததிலசீறறத்தை யாறறிச சேரவிட, கைககொளளுகை முறையாயிருகக, அஙஙனனறிககே இவன அபராத நிபந்தநமான தன் திருவுளளத்தின கலககததையும தானே தணித்துககொணடு இவனைச சேர்ததுக கொளளுகையாலும், அதுதான செயகிறவளவில அர்த்தித்வ நிரபேக்ஷமாகச செயகையாலும புருஷகார கருதயத்தையும தானே யேறிட்டுக கொணடானெனகிறது இனி உபாய கருதயம தனனதாயிருகக அததையும தானே யேறிட்டுககொணடானெனகிறது, *தவமேவோபாய பூதோ மே பவ* எனறிவனாததிததால கார்யஞ்செயய அமைநதிருகக, நாமே இவனுககுஉபாயமாயஅநிஷடநிவருததயாதிகளைப பண்ணககடவோமெனறு தானே யேனறுகொணடு *மாமேகம் சரணம வரஜ, ஸாவபாபேபயோ மோக்ஷயிஷயாமி* எனகையாலே; அலலது *உபாயோபேயதவே ததிஹ தவ தததவம நது குணௌ* எனகிற வஸதுவுககு உபாயகருத்யம வநதேறியனறிறே; உபயலிஙகவிசிஷடதவததாலே உபாயோபேயதவஙகளிரணடும ஸவதஸஸிததமாயிறே யிருப்பது அனறிககே உபேயமான தனனை உபாயமாககுகையாலே உபாயகருத்யதை யேறிட்டுககொண்டானெனகிறதெனபாருமுண்டு; அது பாலமருநதாமாப்போலே இவனுபாயமாமிடமெஙகு முளளதொனறுகையாலே, அர்ஜுநனுககிப்போது அஸாதாரணமாகச செயததொனறலலாமையாலும், 'உபாயம' எனறே வஸதுவை நிர்தேசிதது தததவைபவஞ சொலலுகிற பரகரணமாகையாலும இவ்விடத்துககு உசிதமனறு, ஆனபினபு கீழ்ச்சொனன படியே பொருளாகவேணும. ஆசார்யகருதயமேறிட்டுககொளளுகிறவளவில *கார்பணய தோஷோபஹதஸவபாவஃ ப்ருச்சாமி தவா தர்ம ஸம்மூடசேதாஃ-யசசரேயஸஸயாந நிச்சிதம ப்ரூஹி தநமே சிஷயஸதேஹம சாதி மாம தவாம பரபநநம* எனறு இவனர்ததித்வமுணடாகையாலே அநயகருதயததைத் தான ஏறிட்டுக கொணடமாதரமே விவக்ஷித

மாகையாலும், புருஷகாரக்ருத்ய மேறிட்டுக்கொள்ளுகிற வளவில் அந்ய க்ருத்யத்தை யேறிட்டுக் கொண்டமையும், அதுதன்னை ஆர்த்திதவநிரபேக்ஷமாக ஏறிட்டுக் கொண்டமையும் விவக்ஷிதமாகையாலும், ஸ்வக்ருத்யமேறிட்டுக் கொள்ளுகிறவளவில் ஆர்த்தித்வ நிரபேக்ஷமாகச் செய்தவளவே விவக்ஷிதமாகையாலும், (தானே யேறிட்டுக்கொள்ளுகையாலே) என்கிறவிது க்ருத்யத்ரயத்திலும் யதாயோகம் அந்வயிக்கக்கடவது, ஆசார்யன் அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம்பண்ண, பிராட்டி புருஷீகரிக்க, வந்து தன்னை உபாயமாகப் பற்றினவனுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்த்யாதிகளைப் பண்ணிக் கொடுக்க வமைந்திருக்க, இவையெல்லாவற்றையும் தானே யேறிட்டுக்கொண்டது வைபவமிறே (ஏறிட்டுக் கொள்ளுகையாலே மஹாபாரதத்தி லுபாயவைபவஞ் சொல்லிற்றாய்த்து) என்றது, ஏறிட்டுக்கொண்டமையை ப்ரதிபாதிக்கையாலே சொல்லிற்றாய்த்தென்றபடி (14)

உபய ஸாதாரண வைபவம்

15 ஆக, புருஷகாரோபாயங்க ளிரண்டுக்கும் அஸாதாரண வைபவத்தை யருளிச்செய்தார் கீழ், உபய ஸாதாரண வைபவத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல். (புருஷகாரத்துக்கு மென்று தொடங்கி)

15 புருஷகாரத்துக்கு முபாயத்துக்கும் வைபவமாவது தோஷத்தையும் குணஹாநியையும் பார்த்து உபேக்ஷியாதவளவன்றிக்கே அங்கீகாரத்துக்கு அவைதன்னையே பச்சையாக்குகை.

தத்தத்ஸாதாரண வைபவஞ்சொல்லுகையாலே புருஷகாரத்தையு முபாயத்தையும் தனித்தனியே உபாதாநம்பண்ணி யருளிச்செய்தார் கீழ், இது உபயத்துக்கும் ஸாதாரண வைபவந்தன் னாகையாலே (புருஷகாரத்துக்கு முபாயத்துக்கும்) என்று தந்த்ரேணோபாதாநம் பண்ணியருளிச்செய்கிறார், உபயத்துக்கும் அஸாதாரண வைபவம் சொல்லுகிற விடங்களில் (இருவரையுந் திருத்துவது) இத்யாதியாலே சாபதமாக புருஷகார ஸ்வரூபமும், (உபாய க்ருத்யத்தையும் தானே ஏறிட்டுக் கொள்ளுகையாலே, என்கையாலே ஆர்த்தமாக உபாய ஸ்வரூபமுஞ் சொல்லப்பட்டது இங்கு உபயஸ்வரூப கதநபூர்வகமாக வைபவத்தை யருளிச் செய்கிறார்.

(தோஷத்தையும் குணஹாநியையும் பார்த்து உபேக்ஷியாத வளவன்றிக்கே, அங்கீகாரத்துக்கு அவைதன்னையே பச்சையாக்குகை) என்று. தோஷமாவது— அக்ருத்யகரணாதி நிஷித்தாநுஷ்டானம், குணஹாநியாவது—விஹிதாகரணம், இவை இரண்டையும், *மநோவாக்காயைः* இத்யாதி சூர்ணையாலே எம்பெருமானார் அருளிச் செய்தாரிறே. *இதம் குரு* *இதம் மாகார்ஷீः* என்று விதி நிஷேதாத்மகமான சாஸ்த்ரங்கள் பகவதாஜ்ஞா ரூபமாயிறே யிருப்பது *ச்ருதிஸ் ஸ்ம்ருதிர் மமை வாஜ்ஞா* என்று தானே யருளிச் செய்தானிறே ஏவம்பூத சாஸ்த்ரத்தில் நிஷித்தத்தைச் செய்கையும், விஹிதத்தைச் செய்யாமையுமிறே அநாதிகாலம் *க்ஷிபாமி* *ந க்ஷமாமி* என்னும் பகவந் நிக்ரஹத்துக் கிலக்காய்ப் போருகைக்குக் காரணம் (இவை இரண்டையும் பார்த்து உபேக்ஷியாத வளவன்

றிக்கே) என்றது— ஆச்ரயணோந்முக சேதநகதங்களான இவற்றை தர்சித்து இவனை வேண்டோமென்று கைவிடாதே அங்கீகரிக்கும் மாத்ரமன்றிக்கே என்றபடி

(அங்கீகாரத்துக்கு அவைதன்னையே பச்சையாக்குகை) யாவது அப்படிப்பட்ட தோஷகுணஹாநிகள் தன்னையே முகமலர்ந்து அங்கீகரிக்கைக்குறுப்பான உபஹாரமாகக்கொள்ளுகை உபேக்ஷியாமைக்கு ஹேது—தயா க்ஷாந்திகள் பச்சையாக்கக் கொள்ளுகைக்கு ஹேது வாத்ஸல்யம் சுவடுபட்ட தரையில் புறக்கவ்வாத பசு தன் கடையில் நின்றும் விழுந்த கன்றினுடம்பில் வழும்பை போக்யமாக விரும்புமாப்போலே யிருப்பதொன்றிறேயிது இக்குணத்துக்கு கொப்பதொரு குணமில்லை யிறே. ஆகையாலேயிறே *நீகரில புகழாய்* என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்தது, உடையவரும் *அபார காருண்ய ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்ய* என்று குணாந்தரங்களோடொக்க வருளிச்செய்திருக்கச்செய்தே, இதின் வயாவ்ருத்தி தோற்ற மீளவும் *ஆச்ரித வாத்ஸல்யைக ஜலதே* என்றாரிறே இவ்வாத்ஸல்யந்தான் மாத்ருத்வஸம்பந்தத்தாலே, ஈச்வரனிலும் பிராட்டிக்கு அதிசயித்திறே யிருப்பது ஆகையாலே இருவரும் தாந்தாமங்கீகரிக்கும் தசையில், இச்சேதநனுடைய தோஷகுணஹாநிகளைப் பச்சையாக்க கொண்டு அங்கீகரிப்பார்களென்கை (15)

16. இப்படி புருஷகாரமும் உபாயமும் தோஷ குணஹாநிகள் குலைவதற்கு முன்னே யங்கீகரிக்கிறதென்? அவைகுலைந்தே யங்கீகரிக்கக்கடவோமென்றிருந்தால் வருவதென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (இரண்டு மென்று தொடங்கி)

16. இரண்டு மிரண்டுங்குலையவேணுமென்றிருக்கில் இரண்டுக்கு மிரண்டும் உண்டாயிற்றதாம்

இரண்டு மென்கிறது—புருஷகாரோபாயங்களை (இரண்டுங் குலையவேணுமென்றிருக்கையாவது)—இவனை யங்கீகரிக்கும் போதைக்கு. இவனுடைய தோஷ குணஹாநிக ளிரண்டும் போய்க் கொள்ளவேணுமென்று நினைத்து, ஆச்ரயணோந்முகனான இவனை யங்கீகரியாதிருக்கை இப்படியிருக்கில் (இரண்டுக்கு மிரண்டு முண்டாகை யாவது)—புருஷகாரத்துக்கு முபாயத்துக்கும் தோஷ குணஹாநிக ளிரண்டும் வருகை, எங்ஙனேயென்னில், தோஷம் வருகையாவது *த்வமமாதா ஸர்வலோகாநாம் தேவதேவோ ஹரி: பிதா* *அகிலஜகந் மாதரம்* *பிதாஸி லோகஸ்ய சராசரஸ்ய* என்கிறபடியே—ஸகல சேதநர்க்கும் நிருபாதிகமான தாயுந் தமப்பனுமாகையாலே இச்சேதநனுடைய நன்மைதீமைக ளிரண்டும் தங்களதாம்படியான உறவுண்டாயிருக்க, இச்சேதநனுடைய தோஷாதிகளைப் பார்த்து அங்கீகரியாமையாலே, தாத்ருச ஸம்பந்தத்துக்குக் கொத்தை விளைகை குணஹாநி வருகையாவது—இவனுடைய துக்கங் கண்டிரங்காமையாலும், இவனுடைய தோஷத்தை போக்யமாகக் கொள்ளாமையாலும் க்ருபா வாத்ஸல்யங்களுக்கு ஹாநிவருகை அதவா (இரண்டு முண்டாயத்ததாம்) என்கிறவிடத்திலும், தோஷ குணஹாநிகளாவன—அக்ருத்யகரண க்ருத்யாகரணங்களாகவுமாம், புருஷகாரத்துக்கு அக்ருத்யகரணமாவது—ஈச்வரனையுமுட்பட தோஷங் காணவொட்டாத தான், தோஷாதிகள் குலைந்தன்றி யங்கீகரியேன் என்றிருக்கை, க்ருத்யாகரணமாவது—இவனுடைய தோஷாதிகள் பாராதே கைக்கொண்டு ஈச்வரனோடே சேர்ப்பிக்கையாகிற ஸ்வக்ருத்யத்தைச்

செய்யாமை ஈசவரனுககு அகருத்யகரணமாவது—ஸம்ஸாரி சேதநருடைய தண்மையைப் பார்த்துக கைவிடாதே, ஸ்வாபாவிக ஸமபந்தமே ஹேதுவாக அத்வேஷமே தொடங்கி யுண்டாககுகைககு *எதிர் சூழல்புககுத திரிகிற ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்தான தான, இசசேதநனை யங்கீகரிககுமளவில இவன் தோஷாதிகள் குலைந்தாலொழிய அங்கீகரியேன என றிருககை; கருத்யாகரணமாவது–இவனுடைய தோஷாதிகளைப் பாராதே கைககொண்டு ஸவகருதயமான அநிஷட நிவருத்த்யாதிகளைப் பணணுமை இதுதான சேதநனுககுச சொனன அகருத்யகரணாதிகளைப் போலே சாஸதரத்தைபபறறச சொலலுகிறதனறே! இவர்கள ஸ்வபாவத்தைப் பற்றச சொலலுகிறவை யிதததனையிறே! விமுகரையுமுடபட தோஷ குணஹாநிகள பச்சையாக மேலவிழுந தஙகீகரிககும ஸவபாவரான இவர்களுககு, அபிமுக சேதநர்களை யஙகீகரிககுமளவில தோஷாதிகள குலையவேணுமென்றிருககைதான் முதலிலேகூடாமையாலே இவர்களுககிவை வருகைககு அவகாசமில்லையிறே! ஆயிருககச செய்தே இப்படியருளிச செய்தது—இவவர்த்த தத்வமறியாதவர்களுககு ஆசரயணோநமுக சேதநககதஙகளான தோஷகுணஹாநிகள குலையவேணுமென்றிராமல அவற்றுடனே யஙகீகரிககை இவாகளுககு அவசயகரணீயமெனறு அறிவிககைககாக. (16)

17. இபபடி தோஷாதிகள குலைநதாலொழிய அங்கீகரியோ மெனறிருககில அத்தலைககு அவையிரண்டும வருமெனனுமிடம சொலலி, தோஷாதிகள குலையப்படடனறோ நமமை அஙகீகரித்த தெனறிருககில இத்தலைககவை யிரண்டும வருமெனகிறார் மேல் (இரணடுங் குலைநதெனறு தொடங்கி.)

17. இரண்டுங குலைநததெனறிருககில் இத்தலைக்கிரண்டும் உண்டாயிற்றதாம்.

(இரண்டுங குலைநததென றிருககையாவது)—இத்தனை நாளும நம்மை யஙகீகரியா திருந்தவர்கள இனறஙகீகரிததது - நம தோஷாதிகள குலையப்பட்டன்றோ! ஆகையால நமககவை குலைந்ததென் றநுஸநதித்திருககை. இப்படியிருககில (இத்தலைககு இரணடுமுணடாகையாவது) -அகருதயகரணமும கருத்யாகரணமும வருகை. எஙஙனேயெனனில. இவ்வதிகாரிககு, அநாதிகால மஙகீகரியாதவர்கள இன்று நமமை யஙகீகரித்தது நமமுடைய தோஷகுணஹாநிக ளிரண்டுங் குலைந்தவாறே யன்றோ! என றநுஸந்திககை அகருத்யமாயிருகக, அதனைச செய்கையாலும்; *நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்* *அமர்யாத:* *புததவாச நோச* *அதிக்ராமந்நாஜஞாம்* இத்யாதிப்படியே - நமமுடைய தோஷ குணஹாநிகளிப்போதளவாக வொனறுங் குலைந்ததிலலை யெனறும, இபபடி யிருக்கசசெயதே தோஷாதிகளை பச்சையாக நம்மை யவனங்கீகரித்தருளுவதே! எனறுமநுஸந்திககை கருதயமாயிருகக அத்தைச் செய்யாமையாலும இரண்டும் வருமிறே. (17)

18. இப்படி புருஷகாரமு முபாயமும தோஷாதிகள பச்சையாக அங்கீகரித்த விடமுணடோவெனனு மபேகைஷயிலே, தததததஙகீகாரம்பெற்ற ராக்ஷஸிகளுடையவும அாஜுனனுடையவும் தோஷஙகளை தர்சிப்பிககவே அது ஸித்திககுமென்று நினைத்து, ப்ரதமம் ராக்ஷஸிகள் தோஷஙகளை தர்சிப்பிககிறார் (ராக்ஷஸிகள) என்று தொடங்கி.

18. ராக்ஷஸிகள் தோஷம் ப்ரஸித்தம்.

ஏகாக்ஷீ ஏககர்ணீ முதலான எழுநூறு ராக்ஷஸிகளும் பாஹிமலைப் பண்ணப் பெறில் உண்ணுதே தடிக்கும்படி பரக்ருத்யா பாபசீலைகளாய், பத்துமாஸமொரு படிப்பட தர்ஜநபாதஸங்கள் பண்ணி நலிந்துபோந்தவர்களிறே, (இவர்கள் தோஷம் ப்ரஸித்தம்) என்றது - ஸ்ரீராமாயணம் நடையாடும் தேசத்தி லறியாதாரில்லை யென்றபடி. ஏவம்பூதைகளானவர்களைக் குறித்து, * ராஜ ஸம்ச்ரய வச்யாநாம்* *பாபாநாம்வா சுபாநாமவா * என்று குறறத்தை குணமாக உபபாதித்து திருவடியோடே மன்றாடி ரக்ஷிக்கையாலே, தோஷமே பக்ஷமாக அங்கீகரிக்கமை ப்ரஸித்தமென்று கருத்து.

குணஹாநி சொல்லா தொழிந்தது, தோஷம் பக்ஷமாமிடத்தில் குணஹாநி பக்ஷமாமென்னுமிடம் சொல்லவேண்டாவிறே என்று இவர்கள் தங்களுக்கு குணஹாநியாவது - இடைவிடாமல் நலிந்து போருகிறவிடத்தில், இவளும் நம்மோபாதி யொரு பெண்பிறந்தவளன்றோ! என்ருகிலும் மறந்தும் அல்பம் நெஞ்சிரக்கமுண்டாகல் * பவேயம் சரணம் ஹி வ: * என்றதற்குப் பின்பு நலிகிற விடத்தில், ஐயோ! இப்படி சொன்னவளன்றோ! என்று சற்றும் நெஞ்சுளுக்குதல் செய்யாமை முதலானவை (18)

19. இப்படி தோஷப்ரஸித்தி அர்ஜுனன் பக்கலில்லாமையாலும், குண ப்ரதையுண்டாகையாலும் இவனுக்கு தோஷமேதென்கிற சங்கையை யநுவதித்துக் கொண்டு தத்தோஷங்களை தர்சிப்பிக்கிருர் (ஜிதேந்த்ரியரி லென்று தொடங்கி)

19 ஜிதேந்த்ரியரில் தலைவனுய ஆஸ்திககரேஸரனுய *கேசவஸ்யாத்மா* என்று க்ருஷ்ணனுக்கு தாரகனுயிருக்கிற அர்ஜுனனுக்கு தோஷமேதென்னில், பந்துக்களபக்கல் ஸ்நேஹமும் காருண்யமும் வதபீதியும

(ஜிதேந்த்ரியரில்தலைவன்) என்றது —* ஆபரணஸ்யாபரணம் ப்ரஸாதந விதே: ப்ரஸாதந விசேஷ:, உபமாநஸ்யாபி ஸகே ப்ரத்யுபமாநம் வபுஸ தஸ்யா:* என்னும் வைலக்ஷண்யமுடைய ஊர்வசி வந்து மேல்விழ, மூறை கூறி நமஸ்கரித்துக் கடக்க நின்றவனுகையாலே, இந்த்ரியஜயம் பண்ணினரில் தனக்கு மேற்பட்டா ரில்லாதவ னென்கை

(ஆஸ்திககரேஸரன்) என்றது— தாமாதாம பரலோக சேதநேசவராதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகமான சாஸ்த்ரத்தில ப்ராமாண்ய புத்தியுடையவர்களுக்கு முன்நடக்குமவ னென்கை

(*கேசவஸ்யாத்மா* என்று க்ருஷ்ணனுக்கு தாரகனுயிருக்கிற) என்றது *அர்ஜுந: கேசவஸ்யாத்மா க்ருஷ்ணச்சாத்மா கிரீடிந:* என்று அந்யோந்யம் ப்ராணபூதரா யிருப்பார்களென்கையாலே, இவனைப் பிரியில் க்ருஷ்ணன் தரிக்கமாட்டானென்னும்படி அபிமத விஷயமா யிருக்குமவ னென்கை

இப்படி யிருக்கிற (அர்ஜுநனுக்கு தோஷமேது) என்று சங்கை (என்னில்) என்றது— அநுவாதம்

தோஷங்கள் தன்னைச் சொல்லுகிறது (பந்துக்கள் பக்கல் ஸ்நேஹமும் காருண்யமும் வதபீதியும்) என்று இவற்றில் ஸ்நேஹ காருண்யங்கள் தோஷங்

களாகிறது—அஸ்தாநே கருதங்களாகையாலே; வதபீதி தோஷமாகிறது—ஸ்வதர்மத்தில அதர்மபுத்தயா வநததாகையாலே, *அஸ்தாநஸ்நேஹ காருண்ய தாமாதாம தியாகுலம*என்றிறே ஆளவந்தாரருளிச்செய்தது *தாமகேஷ்நரே குருக்ஷேத்ரே ஸமவேதா யுயுத்ஸவ:* என்கிறபடியே—யுத்தேச்சையாலே இரண்டு தலையும் வந்தணைந்து நின்ற பின்பு யுத்தமே கர்த்தவ்யமாயிருக்க, அத்தசையிலே, *நகாங்க்ஷே விஜயம க்ருஷ்ண நச ராஜ்யம ஸுகாநிச, கிம நோ ராஜ்யேந கோவிந்த கிம போகைர் ஜீவிதேநவா யேஷாமர்த்தே காங்க்ஷிதம நோ ராஜ்யம் போகாஸ ஸுகாநிச—தஇமே வஸ்திதாயுத்தே ப்ராணாந் த்யக்த்வா தநாநிச* இத்யாதிப்படியே இவர்களைக்கொன்று நாம ஜீவிப்பதொரு ஜீவனமுண்டோ வென்று பந்துக்களபக்கல பண்ணின ஸ்நேஹம ஸ்வவாண விருத்தமாகையாலே நிஷித்தமிறே, *தாந ஸமீக்ஷ்ய ஸகௌந்தேயஸ ஸர்வாந பந்தூநவஸ்திதாந், க்ருபயா பரயாவிஷ்டோ விஷீதந்நித மபரவீத்* என்னுமபடி—அத்தசையில பண்ணின காருண்யமும பசவாலமபநதத்தில காருண்யமபோலே நிஷித்தமிறே *கதம நஜ்ஞேயமஸமாபி: பாபாதஸ்மாந்நிவர்த்திதும், குலக்ஷய க்ருதம் தோஷம ப்ரபச்யத்பிர ஜநார்தந* என்று தொடங்கி *அஹோ பத மஹத பாபம் கர்த்தும வ்யவஸிதா வயம்—யத ராஜ்யஸுகலோபேந ஹந்தும ஸ்வஜநமுத்யதா:* என்னுமளவும ஸ்வவர்ணதர்மமான வதத்திலே அதர்ம புத்த்யா பண்ணின பீதியு மப்படியேயிறே (19)

20 இவையெல்லாம அப்ரதாநம இன்னமும ப்ரதாந தோஷம வேறே யென்கிறார (த்ரௌபதீ யென்று தொடங்கி)

20. த்ரௌபதீபரிபவங் கண்டிருந்தது க்ருஷ்ணபிப்ராயத்தாலே ப்ரதாந தோஷம்

முன்பு த்ரௌபதியை துர்யோதநாதிகள் பரிபவிக்கிறபடியைக் கண்டிருக்கச் செய்தே, சூதிலே தோற்றமையை நினைத்து தர்மபீதியாலே பொறுத்திருந்தாலும், *கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ ரக்ஷ மாம சரணாகதாம* என்று க்ருஷ்ணனை சரணம புகுந்த பின்பு பரிபவிக்கிறவளவில, பகவதாச்ரிதரைப் பிறர பரிபவிக்கக் கண்டால சக்தனாகில விலக்கவேணும, அசக்தனாகில இழவோடே அவ்வருகே போகவேணும என்னும விசேஷ சாஸ்த்ர மர்யாதையைப் பார்த்தாதல், தன்னளவில க்ருஷ்ணனுக்குண்டான ஸ்நேஹ பக்ஷபாதங்களை நினைத்து அவனை சரணம புகுந்தவள பரிபவப்படப பார்த்திருந்தால அவன முகத்திலே நாளை விழிக்குமபடி என! என்றுதல, சடக்கென வெழுந்திருந்து விலக்கவிறே யடுப்பது; அதனைச்செய்யாதே முன்புத்தையிற காட்டில ஒரு விசேஷமறவிருந்தானிறே இதுவேயாயத்து இவன தோஷங்களெல்லாவற்றிலும ப்ரதாநமாக க்ருஷ்ணன திருவுள்ளத்திலே பட்டுக்கிடப்பது. அதனைப்பற்ற (க்ருஷ்ணாபிப்ராயத்தாலே ப்ரதாநதோஷம) என்கிறது தோஷத்துக்கு ப்ராதாந்யம கௌரவாயத்தாலேயிறே அல்லாதவைபோலன்றிக்கே *நக்ஷமாமி* என்னுமபடியான தோஷமிறேயிது (20)

21 இதத்தோஷத்தின கொடுமையை யுபபாதிக்கிறார மேல (பாண்டவர்களையு மென்று தொடங்கி)

21. பாண்டவர்களையும நிரஸிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, வைத்தது த்ரௌபதியுடைய மங்களஸூத்ரத்துக்காக.

அன்றிக்கே, இத்தோஷம் ஐவர்க்கு மொவ்வாதோ, ஆனபின்பு இத்தலை யையும் நிரஸித்துப் போகட்டாமல் வைத்ததென்னென்கிற சங்கையிலே யருளிச் செய்கிறாராகவுமாம் முற்பட்ட ஸங்கதிக்கு, அர்ஜுநனை யென்னுதே (பாண்டவர் களையும்) என்றது—இத்தோஷ ஐவர்க்கு மொக்குமென்று தோற்றுகைக்காக வென்று யோஜிக்கக்கடவது; அநந்தர ஸங்கதிக்குத் தானே தன்னடையே சேருமிறே. பரிபவித்த துர்யோதநாதிகளோபாதி பரிபவங் கண்டிருந்தவிவர்களும் நிரஸநீயரென்கிறது - சசப்தத்தாலே. (நிரஸிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க வைத்தது) என்றது—இவர்கள் செய்த கொடுமைக்குத் தலையையறுத்துப் போகட்டவேண்டி யிருக்க ப்ராணனோடே யிருக்கும்படிவைத்ததென்றபடி (தரௌபதியுடைய மங்கள ஸூத்ரத்துக்காக) என்றது—அவளுக்கபிமதமான மங்கள ஸூத்ரம் போகாமைக் காக வென்றபடி. விரித்ததலை காணமாட்டாதவன் வெறுங்கழுத்துக் காணமாட்டா னிறே. இத்தால—ஆசரிதரைப் பரிபவித்தாரோபாதி அதுகண்டிருந்தாரும் நிரஸ நீயராவரென்னுமிடமும், அவர்கள் தாங்களே ஆசரிதர்க்கு விடவொண்ணாததொரு பந்தமுடையராகில அவர்களுக்காக அவனாலே ரக்ஷிக்கப்படுவரென்னுமிடமும் ப்ரகடிதமாயத்து (21)

22. ஆனால், இப்படி நிரஸநீயனானவனுக்கு இழிதொழில்செய்ததும் பரம ரஹஸ்யத்தை யுபதேசித்ததும் என்செய்யவென்னவருளிச்செய்கிறார் (அர்ஜுநனுக் கிதமாதியால).

22. அர்ஜுநனுக்கு தூத்யஸாரத்யங்கள் பண்ணிற்றும் பரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்றும் இவளுக்காக.

தூதுபோயத்தது *பொய்ச் சுற்றம் பேசிச்சென்று பேதம்செய்து பூசல் விளைக் கைக்காக; (ஸாரத்யம் பண்ணிற்று)— ஆயுதமெடுக்கவொண்ணாதென்கையாலே *கொல்லாமாக்கோல் கொலைசெய்து பாரதப்போ ரெல்லாசசேனையு மிருநிலத்தவிக் கைக்காக; (பரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்று) *ந யோத்ஸ்யாமி* என்றிருந்தவனை *கரிஷ்யே வசநம் தவ* என்னப்பண்ணி யுத்தே பரவருத்தனுக்குகைக்காக. இவை யெல்லாஞ் செய்தது—சரணாகதையான இவள் ஸங்கல்பத்தின்படியே துர்யோத நாதிகளை யழியச்செய்து இவள் குழலை முடிப்பிக்கைக்காகவிறே. ஆக, அர்ஜுநன் திறத்தில் செய்த தூத்யாதித்ரயமும் இவளுக்காகச் செய்தானென்கிறது.

(பாண்டவர்களையும்) என்று தொடங்கி இவ்வளவும், கீழ்ச் சொன்ன ப்ரதாந தோஷ கரௌபாய முபபாதிதமாயத்து ஆக விப்படி அஸ்தாந ஸ்நேஹாதி களும் சரணாகதைபரிபவங் கண்டிருந்த மஹாதோஷமு மிவனுக்குண்டாயிருக்க *ஸர்வ குஹ்யதமம் பூய: சருணுமே பரமம் வச:, இஷ்டோஸி மே த்ருட இதி ததோ வக்ஷ்யாமி தே ஹிதம்* *மந்மநாபவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு, மாமேவைஷ்யஸி ஸத்யம் தே ப்ரதிஜாநே ப்ரியோஸி மே* என்று இவனளவி லுகப்புத்தோற்ற வருளிச்செய்கை யாலே, இவன் தோஷங்களைப் பச்சையாகக் கொண்டு அங்கீகரித்ததமை பரஸித்த மென்று கருதது. குணஹாநி சொல்லாதொழிந்தது, தோஷம் பச்சையாமிடத்தில் குணஹாநி பச்சையாமென்னுமிடம் கிமுத நயாய ஸித்தமாகையாலே. இவன் றனக்கு குணஹாநிகளாவன—*தஸ்மாத் யுத்யஸ்வ பாரத* என்றருளிச்செய்த போதே

கரிஷ்யே வசநம் தவ என்றெழுந்திருந்து ஸவ கருத்யமான யுத்தத்தைப் பண்ணு மையும், க்ருஷ்ணனை சரணம்புகுந்தவளைப் பரிபவிக்கவிட்டுப் பார்த்துக்கொண்டிருந் தோமே! என்னுமநுதாபலேசமும நெஞ்சிலில்லாமையும தொடக்கமானவை. தூத்ய ஸாரத்ய்யங்கள் பண்ணிற்றும் ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்று மிவனுக்காகவாகில் இவன் தோஷத்தைப் பச்சையாகக்கொண்டு அங்கீகரித்தானென்னுமது கூடாதீ யென்னில; அதுக்குக குறையில்லை; இவள் கார்யார்த்தமாக இவனைககுறித்து இவை யெல்லாஞ் செய்கிற விடத்தில் இவன் தோஷங்களைப் பார்த்து முகம் சுளியாமல் உகப்போடே செய்கையாலே, அர்ஜுநனைக் குறித்து ஆசார்யகருத்யாதிகளை யேறிட்டுக கொள்ளுகிறவளவில அவன் தோஷத்தைப் பசசையாகக் கொண்டும் ஸாரதியாய்ப் புரையறககலந்து நின்றும செய்கை முதலானவை யுண்டாகையால் (அறியாதவர்த்தங்களை) இத்யாதியாலே—ஆச்ரயண ஸௌகர்யாபாதகங்களான வாத்ஸல்யாதி குணங்கள் ஸூசிதம. இங்கே, (தூத்ய ஸாரத்ய்யங்கள் பண்ணிற்றும்) என்கிற வித்தாலே—*அஸமாந் வேத்த பராந் வேத்த வேத்தார்த்தம் வேத்த பாஷிதும், யத் யதஸ்மத்திதம் க்ருஷ்ண தத்தத் வாச்யஸ ஸுயோதந:* என்கிறபடியே—கார்யாகார் யஜ்ஞனை தான்போனலல்லது கார்யஸித்தியுண்டாகாதென்று இத்தலையை ரக்ஷிக் கைககாகத் தான் தூதுபோனமையும, ஆயுதமெடுகக வொண்ணாதென்கையாலே ஸாரத்ய்யததிலே ப்ரவ்ருத்தனாய்க்கொண்டு தேர்க்காலாலே ப்ரதிபக்ஷத்தை யழியச் செய்தமையும் தோற்றுகையாலே ஆச்ரித கார்யாபாதகங்களான ஜ்ஞாநசக்த் யாதிகள ஸூசிதம். இன்னமும், (ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்றும்) எனகையாலும்— சரம ச்லோகத்தில் *மாம்* *அஹம்* என்கிற பதங்களால் சொல்லப்படுகிற உபயவித குணமும ஸூசிதமிறே. ஆகையால், புருஷகார வைபவஞ் சொல்லுகிற விடத்திலே ஸ்ரீமத் பதார்த்தம் ப்ரகடிதமானவோபாதி, உபாயவைபவஞ் சொல்லுகிற விடத்திலே நாராயண பதார்த்தம் ப்ரகடிதம். உபாயத்வம சொல்லுகையாலே *சரணௌ சரணம்* என்றதுவும ஸூசிதம். ஆக (இதிஹாஸசரேஷ்டம்) என்று தொடங்கி இவ்வளவும் ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரதோக்தங்களான புருஷகாரோபாய வைபவங்கள் தத்தத் ஸ்வரூபங்களோடே விசதமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. ... . (22)

23. கீழுக்தமான உபாயத்தினுடைய ஸ்வீகாரரூபையாய் (ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்றும) என்று ப்ராஸங்கிகமாக ப்ரஸ்துதையான ப்ரபத்தியினுடைய படியை விஸ்தரேண வருளிச்செயகிறார் மேல. அதில ப்ரதமத்தில், அர்ஜுநனுக்கு ப்ரபத்த் யுபதேசம் பண்ணுகிறவளவில் யுத்த பூமியிலே ஒருகால விசேஷம் பாராமல் ஸ்நாநாதிகளு மின்றிககே யிருக்க உபதேசிப்பானென்? இதுககு தேசாதி நியமங்க ளில்லையோ? என்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (ப்ரபத்திககென்று தொடங்கி).

23. ப்ரபத்திக்கு தேசநியமமும் காலநியமமும் ப்ரகாரநியமமும் அதிகாரிநியமமும் பலநியமமுமில்லை.

ப்ரபத்தியாவது—பகவச்சரண வரணம். தேசநியமமாவது—புண்யதேசங் களிலே செய்ய வேணும. அந்யதேசங்களிலாகா தெனனுமது. காலநியமமாவது— வஸந்தாதி காலங்களிலே செய்யவேணும. அந்யகாலங்களிலாகாதென்னுமது, ப்ரகாரநியமமாவது — ஸ்நாந பாதப்ரக்ஷாளநாதி பூர்வகமாகச் செய்யவேணும்,

ப்ரகாராந்தரத்தாலே செய்யவொண்ணா தென்னுமது அதிகாரி நியமமாவது—த்ரைவர்ணிகராகவேணும், அத்ரைவர்ணிகராக வொண்ணாதென்னுமது பல நியமமாவது —த்ருஷ்டாத்ருஷ்ட பலங்களி லின்னபலத்துக்கு இது ஸாதநம், அந்யபலத்துக்கு ஸாதநமன்றென்னுமது. தேசகால ஸாத்குண்ய வைகுண்யங்களடியாக வரும் அதிசயாநதிசயங்களை யுடைத்தாவ தொன்றல்லாமையாலும், தீர்த்தத்திலே யவகாஹிக்குமளவில் சுத்தாசுத்த விபாகமற அவகாஹிக்கலா யிருக்குமாப்போலே ஸ்வயமேவ பவித்ரமாய் சுத்தா சுத்த விபாகமறத் தன்னோடே நவகிக்கலாம்படி யிருக்கையாலும், வர்ணாத்யநுரூபமா யிருப்பதொன்றன்றிக்கே ஸ்வரூபாநுரூபமாயிருப்பதொன் றாகையாலும், சேதநருடைய ருசயநுகுணமான பல விசேஷங்களுக்கு ஸாதநமாவ தொன்றாகையாலும், இந்நியமங்களொன்று மிதுக்கில்லை யென்கிறது. *நஜாதி பேதம் நகுலம் நலிங்கம் நகுணக்ரியா:, நதேசகாலௌ நாவஸ்தாம் யோகோ ஹ்யய மபேக்ஷதே, ப்ரஹ்ம க்ஷத்ர விசச் சூத்ரா: ஸ்த்ரியச்சாந்த்ர ஜாதய:, ஸர்வ ஏவ ப்ரபத்யேரந் ஸர்வ தாதார மச்யுதம்* என்று—ப்ரபத்திக்கு தேசகால ப்ரகாராதிகாரி நியமாபாவம் பாரத்வாஜஸம்ஹிதையிலும் *ப்ரபத்தே: க்வசிதப்யேவம் பராபேக்ஷா ந வித்யதே, ஸாஹி ஸர்வத்ர ஸர்வேஷாம் ஸர்வகாம பலப்ரதா* என்று—பலநியமாபாவம் ஸநத்குமார ஸம்ஹிதையிலும் சொல்லப்பட்டதிறே. .. . . (23)

24. இவை இல்லையாகில் மற்றும் சில நியமங்கள்தான் இதுக்குண்டோ வென்ன, அருளிச் செய்கிறார் (விஷயநியமமே யுள்ளதென்று).

24. விஷய நியமமே யுள்ளது.

அதாவது—இன்ன விஷயத்திலே செய்யவேணும் என்கிற நியமமே யிதுக்குள்ளதென்றபடி. இவையெல்லாம் தாமே மேலே உபபாதித்தருளுகிறாரிறே. (24)

25. இதுக்கிவை யொன்றுமில்லையாகில் பின்னை யெதுக்குத்தான் இவையெல்லா முள்ளதென்ன, அருளிச் செய்கிறார் (காமத்துக்கென்று தொடங்கி).

25. காமத்துக்குப் புண்யக்ஷேத்ரம் வஸந்தாதிகாலம் சாஸ்த்ரோக்தங்களான தத்தத் ப்ரகாரங்கள் த்ரைவர்ணிகா என்றிவையெல்லாம் வ்யவஸ்திதங்களாயிருக்கும்

கர்மமாவது—ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகள். புண்ய க்ஷேத்ரங்களாவன—சாஸ்த்ரங்களில் பாவநதயா அபிஹிதங்களான தேசங்கள். (வஸந்தாதி) என்கிறவிடத்தில், ஆதிசப்தத்தாலே—க்ரீஷ்ம சரச்சுக்ல க்ருஷ்ணபக்ஷ பூர்வாஹ்நாபராஹ்நாதி காலங்களைச் சொல்லுகிறது; *வஸந்தே வஸந்தே ஜ்யோதிஷா யஜேத* இத்யாதிகளாலே—கால நியமம் சொல்லப்படாநின்றதிறே. (சாஸ்த்ரோக்தங்களான தத்தத் ப்ரகாரங்களாவன)—சௌசாசமந ஸ்நாந வ்ரத ஜபாதிரூபேண அவ்வவ காமங்களுக்கு அநுகுணமாக சாஸ்த்ரவிஹிதங்களான அவ்வவ ப்ரகாரங்கள். (த்ரைவர்ணிகா) என்றது—உபநயந ஸம்ஸ்கார பூர்வகமாக வேதாதிகாரிகளானவர்களுக்கே வைதிக கர்மாதிகாரமுள்ளதாகையாலே, இதுதான் க்ருஹமேதித்வ க்ருஷ்ண கேசித்வ வேத வேதாங்கயுக்தத்வாதிகளுக்கு முபலக்ஷணம். (வ்யவஸ்திதங்களா யிருக்கும்) என்றது —நியதங்களாயிருக்கு மென்றபடி. ... . (25)

26. ப்ரபத்திக்கிவை யொன்றுமில்லை என்று கீழ்ப்பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையை உபபாதிக்கையிலே ப்ரவ்ருத்தராய், ப்ரதமம் தேசகாலநியம ராஹித்யத்தை யுபபாதிக்கிறார் * ஸ ஏஷ: * என்று தொடங்கி.

26. "ஸ ஏஷ தேச: கால:" என்கையாலே இதுக்கு தேசகால நியமமில்லை.

பத்த வைராச்ச பாபாச்ச ராக்ஷஸேந்த்ராத் விபீஷண:, அதேசகாலே ஸம்ப்ராப்தஸ் ஸர்வதா சங்க்யதா மயம் என்று முன்பு ஸ்ரீஜாம்பவான மஹாராஜர் பெருமாளுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்த பக்ஷத்தைத்தூஷிக்கிற திருவடி, *அதேச காலே ஸம்ப்ராப்த இத்யயம் ஸவிபீஷண:, விவக்ஷாசாத்ர மேஸ்தீயம் தாந்நிபோத யதாமதி; *ஸஏஷதேச: காலச்ச பவதீஹ யதா ததா, புருஷாத் புருஷம ப்ராப்ய ததா தோஷ குணாவபி; தௌராத்ம்யம ராவணே த்ருஷ்ட்வா விக்ரமஞ்ச ததா த்வயி, யுக்தமாகமநம் தஸ்ய ஸத்ருசம தஸ்ய புத்தித:" என்று ராவணனாலே அவமானிதனாய ஸ்வநிகர்ஷத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு சரணம் என்று வந்த ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான், அதேசத்திலே அகாலத்திலே வந்தானென்று தேவரீருடைய மந்த்ரிகளாலே யாதொன்று சொல்லப்பட்டது, இந்த பக்ஷத்தில் விசேஷித்து எனக்கிந்த விவக்ஷை யுண்டாகா நின்றது, அவன் வருகிறவளவில யாதொரு தேசத்திலே யாதொரு காலத்திலே வந்தான், அவன் வரவுக்கு அந்த இதுவே தேசமும் அந்த இதுவே காலமுமாம் யாதொருபடி, அப்படிப்பட்ட விவக்ஷையை நானறிந்தவளவு விண்ணப்பஞ் செய்யக் கேட்டருளவேணும், எங்ஙனேயெனனில், தம: ப்ரக்ருதியாகையாலே பரஹிம்ஸையே யாத்ரையான ராவணனிற் காட்டில ஸத்வோத்தராகையாலே பரரக்ஷணமே யாத்ரையா யிருக்கிற தேவரீரை ப்ராப்யராக புத்தி பண்ணி, அப்படியே யவனை விட்டுப் போராதொழிந்தால அவனுடைய அகருத்யத்துக்கு ஸஹகாரியாய அந்த ப்ராதிகூல்யத்தோடே முடிந்து போகையாகிற தோஷத்தையும், தார்மிகரான தேவரீருடனே கூடப்பெற்றால் தத் பலமாக தேவரீர் திருவடிகளில கைங்கர்யத்தை லபித்துவாழுகையாகிற நன்மையையும் புத்திபண்ணி, அப்படியே தேவரீர் திருவுள்ளத்திலே புண்படுமபடி குற்றத்தைத் தீரக்கழியச்செய்து நிற்கிற ராவணன் தௌராத்மயத்தையும், துராத்மாக்களை அநாயாஸேந அழிக்கவல்ல தேவராண்பிள்ளைத்தனத்தையும கண்டால், விசேஷஜ்ஞனவனுக்கு இவ்வரவு ப்ராப்தம், ந்யாயத்திலே ஸஞ்சரிக்குமவனுடைய புத்திக்கு மிதுஸத்ருசம் என்றானிறே. ஆக இப்படி பாவசுத்தியையுடையனான ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான சரணம் என்று வந்த தேசகாலங்களில குறைபார்க்கக் கடவதல்ல, அவன் வந்ததுவே தேசமும காலமும் என்று, சரணாகதி தர்மஜ்ஞனான திருவடி நிர்ணயிக்கையாலே ப்ரபத்திக்கு தேசகால நியமமில்லை யென்கை. .... (26)

27 இதுதான ப்ரபத்த்யநுஷ்டாந ரூபமான த்வயத்தில் ப்ரதமபதத்திலே காணலா மென்கிறார் (இவ்வர்த்தமென்று தொடங்கி).

27. இவ்வர்த்தம் மந்த்ரரத்நத்தில் ப்ரதமபதத்திலே ஸுஸ்பஷ்டம்.

ஸகலோபநிஷத்ஸாரமாய் ஸர்வாதிகாரமாய் அவிளம்ப்ய பலப்ரதமாய் ஸர்வேச்வரனுக்கு அத்யந்தாபிமதமாயிருக்கையாலே ஸர்வமந்த்ராந்தர உத்க்ருஷ்டதயா *த்வயேந மந்த்ர ரத்நேந* என்கிறபடியே-மந்த்ர ரத்நாக்யமாயிறே த்வய மிருப்பது; அந்த வைபவந் தோற்றுகைக்காக, த்வய மென்னாதே (மந்த்ரரத்நம்)

என்கிறார்; அதில ப்ரதம பதத்தில மதுபர்த்தமான புருஷகாரோபாய நித்யயோகத்துக்கு ப்ரயோஜநம—ஏதேனுமொரு தேசத்திலே ஏதேனுமொரு காலத்திலே யொரு ஸம்ஸாரி சேதநனுக்கு பகவத்ஸமாச்ரயண ருசி விளைந்தால, *சஞ்சலம் ஹி மந:* *நின்றவா நில்லா நெஞ்சு* என்கிறபடியே—சூறாவளிக் காற்றுப் போலே சுழன்று வருகிற நெஞ்சு தளமாக அங்குரித்து *க்ஷணபங்குரையான ருசி தீருவதுக்கு முன்னே, தத்தத்பதக்ஷணத்திலே யாச்ரயிக்கலா யிருக்கையிறே, ஆகையாலே ப்ரபத்தியினுடைய தேசகால நியமராஹித்யம அந்த பதத்திலே நன்றாகத் தோற்றுமென்கிறார். .... (27)

28. ப்ரகாரநியம ராஹித்யத்தை தர்சிப்பிக்கிறார்மேல (ப்ரகாரநியதி) என்று தொடங்கி.

28. ப்ரகாரநியதியில்லை யென்னுமிடம் எங்கும காணலாம்.

(எங்கும் காணலாம) என்றது—இதத்தை யநுஷ்டிப்பார சரவிப்பார் எல்லார் பக்கலிலுங்காணலா மென்றபடி. ... ... (28)

29. அதெங்கே கண்டதென்ன; பூர்வ ப்ரகருத விஷயங்களிலே தர்சிப்பிக்கிறார்—

29. த்ரௌபதி ஸ்நாதையாயன்றே ப்ரபத்தி பண்ணிற்று; அர்ஜுனன் நீசர் நடுவேயிறே இவ்வர்த்தங்கேட்டது.

(த்ரௌபதி) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே. (ஸ்நாதையாயன்றே ப்ரபத்தி பண்ணிற்று) என்றது—துச்சாஸநாகருஷ்டையாய் ஸபையில வருகிறபோது *ரஜஸ் வலைக வஸ்த்ராஹம் நது மாம் நேது மாஹஸி—குரூணாஞ்ச புரஸ்ஸ்தாதும ஸபாயாம நாஹ முத்ஸஹே* என்னும்படி அசுத்தையாயிருக்கிறவள ஸ்நாநம பண்ணியன்றே ப்ரபத்தி பண்ணிற்றென்றபடி; இத்தால—ப்ரபத்தி பண்ணுவார் பரயதராயப் பண்ணவேணுமென்னும நியதியில்லாமை காட்டப்பட்டது. (நீசர் நடுவேயிறே யிவ்வர்த்தங் கேட்டது) என்ற விடத்தில, நீசரென்கிறது—*நெடுந் தகையை நினையாதார் நீசர்* என்றுழவா ரருளிச் செய்த *சௌரிசிந்தாவிமுகரான ஹேயரை. *விஷ்ணுபக்தி விஹீநஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதம:* *விப்ராத் த்விஷட்குணயுதா தரவிந்தநாப பாதாரவிந்த விமுகாச் ச்வபசம வரிஷ்டம்* என்று பகவத் விமுகரை ச்வபசாதமராகச் சொல்லிற்றிறே, அதுக்குமேல. சரணாகதையைப பரிபவித்தும சரணாகதரான பாண்டவர்கள திறத்திலே தீங்குகளைச் செய்தும போருகையாலே, *ஸத்யச் சண்டாளதாம வரஜேத்* என்கிற கர்மசண்டாளரிறே கை கலந்து நிற்கிறது. (நீசர்நடுவே) என்கையாலே—நீசஸ்பருஷ்டியா லிவனுக்குண்டான அசுத்தியும நீசஸகாசத்திலே என்னுமிடமும் தோற்றுகிறது. இத்தால—ப்ரபத்தி ச்ரவணம பண்ணும போது நீசமத்யத்தி லாகாதென்னும நியதியில்லாமை காட்டப்பட்டது. .... (29)

30. இத்தால பலித்தத்தைச் சொல்லா நின்றுகொண்டு இவ்வர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார் (ஆகையால) என்று தொடங்கி.

30. ஆகையால் சுத்த்யசுத்திகளிரண்டும தேடவேண்டா; இருந்தபடியே அதிகாரியாமித்தனை.

(ஆகையால) என்றது—அநுஷ்டாந தசையிலும ச்ரவண தசையிலும் இவர் களிருவரு மிப்படி செய்கையாலென்றபடி. (சுத்த்யசுத்திக ளிரண்டுந் தேட வேண்டா) வென்றது—ப்ரபத்தியி லந்வயிக்குமளவில அசுத்தனயிருக்குமவனுக்கு சுத்தி ஸம்பாதிக்கவேண்டா, சுத்தனயிருக்கு மவனுக்கு அசுத்தி ஸம்பாதிக்க வேண்டாவென்றபடி. அசுத்தி தேடவேண்டா வென்றது—கீழ்ச்சொன்னவர்களிரு வரும அசுத்தரான தசையிலே ப்ரபத்தியிலந்வயித்தமை சொல்லுகையாலே அசுத்திதானிதுக்குவேணுமோ வென்று சங்கியாமைக்காக. (இருந்தபடியே யதிகாரி யாமித்தனை) என்றது—ப்ரபத்திகாலத்தில அசுத்தனயாதல சுத்தனயாதல யாதொரு படி யிருந்தான், இருந்ததொரு ப்ரகாரத்திலே யிதுக்கதிகாரியாமித்தனை யென்றபடி. த்ரௌபதியும அர்ஜுநனும ப்ரபத்த்யநுஷ்டாந தச்சரவண தசைகளில தத்தங்களாக சுத்தி ஸம்பாதியாத வோபாதி அசுத்தியும ஸம்பாதித்துக் கொண்டமையில்லையிறே, இருந்தபடியே யதிகாரிகளான வித்தனையிறே. ... ... (30)

31. இவவர்த்த விஷயமாக ஆப்தவசநத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார் மேல (இவ் விடத்திலே) என்று தொடங்கி

31 இவவிடத்திலே வேல்வெட்டிப்பிள்ளைக்குப் பிள்ளை அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

அதாவது—வேலவெட்டிப்பிள்ளை, "பெருமாள் கடலை சரணம புகுகிறவிடத்தில் ப்ராங்முகத்வாதி நியமோபேதராய் சரணம புகுருகையாலே, இதரோபாயங்க ளோபாதி ப்ரபத்திக்கும சில நியமங்கள வேண்டியிருக்கிறதோ?" என்று நம்பிள்ளையைக் கேட்க; "பெருமாள பக்கல கண்ட நியமம இவவுபாயத்துக்குடன வந்தியா யிருப்பதொன் றன்று, உபாய பரிக்ரஹம பண்ணினவருடைய ஸ்வபாவத்தாலே வந்ததித்தனை, பெருமாள தமக்கு *ஸமுத்ரம ராகவோ ராஜா சரணம் கந்துமர்ஹதி* என்றுபதேசித் தான ஸ்ரீ விபீஷணழ்வானிறே, அவனதான பெருமாளை சரணம புகுகிறவிடத்தில கடலிலேயொரு முழுக்கிட்டு வந்தானென்றில்லையே, இத்தால சொல்லிற்றாயத்து— பெருமாள இக்ஷ்வாகு வம்சயராய் ஆசார ப்ரதாநராயிருக்கையாலே தம்முடைய நியமங்களோடே சரணம் புக்கார், இவன ராக்ஷஸஜாதியனாகையாலே நின்றநிலை யிலே சரணம புக்கான, ஆகையாலே யோக்யனுக்கு அயோக்யதை ஸம்பாதிக்க வேண்டா, அயோக்யனுக்கு யோக்யதை ஸம்பாதிக்க வேண்டா, நின்ற நின்ற நிலை களிலே யதிகாரிகளாமித்தனை யென்னுமது" என்றருளிச்செய்த வார்த்தை. (31)

32. அநந்தரம அதிகாரி நியமா பாவத்தை யுபபாதிப்பதாக த்தஜ்ஜிஜ்ஞா ஸாப்ரசநத்தை யநுவதிக்கிறார் (அதிகாரி நியமமின்றிக்கே யொழிந்தபடி யென் னென்னில்) என்று. அதுக்குத்தர மருளிச்செய்கிறார் (தர்மபுத்ராதிகளும) என்று தொடங்கி.

32. அதிகாரி நியமமின்றிக்கே யொழிந்தபடி யென்னென்னில், தர்ம புத்ராதி களும த்ரௌபதியும் காகமும் காளியனும ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானும் ஸ்ரீவிபீஷணழ்வானும பெருமாளும இளைய பெருமாளும தொடக்க மானவர்கள சரணம் புகுருகையாலே அதிகாரிநியமமில்லை.

அதாவது—*த்ரௌபத்யா ஸஹிதாஸ் ஸர்வே நமஸ் சக்ரு ஜநார்தநம்* என்று க்ஷத்ரியரான தர்மபுத்ராதிகளும்; *சங்க சக்ர கதாபாணே த்வாரகா நிலயாச்யுத, கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ ரக்ஷ மாம் சரணாகதாம்* என்று ஸதீயான த்ரௌபதியும், *ஸ பித்ராச பரித்யக்தஸ் ஸுரைச்ச ஸமஹர்ஷிபி:, த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ சரணங்கத:* என்று தேவரூபத்தை மறைத்து வந்து மஹாபராதத்தைப் பண்ணின காகமும்; *ஸோஹந்தே தேவ தேவேச நார்ச்சநாதௌ ஸ்துதௌ நச, ஸாமர்த்யவாந் க்ருபாமாத்ர மநோவ்ருத்தி: ப்ரஸீத மே* என்று திர்யக்யோநிஜனாய ப்ரதிகூலனுமான காளியனும், *பரமாபதமாபந்நோ மநஸாசிந்தயத்தரிம், ஸது நாகவரச் ஸ்ரீமாந் நாராயணபராயண:* என்று திர்யக்ஜந்மாவாய அநுகூலனுமாயிருக்கிற ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானும், *ஸோஹம் பருஷிதஸ் தேந தாஸவச்சாவமாநித:, த்யக்த்வா புத்ராம்ச்ச தாராம்ச்ச ராகவம் சரணம்கத:* என்று ராக்ஷஸ ஜாதீயனான ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானும்; *பாஹும் புஜக போகாப முபதாயாரி ஸூதந:, அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முக: க்ருத்வா ப்ரதிசிச்யே மஹோததே:* என்று ஸர்வ சரண்யரான பெருமாளும், *ஸப்ராதுச் சரணௌகாடம் நிபீட்ய ரகுநந்தந:, ஸீதாமுவாசாதியசா ராகவஞ்ச மஹாவ்ரதம்* என்று அக்கரையராய தொடர்ந் தடிமை செய்யவந்த இளையபெருமாளும், (தொடக்கமானவர்கள்) என்கையாலே—ஸோஹம்த்வாம் சரணமபார மப்ரமேயம் ஸம்ப்ராப்த: பரம்பதம் யதோ ந கிஞ்சித்—ஸம்ஸார ச்ரமபரிதாப தப்த சேதா நிர்வாணே பரிணததாம்நி ஸாபிலாஷ:* என்று முசுகுந்தனும், *மூடோய மல்பமதி ரல்ப விசேஷ்டிதோயம் க்லிஷ்டம் மநோஸ்ய விஷயை ர்நமயிப்ரஸங்கி, இத்தம் க்ருபாங் குரு மயி ப்ரணதேகிலேச த்வாம் ஸதோது மம்புஜ பவோபிஹி தேவ நேச:* என்று க்ஷத்ரபந்துவும், *பகவந்தம் ப்ரபந்நாஸா பகவந்தமவாப ஹ* என்று மாதவியும், *தம் ப்ரபிந்நசிரோகரீவம் ஆஸ்யேப்ய: ஸ்ருதசோணிதம்—விலோக்ய சரணம் ஜக்முஸ் தத்பத்நயோ மதுஸூதநம்* என்று காளியபத்நிகளும், *ப்ரணம்ப்ரவண நாத தைத்ய ஸைந்ய பராஜிதா:—சரணம் த்வா மநுப்ராப்தாஸ ஸமஸ்தா தேவதா கணா:* என்று இந்த்ராதி தேவர்களும், *ராக்ஷஸை வத்யமாநாநாம் வாநராணாம் மஹாசமூ:—சரண்யம் சரணம் யாதா ராமம் தசரதாத்மஜம்* என்று ஸ்ரீ வாநர ஸேனையும், முதலாயுள்ளவர்களெல்லாரும் சரணம் புகுருகையாலே, ப்ரபத்திக்கு இன்னாரதிகாரிகளென்றொரு நியதியில்லை, ருசியுடையாரெல்லாரும் அதிகாரிகளென்கை. .... (32)

33. அநந்தரம், பல நியமாபாவப்ரச்நத்தை யநுவதிக்கிறார் (பல நியமமின்றிக்கே யொழிந்தபடி யென்னென்னில்) என்று. அதுக்குத்தர மருளிச்செய்கிறார் (தர்மபுத்ராதிகளுக்கு பலம்) என்று தொடங்கி.

33. பலநியமமின்றிக்கே யொழிந்தபடி யென்னென்னில்; தர்மபுத்ராதிகளுக்கு பலம் ராஜ்யம்; த்ரௌபதிக்குப் பலம் வஸ்த்ரம்; காகத்துக்கும் காளியனுக்கும் பலம் ப்ராணம், ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்குப் பலம் கைங்கர்யம்; ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்குப் பலம் ராமப்ராப்தி; பெருமாளுக்கு பலம் ஸமுத்ரதரணம், இளையபெருமாளுக்குப் பலம் ராமாநுவ்ருத்தி.

இத்தால—கீழ் அதிகாரி நியமாபாவத்துக் குடலாகக் காட்டப்பட்ட "தர்மபுத்ராதிகள் தொடக்கமான ப்ரபத்தாக்களானவர்கள், ராஜ்யார்த்தமாகவும் வஸ்த்ரார்த்தமாகவும், ப்ராணார்த்தமாகவும், கைங்கர்யார்த்தமாகவும், ராமப்ராப்த

யர்த்தமாகவும்; ஸமுத்ரதரணார்த்தமாகவும், ராமானுவருத்த்யர்த்தமாகவும் ப்ரபத்தி பண்ணுகையாலே ப்ரபத்திக்குப் பலநியமமில்லை யென்றதாயத்து. (33)

34. ஆக, ப்ரபத்திக்கு தேசகாலாதி நியமாபேக்ஷையில்லையென்ற ப்ரதிஜ்ஞையை யுபபாதித்தார் கீழ், (விஷயநியமமேயுள்ளது) என்ற ப்ரதிஜ்ஞையை உபபாதிக்கிறார்மேல (விஷய நியமமாவது) என்று தொடங்கி.

34. விஷயநியமமாவது குணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாகை ; பூர்த்தியுள்ளதும அர்ச்சாவதாரத்திலே.

(குணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாகை) என்றது—பரத்வாதிக ளெல்லாவற்றிலும் வைத்துக்கொண்டு ஸௌலப்யாதி குணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாகை யென்றபடி. அந்த குணபூர்த்திதா னுள்ளதெங்கேயென்ன. (பூர்த்தியுள்ளது மர்ச்சாவதாரத்திலே) என்கிறார். *அர்சாவதார விஷயே மயாப் யுத்தேசதஸ் ததா—உக்தா குணா நசக்யந்தே வக்தும வர்ஷ சதைரபி* என்று—ஸவஜ்ஞ ஸர்வஜ்ஞனதானே சொல்லப் புக்காலும சொல்லித் தலைக்கட்ட வரிதாமபடியிறே அர்ச்சாவதார குணபூர்த்தி யிருப்பது. .... (34)

35. இக்குண பூர்த்தியுள்ள அர்ச்சாவதாரமே ப்ரபத்திக்கடைத்த விஷய மென்னுமத்தை, ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தருடைய அநுஷ்டானத்தாலும ப்ரகாசிப்பிக்கிறார்மேல (ஆழ்வார்கள) என்று தொடங்கி.

35. ஆழ்வார்கள பலவிடங்களிலும ப்ரபத்தி பண்ணிற்றும் அர்ச்சாவதாரத்திலே.

மயர்வறமதிநலமருளப் பெறுகையாலே பரத்வாதிகளையெல்லாம கரதலாமலகமாகக் கண்டிருக்கிறவர்களிறே ஆழ்வார்கள. இப்படி யிருக்கிறவர்கள ப்ராப்யத்வராதிசயத்தாலே பலகாலும ப்ரபத்தி பண்ணுகிறவளவில, பல விடங்களிலும அர்ச்சாவதாரத்திலேயிறே ப்ரபத்தி பண்ணிற்று ஸ்தலாந்தரத்தில கவாசித்தமித்தனையிறே. எங்ஙனேயென்னில? ஆழ்வார்களுக்கெல்லாம தலைவரான நம்மாழவார், *ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்* *கழல் களவையே சரணாகக் கொண்ட* *நம்பெருமானடிமேல சேமங்கொள் தென்குருகூர சடகோபன்* *உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்* என்று இப்படி பலவிடங்களிலும ப்ரபத்தி பண்ணிற்று அர்ச்சாவதாரத்திலேயிறே; *பிறந்தவாறு ஒன்றிலுமிறே அவதாரத்திலே சரணமபுக்கது.—திருமங்கையாழவாரும, *வந்துன் திருவடி யடைந்தேன் நைமிசாரணியத்துளெந்தாய* *விரையார திருவேங்கடவா நாயேன் வந்தடைந்தேன* *காவளம்பாடி மேய கண்ணனே களைகணீயே* *ஆழிவண்ணா! நின்னடியிணை யடைந்தே னணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே* என்று இப்படி அர்ச்சாவதாரத்திலேயிறே பலவிடங்களிலும ப்ரபத்தி பண்ணிற்று.—மற்றையாழவார்களுக்கு மிப்படி தத்தத் ப்ரபந்தங்களிலே கண்டு கொள்வது. (ப்ரபத்தி பண்ணிற்றும) என்கிற விசேஷ சப்தத்தாலே—(பூர்த்தியுள்ளதும) என்று கீழச் சொன்னத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது. (35)

இப்படி யிவ்வாழவார்கள ப்ரபத்தி பண்ணுமிடங்களில பரத்வாதிகளெல்லாமிருக்க அர்ச்சாவதாரத்திலே பண்ணுகைக்கடி—இதின குணபூர்த்தியிறே; அந்த குணபூர்த்தி தன்னை ஸப்ரமாணமாக வருளிச்செய்கிறார மேல (பூர்ணம) என்று தொடங்கி.

36. "பூர்ணை" எனகையாலே யெல்லாகுணஙகளும புஷகலங்கள்.

(பூர்ணமெனகையாலே) என்றது *பூரணஸய பூர்ணமாதாய பூரணமேவாவசிஷ்யதே— ஸர்வம பூரணம ஸஹோம* என்று சருதிசொலலுகையாலே யென்றபடி. (எலலா குணஙகளும புஷகலஙகள) என்றது—ஆசரயண ஸௌகர்யாபாதகங்களான குணஙகளோடு கார்யாபாதகஙகளான குணஙகளோடு வாசியற ஸகல கலயாண குணஙகளுமிவவிஷயத்திலே ஸமபூர்ண மென்றபடி. .... (36)

37. ஆனால், *வாஸு தேவோஸி பூர்ணः* என்கிற பரத்வததிற் காட்டில் இஙகுத்தைக கேற்றமென்னென்னவருளிச செயகிறார் (ப்ரபத்திககு) என்று தொடஙகி.

37. ப்ரபத்திக்கபேக்ஷிதங்களான ஸௌலப்யாதிகள இருட்டறையில் விளக்குப் போலே ப்ரகாசிப்பதிஙகே.

(ப்ரபததிக கபேக்ஷிதஙகளான) என்றது—உபாயமாகப் பற்றுமிடத்தில வேணடுமவையான வென்றபடி. (ஸௌலபயாதிகளாவன)—கண்டு பற்றுகைக குறுபபான ஸௌலப்யமும, மேன்மை கணடகலாமைக குறுப்பான ஸௌசீலயமும, கார்யஞ் செயயுமென்று விசவஸிககைக குறுப்பான ஸவாமித்வமும, குற்றஙகணடு வெருவாமைக குறுப்பான வாத்ஸலயமும. *நீகிலல புகழாய்* இதயாதியாலே—இநநாலு குணத்தையுமிறே ஆழவா ரருளிசசெயதது.

(இருட்டறையில விளககுப்போலே ப்ரகாசிப்பதிங்கே) என்றது—பரத்வததில இககுணஙகளெலலா முணடா யிருககச செய்தே, பரமஸாமயாபன்னர்ககு முகஙகொடுத்திருககிற விடமாகையாலே, பகலவிளககுப்போலே ப்ரகாசமறறிருககும; அர்சசாவதாரமான விடத்தில தன்னைக கெலலேலிலமான ஸமஸாரிகளுககு முகஙகொடுததுக கொண்டிருக்கையாலே, அநதகாரததில தீபமபோலே அதயுஜவலமாயத் தோற்றுமென்றபடி. விஷயமுளள விடத்தேயிறே குணஙகள ப்ரகாசிபபது; அங்குளளாரும சீலாதி குணாநுபவம பண்ணுகைககு வருவதிஙகேயிறே ஸௌலப்யம முனனுக வருளிசசெயதது-கணடுபற்றுகைக குறுபபான ஸௌலப்யமே ப்ரபததிககு பரதாநாபேக்ஷிதமென்று தோற்றுகைக்காக. (37)

38. "இககுணங்கள ப்ரகாசிபபதிஙகே" என்றத்தை யுபபாதிககிறார் (பூர்த்தியையும) என்று தொடஙகி.

38. பூர்த்தியையும ஸவாதந்தர்யததையும குலைததுககொண்டு தன்னை அநாதரிககிறவாகளைத தான ஆதரிதது நிறகிறவிடம.

(பூர்ததியாவது)—அவாப்த ஸமஸத காமத்வம; அததைக குலைத்துக கொளளுகையாவது—இவனிட்டதுகொண்டு தருபதனுக வேணடுமபடி ஸாபேக்ஷனுயிருககை. (ஸவாதநத்ர்யமாவது) *ஸவாதீந ஸவரூபாதிமததவம; அத்தைக குலைததுக கொள்ளுகையாவது—ஆசரிதாதீந ஸவரூபஸதித்யாதிகளையுடையனுகை. *ததிசசயா மஹாதேஜா புங்க்தே வை பகதவதஸலः, ஸநாநம பாநம ததா யாதராம குருதே வை ஜகதபதிः; ஸ்வதநதரஸ ஸஜகநநாதோபயஸவதநதரோ யதாததா—ஸாவசக்திராஜகததாதாபயசகத இவ சேஷடதே" ஏன்னககடவதிறே. *அாசசக பராதீநாகிலாதம ஸதிதிः* என்றருளிசசெயதாரிறே படடர்.

தனனிசசையொழிய இவற்றைக குலேககைககு ஹேதுவிலலாமையாலே (குலேத்துக் கொணடு) எனகிறார். (தன்னையநாதரிககிறவர்களைத் தானுதரிநது, நிறகிறவிடம்) எனறது—தானிப்படி ஸுலபனயவந்து நின்றால அரியவனெளியவனாய் நிறகப் பெற்றோமே! எனறு விருமபி மேலவிழுகை யனறிககே, அவவெளிமை தானே ஹேதுவாக உபேக்ஷிககிற ஸமஸாரிகளைத் தானவிடமாட்டாத வளவனறிககே அவர் களையொழியச செலலாமை தோறறுமபடி நிறகிறஸதலம அர்ச்சாவதாரமெனகை. பூர்த்தியையும் ஸவாதந்த்ர்யததையும குலேத்துககொணடு நிறகையாலே—ஸௌலப்ய ஸௌசீலயஙகளும, தனனை யநாதரிககிறவர்களைத தானுதரித்து நிறகையாலே—ஸவாமித்வ வாத்ஸலயங்களுமிஙகே தோறறு நினறதிறே.

அன்றிககே, (பூர்த்தியையும) என்று தொடஙகி இவ்வாகயமெலலாவற்றாலும குணசதுஷ்டயத்திலும ப்ரதாநமான ஸௌலப்யததையே யோடவைத்தாராகவுமாம; அப்போது, இவவிஷயததினுடைய ஸௌலப்யாதிசயததை தர்சிப்பிககிறாரெனறு வாகய ஸஙகதியாககககடவது. கணணுககு விஷயமாம்படி நிதய ஸந்நிதிபணணுகிற வளவனறிககே, ஸர்வப்ரகார பரிபூர்ணனாய நிரஙகுச ஸவதநதரனாயிருககிற தனனை ஸாபேக்ஷனும பரதநதரனுமாககிக கொணடு, தனனை யநாதரிககிற ஸமஸாரிகளைத் தானுதரித்து நிறகைககு மேறபடட ஸௌலபயமிலலையிறே; *ஏவம பஞ்சப்ரகாரோஹம் ஆத்மநாம பததாமத:, பூர்வஸ்மாதபி பூர்வஸ்மாஜ ஜ்யாயாம்ஸசைவோத்தரோத்தர:, ஸௌலப்யதோ ஜகத்ஸவாமீ ஸுலபோஹ்யுத்தரோத்தர:* எனறு பரதவாதிகளிலதிலும ஸௌலப்ய முணடாயிருககசசெய்தே பூர்வபூர்வததிற காட்டிலுத்தரோத்தரத்துககு ஸௌலப்ய மதிசயிததிருககுமெனறு தானே யருளிசசெயகையாலே, ஸௌலபயத்துககெலலை நிலம அர்ச்சாவதாரமிறே .... (38)

39. பரதவாதிகளுடைய ஸௌலப்யததையும அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யத் தையும தருஷ்டாநதமுகேந தர்சிப்பிககிறார்மேல (பூகதஜலம) எனறு தொடஙகி.

39. பூகதஜலமபோலே அநதர்யாமித்வம, ஆவரணஜலம் போலே பரத்வம; பாற்கடல்போலே வயூஹம; பெருக்காறுபோலே விபவங்கள, அதிலே தேஙகின மடுககளபோலே அர்ச்சாவதாரம.

த்ருஷ்ணார்ததனுககு தேசாநதரத்திற போகவேணடாதபடி நிற்கிற விடந் தனனிலே யுணடாயிருககசசெய்தேயும, கொடடுங குந்தாலியுங கொணடு கலலினு லலலது குடிககக கிடையாத பூகத ஜலமபோலே யாயத்து—கணடு பறறவேணு மெனறாசைப்படடவனுககு ஹ்ருதயத்திலே யிருககசசெய்தேயும *கட்கிலீ* எனகிற படியே கண்ணுககு விஷயமனறிககே, அஷ்டாஙகயோகருப யத்நத்தாலே காண வேண்டுமபடியான அந்தர்யாமித்வம அவனுககு, அணடத்துககுப புறமபே பெருகிக் கிடககிற ஆவரணஜலமபோலேயாயத்து இவனுககும *அப்பால் முதலாய்நினற வளப் பரியவாரமுது* எனகிறபடியே லீலாவிபூதிககப்பாலபடடிருககிற பரத்வம. அப்படி அதிவிப்ரக்ருஷ்டமனறியே அணடாநதாபபூதமாயிருககச செய்தேயும், அவனுககு துஷ்ப்ராபமான பாறகடலபோலேயாயத்து இவனுககும *பாலாழிநீகிடககும பணபை யாஙகேட்டேயும* எனகிறபடியே, கேடடிருககுமததனை யலலது, செனறுகாண

வரித்தாமபடியிருக்கிற வ்யூஹம். பரத்யாஸந்நமாயும் தாத்காலிகர்க்கு உபஜீவ்யமாய் பாச்சாத்யனானவனுக்கு துர்லபமான பெருக்காறு போலேயாய்த்து *மண்மீதுழல்வாய* என்கிறபடியே பூமியிலே யவதரித்து ஸஞ்சரித்ததும், தத்காலவர்த்திகளுக்கு ஆச்ரயணீயமாய்ப் பிற்காலத்திலுள்ளானை விவனுக்குக் கிட்டாதபடியான விபவம். முன்பு சொன்னவைபோலன்றிக்கே, அவனுக்கு விடாய் கெடப் பருகலாம்படி பெருக்காற்றிலே தேங்கின மடுக்கள் போலேயாய்த்து இவனுக்கும் தேச கால கரண விப்ரக்ருஷ்டமன்றிக்கே, கோயில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் என்றுமொக்க எல்லார்க்கும் கண்ணுக்கிலக்காம்படி நிற்கிற *பின்னானார் வணங்குஞ் சோதியான அர்ச்சாவதாரம்

பௌமநிகேதநேஷ்வபி குடீகுஞ்ஜேஷு என்கிறபடியே - பலவிடங்களிலும் ஸந்நிதிபண்ணி நிற்கும்படியை நினைத்திறே (மடுக்கள் போலே) என்று பஹுவசநத்தாலே யருளிச்செய்தது. அவதார குணங்களெல்லாம் அர்ச்சா ஸ்தலங்களிலே பரிபூர்ணமாயிருக்கையாலும், அவதார விக்ரஹங்களை அர்ச்சாரூபேண பல விடங்களிலும் பரிக்ரஹித்துக் கொண்டிருக்கையாலும் (அதிலே தேங்கின மடுக்கள் போலே) என்கிறது. (39)

40. இப்படி ஆச்ரயண ருசிபிறந்தார்க்கு ஆச்ரயணீயத்வே ஸௌலப்யமாயிருக்குமளவே யன்று, ருசிஜநகத்வாதிகளும் இவவர்ச்சாவதாரத்துக் குணடென்று இதின் வைபவத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல (இதுதான்) என்று தொடங்கி.

40. இதுதான் சாஸ்த்ரங்களால் திருத்தவொண்ணாதே விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி விமுகராய்ப்போரும் சேதநர்க்கு வைமுக்யத்தை மாற்றி ருசியை விளைக்கக்கடவதாய், ருசிபிறந்தால் உபாயமாய், உபாயபரிக்ரஹம் பண்ணினால் போக்யமுமாயிருக்கும்.

ப்ரக்ருதமான ஸௌலப்யாதி குணயோகத்தை யுட்கொண்டு (இதுதான்) என்று பராமர்சிக்கிறார். (சாஸ்த்ரங்களால் திருத்த வொண்ணாமையாவது)—ஹிதாநுசாஸநம் பண்ணுகிற ச்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதி சாஸ்த்ரங்களானவை அருசி பிறக்கும்படி இதர விஷயங்களினுடைய தோஷாதிக்யத்தையும், ருசி பிறக்கும்படி பகவத் விஷயத்தினுடைய குணாதிக்யத்தையும் உபதேசித்தாலும், அவற்றால் இதரவிஷயங்களை விட்டு இவ்விஷயத்தைப் பற்றும்படி பண்ணப்போகாமை துர்வாஸநாபலம் உபதேசத்தை நிராதரிக்கமாக்கி விடுமிறே, *ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு யா புத்திர் பாவிதா நருணாம், தாமேவ பஜதே ஜந்து ருபதேசோ நிரர்த்தகஃ* என்னக்கடவதிறே

(விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி விமுகராய்ப் போருகையாவது)—*சிலம்பபடி யுருவிற் கருநெடுங் கண்ணார் திறத்தனாயறத்தையே மறந்து—புலம்படிந்துண்ணும் போகமே பெருக்கி* என்றும், *சுரிகுழல் மடந்தையர் திறத்துக் காதலே மிகுத்துக் கண்டவா திரிந்த* என்றும், *மாதரார் கயற்கண்ணென்னும் வலையுட்பட்டழுந்துவேனை* என்றும் சொல்லுகிறபடியே இதர விஷயங்களிலே அத்யபிநிவிஷ்டராய், *யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதத்தை யேற்றிட்டுக்கொண்டு, பகவத் விஷயத்தில் முகமவைக்க விசையாதே வர்த்திக்கை

இப்படி போரும சேதநாகத, (வைமுககயததை மாறறி ருசியை விளைககையாவது)—*போதரேயென்று சொலலிப் புகுந்து புகுந்து தன பாலாதாம பெருகவைத்த வழக்கன்* என்கிறபடியே—ஸௌஸௌலப்யாதிகளாலே சித்தாபஹாரம பண்ணி, தன்னைக காணவேண்டோ மென்றிருக்கு மிருப்பைக குலைத்து, கண்ட கண மாறவைகக மாட்டாதபடி பண்ணுகை. (ருசிபிறந்தா லுபாயமாகையாவது)—இப்படி தன வைலக்ஷண்ய தர்சநத்தாலே தன்னை நித்யாநுபவம பண்ணப் பெறவேணுமென்னும ருசி பிறந்தவநநதரம், *ஆறெனககு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்* என்கிறபடியே ஸம்ஸார நிவருத்தி பூர்விகையான ஸ்வப்ராப்திககுத தானே ஸாதநமாகை. (உபாய பரிகரஹம பண்ணினால் போகயமுமா யிருககையாவது)—தன்னை யுபாயமாகப் பரிகரஹித்தால, உபேயஸித்திக கொரு தேச விசேஷத்திலே போமளவும பார்த் திருககவேண்டாதே *அணியரங்க னென்னமுதினைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே* என்றும, *எனககுத் தேனே பாலே கன்னலே யமுதே திருமாலிருஞ் சோலைக் கோனே* என்றுஞ் சொலலுகிறபடியே நிரதிசய போகயமாயிருககையாலே தானே உபேயமுமா யிருககை.

ஆக, ப்ரபததிககு குணபூர்ததியுள்ளவிடமே விஷயமாக வேணுமென்றும, அதுதானுள்ளது அர்ச்சாவதாரததிலே யென்றும, அததைப் பறற ஆழ்வாாக ளெல்லாரும ப பததி பண்ணிற்று இவவிஷயததிலே யென்றும, இவவிஷயததிலே யெல்லாகுணஙகளும புஷகலஙகளென்றும, விசேஷித்து ப்ரபத்திககபேக்ஷித குணஙகள விசதமாக ப்ரகாசிப்பதிஙகேயென்றும, இது தான தன்னுடைய நைரபேக்ஷ்யாதிகளை யழியமாறி தன்னை யநாதரிப்பாரை யாதரித்துககொண்டு நிற்கிற ஸதலமென்றும, பரத்வாதிகள ஒவ்வொரு பரகாரத்தாலே துாலபம, இது ஸர்வபரகார ஸுலபமென்றும, இவவளவேயன்று, இவவிஷயம ருசிஜநகமுமாய் உபாயோபேயமுமா யிருககுமென்றும் சொலலபபட்டது.

இத்தால—உபாயோபேயங்க ளிரண்டும தானேயாய, ஸ்வேதர விஷய விரகதி பூர்வகமாக ஸவவிஷயருசியை ஜநிபபிககுமதாய, ஸாவ ஸுலபமாய், தன படிகளை யழியமாறிககொண்டு தன்னை யநாதரிப்பாரையு மாதரிககுமதாய, ப்ரபத த்யபேக்ஷித குணோஜ்ஜ்வலமாய, ஸமஸதகுண ஸமபூர்ணமாய, ப்ரபநநஜந கூடஸத தாககு உபாயவரண விஷயமாயிருந்துள்ள அர்ச்சாவதாரமே ப்ரபததிககு நியத விஷயமென்ற தாயத்து. (40)

41. (ப்ரபததிககு தேச நியமம) என்று தொடஙகி இவவளவும-உபாய வரணாத் மிகையான ப்ரபததியினுடைய தேச காலாதி நியமாபாவமும விஷய நியமமும தாசிப் பிககப்பட்டது; இப்படி விஷய விசேஷத்தை தர்சிபபித்த வநநதரம பகவசசாஸத ராதி ஸித்தமான அதிகாரி விசேஷஙகளையும ப்ரகாசிபபிககவேணுமென்று திரு வுள்ளமபற்றி அதிகாரி விசேஷத்தை யருளிச செயகிறார் (இதில பரபததி பண்ணு மதிகாரிகள மூவர்) என்று.

41. இதில் ப்ரபததிபண்ணு மதிகாரிகள் மூவா.

அதாவது—ஸௌலப்யாதி குணபூர்த்தியாலே பரபக்திக்கு நியத விஷயமான இவ்வர்ச்சாவதாரத்தில பரபக்தி பண்ணு மதிகாரிகள ப்ரபதந ஹேது பேதத்தாலே மூன்று வகைப்பட்டிருப்பர்களென்கை. (41)

42. அவர்களாரென்னு மபேக்ஷையிலே யருளிச் செய்கிறார் (அஜ்ஞரும) என்று தொடங்கி.

42. அஜ்ஞரும, ஜ்ஞாநாதிகரும், பக்திபரவசரும்.

(அஜ்ஞராகிறா)—பகவலலாபத்துக்கு உறுப்பாக ஸாதநாநுஷ்டாநம பண்ணுகைக்கீடான ஜ்ஞாந மிலலாதவர்கள். அஜ்ஞாநம அசக்திக்கு முபலக்ஷணம. (ப்ராப காந்தர பரித்யாகத்துக்கு மஜ்ஞாநாசக்திகளன்று) என்று மேலே யிவர் தாமே யருளிச செய்கிறாரிறே. (ஜ்ஞாநாதிகராகிறார்). ஜ்ஞாந சக்திகள உண்டா யிருக்கச் செய்தேயும, பகவ தத்யந்த பரதந்த்ரமான ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய தர்சநத்தாலே, உபாயாந்தரங்கள ஸ்வரூபவிருத்தமென்று பரித்யஜிக்கைக்கீடான ஜ்ஞாந பூர்த்தியுடையவர்கள. (பக்தி பரவசராகிறா)—ஒன்றையு மடைவுபட வநுஷ்டிக்கக் க்ஷமரல்லாதபடி பகவத் ப்ரேமாதிசயத்தாலே சிதிலகரணரா யிருக்குமவர்கள. (42)

43. இப்படி யிவ்வஜ்ஞாநாதிக ளடியாக பரபத்தி பண்ணினவர்க ளினனாரென்னுமிடம காணலா யிடமுண்டோ வென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச செய்கிறா (அஜ்ஞாநத்தாலே) என்று தொடங்கி.

43. அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நா அஸ்மதாதிகள், ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலே ப்ரபந்நா பூர்வாசார்யாகள், பக்திபாரவச்யத்தாலே ப்ரபந்நா ஆழ்வாாகள.

(அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நா) என்றது—இதரோபாயாநுஷ்டாநத்தி லிழிகைக்கீடான ஜ்ஞாநாதிகள முதலிலே யிலலாமையாலே, அநந்யகதிகளாய்க கொண்டு பகவத விஷயத்திலே ப்ரந்யாஸம பண்ணினவர்களென்றபடி. (அஸ்மதாதிகள) என்று—ஸ்வநைச்யாநுஸந்தாநத்தாலே மந்தாதிகாரிகளோடே தம்மையும் கூட்டி யருளிசசெய்கிறார். (ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலே ப்ரபந்நர்) என்றது—உபாயாந்தரங்கள ஸ்வரூபநாசக மென்று நடுங்கும்படியான ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய தர்சநத்தாலே வந்த ஜ்ஞாந பூர்த்தியாலே அநந்ய கதிகளாய்க கொண்டு, ஸ்வரூபாநுரூபமாக பகவதி ந்யஸ்தபரரானவர்களென்றபடி (பூர்வாசார்யர்களாகிறார்) நாத யாமுந யதிவராதிகள். (பக்தி பாரவச்யத்தாலே ப்ரபந்நா) என்றது—பகவத்ப்ரேம பௌஷ்கல்யத்தாலே, *காலாழும் நெஞ்சழியும கண சுழலும* என்றும, *இட்டகா லிட்டகை* என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே—சிதிலகரணராயிருக்கையாலே, ஸாதநாநுஷ்டாநத்துக்கு ஆளன்றிக்கே அநந்யகதிகளாய்க்கொண்டு அவன பக்கலிலே ப்ரஸமர்ப்பணம பண்ணினவர்களென்றபடி. பக்தி பரவசர்க்கு ஸாதநாநுஷ்டாநம பண்ணப் போகாதென்னுமிடம *உன்னைக் காணுமவாவில வீழ்ந்து நானெங்குறறேனு மல்லேன* என்றும், *என கொள்வன* என்கிற பாட்டிலும ஆழ்வார ஸுஸ்பஷ்டமாக வருளிச செய்தாரிறே (43)

44. இப்படி அஜ்ஞாநாதிகளோரோனறே யிவர்களுக்கு ப்ரபதந ஹேதுவாகச சொல்லுகைக்கு மூலமினனதென்கிறார் (இப்படி என்று தொடங்கி).

44. இப்படி சொல்லுகிறதும மூன்றதைப்பற்ற.

அதாவது—அஜ்ஞாநாசகதிகளும ஸ்வரூபயாதாதம்ய ஜ்ஞாநமும பகவத் பகதியுமாகிற விவை மூன்றிலும், மூவாககு மகவய முண்டாயிருககச செய்தே, ஒரொனறே யிவர்களுககு ப்ரபதந ஹேதுவாகச சொலலுகிறதும இவற்றில ஒரொனறே இவவதிகாரிகளபகக லுறைததிருககையாலே யெனகை.

இத்தால—முற்படடவர்கள பககல் ஜ்ஞாந பகதிகளிரணடும குறைந்து அஜ்ஞாநமே விஞசியிருககும, நடுவிலவர்கள பககல, அஜ்ஞாந மலபமாய பகதியுமளவு படடு ஜ்ஞாநமே விஞசியிருககும, பிறபடடவர்கள பககல, அஜ்ஞாநம அதயலபமாய ஸ்வரூப ஜ்ஞாநமும குறைவறறிருககச் செய்தே, பரேமமே கரைபுரணடிருககும; ஆகையால, எலலா மெலலார் பககலிலு முண்டேயாகிலும அலபஙகளானவை கிடககச் செயதே அதிகமானதுவே அவவவர்கது பரபதந ஹேதுவாமெனறதாயத்து. இந்த யோஜனைககொரு குறையுண்டு மயாவற மதிநலம பெற்ற ஆழவார்களுககும் அஜ்ஞாநம சிறிது கிடககிறதுணடெனறு கொளள வேண்டி வருகையாலே, ஆனால செய்வதெனனெனனில, (மூன்றத்தைப் பற்ற) எனகிறவிததை அநுஸந்தாந பரமாககி யோஜிககுமளவில் விவிரோதமிலலை, அப்போது (இபபடி) இதயாதிககு—அஜ்ஞாநாசகதிகளும ஸ்வரூபயாதாதமய ஜ்ஞாநமும பகவத பகதியுமாகிற இம மூனறினுடையவு மநுஸநதாநம மூவர்ககு மேதேனுமொருபடி யுணடாயிருககச் செய்தே ஒரொனறே யிவாகளுககு ப்ரபதந ஹேதுவாகச சொலலுகிறதும இவற்றிலோரொனறிலே யிவவதிகாரிகளுக கூறறமாகையாலே யெனறு பொருளாகக கடவது. அதாவது—அநயகதிகளாய பரபநநராகைககுடலான அஜ்ஞாநாதி த்ரயாநுஸநதாநமும் மூவர்ககு முண்டானாலும, மூனறிலும வைததுககொணடு ப்ரசுரமானதே தநதாமுக கநயகதிகளாய ப்ரபததியி லிழிகைககு ஹேதுவாக வநுஸந்திதிருககையாலே யெனறபடி. இதில ப்ரதமாதிகாரிகளுககு அஜ்ஞாநாநுஸந்தாநம ஸ்வரஸம; நடுவு சொனனவாகளுககும, ப்ராமாணிகராகையாலே அஜ்ஞாநத்தினுடைய ஸவாஸந நிவருத்தி கூடாமையால, அஜ்ஞாநாநு ஸநதாநம கூடும, பிறபடடவர்கள மயர்வற மதிநலம பெறறவர்களாகையாலே அஜ்ஞாநாநுஸநதாநம நைசய நிபநதநமா மிததனை. (44)

45. இவவஜ்ஞாநாதி த்ரயததுககும காரணமினனதென்கிறார் (இமமூன்றும்) எனறு தொடஙகி.

45. இமமூனறும் மூன்று ததவத்தையும பற்றிவரும்.

(மூனறு ததவத்தையும் பறறிவரும) எனறது—ஸாதநாநுஷ்டாநத்தில் அஜ்ஞாநாசகதிகளுககு மூலம காம நிபந்தநமான அசித் ஸமபநதமாகையாலே, அஜ்ஞாநம அசித்ததவததைப் பறறிவரும, இதர ஸாதநஙகள ஸ்வரூப விருதநமெனறு பரித்யஜிககைககுடலான ஜ்ஞாந பூர்த்திககடி மத்யம பதத்தில சொல்லுகிற ஆத்ம ஸ்வரூப யாதாதமய தர்சநமாகையாலே, ஜ்ஞாநாதிகயம ஆத்ம ததவததைப்பறறி வரும; ஒனறையுமடைவுபட அநுஷ்டிககமாட்டாதபடி கரணசைதிலயத்தைப் பண்ணும பகதிவிவ்ருத்திககுக காரணம * காதல் கடல் புரைய விளைவித்த காரமர்மேனி *

எனனும பகவத் விகரஹ வைலக்ஷண்யமாகைடாலே பகதிபாரவசயம் பகவத்தத் த்வததைப் பறறிவரு மெனறபடி (45)

46 அதிகாரி த்ரயத்துககும அஜ்ஞாநாதி தரயத்திலுமந்வய முண்டாயிருகக, ஓரொனறே ப்ரபதந ஹேதுவாகச சொலலுகிறது (ஊறறத்தைப்பற்ற) எனறிறே சொலலிறறு, இப்படி ஏகாதிகாரி பககலிலே இமமூனறு முணடெனனு மிடங் காணலாமிட முணடோவெனன வருளிச செய்கிறா (எனனனை) எனறு தொடஙகி.

46. * என்னனை செயகேன் * எனகிறவிடத்தில் இமமூனறுமுண்டு

அதாவது—எமபெருமான தமமுடைய ஆர்த்தி கணடிரஙகக காணமையாலே, தன்னைப பெறுமிடததில சில ஸாதநாநுஷ்டாநம பணணவேணுமெனறிருநதானாகக கொண்டு, உபாயாநதராநுஷ்டாநததுககு யோகயதை யிலலாதபடி அஜ்ஞனான நான என செயகேன, ஜ்ஞாநம தநதோமே எனனில, நீ தநத ஜ்ஞாநததாலே ஸவரூப பாரதநதரயததை யுணாநது ஸாதநாநுஷ்டாநம அபராப்த மெனறிருககிற நானென செயகேன, ஸவரூபததுககுச சேராதாகிலும உனனைப் பெறலாமாகில அது தன்னை அநுஷ்டிககலாயததிறே ஜ்ஞாந மாதரததைத் தநதாயாகில, பகதிரூபாபந்ந ஜ்ஞாநததைத் தருகையாலே ஒனறையுமடைவுபட அநுஷ்டிகக க்ஷமனலலாதபடி பகதி பரவசனான நானெனசெயகேன எனறு இமமூனறு மாழவார்கு விவக்ஷித மாகையாலே அவவிடததிலே இமமூனறு முணடெனகை. ஆகையால இவவிடத் திலே காணலாமெனறு கருதது. (46)

47 ஆனு லிமமூனறும அவவிடத்தில ப்ரபத்தி காரணமாகிறதோ வெனன? (அஙகொனறைப பறறி யிருககும) எனகிறார்.

47. அஙகு ஒனறைபபறறி யிருககும

அதாவது—அவவிடததில ப்ரபததியானது மூன்றிலும் வைத்துககொண்டு ஊனறி யிருககிற பகதிபாரவசயத்தையே தனககு ஹேதுவாகப் பறறி யிருககு மெனறபடி (47)

48 இந்த ஹேதுத்ரய மடியாக வரும ப்ரபத்திகளில முககயமேதென்ன? (முககயமதுவே) எனகிறார.

48. முக்க்யம் அதுவே.

அதாவது—பகதி பாரவசயமடியாக ப்ரபத்தி பண்ணுமிடத்தில ப்ராப்யருசி கண்ணழிவற வுணடாகையாலே அதுவே முககய மெனறபடி. (48)

49. இவவதிகாரித்ரயத்துககும ப்ரமாணமுண்டோ வெனன? ப்ரதமம பட்டரருளிசசெயததொரு சலோகத்தை யுதாஹரிககிறார் (அவிதயாதஃ) என்று தொடஙகி.

49. "அவித்யாதஃ" என்கிற சலோகத்திலே இம்மூன்றும் சொல்லிற்று.

அவித்யாதோ தேவே பரிப்ருடதயாவா வித்யயா ஸ்வபகதோ பூம்நாவா ஜகத் கத்மநயா மவிதுஷாம, கதிா கமயசசாஸௌ ஹரிரிதி ஜிநந்தாஹ்வய மநோ: ரஹஸயம் வயாஜஹ்ரே ஸக்லு பகவாந் சௌநகமுநி: இசசலோகாரத்தம, ஜிதந்தா வயாக்யாநோபோதகாதத்திலே, "ப்ரபததிக கதிகாரிகள் அஜ்ஞரும ஸர்வஜ்ஞரும பகதிபரவசருமென்று த்ரிவிதமாக பட்ட ரருளிச்செயதாரிறே" என்று தொடங்கி, *அஜ்ஞனுகிறன்—பகவல்லாபத்துக்குத் தனபக்கலில ஜ்ஞாந சகதிகளில்லாதவன; ஸர்வஜ்ஞனுகிறன்—தேசகாலவஸ்துககளால பரிச்சேதிக்கவொண்ணுத வைபவத்தையுடையவனீச்வரனென்றிருக்கையாலே அநந்யஸாத்யனென்றிருக்குமவன; பக்திபரவசனுகிறன — ஜ்ஞாநசகதிகளுண்டாயிருக்கச்செய்தே அடைவுபட அநுஷடிக்கமாட்டாதவன, இவர்கள் மூவரும, பகவத்விஷயமொழிய வேறு உபாயமுண்டென்றறியாதவர்கள; இவர்களுக்கு ப்ராபகனுமாய, ப்ராப்யனுமாயிருக்கும ஸர்வேச்வரன" என்று, ஜிதந்தையென்று பேரையுடைத்தான மந்த்ர ரஹஸ்யத்தை, ஸர்வஜ்ஞனை ஸ்ரீசௌநகபகவான வயாக்யாநம பண்ணப பெறுவதே! எனகிறார்" என்று ஆசசான்பிள்ளை யருளிச்செயதார்.

(ஜ்ஞாநாதிகயத்தாலே ப்ரபந்நர்) என்றவிடத்தில, ஸவரூபயாதாத்மய ஜ்ஞாநம் ப்ரபத்தி ஹேதுவாகச சொல்லிற்று; இந்த ச்லோகத்தில, பகவதநந்ய ஸாத்யத்வ ஜ்ஞாநம ப்ரபத்திஹேதுவாகச சொல்லிற்று; ஆகையால, இரண்டும ஜ்ஞாநாதிகர்க்கு அநந்யகதித்வ பூர்வகமான ப்ரபத்திக்கு ஹேதுவாமென்று கொள்ள வேணும. கீழுமிதுதானே அர்த்தமாகுமோவெனனில, ஒண்ணுது, (இம்மூன்றும மூன்று தத்வத்தையும் பற்றிவரும) என்றதோடு சேராமையால. (49)

50. அநந்தரம, இவவர்த்த விஷயமாக, அகிலஜகந்மாதாவாய் ஆப்ததமையான பிராட்டி லக்ஷ்மீதந்த்ரத்திலருளிச்செய்த வசநத்தை யுபாதாநம பண்ணுகிறார் (இதம் சரணமஜ்ஞாநாம) என்று.

50. "இதம் சரணமஜ்ஞாநாம்."

இதம் சரண மஜ்ஞாநா மிதமேவ விஜாநதாம, இதம திதீர்ஷதாம பார மிதமாநந்த்ய மிச்சதாம இந்த ச்லோகத்தில, *இதம்* என்று பராமர்சிக்கிறது கீழச்சொன்ன சரணுகதியை. *அபாயோபாயநிர்முக்தா மத்யமாம ஸத்திமாஸ்திதா, சரணுகதி ரகர்யைஷா ஸம்ஸாரார்ணவ தாரிணீ* என்றிறே கீழச்சொல்லிற்றது (இயம என்று ஸ்த்ரீலிங்க நிர்தேசமன்றிக்கே, * இதம * என்ற நபும்ஸக லிங்க வயத்யயம சரணசப்த விவக்ஷையாலே. இதில அஜ்ஞஸர்வஜ்ஞர்களை ஸ்புடமாகச சொல்லுகையாலே, மேல் பகதிபரவசரைச சொல்லுகிறதென்று கொள்ளவேணும. *இதம திதீர்ஷதாம் பாரம* என்றது-சடக்கென அநிஷட நிவ்ருத்தி பிறக்கவேணுமென்னும் த்வரையை யுடையார்க்கென்றபடி. *ஆநந்த்ய மிச்சதாம* என்றது ஸவரூபப்ராப்த பரிபூர்ண பகவதநுபவத்தைப் பெறுதலல்லது தரிக்கமாட்டாதாராகவென்றபடி. இவையிரண்டும பகதியினுடைய பூமாவாலே வருமவையிறே பகதிபாரவசயம உபாயாந்தராநுஷ்டாநத்தில அசகதிக்கு முறுப்பாய, அநிஷட நிவ்ருத்தியிலு மிஷடப்ராப்தியிலுமுண்டான விளமபாக்ஷமதைக்கு முடலாயிறே யிருப்பது; அதில், விளமபாக்ஷமதைக் குடலான

ஆகாரத்தை இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லுகிறது. ஆனால், கீழ் அசக்திக்குடலாக வன்றோ சொல்லிப்போந்தது, அதுக்கிது ப்ரமாணமாமோவென்னில்; அதிகாரித்ரை வித்யம் தர்சிப்பிக்கிற இவ்வளவே இவ்விடத்திலபேக்ஷிதமாகையாலே இது ப்ரமாண மாகச் சொல்லத் தட்டில்லை. *அவித்யாதஃ* என்கிற ச்லோகத்தில், ஜ்ஞாநாதிக்யத்துக் குடலாகச் சொன்னதும் கீழ்ச்சொல்லிவந்ததும் பிந்நமாயிருக்கச் செய்தே, அதிகாரி த்ரைவித்யத்துக்கு ப்ரமாணமாக வத்தைச் சொன்னப்போலே. ... (50)

51. ஆக, ப்ரபத்த்யதிகாரி த்ரைவித்யத்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டினாராய் நின்றார்கீழ்; இந்த த்ரிவிதப்ரபத்தியிலும் பக்திபாரவச்ய ப்ரபத்தியே முக்ய்யமென் றிறே கீழ்ச்சொல்லிற்று. ஏவம்பூத ப்ரபத்தி நிஷ்டரானவர்கள் தந்நிஷ்டை குலைந்து பகவல்லாபார்த்தமாக ஸ்வயத்நத்திலே மூளுவது, அவன்வரக்கொள்ள அவனையு பேக்ஷிப்பதாகிற விவற்றுக்கு நிதாநமேதென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (பக்திதன் னிலே) என்று தொடங்கி.

51. பக்திதன்னிலே அவஸ்தாபேதம் பிறந்தவாறே இதுதான் குலையக்கடவ தாயிருக்கும்.

(பக்திதன்னிலே அவஸ்தாபேதம் பிறக்கையாவது)—கரணசைதில்யத்தாலே ஸ்வயத்ந க்ஷமரன்றிக்கே அவனே யுபாயமாக அத்யவஸித்து, அவன் வரவு பார்த் திருக்கு மவஸ்தையளவன்றிக்கே கண்ணுஞ்சுழலையிட்டு, ஏதேனுமொருபடியாலே யாகிலும் அவனை யிப்போதே பெறவேணும் என்னுமதிமாத்ர த்வராவஸ்தை விளைகை. (இது) என்று—ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகிறது. தாத்ருசாவஸ்தை பிறந்தால் ப்ரபத்தி குலைகையாவது *என்னான்செய்கேன்* என்று ஸ்வப்ரவ்ருத்தியிலந்வயமற்று பகவதி ந்யஸ்தபரரா யிருக்கு மிருப்புக்குலைகை. .... (51)

52. இப்படி ப்ரபத்தி நிஷ்டை குலையும்படி பிறந்த பக்தியும் அவஸ்தா பேதம் விளைக்குமத்தை யருளிச் செய்கிறார் (தன்னை) என்று தொடங்கி.

52. தன்னைப் பேணவும் பண்ணும் தரிக்கவும் பண்ணும்.

(தன்னைப் பேணப் பண்ணுகையாவது)—*காறைபூணும்* இத்யாதியிற்படியே—அவன் வரவுக் குடலாகத் தன்னை யலங்கரிக்கும்படி பண்ணுகை. அதாவது—பகவல்லாபார்த்தமாக ஸ்வயத்னத்திலே மூட்டு மென்றபடி. இது, மடலெடுக்கை முதலானவற்றிலே மூட்டுமதுக்கு முபலக்ஷணம். (தரிக்கப் பண்ணுகையாவது)—அரைக்ஷண மவனையொழிய தரிக்கமாட்டாமையாலே, அவன் வரவுக்குடலாக ஸ்வய த்னத்திலே மூளும்படி பண்ணின வதுதானே, அவன் வரக்கொள்ள விளம்ப ரோஷத் தாலே *போகு நம்பி* *கழகமேறேல் நம்பி* என்று அவனை யுபேக்ஷித்துத் தள்ளி தரித்திருக்கும்படி பண்ணுகை. ஆக, இவை யிரண்டாலும்—*என்னான் செய்கேன்* என்றும், *தரியேனினி* என்று மிருக்கு மிருப்புக்கு ப்ரதிகோடியை விளைக்கு மென்ற படி. ஆகையாலே, ப்ரபத்தி நிஷ்டை குலைந்து ஸ்வப்ரவ்ருத்த்யாதிகளி லிழிகைக்கடி —பக்தியினுடைய அவஸ்தா பேதமென்று கருத்து. (52)

53. (தன்னைப் பேணவும் பண்ணும் தரிக்கவும் பண்ணும்) என்று—எம்பெருமான் வருகைக்கு உடலாகக் க்ருஷி பண்ணுகையும் அவன் வரக்கொள்ள அவனை யுபேக்ஷிக்கையுமாகிற பரஸ்பர விருத்த ஸ்வபாவங்களை விளைக்கும்படியைச் சொல்லிற்று; இப்படி பக்தியானது ஸ்வாவஸ்தா விசேஷங்களாலே சேதநர்க்கு விளைக்கும் பரஸ்பர விருத்த ஸ்வபாவங்கள் தத்விஷய மாத்ரத்திலன்றிக்கே தத்ஸம்பந்தி வஸ்துக்கள் விஷயமாகவும் காணலாமென்கிறார் மேல் (இந்த என்று தொடங்கி)

53 இந்த ஸ்வபாவவிசேஷங்கள் கல்யாணகுணங்களிலும் திருச்சரங்களிலும் திருநாமங்களிலும் திருக்குழலோசையிலும் காணலாம்.

(இந்த ஸ்வபாவ விசேஷங்கள்) என்று—கீழ்ச் சொன்னவைதன்னையே சொல்லுகிறதன்று, இப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவ விசேஷங்களென்றபடி. அவையாவன—அநுபாவ்ய விஷய மொருபடிப்பட்டிரா நிற்கச் செய்தே, அத்தை யநுபவிக்கிறவர்களுக்குத் தாரகமாயத் தோற்றுகையும், பாதகமாயத் தோற்றுகையும். (கல்யாண குணங்கள்) இத்யாதி. * கோவிந்தன் குணம்பாடி யாவி காத்திருப்பேனே * என்று தாரகமாகவும் * வல்வினையேனை யீர்கின்ற குணங்களையுடையாய் * என்று பாதகமாகவும் சொல்லுகையாலே — கல்யாண குணவிஷயமாகவும்; * சரங்களாண்ட தண்டாமரைக் கண்ணனுக்கன்றி யென் மனந்தாழ்ந்து நில்லாதே * என்று தாரகமாகவும், * சரங்களே கொடிதாயடுகின்ற * என்று பாதகமாகவும் சொல்லுகையாலே - திருச்சர விஷயமாகவும், * திருமாலைப் பாடக் கேட்டு மடக்கிளியைக் கைகூப்பி வணங்கினாளே * என்று தாரகமாகவும், * கண்ணன் நாமமே குழறிக் கொன்றீர் * என்று பாதகமாகவுஞ் சொல்லுகையாலே—திருநாம விஷயமாகவும், * எங்களுக்கே யொருநாள் வந்தூத உன் குழலின்னிசை போதராதே * என்று தாரகமாகவும், * அவனுடைத் தீங்குழ லீருமாலோ * என்று பாதகமாகவும் சொல்லுகையாலே திருக்குழலோசை விஷயமாகவும் காணலாமென்றபடி.

என்றுமொக்க போக்யங்களாயிருக்குமுள்ள கல்யாண குணாதிகள் தாரகமாயத் தோற்றுவது, பாதகமாயத் தோற்றுவதாகிறது — அநுபோக்தாக்களான இவர்களுடைய ப்ரேம ஸ்வபாவ விசேஷங்களாலேயிறே, அல்லது, குணாதிகளின் ஸ்வரூப பேதத்தாலன்றே. ஆகையால், பக்த்யவஸ்தா பேதஜநிதங்களான ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் இவையோ வஸ்துக்கள் விஷயமாகவுங் காணலாமென்கிறது. குணாதிகள் தாரகங்களாகவும் பாதகங்களாகவும் பேசுகிற விடத்தில் இராநின்றொருவர் பேச்சன்றிக்கே யிருந்ததேயாகிலும், ஆழ்வார்களெல்லாரும் ஏகப்ரக்ருதிகளாகையாலும், எல்லாருடைய பக்தியும் பகவத் ப்ரஸாத லப்தையான பரபக்தியாகையாலும், அந்த பக்தி ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் காட்டுகிற மாத்ரமே யிவ்விடத்தி லபேக்ஷிதமாகையாலே விரோதமில்லை. * சரங்களே கொடிதாயடுகின்ற * என்கிற விது பராஜித ராக்ஷஸர் பாசுரமன்றோ, அத்தை * சரங்களாண்ட * என்கைக்கு ப்ரதிகோடியாகச் சொல்லலாமோ வென்னில்; ராமவிஜயம் தங்களிஷ்டமாகையாலே, அந்த விஜயத்துக்கு இலக்காய, தோற்ற ராக்ஷஸர் தசையிலே பிறந்து, பிராட்டிமார் தசை பிறந்து பேசுமாப் போலே தாமான தன்மை தோற்றாதே தோற்றராக்ஷஸர் பாசுரத்தாலே விஜயத்தைப் பேசி யநுபவிக்கிறார் என்றிறே இத்திருமொழிக்கு வ்யாக்யானம் பண்ணி

யருளுகிற வாசார்யர்க ளருளிச்செய்வது. ஆகையால், தம்முடைய ப்ரேம ஸ்வபாவத்தாலே தத்வஸ்தாபநமானபின்பு திருச்சரங்கள் பாதகமாய்த்ததும் தமக்கேயாய்த் தோற்றிப் பேசுகையாலே அப்படி சொல்லுகை குறையில்லை.

அதவா, (தன்னைப் பேணவும் பண்ணும் தரிக்கவும் பண்ணும்) என்ற விவை யிரண்டாலும்—அவன் தானே வருமளவும் தரியாமல் வரவுக்குடலாக யத்நிக்கப் பண்ணுவது, வரக்கொள்ள ப்ரணயரோஷத்தாலே தள்ளித் தரித்திருக்கப் பண்ணுவ தாம்படியையிறே சொல்லிற்று; இப்படி விருத்த ஸ்வபாவங்களை யொன்றுதானே விளைக்குமென்னுமிது வேறு சில விஷயங்களிலுங் காணலாமோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (இந்த) என்று தொடங்கி. அதாவது—இப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவ விசேஷங்கள், *கோவிந்தன் குணம்பாடி* என்று தொடங்கி, கீழ்ச்சொன்னபடியே ஒரு தசையிலே தாரகமாகப் பேசுவது, ஒரு தசையிலே பாதகமாகப் பேசுவதாம்படி, இவர்களுக்கு தரிப்பும் பாதையுமாகிற விருத்த ஸ்வபாவங்களை விளைக்கிற கல்யாண குணாதிகளிலேயுங் காணலாமென்கை.

ஆக, (ப்ரபத்திக்கு) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக—ப்ரபத்தி வைபவத்தையும்; தத்விஷய வைபவத்தையும், தததிகாரி த்ரைவித்யத்தையும், த்ரிவித ப்ரபத்தியிலும் பக்திபாரவச்ய ஹேதுக ப்ரபத்தியினுடைய முக்க்யத்தையையும், அது தனக்கு ஸ்வ ஹேதுபூத பக்த்யவஸ்தா பேதத்தால் வரும் குலைதலையும், அந்த பக்த்யவஸ்தாபேதஞ் செய்விக்கு மம்சங்களையு மருளிச்செய்தார். .. .. (53)

54. இப்ப்ரபத்தி தனக்கு (தாமபுத்ராதிகளும்) என்று தொடங்கி கீழுக்தரான வதிகாரிகள் பக்கலிலே ஸாதநதயா அநுஷ்டாநம் காண்கையாலும், கர்ம ஜ்ஞாந பக்தி ப்ரபத்திகளென்று உபாயங்களோடே ஸஹபடிதமாய்ப் போருகையாலும், *யத்யேந காமகாமேந நஸாத்யம ஸாதநாந்தரை:—முமுக்ஷுணா யத ஸாங்க்யேந யோகேந நச பக்தித:—ப்ராப்யதே பரமம் தாம யதோ நாவர்த்ததே புந:—தேந தேநாப்யதே தத்தந்யா ஸேநைவ மஹாமுநே—பரமாத்மாச தேநைவ ஸாத்யதே புருஷோத்தம:* என்றும், *இதம் சரணமஜ்ஞாநாம்* என்றும் இப்படியே சாஸ்த்ரங்களித்தை ஸாதநமாகச் சொல்லுகையாலும், உபாயத்வ ப்ரதிபத்தி யோக்யதை யுண்டாகையாலே, அத்தை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக அதுக்குடலான பலவற்றையு மருளிச்செய்கிறார் மேல்; அதில் ப்ரதமத்திலே, இப்ப்ரபத்தியை யுபாயமாகக் கொண்டால் வரு மவத்யத்தை தர்சிப்பிக்கிறார். (இதுதன்னை) என்று தொடங்கி.

54 இதுதன்னைப் பார்த்தால் பிதாவுக்குப் புத்ரனெழுத்து வாங்குமாபோலேயிருப்பதொன்று.

(இது தன்னைப் பார்த்தால்) என்றது—இச்சேதநனீச்வர விஷயத்தில் பண்ணுமிப்ப்ரபத்திதன்னை யுபாயமென்னப் பார்த்தா லென்றபடி. ஈச்வரன் தன்னை ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேதுவாக விச்சேதநன் பண்ணும் ப்ரபத்தி தன்னை நிரூபித்தால் என்றிங்ஙனே அந்யாஹாரேண யோஜிக்கவுமாம், அப்போதும் அர்த்த மொக்குமிறே.

(பிதாவுக்குப் புத்ர னெழுத்து வாங்குமாப்போலே யிருப்பதொன்று) என்றது உத்பாதகனாகையாலே ஹிதைஷியாய் தானறியாத தசையிலும் தன்னை ரக்ஷித்துக

கொண்டுபோரும் தமப்பனுக்கு, புத்ரனானவன், தானறிந்த தசையிலே என்னை நீ ரக்ஷிக்கவேணும் என்றெழுத்து வாங்கினால், இரண்டு தலைக்கும் உண்டான உறவுக்குக் கொத்தையாமாப்போலே, ஸத்தாகாரணபூதனாய் ஸர்வதசையிலும் ரக்ஷகனாய்க்கொண்டு போருகிற அகாரவாச்யனானை ஸர்வேச்வரனுக்கும் மகாரவாச்யனான இவனுக்கு முண்டான ஸம்பந்தத்துக்கு அவத்யகர மென்றபடி. (எழுத்து வாங்குகை யாவது)—ரக்ஷகன் பேரைத் தன் மார்பிலே யெழுதிக்கொள்ளுகை. ... (54)

55. ஆனால் இது தனக்கு ஸ்வரூபமேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இது தனக்கு) என்று தொடங்கி.

55. இது தனக்கு ஸ்வரூபம் தன்னைப் பொருதொழிகை.

(இது தனக்கு ஸ்வரூபம்) என்றது—இப்ப்ரபத்தி தனக்கு அஸாதாரணாகார மென்றபடி. (தன்னைப் பொருதொழிகையாவது)—உபாயவரணாத்மகமான தன்னை உபாயமென்ன ஸஹியாதபடியா யிருக்கை. அதாவது—ஆபாதப்ரதீதியி லொழிய உள்ளபடி நிரூபித்தால் ஸ்வஸ்மிந்நுபாயத்வ ப்ரதிபத்திக்கு யோக்யமாகமாட்டாதபடி யிருக்கை யென்றபடி. அன்றிக்கே, (தன்னைப் பொருதொழிகை) என்கிறவிடத்தில், உபாயத்வேந ப்ரதீதமான தன்னைப் பொருதொழிகையென்று அத்யாஹாரேண யோஜிக்கவுமாம், இப்படி சொன்னாலும், ஸ்வஸ்மிந்நுபாயத்வப்ரதிபத்த்யஸஹத்வமே பொருளாயிறே. . ... (55)

56. சரமச்லோகத்தில் இத்தை ஸாங்கமாக விதிக்கையாலே *யத்யத் ஸாங்கம், தத்தத் ஸாதநம்* என்கிற ந்யாயமிதுக்கும் வாராதோ வென்ன; அங்க ஸ்வரூபத்தை தர்சிப்பிக்கவே அந்த ந்யாயமிதுக்குவாராதென்று பார்த்து, அது தன்னை யருளிச்செய்கிறார் (அங்கம்) என்று தொடங்கி.

56. அங்கம் தன்னை யொழிந்தவற்றைப் பொருதொழிகை.

(தன்னை யொழிந்தவற்றைப் பொருதொழிகையாவது)—ஸ்வீகாரரூபயான தன்னை யொழிந்த சேதந ப்ரவ்ருத்திகளி லொன்றையும் ஸஹியாதபடி யிருக்கை. ஸாதநரூப ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளினுடையவும் ஸ்வாஸ்த்யாகமிறே யிதுக்கங்கம். *யத்யத் ஸாங்கம்* என்கிறவிடத்தில், ப்ரவ்ருத்தி ரூபாங்க ஸஹிதமானவற்றையிறே ஸாதநமாகச் சொல்லுகிறது; அப்படியன்றிக்கே, இதினுடைய வங்கம் நிவ்ருத்தி ரூபமாகையாலே; இதுதானே யிதினுடைய வநுபாயத்வ ஸூசகமென்று கருத்து (56)

57, 58, 59 இதினுடைய வநுபாயத்வத்தை த்ருடீகரிக்கைக்காக ஸித்த ஸாத்யோபாயங்களின் படிகளைச் சொல்லி, அவையிரண்டையும்பற்ற விதுக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை யருளிச்செய்கிறார் (உபாயம்) என்று தொடங்கி. (பொருந்து) என்னுமளவாக.

57. உபாயம் தன்னைப்பொறுக்கும்.

(உபாயம் தன்னைப் பொறுக்கும்) என்றது— ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரன் இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரங்க ளிரண்டுக்கும் ஸ்வயமேவ நிர்வாஹகனா

கையாலே, தன்னை யுபாயமென்றால அதுக்குத தகுதியாயிருக்கு மென்றபடி *உபாயோபேயத்வே தத்திஹ தவ தத்வம நது குணௌ* என்று உபேயத்வத்தோபாதி வஸ்துவுக்கு ஸ்வரூபமாயிறே உபாயத்வமு மிருப்பது *யேச வேதவிதோ விப்ரா யேசாத்யாத்மவிதோ ஜநா:—தே வதந்தி மஹாத்மாநம க்ருஷ்ணம தர்மம ஸநாதநம்* *சரண்யம சரணஞ்ச த்வாமாஹுர் திவ்யா மஹர்ஷய:* *அம்ருதம ஸாதநம் ஸாத்யம ஸம்பச்யந்தி மநீஷிண:* என்னக்கடவதிறே. (தன்னைப பொறுக்கும) என்கிற விவ்வளவே சொலலிவிடுகையாலே—தன்னை யொழிந்தவற்றைப் பொறாமை அர்த்தாத் ஸித்தம். இந்த ஸித்தோபாயம ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்காஸஹமாயிறே யிருப்பது, *இவ்வுபாய விசேஷம ஸ்வவ்யதிரிக்தமா யிருப்பதொன்றை ஸஹியாமையாலேயிறே ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பாதிகளுக்கு உபாயாங்கத்வமன்றிக்கே, அவகாத ஸ்வேதம் போலே ஸம்பாவித ஸ்வபாவத்வமுண்டாகிறது* என்று இவ்வர்த்தத்தை பரந்தபடியிலே இவர்தாமே யருளிச்செய்தாரிறே. .. ... (57)

58. உபாயாந்தர மிரண்டையும் பொறுக்கும.

(உபாயாந்தர மிரண்டையும பொறுக்கும) என்றது—ஸித்தோபாயேதரமான ஸாத்யோபாயம், ஸ்வபாரதந்த்ர்ய ஜ்ஞாநரஹிதராய ஸ்வயத்நபரரா யிருப்பார்க்கு மோக்ஷ ஸாதநதயா சாஸ்த்ரவிஹிதமாகையாலே ஸ்வஸமிந உபாயத்வ ப்ரதிபத்தி ஸஹமுமாய ஸ்வோத்பத்தயாதிகளில ப்ரவ்ருத்தி ரூபாங்க ஸாபேக்ஷமாகையாலே ஸ்வவ்யதிரிக்தங்களையும ஸஹிக்குமதா யிருக்குமென்றபடி. *பக்த்யா லப்யஸ த்வநந்யயா, *உபய பரிகர்மித ஸ்வாந்தஸ்ய ஐகாந்திகாத்யந்திக பக்தியோகைக லப்ய:* ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோ த்யாந ஸமாதிபி:—நராணாம க்ஷீணபாபாநாம க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே* என்னக கடவதிறே.

59. இது இரண்டையும பொறாது.

(இதிரண்டையும பொறாது) என்றது—ஸித்தோபாய வரண ரூபமாய, நிவ்ருத்தி ஸாத்ய ரூபமாய, அதிகாரி விசேஷணமாய, ஸ்வரூபாநதிரேகியா யிருக்கிற விந்த ப்ரபத்தி உபாயாஸஹமா யிருக்கு மென்றபடி. ஆகையால ஸித்த ஸாத்யோபாய வ்யாவ்ருத்த வேஷையா யிருக்கிற விந்த ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வ மஸம்பாவித மென்றதாய்த்து.

<u>அன்றிக்கே,</u> (இது தனக்கு ஸ்வரூபம) இத்யாதிக்கு—ஆனால ஸாங்கமாக சாஸ்த்ர விஹிதமான விந்த ப்ரபத்திக்கு ஸ்வரூபமேது, இதுக்குச சொல்லுகிற அங்கந்தா னேதென்ன; அவையிரண்டையுமடைவே யருளிச்செய்கிறார் (இது தனக்கு) இத்யாதி வாக்யத்தாலே.

ஆனால தன்னைப் பொறுப்ப தேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உபாயம) இத்யாதி.

தன்னையும தன்னையொழிந்தவற்றையும பொறுக்குமதேதென்ன வருளிச செய்கிறார் (உபாயாந்தரம) இத்யாதி.

இந்த ஸித்தஸாத்யோபாயங்க ளிரண்டிலும் இப்ப்ரபத்திக் குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை தர்ஶிப்பியா நின்றுகொண்டு உக்தார்த்தத்தை நிகமிக்கிறார் (இதிரண்டையும்) இத்யாதி—என்றிங்ஙனே ஸங்கதியாகவுமாம்.

அதவா, இதினநுபாயத்வத்தை ஸாதிக்கைக்காக இதினுடைய ஸ்வரூபாங்கங்க ளிரண்டையும் தாமே யருளிச்செய்கிறார் (இது தனக்கு) இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.

இதினநுபாயத்வத்தை ஸ்புடமாக்குகைக்காக ஸித்தஸாத்யோபாயங்களின் படிகளை தர்ஶிப்பிப்போமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் ஸித்தோபாயத்தின் படியை யருளிச்செய்கிறார் (உபாயம்) இத்யாதியால்.

அநந்தரம், ஸாத்யோபாயத்தின் படியை யருளிச்செய்கிறார் (உபாயாந்தரம்) இத்யாதியால்,

இவை யிரண்டிலும் ப்ரபத்திக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை தர்ஶிப்பிக்கிறார் (இதிரண்டையும்) இத்யாதியால், என்றிங்ஙனே ஸங்கதியாகவுமாம். இவ்வுபய ஸங்கதிகளும் வாக்யங்களுக்கு கர்த்தம பூர்வவத் .. .... (59)

60 இப்படி இப்ப்ரபத்தி யுபாயமல்லவாய் விட்டால், பலஸித்திக் கிவன் பக்கலிலும் சில வேண்டாவோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பலத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

60. பலத்துக்கு ஆத்மஜ்ஞாநமும் அப்ரதிஷேதமுமே வேண்டுவது.

(பலத்துக்கு) என்றது—பல ஸித்திக்கென்றபடி (ஆத்ம ஜ்ஞாநமாவது)—ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞாநம். அதாவது—ததேகசேஷத்வ ததேகரக்ஷ்யத்வங்களையறிகை. (அப்ரதிஷேதமாவது)—நிருபாதிக சேஷியாய் நிருபாதிக ரக்ஷகனான அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்காமை அதாவது—ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வய நிவ்ருத்தி. அவதாரணத்தால்—இவை யிரண்டுமொழிய பின்னையொன்றும் வேண்டாவென்றபடி. சரமபதத்தில் சொல்லுகிற பலத்துக்கு, ப்ரதமபதத்தில் சொல்லுகிற வாத்மஜ்ஞாநமும், மத்யமபதத்தில் சொல்லுகிற அப்ரதிஷேதமுமிறே வேண்டுவது (60)

61. இப்படியன்றிக்கே, பலஸாதநமாக விவனுஞ் சில செய்யவேணுமென்றால் வரும் தீங்கென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அல்லாத) என்று தொடங்கி

61. அல்லாதபோது பந்தத்துக்கும் பூர்த்திக்கும் கொத்தையாம்

(அல்லாதபோது) என்றது—இவ்வளவன்றிக்கே பல ஹேதுவாக விவன் சில செய்ய வேண்டும்போதென்றபடி. (பந்தத்துக்கும் பூர்த்திக்கும் கொத்தையாகையாவது)—இவனுடைய ரக்ஷணம் தன்பேறாம்படியான அவனுடைய நிருபாதிக சேஷித்வத்துக்கும், இவனுடைய ப்ரவ்ருத்தியிலொன்றையும் அபேக்ஷியாத நிரபேக்ஷோபாயத்வத்துக்கும் அவத்யமாய்த் தலைக்கட்டுமென்கை. .... (61)

61. ஆனாலும் அநந்த க்லேச பாஜநமான ஸம்ஸாரஸாகரத்தில் அழுந்திக் கிடந்தலேகிற தனனுபத்தை யுணர்ந்தால், ஆபத்ஸகனை ஸர்வேச்வரனை ஸ்வப்ரபத்தி யாலே வசீகரித்து, தத்ப்ரஸாதத்தாலே இதனைக் கழித்துக்கொள்ள வேண்டாவோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆபத்தை) என்று தொடங்கி.

62 ஆபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறோமென்று ப்ரமித்து அதனை விளைத்துக்கொள்ளா தொழிகையே வேண்டுவது.

அதாவது—ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிலே ப்ரபத்தி பண்ணி ஸம்ஸாரமாகிற ஆபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறோமென்று, தான் பண்ணுகிற ப்ரபத்தியாலே தனனுபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறனைக் ப்ரமித்து, தத்தேகபாரதந்த்ர்யரூப ஸ்வரூபஹாநியாகிற ஆபத்தை விளைத்துக்கொள்ளா தொழிகையே தந்நிவ்ருத்திக்கு இவன் செய்யவேண்டுவதென்றபடி. ஓராபத்தைப் பரிஹரிக்கப்புக்கு ஓராபத்தை விளைத்துக்கொள்ளாதே, இவன் ஸ்வயத்நத்தில் நிவ்ருத்தனாயிருக்கவே எம்பெருமான் தானே ரக்ஷிக்குமென்று கருத்து. (அதனை) என்றது—ஆபத் ஸாமாந்யத்தைப் பற்ற, அல்லது, ப்ரக்ருதாபத்து தன்னையே பராமர்சித்தபடி யன்று (62)

63 ஆனாலும், *ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம ப்ரதீக்ஷதே* என்று—ரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரன் ரக்ஷ்யபூதனான விசேதநனுடைய வபேக்ஷையைப் பார்த்திருக்கு மென்கையாலே, அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்துக்கு இவனுடைய வபேக்ஷையும் வேண்டியனறோ இருக்கிறதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ரக்ஷணத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

63 ரக்ஷணத்துக்கபேக்ஷிதம் ரக்ஷ்யத்வாநுமதியே.

அதாவது—நிருபாதிக ரக்ஷகனானவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்துக்கு இச்சேதநன் பக்கல் வேண்டுவது, நீ எனக்கு ரக்ஷ்யமென்றால் அல்லேனென்னாதே தன்னுடைய ரக்ஷ்யத்வத்தை யிசையு மிவ்வளவே என்கை *ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம* என்கிறவிடத்தில் சொல்லுகிற வபேக்ஷை, ரக்ஷ்யத்வாநுமதி த்யோதகமித்தனை என்று கருத்து. *யாசநா ப்ரபத்திஃ ப்ரார்த்தநா மதிஃ* என்கிற ஸ்வீகாரத்தை அப்ரதிஷேத த்யோதக மென்றிறே இவர்தா மருளிச்செய்தது. (63)

64 இப்படி அநுமதி ஸாபேக்ஷனாய் ரக்ஷிக்குமாகில் இவ்வநுமதிதான் ஸாதந மாகாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (எல்லாம்) என்று தொடங்கி.

64. எல்லா வுபாயத்துக்கும் பொதுவாகையாலும் சைதந்யகார்ய மாகையாலும், ப்ராப்தி தசையிலு மநுவர்த்திக்கையாலும், ஸ்வரூபாதிரேகி யல்லாமை யாலும், அசித்வ்யாவ்ருத்த வேஷத்தை ஸாதநமாக்க வொண்ணாது.

(எல்லா வுபாயத்துக்கும் பொதுவாகையாவது)—போக மோக்ஷோபாயங்களி லேதேனு மொன்றிலே யதிகரிக்குமவனுக்கும், நீ யிவ்வுபாயத்தை யநுஷ்டி என்றால், அப்படியே செய்கிறேன் என்னு மநுமதி பூர்வகமாக வதிலிழியவேண்டுகையாலே, ஸகலோபாய ஸாதாரணமாயிருக்கை. இத்தால் ஓரிடத்திலும் இவ்வநுமதிக்கு அதிகாரி விசேஷணத்வ மொழிய, பல ஸாதநத்வமில்லாமை காட்டப்பட்டது. (சைதந்ய

கார்யமாகையாவது) ரக்ஷ்யத்வம் சேதநாசேதந ஸாதாரணமா யிருக்கச்செய்தே, ஜ்ஞாந சூந்யமாகையாலே அவ்வாகாரத்தை யறிகைக்கு யோக்யமல்லாத அசேதநம் போலன்றிக்கே, ஜ்ஞாநாச்ரய பூதனாகையாலே யதை யறிகைக்கு யோக்யனா யிருக்கிற விசசேதநன் பக்கலுண்டான வநுமதி, இவனுடைய ஜ்ஞாந கார்யமாய்க் கொண்டு வந்ததா யிருக்கை. இத்தால—இவ்வநுமதி சேதநனை வாசியைப்பற்ற வந்ததாகையாலே, ஸாதந கோடியில அந்வயியா தென்றபடி (ப்ராப்தி தசையிலு மநுவர்த்திக்கையாவது) உபாய தசையளவி லன்றிக்கே உபேய தசையிலும், அவன் வ்யாமோஹாநு குணமாகக் கொள்ளும் விநியோக விசேஷங்களில், திருவுள்ளமான படி கொண்டருளவேணு மென்னு மநுமதி யிவனுக்கு நடந்து செல்லுகை. இத்தால ஸாதநமாகில பல ஸித்தியளவிலே மீள வேணுமென்று கருத்து. (ஸ்வரூபாதிரேகி யல்லாமையாவது)—சேஷி செய்யுமது க குடனபட்டிருக்கை சேஷத்வ பாரதந்த்ர்ய கார்ய மாகையாலே இவ்வநுமதி ஸ்வரூபத்துக்குப புறம்பன்றிக்கே ஸ்வரூபமா யிருக்கை. இத்தால ஸாதநமாகில ஸ்வரூபாதிரேகியா யிருக்க வேணுமென்று கருத்து. (அசித வ்யாவ்ருத்த வேஷமாவது)—ஜ்ஞாத்ருத்வத்தாலே ஜ்ஞாந சூந்யமான வசித தில வேறு பட்டிருக்கிற வாத்மாவனுடைய வாகாரம். இவ்விடத்தில அவ்வாகார மாவது ஜ்ஞாநகார்யமானவநுமதி இத்தை (ஸாதநமாகக்கொண்ணாது) என்றது— இப்படி இதினுடைய அஸாதநத்வ ஹேதுக்கள அநேகமுண்டாகையால் இதனை ஸாதநமாகக் கற்பிக்கப்போகா தென்றபடி. (அசித வ்யாவ்ருத்தி வேஷம்) என்று பாடமாகில், ஜ்ஞாந சூந்யமான வசித்திற் காட்டி லாத்மாவுக்குண்டான ஜ்ஞாத்ருத்வ ரூப வ்யாவ்ருத்தியின் வேஷமான வநுமதியை என்று சப்தார்த்தம் ... (64)

65. ஆனால இவ்வசித் வ்யாவ்ருத்திதனக்கொரு ப்ரயோஜநம் வேண்டாவோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அசித வ்யாவ்ருத்திக்கு) என்று தொடங்கி.

65. அசித்வ்யாவ்ருத்திக்கு ப்ரயோஜநம், உபாயத்தி லுபகாரஸ்ம்ருதியும் உபேயத்திலுகப்பும்.

(உபாயத்திலுபகார ஸ்ம்ருதியாவது) *என்னைத் தீமனங் கெடுத்தாய்*, *மருவித் தொழும் மனமே தந்தாய்* என்கிறபடியே ஸித்தோபாயமான வெம்பெருமான் தன் திறத்தில பண்ணின உபகாரங்களை யநுஸந்திக்கை. (உபேயத்தி லுகப்பாவது) அவன் திருவடிகளில் தான் பண்ணும் கைங்கர்யங்களில *உகந்து பணி செய்து* என்கிற உகப்பும், அத்தா லவனுக்கு விளைகிற ப்ரீதியைக் கண்டு தனக்கு விளைகிற ப்ரீதியும். ... ... (65)

66. இப்படி இவன்பக்கலுள்ளதொன்று முபாயமன்றாகில் இவனுக்கு தத் ப்ராப்த்யுபாயந்தா னேதென்ன வருளிச் செய்கிறார் (உன் மனத்தால) என்று தொடங்கி.

66. "உன்மனத்தா லென்னினைந் திருந்தாய்" என்கிறபடியே ப்ராப்திக்கு உபாயம் அவன் நினைவு.

அதாவது—இத்தலையிலுள்ள தொன்றும் பேற்றுக் குபாயமல்லாமையாலே, *உன் மனத்தா லென்னினைந்திருந்தாய்* என்று—கை கழிந்தவற்றுக்குமொரு போக்கடி

பார்த்திருக்கக்கடவ உன் திருவுள்ளத்தால் நினைத்திருந்ததென்னென்று, ஹிதைஷியான அவன் நினைவே உபாயமென்று ஆழ்வாரநுஸந்தித்தபடியே, அவனை ப்ராபிக்கைக்குபாயம்—ஸர்வஜ்ஞனாய ஸர்வசக்தியாய ப்ராப்தனாய பரமதயாளுவாய இருக்கிற அவனுடைய இச்சேதநோஜ்ஜீவநார்த்தமான நினைவென்றபடி. (66)

67. அந்நினைவுதானவனுக்கெப்போதுண்டாவதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதுதானெப்போது முண்டு) என்று தொடங்கி.

67 அதுதானெப்போது முண்டு

(எப்போதும்) என்றது—இவன் யாதானும் பற்றி நீங்கித் திரிகிற காலத்தோடு இன்றேடு வாசியற ஸர்வ காலத்திலுமென்றபடி (67)

68 ஆனால் அது இந்நாள்வரை பலியாதிருப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அது பலிப்பது இவன் னினைவு மாறினால்) என்று தொடங்கி

68 அது பலிப்பது இவனினைவு மாறினால

அதாவது—அவன் னினைவு இவனுக்குக் கார்யகரமாவது, இவனுடைய ஸ்வரக்ஷண சிந்தை மாறின காலத்திலென்றபடி (68)

69 இவ்வர்த்தத்தினுடைய ஆப்தவாக்யமாக நஞ்சீயர் வார்த்தையை யருளிச்செய்கிறார் (அந்திம காலத்துக்கு) என்று தொடங்கி

69. "அந்திம காலத்துக்குத் தஞ்சம், இப்போது தஞ்சமென்ன என்கிற நினைவு குலைகை" என்று ஜீயரருளிச்செய்வர்

அதாவது—நஞ்சீயர், தம்முடைய ஸ்ரீபாதத்திலேயுள்ளாரொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரை நோவறிகைக்காகச் சென்றெழுந்தருளி யிருக்கிறவளவிலே, அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர், *அடியேனுக்கு அந்திம காலத்துக்குத் தஞ்சமாயிருப்பதொன்றருளிச்செய்யவேணும்* என்ன, *அந்திம காலத்துக்குத் தஞ்சம் நமக்கிப்போது தஞ்சமென்னென்கிற தன்னுடைய ஸ்வரக்ஷண சிந்தை குலைகைகாணும்* என்றருளிச்செய்த வார்த்தை. ஆகையாலே, ஈச்வரன் இவ்வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக் குறுப்பாகப்பண்ணும் சிந்தை பலிப்பது இவனுடைய ஸ்வரக்ஷண சிந்தை மாறினாலென்றதாய்த்து. ... (69)

70. ப்ராபகன் ஈச்வரனானாலும் ப்ராப்தாவும் ப்ராப்திக்குகப்பானும் இவனன்றே, ஆனபின்பு இவனினைவை யிப்படி நேராகத் துடைக்கலாமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்தாவும) என்று தொடங்கி. அன்றிக்கே, இச்சேதநன் கையிலுள்ளவற்றில் உபாயத்வகந்தமறத் துடைத்து ஈச்வரனை உபாயமென்று நிஷ்கர்ஷித்தபோதே, ப்ராப்தருத்வமும் ப்ராப்தியில் வருமுகப்பும் இவன் தன்றிக்கே, உபாயபூதனான ஈச்வரனதேயாய்ப் பலித்து விடுகையாலே (ப்ராப்தாவும ப்ராபகனும ப்ராப்திக்கு உகப்பானு மவனே) என்று நிகமித்தருளுகிறாராகவுமாம்.

70. ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் ப்ராப்திக்குகப்பானுமவனே.

ப்ராப்தா அவனென்கையாவது—*ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்திதம்* என்கிற ஸ்வதஸ்ஸித்தமான ஸ்வஸ்வாமித்வ ஸம்பந்தமடியாக, உடைமையைப் ப்ராபிக்குமுடையவனைப்போலே இவ்வாத்மாவைப் ப்ராபிப்பான் தானாயிருக்கை. ப்ராபகன் அவனென்கையாவது—தான் இவனை ப்ராபிக்குமிடத்தில் †ப்ராப்திக்கு உபாயமும், ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வசக்தித்வ ஸத்யஸங்கல்பத்வாதிகுணவிசிஷ்டனாய நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனான தானாயிருக்கை ப்ராப்திக்குகப்பான் அவனென்கையாவது—ஸ்வத்தினுடைய லாபத்திலே தத்போக்தாவான ஸ்வாமி ஹ்ருஷ்டனாமாப்போலே, இவனை ப்ராபித்தால், ப்ராபிக்கப் பெற்றோமே! என்று உகப்பானும் இவ்வாத்மாவுக்கு நித்யபோக்தாவான தானாயிருக்கை இவை மூன்றும் (அவனே) என்கிற அவதாரணத்தாலே—இவற்றிலிவனோடு அந்வயிப்பதொன்றுமில்லையென்கை.

இதில் (ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் அவனே) என்கையாலே — இவனுக்கு ஸ்வயத்நத்தில் அந்வயமில்லையென்னுமிடமும், (ப்ராப்திக்கு உகப்பானுமவனே) என்கையாலே ஸ்வப்ரயோஜநத்தில் அந்வயமில்லையென்னுமிடமும் ஸித்தமாய்த்து (70)

71 ஆனால், ஜ்ஞாத்ருத்வ கார்யமான கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்களை யுடையவனாகையாலே ஸ்வயத்ந ஸ்வப்ரயோஜநங்களுக்கு அர்ஹனாயிருக்க, இவையிரண்டினுடையவும் நிவ்ருத்தி இவனுக்கெவ்வழியாலே வருகிறதென்கிற சங்கையிலே அத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தி) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே.

71. ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தி பாரதந்த்ர்ய பலம், ஸ்வப்ரயோஜந நிவ்ருத்தி சேஷத்வ பலம்.

அதாவது—ஜ்ஞாத்ருத்வ நிபந்தனமான கர்த்ருத்வமுண்டாயிருக்கச்செய்தே பகவத் ப்ராப்திக்குத் தானொரு யத்நம்பண்ணாமலிருக்கையாகிற இந்த ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தி, பராதீந ஸ்வரூப ஸ்தித்யாதிமத்த்வமாகிற பாரதந்த்ர்யத்தின் கார்யம்; அப்படியே, போக்த்ருத்வமுண்டாயிருக்கச்செய்தே அத்தலையை ரஸிப்பிக்குமதொழிய தனக்கென்ன ஒன்றில் ரஸமின்றிக்கேயிருக்கையாகிற ஸ்வப்ரயோஜந நிவ்ருத்தி, பராதிசயாதாயகத்வமே வடிவாயிருக்கையாகிற சேஷத்வத்தின் கார்யம். இத்தால்—பாரதந்த்ர்ய சேஷத்வங்களிரண்டும் ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலே, அவ்வாகாரங்களை யறியவே இவையிரண்டும் தன்னடையே வருமென்றதாய்த்து. (71)

72. ஆனால் இப்படி ஸ்வயத்ந ஸ்வப்ரயோஜநங்களிலந்வயமற்றிருக்குமாகில், இவனுடைய ப்ரயத்நத்துக்கும் சைதந்யத்துக்கும் ப்ரயோஜநமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பரப்ரயோஜந) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே.

72. பரப்ரயோஜந ப்ரவ்ருத்தி ப்ரயத்நபலம்; தத்விஷய ப்ரீதி சைதந்யபலம்.

அதாவது—*அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி* *வழுவிலா வடிமை செய்யவேண்டும்* *உனக்கே நாமாட்செய்வோம்* என்கிறபடியே—பரனுக்கு ப்ரயோஜநமாகப் பண்ணும் கைங்கர்யரூப ப்ரவ்ருத்தி இவனுடைய ப்ரவ்ருத்த்யுத்யோகரூபமான

† ப்ராபிப்பிக்கு முபாயமும் என்று பெரியார் திருத்துவர்.

ப்ரயத்நத்துக்கு ப்ரயோஜநம். *நித்யகிங்கர: ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி* என்கிறபடியே—அத்தலையில் உகப்புக்கு உறுப்பாகத் தான் பண்ணுகிற கைங்கர்யத்தாலே அத்யந்த ஹ்ருஷ்டனாயிருக்கிற அந்த ப்ரீதி விஷயமாக வுடைத்தான ப்ரீதி, இவனுடைய அசித்வ்யாவ்ருத்தரூபமான சைதந்யத்துக்கு ப்ரயோஜநமென்கை *படியாய்க் கிடந்துன்பவளவாய் காண்பேனே* என்னக்கடவதிறே. இத்தால—பாரதந்த்ர்ய சேஷத்வங்களாலே பலித்த ஸ்வயத்ந ஸ்வப்ரயோஜந நிவ்ருத்திகளை யுடையனான சேதநனுடைய ப்ரயத்ந சைதந்யங்களுக்கு, பாரதந்த்ர்ய சேஷத்வாநுகுணமாக ப்ரயோஜநங்கள் சொல்லிற்றாய்த்து. (72)

73. சேஷத்வாதிகளும் ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளும் ஆத்ம தர்மங்களா யிருக்கச் செய்தே, சேஷத்வாதிகளை ப்ரதாநமாகக் ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளை தத்நுகுணமாக யோஜிக்கைக்கு நியாமகமேது? மற்றைப்படிதா னாலோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அஹமர்த்தத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

73. அஹமர்த்தத்துக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் தடஸ்தமென்னும்படி தாஸ்யமிறே அந்தரங்க நிரூபகம்.

(அஹமர்த்தமாவது)—*ப்ரத்யக்த்வேந அஹம் புத்தி வ்யவஹாரார்ஹமான ஆத்ம வஸ்து; ஜ்ஞாநாநந்தங்களாவன—தத்கதமான ப்ரகாசத்வாநுகூலத்வங்கள், *ஜ்ஞாநாநந்தமயஸ் த்வாத்மா* *ஸ்வரூபமணுமாத்ரம் ஸ்யாத் ஜ்ஞாநாநந்தைக லக்ஷணம்* என்று இவற்றையிட்டிறே வஸ்துவை நிரூபிப்பது. (தடஸ்த மென்னும்படி) என்றது—பஹிரங்க நிரூபகதயா புறவித ழென்னும்படி யென்றபடி. (தாஸ்யமாவது)—சேஷத்வம். இது (அந்தரங்க நிரூபகமாகையாவது)—பகவத் ஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரகாரதயா சேஷமாய்க் கொண்டு தன் ஸத்தையாம்படியிருக்கும் வஸ்துவாகையாலே, ப்ரதமம் சேஷத்வத்தையிட்டு நிரூபித்துக்கொண்டே மற்றுள்ள ஆகாரங்களையிட்டு நிரூபிக்க வேண்டும்படி யிருக்கை. இத்தால நிரூபகமாகையாவது—வஸ்துவை வஸ்த்வந்தரத்திற் காட்டில் வ்யாவர்த்திப்பிக்குமதாகையாலே, தாஸ்யம் ஈச்வர வ்யாவர்த்தகமாய், ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் அசித்வ்யாவர்த்தகங்களாயிருக்கும்; இப்படி நிரூபக த்வயமும் வஸ்துவுக்கு அபேக்ஷிதமா யிருக்கச்செய்தே பகவத் ப்ரகாரதயா லப்த ஸத்தாகமான வஸ்துவுக்கு அசித்திற் காட்டில் உண்டான வாசியை யறிவிக்கிற மாத்ரமான ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் புறவிதழாம்படி ப்ரகாரத்வ ப்ரயுக்தமான சேஷத்வமே அந்தரங்கநிரூபகமாயிருக்குமென்றதாய்த்து (இறே) என்று—இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணப்ரஸித்தி. ப்ரதமம் சேஷத்வத்தையிட்டு வஸ்துவை நிரூபித்துக்கொண்டு, பின்னை ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமுமாய் ஜ்ஞாநகுணகமுமாய் அசித்வ்யாவ்ருத்தமுமாயிருக்கு மென்னுமிடத்தை த்ருதீயபதத்தாலே நிரூபிக்கிற ப்ரணவமும், ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் ஸர்வேச்வரனுக்கு ப்ரகாரமென்னுமதை ப்ரதிபாதிக்கிற நாராயணபதமும், முதலானவை இதில் ப்ரமாணம். *தாஸபூதா: ஸ்வத: ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந:. நாந்யதா லக்ஷணம் தேஷாம் பந்தே மோக்ஷே ததைவ ச* இத்யாதிகளு முண்டிறே *அடியே னுள்ளான்* என்றாரிறே ஆழ்வார். திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ஆறுமாஸம் ஆழ்வான் ஸேவித்து நின்று மஹாநிதியாகப் பெற்ற அர்த்தமிறேயிது. இப்படி சேஷத்வம் அந்தரங்க

நிருபகமாகையாலே நிருபித ஸ்வரூப விசேஷணங்களான ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளையே ததநுகுணமாக யோஜிக்கவேணுமென்று கருதது. (73)

74. இது ஸ்வரூப நிருபகமாகில ஆதமாவுள்ளவன்றே தொடங்கி யுண்டாய்ப் போரவேண்டாவோ, இதுக்கு முன்பின்றிக்கே இப்போதுண்டாகையாலும், லோகத்திலிதுதான ஔபாதிகமாய நடக்கக் காண்கையாலும், தாஸ்யமாத்மாவுக்கு வந்தேறியன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இதுதான வநதேறியன்று) என்று தொடங்கி.

74. இதுதான் வந்தேறியன்று.

(இதுதான) என்று பரக்ருதமான தாஸ்யத்தைப் பராமர்சிக்கிறது. (வந்தேறியாவது)—ஆகந்துகம். (அன்று) என்கையாலே—ஸ்வாபாவிக மென்றபடி. *ஸவோஜ்ஜிவநேசசா யதி தே ஸவ ஸத்தாயாம ஸப்ருஹா யதி, ஆதமதாஸ்யம் ஹரேஸ் ஸவாமயம் ஸவபாவஞ்ச ஸதா ஸமர* *நானு முனக்குப் பழவடியேன்* என்னக்கடவதிறே. (74)

75. ஆனால், வந்தேறியாக விவக்ஷிதங்களவை என்ன? இதுக்கு விரோதிகளானவையென் றருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வாதந்த்ர்யமும்) என்று தொடங்கி.

75. ஸவாதநத்ர்யமும அந்யசேஷத்வமும வநதேறி

ஸ்வாதந்த்ர்யமாவது—நானெனக்குரிய னென்றிருக்கை. அந்ய சேஷத்வமாவது—பகவதந்யவிஷயங்களிலே தொண்டுபட்டிருக்கை. இவற்றை வந்தேறியென்கிறது—இவனுடைய அவித்யாதிகளடியாக வந்தவையாகையாலே. (75)

76 இவை இதுக்கு விரோதிகளானமையை உபபாதிக்கிறார்மேல் (சேஷத்வ விரோதி) என்று தொடங்கி.

76. சேஷத்வவிரோதி ஸவாதந்த்ரயம ; தச்சேஷத்வவிரோதி ததிதர சேஷத்வம.

(சேஷத்வ விரோதி ஸ்வாதந்த்ர்யம) என்றது—நானெனக்குரியே னென்றிருக்குமளவில ஒரு விஷயத்திலும சேஷத்வமில்லாமையாலே ஸ்வாதந்த்ர்யம சேஷத்வத்தை யுதிக்க வொட்டாதென்றபடி. (தச்சேஷத்வ விரோதி ததிதர சேஷத்வம) என்றது—ஸ்வாதந்த்ர்யங் குலைந்து சேஷத்வத்துக்கிசைந்தாலும பகவதவ்யதிரிக்த விஷயங்களிலே ஒன்றுக்குத் தன்னை சேஷமென்றிருக்குமது நிருபாதிக சேஷியான அவனபக்கல சேஷத்வத்தைத் தலையெடுக்க வொட்டாதென்றபடி. (76)

77. (இதுதான வந்தேறியன்று) என்று தொடங்கி உபபாதித்த அர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார்மேல (அஹங்காரம) என்று தொடங்கி.

77. அஹங்காரமாகிற ஆர்பபைத் துடைத்தால் ஆதமாவுக் கழியாதபோ அடியானென்றிறே.

அஹங்காரந்தான், தேஹாத்மாபிமானரூபமாயும ஸ்வாதந்த்ர்யரூபமாயும இரண்டு வகைப்பட்டிறேயிருப்பது; அதில் இங்கு ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைச சொல்லுகிறது. (ஆர்ப்பு) என்கையாலே—அதினுடைய திரோதாயகத்வமும ஆகந்துகத்வமும தோற்றுகிறது, அத்தை (துடைக்கையாவது) ஸதாசார்யோபதேசாதிகளாலே

ஸ்வாஸ்கமாகப் போககுகை. (ஆத்மாவுககழியாதபேர் அடியான) என்றது—ஔபாதிகமான வர்ணாச்ரமாதிகளாலேவந்து அழிந்துபோம் நாமங்கள் போலன்றிக்கே, யாவதாத்மாநுவர்த்தியான நாமம் தாஸனென்னுமதென்றபடி (இறே) என்று இவவர்த்தத்தில ப்ரமாணப்ரஸித்தி *தாஸபூதா:ஸ்வத:* *ஆத்மதாஸ்யம்* இத்யாதிகள் இவவிடத்தில விவக்ஷிதங்கள். ஆகையால, ஸ்வாதந்த்ர்யாதிகள் ஔபாதிகம். தாஸ்யம் ஸ்வாபாவிக மெனனக குறையில்லை யென்று கருத்து. (77)

78. அதுவென? க்ராமகுலாதிகளாலவரும் வ்யபதேச மன்றோ நடந்து போகுகிறதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (க்ராம) இத்யாதியால.

78. க்ராமகுலாதிகளால் வரும் பேர் அநர்த்தஹேது

அதாவது—க்ராமகுலாதி வ்யபதேசம் அஹங்காரஜநகமாகையாலே ஸ்வரூப ஹாநிரூபாநர்த்தகர மென்றபடி. ஆகையால, அவற்றாலிவன வ்யபதேஷ்டவ்யனல்லனென்று கருத்து. (78)

79. உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் மேல (ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்ய:) என்று.

79. "ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்ய:"

"ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யோ நைவ க்ராமகுலாதிபி:, விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்யஸ் தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி". இததால—பகவதேக பரனாயிருக்குமவன க்ராமகுலாதிஸம்பந்தங்களையிட்டுச் சொல்லப்படுமவனல்லன, பகவத்ஸம்பந்தத்தை யிட்டுச் சொல்லப்படுமவன , அவனுக்கு அந்த க்ராமகுலாதிகளெல்லாம் பகவானே யெனகிறது. (ப்ராப்தாவும்) இத்யாதி வாக்யத்திலே இச்சேதநனுடைய ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்த்யாதிகள தோற்றினபடியாலே இவற்றுக்கு நிதாநமின்னதென்றும், ஏவம்பூதனுடைய ப்ரயத்நசைதந்யப்ரயோஜகமும் சேஷத்வாதிப்ராதாந்யஹேது ஆத்மஸ்வரூபத்தினுடைய தாஸ்யாந்தரங்க நிரூபகத்வமென்றும் இப்படியிருக்கிறவிது ஸ்வாபாவிகம், ஏதத் விரோதிகள ஔபாதிகமென்றும், தந்நிவ்ருத்தியி லாத்மாவுக்கு தாஸ்யமே நித்ய நிரூபகமாயிருக்கு மெனகையாலே யிவ்வர்த்தத்தை முதலித்தும், க்ராம குலாதிகளா லிவன வ்யபதேஷ்டவ்ய னலலனென்றும், உக்தார்த்தத்தில ப்ரமாணமுஞ் சொல்லுகையாலே, ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தி) இத்யாதி வாக்ய தொடங்கி யிவ்வளவும் ப்ராஸங்கிகம்.

ஆக, இப்ப்ரகரணததால—ப்ரபத்திக்கு தேசாதிநியமங்களில்லை, விஷய நியமமேயுள்ளதென்னுமிடமும், அவவிஷயந்தானின்ன தென்னுமிடமும் அவவிஷயத்தினுடைய வைலக்ஷண்யமும், அதில ப்ரபத்திபண்ணுமதிகாரிகளுடைய த்ரைவிதயமும், ப்ரபத்தியையுபாயமாகக்கொள்ள வருமவத்யமும், ப்ரபத்திதனுடைய ஸ்வரூபாதிகளும், ப்ரபத்தவ்யனே உபாயமென்னுமிடமும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. (79)

80. அநந்தரம், அதிகாரி சோதநம் பண்ணுகிறது. உபாயம் உபேயார்த்தமாகையாலும், (உபேயத்திலுகப்பும) என்றும (பரப்ரயோஜநப்ரவ்ருத்தி ப்ரயத்நபலம

தத்விஷயப்ரீதி சைதந்யபலம்) என்றும் உபேயாதிகாரமும் கீழ் ப்ரஸக்தமாகை யாலும், த்வயநிஷ்டனானவதிகாரிக்கு உபயமும் அபேக்ஷிதமாகையாலும், உபாயோபேயாதிகாரங்களில் இச்சேதநனிருக்கும்படி யிருக்கவேணுமென்னுமத்தை தத்தந்நிஷ்டரை நிதர்சநமாக்கிக்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (உபாயத்துக்கு) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே.

80 உபாயத்துக்கு, பிராட்டியையும் த்ரௌபதியையும் திருக்கண்ணமங்கை யாண்டானையும்போலே யிருக்கவேணும்; உபேயத்துக்கு, இளையபெருமாளையும் பெரியவுடையாரையும் பிள்ளைதிருநறையூரரையரையும் சிந்தயந்தியையும்போலே யிருக்கவேணும்.

(உபாயத்துக்கு) என்றது—உபாயத்துக்கதிகாரியாம்போதென்றபடி. உபாயாதிகாரத்துக்கென்னவுமாம். அப்படியே (உபேயத்துக்கு) என்றதுவும். (உபாயத்தில்) என்று பாடமானபோது, உபாயவிஷயத்திலென்றபடி. இப்படியே மற்றையதுவும். (80)

81 அவர்களைப்போலேயிருக்கவேணுமென்றதின் கருத்தை தர்சிப்பிக்கைக்காக, அவர்கள் தங்கள்படிகளை யடைவேயருளிச்செய்கிறார் மேல். அதில் பிராட்டியுடையவும் த்ரௌபதியுடையவும் படிகளையருளிச்செய்கைக்கு உடலாக ப்ரதமத்திலே உபயர்க்கும் வாசியை யருளிச்செய்கிறார். (பிராட்டிக்கும்) என்று தொடங்கி.

81. பிராட்டிக்கும் த்ரௌபதிக்கும் வாசி, சக்தியும் அசக்தியும்.

அதாவது—*தத் தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத்* என்றிருந்த பிராட்டிக்கும் *ரக்ஷமாம்* என்ற த்ரௌபதிக்கும் தம்மில்வாசி, *சீதோ பவ* என்று நெருப்பை நீராக்கினாப்போலே *தக்தோ பவ* என்று விரோதிவர்க்கத்தை பஸ்மமாக்கித் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளவல்ல சக்தியுண்டாகையும், ஸ்வயத்நத்தாலே விரோதிகளைத் தள்ளித் தன்னை நோக்கிக்கொள்ளப் பார்த்தாலும் நோக்கிக்கொள்ளுகைக் கீடான சக்தி தனக்கில்லாமையுமென்கை. (81)

82. ஏவம்பூதரானவர்கள் செய்தவைதன்னை யருளிச் செய்கிறார் (பிராட்டி ஸ்வசக்தியை விட்டாள், த்ரௌபதி லஜ்ஜையை விட்டாள்) என்று.

82. பிராட்டி ஸ்வசக்தியை விட்டாள்; த்ரௌபதி லஜ்ஜையை விட்டாள்; திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் ஸ்வவ்யாபாரத்தை விட்டான்.

(ஸ்வசக்தியை விடுகையாவது)—நாயகரான பெருமாள் ரக்ஷிக்குமத்தனையல்லது நம்முடைய சக்தியால் நம்மைரக்ஷித்துக்கொள்ளுகை நம் பாரதந்த்ர்யத்துக்கு நாசகமென்று ஸ்வசக்தியைக்கொண்டு கார்யம் கொள்ளாதொழிகை *அஸந்தேசாத்து ராமஸ்ய தபஸச் சாநுபாலநாத், ந த்வா குர்மி தசக்ரீவ பஸ்ம பஸ்மார்ஹ தேஜஸா* என்றாளிறே. (லஜ்ஜையை விடுகையாவது)—துச்சாஸநன் ஸபாமத்யே துகிலையுரிகிற வளவில லஜ்ஜாவிஷ்டையாய்க்கொண்டு தானொருதலையிடுக்குகை யன்றிக்கே இரண்டுகையும் விடுகை. பேரளவுடையாளாகையாலே பிராட்டிக்கு 'பெருமாளே

ரக்ஷகா' என்று விசவஸித்து ஸவசகதியை விட்டிருககலாம், அததனையளவன்றிக்கே யிருககசசெய்தே, மஹாபததசையிலே 'இவவளவில கருஷணனேரக்ஷகன' என்று மஹாவிசவாஸமபண்ணி மஹாஸபாமத்யே இவள லஜ்ஜையைவிட்டதிறே அரீது. (திருககண்ணமஙகையாண்டான ஸவவ்யாபாரத்தை விட்டான) அதாவது—ஸவர க்ஷண ஹேதுவான ஸவவயாபாரஙகளை விட்டானென்றபடி. ஒரு ஸேவகனுடைய நாயை ஒரு ஸேவகனடிகக அவன அது பொருமல அடித்தவனோடே எதிர்த்துப் பொருது அவனையுங்கொன்று தானும குத்திககொளவதாகவிருககிறபடியைககண்டு, ஒரு க்ஷேத்ரசேதநன் தன்னபிமாநத்திலேயொதுஙகினதென னுமிவவளவுககாகத் தனனை யழியமாறினபடி கண்டால் பரமசேதநனபிமாநததிலே யொதுஙகினால் அவனெனபடுமோ! என்று, ஸ்வரக்ஷணவயாபாரஙகளையடையவிட்டு அநதநாயோ பாதியாகத தமமை யநுஸநதித்துககொணடு அப்போதேவநது திருககண்ணமஙகை யில பததராவிதிருவாசலில் கைபபுடையிலே புகுநது கண்வளாநதாரெனறு ப்ரஸித் தமிறே (82)

83. இனி உபயாதிகாரிகளில ப்ரதாநரான இளைய பெருமாள படியை விஸ்தரேணவருளிசசெய்கிறார் (பசியா என்று தொடங்கி.)

83. பசியராயிருப்பார அடடசோறு முண்ணவேணும அடுகிறசோறு முண்ண வேணு மெனனுமாப்போலே காட்டுககுபபோகிறபோது இளையபெருமாள் பிரியில தரியாமையை முனனிட்டு, அடிமைசெயயவேணும எல்லா வடிமையும செய்யவேணும ஏவிக்கொளளவும வேணும எனறுர்; படைவீட்டில் புகுநத பினபு, காட்டில தனியிடத்தில் ஸவயம் பாகத்திலே வயிறறைபபெருககினபடியாலே, ஓபபூணுணமாட்டாதே, ஒரு திருக் கையாலே திருவெண்கொற்றக் குடையையும், ஒரு திருக்கையாலே திரு வெண்சாமரத்தையும் தரித்து அடிமைசெயதார.

அதாவது—பசியராயிருபபார, தஙகள பசியின கனத்தாலே, இதுககுமுன் பாககின சோறும இப்போ தாககுகிற சோறும எலலாம நாமே யுணணவேணும எனறு மநோரதிககுமாப்போலே; பெருமாள காட்டுககெழுந தருளுகிறபோது, *பாலயாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸநிகதரான விளையபெருமாள, படைவீட்டில நினறும புறப் படுவதறகு முனனே கூடப்போவதாக உத்யோகிககிற படியைககண்டு, நீர்நிலலும் என்று நிர்ப்பநதித்தருள * குருஷ்வ மாமநுசரம வைதர்மயம நேஹ வித்யதே, க்ருதார்த் தோஹம் பவிஷ்யாமி தவசார்தத: ப்ரகலபதே * எனறும, கஙகை கடந்தேறினவனறு மீளவிடுகைக குறிப்பாக அவர் அநேகமருளிசசெயய* நச ஸீதா தவயா ஹீநா நசாஹமபி ராகவ, முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந மதஸ்யா விவோததருதௌ* எனறும சொலலுகை யாலே பிரியில் தாமுளராக மாட்டாமையை முனனிட்டு * குருஷ்வ மாம * எனற வநந்தரத்திலே, *தநுராதாய ஸகுணம கநித்ர பிடகாதர:, அகரதஸ தே கமிஷ்யாமி பந்தாந மநுதர்சயந ஆஹரிஷ்யாமி தே நித்யம மூலாநி பலாநிச: வந்யாநி யாநி சாந்யாநி ஸ்வாஹாராணி தபஸவிநாம* எனகையாலே ஸவ சேஷத்வாநுகுணமாக அடிமை செய்யவேணுமெனறும, ததநந்தரததிலே * பவாமஸது ஸஹ வைதேஹயா கிரிஸாநுஷு ரமஸ்யதே, அஹம ஸாவம கரிஷ்யாமி ஜாகரதஸ ஸவபதசச தே *

எனகையாலே— அதுதனனிலு மினனவினன வடிமையெனறு ஒரு நியதியினறியே எல்லாவடிமையும் செய்யவேணுமெனறும், பஞசவடியிலே எழுந்தருளினபோது, நீரும நிழலும வாயததிருப்பதொரு ப்ரதேசததைப பார்ததுப பர்ணசாலையைச சமையும என்ன, *ஏவமுக்தஸது ராமேண லக்ஷ்மண ஸமயதாஞ்ஜலிः, ஸீதா ஸமக்ஷம காகுத்ஸத மிதம வசந மப்ரவீத் * எனறு—ஈதத்லையிலே ஸ்வாதந்தர்யததை வைதத போதே பெருமாள நமமைக கைவிட்டாரெனறு விகருதராய, பிராட்டி முன்னிலை யாகக கையுமஞ்சலியுமாய் நின்று *பரவாநஸ்மி காகுத்ஸத த்வயி வர்ஷசதம ஸ்திதே, ஸ்வயந்து ருசிரே தேசே க்ரியதாமிதி மாம் வத * எனகையாலே—அடிமை செய்யுமளவில ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற தோஷம கலசாதபடி உசித கைஙகாயஙகளிலே யேவிக்கொள்ள வேணுமெனறும ப்ரார்த்தித்தா ரெனகை. (படைவீட்டில) இதயாதி திருப்படை வீட்டிலே எழுந்தருளிவந்து புகுந்து திருவபிஷேகம பணணியருளினபோது, தமமோடுகூட அடிமை செய்கைக கொருவரு மில்லாததொரு தனிககாட்டிலே தாமே யடிமைசெயது கைஙகர் யாபிநிவேசததைப பெருகதகையாலே, ஸ்வயமபாகத்திலே வயிறறைப் பெருககினவன் ஒப்பூணுண்ண மாட்டாதாப்போலே, ஸ்ரீ பரதாழவான தொடக்கமானவர்களோடொக்கத் தாமும ஓரடிமைசெயது நிறகமாட்டாதே, திரு வெண்கொறறக் குடையை யெடுக்கை திருவெணசாமரம பரிமாறுகையாகிற விரண டடிமையை ஏககாலததில செய்தாரெனகை இநத வநததாநததான ஸ்ரீராமா யணத்திலில்லை. *சத்ரசாமர பாணிஸ்து லக்ஷ்மணோநுஜகாமஹ* எனகிறது ஸ்ரீராமாயண மனறோ வெனனில்; காட்டுக கெழுநதருளுவதறகு முனனே திருவபிஷேகாரத்த மாக வலஙகரிதது, தம்முடைய திவயாந்தः புரத்தில நினறும புறப்பட்டு, சக்ரவாததி திருமாளிகையை நோககித திருததேரிலே யேறிப பெருமாளெழுந்தருளுகிறபோது, இளையபெருமாள செயத வருததாநதமாக திருவயோத்யா காணடததிலே சொல்லப் பட்டதாகையாலே, இவவிடத்துககது சேராது. ஆனால், இவா எனகொண் டிப்படி யருளிசசெயதா ரெனனில்; பாதமபுராண பரகரியையாலே யருளிசசெய்தார். *அத தஸமிந திநே புணயே சுப லக்நே சுந்விதே, ராகவஸ யாபிஷேகாரத்தம் மஙகளஞ் சக்ரிரே ஜநாः* எனறு தொடஙகி பரககசசொலலிககொண்டு வநது, *மநத்ர பூத ஜலைச சுதகைா முநயஸ ஸம சரித வரதாः—ஜபநதோ வைஷணவாந ஸூகதாந சதுாவேத மயாந சுபாந்—அபிஷேகம சுபஞசகருः காகுதஸதம ஜகதாம பதிம— தஸமிந சுபதமே லக்நே தேவ துநதுபயோ திவி—நிநேதுः புஷப வாஷாணி வவர் ஷூசச ஸமநததः—திவயாமபரைா பூஷணைசச திவயகந தாநுலேபநைः—புஷபைர் நாநா விதைா திவயைர் தேவயா ஸஹ ரகூதவஹः—அலஙகருதசச சுசுபே முநிபிா வேதபாரகைः—சதரஞச சாமரம திவயம தருதவாந லக்ஷ்மணஸ ததா—பாாசவே பரத சதருகநெள தாளவருந்தம விவேஜதுः—தாப்பணம பரதெள ஸ்ரீமாந ராக்ஷ ஸேநதரோ விபீஷணः—ததார பூர்ண கலசம ஸுகரீவோ வாநரேச்வரः—ஜாயப வாமசச மஹா தேஜா புஷ்ப மாலாம மநோஹராம—வாலிபுத்ரஸது தாமபூலம ஸகர்ப்பூரம ததெள ப்ரியாத—ஹநுமாந தீபிகாம திவயாம ஸுஷேணஸது தவஜம சுபம—பரிவார்ய மஹாதமாநம மநதரிணஸ ஸமுபாஸிரே* எனறு பாதம புராணத தில உத்தரகண்டத்தில நாறபததொனபதா மதயாயததிலே சொல்லபபட்டதிறே, *சத்ரஞச சாமரம் திவ்யம் த்ருதவாந்* எனறது தோறறவிறே (திருவெண்கொறறக குடையையும திருவெண்சாமரததையும தரித்து) என றருளிச செயதது. ... (83)

84. பெரிய வுடையாரும் பிள்ளை திருநறையூரரையரும் உடம்பை யுபேக்ஷித்தாரகள் ;
சிந்தயந்தீக் குடம்பு தன்னடையே போயிற்று.

84. (பெரிய வுடையாரும் பிள்ளை திருநறையூரரையரும் உடம்பை யுபேக்ஷித்தார்கள்) ஸ்ரீஜடாயு மஹாராஜரை பெரியவுடையார் என்றாய்த்து நம் முதலிக ளருளிச்செய்வது. இவர்தாம், பஞ்சவடியிலே பெருமாளெழுந்தருளி தம்மை யங்கீகரித்த *இஹ வத்ஸ்யாமி ஸௌமித்ரே ஸார்த்தமேதேந பக்ஷிணா* என்றவன்று தொடங்கி திருவடிகளுக்கு மிகவும் பரிவராய், பெருமாளெழுந்தருளியிருக்கிற திவ்யாச்ரமத்துக்கு காவலாக வர்த்தியா நிற்கச்செய்தே, அஸந்நிதமாக ராவணன் வந்து பிராட்டியைப் பிரித்துக்கொண்டு போக, அப்போது பிராட்டி இவரை யொரு வ்ருக்ஷத்தின்மேலே கண்டு *என்னை யிவனிப்படி யபஹரித்துக் கொண்டு போகாநின்றான்* என்று இவர் பேரைச் சொல்லிக் கூப்பிட, உறங்குகிறவிவர் அந்த ஆர்த்த த்வநியைக் கேட்டுணர்ந்து, ராவணன் கொண்டுபோகிறபடியைக் கண்டு *உனக்கிது தகாது காண்* என்று தாமோபதேசம் பண்ணினவளவில் அவன் கேளாமையாலே, *நம்ப்ராணனோடே யிது கண்டிருக்கக் கடவோமல்லோம், யுத்தம்பண்ணி மீட்குதல், இல்லையாகில் முடிதல் செய்யக் கடவோம்* என்று அத்யவஸித்து, அதி பலபராக்ரமராகையாலே யவனோடே மஹாயுத்தத்தைப்பண்ணி, அவன் கையாலே யடிபட்டு விழுந்து தந்திருமேனியை விட்டாரிறே. பிள்ளை திருநறையூரரையா ஸகுடும்பமாக திருநாராயணபுரத்தில் வேதநாராயணப் பெருமாளை ஸேவிக்கச் சென்று புகுந்தவளவிலே, பரஸமயிகள் அந்தக் கோயிலிலே அக்நி ப்ரக்ஷேபத்தைப் பண்ண, உள்ளே நின்றவர்களெல்லாரும் புறப்பட்டோடிப் போகச்செய்தே, அந்த வெம்பெருமான் திருமேனிக் கழிவு வருகிறபடியைக் கண்டு ஸஹிக்கமாட்டாத ப்ரேமாதிசயத்தாலே தாமுமொக்க முடிவதாக வத்யவஸித்து இவர் நிற்கையாலே பிள்ளைகளும் இவரை விட்டுப் போகோம் என்று நிற்க, அவர்களும் தாமும் கூடவந்துக் குள்ளே நின்று திருமேனியை விட்டாரென்று ப்ரஸித்தமிறே.

(சிந்தயந்திக் குடம்பு தன்னடையே போயிற்று) அதாவது *காசித் ஆவஸதஸ்யாந்தே ஸ்தித்வா த்ருஷ்ட்வா பஹிர்த்ருமம்—தந்மயத்வேந கோவிந்தம் தத்யௌ மீலிதலோசநா. தச்சித்த விமலாஹ்லாத க்ஷீண புண்யசயா ததா—தத்ப்ராப்தி மஹா து:கவிலீநாசேஷ பாதகா—சிந்தயந்தீ ஜகத்ஸூதிம் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபிணம்—நிருச்சவாஸதயா முக்திம் கதாந்யா கோபகந்யகா* என்கிறபடியே திருக்குரவையி லன்று திருக்குழலோசையைக் கேட்டு, ஸ்ரீப்ருந்தாவநத்தேறப் போவதாகப் புறப்பட்டவளவிலே, குருதர்சநத்தாலே போகமாட்டாமல் நின்று க்ருஷ்ணனை த்யாநம்பண்ணி, தத்கதசித்தை யாகையாலே வந்த நிர்மல ஸுகத்தாலும் தத்ப்ராப்தி நிபந்தநமான நிரவதிக து:கத்தாலும் ப்ரக்ஷீணாசேஷ புண்யபாபையாய், தத்ஸ்மரணம் செல்லாநிற்க, தத்ப்ராப்த்யலாப க்லேசத்தாலே தரிக்கமாட்டாமல் மூச்சடங்குகையாலே, இவளுக்குத் தானுபேக்ஷிக்க வேண்டாதபடி தேஹம் தன்னடையே விட்டுக்கொண்டு நின்றதென்கை. . (84)

85. ஆக இப்படி நிதர்சநபூதர்படிகளைச் சொல்லி, இனி யிவர்களைப்போலே யிருக்கவேணுமென்றதின் கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (உபாயத்துக்கு) இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.

85. உபாயத்துக்கு, சக்தியும் லஜ்ஜையும் யத்நமும் குலைய வேணும்; உபே யத்துக்கு ப்ரேமமும் தன்னைப் பேணாமையும் தரியாமையும் வேணும்

அதாவது—உபாயத்துக் கதிகாரியாம்போது, தன்னுடைய ரக்ஷணம் தானே பண்ணிக்கொள்ளுகைக்கு குறுப்பான சக்தியும், தான் பரிகரிக்கிற உபாயத்துக்கு விரோதிகளானவற்றை விடுமளவில் நாட்டார் சிரிக்குமதுக்குக் கூசும் லஜ்ஜையும், தன் பாரதந்த்ர்ய விரோதியான ஸ்வயத்நமும் கைவிடவேணும், உபேயத்துக் கதிகாரி யாம்போது, சேஷியைப் பிரியாதே நின்று எல்லாவடிமையு மவனே வினபடி செய்ய வேணுமென்னும் ப்ரேமமும், அத்தலைக்கொரு தீங்குவரில் அதுகண் டாறமாட் டாமல் தன்னுடம்பை யுபேக்ஷிக்கையும், தத்விச்லேஷாநுபவாலாபத்தில் தரித் திருக்கமாட்டாமல் மூச்சடங்கும்படியாகையும் வேணுமென்றபடி. ஆகையாலே, அவர் களைப்போலே யிருக்கையாவது—இவ்வதிகாரங்களை யுடையராகை யென்று கருத்து.

86. விஷ்ணோ: கார்யம் ஸமுத்திச்ய தேஹம் த்யாகோ யதா க்ருத:—ததா வைகுண்ட மாஸாத்ய முக்தோ பவதி மாநவ: என்று ஆக்நேய புராணத்திலும், *தேவகார்ய பரோ பூத்வா ஸ்வாமி நமும் ய: பரித்யஜேத்—ஸயாதி விஷ்ணு ஸாயுஜ்ய மபி பாதக க்ருந் நர:* என்று வாயவ்யத்திலும், *ரங்கநாதம ஸமாச்ரித்ய தேஹத்யாகம் கரோதிய:—ஸயா வஸ்ரே மருதாஸ ஸர்வே கச்சந்த்யாத்யந்திகம லயம்* என்று வாமநீயத்திலும் சொல்லுகை யாலும், விசேஷித்து ஆச்வமேதிக பர்வத்தில் வைஷ்ணவ தர்ம சாஸ்த்ரத்தில பஞ்ச மாத்யாயத்திலே *அக்நி ப்ரவேசம யச்சாபி குருதே மத்கதாத்மநா—ஸ யாத்யக்நி ப்ரகாசேந விமாநேந மமாலயம். ப்ராணாம்ஸ் த்யஜதி யோ மத்யோ மாம ப்ரபந்நோ மயநாசகம—பால ஸூர்ய ப்ரகாசேந வரஜேத யாநேந மத் க்ருஹம* என்று பகவான்தானே யருளிச் செய் கையாலும், இப்படி மோக்ஷ ஸாதநமாகச் சொல்லப்படுகிற பகவதர்த்தமான ஸ்வதே ஹத்யாகம அநந்ய ஸாதநனான இவனுக்கு த்யாஜ்யமன்றோ, ப்ரபந்நரா யிருக்கிற பிள்ளைதிருநறையூரரைய ரிதனை யநுஷ்டிப்பா னென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார். (இவனுக்கு) என்று தொடங்கி

86. இவனுக்கு வைதமாய வருமதிறே த்யஜிக்கலாவது, ராகப்ராப்தமாய வருமது த்யஜிக்கவொண்ணாதிறே.

அதாவது. *இதம் குர்யாத்* என்று ஒருவிதிப்ரயுக்தமாய் வருமதிறே ப்ராப்தா ப்ராப்த விவேகம் பண்ணி யிவனுக்குக் கைவிடலாவது, அங்ஙனன்றிக்கே, தன விரஹத்தி லாற்றப் போகாதபடி போக்யமுமாய் ப்ராப்தமுமான விஷயத்தில் ராகப்ர யுக்தமாய வருமது வருந்தியும் கைவிடப் போகாதிறே யென்கை. ... (85)

87. வைதமாய் வருமளவில ஸ்வத்யஜமாய், ராகப்ராப்தமாய்வருமளவில துஸ்த்யஜமாவானென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார். (உபாயத்வ) இத்யாதியாலே.

87 உபாயத்வாநுஸந்தாநம் நிவர்த்தகம்; உபேயத்வாநுஸந்தாநம் ப்ரவர்த்தகம்

(உபாயத்வாநுஸந்தாநம் நிவர்த்தகம்) என்றது-வைதமாய் வரும் தசையில தேஹத்யாக ரூப ப்ரவ்ருத்தியி லுபாயத்வாநுஸந்தாநம் நடக்கையாலே, அவ்வநு ஸந்தாந மிவனை ஸாதநதயா ஸம்ப்ரதிபந்நமான இத்தேஹத்யாக ரூப ப்ரவ்ருத்தியில் நின்றும் மீளுவிக்குமென்றபடி. (உபேயத்வாநுஸந்தாநம் ப்ரவர்த்தகம்) என்றது—

ராக ப்ராப்தமாய் வரும தசையில, இவவிஷயத்துககு ஹாநிவரக கண்டிருப்பதில முடிகையே நலலது என று தேஹதயாகந்தனனை புருஷார்ததமாக வநுஸநதிககை யாலே, அவ்வநுஸந்தாந மிவனை யதிலே மூளுவிககு மென றபடி. அன றிககே, வைதமாய் வருமபோது, பகவத விஷயததி லுபாயதவாநுஸ ந்தாநம இதுககு நிவர்த தகமாம; ராக ப்ராப்தமாய வருமபோது, அவவிஷயததில உபேயத்வாநுஸநதாந மிதுக்கு ப்ரவர்ததகமா மெனனவுமாம (87)

88. இப்படியொரு ஸாதந புதத்யா வனறிககே, தத விஷய ப்ராவண்யாதி சயத்தாலே ஸவதேஹததை விடுமபடியான நிலை விளையககூடுமோ வென ன வருளிச் செய்கிறார் (அப்ராப்த) இத்யாதியாலே.

88. அப்ராப்த விஷயங்களிலே ஸக்தனானவன அது லபிக்கவேணும என றிரா நின்ருல், ப்ராப்தவிஷயப்வணனுககுச சொல்லவேண்டாவிறே.

அதாவது—ஸவரூப ப்ராப்தமலலாத ஹேயவிஷயஙகளிலே ப்ரவணனானவன், தன்னை யழியமாறி யாகிலும் அவவிஷயததை லபிககவேணுமென று ஸவதேஹ த்யாகததிலே ப்ரவர்த்தியாநினருல, ஸவரூபப்ராப்தமான விலக்ஷணவிஷயத்திலே ப்ரவணனானவனுககு, அவவிஷயத்தைப் பறறத் தனனையழியமாறுகையாகிறவிது கூடுமெனனுமிடம் கிமபுநர்ந்யாயஸிததமனறோ வெனகை ஒரு வேசயையளவிலே யொருவன அதிஸகதனாய்க்கொண்டு போருமவனாய, அவளுககு வயாதி கனககவநத வளவிலே * இவள ஆறியெழுநதவாறே நான என தலையையரிநது தருகிறேன் * எனறொரு தேவதைககு ப்ரார்த்தித்து, பின்பு தலையையரிந்துகொடுப்பதும செய்தானென று ப்ரஸித்தமிறே. (8)

89. உபாயோபேயாதிகாரங்களுககுடலாக மறறுஞ சொனன அநுஷ்டா நங்கள்போலனறிககே, உபாயதயா சாஸ்த்ரஸிததமாகையாலே, அநநய ஸாத நனுககு அநநுஷடாநமான விநத தேஹதயாகம ராகப்ராப்தமாகையாலே துஸத யஜமா யிருந்ததே யாகிலும, உபாய கோடியிலே யநவயிததனறி நிலலாதே யென ன வருளிசசெய்கிறா (அநுஷடாநமும) என று தொடஙகி.

89. அநுஷடாநமும் அநநுஷ்டாநமும உபாயகோடியிலந்வயியாது

அதாவது—அநுஷடாநமாகச சொனன ஸவசகதித்யாகாதிகளும ப்ரேமாதி களும உபாயோபேயாதிகாராநதர்ப்பூதமாகையாலே உபாயகோடியிலநவயியாதாப் போலே, அநநுஷ்டாநமாகச சொனன ஸவதேஹத்யாகமும, உபாய புததயா அநுஷடிதமன்றிககே ராகப்ராப்தமாகையாலே உபாயகோடியி லந்வயியாது, உபே யாதிகாரததிலே யநதர்ப்பவிககுமததனை எனகை. உபாயதயா சாஸதர ஸிததமே யாகிலும, உபாயபுத்தயா வநுஷடிதமானதுககேயிறே உபாயத்வமுளளது அநந னன்ருகில ப்ரபந்நனனவ னுபாயபுததியற உபேயபுத்தயாபண்ணுகிற புணயதேச வாஸாதிகளு முபாயகோடியிலே அநவயிகக வேணுமிறே. (89)

90. அன்றிககே, இந்த ப்ரவருத்திதான உபாயகோடியிலேயந்வயிததாகி லும் அநந்யோபாயத்வததுககுக குலைதல வருமித்தனையிறே, அது ப்ரேமபரவசர்ககு

அவத்யமென்றெனனைக்காக ப்ரேமபரவசர் ப்ரவ்ருத்திகளை தர்சிப்பிக்கிறார் (அந்யோபாயத்வமும்) என்று தொடங்கி

90. அந்யோபாயத்வமும் அந்யோபேயத்வமும் அந்யதைவத்வமும் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தி காணாநின்றோமிறே.

அந்யோபாயத்வம் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தியாவது *திருந்தவே நோற்கின்றேன்* *நோற்கின்ற நோன்பினைக் குறிக்கொள்* *குதிரியாய் மடலூர்தும்* *ஓதிநாமம்* *ஊராகொழியேன் நான் வாராபூம் பெண்ணைமடல்* *உலகறியவூர்வன் நான்=மன்னியபூம் பெண்ணை மடல்* என்று நோன்பு நோற்கை, மடலெடுக்கை முதலான வ்யாபாரங்களிலே யிழிகை அந்யோபேயத்வம் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தியாவது—அத்தலைக் கதிசயத்தை விளைக்கையே புருஷார்த்தமென்றிருக்கை தவிர்ந்து, *நமக்கே நலமாதலில்* என்றும், தூமலர்த்தண்ணந்துழாய் மலர்கொண்டு சூடுவோம்* என்றும்—தனக் கதிசயம் தேடத்தொடங்குகை. அந்ய தைவத்வம் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தியாவது *காமதேவா வுனையுமும்பியையும் தொழுதேன்* *பேசுவதொன்றுண் டிங்கெம்பெருமான்* என்று காமன் பக்கலிலே தேவதா புத்தி பண்ணி யாராதிக்கை. (காணா நின்றோமிறே) என்றது—ப்ராப்ய வஸ்துவின் ப்ராவண்யாதிசயத்தாலே பேரளவுடையவர்கள் பக்கலிலு முண்டாகக் காணாநின்றோமிறே என்கை. முன்புசொன்ன ப்ரவ்ருத்திக்கு உபாயகோட்யந்வயம் வஸ்துகத்யா வருமென்று கொள்ளுகிற மாத்ரமிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, கேவலயுபாயபுத்த்யா வநுஷ்டிதமானவையிறே யிவை, ஆகையால ப்ரேமபரவசராகவிது அவத்யமன்றென்று கருத்து. (90)

91 இதக்னையும் கலக்கத்தாலே வந்தவையிறே, அஜ்ஞாநமூலமாய் வருமவை யொன்று மாதரணீயமன்றே என்ன வருளிச்செய்கிறார். (ஜ்ஞாந) இத்யாதியாலே.

91. ஜ்ஞாநவிபாக கார்யமான அஜ்ஞானத்தாலே வருமவையெல்லாம் அடிக்கழஞ்சுபெறும்.

(ஜ்ஞாந விபாகமாவது)—*ஞானங் கனிந்தநலம்* என்கிறபடியே—ஜ்ஞாநத்தினுடைய பரிபாகரூபையான பக்தி. அதின் கார்யமான (அஜ்ஞாநமாவது)—அந்த பக்த்யதிசயத்தாலே வரும் ப்ராப்தாப்ராப்த விவேகாபாவம்; அத்தாலே வரும் ப்ரவ்ருத்தி விசேஷங்களெல்லாம் (அடிக்கழஞ்சுபெறும்) என்றது—அதி சலாக்யங்களா யிருக்குமென்றபடி. காம நிபந்தநமான அஜ்ஞாநத்தாலே வருமவையே ஹேயங்களென்று கருத்து .... (91)

92 ஆனாலும், இவ்வதிப்ரவ்ருத்தி இத்தலையில் ப்ரவ்ருத்தியி லொன்றையும் ஸஹியாத ஸித்தோபாயத்தின் கார்யகரத்வத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமாகாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உபாய) இத்யாதியாலே

92. உபாயபலமாய உபேயாந்தர்பூதமா யிருக்குமது உபாயப்ரதிபந்தகமாகாது.

(உபாயபலம்) என்றது—ஸித்தோபாயமான வவன் பண்ணின க்ருஷிபலமென்றபடி. *மயர்வற மதிநல மருளினன்* *பேரமர் காதல் கடல்புரைய விளைவித்த

காரமர்மேனி நங் கண்ணன்* என்றும—ஏவமபூத ப்ரவருததி ஹேதுவான பகதிககு உதபாதகனும வர்த்தகனு மவனேயிறே, ஆகையாலே, பகதிபாரவசய நிபநதநமான இபபரவருத்தியை யுபாயபல மெனகிறது. (உபேயாநதர்பூதமா யிருககுமது) என்றது —ப்ராப்ய த்வரையின முறுகுதலாலே கண்ணுஞ்சுழலையிட்டு இததலைபடுகிற அலமாப பெல்லாம நமமை யாசைப்படடிப்படி படப்பெறுவதே! என்று அவன முகமலருகைக குறுபபாகையாலே, மடலெடுககை தொடககமான விநத ப்ரவருத்திகள அவன முகமலர்ததிககாகப பண்ணும கைஙகர்யத்தோபாதியாயககொணடு உபேயததிலே அநதர்ப்பூதமாயிருககுமெனகை (உபாய ப்ரதிபநதகமாகாது) என்றது—ஏவமபூத மானது உபாயத்தினுடைய கார்யகரத்வததுககு விலககாகா தென்றபடி. (92)

93. இப்படி மடலெடுககை முதலானவை ஸித்தோபாய ப்ரதிபநதகமாகா தெனனுமிடம சொலலி, அவை தனககு ஸித்தோபாய ஸாமயத்தை விவக்ஷித்தருளிச செய்கிறாமேல (ஸாத்ய ஸமாநம) இத்யாதி வாகயத்வயத்தாலே.

93. ஸாதயஸமாநம விளமபாஸஹமென்றிறே ஸாதநததுக்கேறறம; ஸாதயப்ராவண்ய மடியாகவிறே ஸாதநததிலிழிகிறது.

அதாவது—ஸாத்ய வஸதுவே ஸாதநமாகையாலே ஸாத்யததுககு ஸமாந மென்றும, பல விளமபத்தை ஸஹியாதே சீசரமாக கார்யம் செயது கொடுககு மென்றுமிறே இதர ஸாதநஙகளிற் காட்டில ஸித்தஸாதநத்துக கேறறம, ஸாத்யத் தில ப்ராவண்யமடியாகவிறே இந்த ஸாதநபரிகரஹந்தனனி லிழிகிறது; அவை இரண்டு மிவறறுககு முண்டென்று கருத்து. எஙஙனே யெனனில; மடலெடுககை முதலான ப்ரவருத்திகள சேஷிக ததிசயகரஙகளாகையாலே கைஙகர்யரூப ஸாத்யத் துககு ஸமாநஙகளா யிருககையாலும. மடலூருதல நோனபு நோறகுதல செயவ னென்று துணிந்தபோதே ஸர்வேசவரன் த்வரித்துககொணடு வநது இவர்கள காலிலே விழும்படி பணணிககொடுககையாலே பலவிளமபாஸஹஙகளா யிருககை யாலும, ஸித்தஸாதநமபோலே இதரஸாதநஙகளிற காட்டிலேறறததையுடைததாய, ஸாத்யப்ராவண்ய மடியாக இவறறி லிழிகிற வாகாரமு மொத்திருககையாலே. இததால—ஸித்தோபாயத்தை யொழியவு மிதுதானே காரயம செயயவற்றாகையாலே தத் ப்ரதிபநதக மெனனும தூஷணமிலலை யென்று கருதது அன்றிககே, (உபாய ப்ரதிபந்தகமாகாது) என்றததை யினனமும முகபேதததாலே யுபபாதிககிறார் (ஸாத்ய) இத்யாதி வாகய த்வயத்தாலே. அதாவது—பால மருநதாமாப்போலே ஸாத்ய வஸது தானே ஸாதநமாகையாலே ஸாரஸ்யத்தில ஸாதயத்தோ டொத் திருககு மென்றும, ஸாத்யத்தை ப்ராபிககு மளவில காலவிளமபத்தைப் பொறாது கடுக ப்ராபிததுவிடுமென்றுமன்றோ ஸாதநாநதரத்திற காட்டில ஸித்த ஸாதநததுக் கேற்றம; இபபோதிது சொல்லுகிறது, இவவாகார த்வயமும ஸாத்ய ப்ராவண்ய ஹேதுவாமென்று தோற்றுகைககாக. இபபடியாகையாலே, தானடியாக விளைந்து க்ஷணகால விளமபம பொறாமல துடிககும்படி முறுகடியிடுகிற ஸாத்ய ப்ராவண்ய மடியாகவிறே மடலெடுககை முதலான விஸஸாதநததி லிழிகிறதெனகை. ஆகை யாலே, ஏவம்பூத ப்ராவண்யத்தின முறுகுதலாலே கணணுஞ்சுழலை யிட்டுச செய்கிற விப்ப்ரவருத்திகள உபாயம மேல்விழுநது கார்யஞ்செயகைக குடலாமித்தனை யலலது தத்ப்ரதிபந்தகமாகா தென்று கருத்து.

ஆக, (இவனுக்கு வைதமாய் வருமதிறே த்யஜிக்கலாவது) என்று தொடங்கி இவ்வளவும் வர, பிள்ளை திருநறையூரரையர் ப்ரவ்ருத்தி வ்யாஜத்தாலே, பகவத் ப்ரபந்நனாயிருந்தானேயாகிலும் உபேயபரனானவனுக்கு தத்விஷய ப்ராவண்யத்தால் வரும் ஸ்வதேஹ த்யாகம் துஸ்த்யஜம், உபாய புத்த்யாவநுஷ்டிதமல்லாமையாலே அதுதானுபாய கோடியிலந்வயியாது, வஸ்துகத்யா அந்வயித்ததாகிலும் ப்ரேம பரவசர்க்கு தோஷாயவன்று. புத்தி பூர்வகமாக வநந்யோபாயத்வாதிகளை குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்திகளை தெளியக் கண்டவர்கள் பக்கலிலும் காண்கையாலே; இவைதான் அஜ்ஞாந மூலமேயாகிலும் ப்ரேம கார்யமான அஜ்ஞாநத்தாலே வந்தவை யாகையால் அதிச்லாக்யங்களை, ஸித்தோபாய ப்ரதிபந்தகமாகாது, அவ்வளவன்றிக்கே அத்தோடொக்கச் சொல்லலாம்படியன்றோ இவற்றின் பெருமையென்று சொல்லுகையாலே உபேயாதிகாரத்தில் (தன்னைப் பேணாமை) என்று சொன்ன இது அநந்ய ஸாதநத்வத்துக்குச் சேருமோவென்னு மதிசங்கா பரிஹாரம் பண்ணப்பட்டது. (93)

94. ஏவம்பூதமான ப்ராவண்யம் விஷய வைலக்ஷண்யாதீநமத்தனையன்றோ, சமதமாதி யாத்மகுணங்களன்றோ அதிகாரத்தை மிகுங்குவிப்பதென்ன; அவை தன்னையு மிதுதானே யுண்டாக்குமென்கிறார் மேல் (இவனுக்கு) என்று தொடங்கி.

94. இவனுக்குப் பிறக்கும் ஆத்மகுணங்க ளெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரதாந ஹேது இந்த ப்ராவண்யம்.

சமத்ம நியதாத்மா *அமாநித்வம்* இத்யாதியிற் சொல்லுகிறபடியே—இச்சேதநனுக்குண்டாகத்தக்க வாத்மகுணங்கள் தா னநேக முண்டிறே; அவையெல்லாவற்றுக்கும் இந்த ப்ராவண்யம்—(ப்ரதாந ஹேதுவாகையாவது)—அநுகூலஸஹவாஸ சாஸ்த்ராப்யா ஸாசார்யோபதேசாதிகளான ஹேத்வந்தரங்களிற் காட்டில் முக்கியஹேதுவாயிருக்கை .. .. (94)

95. இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணோபாதாநம் பண்ணுகிறார். (மாற்பால) என்று தொடங்கி

95. *மாற்பால மனஞ் சுழிப்ப* *பரமாத்மநி யோரக்த:* *கண்டு கேட்டுற்றுமோந்து*

மாற்பால மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள் கைவிட்டு—நூற்பால மனம்வைக்க நொய்விதாம் என்று—ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே ஹ்ருதயம் ப்ரவணமாக, போக்யைகளான ஸ்த்ரீகளுடைய தோளோடே யணைகையில் நசையற்று, ப்ரமாணங்களிலே மநஸ்ஸை வைக்க வெளிதா மென்றும்; *பரமாத்மநி யோ ரக்தோ விரக்தோபரமாத்மநி* என்று—பரமாத்மாவின் பக்கலிலே ரக்தனாய் அத்தாலே பரமாத்மேதர விஷயத்தில் விரக்தனானவ னென்றும்; *ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்பக் கண்ட சதிர் கண்டு—கண்டு கேட்டுற்று மோந்துண்டுழலு மைங்கருவி கண்ட வின்பம் தெரிவரிய வளவில்லாச் சிற்றின்பம் ஒழிந்தேன்* என்று—பெரிய பிராட்டியாரும் தேவருமா யொரு தேசவிசேஷத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கிற சேர்த்தியைக் கண்டு அங்கே ப்ரவணனாய், ஐச்வர்ய கைவல்யங்களில் விரக்தனானே னென்றும்; பகவத் ப்ராவண்ய மிதரவிஷய விரக்தி ஹேதுவாகச் சொல்லப்பட்டதிறே. ... . (95)

96. பகவத்ப்ராவண்யம் ஆத்மகுணங்களெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரதாநஹேது வென்று ப்ரஸ்தாவித்து, இதரவிஷய விரக்தி ஹேதுத்வமாத்ரத்தில் ப்ரமாணங்களை

தர்சிப்பிப்பானென்னென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (ஆத்ம குணங்களில ப்ரதாநம சமமும் தமமும்) என்று.

96. ஆத்ம குணங்களில ப்ரதாநம சமமும் தமமும.

சமமாவது—அந்த: கரண நியமநம், தமமாவது—பாஹ்ய கரண நியமநம். *சமச்சித்த ப்ரசாந்திஸ் ஸ்யாத் தமச்சேந்த்ரிய நிக்ரஹ:* என்னக்கடவதிறே. *க்ஷமா ஸத்யம தமச்சம:* என்கிற விடத்தில், *தமோ பாஹ்ய கரணநாம நாத்த விஷயேப்யோ நியமநம்—சமோந்த: கரணஸ்ய ததா நியமநம* என்றிறே பாஷ்யகாரரு மருளிச்செய்தது. மாறிச் சொல்லுமிடமுமுண்டு இந்த சம தமங்களுண்டான விடத்தில அல்லாத குணங்கள தன்னடையே வருமாகையாலே ப்ரதாநமான விவற்றுக்கு ஹேதுவென்னுமிடத்தில் ப்ரமாணம காட்டப்பட்டதென்று கருதது. அன்றிக்கே, கீழ்ச்சொன்ன விரக்தி ஹேதுத்வம், ஸகலாத்ம குணோத்பத்திக்கும ஹேது வென்னு மிடத்துக்கு உபலக்ஷண மாகக்கி, இவ்வாத்ம குணங்களில ப்ரதாந மேதென்கிற சங்கையிலே, (ஆத்மகுணங்களில ப்ரதாநம் சமமும தமமும) என்றருளிச்செய்தாராகவுமாம். .... (96)

97. இந்த சமதமங்க ளுண்டானால இவனுக்கு குண்டாகக்கடவ பலபரம பரையை யருளிச செய்கிறார் மேல (இவையிரண்டும) என்று தொடங்கி.

97. இவை யிரண்டு முண்டானால் ஆசார்யன கைபுகுரும; ஆசார்யன் கைபுகுந்த வாறே திருமந்த்ரம கைபுகுரும திருமந்த்ரம கைபுகுந்தவாறே ஈச்வரன் கைபுகுரும, ஈச்வரன கைபுகுந்தவாறே, *வைகுந்தமாநகா மற்றது கையதுவே* என்கிறபடியே ப்ராப்ய பூமி கைபுகுரும.

பகவத்ப்ராவண்யமடியாகவரும் பரிபூர்ணமான சமதமங்களைக் கீழ்ச்சொல லிற்றேயாகிலும், இவ்விடத்தில ஆசார்யாங்கீகாரத்துக்குப் பூர்வ பாவியானவளவிலே யொதுக்கிச சொல்லுகிறது இந்த சமதமங்க ளிரண்டுமுண்டானால் ஆசார்யன கைபுகுருகையாவது—இவ்வாத்மகுணம கண்டுகந்து ஸம்ஸாரநிவர்த்தகமான பெரிய திருமந்த்ரத்தை ஸார்த்தமாகவுபதேசிக்கும்படி யிவனுக்கு வசயனாகை *தஸ்மை ஸ வித்வாநுபஸந்நாய ஸம்யக் ப்ரசாந்த சித்தாய சமாந்விதாய—யேநாக்ஷரம் புருஷம வேத ஸத்யம ப்ரோவாச தாம தத்வதோ ப்ரஹ்மவித்யாம* என்று சமதமோபேதனையக் கொண்டு உபஸந்நனைவனுக்கிறே ப்ரஹ்மவித்யையை தத்வத: உபதேசிக்கச சொல்லிற்று. இந்த ச்ருதியில ஆசார்யோபஸத்திக்குடலாகச சொன்ன சமதமங்களுக்கு, *ஏதேந ச்ரவணோபயுக்த மவதாநம விவக்ஷிதம—நதூபாஸ நோபயுக்தாதயநதேந்த்ரிய ஜயாதி:* என்றிறே ச்ருதப்ரகாசிகாகாரர் வ்யாக்யாநம பண்ணிற்று (ஆசார்யன கைபுகுந்த வாறே திருமந்த்ரம கைபுகுருகையாவது)—*தந்மந்த்ரம ப்ராஹ்மணோதீநம* என்று—திரு மந்த்ரம ஆசார்யாதீநமாகையாலே, உபதேஷ்டாவானவன கைபுகுந்தவாறே, தது பதேசமுகத்தாலே ஸார்த்தமாக விவனநெஞ்சிலே ப்ரதிஷ்டிதமாகை. *ப்ரஹ்மவித் ப்ராஹ்மணோ விது:* என்கையாலே *ப்ராஹ்மணோதீநம* என்கிற விடத்தில, ப்ராஹ்மண சப்தத்தால—ஆசார்யனைச சொல்லுகிறது. (திருமந்த்ரம கைபுகுந்தவாறே ஈச்வரன் கைபுகுருகையாவது)—*மந்த்ராதீநஞ்ச தைவதம்* என்று—திருமந்த்ர மிட்டவழக்கா யிருக்குமவனாகையாலே, அர்த்தஸஹிதமாக அது கைபுகுந்தவாறே, தத் ப்ரதிபாத்ய னானவ னிவனுக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பூர்வ கேஷ்டப்ராப்திக்கு ப்ராபகனாகை

(ஈச்வரன் கை புகுந்தவாறே, *வைகுந்தமாநகர் மற்றது கையதுவே* என்கிறபடியே—ப்ராப்ய பூமி கைபுகுருகையாவது)—*தைவாதீநம் ஜகத் ஸர்வம்* என்று—உபய விபூதியுமீச்வரனிட்ட வழக்காகையாலே, அவனை ப்ராபகனாய்க் கைபுகுந்தவாறே, ப்ராப்ய பூமியான ஸ்ரீவைகுண்ட மிவனுக்கு கரதலாமலகமாகை. (97)

98 இப்படி சமதமங்களுண்டாகவே உத்தரோத்தர மிவையெல்லாம் ஸித்திக்கும் ப்ரகாரத்தை ஆரோஹ க்ரமத்தாலே யருளிச்செய்து, இதில் யாதொன்றுக்கு யாதொன்று ஹேதுவாகச் சொல்லிற்று அது நியதமென்னுமிடத்தை அவரோஹ க்ரமத்தாலே யருளிச் செய்கிறார் (ப்ராப்ய லாபம்) இத்யாதியாலே.

98. ப்ராப்யலாபம் ப்ராபகத்தாலே; ப்ராபகலாபம் திருமந்த்ரத்தாலே; திருமந்த்ரலாபம் ஆசார்யனாலே, ஆசார்யலாபம் ஆத்மகுணத்தாலே

இது தனக்கு ப்ரயோஜகம், இந்த ஹேதுபரம்பரையில் ப்ரதமஹேது சமதமங்களாகையாலே, அவச்யமிவை யிரண்டு மிவனுக்குண்டாகவேணு மென்கை. ஈச்வரனே ப்ராபகனாகையாலே, ப்ராப்யலாப மீச்வரனாலே என்கிற அர்த்தத்திலே (ப்ராபகத்தாலே) என்றருளிச் செய்தது (98)

99. இந்த சமதமாதிகள்தான் போகமோக்ஷகாமரெல்லார்க்கும் வேணுமென்கிறார் (இதுதான்) என்று தொடங்கி

99. இதுதான் ஐச்வர்யகாமார்க்கும் உபாஸகர்க்கும் ப்ரபந்நர்க்கும் வேணும்.

ஐச்வர்யகாமர்க்கு சப்தாதி போகமே புருஷார்த்தமாகிலும், தத் ஸாதநாநுஷ்டாந தசையில் சமதமாதிகள் வேணும், *இந்த்ரியாணி புராஜித்வா ஜிதம் த்ரிபுவநம் த்வயா* *படிமன்னு பல்கலன் பற்றோடறுத் தைம்புலன் வென்று* என்னக்கடவதிறே. *ஐம்புலன்வென்று* என்றது—மநோ நியமநத்துக்கு முபலக்ஷணம். உபாஸகர்க்கு வித்யாங்கதயா சமாதி வேணும், *தஸ்மாதேவம்வித் சாந்தோதாந்த உபரத ஸ்திதிக்ஷுஸ் ஸமாஹிதோ பூத்வாத்மந்யேவாத்மாநம் பச்யேத்* *புன்புல வழியடைத் தரக்கிலச்சினை செய்து நன்புல வழி திறந்து ஞான நற்சுடர்கொளீஇ* என்னக்கடவதிறே ப்ரபந்நர்க்கு கதிகாரார்த்தமாக சமாதி வேணும்; *ஏகாந்தீது விநிச்சித்ய தேவதா விஷயாந்தரை:—பக்த்யுபாயம் ஸமம் க்ருஷ்ண ப்ராப்தௌ க்ருஷ்ணைகஸாதந:* *அடக்கரும்புலன்கள் ஐந்தடக்கி யாசையாமவை—துடக்கறுத்து வந்து நின்தொழிற் கணின்ற வென்னை* என்னக் கடவதிறே. (99)

100. இப்படி யதிகாரி த்ரயத்துக்கு மபேக்ஷிதமேயாகிலும், அதிகமாக வேண்டுவது ப்ரபந்நனுக் கென்கிறார் (மூவரிலும்) என்று தொடங்கி

100 மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு மிகவும் வேண்டுவது ப்ரபந்நனுக்கு.

இவனுக்கிதிலாதிக்யம் சொல்லுகைக்காகவிறே அல்லாதவர்களை யிவ்விடத்தில் ப்ரஸங்கித்ததும். (100)

101. அவ் வாதிக்யந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார் (மற்றை யிருவர்க்கும்) என்று தொடங்கி.

101. மற்றையிருவர்க்கும் நிஷித்தவிஷயநிவ்ருத்தியே யமையும்; ப்ரபந்நனுக்கு விஹிதவிஷயநிவ்ருத்தி தன்னேற்றம்.

அதாவது—சப்தாதி போகபரனான வைசவர்யகாமனுக்கும், ஸாதநாந்தரபரனான உபாஸகனுக்கும், சாஸ்த்ர நிஷித்த விஷயமான பரதாராதியில் நிவ்ருத்தி மாத்ர மமையும், தத்துபய வ்யாவ்ருத்தனாயிருக்கிற ப்ரபந்நனுக்கு, சாஸ்த்ர விஹித விஷயமான ஸ்வதாரத்தில் நிவ்ருத்தி அவர்களைப்பற்ற வேற்றமென்கை. அவர்களிருவரிலும், ஐசவர்யகாமனுக்கு, ஸ்வதாரத்தில் ஸாதந தசையில் தர்மபுத்த்யா ப்ரவ்ருத்தியும், பல தசையில் போக்யதா புத்த்யாப்ரவ்ருத்தியுமாயிருக்கும், உபாஸகனுக்கு பலம் பகவதநுபவமாகையாலே, அவனைப்போலே பலதசையில் அந்வயமில்லையே யாகிலும், உபாஸநதசையில் தர்மபுத்த்யா ப்ரவ்ருத்தி வேணும்; ப்ரபந்நனுக்கு, தர்மபுத்த்யா ப்ரவர்த்திக்கையும் ஸ்வாதிகார பஞ்ஜகமாகையாலே விஹித விஷயத்திலும் நிவ்ருத்தி வேணுமென்ற தாயத்து. (101)

102. தர்மபுத்த்யா ப்ரவ்ருத்திக்கு பரிஹாரம் பண்ணுவது போக்யதா புத்த்யா ப்ரவ்ருத்திதான் தவிர்ந்தாலன்றோ, அநாதிகாலம் வாஸனை பண்ணிப்போந்த விஷயங்களில் நிவ்ருத்திதான் பிறக்கும்படி யெங்ஙனே யென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (இதுதான் சிலர்க்கு) என்று தொடங்கி.

102. இதுதான் சிலர்க்கழகாலே பிறக்கும், சிலர்க்கருளாலே பிறக்கும்; சிலர்க்காசாரத்தாலே பிறக்கும்.

(சிலர்க்கழகாலே பிறக்கும்) என்றது—ஸாக்ஷாத்க்ருத பகவத் தத்வரான பக்திபாரவச்ய ப்ரபந்நர்க்கு, ஸகலஜந மோஹநமான தத்விக்ரஹ ஸௌந்தர்யாநுபவத்தாலே பிறக்கு மென்றபடி. (சிலர்க்கருளாலே பிறக்கும்) என்றது—தத்வயாதாத்ம்ய தர்சிகளான ஜ்ஞாநாதிக ப்ரபந்நர்க்கு, "நம்மை யநுபவிக்க இட்டுப் பிறந்த வஸ்து இப்படி அந்யவிஷய ப்ரவணமாயநர்த்தப்படுவதே" என்று அந்ய விஷய ஸங்கமறும்படி யவன் பண்ணும் பரம க்ருபையாலே பிறக்குமென்றபடி. (சிலர்க்காசாரத்தாலே பிறக்கும்) என்றது— அளவிலிகளான அஜ்ஞாந ப்ரபந்நர்க்கு, அவதாரங்களில் *மாயாதாநாஞ்ச லோகஸ்ய கர்த்தா காரயிதா ச ஸ:* என்கிறபடியே— அதிகாராநுகுணமாக வனுஷ்டித்தும் ஆசரிப்பித்தும் போந்தபடிகளையும், அளவுடையரான பூர்வாசார்யர்களாசரித்துப் போந்தபடிகளையும், சாஸ்த்ரமுகத்தாலு மாசார்யோபதேச க்ரமத்தாலுமறிகையாலே, அவ்வாசாரங்களை யநுஸந்திக்க வநுஸந்திக்கப் பிறக்கு மென்றபடி. (102)

103. இவ்வோஹேதுக்களால் பிறக்கும் க்ரமத்தை, தஜ்ஜிஜ்ஞாஸு ப்ரசநத்தை யநுவதித்துக்கொண்டருளிச் செய்கிறார் (பிறக்கும் க்ரமம்) என்று தொடங்கி.

103. பிறக்கும் க்ரமமென் என்னில்; அழகு அஜ்ஞாநத்தை விளைக்கும், அருள் அருசியை விளைக்கும்; ஆசாரம் அச்சத்தை விளைக்கும்

(அழகு அஜ்ஞாநத்தை விளைக்கை யாவது)—சித்தாபஹாரியாகையாலே, விஷயாந்தரங்களை யொன்றாக வறியாதபடி யாக்குகை. (அருள் அருசியை விளைக்கை யாவது)—விஷயாந்தரங்களைக் காணும்போது அருவருத்துக் காறித்துமிழ்ந்துபோம்படி பண்ணுகை. (ஆசாரம் அச்சத்தை விளைக்கையாவது)—ருசிசெல்லச்செய்தே, அவர்களாசரித்தபடி செய்யாதபோது நமக்கநர்த்தமே பலிக்கும் என்று; விஷயஸா

சத்திலிழிய நடுஙகுமபடி பண்ணுகை. ஆகையால இகக்ரமத்திலே பிறககுமெனறு கருத்து ... ... (103)

104. இநத த்ரிவித பரபங்ஙாககும ஸௌந்தர்யாதி த்ரயத்திலொரொன்றே விரகதி ஹேதுவாகச சொலலுகிறதுககு நிதாநத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இவையும ஊற்றததைபபற்றச சொலலுகிறது) எனறு.

104 இவையும் ஊற்றத்தைபபற்றச சொல்லுகிறது

அதாவது — (அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர்) இத்யாதியால் — இவர்களுககுச் சொன்ன ப்ரபத்தி ஹேதுககளானவை ஒரொனறி னூற்றததைப்பற்றச சொன்னாப்போலே, (அழகாலே பிறககும) எனறு தொடஙகிசசொன்ன விரகதி ஹேதுக்களான விவையும ஒரொனறி னூற்றத்தைப பற்றச்சொலலுகிறதென்கை. இத்தால —பகதிபாரவசய ப்ரபந்நர்ககு, அருசிககடியான கருமையும அசசததுககடியான ஆசாரானுஸந்தாநமு முணடா யிருககசசெய்தே, பகவத விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தை ஸாக்ஷாத்கரித தநுபவிககுமவர்களாகையாலே வடிவழகிலே எப்போதும நெஞ்சு பறறிககிடககையால விஷயாந்தரங்களை யறியாதபடி பண்ணுமவவழகே அவர்கள பககலுறைத்திருககும, ஜ்ஞாநாதிகய ப்ரபந்நர்ககு, அஜ்ஞாநஹேதுவான விக்ரஹ ஸௌநதர்யததை ஆசசாவதாரத்திலே கண்டநுபவிககையும பயஹேது வான ப்ராகதந சிஷ்டாசாரானுஸநதாநமு முணடாயிருககசசெயதே, அவன் தன கருமையை முழுமடைசெய தெழுத்த விஷயஙகளாகையாலே அருசிககடியான கருமை யவாகளபகக லுறைததிருககும. அஜ்ஞாநப்ரபநநர்ககு, ஆசசாவதாரத்திலே காதாசித்கமாக விக்ரஹ ஸௌந்தர்யாநுபவமும அருசிஹேதுவான கருமையும ஒருமர்யாதை யுணடாயிருககச செயதே, பூர்வாசாரங்களையே பலகாலம அநுஸநதித்துக கொணடு போருகையாலே பயஹேதுவான வவவாசாரஙகள அவர்கள நெஞசிலே யூனறியிருககும. இவவூற்றத்தைப்பறற ஒரொனறே விரகதி ஹேதுவாகச சொலலுகிற தெனறதாய்த்து. (104)

105 விஷய வைலக்ஷண்யாதிசயத்தாலே விஷயாநத ராஜ்ஞாநம விளைய வும கூடும ஆப்தரான சிஷ்டாகளுடைய வாசாரானுஸந்தாநத்தாலே அவிஹித விஹித விஷய ஸ்பர்சததி லசசம விளையவும கூடும, அநாதிகால மாசைப்பட்டு மேல விழுநது போந்த விஷயஙகளிலே யருசி பிறககை அகடிதமிறே; அப்படிப்பட்ட அருசிதானவனருளாலே பிறககுமபோதைககு அபேக்ஷிதாமசத்தை யருளிசசெய்கிறார் (அருசி) எனறு தொடஙகி.

105. அருசி பிறக்குமபோதைக்கு தோஷதர்சந மபேக்ஷிதமாயிருக்கும்.

(தோஷ தர்சநமாவது)—போகயதா புத்த்யா பரிஷவஙகிககிற யோஷித்தேஹம *மாம்ஸாஸ்ருக் பூயவிண மூத்ர ஸ்நாயு மஜ்ஜாஸ்தி ஸமுதாயமாய் சர்மாவகத்தமாய துர்கந்தியாயிருககுமபடியையும், போககதானலபமாய அஸ்திரமாய துககமிசரமாய் அநர்த்தாவஹமா யிருககுமபடியையும ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாணங்களாலே தர்சிககை.

106. ஆனால அதுவோ பின்னை அருசிஹேது வெனன அருளிசசெயகிறார் (அது) இத்யாதியால்.

106. அது ப்ரதாநஹேது வன்று.

(ப்ரதாந ஹேதுவன்று) என்றது—அதுவுமொரு ஹேது, முக்கியஹேதுவன்றென்றபடி. ... ... (106)

107. ஆனல் ப்ரதாந ஹேதுதா னேதென்ன (அப்ராப்ததையே ப்ரதாந ஹேது என்கிறார்.

107. அப்ராப்ததையே ப்ரதாநஹேது.

(அப்ராப்ததையாவது)—பகவதேகபோகமான ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராததாயிருக்கை. இத்தால—அருளருசியை விளைக்குமிடத்தில தோஷ தர்சநாதிகளைப் பண்ணுவித்து விளைப்பிக்கையால, தோஷ தர்சநமும அப்ராபதி தர்சநமும தத்வவித்துக்களுடைய அருசிக்கு கௌணமுக்கிய ஹேதுக்களா யிருக்கு மென்றதாயத்து.

108. *மாற்பால் மனஞ் சுழிப்ப* இத்யாதிப்படியே ப்ராவண்ய விஷயமாகச் சொன்ன பகவத் விஷயத்தில குணங்கண்டிழிகிறவோபாதி, இதுவும தோஷங்கண்டே விடுகிறதானலோ வென்ன (பகவத் விஷயத்தி லிழிகிறதும குணங் கண்டன்று) என்கிறார்.

108. பகவத்விஷயத்தி லிழிகிறதும் குணங்கண்டன்று, ஸ்வரூபப்ராப்த மென்று.

ஆகிலெத்தாலேயென்ன (ஸ்வரூப ப்ராப்த மென்று) என்கிறார். அதாவது—பகவத் விஷயத்தைப் பற்றுகிறது அத்தலையில் கல்யாண குணங்களடியாக வன்று. இவ்வாத்மாவுக்கு வகுத்த விஷயமென்னுமத்தாலே என்கை. .. ... (108)

109. கீழ தாமருளிச் செய்தபடியே யர்த்தத்தை யங்கீகரியாதபோதைக்கு விரோதங் காட்டுகிறார் (இப்படி) என்று தொடங்கி.

109. இப்படி கொள்ளாதபோது, குணஹீநமென்று நினைத்த தசையில் பகவத்விஷய ப்ரவ்ருத்தியும, தோஷாநுஸந்தாநதசையில் ஸம்ஸாரத்தில ப்ரவ்ருத்தியும் கூடாது.

(இப்படி கொள்ளாதபோது) என்றது—இதர விஷயங்களி லருசிக்கு ஹேது அப்ராப்ததை; பகவத் விஷயத்தில் ருசிக்கு ஹேது ப்ராப்ததை என்று கொள்ளாதே, தோஷ தர்சநத்தையும குண தர்சநத்தையும இவற்றுக்கு ஹேதுவாகக் கொள்ளும போதென்றபடி. (குண ஹீநமென்று நினைத்த தசையில் பகவத் விஷய ப்ரவ்ருத்தியாவது)—பிரிவாற்றாமை கரைபுரண்டு பெருவிடாய்ப்பட்டுத் துடித்து அலமராநிற்கச் சடக்கென வந்து முகங்காட்டாமையாலே குண ஹீநமென்று சிந்தித்த தசையிலே, பின்னையும *அவனை யல்லது அறியேன்* என்று அவன் பக்கலிலே அத்யபிநிவேசத்தைப் பண்ணுகை. (தோஷாநுஸந்தாந தசையில ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியாவது)—மாதா பித்ராதிகளும் பார்யா புத்ராதிகளும ஜ்ஞாதிகளும பந்துக்களும க்ருஹ க்ஷேத்ராதிகளுமாய் சப்தாதி போகங்களை யநுபவித்திருக்கையாகிற ஸம்ஸாரத்தின் துக்க பஹுளத்வாதி தோஷத்தை ப்ரத்யக்ஷாதிகளாலே யறிந் தநுஸந்தியா நிற்கச் செய்தேயும், அதிலே அபிநிவேசம நடந்து செல்லுகை. இவை யிரண்டும கூடாதென்றபடி. அன்றிக்கே, (தோஷாநுஸந்தாந தசையில ஸம்ஸாரத்தில ப்ரவ்ருத்தியாவது)—தத்வ வித்துக்களான மஹர்ஷிகள் தொடக்கமானர் ஸாராஸார விவேகவத்தயா விஷய தோஷாநுஸந்தாந முண்டாயிருக்கச்செய்தே, சாஸ்த்ர விஹித

தயா ப்ராப்தமென்கிற புத்தியாலே பண்ணுகிற ப்ரஜோத்பாதநாதிரூப ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியாகவுமாம். இப்படி கொள்ளாதபோது இவை கூடாதென்று விரோதங் காட்டுகையாலே இப்படி கொள்ளவேணுமென்னுமிடம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. (109)

110. குண ஹீநமென்று நினைத்த தசையில பகவத் விஷய ப்ரவ்ருத்தி எங்கே கண்டதென்னவருளிச்செய்கிறார் (கொடியவென்னெஞ்சம்) என்று தொடங்கி.

110. *கொடிய வென்னெஞ்ச மவனென்றே கிடக்கும்* *அடியேன நான் பின்னு முன்சேவடி யன்றி நயவேன்* என்றுநீனருாகளிறே.

அதாவது—*கடியன்* என்று தொடங்கி *அறிவரு மேனி மாயத்தன்* என்னு மளவும்—ஸ்வகார்யபரன, பிறர்நோவறியாதவன், ஒருவர்க்கு மெட்டாதவன, வஞ்சகன, துர்ஜ்ஞேய ஸ்வபாவன என்று அவன் குண ஹாநியைச்சொல்லி, இப்படியிருந்தானாகிலும், அதிலோக க்ரூரமான வென்னெஞ்சு அவனையல்லதறியாதேயிருக்குமென்றும். வேம்புக கிட்டுப்பிறந்த புழு அந்த வேம்பையே புஜிக்குமதொழிய கரும்பைக் கண்டாலும விரும்பாது, அப்படியே, *கடல்மல்லைக் கிடந்த கரும்பு* என்னும்படி நிரதிசயபோக்யனான நீதானே வேம்புபோலே விரஸனானவனாறும், த்வத நந்யார்ஹ சேஷ பூதனான நான எனக்கு வகுத்த சேஷியான உன் திருவடிகளையொழிய வாசைப் படேனென்றும *மயர்வற மதிநல மருளப பெற்றவர்கள அருளிச்செய்யா நின்றார்களிறே எனகை. .... (110)

111. *குணைர் தாஸ்ய முபாகத:* என்றொரு மில்லையோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (குணகருத தாஸ்யத்திலும்) என்று தொடங்கி.

111. குணகருத தாஸ்யத்திலுங்காட்டில் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான தாஸ்யமிறே ப்ரதாநம்.

(குணக்ருத தாஸ்யமாவது)—அவன் குணங்களுக்குத் தோற்றடிமையாயிருக்கை. (ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான தாஸ்யமாவது)—சேஷத்வைக நிரூபணீயமான தன ஸ்வரூபத்தைப் பார்த் தடிமையாயிருக்கை. ஸ்வரூப மிப்படி யிருந்தாலும, குணாதிக விஷயமாகையாலே குண க்ருத தாஸ்யமு மிவ்விஷயத்திலே யநுவர்த்தியாநிற்கும; ஆகையிறே, சேஷத்வைக நிரூபகரான இளையபெருமாள தாமப்படி அருளிச செய்ததும. ஆனாலும், குணக்ருதமானது ஔபாதிக மாகையாலே அப்ரதாநமாய், மற்றையது நிருபாதிகமாகையாலே ப்ரதாநமா யிருக்கும; அததைப்பற்றவிறே தத் ப்ராதாந்ய பரஸித்தி தோற்ற வருளிச்செய்தது. .... (111)

112. இவ்வர்த்தத்துக்கு ஸமவாதமாக பிராட்டிவார்த்தையை ஸ்மரிப்பிக்கிறார் மேல (அநஸூயைக்கு) என்று தொடங்கி.

112. அநஸூயைக்குப் பிராட்டியருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

அதாவது—அத்ரி பகவா னாச்ரமத்திலே பெருமாளெழுந்தருளி மஹர்ஷியையு மநுவர்த்தித்திருந்த வநந்தரம, தத்பத்நியான அநஸூயையைப் பிராட்டி சென்று அநுவர்த்தித்திருக்கிற வளவிலே அவள பிராட்டியைப் பார்த்து. *பந்துஜநத்தையும அபிமாநத்தையும் ஐசவர்யத்தையும விட்டுப் பெருமாள பின்னே காட்டிலேபோந்தவிது தைவயோகத்தாலேயுமக்கு நன்றாகக் கூடிற்று, நகரஸ்தனாகிலுமாம, வநஸ்தனாகிலுமாம் நல்லவனாகிலுமாம தீயவனாகிலுமாம, ஸ்த்ரீகளுக்கு தைவம் பர்த்தாவேகிடீர்,

நீரிப்படி எபபோதும பெருமாள விஷயமாக வநுகூலிததுப போரும என்ன; பிராட்டி, லஜ்ஜித்துக கவிழதலே யிட்டிருந்து, எனக்குப் பெருமாள பககல பாவபநதம ஸவதః உண்டாயிருககசசெய்தே, அவர்தாம குணதிகரா யிருககையாலே, என்னுடைய பாவபநதத்தை குணநிபநதநமே யெனறிருபபர்கள நாட்டார், அவவாச்ரயத்தை குணஙகளோடு வயதிரேகிததுககாட்ட வொணணுமையாலே நானவர்பகக லிருககு மிருபபை யறிவிககப் பெறுகிறிலேன், அவர் குணஹீநருமாய விருபருமானவனாறும் நானவர்பகக லிப்படி காணு மிருப்பது* என்றருளிசசெயத வார்த்தை. .... (112)

113. இப்படி ஸவரூபப்ரயுகதமான தாஸயமே ப்ரதாநமாகில, சேஷி செய்த படி கணடிருககுமதொழிய, அநந்யோபாயத்வாதிகள குலேயுமபடி யவவிஷயததைக குறித்துப பணணுகிற ஸ்வபரவருத்தி சேருமோ வெனகிற சஙகையை யநுவதிக்கிறார் (பகவதவிஷய பரவருததி) இத்யாதியால. அத்தைப் பரிஹரிககிறா (அதுககடி ப்ராவணயம) எனறு தொடஙகி.

113. பகவதவிஷயப்ரவ்ருத்தி பின்னைச் சேருமோ வெனனில, அதுக்கடி ப்ராவண்யம; அதுககடி ஸமபநதம; அதுதான் ஔபாதிக மனறு; ஸத்தாப்ரயுகதம

ப்ராவணயமாவது—அதிமாத்ர ஸநேஹம. அநத ப்ராவண்யத்துககடி விஷய வைலக்ஷணயமனறோ வெனன, (அதுககடி ஸமபந்தம) எனகிறார். (ஸமபந்தமாவது)— சேஷசேஷிபாவம. அதுதான குணகருதமாயும வாராதோ வெனன, (அதுதான ஔபாதிகமனறு, ஸததா ப்ரயுகதம) எனகிறார். (ஸத்தா ப்ரயுகதம) எனறது— இவவாத்மாவினுடைய ஸத்தையே பிடித்துள்ளதொனறெனகை. .... (113)

114. இத்தால கீழப பண்ணின சங்கைககுப் பரிஹாரமானதே தெனன வருளிசசெய்கிறா மேல வாகயத்ரயத்தாலே.

114. அநத ஸத்தை ப்ராவண்யகார்யமான அநுபவமில்லாதபோது குலேயும், அது குலேயாமைககாக வருமவை யெலலாம அவாஜநீயங்களுமாய் ப்ராபதஙகளுமாயிருககும; ஆகையாலே பகவதவிஷயபரவ்ருத்திசேரும்.

(அந்த ஸத்தை ப்ராவணய கார்யமான வநுபவ மிலலாதபோது குலேயும) என்றது—அப்படிப்பட்ட ஸத்தைதான, ஸவப்ரயுகத ஸமபந்தமடியாய வருகிற ப்ராவணய கார்யமான பகவதநுபவ மிலலாதபோது க்ஷணகாலமும நிலலா தெனற படி. (அது குலேயாமைககாக வருமவை யெலலாம அவாஜநீயஙகளுமாய் ப்ராப்தங் களுமா யிருககும) என்றது—அந்தஸததை யழியாமைககுறுபபாக வருகிற மடலெடுககை முதலான ஸகல ப்ரவருததிகளும, பகவதநுபவமொழியத் தரிப்பிலலாமை யாலே தவிருவோமெனறாலும தவிரப்போகாதவையுமாய், எலலாம சேஷிக கதிசய கரங்களாகையாலே ஸ்வரூப ப்ராப்தங்களுமா யிருககுமெனறபடி. ஆகையாலே பகவத்விஷயப்ரவருததி சேரும) எனறு—உகதத்தை ஹேதுவாககிககொண்டு ப்ரகருத சஙகையைப் பரிஹரிததுத தலேககட்டுகிறா. .... (114)

பிளளேலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம. ப்ரதம ப்ரகரணம் ஸமபூர்ணம்.

த்விதீயப்ரகரணம்

ப்ராபகாந்தரபரித்யாக விவரணம்

115. இதரவிஷயபரித்யாகத்துக்கும பகவத்விஷய பரிகரஹத்துக்கும ப்ர தாநஹேதுக்களினனதெனறுர் கீழ; இந்த ப்ரஸங்கத்திலே, இதரோபாய பரித் யாகத்துககு ப்ரதாநஹேதுவினனதெனகிறுர் மேல (ப்ராபகாநதர பரிதயாகத்துக கும) எனறு தொடங்கி.

115. ப்ராபகாந்தர பரித்யாகத்துககும அஜ்ஞாநாசக்திகளன்று, ஸ்வரூப விரோதமே ப்ரதான ஹேது.

ப்ராபகாநதரங்களாவன—ப்ரபத்த்யுபாயதனதை யொழிநத உபாயஙகள. (அஜ் ஞாநாசக்திகளனறு) எனறது—அவறறையறிகைக்கும அநுஷ்டிக்கைக்குமீடான ஜ்ஞாந சக்திகளிலலாமை தத்த்யாகத்துக்கு ப்ரதாநஹேதுவனறு என்றபடி. ஸ்வரூப விரோதமே ப்ரதாநஹேது) எனறது—பகவததயநதபாரதநதர்யமாகிற ஸ்வரூபத் துக்குச் சேராதெனனுமதுவே மூககயஹேதுவெனறபடி. இததால்—"அஜ்ஞாநத தாலே ப்ரபநநர்" என்கிறவிடத்தில சொனன அஜ்ஞாநாசக்திகள மூக்யஹேது வனறெனனுமிடம சொலலுகிறது. அஜ்ஞாநாசக்திக ளடியாக விடில் ஜ்ஞாநசக்திக ளுணடாகில பரிகராஹயமாமிறே, ஸ்வரூபவிரோதமென்று விடடாலிறே மறுவலிடா தொழிவது. .... (115)

116. இப்படி ப்ராபகாநதரத்தை விரோதியெனறு தளளலாமோ, அதுவும மோக்ஷோபாயமாயன்றே போருகிறது, அது பினனை யார்க்கு உபாயமெனன வருளிச்செய்கிறுர் (ப்ராபகாந்தரம) எனறு தொடஙகி.

116. ப்ராபகாந்தரம் அஜ்ஞர்க்கு உபாயம்.

(அஜ்ஞர்க் குபாயம) எனறது—ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வயத்ந கர்த்ருஸாத்யமான ஸ்வரூபத்தை யுளளபடி தர்சிபபிக்கைக்கீடான ஜ்ஞாநமிலலாதவர்களுக்கு உபாயமா யிருக்கு மெனறபடி. ... . (116)

117. ஆனல், ஜ்ஞாநிகளுககு இது எங்ஙனேயெனன (ஜ்ஞாநிகளுககபாயம) எனகிறுர்.

117. ஜ்ஞாநிகளுக்கு அபாயம்.

அதாவது — ஸ்வரூபயாதாதமயஜ்ஞாநமுடையவர்களுககு அபாயமாயிருக்கு மென்கை. .... (117)

118. இவர்களுககு அபாயமாவானெனனென்ன (அபாயமாய்த்தது ஸ்வரூப நாசக மாகையாலே) எனகிறுர்.

118. அபாயமாயிற்றது ஸ்வரூபநாசக மாகையாலே.

ஸ்வரூபமாவது—அத்யந்த பாரதந்த்ர்யம; இதுக்கு ஸ்வயத்நரூபமானவது நாசகமிறே. ... ... (118)

119, தநுபாயத்வத்தை ஜ்ஞாநிநாமகரேஸரரான வாழ்வார் பாசுரத்தாலே தர்சிப்பிக்கிறார் (நெறிகாட்டி) என்று தொடங்கி.

119. "நெறிகாட்டி நீக்குதியோ" என்றருளிச்செய்தீரே.

அதாவது—உன்னையொழிய வேறோருபாயத்தைக் காட்டி உன்பக்கலினின்றும் அகற்றப்பார்க்கிறாயோவென்கையாலே, பராபகாந்தராபாயத்வம் ஸித்தமிறே என்கை. நீக்குகையாவது—பரதந்த்ரமான வஸ்துவை ஸ்வதந்த்ரகர்த்ருகமான உபாயாநுஷ்டாநத்திலே மூட்டித் தனக்கு அசலாக்குகையிறே. ... ... (119)

120. இதினுடைய ஸ்வரூபநாசகத்வப்ரயுக்தமான தூஷணவிசேஷங்களை யருளிச்செய்கிறார் (வர்த்ததே) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே.

120. "வர்த்ததே மே மஹத் பயம" என்கையாலே பயஜநகம; "மா சுச:" என்கையாலே சோக ஜநகம்.

அதாவது—*காலேஷ்வபி ச ஸர்வேஷு திக்ஷு ஸர்வாஸு சாச்யுத, சரீரே ச கதௌசாபி வர்த்ததே மே மஹத் பயம* என்று—உபாயாந்தராநுஷ்டாநத்துக்கு யோக்யமான கால தேச தேஹ விஷயமாகவும, உபாயாந்தரங்கள் தன்விஷயமாகவும எனக்கு மஹாபயம வர்த்தியாநின்றதென்கையாலும; உபாயாந்தர ச்ரவணாநந்தரம் அர்ஜுநனுக்கு சோகம்பிறக்க, ஸ்வரூபாநுரூபோபாயத்தை யுபதேசித்து *மாசுச:* என்று சோகாபநோதநம பண்ணியருளுகையாலும ஸ்வரூப விரோதியான ப்ராபகாந்தரம ஜ்ஞாநிகளுக்கு பயஜநகமுமாய சோகஜநகமுமா யிருக்குமென்கை. (120)

121. கீழ்ச்சொன்னபடியே அர்த்தத்தை அங்கீகரியாதவளவில் விரோதங் காட்டுகிறார் (இப்படி கொள்ளாதபோது) என்று தொடங்கி.

121. இப்படி கொள்ளாதபோது ஏதத்ப்ரவ்ருத்தியில் ப்ராயசசித்தவிதி கூடாது.

(இப்படிகொள்ளாதபோது) என்றது—ஸ்வரூப நாசகமென்று கொள்ளாத போதென்றபடி. (ஏதத் ப்ரவ்ருத்தியில ப்ராயசசித்தவிதி கூடாது) என்றது—*ஸகருதேவஹி சாஸ்த்ரார்த்த: க்ருதோயம் தாரயேந்நரம், உபாயாபாய ஸமயோகே நிஷ்டயா ஹீயதே அநயா; அபாயஸம்ப்லவே ஸத்ய: ப்ராயச்சித்தம ஸமாசரேத். ப்ராயசசித்திரியம ஸாத்ர யத்புநச் சரணம வ்ரஜேத்; உபாயாநாமுபாயத்வ ஸ்வீகாரேப்யேததேவஹி* என்று ப்ரபந்நனவனுக்கு ப்ராமாதிகமாக உபாயாந்தர ப்ரவ்ருத்தி வந்த காலத்தில, அபாய ப்ரவ்ருத்தியிலபோலே புந:ப்ரபத்திரூபப்ராயசசித்தத்தை விதிக்கக் கூடாதென்கை. புந:ப்ரபத்திமாவது—பூர்வப்ரபத்தி ஸ்மரணம்; புந:ப்ரயோகமன்று. ... ... (121)

122. இப்படி ஸ்வரூப நாசகமான உபாயாந்தரத்தினுடைய அத்யந்த நிஷித்தத்வத்தை அபியுக்த வசநத்தாலே தர்சிப்பிக்கிறார் (திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான்) என்று தொடங்கி.

122. திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் பணிக்கும்படி—மதிராபிந்துமிச்ரமான சாதகும்பமய கும்பகத தீர்த்தஸலிலம்போலே அஹங்காரமிச்ரமான வுபாயாந்தரம்.

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானுகிறார்—ஸர்வஜ்ஞரான பாஷ்யகாரர் திருவடிகளிலே ஸேவித்து தத்பிமத விஷயமாய ஸகலசாஸ்த்ரங்களையுமாராய்ந்தறுதியிட்டிருக்குமவ ராகையாலே, ஆப்த தமரா யிருக்குமவரிறே. (பணிக்குமபடி) என்றது - அருளிச்செய்யும் ப்ரகாரமென்றபடி. (மதிரையாவது) - அத்யந்த நிஷித்த த்ரவ்யமாய் ஸ்வஸ்பர்ச லேசமுள்ள வஸ்துக்களையும் தன்னைப்போலே நிஷித்தமாக்குமதிறே; இதனை அஹங்காரத்துக்கு த்ருஷ்டாந்த மாக்குகையாலே - அதினுடைய அத்யந்த நிஷித்தத்வமும்; தத்ஸ்பர்சலேசமுள்ள வஸ்துவும் தத்வத் நிஷித்தமென்னுமிடமும் தோற்றுகிறது; (சாதகும்பமாவது) - ஸுவர்ணம். (தந்மயகும்பம்) என்றது - உள்ளு த்ரவ்யாந்தரமாய் ஸுவர்ணம் மேல்பூச்சா யிருக்கையன்றிக்கே, அதுதானே உபாதானமாகப் பண்ணின குடமென்றபடி, இத்தால - பாத்ரசுத்தி சொல்லுகிறது. (தத்கததீர்த்த ஸலிலம்) என்கையாலே - அதுக்குள்ளிருக்கிற ஜலத்தின் பாவநத்வம் சொல்லுகிறது. (அதுபோலே அஹங்கார மிச்ரமான உபாயாந்தரம்) என்கையாலே இங்கும் பாத்ர சுத்தியும் தத்கத பதார்த்த சுத்தியும் சொல்லவேணும். அதாவது * ஆத்மா ஜ்ஞாநமயோமலஃ * என்கிற ஸ்வதோ நிர்மலதையாலும் பகவதநந்யார்ஹ சேஷதையாலும் பரிசுத்தமாயிறே பக்த்யாச்ரயமான வாத்மவஸ்து விருப்பது, தத்கத பக்தியும் பகவதேகாகாரதயா பரிசுத்தையிறே, அஹங்காரம் கலசிற்றில்லையாகி லொரு குறையில்லையே ஆக, இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்த தென்னென்னில்; ஸுவர்ணபாத்ர கதமான தீர்த்தஜலம், பாத்ரசுத்தியுமுண்டாய்த் தானும் பரிசுத்தமாயிருக்க, ஸுரா பிந்து மிச்ரதையாலே - நிஷித்தமாமாப்போலே, ஸ்வதோநிர்மலத்வாதிகளாலே பரிசுத்தமான ஆத்மவஸ்துகதையாய பகவதேகவிஷயதயா பரிசுத்தையாயிருக்கிற பக்திதான், ஸ்வயத்ந மூலமான வஹங்கார ஸ்பர்சத்தாலே ஜ்ஞாநிகளங்கீகரியாதபடி நிஷித்தையா யிருக்குமென்றதாய்த்து. (பணிக்குமபடி) என்றதுக்குச் சேர, வாக்யத்தின் முடிவிலே, என்று என்கிற விதனையும் கூட்டி நிர்வஹிப்பது. .... (122)

123. இன்னமு மிதுக்குப் பலவிஸத்ருசத்வ மென்பதொரு தூஷணமுண்டென்கிறார் (ரத்நத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

123. ரத்நத்துக்குப் பலகறைபோலேயும் ராஜ்யத்துக்கு எலுமிச்சம்பழம் போலேயும் பலத்துக்கு ஸத்ருசமன்று.

அதாவது - த்வீபாந்தரங்களிலே சிலர் பலகறையை ஆபரணமாகப் பூண்கையாலே, பலகறையைக் கொடுத்தவர்களுக்கு ரத்நத்தைக் கொடுப்பர்கள்; உதாரரான ராஜாக்கள் ராஜ்யார்த்தியாய் வந்து ஒரெலுமிச்சம்பழத்தைக் கொடுத்தவனுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுப்பர்கள், இப்படி கொடுப்பர்களென்றால், மஹார்க்கமான ரத்நத்துக்கும் மஹா ஸம்பத்தான ராஜ்யத்துக்கும், பலகறையு மெலுமிச்சம்பழமும் ஸத்ருச ஸாதநமல்லாதாப்போலே, *பக்த்யா லப்யஸ் த்வநந்யயா* *பக்த்யா த்வநந்யயா சக்யஃ* என்கிறபடியே - பக்தி சபலனாய பரமோதாரனான வீச்வரன் இவன் பக்கல் பக்தி மாத்ரமே பற்றாசாக பரமபுருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தாலும், பலத்துக்கிது ஸத்ருச ஸாதநமன்றென்கை. ... ... (123)

124. ஆனால் விஸத்ருசமான பலகறையையு மெலுமிச்சம்பழத்தையு முபஹாரமாகக்கொடுத்து, ரத்நத்தையும் ராஜ்யத்தையும் பெறுகிறவர்கள்தான் பெறுகிற

படியென், அவனோபாதி யாகிறதென்ன ; அதுதனக்கும் யோக்யதை யில்லையென கிறார் (தான) என்று தொடங்கி.

124. தான தரித்ரனுகையாலே தனக்குக் கொடுக்கலாவதொன்றில்லை.

அதாவது-அங்கு தானும் தனக்குரியனுய தனக்கென்ன வொரு பலகணையும ஏனுமிசசம பழமுமுண்டாகையாலே அது செய்யலாம, இங்கு அப்படியன்றிக்கே *யானே நீ என்னுடைமையும நீயே * என்கிறபடியே - ஆத்மாத்மீயங்களிரண்டு மங்குத்தையதாய, தனக்கென்ன ஒன்றுமில்லாத வகிஞ்சநனுகையாலே, பேறறுக்கு ஹேதுவாக அவன் விஷயத்தில் தனக்கு ஸமர்ப்பிக்கலாவ தொன்றுமில்லை என்கை.

125. கோதாநத்தில் பிதாவுக்குப புத்ரன தக்ஷிணை கொடுக்குமாப்போலே, அவன தந்ததுதன்னை அவனுக்குக கொடுத்தாலோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவன) என்று தொடங்கி.

125. அவன் தந்தந்தைக் கொடுக்குமிடத்தில், அடைவிலே கொடுக்கில் அநுபாயமாம, அடைவுகெடக் கொடுக்கில் களவு வெளிப்படும.

(அவன தந்தத்தைக் கொடுக்கையாவது) *விசித்ரா தேஹ ஸம்பத்தி ரீசவராய நிவேதிதும், பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மந ஹஸ்த பாதாதி ஸம்யுதா* என்றும, *அந் நாள நீ தந்த வாக்கை* என்றும் சொல்லுகிறபடியே—அடியிலே அவன் தந்த கரணகளேபரங்களை *மந்மநாபவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம நமஸ்குரு* என் றும *ஸததம் கீர்த்தயந்தோ மாம யதந்தச்ச த்ருடவ்ரதா:* என்றும சொல்லுகிற படியே த்யாநார்ச்சந ப்ரணாமாதிகளாலே தச்சேஷமாமபடி பண்ணுகை. (அடை விலே கொடுக்கையாவது)—ததீயமென்னும புத்தியாலே ஸமர்ப்பிக்கை. இப்படி கொடுக்கில (அநுபாயமாம்) என்றது—அவனதை யவனுக்கே கொடுத்தவித்தனை யொழியத் தானொன்று கொடுத்ததாகாமையாலே, அது பேறறுக்கு ஸாதநமாகா தென்றபடி. (அடைவுகெடக் கொடுக்கையாவது)—மதீயமென்னும புத்தியாலே ஸமர்ப் பிக்கை. இப்படி செய்யில (களவு வெளிப்படும) என்றது—பகவத த்ரவ்யாபஹாரம ப்ரகாசிக்கு மென்றபடி. *ராஜமஹேந்த்ரனபடியை ரஹஸ்யத்திலே களவுகண்டு ஓலக்கத்திலே கொடுக்குமாப்போலேயிறே இவன கொடை. .... (125)

126. இன்னமு முபாயாந்தரத்துக்கொரு தூஷணம் சொல்லுகிறார் (பர்த்ரு போக) இத்யாதியாலே.

126. பர்த்ருபோகத்தை வயிறு வளர்க்கைக்கு உறுப்பாக்குமாபோலே இருவர்க்கு மவத்யம்.

அதாவது—பார்யையானவள ஸ்வயம ப்ரயோஜநமான பர்த்ருபோகத்தை ஸ்வோதர போஷணத்துக்கு ஸாதநமாக்கிக்கொள்ளுமளவில, தன்னை பார்யையாக விரும்பின பர்த்தாவுக்கும தத்பார்யையென்று பேரிட்டிருக்கிற தனக்கு மவத்யமா மாப்போலே, பகவத் வைலக்ஷண்யாநுபவத்தாலே விளைந்த போக ரூபையான பக்தியை மோக்ஷஸாதநமாக்குமளவில தன்னை சேஷபூதனுக விரும்பித் தன்னோடே கலந்து பரிமாறின ஈச்வரனுக்கும தச்சேஷபூதனென்று பேரிட்டிருக்கிற தனக்கு

மவத்யமாய்த் தலைகட்டுமெனகை. *ராதரி பர்த்தாவோடே ஸம்ச்லேஷித்து விடிவோறே கைகூலி தரவேணும என்று வளைகருமாப்போலே, பகதியை யபாயமாகக் கொள்ளுகை* என்றிறே பிள்ளானு மருளிச்செயதது. .. .... (126)

127. இப்படி ஸ்வரூபவிரோதாதி தோஷ துஷ்டமான வித்தை, ஹிதாநுசாஸநம் பண்ணுகிற வேதாந்தங்கள் *ஓமித யாத்மாநம த்யாயத* *ஆத்மாநமேவ லோக முபாஸீத* *ஆத்மாவா அரே த்ரஷ்டவயச் ச்ரோதவயோ மந்தவ்யோ நிதிந்யாஸிதவ்ய:* என்று இசசேதநனுககு மோக்ஷோபாயமாக விதிககிறதுக்கு நிதாந மருளிச்செய்வதாக, தஜ்ஜிஜ்ஞாஸ ப்ரசநத்தை யநுவதிககிறார் (வேதாந்தங்கள்) என்று தொடங்கி.

127. வேதாந்தங்கள் உபாயமாக விதிக்கிறபடியென் என்னில்;

128. தந்நிதாநந்தன்னை யருளிசசெய்கிறார் (ஔஷதஸேவை) இத்யாதியாலே.

128. ஔஷதஸேவை பண்ணுதவர்களுக்கு அபிமதவஸ்துக்களிலே அந்தைக் கலசியிடுவாரைப்போலே ஈசவரனைக் கலநது விதிக்கிறவித்தனை.

அதாவது—அத்யந்தருசுணராயத் திரியாநிற்கசசெய்தே அத்தை அவிளம்பேந போக்குமாப்தமான மஹௌஷததை ஸேவிககச்சொன்ன ஸதுககிசையாத பால புத்ராதிகளுககு அவர்களாசைப்பட்டு விநியோகங்கொள்ளும வஸ்துககளிலே அந்த ஔஷதத்தைக் கலசியிடும் வத்ஸலரான மாத்ராதிகளைப்போலே, சீக்ரமாக ஸம்ஸார வயாதியைத் தீர்க்கும் ஸித்தோபாயமாகிற *நச்சுமாமருந்தை ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஸேவிககசசொலலி முதலிலே யுபதேசித்தால், அநாதியாய் வருகிற ஸ்வயதந வாஸநையாலே அதுககிசையாத சேதநரையும விடமாட்டாமையாலே அவர்களுக கபிமதமான ஸவயத்நரூபமாயிருககிற உபாஸநத்திலே தநங்கதவேந ஸித்தோபாயமான வீச்வரனைக கலந்து தாத்ருசமான உபாஸநதனை யவர்களுககு மோக்ஷோபாயமாக விதிககிற விததனையென்கை. த்ருஷ்டாந்தத்தில் அபிமத வஸது வ்யாதிஹரமன்றியே தநமிச்ரமாக ப்ரயோகிதத ஔஷதமே வ்யாதி ஹரமாகிறாப்போலே, தார்ஷ்டாநதிகத்திலும, உபாஸநமன்றிக்கே தந் மிச்ரனன வீச்வரனே யுபாயமென்னுமிடம ஸம்பரதிபந்நம். ஆவயவதாலேந ஸேவிககுமளவில் அவிளமபேந வயாதியைப்போககும ஔஷதம் அபிமத வஸ்து மிச்ரமானபோது விளமபேந கார்யகரமாகிறாப்போலே யாய்த்து, உபாஸந மிச்ரனனபோது ஈச்வரன் விளமப்ய பலப்ரதனுகிறதும. ... ... (128)

129. இனி இப்படி யிதுதன்னை விதித்தது கீழநின்ற நிலையைக் குலைத்து மேலே கொண்டு போகைககாக வித்தனை யெனுகிறார் (இத்தை) என்று தொடங்கி.

129. இதனை ப்ரவர்த்திப்பித்தது பரஹிம்ஸையை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக.

அதாவது—சாஸ்த்ரமாகிறது, *த்ரைகுண்ய விஷயா வேதா:* எனகிறபடியே பெற்ற தாய் அந்த பதிராதிகளான விகலகரணரோடு படுகரணரோடு வாசியற வத்ஸலையா யிருககுமாப்போலே, மாதாபித்ரு ஸஹஸ்ரங்களிற காட்டிலும் வதஸலதரமாகையாலே, தம:ப்ரசுரரோடு ரஜ:ப்ரசுரரோடு ஸத்வப்ரசுரரோடு வாசியற அவர்கள் அபதேப்ரவ்ருத்தராய் நசிககவிட க்ஷமமலலாமையாலே, அவரவர் நடைய குணநு குணமாக புருஷார்த்தங்களையும் தத்ஸாதநங்களையு முபதேசித்து, கொள்கொம்பிலே

யேற்றுகைக்குச் சுள்ளிக்கால் நாட்டுவாரோபாதி, இவ்வோமுகங்களால் தன்னுடைய தாதபர்யாம்சத்திலே யாரோபிக்கைக்காக ப்ரவர்த்திப்பிக்கிறதாகையாலே, சயேந விதி தொடங்கி ப்ரபத்தி பர்யந்தமாக வருமளவும், சேதநர் நின்றநின்றவளவுக கீடாக உத்தரோத்தர புருஷார்த்த ஸாதநங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்து பூர்வபூர்வங்களை நிவர்த்திப்பிக்கக் கடவதாயிருக்கும்; ஆகையாலே இவ்வுபாஸநத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தது பரஹிம்ஸையை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக (பரஹிம்ஸை) என்றது—மேலான ஹிம்ஸை யென்றபடி, பரதேவதை, பரகதி என்கிற விடங்களில்—மேலான தேவதை, மேலான கதி என்றர்த்தமாகிறப்போலே. அதாவது—ச்யேந விதிக்கு மேலாக விதிக்கப்பட்ட பச்வாலம்பநாதிகளைச் சொன்னபடி. அத்தை ஹிம்ஸையென்னலாமோ வென்னில்; விஹித ஹிம்ஸை யென்னக்கடவதிறே. *அக்நீ ஷோமீயம் பசுமாலபேத* என்கிற விடத்தில், ஆலம்பசப்தம், *ஆலம்பஃ ஸ்பர்ச ஹிம்ஸயோஃ* என்கையாலே ஹிம்ஸா வாசியிறே. இத்தால்—காம்யகர்மத்தைச் சொன்னபடி. (பூர்வ விஹித ஹிம்ஸை) என்று சயேந விதியைச் சொல்லுகையாலும், தடுபரி விஹிதமான காம்யமே இவ் விடத்தில் விவக்ஷிதம்.

அன்றிக்கே, விஹிதமேயாகிலும், பகவச்சேஷத்வ ஜ்ஞாநபூர்வகமாக அநந்யப்ரயோஜநயைக்கொண்டு அக்நீந்த்ராதி தேவதாந்தர்யாமி ஸமாராதநமாகவே பண்ணும் பச்வாலம்பநாதியுக்த யாகாதி காம்யத்தைப்பற்ற, ஸ்வதந்த்ரனைக்கொண்டு ஸ்வர்க்காதி பலஸாதநமாக அக்நீந்த்ராதி தேவதாமாத்ரங்களை யுத்தேசித்துப் பண்ணும் பச்வாலம்பநாதி யுக்த காம்ய கர்மம் விசேஷஜ்ஞர்க்கு பரஹிம்ஸாப்ராய மென்னலாம் படி யத்யந்த நிக்ருஷ்டமா யிருக்கையாலே, இவ்வாகாரத்தை யிட்டு அத்தனை பர ஹிம்ஸை யென்றருளிச்செய்தா ராகவுமாம். சாஸ்த்ரவிஹிதமுமாய் பகவத்தேக விஷயமுமா யிருக்கிற ப்ராப்யாந்தரத்தை ஜ்ஞாநிகளுக்கு அபாய மென்றவோபாதி, இதுவு மதிகாரி விசேஷத்தையிட்டுச் சொல்லலாமிறே *அத பாதகபீதஸ் த்வம்* என்று— உபாயாந்தரத்தை பாதகமாகச் சொல்லிற்றிறே தாமதேவதையும், புபுக்ஷுவுக்கு உபா தேயமான புண்யந்தானே முமுக்ஷுவுக்கு பாபசப்த வாச்யமாகா நின்றதிறே. ஆக, எல்லாவற்றாலும்—இவ்விடத்தில் காம்ய கர்மத்தையே சொல்லுகிறது இப்படி தான யோஜிக்கிறது—உபாஸந விதிக்கு நிவர்த்யம் காம்ய கர்மமாக விவர்தாமே பரந்த [படி] ரஹஸ்யத்திலே யருளிச்செய்கையாலே (129)

130. ஆனால் இப்படி விதித்தத்தைப் பின்னை நிஷேதிக்கிற தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இதுதான்) என்று தொடங்கி.

130. இதுதான் பூர்வவிஹிதஹிம்ஸைபோலே; விதி நிஷேதங்களிரண்டுக்கும் குறையில்லை.

(இதுதான்) என்கிறது—கீழ்ச்சொன்ன உபாஸநத்தை. (பூர்வ விஹித ஹிம்ஸையாவது)—*சயேநேநாபிசரந் யஜேத* என்று ப்ரதமத்திலே விதிக்கப்பட்ட அபிசார கர்மம், அது, தமஃப்ரசுரராய நாஸ்திகராயிருப்பாரைப்பற்ற விதிக்கப்பட்டு ஆஸ்திகராய் காரீர்யாதி காம்ய காமங்களிலே யிழிகைக்கு யோக்யரான ரஜஃப்ரசுர ரைப்பற்ற நிஷேதிக்கப்படுகிறப்போலே, உபாஸநமும் ஸ்வாதந்த்ர் யாநந்யசேஷத்வ நிவ்ருத்திபூர்வகமாக பகவச்சேஷத்வத்திலே யூன்றுவிக்கைக்கு யோக்யரான ஸத்த்வப்ரசுரரைப்பற்ற விதிக்கப்பட்டு, பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநம் பிறந்து பகவதேகோபாயத்

ஷத்திலே யூன்றுகைககு யோக்யரான பரமஹம்ஸ நிஷ்டரைப்பற்ற நிஷேதிக்கப் படவும் குறையில்லை. ... ... (130)

131. இப்படி நிஷேதிக்கப்படுமவையான விவைதன்னை அடியிலே யெதுக் காக விதித்ததென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அத்தை) என்று தொடங்கி.

131. அத்தை சாஸ்த்ரவிசவாஸத்துக்காக விதித்தது. இத்தை ஸ்வரூபவிச்வாஸத்துக்காக விதித்தது.

அதாவது—*சடஜித்த சாஸத்ர வசதோபா யோபிசார ச்ருதி:* என்கிறபடியே அபிசாரகர்மத்தை விதித்தது, சாஸதரத்தை யில்லையென்றிருககும நாஸ்திகனுககு சாஸத்ர விச்வாஸம் பிறக்கைககாக; உபாஸநத்தை விதித்தது, தன்னை ஸ்வதந்த்ர னென்றும அநயசேஷபூதனென்றும் ப்ரமித்துப் போந்த சேதநனுககு, அவை யிரண்டும வந்தேறி, பகவச்சேஷத்வமே நிலைநின்ற வேஷமென்று தன் ஸ்வரூபத்தில் விச்வாஸம் பிறககைககாக வென்கை. ... ... (131)

132. இப்படி யோரோ விச்வாஸத்துக்காக விதித்து நிஷேதித்தமை யொத் திருந்ததாகிலும, இவ்வுபாஸநத்தை விடாமல்பற்றி நின்றால அபிசார கர்மமபோலே க்ரூரமனறே யிதுவென்ன; அதிலுங்காட்டில் க்ரூரமென்கிறார் (அது) என்று தொடங்கி.

132. அது தோல்புரையே போம்; இது மர்மஸ்பர்சி.

பரஹிம்ஸா ரூபமான அந்த அபிசார கர்மம், தேஹாத்மாபிமாநி செயலாய் விசிஷ்ட வேஷ விரோதியாய் அத்தால் வரும பலமும சில துக்காநுபவ மாத்ரமாய்க் கொண்டு மேலெழப் போகையாலே, (தோல்புரையே போம்) எனகிறது; அஹங்கார கர்ப்பமான விந்த வுபாஸநம், ஆத்ம ஜ்ஞாநம் பிறந்தவன் செயலாய நிஷ்க்ருஷ்டவேஷ விரோதியாய் பகவதேக பாரதந்த்ர்யரூப ஸ்வரூபநாசக மாகையாலே (மர்ம ஸ்பர்சி) என்கிறது. ... . (132)

133. இவ்வளவே யன்று, இதுதான் துஷ்கரமுமென்கிறார் (இதுதான்) இத்யாதியாலே.

133. இதுதான் கர்மஸாத்ய மாகையாலே துஷ்கரமுமா யிருக்கும்.

இப்படி ஸ்வரூபவிரோதியாயிருககிற விவ்வுபாஸநதான், *யஜ்ஞேந தாநேந தபஸா அநாசகேந ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி* *அவித்யயா மருத்யும தீர்த்வா வித்ய யாம்ருத மச்நுதே* *ஸர்வாபேக்ஷாச யஜ்ஞாதி ச்ருதே ரசவவத்* *கஷாய பங்கதே கர்மாணி ஜ்ஞாநந்து பரமா கதி:* *கஷாயே கர்மபி: பகவே ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ர வர்த்ததே* *ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோ ஜ்ஞாந ஸமாதிபி:, நராணும் க்ஷீண பாபாநாம க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே* இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே காய க்லேசகரமான கர்மாநுஷ்ட்டாநத்தாலே ஸாதிககப்படுமதாகையாலே, அசக்தனனை விவனுல் செய்து தலைககட்ட அரிதாயிருக்குமென்கை. ஆக, (ப்ராபகாந்தர பரித் யாகத்துக்கும்) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக உபாயாந்தர தோஷம் விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிககப்பட்டது. ... . (133)

ப்ரஸங்காத் பரபத்தி வைலக்ஷண்ய கதநம்

134. இப்படி ப்ராப்யாந்தரத்துக்கு அநேகம் குற்றங்களை ப்ரதிபாதித்தீர், பரபத்த்யுபாயத்துக்கு ஒரு குற்றமுந்தானில்லையோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

134. ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு இக்குற்றங்களொன்றுமில்லை.

(இக்குற்றங்கள்) என்று—ஸ்வரூப விரோதம் முதலாக துஷ்கரத்வ பர்யந்தமாகச் சொன்னவை யெல்லாவற்றையும் பராமர்சிக்கிறது. (ஒன்றுமில்லை) என்றது—ஒரு தோஷமும் இதினபக்கலில்லை என்றபடி (இக்குற்றங்க ளொன்றுமில்லை) என்கையாலே மற்றொரு குற்ற முண்டென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. அதாவது—வஸ்துத: உபாயத்வம் தனக்கின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே ஆபாதப்ரதீதியிலே உபாய ப்ரதிபத்த் யர்ஹமாம்படி யிருக்கை (134)

135. இக்குற்றங்க ளிதுக்கில்லையென்னுமத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக இதினுடைய ஸ்வரூபோசிதத்வ ஸௌகரத்வங்களை யருளிச் செய்கிறார் (ஆத்ம யாதாத்ம்ய) இத்யாதியாலே.

135. ஆத்மயாதாத்ம்யஜ்ஞாநகார்ய மாகையாலே ஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமுமாய், "சிற்றவேண்டா" என்கிறபடியே நிவ்ருத்திஸாத்ய மாகையாலே ஸௌகரமுமாயிருக்கும்.

இப்ப்ரபத்தி (ஆத்ம யாதாத்ம்யஜ்ஞாந கார்யமாகையாவது)—திருமந்த்ரத்தில மத்யம பதத்தில சொல்லுகிறபடியே ஆத்மாவினுடைய யதாவஸ்தித வேஷமான பகவதத்யந்த பாரதந்த்ர்யத்தை யுணருகையாலே வந்ததாயிருக்கை. (ஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமாகையாவது)—அந்த பாரதந்த்ர்யமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமாயிருக்கை. (சிற்றவேண்டா) என்கிறது, சிற்றுதல—சிதறுதலாய், பரக்கவேண்டாவென்கை அதாவது ஒரு வ்யாபாரமும் பண்ணவேண்டா வென்றபடி. (நிவ்ருத்தி ஸாத்யமாகையாலே ஸௌகரமுமா யிருக்கும்) என்றது—*பகவத பரவ்ருத்திவிரோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி: ப்ரபத்தி:* என்கிறபடியே—ஸ்வபரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியாலே ஸாதிக்கப்படும் தாகையாலே எளிதாகச் செய்யலுமா யிருக்குமென்கை

இவை யிரண்டையும் சொல்லவே, கீழ்ச்சொன்ன தோஷங்களொன்று மிதுக்கில்லை யென்னுமிடம் ஸித்தித்தபடி யென்னென்னில்; அபாயத்வ பயஜநகத்வ சோக ஜநகத்வ அஹங்கார மிச்ரதயா நிஷித்தத்வ அவத்யகரத்வங்கள ஸ்வரூபவிரோதித்வத்தைப் பற்றி வருகிறவை யாகையாலும பலவிஸத்ருசத்வம். இது பலஸாதந மன்றிக்கே ஸித்தோபாயமே பலஸாதநமாய் இது தத்வரணமாத்ரமாய அதிகாரி விசேஷணமாயிருப்ப தொன்றாகையாலே இதின பக்கல வருகைக்கவகாசமில்லாமையாலும், இவ்வாறு தோஷமுமிதுக்கில்லாமை (ஸ்வரூபத்துக்கு உசிதம்) என்றதிலே ஸித்தமாயிறே. கர்மஸாத்யதயா வரும துஷ்கரத்வமில்லை யென்னுமிடம் (நிவ்ருத்தி ஸாத்யமாகையாலே ஸௌகரம்) என்றதிலே ஸௌஸ்பஷ்டமிறே. ஆகையால, ஸ்வரூபௌசித்ய ஸௌகரத்வங்களாகிற விவையிரண்டு மிதுக்குண்டென்னவே, கீழ்ச்சொன்ன தோஷங்களொன்று மிதுக்கில்லை யென்னுமிடம் ப்ரகாசிதமாய்த்து. .... (135)

136. இப்படி உபாயமவனென றத்யவஸித்து ஸ்வப்ரவருததியில நிவருத்தனு மிருந்துவிட வமையுமோ, ததஸநதோஷாாததமாக விவன சில பசசையிடவேண்டா வோவென்ன வருளிச்செயகிறா (பூர்ணவிஷயம) என்று தொடஙகி

136. பூாணவிஷய மாகையாலே பெருமைக்கீடாகப பசசையிட வொண்ணுது.

அதாவது—லோகததில பசசையிடுவார் அவவோவிஷயஙகளின் தரத்துக கீடாகவிறேயிடுவது, இஙகும பசசையிடப்பார்ககில லபபடியிடவேணுமிறே, அவன அவாப்தஸமஸ்தகாமதயா பரிபூாணனு யிருககுமவனுகையாலே, அவனுடைய வைப வத்துக கநுகுணமாக விவனுலொரு பசசையிடபபோகா தெனகை. .... (136)

137. ஆனால அவனுககிவனளவில ஸந்தோஷம விளையுமபடி யென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (ஆபிமுககய) இத்யாதியாலே.

137. ஆபிமுகக்யஸூசக மாதரத்திலே ஸநதோஷம் விளையும.

அதாவது—அநாதிகாலம *யாதானுமபறறி நீஙகும விரததனை யேறிட்டுக கொண்டு தனபககல விமுகனயபபோநத விவன, அஙகிளைவு குலைநது தன பககலபி முகனுனமைககு ஸூசகமானதொரு வயாபாரமபெறற வளவிலே, * இத்தனை காலம விமுகனுயப்போநதவன இன்றபிமுகனுகப பெறுவதே* என்று அவன திருவுளளம மிகவுமுககுமென்றபடி. ... . (137)

138. அவனப்படி யிருநதாலும; அவன பூர்த்தியானது, அகிஞசநரான நம மாலவனை யுகப்பித் தனுகபபோகாது என்று இவன கைவாஙகும்படி பண்ணுதோ வென்ன வருளிச்செயகிறுர் (பூர்ததி) என்று தொடஙகி.

138 பூாத்தி கைவாஙகாதே மேலவிழுகைக்கு ஹேது வித்தனை.

அதாவது—அவனுடைய அவாபதஸமஸதகாமத்வம, ஆசரயணைகமுகனுன விவன * நமமாலவனை யொருபடியாலும ஸந்தோஷிபபிககபபோகாது * என்று ததாசரயணத்தினின்றும மீளுகையன்றிககே, நாமிட்டதுகொண்டு த்ருப்தனுக வேண் டாத பரிபூர்ணனுகையாலே, நமபககல பெறறதுகொண்டு ஸநதோஷிககுமென்று அபிநிவேசிததுப் பறறுகைககுடலாமித்தனை யென்கை.

அன்றிககே, அவன பூர்ததி அவனை யிப்படி ஸநதோஷிகக வொட்டுமோ, உபேக்ஷித்துக கைவாஙகப்பண்ணுதோவென்ன; (பூர்த்தி) இதயாதியாலே யருளிச செய்கிறுராகவுமாம. அதாவது—அவனுடைய பூாததியானது, * இவன பசசையிட் டிலன் * என்று அநாதரித்து அஙகிகாரத்தினின்றும கைவாஙகாதே, *ஆபிமுககய ஸூசகமாத்ரததுககு மேறபட நமககிவன சில செயயவேண்டுவதுண்டோ* என்று விருமபிக கைககொள்ளுகைக குடலாமித்தனை யெனகை. .. .... (138)

139. இப்படியவன அலபஸந்துஷ்ட னென்னுமிதுககு ப்ரமாணமுண்டோ வென்ன வருளிச்செயகிறுர் மேல (பத்ரம புஷ்பம) என்று தொடஙகி.

139. "பதரம புஷபம" "அந்யத பூாணுத்" "புரிவதுவும் புகை பூவே".

பத்ரம புஷ்பம பலம தோயம யோ மே பகத்யா ப்ரயசசதி, தத்ஹம பகத்யுப ஹ்ருத மசநாமி ப்ரயதாத்மந: என்று—பதரத்தையாகவுமாம, பலத்தையாகவுமாம,

ஜலத்தையாகவுமாம், யாவனொருவ னெனக்கு பக்தியாலே தருகிறான், அநந்யப்ர யோஜநதையாகிற சுத்தியோடே கூடின மநஸ்ஸையுடையனானவனுடைய வப்படிப் பட்ட பக்தியோடே தரப்பட்டவத்தை, அவாப்தஸமஸ்தகாமனா யிருக்கிற நான், அவன் ப்ரேமத்தாலே கலங்கித் தருமாப்போலே, வ்யாமோஹத்தாலே கலங்கி அடைவுகெட விநியோகங் கொள்ளுவன் என்று தானே யருளிச்செய்தானிறே.

அநயத் பூர்ணதபாம் குமபா தநயத் பாதாவநேஜநாத, அநயத குசல ஸம்ப் ரசநாந நேச்சசதி ஜநார்தந: அதாவது—ஸ்ரீதூதெழுந்தருளுகிறபோது, த்ருத ராஷ்டரன், *பாண்டவ பக்ஷபாதியா யிருக்கிற க்ருஷ்ணன் வாராநின்றான், அவனுக் குச் சில நாட்டையுங் கொடுத்துப் பொன்னையுங் கொடுத்து நமக்காக்கிக் கொள்ளு கிறோம்* என்றாப்போலே சிலவற்றைச் சொல்ல, நினைவுஞ் சொலவு மொத்திராத வஞ்சகனான வவன் கருத்தை யறிந்த ஸஞ்ஜயன், *வருகிறவ னங்ஙனொத்தவனல் லகாண், அவனுக்கு வேண்டுவ திவ்வளவு* என்கிறான், அதாவது—தான் குடிக்குந் தண்ணீரை யொரு குடத்திலே நிறைத்துக் குளிர வைக்கக் கடவனே, அத்தை அவன் வருகிற வழியிலே வாசலிலே வைக்கவமையும், அதுக்குமேலொன்றும் வேண்டா; தன் க்ருஹத்திலே அதிதி வந்து புகுந்தால் காலைக் கழுவுவதாக ஸாமாந்ய சாஸ்த்ரம் விதித்து வைத்ததிறே, அவவோபாதி அவன் திருவடிகளை விளக்கவமையும், அவனை வாசிகத விசேஷித் தொன்றும் செய்யவேண்டா, நெடுந்தூரம் வந்தவனைக் குசலப் ரசநம் பண்ணக்கடவதிறே, அவவோபாதி யோரின்சொல் சொல்லவமையும், ஏற்ற மாக வொன்றும் வேண்டா, இவ்வளவுகளையொழிய மற்றொன்றை இச்சியான் காணவ னென்கை இதத்தால—நீ கொடுக்க நினைக்கிற நாட்டையும் பொன்னையு மவனொரு சரக்காக நினைத்திருக்குமோ, வல்லையாகில் உன் ஆர்ஜிமுக்க்ய ஸூசகமாக விவ்வளவு களைச் செய்யப்பா ரென்றபடி.

* பரிவதிலீசனை * என்று தொடங்கி * புரிவதுவும் புகைபூவே * என்று—[ஹேப ப்ரத்யக்ஷனான ஸர்வேச்வரனை ஸம்ஸாராநமுக்தரா யநுபவித்து, அவவநுபவஜநித ப்ரீதியாலே *ஏததஸாமகாயந் நாஸதே* என்கிறபடியே பாடி, விஸ்த்ருதராகையைப் பெறவேண்டியிருப்பீர், உபகரணங்களில் குறைவுபாராத தகவுகை தவிர்ந்து, அஸமஸ் கருதமான ஜலத்தை யேதேனு மொருபடி ப்ரயோகித்து, பின்னை யவனுக்கு அருள் கொடையாகச் கொடுப்பதுவு மேதேனுமொரு புகையும் ஏதேனுமொரு பூவும், இவ் வளவு மமையுங் கிடிகோ ளவனுக்கு]* என்று அவனுடைய ஸ்வாராதததையை ஸுஸ்பஷ்டமாக ஆழ்வா ரருளிச்செய்தாரிறே. (139)

140. (பூர்ண விஷயம்) என்று தொடங்கி இவ்வளவும—ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்த மாக வந்தவிததனையிறே ப்ரபத்தி வைலக்ஷண்யமிறே கீழச்சொல்லப்பட்டது, ஆகையாலே அதுக்கினனமுமொரு வைலக்ஷண்யம் சொல்லுகைக்காக ஸித்தோ பாயத்துக்கும் பலத்துக்கு முண்டான ஐக்யத்தை முந்தற வருளிச்செய்கிறார் (புல்லைக் காட்டி) என்று தொடங்கி

140. புல்லைக்காட்டி யழைத்துப் புல்லையிடுவாரைப்போலே பலஸாதநங்களுக்கு பேதமில்லை.

அதாவது—கோவை வரவழைத்துப் பின்னையதுக்கு தாரகாதிகளையிட்டு நோக்க நினைப்பார் தத்போக்யமான புல்லுதன்னையே தத்வசீகார ஸாதநமாக

முன்னிட்டழைத்துககொண்டு, அதுதனனையே மேலுமிடுமளவில் பலஸாதநங்களுககு பேதமில்லாதாப்போலே, விலக்ஷணகுண விக்ரஹ விசிஷ்டனானதானே முந்துற விவனைச் சேர்த்துககொளளுகைக குபாயமாய, பின்னை யென்றுமொக்க விவனுக குபேயமாயிருககையாலே பலஸாதநங்களிரண்டும ஏகவஸ்துவா யிருக்குமென்கை.(140)

141. இத்தால ப்ரபததிககு வைலக்ஷண்யம பலிததபடியை யருளிசசெய்கிறார் (ஆகையாலே) எனறு தொடஙகி.

141. ஆகையாலே ஸ்வரூபமாயிருக்கும்.

அதாவது—ஸாத்ய வஸ்துதானே ஸாதநமாகையாலே, தத் வரணரூபமான விது தேவையாயிராதே ஸ்வரூபமாயிருககு மெனறபடி.

அனறிககே, இனனமும ப்ரபத்திககொரு வைலக்ஷண்ய மருளிச்செய்கிறார்.

(புலலை) இத்யாதியாலே. அதாவது—புலலைககாட்டி தேநுவை அழைத்துக் கொண்டு பினனை அப்புலலையே யிடுமளவில் பலஸாதநங்களுக்கு பேதமில்லாதாப் போலே, *ஸக்ருத க்ருதோஞ்ஜலி:* *நமச சக்ருர் ஜநார்தநம* இத்யாதிகளிற் சொலலுகிறபடியே அஞ்ஜல்யாதி ரூபையான ப்ரபததியை முன்னிட்டு ஈச்வரனை வசீகரித்தால் பினனை யவனுககுசப்பாகசசெயயு மடிமையும், *பத்தாஞ்ஜலி புடா ஹ்ருஷ்டா நம இத்யேவ வாதிந:* *கைகளாலாரத் தொழுது தொழுதுனனை* இத யாதிகளிற் சொலலுகிறபடியே தன ஸவரூபாநுரூபமான அஞ்ஜல்யாதி வருத்தி விசேஷங்களாகையாலே பலஸாதநஙகளுக்கு பேதமில்லை. இப்படி பலமானது தானே ஸாதநமாகையாலே, இப்ப்ரபத்திதான தேவையாயிராதே இவனுககு ஸ்வ ரூபமாயிருககுமெனகை.

ஆக, (ப்ரபத்த யுபாயத்துககு) எனறு தொடங்கி, இவ்வளவாக—ப்ரபத்தியி னுடைய தோஷராஹித்யமும குணஸாஹித்யமும சொல்லபபட்டது. .... (141)

ஸித்தோபாய நிஷ்ட்டர் வைபவம்

142. இப்படி ப்ரஸ்துதையான ப்ரபத்தியினுடைய அநுபாயத்வத்தையும, தத்ப்ரதிகோடியான பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வத்தையும், (இதுதன்னைப் பார்த்தால) இத்யாதியாலும, (ப்ராப்திககுபாயம அவன நினைவு) இத்யாதியாலும் கீழருளிசசெய்த படி யன்றியே, முகாந்தரேண வருளிசசெயகிறார்மேல். அதில், இப்படி ஸவரூபாநு ரூபமான வித்தை ஸாதநமாககிககொண்டு ஸ்வதநத்ரனை வவனை யிவன பெறப் பார்க்குமனறு, அவன் நினைவு கூடாதாகில் இது விபலிககுமென்கிறார் (இவனவனை) என்று தொடஙகி.

142. இவன் அவனைப்பெற நினைக்கும்போது இந்த ப்ரபத்தியு முபாயமன்று.

அதாவது—உடைமையை உடையவன்சென்று கைககொளளுமாப்போலே, ஸ்வாமியான அவன்றானே வந்து அங்கீகரிககக்கண்டிருககக்கடவ பாரதந்த்ரனை விச்சேதநன், தான் பலியாய் தன ஸ்வீகாரததாலே ஸ்வதந்த்ரனை வவனைப்பெற நினைககுமளவில் அவன் நினைவு கூடாதாகில். இப்படி விலக்ஷணையாயிருக்கிற ப்ரபத்தியும் தல்லாப ஸாதநமாகாதென்றபடி. .... (142)

143. இனி அவனே ஸ்வீகரிக்குமளவில் உள்ள வாசி சொல்லுகிறார் (அவ னிவனை) என்று தொடங்கி.

143. அவன் இவனைப்பெற நினைக்கும்போது பாதகமும் விலக்கன்று.

அதாவது—ஸ்வாமியாய் ஸ்வதந்த்ரனானவன் ஸ்வமமாய் பரதந்த்ரனா யிருக்கிற விவனை ஸ்வேச்சையாலே பெறநினைக்குமளவில், பாபங்களில் ப்ரதானமாக வெண்ணப்படும் பாதகமும் ப்ரதிபந்தகமாகமாட்டா தென்கை இவை யிரண்டாலும் ஸ்வகத ஸ்வீகாரா நுபாயத்வமும், பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வமும் காட்டப்பட்டது. *பிதா பரம் நில்லாபே ப்ரபத்திரபி ரோபதிஃ, விபர்யயேது சைவாஸ்ய ப்ரதிஷேதாய பாதகம்* என்னக்கடவதிறே. .... (143)

144. இப்படி யிவை யிரண்டும் காணலாமிடமுண்டோ வென்ன வருளிச் செய கிறார் (இவை) என்று தொடங்கி.

144. இவை யிரண்டும் ஸ்ரீ பரதாழ்வானபக்கலிலும் ஸ்ரீ குஹப்பெருமாள பக்கலிலும் காணலாம.

145. அவர்கள் தங்கள்பக்க லிவைகண்டபடி என்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே

145. ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கு நன்மைதானே தீமையாயிற்று; ஸ்ரீ குஹப்பெரு மாளுக்குத் தீமைதானே நன்மையாயிற்று.

அதாவது—பெருமாளை மீட்டுக்கொண்டுவந்து திருவபிஷேகம் பண்ணுவித்துத் தன ஸ்வரூபாநுரூபமான வடிமையைப்பெற்று வாழுகைக்காக, *ஏபிச்ச ஸசிவைஸ ஸார்த்தம் இத்யாதிப்படியே-வழியேபிடித்து மநோரதித்துக்கொண்டு சென்று பெரிய வார்த்தியோடேயவர் திருவடிகளிலே ப்ரபத்திபண்ணின ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கு, அப்படி பண்ணின ப்ரபத்தியாகிற நன்மைதானே, சரண்யரான பெருமாள் திருவுள் ளத்துக் கநிஷ்டமாகையாலே தீமையாய்விட்டது. *ஏழை யேதலன்* இத்யாதிப் படியே பெருமாள் தாமேவந்தங்கீகரிக்கப்பெற்ற ஸ்ரீ குஹப்பெருமாளுக்கு, தோஷமே பச்சையாக வங்கீகரிக்கையாலே, பாதகமாகிற தீமைதானே நன்மையாய்விட்ட தென்கை. *யத் த்வத்ப்ரியம் தந்ஹ புண்யம் புண்ய மந்யத்* என்றிறே புண்யபாப லக்ஷணம், ஆகையா லிவர்கள் பக்கலிலே காணலாமென்கை. .... (145)

146. இவன பண்ணும் ப்ரபத்தம சரண்ய ஹ்ருதயாநுஸாரி யல்லாதபோது அபராதகோடி கடிதமாமென்னுமிட மருளிச்செய்தார் கீழ; இதுதா னிவனுடைய பூர்வவ்ருத்தத்தைப் பார்த்தாலும் அபராதகோடியிலேயா யிருக்குமென்னு மிடத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக பாஷ்யகாரருடைய வநுஷ்டாந ப்ரகாரத்தை யருளிச் செய் கிறார் மேல (ஸர்வாபராதங்களுக்கும்) என்று தொடங்கி.

146. ஸர்வாபராதங்களுக்கும் ப்ராயச்சித்தமான ப்ரபத்தி தானும் அபராத கோடியிலேயாய க்ஷாமணம பண்ண வேண்டும்படி நில்லாநின்றதிறே.

அதாவது—*அஹமஸ்மயபராதாநா மாலய* என்கிறபடியே—அபராதங்களுக் கெல்லாம் கொள்கலமா யிருக்கிற விசசேதநன ப்ரபத்தி பண்ணவே, *ஸர்வ

பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்னும்படி இவனளவில ஸர்வேசவரன் திருவுள ளம் பரஸந்நமாய் விடுகையாலே, ஸர்வாபராதஙகளுககும் ப்ராயச்சித்தமாயிறே ப்ரபததிதா னிருபபது; இபபடி யிருந்துளள ப்ரபத்தியை, *த்வத் பாதாரவிந்த யுகளம் சரணமஹம் ப்ரபத்யே* எனறு பண்ணியருளின பாஷ்யகாரர்கது, ஸ்வபூர்வ வ்ருத்தத்தை யநுஸந்தித்தவாறே அதுதானும அபராத கோடியிலேயாய் *தவமேவ மாதாச* என்று தொடங்கி இததலையிலபராததததைப் பொறுககைகக குறுபபான பந்தவிசேஷஙகளை யெலலாம விண்ணப்பஞ் செயதுகொண்டு, *தஸமாத் பரணம்ய* இத்யாதியாலே இபபடி திருமுனபே கூசாமல் வந்துநினறு ப்ரபத்தி பண்ணின இவவபராதத்தைப் பொறுத்தருளவேணுமெனறு க்ஷாமணம் பண்ணவேண்டுமபடி நில்லாநினறதிறே யெனகை; ஆகையால, இவவழியாலுமிது அபராதகோடி கடிதமா யிருககு மென்கை. அநாதிகால மபராததததைப்பண்ணிப பினபொருநாளிலே ஆபி முக்க்யம பண்ணினனேயாகிலும், *நிபூணமபி வத்ஸலஃ* *யதிவா ராவணஸ ஸ்வயம* எனறிருககு மீச்வர ஹ்ருதயத்தைப பார்ததால், அவன்கைககொளள ஒரு குறை யிலலை. அவனப்படி யிருந்தானே யாகிலும், தன பூர்வவ்ருத்தத்தை யுணர்ந்தால் இவனித்தை அபராதமாகவே நினைத்து க்ஷாமணம பண்ணவேண்டுமபடியாயிறே யிருப்பது. .. .. (146)

147. இவன பண்ணும ப்ரபத்தி, ஸவபூர்வ வருத்தத்தை யநுஸநதித்தால அபராதகோடியிலேயா யிருககுமென்னுமத்தை தருஷடாந்தமுகேந தர்சிப்பிககிறார் மேல் (நெடுநாள்) என்று தொடஙகி.

147. நெடுநாள் அந்யபரையாய்ப் போந்த பார்யை லஜ்ஜாபயங்களின்றிக்கே பர்த்ருஸகாசத்திலே நின்று என்னை யங்கீகரிக்கவேணுமென்று அபேக்ஷிக்குமா போலே யிருப்பதொன்றிறே யிவன் பண்ணும் ப்ரபத்தி.

அதாவது—நெடுங்காலம பர்த்தாவோடு ஒட்டற்று பரபுருஷகாமினியாய் தந் நிக்ரஹ பாத்ரமாய்ப்போந்தா ளொருபார்யை, *இபபடிப்பட்டநா மவன ஸந்நிதி யிலே கூசாமல்சென்று நிற்குமபடியென!* எனகிற லஜ்ஜையும், *இத்தனை கால மும் நாம செயதுதிரிந்ததெல்லாம கண்டிருககிறவன, இப்போது நம்மைவந்திபபடி யபேக்ஷிப்பதே! என்று தண்டிககில செய்வதென்!* என்னும பயமுமின்றிககே, அவன முனனேசென்று நின்று என்னை யங்கீகரிககவேணும் என்றபேக்ஷிககு மளவில் எததனை யபராதமுண்டு; அப்படியே யிருப்பதொன்றிறே, பகவதநந்யார்ஹ னுய்வைத்து அநாதிகாலம் அவனுடன் பற்றின்றிககே அந்யபரனுய்ப் போந்த விவன, ஸ்வபூர்வவ்ருத்தாந்தாநுஸநதாநத்தால் வரும லஜ்ஜையும் ஸ்வதந்த்ரனை வவன் தண்டிககில் செய்வதென் என்னும பயமுமின்றிககே, தத்ஸந்நிதியிலே சென்று நின்று தன்னை யங்கீகரிககவேணுமென்று பண்ணுகிற சரண வரண மெனகை. ஆக இவ்வளவும, ஸ்வகத ஸ்வீகாராநுபாயத்வமும, பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வமும் ப்ரதிபாதிககப்பட்டது. ... ... (147)

148. இனி, இவன் ஸ்வீகாரங்கண்டிரங்கி யவனிவனுககு பரதந்த்ரனுவதிலும் தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலவந்து பரதந்த்ரனுவதே ப்ரபலமென்கிறார். (க்ருபையாலே) என்று தொடங்கி.

148. க்ருபையாலே வரும் பாரதந்த்ர்யத்திற்காட்டில் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே வரும் பாரதந்த்ர்யம் பரபலம்.

அதாவது—ஆர்த்தராய் அநந்ய சரணராய் தன் திருவடிகளிலே வந்து சரணம் புகுந்தவர்களளவில் தனக்குண்டான க்ருபையாலே அவர்கள் சொன்னதே செய்யும்படி பரதந்த்ரனாகையும், பட்டத்துக்குரியவனைப் மரசுமபோலே தன் நிரங்குச ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே நிர்ஹேதுகமாகச் சிலரை யங்கீகரித்துத் தன்னை யவர்களிட்டது வழக்காக்கி வைக்கையும், இரண்டு மீசவரனுக் குள்ளதொன்று; இதில் முற்பட்டது, ஓரோர் தசைகளிலே ஸ்வாதந்த்ர்ய நிருத்தமாய விபலிக்கவுங் கூடும்; பிற்பட்டது, அப்ரதிஹதமாகையாலே ஒருகாலும் கண்ணழிவில்லை. ஆகையாலே, அதிலுங் காட்டில் இது பரபலமென்கை. ... ... (148)

149 இவ்வர்த்தந்தான் வேதாபிமதமென்கிறார்மேல (இவ்வர்த்தத்தை) என்று தொடங்கி.

149. இவ்வர்த்தத்தை வேதபுருஷ னபேக்ஷித்தான்.

(இவ்வர்த்தம்) என்கிறது—கீழ் பரபலமாகச் சொல்லப்பட்ட பரகதஸ்வீகாரத்தை. (வேதபுருஷனித்தை யபேக்ஷித்தான்) என்றது—*நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்ய: நமேதயா நபஹுநா ச்ருதேந—யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய: தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்* என்று கடவல்லியிலும் முண்டகோபநிஷத்திலும் சொல்லுகையாலே யாதரித்தானென்கை. அஸக்ருத கீர்த்தந மபேக்ஷாகார்யமிறே. ... . (149)

150. இத்தலையி லபேக்ஷையின்றிக்கே யிருக்க இவ்விஷயீகாரம் ஸித்திக்கப்பெற்றவர்க ளுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாக) என்று தொடங்கி.

150. அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாகத் திருவடிக்கும் ஸ்ரீகுஹப் பெருமாளுக்கும் இது உண்டாயிற்று.

அதாவது—தந்தாமபக்கல அபேக்ஷையின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, பம்பாதீரத்திலும் கங்காகூலத்திலும் பெருமாள் தாமே சென்றங்கீகரிக்கப்பெற்ற திருவடிக்கும் ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளுக்கும் இந்த பரகதஸ்வீகார முண்டாய்த்தென்கை (150)

151. இப்படி ஸ்வதந்த்ரனை யிவர்களை யங்கீகரிக்கிற விடத்திலும், *தமப்யபாஷ ஸௌமித்ரே ஸுக்ரீவ ஸசிவம் கபிம்* *மாழைமான மடநோக்கி யுன்தோழி யும்பி யெம்பி *என்று இளையபெருமாளையும் பிராட்டியையும் முன்னிட்டாப்போலே, மற்றும் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டு அங்கீகரித்தவிடம் காணலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவன்) என்று தொடங்கி.

151. இவன் முன்னிடுமவர்களை அவன் முன்னிடுமென்னுமிடம் அபய ப்ரதாநத்திலும் காணலாம்

அதாவது—இச்சேதநன் தான் ஆச்ரயிக்கிறபோது புருஷகாரமாக முன்னிடுமவர்களை, அவனு மங்கீகரிக்கும்போதும் முன்னிடு மென்னுமிடம், திருவடியையும்

ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளையும அங்கீகரித்த ஸதலஙகள மாதரமனறிககே, ஸ்ரீ விபீஷணுழ் வானை யங்கீகரித்த ஸ்தலத்திலும காணலாமெனகை. எஙஙனே யெனனில? *ஸோஹமபருஷிதஸதேந தாஸவச சாவமாநிதः—தயகத்வா புத்ராமசச தாராமச்ச ராகவம சரணமகதः* எனறுசரணம புகுந்து, ஸாவலோக சரணயாய ராகவாய மஹாத்மநே—நிவேதயத மாம க்ஷிப்ரம விபீஷண முபஸ்திதம* என்று நினற விபீஷணுழவானை அபயபரதாநபூர்வகமாக அங்கீகரிக்கிறவிடததில, * ஆநயைநம ஹரிசரேஷ்டட தததமஸயாபயம மயா—விபீஷணோவா ஸுக்ரீவ யதிவா ராவணஸ ஸ்வயம * என்று முதலிகளுககெலலாம மூலபூதரான மஹாராஜரை முனனிட்டிறே அங்கீகரித்தது திருவடியையும ஸ்ரீவிபீஷணுழவானையு மங்கீகரிக்கிற விடததில பிராட்டி ஸந்நிஹிதையலலாமையாலே யவளை முனனிட்டமை தோறறிறறிலலையே யாகிலும், பிராட்டி லஙகைககெழுநதருளுகிறபோதுமஹாராஜநும திருவடியும நிற்கிற விடததிலே திருவாரபரணஙகளைப் பொகட்டு கடாக்ஷிதது வைத்துப் போகையாலும, லங்கையிலே எழுநதருளினபினபு ஸ்ரீவிபீஷணுழவானைப் பெருமாள திருவடிகளிலே வருமபடி கடாக்ஷித்தருளுகையாலும, பெருமாளிருவரையு மங்கீகரிககுமிடததில பிராட்டியை முன்னிட்டே யங்கீகரித்தாரெனறு கொள்ளவேணும. பரதநத்ரை யான வவளுககு இததலையில நினைவொழியத் தனிததொரு ப்ரவருத்தி கூடாதிறே; ஆகையாலேயிறே, பரகத ஸவீகாரம சொலலுகிறவிடத்திலே ஸ்ரீவிபீஷணுழவானை யங்கீகரித் தததையுமிவர் ஸஹபடிததது. .... (151)

152. இவன நிருபாதிக சேஷபூதனுய் அவன நிருபாதிகசேஷியா யிருக்கை யாலே அவயவதாநேந ஆச்ரயிககவும அங்கீகரிககவு மமைநதிருகக, இப்படி யிரு வரும புருஷகாரததை முனனிடுகிற தெதுககாகவெனன வருளிசசெய்கிறார் (இருவர்) எனறு தொடஙகி.

152. இருவர் முனனிடுகிறதும் தந்தாம குறறஙகளை சமிபபிக்கைககாக.

சேதநனுககுக குற்றமாவது—அநாதிகால மவனபககல விமுகனுய அந்ய விஷயப்ரவணனுய ததாஜ்ஞாதிலங்கநமேபண்ணிக கூடிபூரிதது வைதத வபராதம்; ஈசவரனுககுக குறறமாவது—அவர்ஜநீயமான ஸமபநதமுணடாயிருகக அபராதத் தையே கணக்கிட்டு அநாதிகாலமிவனை யகலவடிததிருநதவிது. இவனறன குற் றத்தை சமிப்பிக்கையாவது—இத்தைப்பார்தது ஈசவரன சீறுதபடி பண்ணுகை; அவனறன குறறத்தை சமிபபிக்கையாவது—இததை நினைதது சேதநன வெருவாத படி பண்ணுகை. .... (152)

153. இவவளவேயனறு, இனனமுமிதுககொரு ப்ரயோஜநமுணடெனகிறார் (ஸ்வரூப) இத்யாதியாலே.

153. ஸவரூபஸித்தியு மததாலே.

ஸ்வரூபமாவது—இவனுககு ததீய பாரதநதர்யம; அவனுககு ஆச்ரிதபாரதந் த்ர்யம்; * தேவுந தனனையும * எனறு ஆசரித பாரதநதர்யததையிறே யவனுககு தானுன தனமையாக வாழுவாரருளிசசெயதது. இவையிரணடு மிருவாககும் ஸித்திப் பது புருஷகார புரஸகரணத்தாலே என்கை. .... (153)

154. கீழே *ஸ்வரூபம* என்று சொன்னத்தை உபபாதிக்கிறார் (ஔபாதி கமுமாய) என்று தொடங்கி.

154. ஔபாதிகமுமாய நித்யமுமான பாரதந்த்ரயம இருவர்க்கு முண்டிறே.

அதாவது—சேதநனுக்கு இவ்விஷயத்தில் பாரதந்த்ர்யம ததீயத்வப்ரயுக்தமாகை யாலே ஔபாதிகமுமாய, அவ்வுபாதிதான நித்யமாகையாலே நிருபாதிக பகவத் பாரதந்த்ர்யத்தோபாதி நித்யமுமாயிருக்கும்; ஈச்வரனுக்கிவ்விஷயத்தில் பாரதந்த்ர் யம ஆச்ரிதத்வ ப்ரயுக்தமாகையாலே ஔபாதிகமுமாய அவ்வுபாதி நித்யமாகையாலே அதுதானும நித்யமாயிருக்கு மென்கை (இருவர்க்கு முண்டு) என்னுதே, (உண்டிறே) என்றது—இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணப்ரஸித்தியைத் தோற்றுவிக்கைக்காக. (154)

155. இவ்வளவன்று. இன்னமுமிதுக்கொரு ப்ரயோஜநமுண்டென்கிறார் (அநித்யமான) என்று தொடங்கி.

155. அநித்யமான இருவர்பாரதந்த்ரயமும குலைவதும் அத்தாலே.

*அநித்யமான பாரதந்த்ர்யமாவது—கர்மபாரதந்த்ர்யம அதில் சேதநனுக்கு கர்மபாரதந்த்ர்யமாவது—அவச்ய மநுபோக்தவ்யங்களான சுபாசுப கர்மங்களின் வசத்திலே இழுப்புண்டு ஸம்ஸரிக்கை, ஈச்வரனுக்கு கர்மபாரதந்த்ர்யமாவது—தான் செய்தகர்மம் தானநுபவிக்கிறானுகில் நாம் செய்வதென? என்று இவன் செய்த கர்மத்தையே ப்ரதாநமாக்கி அதுக்கீடாகவே நிர்வஹித்துக்கொண்டு போருகை. இது நடப்பது *ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்னுமளவுமாகையாலே, இத்தை அநித்யமென்கிறது. இவை புருஷகார புரஸ்கரணத்தாலே குலைகையாவது—இவன் முன்னிடுமளவில் அத்தலையைத் திருத்தியும், அவன் முன்னிடுமளவில் இத் தலையைத் திருத்தியும், இரண்டு தலையும ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவேந சேருமபடி பண்ணுகை யாலே இவை தன்னடையே நிவருத்தமாகை.* ... . (155)

156. அநாதிகாலம ஸ்வதந்த்ரனாய *யாதானும பற்றி நீங்கித் திரிந்தவிவன் இன்றிறே ஆபிமுக்யம பண்ணிற்று; பரகருதியோடே யிருக்கையாலே। தூர்வாஸனை மேலிட்டு ஆச்ரயணாங்கீகாரங்களாலே உத்பூதமான இந்தரக்ஷ்ய ரக்ஷக பந்தத்தை யிலலைசெய்து பழையபடியே போகப்பார்க்குதல, நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனாய் கர்மாநு குணமாக இவனை லீலையிலே யநாதிகாலம விநியோகங்கொண்டு போந்த வீச்வரனாநு னிப்பந்தத்தை யிலலைசெய்து முன்பு போலே இவனை கர்மாநுகுணமாக நிர்வஹிக்கப் பார்க்குதல செய்யிலோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸஸாக்ஷிகம) என்று தொடங்கி.

156. ஸஸாக்ஷிகமாகையாலே இப்பந்தத்தை யிருவராலுமிலலைசெய்யப்போகாது.

அதாவது—இந்த ரக்ஷ்யரக்ஷக ஸம்பந்த மிரண்டு [1]தலையுமறிந்ததாக வந்த தன்றிக்கே புருஷகாரரூப ஸாக்ஷி ஸஹிதமாக வந்ததாகையாலே, இத்தை இருவ ராலு மழியமாறப் போகாதென்கை. .... (156)

157. இதுக்கு ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் மேல (என்னை) என்று தொடங்கி,

157. "என்னை நெகிழ்க்கிலும்" "கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய"

நப்பின்னைப் பிராட்டி புருஷகாரமாக நித்ய ஸூரிகள் நடுவே யென்னை யங்கீகரித்த பின்பு ஸர்வசக்தியான தானும் கைவிடமாட்டா னென்கையாலே, * என்னை நெகிழ்க்கிலும் * என்கிற பாட்டு அவனாலே இப்பந்தத்தை யில்லைசெய்யப் போகாமைக்கு ப்ரமாணம். பெரிய பிராட்டியாருக்கு ஸ்நேஹியாகையாலே அவள் பரிகரஹமான என் பக்கலிலே அதிஸ்நேஹியாய், அரியன செய்துவந்து என்னோடே கலந்தவனைப் பெற்றுவைத்து இனி நழுவவிடுவேனோ வென்கையாலே, * கோலமலர்ப்பாவைக்கு * என்கிற பாட்டு புருஷகாரம் முன்னாக வந்த இப்பந்தத்தை சேதநனும் இல்லைசெய்யப் போகாதென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் ... (157)

158. (ஸஸாக்ஷிகமான விப்பந்தத்தை யில்லை செய்யப் போகாது) என்றது— ஸாக்ஷியான புருஷகார விஷயத்தி லிருவர்க்குமுண்டான நித்யபாரதந்த்ர்யத்தைப் பற்ற வகையாலே, இருவர்க்கு மிவ்விஷயத்திலுண்டான நித்ய பாரதந்த்ர்யத்தில் ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் மேல் (கர்மணி) என்று தொடங்கி

158. கர்மணி வ்யுத்பத்தியில் ஸ்வரூபகுணங்களால் வருகிற காத்ருஸங்கோச ராஹித்யத்தை நினைப்பது.

(கர்மணி வ்யுத்பத்தி) யாவது—*ச்ரீஞ—ஸேவாயாம்* என்கிற தாதுவில், *ஸ்ரீயதே* என்கிற வ்யுத்பத்தி. இதுக்கர்த்தம்—ஸேவிக்கப்படாநின்றாளென்றிறே இவ்வ்யுத்பத்தியில், (ஸ்வரூப குணங்களால் வருகிற காத்ரு ஸங்கோச ராஹித்யமாவது)— சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்தாலும் ப்ரணயித்வமாகிற குணத்தாலும் வருகிற சேதந பரமசேதநர்களாகிற ஸேவாகர்த்தாக்களுக்கு ஸங்கோசமில்லாமை அதாவது— இரண்டு தலைக்கு மிவள் விஷயத்தி லுண்டான ஸேவை அவிச்சிந்நமாய்ச் செல்லுகை. இத்தை (நினைப்பது) என்றது—இவ்விஷயத்தி லிரண்டு தலைக்கு முண்டான பாரதந்த்ர்யத்தை ஸ்மரிப்பதென்றபடி. ... . (158)

159. இப்படி யிருக்கையால இப்புருஷகாரம் ப்ரபத்த்யதிகாரிகளெல்லார்க்கும் அவச்யாபேக்ஷிதமென்கிறார் மேல (அதிகாரி) இத்யாதியாலே

159. அதிகாரித்ரயத்துக்கும் புருஷகார மவர்ஜநீயம்.

(அதிகாரி த்ரயமாவது)—அஜ்ஞர், ஜ்ஞாநாதிகர், பக்தி விவசர் என்கிற மூன்றதிகாரிகளும். இவர்களுக்கு (புருஷகார மவர்ஜநீயம்) என்றது—குற்றத்தைச்சமிப்பிக்கை முதலானவற்றுக்கு புருஷகாரராகவயம் வேண்டுகையாலே, ஸர்வதா கைவிடவொண்ணாதென்கை. அதவா, இப்புருஷகாரந்தான் அநந்யப்ரயோஜநராய் ப்ரபத்தி பண்ணுமவர்களுக்கேயோ, ப்ரயோஜநாந்தரபரராய்ப் பண்ணுமவர்க்கும் வேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதிகாரி) இத்யாதியாலே. (அதிகாரித்ரயம்) என்கிறது ஐச்வர்ய கைவல்ய பகவச் சரணார்த்திகளை. இவர்கள் மூவர்க்கும் (புருஷகார மவர்ஜநீயம்) என்றது—ஸ்வஸ்வாபிலஷித ஸித்திக்கு ஈச்வரனை யுபாயமாக ஸ்வீகரிக்குமளவில இவர்களபராதங்களைப் பொறுத்து அவனங்கீகரிக்கும்படி பண்ணுகைக்கு புருஷகார மவச்யாபேக்ஷித மென்கை. (* பூர்வவாக்யத்தில புருஷகார பூர்வகமான

உபாய வரணம ப்ரயோஜநாநதரபரர்ககும பொதுவாகையாலேயிறே, உத்தரவாகயத்தாலே அநநய ப்ரயோஜநதவத்தைப்ப்ரகாசிபபிகக வேணடுகிறது; பூர்வ வாகயத்தில ப்ரதிபாதிதமான ஸாதந விசேஷம பலசதுஷடய ஸாதாரணமாயிறே யிருப்பது. அதில இவவதிகாரிககு அபிலஷிதமான பல விசேஷமினனதென னுமிடத்தை ப்ரகாசிப்பிககிறது இவவாகயம *) என று பரந்தபடியிலும; (* கீழசசொன்ன ஸாதநம பல சதுஷ்டய ஸாதாரணமா யிருககையாலே இவனுக கபேக்ஷிதமான பல விசேஷத்தைச சொலலுகிறது *) என று சரியஃபதிபபடியிலும; (* உத்தர வாகயத்தாலே ப்ராபயம சொலலுகிறது, ப்ராப்யாநதரததுக கனறெனகை.*) இதயாதியாலே முமுக்ஷுப்படியிலும் இவர்தாமே யருளிசசெயதாரிறே. * திருமாலைக கைதொழுவர் * * அடியாரைச சேர்தல தீர்ககுந் திருமாலை * எனகிறபடியே, புருஷகாரம முனனுகப் பற்றி பரயோஜநஙகளைககொணடகலாதே அவறறை யொழிநது (* ஒணடொடியாள திருமகளுமவனுமான சேர்த்தியி லடிமையைப் பேறெனறு கீழசசொனனவுபாய பலத்தைக காட்டுகிறது பிறகூறு *) எனறிறே இவர் திருத்தமபியாரும அருளிச செயலரஹஸயத்திலருளிசசெயதது. ஆக, (இவனவனை) என று தொடஙகி இவவளவாக—ஸ்வகத ஸவீகாராநுபாயத்வமும, பரகத ஸவீகாரோபாயத்வமும, ததப்ராபலயமும, அவனே ஸவீகரிககுமளவிலும புருஷகாரம முனனுகவே ஸவீகரிககுமபடியையும, இருவரு மிப்புருஷகாரததை முனனிடுகிறது தனககு ப்ரயோஜந மினனதெனனுமிடமும, ப்ரபத்த யதிகாரிகளெலலாருககும புருஷகார மவர்ஜநீய மெனனுமதுவும சொலலப்பட்டது

ப்ரதம ப்ரகரணத்திலே, புருஷகார வைபவககதநமுகேந ஸ்ரீமத பதாரத்தத்தையும உபாயவைபவககதநமுகேந * நாராயண சரணௌ சரணம * எனகிற பதஙகளிலர்தததஙகளையும ப்ரதிபாதிதத வநநதரம, (ப்ரபத்திககு தேச நியமமும) என று தொடஙகி * பரபத்யே * எனகிற பதததால.சொலலப்பட்ட பரபத்தியினுடைய தேச காலாதி நியமாபாவத்தையும, அதுககு விஷய நியமம சொலலுகைககாக (குணபூர்ததி யுள்ளவிடமே விஷயமாகை) என று தொடஙகி முகததகண்டமாக மீளவும நாராயண பதார்ததததையும, (இதில பரபத்தி பணணு மதிகாரிகள மூவர்) என று உத்தமனிலே ஆக்ஷிபதனை வதிகாரியையும, பரபததியில ஸாதநதவமிலலாமையையும, பரபத்த்யதிகாராபேக்ஷிதமான சகதி லஜ்ஜா யதந நிவருத்தி சமதமாதிசயம முதலானவற்றையும, பரபத்த்யங்கதயா த்யாஜ்யமான உபாயாநதரத்தினுடைய தோஷ பூயஸ தவத்தையும, தத்ப்ரதிகோடிதயா பரபத்தியினுடைய நைர்தோஷ்யாதிகளையும, ப்ரபத்தி ப்ரஸஙகததாலே முகபேதேந ஸவகத ஸவீகாராநுபாயத்வத்தையும பரகத ஸவீகாரோபாயதவததையும, தத்பராபல்யததையும, அவனே ஸவீகரிககுமளவிலும புருஷகாரத்தை முனனிடடே ஸவீகரிககு மெனனுமிடததையும, உபயரும புருஷகாரததை முனனிடுமதுககுணடான பரயோஜந விசேஷஙகளையும, அதிகாரி த்ரயத்துககும புருஷகார மவர்ஜநீய மெனனுமததையும பரதிபாதிககையாலே, இவவளவும பூர்வகண்டார்தததததை யருளிசசெயதாராயத்து .... (159)

160. இப்ப்ரகரணத்தியிலே (உபாயததுககு) என று தொடஙகி உபேயாதிகாரமும சில சொலலிற்றேயாகிலும அது ப்ராஸஙகிக மிததனை, இனி உபேயாதிகாரபர

மான ப்ரகரண சேஷத்தாலும உத்தரகண்டார்த்தத்தை யருளிச்செயகிறார். அது செயகிற விடத்தில், பாஷ்யகாரர் கத்யத்தில உத்தரகண்டார்த்த மநுஸந்தித் தருளின க்ரமத்திலே, நமச்சப்தார்த்தம முனனுக வருளிசசெயகிறா. அதில இந்த நமஸ்ஸூ க்தான ப்ராப்யவிரோதி நிவ்ருத்தி ப்ரதிபாதகமாகையாலே, ப்ராப்ய விரோதிகளானவற்றை தர்சிப்பிப்பதாகத் திருவுள்ளமபற்றி ப்ரதமம அவற்றிலே யொன்றை யருளிசசெயகிறார் (தனக்குத்தான) என்று தொடஙகி.

160. தனக்குத்தான் தேடும் நன்மை தீமையோபாதி விலக்காயிருக்கும்

கீழ (ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கு நன்மைதானே தீமையாய்த்து) என்று - ஸ்வகத ப்ரபத்தி 'சரணயஹ்ருதயாநுஸாரி யல்லாதபோது தீமையாயத்தலைககட்டுமபடி சொன்ன வித்தாலே, உபாய தசையில தனக்குத்தான தேடும நன்மை தீமையா மெனனுமிட மருளிசசெயதாராய், இப்ப்ரஸங்கத்திலே உபேய தசையிலும தான் தனக்குத்தேடும நன்மை தீமையாய் விடுமெனனுமிட மருளிசசெயகிறரென்று கீழோடிதுக்கு ஸங்கதி. (தனக்கு) இத்யாதி அதாவது—சேஷியானவன போகதசையில தன வ்யாமோஹத்தாலே "ஆருயிர்பட்ட தெனதுயிர் பட்டது" எனனுமபடி தன திறத்தில மிகவும தாழநின்று பரிமாறு மளவில, "நாம சேஷபூதரனறோ, நம சேஷத்வத்தை நோக்கவேண்டாவோ" என்று ஸ்வதைசயாநுஸந்தானத்தாலே பிறகாலித்து, தனக்குத்தான தேடுகிற சேஷத்வமாகிற நன்மை, அநாதிகால "ஸ்வதந்த்ரோஹம" என்றிருந்த தீமையோபாதி அவன போகத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமா யிருக்குமென்கை. (தீமை) என்று—அக்ருத்ய கரணாதிகளைச சொல்லவுமாம. (160)

161. சேஷியுடைய விருப்பத்துக்குடலாய ஆத்மாவுக்கு அலங்காரமா யிருக்கிற சேஷத்வம, போகவிரோதியாகிறபடி யெஙஙனேயென்ன வருளிசசெய்கிறார் (அழகுக்கு) என்று தொடஙகி.

161. அழகுக்கிட்ட சட்டை அணைக்கைக்கு விரோதியாமாபோலே.

அதாவது—ஸ்த்ரீக்கு அழகுக்கிட்டசட்டை நாயகனுகப்புக்கு விஷயமுமாய அவளுக் கலங்காரமுமா யிருந்ததேயாகிலும, போகதசையில ஆலிஙகந விரோதியாமாப்போலே, இதுவும போகவிரோதியா மெனறபடி. .... (161)

162. அழகுக்குடலானது அநுபவ விரோதியா மெனனுமிடம சேஷி வசநத்தாலே தர்சிப்பிக்கிறார் மேல் (ஹாரோபி) என்று.

162. * ஹாரோபி *

ஹாரோபி நார்ப்பித: கண்டே ஸ்பர்சஸம்ரோத பீருணா, ஆவயோரந்தரே ஜாதா: பர்வதாஸ ஸரிதோ த்ருமா: என்று ஸமச்லேஷதசையில ஸ்பர்ச விரோதியா மெனனுமசசத்தாலே பிராட்டி திருக்கழுத்தி லொரு முத்துவட முடபடப் பூண்பதிலலை என்றாரிறே பெருமாள. *பீருணா* என்கிற விஙகவ்யத்யயம ஆர்ஷம. அன்றிக்கே, அழகுக கிட்டது அணைக்கைக்கு விரோதியாமென்னுமிட மறிவிக்கையே ப்ரயோஜநமாக்கி, லிங்காநுகுணமாகப் பெருமாள தமமளவிலே யோஜிக்கவுமாம. .... (162)

163. ஆனால் பின்னை பாரதந்த்ர்யமேயோ நல்லதென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் (புண்யம்போலே) என்று தொடங்கி.

163. புண்யம்போலே பாரதந்த்ர்யமும் பராநுபவத்துக்கு விலக்கு.

(புண்யம்) என்கிறது—கீழ (நன்மை) என்கிற சொல்லாலே சொன்ன சேஷத்வத்தை; அது கீழ்ச்சொன்னபடியே ஸ்வஸைசயாநுஸந்தாநத்தாலே யிருக்கைக் குறுப்பாய்க்கொண்டு யாதொருபடி போகவிரோதியாகா நிற்கும் அப்படியே, போக தசையில் அவனுக்கு எதிர் விழிகொடாதே அசித்துப்போலே கிடக்கைக் குறுப்பான கேவல பாரதந்த்ர்யமும் எதிர்விழி ஸாபேக்ஷனான ஈச்வரனுடைய போகத்துக்கு மிடறுபிடியா மென்றபடி.

அன்றிக்கே. (புண்யம்) என்கிறது—ஸத்கர்மத்தையாய், அது யாதொருபடி பாபத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமா யிருக்கச்செய்தே பகவத் ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகமாகா நிற்கும், அப்படியே, இருக்கைக் குறுப்பான சேஷத்வத்திற்காட்டில் அசித்துப் போலே எதிர்த்தலையிட்டது வழக்காயிருக்கைக் குறுப்பாகையாலே வ்யாவ்ருத்தமான பாரதந்த்ர்யமும் எதிர்விழிகொடுக்கைக் குறுப்பல்லாமையாலே பரனுடைய வநுபவத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமா மென்னவுமாம். இத்தால—கேவல சேஷத்வமும் கேவல பாரதந்த்ர்யமும ஓரோ ராகாரங்களாலே போகவிரோதியாகா நிற்கும்; பாரதந்த்ர்யத்தோடே கூடின சேஷத்வமே உத்தேச்யமென்கை. ... . (163)

164. இப்படி உபேய தசையில் சேஷத்வ பாரதந்த்ர்யங்கள் பராநுபவத்துக்கு விலக்காம்படியை யருளிச்செய்த அனந்தரம் ப்ராப்தி தசையில் இவனுடைய நிர்பந்தமூலமாக வுண்டான தோஷ நிவ்ருத்தி பராநுபவத்துக்கு விலக்காம்படியை யருளிச் செய்கிறார் (குணம்போலே தோஷ நிவ்ருத்தி) என்று

164. குணம்போலே தோஷ நிவ்ருத்தி

(குணம்) என்கிறது—கீழ விரோதியாகச் சொன்ன சேஷத்வ பாரதந்த்ர்யங்களிரண்டையும். இவைதான் ஆத்மாவுக்கு அந்தரங்க குணமாயிறே யிருப்பது. இதுபோலே (தோஷ நிவ்ருத்தி) என்றது—இவ்வாத்ம குண த்வயமும் கீழச்சொன்னபடியே யாதொருபடி பராநுபவத்துக்கு விலக்காகிறது. அப்படியே, இவன் நிர்பந்தித்துப் பண்ணுவித்துக்கொள்ளுகிற ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமாகிற தோஷத்தினுடைய நிவ்ருத்தியும், சரமசரீரமாகையாலே இதத்தோடே சிறிது தான் வைத்தநுபவிக்க விச்சிக்கிற வவனுடைய வநுபவத்துக்கு விலக்காமென்கை. (குணம்போலே) என்று—பாரதந்த்ர்யமொன்றையும த்ருஷ்டாந்திக்கிற தாகவுமாம். ... (164)

165. தோஷநிவ்ருத்தியி லாத்மஸ்வரூபம அத்யந்தபரிசுத்தமாய் போக்யமா யிருக்குமத்தனை யன்றோ, ஆனபின்பு தோஷநிவ்ருத்தி அநபிமதமாய் தோஷமபிமதமா யிருக்கக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆபரணம்) என்று தொடங்கி.

165. ஆபரணம் அநபிமதமாய் அழுக்கு அபிமதமாயிரா நின்றதிறே.

அதாவது—லோகத்தில் விஷய ப்ரவணரா யிருப்பார்க்கு, அபிமத விஷயத்தினுடைய ஔஜ்ஜ்வல்ய ஹேதுவான ஆபரணம் அநபிமதமாய், அவ்வௌஜ்ஜ்வல்ய ஹேதுவான அழுக்கு அபிமதமா யிராநின்றதிறே என்கை. ... ... (165)

166. இதுதான் லௌகிகத்தி லன்றிக்கே பிராட்டி திறத்தில் அவன்றனக்கு மிப்படி யிருந்தமைக்கு ஸூசகமான வார்த்தையை ஸ்மரிப்பிக்கிறார்மேல் (ஸ்நாநம் என்று தொடங்கி.

166. 'ஸ்நாநம் ரோஷஜநகம்' என்கிற வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

அதாவது—பிராட்டி திருமஞ்ஜநம் செய்து வந்தது பெருமாளுக்கு ரோஷஜநகம் என்னுமத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிற *தீபோ நேத்ராதுரஸ்யேவ ப்ரதிகூலாஸி மே த்ருவம்* என்கிற வார்த்தையை இவ்வர்த்தத்துக்கு கூடலாக ஸ்மரிப்பதென்கை. *ஸ்பங்கா மலங்காராம்* இத்யாதிப்படியே—பத்து மாஸம் திருமஞ்ஜநம் பண்ணும் அழுக்கடைந்திருந்த வடிவைக்காண ஆசைப்பட்டிருந்தவர்க்கு, இவள் திருமஞ்ஜநம் பண்ணிவந்தவிது ரோஷஜநகமாகச் சொல்லவேண்டாவிறே. ஆனால், *தீர்க்கமூஷணம் விசிசவஸ்ய மேதிநீமவலோகயந், உவாச மேகஸங்காசம் விபீஷண முபஸ்திதம்; திவ்யாங்கராகாம் வைதேஹீம் திவ்யாபரண பூஷிதாம், இஹ ஸீதாம் சிரஸ்ஸ்நாதா முபஸ்தாபய மாசிரம்* என்று இவர்தாமேயன்றோ திருமஞ்ஜநம்பண்ணி யலங்கரித்துக்கொண்டு வரும்படி ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானைப் பார்த்தருளிச் செய்தது; இப்படி யிருக்கச்செய்தே பின்னை ரோஷம் ஜநிப்பானென்னென்னில்; நாம் கல்லவார்த்தை சொல்லிவிட்டகடவோம், தானே யறியாளோ என்று சொல்லிவிட்டாரித்தனை போக்கி, அது ஸ்ஹ்ருதயமாகச் சொன்ன வார்த்தையல்ல, அல்லாதபோது ருஷ்டராகக் கூடாதிறே. அவள்தான் *அஸ்நாதா த்ரஷ்டுமிச்சாமி பர்த்தாரம் ராக்ஷஸாதிப* என்றிருக்கச் செய்தே, *யதாஹ ராமோ பர்த்தா தே ததா தத் கர்த்துமர்ஹஸி* என்று ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் நிர்பந்தித்துச் சொன்னபின்பன்றோ திருமஞ்ஜநம் பண்ணிற்றென்னில்? அவன் பெருமாள் திருவுள்ளக் கருத்தை யறியாதே, அருளிச்செய்த வார்த்தையைக்கொண்டு சொன்னானித்தனையிறே. எல்லாஞ் செய்தாலும், பத்துமாஸம் ராவண பவநத்திலே யிருந்த இவள் சிறையிருந்த வேஷத்தோடே சென்று காணுமித்தனையல்லது, திருமஞ்ஜநம் பண்ணேன் என்றிருக்க வேணுமிறே, அது செய்யாதே, சடக்கென திருமஞ்ஜநம் பண்ணி வந்தாளிறே; அது, அவ் விருப்புக்காண ஆசைப்பட்டவர்க்கு ரோஷ ஹேதுவாய்த்து. ஆகையாலே, (ஸ்நாநம் ரோஷஜநகம்) என்னக் குறையில்லை

அன்றிக்கே, (ஸ்நாநம் ரோஷ ஜநக மென்கிற வார்த்தையாவது)—ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் திருமஞ்ஜநம் செய்தருளச் சொன்னபோது, பெருமாள் திருவுள்ளத்தை யறியுமவளாகையாலே, 'அவர்க்கிது அநபிமதமாகையாலே ரோஷ ஜநகமாய் வந்து முடியும்' என்று நினைத்து, *அஸ்நாதா த்ரஷ்டுமிச்சாமி பர்த்தாரம் ராக்ஷஸாதிப* என்று பிராட்டி யருளிச்செய்த வார்த்தையாகவுமாம். ரோஷ ஜநக மென்னுமத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிற வார்த்தையென்று கீழ்ச்சொன்ன நயாயமிங்கு மொக்கும். .... (166)

167. இப்படி யபிமத விஷயத்தி லழுக்குக்கழுமாப்போலே, ஆத்மஜ்ஞானம் பிறந்த விவன் *அழுக்குடம்பு* என்று கழிக்கிற வித்தேஹத்தை ஈச்வரன் விரும்ப எங்கேக்கண்டதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (வஞ்சக கள்வன்) இத்யாதியாலே.

167. "வஞ்சக்கள்வன்" "மங்கவொட்டு"

அதாவது—*வஞ்சக் கள்வன்* என்று தொடங்கி *மங்கவொட்டு* என்னுமள வாக—தம்முடைய திருமேனியிலே அத்யாதரத்தைப் பண்ணியவனநுபவித்தபடி களையும்; அவ்வளவன்றிக்கே, அதிசாபலத்தாலே இத்திருமேனியோடே தம்மைத் திருநாட்டிலே கொடுபோவதாக வவன் அபிநிவிஷ்டனா யிருக்கிறபடியைக் கண்டு, *பிரானே! இப்படி செய்தருளவொண்ணாது* என்று நிர்ப்பந்தித்து, இதினுடைய தோஷத்தை யவனுக்குணர்த்தி, இப்படி ஹேயமான விது மங்கும்படி யிசைய வேணும் என்று கால்கட்டி, அவனிதை விடுவித்துக்கொண்டு போம்படி வருந்தி இசைவித்துக்கொண்டபடியையு மருளிச்செய்தாரிறே யாழ்வார். ... (167)

168. அபிமத விஷயத்தி லழுக்குப்போலே யாதரிக்கிறமாத்ர மன்றிக்கே, இவனுடைய ஜ்ஞானபரிமளம் இத்தேஹத்திலே ப்ரகாசிக்கையாலும் இத்தையாதரிக்கு மென்னுமிடத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (வேர்) இத்யாதியாலே.

168. வேர்சூடுமவர்கள் மண்பற்றுக் கழற்றாதாப்போலே ஜ்ஞானியை விக்ரஹத் தோடே ஆதரிக்கும்.

அதாவது-மணத்தின் வாசியறிந்து வேர்சூடும் போகிகளானவர்கள், மண்ணை யுதறில் மணங்குன்றும் என்று மண்பற்றுக் கழற்றாதே சூடுமாப்போலே, பரமபோகி யான ஸர்வேச்வரன் ஜ்ஞானியானவிவனை விரும்பி யநுபவிக்குமிடத்தில், *ஆஹ்லாத சீத நேத்ராம்பு:* இத்யாதிப்படியே ஜ்ஞான கார்யமான விகருதிகளுக்கெல்லா மாச்ரயமாய்க்கொண்டு இவனுடைய ஜ்ஞான பரிமளமெல்லாந் தோற்றும்படி யிருக்கிற விக்ரஹத்தோடேகூட விரும்புமென்றபடி. ... ... 168)

169. இன்னம் முகாந்தரத்தாலே இவன் தேஹத்திலவன் விருப்பத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் (பரமார்த்தன்) என்று தொடங்கி.

169. பரமார்த்தனென் றிவனுடைய சரீரஸ்திதிக்கு ஹேது கேவல பகவதிச்சையிறே.

(பரமார்த்தனென்கிற)—*இங்கினற நீர்மை யினி யாமுறாமை* *எங்காள மானுனனை யினி வந்து கூடுவன* *எங்கினித் தலைப்பெய்வன* *நாளே லறியேன* *தரியே னினி* *கூவிக்கொள்ளுங்கால மின்னங் குறுகாதோ* என்று ஸம்ஸாரத் தில் அடிக்கொதிப்பாலும், பகவதநுபவத்தில் பெருவிடாயாலும் இதுக்குமே லில்லை என்னும்படி யார்த்தி விளைந்தவன், ஏவம் பூதனானவனுடைய சரீர ஸ்திதிக்கு ஹேது ப்ராரப்தகர்ம மென்னவொண்ணாதிறே, *ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ் யாமி* என்றத்தோடு விரோதிக்கையாலே; *ஆர்த்தானாம் மாசுபலதா ஸக்ருதேவ க்ருதா ஹ்யஸெள, த்ருப்தானாமபி ஜந்தூனாம் தேஹாந்தர நிவாரிணீ* என்றிறே ப்ரபத்தி ஸ்வபாவந்தானிருப்பது. ஆகையால், இவனுடைய சரீர ஸ்திதிக்கு ஹேது, "இன்னம் சிலநாளிவனை யிச்சரீரத்தோடே வைத்தநுபவிக்கவேணும்" என்கிற

ஈச்வரேச்சையொழிய வேறொன்றில்லாமையாலே (கேவல பகவதிச்சையிறே) என்கிறார். ப்ராரப்த கர்மமடியாக விருககிற த்ருப்த விஷயததிலும பகவதிச்சை யுண்டாகையாலே அத்தை வயாவர்த்திககிறது கேவல சப்தத்தாலே. ... (169)

170. இப்படி தன் விருப்பத்துககு விஷயமான விவன சரீரத்தை அவன் விரும்பும் ப்ரகார மருளிசசெய்கிறார் மேல் (திருமாலிருஞ்சோலைமலை) என்று தொடஙகி.

170. "திருமாலிருஞ்சோலை மலையே" என்கிறபடியே உகந்தருளின நிலங்களெல்லாவறறிலும் பண்ணும் விருப்பததை இவனுடைய சரீரைகதேசத்திலே பண்ணும்.

அதாவது—தெற்குத் திருமலையையும திருப்பாற்கடலையும என் உத்தமாங்கத்தையுமொகக விரும்பா நின்றான். ஸ்ரீ வைகுண்டத்தையும வடககுத் திருமலையையும என்னுடைய சரீரத்தையுமொகக விருமபாநின்றான என்றாரிறே ஆழவார். இப்படியோரோ ரவயவஙகளிலே இரண்டிரண்டு திருப்பதியில பண்ணும விருப்பததைப் பண்ணினனென்றவிது, எலலாத் திருப்பதிகளிலும பண்ணின விருப்பத்தை ஓரோரவயவங்களிலே பண்ணிநின்றா னென்னுமதுககுபலக்ஷணம். ஆகையாலே, அப்பாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே. தனககபிமதமான திவய தேசங்களெல்லாவற்றிலும பண்ணும் விருப்பத்தை ஜ்ஞானியான விவனுடைய சரீரைகதேசத்திலே பண்ணுமெனகிறார். ... . (170)

171. உகந்தருளின நிலங்களி லெலலாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை இவ்விஷயமொன்றிலுமே பண்ணுமெனறார் கீழ; இவ்விஷயம ஸித்தித்தால் உகந்தருளின நிலஙகளி லாதரம அவனுககு ஸங்குசிதமா மெனனுமிட மருளிச்செய்கைக்காக, இரண்டிடத்துககு முணடான வாசியை யருளிசசெயகிறார் (அங்குததை) என்று தொடஙகி.

171. அங்குத்தைவாஸம் ஸாதநம்; இங்குத்தைவாஸம ஸாத்யம்.

உகந்தருளின நிலங்களில் விரும்பிவர்த்திககிறது உசிதோபாயங்களாலே சேதநரையகப்படுத்திககொள்ளுகைக காகையாலே (அஙகுத்தை வாஸம ஸாதநம்) எனகிறது. இச்சேதநன திருந்தி இவன ஹ்ருதயததினுள்ளே தான் வஸிககப் பெற்றவிது அங்குநினறு பண்ணின க்ருஷிபலமாகையாலே (இங்குத்தை வாஸம் ஸாதயம) என்கிறது. * நாகத்தணைக் குடந்தை * * மலைமேல தான் நின்று * * பனிக்கடலில் பள்ளிகோளை* இத்யாதிகளிலே, இவற்றினுடைய ஸாதநஸாத்யத்வங்கள் தோற்றுகின்றதிறே. ... . (171)

172. இந்த ஸாதந ஸாத்யத்வ ப்ரயுகதமான ஆதராதாரதம்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (கல்லும) என்று தொடங்கி.

172. "கல்லும் கனைகடலும்" என்கிறபடியே இது ஸித்தித்தால் அவற்றிலாதரம் மட்டமாயிருக்கும்.

அதாவது—தன் திருவுள்ளத்தில் புகுந்தபின்பு, தனக்குப் புறம்பொன்றிலு மாதரமில்லை என்று தோற்றும்படி அவனிதிலே அத்யாதரத்தைப் பண்ணி நித்ய வாஸம் பண்ணுகையாலே, திருமலையும், தன் ஸந்நிதாநத்தாலே கோஷிக்கிற திருப் பாற்கடலும், ஒருத்தர்க்குமெட்டாத பரமபதமான தேசமும் புல்லியவாய்த்தனவோ என்றாரிறே யாழ்வார்; இப்படியே, ஸாத்யமான இச்சேதநஹ்ருதயம் ஸித்தித்தால், இதுக்கு ஸாதநமாக முன்பு விரும்பிப்போந்த திவ்யதேசங்களி லாதரம ஸங்கு சிதமாயிருக்கு மென்கை. ஸாத்யம கைபுகுரு மளவுமிறே ஸாதநத்தி லாதரம மிக்கிருப்பது. .... (172)

173. ஆதரம் மட்டமாம்படிக்கு அவதியை தர்சிப்பிக்கிறார் (இளங்கோயில) இத்யாதியாலே.

173. "இளங்கோயில் கைவிடேல" என்றிவன ப்ரார்த்திக்க வேண்டும படியாயிருக்கும.

அதாவது—ஸ்ரீபூதத்தார், தம்மைப் பெறுகைக் குறிப்பாக முன்பு தான் விரும்பின திவ்யதேசங்களில முன்புத்தை யாதரமின்றிக்கே தன் திருவுள்ளத்திலே அத்யாதரத்தைப்பண்ணிச் செல்லுகிறபடியைக் கண்டு, அவவோ திவ்யதேசங்களைக் கைவிடப்புகுகிறானோ என்றதிசங்கை பண்ணி, என் ஹ்ருதயத்திலே புகுந்திருக்கைக்கு பாலாலயமான திருப்பாற்கடலைக் கைவிடாதொழிய வேணும் என்றாரிறே ஆகையால, இப்படி யிவன ப்ரார்த்திக்க வேண்டும்படியாய்த்து அவனுக்கவற்றி லாதரம் மட்டமாம்படி என்கை. ... ... (173)

174. இப்படி யிவனர்த்தித்தாலும், ஸாத்யம ஸித்தித்த பின்பு அவனுக்கவை அபிமதங்களா யிருக்குமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்ய) இத்யாதியாலே.

174. ப்ராப்யப்ரீதி விஷயத்வத்தாலும் க்ருதஜ்ஞதையாலும் பின்பவை அபிமதங்களாயிருக்கும

(ப்ராப்யப்ரீதி விஷயத்வமாவது)—தனக்கு ப்ராப்யபூதனான இச்சேதநனுடைய வுகப்புக்கு விஷயமா யிருக்கை. * கண்டியூ ரரங்கம மெய்யம் கச்சி பேர்மலையென்று மண்டியிறே யிவனிருப்பது. க்ருதஜ்ஞதையாவது—இவ்வோதேசவாஸத்தாலேயன்றோ நாமிவனைப் பெற்றது * என்று அத்தேசம் தனக்குப் பண்ணின வுபகாரத்தை யநு ஸந்திக்கை. இவையிரண்டாலும், ஸாத்யமான விச்சேதநன கைபுகுந்திருக்கச் செய்தேயும் அவனுக்கு அவ்வோ தேசங்கள் அபிமதங்களா யிருக்கு மென்கை.

ஆக, (குணம்போலே தோஷநிவ்ருத்தி) என்று கீழச்சொன்ன சேஷத்வ பாரதந்த்ர்யரூப ஆத்மகுணம்போலே தோஷ நிவ்ருத்தியும், (பராநுபவத்துக்கு விலக்கு) என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி தத்உபபாதநார்த்தமாக அபிமதவிஷயத்தில அழுக்கபிமதமா யிருக்கும்படியையும், இவன * அழுக்குடம்பு * என்று கழிக்கிறவிதிலே யவன தயாதரத்தைப பண்ணும்படியையும், ஜ்ஞாநியான விவனை ஸவிக்ரஹமாக வாதரிக்கைக்கு ஹேதுவிசேஷத்தையும், பரமார்த்தனான விவன தேஹ ஸித்தி கொண்டே இவன் தேஹத்தி லவன விருப்பமறியலா மென்னு மதத்தையும், அவனிவனுடைய

தேஹத்தை விரும்பும ப்ரகாரத்தையும், ஸாத்யமானவிது ஸித்தித்தால் ஸாதநாதரம் மட்டமாமபடியையும், அதி னெலிலையையும், இவன அவவோதேசஙகளைக கைவிடா தொழியவேணும என்று அர்தகித்தால ஸ்வஸாத்யம ஸித்திதிருக்கச்செய்தேயும ஹேது த்வயத்தாலே அவனுக அவை அபிமதஙகளா யிருக்கும்படியையு மருளிச் செய்தாராயிற்று. ... . (174)

175. இப்படி தோஷநிவருத்தி பராநுபவததுக்கு விலககெனனுமிடம ஸ்ஸ் பஷ்டமாமபடியான ஹேதுககள் பலவற்றையும அருளிசசெய்கையாலே அத்தை ஸித்திப்பித்தாராய், அது தனனை த்ருஷ்டாந்தமாககி ஸிம்ஹாவலோகந ந்யாயத் தாலே கீழச் சொன்ன சேஷத்வபாரதநதர்ய ரூபாத்மகுணத்தினுடைய பராநுபவ விரோதித்வத்தை ஸ்திரீகரிககிறர் (ஆகையாலே) என்று தொடஙகி.

175. ஆகையாலே தோஷநிவருத்திபோலே ஆந்தர குணமும் விரோதியாயிருக்கும்.

(ஆகையாலே) எனறு—கீழே ஸித்திப்பித்தவர்த்தத்தை யநுவதிககிறர். (தோஷ நிவ்ருததிபோலே) என்றது—தோஷங் கழிகை ஸவரூபௌஜ்ஜவலயததுக குறுப்பா யிருக்கசசெயதேயும தோஷத்தையே போகயமாக விரும்புகிற பரணயியான வவனுக் கநபிமதமாகையாலே யாதொருபடி பராநுபவததுககு விரோதியாகிறது, அதுபோலே யெனறபடி. (ஆந்தர குணம) எனகிறது—சேஷத்வ பாரதந்த்ர்யங்களை. இவற்றை (ஆந்தர குணம) எனகிறது—ஜ்ஞாநாநந்தஙகளிலுங்காட்டில ஆத்மாவுக்கு அந்தரங்கமாகையாலே. இதினுடைய பராநுபவ விரோதித்வப்ரகாரம் கீழச சொல்லப் பட்டதிறே. இவவிடத்திலும் (ஆந்தர குணம) என்கிறது—பாரதந்த்ர்ய மொன்றையு மாகவுமாம. .... (175)

176. இப்படிச சொல்லுகைக்கு தோஷ நிவருத்தியில் வரும்தோஷமே தென்ன; வேறொரு தோஷமும வேண்டா, இது தானே தோஷமா மெனகிறர் (தோஷ) இத்யாதியாலே.

176. தோஷநிவ்ருத்திதானே தோஷமாமிறே.

அதாவது—காமிநியானவள் தனனுடமபி லழுககுக் கழற்றி போகத்திலே யந்வயிக்க இசசிககுமாப்போலே, ஸவதঃ பரிசுததமான வாத்மஸ்வரூபத்துககு வந்தேறியான தோஷத்தைக கழித்து ஸ்வசேஷிககு போகயமாக விநியோகப்பட வேணும் என்று ஸ்வநிர்ப்பந்தத்தாலே இவன் பண்ணுவித்துககொள்ளுகிற தோஷ நிவ்ருத்திதானே, காமிநியுடைய வழுககுகக்கும் காமுகனைப்போலே தோஷமே யபி மதமாய் இத்தோடே தனனை புஜிகக வாதரிககிற வவனுடைய போகததுககு விலக் காகையாலே தோஷமாமிறே யெனகை. அவனுககு அநிஷ்டமாமதிறே தோஷ மாவது. (இறே) என்று ப்ரஸித்தி தோற்ற வருளிச்செய்தது கீழுபபாதித்தத்தை யெல்லாம் நினைத்து. .... (176)

177. ஆக, (நன்மைதானே தீமையாயிறறு) என்றும், (தனககுத்தான் தேடும் நன்மை தீமையோபாதி விலககாயிருககும்) என்றும், (தோஷ நிவ்ருத்திதானே தோஷமாமிறே) என்றும்—தான் தனககுத் தேடும நன்மை ஹேயமென்னுமிடம்

சொல்லுகையாலே, அவன தேடும நன்மையே யுபாதேயமென்னுமிடம பலித்ததிறே; இப்படி தான தனககுத தேடும நன்மை ஹேயம அவன தேடும நன்மை யுபாதேய மென்னுமிடத்தை ஆப்த வசநத்தாலே தர்சிபபிக்கிறார்மேல (தன்னால) என்று தொடங்கி.

177. "தன்னால் வரும் நன்மை விலைப்பாலபோலே; அவனால் வரும் நன்மை முலைப்பால்போலே" என்று பிள்ளானவார்த்தை.

(தனனால வரும் நன்மையாவது)— ஸ்வயத்நததாலே தான தனககுண்டாககிக கொள்ளும நன்மை. (விலைப்பாலபோலே) என்றது—ஔபாதிகமுமாய், விரஸமு மாய, அப்ராப்தமுமா யிருக்குமென்கை. (அவனால் வரும் நன்மையாவது)—நிருபாதிக ஸ்வாமியான வவனறனே இவனுககிது வேணும என்றுண்டாககும நன்மை. முலைப் பால் போலே என்றது—நிருபாதிகமுமாய், ஸரஸமுமாய, ப்ராப்தமுமா யிருககு மென்கை. ... ... (177)

178. இவவளவன்றிககே, எமபெருமானை யொழியத் தான தனக்கு நன்மை தேட விழிந்தால ஸ்வநாசமே பலிககுமென்னுமிடததை ஸநிதர்சநமாக அருளிச் செயகிறார் (அவனை என்று தொடங்கி).

178. அவனையொழியத தான தனககு நன்மை தேடுகையாவது—ஸ்தநந்தய ப்ரஜையை மாதாபிதாக்கள கையில்நின்றும வாங்கி காதுகனை ஆட்டு வாணியனகையிலே காட்டிக கொடுககுமா போலே யிருபபதொன்று.

அதாவது—ப்ராப்தனுமாயாப்தனுமானவவன இவனுககு நன்மை தேடும தொழிய, அதுககெதிர்ததடடான தான தனககு ஸ்வோஜ்ஜீவநார்த்தமான நன்மை ஸமபாதிக்கையாவது — ஸ்வரக்ஷணோபயோகியான ஜ்ஞாநசக்திகளொன்றுமின் றிககே ஸ்வமாதராதிக ளுணர்ந்து நோககவேண்டுமபடியான ஸதநந்தய ப்ரஜையை, ரக்ஷகரான மாதாபிதாககள கையில நின்றும வலிய வாஙகி, கொலைககுக கூசாதே உயிர்ககொலையாகக கொன்று மாமஸஙகளோடே கலசி விற்றுவிடும் காதுகனை ஆட்டு வாணியன் கையிலே இதனை நோககிககொள என்று காட்டிககொடுககுமாப் போலே யிருபபதொன்றென்கை. இததால—ஸர்வேசவரனே ரக்ஷகன, தான தனக்கு நாசகன என்னுமிடம சொலலபபட்டது. ... . (178)

179. இபபடி இவன தன்னைததானே முடிததுக கொள்ளுமோவென்ன வருளிசசெய்கிறார் (தன்னைத் தானே) என்று தொடங்கி.

179. தன்னைத் தானேயிறே முடிபபான்.

அதாவது—ஸர்வேசவரனிவனை யுஜ்ஜீவிப்பிக்கைககு அவஸர ப்ரதீக்ஷனாய்ப் போருமவனாகையாலே இவனுடைய விநாசத்துககு ஒருநாளுமவன ஹேதுவன்று, இனி *அஸந்நேவ* என்னுமபடி தன்னை நசிப்பித்துககொள்ளுவான் தானேயிறே யென்கை. *யானே என்னை* என்கிற பாட்டிலே, *யானே* என்று—என்னிழவு பகவத் கருததமலல, அவன் எதிர் சூழலபுககுத் திரியாநிற்க நானே கிடீர் விநாசத தைச சூழத்துககொண்டேன் என்றாரிறே யாழவார். .... (179)

180. இவன தனனைத தானே முடிககையாவது ஏதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிசசெயகிருர் (தனனைத் தானே) என்று தொடங்கி.

180. தன்னைத் தானே முடிக்கையாவது—அஹங்காரத்தையும் விஷயங்களையும் விரும்புகை.

(அஹங்காரமாவது)—தேஹாத்மாபிமாநமும, ஸ்வாதந்த்ர்யாபிமாநமும ; (விஷயங்களாவன)—விஹிதநிஷித்த விஷயங்கள, இவற்றை (விரும்புகையாவது)—இவற்றிலே மிகவும் ப்ரவணனுகை. ஆத்ம ஸ்வரூபந்தான் பகவதநந்யார்ஹசேஷமாய் பகவதேகபோகமாயிறே யிருப்பது , தாதருச ஸ்வரூபததை நசிப்பிக்கையிறே—இவற்றிலே இவன் ப்ரவணனுகையாவது. உத்தரவாகய நமசசப்தார்த்தஞ சொல்லுகிரு ராகில் இவை எல்லா மென்னெனனில , உத்தர வாகயத்தில் நமஸ்ஸிலே புருஷார்த தத்துக கிடைசசுவரான விரோதிகளெல்லாம் தளளுண்ணுமென னுமிடந தோற்ற விறே "மநோவாக காயைঃ" என்று தொடங்கி மூன்று சூர்ணையாலே ஸகல விரோதி நிவ்ருததியையும பாஷ்யகார ரருளிசசெய்தது. இவர்தாமும முமுக்ஷுப்படியிலே இநத நமசசப்தார்த்தம சொல்லுகிறவளவில, *இதிலே அவித்யாதிகளும கழியுண்ணும்* எனருரிறே. ஆகையாலே இவ்விடததிலும் தேஹாதமாபிமாநாதிரூபமான அஹங்காரம, தத் கார்யமான விஷயப்ராவண்யம, தது பயகார்யமான பாகவதாப சாரம முதலான விரோதிகளை யெல்லாம ப்ரஸக்தாநு ப்ரஸகதமாக வருளிச செய்கிருர் ; ஆகையாலே விரோதமில்லை. .... (180)

181. இவ்வஹங்காராதிகளின கொடுமையை விஸதரேணுபபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளமபற்றி ப்ரதமம அஹங்காரத்தின கொடுமையை அருளிச்செய்கிருர் (அஹங்காரம) என்று தொடங்கி.

181. அஹங்கார மக்நிஸ்பர்சம் போலே.

(அகநி ஸபர்சம் போலே) என்றது—அகநி ஸபர்சமானது அங்வயித்த விடமெங்கும் சுட்டுருவழிககுமாப்போலே, இதுவும ஆச்ரயாசியாய் ஸ்வரூபத்தை நேராக வுருவழித்துவிடு மென்கை. ... ... (181)

182. இவ்வஹங்காரத்தினுடைய கரௌர்யத்துக்கு ப்ரமாணங்கள் காட்டுகிருர் மேல்.

182. "ந காமகலுஷம் சித்தம்" "நஹி மே ஜீவிதேநார்த்தঃ" "ந தேஹம்" "எமமாவீட்டுத் திறமும".

அதில் ப்ரதமத்திலே, ருக்வேதகிலமான ஜிதந்தாவசநத்தை யருளிசசெய்கிருர் ; *நகாமகலுஷம சித்தம் மமதே பாதயோஸ்ஸ்திதம், காமயே வைஷ்ணவதவந்து ஸர்வ ஜந்மஸு கேவலம* இதுககர்த்தம்—நிருபாதிக சேஷியாய் நிரதிசய போகயரான தேவரீர் திருவடிகளிலே வ்யவஸ்திதமான வென்னெஞ்சானது, ஸ்ரீ வைகுண்டாதிகளாகிற வேறென்றை ஸவயம புருஷார்த்தமாக நினைத்துக கலங்கியிருக்கிற தன்று, ஸர்வ ஜந்மங்களிலும தேவர்க்கே ரஸமாமபடியிருககிற தாஸ்யத்தையே யாசைப்படாநின்ற தென்று. கேவலபதத்தால்—இத்தலைககுமா யிருககுமிருப்பைக் கழிக்கிறது ;

துசப்தம் அவதாரணார்த்தம். இத்தால்—மோக்ஷபாயந்தமாகத் தன்னுகப்பால் வரும்தெல்லாம் அஹங்கார கர்ப்பமாகையாலே த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது. அநந்தரம், பிராட்டி வசநத்தை யருளிச்செய்கிறார். *நஹி மே ஜீவிதேநார்த்தோ நைவார்த்தைர் ந ச பூஷணை:, வஸந்த்யா ராக்ஷஸீமத்யே விநா ராமம் மஹாரதம்* இதுக்கர்த்தம்—மஹாரதரான பெருமாளைப் பிரிந்து ராக்ஷஸிகள் நடுவே வஸியா நிற்கிற வெனக்கு ப்ராணனாலொரு ப்ரயோஜந மில்லை. அர்த்தங்களாலுமொரு ப்ரயோஜநமில்லை, ஆபரணங்களாலு மொருப்ரயோஜநமில்லை என்று இத்தால்—ப்ராணாதிகளெல்லாம் அத்தலையில விநியோகத்துக்காக வன்றிக்கே தனக்கான போது அஹங்கார ஸ்பர்சியாகையாலே த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது. அநந்தரம், பரமாசார்யரான ஆளவந்தார் வசநத்தை யருளிச்செய்கிறார், *ந தேஹம் ந ப்ராணாந் ந ச ஸுக மசேஷாபிலஷிதம் ந சாத்மாநம் நாந்யத் கிமபி தவ சேஷத்வ விபவாத், பஹிர்பூதம் நாத! க்ஷணமபி ஸஹே யாது சததா விநாசம் தத்ஸத்யம் மதுமதந விஜ்ஞாபந மிதம்* இதுக்கர்த்தம்—எனக்கு வகுத்த சேஷியானவனே, உன்னுடைய சேஷத்வமாகிற வைசவர்யத்துக்குப் புறம்பான தேஹத்தையும் க்ஷணமும் ஸஹியேன், இத்தேஹத்துக்குதாரகங்களான ப்ராணங்களையும் ஸஹியேன், எல்லாராலுமாசைப்பட்டப்பட்ட ஸுகத்தையும் ஸஹியேன், புத்ர மித்ர களத்ராதிகளான மற்றொன்றும் ஸஹியேன், இவையித்தனைக்கும் போக்தாவான ஆத்மாதன்னையும் ஸஹியேன், இதெல்லா முருக்காணவொண்ணாதபடி சததாவாக நசித்துப்போக வேணும், இந்த விஜ்ஞாபநம் ஸத்யம், இங்ஙனன்றாகில் தேவாகுப் பொய்யனை மது பட்டது படுகிறேன் என்று இத்தால்—அத்தலையில சேஷத்வத்துக்குப் புறம்பானதெல்லாம் அஹங்கார துஷ்டமாகையாலே த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது.

அநந்தரம், மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்றவர்களில் தலையானவர் வசநத்தை யருளிச்செய்கிறார் (எம்மாவீட்டுத் திறமும்) என்று. அதாவது—'ஆழ்வீர்! மோக்ஷத்தைக் கொள்ளும்' என்ன; என்னுகப்புக்காகத் தருகிற மோக்ஷம் எப்ப்ரகாரத்தாலும் விலக்ஷணமா யிருந்ததேயாகிலும், அதின் இடையாட்டமும் ப்ரஸங்கிக்கக் கடவோ மல்லோமென்கை. இத்தால்—தன்னுகப்பால் வரும் மோக்ஷமும் அஹங்கார கர்ப்பமாகையாலே, ஐச்வர்யாதிகளோபாதி த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது.

183. ஆக, அஹங்காரத்தின் கொடுமையை யருளிச் செய்தார் கீழ்; அநந்தரம் விஷயங்களின் கொடுமையை யருளிச் செய்கிறார் மேல் (ப்ரதிகூலவிஷய ஸ்பர்சம்) என்று தொடங்கி.

183. ப்ரதிகூலவிஷயஸ்பர்சம் விஷஸ்பர்சம் போலே, அநுகூலவிஷயஸ்பர்சம் விஷமிச்ரபோஜனம் போலே.

(ப்ரதி கூல விஷயமாவது)—லோகவிருத்தமுமாய் நரகஹேதுவுமா யிருந்துள்ள நிஷித்த விஷயம்; தத்ஸ்பர்சத்தை விஷஸ்பர்சம்போலே என்றது—ப்ராணபாதகத்வேந ப்ரஸித்தமாகையாலே ப்ராதிகூல்யந் தோற்றநின்று ப்ராணனை முடிக்கும் விஷஸ்பர்சம்போலே, சாஸ்த்ர நிஷித்ததயா ப்ரஸித்தமாகையாலே ப்ரதிகூல

மென்றே தோற்றியிருந்து ஸ்வரூப நாசத்தைப் பண்ணுகையாலே. (அநுகூல விஷயமாவது)—லோகவிருத்தமு மன்றிக்கே நரகஹேதுவுமன்றிக்கே விசிஷ்ட வேஷாநுகூலமா யிருந்துள்ள விஹிதவிஷயம்; தத்ஸ்பர்சத்தை (விஷமிச்ர போஜநம போலே) என்றது—விஷமிச்ராந்ந போஜநம அதறியாதவனுக்கு அநுகூல மென்றே தோற்றியிருந்து அவன் ப்ராணனை முடித்துவிடுமாப்போலே, சாஸ்த்ரவிஹிததயா ப்ரஸித்தமாகையாலே அநுகூலம்போலே தோற்றியிருந்து ஆத்மாவினுடைய அநந்யபோகத்வரூபமான ஸ்வரூபத்தை நசிப்பிக்கையாலே *விஷஸ்ய விஷயாணாஞ்ச தூரமத்யந்த மந்தரம், உபபுக்தம விஷம்ஹந்தி விஷயாஸ் ஸ்மரணாதபி* என்று—புஜிக்கவும் வேண்டாதே ஸ்மரணமாத்ரத்தாலும் முடிக்கையாலே, விஷத்திற்காட்டில் விஷய மதிக்ரூரமென்னுமின்றதிறே. .... (183)

184. இப்படி விநாசகரமான விஷயங்களிலே ப்ரவணனாய் ஸுகிக்கநினைக்குமது விபரீதஜ்ஞாந கார்யமென்னுமத்தை ப்ரமாண ப்ரஸித்த த்ருஷ்டாந்தமுகேந வருளிச்செய்கிறார் (அக்நி ஜ்வாலையை) என்று தொடங்கி.

184 அக்நிஜ்வாலையை விழுங்கி விடாய் கெட நினைக்குமா போலேயும் ஆடுகிற பாம்பின் நிழலிலே யொதுங்க நினைக்குமாபோலேயும் விஷய ப்ரவணனாய் ஸுகிக்க நினைக்கை.

அதாவது—* ஆஸ்வாத்ய தஹந ஜ்வாலா மூதந்யாசமநம் யதா—ததா விஷய ஸம்ஸாகாத் ஸுகஸிந்தா சரீரிண:* என்றும் *விஷயாணாந்து ஸம்ஸர்காத் யோபிபர்த்தி ஸுகம நர:, ந்ருத்யத: பணிநச்சாயாம் விச்ரமாயாசரயேத ஸ:* என்றும் சொல்லுகிறபடியே—தண்ணீர்க்கு விடாய்ப்பட்டவன், விபரீத ஜ்ஞாநத்தாலே தாப ஹேதுவான அக்நி ஜ்வாலையை விழுங்கித் தனவிடாய் தீர நினைக்குமாப்போலேயும்; ஆதித்ய கிரணங்களாலே அதிமாத்ர தப்தனானவன அநத தாபத்தை யாற்றுகைக்காக நிழலென்கிற மாத்ரத்தைக்கொண்டு, ஆகாமயார்த்தத்தை நிரூபியாதே, அத்யந்த குபிதமாய்ப் படத்தை விரித்து நின்றாடுகிற பாம்பின நிழலிலே யொதுங்க நினைக்குமாப்போலேயும இருப்பதொன்று, பாதகமான விஷயங்களை ஸுகாவஹமாக ப்ரமித்து அவற்றிலே ப்ரவணனாய் அவற்றை யநுபவித்து ஸுகிக்க நினைக்கும தென்றபடி. .... (184)

185 விஷய ஸ்பர்சம ஸ்வரூப நாசகம, விஷய ப்ரவணனாய் ஸுகிக்க நினைக்குமது விபரீத ஜ்ஞாநகார்ய மென்றிறே கீழ்ச்சொல்லி நின்றது; இவ்விஷய ஸ்பர்சம வேண்டா, பகவத் குணங்களிலே நைந்திருக்குமவன் இவற்றைக் காணவே முடியுமெனகிறார் மேல (அசுணமா) என்று தொடங்கி.

185. அசுணமா முடியுமாபோலே பகவதநுபவைகபரனாய் ம்ருதுப்ரக்ருதியா யிருக்குமவன் விஷயதாசநத்தாலே முடியும்படி.

அதாவது—அசுணமாவென்கிற பக்ஷி அதிமதுரமான கான ச்ரவணத்தாலே நெஞ்சு நீர்ப்பண்டமா யிளகின தசையிலே அதிகடிநமான பறையையடிக்கக் கேட்டுப் பட்டுக்கிடக்குமாப்போலே பாய்த்து, பகவதநுபவமொன்றிலுமே தத்பரனாய தத்குண

ரஸத்திலே நைந்து இதர விஷயங்களின் பேர் கேட்கிலும் மாந்துமபடி மருந்து ப்ரக்ருதியா யிருக்குமவன் பகவத்குபோகத்வரூப ஸ்வரூபநாசகங்களான விஷயங்களைக் கண்ட மாத்ரத்திலே யேங்கி முடியும்படி யென்கை. (185)

186. இவ்வர்த்தத்தை ஆப்தவசநத்தாலே யிசைவிக்கிறார் (காட்டி) என்று தொடங்கி.

186 "காட்டிப் படுப்பாயோ" என்னக் கடவதிறே

அதாவது—அல்ப ரஸங்களாய அநேக விதங்களாயிருந்துள்ள துர்விஷயங்களைக் காட்டி, அவற்றோடே பொருந்தாதபடியாய அவற்றுக்குப் பாங்கான நிலத்திலே யிருக்கைக்கீடான பாபத்தைப் பண்ணின வென்னை முடிக்கப் பார்க்கிறாயோ வென்றபடி. (186)

187. ஏவம்பூத விஷய தோஷத்தை யறியாமையாலே யிதிலே ப்ரவணனுமவனுக்கும், இத்தை யறிந்துவைத்தே பரவணனுமவனுக்கும் வாசியை யருளிச்செய்கிறார் மேல (அஜ்ஞன) என்று தொடங்கி.

187. அஜ்ஞன விஷயப்ரவணன் கேவல நாஸ்திகனைப் போலே, ஜ்ஞாநவானன விஷயப்ரவணன் ஆஸ்திக நாஸ்திகனைப்போலே

(அஜ்ஞன விஷய ப்ரவணனுகிறான்)—விஷயங்களினுடைய தோஷ பூயஸ்த்தையையும் ஸ்வரூப விருத்தத்தையையும் அறியாதே, அவற்றை யாசைப்பட்டு மேல விழுகிறவன். (கேவல நாஸ்திகனுகிறான்)—தர்மாதர்ம பரலோக சேதநேசவராதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகமான சாஸ்த்ரத்தில ப்ராமாண்ய புத்தியொன்று மின்றிக்கே ஸ்வைர ஸஞ்சாரபரனாய்த் திரிகிற சுத்த நாஸ்திகன். (ஜ்ஞாநவானன விஷய ப்ரவணனுகிறான்)—விஷயங்களினுடைய தோஷதுஷ்டத்தையையும ஸ்வரூப விருத்தத்தையையு மறிந்துவைத்தே, அவற்றை விரும்பி மேலவிழுகிறவன் (ஆஸ்திக நாஸ்திகனுகிறான்)—தர்மாதர்மாதி ஸகல ப்ரதிபாதகமான சாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாணமென்றிசைகையாலே யாஸ்திகனென்று சொல்லலாம்படி யிருப்பானுய். அந்த சாஸ்த்ர மர்யாதையி லடங்காதே தோற்றிற்றுச் செய்து திரிகையாலே நாஸ்திக ஸமனுயிருக்குமவன். (187)

188. த்ருஷ்டாந்தபூதரான விவர்க ளிருவர்க்கும் விசேஷமேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கேவல) இத்யாதியாலே.

188. கேவல நாஸ்திகனைத் திருத்தலாம், ஆஸ்திக நாஸ்திகனை யொருநாளும் திருத்த வொண்ணாது

அதாவது—சாஸ்த்ரத்தை யில்லையென்று, தோற்றிற்றுச் செய்து திரிகிறவனை சாஸ்த்ராஸ்திக்யம் பிறக்கைக்குறுப்பான உபதேசங்களைப் பண்ணி விதிநிஷேத வச்யனும்படி திருத்தலாம்; சாஸ்த்ராஸ்திக்யமுடையனாய் தத்ப்ரதிபாத்ய ப்ரமேயங்களையும் அறிந்துவைத்து, பாப பயமின்றியே, நாஸ்திகவத் ஸ்வைரம் ஸஞ்சரிக்கிறவனைச் சொல்லி யறிவிக்கத்தக்க தொன்றில்லாமையாலே உபதேச முகத்தா லொரு

நாளும் திருத்தவொண்ணு தென்கை. இத்தால—அஜ்ஞனை விஷய ப்ரவணனை, விஷயதோஷாத்யுபதேச முகத்தாலே விரகதனும்படி திருத்தலாம்; ஜ்ஞானவானை விஷயப்ரவணனை, விஷயதோஷாதிகளை வயகதமாக வறிந்துவைத்தே ப்ரவர்த்திக்கிறவனுகையாலே ததுபதேசத்தா லொருநாளும திருத்த வரிதென்றதாய்த்து. *அஜ்ஞஸ் ஸுகமாராத்யஸ் ஸுகதர மாராத்யதே விசேஷஜ்ஞ:, ஜ்ஞானலவ துர்விதக்தம ப்ரஹ்மாபி நரம் நரஞ்ஜயதி* என்ன கடவதிறே ஆகையால, அவனிலு மிவன் நிகருஷ்டதமனென்று கருத்து. (188)

189. (தன்னைத்தானே) என்கிற வாகயததில ஸ்வரூப நாசகங்களாகச் சொன்ன அஹஙகாரததினுடையவும விஷயஙகளினுடையவும க்ரௌர்யத்தைத் தனித்தனியே யருளிசசெய்தார் கீழ; உபயததுககு முளளதொரு க்ரௌர்ய விசேஷத்தை தநதரேண வருளிசசெய்கிறாரமேல (இவை) என்று தொடங்கி.

189. இவையிரண்டும ஸ்வருபேண முடிக்குமளவன்றிக்கே பாகவத விரோதத்தையும் விளைத்து முடிககும

அதாவது—உகத தோஷ யுககமான விவ்வஹஙகாரமும விஷயப்ராவண்யமுமாகிற விரண்டும, தானனவாகாரத்தாலேநின்று நசிப்பிககுமளவன்றிககே, பாகவதாபசாரமாகிற மஹாநர்த்தத்தையும விளைதது ஸவரூபநாசத்தைப பண்ணுமெனகை. (ஸ்வரூபேண) என்றது—ஸவேனரூபேண வென்றபடி. அஹங்காராதிகளிலே ப்ரவணனுனுளள வளவன்றிறே பாகவதாபசாரம பண்ணினுலுள்ள பகவந நிக்ரஹம. (189)

190. ஆனல பாகவத விரோதம விளைந்தபோதே ஸ்வரூப நாசம பிறக்குமாகில், பாகவத விரோததததைப் பண்ணிப் போராநிறகசசெய்தே ஸவரூபாநுரூபமான நாமரூபஙகளையுடையராயககொண் டிருககிறபடி யெங்ஙனேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நாமரூபஙகளை) என்று தொடங்கி.

190. நாமருபங்களையுடையராய் பாகவதவிரோதம் பண்ணிப் போருமவர்கள் தக்தபடம் போலே.

அதாவது—வைஷணவத்வ சிஹ்நமான தாஸய நாமததையும ததநுகுணமான ரூபத்தையுமுடையராய்க்கொண்டு, உள்ளொரு பசையின்றிககே அஹங்காராதி வச்யராய் பாகவதர்கள திறததிலே விரோதத்தைபபண்ணிப் போருமவர்கள, உருக்குலைய வெநதிருககசசெயதே உருவுடைத்துப்போலே தோற்றியிருககும தகதபடத்தோடு ஸத்ருசரெனகை (190)

191. தகதபடத்தினபடிதன்னை தர்சிப்பிககிறார்மேல் (மடி) என்று தொடங்கி.

191. மடிபுடவை வெந்தால் உண்டையும பாவுமொத்துக் கிடக்கும்; காற்றடித்தவாறே பறந்துபோம்.

அதாவது—தட்டிமடித்திருககிற புடவையானது தடடுருவ வெங்கும் வெந்திருக்கச்செய்தே உணடையும பாவும முனபுபோலே யொததிருககும், ஒருகாற்று வந்து

சிதறவடிததவாறே யுருககாணவொண்ணாதபடி. பாறிப பறந்துபோமெனகை. அப்படியே, அபசாராகளி தககராயவைதது நாமரூபஙகளோடே யிருககிறவர்களும பகவந நிகரஹ விசேஷததாலே பாறவடியுணடு உருமாய்நது போவர்களென்று கருத்து. (191)

192. பாகவதாபசாரம பணணினால ஈசவரன அஸஹமாநனாய் உசிததணடம் பண்ணுமெனனுமததை ஆபதவசநத்தாலே யருளிசசெயகிறார (ஈசவரன) என்று தொடஙகி.

192. "ஈசவர னவதரிததுப பண்ணின ஆனைததொழில்களெல்லாம் பாகவதாபசாரம பொறுமை" என்று ஜீயரருளிச் செய்வர.

அதாவது—ஸங்கலப மாதரத்தாலே ஸர்வததையும நிர்வஹிககவலல ஸர்வ சகதியான ஸர்வேசவரன தனனையழியமாறி இதர ஸஜாதீயனா யவதரித்துக கை தொடனாயநின்று செயத ஹிரணய ராவணாதி நிரஸநரூபாதயதிமாநுஷ சேஷடிதஙக ளெல்லாம், பரஹ்லாதன மஹர்ஷிகள தொடககமான அவவோ பாகவத விஷயங களில அவவவர் பண்ணின வபசாரம ஸஹியாமைபாலே யென்று ஆப்ததமரான நஞ்ஜீய ரருளிசசெயவரெனகை. (192)

193 இநத பாகவதாபசாரததினுடைய கரௌர்யத்தில பகவ துகதியை தர்சிப்பிககிறார் (அவமாநகரியா) என்று.

193 "அவமாநக்ரியா"

யா ப்ரீதிா மயி ஸம்வருததா மதபகதேஷு ஸதாஸ்துதே, அவமாந கரியா தேஷாம ஸமஹரதயகிலம ஜகத் என்றானிறே (193)

194. இபபடிப்பட்ட பாகவதாபசாரததினுடைய வைவிதயததை யருளிச செயகிறார் (பாகவதாபசாரந்தான) என்று தொடஙகி

194 பாகவதாபசாரந்தான அநேகவிதம்

(அநேக விதம) என்றது—ஜநம நிரூபணம, ஜ்ஞாந நிரூபணம, வருதத நிரூபணம, ஆகார நிரூபணம, பநது நிரூபணம, வாஸ நிரூபணம இதயாதிகளாலே பலபடிப்பட்டிருககு மென்றபடி (194)

195. அவற்றில் வைத்துககொண்டு, ஜந்மநிரூபணத்தினுடைய கரௌர் யத்தை யருளிசசெயவதாக, அததை யுபாதாநம பணணுகிறார் (அதிலே யொன்று அவர்களபககல ஜந்ம நிரூபணம) என்று.

195. அதிலே யொன்று அவாகளபககல் ஜநமநிரூபணம்

(ஜநம நிரூபணமாவது)—நிகருஷ்ட குலஙகளிலே யவதீர்ணரான பாகவதர் களை, பகவதீயதவ ப்ரயுகதமான மாஹாதமயததைப் பாராதே நிகர்ஷ புத்த்யா தத் தஜ்ஜந்மஙகளை நிரூபிககை. (195)

196. இதினுடைய க்ரௌர்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இதுதான்) என்று தொடங்கி.

196. இதுதான் அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாநஸ்மருதியிலுங்காட்டில் க்ரூரம்.

(இதுதான்) என்று—பாகவதஜந்ம நிருபணத்தைப் பராமர்சிக்கிறது.

(அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாந ஸ்மருதியாவது)-ஆச்ரிதருகந்ததேதேனு மொரு த்ரவ்யத்தைத் தனக்குத் திருமேனியாகக் கொண்டு அதிலே அப்ராக்ருத திவ்ய விக்ரஹத்தில் பண்ணும் விருப்பத்தைப்பண்ணி எழுந்தருளியிருக்கிற வைபவத்தை யறியாதே நிகர்ஷ புத்திபண்ணி விக்ரஹோபாதாந த்ரவ்ய மினனதென்றே வென்று சிந்திக்கை; அதிலுங் காட்டில் க்ரூரமாகையாவது—அத்தைப் பற்றவும ஸர்வேச்வரனுக்கு அத்யந்த நிக்ரஹ ஹேதுவாகை (196)

197. அது தன்னினுடைய க்ரௌர்யந்தா னெவ்வளவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அத்தை) இத்யாதியாலே

197. அத்தை மாத்ருயோநிபரீக்ஷயோ டொக்கும் என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லும.

அர்ச்சாவதாரோபாதாந வைஷ்ணவோத்பத்தி சிந்தநம—மாத்ருயோநி பரீக்ஷாயாஸ துல்யமாஹுர் மநீஷிண: என்னுநின்றதிறே. இப்படி உபயத்தையும் மாத்ருயோநி பரீக்ஷா ஸமமாக சாஸ்த்ரஞ் சொல்லிற்றேயாகிலும், அது அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாந ஸ்மருதிக்கு நிதர்சநமாமித்தனை; வைஷ்ணவோத்பத்தி சிந்தன மதிலும் க்ரூரமென்றிவர்க்குக் கருத்து. (மாத்ருயோநி பரீக்ஷையாவது)—அந்ய ஸ்த்ரீயோநி வைலக்ஷண்யாவைலக்ஷண்ய நிருபண வாஸநையாலே யித்தைபுமப்படி நிருபிக்கை. (அத்தோடொக்கும) என்றது—இப்படி நிருபித்தால அதுக்கு எத்தனை பாபமுண்டு, அர்ச்சாவதார விக்ரஹோபாதாந சிந்தநத்திலு மத்தனைபாப முண்டென்றபடி. (197)

198. இவ்வபசாரத்துக்குப் பலம்—தக்தபடம்போலே நஷ்ட கல்பனாயிருந்து தேஹாவஸாநத்திலே யுருமாய்ந்து போமளவேயல்ல, இவ்வபசாரம பண்ணினபோதே கர்ம சண்டாளனாய் விடு மென்கிறார் (த்ரிசங்குவைப்போலே) என்று தொடங்கி.

198. த்ரிசங்குவைப்போலே காமசண்டாளனாய் மார்விலிட்ட யஜ்ஞோபவீதந்தானே வாராய்விடும்.

அதாவது—இக்ஷ்வாகு வம்சயனாயிருக்கிற த்ரிசங்குவாகிற ராஜா, தன் குல குருவாயிருக்கிற வஸிஷ்ட மஹர்ஷியை, "ஸசரீர ஸ்வர்காவாப்த்யர்த்தமாக வென்னை யஜிப்பிக்கவேணும்" என்றபேக்ஷிக்க; மஹர்ஷி, 'அது நமக்கசக்யம' என்ன; அங்கு நின்றும தத்புத்ரர்கள் தபஸ்ஸு பண்ணுகிற விடத்திலேசென்று இச்செய்தியைச் சொல்லி அவர்களை மிகவு மநுவர்த்தித்து, "நீங்களென்னை யிப்படி யஜிப்பிக்க வேணும்" என்று நிர்பந்திக்க; "நீ துர்புத்தியா யிருந்தாய். மஹர்ஷி 'போகாது' என்றத்தை எங்களாலே செய்யப்போமோ" என்ன; *தேஷாம தத்வசநம் ச்ருத்வா க்ரோத பர்யாகுலாக்ஷரம—ஸராஜா புநரேவைதா நிதம் வசந மப்ரவீத. ப்ரத்யாக்

கயாதோ பகவதா குருபுத்ரைஸ் தத்தைவச—அநயாமகதிம கமிஷ்யாமி ஸ்வஸ்தி வோஸ்து தபோதநா:* என்று—அவன் கருத்தை, "குருவானவரும் தத்புத்ரர்களான நீங்களும் மாட்டோமென்றிகோளாகில் நான் மற்றோரிடத்திலே போகிறேன், நீங்கள் ஸுகமேயிருங்கோள்" என்ன, *ருஷிபுத்ராஸ்து தச்சருத்வா வாக்யம் கோராபிஸம்ஹிதம்—சேபு: பரம ஸங்க்ருத்தாச சண்டாளத்வம் கமிஷ்யஸி* என்று ஸ்வாசார்யனையும் தத்புத்ரர்களான தங்களையுமிவன் அவமதிபண்ணிச் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு அவர்கள் மிகவும் க்ருத்தராய், 'நீ சண்டாளனாகக் கடவை' என்று சபிக்க; *அத ராத்ர்யாம வ்யதீதாயாம ராஜா சண்டாளதாங்கத:—நீலவஸ்த்ர தரோ நீல: புருஷோ த்வஸ்தமூர்த்தஜ:—சித்ரமால்யாங்க ராகச்ச ஆயஸாபரணோபவத்* என்கிறபடியே அநந்தரம் அவன் கர்மசண்டாளனாய்விட்டானிறே. அப்படியே, பாகவதாபசாரம் பண்ணினபோதே கர்மசண்டாளனாய், ப்ரஹ்ம வர்ச்சஸத்வத்துக்கு குறுப்பாக மார்பிலிட்ட யஜ்ஞோபவீதந்தான் சண்டாளவேஷத்துக்கு கடைத்த வாராய்விடுமென்கை. அங்கு சாப ஸித்தமாகையாலே ப்ரத்யக்ஷமாயத்து, இங்கு சாஸ்த்ர ஸித்தமாகையாலே, ஜ்ஞாந த்ருஷ்டி விஷயமாக விருக்கும். *அநாசாராந் துராசாராநஜ்ஞாத்ரூந ஹீநஜந்மந:, மத்பக்தாந ச்ரோத்ரியோ நிந்தந் ஸத்ய சண்டாளதாம வ்ரஜேத்* என்னக்கடவதிறே. .... (198)

199—200 சண்டாளனோபாதியாகிலும் இவனுமொரு காலத்திலே யீடேறுமென்று நினைக்கைக்கவகாசமில்லாதபடி, ஜாதி சண்டாளனில் காமசண்டாளனுக்குள்ள தண்மையை யருளிச் செய்கிறார் (ஜாதி சண்டாளனுக்கு) என்று தொடங்கி.

199. ஜாதிசண்டாளனுக்குக் காலாந்தரத்திலே பாகவதனாகைக்கு யோக்யதை யுண்டு, அதுவுமில்லையிவனுக்கு

அதாவது—ஜாத்யா சண்டாளனானவனுக்கு தஜ்ஜந்மத்திலேயாதல் ஜந்மாந்தரத்திலேயாதல் பகவத் கடாக்ஷமுள்ளதொரு காலவிசேஷத்திலே நாமரூபங்களையுடையனாய பகவத ஸம்பந்த நிரூபிதனாகைக்கு யோக்யதை யுண்டு, அந்த யோக்யதையுமில்லை பாகவதாபசாரரூப கர்மத்தாலே சண்டாளனான இப்பாபிஷ்டனுக்கு.

200. ஆருடபதிதனாகையாலே.

200. அதுக்கடி—பாகவதத்வமாகிற உயர்ந்த நிலத்திலே யேறி *பத்மகோடி சதேநாபி நக்ஷமாமி* என்னும்படி அதிக்ரூரமான பகவந் நிக்ரஹத்துக்கு ஹேதுவான பாகவதாபசாரத்தாலே பாறவடியுண்டு அத:பதிதனாகையாலே யென்கை.

201. இதுதான் ஜந்மாதிகளாலும் ஜ்ஞாநாதிகளாலும் அபக்ருஷ்டரானவர்கள் உத்க்ருஷ்ட விஷயத்தில் பண்ணுமளவிலேயோ, அவற்றாலுத்க்ருஷ்டரானவர்கள் அபக்ருஷ்ட விஷயத்தில் பண்ணுமளவிலு மொக்குமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இது தனக்கு) இத்யாதியாலே.

201. இது தனக்கு அதிகாரிநியம மில்லை.

அதாவது—பாகவதாபசாரத்துக்கு அப்படி யிருப்பதோ ரதிகாரிநியதி யில்லையென்கை. .... (201)

202. இது தனக்கு ப்ரமாணமுண்டோ வென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச் செய்கிறார் (தமர்களில) என்று தொடங்கி.

202. "தமர்களில் தலைவராய சாதியந்தணர்களேலும்" என்கையாலே.

அதாவது—ஸாங்கமாக ஸகல வேதங்களையும் அத்யயநம் பண்ணி ததீய ச்ரேஷ்ட்டருமாய் உத்க்ருஷ்ட ஜந்மாக்களுமா யிருந்தார்களேயாகிலும், தேவரீர் திருவடிகளில் ஸம்பந்தைக நிரூபகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஜந்மாதிகளை யிட்டு நிந்திப்பர்களாகில், காலாந்தரே தேசாந்தரே யன்றிக்கே அப்போதே யவ்விடந் தன்னிலே யவர்கள் தாங்கள் சண்டாளரும் இவர்களுக் கொரு போலிமாத்ரமென்னும் படி யவர்களிற் காட்டி லதயந்த நீசராவரென்று, தத்வயாதாத்ம்ய தர்சிகளான தொண்டரடிப்பொடியாழ்வா ரருளிச்செய்கையாலே யென்கை. .... (202)

203. இவ்வர்த்தவிஷயமாக இரண்டு ஐதிஹ்யத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார் (இவ் விடத்திலே) என்று தொடங்கி.

203. இவ்விடத்திலே வைநதேயவ்ருத்தாந்தத்தையும் பிள்ளைப்பிள்ளையாழ் வானுக்கு ஆழ்வான் பணித்த வார்த்தையையும் ஸ்மரிப்பது.

(வைநதேய வ்ருத்தாந்தமாவது)—விச்வாமித்ரன்பக்கலிலே வித்யைகளெல்லா மதிகரித்த காலவனென்கிற ப்ராஹ்மணன், குருதக்ஷிணை கொடுத்தாலொழிய நமக்கு இவவித்யைகள் நிலைநில்லாது என்று பார்த்து, "நானுங்கருத்தைக்கு தக்ஷிணையாகத் தரத்தக்க தேது" என்று கேட்க; "நீ நமக்கொன்றும் செய்யவேண்டா, நாமுன்னு டைய சுச்ரூஷையாலும் பக்தியாலும் மிகவும் ப்ரீதரானோம், இனியுன்னுடைய இஷ்டத்திலே போயிரு" என்று பலகாலும் சொன்னவளவிலும், இவனதுசெய்யாதே, ஸர்வதா, என்பக்கலிலே தக்ஷிணை வாங்கிக்கொள்ளவேணும் என்று அதி நிர்ப்பந்தம் பண்ணுகையாலே, *கிஞ்சிதாகத ஸம்ரம்போ விச்வாமித்ரோப்ரவீ திதம்—ஏகதச்ச்யாம கர்ணாநாம சதாந்யஷ்டௌ து தேஹி மே; ஹயாநாம சந்த்ர சுப்ராணாம் கச்ச காலவ மாசிரம்* என்று—அவன் குபிதனாய், இவனைப்பார்த்து, *உடம்பெங்கும் சந்த்ரமண்டலம்போலே வெளுத்து ஒருசெவி பச்சையாயிருக்கும் எண்ணூறு குதிரை நமக்குக் கொண்டுவந்து தா என்ன; இத்தைக் கேட்டு மஹா வ்யாகுலனாய், இதுக் கினிச் செய்வதென? என்று பஹுமுகமாக விசாரித்து, ஸர்வாபேக்ஷித ப்ரதனான ஸர்வேச்வரனை யுபாஸிப்போம் என்று உத்யோகிக்கிறவளவிலே, முன்பே யிவனுக்கு ஸகாவா யிருக்கிற பெரியதிருவடிநாயனார் இவனுக்கு வந்து முன்னிற்க; அவரை ஸ்தோத்ரம் பண்ணி, இதுக்குச்செய்ய வடுப்பதென? என்று கேட்க, அவர், உன்னை நானிப்பூமி எங்கும் கொண்டுபோகிறேன் இருவருங்கூட ஆராய்வோம் வா என்று, இவனை இடுக்கிக்கொண்டு திரிகிறவளவிலே, இளைப்பானவாறே, இங்கே யிளைப்பாறிப் போகக்கடவோம் என்று, மேல ஸமுத்ரத்திலே ருஷபம் என்கிற பர்வதத்தின்மேலே வஸியா நிற்பாளாய ஜ்ஞாநாதிகையா யிருக்கிற சாண்டிலி என்கிற பாகவதையைச் சென்றுகண்டு அபிவாதநாதிகள் பண்ண; அவள் அத்யாதரத்தோடே மிகவும் ஸத்கரிக்க; அநந்தரம், விச்ராந்தராய சயிக்கிறவளவிலே; இப்படி விலக்ஷணையா யிருக்கிற விவள் ஒரு விலக்ஷண தேசங்களிலே வஸிக்கப்

பெற்றதில்லையே என்று பெரிய திருவடிநாயனார் விசாரித்து, இவளை யிங்குநின்றும் நாமொரு திவ்யதேசங்களிலே கொண்டுபோய் வைக்கக்கடவோம் என்று நினைத்துக் கொண்டு கிடக்கச்செய்தே; அந்த பாகவதை யிருந்த தேசத்தைக் குறையநினைத்த இவ்வபசாரத்தாலே சிறகுகளு முதிர்ந்து நிச்சேஷ்டராய்விட, இத்தைக்கூடப்போன ப்ராஹ்மணன் கண்டு, *கிந்நு தே மநஸா த்யாதம் அசுபம் பததாம்வர—நஹ்யயம் பவதஸ் ஸ்வல்போ வ்யபிசாரோ பவிஷ்யதி* என்று ஏதேனு மசுபமுடைய திருவுள்ளத்தாலே தீங்கு நினைத்ததுண்டோ, தேவரீருக்கு அல்பமும் வ்யபிசாரம் வருகைக்கு யோக்யதையில்லையே என்ன; உண்டாய்த்துக்காண் என்று, தாமந்த பாகவதை விஷயத்தில் நினைத்த ப்ரகாரத்தை யவனுக்கருளிச்செய்து; அநந்தரம் இத்தைப் பொறுக்கவேணும் என்று அவளைச் சென்றநுவர்த்தித்து, அவளநுக்ரஹத்தாலே அவ்வபசாரம் நீங்கி முன்புபோலேயானா ரென்கிறது. இது தான், க்ருஷ்ணன் ஸ்ரீதூதெழுந்தருளினபோது நாரதாதி மஹர்ஷிகள் பலரும் வந்திருக்கிறவளவிலே க்ருஷ்ணன் திருவுள்ளக் கருத்தைப் பின்செல்லுகைக் குறுப்பாக த்ருதராஷ்ட்ரனைக் குறித்துப் பலகதைகளும் சொல்லிவருகிற ப்ரகரணத்திலே, ஸ்ரீநாரதபகவா னநுக்ரஹித்ததாக உத்யோகபர்வத்திலே உக்தமாகை யாலே, வேதாந்தோபப்ரும்ஹண ஸித்தமிறே. பிள்ளைபிள்ளையாழ்வானுக் காழ்வான் பணித்த வார்த்தையாவது)—பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானை யங்கீகரித்தநாளிலே, இவர் ஆபிஜாத்யாதிகளாலே யுத்க்ருஷ்டராகையாலே பாகவத விஷயங்களில் அவிநயமாக வர்த்தித்துக்கொண்டு போருகிறபடியைக் கண்டு, *இவர்க்கு இப்பாகவதாபசாரம் இவருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களெல்லாவற்றையும் கீழ்ப்படுத்தித் தானே மேலாய் விநாசபர்யந்தமாக்கிவிடும்; அதுக்கு'வேலியிட்டுவைக்கவேணும் என்று திருவுள்ளம்பற்றி, ஓரயநத்தின்றன்று நீராடியேறினவளவிலே, இவரைப் பார்த்து, எல்லாரும் தாநம்பண்ணுகிறகாலத்திலே நீரும் நமக்கொரு தாநம்பண்ண மாட்டீரோ? என்ன; அடியேனைத்தை தாநம் பண்ணுவது, எல்லாமங்குத்தையதா யிருந்ததே! என்ன; அர்த்தஸ்திதியன்றேவது, அவ்வளவு போராது, 'கரணத்ரயத்தாலும் பாகவதாபசாரம் பண்ணாமல் வர்த்திக்கக்கடவேன்' என்று நங்கையிலே உதகம் பண்ணித்தரவேணும்' என்ன; அப்படியேயிவரும் உதகம்பண்ணிக் கொடுத்த வநந்தரம், ஒரு பாகவததோஷத்தை பூர்வவாஸநையாலே நினைத்து, 'நாமினிமுடிந்தோம்' என்று பயப்பட்டு மூடிக்கொண்டு தன் திருமாளிகையிலே கண்வளர; இவர் முன்புவருகிறகாலத்தில வரக்காணாமையாலே, ஆழ்வா னிவர் திருமாளிகையிலே எழுந்தருளி, 'என்தான், முசிப்பென்' என்று வினவியருள; தாம் மநஸ்ஸால நினைத்ததை விண்ணப்பஞ்செய்து, கரண த்ரயத்தாலுமபசாரம் புகுராதபடி யித்தேஹத்தோடு வர்த்திக்கை யரிதா யிராநின்றது, என்செய்யக்கடவேன் என்று திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு கிடந்து கலேசிக்க; இத்தனை யநுதாபமிவர்க் குண்டாகப்பெற்றோமே! என்றுகந்தருளி, மநஸ்ஸாலே நினைத்ததுக்கு அநுதாபமுண்டாகவே ஈச்வரன் க்ஷமித்தருளும், ப்ரத்யக்ஷ தண்டபயத்தாலே காயிகமாக வொருவரையும் நலியக்கூடாது, ஆனபின்பு அவையிரண்டு மும்மக்குக் கழித்துத் தந்தோம், இனி வாக்கொன்றையும் நன்றாகக் குறிக்கொண்டு வர்த்தித்துப் போரும்—என்றருளிச் செய்தது. .... (203)

204. பகவல்லாப ஹேதுவான ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும் பரிபூர்ணமாக வுடையா னொருவனுக்கு பாகவதாபசாரமுண்டாயத்ததாகிலும், பகவான் அதுக்கு லகுவானதொரு தண்டங்களைப்பண்ணிக் கூட்டிக்கொண்டுவிடானோ, அவையிரண்டு மஸத்ஸமமாய் அபசாரமே ப்ரபலமாய் எம்பெருமானை யிழந்தேபோய்விடு மென்ன லாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்கள்) என்று தொடங்கி.

204. ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை யொழிந்தாலும் பேற்றுக்கு அவர்கள்பக்கல் ஸம்பந்தமே யமைகிறப்போலே அவையுண்டானாலு மிழவுக் கவர்கள்பக்கல் அபசாரமே போரும்:

அதாவது—*உபாப்யாமேவ பக்ஷாப்யா மாகாசே பக்ஷிணாம் கதி:, ததைவ ஜ்ஞாந கர்மப்யாம ப்ராப்யதே பகவாந் ஹரி:* என்றும், *வீசுஞ் சிறகால் பறத்தீர் விண்ணாடு நுங்கட் கெளிது* என்றும் சொல்லுகிறபடியே—பகவல்லாப ஹேதுவான தத்வஜ்ஞாநமும் தததநுரூபாநுஷ்டாநமு மின்றிக்கே யொழிந்தாலும்; பகவல்லாபத் துக்கு, *பசுர் மநுஷ்ய: பக்ஷீவா யேச வைஷ்ணவ ஸம்ச்ரயா:, தேநைவதே ப்ரயாஸ்யந்தி தத்விஷ்ணோ: பரமம்பதம்* என்றும், *யம் யம ஸ்ப்ருசதி பாணிப்யாம் யமயம பச்யதி சக்ஷுஷா ஸ்தாவராண்யபி முச்யந்தே கிம் புநர் பாந்தவா ஜநா:* என்றும் சொல்லுகிறபடியே—பாகவத ஸம்பந்தமே நிரபேக்ஷ ஸாதநமாகிறப்போலே, அந்த ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்க ளிரண்டும் குறைவற வுண்டாயததாகிலும் பகவத் விஷயத்தை யிழந்துபோகைக்கு பகவதபிமதரான அந்த பாகவத விஷயத்தில் பண்ணுமபசாரமே நிரபேக்ஷ ஸாதநமாகப் போருமென்றபடி. ... . (204)

205. இதில ஜந்மவ்ருத்தாதி நியமமுண்டோ வென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் (இதில) என்று தொடங்கி.

205 இதில் ஜன்ம வ்ருத்தாதி நியமமில்லை.

(இதில) என்றது—'பேற்றுக்கு பாகவத ஸம்பந்தமே யமையும். இழவுக்கு அவர்கள்பக்க லபசாரமே போரும' என்று சொன்ன விவையிரண்டிலு மென்றபடி. (ஜந்ம வ்ருத்தாதி நியமமில்லை) என்றது—ஜந்ம வருத்தாதிகளாலுத்க்ருஷ்டரான பாகவதர்களோடுண்டான ஸம்பந்தமே பேற்றுக்கு ஹேதுவாவது, அவற்றால் அபக்ருஷ்டரானவர்களோட்டை ஸம்பந்தம பேற்றுக்கு ஹேதுவாகாது என்கிற நியமமும ஜந்மவ்ருத்தாதிகளா லுதக்ருஷ்டரானவர்கள திறததில் பணணுமபசாரமே யிழவுக்குடலாவது; அவற்றா லபக்ருஷ்டரானவர்கள திறத்தில பண்ணும் அபசாரம அப்படி யிழவுக குடலாகாதென்கிற நியமமில்லை யென்றபடி. ... . (205)

206 இவ்வர்த்தங் காணலாமிட முண்டோவென்ன வருளிசசெய்கிறார் (இவ் வர்த்தம) என்று தொடங்கி

206 இவ்வர்த்தம் கைசிகவ்ருத்தாந்தத்திலும், உபரிசர வஸுவருத் தாந்தத்திலும் காணலாம.

அதாவது—சரக குலோதபவனான ஸோமசர்மாவாகிற ப்ராஹ்மணன், யாகத் தைச செய்வதாக வுபக்ரமித்து யதாக்ரம மநுஷ்டியாமல அது ஸமாபிப்பதுக்கு

முன்னே மரிப்பதும் செய்கையாலே ப்ரஹ்மராக்ஷஸனைப் பிறந்து திரியாநிற்க, * மத்பக்தம் ச்வபசம் வாபி * என்கிறபடியே—ஜந்மஸித்தமான நைசயத்தை யுடைய ராய பகவத் பக்தியே நிரூபகமாமபடி யிருப்பாரொரு பாகவதர், * உத்தாந ஏகாதசி யின்னறு ராத்ரி ஸித்தாசரமமான திருக்குறுங்குடியிலே நம்பியைப் பாடிப் பறை கொள்வதாக வீணாபாணியாய்க்கொண்டு போகாநிற்கச் செய்தே, அவரை பக்ஷிப்ப தாக வந்தடர்க்க, அவர் மீண்டு வருகைக்குறுப்பான அநேக சபதங்களைப் பண்ணிக் கொடுத்து தந்நுமதிகொண்டுபோய் யதாமநோரதம் ஸேவித்து ஹ்ருஷ்டராய, அந்த ப்ரஹ்மராக்ஷஸன நிறகிறவிடத்திலே மீளவும் விரைந்து வந்து, * யதேஷ்டம இனி யென்சரீரத்தை நீ புஜி * என்ன, அவன், இவருடைய ஸத்யவாதித்வாதி வைப வத்தைக் கண்டு, * நீ இன்று பாடினபாட்டின பலத்தைத்தா நானுன்னை ப்ராண னோடே போகவிடுமபடி * என்ன; அவரதுக்கிசையாதொழிய, அாத்தராத்ரத்தில் பலம், ஏகயாமத்தில பலம என்றுப்போலே சொல்லிக்கொண்டு வந்தவளவிலும், * நானது செய்வதில்லை, முன்பு நீ சொன்னபடியே என்னை பக்ஷிக்குமத்தனை * என்று ஒரு நிலைநின்றபடியாலே * த்வம வை கீதப்ரபாவேந நிஸ்தாராயிது மாஹஸி, ஏவமுக்த்வாத சண்டாளம ராக்ஷஸச சரணம் கத:* என்கிறபடியே—* நீ யுன்னு டைய கீத ப்ரபாவத்தாலே என்னை யிப்பாபத்தினின்றும கரை யேற்றவேணும * என்று சரணம புகுர; அந்த பாகவதர், * யநமயா பசிமம கீதம ஸவரம கைசிகமுத் தமம * இத்யாதிப்படியே—தாம பின்புபாடின கைசிகமாகிற பண்ணின பலத்தைக் கொடுத்து, காமதோஷத்தால் வந்த ராக்ஷஸ வேஷத்தைக் கழித்து, முன்புபோலே ப்ராஹ்மணனைய் அதுக்குமேலே பாகவதனுமா யுஜ்ஜீவிக்குமபடி பண்ணினார் என்கிற கைசிக வ்ருத்தாந்தத்திலே—ஜந்மாதிகளா லுத்க்ருஷ்டரான பாகவதர்களோட்டை ஸம்பந்தமேயுஜ்ஜீவநஹேதுவாவது, அவற்றால் லபக்ருஷ்டரானவர்க ளோடடை ஸம்பந்த முஜ்ஜீவநஹேதுவாகாது என்கிற நியமமில்லை யென்னுமது காணலாம.

ருஷிகளும் தேவர்களும் தன்பக்கலிலே தர்மஸந்தேஹம கேட்குமபடி வித் யாதிகனுமாய், ஸ்வ வர்ணாநுரூப வருத்தி மாத்ரமன்றிக்கே ஸாத்வததந்த்ர நிஷ்ண தனுய், பகவதாராதந தத்பரனைக்கொண்டு போருகையாலேவந்த வருத்தாதிகனுமாய், ஸவதபோ பலத்தாலே ஸவாஹந பரிவாரனையக்கொண்டு அந்தரிக்ஷசரனைத் திரியும் உபரிசரவஸு என்கிற மஹாராஜாவானவன்; யாகார்த்தமான பசு நிமித்தமாக ருஷி களும தேவர்களும தங்களில விவாதம பண்ணுகிறவளவிலே, * மார்க்காகதோ நருப ச்ரேஷ்டஸ தமதேசம ப்ராப்தவாந வஸு:, அந்தரிக்ஷ சரச்ஸ்ரீமாந ஸமகரபலவாஹந:. தம த்ருஷ்ட்வா ஸஹஸாயாந்தம வஸும தேத்வந்தரிக்ஷகம, ஊசுர் த்விஜாதயோ தேவா ஏஷசசேத்ஸ்யதி ஸம்சயம் * என்று ஆகாசத்திலே போகாநின்ற விவனைக் கண்டு, இவன நம்முடைய ஸமசயத்தை யறுக்க வல்லன என்றறுதியிட்டு, இவனைச் சென்று கிட்டி, * செய்ய வடுப்பதேது * என்று கேட்க, அவன * உந்தாமுடைய மதங் களைச் சொலலுங்கோள் * என்ன, * தாநயைர் யஷ்டவயமிதயேஷ பக்ஷோ ஸமாகம நரா திப, தேவதாநாமஹி பசுபி: பக்ஷோ ராஜந் வதஸ்வந: * என்று—* தாங்யங்களாலே யஜிக்கப்படுமென்று எங்களுக்கு பக்ஷம, பசுக்களாலே யஜிக்கவேணுமென்று தேவர்

களுக்கு பக்ஷம், நாங்கள் செய்யுமதென்? சொல் * என்று ருஷிகள் கேட்க, * தேவாநாந்து மதம் ச்ருத்வா வஸுநா பக்ஷஸம்ச்ரயாத் — சாகேநாஜேந யஷ்டவ்யமேவமுக்தம் வசஸ் ததா * என்கிறபடியே — அவன் தேவர்களளவில் பக்ஷபாதத்தாலே * சாகத்தாலே யஜிக்கவேணும் * என்ன, * குபிதாஸ் தே ததா ஸர்வே முநயஸ் ஸூர்யவர்ச்சஸ: — ஊசுர்வஸும் விமாநஸ்தம் தேவ பக்ஷார்த்த வாதிநம் — ஸுரபக்ஷோ க்ருஹீதஸ் தே யஸ்மாத் தஸ்மாத் திவ: பத — அத்யப்ரப்ருதி தே ராஜந் ஆகாசே விஹதா கதி: — அஸ்மச்சாபாபிகாதேந மஹீம் பித்த்வா ப்ரவேக்ஷ்யஸி — விருத்தம் வேதஸூத்ராணாம் உக்தம் யதி பவேந் ந்ருப — வயம் விருத்த வசநா யதி தத்ர பதாமஹே * என்று — ருஷிகளெல்லாரும் குபிதராய், தேவ பக்ஷார்த்த வாதியாய் விமாநஸ்தனாயிருக்கிற இவனைப்பார்த்து, * நீ சொன்னது வேதஸூத்ரங்களுக்கு விருத்தமாகில், தேவபக்ஷபாதியாய் வார்த்தை சொன்ன நீ * த்யௌவிலின்றும் அதர்பதியாய், இப்போது தொடங்கி உன்னுடைய ஆகாச கமநமும் மாறி பாதாளத்திலே விழக்கடவை, நாங்கள் தான் விருத்தவசநம் சொன்னோமாகில் அப்படியே பாதாளத்திலே விழக்கடவோம் * என்று சொல்லி சபிக்க, * ததஸ் தஸ்மிந் முஹூர்த்தே து ராஜோபரிசரஸ் ததா — அதோ வை ஸம்பபூவாசு பூமேர் விவரகோ ந்ருப * என்கிறபடியே அப்போதே பாதாளத்திலே விழுந்தானென்கிற உபரிசரவஸு வ்ருத்தாந்தத்தில், ருஷிகளும் தாமஸதேஹங்கள் தன்னைக் கேட்கும்படி வித்யாதிகளா லவர்களி லுத்க்ருஷ்டனானவன் அவர்கள் திறத்தி லபசாரத்தாலே யத:பதித்தமை காண்கையாலே, ஜந்மவ்ருத்தாதிகளா லுத்க்ருஷ்டர் திறத்தில் அபக்ருஷ்டர் பண்ணு மபசாரமே யிழவுக்குடலாவது, அவற்றா லுத்க்ருஷ்டரானவர்கள் அபக்ருஷ்டர் திறத்தில் பண்ணுமபசார மிழவுக்குடலாகாதென்கிற நியமமில்லை யென்னுமது காணலாமென்கை. ஜந்மாதிக்யம் ருஷிகளுக்குண்டானாலும் ஜ்ஞாநாத்யாதிக்ய மிவனுக்குண்டாகையாலே அவர்களி லிவனுக்கேற்றம் சொல்லக் குறையில்லை. ஜந்மமும் ஜ்ஞாநாதிகளு மொருதலையானால் ஜ்ஞாநாதிகள் ப்ரபலங்களாயிறே யிருப்பது.

கைசிகவ்ருத்தாந்தம் ஸ்ரீவராஹ புராணத்திலே ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டிக்கு ஸ்ரீவராஹநாயனா ரருளிச்செய்ததாகையாலும் உபரிசரவஸு வ்ருத்தாந்தம் பஞ்சம வேதமான மஹாபாரதத்திலே மோக்ஷ தர்மத்திலே தர்மபுத்ரர்க்கு ஸ்ரீபீஷ்மராலே சொல்லப்பட்டதாகையாலும் இவைதான் ஆப்த ப்ரமாண ஸித்தமிறே. .... (206)

207. இப்படி ஜந்மாதிகளாலவரு முத்கர்ஷத்தில் பசையில்லையென்று சொல்லலாமோ சாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ப்ராஹ்மண்யத்தை அத்யாதரம்பண்ணிச் சொல்லா நிற்கச்செய்தே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் (ப்ராஹ்மண்யம்) என்று தொடங்கி.

207. ப்ராஹ்மண்யம் விலைச்செல்லுகிறது வேதாத்யயநாதி முகத்தாலே பகவல்லாப ஹேது வென்று; அதுதானே யிழவுக்குறுப்பாகில் த்யாஜ்யமாமிறே.

(விலைச் செல்லுகையாவது)—விருப்பத்துக்கு விஷயமாய்ச் செல்லுகை. 'வேதாத்யயநாதிமுகத்தாலே பகவல்லாப ஹேதுவாகையாவது)—* ஸர்வே வேதா யத்பதமாமநந்தி * என்றும், * வேதைச்ச ஸர்வை ரஹமேவ வேத்ய:* என்றும் சொல்லுகிறபடியே — ஆராதக ஸ்வரூபத்தையும் ஆராத்ய ஸ்வரூபத்தையும் பூர்வோத்தர பாகங்

களாலே ப்ரதிபாதியா நின்றுகொண்டு, பகவதேகபரமா யிருக்கிற வேதத்தை, * ஸ்வா த்யாயோऽத்யேதவ்ய:* என்கிற விதிபரதந்த்ரனாய் அத்யயநம்பண்ணி, மீமாம்ஸாதி களாலே தததர்த்த நிர்ணயம் செய்து, பகவதுபாஸநாதிகளிலே யிழிந்து பகவத் விஷயத்தைப் பெறுகைக் குறுப்பாகை. (அதுதானே யிழவுக் குறுப்பாகில்) என்றது —அந்த ப்ராஹ்மணயந்தானே அஹங்கார ஹேதுவாய்க்கொண்டு, * மத்பக்தாந் ச்ரோத்ரியோ நிந்தந் ஸத்ய: சண்டாளதாம் வ்ரஜேத்* என்கிறபடியே—பகவதத் யந்த நிக்ரஹஹேதுவான பாகவதாபசாரத்தைப்பண்ணி பகவத் விஷயத்துக்கு அஸாய்யப்போகைக் குறுப்பாகி லென்றபடி.

(த்யாஜ்யமாமிறே) என்று ப்ரஸித்திதோற்ற வருளிச்செய்தது—யாதொன்று பகவல்லாபத்துக் குறுப்பு அது உபாதேயம்; யாதொன்று தல்லாபத்துக் குறுப்பு அது த்யாஜ்யமாய்த்தத் பின்பு, இதுவு மிழவுக் குறுப்பானபோதே அப்படியாகக் குறையில்லை என்கிற நிச்சயத்தாலே (207)

208. இப்படி உத்கருஷ்ட ஜந்மாதிக ளிழவுக் குறுப்பாமாகில் அபகருஷ்ட ஜந்மாதிகள்தான் பேற்றுக் குடலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஜந்ம வருத்தங் களினுடைய) என்று தொடங்கி.

208 ஜன்ம வ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும அபகர்ஷமும பேற்றுக்கு மிழவுக்கு மப்ரயோஜகம.

அதாவது— ஜந்ம வருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும பேற்றுக்கு மிழவுக்கும ப்ரயோஜகமன்று, அவற்றினுடைய அபகர்ஷமு மிவையிரண்டுக்கும ப்ரயோஜக மன்றென்கை.

அன்றிக்கே, (இதில ஜந்ம வருத்தாதி நியமமில்லை) என்பது (இழவுக் குறுப் பாமாகில த்யாஜ்யமாமிறே) என்பதாகா நின்றீர்; இங்ஙனே சொல்லலாமோ, வேதாத் யயநாதி முகத்தாலே பகவல்லாப ஹேதுவாகையாலே ஜந்ம வருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷம் பேற்றுக்குடலாகவும், அவற்றினுடைய வபகர்ஷம் அத்யயநாதிகளுக்கு அநர்ஹமாகையாலே இழவுக் குடலாகவும் கொள்ளவேண்டாவோவென்ன வருளிச் செய்கிறார். (ஜந்ம வருத்தங்களினுடைய) என்று தொடங்கி. அதாவது ஜந்ம வருத் தங்களினுடைய உத்கர்ஷம் பேற்றுக்கு ப்ரயோஜகமன்று அவற்றினுடைய அபகர் ஷமும இழவுக்கு ப்ரயோஜக மன்றென்கை. பேறிழவுகளாவன—பகவல்லாப தத லாபங்கள். (ப்ரயோஜகமாவது) பலிப்பிக்குமது. உத்கருஷ்ட ஜந்ம வருத்தங்களு டையவர்களில சிலரிழப்பாரும சிலர் பெறுவாருமாகக் காண்கையாலும், அபக ருஷ்ட ஜந்ம வருத்தங்களுடையவர்களிலு மப்படியே யிரண்டுவகையு முண்டாகக் காண்கையாலும இவையிரண்டும இரண்டுக்கும ப்ரயோஜக மன்றென்னுமிடம ப்ரத்யக்ஷஸித்தமிறே. (208)

209. ஆனால பேறிழவுகளுக்கு ப்ரயோஜகமாவதேதென்ன வருளிச்செய் கிறார (ப்ரயோஜகம) என்று தொடங்கி.

209. ப்ரயோஜகம் பகவத்ஸம்பந்தமும் தத்ஸம்பந்தமும்.

அதாவது—பகவல்லாபமாகிற பேறுக்கு ப்ரயோஜகம்—நாம பகவ தநந்யார்ஹ சேஷபூதரென்றிருக்கையாகிற பகவத் ஸம்பந்தம்; தத்லாபமாகிற விழவுக்கு ப்ரயோஜகம்—தத்தநந்யார்ஹ சேஷத்வ ஜ்ஞாநாபாவமாகிற தத்ஸம்பந்தாபாவ மென்றபடி. .... (209)

210. *உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்ட ஜந்மாக்களிருவர்க்கும் பகவத் ஸம்பந்தமுண்டானால் பாகவதத்வ ஸாமயமன்றோ வுள்ளது, அத்தோடே ஜந்மோத்கர்ஷ முடையவன மற்றையவனைப்பற்ற விசிஷ்டனன்றோவென்று நினைத்துப் பண்ணுகிற ப்ரச்நத்தை யநுவதிக்கிறார்.*

210. பகவத்ஸம்பந்த முண்டானு லிரண்டு மொக்குமோ என்னில்.

(பகவத் ஸம்பந்தமுண்டானு லிரண்டுமொக்குமோ வென்னில) என்று. (இரண்டும்) என்று உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்ட ஜந்மங்களைச் சொல்லுகிறது. .... (210)

211. *ப்ரஷ்டாவானவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தை அபக்ருஷ்டமாகவும், அபக்ருஷ்டமாக நினைத்ததை உத்க்ருஷ்டமாகவும் திருவுளளம்பற்றி, அதுக்குத்தர மருளிச்செய்கிறார்.*

211. ஒவ்வாது.

(ஒவ்வாது) என்று. .... (211)

212. *அத்தை உபபாதிக்கிறார் (உத்க்ருஷ்டமாக) என்று தொடங்கி.*

212. உத்க்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த ஜன்மம ப்ரமசஸம்பாவனையாலே “சரீரே ச” என்கிறபடியே பயஜநகம்.

*ஆபிஜாத்யாதிகளாலே அஹங்கரித்து நசிக்கைக்கு குறுப்பாகையாலே அபக்ருஷ்டமாயிருக்கிறவித்தை உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்து ப்ரச்நம் பண்ணிற்று * அதஸ்மிந் தத்புத்தியாலே என்னுமிடந்தோற்ற (உத்க்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த ஜந்மம்) என்கிறார். (ப்ரமச ஸம்பாவனையாலது)—உபாயாந்தரங்களி லந்வயத்தாலே அநந்யோபாயத்வமாகிற வதிகாரத்தினின்றும் நழுவுதல் வருகைக்கு யோக்யமா யிருக்கை. (சரீரேச என்கிறபடியே பய ஜநகம்) என்றது. *காலேஷ்வபிச ஸர்வேஷு* என்று தொடங்கி, உபாயாந்தராநுஷ்டாநத்துக்கு யோக்யங்களாகையாலே பயஹேதுக்களானவற்றைச் சொல்லிவருகிற வடைவிலே அவை யெல்லாவற்றிலும் ப்ரதாநமாக, * சரீரேச வர்த்ததே மே மஹத்பயம * என்று சொல்லுகிறபடியே ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய வித்துக்களாய் உபாயாந்தரகந்தாஸஹரா யிருக்கு மதிகாரிகளுக்கும இது இருக்கவிருக்க என்செய்யத் தேடுகிறதோ! என்னும பயத்தை விளைக்குமதா யிருக்குமென்றபடி.*

213. *இன்னமு மிதுக கொருதோஷ மருளிச்செய்கிறார் (அதுக்கு) என்று தொடங்கி.*

213. அதுக்கு ஸ்வரூபப்ராப்தமான நைச்யம் பாவிக்க வேணும்.

(அதுகது) எனறு—கீழசசொன்ன ஜநமததைப பராமர்சிககிறது. (ஸவரூப ப்ராப்தமான நைசயம பாவிககவேணும்) எனறது—பாகவதாநுவர்த்தநாதிகளில வந்தால் சேஷத்வமாகிற ஸவரூபததுககுத் தகுதியான தாழசசி, பிறர்செயகிறது கணடநுகரித்துக கறககவேணு மெனறபடி. .... (213)

214. ஏதத்ப்ரதிகோடியான ஜநமத்தினுடைய தோஷாபாவத்தை யருளிச செய்கிறார் (அபகருஷடமாக) எனறு தொடஙகி.

214. அபக்ருஷடமாக பரமித்த உதக்ருஷட ஜநமததுக்கு இரண்டு தோஷமுமில்லை.

ஆபிஜாத்யாதிகளால்வரு மஹஙகார யோகயதை யினறிககே சேஷத்வாநுகூலமாயிருககையாலே, உத்கருஷடமாயிருககிற வித்தை அபகருஷடமாக நினைத்ததும அதஸமிமஸதத புத்தியெனனுமிடந தோறற (அபகருஷடமாக ப்ரமித்த உதகருஷட ஜந்மம) எனகிறார். (இரணடு தோஷமு மிலலை) எனறது ப்ரமசஸம பாவனையாலே வரும பயஜநகத்வமும ஸவரூப ப்ராப்தமான நைசயம பாவிகக வேண்டுகையுமாகிற தோஷ த்வயமுமிலலை யெனறபடி. ... . (214)

215. ப்ரம்சஸமபாவனையனறோ இல்லாதது; நைசய பாவனை யிலலையோ வெனன வருளிசசெயகிறார் (நைசயம ஜநம ஸிததம) எனறு தொடஙகி.

215. நைசயம் ஜனமஸித்தம.

அதாவது—பாகவதாநுவாத்தநாதிகளுக குறுப்பான தாழசசி பிறநதுடைமையாயிருககையாலே பாவிககவேணடாதே பளளமடையா யிருககுமெனறபடி. (215)

216. இவ்வர்த்ததலை நிகமிககிறார் (ஆகையால) எனறு தொடஙகி.

216 ஆகையாலே உதகருஷட ஜநமமே ச்ரேஷடம.

(ஆகையால) எனறது—இபபடி அது ஸதோஷமும இது நிர்தோஷமுமாகையாலெனறபடி. (உத்கருஷ்டஜநமமே சரேஷடம) எனறது—சேஷத்வோசிதமாய்க கொணடு உதகருஷ்டமாயிருககிற விந்த ஜந்மமே தகநுசித ஜநமத்தைப்பறற சரேஷடமெனறபடி. .... (216)

217. இவவர்த்தத்துககு ப்ரமாணங காடடுகிறார் (சவபசோபி மஹீபால என்று தொடஙகி.

217. "சவபசோபி மஹீபால"

* சவபசோபி மஹீபால விஷ்ணு பகதோ தவிஜாதிகஃ—விஷ்ணு பகதி விஹீநஸ்து யதிசச சவபசாதமஃ*—எததனையேனும நிகருஷட ஜநமாவா யிருந்தானேயாகிலும, பகவத் பகதனானவன த்விஜனிறகாட்டில அதிகன; உதகருஷட ஜந்மாவானவனவன்றிககே உததமாசரமியுமா யிருந்தானேயாகிலும், பகவத்பகதிஹீநனானவன சவபசனிற காடடில அதமனெனறு, வாணசரமஙகளில சரககறுத்து பகவத்ஸமபநதமே உதகர்ஷ ஹேதுவாகச சொலலுகையாலே, ப்ரமசஸமபாவநாதி

களாலே தத்ஸம்பந்த விரோதியான ஜநமததிறகாட்டில் தததநுரூபமான ஜநமமே சரேஷ்டமென்று கருதது. இஙஙனனறாகில, கீழசசொனன வர்த்தத்துககு இது ப்ரமாணமாக மாட்டாதிறே. ... ... (217)

218. ஆக, நிகருஷ்டோத்கருஷ்ட ஜநமஙகளினனதென்று நிச்சயிககப் பட்டது கீழ; அதில நிகருஷ்ட ஜந்மத்தாலவந்த தோஷம சமிப்ப தெத்தாலேயெனன வருளிசசெயகிறார மேல (நிகருஷ்ட) இதயாதியாலே.

218. நிகருஷ்ட ஜந்மததால் வநத தோஷம சமிபபது விலக்ஷண ஸம்பந்ததாலே.

அதாவது—அஹங்கார ஹேதுதயா நிகருஷ்டமான ஜநமமடியாகவந்த நைசயம பாவிகக வேண்டுகை முதலான தோஷம மறுவலிடாதபடி மாறுவது, ஜநம ஸித்தமான நைசயததையுடையராய உபாயாநதராநவயயோகயதா கந்த ரஹிதரா யிருககும விலக்ஷணாதிகாரிகளோடுணடான சேஷத்வரூப ஸமபநததததாலே யென்கை.

219. தத்ஸமபந்தயோகயதை ஸமபவிககுமபடி யெனனெனன வருளிச் செய்கிறார் (ஸமபந்தத்துககு) என்று தொடஙகி.

219. ஸமபநதததுக்கு யோக்யதை யுண்டாம்போது ஜனமக்கோத்தை போகவேணும.

அதாவது—அநத விலக்ஷணரோட்டை ஸமபந்தத்துககு அர்ஹதை யிவனுக் குண்டாமபோது,தனனுடைய ஜநமகதமான கொத்தை கழியவேணுமெனறபடி.(219)

220. ஜந்மத்துககுக கொத்தையேது? தத்பரிஹாரமேதெனனு மாகாங்க்ஷை யிலே யருளிசசெயகிறார் (ஜந்மத்துககு) என்று தொடங்கி.

220. ஜந்மததுக்குக் கொத்தையும் அதுக்குப் பரிஹாரமும் "பழுதிலா வொழுகல்" என்கிற பாட்டிலே யருளிச செய்தார.

அதாவது—*மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்று தத்வவிதகரேஸரராய் ததிய சேஷத்வ ஸீமாபூமியான ஸ்ரீதொண்டரடிபபொடியாழவார், *பழுதிலா வொழுகல* இதயாதியாலே—ப்ரஹமா தொடஙகி தஙகளளவும வர நெடுகப்போருகிற வமச ப்ரவாஹத்தி லொருதோஷமினறிககே யிருககுமவர்களாய் பலராயிருககிற சதுர் வேதிகாள்! இதில கீழப்பட்டதில்லை யெனனும நிஹீந குலத்திலே பிறந்தார்களே யாகிலும, எனனோடுணடான வஸாதாரண ஸமபநதத்தையறிந்து அநத ஜ்ஞாநாநு ரூபமான ஸ்வாசாரத்தையுடையராகில, நீஙகளவர்கள காலிலே விழுந்து ஆராதியுங கோள, அவர்களுஙகள பககலிலே ஜ்ஞாநாபேக்ஷை பண்ணில நீங்களாதரித்துச் சொலலுங்கோள. அவர்கள பகவத் ஜ்ஞாநத்தை யுங்களுக்கு பரஸாதிககில் கேட்டு கருதார்த்தராகுஙகோள, எனககு மேல பூஜயரிலலாமையாலே எனமாதரமாகிலு மவர்களையாராதித்து நலவழி போகுஙகோள என்று இந்த பரமரஹஸ்யத்தை *பகதி ரஷ்டவிதாஹ்ய யேஷா யஸ்மிந் மலேசசேபி வர்தததே, தஸ்மை தேயம ததோ கராஹ்யம ஸச பூஜயோ யதாஹயஹம* என்று—பரமாப்தரான தேவரருளிச் செயதபினபு இதிலொரு ஸமசயமுணடோ? இப்படி யுபதேச மாத்ரமாய்ப்போகாதே

கோயிலிலே வந்தருளி லோகஸாரங்கமஹாமுநிகள் தலையிலே திருப்பாணாழ்வாரை வைத்து இவர்த்தத்தை வ்யாபரிப்பித்துக் காட்டிற்றிலீரோவென்ன; இப்பாட்டிலே அபிஜாத்யபிமாந ஜந்மகொத்தை அந்த தூரபிமாநமில்லாத விலக்ஷணரான ததீயர்களளவில் பண்ணுமநுவர்த்தந விசேஷம் மதுகருப் பரிஹாரமென்று ஸாவ்யக்தமாக வருளிச்செய்தாரென்கை. ... . (220)

221, ஏவமபூதமான ஜந்மகொத்தை கழிந்து விலக்ஷணரோடே ஸம்பந்த முண்டாகவே யிவனும விலக்ஷணனாய விடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (வேதகப் பொன) என்று தொடங்கி.

221. வேதகப்பொன் போலே யிவர்களோட்டை ஸம்பந்தம்.

வேதகமென்கிற வித்தை—வேதகமென்று த்ராவிடோக்தியாலே யருளிச் செய்கிறார். (வேதகப்பொன்னாவது) — அநேக ஸித்தௌஷதங்களையிட்டுப் பலகால் உருக்கி குளிகையாகப் பண்ணி ரஸவாதிகள் கையிலிருக்கும் ஸ்பர்சவேதியான பொன். அது ஸ்பர்ச மாத்ரத்தாலே இருமபைப் பொன்னாக்குமாப்போலே யாய்த்து, ஜந்மஸித்தமான கைச்யாதிகளையுடைய விலக்ஷணரான விவர்களோட்டை ஸம்பந்தம் நிக்ருஷ்ட ஜந்மத்தால் வந்த தோஷத்தைப்போக்கி இவனையும விலக்ஷணனாக்கி விடும்படி. .... (221)

222. இப்படி ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே யித்தலையில் தோஷத்தைக் கழித்து ஸ்வஸாம்யாபத்தியைத் தரும விலக்ஷணரானவர்களை எங்ஙனே ப்ரதிபத்தி பண்ணி யிருக்க வேணுமென்ன வருளிச்செய்கிறார்

222. இவர்கள் பக்கல் ஸாம்யபுத்தியு மாதிக்யபுத்தியும் நடக்கவேணும்.

(இவர்களபக்கல் ஸாம்யபுத்தியும ஆதிக்ய புத்தியும நடக்கவேணும்) என்று.

223. இத்தை விவரிக்கிறார் (அதாவது) என்று தொடங்கி. .... (222)

223. அதாவது—ஆசார்யதுல்யரென்றும் ஸம்ஸாரிகளிலும் தன்னிலு மீச்வரனிலும அதிகரென்றும் நினைக்கை.

(ஆசார்ய துல்யரென்று நினைக்கையாவது) *குருரேவ பரம்ப்ரஹ்ம* இத்யாதிப் படியே தனக்கு ஸர்வப்ரகாரோத்தேசயனான ஆசார்யனோடு இவர்களை ஸமராக ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை.

(ஸம்ஸாரிகளி லதிகராக நினைக்கையாவது)—ஜாத்யாதிகளை யிட்டு ஸம்ஸாரிகளோடு ஸமபுத்தி பண்ணாதே, ஜ்ஞாநாதிகளால வந்த வ்யாவ்ருத்தியாலே ததிகரென்று ப்ரதிபத்திபண்ணுகை. (தனனி லதிகரென்று நினைக்கையாவது) ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்தி தனக்கு முண்டாகையாலே அத்தையிட்டுத் தன்னோடொக்க நினைத்திருக்கையன்றிக்கே, தனக்கு சேஷிகளான ஆகாரத்தாலே தன்னிலதிகரென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை. (ஈச்வரனிலதிகரென்று நினைக்கையாவது)—சேஷித்வத்தை யிட்டு நமக்கவனு மிவர்களு மொக்குமென்றிராதே கர்மாநுகுணமாக லீலையிலும் விநியோகங் கொள்ளக்கடவனாய் ஸ்வசரணகமல ஸமாச்ரயண தசையில் புருஷ

காரம வேண்டுமபடியாய் உகந்தருளின நிலஙகளிலே ஸந்நிஹிதனை யிருககச்செய் தேயும அர்ச்சாவதார ஸமாதியாலே வாய்திறநதொருவார்த்தை சொல்லக்கடவனு மன்றிககே யிருககுமவனைப்போலன்றியே, ஸவரூபாநுகுணமாகவே விநியோகங் கொளளுமவர்களாய், ஸவாசரயணத்தில புருஷகார நிரபேக்ஷராய, வாய்திறந்து த்யாஜயோபாதேயங்களை யுபதேசித்து நோககிககொண்டு போருமவர்களாகையாலே, ததநிகரெனறு ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை. .... (223)

224. ஆசார்யனை டொருவிஷயத்தையும ஸமபுத்தி பண்ணுகை அயுக்தமா யிருகக, ஆசார்ய ஸாம்ய புத்திககடி யேதெனனு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்ய) இத்யாதியாலே.

224. ஆசார்யஸாம்யத்துககடி ஆசார்யவசனம்.

அதாவது—ஆசார்ய ஸாம்ய ப்ரதிபத்திக்கு மூலம—ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் நமமைககண்டாப்போலே காணும, என்று உபதேச ஸமயததிலே ஆசார்ய னருளிசசெய்த வசநமெனகை. .... (224)

225. இப்படி நினையாதபோது வருமநர்த்த முண்டோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (இபபடி) என்று தொடங்கி.

225. இப்படி நினையாதொழிகையு மபசாரம்.

அதாவது—ஜந்மாதிகளை யிட்டு நிகர்ஷபுத்தி பணணுகை அபசாரமானாப் போலே, இப்படி கௌரவித்து நினையாதொழிகையும் அபசாரமாய்த தலைககட்டு மென்றபடி. .... (225)

226. இப்படி யிந்த பாகவதவைபவம ஆப்தவசநங்களில விசதமாகக் காணலாமிடங்க ளுண்டோவென்ன வருளிசசெயகிறார் (இவவர்தத மிதிஹாஸ புரா ணஙகளிலும) என்று தொடஙகி.

226. இவவாத்தம் இதிஹாஸ புராணங்களிலும் *பயிலுஞ் சுடரொளி நெடுமாற் கடிமையிலும கண்சோர வெங்குருதியிலும் நண்ணுதவாளவுணரிலும் தேட்டருந் திறல்தேனிலும், மேம்பொருளுக்கு மேலில் பாட்டுக்களிலும் விசதமாகக் காணலாம.

(இவவர்த்தம) என்று—கீழ விஸதரேணோகதமான பாகவத வைபவத்தைப் பராமர் சிககிறது. மஹாபாரதத்திலே, *மத் பகதம ஶூத்ர ஸாமாந்யா தவமநயந்தி யே நராஃ— நரகேஷ்வவதிஷ்டநதி வர்ஷகோடீர் நராதமாஃ; சண்டாளமபி மதபகதம் நாவமந் யேத புத்திமாந், அவமாநாத் பதத்யேவ ரௌரவே நரகேச ஸஃ* இத்யாதியாலும், *நஶூத்ரா பகவத்பக்தா விப்ரா பாகவதாஸ ஸமருதாஃ, ஸர்வ வர்ணேஷு தே ஶூத்ரா யேஹ்ய பக்தா ஜநார்தநே * இத்யாதியாலும, * மத்பகத ஜநவாதஸலயம பூஜாயாஞ் சாநுமோதநம, ஸ்வயமப்யர்சசநஞ்சைவ மதர்ததே டமப வர்ஜநம, மத் கதா ஶர வணே பக்திஸ் ஸ்வர நேத்ராங்க விகரியா, மமாநுஸ்மரணம நித்யம யசச மாம் நோபஜீவதி ; பகதி ரஷ்டவிதாஹ்யேஷா யஸமிந் மலேசசேபி வர்த்ததே— ஸவிப்

ரேந்த்ரோ முநிச் ச்ரீமாந் ஸ்யதிஸ் ஸச பண்டிதஃ, நமே பூஜ்யச சதுர்வேதீ பூஜ்யந் பகதிவர்ஜிதஃ; ஸ மே பூஜ்யஸ ஸதாசாஸௌ மத்பகதச சவபசோபி யஃ, தஸ்மை தேயம ததோகராஹ்யம ஸசபூஜயோ யதாஹயஹம * இதயாதியாலும பலவிடங் களிலும் பாகவத வைபவம ப்ரதிபாதிதம, இதிஹாஸோத்ததமததிலே, * சூத்ரமவா பகவத்பகதம் நிஷாதம சவபசம ததா, வீக்ஷதே ஜாதி ஸாமாநயாத் ஸ யாதி நரகம நரஃ* இத்யாதியாலே—பாகவத ப்ரபாவம ப்ரகீரத்திதம, இனனமு மிதிஹாஸததிலே பலவிடங்களிலும — பாகவத மாஹாதமய ப்ரதிபாதநம வநதவிடஙகளிலே கண்டு கொளவது; ஸ்ரீ வராஹ புராணததிலே, * மதபகதம சவபசமவாபி நிந்தாம குர்வநதி யே நராஃ, பத்மகோடி சதேநாபி நக்ஷமாமி வஸுந்தரே * இத்யாதியாலே—பாகவத வைபவம ப்ரோகதம, ஸ்ரீபாகவதததிலே, * ச்வபசோபி ம ஹீ பா ல விஷ்ணு பகதோ த்விஜாதிகஃ—விஷ்ணுபகதி விஹீநஸ்து யதிச்ச சவபசாதமஃ * விப்ராத் த்விஷட்குணயுதா தரவிந்தநாப பாதாரவிநத விமுகாச ச்வபசம வரிஷ்டம், மநயே ததர்ப்பிதமநோ வசநே ஹிதார்த்த பராணஃ புநாதி ஸகலம நது பூரிமாநஃ* இத்யாதி களாலே பாகவத வைபவம பலவிடஙகளிலும அபிஹிதம; லைஙகததிலும, * வைஷ ணவாநாம விசேஷோஸ்தி விஷ்ணோ ராயதநம மஹத்—ஜஙகம ஸ்ரீ விமாநாநி ஹ்ருதயாநி மநீஷிணம. யஃ பசயதி சுபாசாரம வைஷணவம வீதகலமஷம, யஸமிந கஸமிந் குலேஜாதம ப்ரணமேத் தணடவத்புவி * இதயாதியாலே—பாகவத வைபவம ப்ரதிபாதிதம; இபபடி பாகவத மாஹாத்மய ப்ரதிபாதநம் பலபுராணஙகளிலு முண டாகையாலே, அந்தவந்த ஸதலங்களிலே கணடுகொளவது; இதிஹாஸாதிகளில் உபாத்த வசநஙகளிலே-பாகவதர்களை ஜநமநிருபணேந அவமதிசெய்தாலவரு மநர்த்த விசேஷமும, பாகவதரானபோதே யவர்களபகருஷ்ட ஜாதீயரலலர் உத்கருஷ்ட ஜாதீயதுல்ய ரெனனுமிடமும, உத்கருஷ்ட ஜாதீயரிலும சரேஷ்டராய அவர்களுககு ஜ்ஞாந ப்ரதாதருதயா குருககளுமாய பரம சேஷியான ஈசவரனோபாதி பூஜ்யருமா வர்களெனனுமிடமும, அவாகள திறத்தில அபசாரம காலதத்த்வமுளளதனையு மீசவரன பொருளெனனுமிடமும, கரணத்ரயவயாபாரத்தோடு அர்த்தத்தோடு ப்ரா ணாதிகளோடு வாசியற பகவத் விஷயததிலே ஸமர்ப்பித்து நிரபிமாநரா யிருககு மவர்கள ஸபர்சபாவநரென்னுமிடமும, அவர்களுடைய ஹ்ருதய மீசவரனுககு ஜங்கமவிமாநமெனனுமிடமும, அவர்களைககண்டால தணடவத் ப்ரணமம செயவா னென்னுமிடமும சொல்லப்படடதிறே; இபபடி இதிஹாஸ புராணங்களிலும்; நமமாழவார், * பாறகடல் சேர்ந்த பரமனைப் பயிலுந திருவுடையார் பயிலும்பிறப் பிடைதோ றெமமையாளும பரமர் * எனறு தொடஙகி—பகவத் குணசேஷ்டிதாதி களிலே ப்ரவணரான பாகவதர்களே தமககு சேஷிகளெனனுமிடததை ப்ரதிபாதித் தருளுகிறவிடத்தில, * யவரேனு மவர்கண்டீர் * * குமபீ நரகர்க ளேத்துவரேனு மவர்கண்டீர் * * எத்தனை நலந்தானிலாத சண்டாள சண்டாளர்களாகிலும * எனறு ஜந்மாதிகளா லெததனையேனும் தண்ணியரேயாகிலும சேஷத்வ விரோதியான ஜநமாத் யபிமாநமில்லாதவர்களகிடீர் நமககு மிகவுமுத்தேசயரென் றருளிசசெய்த *பயிலுஞ் சுடரொளியிலும, * கொடு மாவினையே னவனடியாரடியே கூடு மிதுவல் லால்-வியன மூவுலகு பெறினும-விடுமா றென்பதென னந்தோ * என்று தொடங்கி- பாகவதர்களே தமககு பரமப்ராப்ய ரென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறவளவில், ஜந்ம வ்ருத்தாதி விபாகமின றிககே, * சயமே யடிமை தலைநின்றார்* *அவனடியார்* *மணி

மலை போல் கிடந்தான தமர்கள * * கோதிலடியார் * * நீககமிலலாவடியார் * என்று—பகவத் சௌனகர்யாதிகளிலே தோற்றிருககு மாகாரமே யவர்களுககு நிரூபகமாக வருளிச்செய்த * கெடுமாற் கடிமையிலும், திருமங்கையாழவார், * தணசேறை யெம பெருமான தாள தொழுவார் காண்மினென தலைமேலார் * என்று தொடஙகி—அர்ச சாவதார ப்ரவணரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள எனககு சிரஸாவாஹ்யர், ஸதாத்யேயர், ஸஂரிகளிலும கைங்கர்ய ஸமருததியுடையவர்கள, அவர்களை யொருக்ஷண காலமும பிரிய க்ஷமனலலேன, அவர்களுக கென ஹ்ருதயம தேனூறி யெப்பொழுது மினிய தாகா நினறது, அவர்களைக் கண்டமாத்திரததிலே கணடிகோளே யென்னுடைய மனோ தருஷ்டிகள களிககிறபடி, அவர்களளவிலே யாகாநினறது என்னன்பானது, அவர்களை நெஞசாலே நினைககவே மருத்யுவுககும பாபத்துககு மஞசவேண்டா. என னுடைய ஹ்ருதயமவர்கள விஷயத்திலே யிழிகிறபடி கணடி கோளே என்று இப்படி யருளிசசெயகிற விடததில, ஜநமாதி ப்ரஸஙகமற வருளிசசெய்த * கண்சோர வெங் குருதியிலும: *கடன மலலைத தலசயன மாரெண்ணும நெஞசுடையாரவரெமமை யாளவாரே* என்று—ஏதேனும ஜநம வ்ருததாதிகளை யுடையராகவுமாம, திருககடல் மலலைத் தலசயனத்தை யநுஸநதிககுமவர்கள நினறநிலைகளிலே ப்ரமாணம் காட் டாதே நமமைக காரியஙகொள்ள வுரியாரென்று தொடங்கி, *ஞானத்தினொளியுருவை நினைவா ரெனனயகர்* *அவரெஙகள குல தெய்வமே* என்று—உகநதருளின நிலத் திலே ப்ரவணரா யிருககுமவர்களே நமககு சேஷிகள என்றருளிசசெய்த *நண்ணாத வாளவுணரிலும், ஸ்ரீகுலசேகரப் பெருமாள, *மெய்யடியார்கள தம் மீட்டங கண்டிடக கூடுமே லதுகாணும கண்பயனாவது* *தொண்டரடிப்பொடியாட நாம பேறில் கங்கை நீர குடைந்தாடும வேட்கை யெனனாவது* இதயாதிகளாலே—தம்முடைய பாகவத ப்ரேமப்ரகர்ஷத்தை ப்ரதிபாதிககிறவளவில, ஜநமாத் யுதகர்ஷாபகர்ஷ ப்ரஸஙகமின்றியே பகவத் பகதி பாரவசயமே யவர்களுககு நிரூபகமாக வருளிச் செயத* தேடடருந் திறல் தேனிலும; ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழவார் த்வயநிஷ் டர்பகக லீசவரனுககுணடான வுகப்பையருளிசசெய்த *மேமபொருள* என்கிற பாட்டுககு மேலில—எத்தனை யேனும தண்ணிய ஜநமஙகளிலே பிறந்தார்களே யாகி லும* மேமபொருளில சொனன ஜ்ஞானததிலே நிஷடையையுடையராகில திருததுழா யோபாதி ஈசவரனுககு சிரஸாவாஹ்ய ரெனறும, ஜநமத்தால வந்த தணமையே யனறிககே எத்தனையேனும தண்ணிய வருததமுடையாருமிந்த ஜ்ஞாந நிஷடராகில் அந்த துஷ்கருத பலமநுபவியா ரெனறும, தஙகளுககு ஜநம வ்ருததாதிகளால் வரும் குறை யிலலாமையே யன்று, தஙகளோடு ஸமபநதிதத ஸமஸாரிகளும தங்கள் ப்ரஸாத ஸவீகாரததால பரிசுததராமபடியான உத்கர்ஷமுடையாரென்றும, ஜநம வருத்தாதிகளால குறையினறே யிநத ஜ்ஞாநமுடையவர்கள இநத ஜ்ஞாந வித்து ரராய் ஜநம வருததாதிகளா லுயர்நதவர்களுககு ஸர்வேசவரனோபாதி பூஜ்யராய் ஜ்ஞாந தாந ப்ரதிகரஹஙகளுககு அர்ஹராவரென்றும், ஜநம வ்ருத்தாதிகளுககு மேலே ஜ்ஞாநாதிகருமானவாகள ஜநம வருத்தாதி வைலக்ஷண்யமினறிககே இந்த ஜ்ஞாநமுடையரானவர்களை பகவத ப்ரபாவததால வந்த வைலக்ஷண்யத்தை புத்தி பணணாதே கர்ம நிபந்தநமான ஜந்மாத்யபகர்ஷத்தையே புத்தி பண்ணித தாழ நினைததார்களாகில அந்த க்ஷணத்திலே யவர்கள கர்மசண்டாளராவ ரென்றும,

இப்படி ப்ரஸாதித்த வர்த்தங்கள ஸம்பவிக்குமெனனுமிடம் பரஹ்மாதிகளுக்கும துர்லபமான பேறறை திர்யக ஜாதியிலே பிறநதாெனாருவன பெறறபினபு சொலல வேணுமோ வெனறு அருளிச்செயத ஆறு பாட்டுக்களிலும. (விசதமாகக காண லாம) எனறது—ஸமசய விபாயயமற தாசிககலா மெனறபடி. .... (226)

227. இப்படி இதிஹாஸாதிகளிலே பாகவத வைபவம சொலலப்பட்டதே யாகிலும், *நசூத்ரா பகவத்பக்தா விப்ரா பாகவதாஸ ஸம்ருதா:* ஸவிபரேந்த்ரோ முநிச ஸ்ரீமாந ஸயதிஸ ஸச பண்டித:* எனறு சொனன விப்ரத்வாதிகள அர்த்த வாதமா மித்தனையல்லது, அபகருஷ்ட ஜநமாவானவன அநத சரீரந்தனனில உதகருஷடனாககக்கூடுமோ வெனன; கூடுமெனனுமிடத்துக்கு உதாஹரணதயா வருளிச செய்கிறார் (க்ஷத்ரியனை) எனறு தொடங்கி.

227. க்ஷத்ரியனை விசவாமித்ரன் ப்ரஹ்மரிஷியானான்.

அதாவது—க்ஷத்ரிய குலோத்பவனான விசவாமித்ரன, அஜ்ஜநமத்திலே தான பண்ணின தபோ விசேஷமடியாக, வஸிஷ்ட வாக்யத்தாலே க்ஷத்ரியத்வம *பினனடை டாதபடி ப்ரஹ்மர்ஷியாய் விட்டானிறே; ஆகையாலே, அத்யந்தாபகருஷ்ட குலோத் பவரானாலும அநத சரீரந்தனனோடே அநவதிகசக்திக பகவத ஸம்பந்தரூப ஸம்ஸ்கார விசேஷத்தாலே, அத்யந்தோத்கருஷ்ட குலஜாநுவாத்தநீயராமபடி உத்கருஷ்டதம ராகக் குறையில்லை யெனகை. அலப சக்திக வஸிஷ்டவாக்யம செயதபடி கண்டால, ஸாவசக்தி ஸம்பந்த விசேஷ மெனசெயய மாட்டாது. (227)

228. இதிஹாஸாதி ப்ரமாண முகத்தாலே பாகவத வைபவததை தர்சிபபித் தார் கீழ்; சிஷ்டர்களுடைய வாசார முகத்தாலும பாகவத வைபவததை தர்சிப்பிக கிறார் மேல். * தர்மஜ்ஞஸமய பரமாணம .... * எனறு—ஆபத பரமாணமான வேதத்துக்கு முனனே எடுக்கும்படியிறே சிஷ்டாசாரததினுடைய ப்ராமாண்ய மிருப் பது; அதில் ப்ரதமத்திலே, அபகருஷ்ட ஜாதீயரானவாகள அநத சரீரத்தோடே ஸஜாதீய வ்யாவருததராய உதகருஷ்டதமராவர்களெனறு கீழசொனன வர்த தத்தை ஸதிரீகரிக்கைக்காக, ராவணாநுஜனைக குறித்துப் பெருமா ளருளிச்செயத வார்த்தையை யருளிச்செய்கிறார் (விபீஷணனை) எனறு தொடங்கி.

228. ஸ்ரீவிபீஷணனை ராவணன் குலபாம்ஸந மெனறான; பெருமாள் இக்ஷ்வாகு வம்சயனாக நினைத்து வார்த்தை யருளிச் செய்தார்.

அதாவது—* ப்ரதீயதாம தாசரதாய மைதிலீ * என்று தனக்கு ஹிதத்தைச் சொன்ன தர்மாத்மாவான ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானை பாபிஷ்டனான ராவணன குபி தனாய், * த்வாந்து திக குலபாமஸநம * எனறு—இககுலத்துக்கு இழுக்காகப் பிறநத வுனனை வேண்டேன எனறு பருஷித்துத் தளளிவிட்டான, இக்ஷ்வாகுகுல நாதரான பெருமாள் இவனை ஆதரபூர்வகமாக வங்கீகரித்தவநந்தரம, * ஆககயாஹி மம ததவேந ராக்ஷஸாநாம பலாபலம * எனறு—" ராக்ஷஸருடைய பலாபலமிருக்கும்படியை நமக் குச் சொல்லும " என்கையாலே, இவனை ராக்ஷஸ ஜாதீயனாக நினையாதே, திருத்தம்பி மாரோபாதியாக வபிமானித்து வார்த்தை யருளிச்செயதாரெனகை. இவ்வாக்யத் திலே ராவணன பரித்யஜித்தமையும பெருமாள் பரிக்ரஹிததமையும் சொல்லுகை

யாலே, பகவதாநுகூல்யமுண்டாகவே ப்ராக்ருதர் "இவன் நமக் குடலல்லன்" என்று கைவிடுவர்களென்னுமிடமும், பகவான் விரும்பி மேல் விழுந்து பரிக்ரஹிக்கு மென்னுமிடமும் சொல்லப்பட்டது. .... (228)

229. இப்படி உகதிமாத்ரத்தாலன்றிககே, பாகவத வைபவத்தை வ்ருத்தி யாலும் பெருமாள் வெளியிட்டபடியை யருளிச்செயகிறார் (பெரியவுடையார்க்கு) என்று தொடங்கி.

229. பெரிய வுடையார்க்குப் பெருமாள் ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரம் பண்ணியருளினார்.

மர்யாதாநாஞ்ச லோகஸ்ய கர்த்தா காரயிதாச ஸः எனகிறபடியே—லோக மர்யாதாஸ்தாபநார்த்தமாக வவதரித்து, பித்ருவசந பரிபாலநாதிகளாலே ஸாமாந்ய தர்மஸ்தாபந சீலரா யிருப்பா ரொருவரிறே பெருமாள; ஏவம்பூதரானவர், பிராட்டி பிரிவுகண்டு பொறுககமாட்டாமல் தம்மை யழியமாறின பெரியவுடையார்கரு, ஜந்ம வ்ருத்தாதிகளா லுத்க்ருஷ்டரானவர்களுககு தத்புத்ர சிஷ்யர்கள பண்ணும் ப்ரஹ்ம மேத ஸம்ஸ்காரத்தை, அவருடைய ப்ரேமாதிகயமே ஹேதுவாக, திருத்தம்பியாரும் கூடநிற்கசசெய்தே தாமே ஸாதரமாகப் பண்ணியருளினாரிறே. இததால்—ஜந்மாத் யுத்கருஷ்டரானவர்கள், அவற்றால குறைந்திருககும் விலக்ஷண பாகவத விஷயத்தில புத்ரகருத்ய மநுஷ்டிககலாமெனனுமிடம காட்டபபட்டது. .... (229)

230. இவ்வர்த்தத்தை தர்மபுத்ர ரநுஷ்டாநத்தாலும தெளிவிககிறார் (தர்ம புத்ரர்) என்று தொடங்கி.

230. தர்மபுத்ரர் அசரீரிவாக்யத்தையும் ஜ்ஞாநாதிக்யத்தையும் கொண்டு ஸ்ரீவிதுரரை ப்ரஹ்மமேதத்தாலே ஸமஸ்கரித்தார்.

பெருமாள் பரார்த்தமாக ஸாமாந்ய தர்மததைப்பண்ணிப் போந்தாரேயாகி லும், விசேஷ தர்மத்திலே திருவுள்ளம ஊற்றிருககையாலே அவர்கருச் செய்ய லாம்; இவர் செய்ததிறே யரிது. ஸ்வவர்ணதர்மத்தையே உத்தேசயமாக நினைத்து ஸர்வாவஸ்தைபிலும அதுக்கொரு நழுவுதல வாராதபடி ஸாவதாநமாக நடத்திக் கொண்டு போருமவரிறேயிவர்; இப்படி யிருககிறவர், ஸ்ரீவிதுரரை ஸம்ஸகரிககிற தசையில், அவருடைய வர்ணத்தைப் பார்ப்பது, ஜஞாநாதிகயத்தைப் பார்ப்பதாய், 'என் செய்யககடவோம்' எனறு வ்யாகுலப்படாநிற்கச் செயதே, *தர்மராஜஸ்து தத்ரைநம் ஸஞ்சிஸகாரயிஷுஸ் ததா—தகது காமோபவத் வித்வாந் அதாகாசே வசோப்ரவீத்; போபோ ராஜந் நதகதவ்யமேதத் விதுர ஸமஜ்ஞிதம்—களேபர மிஹைதத் தே நைஷதர்மஸ் ஸநாதந:—லோக வைலக்ஷண்ணோ நாம பவிஷ்யத்யஸ்ய பார்த்திவ—யதிதர்ம மவாப்தோஸௌ ந சோச பரதர்ஷப* என்று—இவர் ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரார்ஹர் என்று சொனன அசரீரி வாகயத்தாலும் ஸமப்ரதிபந்த மான விவருடைய ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலும் ஸந்தேஹமற்று வைதிகாகரேஸரர்கருச் செய்யக்கடவ ப்ரஹ்மமே ஸமஸ்காரத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்தாரிறே. .... (230)

231. அநந்தரம், ஜந்மாத் யுத்க்ருஷ்டரான ருஷிகள் ததபக்ருஷ்டன் பக்கலிலே தர்மச்ரவணம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்கிறார் (ருஷிகள) என்று தொடங்கி.

231. ருஷிகள் தர்மவ்யாதன் வாசலிலே துவண்டு தர்மஸந்தேஹங்களை சமிப்பித்துக் கொண்டார்கள்.

சதுர்வேததரராய ஸர்வோத்க்ருஷ்டராயிறே ருஷிகளிருப்பது; ஏவம்பூதரானவர்கள், வேத ச்ரவண யோக்யதையில்லாத குலத்திலே பிறந்துள்ளவனாய், ஜாதி ஸ்ம்ருதியோடே ஜாதனாகையாலே பூர்வஜந்மஸித்தமான ஜ்ஞானத்தில் ப்ரம்சமில்லாமையாலும் மாதாபித்ருசுச்ரூஷா விசேஷத்தாலும் ஸகல தர்மஸூக்ஷ்மஜ்ஞானவானாயிருக்கும் தர்மவ்யாதன் வாசலிலே சென்று, மாதாபித்ருசுச்ரூஷைகபரனாயிருக்கிறவனவஸரம் பார்த்துத் துவண்டு ஜ்ஞாதவ்யங்களான தர்மங்களில் தங்களுக்கு ஸந்திக்தங்களானவையெல்லாமவன் பக்கலிலே கேட்டு, அதில் ஸந்தேஹங்களைப் போக்கிக்கொண்டார்களென்கை.

கச்சித் த்விஜாதிப்ரவரோ வேதாத்யாயீ தபோதந:, தபஸ்வீ தர்மசீலச்ச கௌசிகோ நாம பாரத. ஸாங்கோபநிஷதாந் வேதாந் அதீதே த்விஜஸத்தம:, ஸ வ்ருக்ஷமூலே கஸ்மிம்ச்சித் வேதாநுச்சாரயந் ஸ்தித:, உபரிஷ்டாச்ச வ்ருக்ஷஸ்ய பலாகா ஸம்ந்யலீயத, தயா புரீஷமுத்ஸ்ருஷ்டம் ப்ராஹ்மணஸ்ய ததோபரி என்று தொடங்கி —கௌசிகனென்று பேரையுடையனாய் அதீதஸாங்க ஸசிரஸ்க ஸகல வேதத்தையுடையனாயிருப்பானொரு ப்ராஹ்மணோத்தமன், ஒரு வ்ருக்ஷமூலத்திலே வேதங்களையுச்சரித்துக்கொண்டு நிற்கச்செய்தே, அதின்மேலேயிருந்ததொரு கொக்கு எச்சமிட்டது தன் மார்பிலே வந்து பட்டவாறே க்ருத்தனாய், பார்த்த பார்வையிலே அது பட்டுவிழ, அத்தைக்கண்டு, தப்தசித்தனாய்க் கனக்க சோகித்து, "ராகத்வேஷ பலாத்க்ருதராய்க்கொண்டு அக்ருத்யத்தைச் செய்தோம்" என்று பலகாலும் சொல்லிக்கொண்டு, ஆஸந்நமானதொரு க்ராமத்திலே பிக்ஷார்த்தமாகப்போய், ப்ரதமமொரு க்ருஹத்திலே சென்று, "பிக்ஷாம் தேஹி' என்று யாசித்தவளவிலே, அந்த க்ருஹிணியானவள், "நில்லும், வருகிறேன்" என்று சொல்லி, கரசுத்த்யாதிகளைப் பண்ணி பிக்ஷை கொண்டு வருவதாக உத்யோகியா நிற்கச்செய்தே, பர்த்தாவானவன் அதிவக்ஷுத்தார்த்தனாய் வந்துபுக, அவள் பதிவ்ரதையாகையாலே பிக்ஷை கொண்டு வருகிறத்தை விட்டு பாத்யாசமநீயாஸந ப்ரதாநாதிகளாலே அவனை சுச்ரூஷிக்கிற பராக்கிலே ப்ராஹ்மணன் நிற்கிறத்தை மறந்து, நெடும்போது நின்று, பின்னையவன் நிற்கிறத்தைக் கண்டு நடுங்கி, பிக்ஷை கொண்டுவந்தவளவிலே, "என்னை நிற்கச்சொல்லி இத்தனைபோது நீ புறப்படாதிருப்பானேன்?" என்று அவன் குபிதனானவாறே; அவளவனை ஸாந்த்வநம் பண்ணி, "இத்தைப் பொறுக்க வேணும்" என்று வேண்டிக்கொண்டு, "நான் பர்த்தாவே தெய்வம்" என்றிருப்பாளொருத்தி, அவனிளைத்துவருகையாலே தச்சுச்ரூஷை பண்ணினேனித்தனை". என்ன; "உனக்கு பர்த்தாவையன்றோ ஸத்கரிக்க வேண்டுவது, ப்ராஹ்மணரளவில் கௌரவ ப்ரதிபத்தியில்லையே!" என்று வ்யங்க்யமாகச் சொல்லி, "க்ருஹதர்மத்திலே வர்த்திக்கிற நீ ப்ராஹ்மணரையிப்படி அவமதி பண்ணலாகாது காண்" என்ன; "நானொருக்காலும் ப்ராஹ்மணரை அவமதி பண்ணேன், ப்ராஹ்மணருடைய வைபவமெல்லாம் நன்றாகவறிவன்" என்று பரக்கச் சொல்லிக்காட்டி, "இவ்வபராதத்தைப்பொறுக்க வேணும், 'பர்த்தாவே தெய்வம்' என்றிருக்கையாலே தச்சுச்ரூஷையிலே பரவசையாயினேனித்தனை, என்னுடைய பதிசுச்ரூஷையினுடைய பலத்தைப் பாரீர்,

உம்முடைய ரோஷத்தாலே அந்தக கொககு யாதொருபடி தக்தமாய்த்து அதுவு மெனக்கு விதிதங் காணும" என்று சொல்லி, *க்ரோதச் சத்ருச் சரீர ஸ்த்தோ மநுஷ்யாணாம் த்விஜோத்தம, யஃ க்ரோத மோஹௌ த்யஜதி தம் தேவா ப்ராஹ்மணம் விதுஃ* என்று தொடங்கி—"காமக்ரோதாதிகள ப்ராஹ்மணனுக் காகாது, ஸத்யார்ஜவாதிக ளுண்டாக வேணும" என்று விஸ்தரேண தான ப்ரதிபாதித்து, *பவாநபிச தர்மஜ்ஞஸ் ஸ்வாத்யாய நிரதச்சுசிஃ, ந து தத்வேந பகவந தர்மாந் வேத்ஸீதி மே மதிஃ; மாதாபித்ருப்யாம சுச்ரூஷூஸ் ஸத்யவாதீ ஜிதேந்த்ரியஃ, மிதிலாயாம் வஸந் வ்யாதஸ் ஸ தே தர்மாந் ப்ரவக்ஷ்யதி, தத்ர கச்சஸ்வ பத்ரம தே யதா காமம் த்விஜோத்தம — வ்யாதஃ பரமதர்மாத்மா ஸந்தேச்சேத்ஸ்யதி ஸம்சயாந* என்று "நீரும் தர்மஜ்ஞர், வேதாத்யயந நிரதர், சுத்தர், ஆயிருக்கச்செய்தேயும், தர்மங்களை யுள்ளபடி யறியீர் என்றெனக்கு நினைவு, மாதாபித்ருசுச்ரூஷூவாய ஸத்யவாதியாய் ஜிதேந்த்ரியனாய்க்கொண்டு மிதிலையிலே யிருக்கிற வ்யாதன உமக்கு தர்மங்களைச் சொல்லக்கடவன, அங்கே போம, உமக்கு நன்மை யுண்டாவதாக, பரமதர்மாத்மாவா யிருக்கிற அந்த வ்யாதன் வேண்டினபடி யுமமுடைய ஸம்சயங்களை யெல்லாம போகக்கடவன்" என்ன; அவன ப்ரீதனாய் இவளைக் கனகக ஸந்தாதரம் பண்ணி, அங்கு நின்றும் மிதிலையிலே சென்று, "பஞ்ச காநி பவித்ராணி சிஷ்டாசாரேஷு நித்யதா, ஏதந் மஹாமதே வ்யாத ப்ரப்ரவீஹி யதாததம* என்று "சிஷ்டாசாரங்களிலே யெப்போதுமுளவாயிருக்கிற பவித்ரங்களஞ்சுமெவை? மஹாமதியானவனே இத்தைச் சொல்லவேணும" என்ன; *யஜ்ஞோ தாநம தபோ வேதாஸ் ஸத்யஞ்ச த்விஜஸத்தம, பஞ்சைதாநி பவித்ராணி சிஷ்டாசாரேஷு நித்யதா" என்று—"யஜ்ஞமும் தானமும் தபஸ்ஸும் வேதங்களும ஸத்யமுமாகிற பவித்ரங்களானவிவை யைந்தும் சிஷ்டாசாரங்களிலே யெப்போது முளவாயிருக்கும" என்று இத்யாதியாலே அவனித்தை யுபதேசிக்க, இப்படி மேன்மேலும தனக்கு ஸம்சயமானவை யெல்லா மிவன கேட்கக்கேட்க, உபதேசமுகத்தாலே ஸகலதர்ம ஸம்சயங்களையும் தர்மவ்யாதனறுத்த ப்ரகாரத்தை தர்மபுத்ரர்க்கு மார்க்கண்டேய னநுக்ரஹித்ததாக ஆரண்ய பர்வத்திலே இருநூறு மத்யாயம் தொடங்கிப் பதின்மூன் றத்யாயத்தாலே பரக்கச் சொல்லப்பட்டதிறே. இன்னமு மிப்படி பலரு மிவன் வாசலிலே துவண்டு தர்ம ஸந்தேஹங்கள சமிப்பித்துக் கொண்டமை பலவிடங்களிலு முண்டு.

இத்தால்—ஜந்மாதயுத்க்ருஷ்டரானவர்களுக்கு ததபக்ருஷ்டரானவர்கள் ஜ்ஞாநாதிகராயிருக்கில் அவர்கள் வாசலிலே துவண்டு ஜ்ஞாதவ்யார்த்தங்கள கேட்கக் குறையில்லை யென்னுமிடம் காட்டப்பட்டது. .... (231)

232. அநந்தரம், *யத்யதாசரதி ச்ரேஷ்டஃ* என்று க்ருஷ்ண னுசரித்த படியை யருளிச்செய்கிறார் (க்ருஷ்ணன்) என்று தொடங்கி.

232. க்ருஷ்ணன் பீஷ்மத்ரோணாதிகள் க்ருஹங்களை விட்டு ஸ்ரீவிதுரர் திருமாளிகையிலே அமுது செய்தான்.

தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தமாக வவதரித்தருளி, *லோக ஸங்க்ரஹமேவாபி ஸம்பச்யந் கர்த்து மர்ஹஸி* என்று—ஜ்ஞாநியானாலும் லோக ஸங்க்ரஹத்தைப் பார்த்து

வர்ணாசரம தர்மஙகளை நனறாக வநுஷ்டிககவேணும* எனறு உபதேசித்தும, *யதிஹ் யஹம நவர்ததேயம ஜாது காமண்யதநத்ரித:, மம வர்தமாநுவர்ததநதே மநுஷ்யா: பார்த்த ஸர்வச:* எனறு—"ஒருககால'காமத்தில சோமபாதே நான பரவர்த்தியே னுகில மநுஷயரெலலா மென வழியைபபினசெலலும" எனறபடியே பரார்ததமாகத் தான குறிககொண் டநுஷ்டிததுப போரும ஸவபாவனிறே கருஷணன; ஏவம பூதனானவன ஸ்ரீதூதெழுநதருளினபோது, *பீஷ்மதரோண வதிகரம்ய மாஞ்சைவ மதுஸூதந, கிமாத்தம புண்டரீகாக்ஷ புகதம வருஷல போஜநம* என்னுமபடி—உத்கருஷ்ட வர்ண வருததராய இஙகே யெழுநதருளுவரெனறு பார்த்துககொண் டிருந்த பீஷ்மாதிகளுடைய கருஹஙகளை யுபேக்ஷிததது, வர்ணத் யுத்கர்ஷ ரஹிதராய் அத்தாலே இஙகே யெழுநதருளுவரெனனும நினைவுமற்றிருநத ஸ்ரீவிதுரர் திருமாளிகையிலே ஸாதரமாகச செனறு புககு, *ஸம்ப்ரமைஸ துஷ்ய கோவிந்த ஏதந் ந: பரமம் தநம* எனறு—பகதிபரவசரான வவர் பண்ணின ஸமப்ரமஙகளை யெலலாங் கணடுகந்து, *விதுராந்நாநி புபுஜே சுசீநி குணவநதிச* எனகிறபடியே—அஹஙகா ரோபஹத மலலாமையாலே பரமபாவநமாய, பகதயுபஹ்ருத மாகையாலே பரம போகயமாயிருககிற அந்நத்தை, அநத பாவநத்வ போகயத்வஙக ளடியாக அத்யா தரம பணணி யமுதுசெயதானிறே. .... (232)

233. ஏதத்பூர்வாவதாரத்திலும இப்படி யநுஷ்டிதத பரகாரத்தை யருளிச செய்கிறார் (பெருமாள) எனறு தொடஙகி.

233 பெருமாள ஸ்ரீசபரிகையாலே அமுது செய்தருளினர்.

அதாவது—ரகுகுல திலகராய் ஆசார ப்ரதாநரான பெருமாள், *சபர்யா பூஜிதஸ ஸமயக ராமோ தசரதாதமஜ:* என்னுமபடி—வேடுவிசசியாயவைத்தே குரு சுச்ரூஷையிலே பழுததது ஜ்ஞாநாதிகையாய், தனனுவுக கினியதாயிருந்த பல மூலாதிகளெல்லா மிஙகுததைககு எனறு ஸஞ்சயிததுககொணடு வரவுபார்ததிருநத ஸ்ரீசபரி, தனனுதாராநுகுணமாகத் தன கையாலே யமுதுசெயயப்பண்ண, அதி ஸந்துஷ்டரா யமுதுசெய்தா ரெனகை. இததால்— அபிஜநாதிகளாலவரு மபிமாநகநதமற்ற ஜ்ஞாந ப்ரேமாதிகருடைய அபிமாந ஸபாசமுளளவை ஆத்மகுணைக தர்சிகளான விசேஷஜ்ஞர்ககு அதீவ பாவந போகயஙகளாயிருககு மெனனுமிடம காடடப்படடது. ... (233)

234. இப்படி ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரத ஸித்தமான சிஷ்டாசாரஙகளாலே பாகவத வைபவததை ப்ரகாசிப்பித்தார் கீழ்; இனனமு மிவவர்த்தவிஷயமாக பூர்வா சார்ய வசநததை ஸமரிபபிககிறா (மாறனேரி நமபி) எனறு தொடஙகி

234. மாறனேரிநம்பி விஷயமாகப் பெரியநமபி உடையவர்க்கருளிசசெய்த வார்த்தையை ஸமரிப்பது.

அதாவது—அபிமாந ஹேதுவான ஜந்ம வருததாதிகளின்றிககே ஆளவந்தார் ஸ்ரீ பாதத்தையுடையராய் ஆத்யாதமஜ்ஞான பரிபூர்ணரா யிருககிற மாறனேரி நமபி, தமமுடைய அநதிம தசையிலே, "ஆளவநதா ரபிமாநிததருளின விதேஹததை ப்ரகருதிபநதுககள் ஸபர்சிககில் செய்வதென்!" என்று அதிசஙகை

பண்ணி, ஸப்ரஹ்மசாரிகளான பெரியநம்பியைப் பார்த்து, *புரோடாசத்தை நாய்க்கிடாதேகிடீர்* என்றருளிச்செய்து திருநாட்டுக்கெழுந்தருள; பெரிய நம்பியும் அப்படியே பிறர்கையில் காட்டிக்கொடாதே தாமே பள்ளி படுத்துவந் தெழுந்தருளியிருக்க; இதனை உடையவர் கேட்டருளி, பெரியநம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே வந்து, "ஜீயா, மரியாதை கிடக்கக் காரியஞ் செய்யவேண்டாவோ, தேவரீர் செய்தருள வேண்டிற்றே" என்ன, "ஆளிட்டந்தி தொழுவோ? நான் பெருமாளிற்காட்டி லுத்க்ருஷ்டனே, இவர் பெரியவுடையாரிற்காட்டி லபக்ருஷ்டரோ, *பயிலுஞ்சுடரொளி நெடுமாற்கடிமை கடலோசையோபாதியோ, ஆழ்வாரருளிச்செய்த வர்த்தத்தைச் சிறிது குறையவாகிலு மாசரிக்கவேண்டாவோ" என்றருளிச்செய்த வார்த்தை. .... (234)

235. இனி, பாகவத ஜந்மாதி சலாக்யதா கதநபூர்வகமாக, அபாகவதோத்கர்ஷ நிந்த்யதையை ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் (*ப்ராதுர்ப் பாவைः*) இத்யாதி என்று.

235. 'ப்ராதுர்ப்பாவைः*' இத்யாதி.

ப்ராதுர்ப்பாவைஸ் ஸுரநர ஸமோ தேவதேவஸ் ததீயா ஜாத்யா வ்ருத்தைரபிச குணதஸ் தாத்ருசோ நாத்ர கர்ஹா, கிந்து ஸ்ரீமத், புவநபவந த்ராணதோந்யேஷு வித்யா வ்ருத்த ப்ராயோ பவதி விதவா கல்பகல்பः ப்ரகர்ஷः இத்தால்— அயர்வறு மமரர்களதிபதியானவன ப்ராதுர்ப் பாவங்களாலே ஸுர நர ஸஜாதீயனாகா நிற்கும், ததீயரும ஜாதியாலும வ்ருத்தங்களாலும் குணத்தாலு மப்படியே இதர ஸமராயிருப்பர்கள், இதில் கர்ஹையில்லை, ச்லாக்யையே யுள்ளது, உபயருமிப்படி நிற்கிறது இந்த லோகரக்ஷண நிமித்தமாக, இனி அபாகவதர் பக்க லுண்டான வித்யா வ்ருத்த பாஹுள்ய ரூபமான உத்கர்ஷம விதவாலங்காரம்போலே நிந்த்யமாகா நின்றதென்கிறது. .... (235)

236. பாகவதர்களன்றென்று அவர்களுக்குண்டான வேதவித்யாதிகள் வ்யர்த்தமாமோவென்ன; அப்படி ப்ரமாணம சொல்லாநின்றதிறே யென்கிறார் (பாகவத னன்றிக்கே) என்று தொடங்கி.

236. பாகவதனன்றிக்கே வேதார்த்தஜ்ஞாநாதிகளையுடையவன் குங்குமம் சுமந்த கழுதையோபாதியென்று சொல்லாநின்றதிறே.

அதாவது—*சதுர்வேத தரோ விப்ரோ வாஸுதேவம நவிந்ததி, வேத பார பராக்ராந்தஸ் ஸவை ப்ராஹ்மண கர்தபः* என்று—வேத தாத்பர்யமான பகவத் ஜ்ஞாநாதிகளில்லாமையாலே, பாகவதனன்றிக்கே வேதாத்யயநத்தோடே அதில் ஸ்தூலார்த்த ஜ்ஞாநாதிகளையுடையனா யிருக்குமவன், போகிகளாயிருப்பார் விரும்பும் பரிமள த்ரவ்யமான குங்குமத்தைச சுமந்து திரியாநிற்கச்செய்தே அதின வாசியறியாத கழுதைபோலே, பூர்வோத்தர பாகங்களாலே ஆராதநஸ்வரூபத்தையும் ஆராத்ய ஸ்வரூபத்தையும ப்ரதிபாதியாநின்று கொண்டு பகவதேகபரமாயிருக்கிற வேதமாகிற விலக்ஷண வஸ்து பாரத்தைக் கினியச் சுமந்துகொண்டிருக்கச்செய்தே அதின சுவடறியாத ப்ராஹ்மணக்கழுதை யென்று வேதோபப்ரும்ஹணமான ப்ரமாணம் சொல்லாநின்றதிறே யென்கை. ... ... (236)

237. பகவத் ஸம்பந்த ரஹிதமான ஜந்மாதிகள் ஸத்கர்ஹிதமென்னுமத்தை தர்சிப்பித்தார் கீழ்; தத் ஸம்பந்த ஸஹிதமான திர்யகாதி ஜந்மமும் ஸத்ப்ரார்த்தய மென்னுமத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் மேல் (ராஜாவான) என்று தொடங்கி.

237. ராஜாவான ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் திர்யக்ஸ்தாவர ஜந்மங்களை யாசைப்பட்டார்.

*அதாவது—த்விதீயவர்ணரான ஏற்றத்தையுடைய ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள், திர்யக்ஸ்தாவர ஜந்மங்களானவை, * வாசிகைः பக்ஷி ம்ருகதாம் * இத்யாதிகளாலே பாபயோநிகளாகச் சொல்லப்படாநிற்கச் செய்தே, * வேங்கடத்துக் கோனேரி வாழும் குருகாய்ப் பிறப்பேனே * * மீனாய்ப் பிறக்கும் விதியுடையேனாவேனே * * செண்பகமாய் நிற்கும் திருவுடையேனாவேனே * தம்பகமாய் நிற்கும் தவமுடையேனாவேனே * என்று — திருமலையாழ்வாரோடு ஸம்பந்தமுடைய திர்யக் ஸ்தாவர ஜந்மங்களைப் பெறுப்பேறாக வாசைப்பட்டாரென்றபடி .... (237)*

238 இப்படி யாசைப்பட்டவளவன்றிக்கே, தாழ்ந்த ஜந்மத்தை யாஸ்த்தாநம் பண்ணினவர்களை யருளிச்செய்கிறார் (ப்ராஹ்மணோத்தமரான) என்று தொடங்கி.

238. ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வாரும் திருமகளாரும் கோபஜந்மத்தை ஆஸ்தாநம் பண்ணினார்கள்.

அதாவது— இனி இதுக்குமேலில்லை * என்னும்படியான வர்ணத்திலே யவதரித்து வித்யா மாஹாத்ம்யாதிகளாலே தஜ்ஜாதீய ஸகலோத்தமரான பெரியாழ்வாரும், வேதப்பயன் கொள்ளவல்ல அவர்தம்மைப்போலே பேதைப் பருவத்திலே வேத ஸாரார்த்தவித்தமையா யிருக்கும் அவர் திருமகளான வாண்டாளும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதாராநுபவத்தில் அபிநிவேசாதிசயத்தாலே, * மிடுக்கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன் நங்காய் * * என் மகன் கோவிந்தன் * * பன்னிரு திங்கள் வயிற்றிற்கொண்ட வப்பாங்கினாலே * இத்யாதியாலும், * ஆயப்பாடிச் செல்வச் சிறுமீர்காள் * * நாமும் நம் பாவைக்கு * ஆயக்குலத்து உன்றன்னைப் பிறவி பெறுந்தனை புண்ணியம் யாமுடையோம் * இத்யாதியாலும் தானவளாகப் பேசும்படி, தாங்களவதரித்த வர்ணத்துக்கு மூன்றாம் வர்ணமாகையாலே தண்ணிதா யிருந்துள்ள * அறிவொன்றுமில்லாத கோபஜந்மத்தைப் புரையற வேறிட்டுக்கொண்டார்களென்கை. (238)*

239. இப்படி யாசைப்படுகையும் ஆஸ்தாநம்பண்ணுகையுமொழிய. கந்தல் கழிந்தால் ஸ்வரூபமிருக்கும்படிதா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கந்தல்கழிந்தால்) என்று தொடங்கி. அன்றிக்கே, இப்படி விசிஷ்டவேஷப்ரயுக்தமான தாரதம்யாவஸ்தைகளின்றிக்கே கந்தல் கழிந்தால் ஸகலாத்மாக்களுக்கும் வருமவஸ்தைதானேதென்ன வருளிச்செய்கிறாராகவுமாம் (கந்தல் கழிந்தால்) இத்யாதி

239. கந்தல் கழிந்தால் ஸர்வர்க்கும் * நாரீணுமுத்தமையுடைய அவஸ்தை வரக்கடவதாயிருக்கும்.

அதாவது—ஆத்மஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடி ப்ரகாசியாதபடி அநாதிகாலம் பிபவித்துப் போந்த வந்தேறியான அவித்யாதி தோஷம் பகவத் ப்ரஸாத விசேஷத்தாலே பின்னாட்டாதபடி ஸவாஸநமாகப் போனால், ஸகலாத்மாக்களுக்கும், * ஸர்வலக்ஷண-ஸம்பந்நா நாரீணா முத்தமாவதுः* என்கிறபடியே—ஸதீத்வ லக்ஷணங்க

ளெலலாவறறிலும குறைவற்று ஸ்வேதர ஸகல ஸ்த்ரீணாமுத்தமையா யிருக்கும பெரிய பிராட்டியாருடைய நிலை த னனடையே வரககடவதா யிருக்குமென்கை. (239)

240. அதெங்஗னே யென னு மபேகைஷயிலே அத்தையுபபாதிககிறார் (ஆறு ப்ரகாரத்தாலே) என று தொடஙகி

240. ஆறு ப்ரகாரத்தாலே பரிசுத்தாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு தத்ஸாம்ய முண்டாயிருக்கும்.

அதாவது—அநந்யார்ஹ சேஷதவம, அநநயசரணத்வம், அநநயபோக்யத்வம், ஸமச லேஷததில தரிககை, விச லேஷத்தில தரியாமை, தசேகநிர்வாஹ்யத்வமாகிற ஆறு ப்ரகாரததாலே, நிசசேஷநிவ்ருத்த - அவித்யாதிதோஷதயா பரிசுத்தமான வாத்மஸ்வரூபத்துககு, ப்ரகாரஷட்க பரிபூர்ணையான பிராட்டியோடு ஸாமயம நைஸர்கிகமாக வுணடாயிருககு மெனகை. இந்த ஸாமய ஷட்கத்தை நினைத்திறே, *கடிமாமலர்ப்பாவை யொப்பாள* எனறு ஆழவாரருளிசசெய்தது. ஆக, இவ் விரண்டு வாகய மும ப்ராஸங்கிகம. ... . (240)

241. இனி, அவர்களுத்கருஷ்டமான ஜநமங்களை யுபேக்ஷித்து நிக்ருஷ்ட மான ஜநமஙகளை விருமபுவா னென்னென்ன வருளிசசெய்கிறார் (த்ருஷடத்தில) என று தொடங்கி.

241. த்ருஷ்டத்திலுத்காஷ மஹங்காரத்தாலே; அத்ருஷ்டத்திலுத்கர்ஷ மஹங்காரராஹித்யத்தாலே.

அதாவது—ஆபிஜாத்யாதிகளும ஐசவர்யமுமாகிற த்ருஷ்டபுருஷார்த்தத்தி லொருவனுக் குண்டாமுயர்த்தி, விசவாமித்ராதிகளைப்போலே தான்நினற நிலைககு மேலே உதகர்ஷம தேடப்பண்ணு மஹங்காரத்தாலே யுண்டாம; சேஷதவாதிகளும கைஙகர்ய ஸமபத்துமாகிற அத்ருஷ்ட புருஷாரத்ததில் ஒருவனுககுணடா முயர்த்தி, இவறறினுடைய வபிவ்ருத்திபி லாசையாலே நிலைககுநிலை தாழப்போமபடியான அஹங்கார ராஹித்யததாலே யுண்டாமெனகை. ... .. (241)

242. இவ்வஹங்கார தத்ராஹித்யங்க ளிழவுபேறுகளுககுடலாமபடியை யருளிசசெயகிறார் (ப்ரஹ்மாவாய்) என று தொடங்கி.

242. ப்ரஹ்மாவா யிழந்துபோதல் இடைசசியாய்ப் பெற்று விடுதல் செயயும்படியாயிருககும்.

அதாவது — த்ருஷ்டோத்கர்ஷாதிசயத்துககுத் தகக அஹஙகாராதிகனை ப்ரஹ்மாவாய், *தவிபரார்த்தாவஸாநே மாம ப்ராப்து மர்ஹஸி பத்மஜ* எனறும் *கடிககமலத்துள ளிருந்தும காண்கிலான கண்ணனடிக கமலந்தனனை யயன்* என்றும சொல்லுகிறபடியே இழநது போதல, அஹங்கார ஹேதுககளொன்று மில்லாமையாலே தத்ராஹிதையாய் இடககை வலககை யறியாத விடைச்சியான சிந்தயந்தியாய், *முகதிம கதாந்யா கோப கந்யகா* என்னுமபடி அவன திருவடிகளைப் பெற்று விடுதலசெய்யும்படியா யிருககும் இவ்வஹங்கார தத் ராஹித்யங்களின ஸ்வபாவமென்கை. இப்படி அஹங்கார தத் ராஹித்யங்கள் அவனை யிழக்கைககும் பெறுகைககு முடலாகையாலே, ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் முதலானவர்கள அஹங்

கார ஹேதுவான ஜந்மங்களை யநாதரித்து தத் ரஹித ஜந்மங்களை யாதரித்தார்க ளென்று கருத்து. ... ... (242)

243. (தன்னைத் தானே முடிக்கையாவது) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக, அஹங்காராதிகளின் தோஷ முபபாதிக்கப்பட்டது; அநந்தரம ப்ராப்யப்ராபகங்க ளிரண்டு மவனே யென்றிருக்கும் ப்ரபந்நாதிகாரியுடைய திநசர்யா விசேஷம சொல லப்படுகிறது (இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும) என்று தொடங்கி,

243. இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும நாசஹேதுவான அஹங்காரத்துக்கும் அதி னுடைய கார்யமான விஷயப்ராவண்யத்துக்கும் விளைநிலம் தானகை யாலே தன்னைக் கண்டால் சத்ருவைக் கண்டாறபோலேயும்; அவற றுக்கு வர்த்தகரான ஸம்ஸாரிகளைக்கண்டால் ஸர்ப்பத்தைக் கண்டாற் போலேயும், அவற்றுக்கு நிவர்த்தகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண் டால் பந்துக்களைக் கண்டாற்போலேயும, ஈச்வரனைக் கண்டால் பிதாவைக் கண்டாற்போலேயும, ஆசார்யனைக் கண்டால் பசியன் சோற்றைக் கண்டாறபோலேயும்; சிஷ்யனைக் கண்டால் அபிமத விஷயத்தைக் கண்டாறபோலேயும் நினைத்து அஹங்காரார்த்த காமங்கள் மூன்றும் அநுகூலர்பக்கல் அநாதரத்தையும ப்ரதிகூலர் பக்கல் ப்ராவண்யத்தையும உபேக்ஷிக்குமவர்களபக்க லபேக்ஷையை யும் பிறப்பிக்கு மென்றஞ்சி, ஆத்மகுணங்கள் நம்மாலும் பிறராலும் பிறப்பித்துக்கொள்ள வொண்ணாது, ஸதாசார்யப்ரஸாதமடியாக வருகிற பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே பிறக்குமத்தனை யென்று துணிந்து தேஹயாத ரையிலுபேக்ஷையும ஆத்ம யாத்ரையிலபேக்ஷையும் ப்ராக்ருத வஸ்துக்களில் போக்யதா புத்திநிவ்ருத்தியும தேஹதாரணம பரமாதம ஸமாராதனஸமாப்திப்ரஸாதப்ரதிபத்தி யென்கிற புத்திவிசேஷமும, தனக்கொரு க்லேசமுண்டானல் காமபலமென்றுதல க்ருபாபல மென்றுதல பிறக்கும ப்ரீதியும, ஸ்வாநுஷ்டானத்தில ஸாதநத்வபுத்தி நிவ்ருத்தியும, விலக்ஷணருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களில் வாஞ்சை யும், உகந்தருளின நிலங்களி லாதராதிசயமும, மங்களாசாஸநமும், இதர விஷயங்களில் அருசியும், ஆர்த்தியும், அநுவர்த்தந நியதியும், ஆஹாரநியதியும் அநுகூலஸஹவாஸமும், ப்ரதிகூலஸஹவாஸநிவ்ருத்தி யும் ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்.

இரண்டாம் ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

(ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக் கடவன்) என்னுமளவாக. (இப்படி) என்று—கீழுக்தமான ப்ரகாரத்தைப் பராமர் சிக்கிறது. (ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும நாசஹேதுவாகையாவது)—ஸ்வரூபேண முடித் தும், பாகவத விரோதத்தை விளைத்து முடித்தும, பகவல்லாப விரோதியாயும், எல்லாப்படியாலும, *அஸந்நேவ* என்கிறபடியே—அஸத்கல்பமாமபடி ஸ்வரூபத்தை உருவழியப்பண்ணுமதா யிருக்கை. அஹங்காரந்தான, தேஹாத்மாபிமாந ரூபமாயும்,

தேஹாதிரிக்தாத்மவிஷயத்தில் ஸ்வாதந்த்ர்யாபிமாந ரூபமாயும், இரண்டு வகைப்பட்டிறே யிருப்பது; இவ்விடத்தில் அவை யிரண்டும் சேரச்சொல்லப்படுகிறது. (அதினுடைய கார்யமான விஷயப்ராவண்யத்துக்கும்) தேஹாத்மாபிமாநமும் ஸ்வாதந்த்ர்யாபிமாநமுமே விஷயங்களை ஸ்வபோக்யத்வேந விரும்புகைக்கு மூலமாகையாலே, விஷயப்ராவண்யத்தை அஹங்கார கார்யமென்கிறது. விஷய சப்தத்தாலே—கீழ் அநுகூலமாகவும் ப்ரதிகூலமாகவும் சொல்லப்பட்ட விஹித நிஷித்த ரூபவிஷய த்வயத்தையுஞ் சொல்லுகிறது. (விளைநிலம் தானாகையாலே) என்றது—இவை யிரண்டுக்கும் ஜந்மபூமி பகவத்ஸ்வரூப திரோதாநாதிகளைப் பண்ணக்கடவ குணத்ரயாத்மக ப்ரக்ருதி பரிணாமரூபமாய் ஸ்வகர்மவிசேஷாரப்தமா யிருக்கிற சரீர விசிஷ்டனான தானாகையாலே யென்றபடி. கர்மாநுகுணமாக ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே கலங்கவடிக்கும் சரீரவிசிஷ்டதையாலே மதிமயங்கித் தானல்லாத தேஹத்தைத் தானாகவும் தனக்குரியனல்லாத தன்னை ஸ்வதந்த்ரனாகவு மபிமாநிப்பதும் தனக்கு அநர்த்தகரமான விஷயங்களிலே அத்யாதரத்தைப் பண்ணுவதும் அவன்தானேயிறே (தன்னைக்கண்டால்) இத்யாதி. இப்படி அநாதிகாலம் போந்தவனாய் இப்போதுமதுக்கு யோக்யமான சரீரவிசிஷ்டனா யிருக்கிற தன்னை தர்சித்தால் "கொன்றல்லது விடேன்" என்று ஸாயுதனாய்ப் பலகவலித்திரியும் சத்ருவைக் கண்டாப்போலே குடல் கரித்து தனக்கு நாசகனாக நினைத்தும்; தங்களுடைய உக்தி வ்ருத்திகளாலே துர்வாஸநையைக் கிளப்பி அஹங்காராதிகளை மேன்மேலும் வளரும்படி பண்ணும் ததுபயவசரான ஸம்ஸாரிகளைக் கண்ணெதிரே கண்டால், அணுகில் மேல்விழுந்தள்ளிக்கொள்ளும் அதிக்ரூரமான ஸர்ப்பத்தைக் கண்டாப்போலே அஞ்சி நடுங்கிப் பிற்காலித்து நமக்கு பாதகரென்றே நினைத்தும்; தங்களுடைய உபதேசாநுஷ்டாநங்க ளிரண்டாலும் அஹங்காராதிகளின் தோஷ தர்சநத்தைப் பண்ணுவித்து தத்ப்ரஸங்கத்திலே பீதபீதனாம்படி பண்ணி ஸவாஸநமாக அவற்றை நிவர்த்திப்பிக்கும் மத்யமபத நிஷ்டரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காணப்பெற்றால், தன்னுடைய அநர்த்தாப்யுதயங்க ளிரண்டும் தங்களதாய் தீயது விலக்கி நல்லதில் மூட்டி ரக்ஷிக்கும் ஆப்தபந்துக்களைக் கண்டாப்போலே யத்யாதரம்பண்ணி நமக்கு நற்றுணையானவர்களென்று நினைத்தும்; அடியிலே கரணகளேபரங்களைத் தந்து அவற்றைக்கொண்டு வ்யபிசரியாமல் நல்வழி நடக்கும்படி சாஸ்த்ரங்களைக் காட்டி அக்ருத்யகரணாதிகளில் சிக்ஷித்து ஸர்வாவஸ்தையிலும் தன்னுடைய ஹிதமே பார்த்துப்போரு மீச்வரனை அர்ச்சாஸ்தலங்களிலே கண்களாரக் கண்டால், உத்பாதகனாய் வித்யாப்ரதனாய் அபதேப்ரவ்ருத்தனாகாதபடி நியமித்து நடத்திக்கொண்டு போரும் ஹிதைஷியான பிதாவைக் கண்டாப்போலே ஸ்நேஹஸாத்வஸ விநயங்களை யுடையனாய்க்கொண்டு நமக்கு ஹிதபரனென்று நினைத்தும்; அநாதிகாலம் * அஸந்நேவ * என்னும்படி கிடந்த தன்னை பகவத்ஸம்பந்தத்தை யறிவித்து ஸத்தாவானாக்கி மேன்மேலும் தன்னுபதேசத்தாலே ஜ்ஞாந வைராக்ய பக்திகளை விளைத்து கையிற்கனியென்ன பகவத்விஷயத்தைக் காட்டித்தரும் மஹோபகாரகனாய * உன்சீரே யுயிர்க்குயிராய் * என்றும் * உன்றன மெய்யிற் பிறங்கிய சீரன்றி வேண்டிலன் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே குணவிக்ரஹங்களாலே தனக்கு தாரகபோக்யனாயிருக்கு மாசார்யனைக் கண்ணுக்கிலக்காம்படி கண்டால், கண்ணுஞ்சுழலையிடும் பெரும் பசியன் தாரகமுமாய் போக்யமுமான சோற்றைக் கண்டாப்போலே அத்யபிநிவேசத்தோடே யநுபவித்து நமக்கு தாரக போக்யவிஷய

மென்றே நினைத்தும், ஸாத்பாநதர நிவ்ருத்த்யாதி ஸமஸ்த ஸ்வபாவஸம்பந்ததயா ஸம்யக்ஜ்ஞாந ப்ரேமவானாயிருக்கும் ஸச்சிஷ்யனை நாம் கண்டால், தனக்கு காநந்தாவஹமான அபிமதவிஷயத்தைக் கண்டாப்போலே பகவத் குணாநுஸந்தாந தசையில் நாம் சொல்லுகிற பகவத் குணங்களை யாதரித்துக்கேட்பது அநுபாஷிப்பது வித்தனாவதாம் ஆகாரங்களினாலே நமக்கு ஆநந்தாவஹனென்று நினைத்தும்; (அஹங்காரார்த்தகாமங்கள் மூன்றும்) இத்யாதி. இவை மூன்றிலும்வைத்துக்கொண்டு, அஹங்காரம் அநுகூலர்பக்கல் அநாதரத்தைப் பிறப்பிக்கும்; அதாவது—சேஷத்வத்தை தன்ஸந்நிதியில் ஜீவிக்கவொட்டாதபடிபிறே அஹங்காரத்தின் பலமிருப்பது; அஹங்காரியானவன் *ந நமேயம்* என்றிருக்குமதொழிய ஒரு விஷயத்திலும் தலைதாழ்க்க விசையானே; ஆகையாலே அஹங்காரம் மேலிடுமாகில், ஸ்வரூபவர்த்தகராய்க்கொண்டு அநுகூலராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் 'நம்முடைய சேஷிகள்' என்று துடைநடுங்கி யெழுந்திருந்து ப்ரணாமாதிபூர்வகமாக அநுவர்த்தனங்களைப் பண்ணவொட்டாதே, தன்னை அவர்களி லதிகனாகவாதல் அவர்களைத் தன்னோடு ஸமராகவாதல் புத்திபண்ணி யநாதரித்திருக்கும்படிபண்ணு மென்கை. அர்த்தம் ப்ரதிகூலர் பக்கல் ப்ராவண்யத்தைப் பிறப்பிக்கும்; அதாவது—ஆரையாகிலும்சென்றநுவர்த்தித்து ஒருகாசு பெற்றதாய்விடவேணு மென்னும்படிபிறே அர்த்தராக மிருக்கும்படி; ஆகையால், அது ஸ்வரூபநாசகத்வேந ப்ரதிகூலரான ஸம்ஸாரிகளைக் கண்டால் வெருவி யோடிப்போக வேண்டி யிருக்க, ஒருகாசை நச்சி அவர்களோடே யுறவு பண்ணி அவர்களிருந்த விடங்களிலே பலகாலும் செல்லுவது அவர்களை யழைத்து விருந்திடுவது, அவர்கள் குணகீர்த்தனம் பண்ணுவதாம்படி அவர்கள் விஷயத்திலே ப்ராவண்யத்தை யுண்டாக்குமென்கை. காமம் [உபேக்ஷிக்குமவர்கள்பக்க லபேக்ஷையைப் பிறப்பிக்கும்] *காம்யத இதி காம:* என்கிறபடியே—காம சப்தத்தாலே விஷய ஸம்போக ஸுகத்தைச் சொல்லுகிறது; அது, *எசிபோமின* இத்யாதிப்படியே—தாரித்ர்ய வார்த்தகாதிகளடியாக தன்னை முகம் பாராமல் தள்ளிக் கதவடைத்து உபேக்ஷாவாதம் பண்ணும் ஸ்த்ரீகள் பக்கலிலே, *ஏழையர்தா மிழிப்பச் செல்வர்* என்கிறபடியே அவர்களுபேக்ஷாவாதம் முதலானவைதன்னையே யுத்தேச்யமாகக் கொண்டு செல்லும்படி, விலக்ஷணர் கேட்டால் சிரிக்கும்படியான ஹேயாபேக்ஷையை விளைக்கு மென்கை.

ஆக, இப்படி அஹங்காராதிகள் மூன்றும் ஸ்வரூபவர்த்தகரை யநாதரிக்கும்படியும், ஸ்வரூபநாசகரை யாதரிக்கும்படியும், ஸ்வரூப நாசகதையோடே யுபேக்ஷகருமா யிருக்குமவர்களை யபேக்ஷிக்கும் படியும் பண்ணுமென்று அவற்றின் கொடுமைகளை யநுஸந்தித்து என்செய்யத் தேடுகிறதோ வென்றஞ்சி; (அர்த்தகாமாபிமானங்கள் மூன்றும்) என்று பாடமானாலும், *கர்வோபிமாநோஹங்கார:* என்கிறபடியே—அபிமாந சப்தத்தாலே அஹங்காரத்தைச் சொல்லுகிறதாகையாலே, (அநுகூலர் பக்கல்) இத்யாதியை நிரை நிரையாகக்காதே யதாயோகங்கொண்டு கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாரத்திலே யோஜிக்கக்கடவது; (ஆத்ம குணங்கள்) இத்யாதி சமதமாத்யாத்ம குணங்கள், அநாதிகால மஹங்காராதிகளுக்கு விளைநிலமாய் அநாத்மகுணங்களைக் கூடுபூரித்துக்கொண்டு கர்ம பரதந்த்ரராயிருக்கிற நம்முடைய யத்நத்தாலும், ஆத்ம குணோதய விரோதிகளான அஹங்காராதிகளுக்கு வாத்தகராய் அநாத்மகுண பரிபூர்ணராய கர்மவச்யரா யிருக்கிற பிறருடைய யத்நத்தாலும் பிறப்பித்துக்கொள்ள

வொண்ணுது. ஆத்ம குணங்களுக்கெல்லாம் கொள்கலமாய் அடியிலே தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே நம்மை யங்கீகரித்தருளி நமககாத்மகுணங்க ளுண்டாவ தெப்போதோவென்று பலகாலும் கரைவது பகவானை யர்ததிப்பதாய்க்கொண்டு போரும் ஸதாசார்யனுடைய ப்ரஸாதமடியாக வருகிற, நமமுடைய வாத்மகுணதய விரோதி பாபக்ஷபம் பிறககுமபடி * அமலஙகளாக விழிககும பகவானுடைய பரிபூர்ண ப்ரஸாதத்தாலே பிறக்குமத்தனையென் றத்யவஸித்து (தேஹயாத்ரையி லுபேக்ஷை யாவது)—தேஹ ரக்ஷணார்த்தமான வயரபாரத்தில விருப்பமற்றிருககை. (ஆத்மயாத் ரையி லபேக்ஷையாவது)—சேஷத்வமே வடிவான வாத்மாவுககு தாரகாதிகளான குணுநுபவ கைங்கர்ய ப்ரவருத்தியில பெற்றவளவால தருப்தனுபிராதே மேனமேலு மாசைப்படுகை. (ப்ராகருத வஸ்துக்களில போச்யதா புத்தி நிவ்ருத்தியாவது)— அசனாச்சாதநாதிகளுக குறுப்பான ப்ராகருதபதார்த்தஙகளில ஆதரத்துக கடியான போக்யத்வபுத்தி தவிருகை. (தேஹதாரணம) இத்யாதி

அதாவது—அந்த ப்ராக்ருத வஸ்துக்களில் தேஹம தரிக்கைக்குத் தக்க வளவு புஜிககை, பரமாத்மாவான ஸர்வேசவரனுடைய ஸமாராதநத்தின ஸமாப்தி ரூபையான ப்ரஸாத ப்ரதிபததியெனகிற புததி விசேஷமுமெனகை அனறிககே, (பரமாத்ம ஸமாராதந ஸமாப்தி) எனகிற புத்தி விசேஷமும, தத்ப்ரஸாத ப்ரதிபத்தி யென்கிற புத்தி விசேஷமும் எனனவுமாம்; (தனககு) இத்யாதி. அதாவது—முமு க்ஷுவாய் ப்ரபநநனுலும ப்ராரப்த சரீர மிருககுமளவும தாபத்ரயம வருகை தவிரா திறே; ஆகையாலே, இசசரீரததோடேயிருககிற தனககு தாபதரயங்களி லேதேனு மொரு கலேசமுணடானுல, "இது அநுபவ விநாசயமான பராரப்தகர்மபலமனறோ, ஏவம் பூதகர்மங்க ளுள்ளவை கழியுமளவனறோ இசசரீரத்தோடே நமமை யெமபெரு மான் வைக்கிறது, ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களிலே யொனறுகிலுங கழியபபெற்றோமே" என்கிற வநுஸந்தாநததாலே யாதல், துர்வாஸநையாலே யிவவுடம்பைவிட இசை யாமல் ப்ராகருத பதார்த்தஙகளையும ஜீவித்துககொண்டு ஸமஸாரத்துக்குள்ளே பொருந்தியிருக்கிற நமமை துக்க தர்சநத்தைப் பண்ணுவிததது இதில் பற்றறுத்துக் கொண்டுபோக நினைககிற ஸர்வேச்வரனுடைய கருபையின பலமனறோ இது- என்கிற அநுஸந்தாநத்தாலேயாதலுண்டாககக்கடவ ப்ரீதியு மென்கை. பூர்வாகம் உத்தராகம் ப்ராரப்தகண்டமெல்லாம கழிககிறவனுககு, வர்த்தமாந சரீரத்தி லநு பாவ்ய கர்ம மித்தனையும் கழிககை யரிதனறிறே; கர்மபலமான துககபரமபரைகளை யநுபவியாநின்றாலும் இத்தேஹததை விட வெனறால இசையாத விவனை நிர்துக்க னுக்கி வைப்போமாகில். இச்சரீரத்தோடே நெடுஙகாலமிருகக விச்சிததல் இனன மொரு சரீரந்தன்னை யிச்சித்தலசெயயு மாகையால் இச்சரீரத்துககுள்ள கர்மமநுப வித்தே யிறுக்கக்கடவ னென்றிறே வைக்கிறது; ஆனபினபு, மற்றுண்டான கர்மங் களெல்லாம் கழித்தது ஸமஸாரத்தில நினறு மிவனைக கடுகத் திருவடிகளிலே சேர்த் துககொள்ளுகையி லுண்டான கருபையாலேயானுப்போலே, இத்தனையும் கழியாமல் வைத்ததும் க்ருபையாலேயிறே. அநாதிகாலம பரிகரஹித்த சரீரந்தோறு மநுப வித்த துக்கம் பகவநநிக்ரஹபலம, இது அவனநுக்ரஹ பலம்; *யஸ்யாநுக்ரஹமிச்சாமி தஸபவித்தம ஹராம்யஹம* என்றனிறே; ஆகையா லித்தை (க்ருபாபலம) என்கிறது.

(ஸ்வாநுஷ்டாநத்தில ஸாதநத்வ புத்தி நிவ்ருத்தியாவது)—ப்ரபந்நனை தன் னுடைய வதிகாராநுகுணமாக வநுஷ்டித்துக்கொண்டு போரும் நலலொழுககங்களைப்

பேற்றுக்கு ஸாதநமாக நினையாதொழிகை. (விலக்ஷணருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களில வாஞ்சையாவது) *நாட்டாரோ டியல்வொழிந்து நாரணனை நண்ணி யிருக்கை யாலே நிர்மல ஜ்ஞாந பகதிகரா யிருக்கும விலக்ஷணரான பூர்வர்களுடைய விலக்ஷணமான வந்தஜ்ஞாநமும அநுஷ்டாநமும நமக்குண்டாகவே ணுமெனனுமாசை (உகந்தருளின நிலங்களி லாதராதிசயமாவது) * தானுகந்த வூர் * என்கிறபடியே—ஸர்வேச்வரனுகந்து வர்த்திக்கிற திவ்யதேசங்களென்றால, * கணடியூரரங்கம மெய்யங்கச்சி பேர மல்லையென்று மண்டினார்* என்கிறபடியே—மநஸஸ அங்கே மண்டி விழும்படி மேனமேலும பெருகுகிற ஆதரம. (மங்களாசாஸநமாவது)—அவ்வோதிவ்யதேசங்களை விரும்பி,வர்த்திக்கிற வவனுடைய ஸௌந்தர்யத்தையும ஸௌகுமார்யத்தையும வாசி யறிந்து நோக்கும பரிவரில்லாமையையும, ப்ரதிகூல வர்க்கங்களி னதிசயத்தையும், நினைத்தேங்கி, "எனசெய்யத் தேடுகிறது!" என்று வயிறெரிந்து இரவும்பகலும் திருப்பல்லாண்டு பாடுகை. (இதர விஷயங்களி லருசியாவது)—பகவத் வ்யதிரிக்தங்களான ஹேய விஷயங்களில தோஷதர்சநாதிகளாலே விருப்பமற்றிருக்கை. (ஆர்த்தியாவது)—இதரவிஷய ப்ராவண்ய ஹேதுவான விவவுடம்போடே இருள்தரு மாஞாலத்திலிருக்கிறவிதி லடிக்கொதிப்பாலும, ப்ராப்யவைலக்ஷண்ய தர்சநத்தால் வந்த ப்ராப்தி விளம்பாஸஹத்வத்தாலும் பிறும க்லேசம. (அநுவர்த்தந நியதியாவது) —பகவத் பாகவத விஷயங்களில ஸவிசேஷத்வாநுகுணமாக நீசோக்தி நீச வருத்திகளாலே பண்ணு மநுவர்த்தநத்தை ப்ராகருத விஷயங்களில் மறந்தும செய்யாதொழிகை. (ஆஹார நியதியாவது)—ஜாத்யாச்ரய நிமித்தாதுஷ்டங்களாய, ஸர்வேச்வரனுடையவும ததீயருடையவும ப்ரஸாதங்களான வஸதுக்களையே ஆஹாரமாகக் கொள்ளுமதொழிய, தத்தரங்களானவை கொள்ளக்கடவோமல்லோ மென்றிருக்கை.

(அநுகூல ஸஹவாஸமாவது)—ஸ்வஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை வர்த்திப்பியாநிற்கு மநுகூலரானவர்களுடனே க்ஷணகாலமும பிரியாதே கூடி வர்த்திக்கை (ப்ரதிகூல ஸஹவாஸ நிவருத்தியாவது) — ஸ்வஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை நசிப்பியாநிற்கும ப்ரதிகூலரானவர்களுடன் க்ஷணகாலமும் கூடி வர்த்தியாதொழிகை. இங்குச்சொன்ன அநுகூலரும ப்ரதிகூலரு மினஞ்ரென்னுமிடம மேலே தாமே யருளிச்செய்யக்கடவரிறே (ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்) அதாவது—கீழ்ச்சொன்ன விவைபித்தனையும, ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந பரிபூர்ணனான ஸதாசார்யனுடைய ஸர்வமங்களாவஹமான ப்ரஸாதத்தாலே தன்னடையே மேனமேலு மபிவ்ருத்தமாம்படி செய்துகொண்டு போரக்கடவ னென்றபடி. ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி யிவன பண்ணிக்கொண்டு போருகையாவது—தத்ப்ரஸாதகங்களைச் செய்து கொண்டு போருகை. தத்ப்ரஸாதகங்களாவன—இதினுடைய வுபபாதக ஸ்தலத்தி லருளிச் செய்கிறவை. (போரக்கடவன்) என்று விதிரூபேண வருளிச்செய்தது—இதினுடைய அவச்யாநுஷ்டேயத்வம தோற்றுகைக்காக. .... (243)

ப்ரபந்நதிநசர்யா நிரூபணம் முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம. இரண்டாம் ப்ரகரணம் ஸமாப்தம.

பேற்றுக்கு ஸாதநமாக நினையாதொழிகை. (விலக்ஷணருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களில வாஞ்சையாவது) *நாட்டாரோ டியல்வொழிந்து நாரணனை நண்ணி யிருக்கையாலே நிர்மல ஜ்ஞாநபக்திகரா யிருக்கும் விலக்ஷணரான பூர்வர்களுடைய விலக்ஷணமான ஸ்வஜ்ஞாநமும் அநுஷ்டாநமும் நமக்குண்டாகவே ணுமென்னுமாசை (உகந்தருளின நிலங்களி லாதராதிசயமாவது) *தானுகந்த வூர்* என்கிறபடியே—ஸர்வேச வரனுகந்து வர்த்திக்கிற திவ்யதேசங்களென்றால், *கண்டியூ ரரங்கம் மெய்யங்கச்சி பேர் மல்லையென்று மண்டினார்* என்கிறபடியே—மநஸ்ஸு அங்கே மண்டி விழும்படி மேன்மேலும் பெருக்கிற ஆதரம். (மங்களாசாஸநமாவது)—அவ்வோ திவ்யதேசங்களை விரும்பி வர்த்திக்கிற அவனுடைய ஸௌந்தர்யத்தையும் ஸௌகுமார்யத்தையும் வாசியறிந்து லோகத்தில் பரிவரில்லாமையையும், ப்ரதிகூல வர்க்கங்களி னதிசயத்தையும் நினைத்தேங்கி, "என்செய்யத் தேடுகிறது!" என்று வயிறெரிந்து இரவும்பகலும் திருப்பல்லாண்டு பாடுகை. (இதர விஷயங்களி லருசியாவது)—பகவத் வ்யதிரிக்தங்களான ஹேய விஷயங்களில் தோஷதர்சநாதிகளாலே விருப்பமற்றிருக்கை. (ஆர்த்தியாவது)—இதரவிஷய ப்ராவண்ய ஹேதுவான இவ்வுடம்போடே இருள்தரு மாஞாலத்திலிருக்கிறவிதி லடிக்கொதிப்பாலும், ப்ராப்யவைலக்ஷண்ய தர்சநத்தால் வந்த ப்ராப்தி விளம்பாஸஹத்வத்தாலும் படும் க்லேசம். (அநுவர்த்தந நியதியாவது)—பகவத் பாகவத விஷயங்களில் ஸ்வசேஷத்வாநுகுணமாக நீசோக்தி நீச வ்ருத்திகளாலே பண்ணு மநுவர்த்தநத்தை ப்ராக்ருத விஷயங்களில் மறந்தும் செய்யாதொழிகை. (ஆஹார நியதியாவது)—ஜாத்யாச்ரய நிமித்தாதுஷ்டங்களாய், ஸர்வேச்வரனுடையவும் ததீயருடையவும் ப்ரஸாதங்களான வஸ்துக்களையே ஆஹாரமாகக் கொள்ளுமதொழிய, தத்இதரங்களானவை கொள்ளக்கடவோமல்லோ மென்றிருக்கை.

(அநுகூல ஸஹவாஸமாவது)—ஸ்வஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை வர்த்திப்பியாநிற்கு மநுகூலரானவர்களுடனே க்ஷணகாலமும் பிரியாதே கூடி வர்த்திக்கை (ப்ரதிகூல ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தியாவது) — ஸ்வஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை நசிப்பியாநிற்கும் ப்ரதிகூலரானவர்களுடன் க்ஷணகாலமும் கூடி வர்த்தியாதொழிகை இங்குச்சொன்ன அநுகூலரும் ப்ரதிகூலரு மின்னாரென்னுமிடம் மேலே தாமே யருளிச்செய்யக்கடவரிறே (ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்) அதாவது—கீழ்ச்சொன்ன இவையித்தனையும், ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந பரிபூர்ணனான ஸதாசார்யனுடைய ஸர்வமங்களாவஹமான ப்ரஸாதத்தாலே தன்னடையே மேன்மேலு மபிவ்ருத்தமாம்படி செய்துகொண்டு போரக்கடவனென்றபடி. ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி யிவன் பண்ணிக்கொண்டு போருகையாவது—தத்ப்ரஸாதகங்களைச் செய்துகொண்டு போருகை. தத்ப்ரஸாதகங்களாவன—இதினுடைய வுபபாதக ஸ்தலத்திலருளிச் செய்கிறவை. (போரக்கடவன்) என்று விதிரூபேண வருளிச்செய்தது—இதினுடைய அவச்யாநுஷ்டேயத்வம் தோற்றுகைக்காக. .... (243)

ப்ரபந்நதிநசர்யா நிரூபணம் முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம். இரண்டாம் ப்ரகரணம் ஸமாப்தம்.

துத் தனனை ரக்ஷகனுகககொணடு மங்களாசாஸநம பணணி அவனை ரக்ஷிககு மெனகை இவ்விடத்தில ஸௌநதர்யம சொலலிறறிலலையேயாகிலும், அதுவும மஙகளாசாஸந ஹேதுவாகையாலும மேலே சொலலுகையாலும ஸௌகுமார்ய மிதுககு முபலக்ஷணம. (245)

246 இப்படி ஸௌகுமார்யாதிகளைககண்டு கலஙகி ரக்ஷகனுன வவனுடைய சகதிவைபவத்தை மறந்து தானவனை ரக்ஷிககுமெனகிற விவவாதத மெஙகே காண லாமெனனு மபேக்ஷையிலே, இது சிஷடாசார ஸித்தமெனனுமிடம காட்டுகிறார் மேல (இவவர்ததம) என்று தொடஙகி

246 இவவர்த்தம சக்ரவர்த்தி ஸ்ரீஜநகராஜன திருமகள விசவாமிதரன ஸ்ரீதணட காரண்ய வாஸிகளான ருஷிகள திருவடி மஹாராஜா ஸ்ரீநநதகோபா ஸ்ரீவிதுரர் பிள்ளையுறஙகாவில்லிதாஸா தொடக்கமானவாகள பககலிலே காணலாம

சகரவர்த்தி, பெருமாள பிராட்டியைத திருமணம புணர்நது மீணடெழுந தருளாநிறக, பரசுராமன வநது தோறறினவளவிலே, காடகாதாடகேய நிரஸநங களாலே யிவருடைய சகதிவைபவததை வயகதமாக அறிநதிருககசசெயதேயும, இவருடைய பாலயததையும ஸௌகுமாரயததையுமே பாரதது, * எனனுகபபுகு கிறதோ * என்று பீதனுய, தான முனனே யோடிசசென்று, * க்ஷதரரோஷாத் ப்ரசாநதஸ த்வம பராஹ்மணசச மஹாயசா:, பாலாநாம மம புத்ராணுமபயம தாது மாஹஸி * என்று சரணம புகக, பினனையுமவன பெருமாள மேலே அடாநது செலலுகிறபடியைககண்டு நிஷபராணனுய நின்று, * கதோ ராம இதி சருதவா ஹ்ருஷட: ப்ரமுதிதோ ந்ருப:, புநா ஜாதம ததா மேநே ஸுதா நாதமாநமேவச * எனகிறபடியே— அவன தோறறு மீணடுபோனனென்று கேடடபினபு, தானும பிளளைகளும மறுபிறவி பிறநததாக நினைத்திருநதானறே.

ஸ்ரீஜநகராஜன திருமகள தலைநீரபபாடடிலே யிவருடைய வைபவமெலலா மறியுமவளா யிருககசசெயதேயும திருவபிஷேகம பணணுகைககாக அலஙகருநததிவய காதரராயககொணடு சகரவாத்தி திருமாளிகைக கெழுநதருளுகிறபோது, இவரழ கிலே தோறறு "இதுக கெனவருகிறதோ" என்று பரேமததாலே கலஙகி, * பதி ஸமமாநிதா ஸீதா பாததார மஸிதேக்ஷணு, ஆதவாரமநுவவராஜ மஙகளாந யபி ததயுஷீ * என்று—திருவாசலளவும தான மஙகளாசாஸநம பணணிககொணடு பினசென்று, * பூாவாம திசம வஜரதரோ தக்ஷிணும பாது தே யம:, வருண: பசசி மாமாசாம தநேசஸதூததராம திசம * என்று—திகபாலாகளை யிவாககு ரக்ஷகராக அபேக்ஷிததாளிறே (ஸ்ரீஜநகராஜன) என்றும (திருமகள) என்றும பிரிததுச சொலலவுமாம அபபோதைககு ஸ்ரீஜநகராஜன, மஹேசவர தநுாபஙகததாலே பெருமாளுடைய சகதிவைபவத்தைக கணடிருககசசெயதேயும, * இயம ஸீதா மம ஸுதா ஸஹதாமசரீ தவ, பரதீசசசைநாம பதரந தே பாணிம கருஹணீஷவ பாணிநா * என்று—" ஆபிஜாதயாதிகளால வீறுடையளான விவளைக கைககொண டருளும" என்று காடடிககொடுககிறவளவிலே, இவருடைய வழகையும ஸௌகு

மார்யத்தையும் கண்டு கலங்கி, இசசேர்த்திக கொரு தீங்கு வாராதொழியவேணும் என்று *பத்ரம தே* என்று மங்களாசாஸநம பண்ணினுனென்கை.

விச்வாமித்ரன், தன்னுடைய அத்வர த்ராணார்த்தமாகப் பெருமாளை யழைத்துககொண்டு போருகிறபோது, நடுவே தாடகை பெரிய ஆர்பபரவததோடே ஆகரமித்துககொண்டு வருகிறபடியைககண்டு, *அஹம வேதமி மஹாத்மாநம ராமம ஸத்ய பராகரமம* என்கிறபடியே—பெருமாளுடைய சகதிவைபவததை யறிந்திருககச செய்தேயும, ஸௌகுமார்யத்தைப் பார்ததுக கலஙகி, *விசவாமித்ரஸ்து ப்ரஹ்மர்ஷிர் ஹுங்காரே ணுபிபர்த்ஸ்ய தாம, ஸ்வஸதி ராகவயோரஸ்து ஜயஞ்சை வாப்யபாஷத* என்கிறபடியே—தான முன்னே நின்று அவளை ஹுஙகரித்து, பெருமாளுககும திருத தம்பியார்ககும் ஒருதீங்கு வாராமைககாக மஙகளாசாஸநமு செயதானிறே.

ஸ்ரீ தண்டகாரண்யவாஸிகளான ருஷிகள, *தே தம ஸோமமிவோத்யந்தம் த்ருஷ்ட்வாவை தர்மசாரிணஃ, மங்களாநி ப்ரயுஞ்ஜாநாஃ ப்ரத்யக்ருஹ்ணந் த்ருடவ்ரதாஃ* என்று தங்க ளாபந நிவ்ருத்தியையும அபிமத ஸித்தியையும பண்ணித்தருவாரிவரேயென்று ஸாதநாநுஷ்டாநமபண்ணுகிற தாஙகள, இவர் ஸந்நிஹிதரானவாறே அவற்றை மறந்து, இவர் வடிவழகிலே துவககுண்டு மங்களாசாஸநம பண்ணினுர்களிறே.

திருவடி, ப்ரதம தர்சநத்திலே *ஆயதாச்ச ஸுவ்ருத்தாச்ச பாஹவஃ பரிகோபமாஃ, ஸர்வ பூஷண பூஷார்ஹாஃ கிமர்த்தம நவிபூஷிதாஃ* என்று கணையஙகள் போலே யிருககிற திருததோளகளில மிடுககைக கண்டு, "நமககிவர் ரக்ஷகராகக குறையில்லை" என்று புததி பண்ணு நிற்கசசெயதே, அவற்றி னழகைககண் டீடுபட்டு, "பிறர் கண்ணெசசில படில செயவதென" என்றதிசஙகை பணணி, "திருவாபரணஙகளாலே யித்தை மறைததிட்டு வையாதே யிப்படி வெளியிடக காரணமென!" என்று வயிறுபிடித்து, பினபும, பெருமாளுடைய சகதிவிசேஷத்தை பஹுமுகமாகக காணுநிற்கச் செயதேயும, ஸௌகுமாயாநுஸநதாநததாலே "இவர்ககெனவருகிறதோ" என்று துணுககுத துணுககென்று ஸர்வ தசையிலும கூடநின்று நோககிக கொண்டு திரிந்தானிறே.

மஹாராஜர், வாலிவதாதிகளாலே பெருமாளுடைய சகதி கௌரவத்தைக கண்டிருககச செய்தேயும, ஸௌகுமார்யத்தையே பார்த்துக கலஙகி, ஸ்ரீவிபீஷணுழ வான நாலுபேரும தானுமாய வநது தோற்றினபோது, *ஏஷ ஸர்வாயுதோ பேதச சதுர்ப்பிஸ ஸஹ ராக்ஷஸைஃ, ராக்ஷஸோப்யேதி பசயத்வம அஸ்மாந ஹந்தும் நஸம்சயஃ* என்று—நமககெல்லாம ஒருயிரான பெருமாளை நலிகிற வழியாலே நமமை யெல்லாரையும முடிபபதாக வருகிறுனிவன என்றறுதியிட்டு, முதலிகளுககுக காட்டி, *ராகவமசரணம கதஃ* *நிவேதயத மாம க்ஷிப்ரம* என்ற உகதிகளைக கேட்டு வைத்தும, *வதயதாமேஷ தீவ்ரேண தண்டேந ஸசிவைஸ ஸஹ, ராவணஸய ந்ருசமஸஸய ப்ராதா ஹயேஷ விபீஷணஃ* என்று—ராவண ஸமபநததததையே பார்தது இவனை சிதரவதம பணணவேணுமெனபது, *ராவணேந ப்ரணிஹிதம

தமவைஹி நிசாசரம, தஸ்யாஹம நிகரஹம மந்யே க்ஷமம க்ஷமவதாமவர* என்று-ராவணன வரவிட வந்தவனென்றே யவனைத் திருவுள்ளம பற்றவேணும, அவனை தண்டிக்கையே ப்ராப்தமென்று புத்திபண்ணுகினறேன என்பதாய இப்படி களிலே பலவற்றையுஞ சொலலி, "இவனை ஸர்வதா கைககொள்ள வொண்ணாது" என்று ஒருநிலைநின்று, *பிசாசாந தாநவாந* இத்யாதியாலே தம்முடைய பலத்தைக காட்டியும, கபோதோபாக்யாநம கண்டுபாக்யாநம இவை யருளிச்செய்தும தெளி வித்து பயத்தைக கெடுத்து, *ஆநயைநம ஹரிச்ரேஷ்ட* என்னவேணடுமபடி பெரு மாளைக குழைச்சரக்காக நினைத்துக காத்துககொண்டு போநதாரிறே, (மஹாராஜா) என்கிறது—ஸ்ரீ ஜடாயுமஹாராஜரை யென்றும சொலலுவர்கள். அதாவது—ஸ்ரீ ஜடாயுமஹாராஜா, பிராட்டிக்காக ராவணனோடே பொருது குற்றுயிராயக்கிடக கிறதமமைப பெருமாளவந்து கண்டவளவிலே, ஜநஸ்தாநத்திலிருந்த பதினாலாயிரம ராக்ஷஸரையும தனிவீரஞ்செய்துநின்று கொன்ற தோளவலியை யறிந்திருக்கச செய்தேயும, * யாமோஷதி மிவாயுஷ்மந அந்வேஷஸி மஹாவநே, ஸாதேவீ மம்ச ப்ராணா ராவணேநோபயம ஹ்ருதம* என்று-" அருமருந்து தேடுவார் அடவிதோறுந தடுமாறுமாப்போலே யாவளொருத்தியை யிந்தப பரந்தகாட்டிலே தேடிக்கொண்டு திரிகிறீர, உமக்கு நித்யமப்ராண ஸமையான வவளும என்னுடைய ப்ராணங்களு மிரண்டும ராவணனென்கிற பையலாலே அபஹ்ருதமாயததுககாணும" என்று சொலலா நிற்கச்செய்தே; இவருடைய விரஹக்லேசத்தால வந்த தளர்த்தியையும ஸௌகுமார்யத்தையும ராக்ஷஸரோடடை வான பகையையும நினைத்து, "என்னைத் தேடுகிறதோ" என்றஞ்சி; * ஆயுஷ்மந * என்று. ஆயுஸ்ஸை ப்ரார்த்தித்தாரிறே

ஸ்ரீநந்தகோபர், பூதநா நிரஸநத்தாலே க்ருஷ்ணனுடைய திவ்யசக்தியோகத தைககண்டிருக்கச்செய்தேயும, சைசவப்ரயுக்தமான ஸௌகுமார்யத்தையே பார்த்துக கலங்கி வயிறெரிந்து, *ரக்ஷது தவா மசேஷாணாம பூதாநாம ப்ரபவோ ஹரி:, யஸ்ய நாபி ஸமுத்பூத பஙகஜா தபவஜ் ஜகத்* என்று—"ஸர்வ ஜகத்காரண பூதனாய ஸகல விரோதி நிரஸநசீலனான ஸர்வேச்வரன உம்மை ரக்ஷிப்பானாக" என்று ரக்ஷை யிட்டாரிறே

ஸ்ரீவிதுரர், க்ருஷ்ணனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வசக்தித்வாதிகளை அறிந்திருக கச்செய்தேயும, துர்யோதந கோஷ்டியில எழுந்தருளினபோது பொய்யாஸநமிட்ட படியைக கண்டஞ்சி ப்ரேமாந்தத்தையாலே, *ஸம்ஸ்ப்ருசந் நாஸநம சௌரோ விதுரஸ ஸ மஹாமதி:* என்று—தம்முடைய திருமாளிகையில தாமிட்ட ஆஸநத்தையு மதிசங்கை பண்ணித தன கையாலே அழுக்கிப் பார்த்தாரிறே

பிள்ளையுறங்கா வில்லிதாஸர், அத்தலையில ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகளெல்லா மறிந்து, "பெருமாள நமக்கு ரக்ஷகர்" என்றிராநிறகச் செய்தேயும, ப்ரேம பரவச ராகையாலே, 'பெருமா ளுலாவி யருளும்போது எங்கேனு மொரு சலநம பிறக்கில நம ப்ராணனை விடுமித்தனை" என்று சொட்டையை யுருவிப பிடித்துககொண்டு ஸேவிப்பரென்று ப்ரஸித்தமிறே

(தொடக்கமானவர்கள்) என்கிற வித்தால—*ஸ்த்ரீயோ வ்ருத்தாஸ் தருண்யச்ச ஸாயம் ப்ராதஸ் ஸமாஹிதா:-ஸர்வாந் தேவாந் நமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்த்தே யசஸ்விந:* என்கிற திருவயோத்யாவாஸி ஜநங்கள்; *பம் மங்களம் ஸுபர்ணஸ்ய விநதா கல்பயத் புரா, அம்ருதம் ப்ரார்த்தயாநஸ்ய தத்தே பவது மங்களம்* என்ற ஸ்ரீகௌஸல்யையார்; *ஜாதோஸி தேவதேவேச சங்கசக்ர கதாதர!, திவ்ய ரூபமிதம் தேவ ப்ரஸாதே நோபஸம்ஹர* என்ற ஸ்ரீவஸுதேவர், *உபஸம்ஹர ஸர்வாத்மந் ரூபமேதச் சதுர்புஜம், ஜாநாது மாவதாரம் தே கம்ஸோயம் திதி ஜந்மஜ:* என்கிற தேவகிப்பிராட்டி முதலானாரை யெல்லாம் நினைக்கிறது. . (246)

247. இவ்விஷய வைலக்ஷண்யமெல்லாரையும் மங்களாசாஸநத்திலே மூட்டு மென்னுமிடத்துக்கு இன்னமொரு உதாஹரணம் காட்டுகிறார் (இளையபெருமாளை) என்று தொடங்கி

247 இளையபெருமாளை ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் அதிசங்கை பண்ண இருவரையு மதிசங்கை பண்ணி ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் பரிகரம் பெருமாளை நோக்கிற்றிறே

அதாவது—ச்ருங்கிபேரபுரத்திலே யெழுந்தருளி ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளை விஷயீகரித்தருளின வன்று, பாங்கறிந்து இளையபெருமாள் படுத்துக்கொடுத்த பர்ணசய்யையிலே பெருமாளும் பிராட்டியும் பள்ளிகொண்டருளாநிற்க, *பாலயாதப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்தராகையாலே என்வருகிறதோ வென்றஞ்சி, முதுகிலிட்ட அம்பறாத்தூணியும் கட்டின விரற்சரடும் நாணியேறிட்டு நடுக்கொத்துப் பிடித்த வில்லும் தாமுமாய் நடையாடும் மதிள்போலே வளையவருகிற இளையபெருமாளைக் கண்டு, ஸ்ரீகுஹப் பெருமாள், ஒரு தம்பி தாயைக்கொண்டு ராஜ்யத்தைவாங்கி கட்டின காப்போடே காட்டிலே தள்ளிவிட்டான், இவனுமவனோபாதி யொருதம்பியன்றோ, தனியிடத்திலே என்செய்ய நினைத்திப்படி ஆயத்தமாய் நின்றானென்று தெரியாது என்றதிசங்கை பண்ணி, அப்படி யேதேனுமொரு தீங்கு நினைக்கில் இவன்றன்னைத் தீரக் காணக் கடவோமென்று வில்லும் கோலுமாய்க்கொண்டு இவரிட்டவடியிலே அடியிட்டு நிற்க; ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் ஏவற்செய்து திரியும் பரிகரம், "அவன் ஜ்ஞாதி, இவன் குறும்பனானவன் அன்யன், இவர்களிருவருமாக இவ்விஷயத்தை என்செய்யத் தேடுகிறார்களோ' என்று இருவரையுமதிசங்கைபண்ணி, அப்படி செய்யில் இவர்களை யழியச் செய்தும் நாமத்தலையை நோக்கக்கடவோமென்று தனித்தனியே கையும் வில்லுமாய்க்கொண்டு பெருமாளை ரக்ஷித்ததிறே என்கை.

ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு விசேஷம் சொல்லுகிற விடத்திலே, ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் *நியம்ய ப்ருஷ்டே து தலாங்குளித்ரவாந் சரைஸ் ஸுபூர்ணாவிஷுதிம் பரந்தப:—மஹத்தநுஸ் ஸஜ்ய மபோஹ்ய லக்ஷ்மணோ நிசாமதிஷ்டத் த்வரிதோஸ்ய கேவலாம். ததஸ் த்வஹஞ்சோத்தம சாபபாணப்ருத் ஸ்திதோபவம் தத்ர ஸயத்ரலக்ஷ்மண:—அதந்த்ரிபிர் ஜ்ஞாதிபிராத்த கார்முகைர் மஹேந்த்ரகல்பம் பரிபாலயம்ஸ் ததா* என்று அற்றை ராத்ரியில் வ்ருத்தாந்தத்தைச் சொன்னானிறே. ... (247)

248. ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளுக்கும் பரிகரத்துக்கு மன்று கண்டமாதரமொழிய பெருமாளுடன் முன்புவாஸனையில்லையே; இப்படியிருக்கச்செய்தே, இவர்களுக்கிவ்வா தரம் கூடினபடியென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஒருநாள) என்றுதொடங்கி.

248. ஒரு நாள முகத்திலே விழித்தவாகளை வடிவழகுபடுத்தும பாடாயிறறு

அதாவது—நெடுநாள வாஸனைபண்ணுகையன்றிக்கே ஒருநாள முகதர்சநம பண்ணினவாகளையும் அவன விக்ரஹவைலக்ஷண்யம படுத்தும்படியாயத் திதுவென கை. *ஸதாபச்யந்தி பண்ணினரோபாதி ஸக்ருத் தர்சநம பண்ணினரையும் ப்ரேமாந் தராய அஸ்தானே பயசங்கையாலே அநுகூலரையு மதிசங்கைபண்ணிப பரிந்து நோக்கும்படி பண்ணவற்றாயிறே பகவத்விக்ரஹ ஸௌந்தர்ய மிருப்பது (248)

249 இன்னமு மிவ்வர்த்ததுக்கு உதாஹரணமாக, கீழ்சொன்னவாகளிற் காட்டில வயாவருத்தரான ஆழ்வாரகளுடைய மங்களாசாஸந நிஷ்டையை யருளிச செய்கிறார் (இவர்கள) என்று தொடங்கி.

249 இவாகள நமமுடைய கோடியிலே யென்னுமபடியாயிறு ஆழவாாகள நிலை.

(இவாகள) என்று—சக்ரவர்த்தி முதலாகக கீழ்சொன்ன வதிகாரிகளையடைய பராமாசிக்கிறது. ஆனால் பிராட்டியையுமொக்கச சொல்லலாமோ வென்னில், ஆழ வார்களில தலைவரான நமமாழவாரிலுங் காட்டில,பெரியாழவார்க்கு ஏற்றம் சொல்லு கிறவோபாதி, போக பரவசையான அவளிறகாட்டில மங்களாசாஸநத்தி லூற்றத் தாலே ஆழவார்களுக்கேற்றம சொல்லக குறையில்லை. ஆனாலும், (நமமுடைய கோடி யிலே) என்னலாமோ வென்னில; இவ்வர்த்தநிஷ்டையி லவர்களுடைய வாதிக்யத்தை தர்சிப்பிக்கைக்காகச சொன்னதாகையாலே விரோதமில்லை ஆகையால இவ்விஷய வைலக்ஷண்ய கலுஷித்தராய இதுக்கென்வருகிறதோ வென்று பரிந்து நோக்கின வாகளாகக கீழ்சொல்லப்பட்டவாக ளெல்லாரு மென்றபடி. (நமமுடைய கோடியிலே என்னுமபடியாயத்து) என்றது — இவ்விஷயத்திலே அநுபவித்திருக்கச்செய்தேயும் பரேமாபாவத்தாலே மங்களாசாஸநத்தி லூற்றமுற்றிருக்கிற நமபோலவாாமாதர மென்று சொல்லலாம படியாயத்தென்றபடி. (ஆழவாாகள நிலை) என்றது—மயாவற மதிநலம பெற்றவர்களாகையாலே நிரதிசய பரேமயுக்தரான ஆழவார்களுடைய மங்களாசாஸந நிஷ்டடை யென்றபடி. ... . (249)

250. இவவாழவாாகள தாஙகள மங்களாசாஸநத்தில வந்தால தங்களிலொப் பர்களோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல (ஆழவாாகள) என்று தொடங்கி.

250. ஆழவாாகளெல்லாரையும போலலலா பெரியாழவாா.

அதாவது — மங்களாசாஸநத்தில மற்றுள்ள வாழவார்களுக்கும பெரியாழ வாருக்கும நெடுவாசி யுண்டென்கை. (250)

251. அவர்களைப்பற்ற இவர்க்கிதி லேற்றமேதென்ன வருளிசசெய்கிறா (அவர்களுக்கிது) என்று தொடங்கி.

25. அவர்களுக்கிது காதாசித்கம; இவர்க்கிது நித்யம்.

அதாவது—மயர்வற மதிநலம் பெற்றமை யொத்திருக்கச்செய்தே, வயிரவுருக்காய் ஆண்களையும் பெண்ணுடை யுடுத்தும் பகவத் விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தை யநுஸந்தித்தால, உத்தரோத்தராநுபவ காமராகாகிற்கும மற்றை யாழவார்களுக்கு பரஸம்ருத்தியே ப்ரயோஜநமான விந்த மங்களாசாஸநம எப்போதுமொக்க வன்றிக்கே எங்கேனு மொருதசையிலே தேடிப்பிடிக்கவேண்டும்படியா யிருக்கும்; தத்வைலக்ஷண்ய தர்சநாநந்தரம ததநுபவபரராகை யன்றிக்கே, அஸ்தாநே பயசங்கை பண்ணித் திருப்பல்லாண்டு பாடும ப்ரேம ஸ்வ பாவரான விவர்க்கிந்த மங்களாசாஸநம் ஸர்வகாலவர்த்தியாய்ச் செல்லுமென்கை (251)

252. அதுக்கு ஹேது வெனனென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவர்களுடைய) என்று தொடங்கி.

252. அவர்களுடைய ஆழங்கால்தானே இவர்க்கு மேடாயிருக்கும்.

அதாவது—அநுபவபரரான வவர்களை த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரம பண்ணி ஆழங்கால படுத்து மவனுடைய ஸௌந்தர்யந்தானே இதுக்கென்வருகிறதோ! என்றஞ்சி மேனமேலும காப்பிடும்படி மங்களாசாஸநபரரான விவர்க்கு தரித்து நின்று மங்களாசாஸநம பண்ணுகைக்கீடான நிலமாயிருக்கு மென்கை. .... (252)

253. அதெங்ஙனேயென்னு மபேக்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் (அவர்களுக்கு உபய சேஷத்வத்தையும) என்று தொடங்கி.

253. அவர்களுக்கு உபயசேஷத்வத்தையு மழித்து ஸ்வரூபத்தைக் குமிழநீருண்ணப் பண்ணுமது, இவர்க்கு உபயவ்ருத்திக்கும ஹேதுவாய் ஸ்வரூபத்தைக் கரையேற்றும்.

அதாவது—பகவதநுபவைகபரராய் தத்லாபத்தி லாற்றாமை கரைபுரளும்படி யிருக்கும் மற்றை ஆழ்வார்களுக்கு "கண்ணபுரமொன்றுடையானுக் கடியேனொருவர்க் குரியேனோ" என்றும "உற்றது முன்னடியார்க் கடிமை" என்றும அநுஸந்திக்கும்படி ப்ரதம மத்யமபத ஸித்தமான பகவச்சேஷத்வமும், ததீயசேஷத்வமுமாகிற உபய சேஷத்வத்தையும், 'நமக்கே நலமாதலில்" என்னும்படி ஸ்வப்ரயோஜநத்திலே மூட்டியும், விளம்பரோஷத்தாலே "போகுநம்பி" "கழகமேறேல நம்பி" என்னும்படியாக்கியும். ஸ்வப்ரவ்ருத்தி யாகாதென்னுமளவில் "உங்களோ டெங்க ளிடையிலலை" என்று உதறும்படி பண்ணியும், *வெஞ்சிறைப்புள்* இத்யாதியாலே வெறுத்து வார்த்தை சொல்லுவித்தும அழித்து, பாரதந்த்ர்யகத்வமே வடிவான ஸ்வரூபத்தை மங்களாசாஸநமென்பதொன் றறியாதபடி தன் பக்கலிலே மக்நமாகப் பண்ணுமதான பகவத் ஸௌந்தர்யம; அந்த ஸௌந்தர்ய தர்சநத்தில் அநுபவத்திலே நெஞ்சு செல்லாதே அதுக்கென வருகிறதோ வென்று வயிறெரிந்து காப்பிடுமவரான விவர்க்கு, "உன்சேவடிசெவ்வி திருக்காப்பு" "மங்கையும பல்லாண்டு" "சுடராழியும் பல்லாண்டு" "பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டு" என்று தத்விஷயத்துக்கும் ததீயவிஷயத்துக்கும் மங்களாசாஸநம பண்ணுவிக்கையாலே,

உபய சேஷத்வவ்ருததிககும ஹேதுவாய, ஸ்வரூபத்தைத் தனபககல மகநமாகாதபடி நடததுமெனறபடி ஆக, அவாகளுக கப்படி ஸ்வரூபத்தைக குமிழநீருண்ணப் பணணுகிறவவனுடைய ஸௌந்தர்யம இவாககிபபடி செயகையாலே அவர்களுடைய ஆழஙகாலதானே யிவர்கது மேடாயிருககையால அவாகளுககுப போலே காதாசித்க மாகையனறிககே மஙகளாசாஸந மிவாககு நிதயமாயச செலலுமெனறதாயத்து (253)

254. மறறை யாழவார்களுககு மஙகளாசாஸநம காதாசிதகமாகசசெயதே இவர்கது நிதயமாகைககு நிதாந மினனதெனறு தாஙிபபிததார் கீழ, இதுதா னிவாககு நித்யமாயச செலலுமபடி தனனை வயகதமாக வருளிச்செயகிறாமேல (பய நிவாததகஙகளுககு) எனறு தொடஙகி.

254. பயநிவர்ததகஙகளுக்கு பயப்படுவது ப்ரதிகூலரையு மநுகூலராககிக கொளளுவது, அதீதகாலஙகளி லபதாநஙகளுககு உத்தரகாலததிலே வயிறெரிவது பராப்திபலமு மிதுவே யெனபது அநிமிஷரைப் பாரதது உறகலுறகல என்பதாயக கொண்டு இதுதானே யாதரையாய நடககும

அதாவது—தன ஸௌகுமாயத்தைக கணடு கலஙகி இவவிஷயததுககென வருகிறதோவெனறு மறுககிற விவா பயததைப பரிஹரிககைககாக மலலவர்க கததை அநாயாஸேந அழித்த தோளவலியைக காட்ட, இநதத் தோளவலியை நினைதது மதியாதே அஸுர ராக்ஷஸ யுததததிலே புகுரில எனனுககடவது! எனறு அதுதனககு பயப்படடு மஙகளாசாஸநம பணணுவது, உணடான அமஙகளஙகள போகைககும இலலாத மஙகளஙக ளுண்டாகைககும தனகடாக்ஷமே அமைந திருககிற விவள "அகலகிலலே னிறையும" எனறு நமமைப் பிரியமாட்டாதேயிருகக நமககு வருவதொரு அமஙகளங களுணடோ! எனசெயயப படுகிறீர்! எனறு லக்ஷ்மீ ஸமபநததததைக காட்ட, இசசோததிதனக கொருதீஙகுவரிற செயவதென என றஞசி "மஙகையும பலலாணடு" என்று மஙகளாசாஸநம பண்ணுவது; இநத பயததைப் பரிஹரிககைககாக இசசோததிக கொருதீஙகு வாராதபடி கலமதி ளிட்டாப்போலே யிருககிற விவாகளைப் பாரீரெனறு இரணடடடததிலுமேநதின ஆழவார்களைககாட்ட, அவாகளதஙகளுககொரு தீஙகு வரிற செயவதென என றஞசி, "சுடராழியும பலலாணடு" "பாஞசசனனியமும பலலாணடு" எனறு மங்களாசாஸநம பணணுவது, அநந்ய பரயோஜநதயா அநுகூலரான பகவச சர ணார்த்திகளை மஙகளாசாஸநததுககுத் துணையாகக கூட்டிககொண்டவளவாலே பாயாபதி பிறவாமையாலே, பரயோஜநாநதர பரதயா பரதிகூலரான கேவலரையும ஐசவர்யாாததிகளையும் திருத்தி மஙகளாசாஸநததுக காளாமபடி யநுகூலராககிக கொளவது, "இலஙகை பாழாளாகப படை பொருதானுககுப் பலலாணடு கூறுதும" இதயாதியாலே - கீழக கழிநத காலததி லவனசெயத அபதாநஙகளுககுப் பிறகாலத் திலே ஸமகாலத்திறபோலே வயிறெரிநது மஙகளாசாஸநம பணணுவது, "சூழந திருநதேததுவர் பலலாணடு" எனறு பகவத்ப்ராபதிககுப பலமு மிநதமஙகளாசாஸ நமே யெனபது, * ஸநேஹா தஸததாநரக்ஷா வயஸநிபி ரபயம சாாஙக சகராஸி முககயைः* எனகிறபடியே - அஸதாந ரக்ஷா வயஸநிகளாகையாலே அநிமிஷா

யிருக்கிற திவ்யாயுதாழ்வார்கள முதலானாரைப்பார்த்து குணவித்தராய் கஞ்சுண்டா ரைபபோலே உக்தாமை யறியாதிருத்தல அநுபவத்திலே பிழிந்து கைங்கர்யபரரா யிருத்தல் செய்யாதே உணர்ந்து நோககுமகோளென்று பலகாலும் சொல்லுவதாய்க கொண்டு இமமங்களாசாஸநமே வ்ருத்தியாய்ச் செலலுமெனகை. .... (254)

255. இப்படி மங்களாசாஸநத்துக்கு ஆளதேடி ப்ரதிகூலரை யநுகூலராக்கு கைககுப் பண்ணுகிற வுபதேசம திருப்பலலாண் டொன்றிலுமன்றோ வுள்ளது, மேலிவ ருபதேசித்த விடங்களில் அல்லாதா ருபதேசத்திற்காட்டில் வயாவருத்தி என? எனகிற சஙகையிலே யருளிசசெய்கிறார் (அல்லாதவர்களைப்போலே) என்று தொடங்கி.

255 அல்லாதவர்களைப் போலே கேட்கிறவர்களுடையவும சொல்லுகிறவர்க ளுடையவும் தனிமையைத் தவிர்க்கை யன்றிக்கே ஆளுமாளாரென்கிற வனுடைய தனிமையைத் தவிர்க்கைக்காகவாயிற்று பாஷ்யகாரரு மிவரு முபதேசிப்பது.

அதாவது—பரோபதேசத்தில் வந்தால, மற்றுளள ஆழவார்களையும் ஆசார்யர்களையும போலே உபதேசிககிறவர்த்தம கேடகிற ஸம்ஸாரிகளுடைய அநாதயஜ்ஞாநத்தாலே நற்றுணையான பகவதவிஷயத்தை அகனறு திரிகையால் வந்த தனிமையையும், வகதாககளான தங்களுடைய பகவத்குணாநுஸந்தாந தசையிலே* போதயந்தঃ பரஸ்பரம பணணுகைககு உசாத்துணை யில்லாமையால் வந்த தனிமையையும் தவிர்ககை ப்ரயோஜநமாக உபதேசிக்கையன்றிக்கே, ஸௌகுமார்யாநுஸநதாநத்தாலே வயிறுமறுகின ஆழவார் ஆராய்ந்து பார்த்த விடத்தில, அடைய அங்யபரராய்த் தோற்றுகையாலே, உபய விபூதியிலும பரிகைக் காளிலலை, தம வாசியறிந்து பரிநதுநோககுகைககும ஓராளு மாளுகிறிலரே யென்று பேசுமபடி யிருககிற நிரதிசய ஸௌகுமார்யயுகதனான ஸர்வேச்வரனுடைய தனிமை தீர மஙகளாசாஸநத்துககு இவர்கள ஆளாகவேணுமெனனுமிதுவே ப்ரயோஜநமாக வாய்ததது, ப்ராமாணிகரான வாசார்யர்களில பாஷ்யகாரரும் *மயர்வற மதிநலம் பெற்றவர்களி லிவ்வாழவாரு முபதேசித்தருளுவ தென்கை. ஆகையால் இவ் வாழவார் ப்ரதிகூலரை அநுகூலராகக உபதேசிககுமிடமெல்லாம மங்களா சாஸநார்த்தமாகவென்னக் குறையில்லையென்று கருதது. எமபெருமானாரெனனுதே, பாஷயகாரரென்றது—ஸ்ரீபாஷ்யமுகத்தாலே வேதாந்த தாத்பர்ய நிர்ணயம் பணணி யருளினவரென்னும வைபவந் தோற்றுகைககாக. .... (255)

256. மயர்வற மதிநலம பெற்றவர்க ளெல்லார்ககும் ஸத்தாஸம்ருத்திகள் பகவத் தர்சநாநுபவ கைங்கர்யங்களாலே யாகவன்றோ தோற்றுகிறது, அவ்வாகார மிவர்க்கு மொவ்வாதோ, அப்போதைககு மங்களாசாஸநமே யாத்ரையாக நடக்கு மெனனுமிது கூடுமபடி என்னெனகிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (அல்லா தார்ககு) என்று தொடங்கி.

256. அல்லாதார்க்கு ஸத்தாஸம்ருத்திகள் தர்சநாநுபவ கைங்கர்யங்களாலே; இவர்க்கு மங்களாசாஸநத்தாலே.

ஸத்தையாவது - தாங்களுளராகை. இது பகவத் தர்சநாநுபவ கைங்கர்ய காமரான மற்றை யாழ்வார்களுக்கவனைக் காணாதபோது தரிக்கமாட்டாதே, *காண வாராயென்றென்று கூப்பிடுகையாலே தத்தர்சநத்தாலேயாயிருக்கும். "அவராவி துவராமுன்—அவர் வீதியொருநாள்—அருளாழிப் புட்கடவீர்* என்று—எங்கள் ஸத்தை கிடக்கைக்கு ஜாலகரந்த்ரத்தாலேயாகிலு மொருக்கால் காணும்படி எங்கள் தெருவே யொருநாள் போகவமையுமென்று சொல்லலென்கையாலே தர்சநமே ஸத்தா ஹேது வென்னுமிடம் ஸித்தமிறே (ஸம்ருத்தியாவது)—உளராயிருக்கிறமாத்ர மன்றிக்கே மேலுண்டாய்ச் செல்லுந் தழைப்பு அது அவர்களுக்கு "அந்தாமத்தன்பு" "முடிச்சோதி" தொடக்கமான வற்றிற்போ லுண்டான அநுபவத்தாலும், "ஒழிவில் கால"த்திற்படியே செய்யும் கைங்கர்யத்தாலுமா யிருக்கும் அன்றிக்கே, தர்சநாநுபவங்க ளிரண்டாலும் ஸத்தையும், கைங்கர்யத்தாலே ஸம்ருத்தியுமாகச் சொல்லவுமாம். அங்ஙனுமன்றிக்கே, (அந்த ஸத்தை ப்ராவண்ய கார்யமான வநுபவமில்லாத போது குலையும்) என்று இவர்தாமே கீழே யருளிச்செய்கையாலும், நாளை விநியோகங் கொள்ளுகிறோ மென்னில் * அழுகவுங்கூட ஸத்தையில்லை என்று கைங்கர்யம் ஸத்தாஹேதுவாக வநுஸந்தாநத்திலே சொல்லுகையாலும், "கண்டு களிப்பன" என்று தர்சநந்தான் ஸம்ருத்தி ஹேதுவாகவும் தோற்றுகையாலும், ஸத்தைக்கும் ஸம்ருத்திக்கும் மூன்றும் காரணமென்னவுமாம். *மயர்வற மதிநலம் பெற்ற வன்று முதல் பகவத்ஸௌகுமார்யாதிகளைக் கண்டு இவற்றுக் கென்வருகிறதோ வென்று வயிறெரிந்து மங்களாசாஸநாபிநிவிஷ்டரான விவர்க்கு, மங்களாசாஸந விச்சேதம் வரில் தாமுளராக மாட்டாமையாலும், அப்படி யவிச்சிந்நமாய்ச் செல்லுமதுதானே தழைப்புக் குடலா யிருக்கையாலும், ஸத்தையும் ஸம்ருத்தியு மிரண்டும் மங்களாசாஸநத்தாலேயா யிருக்கும்; ஆகையாலிவர்க்கு மங்களாசாஸநம் நித்யமாய்ச் செல்லத் தட்டில்லையென்று கருத்து. ... . (256)

257. ஆக. மங்களாசாஸநத்தில் பெரியாழ்வார்க் குண்டான அநவரத நிஷ்டையை தர்சிப்பித்தார் கீழ்; இனிமேல், இவருடைய யாத்ரையே நமக்கெல்லார்க்கும் யாத்ரையாகவேணுமென்று, (உகந்தருளின நிலங்களி லாதராதிசயமும் மங்களாசாஸநமும்) என்று முன்பு திநசர்யையி லுக்தமான மங்களாசாஸநத்தினுடைய அவச்ய கர்த்தவ்யதையை யருளிச்செய்கிறார் (உகந்தருளின நிலங்களை) என்று தொடங்கி

257 உகந்தருளின நிலங்களை யநுஸந்தித்தால் ஊணு முறக்கமு மின்றிக்கே இவருடைய யாத்ரையே நமக்கெல்லார்க்கும் யாத்ரையாகவேணும்.

அதாவது—அத்யந்த ஸுகுமாரனான ஸர்வேச்வரன் ஆச்ரித ஸௌலப்யார்த்தமாகத் தன்னை யமைத்துக்கொண்டு "தானுகந்தவூர்" என்னும்படி தான் தயாரத்தைப்பண்ணி வர்த்திக்கும் கோயில் திருமலை முதலான திவ்யதேசங்களை யநுஸந்தித்தால், அபாய பஹுளமான தேசமாகையாலே இங்கெழுந்தருளிநிற்கிற நிலைக்கு ஏதேனுமொரு தீங்குகள்வரில் என்னாகக்கடவது என்னும் வயிறெரிச்சலாலே, ஆஹார நித்ரைகளினு மந்வயமின்றிக்கே நிரதிசய ப்ரேமயுக்தரான இவ்வாழ்வாருடைய

நிரந்தர மங்களாசாஸந யாத்ரையே சேஷபூதரான நமக்கெல்லார்க்கும் யாத்ரையாக வேணுமென்கை. .... (257)

258. உக்தார்த்தத்தை நிகமித்தருளுகிறார் (ஆகையாலே) என்று தொடங்கி.

258. ஆகையாலே மங்களாசாஸநம் ஸ்வரூபாநுகுணம்.

அதாவது—இப்படி சேஷபூதரானவர்களுக்கெல்லாம் அவச்ய கர்த்தவ்யமாயிருப்ப தொன்றாகையாலே, மங்களாசாஸநம் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேரு மென்கை சேஷ வஸ்துவாகில் சேஷிக்கதிசயத்தை விளைத்தே தன ஸ்வரூபஸித்தியாகையாலே, சேஷிக்கதிசயத்தை யாசாஸிக்கிற விது சேஷபூதனானவிவனுடைய ஸ்வரூபத்துக் கநுகுணமிறே. .... .. (258)

259. இப்படி நிகசர்யையி லுகதமான மங்களாசாஸநத்தினுடைய ஸ்வரூப விருத்தத்வ சங்கையைப் பரிஹரித்த வநந்தரம், "அநுகூல ஸஹவாஸம்" என்ற விடத்திற் சொன்ன அநுகூலருடைய லக்ஷணத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அநுகூலர்) என்று தொடங்கி

259. அநுகூலராகிறார் ஜ்ஞான பக்தி வைராக்யங்கள் இட்டுமாறினாற்போலே வடிவிலே தொடை கொள்ளலாம்படி யிருக்கும் பரமார்த்தர்.

(அநுகூலராகிறார்) என்றது — ஜ்ஞாநாதி வர்த்தகராகையாலே ஸஹவாஸ யோக்யராகக் கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட வநுகூலராகிறா ரென்றபடி. (ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்களாவன)—தத்வயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநமும், பகவத்தேக விஷயையான பக்தியும், தத்துபய கார்யமாய் வரும் பகவத் வ்யதிரிக்த விஷயவிரக்தியும், இவைதான வைஷ்ணவாலங்காரங்களிறே. இவற்றையிட்டிறே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்க கேற்றஞ் சொல்லுவது ஆகையிறே, நாதமுநிகளுடைய திவ்ய வைபவத்தை யருளிச்செய்கிற ஆளவந்தார், * அசிந்த்யாத்புதாக்லிஷ்ட ஜ்ஞாந வைராக்ய ராசயே—அகாத பகவத் பக்தி ஸிந்தவே * என்றருளிச்செய்தது.

(இட்டுமாறினாப்போலே) என்றது — ஒரு பதார்த்தமிருந்த பாத்ரத்திலே பதார்த்தாந்தரத்தை யிட்டு முன்பிருந்தத்தை மாற்றின லதுவே யுள்ளதாய்த் தோற்றுமாப்போலே, இந்த ஜ்ஞாநாதிகள் மூன்றும் ஏகாச்ரயகதமா யிருக்கச்செய்தே, இவற்றி லோரொன்றையே பார்க்குமளவில் ஒன்றையிட்டு மற்றையவற்றை மாற்றினாப்போலே இதுவே யிவ்வாச்ரயத்திலுள்ளதென்று தோற்றும்படி யிருக்கை. (வடிவிலே தொடை கொள்ளலாம்படி யிருக்கையாவது)—இவர்கள் வடிவு கண்டபோதே இவற்றே டிவர்களுக்குண்டான ஸம்பந்தம் க்ரஹிக்கலாம்படி யிருக்கை த்யாஜ்யோபாதேய விவேக பூர்வகமான பரிமாற்றத்தாலே, ஜ்ஞாநம் வடிவிலே தொடை கொள்ளலாம்; * ஆஹ்லாத சீத நேத்ராம்புः* "காலுமெழா கண்ண நீரும் நில்லா" இத்யாதிப் படியே யிருக்கையாலே பக்தி வடிவிலே தொடை கொள்ளலாம்; இதர விஷயங்களைக் கடைக்கணியாம லிருக்கையாலே வைராக்யம் வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம் அன்றிக்கே, ஜ்ஞாநபக்தி வைராக்யங்கள் மூன்றும் நவநவோந்மேஷ சாலிகளாய் வருகை

யாலே அபூர்வமான ஜ்ஞாநாதிகளையிட்டு பூர்வத்தில் லவற்றை மாற்றினபோலே, தங்கள் வடிவிலே யிவை காணலாம்படி யிருக்கும் பரமார்த்தரென்னவுமாம் (பரமார்த்தர்) என்றது — ஸம்ஸாரத்தில் பொருந்தாமையாலும் பகவத்விஷயத்தைத் கிட்டப்பெறாமையாலும் இனி யிதுக்குமேலில்லை யென்னும்படியான ஆர்த்தியை யுடையவர்களென்கை. (259)

260 இவர்களோடுண்டான ஸஹவாஸத்தால் ஸித்திக்கும் மத்தென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார்மேல் (ஒருசெய்) என்று தொடங்கி

260. ஒரு செய் நிரம்ப நீர் நின்றால் அசல் செய் பொசிந்து காட்டுமாபோலே இவையில்லாதார்க்கு மிவர்களோடுண்டான ஸம்பந்தத்தாலே உஜ்ஜீவனம் தீர்க்கக்கடவதாயிருக்கும்

அதாவது—ஒரு வயலிலே நிறைய நீர்நின்றால் நீரற்று உலர்ந்துகிடக்கிற அசல் வயல் தத்ஸத்தியால் வந்த பொசிவாலே வாட்டமற்றுக் கிடக்குமாபோலே, ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்களாகிற இவை யில்லாமையாலே ஸ்வரூப முலர்ந்துகிடக்கிறவர்களுக்கும் இவற்றால் பரிபூர்ணரான இவர்களோடுண்டான ஸஹவாஸரூப ஸம்பந்தத்தாலே இவற்றிலே சிறிதளவாயமுண்டாய் இவை நேராக இல்லாமையாலுண்டான வுலர்வு தீர்க்கக்கடவதா யிருக்குமென்கை. (260)

261. ஏதத் ஸஹவாஸத்தால் இப்படி உலர்வு தீர்ந்துகிடக்குமளவோ வென்னில், இவ்வளவு மன்று, இந்த ஸ்வபாவவிசேஷங்கள் ப்ராப்திக்கு முன்னே பூர்ணமாக விளைந்தறுமென்கிறார் (ஆறுநீர்) என்று தொடங்கி

261. ஆறுநீர் வரவணித்தானால் அதுக்கீடான அடையாளங்களுண்டாமா போலே ப்ராப்தியணித்தானவாறே இந்த ஸ்வபாவவிசேஷங்கள் தன்னடையே விளையக் கடவதாயிருக்கும்

அதாவது—வற்றிக்கிடக்கிற ஆறு நீர் வரத்து ஆஸந்நமானவாறே தத்ஸூசகமான மணல் பொசிகை முதலான அடையாளங்களுண்டாமாபோலே, பகவத் ப்ராப்தி ஆஸந்நையானவாறே தத்ஸூசகமான இந்த ஜ்ஞாநாதி ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் ஸ்வயமேவ விளையக்கடவதா யிருக்குமென்கை (261)

262 இவையிப்படி விளைந்துவரப்புக்கால் ப்ராப்தி அணித்தென்று தோற்றி யிருக்குமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவற்றைக்கொண்டு) என்று தொடங்கி

262. இவற்றைக்கொண்டு சரமசரீரமென்று தனக்குத்தானே யறுதியிடலாயிருக்கும்.

அதாவது—இப்படி மேன்மேலும் புதுக்கணித்து விளைந்துவருகிற ஜ்ஞாநபக்தி வைராக்யங்களைக்கொண்டு, "இனி நமக்கொரு சரீரபரிக்ரஹமில்லை, இது சரம சரீரம்" என்று தன்மநஸ்ஸுக்கே நிச்சயித்துக் கொள்ளலாயிருக்கு மென்கை .... (262)

263. ஆக, இப்படி ஸஹவாஸ விஷயமாகத் திரசாபைப்பிறசொன்ன அநுகூலருடைய லக்ஷணத்தையும் தத்ஸஹவாஸ பலத்தையு மருளிச்செய்து, தத்அநந்தரம்

ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தி விஷயமாகச்சொன்ன ப்ரதிகூல ரின்னாரென்னுமிட மருளிச் செயகிருர்மேல் (ப்ரதிகூலராகிருர்) என்று தொடஙகி.

263. ப்ரதிகூலராகிருர் தேஹாத்மாபிமாநிகளும் ஸவதந்த்ரரும் அந்யசேஷபூதரும் உபாயாந்தரநிஷ்டரும் ஸ்வப்ரயோஜநபரரும்.

(ப்ரதிகூலராகிருர்) என்றது—ஜ்ஞாநாதி நாசகராகையாலே ஸஹவாஸயோகய ரல்லராக்க கீழசசொனன பரதிகூலராகிரு ரெனறபடி. (தேஹாத்மாபிமாநிகளாகிருர்)—இதயாதி (தேஹாத் மாபிமாநிகளாகிருர்) காண்கிற தேஹத்துக கவ்வருகு ஓராதமா வுண்டென்றறியாதே, தேஹத்திலே அஹம புத்தியைப்பண்ணி அத்தையே யாதமாவாக வபிமாநித் திருககுமவர்களை. (ஸவதந்த்ரராகிருர்)—தேஹாதிரிக்தமான வாத்மவஸ்துவை யறிந்திருககசசெயதேஅத்தைத் கனககுரித்தாகவே நினைத்து ஒருவிஷயத்திலும சேஷதவத்துக கிசையாதவர்கள (அந்யசேஷபூதராகிருர்)—சேஷதவத்தை யிசைந்திருககச்செய்தே அத்தை அப்ராப்த விஷயஙகளிலே விநியோகித்திருககுமவர்கள

(உபாயாந்தர நிஷ்டராகிருர்)—ப்ராப்த சேஷிவிஷய சேஷத்வத்தை யுடையராய்வைத்தே கத்ப்ராப்த்யுபாயம தசசரணாரவிநத சரணாகதி என்றிருக்கை யன்றிககே, கர்மாத்யுபாயஙகளைப் பற்றி நிறகிறவர்கள (ஸவப்ரயோஜநபரராகிருர்)—ப்ராப்தசேஷிசரண கமலங்களை யுபாயமாகப் பற்றியிருககச்செயதே தாங்கள் பற்றினபற்றை யுபாயமாக நினைத்தும், உபேயமான கைங்கர்யத்தை ஸ்வபோகயமாக நினைத்து மிருககிறவர்கள். இப்படி யிருக்கிறவிவர்கள், ப்ரணவத்தில் த்ருதீயாக்ஷரத்தாலே ஆத்மாவினுடைய தேஹாதிரிகததையையும, ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சதுர்த்தியாலே—பகவச்சேஷத்வத்தையும், மத்யமாக்ஷரத்தாலே—தததந்யார்ஹத்வத்தையும், மத்யம பதத்தாலே அநந்ய சரணதவத்தையும, சரம பதததாலே—அநநய போகயதவத்தையும தர்சித்திருககு மதிகாரிககு ப்ரதிகூலரிறே. .... (263)

264. இநத ப்ராதிகூல்யததை உபபாதிககைக்காக இவர்களுடைய விபரதிபத்தி நிபந்தநமான வுத்தேச்யாதி பேதங்களை யருளிச்செயகிருர் மேல (இவர்களுககு) என்று தொடஙகி.

264. இவாகளுககு உத்தேசயரும் உபாயோபேயங்களும பேதித்திருக்கும்.

(உத்தேச்யராகிருர்)—ஆதரணீயர். அவர்களாகிருர்—இவ்விடத்தில் ஸ்வாபிமதப்ரதரானவர்கள. (உபாயங்களாவன)—ஸ்வாபிமத புருஷார்த்த ஸாதநஙகள. (உபேயஙகளாவன)—ஸ்வாபிமத புருஷார்த்தஙகள். இவை (பேதிததிருககையாவது)—தததத விப்ரதிபத் த்யநுகுணமாக வேறுபட்டிருககை. .. .. (264)

265. அதுதனை யடைவே யுபபாதிககிருர்மேல (தேஹாத்மாபிமாநிகளுக்கு) என்று தொடஙகி.

265. தேஹாதமாபிமானிகளுக்கு உததேச்யர் தேஹவர்த்தகரான மநுஷ்யர்கள, உபாயம் அர்ததம, உபேய மைஹிகபோகம்; ஸ்வதநதரர்க்கு

உத்தேசயா ஸவர்க்காதி போகப்ரதர், உபாயம காமாநுஷடாநம்; உபேயம ஸ்வர்ககாதி போகம, அநயசேஷபூதாக்கு உததேச்யர் ப்ரஹமருதராதிகள, உபாயம ததஸமா சரயணம, உபேயம் ததஸா யுஜயம, உபாயாநதர நிஷடர்க்கு உததேசயன தேவதாந்தாயாமி யான ஸர்வேசவரன, உபாயம் காமஜஞாநபகதிகள, உபேயம பகவ தநுபவம, ஸவப்ரயோஜநபரர்க்கு உத்தேசயன் *நெஞ்சினல் நினைப் பான யவனெனகிறவன; உபாயம ஸவகீய ஸவீகாரம, உபேயம ஸவாரதத கைஙகாயம்

*அதாவது—தேஹததையே தானுக வபிமாநிததிருககுமவர்களுக குததேசயர், தாரக போஷக போகய பதார்த்தஙகளையிடடு தேஹததை நனருக வளர்த்துக கொணடுபோருமமநுஷயா; அபிமதஸிததிககுபாயம, ஸுவர்ணுதியான தநம, அபி மதமான உபேயம, இஹலோகததி லுணடான ஸத்ர்யநபாநாதி விஷயாநுபவம; தேஹாதிரிகதனு யிருப்பானெருஆத்மா உளன, அவனரன ஜஞாத்ருத்வ கர்தருதவ போகதருத்வ யுகதனு யிருககு மெனகிறமாதரத்தை சாஸதரமுகத்தாலே யறிநது தஙகளை ஸவதநத்ரராக நினைததிருககு மவர்களுக குததேசயர், அநுஷடிதத ஸாத நததுக கநுகுணமாக ஸவாகாத யாமுஷமிக போகஙகளைககொடுககு மகநீநத்ராதி தேவதைகள, உபாயம *ஜயோதிஷடோமேந ஸவர்ககாமோ யஜேத* இத்யாதி களாலே சொலலப்படுகிற பலாபிஸந்தி ஸஹிதமான யாகாதி கர்மாநுஷ்டாநம; உபே யம, ஐஹிக போகாத விலக்ஷணமான ஸவர்காத் யநுபவம; ஜகத்து தைவாதீந மெனனுமதை சாஸத்ரஙகளிற கேடகையாலே சேஷதவததை யிசைந்து வைததே அததை பரதேவதாபார்யநதமாகபபோக வறியாதே, ஆபாதப்ரதீதிஸிததஙகளிலே ஒனறைபபறறி நிறகு மநய சேஷபூதாக குததேசயர் ஜகத்ஸாகாதி கர்தருதயா பரத்வ புததயர்ஹரான பரஹம ருதராதிகள, உபாயம துராராதரானவர்கள பககல பணணும துஷ்கர ஸமாசரயணம, உபேயம, அவாகளோடு ஸமாநபோகனுகை யாகிற ஸாயுஜயம, *ஸாயுஜயமுபயோரதர போகதவயஸயா விசிஷடதா, ஸார்ஷடிதா ததர போகஸ்ய தாரதமய விஹீநதா* எனனககடவதிறே. ஆத்மஸவரூபம பகவ தநயார்ஹ சேஷமெனனுமிடததை வேதாந்தமுகேந அறிநதுவைததே அபிமத லாபததுக கவனறனனையே யுபாயமாகப் பரிகரஹிகக வறியாதே உபாயாநதர நிஷடரானவர்களுககு உததேசயன அகநீநதராதி தேவதைகளுக கநதர்யாமியான வீசவரன. இது காமயோகத்துககு ஸவரஸம, ஜஞாநயோக பகதியோகஙகளுககு அஸாதாரண விகரஹ விஷயதவமுணடேயாகிலும அவை காமாநுஷடடாநம தளமாக வெழுநதிருநதவையாகையாலும, கர்மாராத்யனுன வவனே ஸவாஸாதாரண விகரஹ விசிஷடவேஷத்தை நமககு ப்ரகாசிப்பித்தானெனனும நினைவு நடகைகயாலும, தேவதாநதாயாமியே யுததேசயனுகச சொலலுகிறதெனறு கொளளவேணும. உபா யம, தனித்தனி மோக்ஷஸாதநதயா சாஸதரஸித்தஙகளான கர்ம ஜஞாந பகதி யோகஙகள, இவை தனிததனி யுபாயமாமிடத்தில ஒரொனறுககு மறறையவை யிரணடு மஙகமா யிருககும. *ஜஞாந பகதயநவிதம காம ஜநகாதிஷு த்ருசயதே, கர்ம பகத்யநவிதம ஜஞாநம பராயேண பரதாதிஷு, கர்ம ஜஞாநாநவிதா பகதிঃ

ப்ரஹ்லாத ப்ரமுகாச்ரய என்னக்கடவதிறே. அன்றிக்கே, (கர்மஜ்ஞானபக்திகள்) என்கிற விடத்திலே, வேதாந்தமர்யாதையாலே கர்மஜ்ஞாநாநு க்ருஹீதையான பக்தியே யுபாயமாய், தத்ஙகதயா கர்மஜ்ஞாநங்களை யுபாயமென்று உபசரித்துச் சொல்லுகிறதாகவுமாம.

உபேயம *ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந ஸஹப்ரஹ்மணா விபச்சிதா* இத்யாதி ச்ருதிகளாலும், *நிரஸ்தாதிசயாஹ்லாத ஸுகபாவைக லக்ஷணா—பேஷஜம் பகவத் ப்ராப்தி ரேகாந்தாத்யந்திகீ மதா* இதயாதி ச்ருத் யுபப்ரும்ஹணங்களாலும சொல்லப்படுகிற நிரதிசயாநந்தரூப பகவதநுபவம இந்த ச்லோகத்தில ' பகவத் ப்ராப்திः'' என்கிறவிது பகவதநுபவமாகவிறே நம்மாசார்யர்கள் ஸ்வப்ரபந்தங்களிலே யருளிச்செய்தது. கர்மாத் யுபாயஙகளில் துஷ்கரத்வபுத்தியாலே யவற்றை விட்டு ஸுகரத்வ புத்த்யா ப்ரபத்தியிலே யிழிந்த ஸ்வப்ரயோஜநபரர்க்கு உத்தேச்யன், *நெஞ்சினால் நினைப்பான யவன்* என்கிறபடியே—ஆச்ரிதர் தங்கள நெஞ்சாலே யாதொரு த்ரவ்யத்தைத் தனக்குத திருமேனியாகக கோலினர்கள, அத்தையே தனக்குத் திருமேனியாக வபிமாநித்து அதிலே அப்ராக்ருத விக்ரஹத்தில் பண்ணு மாதரத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு அத்யந்த ஸுலபனாயிருக்கிற அர்ச்சாவதாரமான ஸர்வேச்வரன ; உபாயம், அநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்கு மிஷ்டப்ராப்திக்கு மவனை யுபாயமாக நினைதது தான பற்றினபற்று . உபேயம, தனக்குக்கப்பாகப் பண்ணும் கைஙகர்யம்.

266. ஆக, உத்தேச்யாதிபேதத்தாலே யிவர்களுக்குண்டான அந்யோந்ய விசேஷத்தை தர்சிப்பித்தார் கீழ , இவர்களில் பகவத்விஷயத்தோடு ஒட்டறநின்ற மூவர்க்கும பகவத்விஷயத்தையே பற்றிநின்ற இருவருக்குமுண்டான விசேஷத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் மேல (முதல்சொன்ன மூவரும) என்று தொடங்கி.

266. முதல் சொன்ன மூவரும் நிக்ரஹத்துக்கிலக்கு. மற்றை இருவரும் அநுக்ரஹத்துக்கிலக்கு.

அதாவது —தேஹாதமாபிமாநமும் ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யமும அந்யசேஷத்வமு மாகிற விவற்றுக்கு அவ்வருகொன றறியாமையாலே, பகவதந்வயகந்த ரஹிதரான மூவரும, *க்ஷிபாமி* என்கிற பகவந் நிக்ரஹத்துக்கு விஷயம; ப்ரக்ருதேः பரமாய்பகவத நந்யார்ஹசேஷமான ஸ்வரூபததை யறிந்து பகவதநுபவ கைங்கர்யங்களைப் புருஷார்த்தமாகக கொள்ளுகையாலே அநந்யப்ரயோஜநராய, காமஜ்ஞாநாதிகளான வுபாயாந்தரங்களிலும் ப்ரபதநத்திலும நிஷ்டரான விருவரும் * ததாமி * * மோக்ஷயிஷ்யாமி * என்கிற பகவதநுக்ரஹத்துக்கு விஷயமென்கை. . ... (266)

267. இவர்களுக்கு கர்மவிநாச ஹேதுபேதத்தால வந்த விசேஷங்களை தர்சிப்பிக்கிறார் மேல் (மூவருடையவும) என்று தொடங்கி.

267 மூவருடையவும் கர்ம மநுபவ விநாசயம, நாலாமதிகாரிக்கு ப்ராயச்சித்த விநாசயம்; அஞ்சாமதிகாரிக்குப் புருஷகார விநாச்யம்.

அதாவது—நிக்ரஹத்துக் கிலக்கான மூவருடையவும அநாதிகாலார்ஜிதமான ஸதஸத் கர்மம, * அவச்ய மநுபோக்தவ்யம் க்ருதம் கர்ம சுபாசுபம் — நாபுக்தம்

க்ஷீயதே கர்ம கல்பகோடி சதைரபி * என்கிறபடியே—அவச்யம் தத்பலமுள்ளது அநுபவித்தாலன்றி நசியாமையாலே (அநுபவவிநாசயம்) என்கிறார். அநுகரஹூத்துக்கிலக்காகச் சொன்ன விருவரிலும் வைத்துக்கொண்டு, உபாயாந்தர நிஷ்டனை நாலாமதிகாரிக்கு, கர்மஜ்ஞாநபக்திகளாகிற வுபாயவிசேஷங்களிலொன்றை யநுஷ்டித்தால் அத்தை ப்ராயச்சித்த ஸ்தாநீயமாக்கி ஈச்வரன் ஸர்வகாமங்களையும் கழிக்கையாலே, கர்மம் ப்ராயச்சித்த விநாசய மென்கிறார். ப்ரபந்ந நிஷ்டனை அஞ்சாமதிகாரிக்கு, ஆச்ரயணவேளையிலே யநாதிகால க்ருதாபராதபீதனாய அவற்றையடைய ஈச்வரன் பொறுக்கைக்கு நற்பபாகப் பிராட்டியை புருஷகாரமாக முன்னிட்டாச்ரயிக்கையாலே அவளுக்காக விவனுடைய வபராதத்தை யெல்லா மவன்பொறுத்த தங்கீகரித்து இவனுடைய அகில காமங்களையும் தள்ளிப் பொகடுகையாலே புருஷகார விநாசய மென்கிறார். (267)

268 இப்படி புருஷகார ஸாபேக்ஷமென்னில் உபாயத்தினுடைய நைரபேக்ஷ்ய ஹாநிவாராதோ வென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறாமேல (உபாயம்) என்று தொடங்கி

268 உபாயம் ஸ்வீகாரகாலத்தில் புருஷஸாபேக்ஷமுமாய புருஷகாரஸாபேக்ஷமுமாய இருக்கும், கார்யகாலத்தில் உபயநிரபேக்ஷமாயிருக்கும்.

அதாவது—ஸஹாயாந்தர ஸமஸர்காஸஹமான ஸித்தோபாயம், சரணவரண ரூப ஸ்வீகார காலத்தில ஸ்வீகர்த்தாவான புருஷனையும், ஸ்வீகரிப்பிக்கும் புருஷகாரத்தையும் அபேக்ஷித்திருக்கும், ஸ்வீகருதனை தான இவனுக்கநிஷ்ட நிவருத்தி பூர்வக இஷ்டப்ராப்தியைப் பண்ணுகையாகிற கார்யகாலத்தில, புருஷனும் புருஷகாரமுமாகிற வுபயத்தையு மபேக்ஷியாதே தானேசெய்து தலைக்கட்டுமென்கை கார்யகாலத்தில ஸஹகாரி ஸாபேக்ஷத்வமுண்டாகில்றே உபாயத்தினுடைய நைரபேக்ஷ்யத்துக்கு ஹாநிவருவதென்று கருத்து. (268)

269 ஸ்வப்ரயோஜநபரரை (ப்ரதிகூலர்) என்று அவிசேஷேண வருளிச்செய்தாரிறே, இந்த ஸ்வப்ரயோஜநபரதை அநுகூலாக்ரேஸரரான ஆழ்வார்கள் பக்கலிலும் தோற்றியிருக்கையாலே தந்நிபந்தநமான ப்ராதிகூல்ய மவர்கள்பக்கல் வாராதபடி பரிஹரிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, தத்விஷய சங்கையை யநுவதிக்கிறார் (ஸ்வப்ரயோஜநபர ரெல்லாரையும்) என்று தொடங்கி.

269 ஸ்வப்ரயோஜநபரரெல்லாரையும் ப்ரதிகூலராக நினைக்கலாமோ வென்னில்?

“நமக்கே நலமாதலில” என்றும், “நாம கண்டுகந்து கூத்தாட ஞாலத்தூடே நடவாயே” என்றும், “கண்டு நானுன்னை யுகக்க” என்றும் இத்யாதி வசநங்களாலும், மடலெடுக்கை முதலான ப்ரவருத்திகளாலும் ஆழ்வார்களுக்கு மிந்த ஸ்வப்ரயோஜந பரத்வ முண்டாகத் தோற்றுகின்றதிறே, ஆனபின்பு, ஸ்வப்ரயோஜநபர ரெல்லாரையும் ப்ரதிகூலரென்று சொல்லப்பார்க்கில ஆழ்வார்களையு மப்படி நினைக்க வேண்டி வாராதோ வென்று சங்கைக்கபிப்ராயம். .... (269)

270 அத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் (இங்கு) என்று தொடங்கி.

270 இங்கு ஸ்வப்ரயோஜந மெனகிறது ஆச்ரயதோஷ ஜந்யமானததை.

அதாவது—ப்ரதிகூலமாகச சொலலுகிற இவ்விடத்தில, ஸவப்ரயோஜநமென கிறது, அநுபவகைங்கர்யஙகளுக காசரயமான சேதநனுடைய அவித்யாதி தோஷத் தால் வநத ஸவப்ரயோஜநததை எனகை. இத்தை (ஆச்ரயதோஷஜந்யம) என் றெடுககுகையாலே, ஆழவார்களுடைய ஸவப்ரயோஜநம விஷயதோஷ ஜந்ய மென்று கருத்து இது தனனை (விஷயதோஷததாலே வருமவை) என்கிற வாக் யத்திலே வயகதமாக வருளிச்செய்கிறாரிறே. .... (270)

271. இவ்வர்த்ததை நிகமிககிறார் (ஆகையாலே தோஷமில்லை) என்று தொடஙகி.

271. ஆகையாலே தோஷமில்லை.

அதாவது—ப்ராதிகூலய ஹேதுவாகச் சொல்லப்பட்ட ஸ்வப்ரயோஜநம ஆச்ரயதோஷ ஜந்யமாய, ஆழவார்கள பககல ஸ்வப்ரயோஜநம விஷயதோஷ ஜநயமா யிருககையாலே, அந்த ப்ராதிகூலய மிவர்களபககலிலும வருமென்கிற தோஷமில்லை யெனகை.

அன்றிக்கே, ஸவப்ரயோஜநபரரை ஸாமாந்யேந ப்ரதிகூலரென்று சொல்லு மளவில, அநுகூலரான ஆழவார்களபககலிலுமிந்த ஸவப்ரயோஜநபரதை தோற்று கையாலே அவர்களையும் ப்ரதிகூலரென்று நினைககவேண்டி வருகையால், ஸ்வப்ர யோஜநபரரை ப்ரதிகூலரென்கை தோஷமன்றோவென்று நினைத்துப் பண்ணுகிற சங்கையை யநுவதிக்கிறார் (ஸ்வப்ரயோஜநபர ரெல்லாரையும் ப்ரதிகூலராக நினைககலாமோ வென்னில) என்று. அததைப் பரிஹரிக்கிறார் (இங்கு) என்று தொடங்கி. அர்த்தம பூர்வவத் நிகமிககிறார் (ஆகையாலே தோஷ மிலலை) என்று (ஆகையாலே) எனகிற விதுககர்த்தம பூர்வவத். (தோஷமில்லை) என்றது, ஸ்வப்ரயோஜநபரரை ப்ரதிகூலரென்று சொனனதில் தோஷமில்லை யென்கை—என்று இஙஙனே யோஜிககவுமாம் ... (271)

272. இப்படி ஆச்ரயதோஷ ஜந்யமன்றிககே விஷயதோஷ ஜநயமானாலும ஸ்வரூபவிருத்தமானது த்யாஜ்யமன்றோ வென்ன வருளிசசெய்கிறார் மேல் (விஷய தோஷத்தாலே) என்று தொடங்கி

272 விஷய தோஷததாலே வருமவையெல்லாம் துஸ்த்யஜமாயிறேயிருப்பது.

அதாவது—அநுபவ விஷயமான வவனுடைய வயிரவுருக்காய் ஆண்களையும பெண்ணுடை யுடுததுமபடியான விகரஹ வைலக்ஷண்யமாகிற தோஷத்தாலே வருகிற ஸவபரயோஜநபரதை, தத்தேதுவான ப்ராவண்யம், ததஸித்த்யர்த்தமான வ்யாபாரஙகளாகிற விவையெலலாம ஸ்வரூப விருத்தமென்று விடப்பார்த்தாலும் விட வரிதாயிறே யிருப்பதெனகை. (விஷய தோஷத்தாலே வருமது) என்று பாட மானபோது, ஸவப்ரயோஜநமாத்ரத்தையே சொலலுகிறது. .... (272)

273. விஷயதோஷத்தால் வருமதின் துஸ்த்யஜத்வததில ப்ரமாணங் காட்டு கிறார் மேல் ("ஊமையரோடு செவிடர் வார்த்தை", *கதமந்யதிச்சதி*) என்று,

273. "ஊமையரோடு செவிடர் வார்த்தை" "கதமந்யதிச்சதி."

"மற்றிருந்தீர்கட்கு" என்று தொடங்கி "அதத்தலையாலே பேறென்றறுதியிட்டால அவன வருமளவும க்ரமப்ராப்தி பார்த்தாறியிருக்க வேணுங்காண், நீ இங்ஙனே பதறலாகாதுகாண்" என்ற தாயமாரைக் குறித்து, "இவ்விஷயத்தில் ப்ராவண்யமின்றிக்கே என்னுடைய நிலைக்கு வேறாயிருந்த வுங்களுக்கு எனக்கோடுகிற தசையறியப்போகாது, அவன அவன என்று வாய்புலற்றுமபடி ச்ரிய:பதி விஷயமான ப்ராவண்யத்தை மறுபாடுருவ வுடையேனை, இப்படி யவனை யொழியச் செல்லாமையுண்டானா லவனிருந்த விடத்தே சென்று கிட்டுகை ப்ராப்தமா யிருக்க, அதுக்குக் கால் நடைதாராக்கபடி யிருக்கிற வெனக்கு, நானவனோடே சென்று சேராமைக் குறுப்பாக நீங்கள் சொல்லும வார்த்தை கேட்கைக்குப் பரிகரமில்லாத செவிடரோடே சொல்லுகைக்குப பரிகரமில்லாத ஊமைகள வார்த்தை சொன்னப்போலேயிருப்பதொன்று" என்று ஆண்டாளருளிச்செயகையாலும், * தவாம்ருத ஸ்யந்திநி * என்று தொடங்கி—"வகுத்த சேஷியான தேவரீருடைய தேனேமலருந திருவடித் தாமரைகளில் போக்யதையிலே யழுந்தின நெஞ்சு மற்றொரு க்ஷுத்ர விஷயத்தை விரும்புமபடி யெங்ஙனே!, மதுவே ஜீவனமான வண்டு மது பரிபூர்ணமான தாமரைப் பூவானது நிலலாநிற்கச்செய்தே, அதின சுவடறிநத தான, கிட்டுகை யரிதாய கிட்டினாலுமநாக்கு நனைக்கப்போராததா யிருக்கிற முளளிப்பூவிற் சென்று படியாத மாத்ரமன்றிக்கே அத்தைக்கடாக்ஷிப்பதும செய்யாதிறே" என்று ஆளவந்தாரருளிச் செய்கையாலும; விக்ரஹ வைலக்ஷண்யங்கண்டு பகவத் விஷயத்தில ப்ரவணரானவர்களை மீட்க வரிதென்று தோற்றுகையாலே, விஷயதோஷத்தால வருமது துஸ்த்யஜ மென்னுமிடம ஸித்தமிறே. (273)

274. ஆக, தினசர்யோக்த மங்களாசாஸந அநுகூல ஸஹவாஸ ப்ரதிகூல ஸஹவாஸநிவ்ருத்திகளை விவரித்தார் கீழ்; (ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்குமபடி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன) என்றதை விவரிக்கிறார் மேல் (இப்படி) என்று தொடங்கி.

274. இப்படி யிவை யித்தனையும ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும போதைக்கு வஸ்தவ்ய மாசார்யஸந்நிதியும பகவத்ஸந்நிதியும; வக்தவ்ய மாசார்ய வைபவமும் ஸ்வநிகர்ஷமும; ஜப்தவ்யம் குருபரம்பரையும த்வயமும், பரிக்ராஹ்யம் பூர்வாசாரியர்களுடைய வசநமு மநுஷ்டாநமும, பரித்யாஜ்ய மவைஷ்ணவஸஹவாஸமு மபிமாநமும, கர்த்தவ்ய மாசார்ய கைங்கர்யமும் பகவத் கைங்கர்யமும

(இப்படி யிவை யித்தனையும ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும போதைக்கு) என்றது, கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாரத்திலே இந்த ஸ்வபாவ விசேஷங்களெல்லாம ஸதாசார்யனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே கொழுந்துவிட்டு வளர்ந்துவரும் போதைக்கென்றபடி. (வஸ்தவ்யம ஆசார்ய ஸந்நிதியும பகவத ஸந்நிதியும) அதாவது, இவனுக்கு வாஸஸ்தலம, ஹிதைஷியாய் உபதேசாதிகளாலே யிவனுக்கு உத்பாதகனான ஸ்வாசார்யனுடைய ஸந்நிதியும், அவன காட்டிக்கொடுக்கக் கைக்கொண்டு அவனுக்கு விஷயமாய் தன்பக்கலிலே விசேஷ கடாக்ஷாதிகளைப் பண்ணிக்கொண்டு போரும அர்ச்சாவதாரமான பகவான ஸந்நிதியுமெனகை. இது ஸமுச்சயமு மன்று

ஸம விகலபமுமன்று, ஆசார்ய ஸந்நிதியே ப்ரதானம். ததலாபத்தில அர்ச்சாவதார ஸந்நிதி என்றபடி. ஆகையிறே ஆசார்ய ஸந்நிதியை முற்பட வருளிசசெய்தது *மத் பகதைஸ ஸஹ ஸமவாஸः ததஸித்தௌ மயாபிவா * என்றிறே 'பகவதுகதியுமு இனி வக்தவயம தொடஙகி மேலுடைய ஸமுசசயம (வகதவ்யம ஆசார்ய வைபவமும ஸவநிகர்ஷமும) அதாவது, இவனுக்கு ஸர்வகாலமும் வாககால சொல்லப்படுமது, துர்கதியே பற்றாசாகத் தன்னை அங்கீகரிததருளின வாசார்யனுடைய தயா க்ஷாந்த் யாதிவைபவமும், எததனையேனும தயாதிகுணபரிபூர்ணரு மேறிட்டுப்பார்ககில் அருவ ருககும்படிநின்ற அநாத்மகுணபூர்த்தியாகிற தனனுடைய நிகர்ஷமுமாகிற விவையு மென்கை ஸ்ரீமதுரகவியாழவார், "நனமையால" எனகிற பாடடுத் தொடங்கி இவை யிரண்டையும விசதமாக அருளிசசெய்தாரிறே. (ஜப்தவயம் குருபரம்பரையும த்வய மும்) அதாவது, இவனுககு காலக்ஷேபத்துககும போகத்துககு மறுப்பாக ரஹஸ்ய மாக வநுஸந்தித்துககொணடு போரப்படுமது, * ராமாநுஜாஙகரி சரணோஸ்மி * இத் யாதிப்படியே ஸர்வேச்வரன குளிரநோககுகைககுடலாய், * ஸசாசார்ய வமசோ ஜ்ஞேயः—ஆசார்யாணு மஸாவஸா விதி ஆபகவத்தः * எனகிறபடியே. ஸ்வாசார் யாதி பரமாசார்ய பகவத்பர்யநதையான குருபரம்பரையும், அந்த குருபரமபரா ப்ரா ப்தமாய் ஸ்வாசார்யன தனககுத் தஞ்சமாக வுபதேசித்த த்வயமுமென்கை. இத் தால், குருபரமபரா பூர்வகமான த்வயமேயிவனுககு ரஹஸ்யமாக வநுஸந்தித்துக் கொண்டு போரப்படுமதென்றபடி. பாஷ்யகாரர்ககு காலக்ஷேப ப்ரகார மருளிச் செய்கிறவிடத்தில், * தவய மர்த்தாநுஸந்தாநேநஸஹ ஸதைவம் வகதா * என்றிறே பெரியபெருமாளருளிசசெய்தது. (பரிக்ராஹ்யம பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநமும் அநுஷ்டாநமும்) அதாவது, தனககு ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநஙகள ஊறறிருக்கைக குறுப் பாகக கண்டகண்ட விடஙகளிலே யிவனால் பரிகரஹிககப்படுமது, நாதமுநிகளமுத லாக இவவருகுளள பூர்வாசார்யாகளுடைய ஜ்ஞாதவயாாதத ப்ரகாசகமான திவய வசநங்களும, அநதவசநாநுரூபமாக மறுவறற வநுஷ்டாநஙகளு மென்கை. *ஸுவ யாஹ்ருதாநி மஹதாம் ஸுகருதாநி ததஸ்ததः, ஸஞ்சிந்வந் தீர ஆஸீத ஸிலஹாரீ ஸிலம் யதா* என்னககடவதிறே. (பரித்யாஜ்யம அவைஷ்ணவ ஸஹவாஸமும அபி மாநமும) அதாவது—ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந நாசகமென்னும பயததாலே யிவனுககு ஸவாஸநமாக விடப்படுமது, வைஷ்ணவ லக்ஷணமில்லாதவர்களோட்டை ஸஹவாஸ மும, அவர்கள இவன நமமுடையவன என்று ஓரோரந்வயங்களாலே தன்திறத்தில பண்ணுமபிமாநமுமெனகை.

(கர்த்தவயம ஆசார்யகைங்கர்யமும—பகவத் கைங்கர்யமும்) அதாவது—இவனுககு ஸவரூபாநுகூலமாகவே யெப்போதும செய்யப்படுமது, மஹோபகாரக னான ஸ்வாசார்யன விஷயத்தில ப்ரேமபூர்வகமாகப பண்ணும கைங்கர்யமும், தந்நி யோக பரதநத்ரனாய்ப்பண்ணும பகவத் கைங்கர்யமுமென்கை. ஆக, நிசர்யை யிறசொன்ன ஸவபாவ விசேஷஙக ளெல்லாம (ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக் குமபடி பண்ணிககொண்டு போருகையாவது), இப்படி யிருந்துளள வஸ்தவ்ய வகதவய ஜபதவ்ய பரிகராஹ்ய பரிதயாஜய கர்த்தவயங்களை யறிநது இவற்றிலே நிஷடனாயப் போருகை யெனறதாய்தது. .... (274)

275 இப்படி காத்தவ்யமான கைங்கர்யங்களிரண்டு மறிவது எம்முகத்தாலே யென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார்மேல் (கீழ்ச்சொன்ன) என்று தொடங்கி.

275. கீழ்ச்சொன்ன பகவத் கைங்கர்யமறிவது சாஸ்த்ரமுகத்தாலே, ஆசார்ய கைங்கர்யமறிவது சாஸ்த்ரமுகத்தாலு மாசார்ய வசநத்தாலும்

(கீழ்) என்றது — வஸ்தவ்யாதிகளைச்சொன்ன இந்த் எண்ணங்களிலென்றபடி. (பகவத் கைங்கர்யமறிவது சாஸ்த்ரமுகத்தாலே) என்றது, பகவா னிவனுக்கிப்போது வாய்திறந்தொன்றை யருளிச்செய்யாமையாலே, தத்ப்ரதிபாதகமான ச்ருதிஸ்ம்ருத்யாதி சாஸ்த்ரமுகத்தாலே யறியவேணு மென்கை (ஆசார்ய கைங்கர்யமறிவது சாஸ்த்ரமுகத்தாலுமாசார்ய வசநத்தாலும்) என்றது. ஆசார்ய விஷயத்தில் சுச்ரூஷாப்ரகாரங்களை ப்ரதிபாதிக்கிற சாஸ்த்ரமுகத்தாலும், தனக்கிஷ்டா நிஷ்டங்க ளின்னதென்னுமிடத்தை யவனருளிச்செய்த வசநத்தாலு மென்கை (275)

276 இனிமேல் கைங்கர்யவேஷந்தன்னை யறிவிக்கைக்காக (கைங்கர்யந்தா னிரண்டு) என்கிறார்

276. கைங்கர்யந்தா னிரண்டு.

277. அதாவதேதென்ன

(அதாவது இஷ்டஞ்செய்கையும் அநிஷ்டம் தவிருகையும்) என்கிறார்.

277. அதாவது இஷ்டம் செய்கையு மநிஷ்டம் தவிருகையும்.

278. இவைதானிரண்டு மெதத்தை யவலம்பித்திருக்குமென்ன வருளிச்செய்கிறார்மேல் (இஷ்டாநிஷ்டங்கள்) என்று தொடங்கி

278. இஷ்டாநிஷ்டங்கள் வர்ணாச்ரமங்களையு மாத்மஸ்வரூபத்தையு மவலம்பித்திருக்கும்

அதாவது—கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்திக ளிருவருடையவு மிஷ்டாநிஷ்டங்கள் இவ்வதிகாரியுடைய வர்ணாச்ரமங்களையும் ஆத்மஸ்வரூபத்தையும்பற்றியிருக்குமென்கை. (இஷ்டாநிஷ்டங்கள் வர்ணாச்ரமங்களைப் பற்றியிருக்கையாவது), ஸ்வவர்ண - ஸ்வாச்ரமோசிதமான தர்மங்களை பரார்த்தபுத்த்யாவநுஷ்டிக்கை இஷ்டமாய், ஸ்வார்த்தபுத்த்யாவநுஷ்டிக்கை அநிஷ்டமாயிருக்கை. பரார்த்தபுத்த்யாவநுஷ்டிக்கையாவது, லோகஸங்க்ரஹத்தயாவாகவும் சிஷ்யபுத்ரர்களுடைய வுஜ்ஜீவநார்த்தமாகவும் ஆநருசம்ஸ்யத்தாலேயநுஷ்டிக்கை. இவ்வர்த்தத்தை "இனி இவற்றில் நம்மாசார்யர்க ளநுஷ்டிக்கிறவை சிஷ்யபுத்ராகளுடைய வுஜ்ஜீவநார்த்தமாக ஆநருசம்ஸ்யத்தாலே யநுஷ்டிக்கிறார்களித்தனை, இப்படி யநுஷ்டியாதபோது பகவத்விபூதிபூதரான சேதநாகரு நாசஹேதுவாகையாலே ஈச்வரனுக்க கபிமதபூதனுமன், ஆகையால், யாதோரளவாலே லோகஸங்க்ரஹம் பிறக்கும், யாதோரளவாலே சிஷ்யபுத்ரர்களுக்குஜ்ஜீவநமுண்டாம், அவ்வளவு மநுஷ்டேயமென்றதாயத்து; ப்ரவருத்தி தர்மந்தானே அபிஸந்திபேதத்தாலே நிவருத்தி தர்மமான வ்யாபாதி, இந்த நிவருத்தி தர்மமும் ப்ராப்யமாகக் கடவது, இவ்விடத்தில் அகரணேப்ரத்யவாயம், எம்பெருமானுடைய வநபிமதத்வமும் தன்னுடைய புருஷார்த்தஹாநியுமாகக் கடவது" என்று தனிச்லோகத்திலே இவர்தாமே யருளிச்செய்தாரிறே இனி ஸ்வார்த்த புத்த்யா அநுஷ்டிக்கையாவது, ஸ்வவர்ண ஸ்வாச்ரமோசிதமாக விஹிதமாகையாலே நமக

கிவையநுஷ்டியா தொழியில கருத்யாகரணரூப பாபம் வருமென்று நினைத்தநுஷ்டிக்கை. (இஷ்டாநிஷ்டங்கள ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பற்றியிருக்கையாவது) "இச்சை ஸ்வரூபம" என்கிறபடியே, விநியோக தசையில சேஷியுடைய இச்சாநுகுணமாக ஸ்வரூபத்தை விநியோகப்படுத்துகை யிஷ்டமாய், தட்டுமாறி விநியோகங்கொள்ளுமளவில தன்னுடைய சேஷத்வத்தையிட்டிருயததல பாரதந்த்ர்யத்தையிட டெதிர்விழி கொடாதொழிதல செய்கை அநிஷ்டமாயிருக்கை. அங்ஙனன்றிக்கே, (இஷ்டாநிஷ்டங்கள) இத்யாதிக்கு, ஸ்வவர்ண ஸ்வாச்ரமோசிதங்களைச் செய்கையிஷ்டம, தத்விருத்தங்களைச செய்கை அநிஷ்டமென்றும, ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமானவற்றைச் செய்கை யிஷ்டம, தத்விருத்தங்களைச் செய்கை யநிஷ்டமென்றும யோஜிக்கவுமாம. அங்ஙனுமன்றிக்கே, ஔபாதிகமுமாய் அநித்யமுமான வர்ணாச்ரமங்களிலே ஊற்றிருக்கை யநிஷ்டம, நிருபாதிக நித்யசேஷமான வாத்மஸ்வரூபத்திலே ஊற்றிருக்கை யிஷ்டமென்றும யோஜிக்கவுமாம இங்ஙனூற்றத்தை யிட்டுச்சொல்லுகையன்றிக்கே, அநிஷ்டம வர்ணாச்ரமத்தை யவலம்பித்திருக்கும, இஷ்டம ஆத்மஸ்வரூபத்தை யவலம்பித்திருக்கும என்றிங்ஙனே விபஜித்து, வர்ணாச்ரமாசாரத்தை யநிஷ்டகோடியாகச் சொல்லப்பார்க்கில, *ச்ருதிஸ் ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா யஸ்தா முல்லங்க்ய வர்த்ததே, ஆஜ்ஞாச்சேதீ மமத்ரோஹீ மத்பக்தோபி நவைஷ்ணவ:* என்றும, *அவிப்லவாய தர்மாணும் பாலநாய குலஸ்யச, ஸங்க்ரஹாயச லோகஸ்ய மர்யாதா ஸ்தாபநாயச, ப்ரியாய மம விஷ்ணோச்ச தேவதேவஸ்ய சார்ங்கிண:, மநீஷீவைதிகாசாரம மநஸாபி நலங்கயேத், யதாஹி வல்லபோ ராஜ்ஞோ நதீம ராஜ்ஞா ப்ரவர்த்திதாம, லோகோபயோகிநீம ரம்யாம பஹுஸஸ்ய விவர்த்திநீம், லங்கயந் சூலமாரோஹே தநபேக்ஷோபி தாம்ப்ரதி, ஏவம விலங்கயந் மர்த்யோ மர்யாதாம வேதநிர்மிதாம, ப்ரியோபி நப்ரியோஸௌ மே மதாஜ்ஞாவ்யதிவர்த்தநாத், உபாயத்வ க்ரஹம தத்ர வர்ஜயேந் மநஸா ஸுதீ:" என்றும ஸர்வேச்வரனும பிராட்டியு மருளிச்செய்த வசனங்களோடும் பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநாநுஷ்டானங்களோடும் விரோதிக்குமிறே; ஆனபின்பு, கீழ்ச்சொன்னபடியே இவ்வாக்யத்துக்குப் பொருளாகக்கடவது. .. (278)

279. இம்மூன்று யோஜனைக்கும மேலில் வாக்யத்தோடு ஸங்கதி யென்னென்னில; ப்ரதமயோஜனையில இப்படி வர்ணாச்ரமாநுஷ்டானத்தில் ப்ரதிபத்தி விசேஷங்களிலும் ஆத்மஸ்வரூபத்தினுடைய விநியோக தசையி லாநுகூல்ய ப்ராதிகூல்யங்களிலுமாக இஷ்டாநிஷ்டங்களுக்கு விஷய விபாகம் பண்ணவேணுமோ, வர்ணாச்ரமாநுரூபமாயும் ஸ்வரூபாநுரூபமாயு முள்ளவற்றைச் செய்கை யிஷ்டம், தத்விருத்தங்களான அகருத்யாதிகளைச் செய்கை அநிஷ்டமென்றுலோவென்ன வருளிச்செய்கிருர் மேல (புண்யத்துக்கு) என்று தொடங்கி. த்விதீயயோஜனையில, இப்படி வர்ணாச்ரம விருத்தங்களையும் ஸ்வரூபவிருத்தங்களையுஞ் செய்கை அநிஷ்டமென றிவனுக்குச சொல்லித் தவிர்ப்பிக்கைதான வேணுமோ, என்ன (புண்யத்துக் கஞ்சுகிறவன) என்று தொடங்கி யருளிச்செய்கிருர். த்ருதீய யோஜனையில, இப்படி வர்ணாச்ரமங்களி லூற்றமறுத்தால அக்ருத்யகரணங்கள வந்து புகுராதோ வென்ன, (புண்யத்துக்கஞ்சுகிறவன) இத்யாதியாலே யருளிச்செய்கிருர்.

279 புண்யத்துக் கஞ்சுகிறவன் பாபத்தைப் பண்ணுனிறே.

(புண்யத்துக்கஞ்சுகிறவன பாபத்தைப் பண்ணுனிறே) என்றது, பகவதநுக்ரஹஹேதுவாக சாஸ்த்ரஸித்தமா யிருக்கச்செய்தேயும மோக்ஷ விரோதி யென்னுமத்தாலே புண்யம செய்கைக்குடபட அஞ்சுகிற இவ்வதிகாரி, பகவந்நிக்ரஹஹேதுவாக சாஸ்த்ரஸித்தமாய் நரகாவஹமென்று ஸாமாந்யருமுடபடசசெய்யாத பாபத்தையொருககாலும செய்யானிறே என்கை (279)

280. இவன புண்யத்துக கஞ்சுமபடியையும, வத்ஸலனான ஈச்வரனு ககும இடமறுமபடி பாபப்ரவ்ருத்தியி லந்வயமறறிருக்குமபடியையும தர்சிப்பிக்கிறார் மேல (இவன் புண்யத்தை) இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே.

280. இவன புண்யத்தைப் பாபமெனறிருக்கும; அவன் பாபத்தைப் புண்யமென்றிருக்கும். அவனுக்கது கிடையாது ; இவனது செய்யான்.

அதாவது *ததா வித்வாந் புணயபாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம ஸாமயமுபைதி* என்கையாலே புணயபாபஙகளிரண்டும மோக்ஷ விரோதி என்றிருககுமிவ்வதிகாரி, நாட்டார் ஸுகஹேதுவென்று விருமபியிருககும புண்யத்தை பகவதப்ராப்திப்ரதிபந்தகதயா அநிஷ்டாவஹமாகையாலே, துக்கஹேதுவான பாபமென்று நினைத்து வெருவியிருககும ; ஆச்ரிதர் செய்த குற்றம் நற்றமாகவே கொளளு மதிமாத்ரவத்ஸலனான ஈச்வரன, இவ்வதிகாரி யேதேனுமொரு பாபத்தைப் பண்ணிலும அத்தைக் குற்றமாக நினையாதே நற்றமாக நினைததுகந்திருககும ; அவனப்படியிருந தானேயாகிலும், இவ்வதிகாரி பாபப்ரவ்ருத்தியி லந்வயமறறு நியதனாய் வர்த்திக்கையாலே, பாபத்தை புண்யமாககொளளும வத்ஸலனானவனுககு, அதாசைப் பட்டுப் போமித்தனையொழியக் கிடையாதென்கை. ஆக, கீழ் கர்த்தவயமாகச் சொன்ன கைங்கர்யமறிவத இன்னத்தாலே என்றும, கைங்காயந்தான தவிவிதமென்றும, அதுதா னின்னதென்றும ததுபயமு மின்னத்தை யவலமபித்திருககுமென்றுஞ சொல்லி, அதில் ப்ராஸங்கிக சங்காபரிஹாரமும பணணபபட்டது (280)

281. ஈதருச கைஙகர்ய மிவனுககு ஏதேனுமொரு வழியாலேயாகிலு முண்டாகவேணுமென்னு மிதினுடைய அவசயகரணீயத்வத்தை யருளிசசெய்கிறார் மேல (கைஙகர்யந்தான) என்று தொடங்கி.

281. கைங்கர்யந்தான் பகதிமூல மல்லாதபோது பீதிமூலமாய் வரவேணும.

(பக்திமூலமாய் வருகையாவது)—சேஷியுடைய முகமலர்த்திக குறுப்பானவையே செய்துகொண்டு நிறகவேண்டுமபடியான தத்விஷய ப்ரேமமடியாக வருகை (அல்லாதபோது பீதிமூலமாய் வருகையாவது)—அதினறிககே யொழிந்தால், *அகிஞ்சித்கரஸ்ய சேஷத்வாநுபபத்தி:* எனகிறபடியே—சேஷவ்ருத்தியிலலாத போது சேஷத்வஹாநி பிறக்குமென்னும பீதியடியாக வருகை. இதில பகதி மூலமானதுவே முககயம, ததலாபத்தில பீதிமூலந்தானாகிலும வேணுமென்றபடி. (281)

282 அதுதானு மில்லாவிடில செய்வதென்னென்ன வருளிசசெய்கிறார் (அதுவுமில்லாதபோது) என்று தொடங்கி.

282 அதுவுமில்லாதபோது அதிகாரத்திலும் உபாயோபேயஙகளிலும அந்வயமின்றிக்கேயொழியும.

அதாவது—அமுக்யமான ப்ரீதிமூல கைங்கர்யந்தானுமில்லாதபோது, கிஞ்சித்காராபாவத்தாலே சேஷத்வரூபமான வதிகாரத்திலும், அதிகாரி ஸாபேக்ஷமாயிருந்துள்ள சேஷியுடைய கருபாரூபமான வுபாயத்திலும், இவனுடைய வநுகூலவ்ருத்தி ஸாபேக்ஷமான வவனுடைய முகமலர்த்தியாகிற வுபேயத்திலு மந்வய மற்றுவிடுமெனகை. .... (282)

283. ஆக, கீழிரண்டு வாக்யத்தாலும்—கைங்கர்யாவச்ய கர்த்தவ்யத்வமும், கைங்கர்யாபாவத்தில்வரு மனர்த்த விசேஷங்களுங் காட்டப்பட்டது; ஏவம்வித கைங்கர்யத்தில் ஸாதந புத்தியைத் தவிர்க்கிறார் மேல (கைங்கர்யந்தன்னை) என்று தொடங்கி.

283 கைங்கர்யந்தன்னைப் பலஸாதநமாக்காதே பலமாக்க வேணும்.

அதாவது—இப்படி யவச்ய கரணீயமாகக் கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்யந்தன்னைப் பண்ணுமளவில, த்ருஷ்டாத்ருஷ்டபலங்களிலே தேனுமொன்றுக்கு ஸாதநமாக ப்ரதிபத்திபண்ணாதே ஸ்வயம ப்ரயோஜநமாக ப்ரதிபத்தி பண்ணவேணுமெனகை (283)

284 இத்தை விசதீகரிக்கிறார் மேல் (அதாவது) என்று தொடங்கி.

284. அதாவது - தான கையேலாதே அவனைக் கையேற்கப் பண்ணுகை.

(அதாவது) என்றது—இத்தை ஸாதநமாக்காதே பலமாக்குகையாவதென்றபடி. (தான கையேலாதே அவனைக் கையேற்கப்பண்ணுகையாவது)—கைங்கர்யம பண்ணுகிறதான அதுக்குப் பலமாக வவனபக்கலிலே யொன்றை அர்த்தியாதே ஸ்வயம ப்ரயோஜநமாகச் செய்யாநின்றுகொண்டு, கைங்கர்யங் கொள்ளுகிறவனை *தாஸ ஸர்வாச் சிரஸா' தேவஃ ப்ரதிக்ருஹ்ணாதிமை ஸ்வயம* எனகிறபடியே தன் பூர்த்தி பாராதே ஸாபேக்ஷனாய் விரும்பிக் கொள்ளுமபடி பண்ணுகை. (284)

285 இவ்வளவும போராது, தான்கொடுத்தத்தை அவன கொண்டதுக்கு ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணவும வேணுமெனகிறார் மேல (கொடுத்து) என்று தொடங்கி.

285 கொடுத்துக் கொள்ளாதே கொண்டத்துக்குக் கைக்கூலி கொடுக்கவேணும்.

அதாவது—*தேஹிமே ததாமிதே* எனகிறபடியே—தானவனுக்கு கொன்றை ஸமர்ப்பித்து அவன பக்கலிலேயொரு ப்ரயோஜநம கொள்ளாதே, “இன்று வந்தித்தனையு மமுது செய்திடப்பெறில, நானொன்று நூறாயிரமாக கொடுத்துப பின்னும் ஆளுஞ்செய்வன” என்ற பெரியாழ்வார் திருமகளாரைப்போலே, தான ஸமர்ப்பித்த த்ரவ்யத்தை யவனங்கீகரித்த வுபகாரத்துக்காக, அப்படி யிருந்துள்ளவற்றைத் தன்னபிநிவேசாநுகுணமாக நிறையக்கொண்டுவந்து ஸமர்ப்பியாநின்று கொண்டு பின்னையு மடிமைசெய்கையாகிற கைக்கூலி கொடுக்க வேணுமெனகை. .. (285)

286. இப்படி அநந்யப்ரயோஜநனாய் கிஞ்சித்கரித்தாலாய்த்து ஸ்வரூப முஜ்ஜ்வலமாவதென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் மேல் (ஸ்ரீவிதுரரையும்) என்று தொடங்கி.

286. ஸ்ரீவிதுரரையும் ஸ்ரீமாலாகாரரையும் கூனியையும் போலே கிஞ்சித்கரித்தால் ஸ்வரூபம் நிறம் பெறுவது

287. த்ருஷ்டாந்தபூதரான வவர்கள கிஞ்சித்கரித்த ப்ரகாரந்தன்னை யருளிச் செய்கிறார் (மடிதடவாத) என்று தொடங்கி.

287. மடிதடவாத சோறும சுருநாறுத பூவும் சுண்ணம்பு படாத சாந்துமிறே யிவர்கள் கொடுத்தது.

(மடிதடவாத சோறாவது)—மூந்துற வாதரத்தோடே யிட்டு பின்னை இதுக்குக் காசுதரலாகாதோ என்று மடிச்சீலை சோதிக்கைக்காக மடியைப் பிடித்துத் தடவி உண்டவனனெஞ்சு உளையும்படி பண்ணும ப்ரயோஜநாந்தர பரரிடுஞ் சோறுபோ லன்றிக்கே, உண்டவன்னெஞ்சு உக்கக்கும்படி அநந்யப்ரயோஜநமான சோறு; இப்படி யிருந்துள்ள சோறிறே, *புக்தவத்ஸு த்விஜாக்ர்யேஷு நிஷண்ண: பரமாஸநே, விதுராந்நாநிபுபுஜே சுசீநி குணவந்திச* என்று பாவநத்வ போக்யத்வ ப்ரசஸ்தமாம்படி ஸ்ரீவிதுர ரவனுக்கு ஸமர்ப்பித்தது. (சுருநாறுத பூவாவது), அக்நி ஸ்பர்சமுண்டானுல் சுரு நாறும்படியிறே பூவின் ஸ்வபாவமிருப்பது; அப்படியே, ப்ரயோஜநாந்தர ஸ்பர்சமாகிற சுருநாற்றமில்லாதபடி அநந்யப்ரயோஜநத்வ பரிமளயுக்தமாகவிடும புஷ்பம, இப்படியிருந்துள்ள பூவிறே, *ப்ரஸாத பரமௌ நாதௌ மமகேஹ முபாகதௌ, தந்யோஹ மர்ச்சயிஷ்யா மீத்யாஹ மால்யோப ஜீவந:* என்று விசேஷஜ்ஞர் சலாகிக்கும்படி அதயாதரபூர்வகமாக ஸ்ரீமாலாகார ரவனுக்குக் கொடுத்தது.

(சுண்ணம்புபடாத சாந்தாவது)—ஆயிரம்பொன்னழியக் கூட்டியும சுண்ணம்பு திவலைபடக் கெடும்படியிறே சாந்தின ஸ்வபாவம்; அப்படியே ப்ரயோஜநாந்தர ஸ்பர்சமாகிற தோஷமின்றிக்கே அநந்ய ப்ரயோஜநமான சாந்து: இப்படியிருந் துள்ள சாந்திறே *ஸுகந்த மேதத் ராஜார்ஹம ருசிரம ருசிராநநே, ஆவயோர் காத்ர ஸத்ருசம தீயதா மநுலேபநம* என்று அவனர்த்தித்த வநந்தரம *பூசுஞ்சாந் தாம்படி கூனி கொடுத்தது. ஆக, இப்படி அநந்யப்ரயோஜநமாக கிஞ்சித்கரித்தா லாய்த்து கைங்கர்யாச்ரயமான ஸ்வரூப முஜ்ஜ்வலமாவ தென்கை.

ஆக, இவ்வளவும்—வஸ்தவ்யாதி கணையில் சரமோக்தமான கர்த்தவ்யரூப கைங்கர்யத்தை சோதித்து தாத்ருச கைங்கர்யத்தாலே ஸ்வரூப முஜ்ஜ்வலமாமென்னு மிடத்தையு மருளிச்செய்தாராய்த்து. ... ... (287)

288. இப்படி அநந்யப்ரயோஜநனய்க் கொண்டு கைங்கர்யஞ்செய்தாலே ஸ்வரூபமுஜ்ஜ்வலமாவ தென்று சொன்னவிதிலே முக்தாவஸ்தையில் கைங்கர்ய தசையில ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வல்யமும அர்த்தாதுக்தமென்று நினைத்து, இப்படி கைங் கர்யதசையில ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்குமோபாதி ஏதத்பூர்வ தசாவிசேஷங்களி லும ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்கவேணுமென் றருளிச்செய்கிறார் மேல (கைங்கர்ய தசைபோலே) என்று தொடங்கி.

288. கைங்கர்ய தசைபோலே முன்புள்ள தசைகளிலும் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்க வேணும்.

(முன்புள்ள தசைகளிலும்) என்றது—கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வதசைகளிலு மென்றபடி (288)

289 முன்பே யெத்தனை தசை யுண்டென்னு மாகாங்க்ஷயிலே யருளிச் செய்கிறார் (முன்பே நாலுதசையுண்டு) என்று.

289 முன்பே நாலுதசை யுண்டு.

290 அந்த நாலுதசையுந்தா னேதென்னு மபேக்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறு" (அதாவது) என்று தொடங்கி.

290. அதாவது ஜ்ஞாநதசையும் வரணதசையும் ப்ராப்தி தசையும் ப்ராப்யாநுபவதசையும்.

(ஜ்ஞாநதசையாவது)—ஆசார்யோபதேசத்தாலே தனக்கு ஜ்ஞாநம் பிறந்து செல்லுகிறதசை (வரணதசையாவது), ஸித்தோபாயபூதனான ஸர்வேச்வரனைத் தனக்கு உபாயமாக வரிக்கிற தசை (ப்ராப்திதசையாவது), ஸாமஸாரிகஸகல துரித நிவ்ருத்திபூர்வகமாக அவன் திருவடிகளை ப்ராபிக்கிற தசை. (ப்ராப்யாநுபவ தசையாவது), ப்ராப்யபூதனான வவனைக்கிட்டி யநுபவிக்கிற தசை. இவ்வநுபவஜநித ப்ரீதிகாரித கைங்கர்யமிறே பரமபுருஷார்த்தம் ப்ரதமாபேக்ஷிதமான தத்த்வ ஜ்ஞாநமும், ஜ்ஞாநபலமான வுபாயவரணமும், வரணபலமான ப்ராப்தியும், ப்ராப்திபலமான வநுபவமும், அநுபவஜநித ப்ரீதிகாரித கைங்கர்யமுமாயிறே க்ரமமிருப்பது, ஆகையாலே, கைங்கர்ய தசை சரமதசையாய், பூர்வதசைகள் நாலு மிதிலே வந்தேறுகைக்கிட்டபடியொழுங்காயிருக்கும். (290)

291 இவ்வோ தசைகளில் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்கும்படியை தர்சிப்பிக்கிறார் மேல் (ஜ்ஞாந தசையில்) என்று தொடங்கி.

291 ஜ்ஞாநதசையில் அஜ்ஞாநத்தை முன்னிடும், வரண தசையில் அபூர்த்தியை முன்னிடும் ப்ராப்திதசையில் ஆர்த்தியை முன்னிடும், ப்ராப்யாநுபவ தசையில் அபிநிவேசத்தை முன்னிடும்.

(ஜ்ஞாந தசையில் அஜ்ஞாநத்தை முன்னிடுகையாவது)—ஆசார்யன் மேன்மேல் தனக்கு ஜ்ஞாத ஜ்ஞாநம்பண்ணும்படி தத்வஹித புருஷார்த்தங்களில் தன்னுடைய அஜ்ஞாநத்தைப் பலகாலும் விஜ்ஞாபிக்கை. (வரண தசையில் அபூர்த்தியை முன்னிடுகையாவது) "நோற்ற நோன்பிலேன்" *நதர்ம நிஷ்டோஸ்மி* *ஸத்கர்மகைவகில கிஞ்சநஸஞ்சிநோமி* இத்யாதியிற்படியே, பேற்றுக்கு ஹேதுவாகக் கொள்ளலாவதொரு ஸுக்ருதாதிகளொன்றும் தனக்கில்லாமையாகிற ஆகிஞ்சந்யத்தைப் புரஸ்கரிக்கை (ப்ராப்தி தசையி லார்த்தியை முன்னிடுகையாவது), பெறறபோது பெறுகிறோம் என்றிராதே, "வானுலகந் தெளிந்தே யென்றெய்துவது" "தரியேனினி" "கூவிக்கொள்ளுங்கால மின்னங்குறுகாதோ" இத்யாதிப்படியே, விளம்பாஸஹத்வ நிபந்தநமான தன்னுடைய க்லேசாதிசயத்தை தர்சிப்பிக்கை. (ப்ராப்யாநுபவ தசையிலபிநிவேசத்தை முன்னிடுகையாவது), பெருவிடாயனுக்குக் குடித்த தண்ணீர் ஆராதாப்போலே அநுபூதாம்சத்தால த்ருப்திபிறவாதே மேன்மேலும் தனக்கு விளைந்து செல்லுகிற வநுபவாபிநிவேசத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கை. ஆக, ஜ்ஞாநதசை முதலான

நாலுதசையிலும் (ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்குகையாவது) இவ்வோவாகாரங்களை முன்னிடுகையென்று கருத்து. (291)

292 இப்படி இவனிவற்றை முன்னிட்டா லிவனுக்கிவை சமிப்ப தெத்தாலே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல (அஜ்ஞாநம போவது) என்று தொடங்கி

292. அஜ்ஞாநம போவது ஆசார்ய ஜ்ஞாநத்தாலே, அபூர்த்தி போவது ஈச்வர பூர்த்தியாலே; ஆர்த்தி போவது அருளாலே, அபிநிவேசம போவது அநுபவத்தாலே

அதாவது—தத்வஹிதாதிகளி லிவனுக்குள்ள அஜ்ஞாநம ஸ்வாஸநமாக நிவ ருத்தமாவது, அவற்றை யலகலகாக தர்சிப்பித்து அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநம பண்ணுகைக் கீடான வாசார்யனுடைய ஜ்ஞாநத்தாலே, பேற்றுக்கு ஹேதுவாயிருந்துள்ள ஸத் கர்மாதிகளொன்றும் தனக்கில்லாமையாகிற வபூர்த்தி சமிப்பது இத்தலையிலுள்ள தொன்றையு மபேக்ஷியாமல் காரியஞ்செய்யு முபாய பூர்ணனை ஈச்வரனுடைய ஸஹகாரி நைரபேக்ஷ்யமாகிற பூர்த்தியாலே; அவிளம்பேந திருவடிகளை ப்ராபிக்கப் பெறுமையாலுண்டான வார்த்தி தீருவது, ஆர்த்திகண்டா லாற்றமாட்டாதே அப் போதே காரியஞ்செய்து தலைக்கட்டுகைக்குறுப்பான பரதுஃகாஸஹிஷ்ணுத்வமாகிற வவனுடைய கருபையாலே, அநுபவத்தைப்பி லநுக்ஷணம பிறக்கு மபிநிவேச மடங்கு வது. அவவிஷயத்தை மேன்மேலு மநுபவிக்கையாலே யென்கை (292)

293. இவ்வஜ்ஞாநாதி சதுஷ்டயத்துக்கும ஹேதுவேதென்னு மாகாங்க்ஷை யிலே யருளிச்செய்கிறார் (அஜ்ஞாநத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

293. அஜ்ஞாநத்துக்கடி அபராதம, அபூர்த்திக்கடி ஜ்ஞாநபூர்த்தி ஆர்த்திக்கடி அலாபம, அபிநிவேசத்துக்கடி அழகு

அதாவது—ஜ்ஞாநதசையில முன்னிடுகிற அஜ்ஞாநத்துக்கு மூலம், அநாதி காலக்ருத அக்ருத்யகரண க்ருத்யாகரணாதி ரூபமான அபராதம, வரணதசையில முன்னிடுகிற அபூர்த்திக்கு நிதாநம, பேற்றுக்கு ஹேதுவாக நினைக்கலாவதொன்றும் தனக்கில்லாமையை தர்சிப்பிக்கைக்கு கூட்டான ஜ்ஞாநபூர்த்தி; ப்ராப்தி தசையில முன்னிடுகிறவார்த்திக்கு ஹேது, ப்ராப்ய வஸ்துவை சீக்ரமாகக் கிட்டப்பெறுமை யாகிற அலாபம; ப்ராப்யாநுபவ தசையில முன்னிடுகிற அபிநிவேசத்துக்குக் காரணம், அநுபவித்தவளவால தருப்தி பிறவாதே மேன்மேலு மாசைப்படப்பண்ணு மவன வடிவழகென்கை. (293)

294 ஆர்த்யபிநிவேச வேஷ மிருக்குமபடி யென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆர்த்தியமபிநிவேசமுமிருக்குமபடி ஆசார்யாதிகளிலே சொன்னோம என்று

294 ஆர்த்தியு மபிநிவேசமு மிருக்குமபடி ஆசார்யாதிகளிலே சொன்னோம.

["இங்கின்ற நீர்மையினியா முறுமை" என்று தொடங்கி "திருவாறனின ஞணை கண்டாய" என்று கடுத்தும் வளைத்தும் பெறவேணுமபடி பரமபக்தி கலை யெடுத்தல*] என்னுமளவாக - ஆர்த்தியிருக்குமபடியையும், ["செய்யவுடையுந் திரு

முகமுஞ் செங்கனிவாயுங் குழலுங்கண்டு" என்கிறபடியே முன்புத்தை யழகை யநுபவித்து என்று தொடங்கி, தன்னைப் பெற்ற ப்ரீதியால வந்த செவ்வியை யநுபவித்து] என்னுமளவாக அபிநிவேசமிருக்கும்படியையும் அந்த ப்ரபந்தத்திலே ஸுஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்தாரிறே.

ஆக, கைங்கர்ய தசைக்கு முன்பே நாலு தசையுண்டென்றும், அவை தானின்னதென்றும், அவ்வவ தசாநுகுணமான வஜ்ஞாநாதிகளை முன்னிட்டே அவ்வவதசைகளில் ஸ்வரூப முஜ்ஜ்வலமாமென்றும, அவவஜ்ஞாநாதிகளைப் போக்குமவை ஆசார்யஜ்ஞாநாதிகளென்றும், அவவஜ்ஞாநாதிகளுக்கு நிதாநங்களுஞ் சொல்லிற்ருய்த்து. ... . (294)

295. இந்த தசாசதுஷ்டய ப்ரஸங்கத்திலே, இவனுடைய குணசதுஷ்டயத்தையு மருளிச்செய்கிருர் மேல (இவன தனக்கு) என்று தொடங்கி.

295. இவன் தனக்கு நாலுதசைபோலே நாலுகுணமுண்டு.

அதாவது—இவ்வதிகாரிக்கு ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வல்யத்துக்கு முடலாகக் கீழ்ச் சொன்ன தசாசதுஷ்டயம் போலே ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வல்ய ஹேதுவான குணசதுஷ்டயமு முண்டென்கை. ... ... (295)

296. அவைதானெவை யென்னு மாகாங்க்ஷையிலே (அதாவது ஜ்ஞாநமு மஜ்ஞாநமும் சக்தியுமசக்தியும) என்று. அந்த குணங்கள தன்னை யருளிச்செய்கிருர்.

296. அதாவது ஜ்ஞாநமு மஜ்ஞாநமும் சக்தியு மசக்தியும்.

297. இவனுடைய குணசதுஷ்டயஞ் சொன்ன ப்ரஸங்கத்திலே ஈச்வரனுக்கு மிவையுண்டென்னுமிடத்தை யருளிச்செய்கிருர் (இதுதா னவனுக்குமுண்டு) என்று.

297 இதுதான் அவனுக்கு முண்டு.

(அவன) என்று—கீழ்ச்சொல்லிக்கொண்டு வந்த ஈச்வரனைப் ப்ராமர்சிக்கிறது.

298 இப்படி இருந்துள்ள இருவருடைய குணங்களுக்கு விஷயங்களெவை யென்ன, அவற்றை விபஜித்தருளிச்செய்கிருர் (அவனுடைய) என்று தொடங்கி.

298. அவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய குணம, அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய தோஷம். சக்திக்கிலக்கு இவனுடைய ரக்ஷணம்; அசக்திக்கிலக்கு பரித்யாகம்.

கீழெழுத்தவடைவி லன்றிக்கே ஈசவர குணவிஷயங்களை முந்துறவருளிச்செய்தது, சேதநகுண விஷயங்கள் சொல்லி முடித்தால அதினயேலே ப்ராஸங்கிகமாக நிஷித்த சாதுர்வித்யத்தை விஸ்தரேண அருளிச்செய்கைக்காக. (அவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய குணம) என்றது, *யஸ்ஸர்வஜ்ஞ:* என்றும் *ஸஹஸ்ராமசு:* என்றும சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஜ்ஞனான அவனுடைய திவ்ய ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம், அத்வேஷாபிமுக்யங் தொடங்கி யிசசேதநனபக்கலுண்

டான ஆத்மகுண மென்கை (அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய தோஷம்) என்றது, *அவிஜ்ஞாதா ஸஹஸ்ராம்சு:* என்றும், *அவிஜ்ஞாதாஹி பக்தாநாமாகஸ்ஸு கமலேக்ஷண:, ஸதா ஜகத் ஸமஸ்தஞ்ச பச்யந்நபி ஹ்ருதிஸ்தித:* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸர்வஜ்ஞனா யிருக்கச்செய்தே அவிஜ்ஞாதாவாயிருக்கு மவனுடைய வஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம், ப்ரக்ருதிவச்யனான இவன் பண்ணும் அக்ருத்யகரணாதி தோஷமென்கை (சக்திக்கிலக்கு இவனுடைய ரக்ஷணம்) என்றது, *பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ரூயதே* என்கிறபடியே ஸர்வசக்தியான அவனுடைய அகடிதகடநா ஸாமர்த்யமாகிற சக்திக்கு விஷயம், இவனுடைய ஸகலாநிஷ்டங்களையும் போக்கி ஸ்வரூபாநுகுணமான ஸகலேஷ்டங்களையும் கொடுக்கையாகிற ரக்ஷணமென்கை. (அசக்திக்கிலக்கு பரித்யாகம்) என்றது, அப்படி ஸர்வசக்தியான அவனுடைய வசக்திக்கு விஷயம், துஸ்ஸஹமாக இவன் செய்யும் தோஷங்களாலே சீறிக் கைவிடுகை யென்கை. (298)

299. இப்படி ஈச்வர குண விஷயங்களை யருளிச்செய்து மேல் சேதநகுண விஷயங்களை யருளிச்செய்கிறார் (இவனுடைய) என்று தொடங்கி

299. இவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்யகுணம், அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்யதோஷம், சக்திக்கிலக்கு ஆசார்யகைங்கர்யம், அசக்திக்கிலக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம்.

(இவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்யகுணம் என்றது, இச்சேதநனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம், மஹோபகாரகனான ஆசார்யனுடைய ஸத்குண ஸமூஹமென்கை. (அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்ய தோஷம்) என்றது, இவனுடைய அஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம், ஆசார்யன் திருமேனி ஸ்வபாவஜமாய ஆகந்துகமாயுள்ள தோஷமென்கை. (சக்திக்கிலக்கு ஆசார்ய கைங்கர்யம்) என்றது, இவன் ப்ரவ்ருத்தி சக்திக்கு விஷயம், ஸ்வாசார்யனுக்கு உகப்பாகச்செய்யும் கைங்கர்யமென்கை. (அசக்திக்கிலக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம்) என்றது, இவனுடைய அசக்திக்கு விஷயம், ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த விரோதிகளான சாஸ்த்ர நிஷித்தங்களினுடைய அநுஷ்டாந மென்கை. (299)

300 இப்படி யிருந்துள்ள நிஷித்தத்தினுடையபடியை யருளிச்செய்கிறார் (நிஷித்தாநுஷ்டாநமும்) என்று தொடங்கி.

300. நிஷித்தாநுஷ்டாநமும் நாலுபடியாயிருக்கும்.

அதாவது—உபாதேயமான குணசதுஷ்டயம்போலே ஹேயமான நிஷித்தாநுஷ்டாநமும் சதுர்விதமா யிருக்குமென்கை. (300)

301. அந்நாலுபடியானவத்தானேதென்னுமபேக்ஷையிலே (அதாவது அக்ருத்யகரணமும் பகவதபசாரமும் பாகவதாபசாரமும் அஸஹ்யாபசாரமும் என்று அவைதன்னை யுத்தேசிக்கிறார்.

301. அதாவது அக்ருத்யகரணமும் பகவதபசாரமும் பாகவதாபசாரமும் அஸஹ்யாபசாரமும்.

302. *இவற்றினுடைய வேஷந்தானேதென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யிவற்றை அடைவே விவரிக்கிறார் (அக்ருத்யகரணமாவது) என்று தொடங்கி.*

302. அக்ருத்யகரணமாவது—பரஹிம்ஸை பரஸ்தோத்ரம் பரதார பரிக்ரஹம் பரத்ரவ்யாபஹாரம் அஸத்யகதநம் அபக்ஷ்ய பக்ஷணம் தொடக்கமானவை

*(பரஹிம்ஸையாவது), * நஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வபூதாநி * என்கிற விதியை யதிக்ரமித்துப் பண்ணும் ப்ராணிபீடை (பரஸ்தோத்ரமாவது), ப்ராப்தவிஷய ஸ்தோத்ராஹமான வாக்கைக்கொண்டு அப்ராப்த விஷயங்களை ஸ்துதிக்கை (பரதார பரிக்ரஹமாவது), பிறர்க்கு க்ரஹ்யாஹமான ஸ்த்ரீ விஷயங்களை மோஹாதிகளாலே ஸ்வீகரிக்கை. (பரத்ரவ்யாபஹாரமாவது), பிறருடைமையானவற்றை, அவர்களிசைவின்றிக்கேயிருக்க, ப்ரகாசமாகவாதல் அப்ரகாசமாகவாதல் க்ரஹிக்கை. (அஸத்யகதநமாவது), யதாத்ருஷ்டார்த்த விஷயமும் பூதஹிதமுமன்றிக்கேயிருக்கும் வசநத்தைச் சொல்லுகை. (அபக்ஷ்யபக்ஷணமாவது), ஜாத்யாச்ரயநிமித்த துஷ்டங்களாய்க் கொண்டு தனக்கு பக்ஷ்யமன்றிக்கேயிருக்குமவற்றை பக்ஷிக்கை (தொடக்கமானவை) என்றது, * பரத்ரவ்யேஷ்வபித்யாநம் மநஸாநிஷ்ட சிந்தநம், விததாபிநிவேசச்ச த்ரிவிதம் கர்ம மாநஸம், பாருஷ்யமந்ருதஞ்சைவ பைசுந்யஞ்சைவ ஸர்வச:, அஸம்பத்த ப்ரலாபச்ச வாங்மயம் ஸ்யாச்சதுர்விதம், அதத்தாநா முபாதாநம் ஹிம்ஸாசைவாவிதாநத:, பரதாரோப ஸேவாச சாரீரம் த்ரிவிதம் ஸ்ம்ருதம் * இத்யாதிகளாலே மந்வாதி ஸ்ம்ருதிகளில் சொல்லப்படுகிறவை யநேகமாகையாலே. (302)*

303. *அநந்தரம் பகவதபசாரத்தை விவரிக்கிறார் (பகவதபசாரமாவது) என்று தொடங்கி.*

303. பகவதபசாரமாவது—தேவதாந்தரங்களோடொக்க ஈச்வரனை நினைக்கையும் ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களில் மநுஷ்ய ஸஜாதீயதா புத்தியும் வர்ணாச்ரமவிபரீதமான வுபசாரமும், அர்ச்சாவதாரத்தில் உபாதாநநிரூபணமும் ஆத்மாபஹாரமும் பகவத் த்ரவ்யாபஹாரமும் தொடக்கமானவை

*(தேவதாந்தரங்களோடொக்க ஈச்வரனை நினைக்கையாவது), * யேது ஸாமாந்ய, பாவேந மந்யந்தே புருஷோத்தமம், தேவைபாஷண்டிநோ ஜ்ஞேயாஸ் ஸர்வகர்ம பஹிஷ்க்ருதா:; யஸ்து நாராயணம் தேவம் ஸாமாந்யேநாபிமந்யதே, ஸயாதி நரகம் கோரம் யாவச்சந்த்ர திவாகரம் * என்று, தேவதாந்தரங்களோடு ஈச்வரனை ஸமபுத்தி பண்ணலாகாதென்று சாஸ்த்ரஞ் சொல்லாநிற்க, * அந்த:ப்ரவிஷ்டச் சாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா, * தமீச்வராணாம் பரமம் மஹேச்வரம் * நதத்ஸமச்சாப்யதிகச்ச த்ருச்யதே * என்கிறபடியே, ஸர்வேதரஸகல நியாமகனாய் ஸமாப்யதிக ரஹிதனான ஈச்வரனை, "அங்காந்யந்யா தேவதா:" என்று, தச்சரீரதயா பிஹிதரான ப்ரஹ்மாதிதேவதைகளோடு ஸமபுத்தி பண்ணுகை (ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களில் மநுஷ்ய ஸஜாதீயதா புத்தியாவது), * அஜோபிஸந் நவ்யயாத்மா பூதாநா மீச்வரோபிஸந், ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாம்யாத்ம மாயயா * என்கிறபடியே, அஜஹத் ஸ்வபாவனாய் அப்ராக்ருத திவ்ய ஸம்ஸ்தாநத்தை யிதரஸஜாதீயமாக்கிக்கொண்டு * துயரில்மலியும் மனிசர்பிறவியிற்றோன்றி * நிற்கிற நிலையறியாதே, அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டுக்காக*

அவன் செய்து காட்டின கர்ப்பவாஸ ஜந்ம சோக மோஹாதிகளையிட்டு கர்மவச்யரான மநுஷ்யரோடு ஸஜாதீயனாக நினைக்கை. (வர்ணாச்ரம விபரீதமான வுபசாரமாவது) தத்தாராதநத்தசையில் தரைவர்ணிகார்ஹமான வைதிகமந்த்ரங்களாலே சதுர்த்த வர்ணரானவர்க ளாராதித்தல், உத்தமாச்ரமிகள் முதலானோர் கருஹஸ்தவத் தாம்பூல நிவேதநாதிகளைப் பண்ணுதல் தொடக்கமானவை. (ஆச்சாவதாரத்தில் னுபாதாந நிரூபணமாவது), "தமருகந்த தெவ்வுருவமவ்வுருவம்" இத்யாதிப்படியே, ஆச்ரிதாகக்பிமதமான தேதேதனுமொரு த்ரவ்யத்தைத் திருமேனியாக வங்கீகரித்து அதிலே அப்ராக்ருத விக்ரஹத்தில்பண்ணு மாதரத்தைப் பண்ணி எழுந்தருளியிருக்கிற ஏற்றத்தை யறியாதே, மாத்ருயோநி பரீக்ஷகரைப்போலே இது இன்ன த்ரவ்யமன்றோ வென்று விக்ரஹோபாதாநத்தை நிரூபிக்கை.

(ஆத்மாபஹாரமாவது, *யோந்யதா ஸந்தமாத்மாநம் அந்யதா ப்ரதிபத்யதே, கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா * என்று ஸகலபாப மூலமாகச் சொல்லப்படுகிற பகவச்சேஷபூதமான் ஆத்ம வஸ்துவில் ஸ்வதந்த்ரபுத்தி. (பகவத் த்ரவ்யாப ஹாரமாவது), அமுதுபடி சாத்துப்படிக் காஹமானவற்றை ப்ரகாசமாக வாதல் அப்ரகாசமாகவாதல் தனக்காக்குகை. (தொடக்கமானவை) என்றது, இன்னமிப்படி க்ரூரமாக சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுமவை பலவுமுண்டாகையாலே. தவாதரிம்ச தபசாராதிகளு முண்டிறே. (303)

304. கீழ்ச்சொன்னவற்றோபாதி பகவத் த்ரவ்யாபஹாரமும் பகவதநிஷ்டமாயிருக்குமோ வென்கிற சங்கையிலே, தான்பஹரிக்கிறமாத்ர மன்றிக்கே அபஹரிப்பார்க்கு ஸஹகரிக்கை முதலானவையும் அவனுக் கநிஷ்டமா யிருக்கு மென்கிறார் (பகவத் த்ரவ்யத்தை) என்று தொடங்கி.

304 பகவத்த்ரவ்யத்தைத் தானபஹரிக்கையும் அபஹரிக்கிறவர்களுக்கு ஸஹகரிக்கையும் அவர்கள் பக்கலிலே யாசிதமாகவும் அயாசிதமாகவும் பரிக்ரஹிக்கையும் பகவானுக்கு அநிஷ்டமாயிருக்கும்.

(தானபஹரிக்கையாவது)—நேரே தானே யிதுக்கு கர்த்தாவாய்ச் செய்கை. (அபஹரிக்குமவர்களுக்கு ஸஹகரிக்கையாவது), நாமபஹரிக்கிறோ மில்லையிறே என்று நினைத்து, (அபஹர்த்தாக்களுக்கு அநுமத்யாதிகளாலே ஸஹாயம் பண்ணுகை. (அவர்கள் பக்கலிலே யாசிதமாகப் பரிக்ரஹிக்கையாவது), நாமிவ்வபஹாரத்துக்குக் கூட்டன்றே யென்று நினைத்து தானவர்கள் பக்கலிலே சிலவற்றை யபேக்ஷித்து வாங்கிக்கொள்ளுகை. (அயாசிதமாக பரிக்ரஹிக்கையாவது), நாமபேக்ஷித்திலோமே என்று நினைத்து அவர்கள் தாங்களே தருமவற்றை வாங்குகை. (பகவானுக் கநிஷ்டமாயிருக்கும்) என்றது, இவை யித்தனையும் இவனுடைய வுஜ்ஜீவந ப்ரஸ்ய க்ருஷிபண்ணிப் போரும் ஸர்வேச்வரன் திருவுள்ளத்துக்கு அநபிமதமாயிருக்குமென்கை. (304)

305. அநந்தரம், பாகவதாபசாரத்தை விவரிக்கிறார் (பாகவதாபசாரமாவது) என்று தொடங்கி.

305. பாகவதாபசாரமாவது அஹங்காரார்த்த காமங்களடியாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குப் பண்ணும விரோதம்.

அதாவது—பரோத்கர்ஷங்கண்டு ஸஹியாமைக்கும ஸ்வோத்கர்ஷ புத்திக்கு மூடலான அஹங்காரமடியாகவும், அவர்கள வைஷ்ணவாகாரத்தை புத்திபண்ணி யிவர்களாசைப்பட்ட தொன்ருகில இவற்றைவிட்டுப் பற்றுவோமென நிருக்கமாட்டாமல அர்த்தகாமங்களடியாகவும ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குச் செய்யும விரோத மெனகை (305)

306. *அநந்தரம அஸஹ்யாபசாரத்தை விவரிக்கிருர் (அஸஹ்யாபசாரம) என்று தொடங்கி*

306. அஸஹ்யாபசாரமாவது நிர்நிபந்தநமாக பகவத் பாகவதவிஷயமென்ருல் அஸஹமாநனுயிருக்கையும் ஆசார்யாபசாரமும் தத்பக்தாபசாரமும்.

*அல்லாத அபசாரங்களிலுங் காட்டில் ஈச்வரனுக்கிது அத்யந்தாஸஹ்யமாயிருக்கையாலே (அஸஹ்யாபசாரம) என்கிறது; *பவதஸஹநீய-ஆகஸி ரத:'' என்றிறே பட்டருளிச்செய்தது (நிர்நிபந்தநமாக பகவத பாகவத விஷயமென்ருல் அஸஹமாநனு யிருக்கையாவது), கீழ்ச்சொன்னபடியே ஆர்த்தகாமாதி நிபந்தநமாக வன்றிக்கே, ஹிரண்யனைப்போலே பகவத விஷயம பாகவத விஷயம என்ருல் காணக் கேட்கப்பொருதபடி யிருக்கை (ஆசார்யாபசாரமாவது), அவனருளிச்செய்த வர்த்தத்தினபடி யநுஷ்டியாமையும், அவனுபதேசித்த மந்த்ர தத்தர்த்தங்களை அல்பப்ரயோஜநங்களை நச்சி அநதிகாரிகளுக்கு உபதேசிக்கையுந் தொடக்கமானவை. (தத்பக்தாபசாரமாவது)—ஆசார்ய பக்தரான ஸப்ரஹ்மசாரிகளுடன் ஐகரஸ்யமுண்டாய் வர்த்திக்க வேண்டியிருக்க, அது செய்யாதே, அவர்கள திறத்தில பண்ணும ஸூயையும அவஜ்ஞையுந் தொடக்கமானவை* (306)

307 *இப்படி அக்ருத்யகரணுதி சதுஷ்டயத்தையு மடைவே விவரித்தருளி, இவற்றினுடைய க்ரௌர்ய விசேஷங்களையும இவைதானிவ்வாத்மாவுக்கு விரோதியாயிருக்கு மென்னுமத்தையு மருளிச்செய்கிருர் மேல் (இவை) என்று தொடங்கி*

307. இவை யொன்றுக்கொன்று க்ரூரங்களுமாய் உபாய விரோதிகளுமாய் உபேய விரோதிகளுமாயிருக்கும்.

*(ஒன்றுக்கொன்று க்ரூரங்களாகையாவது), அக்ருத்யகரணத்தில் பகவதபசாரம க்ரூரமாய், அதிலும பாகவதாபசாரம க்ரூரமாய, அதுதன்னிலும அஸஹ்யாபசாரம க்ரூரமாயிருக்கை. இதுக்கடி, பூர்வ பூர்வங்களிற் காட்டி லுத்தரோத்தரங்களில் பகவந்நிக்ரஹ மதிசயித்திருக்கை அக்ருத்யகரணத்தில, ஸ்வாஜ்ஞாதிலங்கநமடியான சீற்றமிறே; அவ்வளவன்றிறே இவவாத்மாவுக்கு ஆத்மாவாய் அதின ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக்கொண்டு போரும் தனதிறத்தி லபசாரத்தால வரும சீற்றம; அவ்வளவுமன்றிறே *ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ* என்கிறபடியே தனக்குயிராக நினைத்திருக்கும பாகவத விஷயங்களில அஹங்காராதிக ளடியாகப் பண்ணுமபசாரத்தால் வரும சீற்றம; அதுதன்னளவுமன்றிறே நிர்நிபந்தநமாகத் தன்பக்கலிலும் தன்னுடையார் பக்கலிலுமாதல உபயவைபவ ஜ்ஞாபகனய உபயாபி*

மதனுன வாசார்யன பக்கலிலேயாதல் மூவர்க்கு மபிமதரான தத்பக்தர் பக்கலிலே யாதல் செயயு மபசாரத்தால் வரும சீற்றம்; ஆகையா லொன்றுககொன்று கனரமா யிருககும். அகருத்பகரணத்தில பகவ தபசாராதிகளு மந்தர்ப்பவிககுமாயிருகக தனித தனி யிப்படி பிரித்துசசொல்லுகிறது, இவற்றினுடைய கரௌர்ய விசேஷங்களைப் பற்றவிறே. (உபாய விரோதிகளுமாய் உபேய விரோதிகளுமா யிருககையாவது)— இவ்வாதமாவினுடைய வுஜ்ஜீவநத்தி லொருப்பட்டு மேனமேலும கருஷி பண்ணு கைக குறுப்பான வெமபெருமானுடைய கருபைககும், எப்போது மிவனுக்கு ப்ராப்ய மாயிருந்துளள வவனுடைய முகோலலாஸத்துககும விலககாயிருககை. *இரகக முபாயம், இனிமையுபேயம* என்னக கடவதிறே ஆகையால இவ்வக்ருதயகரணாதி கள் நீரிலே நெருப்பெழுமாப்போலே அவன திருவுள்ளத்திலே நிக்ரஹததைக கிளப்பி அவனுடைய கருபையு முகப்பு மிவனபகக லறுமபடி பண்ணுகையாலே, இவற்றை யுபாயோபேய விரோதிகளென்னத் தட்டில்லை. (தனககுத்தான் தேடும் நன்மை) என்று தொடங்கி, நமச் சப்தார்த்தத்தை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிககை யாலும், (உகந்தருளின நிலங்களிலாதராதிசயமும) என்று உகந்தருளின நில ப்ரஸங் கத்தாலும், மேலே (பகவத கைஙகர்யம்) எனகிறவிடத்தில் பகவச்சப்தததாலும், கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தி ப்ரதிபாதகமான ஸ்ரீமத்பத நாராயண பதார்த்தஙகளை ஸூசிப்பிககையாலும; மங்களாசாஸந ப்ரகரணத்தாலும, (காத்தவய மாசார்ய கைங் கர்யமும் பகவத் கைங்கர்யமும) என்று தொடஙகி (கிஞ்சித்கரித்தால் ஸவரூபம நிறம் பெறுவது) என னுமளவாகவும, சதுர்த்த்யர்த்தத்தை யருளிச்செய்கையாலும், நிஷித்த சாதுர்வித்ய ப்ரதிபாதநமுகேந ப்ராஸங்கிகமாக மீளவும நமச்சப்தார்த்தத்தைப் பேசு கையாலும இவ்வளவும் உத்தரகண்டார்த்தத்தை யருளிச்செய்தா ராயத்து.

ஆக, இப்ப்ரகரணத்தால—கீழுகதோபாயத்தைக கொண்டு உபேயத்தைப் பெறும சேதநனுககு உபாயோபேயாதிகார ப்ரதாநா பேக்ஷிதங்களையும, ப்ராப காந்தர பரித்யாக ஹேதுவான ஸவரூப நாசகத்வாதியையும, ப்ரபத்தியின ஸ்வரூபாநு கூலத்வாதியையும, ஸவகதஸவீகாராநுபாயத்வத்தையும, பரகத ஸ்வீகாரோபாயத் வத்தையும, ததப்ராபல்யத்தையும், அவனே ஸ்வீகரிககுமிடத்திலும புருஷகாரததை முனனிடுமபடியையும, உபயரும் முனனிடு மதுககு ப்ரயோஜந விசேஷங்களையும், உபேய தசையிலும ப்ராப்தி தசையிலு மிவன் சேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்களும் ஸ்வ தோஷ நிவருத்தியும பராநுபவ விரோதியாமபடியையும, தனனுல்வரும நன்மையில் அவனுல்வரும் நன்மைக்குள்ள வாசியையும், ஈசவரனே ரக்ஷகன, தான தனககு நாசகனென்னுமத்தையும், தன்னைத்தான் நசிப்பிககும ப்ரகாரததையும், அஹங்கார மும் விஷயங்களும ஸவரூபேணவும பாகவத விரோதத்தை விளைத்து மிவன் ஸவ ரூபத்தை நசிப்பிககுமபடியையும், பாகவதாபசார கரௌர்யத்தையும, தத் ப்ரஸங்கத் திலே பாகவத மாஹாத்மயத்தையும், இவன திநசர்யையும, திநசர்யோகதங்களுடைய ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திககுமபோதைககு அபேக்ஷிதமான வஸ்தவ்யாதி யையும், தச்சர மோகக கர்த்தவயரூபகைங்கர்ய வேஷத்தையும், கைங்கர்ய தத் பூர்வ தசைகளில ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாககும்படியையும், இவனுக்குண்டான குண சதுஷ்டயத்தையும, தத்விஷய விபாகத்தையும, அதில அசகதி விஷய நிஷித்த சாதுர்வித்யத்தையும் சொலலுகையாலே, அதிகாரி நிஷ்டாகரமம சொலலப்பட்டது.

308. *அநந்தரம், (தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது) என்று தொடங்கி, (உகப்பு முபகார ஸ்மருதியும நடக்கவேணும) என்னுமளவாக, இவ்வதிகாரிககுக கீழ்ச்சொனன அர்த்த விசேஷஙகளுக்கெலலா முபதேஷ்டாவான ஆசார்ய விஷயத்தி லுணடாகவேண்டும ப்ரதிபத்த்யநுவர்த்தந ப்ரகாரங்களை தர்சிப்பிககைககாக, ஸதாசார்ய லக்ஷணம், ஸசிஷ்ய லக்ஷணம், தது பயருடைய பரிமாறறம இவை யிருககுமபடியை ப்ரஸகதாநுப்ரஸக்தமாக வருளிச்செய்கிறார். இவ்வதிகாரிககு அசகதி விஷயமான நிஷித்தங்கள சொன்ன ப்ரஸஙகத்திலே, அவையெல்லாவற்றி லும கரூரநிஷித்தம-பரோபதேச ஸமயத்தில விப்ரதிபத்தியென றருளிசசெய்கிறார் (தான ஹிதோபதேசமபணணும்போது) இத்யாதிவாகயததாலே.*

308. தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது தன்னையும் சிஷ்யனையும் பலத்தையும் மாருடி நினைக்கை க்ரூர நிஷித்தம்.

அதாவது—கீழப்ரகரணத்தில் சொல்லப்பட்ட அதிகாரி லக்ஷணங்க ளெல்லா வற்றாலும குறைவற்றிருந்துள்ள தான், உஜ்ஜிஜீவிஷுக்களாய் வந்து தன்னை உபஸத்தி பண்ணினவர்களுககு உஜ்ஜீவநஹேதுவான மந்த்ரரூபஹிதத்தை உப தேசிககுங் காலத்தில, உபதேஷ்டாவான தன்னையும், உபதேசபாத்ரனான சிஷ்யனை யும், உபதேச பலத்தையும விபரீத ப்ரதிபத்திபணணுகை, பூர்வோகத நிஷித்தங களிற்காட்டில் கரூரநிஷித்த மென்கை. அவ்வோ நிஷித்தங்கள் இவன்றனக்கு நாசகமித்தனையிறே; அவ்வளவன்றிக்கே, இவனுக்கும் உபதேசங் கேட்டவனுக்கும கேடாகையாலே இத்தை அவற்றிலுங் காட்டில் க்ரூரநிஷித்த மென்கிறது. (இரு வர்க்கும ஸ்வரூபஸித்தி யில்லை) என்றிறே மேல்சொல்லத் தேடுகிறது. .... (308)

309. *தன்னையும் சிஷ்யனையும பலத்தையும் மாருடி நினைக்கையாவதே தென்னு மாகாங்க்ஷயிலே, அவற்றை யுபபாதிக்கிறார் (தனனை மாருடி நினைக்கை யாவது) என்று தொடங்கி.*

309. தன்னை மாருடி நினைக்கையாவது தன்னை ஆசார்யனென்று நினைக்கை; சிஷ்யனை மாருடி நினைக்கையாவது தனக்கு சிஷ்யனென்று நினைக்கை. பலத்தை மாருடி நினைக்கையாவது த்ருஷ்ட ப்ரயோஜனத்தையும், சிஷ்யனுடைய உஜ்ஜீவனத்தையும் பகவத் கைங்கர்யத்தையும் ஸஹ வாஸத்தையும் பலமாக நினைக்கை.

அதாவது—உபதேஷ்டாவான தன்னை யுள்ளபடி நினையாமல் (மாருடி நினைக் கையாவது), உபதேச ஸமயத்தில் தனனுடைய வாசார்யனையே யிவனுககுபதேஷ்டா வாகவும் தான அங்குத்தைக்குக கரணபூதனாகவும ப்ரதிபத்தி பண்ணிககொண்டு உபதேசிகக வேண்டியிருகக, அப்படி செய்யாதே, ஆசார்யபரதந்த்ரனா யிருககிற தன்னை இவனுக்காசார்யனென்று நினைக்கை. உபதேச பாத்ரனான சிஷ்யனை யுளளபடி நினையாமல் (மாருடி நினைக்கையாவது), தன்னோபாதி இவனையும தன் னுடைய வாசார்யனுக்கு சிஷ்யனாக ப்ரதிபத்திபண்ணி உபதேசிக்க வேண்டியிருகக, அது செய்யாதே, இவனைத் தனக்கு சிஷ்யனெனறு நினைககை. உபதேச பலத்தை

உள்ளபடி நினையாதே (மாறுடி நினைக்கையாவது), பரோபதேசம் பண்ணுமளவில், இவ்வாத்மா திருந்தி "ஆளுமாளார்" என்கிற விஷயத்துக்கு மங்களாசாஸநத்துக் காளாகவேணும் என்னுமிதுவே பலமாக உபதேசியாதே, இவனாலே வரும் அர்த்த சுச்ருஷாரூபமான த்ருஷ்ட ப்ரயோஜநத்தையாதல், சிஷ்யனானவிவன் ஸம்ஸாராத் உத்தீர்ணனாய் வாழுகையாகிற உஜ்ஜீவநத்தையாதல், திருநந்தவனாதிகளைச் செய்கிற திருவிலக்காட்டி லோராதமாவைத் திருத்தினால் எம்பெருமான் திருவுள்ள முகக்கையாலே இப்படி யிருந்துள்ள பகவத் கைங்கர்யத்தையாதல், ஸம்ஸாரத்தி லிருக்குமநாள் தன் தனிமைதீரக் கூடிவர்த்திக்கையாகிற ஸஹவாஸத்தையாதல் உபதேசத்துக்குப் பல மாக நினைக்கை யென்றபடி (309)

310. இப்படி யிவன் நினையாதிருக்க இந்நாலு பலமும் ஸித்திக்கிறபடி தானென்? என்கிற தஜ்ஜிஜ்ஞாஸா ப்ரசங்கத்தை யநுவதித்துக்கொண்டு, அவை ஸித்திக்கும் வழி யருளிச்செய்கிறார் (நினையாதிருக்க) என்று தொடங்கி

310. நினையாதிருக்க இந்நாலு பலமும் ஸித்திக்கிறபடி யென்னென்னில்; சேஷபூதனான சிஷ்யன் நினைவாலே த்ருஷ்டபலம் ஸித்திக்கும்; ஈச்வரன் நினைவாலே உஜ்ஜீவனம் ஸித்திக்கும், ஆசார்யன் நினைவாலே பகவத் கைங்கர்யம் ஸித்திக்கும், உபகார ஸ்ம்ருதியாலே ஸஹவாஸம் ஸித்திக்கும்

(சேஷபூதனான சிஷ்யன் நினைவாலே த்ருஷ்டபலம் ஸித்திக்கும்) என்றது— சிஷ்யனானவன் தனக்கு சேஷத்வமே ஸ்வரூபம் என்றநுஸந்தித்துக் கொண்டிருக்கை யாலே, கிஞ்சித்கார மில்லாதபோது சேஷத்வம் கூடாதென்று தன் ஸ்வரூப லாபத் துக்காகத் தன்னாலான கிஞ்சித்காரம் பண்ணிக்கொண்டு போருகையாலே, அர்த்த சுச்ருஷைகளாகிற த்ருஷ்ட பலம் ஸித்திக்குமென்றபடி (ஈச்வரன் நினைவாலே உஜ்ஜீ வநம் ஸித்திக்கும்) என்றது, *எதிர்சூழல் புக்குத் திரிந்து தன் விசேஷ கடாக்ஷங் களாலே அத்வேஷாதிகளை யுண்டாக்கி ஆசார்ய ஸமாச்ரயணத்திலே மூட்டி இவ வாசார்யனுடைய உபதேசாந்வயத்தை யுண்டாக்கி அதடியாக இவனை ஸம்ஸாரத் தில் நின்று மக்கரைப்படுத்தவேணுமென்கிற, எம்பெருமானுடைய க்ருபாகார்ய மான நினைவாலே சிஷ்யனானவனுடைய உஜ்ஜீவநம் ஸித்திக்கு மென்றபடி. (ஆசார் யன் நினைவாலே பகவத் கைங்கர்யம் ஸித்திக்கும்) என்றது, இவன் ஹிதோபதேசம் பண்ணி மங்களாசாஸநத்துக் காளாம்படி சேதநரைத் திருத்துகிறவிது எம்பெருமான் திருவுள்ளத்துக்கு மிகவு முகப்பாகையாலே, இது பகவத் கைங்கர்யமன்றோ! என்று ஸந்தித்திருக்கும் தன்னுடைய வாசார்யன் நினைவாலே உபதேஷ்டாவான தனக்கு பகவத் கைங்கர்யம் ஸித்திக்குமென்றபடி. (உபகார ஸ்ம்ருதியாலே ஸஹவாஸம் ஸித்திக்கும்) என்றது, அநாதிகால மஹங்கார மமகாரங்களாலே நஷ்ட ப்ராயனாய்க் கிடந்த வென்னை அஹேதுகமாக அங்கீகரித்து அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநமுகத்தாலே யவற் றில் ருசியைமாற்றி மங்களாசாஸநத்துக்காளாம்படி பண்ணின மஹோபகாரக னன்றோ என்கிற உபகார ஸ்ம்ருதியாலே, சிஷ்யனானவன் க்ஷணகாலமும் பிரியக்ஷம னன்றிக்கே கூடிநடக்கையா லவனோடுண்டான ஸஹவாஸம் தன்னடையே ஸித் திக்குமென்றபடி. .... (310)

311. இப்படி யிவன நினையாதிருககை இப்பலசதுஷடயமும சிஷயேசவரஸவா சார்யர்களை நினைவாலே ஸித்திககுமெனனுமிட மருளிச்செயது, உபதேசத்துககு ஸாக்ஷாத பலமாயுள்ளதும உபதேஷடாவான வாசார்யபரதந்த்ரனுக குபதேசபாதர மான விவனைககுறித்துணடா மாசார்யத்வமும ஸிததிககும்படியை பரசநோததரரு பேண வருளிசசெயகிறார் (ஸாக்ஷாத்பலமும) என்று தொடஙகி.

311. ஸாக்ஷாதபலமும ஆசாாயத்வமும ஸித்திககிறபடி யெனனெனனில ; தன நினைவாலும ஈசவரன் நினைவாலும ஸிததிககும.

(ஸாக்ஷாத்பலமாவது), உபதேசபாதரமான விவன திருநதி மஙகளாசாஸநத் துககாளாகை; இது (தன நினைவாலே ஸித்திககையாவது), உபதேஷடாவான தான விபரதிபததிகளொன்றுமின்றி இதுவே பலமாக நினைத்து உபதேசிககவே அவ னபபடி திருநதி மஙகளாசாஸநாதிகாரியாகை. (ஆசாாயதவமாவது), தனனை யாசார்ய பரதநதரனுககவே யநுஸநதிததிருககிற விவன தனபககல் லுபதேசஙகேடகிறவனுககு ஆசார்யனாகை; இது (ஈசவரன நினைவாலே ஸிததிககையாவது). இபபடி தனனையும சிஷயனையும பலததையும விபரதிபததி பணணாதே உளளபடியநுஸந்தித்து உப தேசிககும பரிபாகமுடையனானவிவன இவனுககாசாாயனெனறு நினைபபிடடருளு கையாலே இவனுககாசார்யதவமுண்டாகை. (311)

312. இஙஙனனறி கரூரஙிஷத்தமாக வடியில சொனன விப்ரதிபத்தியோடே யுபதேசிககில உபயஸ்வரூபமும ஸிததியாதெனகிறார (இப்படியொழிய) என்று தொடஙகி.

312. இபபடி யொழிய உபதேசிக்கில் இருவாக்கும ஸவரூப ஸித்தி யில்லை.

(இருவர்ககும ஸவரூபஸித்தி யிலலை) எனகிறது – கீழசசொனனபடியே யதா ப்ரதிபததியோடே யுபதேசிககிலொழிய ஈசவரனிவனை யாசாாயனாக நினைபபிடாமை யாலே, உபதேஷடாவுக காசார்யதவமாகிற ஸவரூபஸிததி யிலலை; இபபடி யதாபரதி பத்தியோடே இவனுபதேசியாத வளவில உபதேசசுத்தி யிலலாமையாலே, உபதேச பாத்ரமானவவனுககு சிஷயத்வமாகிற ஸவரூபஸிததி யிலலையெனகை (312)

313. ஆசார்யனுக கிரணடு குண மவசயம வேணுமெனகிறார் (ஆசார்யனுககு) என்று தொடஙகி.

313. ஆசாாயனுககு சிஷயனபககல் கருபையும ஸவாசாாயன்பககல பார தந்த்ரயமும வேணும.

அதாவது—உபதேஷடாவான வாசாாயனுககு, உஜ்ஜீஜீவிஷுவாயவநது உபஸநநனான சிஷயனபககல, ஐயோ! என்றிரஙகி அவனுஜ்ஜீவிக்கைக குறுப பான உபதேசாதிகளைப பணணுகைககீடான கருபையும, தனனை கர்த்தாவாக நினையாதே அததலைககுக கரணபூதனாக வநுஸநதிககைககீடான ஸவாசாாய விஷ யத்தில பாரதநதாயமும அவசயமுணடாக வேணடுமெனகை. .... (313)

314. இவற்றால பலிக்குமவற்றை யருளிச்செய்கிறார் (க்ருபையாலே) என்று தொடங்கி.

314. க்ருபையாலே சிஷ்யனஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும, பாரதந்த்ர்யத்தாலே தன ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும.

அதாவது—அப்படி யவன ஸ்வரூபம திருந்துமளவும உபதேசாதிகளைப பண்ணிப்போரு மிவன் க்ருபையாலே நாளுக்கு நாளும ஸ்வரூபம நிர்மலமாகையாலே சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபம ஸித்திக்கும; ஸ்வகர்த்ருத்வபுத்தியற்று ஸ்வாசார்ய கரண பூதனுக்கத் தன்னை யநுஸந்திக்கைக்கும மற்றும ஸர்வகார்யத்திலும தத்தீநனாய் வர்த திக்கைக்கு முடலான பாரதந்த்ர்யத்தாலே ஆசார்யனான தன்னுடைய ஸ்வரூபம ஸித்திக்கு மென்கை.

ஆக, கீழ்சசெய்ததாயத்து — ஹிதோபதேச ஸமயத்தில ஸ்வவிஷயத்திலும் சிஷ்ய விஷயத்திலும பலவிஷயத்திலு மூண்டாம விப்ரதிபத்திகள் கூடாதென்றும், அந்த விப்ரதிபத்திகளதா னின்னதென்றும, இவன நினையாதிருக்க த்ருஷ்ட ப்ரயோஜநாதிகள வந்து ஸித்திக்கும வழியும், ஸாக்ஷாத பலாசார்யத்வங்கள ஸித்திக்கும வழியும், இப்படியன்றியே விப்ரதிபத்தயா உபதேசிக்கிலுபயஸ்வரூபமும ஸித்தியாமையும், ஆசார்யனானவனுக்கு அவசயாபேக்ஷித குணத்வயமும், தத்துபய பலமும சொல்லிற்றாய்த்து. .... (314)

315. இப்படி உபதேசாநுகுண நியமங்களை தாசிப்பித்த வநந்தரம, உபதே சிக்குமளவில இன்னமந்த்ரத்தை யுபதேசித்தவனையே ஸாக்ஷாதாசார்யனென்ப தென்கிறார (நேரே) என்று தொடங்கி.

315. நேரே ஆசார்யனென்பது ஸமஸார நிவர்த்தகமான பெரிய திரு மந்த்ரத்தை யுபதேசித்தவனை

(நேரே ஆசார்யனென்பது) என்கிறது—ஆசார்யத்வம குறைவற வின்றியிருக்க செய்தே ப்ரதீதிமாத்ரங்கொண்டு சொல்லுமளவன்றிக்கே ஸாக்ஷாதாசார்ய னென்று சொல்லுவதென்றபடி.

(ஸமஸாரநிவர்த்தகமான பெரிய திருமந்த்ரத்தை யுபதேசித்தவனை (என்றது, * ஐஹலௌகிக மைசவர்யம * இதயாதிப்படியே அகில பலப்ரதமா யிருந்ததே யாகிலும அநயபலங்களில தாத்பர்யமின்றிக்கே மோக்ஷபலத்திலே நோக்காயிருக் கையாலே, * ஸர்வவேதாந்த ஸாரார்த்தஸ் ஸமஸாரார்ணவதாரகः, கதிரஷ்டாக்ஷரோ நருணா மபுநர்பவ காங்க்ஷிணாம* என்கிறபடியே ஸமஸார நிவர்த்தகமாய, அதவ * மந்த்ராணாம பரமோ மந்த்ரோ குஹ்யாநாம குஹ்யமுத்தமம, பவித்ரஞ்ச பவித் ராணாம மூலமந்த்ரஸ் ஸநாதநः* என்கிறபடியே ஸர்வமந்த்ராந்த்ரோத்க்ருஷ்டமான பெருமையையுடைத்தான திருமந்த்ரத்தை, ஸமஸாரநிவர்த்தகத்வ ப்ரதிபத்தியோடே யுபதேசித்தவனை யென்கை. த்வயம பூர்வோத்தரவாக்யங்களாலே இதில மத்யம சரமபத விவரணமாய, சரமசலோகம பூர்வோத்தரார்த்தங்களாலே அதில பூர்வோத்தர வாக்யவிவரணமா யிருக்கையாலே, மற்ற ரஹஸ்யத்வயமும ப்ரதம ரஹஸ்யமான

வித்தோடே அந்வயமா யிருக்கையாலே, இத்தைச் சொல்லவே அவற்றினுடைய வுப தேசமும் தன்னடையே சொல்லிற்றாமென்று திருவுள்ளம்பற்றி (பெரியதிருமந் த்ரத்தை உபதேசித்தவனை) என்கிறார். ஆகையால் இது ரஹஸ்யத்ரயோப தேசத்துக்கு முபலக்ஷணம். ... ... (315)

316. பகவந் மந்த்ரங்களிலேதனுமொன்றை உபதேசித்தவர்களுக்கு மாசார் யத்வமில்லையோ வென்ன அருளிச் செய்கிறார் (ஸம்ஸார வர்த்தகங்களுமாய்) என்று தொடங்கி.

316. ஸம்ஸார வர்த்தகங்களுமாய் க்ஷுத்ரங்களுமான பகவந் மந்த்ரங்களை யுபதேசித்தவர்களுக்கு ஆசார்யத்வ பூர்த்தியில்லை.

அதாவது—ஸம்ஸாரத்தை நிவர்த்திப்பியாதமாத்ரமன்றிக்கே வளர்க்கு மவை யாய், பெருமையின்றிக்கே க்ஷுத்ரங்களுமா யிருந்துள்ள தத்தத் பகவந்மந்த்ரங்களை யுபதேசித்தவர்களுக்கு, உபதேஷ்டருத்வப்ரயுக்தமான ஆசார்யத்வ ப்ரதீதிமாத்ர மொழிய தத்பூர்த்தி யில்லையென்கை. .. .. (316)

317. க்ஷுத்ரங்களென்பது க்ஷுத்ரதேவதா மந்த்ரங்களையன்றோ? பகவந் மந்த்ரங்களை யிப்படி சொல்லுகிறதென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பகவந்மந்த்ரங் களை) என்று தொடங்கி,

317. பகவந் மந்த்ரங்களை க்ஷுத்ரங்களென்கிறது பலத்வாரா

அதாவது—பரதேவதையான பகவத் விஷயமாகையாலே வந்த பெருமையை யுடைய மந்த்ரங்களை க்ஷுத்ரங்களென்று சொல்லுகிறது, அர்த்தகாமபுத்ர வித்யாதி க்ஷுத்ரபலங்களைக் கொடுக்கிற வழியாலேயென்கை. (317)

318. ஸம்ஸார வர்த்தகங்களென்கிற தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸார) இத்யாதியாலே.

318. ஸம்ஸாரவர்த்தகங்களென்கிறதும் அத்தாலே.

(அத்தாலே) என்றது—கீழ்ச்சொன்ன பந்தகமான க்ஷுத்ரபலங்களைக் கொடுக்கையாலேயென்கை. .... (318)

319. ஆனாலிவற்றுக்கிது ஸ்வாபாவிகமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இதுதான்) என்று தொடங்கி.

319. இதுதான் ஔபாதிகம்.

(இதுதான்) என்று—க்ஷுத்ர பலப்ரதத்வத்தைப் பராமர்சிக்கிறது. (ஔபாதி கம்) என்றது, உபாதி ப்ரயுக்தமாய் வந்ததித்தனை யென்கை. (319)

320. அத்தை யுபபாதிக்கிறார் (சேதநனுடைய ருசியாலே வருகையாலே) என்று.

320. சேதநனுடைய ருசியாலே வருகையாலே.

அதாவது—பகவந மநதரஙகளாகையாலே மோக்ஷப்ரதத்வ சகதியுமுணடா யிருககசசெய்தே, இவறறினுடைய க்ஷுத்ர பலப்ரதத்வம, பரகருதி வசயனன சேதநனுடைய க்ஷுத்ரபல ருசியாலே வருகையாலே யெனகை. ஐசவர்யகாமாககு கோபால மநதராதிகளும, புதரகாமாககு ராமமந்த்ராதிகளும, விதயாகாமர்ககு ஹயகரீவமநதராதிகளும, விஜயகாமாககு ஸுதர்சந நாரஸிமஹ மந்தராதிகளுமாய, இப்படி நியமேந க்ஷுத்ரபலஙகளையே கொடுத்துப் போருகிறவிது, சேதநருடைய ருசயநுகுணமாக இவவோமநதரஙகள இவவோபலஙகளைக கொடுககக கடவதெனறு ஈசவரன நியமேந கலபிதது வைககையிறே, அதுதான சேதநருடைய ருசயநுகுண மாகக கலபிததததாகையாலே, அவறறுககவை ஸவாபாவிகமனறு, ஔபாதிகமெனன லாமிறே. (320)

ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில ஸச்சிஷ்ய லக்ஷண சோதனம

321. ஆக, (தான ஹிதோபதேசம பண்ணுமபோது) எனறு தொடஙகி, (ஆசார்யத்வ பூர்த்தியிலலை) எனனுமளவும ஆசார்ய ஸவரூப சோதநமபணணி, அநந்தரம, அதினமேல வநத பராஸஙகிக சஙகைகளையும பரிஹரிததார் கீழ , மேல சிஷய ஸவரூப சோதநம பணணுகிறார் (சிஷ்யனெனபது) எனறு தொடங்கி.

321. சிஷயனென்பது ஸாதயாநதர நிவருத்தியும் பலஸாதந சுச்ரூஷையும, ஆர்த்தியும ஆதரமும அநஸூயையும் உடையவனே.

(சிஷ்யனென்பது) எனறது-உபதேச ச்ரவணமாத்ரங்கொணடு மேலெழுந்தவாரி யாகச சொலலுகையனறிககே, சிஷயனெனறு முககயமாகச சொலலுவதெனறபடி.

(ஸாதயாநதர நிவருததியாவது), ஸவரூப விரோதியான ஐசவாய கைவலயங களாகிற பராப்யாநதரததில மறநது மநவயமறறிருககை. அனறிககே, இவவாசார யனறனனையொழிய வேறொரு பராபயவஸது வறியேனெனறிருககையாகவுமாம. (பலஸாதநசுசரூஷையாவது), "குரு சுசரூஷயா வித்யா" எனகிறபடியே ஆசார் யனைத தானபணணுகிற சுசரூஷையாலே ஸநதோஷிப்பிதது ஜஞாநோபஜீவநம பணணுகை பராப்தமாகையாலே, ஆசார்யன தனககுபகரிககிற தத்வஜஞாநமாகிற பலததினுடைய ஸிததிககு ஸாதநமாயிருநதுளள ஆசாரயபரிசாயை. அனறிககே, ஸ்வரூபாநுரூபமான பலததிலும ஸாதநத்திலு முண்டான சரோதுமிசசை யாகவுமாம. அதவா, ஆசார்யமுகோலலாஸமாகிற பலததுககு ஸாதநமான ததபரிசாயை யெனன வுமாம. (ஆர்ததியாவது), "இருள தருமாஞாலம" எனகிறபடியே பிறநத ஜஞாநத துககு விரோதியான இவவிபூதியினினறும கடுகப் போகபபெறுமையாலேயுள்ள கலேசம. அனறிககே, ஆசார்ய விகரஹாநுபவாலாபத்தில கலேசமாகவுமாம. (ஆதரமாவது), உத்தரோததர மநுபபூஷை விளையுமபடி ஆசார்யனருளிசசெயகிற பகவதகுணாநுபவததில் மேனமேலு முணடாகாநிற்கிற விருபபம. அனறிககே, ஆசார்யனைககணடால பசியன சோறறைககண்டாபபோலே ததநுபவ கைஙகர்யங களிலே மணடி விழுமபடியான விருப்பமாகவுமாம். (அநஸூயையாவது), ஆசாரயன்

பகவத் பாகவத வைபவங்களைப பரக்க உபபாதியா நின்றால், *ப்ரவக்ஷ்யாமயந ஸூயவே* என்னும்படி அதிலஸூயையறறிருக்கை அன்றிக்கே, ஆசார்யனுடைய உத்கர்ஷத்தையும ஸப்ரஹ்மசாரிகளுடைய உத்கர்ஷத்தையும கண்டால அதிலஸூயை யறறிருக்கை யென்னவுமாம. *அஸூயாப்ரஸவபூ:* என்கிற விதுக்கு, "ஹிதம சொன்னவனுடைய உதகர்ஷமேயாயத்துப் பொறுத்து" என்றிறே பூர்வர்க ளருளிச்செய்தது. பகவத விஷயத்திலுடபட அஸூயையபண்ணு நின்றால ததீயவிஷயத்தில் சொலலவேணுமோ, *இதந்து தே குஹ்யதமம ப்ரவக்ஷ்யாம யநஸூயவே* என்றானிறே. ஆக, இப்படியிருந்துள்ள ஸத்குண ஸம்பந்நனாயாயத்து நேரே சிஷ்யனென்பது (321)

322 இப்படி உக்தலக்ஷணயுக்தனன சிஷ்யனுக்கு ஸ்வாசார்ய விஷயத்திலுண்டாகவேண்டும ப்ரதிபத்தி விசேஷத்தை விதிக்கிறாமேல (மந்த்ரமும) என்று தொடங்கி.

322. மந்த்ரமும தேவதையும பலமும பலாநுபந்திகளும பலஸாதநமும ஐஹிகபோகமுமெல்லா மாசார்யனே யென்று நினைக்கக்கடவன

அதாவது *மந்தாரம த்ராயத இதி மந்த்ர:* என்கிறபடியே அநுஸந்தாத்ரு ரக்ஷகமாயிருந்துள்ள திருமந்த்ரமும், தத்ப்ரதிபாத்ய பரதேவதையும, தத்ப்ரஸாத லப்யமான கைங்கர்யரூப மஹாபலமும, தத்நுபந்திகளான அவித்யாதி நிவ்ருத்தி பூர்வகமான ஸ்வஸ்வரூபாவிர்ப்பாவமும ஸாலோக்யாதிகளுமாகிற விவையும், ததாவித பலப்ரதமான ஸாதநமும, புத்ர தார க்ருஹ க்ஷேத்ர பசவந்நாத யநுபவரூபமான இஹலோகத்தில போக்யமாகிற இவையெல்லாம நமக்கு நம்முடைய ஆசார்யனே யென்று ப்ரதிபத்திபண்ணக்கடவ னென்கை. *குருரேவ பரம்ப்ரஹ்ம குருரேவ பராகதி:, குருரேவ பராவித்யா குருரேவ பராயணம, குருரேவ பர:காமோ குருரேவ பரந்தநம, யஸ்மாத் ததுபதேஷ்டாஸௌ தஸ்மாத குருதரோ குரு:* என்றும் *ஐஹிகாமுஷ்மிகம ஸர்வம ஸசாஷ்டாக்ஷரதோ குரு:, இத்யேவம யே ந மந்யந்தே த்யக்தவ்யாஸ் தே மநீஷிபி:* என்றும, இப்படி சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகையாலே, (நினைக்கக்கடவன) என்று விதிருபேண அருளிச்செய்கிறார். (322)

323. இப்படி தாமருளிச்செய்த இவ்வர்த்தத்திலாப்திக்குடலாக இது பரமாசார்ய வசந ஸித்தமுமென றருளிச்செய்கிறார் (மாதா) என்று தொடங்கி.

323. "மாதா பிதா யுவதய:" என்கிற ச்லோகத்திலே இவ்வர்த்தத்தைப் பரமாசார்யரு மருளிச்செய்தார.

அதாவது "மாதாபிதா யுவதயஸ தநயா விபூதி:" என்று, ஐஹிகபோகங்களையும, "ஸர்வம" என்று, அநுக்த ஸகலத்தந்த்தாலே மந்த்ர தேவதா பலாதிகளையு மெடுத்து, இத்தனையும ஆழ்வார திருவடிகளேயென றருளிச்செய்கையாலே, அந்த ச்லோகத்திலே யிவ்வர்த்தத்தைப் பரமாசார்யரான ஆளவந்தாரு மருளிச செய்தாரென்கை. ... ... (323)

324. இப்படி யெல்லாமிவனே யென றநுஸந்திக்கைக்கடியேதென்ன அருளிச செய்கிறார் (இதுக்கடி உபகாரஸ்ம்ருதி) என்று.

324. இதுக்கடி உபகார ஸ்ம்ருதி.

அதாவது—இப்படி ஆசார்யனே நமக்கு ஸகலமும் என்றநுஸந்திக்கைக்கு ஹேது, நித்ய ஸம்ஸாரியாய்க்கிடந்த தன்னை உபதேசாதிகளாலே திருத்தி நித்ய ஸூரிகளுடைய அநுபவத்துக்கு அர்ஹனும்படிபண்ணின உபகாராநுஸந்தாந மெனகை. (324)

325. இவ்வுபகாரஸ்ம்ருதி ப்ரஸங்கத்திலே அதினுடைய ப்ரதம சரமாவதிகளை தர்சிப்பிக்கிறார் (உபகார ஸ்ம்ருதிக்கு) என்று தொடங்கி.

325. உபகார ஸ்ம்ருதிக்கு முதலடி ஆசார்யன்பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை ; முடிந்தநிலம் ஈச்வரன்பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை

இச்சேதநன முந்துற அநுஸந்திப்பது, அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநமுகத்தாலே தனக்கு அகிலத்தையு மறிவித்து பகவத்விஷயத்தைக் கைப்படுத்தின ஆசார்யன் பண்ணின உபகாரத்தையாகையாலே, (உபகார ஸ்ம்ருதிக்கு முதலடி ஆசார்யன் பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை) என்கிறது க்ருதஜ்ஞதையு முபகாரஸ்ம்ருதியும் பர்யாயம் ஆசார்ய கௌரவம் நெஞ்சில் படப்பட அவ்விஷயத்திலே தன்னைக்கொண்டுவந்து சேர்த்த ஈச்வரன் பண்ணின க்ருஷிபரம்பரையைப் பின்னை யநுஸந்திக்கையாலே (முடிந்தநில மீச்வரன் பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை) என்கிறது. இதுவு மீச்வரன்பக்க லுபகாரஸ்ம்ருதி யென்றபடி. இத்தால—பகவத் விஷயத்தை யுபகரித்த ஆசார்யன் பண்ணின உபகாரத்தை யநுஸந்திக்க விழிந்தால, அவனுடைய வைபவம் நெஞ்சிலே ஊற்றிருந்தவாறே, இப்படி யிருக்கிற விஷயத்தை நாமபெற்றது எம்பெருமானாலேயன்றோ வென்று தத்க்ருதோபகாராநுஸந்தாநத்திலே சென்று தலைக்கட்டு மென்றதாய்த்து. ... (325)

326. இனி, இந்த ஸதாசார்ய ஸச்சிஷ்யர்களுடைய பரிமாற்றமிருக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார் மேல (சிஷ்யனுமாசார்யனும்) என்று தொடங்கி.

326. சிஷ்யனு மாசார்யனும் அந்யோந்யம் ப்ரிய ஹிதங்களை நடத்தக் கடவர்கள்.

(அந்யோந்யம் ப்ரியஹிதங்களை நடத்துகையாவது)—சிஷ்ய னாசார்யனுக்கு ப்ரியஹிதங்க ளிரண்டையும் நடத்துகையும், ஆசார்யன் சிஷ்யனுக்கு ப்ரியஹிதங்க ளிரண்டையும் நடத்துகையும் (நடத்தக் கடவர்கள்) என்றது—இதினுடைய அவச்ய கரணீயத்வம் தோற்றுகைக்காக. (326)

327. இருவரு மிரண்டையும் அந்யோந்யம் நடத்தும் க்ரமமென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (சிஷ்யன்) என்று தொடங்கி.

327. சிஷ்யன் தான ப்ரியத்தை நடத்தக்கடவன் ; ஈச்வரனைக்கொண்டு ஹிதத்தை நடத்தக்கடவன ; ஆசார்யன் மாருடி நடத்தக்கடவன.

அதாவது—சிஷ்யனாசார்யனுக் கிரண்டையும் நடத்துமிடத்தில, தன ஸ்வரூபாநுகுணமாக ஆசார்ய முகோல்லாஸமே புருஷார்த்தமென்று நினைத்து தன்னுடைய கிஞ்சித்காராதிகளாலே தானாசார்யனுக்கு ஸர்வகாலமும் ப்ரியத்தை நடத்திப

போரக்கடவன; மங்களாசாஸநபரனுகையாலே இவ்விபூதிஸ்வபாவத்தால திருவுள்ளத்தி லொருகலக்கம வாராதொழியவேணுமென்றும, அப்படி யேதேனுமொன்று வந்தகாலத்தில் இதனைப் போக்கித்தந்தருளவேணுமென்றும் ப்ரார்த்தித்து, ஈச்வரனைக்கொண்டு ஹிதத்தை நடத்தக்கடவனென்கை (ஆசார்யன் மாருடி நடத்துகையாவது)-ஹிதைகபரனுகையாலே இவனுக்கு ஸ்வரூபஹாநி வாராதபடி ஹேயோபாதேயங்களினுடைய ஹாநோபாதானங்களில ஸகாலித்யம் பிறவாமல நியமித்து, ஸர்வகாலமும நலவழி நடத்திக்கொண்டு போருகையாகிற ஹிதத்தைத் தான்நடத்தி. த்ருஷ்டத்தில ஸங்கோசத்தால இவன மிகவும் நலங்குமளவில் இருந்த நாளைக்கு இவன் நலங்காமல இவையுமவனுக்குண்டாம்படி திருவுள்ளம்பற்றி யருளவேணுமென்றர்த்தித்து, ஈசவரனைக்கொண்டு ப்ரியத்தை நடத்தக்கடவனென்கை. ... (327)

328. இப்படி செய்து போருமிடத்தி லிருவர்க்குமிரண்டும் ஸமப்ரதாநமாயிருக்குமோவெனகிற சங்கையிலே யருளிச் செய்கிருர் (சிஷ்யனுகப்பிலே) என்று தொடங்கி.

328. சிஷ்யன் உகப்பிலேயூன்றிப்போரும, ஆசார்யன் உஜ்ஜீவனத்திலே யூன்றிப்போரும்.

அதாவது—சிஷ்யன் சேஷபூதனுகையாலே சேஷியான ஆசார்யனுடைய ப்ரீதியிலே யூற்றமாய்ப்போரும; ஆசார்யன் பரமக்ருபாவானுகையாலே தன்னுடைய சிஷ்யனுனவிவன் ஸம்ஸாரா துத்தீர்ணனய் உஜ்ஜீவிக்கையிலே யூற்றமாய்ப் போருமெனகை. ஆகையால், சிஷ்யனுக்கு ப்ரியகரணமும் ஆசார்யனுக்கு ஹிதகரணமுமே ப்ரதாநமென்று கருத்து. ... ... (228)

229. கீழசொன்னவற்றுல் பலிக்குமத்தை அருளிச்செய்கிருர் (ஆகையால்) என்று தொடங்கி.

329. ஆகையால் சிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய ஹாஷத்துக்கு இலக்காகையொழிய ரோஷத்துக்கு இலக்காகைக் கவகாசமில்லை.

அதாவது—சிஷ்யனுசார்யனுடைய ப்ரியகரணமும ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய ஹிதகரணமும ப்ரதாநமாக நடத்திப்போருகையாலே, சிஷ்யனுனவிவ னுசார்யனுடைய ப்ரீதிக்கு விஷயமாயப் போருகையொழிய அநிஷ்டகரணுதிகளாலே நிகரஹத்துக்கு விஷயமாகைக்கு இடந்தான் முதலிலே யில்லையென்கை. (ஆகையால்) என்று, உகப்பிலே யூன்றிப் போருமென்று சொன்ன தொன்றையும அநுவதிக்கிற தாகவுமாம். ... . (329)

330. ப்ரகருதி ஸம்பந்தத்தோடேயிருக்கிற விவனுக்கு எப்போது மொருபடிப்படடிருக்குமோ, காலுஷ்யங்களுண்டாகாதோ, அதடியாக நிகரஹபாத்ரமாம்போது அந்த நிகரஹம இரண்டு தலைக்கு மெங்ஙனேயாகக் கடவதென்ன அருளிச் செய்கிருர் (நிக்ரஹத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

330. நிக்ரஹத்துக்குப் பாத்ரமாம்போது அநு ஹிதரூபமாகையாலே யிருவர்க்கு முபாதேயம்.

அதாவது—அபிஷேகரணாதிகளடியாக ஆசார்ய நிக்ரஹத்துக்குப் பாத்ரமாம் தசையில் அந்த நிக்ரஹம் சிஷ்யனானவிவனை அபதேபரவருத்தனாக்காதபடி நியமித்து நல்வழி நடத்துகைக் குறுப்பாயக்கொண்டு ஹிதரூபமாயிருப்பதொன்றாகையாலே, இப்படி நம்மை நிக்ரஹிப்பதே என்று இவன் நெஞ்சுளைதல், இவனை யிப்படி நிக்ரஹிக்கவேண்டுகிறதேயென்று ஆசார்யன் நெஞ்சுளைதல் செய்கை யன்றிக்கே, நிக்ரஹ விஷயமான விவனுக்கும் நிக்ரஹாச்ரயமான வாசார்யனுக்கும் அங்கீகார்ய மென்கை (330)

331. நிக்ரஹ முபாதேயமாகில் நிக்ரஹகாரணமு முபாதேயமாகாதோ வென்ன ? (சிஷ்யனுக்கு நிக்ரஹ காரணம் த்யாஜ்யம்) என்கிறார்

331. சிஷ்யனுக்கு நிக்ரஹகாரணம் த்யாஜ்யம்

அதாவது—நிக்ரஹ முபாதேயமென்று நினைத்து மீளவும் தத்காரணத்தைச் செய்யவொண்ணாது, யாதொரு காரணத்தாலே நீரிலே நெருப்பெழுமாப்போலே தன் விஷயத்தில் குளிர்ந்து தெளிந்திருக்கிற வாசார்ய ஹ்ருதயத்திலே நிக்ரஹமெழுந் திருந்தது, அந்த காரணத்தை மறுவலிடாதபடி விடவேணு மென்கை (331)

332. கீழ்ச்சொன்ன வாசார்ய நிக்ரஹம் ஹிதரூபமென்று வைதமாக உபாதேயமாமளவன்றிக்கே, இவனுக்கு ப்ராப்ய கோடி கடிதமாயிருக்கு மென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (நிக்ரஹந்தான்) என்று தொடங்கி.

332. நிக்ரஹந்தான் பகவந் நிக்ரஹம்போலே ப்ராப்யாந்தர்க்கதம்

அதாவது—ஸ்வாசார்யன் ஸ்வவிஷயத்தில் ஹிதரூபேண பண்ணுகிற நிக்ரஹந்தான், ஸ்வவிரோதி நிவ்ருத்திக் குறுப்பாகையாலே, "கொண்ட சீற்றமொன்றுண்டு" "செய்யேல் தீவினை" இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிற பகவந் நிக்ரஹம் போலே புருஷார்த்தகோடியிலே அந்தர்ப்பூதமென்கை "ஆசார்ய னார்த்தகாமங்களில் நசையற்றவனாகையாலே அவை ஹேதுவாகப் பொறுக்கவும் வெறுக்கவும் ப்ராப்தியில்லை, இனி இவனுடைய ஹிதரூபமாக வெறுத்தானாகில் அதுவும் ப்ராப்யாந்தர்க்கதமாகக்கடவது" என்று இத்தனை மாணிக்கமாலையிலே ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தாரிறே. (332)

333. கீழிருவர்க்கும் பரஸ்பர கருத்யங்களாகச் சொன்ன ஹிதகரண ப்ரியகரணங்களின் வேஷத்தை விசதமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யன்) என்று தொடங்கி.

333. ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பேணக்கடவன், சிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய தேஹத்தைப் பேணக்கடவன்

அதாவது—உஜ்ஜீவநபரனான ஆசார்யன், உஜ்ஜிஜீவிஷுவாய் வந்து உபஸத்தி பண்ணி உடம்பிலே யூன்றிப்போருகிற சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தை ப்ராமாதிகமாகவும் ஒரு பழுது வாராதபடி ஏகாகரசித்தனாய்க்கொண்டு உபதேசாதிகளாலே நோக்கிக்கொண்டு போரக்கடவன், ப்ரியபரனான சிஷ்யன், தன்னுடைய

உஜ்ஜீவநபரனாய் தன ஸ்வரூப ரக்ஷணமே பண்ணிக்கொண்டுபோருகிற ஆசார்யனுடைய திருமேனியை உசிதகைங்கர்யங்களாலே ஸர்வகாலமும் மேகாகரசித்தனாய் நோக்கிக்கொண்டு போரக்கடவ னென்கை. ... . (333)

334. இப்படியிருவருமிரண்டையும் பேணின் இரண்டு தலைக்கும பலிக்கு மதை அருளிச்செய்கிறார் (இரண்டும) என்று தொடங்கி.

334. இரண்டு மிருவர்க்கும ஸவரூபமுமாய பகவத்கைங்கர்யமுமாயிருக்கும்.

அதாவது—ஆசார்யனாலே சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தைப பேணுகையும சிஷ்யனாலாசார்யனுடைய தேஹத்தைப பேணுகையும ஸ்வஸ்வாஸாதாரணகாரங்களாகையாலே, இரண்டு மிருவாக்கும ஸ்வரூபமுமாய; * அஹமந்நம * என்கிற படியே அவனுக்கு போக்யமாகைக்கு யோக்யமாயவைத்து அநாதிகால மப்படி விநியோகப்படப்பெறாமல கிடந்த விவன ஸ்வரூபம தாத்ருச விநியோகார்ஹமாகத் திருந்தும்படி பேணிக்கொண்டு போருகையும், "நனகென னுடலங கைவிடான" என கிறபடியே, அவனுக்கு விட்டுப்பிடிக்க ஸஹ்யாதபடிபோக்யமாயிருக்கிற ஆசார்ய விக்ரஹத்தைப பேணிக்கொண்டு போருகையும், பகவானுக்கு மிகவு முகப்பாகையாலே, இவைதான வஸ்துகத்யா பகவத் கைங்கர்யமுமா யிருக்குமெனகை. (334)

3்5 இப்படி வ்யவஸ்திதமாகவேணுமோ, ஆசார்யனுக்குத தனனுடைய தேஹரக்ஷணத்திலும சிஷ்யனுக்குத தனனுடைய ஸ்வரூப ரக்ஷணத்திலு மந்வய முண்டானால வருமதேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யனுக்கு) என்று தொடங்கி.

335 ஆசார்யனுக்கு தேஹரக்ஷணம் ஸவரூபஹாநி, சிஷ்யனுக்கு ஆத்ம ரக்ஷணம் ஸவரூபஹாநி.

அதாவது—தனனுடைய தேஹயாத்ரையில தானுபேக்ஷகனாயிருக்க சிஷ்யனானவன இதுவே நமக்கு ஸ்வரூபம என்று தனனுடைய தேஹத்தைப பேணிக்கொண்டு போருகையொழிய, தனனுடைய தேஹத்தைத தான ரக்ஷிக்கையாகிற விது ஆசார்யனுக்கு ஆசார்யத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு ஹாநி, தானாசார்யன பக்கலிலே ந்யஸ்தபரனாை பின்பு தன ஸ்வரூபத்தை அவன் பேணிக்கொண்டுபோரக் கண்டிருக்கையொழிய தான தன்னாத்மரக்ஷணம பண்ணுகையாகிற விது, சிஷ்யனுக்கு சிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு ஹாநியென்கை ஆகையால, மற்றும், சிஷ்யனுக்குத் தனனுடைய ஸ்வரூப ரக்ஷணமும, ஆசார்யனுக்குத தனனுடைய தேஹரக்ஷணமும கர்த்தவ்யமன்றென்றதாயத்து (335)

336. இனி, ஆசார்யனும சிஷ்யனு மிப்படி தந்தாமுக்கு வ்யவஸ்திதங்களான ஆத்மரக்ஷண தேஹரக்ஷணங்களைப் பண்ணுமிடத்தில, அவச்யம பரிஹரணீயங்களான விரோதிகளை அருளிச்செய்கிறா (ஆசார்ய னாத்மரக்ஷணம பண்ணுமிடத்தில) என்று தொடங்கி

336 ஆசார்யன ஆத்மரக்ஷணம பண்ணுமிடத்தி லஹங்காரம் விரோதி; சிஷ்யன் தேஹரக்ஷணம பண்ணுமிடத்தில மமகாரம விரோதி.

அதாவது—ஹிதபரனன ஆசாாயன ஸவோபதேசாதிகளாலே சிஷயாதம ரக்ஷணம பணணுமிடத்தில, நான ரக்ஷித்துககொணடு போருகிறேன எனகிற வஹங்காரம, ஆசாாய பாரதந்த்ர்யமாகிற தனனதிகார விரோதி, பரியபரனன சிஷயன தரவயாதிகளாலே ஆசார்ய தேஹரக்ஷணம பணணுமிடத்தில, எனனுடைய தரவயங்களாலும கரணஙகளாலும இபபடி ரக்ஷித்துககொணடு போருகிறேன எனகிற மமகாரம, சரீராரத்த ப்ராணாதிகளெலலா மாசார்யசேஷமென றிருககககடவ தனன திகார விரோதி யெனகை. (336)

337. ஆசாாயனுககும சிஷயனுககும தநதாமுடைய தேஹரக்ஷண தசையில பரதிபததி விசேஷஙகளை வகுத தருளிச செயகிறா மேல (ஆசாாயன) என று தொடஙகி

337 ஆசாாயன தனனுடைய தேஹரக்ஷணம தன வஸதுவைககொணடு பணணககடவன ; சிஷயன ஸவதேஹரக்ஷணம ஆசாாயனவஸது வைககொணடு பணணககடவன.

(ஆசாாயன தனனுடைய தேஹரக்ஷணம தன வஸதுவைககொணடு பணணக கடவன) என றது— *சரீரமர்த்தம பராணஞ்ச ஸத்குருப்யோ நிவேதயேத* எனகிற படியே சிஷய ஸாவஸவமும அடியிலே ஸமாபபிதமாகையாலே ஸவதேஹரக்ஷணததுக குறுப்பாக வவன காலோசிதமாக கிஞசிதகரிககுமவறறை, அவனதெனனும நினைவின றிககே தனனதென று வாஙகி விநியோகங கொளளககடவ னெனகை

(சிஷயன ஸவதேஹரக்ஷண மாசார்யன வஸதுவைககொணடு பணணக கடவன) என றது—தனககோருடைமை யின றிககே ஸகலமுமாசாாய சேஷமாகையாலே, ஸவதேஹரக்ஷணததுக குறுபபாக விநியோகங கொளளுமவறறை ஆசாாயனுடைய தென று ப்ரதிபததிபணணி விநியோகங கொளளககடவனெனகை. (337)

338 ஆசார்ய தேஹரக்ஷணததில வநதால, சிஷயன தனககுளள தலலா மஙகுததை யுடைமையெனனும நினைவாலே கொடுககையும, ஆசாாயனும தாதருச வஸதுவை வாஙகுகையுமொழிய, சிஷயனுடைய மமதா தூஷிதமான வஸதுவை யிருவரும கொளளவும கொடுககவும கடவாகளலல ரெனகிறா (ஆசாாயன சிஷயன வஸதுவை) என று தொடஙகி.

338. ஆசார்யன் சிஷயனவஸதுவைக கொள்ளககடவனலலன , சிஷயன தன வஸதுவைக கொடுககக் கடவனலலன

(சிஷயன வஸதுவைக கொளளககடவ னலலன) என றது—இவன மதீயம என றபிமாநிததிருககும வஸதுவை மறநதும அஙகீகரிககக கடவனலல னெனகை. (சிஷயன தன வஸதுவைக கொடுககக கடவனலலன) என றது—ஸவகீயம என றபிமாநிததிருககும வஸதுவை, அஹஙகார மமகார ஸபாசமுளளவை விஷம என று வெருவியிருககும மருது பரகருதியான வாசாாயனுககு, விஷத்தை யிடுமாபபோலே ஸமாபபிககககடவனலல னெனகை. (338)

339. அப்படி கொள்ளுதல் கொடுத்தல் செய்தால் வருவதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கொள்ளில்) என்று தொடங்கி.

339. கொள்ளில் மிடியனும், கொடுக்கில் கள்ளனும்.

அதாவது—சிஷ்யன் என்னது என்றிருக்கும் வஸ்துவை சாபலத்தாலே ஸ்வீகரிக்கில், ஈச்வரன் அகிலபர நிர்வாஹகனாய்ப் போருகையாலே நமக்கென்ன குறையுண்டு என்றிருக்கும் பரிபூர்ணனான தான் தேஹ யாத்ரைக்குங்கூட முதலற்ற தரித்ரனாய்விடும்; என்னது என்று புத்திபண்ணி ஒன்றை யாசார்யனுக்குக் கொடுக்கில் *சரீரமர்த்தம்* இத்யாதிப்படியே அடியிலே ஸமர்ப்பிதமாகையாலே ததீயமா யிருக்கிற வதிலே மதீயத்வ புத்தி பண்ணுகையாலே ஆசார்ய ஸ்வாபஹாரியாய் விடுமென்கை.

340. இவ்வளவேயன்று, ஸம்பந்த ஹானியும் வருமென்கிறார் (கொள் கொடை) என்று தொடங்கி.

340. கொள் கொடையுண்டானால் ஸம்பந்தம் குலையும்.

அதாவது—சிஷ்யாசார்யத்வமாகிற ஸம்பந்தமுண்டானால், சேஷபூதனான சிஷ்யன் *சரீரமர்த்தம்* இத்யாதிப்படியே ஸர்வமும் மங்குத்தையது தென்னும் நினைவாலே ஸமர்ப்பிக்கையும், அப்படி ஸமர்ப்பித்தவற்றை சேஷியான ஆசார்யன் அங்கீகரிக்கையும் முறையாயிருக்க, இவன் தன்னது என்றபிமானித்தவற்றை ஆசார்யன் ஸ்வீகரிக்கையும், இவன் என்னது என்றபிமானித்ததொன்றை ஆசார்யனுக்கு ஸமர்ப்பிக்கையுமாகிற முறைகேடான கொள்கொடை யுண்டானபோது, சிஷ்யா சார்யத்வரூப ஸம்பந்தம் குலைந்தேவிடு மென்கை. (340)

341. இப்படி தாரித்ர்யதரவ்யாபஹாரங்கள் வருவதும் ஸம்பந்தம் குலைவதும் கொள்கொடைதா னுண்டாகில்றே, அதுதானிவர்கள் செய்யாரகளென்னுமிடத்தை ஸஹேதுகமாக அருளிச்செய்கிறார் (இவன்) என்று தொடங்கி.

341. இவன் மிடியனாகையாலே கொடான், அவன் பூர்ணனாகையாலே கொள்ளான்.

அதாவது—சிஷ்யனான இவன், "ஸகலமும் ஆசார்ய ஸ்வம், நம்மதென்று ஸமர்ப்பிக்கலாவ தொன்றுமில்லை" என்றிருக்கும் மிடியனாகையாலே, நாம் அங்குத்தைக் கொன்றைக் கொடுக்கிறோம் என்று கொடான், ஆசார்யனானவன், "ஈச்வரன் ஸகலபர நிர்வாஹகனாய் நடத்திக்கொண்டு போருகையாலே நமக்கினியென்ன குறையுண்டு" என்றிருக்கும் பரிபூர்ணனா யிருக்கையாலே, இவனபிமான துஷ்டமானவை யொன்றையு மங்கீகரியா னென்கை. (341)

342. இந்த பூர்த்தி தாரித்ர்யங்களா லிருவர்க்கும் பலித்தவற்றை யருளிச் செய்கிறார் (அவனுக்கு) என்று தொடங்கி

342. அவனுக்குப் பூர்த்தியாலே ஸ்வரூபம் ஜீவித்தது, இவனுக்கு மிடியாலே ஸ்வரூபம் ஜீவித்தது.

அதாவது— ஆசார்யனுக்கு, இவனபிமான துஷ்டமானவை யொன்றையும் கொள்ளாமைக் குடலான பூர்த்தியாலே ஆசார்யத்வமாகிற ஸ்வரூபம் ஜீவித்தது;

ஶிஷ்யனுக்கு, ஸ்வகீயத்வ புத்த்யா ஒன்றையும் ஸமர்ப்பிக்கைக்கு யோக்யதையில்லாத ஸகல ததீயத்வ ப்ரதிபத்தி ஸித்த தாரித்ர்யத்தாலே ஶிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூபம் ஜீவித்ததென்கை. (342)

343. இனி, ஶிஷ்யனாசார்யனுக்குப் பண்ணு முபகார மின்னதென் றருளிச் செய்வதாக, தத்விஷய ப்ரஶ்நத்தை யநுவதிக்கிறார் (ஆனால் ஶிஷ்ய னாசார்யனுக்குப் பண்ணு முபகார மொன்றுமில்லையோ வென்னில்) என்று

343 ஆனால் ஶிஷ்யன் ஆசார்யனுக்குப் பண்ணுமுபகாரம் ஒன்றுமில்லையோ வென்னில்

அதாவது—இப்படி கொள்கொடைகளுக்கு யோக்யதை இல்லையாகிலும், உபகார ஸ்ம்ருதியுடைய ஶிஷ்யன் மஹோபகாரகனான ஆசார்யனுக்குப் பண்ணு முபகாரமொன்று மில்லையோவென்னி லென்கை (343)

344. அதுக் குத்தர மருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யன் நினைவாலேயுண்டு) என்று.

344 ஆசார்யன் நினைவாலே யுண்டு.

அதாவது—ஸ்வரூபஜ்ஞனான ஶிஷ்யன் நினைவா லொருக்காலு மொன்றுமில்லை; ஸ்வக்ருஷிபல ஸந்துஷ்டனான ஆசார்யன் நினைவாலே யுண்டென்கை. (344)

345. அதேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதாவது) என்று தொடங்கி.

345. அதாவது ஜ்ஞாந வ்யவஸாய ப்ரேம ஸமாசாரங்கள்

(ஜ்ஞாந வ்யவஸாய ப்ரேம ஸமாசாரங்களாவன) ,ஸ்வரூபயாதாத்ம்யஜ்ஞாநமும், தத நுரூபங்களான உபாய வ்யவஸாயமும், உபேயப்ரேமமும், இவை மூன்றுக்கு மநுரூபமான ஸம்யகநுஷ்டாநமும் இத்தால், திருமந்த்ரத்தில் பதத்ரயத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்களில் ஜ்ஞாந வ்யவஸாய ப்ரேமங்களையும், ததநுரூபாநுஷ்டாநங்களையுஞ் சொல்லுகிறது. (345)

346. ஆசார்யனுக் குகப்பாக இவன்பண்ணும் கைங்கர்யந்தான் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ரூபமா யிருக்கையாலே, ப்ரவ்ருத்தி ரூபமானவற்றை அருளிச்செய்த அநந்தரம், நிவ்ருத்திரூபமானவற்றை யருளிச்செய்கிறா மேல (ஆசார்ய ப்ரீத்யர்த்தமாக இவனுக்குத் தவிர வேண்டுவது) என்று தொடங்கி.

346 ஆசார்யப்ரீத்யர்த்தமாக இவனுக்குத் தவிரவேண்டுவது பகவத் த்ரவ்யத்தை யபஹரிக்கையும் பகவத் போஜநத்தை விலக்குகை யும் குரு மந்த்ர தேவதா பரிபவமும்.

(பகவத் த்ரவ்யத்தை) இத்யாதியாலே, அவைதன்னை உத்தேஶிக்கிறா. (346)

347. இப்படி யுத்தேஶித்தவற்றின் ப்ரகாரங்களை யடைவே விஶதீகரிக்கிறார் மேல (பகவத் த்ரவ்யாபஹாரமாவது) என்று தொடங்கி.

347. பகவத் த்ரவ்யாபஹாரமாவது ஸ்வாதந்த்ர்யமும் அந்ய ஶேஷத்வமும்; பகவத் போஜநத்தை விலக்குகையாவது அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தை விலக்குகை

(பகவத் த்ரவ்யம்) என்கிறது, "பிறர் நன்பொருள்" என்னும்படி ஸ்ரீகௌஸ்து பம்போலே ஈச்வரனுக்கு ஸ்ப்ருஹணீயமான ஆத்மத்ரவ்யத்தை (ஸ்வாதந்த்ர்யமாவது), சேஷத்வைக நிரூபணீயமான வஸ்துவைத் தனக்குரித்தாக நினைத்திருக்கை. (அந்ய சேஷத்வமாவது), பகவதேக சேஷமான வஸ்துவை தத்திதரசேஷமாக நினைத்திருக்கை. இது தான் மாதா பித்ராதி தேவதாந்தரபர்யந்தமாயிருக்கும் இவையிரண்டும் ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சதுர்த்தியாலும் மத்யமாக்ஷரத்தாலும், கழிக்கப்படுகிறவையிறே. இது தன்னை * கிந்தேந நக்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா * என்று, ஸகல பாப மூலமாகச் சொல்லாநின்றதிறே (பகவத்போஜநம்) இத்யாதி ரக்ஷணத்தை பகவத் போஜநமென்கிறது, ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷண மவனுக்கு பசித்தவனுக்கு உணவுபோலே தாரகமாயிருக்கையாலே "மண்ணும் விண்ணுமெல்லா முடனுண்ட" என்கிறவிடத்தில், "ரக்ஷண மவனுக்கு தாரகமாகையாலே 'உண்ட' என்கிறது, இல்லையாகில் காக்கும் என்னவமையும்" என்றிறே நம்பிள்ளை யருளிச்செய்தது ஏவம் பூதமான வவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தை விலக்குகையாவது, * அவ-ரக்ஷணே* என்கிற தாதுவாலே நிருபாதிக ஸர்வரக்ஷகனுக்குச் சொல்லப்படுகிற வவனுக்கு ரக்ஷிக்க விடமறும்படி ஸ்வயத்நத்தாலேயாதல் பிறராலேயாதல் தன்னை ரக்ஷிக்கையிலே ப்ரவருத்தனுகை. இதுதான். பகவதேகரக்ஷ்யத்வ ப்ரதிபாதகமான நமஸ்ஸாலே கழிக்கப் படுகிறதிறே (347)

348 அவன் ரக்ஷித்தருளும் க்ரமந்தா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவனுடைய) என்று தொடங்கி.

349 அவனுடைய ரக்ஷகத்வக்ரமம் ப்ரபந்ந பரித்ராணத்திலே சொன்னோம் குருபரிபவமாவது கேட்டவர்த்தத்தின்படி யனுஷ்டியா தொழிகையும் அநதிகாரிகளுக்கு உபதேசிக்கையும், மந்த்ர பரிபவமாவது அர்த்தத்தில் விஸ்ம்ருதியும் விபரீதார்த்தப்ரதிபத்தியும்; தேவதாபரிபவமாவது கரணத்ரயத்தையும் அபராபத விஷயங்களிலே ப்ரவணமாக்குகையும், தத்விஷயத்தில் ப்ரவணமாக்கா தொழிகையும்.

அதாவது—ஸர்வரக்ஷகனான அவனுடைய ரக்ஷகத்வ க்ரமம், ப்ரபந்நபரித்ராண மென்கிற ப்ரபந்தத்திலே விசதமாகச்சொன்னோம், அங்கே கண்டுகொள்வதென்கை. அதிலே, அவனையொழிந்தா ரடங்கலும் அரக்ஷக ரென்னுமத்தை ப்ரதிபாதித்த வனந்தரம் "ஈச்வரன் மாதாபிதாக்கள் கைவிட்ட வவஸ்தையிலும் *பின்னும் நின் றடியேனுக் குற்றானைய வளர்த்து* என்கிறபடியே தன்னுருக்கெடுத்து வேற்றுருக் கொண்டு தாயமுக்கக்காட்டி இன்சொல்சொல்லியும்" என்று தொடங்கி "இவனே யெல்லார்க்கும் ரக்ஷகன்" என்கிறதளவாக, அவனுடைய ரக்ஷகத்வ க்ரமத்தை ஸுவ்யக்தமாக வருளிச்செய்தாரிறே.

(குருபரிபவம்) இத்யாதி (கேட்டவர்த்தத்தின்படி அநுஷ்டியா தொழிகையாவது), ஸ்வோஜ்ஜீவநார்த்தமாக அவனருளிச்செய்யக்கேட்ட த்யாஜ்யோபாதேய ரூபமான வர்த்தவிசேஷங்களுக்குத் தகுதியா யிருந்துள்ள த்யாகஸ்வீகார ரூபமான வநுஷ்டாநத்தைப் பண்ணுதொழிகை. (அநதிகாரிகளுக் குபதேசிக்கையாவது),

தனககுத தஞசமாக அவனுபதேசிதத ஸாரார்த்தஙகளை, நாஸதிகயாதிகளாலே யிதுககதிகாரிக ளலலாதவாகளுககு கயாதிலாபாதிகளை நசசி உபதேசிககை (மநதர பரிபவம்) இதயாதி. (ஆத்ததகில விஸமருதியாவது) ஆசாரயன அநத மநத்ரததுக கருளிசசெயத யதாரத்தஙகளைப பலகாலு மநுஸநதித்து போககிககொணடு போருகை யனறிககே ஔதாஸீநயததாலே மறநதுவிடுகை. (விபரீதாாதத பரதிபத்தியாவது), ஆசாரய னருளிசசெயத பரகார மனறிகககே, மநதரத்துககு விபரீதமாயிருககு மாததஙகளை இதுககாததமெனறு ப்ராநதியாலே பரதிபததி பணணியிருககை (தேவதா பரிபவம்) இதயாதி. (கரணதரயததையும அபராபத விஷயஙகளிலே பரவணமாககுகையாவது) — *விசிதரா தேஹ ஸமபததி ரீசவராய நிவேதிதும* *மாயவன றனனை வணஙகவைத்த கரணமிவை* எனகிறபடியே—பகவத பரிசர்யார்ததமாக ஸருஷடஙகளாய, *உனசினனமுந திருமூரத்தியுஞ சிநதிததேத்திக கைதொழவே* எனகிறபடியே—அவனை நினைககைககும ஸ்துதிககைககும வணஙகுகைககு முறுபபான மநோவாககாயஙகளை, ஸவரூப பராபதமலலாத ஹேயவிஷயஙகளிலே, மேடடில நீர பளளததிலே விழுமாபபோலே பரவணமாமபடி பண்ணுகை (தத்விஷயத்தில பரவணமாககா தொழிகையாவது)—*மாலகொள சிநதையராய* *நாததழுமபெழ நாரணவென றழைதது மெயததழுமபத்தொழுது* இதயாதிகளிற சொலலுகிறபடியே—ஸவரூபபராபதமான வவவிஷயததில மணடிவிழுமபடி பணணுவியாதொழிகை. ஆச, *மநதரே தத தேவதாயாஞச ததா மநதர பரதே குரௌ, தரிஷு பகதிஸ ஸதாகாராயா* எனறும *மநதரநாதம குரும மநத்ரம ஸமதவே நாநுபாவயேத* எனறும—பூஜயமாகச சொலலபபடுகிற இமமூனறு விஷயததையும பரிபவிககையாவ திவையாய்தது. (348)

349. ஆக, இப்படி ஆசாரய பரீத்யர்த்தமாகச செயயவேண்டுமவையும, தவிரவேணடுமவையு மருளிச்செயதாராய நினறு கீழ, இனனமு மிவனுக கபேக்ஷிதமாயிருபபதொனறை அருளிசசெயகிறார் மேல (இவனுககு) எனறு தொடஙகி

349 இவனுககு சரீராவஸாநததளவும ஆசாரய விஷயத்தில "எனனைத தீமனம கெடுததாய" "மருவிததொழும மனமே தநதாய" எனறு உபகாரஸமருதி நடககவேணும.

அதாவது—இவவதிகாரிககு, சரீரத்தோடிருககுங காலமிததனையும மஹோபகாரகனன வாசார்யன பககலில, எனனுடைய தீயமனஸஸைப போககினய, அநய ப்ரயோஜநமாக வநுகூல வருத்திகளைப பணணும மநஸஸைத் தநதாய எனறு உபகார ஸமருதி யநுவர்ததிககவேணுமெனகை (349)

350. மநஸஸுககுத தீமையாவ தேதெனனு மாகாஙக்ஷயிலே யருளிசசெயகிறா மேல (மநஸஸுககு) எனறு தொடஙகி.

350 மநஸஸுக்குத தீமையாவது ஸவகுணத்தையும பகவத பாகவத தோஷததையும நினைககை

(ஸ்வகுணத்தை நினைக்கையாவது)—சமதமாத் யாத்ம குணங்கள் தனக்குண்டானாலும் *நிறை வொன்றுமிலேன்* *நலந்தா னொன்றுமிலேன்* என்கிற படியே—நமக்கோ ராத்மகுணமுமில்லை என்று தன வெறுமையை யநுஸந்திக்க வேண்டியிருக்க, இவையெல்லாம நமக்கிப்போதுண்டென்று தனக்குண்டான ஸத்குணங்களைப் போரப்பொலிய நினைக்கை (பகவானுடைய தோஷத்தை நினைக்கையாவது), தனக்குப் பரதந்த்ரமான இவவாத்ம வஸ்துவைத் தன்னுபேக்ஷையாலே அநாதிகாலம் கர்மத்தை வயாஜமாக்கிக் கைவிட்டிருந்தவன், அவ்வளவு மன்றிக்கே நிர்தயரைப்போலே யதாகர்ம பலதாயியாய் நிரயங்களிலே தள்ளி யறுத்தறுத்துத் தீத்துமவன் கைக்கொண்டாலும நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே இன்ன போதின்னபடி செய்யும் என்று விச்வஸிக்கவொண்ணாதவன் என்றாப்போலவும், க்ருஷ்ணாவதாரத்தில ஸ்வைர விஹாரங்களையிட்டு தர்ம ஸம்ஸ்தாபநம பண்ணப் பிறந்தவனுக்கு இங்ஙன செய்கை முறைமையா யிருந்ததில்லையீ! என்றாப்போலவும நினைக்கை அல்லது, ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகமான விஷயத்தில நினைக்கலாவதொரு தோஷமில்லையிறே. இனி, (பாகவத தோஷத்தை நினைக்கையாவது), திருமேனியோடே இருக்கையாலே மேலெழுத தோற்றுகிற வாகாரங்களையிட்டு, ப்ரக்ருதி வசயா, அஹங்கார க்ரஸ்தரா என்றாப்போலே நினைக்கை. ஆக, இது ஸ்வகுணத்தையும் பகவத பாகவத தோஷத்தையும நினைக்கையாவது (350)

351. ஆனால், தனக்குச சில குணமுண்டாயிருக்க அது நினைக்கலாகா தென்கிறபடியாலே, அத்தலைக்கும் சில தோஷமுண்டாயிருக்க நினைக்கலாகாதென்கிறதோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தோஷம நினையா தொழிகிறது) என்று தொடங்கி.

351 தோஷம நினையாதொழிகிறது குணமபோலே யுண்டாயிருக்கவன்று, இல்லாமையாலே.

அதாவது—பகவத் பாகவத விஷயங்களில தோஷம நினையாதொழிகிறது, தனக்கு குணமுண்டாயிருக்க அது நினையாதொழிகிறாப்போலே உண்டாயிருக்க நினையாதொழிகிறதன்று, முதலிலே இவ்விஷயங்களில அதில்லாமையாலே யென்கை. எங்ஙனே யென்னில்? ஸாவமுகதி பரஸங்கம வாராதபடி தானிட்ட கட்டளையிலே அங்கீகரிக்கைக்காக, "ஒன்றி யொன்றி யுலகம படைத்தான" என்றும், "எதிர் சூழல்புக்கு" என்றும சொல்லுகிறபடியே, ஸகலாத்மாக்களுடையவு முஜ்ஜீவநத்துக்கு ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளாலே க்ருஷி பண்ணிக்கொண்டு போருகையாலே, அநாதிகால முபேக்ஷகனயக கைவிட்டிருந்தா னென்னவொண்ணாது, நிர்தயரைப்போலே கர்மாநுகுணமாக தண்டிக்கிறதும, மணதினற பரஜையை நாக்கிலே குறியிட்டு அஞ்சப்பண்ணும மாதாவைப்போலே ஹிதபரனாய்ச செய்கையாலே உஜ்ஜீவநத்துக்குடலாமித்தனை, நிரங்குசஸ்வாதந்த்ர்யம பூர்வம பந்தஹேதுவாயப் போந்ததேயாகிலும. க்ருபா பரதந்த்ரனாய் அங்கீகரித்த பின்பு, நித்யஸம்ஸாரியை நித்யஸூரிகளோடு ஸமாந போகபாகியாக்குமளவில நிவாரகரறச் செய்கைக்குறுப்பா மித்தனை ஆகையாலே, சலாக்யமாமித்தனை; க்ருஷ்ணாவதாரத்தில ஸ்வைர விஹாரம *யதி மே ப்ரஹ்மசர்யம ஸ்யாத்* என்கிறபடியே தனக்கிந்த போகத்தி லொட்டில்லாமையை வெளியிடுகைக்காகவும், "கோப்ய: காமாத்" என்கிறபடியே அவ்வழியாலே யவர்

களைத் தனபககல ப்ரவணராககி உததரிபபிக்கைககாகவும செயததாகையாலே, குணமித்தனையலலது குறறமனறு. இனி, பாகவதர்களும "குறறமினறிக குணம பெருககி" எனகிறபடியே, நிரதோஷராய நிரவதிககுணரா யிருககையாலே, உளளுற வாராயநது பார்த்தால, அவர்கள பககலிலும காணலாவதொரு தோஷமிலலையிறே. மறறுமிபபுடைகளிலே பகவத் பாகவத விஷயஙகளில தோஷஙகள தோறறிறறுகில பரிஹாரஙகள கணடுகொளவது. இததையெலலாம திருவுளளமபறறியாயத்து (இலலாமையாலே) எனறிவ ரருளிசசெயதது. (351)

352. தோஷமிலலை எனறு ஸவபக்ஷததாலே ஸாதித்தார் கீழ, இனி, பர பக்ஷத்தாலே தோஷஸதபாவததை அஙகீகரிததுககொணடு தத்பரிஹாரததை அருளிசசெயகிறார் மேல (தோஷமுணடு) எனறு தொடஙகி

352. தோஷமுணடெனறு நினைககில அது பரதோஷமனறு, ஸவதோஷம.

அதாவது, கீழச சொனனபடியனறிககே பகவத பாகவத விஷயஙகளில தோஷமுணடெனறு நினைககில, அவாகள பககல தனககுத தோறறுகிற தோஷம அவர்கள தோஷமனறு; தத தரஷடாவான தனனுடைய தோஷமெனகை (352)

353 அது ஸவதோஷமானபடியை ஸாதிககைககாக தத்விஷய ப்ரசநததை அநுவதிககிறார் (ஸவதோஷமானபடி யெனனெனனில) எனறு.

353. ஸவதோஷமானபடி யென்னெனனில்,

பரகதமாய்த் தோறறுகிறவது ஸவதோஷமானபடி யெஙஙனேயெனனி லெனறபடி. (353)

354. அதுக குத்தர மருளிசசெயகிறார் (ஸவதோஷததாலும) இதயாதியாலே.

354. ஸ்வதோஷததாலும பநததாலும்

அதாவது—காசாதிதுஷட த்ருஷடிமானுககு, சநதர த்விதவாதிகள தோறறு மாப்போலே, நிர்தோஷமான விஷயஙகளிலே தோஷம தோனறுமபடியான துர் வாஸநாதுஷட சித்ததையாகிற ஸவதோஷத்தாலும், பித்ராதிகள தோஷம புதராதி களதாமாப்போலே அவர்களுககுணடான தோஷம தனனதாமபடி அவாகளோடு தனககுண்டான பநத விசேஷத்தாலு மெனகை. (ஸவதோஷததாலும) எனகிற விது, அத்தலையில தோஷாபாவத்தைப பறறச சொலலுகிறது , மறறையது, தோஷ வத்தையை அங்கீகரித்துககொணடு சொல்லுகிறது. (354)

355. ஸவதோஷத்தாலே எனனலாவது தோஷநதானுணடானலனறோ வெனன அருளிசசெயகிறார் (தோஷமிலலையாகில) எனறு தொடஙகி

355 ஸவதோஷமில்லையாகில் குணப்ரதிபததி நடககும.

அதாவது—சநத்ர தவிதவ தாசநஹேதுவான சக்ஷுராதோஷமிலலாதபோது

சந்த்ரைகத்வமே தோற்றுமாப்போலே, தோஷதர்சந ஹேதுவான ஸ்வசித்த தோஷமில்லாதபோது பகவத் பாகவத விஷயங்களில் குணப்ரதிபத்தியே நடக்குமென்கை. அது நடவாமையால் தோஷமுண்டென்று கொள்ளவேணுமென்று கருத்து. (355)

356. நடந்ததில்லையாகில் வரும் தோஷமென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நடந்ததில்லையாகில்) என்று தொடங்கி.

356. நடந்ததில்லையாகில் தோஷஜ்ஞாநமே தோஷமாம்

அதாவது—குணப்ரதிபத்தி நடவாதொழிந்தால் தோஷ ப்ரதிபத்தியிறே நடப்பது, அந்த தோஷஜ்ஞாநந்தானே இவனுக்கு பகவந் நிக்ரஹஹேதுவான தோஷமாம்; இதடியாக வேறொரு தோஷமுண்டாமென்ன வேண்டாவென்கை. இத்தால், இது அவச்யம் பரிஹரணீய மென்னுமிடம் சொல்லிற்றாய்த்து. (356)

357 இதுதானெல்லாம் சொல்லவேண்டுவது இதுதனக்கு அவகாசமிவனுக்குண்டானாலிறே யென்கிறார் மேல் (இதுதனக் கவஸரமில்லை) என்று.

357. இதுதனக்கு அவஸரமில்லை.

அதாவது—பகவத் பாகவத தோஷசிந்தநமாகிறவிதுதனக்கு அவஸரந்தானிவனுக்கு முதலிலே யில்லையென்கை. (357)

358. அதெத்தாலேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வதோஷத்துக்கும்) என்று தொடங்கி.

358. ஸ்வதோஷத்துக்கும் பகவத் பாகவத குணங்களுக்குமே காலம் போருகையாலே.

அதாவது—"நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்" "பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பு, மிந்நின்ற நீர்மை" "அமர்யாத: க்ஷுத்ர:" "வித்வேஷமாநமக்ராக விலோப மோஹாத்யாஜ்ஞாநபூமி:" * அதிக்ராமந் நாஜ்ஞாமதவ்விதி நிஷேத்தேஷ்வபவதேப்யபீத்ருஹ்யந் வாக்தீக்ருதிபிரபி பக்தாய ஸத்தம், அஜ்ஞாநந் ஜ்ஞாநவா பவதஸஹநீயாகஸி ரத:* * ஸ்ரீரங்கேச தவத் குணாநாமிவாஸ்மத் தோஷாணும் க: பாரத்ருச்வா யதோஹம் * இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே, அநவதிகமான தன்னுடைய தோஷாநுஸந்தாநத்துக்கும், அந்த தோஷத்தைப் பாராம லங்கீகரித்தருளின பகவானுடையவும் "வேதம் வல்லார்களைக்கொண்டு" என்றும் * போத்யந்த: பரஸ்பரமென்றும்* அவனடியார் சிறுமாமனிசராய் என்னையாண்டார் ரிங்கேதிரிய, நறுமாவிரை நாண்மலரடிக்கீழ்ப் புகுதல், உறுமோ" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, புருஷகாரமும் உசாத்துணையும் ப்ராப்யருமான பாகவதர்களுடையவும், * ஸமஸ்த கல்யாண குணாம்ருதோததி:* * அஸங்க்யேய கல்யாண கணௌகமஹார்ணவ" *யதா ரத்நாநி ஜலதே ரஸங்க்யேயாநி புத்ரக, ததா குணாஹ் யநந்தஸ்ய அஸங்க்யேயா மஹாத்மந:" என்றும், * நாஹம் ஸமர்த்தோ பக்வத ப்ரியாணும் வக்தும் குணாந் பத்மபுவோப யத்யாந * என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே அஸங்க்யேயமாயிருந்துள்ள குணாநுஸந்தாநங்களுக்குமே காலம் போந்து மற்றொன்றுக் கவகாசமில்லாமையாலே யென்கை.

(இவற்றுக்கே காலம் போருகையாலே) என்கையாலே, ஸ்வகுண ஸ்மரணத்துக்கு அவகாசமில்லை யென்னுமிடமும் அர்த்தாத்ஸித்தமிறே. (358)

359 ஆக, (மநஸ்ஸுக்குத் தீமையாவது) என்று தொடங்கி இவ்வளவும்—பகவத்பாகவத தோஷஸ்மரண மாகாதென்னுமிடமும், அவர்களுடைய நைர்தோஷ்யமும்; தோஷமுண்டென்று நினைக்கில் அது தத்தோஷமன்று ஸ்வதோஷமென்றும், அது ஸ்வதோஷமாகைக்கு நிதாநங்களும், ஸ்வதோஷா பாவசங்கைக்குத்தரமும், தோஷப்ரதிபத்தி நடக்கிலதுதானே இவனுக்கு மஹா தோஷமாமென்றும், ஸ்வதோஷ பகவத்பாகவத குணாநுஸந்தாநத்துக்கே காலம் போருகையால இதுதனக்கு இவனுக்கவஸரமில்லை யென்றும் அருளிச்செய்தாரா யிற்று, இப்படி தனக்கு உத்தேச்யமான பகவத்பாகவத விஷயங்களில் தோஷம் நினையாமலும் நினைத்தானாகிலுமது தன்னுடைய தோஷமாக நினைத்திருக்கவேணுமென்றருளிச்செய்த ப்ரஸங்கத்திலே, ஸம்ஸாரிகள் தோஷவிஷயாநுஸந்தாநமு மின்னபடியாகவேணு மென்கிறார்மேல (ஸம்ஸாரிகள்) என்று தொடங்கி.

359. ஸம்ஸாரிகள்தோஷம் ஸ்வதோஷமென்று நினைக்கக் கடவன

அதாவது—ஸம்ஸாரிகளுக்குண்டான பகவத் வைமுக்யம், அநாத்மந்யாத்மபுத்தி அஸ்வேஸ்வபுத்தி முதலான தோஷங்கண்டால அந்த தோஷங்களையிட்டு அவர்களை யிகழுந்து இவர்களுக்கும் நமக்கும் பணியென்னென்றிராதே அவர்களுடைய தோஷமும் தன்னுடைய தோஷமென்றநுஸந்தித்திருக்கக்கடவனென்னகை (359)

360. அதுக்கு ஹேது வென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அதுக்கு ஹேது பந்தஜ்ஞாநம்) என்று.

360. அதுக்கு ஹேது பந்தஜ்ஞானம்

அதாவது—தனக்கு சேஷிகளான பகவத்பாகவதர்கள் தோஷம் ஸ்வதோஷமாக வநுஸந்திக்கைக்கு ஹேது அவர்களோடு தனக்குண்டான ஸம்பந்தஜ்ஞாநமானப்போலே, ஸம்ஸாரிகள் தோஷத்தைத் தன்னுடைய தோஷமாக அநுஸந்திக்கைக்கு ஹேது நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான ஸம்பந்தஜ்ஞாநமென்கை எல்லார்க்கு மீச்வரனோடு ஸம்பந்த மொத்திருக்கையாலே அவ்வழியாலே தனக்கு மவர்களுக்கும் ஸம்பந்தமுண்டாகையாலே, தனக்கு அவர்ஜநீயரான ப்ரகருதிபந்துக்களுக்கு வந்த தோஷம் தனக்கு வந்ததாக நினைத்திருக்குமோபாதி, ஸம்ஸாரிகளுக்குண்டான தோஷம் தன்னுடைய தோஷமென்றே நினைக்கக் குறையில்லையிறே (360)

361 இதுதான் வேண்டுவது அவர்கள் தோஷந்தா னிவனுக்குத் தோன்றிலிறே. அதுதான் முதலிலே யிவனுக்குத் தோன்றுதென்கிறார் மேல (இறைப்பொழுது மெண்ணோம்) என்று தொடங்கி

361 ' இறைப்பொழுது மெண்ணோம்'' என்கையாலே அதுதான் தோன்றாது.

அதாவது—*கடல மல்லைத் தலசயனத் துறைவாரை எண்ணாதே யிருப்பாரை இறைப்பொழுது மெண்ணோம்* என்று, பரமபதத்திலே நித்யஸூரிகள் பரிந்து

பரிசர்யை பண்ண விருக்கும் பெருமையை யுடையனுய் வைத்து திருக்கடல் மல்லையிலே வந்து தங்களைப் பெறுகைக்குத் தரைக்கிடைகிடக்கிற நீர்மையை யுடையவனே, இதொருநீர்மை யிருக்கும்படியென! என்று அந்நீர்மையிலே தோற்று அநவரதாநுஸந்தானம் பண்ணவேண்டியிருக்க, அவனிடையாட்டங்கொண்டு காரியமற்று கேவல தேஹபோஷணுதி பரராயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளை க்ஷணகாலமும் நினையோமென்கை யாலே, ஸம்ஸாரிகள் தோஷந்தா னிவ்வதிகாரிக்குத் தோன்றுதென்கை திருமங்கை யாழ்வாரருளிச்செய்தவிது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லார்க்கு மொக்குமிறே (361)

3ʒ2. (தோன்றாது) என்னப்போமோ, *சொன்னல் விரோதம்* *ஒருநாயகம்* *கொண்டபெண்டிர்* இத்யாதியிலே ஆழ்வார்க்குமுட்பட ஸம்ஸாரிகள் குற்றம் தோன்றிற்றில்லையோ வென்ன அருளிச்செய்கிருர் (தோன்றுவது) என்று தொடங்கி.

362. தோன்றுவது நிவர்த்தநார்த்தமாக.

அதாவது—ஸம்ஸாரிகள் தோஷம் தோன்றுவது அந்த தோஷங்களினின்று மவர்களை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக வென்கை. *சொன்னல் விரோதம்* முதலான வற்றுல் ஆழ்வாருமதில் திருவுள்ளம்வைத்தது அஸேவ்ய ஸேவாதிகளினின்று மவர்களை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காகவிறே, அதெல்லார்க்கு மொக்குமென்று கருத்து (362)

363. ஆக, இவ்வதிகாரி ஸம்ஸாரிகள் தோஷங்கண்டா லநுஸந்திக்கும் ப்ரகாரமும், தத்தோஷந்தா னிவனுக்குத் தோன்று தென்னுமிடமும், தோன்றுவ தின்னதுக்காகவென்று மருளிச்செய்தார் கீழ், இப்படி காதாசித்கமாகத் தோன்றும் ஸம்ஸாரிகள் தோஷங்களை ஸ்வதோஷமாக நினைத்தும் தந்நிவர்த்தகனுயும் போருமள வன்றிக்கே, ஸ்வவிஷயத்திலே குற்றங்களைச் செய்தால் இவனிருக்க வடுக்கும்படி யருளிச்செய்கிருர் மேல் (பிராட்டி) என்று தொடங்கி

363. பிராட்டி, ராக்ஷஸிகள் குற்றம் பெருமாளுக்கும் திருவடிக்கும் அறிவி யாதாப்போலே தனக்குப் பிறர்செய்த குற்றங்களை பகவத் பாகவத விஷயங்களில் அறிவிக்கக் கடவனல்லன்

அதாவது—ஏகாக்ஷீ ஏககர்ணீ முதலான எழுநூறு ராக்ஷஸிகள் ஏகதிவஸம் போலே பத்து மாஸம் தாஜந பர்த்ஸநம் பண்ணவிருந்த பிராட்டி, இவர்களப்படி செய்த குற்றத்தை பகவத் விஷயமான பெருமாளுக்கும் பாகவத விஷயமான திருவடிக்கு மறிவியாதாப்போலே, தன் விஷயமாகப் பிறர்செய்த குற்றங்களை பகவத் விஷயத்திலாதல் பாகவத விஷயத்திலாதல் மறந்தும் விண்ணப்பஞ்செய்யக்கடவ னல்லனென்னகை (அறிவிக்கக்கடவ னல்லன்) என்கிறது, அவர்கள் திருவுள்ளத்திலே புண்பட்டால் பண்டே யழிந்துகிடக்கிற இவர்களுக்கு மிகவும் விநாச ஹேதுவா மென்று நினைத்து (363)

364. இது ஹிம்புநாந்யாய ஸித்தமாம்படி ஈச்வரன்படியை அருளிச்செய்கிருர (அறிவிக்க வுரியவன்) என்று தொடங்கி.

364. அறிவிக்க வுரியவனகப்பட வாய்திறவாதே ஸர்வஜ்ஞ விஷயங்களுக்கும் மறைக்கு மென்னுநின்றதிறே.

அதாவது—"எதிர்சூழலபுக்கு" என்கிறபடியே தம்முடைய சீலஸௌலப்யாதிகளைக் காட்டி ஸம்ஸாரி சேதநரைத் தப்பாம லகப்படுத்திக்கொள்ளுவதாக வந்தவதரித்து தமக்கடியார் வேணுமென்றபேக்ஷித்தால அவர்கள் அப்படி அநுகூலராயத் தோன்றுதொழிந்தாலும், "இவர்கள் செய்தபடி செய்கிறார்கள், நாமிவர்களுக்கு குறுப்பாகப் பெற்றோமிறே" என்று அதுதானே போக்யமாக விருப்பர், அதுக்குமேல அவர்கள் வைமுக்யம பண்ணினார்கள் என்று அவர்கள் குற்றத்தைத் தனியிருப்பிலே பிராட்டிக்கும் அருளிச்செய்யாரென்கிற "சூழ்ந்தடியார்" என்கிற பாட்டிலே, சேதநர் செய்த குற்றங்களைத் தன திருவுள்ளத்துக் குகந்தவர்களுட னறிவிக்கைக்கு ப்ராப்தனான ஸர்வேச்வரனுடையடத் தன திருப்பவளம் திறந்தருளிச்செய்யாதே, தானருளிச் செய்யா தொழிந்தாலும அறியவல்ல ஸர்வஜ்ஞ விஷயங்களுக்கும் மறைக்குமென்று சொல்லா நின்றதிறே யெனகை இத்தால, அவனுடைய விப்படி மறையாநின்றாலிவனுக்குப் பின்னைச் சொல்லவேணுமோ வென்றபடி. (364)

365. இப்படி உத்தேசய விஷயங்களி லறிவியாதிருக்கும மாத்ரமும போராது, குற்றஞ் செய்தவர்கள் விஷயமாக க்ஷமாதயாதிகளும நடக்கவேணு மென்கிறார் மேல (குற்றஞ் செய்தவர்கள் பக்கல) என்று தொடங்கி.

365. குற்றம செய்தவர்கள்பக்கல், பொறையும கருபையும் சிரிப்பும உகப்பும உபகாரஸ்மருதியும நடக்கவேணும.

(பொறையாவது), அவர்கள் செய்த குற்றத்துக்குத் தாமொரு ப்ரதிக்ரியை பண்ணுதல நெஞ்சிலே கன்றியிருத்தல செய்யாமையாகிற அபராத ஸஹத்வம் (கருபையாவது), நாம பொறுத்திருந்தோமாகிலு மெம்பெருமா னுசிதத்தண்டம பண்ணவனறோ புகுகிறான, ஐயோ! இனி யிதுக்கென செய்வோம! என்கிற பரதுஃக காஸஹிஷ்ணுத்வம. (சிரிப்பாவது), அதருஷ்ட விரோதமாக விவர்களால செய்யலாவ தொன்றில்லையிறே, பாருஷ்யாதி முகத்தாலே கயாதிலாபாதித்ருஷ்ட விரோதங்களிறே இவர்களால செய்யலாவது, அப்படி சிலவற்றைச் செய்தால தங்களோபாதி நாமுமிவற்றிலே சபலராய இவற்றினுடைய ஹாநியைப்பற்ற நெஞ்சாறல படுத் தளர்வுதோமென் றிருந்தார்களாகாதே, இவர்க ளறிவிலித்தன மிருந்தபடியென! என்று பண்ணும ஹாஸம. (உகப்பாவது), அவர்கள் பண்ணும பரிபவாதிகளுக்கு விஷயமான சரீரத்தைத் தனக்கு சத்ருவாகவும், அவர்கள் ஹாநிபண்ணும த்ருஷ்ட பதார்த்தங்கள தனக்கு ப்ரதிகூலங்களாகவும நினைத்திருக்கையாலே, தனனுடைய சத்ரு விஷயமாக வொருவன பரிபவாதிகளைப் பண்ணுதல தனக்கு ப்ரதிகூலங்களானவற்றைப் போக்குதல செய்தா லுகக்குமாப்போலே, அவர்க ளளவில பிறக்கும் ப்ரீதி. (உபகார ஸ்மருதியாவது), நம்முடைய தோஷங்களை நாம மறந்திருக்கும தசைகளிலே உணர்த்தியும், நமக்கிவ்விருப்பில நசையறுமபடியான செறுப்புக்களைச் செய்தும், இவர்கள் நமக்குப்பண்ணுகிற உபகாரமென்றான்! என்றிருக்கும கருத

ஜ்ஞதை (நடக்கவேணும்) என்றது, இவை இததனையும் குறறஞ் செயதவர் விஷயத்திலே இவனுககவசயமுண்டாய்ப் போரவேணுமென்று தோற்றுகைக்காக.

ஆக இப் ப்ரகரணத்தால், ஹிதோபதேசஸமயததில விப்ரதிபத்திவிசேஷங்களும, தத்ரஹிதமாக உபதேசிக்கவேணு மென்னுமிடமும, உபதேச ஸாக்ஷாத்பலமும உபதேஷடாவி னுசார்யதவம ஸித்திக்கும வழிகளும, விப்ரதிபததியுட னுபதேசிக்கில் உபயாககும ஸ்வரூப ஸித்தியிலலாமையும, உபதேஷடாவான ஆசார்யனுககு அவசயாபேக்ஷித குணத்வயமும, ஸாக்ஷாதாசார்யத்வமின்ன மந்த்ரததை உபதேசித்தவனுக கென்றும சொலலுகையாலே, ஸதாசார்ய லக்ஷணததையும; தத்நந்தரம் ஸச்சிஷய லக்ஷணததையும, ததுபயருடைய பரிமாற்றஙகளையும, சிஷ்யனுக காசார்ய விஷயத்தில "தீமனங கெடுத்தாய" இத்யாதிபபடியே யாவசசரீரபாதமுபகாரஸ்மருதி நடக்கவேணுமென்னு மத்தையும், மநஸ்ஸுககுததீமை யின்னதென்னுமிடத்தையும், அதிலுபபாதநீயாமசத்தி னுபபாதநத்தையும, ததபரஸஙகததிலே மற்று மிவனுக கபேக்ஷிதமான அர்த்த விசேஷஙகளையும ப்ரதிபாதிக்கையாலே, கீழ்ச சொலலிவநத தவயசிஷடனுன அதிகாரிககு தது பதேஷடாவான ஆசார்ய விஷயத்தி லுண்டாக வேண்டும ப்ரதிபத்த் யநுவர்த்தந ப்ரகாரஙகளும சொலலபபட்டது. (365)

பகவந் நிர்ஹேதுக விஷயீகார வைபவம.

366. இனி, (ஸவதோஷாநுஸந்தாநம பயஹேது, பகவத் குணநுஸந்தாநம அபயஹேது) என்று தொடங்கி, (நிவர்த்யஜ்ஞாநம பயஹேது, நிவர்த்தகஜ்ஞாநமபயஹேது) என்னுமளவாக, இவவதிகாரிக கநாதிகாலார்ஜித கர்மவிநாசகாரணமாய் அத்வேஷம முதலாக ப்ராப்திபர்யநதமாக நடுவுளளபேறுகளுககெலலாம ப்ரதாந ஹேதுவான பகவந்நிர்ஹேதுக க்ருபாவைபவம சொலலபபடுகிறது. ஸமஸாரிகள தோஷமும ஸவதோஷமென்று நினைக்கை முதலாக ப்ரஸகதாநுப்ரஸகதமாய வந்த அர்த்தவிசேஷஙகளை ப்ரதிபாதித்துத் தலைக்கட்டின அநநதரம், கீழ (ஸ்வதோஷத்துககும) இத்யாதி வாகயத்திலே இவனுககு அநவரதகர்த்தவ்யமாகச்சொன்ன ஸவதோஷ பகவதபாகவத குணநுஸநதாநஙகளில வைததுககொண்டு, பாகவத குணநுஸந்தாநம ப்ரதிபாத்யாம்சத்துக குபயுக்தமலலாமையாலே அத்தைவிட்டு, அதுககுபயுகதமான ஸ்வதோஷ பகவத குணநுஸந்தாநஙகளை அஙகீகரிததுககொண்டு அவை இரண்டுககும ப்ரயொஜநமின்ன தென்கிறார்மேல் (ஸவதோஷாநுஸநதாநம) என்று தொடஙகி.

366. ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம பயஹேது; பகவத குணநுஸந்தாநம அபயஹேது.

(ஸவதோஷமாவது)— அநாத்ம குணஙகளும; அதுககு மூலமாய் அநாதிகாலமே பிடித்துக காழ்பபேறிககிடககிற அவித்யாதிகளும; ஏததநுஸந்தாநம, இது விதுவாக இன்னம ஸமஸரணம வரில செயவதென் என்னும பயததுககு ஹேது. (பகவதகுணமாவது), இத்தோஷத்தைப் பார்த்திகழாம லஙகீகரித்து இவற்றைப் பொறுதது இவவாதமாவைத திருவடிகளிலே சேர்த்துககொளளுகைககுடலான

அவனுடைய தயாக்ஷாந்த்யாதிகள் ; ஏதத நுஸந்தாநம், அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரஹேது வாயப்போந்த ஸ்வதோஷபலத்தைப் பார்த்து இன்னமு மப்படியாகில் செய்வதென் என்கிற பயத்தினுடைய நிவருத்திக்கு ஹேதுவென்கை * துரந்தஸ்யாநாதே ரபரி ஹரணீயஸ்யமஹதோ நிஹீநாசாரோஹம் நருபசு ரசுபஸ் யாஸ்பதமபி, தயாஸிந்தோ பந்தோ நிரவதிக வாத்ஸல்ய ஜலதே தவஸ்மாரம் ஸ்மாரம் குணகணமிதீச்சாமி கதபீ:* என்னக்கடவதிறே (366)

367. இப்படி இவ்விடத்திலே பயாபயஹேதுக்களான ஸகலதோஷ ஸகல குணங்களையும் சேரச் சொல்லியிருக்கச்செய்தே, (இழவுக்கடி காமம், பேற்றுக்கடி கருணை) என்றும், (காம பலமபோலே கருபாபலமு மநுபவித்தேபற்வேணும்) என்றும், காமத்தையும் கருணையையுமே இழவுபேறுகளுக்கு ஹேதுவாகச் சொல்லிக் கொண்டுபோய, (பயஹேது கர்மம், அபயஹேது காருணயம்) என்று நிகமித்தது இவையெல்லாவற்றிலு மிவனுக்கு ஸம்ஸார மோக்ஷங்களுக்கு ப்ரதாநஹேதுக்களவையாகையாலே, இவை இரண்டையும் பின்செல்லும் மற்றுள்ளவையும் இவை புக்கவிடத்தே தானே வந்து விடுமிறே. இங்ஙன்றிக்கே, அவன்படியைநினைத்து பயமும், தன்படியைநினைத்து அபயமுமாமளவில அறிவிலித்தனமே பலிக்குமென்கிறார் (பயாபயங்க ளிரண்டும்) என்று தொடங்கி.

367. பயாபயங்களிரண்டும மாறுடில அஜ்ஞதையே ஸித்திக்கும.

அதாவது—கீழ்ச்சொன்னபடியன்றிக்கே, அநாதிகாலம் தனக்குப பரதந்த்ரமான ஆத்மவஸ்துவை கர்மவயாஜத்தாலே ஸம்ஸரிப்பித்துப் போந்தவனன்றோ! நிரங்குசஸ்வதந்த்ரனானவ னின்னமும ஸம்ஸரிப்பிக்கில செய்வதென்; என்று அவன்படியை நினைத்து பயப்படுகையும், முன்புபோலன்றிக்கே நமக்கிப்போ தாத்ம குணங்களுண்டாகையால பேற்றில கண்ணழிவில்லையென்று தன்படியை நினைத்து பயங்கெடுகையுமாமளவில், தான் தனக்கு நாசகனென்று பயப்படுகையும், ஈச்வரனே ரக்ஷகனென்று பயங்கெடுகையுமாகிற ஜ்ஞாத்ருத்வவேஷ மில்லாமையாலே அஜ்ஞதையே ஸித்தித்துவிடு மென்கை. (367)

368 (அஜ்ஞதையே ஸித்திக்கும) என்ற விததைத் தள்ளுகைக்காக, ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களைக்கொண்டு ப்ரத்யவஸ்தாநம் பண்ணினவர்கள் சங்கையை யநுவதிக்கிறார் (ஆனால்) என்று தொடங்கி.

368 ஆனால் " நலிவானின்ன மெண்ணுகின்றாய் " " ஆற்றங்கரைவாழ் மரம போலஞ்சுகின்றேனே " என்கிற பாசுரங்களுக்கு அடியென்னென்னில்.

அதாவது—இப்படியாகில், தத்த்வவித்கரேஸ்ரரான ஆழ்வார்கள், " உண்ணிலாவிய வைவரால குமைதீற்றி என்னையுன் பாதபங்கயம், நண்ணிலா வகையே நலிவானின்னமெண்ணுகின்றாய " என்று, " காட்டிப்படுப்பாயோ " என்கிறபடியே விஷயங்களைக் காணில் முடியும்படியான வென்னை, உள்ளே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகையாலே ஆந்தரசத்ருக்களாயிருக்கிற இந்த்ரியங்களைந்தாலும் நலிவுண்ணும்படி

பண்ணி ப்ராப்தமுமாய் போக்யமுமான உன திருவடிகளைக் கிட்டாதபடியாகவே, சரணாகதனான பின்பும் ஸம்ஸாரத்திலே வைத்து நலிய வெண்ணுகின்றாயென்றும்; "மக்கள் தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய்கொ லென்றின்ன மாற்றங்கரைவாழ மரம்போ லஞ்சுகின்றேனே" என்று—மநுஷ்யர்களுடைய கர்ப்பஸ்தாநத்திலே என்னுடைய கர்மாநுகுணமாக வின்னம் ஸம்ஸரிப்பிக்கிறாயோவென்றும், இப்போதிப்போது போய்த்து என்னும்படி பயஸ்தாநமான ஆற்றங்கரையிலே வர்த்திக்கிற மரம்போலே உன ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை நினைத் தஞ்சாநின்றேனே என்றும் அருளிச்செய்த பாசுரங்களுக்கு நிதாநமென்னென்னி லென்கை .... (368)

369. அதுக்குத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (பந்தாநுஸந்தாநம்) என்று.

369 பந்தாநுஸந்தாநம்.

அதாவது—பேறிழவுகளிரண்டு மவனாலே யென்னலாம்படி நிருபாதிக ரக்ஷகனானவனோடு தங்களுக்குண்டான ஸம்பந்தத்தினுடைய அநுஸந்தாநமென்கை. (369)

370 பந்தாநுஸந்தாநத்தாலே இப்படி தனக்கு வருமவற்றை அவன் குறையாகச் சொல்லலாமோ வென்ன; ஆமென்னு மிடத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஜை) என்று தொடங்கி

370 ப்ரஜை தெருவிலே யிடறித் தாயமுதுகிலே குத்துமாபோலே, நிருபாதிக பந்துவாய் சக்தனுமாயிருக்கிறவன விலக்காதொழிந்தால் அப்படிச் சொல்லலாமிறே.

அதாவது—க்ரீடார்த்தமாகத் தெருவிலே ஓடித்திரிகிற ப்ரஜை, அங்கே யிடறிக் கால் நொந்தவாறே அழுதுகொண்டு அகத்திலே வந்து, தனக்கிவ்வேதனை வந்தது தாயாலேயாக நினைத்து, அவள் முதுகிலே குத்துமாப்போலே, ஓருபாதி ப்ரயுக்தமல்லாமையாலே ஒழிக்க ஒழியாத பந்தத்தையுடையவனுமாய், இச்சேதநனுடைய கர்மத்தோடு ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களோடு வாசியற ஸர்வமும் ஸ்வாதீநமாகையாலே கர்மாநுகுணமாக ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களாலே யிவன்படுகிற நலிவைத் தவிர்க்கைக்கு சக்தனுமா யிருக்கிறவன், நலிவுபடவிட்டு விலக்காதொழிந்தால், அவனிவற்றையிட்டு நலிவிக்கிறா னென்னலாமிறே யென்கை. ... ... (370)

371. விலக்காதமாத்ரங்கொண்டு அவனே செய்தா னென்னலாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஜையை) என்று தொடங்கி.

371 ப்ரஜையைக் கிணற்றின் கரையினின்றும் வாங்காதொழிந்தால் தாயே தள்ளினா ளென்னக்கடவதிறே.

அதாவது—கிணற்றின் கரையிலே ப்ரஜை யிருக்கிறபடியைக் கண்ட மாதாவானவள் அப்போதே யோடிச்சென்று கிணற்றின் கரைநின்றும் வாங்காதொழிந்தால், அக்கிணற்றிலே ப்ரஜை விழுந்தவளவில, "தாயப்போதே சென்றெடுத்தாளாகில் ப்ரஜை விழுமோ, கிணற்றின் கரையிலிருப்பை யிவளநுமதி பண்ணியிருக்கையாலேயன்றோ விழுந்தது. ஆனபின்பிவளன்றோ தள்ளினாள்" என்று லோகஞ் சொல்லக் கடவதிறே யென்கை. .. .. (371)

372. ஆனால், * அப்ரதிஷித்தமநுமதம் * என்கிற ந்யாயத்தாலே, விலக்காமையாவது அநுமதியாய்த்தபின்பு, அவனநுமதியோ பின்னை இவனிழவுக்கு ஹேது வென்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல் (இவனுடைய) என்று தொடங்கி.

372 இவனுடைய அநுமதி பேறறுக்கு ஹேது வல்லாதாபபோலே அவனுடைய அநுமதியும இழவுக்கு ஹேதுவனறு.

அதாவது—ரக்ஷ்யபூதனான இவனுடைய ரக்ஷ்யதவாநுமதி அசிதவயாவருததி வேஷமாகையாலே பகவலலாபததுககு ஹேதுவலலாதவோபாதி, ரக்ஷகனான அவனுடைய ஸமஸாராநுமதியும ஸவாஜ்ஞாரூப சாஸதர மாயாதை ஜீவிககைககாக கரமேணாஙகீகரிககிறே மெனறு இவன ருசிபாாததிருககிற விருபபாகையாலே ததலாபத்துககு ஹேதுவனறெனகை (37 2)

373 இவவநுமதி த்வயமும பினனை யேதாவதெனன அருளிசசெயகிறா (இரணடும) எனறு தொடஙகி

373. இரணடு மிருவாககும ஸவரூபம

(இருவர்ககும ஸவரூபம) எனறது, பரதநதரராயும ஸவதநத்ரராயு மிருககிற இருவாககும ஸவாஸாதாரணாகார மெனறபடி அதாவது, பரதநதரனான இவனுககு ஸவரக்ஷ்யதவாநுமதி ஸவரூபாதிரேகியலலாமையாலே ஸவரூபம; ஸவதநத்ரனான அவனுககு ஸவரக்ஷ்யவஸது ரக்ஷணததில ஸவாஜ்ஞாரூப சாஸத்ராநுகுண நிரவஹணாததமான ஸமஸாராநுமதி ஸவாதநதரய வேஷமாகையாலே ஸவரூபமெனகை

374. ஆனால இழவு பேறுகளுகக கடி யெவையெனன அருளிசசெயகிறார் (இழவுககடி) எனறு தொடஙகி.

374. இழவுககடி காமம; பேற்றுககடி க்ருபை.

அதாவது—பகவத் விஷயத்தை அநாதிகால மிழககைககு ஹேது, "முன் செய்த முழுவினை" எனனுமபடி அநாதிகால ஸஞசிதமான இவனுடைய கர்மம; இப்படி இழநதுகிடககிறவிவ னவவிஷயததைப் பொறுகைககு ஹேது, "விதிவாயக கின்று காப்பாரார்" எனனுமபடி இருகரையுமழியப் பெருகும பகவத் கருபை யென்கை. (374)

375. இஙஙனனறிககே மாறிச சொலலுமளவில வருமநாத்தத்தை அருளிச செயகிறார் மேல (மறறைப்படி சொலலில) எனறு தொடஙகி

375. மறறைப்படி சொலலில இழவுக்குறுபபாம்.

அதாவது—இப்படியனறிககே, (பயாபயஙக ளிரண்டும மாறாடில) எனகிற விடத்திறபோலே, "இழவுககடி ஈசவர ஸவாதநத்ர்யம, பேறறுககடி சேதந ஸதகுணம" எனறு இழவு பேறுகளுககு ஹேதுவை மாறறிச சொலலில ஈசவரன கைவாஙகுகையாலே அவன திருவடிகளைப பெறும விழநது போகைக குடலாமெனகை. அதவா, (மற்றைபபடி) இதயாதிககு, "இழவுககடி சேதந கர்மம, பேறறுககடி ஈசவர கருபை" ஏனற இழவிவனுலும பேறவனுலுமாகச சொனனபடி யனறிககே, இழவு பேறுக ளிரண்டுககுமடி யீசவர ஸவாதநதர்யமெனறு அநாதிகால மிழநததுககு மடி அவனெனச சொலலில அவன கைவாஙகுகையாலே ஒருகாலமு மவனைப பெறும விழநது போகைக குடலாயவிடு மொனனவுமாம. (375)

376. இப்படி சொலலுமளவில ஈச்வரன கைவாங்கு மெனனுமத்தை, லௌகிக நயாயத்தை யுபஜீவிததுககொணடு தாசிபபிககிறா (எடுகக நினைககிற வனை) எனறு தொடஙகி.

376 எடுக்க நினைக்கிறவனைத் தள்ளினாயென்கை எடாமைக்குறுப்பிறே.

அதாவது—ஆழ்ந்த கிணற்றில் தன் கர்மானுகுணமாக அநவதாநத்தாலே விழுந்தவனை அருகினின்ற ஒரு க்ருபாவானானவ னெடுப்பதாக யத்நிக்கிறவளவிலே, தான் விழுகிறபோது அவனுஸந்நிதானமாத்ரத்தைக்கொண்டு அவன் தன்னைத் தள்ளினானாக நினைத்து, "இக்கிணற்றிலே என்னைத் தள்ளினாயும் நீயன்றோ" என்றால், "நான் செய்யாத கார்யத்தை இவன் சொல்லுவதே!' என்று சீற்றமெழுந்திருந்து எடாமல் கைவாங்குகைக் குறுப்பாமாப்போலே, ஸ்வகர்மத்தாலே ஸம்ஸாரமாகிற படுகுழியிலே விழுந்துகிடக்கிற தன்னை யெடுக்க நினைக்கிற க்ருபாவானான ஈச்வரனை, "இத்தனை காலமுமென்னை ஸம்ஸாரத்திலே தள்ளிவிட்டு வைத்தாயும் நீயே" என்றால், சீறிக் கைவாங்கி, பட்டது படுகிறான் என்றிருந்து விடுகைக் குறுப்பாமிறே யென்கை. .. .. (376)

377. இப்படி சொல்லுகை ஈச்வரனுக்குச் சீற்றத்துக் குடலென்னுமிது லௌகிகந்யாயத்தைக்கொண்டு சொல்லவேணுமோ, தத்வ தர்சிகளான திருமங்கையாழ்வார் பூர்வோக்திக் கநந்தரத்திலே தாமே அருளிச்செய்தாரிறே யென்கிறார் (சீற்றமுள) என்று தொடங்கி.

377 சீற்றமுளவென்ற வநந்தரத்திலே யிவவர்த்தத்தைத் தாமே அருளிச்செய்தாரிறே.

அதாவது-"இன்னம், மக்கள் தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய்கொல்" என்று, ஈச்வரன் தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே ஸம்ஸரிப்பிக்கிறானாகச் சொன்னவிது, கர்மானுகுணமாக ஸம்ஸரிக்கிற ஆத்மாவை ஸம்ஸாரத்தினின்று மெடுக்கைக்கு க்ருஷி பண்ணிப்போருமவன் திருவுள்ளம் சீறுகைக் குடலென்று நினைத்து, கீழ் விண்ணப்பஞ்செய்த வார்த்தையாலே திருவுள்ளத்துக்குச் சீற்றமுண்டென்ற முதல் வார்த்தைக் கநந்தரத்திலே, இழவுக்கடியவனாகச் சொல்லுகை நிக்ரஹ ஜநகமென்னுமிவ்வர்த்தத்தை முன்பப்படி அருளிச்செய்த தாமே அருளிச்செய்தாரிறே யென்கை. 377

378. "சீற்றமுள" என்ற பின்பும் "ஆகிலும் செப்புவன்" என்று முன்பு சொன்னது தன்னையே சொல்லுகைக்கு ஹேதுவை, ப்ரச்நோத்தரரூபேண ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் (சீற்றம்) என்று தொடங்கி

378. சீற்றமுண்டென்றறிந்தால் சொல்லும்படி யென்னென்னில், அருளும் ஆர்த்தியும் அநந்யகதித்வமும் சொல்லப்பண்ணும்.

அதாவது—கீழ்ச்சொன்ன வித்தாலே ஈச்வரன் திருவுள்ளத்துக்குச் சீற்றமுண்டென்றறிந்தால் பின்னையு மிவ்வார்த்தையைக் கூசாமல் திருமுன்பே சொல்லும்படி யெங்ஙனே யென்னில்? அவன் சீற்றத்தைத் தன் ஸந்நிதியில் ஜீவிக்கவொட்டாத பரதுःகாஸஹிஷ்ணுத்வரூபையான க்ருபையும், சீற்றங்கண்டஞ்சி வாய்மூடவொட்டாதபடி கரையழிந்து செல்லுகிற ஸம்ஸாரார்த்தியும், சீறிப்பெடுத் தெறியிலும் வேறு புகலில்லாமையாகிற அநந்யகதித்வமும் சொல்லும்படி பண்ணுமென்கை. இத்திருமொழியிலே, "அடைய வருளா யெனக்குன்றனருளே" "துணியேனினி நின்னருளல்ல தெனக்கு" "தொண்டரானவர்க் கின்னருள் செய்வாய்" என்று பல விடங்களிலுமவ்வருளையும், "ஆற்றங்கரை வாழ் மரம்போ லஞ்சுகின்றேன்" "காற்றத்திடைப்பட்ட கலவர் மனம்போ லாற்றத் துளங்காநிற்பன்" "பாம்போடொரு கூரையிலே பயின்றாப்போல தாங்காதுள்ளந் தள்ளும்" "இருபாடெரி கொள்ளியினுள்

ளெறும்பேபோ லுருகா நிற்கு மென்னுள்ளம்" "வெள்ளத்திடைப்பட்ட நரியினம் போலே யுள்ளந் துளங்கா நிற்பன்" என்று பல த்ருஷ்டாந்தங்களாலும் தம்முடைய ஆர்த்யநந்யகதித்வங்களையு மருளிச் செய்தாரிறே (378)

379. இப்படி அநந்யகதித்வாதிக ளுண்டானாலும் அவனுக்குச் சீற்றம் பிறக்கும்படி சிலவற்றைச் சொல்லலாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (சீறினாலும்) என்று தொடங்கி.

379. சீறினாலும் காலைக் கட்டிக்கொள்ளலாம்படி யிருப்பானொருவனைப் பெற்றால் எல்லாம் சொல்லலாமிறே

அதாவது—சீறின காலத்திலும் சீற்றத்துக்கு விஷயமானவர்களுநக்குச் சென்று திருவடிகளைப் பூண்டுகொள்ளலாம்படி பரமக்ருபாவானா யிருப்பானொருவனைப் பெற்றால் நினைத்தபடியெல்லாம் சொல்லலாமிறே யென்கை (379)

380. சீறின தசையிலும் காலைக்கட்டிக் கொள்ளலாயிருக்கும்படிக்கு ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் (* க்ருபயா பர்யபாலயத் * "அரிசினத்தால்") என்று.

380 "க்ருபயா பர்யபாலயத்" "அரிசினத்தால்".

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

அதாவது—* ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ சரண்யச் சரணாகதம், வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத் * என்று, அபராதத்தைத் தீரக்கழியச்செய்து பரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு இலக்காய்ப் புறம்புபுகலற்றவாறே வந்து திருவடிகளிலே விழுந்த காகத்தை, க்ருபையாலே ரக்ஷித்தா ரென்கையாலும், 'அரிசினத்தா லீன்றதாயகற்றிடினும் மற்றவள் தன்னருள் நினைந்தே யழுங்குழவி யதுவே போன்றிருந்தேன்'" என்று, பெறுகைக்கு வருந்தி வரங்கிடந்து பெற்ற தாயானவள், இது செய்த தீம்பைக்கண்டு அரிந்துபொகடவேணும் சீற்றத்தை யுடையளாய்க் கொண்டு கிட்டவரவொட்டாமல் தள்ளிவிட்டாலும், வேறு போக்கடியற்று, சீறியெடுத்தெறிகிற அவளுடையமுகத் திரக்கத்தையே நினைத்து அழுது காலைத் தழுவிக்கொள்ளும் குழவி போலே, என்னபராதத்தைக்கண்டு அருளுவாராதபடி தேவர் தள்ளிவிடப் பார்க்கிலும் திருவடிகளல்லது வேறு போக்கடி யற்றிருந்தேன் என்று ஸ்ரீ குலசேகரப் பெருமாளருளிச்செய்கையாலும், (சீறினாலும் காலைக் கட்டிக்கொள்ளலாம்படி யிருப்பானொருவன்) என்னுமிடம் ஸித்தமென்கை இப்படி, ஆழ்வா ரருளிச்செய்த இவ்வர்த்தத்தை, "நிராஸகஸ்யாபி நதாவதுத்ஸஹே மஹேச ஹாதும் தவபாத பங்கஜம், ருஷா நிரஸ்தோபி சிசுஸ்ஸ்தநந்தயோ நஜாதுமாதுச் சரணௌ ஜிஹாஸதி* என்று ஆளவந்தா ரருளிச்செய்தாரிறே. ஆக, இவ்வளவும், (ப்ராப்யங்க ளிரண்டும் மாறாடில அஜ்ஞதையே ஸித்திக்கும்) என்றதின்மேல் வந்த சங்கா பரிஹாரங்கள் பண்ணப்பட்டது. (380)

த்ருதீய ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

பெரியஜீயா திருவடிகளே சரணம்.

மங்களாசாஸந ப்ரகரணமான த்ருதீய ப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்

ளெறும்பேபோ லுருகா நிற்கு மெனனுள்ளம்'' "வெள்ளத்திடைபபட்ட நரியினம போலே யுள்ளந் துளங்கா நிற்பன'' எனறு பல த்ருஷடாந்தங்களாலும தமமுடைய ஆர்த்யநந்யகதித்வங்களையு மருளிச் செய்தாரிறே. (378)

379. இப்படி அநந்யகதித்வாதிக ளுண்டானாலும அவனுககுச் சீற்றம பிறக கும்படி சிலவறறைச சொல்லலாமோவெனன அருளிச்செய்கிறார் (சீறிலுனும) எனறு தொடங்கி.

379. சீறிலும் காலைக் கட்டிக்கொள்ளலாம்படி யிருப்பானொருவனைப் பெறறால் எல்லாம் சொல்லலாமிறே.

அதாவது—சீறின காலத்திலும சீற்றத்துககு விஷயமானவர்களுங்குச் சென்று திருவடிகளைப் பூண்டுகொள்ளலாம்படி பரமகருபாவானா யிருப்பானொரு வனைப் பெறறால நினைத்தபடியெல்லாம சொல்லலாமிறே யெனகை (379)

380. சீறின தசையிலும காலைககட்டிக கொள்ளலாயிருககும்படிககு ப்ர மாணங் காட்டுகிறார் (* க்ருபயா பர்யபாலயத் * "அரிசினத்தால்") என்று.

380. "க்ருபயா பாயபாலயத்" "அரிசினததால்".

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

அதாவது—* ஸதம நிபதிதம் பூமௌ சரண்யச் சரணாகதம், வதார்ஹமபி காகு த்ஸ்தஃ க்ருபயா பர்யபாலயத் * என்று, அபராதத்தைத் தீரககழியச்செய்து ப்ரஹ் மாஸ்த்ரத்துக கிலககாய்ப் புறம்புபுகலற்றவாறே வந்து திருவடிகளிலே விழுந்த காகத்தை, கருணையாலே ரக்ஷித்தா ரெனகையாலும; "அரிசினத்தா லீனறதா யகறறிடினும மற்றவள்த னருள நினைந்தே யழுங்குழவி யதுவே போனறிருந்தேன'' எனறு, பெறுகைககு வருநதி வரங்கிடநது பெறற தாயானவள, இது செய்த தீமையைககண்டு அரிநதுபோகடவேணடும சீறறத்தை யுடையளாயக கொண்டு கிடட வரவொட்டாமல் தளளிவிட்டாலும, வேறு போககடியறறு, சீறியெடுததெறிகிற அவளுடையமுகத் திரககத்தையே நினைதது அழுது காலைத தழுவிககொள்ளும குழவி போலே, எனனபராதத்தைககணடு அருகுவாராதபடி தேவா தளளிவிடப் பார்க கிலும திருவடிகளலலது வேறு போககடி யறறிருநதேன எனறு ஸ்ரீ குலசேகரப் பெருமாளருளிசசெயகையாலும; (சீறிலும காலைக கட்டிககொளளலாமபடி யிருப் பானொருவன்) எனனுமிடம ஸிததமெனகை இப்படி, ஆழவா ரருளிசசெயத இவ வர்த்தத்தை, "நிராஸகஸ்யாபி நதாவதுதஸஹே மஹேசஹாதும தவபாத பஙகஜம, ருஷா நிரஸதோபி சிசுஸ்ஸதநநதயோ நஜாதுமாதுச சரணௌ ஜிஹாஸதி* எனறு ஆளவந்தா ரருளிசசெயதாரிறே. ஆக, இவ்வளவுா, (பயாபயஙக ளிரணடும மாருடில அஜஞைதயே ஸிததிககும) எனறதினமேல வநத சஙகா பரிஹாரஙகள பண்ணப் பட்டது. .... (380)

த்ருதீய ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மஙகளாசாஸந ப்ரகரணமான த்ருதீய பரகரணம ஸமபூர்ணம

னும்படி அல்பமா யிருக்கும், பரமாகாசத்தில் இவனுடைய நித்யமான விபூதி த்ரிபாத்தென்னும்படி மும்மடங்கா யிருக்கும். "இந்த விபூதி த்வய விஷயமான பாதசப்தமும் த்ரிபாச்சப்தமும் அல்பத்வ மஹத்த்வங்களுக்குபலக்ஷணமித்தனையொழிய பரிச்சேதபர மன்று, லீலாவிபூதியி லண்டங்கள்தானே அஸங்க்யாதங்களாயிறே யிருப்பது" என்று தீபப்ரகாசத்திலே ஜீயரருளிச்செய்கையாலே, இவ்விபூதியில் கார்யரூப ப்ரதேசத்தைப்பற்ற பரமாகாசத்தில் நித்யவிபூதி மும்மடங்கா யிருக்கு மென்னவுமாம். அன்றிக்கே, "திவி' இதி அப்ராக்ருதம் ஸ்தாநமுச்யதே; த்ரிபாத்த்வஞ்ச, அப்ராக்ருதைர் போக்யபோகோபகரண போகஸ்தாந விசேஷைர் வா, பூஷணாஸ்த்ராதிரூபேண ஜகத்தந்தர்கத வஸ்த்வபிமாநிபிர் நித்யைர் பகவதநுபவமாத்ர பரைச்ச நித்யஸித்தைர் முக்தைச்ச ஸாத்மபிர்வா ஸம்பவதி" என்று ச்ருதப்ரகாசிகையிலே பட்டரருளிச்செய்தபடியே, அப்ராக்ருதமா யிருந்துள்ள போக்ய விசேஷங்கள் போகோபகரண விசேஷங்கள் போகஸ்தாந விசேஷங்களாகிற மூன்றம்சங்களோடே கூடியிருக்கையாலே, அஸ்த்ர பூஷணாத்யாயத்திற்படியே பூஷணாஸ்த்ராதி ரூபத்தாலே ஜகத்தந்தர்கத வஸ்த்வபிமாநிகளான நித்யரும், கேவல பகவதநுபவபரரா யிருக்கும் நித்யரும் முக்தருமா யிப்படி மூன்றம்சமா யிருக்கு மாத்மாக்களை உடைத்தாகையாலே யாதல் த்ரிபாத்தென்னவுமாம். ஆக, இப்படி லீலா விபூதியில் அத்யந்தவ்யாவ்ருத்தையாகையாலே நிரதிசய ஸுகாவஹையான நித்ய விபூதியிலே.

(பரிபூர்ணாநுபவம் நடவாநிற்க) நித்யமுக்தரோடே கூடியிருந்து ஓரொன்றே நிரதிசயாநந்த ஜநகமான ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளெல்லாவற்றையும் யுகபதேவாநுபவிக்கையாகிற பரிபூர்ணாநுபவம் அவிச்சிந்நமாய்ச் செல்லாநிற்கை யென்கை.

(அது உண்டதுருக்காட்டாதே) அதாவது—அப்போதைப்போது வடிவு இட்டு மாறினாற்போலே புதுக்கணித்து வரப்பண்ணு மந்த வநுபவமொன்றும் வடிவில் தோற்றாதே யென்கை

(தேசாந்தரகதனான புத்ரன் பக்கலிலே பித்ரு ஹ்ருதயம் கிடக்குமாப்போலே ஸம்ஸாரிகள் பக்கலிலே திருவுள்ளம் குடி போய்) அதாவது—அநேக புத்ரர்களில் வைத்துக்கொண்டு ஒருவன் ஸ்வகர்மாநுகுணமாக தேசாந்தரமே போனால், மற்றுண்டான புத்ரர்களும் தானுமாயிருந்து ஜீவியாநிற்கச்செய்தேயும், 'இவர்களோபாதி அவனுங் கூடவிருந்து வாழ்கைக்கு இட்டுப்பிறந்து வைத்தும் இத்தை யிழந்து கிடக்கிறானே!" என்று, தேசாந்தரகதனான வந்த புத்ரன் பக்கலிலே பிதாவினுடைய ஹ்ருதயம் கிடக்குமாப்போலே, நித்ய முக்தரும் தானுங் கூடியிருந்து வாழச்செய்தே "இப்போகத்தில் ப்ராப்தியுண்டாயிருக்க இச்சேதநர் இத்தை யிழந்து கிடப்பதே!" என்று தேசாந்தரஸ்தரான ஸம்ஸாரிகள் பக்கலிலே திருவுள்ளம் நோக்கிப்போ யென்கை.

(இவர்களைப் பிரிந்தால் ஆற்றமாட்டாதே) அதாவது ஸம்ஹ்ருதி ஸமயத்தில் [ப்ராப்தி யுண்டாயிருக்க] நித்ய விபூதியிலே இஸ்ஸம்ஸாரி சேதநரைப் பிரிந்து தானிருக்குமளவில், புத்ரபௌத்ராதிகளோடே ஜீவித்தவன் அவர்களை யிழந்து

தனியனைப்போலே, * ஸ்வகாங்கீ நரமேத* என்கிறபடியே அவ்விழவு ஸஹிக்கமாட்டாதே யென்கை. ஸமஹ்ருதரா யிருக்குமளவிலும இவர்களை சரீரமாகக்கொண்டு தான சரீரியா யிருக்கச்செய்தேயும், அதனையொரு கலவியாக நினையாதே, கரண களேபர ஸஹிதராய அவர்கள வர்த்திக்கிற காலத்தில் அந்தராத்மதயா ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளை நிர்வஹித்துக்கொண்டிருக்கை முதலானவற்றை இவர்களோட்டைக கலவியாகவும், இவர்கள கரணகளேபர விதுரராய், அசிதவிசேஷிதராய்க்கிடக்க தான் நித்யவிபூதியிலே யிருக்குமிருப்பு இவர்களைப் பிரிந்திருக்கிற விருப்பாகவும் அவன நினைத்திருக்கையாலே (இவர்களைப் பிரிந்தால) என்றருளிச்செய்கிறார்

(இவர்களோடே கலந்து பரிமாறுகைக்கு கரணகளேபரங்களைக கொடுத்து) அதாவது—அந்தராத்மதையாலும அவதாரார்ச சாவதாரங்களாலும் இவர்களோடே கலந்து பரிமாறுகைக குறிப்பாக, *விசித்ரா தேஹஸம்பத்திः* இத்யாதிப்படியே, ஸ்வசரணகமல ஸமாச்ரயணோபகரணங்களான கரணகளேபரங்களை *தயமாந மநா வாய்க் கொடுத தென்கை.

(அவற்றைக்கொண்டு வ்யாபரிக்கைக்கீடான சக்திவிசேஷங்களையுங் கொடுத்து) அதாவது—அந்த கரணகளேபரங்களைக் கொண்டு அறியவேண்டுமவற்றை அறிந்து செய்யவேண்டுமவற்றைச செய்து தவிரவேண்டுமவற்றைத் தவிர்ந்து இப்படி வ்யாபரிக்கைக்கீடான சிச்சக்தி ப்ரவ்ருத்திசக்தி நிவ்ருத்திசக்திகளாகிற சக்தி விசேஷங்களையுங் கொடுத்தென்கை

(கண்காணநிற்கில ஆணையிட்டு விலக்குவர்களென்று கண்ணுக்குத தோற்றாதபடி) அதாவது—இத்தனையுஞ்செய்து ஸ்வாமித்வ ப்ராப்திதோற்ற இவர்கள கண்ணுக்கு விஷயமாய நிற்கில, *த்வமமே* என்றால ஸஹியாமல், * அஹமமே* என்னும ஸ்வதந்த்ரராகையாலே, எங்கள கண்முகப்பிலே நீயொருக்காலும நிற்கக்கடவையலலை என்று திருவாணையிட்டு நிஷேதிப்பார்களென்று நினைத்து, *நசக்ஷுஷா பச்யதி கச்சநைநம்* *கட்கிலீ* என்கிறபடியே இவர்கள கண்ணுக்கு ஒருகாலமும விஷயமாகாதபடி யென்கை. (உறங்குகிற ப்ரஜையைத தாய முதுகிலே யணைத்துக் கொண்டு கிடக்குமாப்போலே, தானறிந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக விடமாட்டாதே அகவாயிலே யணைத்து) அதாவது—தன்னையும தாயையுமறியாதே கிடந்து உறங்குகிற ப்ரஜையை வத்ஸலையான மாதாவானவள தானறிந்த ரக்ஷ்யரக்ஷக ஸம்பந்தமடியாக முதுகிலே யணைத்துக்கொண்டு கிடக்குமாப்போலே, அநாதிமாயயா ஸுப்தராய் ஸ்வ பரஸ்வரூபங்களி லொன்றையு மறியாமல கிடக்கிற விசசேதநரை சேஷியான தானறிந்த ரக்ஷ்யரக்ஷக ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக விட க்ஷமனன்றிக்கே, * ஆத்மநி திஷ்டந * என்கிறபடியே அந்தராத்மதயைவ இவற்றை ஸ்பர்சித்துக்கொண்டென்கை

(ஆட்சியில தொடர்ச்சி நன்றென்று விடாதே ஸத்தையை நோக்கி) அதாவது— ஒருவனுடைமையை யொருவ னபஹரித் தாளாநிற்க உடையவனுய வைத்து உடைமையை யிழந்தவன தன்னதென்னு மிடந்தோற்றப் பலநாளும் தொடர்ந்து போந்தால பின்பு வ்யவஹாரத்தில விஜயஹேதுவாகா நிற்குமிறே, அப்படியே, “ அநுபவ விபவாத் ” என்கிற சேதநருடைய ஆட்சியிலும மமதென்னுமிடந்தோற்ற ஒருத்தலை

பற்றிக்கொண்டு போருகிற தொடர்ச்சி ப்ரபலமென்று நினைத்து, அந்தராத்மதயா அவஸ்திதனான தானிவர்களை யொருக்காலும் கைவிடாதே தாரகனாய்க்கொண்டு தார்ய பூதரான இவர்கள் ஸத்தை யழியாமல் நோக்கி யென்கை. (உடன் கேடனாய்) அதாவது—இப்படி ஸத்தாதாரகதயா ஸ்வர்க்க நரக ப்ரவேசாதி ஸர்வாவஸ்தையிலு மிவர்களுக்குத் துணையாய்ப் போருகை (உடன்கேடன்) என்பது, இவன் கேடு தன் கேடாயிருக்குமவனையிறே

(இவர்கள் ஸ்வதந்த்ரங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கும்போது மீட்க மாட்டாதே அநுமதிதானத்தைப் பண்ணி உதாஸீநரைப்போலே யிருந்து மீட்கைக்கிடம் பார்த்து) அதாவது—*ஆத்மேச்வர தத்தயைவ புருஷஸ்ய ஸ்வாதந்த்ர்ய சக்த்யா ஸ்வயம் தத்தத் ஜ்ஞாந சிகீர்ஷண ப்ரயத்நாந் உத்பாத்ய வர்த்ததே* என்கிறபடியே, அடியிலே தான் கொடுத்த ஜ்ஞாத்ருத்வரூப ஸ்வாதந்த்ர்ய சக்தியாலே ஸ்வருச்யநுகுணமாக ப்ரவ்ருத்திகளைப் பண்ணிக்கொண்டு போருகைக்கு யோக்யரான இச்சேதநர், துர்வாஸநாபலத்தாலே பாபகர்மங்களிலே ப்ரவர்த்திக்குமளவிலும் அந்தர்யாமியான தான் நினைத்தால் மீட்கலாயிருக்கச் செய்தேயும், அப்படி செய்யுமளவில் ஸ்வாஜ்ஞாரூப சாஸ்த்ர விதியோகமறு மென்னுமதைப் பற்றவும், ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கம் வருமென்னுமதைப் பற்றவும் மீட்கமாட்டாதே அநுமதிதானத்தைப் பண்ணி, உதாஸீநனன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே இவர்கள் என்பட்டால் நல்லதென்றிருக்கு முதாஸீநரைப் போலே யிருந்தும், அதில் நின்று மவர்களை மீட்கைக்குறுப்பாகச் சொல்லிக் கொள்ளத்தக்கதொரு நன்மையாகிற அவகாசம் பார்த்தென்கை

(நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமையுங் காணாதே) அதாவது—(இப்படி இடம் பார்த்துப் போருமளவில் சாஸ்த்ர மர்யாதாநுகுணமாகவாதல் தானறிந்ததாக வாரோபித்துக்கொண்டாதல் இவர்களை அஸத் கர்மத்தினின்றும் மீட்கைக் கவகாசமாயிருப்பதொரு நன்மை காணாதவளவன்றிக்கே. அவ் வஸத்கர்மங்கள் தன்னிலே நன்மையென்று பேரிடுக் கொள்ளலாவதொரு தீமைதானு முட்படக் காணப் பெறாதே யென்கை. (நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமையாவது), பரஹிம்ஸை செய்து கொண்டு திரியாநிற்கச் செய்தே பகவத் பாகவத விரோதிகளா யிருப்பாரை யாத்ருச்சிகமாக ஹிம்ஸிக்கை விஷய ப்ரவணனாய் பகவத் தாஸிகளைப் பின்பற்றிப் பலகாலும் கோயில்களிலே புகுப் புறப்படுகை, பயிர் தின்றப் பசுவைத் தொடர்ந்தவாறே அதொரு கோயிலை வளைய வருமாகில் அத்தை அடிக்கையிலுண்டான ஆக்ரஹத்தாலே தானுமத்தை வளையவருகை, நிந்தார்த்தமாகத் திருநாமங்களைச் சொல்லுகை முதலானவை. (நெற்றியைக் கொத்திப் பார்த்தா லொருவழியாலும் பசை காணாதொழிந்தால் அப்ராப்யமென்று கண்ண நீரோடே மீளுவது) அதாவது—ஸர்ப்ப தஷ்டராய் மருக்கலப்பரானவர்களை மந்த்ராதிகளாலே யெழுப்புகைக்கு ப்ராண ஸ்திதிபரீக்ஷார்த்தமாக நெற்றியைக் கொத்திப்பார்த்தால் ஒரு ப்ரகாரத்தாலும் ரக்தப் பசை காணாதவளவில், இவ்விஷயம் நமக்கினி கைபுகுராதென்று இழவோடே கைவாங்கும் பந்துக்களைப்போலே, நன்மை காணாதவளவில் விடாதே நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமை காணுண்டோ வென்னுமளவாகப் பார்த்தவளவிலும் ஒரு ப்ரகாரத்தாலு மிவர்கள் பக்கல் பசைகாணாவிட்டால், இவ்விஷயம் நமக்கு ப்ராபிக்கப்படுமதல்ல, இத்தை யிழந்தோமென் றழுது கண்ண நீரோடே மீளுவ

தென்கை. அன்றிக்கே, (நன்மையென்று பேரிட லாவதொரு தீமை) என்கிறது, * சயேநேநாபிசரந் யஜேத * என்று ஆஸ்திக்ய ஜநகமாக விஹிதமாகையாலே நன்மையென்று பேரிடலாயிருக்குமதாய், ப்ரஹ்மஹிம்ஸையாகையாலே தீமையாயிருக்கிற சயேநவித்யநுஷ்டாநத்தையாய, அங்கீகாரத்துக்குடலானதொரு நன்மை காணாத வளவன்றிக்கே சாஸ்த்ர மர்யாதையாலே மேல தானுகிலு மாக்கிக்கொள்ளுகைக்கு யோக்யமான சாஸ்த்ராஸ்திக்யத்துக் குடலான அதுதானுமுட்பட இவர்கள்பக்கல் காணப்பெறாதே யென்னவுமாம்.

அப்போகைக்கு, (நெறறியைக் கொத்திப்பார்த்தால) இத்யாதியாலே, ஜ்ஞாத ஸுக்ருதயோக்யதை யில்லாமையாலே அஜ்ஞாத ஸுக்ருதந்தா னுண்டோவென ருராயந்து, அதுவுமில்லாமையாலே ஒருவழியாலு மங்கீகார யோக்யதையற்று இழ வோடே மீளும்படி சொல்லுகிறது.

(தனக்கேற இடம்பெற்றவளவிலே) அதாவது—இப்படி மீண்டாப்போலே மீண்டுவிடுகையன்றிக்கே இவர்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்கிலுண்டான சாபலத்தாலே, பின்னையு மங்கீகரிக்கைக் கவகாசம பார்த்துத் திரியும் தனக்கேற அவகாசம் பெற்ற வளவிலே யென்கை.

(என்னூரைச சொன்னாய இத்யாதி, என்றாப்போலே சிலவற்றை யேறிட்டு) அதாவது—அவ்வூர் இவ்வூர் என்று இவன பல ஊர்களையுஞ் சொல்லா நிறக, கோயில் திருமலை முதலாகத் தானுகந்த ஊர்களிலே யேதேனுமொன்றைச சொன்னால், அம மாத்ரமே பற்றாசாக, என்னுடைய ஊரைச சொன்னாய் என்றும், அவர் இவர் என றாப்போலே சொல்லா நிறக, ஒருவன பேரைச சொல்லுகிறதாக திருநாமங்களிலே யொன்றைச சொன்னால், அவ்வளவே கொண்டு, என் பேரைச சொன்னாய் என்றும்; சில பாகவதர்கள் காட்டிலே வழி போகா நிறக அவர்களை ஹிம்ஸித்துக் கைமிலுள்ள ளது பறிப்பதாக வழி பறிக்கார ருத்யோகிக்கிறவளவில், ஸ்வகார்யத்திலே போகிறா னொரு சேவகன அவர்கள பின்னே தோன்ற, அவனை தத்ரக்ஷணார்த்தமாக வருகிறா னாக நினைத்து அவர்கள பயப்பட்டுப பறியாதொழிய, அது பற்றாசாக அந்த சேவ கனை, என்னடியாரை நோக்கினாய என்றும், ஒருவன கர்மகாலத்தில தன வயல தீயப்புக்கவாறே நீருள்ளவிடத்தே நின்றும் வயலிலே வர நெடுந்தூரத்திலே துலையிட டிறையாநிறக. மருபூமியிலே நெடுந்தூரம நடந்து, இத்தனை ஜலம்பெறில நம ப்ராணன தரிக்கும் என்னும்படி யிளைத்து வருகிறார்கள சில பாகவதர் அவனறி யாமல அந்த நீரிலே தங்கள ஸ்ரீபாதம முதலானவற்றை விளக்கி இளைப்பாறிப் போனால், அதடியாக, என்னடியார் விடாயைத்தீர்த்தாய என்றும்; ஒருவன தனக்குச சூதுசதுரங்கம பொருகைக்கும் காறறபேக்ஷிதமானபோது வந்திருக்கைக்கும் இவற் றுக்காகப் புறந்திண்ணை கட்டிவைக்க, வர்ஷபீடிதராய அங்கே யொதுங்குவோ மென்று வருகிறார் சில பாகவதர் அங்கே யொதுங்கி இருந்துபோக, தாவந்மாத்ரத் தாலே, என்னடியார்க்கு ஒதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய என்றும், இப்புடைகளிலே சிலவற்றை அவர்க ளறியாதிருக்கத் தானே யாரோபித தென்கை.

(மடிமாங்காயிட்டு) மடிமாங்கா யிடுகையாவது—மாங்கா யெடாமல் வெறுமனே வழி போகிறவன் மடியிலே மாங்காயை மறைத்துக்கொண்டு சென்றிட்டு, மாங்காயைக் களவுகண்டா யென்கை. இது வலிய ஆரோபிக்குமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம்.

(பொன் வாணியன் இத்யாதி, ஒன்று பத்தாக்கி நடத்திக்கொண்டு போரும்) அதாவது, பொன் வாணியம் செய்வாரொருவன் ஆரேனும் பரீக்ஷிக்கைக்குக் காட்டின பொன்னை உரை கல்லிலே யுரைத்து ஒன்றும் சோராதபடி மெழுகாலே யொத்தி யெடுத்து நாளோட்டத்துடனே கால பொன்னாயத்து, கழஞ்சு பொன்னாய்த்து என்று திரட்டுமாப்போலே, ஒரு ஜந்ம மிரண்டு ஜந்மத்கள் வன்றிக்கே சேதநருடைய ஜந்ம பரம்பரைகள்தோறும், விடாயைத் தீர்த்தாய், ஒதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய் என்றாப்போலே யுண்டாம் யாத்ருச்சிகம், ஊரைச் சொன்னாய், பேரைச் சொன்னாய் என்றாப்போலே வரும் ப்ராஸங்கிகம், அடியாரை நோக்கினாய் என்றாப் போலேயுண்டா மாநுஷங்கிகம் என்கிற ஸுக்ருத விசேஷங்களை, சாஸ்த்ர விஹிதமும் சேதந விதிதமுமன்றியேயிருக்கத் தானே கல்பித்து, கல்பிதமானவைதன்னை ஒன்றை அநேகமாக்கி நடத்திக்கொண்டு போருமென்கை (381)

382 இவ்வஜ்ஞாத ஸுக்ருத மடியாக ஈச்வர னங்கீகரிக்குமென்னுமது காணலாமிடமுண்டோ வென்ன (லலிதா சரிதாதிகளிலே இவ்வர்த்தம் சுருக்க மொழியக் காணலாம்) என்கிறார்.

382. லலிதா சரிதாதிகளிலே இவ்வர்த்தம் சுருக்க மொழியக் காணலாம்.

அதாவது—விதர்ப்பராஜ ஸுதையாய் காசீராஜ மஹிஷியான லலிதை, ஸபத்நிகளான முந்நூறு ஸ்தரீகளிலுங் காட்டில் ஆபிரூப்யம் அதிசய பர்த்ருமத்தை தேஹதேஜஸ்ஸு ஸர்வகுண ஸம்பந்நதை இவை யுடையளாய் அஹோராத்ர விபாகமற பகவத் ஸந்நிதியிலே அநேகந் திருவிளக்கேற்றி அதிலே நிரதையாய்ப் போருகிற படியைக் கண்டு, “உனக்கு இவ்வாபிரூப்யாதிகளுக்கும் தீபாரோபண கைங்கர்ய ப்ராவண்யத்துக்கும் காரணமென்” என்று ஸபத்நிகள் கேட்க, அவள் ஜாதி ஸ்மருதியோடே பிறந்தவளாகையாலே, * தத்தேஷா கதயாமயேதத் யத் வ்ருத்தம் மம சோபநா:! * என்று தொடங்கி, * ஸௌவீர ராஜஸ்ய புரா மைத்ரேயோபூத புரோஹித:, தேந சாயதநம் விஷ்ணோ: காரிதம் தேவிகாதடே, அஹந்யஹநி சுச்ரூஷாம புஷ்ப தூபாமபு லேபநை:, தீபதாநாதிபிச்சைவ சக்ரே தத்ரவஸந் தவிஜ:” என்று ஸௌவீரராஜ புரோஹிதனான மைத்ரேயன், தேவியாற்றங்கரையிலே ஓரெம்பெருமான கோயிலையுண்டாக்கி, அங்கே நாள்தோறும் ஸகல கைங்கர்யங்களையும் பண்ணி வர்த்தித்தபடியையும்; * கார்த்திகே தீபிதோ தீப உபாத்தஸ தேநைகதா, ஆஸீந்நிர்வாண பூயிஷ்டோ தேவஸ்ய புரதோ நிசி, தேவதாயதநேசாஸம் தத்ரா ஹமபி மூஷிகா, ப்ரதீபவர்த்திகரஹணே க்ருதபுத்திர் வராநநா:, க்ருஹீதா ச மயா வர்த்தீ ப்ருஷ்தமசோ ரராவச, நஷ்டாசாஹம் தகஸ்தஸ்ய மார்ஜாலஸ்ய பயாநுகா, வக்த்ர ப்ராந்தேந சயந்த்யா ஸதீப: ப்ரேரிதோமயா, ஜஜ்வால பூர்வவத தீபதயா தஸ்மிந் நாயதநேபுந: * என்ற, கார்த்திகமாஸத்திலே, அவனந்த எம்பெருமான் ஸந்நிதியிலேற்றின அத திருவிளக்கு அவியத்தேடுகிற வளவிலே, அக்கோயிலிலே யொரு பெண்ணெலியாய்க்கொண்டு வர்த்திக்கிறதான அத்திருவிளக்கில் திரியைக் கவ்விக

கொண்டு போவதாக நினைத்துச்சென்று கவ்வினவளவிலே ஒருபூனைகத்தின குரலைக் கேட்டஞ்சி மரணத்தையடையா நிற்க, அப்போது பயத்தாலே நடுங்குகிற தன்மூஞ்சியாலே அந்தத் திரி தூண்டப்பட்டு முன்புபோலே அத்திருவிளக்குப் பளபளத்தெரிந்த படியையும்; *மருதா சாஹம் ததோ ஜாதா வைதர்ப்பீ ராஜகந்யகா, ஜாதிஸ்மரா காந்திமதீ பவதீநாம பரா குணை:" என்று அநந்தரம் தான் மரித்து விதர்ப்பராஜனுக்குப் புத்ரியாய் ஜாதிஸ்மருத்யாதிகளோடே பிறந்தபடியையும்; *ஏஷ ப்ரபாவோ தீபஸ்ய கார்த்திகே மாஸி சோபநா!, தத்தஸ்ய விஷ்ணவாயதநே யஸ்யேயம் வ்யுஷ்டிருத்தமா, அஸங்கல்பிதமப்யஸ்ய ப்ரேரணம் யத்க்ருதம் மயா, விஷ்ணவாயதநே தீபஸ்ய தஸ்யைதத் புஜ்யதே பலம். ததோ ஜாதிஸ்மருதிர்ஜந்ம மாநுஷ்யம் சோபநம் வபு:, வசய: பதிர் மே ஸர்வாஸாம் கிம் புநர் தீபதாயிநாம்* என்று, அந்த அஜ்ஞாதஸுக்ருதபலமாக தனக்கிந்தவேற்றங்களெல்லாமுண்டான படியையும் சொன்னாளென்று, ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்திலே லலிதாசரித்ரம் விஸ்தரேண சொல்லப்பட்டதிறே.

இனி, ஆதிசப்தத்தாலே, தத்வவித்தாயிருப்பானொரு ப்ராஹ்மணனுடைய புத்ரியான ஸுவ்ரதை அதிபால்யத்திலே மாத்ருஹீனையாய், அது தோற்றுந்தபடி பரமதயாளுவான பிதா வளர்த்துக்கொண்டுபோக வளர்ந்துகொண்டு, இனி ஒருவன் கையிலே ப்ரதாநம் பண்ண ப்ராப்தமென்னுமளவிலே அந்தபிதாவும் மரிக்கையாலே அதீவ சோகார்த்தையாய், *யேந ஸம்வர்த்திதா பாலா யேநாஸ்மி பரிரக்ஷிதா, தேந பித்ரா வியுக்தாஹம் நஜீவேயம் கதஞ்சந ததயாம்வா நிபதிஷ்யாமி ஸமித்தேவா ஹுதாசநே, பர்வதாத்வா பதிஷ்யாமி பித்ருஹீநா நிராச்ரயா* என்று தேஹத்யாகோத்யுக்தையான வளவிலே, *ஆகத்ய கருணாவிஷ்டோ யமஸ் ஸர்வஹிதே ரத:, ஸ்தவிரோ ப்ராஹ்மணோ பூத்வா ப்ரோவாச சேதம் வசஸ் ததா* என்கிறபடியே, ஸர்வப்ராணிகளுடையவும் ஹிதத்திலே நிரதனாயிருக்கும் யமன் க்ருபாவிஷ்டனாய் ஒரு வ்ருத்த ப்ராஹ்மண வேஷத்தைக்கொண்டுவந்து, *அலம் பாலே! விசாலாக்ஷி ரோதநேநாதி விஹ்வலே, நபூய: ப்ராப்யதே தாதஸ் தஸ்மாத் நார்ஹஸி சோசிதும்* இத்யாதியாலே இவளுடைய சோகாபநோதநத்தைப்பண்ணி, *தஸ்மாத் த்வம் துக்கம் முத்ஸ்ருஜ்ய சரோதுமர்ஹஸி ஸுவ்ரதே, பித்ருப்யாம் விப்ரயோகோயம் யேநாபூத் கர்மணா தவ* என்று, ஆகையாலுன்னுடைய துக்கத்தை விட்டு இந்த மாதா பித்ரு வியோகம் உன்னுடைய யாதொரு கர்மத்தாலே யுண்டாயத்து அத்தைச் சொல்லக் கேளென்று தானே சொல்லி, *புரா த்வம் ஸுந்தரீ நாம வேச்யா பரம ஸுந்தரீ, ந்ருத்த கீதாதி நிபுணா வீணா வேணு விசக்ஷணா* என்று தொடங்கி நீ பூர்வஜந்மத்திலே ஸுந்தரி யென்பாளொரு வேச்யை, உன்னாலே வசீக்ருதனாய் உன்னுடனே ஸம்ஸர்கித்துப் போருவானொரு ப்ராஹ்மண புத்ரனை உன்நிமித்தமாக ஸ்பர்த்தையாலே யொரு சூத்ரன் வதிக்க, அவனுடைய மாதாபிதாக்கள், "எங்கள் புத்ரனைக் கொல்லுவித்தநீ இனியொரு ஜந்மத்திலே மாதாபிதாக்களை இழந்து மறுகிப் பரிதபிப்பாய்" என்று சபித்தபடியாலேகாணுனக்கிந்த சோகம் வந்ததென்ன, "ஆனால் இந்தபாபிநியான நானுத்தம ஜந்மத்திலே பிறக்கைக்கு ஹேதுவென்" என்று கேட்க; *சருணு தஸ்ய மஹாப்ராஜ்ஞே! நிமித்தம் கதயேமம், யேந த்வம் ப்ராஹ்மணஸ்யாஸ்ய குலே ஜாதா மஹாத்மந:* என்று தொடங்கி, ஜ்ஞாநாதிகனாய் ஒன்றிலும்

பற்றற்று ஸர்வத்ர ஸமதர்சியாய் பகவத்த்யாநபரனாய் க்ராமைகராத்ர ந்யாயத்தாலே யெங்கும் ஸஞ்சரிப்பானொரு பாகவதன் ஒருராத்ரி உன்வாசல் புறத்திண்ணையிலே யொதுங்கினவளவிலே தலாரிககாரர் அவனைக் கள்ளனென்று பிடித்துக் கட்ட, அவ்வளவிலே நீயோடிச்சென்று அக்கட்டை விடுவித்து அந்த பாகவதனை உன் க்ருஹத்திலே கொண்டுபோய் ஆச்வஸிப்பித்தாய், அத்தாலே யிது உனக்குண்டாயத்து என்று இதிஹாஸ ஸமுச்சயத்திலே சொல்லப்பட்ட ஸ்வரதோபாக்யானமும்; இன்னமும் ஒருஸ்த்ரீ யமபடராலே அத்யந்த பீடிதையாய் ஆகாசத்திலே ரக்ஷகாபேக்ஷை தோற்றக் கூப்பிட்டுக்கொண்டு வாராநிற்க, அச்வத்த தீர்த்தத்திலே சிரகாலம் தபஸ்ஸு பண்ணியிருந்த மாதவி அதனைக்கண்டு க்ருபை பண்ணி, தானொரு நாள் செய்த தபஃப்பலத்தை அவளுக்குக் கொடுக்க, அப்போதே யமபடரும் பந்தபூதராய், யாமயமாக்கமும் ஸ்வர்கோத்தரமாய், யாதநா சரீரமும் போய் விலக்ஷண சரீரமாய், இவளையுங் கொண்டு அவர்கள் யமன் ஸந்நிதியிலே சென்றவளவிலே, *பிதேவ தர்மராஜோ பூத் தஸ்யாஸ தத பரியதாசந:, ஸாந்தவயந ஸ மஹாதேஜா வயாஜஹாரச தாமபரதி* என்று, பித்ருவத் ப்ரஸந்நவதநனாய இவளைக்குறித்து இன சொல்லுச் சொல்லுகிற யமன், *பத்ரே! த்வயா ஸுஷ்டு க்ருதம நகிஞ்சித்ஹவிதயதே, இதோ த்வாதச ஜந்மாந்தே த்வாமக்சஜித ஸித்த ஆவிசத, விஷ்ணுபகதோ நிவா ஸாரதம ராத்ர்யாந்து தவவேசமநி,தத்ஸந்நிதாந பரபவஸ தவஸாதுஸமாகம:,ஸாஹி வைப்ரஹ்ம விதுஷீ ஸ்ரீமதரங்கமுபாச்ரிதா, ததரதீர்த்தோத்தமம ஸ்ரீமதசவத்தம நாமஸமசரிதா, தர்மஜ்ஞாதர்ம பரமா யஸ்யாஸ்தே ஸங்கமோ பவத் * என்று, மாதவியினுடைய வங்கீகார முனக்கு வருகைக்குறுப்பாக நீயறியச்செய்ததொரு நன்மையில்லை, இஜ் ஜந்மத்துக்குப் பன்னிரண்டாம் ஜந்மத்திலே யொரு ராத்ரி உன்னுடைய க்ருஹத்திலே தங்கிப் போகைக்காக ஒரு பாகவதன் வந்துன்னைக் கிட்டியிருந்துபோனான், தத்ஸந்நிதாநத்தாலே யுண்டானது காணுமிக்கிந்த ஸாதுஸமாகமம் என்று முன்பே யுண்டானதோர் அஜ்ஞாத ஸுக்ருதத்தை இவள் பேற்றுக்கடியாகச் சொன்னானென்கிற காருடபுராணத்தில் கோயில் மாஹாத்மயத்தில் கதையும் முதலானவற்றைச் சொல்லுகிறது. (சுருக்க மொழியக் காணலாம்) என்றது, விஸ்தரேண காணலாமென்றபடி. இவ்வஜ்ஞாதஸுக்ருதங்க ளடியான பகவத் கடாக்ஷமே இவர்களுக்கிவ்வோ பலங்கள் வருகைக்கு ஹேதுவாகையாலே, அஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களைப் பற்றாசாகக் கொண்டு ஈச்வரனங்கீகரிக்கு மென்னுமிதுக்கு இவை உதாஹரணமாகலாயிறே (382)

383. ஆக, ஸர்வேச்வரன் தன் நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே ஸம்ஸாரி சேதநரை யுஜ்ஜீவிப்பிக்கையிலே உத்யுக்தனாய் கரணகளேபர ப்ரதாநாதிகளைப் பண்ணி ஸ்வாஜ்ஞாரூப சாஸ்த்ராநுருணமாக இவர்கள் பக்கலிலே சில ஸுக்ருத விசேஷங் கண்டு அங்கீகரிக்கலாமவழியுண்டோவென்று பார்த்து, தத்லாபத்தில் ஸாவமுகதி ப்ரஸங்கமும் வைஷம்ய நைர்க்ருண்யமும் வாராமைக்காக அஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்களைத் தானே கல்பித்து, அவை தன்னை ஜந்ம பரம்பரைகள் தோறுமொன்று பத்தாக்கி நடத்திக்கொண்டு போகும்படியை விஸ்தரேண அருளிச்செய்து, அஜ்ஞாதஸுக்ருதமங்கீகார ஹேதுவாம்படியையும் தாபிப்பித்தாராய் நின்றார் கீழ்; இந்நிர்ஹேதுக

விஷயீகார வாசி அறியாதவர்கள இதுககிசைந்து வைத்தே ஏததநுஸநதாநேந வித்த ராகாம விருப்பர்களெனகிறார் மேல (அஜ்ஞரான மநுஷ்யர்கள) என று தொடஙகி

383. அஜ்ஞரான மநுஷ்யர்கள் வாளா தநதானென்றிருபபாகள.

அஜ்ஞராகிறார்—நிர்ஹேதுக விஷயீகார வைபவ மறியாதவர்கள, (வாளா தநதா னெனறிருபபாகள) எனறது, இப்படி உபகரித்தருளுவதே' என்று தலை சீயதது ஈடுபடவேணடியிருகக அது செய்யாமல், வெறுமனே, உபகரிததா னெனகிற மாத்ரத்தை யநுஸநதித்திருநதுவிடுவர்களென றபடி. (383)

384. இதில வாசி அறிநதவாக ஈடுபடுமபடியை அருளிசசெய்கிறார் (ஜ்ஞாந வானகள) என று தொடஙகி

384 ஜ்ஞானவானகள "இனறெனனைப பொருளாககித தனனை யென்னுள் வைததான" "எநநனறி செயதேனே வென்னெஞ்சில் திகழுவதுவே" "நடுவேவநதுய்யககொளகினற நாதன" "அறியாதன வறிவித்த வததா நீ செயதன வடியேனறியேனே" "பொருளலலாத வெனனைப பொருளாககி அடிமை கொணடாய" "எனனைத தீமனஙகெடுத்தாய" "மருவித்தொழும மனமேதநதாய" எனறு ஈடுபடா நிறபாகள.

ஜ்ஞாநவானகளாகிறா, நிர்ஹேதுக விஷயீகார வைபவததை உளளபடி அறியுமவாகள. ("இனறெனனைப பொருளாககித் தனனை யெனனுள வைததான" இதயாதி) அநாதிகால மவஸதுவாயக கிடநதவெனனை இனறு வஸதுவாககி நித்ய ஸூரிகளுககு மவ்வருகான தனனை நித்ய ஸமஸாரிகளுககு மிவவருகான வெனனுடைய ஹேயமான நெஞ்சிலேவைததான; பெரிய வுடையாரைப் போலே தலை யோடே முடிநதேனே, திருவடியைபபோலே * த்ருஷ்டா ஸீதா * என று வந தேனே, அனறிககே தனனுடைய ஆஜ்ஞாநுவர்த்தநம பணணினேனுமபடி விஹித கர்மஙகளை அநுஷ்டித்தேனே, எனன நனமை செயதேனாக வெனனெஞ சிலே புகுநது பெருமபேறு பெறறுனாய விளஙகுகிறது, விஷய பரவணனாயப போகா நிறக நடுவே வநது உஜ்ஜீவிபபியாநினற ஸவாமி, எனககஜ்ஞாத ஜ்ஞா பநததைப பணணி ஸவாமியான நீ சேஷபூதனை வெனபககல பணணின உப காரம உபகரிதத நீயறியிலறியுமித்தனை, எனனால் சொலலித் தலைககடடப்போமோ; * அஸந்நேவ * எனகிறபடியே அஸததகலபனாயக கிடநதவெனனை * ஸநதமேநம * எனகிறபடியே ஸததாவானாய ஒரு வஸ்துவாமபடி பணணி, அநதஸததை நிலைநிற குமபடி கைஙகாயததையும கொணடருளினாய், அமருததததையும விஷத்தையுமொகக விருமபுவாரைபபோலே உனனையுமுகநது க்ஷுத்ர விஷயஙகளையுமுககுமபொல லாத நெஞசைப போககினாய; அநநயப்ரயோஜநமாயகொணடு உனனையே அநுப விககும மநஸஸைத தநதாயெனறு அவன நிர்ஹேதுகமாகப பணணின உபகார விசேஷஙகளை அநுஸநதிததுத் தலைசீயதது ஈடுபடா நிறபாகளெனகை

அனறிககே, (அஜ்ஞா) இதயாதிககு (வாளாா தநதாா) என று பாடமாகில, இப்படி ஸாவேசவரன தன நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே தஙகளை உஜ்ஜீவிப்பிகக

கருஷிபண்ணிக்கொண்டு வரும் ப்ரகாரத்தை அறியாத மநுஷ்யர், வாளவலியாலே ஜீவித்துத் திரிவார் தங்களுக்கு வந்ததொரு ஸம்ருத்தியை நம்முடைய வாளார்தந்தா ரென்று நினைத்திருக்குமாபோலே, நிர்ஹேதுகமாகவந்த பகவதங்கீகாரத்தை தங்கள ஸுக்ருத பலத்தாலே வந்ததாக நினைத்திருப்பர்களென்று பொருளாகக்கடவது. அப்போதைக்கு, ஸகலமுமவனருளாலே வந்ததென்று தெளியக்கண்டவர்கள அவன நிர்ஹேதுகமாகப்பண்ணின உபகார விசேஷங்களை அநுஸந்தித்தீடுபடும்படியை அருளிச்செய்கிறாரென்று மேலே வாக்யத்துக்கு ஸங்கதி. (384)

385 இந்நிர்ஹேதுக விஷயீகார ஸ்தாபகமானதொரு ஐதிஹ்யத்தை ஸ்மரிப் பிக்கிறார் (பாஷ்யகாரர் காலத்திலே) என்று தொடங்கி

385 பாஷ்யகாரர்காலத்திலே ஒருநாள பெருமாள புறப்பட்டருளுநதனையும பார்த்துப பெரிய திருமண்டபத்துக்குக் கீழாக முதலிகளெல்லாரும திரளவிருந்த வளவிலே இவவார்த்தம ப்ரஸ்துதமாக, பின்பு பிறநத வார்த்தைகளை ஸ்மரிப்பது.

அதாவது—ஸகல வேதாந்த தாத்பர்யார்த்தங்களெல்லாம ஸம்சய விபர்யயமற நடந்து செல்லாநிற்கிற நல்லடிக்காலமான பாஷ்யகாரர் காலத்திலே, ஒருநாள பெருமாள புறப்பட்டருளுநதனையும பார்த்துப பெரியதிருமண்டபத்துக்குக்கீழாக ஜ்ஞாநாதிகரான முதலிகளெல்லாரும திரளவிருந்தவளவிலே, ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர், “இது நெடுங்கால மார்வாசலிலே அவர்கள புறப்பாடு பார்த்திருந்தோமோவென்று தெரியாது, இன்று வகுத்த சேஷியான பெருமாள புறப்பாடு பார்த்து வந்திருக்க என்ன ஸுக்ருதம பண்ணினோம்!” என்ன, தத்ப்ரஸங்கத்திலே “நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தவனுக்கு பகவத் விஷயத்தில் ருசிபிறக்கைக்கு கடியென்” என்று விசாரிக்கச் செய்தே, யாத்ருச்சிக ஸுக்ருதமென்ன அஜ்ஞாத ஸுக்ருதமென்னப் பிறந்ததாய், அவ்வளவிலே கிடாம்பிப்பெருமாளிருந்தவர் “நமக்கு பகவத் விஷயமபோலே ஸுக்ருத தேவரென்றுமொருவருண்டோ வாச்ரணீயா” என்ன, பிள்ளைதிருநறையூரரையர், “ஸுக்ருதமென்று சொல்லுகிறதும நீ நினைக்கிற விஷயந் தன்னையே காண” என்றருளிச்செய்ய, ஆக இப்படி பின்பு பிறந்த வார்த்தைகளை இவ்விடத்திலே நினைப்பதென்றபடி. இக்கதைதான “தருதுயரந்தடாயேல” என்கிற பாட்டின வ்யாக்யாநத்திலே ஸங்க்ரஹேண பூர்வர்களருளிச்செய்தது வைத்தார்களிறே. இத்தால அஜ்ஞாத ஸுக்ருத முண்டாய்த்தாகிலும அது பலஹேதுவன்று, அதனை வ்யாஜமாக்கி அங்கீகரிக்கு மீச்வரனே பலஹேது என்றதாயத்து. (385)

386 கீழுக்தமான அர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார் (ஆகையால) என்று தொடங்கி.

386. ஆகையால் அஜ்ஞாதமான நன்மைகளையே பற்றாசாகக்கொண்டு கடாக்ஷியாநிற்கும.

அதாவது—கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாரத்தாலே ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்காதிகள் வாராமைக்காக இச்சேதநனறியாமலே விளையுமவையான சில ஸுக்ருத விசேஷங்களையே இவனை அங்கீகரிக்கைக்குப் பற்றாசாகப் பிடித்துக்கொண்டு விசேஷ கடாக்ஷத்தைப் பண்ணாநிற்குமென்கை. (386)

387. இப்படி அஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களையாகிலும் ஹேதுவாகக்கொண்டு கடாக்ஷிக்குமளவில் அங்கீகாரம் ஸஹேதுகமாகாதோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவையுங்கூட) என்று தொடங்கி

387 இவையுங்கூட இவனுக்கு விளையும்படியிறே இவன்தன்னை முதலில் அவன் ஸ்ருஷ்டித்தது

அதாவது—இந்த யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதங்களுமுட்பட இவனுக்குண்டாம்படியிறே இவற்றுக்கும் யோக்யதையில்லாதபடி கரணகளேபர விதுரனாய்க் கிடந்த இவன்றன்னை ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே கரணாதிகளைக்கொடுத்து அவனுண்டாக்கிற்றென்கை இத்தால், கடாக்ஷ ஹேதுவாகச் சொன்ன யாத்ருச்சிகாதிகளு மவனுடைய க்ருஷிபல மென்கை ச்சப்தத்தாலே, துல்யந்யாயாத் ஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களுக்கு மடி அவன்க்ருஷியென்கிறது அன்றிக்கே, வக்ஷ்யமாண நிரூபணவிசேஷங்களை ஸமுச்சயிக்கிறதாகவுமாம ஸ்ருஷ்டிதான சேதநகர்மாநுகுணமாகவன்றோ வென்னில்? ஸ்ருஷ்டிப்பது கர்மத்தைக் கடாக்ஷித்தேயாகிலும் யௌகபத்ய மநுக்ரஹ கார்யமிறே. (387)

388. தந்நிரூபணத்தி லிவனுக்கு ஸம்பவிக்குமதனை அருளிச்செய்கிறார் (அதுதன்னை) என்று தொடங்கி.

388. அதுதன்னை நிரூபித்தால் இவனதனக்கு ஒன்றும செய்யவேண்டாதபடியா யிருக்கும

அதாவது—அசித்விசேஷிதமாயக் கிடக்கிற தசையிலே உஜ்ஜீவநோபயோகியான கரண களேபரங்களை பரமதயையாலே அவன் தந்தபடியை அநுஸந்தித்தால், தத்தீந ஸத்தாதிகனான இவன்றனக்கு ஸ்வோஜ்ஜீவநாமசத்தில்வன செய்தபடி கண்டிருக்கையொழியத் தானொரு ப்ரவ்ருத்தி பண்ணவேண்டாதபடியா யிருக்குமென்கை.

389. ஈச்வர ஸ்ருஷ்டியா லிவனுக்கு விளையு மங்கீகாரப்பற்றுசுகள் யாத்ருச்சிகாதிகளமாத்ரமே யன்று, இன்னமும் சிலவுண்டென்று தர்சிப்பிக்கைக்காகவாதல், கீழ்ச்சொன்ன இவைதா னுண்டாம ப்ரகாரத்தை யுபபாதிக்கைக்காகவாதல அருளிச் செய்கிறார்மேல (பழையதாக) என்று தொடங்கி.

389 பழையதாக உழுவது நடுவது விளைவதாயப்போரும க்ஷேத்ரத்திலே உதிரி முளைத்து பலபர்யந்தமாமாபோலே, இவைதான தன்னடையே விளையும்படியாயிற்று பத்தியுழவன் பழம்புனத்தை ஸ்ருஷ்டித்தக்கட்டளை.

அதாவது—புதிசாகத் திருத்தினதன்றிக்கே பழையதாக உழுவது நடுவது விளைவதாயக்கொண்டு செய்காலாயப்போரும க்ஷேத்ரத்திலே கர்ஷகன அதுக்கென்ன வொரு க்ருஷியும பண்ணாதிருக்க உதிரியானது முளைத்து விளைந்து தலைக்கட்டுமாப்போலே, மேற்சொல்லப்புகுகிற நிரூபண விசேஷங்களாதல கீழ்ச்சொன்ன யாத்ருச்சிகாதிகளாதல இதுக்கென்ன வொரு க்ருஷி செய்யவேண்டாதே இச்சேதநர் புகலிலே தன்னடையே விளையும்படியாயத்து, பத்திக்கு கர்ஷகனான

ஈச்வரன ப்ரவாஹரூபேண நடக்கிற ஸம்ஸாரமாகிற பழமபுனததை ஸருஷடிததுத் திருத்து மென்றபடி. (389)

390. (இவை) என்று கீழருளிச்செய்ததவத்தை விசதீகரிக்கைக்காக தத்விஷய ப்ரசங்கத்தை அநுவதிக்கிறார் (அவைதானெவை யென்றால்) என்று.

390. அவைதானெவை யென்றால் ;

391 அதுக்கு உத்தர மருளிச்செய்கிறார் (பூர்வக்ருத) இத்யாதியாலே.

391 பூர்வக்ருத புண்யா புண்ய பலன்களை சிரகாலம் புஜித்து, உத்தர காலத்தில் வாஸனைகொண்டு ப்ரவ்ருத்திக்கு மதத்தை யென்னுமபடி கையொழிந்த தசையிலே, நாமார்? நாம நின்ற நிலையேது? நமக்கினிமேல் போக்கடியேது? என்று பிறப்பன சில நிரூபண விசேஷங்களுண்டு, அவையாதல், முன்பு சொன்னவையாதல்.

அதாவது—முன்பு செய்யப்பட்ட புண்யபாபரூப கர்மத்வயத்தினுடையவும் பலன்களை ஸ்வர்க்க நரகாதிகளிலே நெடுங்கால மநுபவித்து மேலுள்ள காலத்தில பூர்வகர்ம வாஸனைகொண்டு புண்யபாபரூப கர்மங்களில ப்ரவர்த்திக்குமதத்தை யென்று சொல்லத்தக்கதாமபடி * அசக்கர்மாவாய கர்ம பலாநுபவத்தில கையொழிந்துநின்ற தசையிலே காணகிற தேஹமோ தேஹாதிரிக்தரோ ஸ்வதந்த்ரரோ பரதந்த்ரரோ நாமாரென்றும், நசிக்குமபடி நின்றோமோ பிழைக்குமபடி நின்றோமோ? நாம நின்றநிலையேதென்றும்; இப்படி நின்ற நமக்கினிமேல் மீட்டேறுகைக்கீடான போக்கடி யேதென்றும தன்னடையே யுண்டாவன சில நிரூபண விசேஷங்களுண்டு, அந்நிரூபண விசேஷங்களாதல, பூர்வோக்தங்களான யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதங்களாத லென்கை (391)

392. இந்நிர்ஹேதுக விஷயீகார க்ரமம் சாஸ்த்ரத்திலெங்கே சொல்லிற்றென்ன அருளிச்செய்கிறார் (யதாஹி) என்று தொடங்கி

392. "யதாஹி மோக்ஷகா: ப்ரதே" என்று தொடங்கி இதனுடைய க்ரமத்தை பகவச் சாஸ்த்ரத்திலே சொல்லிற்று,

பகவச் சாஸ்த்ரம் நூற்றெட்டு ஸம்ஹிதையாயிறே யிருப்பது ; அதிலே யொன்றிறே அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை *பஞ்சராத்ரஸ்ய க்ருத்ஸ்நஸ்ய வக்தா நாராயணஸ் ஸ்வயம்* என்கிறபடியே ஸகலத்துக்கு மாதிவக்தா பகவானு யிருக்கச்செய்தே தத்தத ஸம்ஹிதைகள்தோறும் அவாந்தர வக்தாக்களுமுண்டிறே ; அதிலிந்த ஸம்ஹிதைக்கு அஹிர்புத்ந்ய ஸமஜ்ஞகனான ருத்ரன வக்தாவாகைபாலே இத்தை அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை என்கிறது ; இந்த ஸம்ஹிதையிலே, "நுண்ணுணர்வின நீலார் கண்டத் தம்மான" என்கிறபடியே ஸத்வம் தலையெடுத்தபோது ஸூக்ஷ்மதர்சியா யிருக்கும ருத்ரனை, தேவர்ஷியாய ப்ரஹ்ம வித்தமனான ஸ்ரீநாரதபகவான் சென்றநுவர்த்தித்து ஸ்வ ஸமசயங்களெல்லாம கேட்க, அவன நிர்ணயித்துக்கொண்டு வாராநிற்க, பதினொ மத்யாயத்தில இவன பண்ணின ப்ரசநத்துக்கு உத்தரமாக ஸம்ஸார மோக்ஷஹேதுக் களான நிக்ரஹசக்தி அநுக்ரஹசத்தி யென்று ஸர்வேச்வரனுக்கிரண்டு சக்தி யுண

டென்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி, அதில *திரோதாநகரீ சக்திஸ் ஸா நிக்ரஹஸமாஹ்வயா, புமாம்ஸம் ஜீவஸம்ஜ்ஞம் ஸா திரோபாவயதி ஸ்வயம்* என்று தொடங்கி, நிக்ரஹாத்மிகையான சக்தியாலே திரோஹித ஸ்வஸ்வரூபாதிகனாய் ஜீவாத்மா ஸம்ஸரிக்குமபடியை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதித்து, அநந்தரம் அநுக்ரஹாத்மிகையான சக்தியாலே ஸம்ஸாராநமுக்தனுமபடியை ப்ரதிபாதிப்பதாக,*ஏவம் ஸம்ஸ்ருதிசக்ரஸ்தே ப்ராம்யமாணே ஸ்வகர்மபி:, ஜீவே து:காகுலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுபஜாயதே, ஸமீக்ஷிதஸ்து தாஸோயம் க்ருணுவாஷ்ரு யா, காமஸாமயம் பஜத்யேவ ஜீவோ விஷ்ணு ஸமீக்ஷயா, சக்தி பாவஸ ஸைவ ஜீவ முத்தாரயதி ஸம்ஸ்ருதே:, காமணீச ஸமேதத்ர தூஷணீம் பாவ முபாகதே* என்று, ஸம்ஸார சக்ரஸ்தனாய் து:காகுலனான ஜீவன் விஷயமாக ஸர்வேச்வரனுக்கொரு க்ருபை ஜநிக்குமபடியையும், அந்த க்ருபையடியாக உண்டானவவன் கடாக்ஷத்துக்கு விஷயபூதனாய்க்கொண்டு இவன் கர்ம ஸாம்யத்தை பஜிக்குமென்னுமத்தையும், அந்த அநுக்ரஹாத்மிகையான சக்தியினுடைய ஸத்பாவமிவனை ஸம்ஸாரத்தினின்று முத்தரிப்பிக்கு மென்னுமிடத்தையும், கீழ் காம ஸாம்யமென்றதின் க்ருத்தையும் ஸங்க்ரஹேண சொல்லி, * யதாஹி மோஷகா: பாந்தே பரிபர்ஹ முபேயுஷி, நிவ்ருத்த மோக்ஷணோத்யோகாஸ் ததா ஸந்த உதாஸதே, அநுக்ரஹாத்மிகாயாஸ்து சக்தே: பாதக்ஷணே ததா, உதாஸாதே ஸமீபூய கர்மணீதே சுபாசுபே, தத்பாதாநந்தரம் ஜந்தூர்யுக்தோ மோக்ஷ ஸமீக்ஷயா, பரவர்த்தமாந வைராக்யோ விவேகேபிநிவேசவாந், ஆகமா நநுஸஞ்சிந்த்ய குருநப்யுபஸர்ப்பயச, லப்தஸத்த: பரகாரைஸதை: ப்ரபுத்தோ போதபாலந: * இத்யாத யத்யாய சேஷத்தாலே, வழிபோகிறவன் ஸம்பாரத்தை வைத்து மறைய நின்றவளவிலே அவனுடைய ஸம்பாரத்தை அபஹரிப்பதாக உத்யோகிக்கிற தஸ்கரர், அந்த ஸம்பாரத்தை அவனவந்து கைப்பற்றினவளவில,யாதொருபடி நிவ்ருத்த மோக்ஷணோத்யோக ராகாநின்றுகொண்டு எப்போது முதாஸீநரா யிருந்து விடுவாகள் அப்படியே, பகவதநுக்ரஹ சக்தி இவன் பக்கலிலே வந்த க்ஷணத்திலே, இவ்வாத்மாவைத் தன் வழியே இழுப்பதாக நின்ற புண்யபாப கர்மங்களிரண்டுமிவனை வந்து மேலிடாமல் உதாஸீநித்திருந்துவிடும்; அந்த அநுக்ரஹாத்மிகையான சக்தி தனபக்கலவந்த வநந்தரம் இச்சேதநன் மோக்ஷஸமீக்ஷாயுக்தனாய் பரவர்த்தமாந வைராக்யனாய் விவேகாபிநிவேசியாய் சாஸ்த்ர பரவசனாய் ஸதாசார்ய ஸமாச்ரயணம் பண்ணி லப்தஸத்தாகனாய் லப்தஜ்ஞானனாய் அந்த ஜ்ஞானத்தை ரக்ஷித்துக்கொண்டு ஸாரக்ராஹியாய ஸமுசிதோபாய பரிக்ரஹத்தாலே ஸம்ஸாரதுத்தீர்ணனாய பரமபதத்தை ப்ராபிக்குமென்று சொன்னானிறே, ஆகையாலே, * யதாஹி மோஷகா: பாந்தே* என்று தொடங்கி இந்நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்தினுடைய க்ரமத்தை ஆப்தப்ரமாணமான பகவச் சாஸ்த்ரத்திலே சொல்லிற்றென்கிறார். (392)

393. இப்படி சாஸ்த்ரம் சொன்னவளவன்றிக்கே. நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்துக்கு நேரே பாத்ரபூதராய ஆப்ததமாகரேஸரரான ஆழ்வார் இவ்வாத்தத்தைத் தெளிய வருளிச்செய்தாரென்கிறார் மேல (வெறிதே) என்று தொடங்கி.

393. “வெறிதே யருள்செய்வர்” என்று இவ்வர்த்தத்தை ஸ்பஷ்டமாக அருளிச் செய்தாரிறே.

(வெறிதே யருளசெயவர்) என்றது–நிர்ஹேதுகமாக க்ருபை பண்ணுவரென்ற படி. (இவவர்த்தததை ஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செயதார்) என்றது, இந்நிர்ஹேதுக விஷயீகாரமாகிற ரஹஸ்யார்த்தத்தை ஸமசய விபர்யயமற ஸகலரு மறியும்படி ப்ரகாசமாக வருளிச்செய்தா ரென்கை. (393)

394. அந்த திவ்யஸூக்திக கந்ந்தரோகதியி லபிப்ராய மறியாதார் சங்கையை யநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (செயவார்கட்கு) என்று தொடங்கி.

394 "செயவார்கட்கு" என்று அருளுக்கு ஹேது ஸுக்ருத மென்னுநின்றதே யென்னில; அப்போது "வெறிதே" என்கிற விடம சேராது.

அதாவது—"அருளசெய்வர்" என்ற வநந்தரம், ஆரக்குத தானென்னு மபேக்ஷையிலே, "செயவார்கட்கு" என்று, அருளுகைக் குறுப்பாகத் திருவுள்ள முக்கும்படி சிலவற்றைச் செயயுமவர்களுக்கென்கையாலே, அவன க்ருபை பண்ணுகைக்கு ஹேது சேதந ஸுக்ருத மென்னுகின்றதே யென்னில? அப்படி சொலலுமபோது நிர்ஹேதுக வாசகமான "வெறிதே" என்கிறவிடம ஸங்கதமாகா தென்கை. ஆகையால, "செய்வார்கட்கு" என்றது, தானசெயய நினைத்தவர்களுக்கென்றபடி. (394)

395. ஆபிமுக்யத்துக்கு பகவத் க்ருபை காரணம, அத்வேஷத்துக்கு ஸுக்ருதம காரணமென்று நினைத்துச சொலலுவார் வசநத்தை அநுவதித்துக்கொண்டு பரிஹரிக்கிறார் (பகவதாபிமுக்யம) என்று தொடங்கி.

395. பகவதாபிமுக்ய்யம ஸுக்ருதத்தாலன்றிக்கே பகவத க்ருபையாலே பிறக்கிறது. அத்வேஷம ஸுக்ருதத்தாலே யென்னில, இந்த பல விசேஷத்துக்கு அததை ஸாதநமாக்க வொண்ணாது.

அதாவது–அநாதிகாலம விமுகனாய்ப்போந்த இச்சேதநனுக்கு பகவத விஷயத்தில பிறக்கிற வாபிமுக்யம, இவனுடைய ஸுக்ருத நிபந்தநமாகவன்றிக்கே கேவல பகவத் க்ருபையாலே பிறக்கிறது; தத்பூர்வபாவியான அத்வேஷம ஸுக்ருதமடியாகப் பிறக்கிறதென்று சொலலப்பார்க்கில, அகிலாதமகுணதியாய ஆத்மோஜ்ஜீவநாங்குரமா யிருந்துள்ள பகவதத்வேஷமாகிற இபபலவிசேஷத்துக்கு அதிக்ஷுத்ரமான யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதத்தைக் காரணமென்று சொலலவொண்ணா தென்கை. ஆகையால அத்வேஷத்துக்கும பகவத்க்ருபையே காரணமென்று சொலலவேணுமென்று கருத்து. .... (395)

396. சாஸ்த்ராவிஹிதமுமாய சேதநாவிதிதமுமான இந்த யாத்ருச்சிகாதிகளுக்கு ஸுக்ருதமென்று பேரிட்டா ரின்னாரென்னுமிடத்தை சங்காபரிஹாரரூபேண அருளிச்செயகிறார் (சாஸ்த்ரமும) என்று தொடங்கி

396 சாஸ்தரமும் விதியாதே நாமுமறியாதே யிருக்கிற இததை ஸுக்ருதமென்று நாம் பேரிடுகிறபடி யென்னென்னில, நாமன்று, ஈசவரனென்று கேட்டிருக்கையாயிருக்கும்.

அதாவது—"இதம குர்யாத்" என்று சாஸத்ர விஹிதமுமாய கர்தருபூதரான சேதநராலே புததிபூர்வேண அநுஷ்டிதமுமானதொன்றையிறே ஸுகருதமென்பது; அப்படியே, இத்தைசசெயவானென்று சாஸதரமும விதியாதே இனன ஸுகருதம பண்ணினேனென்று தத்கர்த்தாககளான நாமு மறியாதேயிருககிற விநத யாத்ருச்சிகாதியை ஸுகருதமென்று நாம பேரிடுகிறபடி எங்ஙனே எனனில்? "இதுககு ஸுகருதமென்று பேரிடுகிறோம நாமன்று, ஸர்வமுகதி ப்ரஸங்கம வாராமைககாக ஸர்வஜ்ஞன வீசவரன ஸுகருதமென்று பேரிட்டு வைததான" என்று தத்வதர்சிகளான ஆசார்யர்கள அருளிசசெயயக கேட்டிருககையாயிருககு மெனகை.

ஆக, கீழ "வெறிதே யருளசெயவர்" என்று மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்றவர்களில தலைவரான நமமாழவார் நிர்ஹேதுக விஷயீகாரமாகிற இவவர்த்தத்தை விசதமாக அருளிசசெயதபடியை தர்சிப்பிதது, அதினமேலவநத சங்காபரிஹாரஙகளும பணணி யருளினாராய்த்து. .. .. (396)

397. இனி, இவவர்த்த விஷயமாக ஆழவார்கள பாசுரங்களில அந்யோந்ய விருத்தமபோலே தோறறுமவற்றுககுப் பரிஹாரமும, இவவர்த்த ஸதாபகமாக மற்றுஞ சொலலவேணடும பரமாண தாககங்களும இவவிடத்தில தாமருளிசசெய்யாமைககு ஹேது இனனதெனகிறார் (இவவர்தத விஷயமாக) என்று தொடஙகி.

397. இவவாதத விஷயமாக ஆழ்வாாகள் பாசுரங்களில் பரஸபர விருததம
போலே தோறறுமவறறில சொல்லுகிற பரிஹாரமும, மறறுமுணடான
வக்தவயங்களும் விஸ்தர பயத்தாலே சொல்லுகிறிலோம.

அதாவது—நிர்ஹேதுக விஷயீகாரமாகிற இவவர்த்த விஷயமாக, இவவிஷயீகாரத்துககிலககாய மயாவறமதிநலமருளபபெற்ற ஆழவார்களுடைய பகவதங்கீகார ப்ரகாசகஙகளான பாசுரஙகளில, "வெறிதே யருளசெயவர்" "எநநன்றி செய்தேனெனனெஞசில திகழவதுவே" எனறும, "திருமாலிருஞசோலைமலை யெனறேனென்ன" 'மாதவனென்றதேகொண்டு" என்றும, "நலலதோரறஞ செய்துமிலேன" என்றும, "நோறறேன பலபிறவி" என்றும, "யானெத்தவத்தாறகாண்பனகொ லினறு" என்றும, "யானே தவஞசெயதேன" என்றும, இதயாதிகளாலே பகவதஙகீகாரஹேதுககளுளனறும தஙகளபககல இலலையெனபது உண்டானறபோலே சொலலுவதாகையாலே கருததறியாதவர்களுககு பரஸபரவிருததம போலே பரதிபாஸிககுமெனகை அவறறில சொலலும பரிஹாரஙகளாவன, "மாதவன" "மலை" எனகிறவை வயாவருததயுகதிமாதரமாகையாலே அவறறை ஆரோபிததுவநது மேலவிழுகிற பகவதகருபையே அஙகீகாரஹேது, அவை ஹேதுவனறெனனுமிடம ஸிததம; "நோறறேன் பலபிறவி' எனறது, எனககுப் பல ஜநமங்களுணடாமபடியாகவாயத்து நான ஸாதநாநுஷடாநம பணணிற்றெனறு ஸவநிகாஷம சொனனவித்தனை, அநேக ஜநமம உனனைப பெறுகைககு ஸாதநாநுஷடாநம பணணினேனென்றபடி யனறு; "யானேதவஞ செயதேன" என்றது, "இருநதமிழநனமாலை யிணையடிககே சொலலப்பெறற பரீதயதிசயததாலே எனனைப போலே பாகயம பணணினாரிலலையென்று இபபேறுபெறற தமமை சலாகித்தமாதரமென றிப்புடைகளிலே நிர்ஹேதுகவசந வ்ரோதம வாராதபடி ஸஹேதுகம'போலத்

தோற்றுமவற்றுக்குச் சொல்லும் பரிஹாரங்கள் (மற்றுமுண்டான வக்தவ்யங்களா வன), மற்றும் நிர்ஹேதுக ஸ்தாபநார்த்தமாகச் சொல்லவேண்டுமவையான *ஏவம் ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்தே ப்ராம்யமாணே ஸ்வ காமபி:, ஜீவே து:க்காகுலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுபஜாயதே*, *நிர்ஹேதுக கடாக்ஷேண மதீயேந மஹாமதே, ஆசார்ய விஷயீகாராத் ப்ராப்நுவந்தி பராங்கதிம், நாஸௌ புருஷகாரேண நசாப்யந்யேந ஹேதுநா, கேவலம் ஸ்வேச்சயைவாஹம் ப்ரேக்ஷே கஞ்சித் கதாசந* இத்யாதி ப்ரமாணங்களும், ஏததநுகூலமான தர்க்கங்களும். (விஸ்தரபயத்தாலே சொல்லுகிறி லோம்) என்றது, இவையெல்லாஞ் சொல்லப்பார்க்குமளவில் க்ரந்தப்ரபப்பு வருமென் றஞ்சிச் சொல்லுகிறோமில்லை யென்றபடி. (397)

398. ஆக, கீழ் (பகவத் குணாநுஸந்தாநமப்யஹேது) என்ற ப்ரதிஜ்ஞைக்கு உபபாதகமாக, (தரிபாத விபூதியிலே) என்று தொடங்கி இவ்வளவும், ஈச்வரன் இவ் வாத்மோஜ்ஜீவநார்த்தமாக விமுகதசையே பிடித்துக் க்ருஷிபண்ணிப் போரும்படியை விஸ்தரேண அருளிச்செய்தார், அது தன்னை நிகமிக்கிறார் (ஆகையால்) என்று தொடங்கி.

398. ஆகையால் இவன் விமுகனான தசையிலுங்கூட உஜ்ஜீவிக்கைக்கு க்ருஷிபண்ணின ஈச்வரனை யநுஸந்தித்தால் எப்போதும் நிர்ப்பரனாயே யிருக்கு மித்தனை.

அதாவது—ஈச்வர னிவ்வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு க்ருஷிபண்ணும் கடட்ளை யிதுவாகையாலே, இப்படி யிச்சேதநன் தன்பக்கல் விமுகனான அவஸ்தையிலுமுட்பட இவனுஜ்ஜீவிக்கைக்கு க்ருஷி பண்ணிப்போந்த குணாதிகனான அவனை அநுஸந்தித் தால், ஏவம்பூதனானவ னிவ்வ்யவஸ்தாபகனாகி நம்மை காமாநுகுணமாக ஸம் ஸரிக்கவிடானென்று தத்குணவிச்வாஸத்தாலே ஸர்வகாலமும் நிர்ப்பரனாயே யிருக்கு மித்தனை, பயப்ரஸங்கமில்லை யென்றபடி. (398)

399. (விமுகனான தசையிலுங்கூட உஜ்ஜீவிக்கைக்கு க்ருஷிபண்ணின வீச்வரனை யநுஸந்தித்தால் என்று தாம் கீழருளிச்செய்த வாக்யத்தி லாப்திக்குடலாக ஜ்ஞாநாதிகருடைய அநுஸந்தாந விசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் (எதிர்சூழல்புக்கு) என்று.

399. "எதிர் சூழல் புக்கு."

"எதிர்சூழல்புக்கு" என்றது, எனக்குத் தப்பவொண்ணாதபடி பார்த்தவிட மெங்கும் தானேயாம்படியான வ்யாப்தியிலே உள்புக வென்றபடி. "எதிர்சூழல்" என்கிறது, அவதாரபரமாக மற்றுள்ளாராலே வ்யாக்யாதமாயத்தாகிலும், இப்போது இவரிவ்விடத்தில் வ்யாப்திபரமாக வருளிச்செய்கிறார். அநேகயோஜநைக ளுண்டா யிறே யிருப்பது. (399)

400. அதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (ஒருவனைப்பிடிக்க நினைத்து ஊரை வளைவாரைப் போலே) என்று.

400. ஒருவனைப் பிடிக்கநினைத்து ஊரைவளைவாரைப் போலே வ்யாப்தியும்.

அதாவது—ஒருவனைப்பிடிகக நினைத்தவன அவனைத்தபபாமல் பிடிககவேணு மென னு மபிநிவேசததாலே அவவூரைச சேர வளையுமாபபோலேயாயதது ஓராத மாவை யகப்படுததிககொள்ளுகைககாக ஸகல சேதநாசேதநங்களிலும வயாபிதது நிற்குமபடி; ஆகையால, வயாப்தியும ஸவார்த்தமாகவென றிறே ஜ்ஞாநாதிகரநு ஸநதிபபதெனகிறார். (வயாப்தியும) என றது, ஸர்வஸத்தாஹேதுவானவதுவு முடபட வென்றபடி. (400)

401. ஸருஷடயவதாராதிகளை ஸவார்ததமாக வநுஸநதிககையை ஸித்தவத் கரித்து, இதுககு த்ருஷ்டாநதமாக வருளிச செயகிறார் (ஸருஷ்ட யவதாராதிகளைப போலே) என று

401. ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைப போலே ஸ்வாரததமாக என றிறே ஜ்ஞாநாதிக ரநுஸநதிப்பது

*மூனறா ஞாலத்தில முதற்பாட்டிலே, ஸருஷ்டியை ஸவார்த்தமாகவும, இரண் டாம பாட்டிலும மூனறாம பாட்டிலும, அவதாரஙகளை ஸவார்ததமாகவும இவாதாமே யநுஸநதிததருளினாிறே (அவதாராதிகள) எனகிறவிடததில, ஆதிசபததாலே, குணசேஷ்டிதாதிகளைச சொலலுகிறது. (401)

402. இபபடி இவன விமுகனான தசையிலும ஸருஷடயவதாராதிகளாலே யிவனுடைய வுஜ்ஜீவநத்துக கவன கருஷிபண்ணிப்போருகிறது தனனுடைய நிா ஹேதுக கருபையாலேயிறே, தா தருச கருபாபலமிவனுககு அவசயாநுபாவயமென னு மிடத்தை ஸதருஷடாநதமாக வருளிசசெய்யாநின றுகொணடு, கீழ,(நிர்பபரனா யிருக்கு மிததனை) என றவததை ஸதிரீகரிககிறார் மேல (கர்மபலமபோலே) என று தொடஙகி.

402 காமபலமபோலே க்ருபாபலமு மநுபவிததே யறவேணும.

அதாவது—தான செயத புண்யபாபரூப கர்மபலம, *அவசய மநுபோகதவயம* எனகிறபடியே அநுபவிததேயறவேணடுமோபாதி, நிதயஸமஸார ஹேதுவான காமத்தைத தளளி நிதயஸூரிகளோடு ஸமாநபோக பாகியாககுகைககு ஹேதுவான அவனுடைய கருபாபலமும இவனுககு இசசையிலலையேயாகிலும அவசய மநுப வித்தேவிடவேணு மென்கை. (402)

403. ஏவமபூதகருபை அநாதியாயிருககசசெயதே, காமகாததாவான சேதந னுடையவும ததபலதாதாவானவீசவரனுடையவும ஸவாதநதர்யஙகளாலே தகையப பட்டனறோ கிடநதுபோநதது, இனனமு மப்படியானாலோவெனன வருளிசசெயகிறா (கருபை பெருகபபுககால) என று தொடங்கி.

403. கருபை பெருகபபுககால இருவா ஸ்வாதநதாயததாலும் தகைய வொணணுதபடி இருகரையுமழியப பெருகும.

அதாவது—கருபாகுணம நிரஙகுச ஸவதநத்ரனான வீசவரன தானிட்டகட டளையிலே வநதவாறே யஙகீகரிககககடவோமென று இசசேதநனை கர்மாநுகுணமாக நிாவஹிககுமளவில, இருவா ஸவாதநதர்யததாலும தகையப்பட்டு நிறகுமதொழிய,

அக்கட்டளையில வாராமையாலே துர்கதியேபற்ருசாக விவனை யவனதானே மேல விழுநதஙகீ கரிககைககுடலாமபடி பெருதுமளவில, ஸவாசரயமான வீசவரனுடைய சேதநகர்மாநுரூணமாகவே நிர்வஹிககககடவோமெனறிருககிற ஸவாதநத்ர்யததாலும, ஸவவிஷயமான சேதநனுடைய * ச்ருதிஸ ஸமருதிர் மமைவாஜ்ஞா யஸதா முலலங கயவர்ததடுதே * எனகிறபடியே ஈசவராஜ்ஞையை யதிலஙகித்து நடககைக கடியான ஸவாதநத்ர்யததாலும நிரோதிககவொணணுதபடி "விதிவாயககினறு காப்பாரார" எனகிறபடியே உபய ஸவாதநத்ர்யரூபமான விரணடு கரையுமுடைநதழியுமபடி ஒருமட்டில நிலலாமை மேனமேலும பெருகாநிற்கு மென்கை. (403)

404 ப்ரகரணததில பயாபயஹேதுககளாகச சொனன ஸ்வதோஷ பகவத் குணஙகளில வைததுககொண்டு, கர்ம காருணயஙகள ப்ரதாநஙகளாகையாலே அவற்றை யுபபாதித்துககொண்டு வநதார் கீழ; அது தனனை நிகமிததருளுகிருர் மேல (பயஹேது) எனறு தொடஙகி.

404. பயஹேது காமம்; அபயஹேது காருண்யம்.

அதாவது—ஈசவரனே உபாயமெனறிருககிற இவவதிகாரிககு இனனமும ஸமஸாரமநுவாததிககில செய்வதென? எனகிற பயத்துககு ஹேது, அநாதிகாலம ஸமஸரிககைககுக காரணமாய்ப்போநத ஸவகாம ஸமரணம, "சூழபிறப்பு மருஙகே வரப்பெறுமே" எனகிறபடியே, ஸமஸாரம நமமருகும வரமாட்டாது, சரீராவஸாநத்திலே பகவத் ப்ராபதிககும கணணழிவிலலை எனறு நிரபயனு யிருககைககு ஹேது, கர்மததைப பாராமலஙகீகரிதது ஸமஸாரத்தை யடியறுததுத தன திருவடிகளிலே சேர்த்துககொளளுகைக குறுபபான அவனுடைய நிர்ஹேதுக காருண்ய ஸமரணமெனகை (ஸவ தோஷாநுஸநதாநம, பகவத குணாநுஸநதாநம) என்று தொடஙகினத்தை நிகமிககிற விடமாகையாலே (கர்மம, காருணயம) எனகிறவிடததில ஸமரண பர்யநதம விவக்ஷிதம. (404)

4 5. இபபயாபயஙக ளிரணடு மிவனுக கெவவளவாக நடககுமெனன அருளிசசெயகிருர் (பயாபயஙக ளிரணடும) எனறு தொடஙகி

405. பயாபயஙகளிரணடும மாறிமாறி ப்ராப்தியளவும் நடககும

அதாவது—பகவத கருபா விஷயமாய பரகருதியோடே யிருககையாலே அநாதிகாலம ஸமஸரண ஹேதுவாயபபோநத ஸவகாமத்தை அநுஸநதிபபது அததைப்பாராதே அஙகீகரிதத பகவத காருணயத்தை அநுஸநதிபபதாயககொணடிறே இவவதிகாரி யிருபபது; அதில, கர்மத்தை யநுஸந்தித்தபோது பயமும, காருணயததை யநுஸநதிததபோது அபயமுமாய, இரணடும மாறிமாறி ப்ரகருதி ஸமபந்தமறறு பகவத்ப்ராப்தி பணணுமளவும நடககுமெனகை. (405)

406. இப்படி உபயமும மாறிமாறி ப்ராப்தியளவும நடககிறதென? ததகுண விசவாஸத்தாலே யெபபோதுமொகக நிர்பயனு யிருககவொணணுதோ வெனன அருளிசசெயகிருர் (நிவர்த்ய ஜ்ஞாநம) எனறு தொடஙகி.

406 நிவர்த்யஜ்ஞாநம் பயஹேது, நிவர்த்தக ஜ்ஞாநம் அபயஹேது.

அதாவது—அவனுடைய காருண்யத்தாலே நிவர்த்திப்பிக்கப்படுமதான அவித்யா காமவாஸநா ருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த விஷய ஜ்ஞாநம், இவை கிடக்கையாலே இன்னம் ஸம்ஸாரம் மேலிடில் செய்வதென்? என்கிற பயஹேது, *ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்று, ஸர்வேச்வர னிவற்றைத் தள்ளிப்போகடும்படி பண்ணுகையாலே இவற்றுக்கு நிவர்த்தகமான அவனுடைய காருண்யவிஷய ஜ்ஞாநம், தத்பய ராஹித்ய ஹேதுவென்கை, நிவர்த்தக பலமறிந்தாலும் நிவர்த்யம் கிடக்குமளவும் பயமும் நடுநடுவே கலசிச்செல்லுமென்று கருத்து

ஆக, இப்ப்ரகரணத்தால் இவனுக்கு பயாபய ஹேதுக்களும், தத்பய விபர்யயத்தில் ஸித்திக்குமதுவும், தந்நிபந்தந சங்கா பரிஹாரங்களும், ஸர்வேச்வரன் ஸம்ஸாரிகளுக்கு உஜ்ஜீவநத்தில் க்ருஷி பண்ணும்படியும், அஜ்ஞாத ஸுக்ருத பகவதங்கீகார ஹேதுத்வமும், இந்நிர்ஹேதுக விஷயீகார வைபவாநபிஜ்ஞர் படியும், ஏதத் வைபவாபிஜ்ஞர் படியும், இவ்வர்த்த மபியுக்த வசநஸித்தமென்னுமதுவும், அஜ்ஞாத ஸுக்ருத வ்யாஜேந அவனங்கீகரிக்கும்படியும், அங்கீகார ஹேதுவாக்கு மஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்களின் தத்க்ருஷி பலத்வமும், தந்நிரூபண பலிதமும், அங்கீகாரப் பற்றாசாமவை காதாசித்கமாக ஸ்வயமேவ விளைகைக்கடியும், அவற்றின் தவைவித்யமும், ஏவம்பூத விஷயீகார சாஸ்த்ரஸித்தத்வமும், இவ்விஷயீகாரம் பெற்றவர் இத்தை வெளியாகப் பேசினபடியும், ஏததநபிஜ்ஞவசந பரிஹாரமும், ஆபிமுக்யவத் த்வேஷ ஸ்யாபி தத்க்ருபாஜநிதத்வமும், யாத்ருச்சிகாதிகளில் ஸுக்ருதநாமமீச்வரக்ருதமென்னுமதுவும், ஏததர்த்த விஷயாபியுக்தவசந பரஸ்பர விரோத பரிஹாராத்யநுகதிஹேதுவும், கீழ்ப்ப்ரக்ருத உபபாதிதத்துவநத்தின் பலிதமும், தாபத்ஹேதுதயா ஜ்ஞாநாதிகரநுஸந்தாநமும், நிர்ஹேதுக க்ருபாபலாவஸ்யாநுபாவ்யத்வமும், ஈத்ருச க்ருபா ப்ரவாஹ துர்நிவாரத்வமும், ப்ரகரணாதி ப்ரதிஜ்ஞாதார்த்த நிகமநமும், பயாபயாநுவாத்தந காலாவதியும், ஏதத்பய ஹேதுபூத ஜ்ஞாந விசேஷங்களும் சொல்லுகையாலே, இவ்வதிகாரிக்கு அத்வேஷாதி மோக்ஷபர்யந்த அகிலாப ஹேதுவான பகவதாகஸ்மிக க்ருபா ப்ரபாவம் விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. இத்தால், தவயோபதேஷ்டரு பூத-ஆசார்யோபஸத்த்யாதிகளுக்கும் தத்ப்ரதிஷ்டத்வயார்த்த ஜ்ஞாநாதிகளுக்கும் ஹேதுவான பகவந்நிர்ஹேதுக க்ருபா வைபவம் சொல்லப்பட்டது .... (406)

சரம ப்ராப்ய ப்ராபக ப்ரகரணம்

407. இப்ப்ரபந்தத்தில் உபக்ரமமே பிடித்து இவ்வளவாக, ஸித்தோபாய பூதனான ஸர்வேச்வரனே சேதநனுக்கு பரமபுருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷ ஸித்திக்கு நிரபேக்ஷ ஸாதநமென்றருளிச்செய்து, உபாயபூதனான ஸர்வேச்வரன் கர்மநிபந்தநமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கவும் காருண்யநிபந்தநமாக ரக்ஷிக்கவும் வல்ல நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே அவனை உபாயமாகப்பற்றி யிருக்குமவர்களுக்கு, ஸ்வகர்மாநுஸந்தானத்தாலும் தத் காருண்யாநுஸந்தாநத்தாலும் வரும் பயாபயங்கள் யாவத்ப்ராப்தி மாறி மாறி நடக்கும்படியையும் தர்சிப்பித்தார் கீழ்; இனிமேல், *ஸாக்ஷாத்காராயணோ தேவ: க்ருத்வா மர்த்யமயீம் தநும்* என்றும் "திருமாமகள் கொழுநன் தானே

குருவாகி" என்றுஞ் சொல்லுகையாலே அந்த ஸித்தோபாய பஹிர்ப்பூதமன்றியே தச்சரமாவதியாய், பந்த மோக்ஷங்க ளிரண்டுக்கும் பொதுவாயிருக்கை யன்றிக்கே மோக்ஷைக ஹேதுவா யிருக்கையாலே தந்நிஷ்டர்க்கு பயபரஸங்கமின்றியே எப்போதுமொக்க நிர்ப்பயராயக் கொண்டிருக்கலாமபடியாய், சரமாவதியான ஸ்வரூப ப்ராப்யங்களுக்கு அநுரூபமான சரமோபாயம் ஸதாசார்யாபிமாநமேயென்று ஸகல வேதாந்தஸார வித்தமரான பூர்வாசார்யர்கள் தங்களுக்குத் தஞ்சமாகவநுஸந்தித்து உபதேசித்துமபோந்த ரஹஸ்யார்த்தத்தை ஸகலருமறிந்துஜ்ஜீவிக்கும்படி பரபந்த சேஷத்தாலும் ஸுஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்கிறார் அதில் இப்படி பயாபயங்க ளிரண்டும் மாறிமாறி யநுவர்த்தியாமல் எப்போது மொக்க நிர்ப்பயனாயிருக்கலாவ தொரு வழியில்லையோ வென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வதந்த்ரனை) என்று தொடங்கி.

407. ஸ்வதந்த்ரனை உபாயமாகத்தான் பற்றினபோதிறே இப்ரஸங்கந்தா னுள்ளது.

அதாவது—கர்மாநுகுணமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கவும் காருண்யாநுகுணமாக ஸம் ஸார நிவ்ருத்தியைப்பண்ணித் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளவும் வல்ல நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனான ஈச்வரனை இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்திபரிஹாரங்களுக்கு உபாயமாகப் பற்றினபோதிறே, யாவத்ப்ராப்தி பயாபயங்களிரண்டும் மாறிமாறி நடக்குமென்னு மிப்ப்ரஸங்கந்தானுள்ளதென்கை பரதந்த்ரஸ்வரூபனாய மோக்ஷைகஹேதுவான ஸ்வாசார்யனை உபாயமாகப்பற்றின் லிப்பரஸங்கமில்லை, ஸதாநிர்ப்பயனா யிருக்கலா மென்றுகருத்து (உபாயமாகத்தான்) என்று ஒரு முழுச்சொல்லித்தனை. (407)

408. பரமாணுத் பரமேயநிச்சயம் பண்ணவேணுமிறே; இவவர்த்தமென கொண்டு நிர்ணயிக்கக்கடவோமென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் உண்ட போது) என்று தொடங்கி.

408. உண்டபோ தொருவார்த்தையு முண்ணாதபோ தொருவார்த்தையும் சொல்லுவார் பத்துப்பேருண்டிறே, அவர்கள் பாசுரங்கொண் டன்று இவ்வர்த்த மறுதியிடுவது.

*மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்று பகவதநுபவைகதாரகராயிருக்கும் ஆழ்வார் களுக்கு உண்டபோது முண்ணாதபோதுமாவன, பகவதநுபவ தத்அலாப காலங்கள்; அதில், பகவதநுபவம்பண்ணி ஹ்ருஷ்டரானபோது, தத்தாஸ்யவிவ்ருத்திகாமதயா ததீயதாஸ்யத்திலேயூன்றி, "பயிலும் பிறப்பிடைதோ றெம்மையாளும் பரமர்" "நாளும் பிறப்பிடைதோ றெம்மையாளுடை நாதர்" "வருமையுமிம்மையும் நம்மை யளிக்கும் பிராக்கள்" "சலிப்பின்றியாண்டெம்மைச் சன்மசன்மாந்தரங்காப்பர்" "நன்மைபெறுத்தெம்மை நாளுய்யக்கொள்கின்ற நம்பர்" "எம்பல்பிறப்பிடைதோறு எங்தொழுகுலந்தாங்கள்" "அவனடியார் சிறுமாமனிசரா யென்னை யாண்டாரிங்கே திரிய, செந்தாமரைக் கண்திருக்குறளன் நறுமாவிரை நாண்மலரடிக்கீழ்ப் புகுதல், உறுமோபாவியேனுக்கு" என்றும், "ஆரெண்ணும் நெஞ்சுடையாரவ ரெம்மையாள் வாரே" "ஞானத்தினொளியுருவை நினைவாரென் னையகரே" "நச்சித்தொழுவாரை நச்சென்றன் நன்னெஞ்சே" "பேராளன்பேரோதும் பெரியோரை யொருகாலும் பிரிகிலேனே," "கண்ணாரக் கண்டுருகிக் கையாரத் தொழுவாரைக் கருதுங் கால,

உண்ணாது வெங்கூற்றமோவாது பாவங்களசேரா" என்றும, "எட்டுங்கண்டிட்ட கூடுமே லதுகாணும் கணபயனவதே," 'தொண்டரடிப்பொடியாட நாமபெறில கங்கைநீர் குடைந்தாடும்வேட்கையென்னவதே," "இனபுறுநதொண்டர் சேவடியேதது வாழ்த்து மெனனெஞ்சமே" என்றும, இத்யாதிகளாலே தத்விஷயத்திலுங காட்டில ததீயரே நமக்கு சேஷிகளுமுபாயோபேய பூதருமென்று அத்யாதரமபண்ணிப்பேசுவது, பகவதநுபவாலாப கலிஷடரானபோது, அப்படிபரம சேஷிகளும பரம ப்ராப்யப்ராபக பூதருமான ததீயர் ஸந்நிஹிதராயிருந்தாலும அவர்களபக்கல நெஞசு செல்லாமல பகவத விஷயமே ப்ராப்யமும ப்ராபகமுமாக நினைத்து, "காணவாராய," "காணுமாறருளாய, "வரிகொள வெஞசிலைவளைவித்த மைந்தனும வந்திலனென செய்கேன," "வெஞ்சமத்தடுசரநதுரந்த வெம்மடிகளும வாராவலை," "வாசுதேவா வுன வரவு பார்த்து, வார்மணற் குன்றில புலம்பினறேன" என்று இதயாதிகளாலே ஆர்த்திபரவசராயலற்றுவது ஊடுவது, "வெஞசிறைபபுள" 'உங்களோடெங்களிடை யிலலை" என்று இத்யாதிகளாலே, வெறுப்பது உதறுவதாகையாலே, (உண்டபோதொருவார்த்தையும உண்ணாதபோதொரு வார்த்தையும சொலலுவார்) என்கிறார் ஆழ்வார்களெல்லாரு மேக ப்ரக்ருதிகளாய ஏககண்டரா யிருக்கையாலே, (பத்துபேருண்டிறே) என்கிறார். (அவர்கள பாசுரங்கொண்டன்று இவவர்த்தமறுதியிடுவது) என்றது, மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்றவர்களாகையாலே ப்ரதம பர்வத்திற காட்டில சரமபர்வத்துக்குள்ள தனனேற்றமடையத் தெளியக்கண்டு பேசினார்களேயாகிலும, சரமபர்வைக நிஷடரன்றியே ப்ரதமபாவத்திலே மண்டி ததநுபவ ஹருஷடரானபோதொன்றைச சொலலுவது, ததலாப கலிஷடரானபோதொன்றைச் சொலலுவதாய, ஒருபடிப்பாடரலலாதவர்கள பாசுரங்கொண்டன்று ஆசார்யனே உபாயமென றிவவாதத நிசசயம பண்ணுவதெனகை. (408)

409 பின்னை ஆர்பாசுரங்கொண் டறுதியிடுவதென்ன அருளிசசெயகிறார். (அவர்களை) என்று தொடங்கி.

409. அவாகளைச சிரிததிருப்பாரொருவ ருண்டிறே, அவா பாசுரங்கொண்டு இவவர்தத மறுதியிடககடவோம்.

அதாவது—"மேவினேனவன பொன்னடி, தேவுமற்றறியேன" என்று, ஸ்வாசார்யரான நம்மாழவார் திருவடிகளே ப்ராப்யமும ப்ராபகமுமாகப் புரையறப் பற்றி அவிதிதாந்யதைவதராய "நாவினாலநவிற்றின்பமெய்தினேன" என்று தத் ஸங்கீர்த்தநாநந்த நிர்ப்பரராய, "அடியேன சதிர்த்தேன" என்று, உறுவதறிந்து பற்றின சதுரராயிருக்கையாலே சரமபாவத்திலேற்றமறிந்து பேசாநிற்கச்செய்தே ததேக நிஷடரன்றியே ப்ரதமபாவத்திலே மண்டி தத்வைலக்ஷணயபரவசராய, உண்டபோதொருவார்த்தையு முண்ணாதபோதொரு வார்த்தையுஞ் சொலலுகிற ஆழ்வார்கள பதின்மரையும அடியிலே ஓராசார்யன திருவடிகளைப்பற்றி அநவரத ஸேவிகளாயிருக்கப்பெறாதே ஸ்வவைலக்ஷணயத்தாலே பிச்சேற்றும பகவத விஷயத்திலே மூந்துற முன்னமிழ்ந்து ததநுபவத்தசையி லொன்றைச சொலலுவது ததலாபத்தசையில ஒன்றைச சொலலுவதாய, இவர்கள படுகிறபாடென்! என்று பரிஹஸித்திருக்கும ஸ்ரீமதுரகவியாழவாரொருவருண்டிறே; சரமபர்வ நிஷ்டராய்

ஸதைகரூப வசநரான இவருடைய பாசுரமான கண்ணிநுண் சிறுத்தாமபைக் கொண்டு இவ்வர்த்தத்தை ஸமசயவிபர்யய கந்தமற நிசசயிககக கடவோமென்கை. அதவா, (உண்டபோது) இத்யாதிககு, பகவதநுபவம பண்ணினபோது "உண்டு களித்தேற் கும்பரெனகுறை'' "யாவர் நிகரகல வானத்தே'' "மாறுளதோ விம மண்ணினமிசை" என்று இப்படி அநுபவ ஜநித ஹர்ஷப்ரகாஷ கர்விதமானதொரு வார்த்தையும், ததநுபவம பெறாதபோது "மதியெலலா முளகலங்கி மயங்குமால" "சாயலொடுமணிமாமை தளர்ந்தேன நான்'' "காணவாரா யெனறெனறு கண்ணும வாயும துவர்நது" "தீயோடுடன் சேர்மெழுகா யுலகில திரிவேனே'' என்று இப்படி சோகவேக ஜநிதமானதொரு வார்த்தையுஞ் சொலலுவாரொருவரிருவருமன்றிக்கே பததுப் பேருண்டிறே; ததீயரே சேஷிகளும உபாயோபேயபூதருமெனறறிந்திருககச் செய்தே, ததநுகுணமாக நிற்கமாட்டாமல பகவத் விஷய வைலக்ஷண்ய பரவசராய் இப்படி உண்டபோதொரு வார்த்தை சொல்லுகிறவர்க ளுகதிகொண்டன்று ஸ்வாசார்ய சரணயுகளமே யுபாயோபேயமென்கிற இபபரமார்த்த நிர்ணயம் பண்ணுவது, ஆழ்வார் திருவடிகளையே தமகத்த தஞ்சமாகப்பறறி "தேவுமற்றறியேன'' என்றிருக்கையாலே ப்ரதம பர்வத்திலேமண்டி ஹர்ஷசோக பரவசராய்ப் பேசுகிறவர் களைப் பரிஹஸித்திருப்பா ரொருவருண்டிறே; அப்படியிருந்துள்ள ஸ்ரீமதுரகவிகள் திவ்யஸூக்தியைக கொண்டிவ்வர்தத நிசசயம பணணககடவோமெனறு இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம். ... . (409)

410. இப்படி ப்ரமாணஸித்தமான அர்த்தத்தை உபபத்தியாலே ஸ்திரீகரிக்கிறார் மேல் (ஸ்வரூபத்துககும) என்று தொடங்கி

410. ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்க வேணுமிறே ப்ராபகம்.

ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்களை நிஷ்கர்ஷிககுமளவில, ப்ரதமம் ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி நிஷகர்ஷித்து, அநந்தரம ப்ராப்யததை தததநுரூபமாக நிஷ்கர்ஷித்து ப்ராபகத்தை ததுபயாநுரூபமாக நிஷகர்ஷிககவேணுமிறே: வயுத்பததி தசையில் உபேயமமுற்பட்டு உபாயம பிறபட்டிருககும், அநுஷ்டாநதசையில மாறாடியிருககும்; ஸ்வரூபத்துககும ப்ராப்யத்துககும சேராமையாலேயிறே உபாயாநதரததை பரித்யஜித்தது; ஆகையாலே (ஸ்வரூபத்துககும ப்ராப்யததுககும சேர்ந்திருகக வேணுமிறே) எனகிறார். இனி, ஸ்வரூபநதனனை நிருபித்தால் ஜ்ஞாநாநந்தஙகளும புறவிதழென்னுமபடி பகவதநந்யார்ஹ சேஷத்வமே வடிவாய், அதினுடைய யாதாத்மயம் ததசேஷதவமும புறவிதழெனனுமபடி ததீயசேஷத்வமே வடிவாயிறே யிருப்பது, ஏவம்பூத ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யத்தை நிருபிததால தத் கைங்கர்யம ப்ரதமாவதியாய ததீயகைஙகர்யம சரமாவதியா யிருககும; ஸ்வரூபப்ராப்ய வேஷமிதுவாகையாலே ததுபயாநுகுணமான ப்ராபகம ததீயரேயாகவேணடியிறே யிருப்பது; இனி அந்த ததீயரில வைத்துககொண்டு, முதலடியிலே தனனையங்கீகரிதது ததவஜ்ஞாந ப்ரதாநததைப் பண்ணின மஹோபகாரகனை ஸ்வாசார்யனுககு சேஷமாயிருககை ஸமஸ்த பாகவதருடைய உகப்புமாய், தன ஸ்வரூபத்தினுடைய எலலை நிலமுமா யிருககும; இந்த ஸ்வரூபததுக கநுரூபமான ப்ராப்யமும ஸ்வாசார்யன திருவடிகளில பண்ணும கைஙகர்யமா யிருககும. இபபடி ஸ்வரூப ப்ராப்யஙகளாயு

அத்தால இவையிரண்டுக்கும ஸத்ருசமான ப்ராப்யம ஸ்வாசார்யசரணயுகள மாக வேணுமெனகை. இதுவே ஸவரூப ப்ராப்யங்களுக்குச சேர்ந்த உபாயமெனகையால, ஈசவர ஸ்வாதந்த்ர்யபீதயா நிர்ப்பரத்வததைப்பற்ற இதிலபோநதவளவல்ல, முக்யோ பாய மிதுவேயெனனுமிடம ஸமப்ரதிபந்நமிறே. (410)

411. இவவர்தத விஷயமாக ஓரைதிஹ்யத்தை யருளிச செயகிறார மேல (வடுகநமபி) என்று தொடங்கி.

411. வடுகநமபி ஆழ்வானையு மாண்டானையு மிருக்கரைய ரென்பர.

அதாவது—ஆழ்வார திருவடிகளில ஸ்ரீமதுரகவிக ளிருநதாப்போலே, ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டு மெமபெருமானார் திருவடிகளே என்று ப்ரதிபததிபண்ணி "தேவுமறறறியேன" என்றிருக்கும வடுகநமபி ; எமபெருமானாக்கு நிழலுமடிதாறும போலே அவிநாபூதராய *ராமாநுஜஸய சரணௌசரணம ப்ரபத்யே* *ராமாநுஜார்யவசகஃ பரிவாததிஷீய* என்று உபாயோபேயங்க ளவர்திருவடிகளும அத்திருவடிகளில பணணும கைங்கர்யமுமென றிருக்கும கூரத்தாழவானையும், தாதருசரான முதலியாண்டானையும், ஸம்ஸாரத்தி விருப்பி லடிக்கொதிப்பாலேவந்த ஆர்த்தியின மிகுதியாலே கலங்கி காதாசித்கமாகப பெருமாள பக்கலிலும சென்று பலகாட்டுவது, தத்வைலக்ஷண்யங கண்டவாறே பரவணராயப்போருவதா மிவவளவைக்கொண்டு எமபெருமானார் திருவடிகளே ப்ராப்யமும ப்ராபகமுமாக "தேவுமறறறியேன" என்றிருக்கவேண்டாவோ, அங்ஙனன்றிக்கே சரமாவதியிலும ப்ரதமாவதியிலும கைவைத்து நிற்கிறவிவர்க ளிருக்கரையரென்றருளிசசெயவ ரென்றபடி. ... (411)

412. (ஸவரூபததுக்கும ப்ராப்யத்துக்கும சேர்ந்திருக்க வேணுமிறே) என்ற விடத்தில், ஸவரூபததை யொருவழியாலிசைநது பகவத் கைங்கர்யமன்றோ ப்ராப்யம், ப்ராப்யத்துக்கு ஸதருசமாகவேணுமென்றபடி யெங்ஙனே? எனபாருடைய சங்கையைப் பரிஹரிக்கைக்காக, ப்ரதம ப்ராப்யவேஷத்தை ஓடவைத்துக் காட்டுகிறார் (ப்ராப்யததுக்கு) என்று தொடங்கி.

412. ப்ராப்யத்துக்கு ப்ரதமபர்வம ஆசார்யகைங்கர்யம ; மத்யமபர்வம பகவத்கைங்கர்யம, சரமபர்வம் பாகவதகைங்கர்யம.

(ப்ராப்யமாவது)–சேஷத்வைக நிரூபணீயமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு புருஷார்த்தமான கைங்கர்யம பர்வத்ரயம, அதில் இங்கு, ப்ரதமபர்வமாகச சொல்லுகிற ஆசார்ய கைங்கர்யமாவது, "திருத்தித்திருமகள கேளவனுக்காக்கியபின" எனகிற படியே முதலடியிலே தனனையங்கீகரித்து பகவத விஷயத்துக்காளாமபடி திருத்தின ஆசார்யனுக்கு உகப்பாகப பணணும பகவத கைங்கர்யம, மத்யம பர்வமாகசசொல்லுகிற பகவத கைங்கர்யமாவது "அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த விமலன" எனகிற படியே தானுகந்தாரைத தனனடியார்க்கடிமைப படுத்தும பகவானுக் குகப்பாகப் பணணும பாகவத கைங்கர்யம, சரமபர்வமாகச சொல்லுகிற பாகவத கைங்கர்ய மாவது. ஆசார்யவானென் றுக்ககுமவர்களாய, ஆசார்யவைபவ ஜ்ஞாபகராய ஆசார்ய கைங்கர்யததிலேனறற மறியுமவர்களான பாகவதர்களெல்லார்க்கு முகப்பாகப்பணணு மாசார்ய கைங்கர்யம. ஆக, ஆசார்ய ப்ரீதி விஷயமான பகவத கைங

கர்யத்தை ஆசார்ய கைங்கர்யமென்றும், பகவத ப்ரீதிவிஷயமான பாகவத கைங்கர்யத்தை பகவத்கைங்கர்ய மென்றும, பாகவத ப்ரீதி விஷயமான வாசார்ய கைங்கர்யத்தை பாகவத கைங்கர்யமென்றும சொலலிறருய்த்து. ஆகையால, ஆசார்ய கைங்கர்யம ப்ராப்யமென்று சொன்னவிதில குறையில்லையென்று கருதது. (412)

413. இப்படி ஆசார்ய கைங்கர்யமே சரமபர்வமென்று சாஸ்ரஞ் சொலலாநிருக்கச்செய்தே, இது வருகிறவழிதானென்னென்னென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரூப ப்ராப்தியை) என்று தொடங்கி.

413. ஸ்வரூப ப்ராப்தியை சாஸ்த்ரம புருஷார்த்தமாகச சொல்லாநிறக, ப்ராப்திபலமாயக கொண்டு கைங்கர்யம் வருகிறுபபோலே ஸாதய விவருத்தியாயக கொண்டு சரமபாவம வரககடவது.

அதாவது—* பரஞ்ஜ்யோதி ருபஸம்பத்ய ஸ்வேநரூபேண அபிநிஷ்பத்யதே * என்று—பரப்ராப்தி பூர்விகையாய அநாதிகர்மநிபந்த நாசித ஸமபந்தத்தாலே மலாவகுண்டித மணிப்ரபைபோலே திரோஹிதமான ஸ்வாஸாதாரணாகாரத்தினுடைய ஆவிர்ப்பாவ ரூபையான ப்ராப்தியை வேதாந்த சாஸ்த்ரம புருஷார்த்தமாகச சொலலாநிறக, இப்படி ஆவிர்பபூதமான ஸ்வரூபத்தையுடைய வாத்மா, சேஷத்வைக நிரூபணீயதயா சேஷிவிஷய கிஞ்சித்காரத்தாலல்லது செல்லாதபடியாய இருக்கையாலே, அந்த ஸ்வரூப ப்ராப்தி பலமாயககொண்டு பகவத் அநுபவ ஜநிதப்ரீதிகாரித கைங்கர்யம வருகிறுப்போலே, சேஷியானபகவானுககு ஸ்வவிஷய கிஞ்சித்காரத்திலும ஸ்வகீய விஷய கிஞ்சித்கார முகப்பாகையாலே, அந்த பகவத கைங்கர்யமாகிற ஸாதயத்தின வருத்திருபமாய்ககொண்டு மதயமபர்வமான பாகவத கைங்கர்யம வரககடவதாய, அந்த பாகவதாக ளெல்லாககும ஸ்வவிஷய கிஞ்சித்காரத்திலும் தநககுபகாரகனான வாசார்ய விஷயத்தில கிஞ்சித்காரமே யுகப்பாகையாலே அந்த ஸாத்யத்தினுடைய விசேஷ வருத்தியாயககொண்டு சரமபாவமான வாசார்ய கைங்கர்யம வரககடவதென்கை. (413)

414. இந்த சரமபர்வ லாபத்தி னருமையை தாசிப்பிக்கிறார் மேல (இதுதான துர்லபம) என்று.

414. இதுதான துர்லபம

415. இதுதன்னை விவரிக்கிறார் மேல விஷய ப்ரவணனுககு என்று தொடங்கி.

415. விஷயப்ரவணனுககு அத்தைவிட்டு பகவத விஷயத்திலே வருகைக குள்ள அருமைபோலன்று, ப்ரதம பாவத்தைவிட்டு சரமபாவத்திலே வருகைககுள்ள அருமை

அதாவது—க்ஷுத்ர விஷயங்களின புறப்பூச்சான வைலக்ஷண்யத்திலே யீடுபட்டு மீட்கவொண்ணாதபடி அவற்றிலே ப்ரவணனாய் நின்றவனுககு, அவற்றைக் கைவிட்டு வகுத்த விஷயமான பகவத் விஷயத்திலே வருகைககுள்ள அருமைபோலன்று, *புமஸாம த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரியான பகவதவிஷய ப்ரவணனாய் தத்தைங

கர்ய நிரதனனவனுககு பரதம பாவமானவததைவிட்டு சரமபர்வமான ஆசார்ய கைங கர்யத்திலே வருகைககுள்ள அருமை என்றபடி. (415)

416. அதெங்ஙனே யென்னுமாகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் (அங்கு) என்று தொடங்கி

416. அங்கு தோஷதர்சநத்தாலே மீளலாம், இங்கு அது செய்ய வொண்ணாது.

அதாவது—க்ஷுத்ர விஷயங்களின் தேஹதோஷாதிகளும அல்பாஸ்திரத் வாதி தோஷங்களு முண்டாயிருக்கையாலே அவற்றை தர்சிக்கவே அருவருத்து மீள லாயிருக்கும்; விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தமாய ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகமாய நித்யமாய அபரிச்சேத்யமான இவ்விஷயத்தில தோஷகந்த மில்லாமையாலே தோஷதர்சநம பண்ணி மீளப்போகாதென்கை. * ஸங்கயாதும நைவ சக்யந்தே குணா தோஷாச்ச சார்ங்கிண:, ஆநந்த்யாத் ப்ரதமோ ராசி ரபாவாதேவ பச்சிம:* என்னக்கடவதிறே. (416)

417 க்ஷுத்ர விஷயங்களுக்குச் சொல்லுகிற தோஷமொன்று மிங்குச்சொல்ல லாவதில்லையேயாகிலும், ஸ்வவிஷய பக்ஷபாதவசர்க்கு ஸ்வஸமச்லேஷஸுகத்தை உருவ நடத்தாதே விச்லேஷித்து துக்கத்தை விளைக்கையாலே "கடியன கொடியன" இத்யாதிப்படியே சொல்லலாம்படி தோற்றுவன சில தோஷமுண்டே, அதுதான் மீளுகைக்குடலாகாதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தோஷமுண்டானாலும்) என்று தொடங்கி.

417. தோஷமுண்டானாலும் குணம போலே உபாதேயமா யிருக்கும.

அதாவது—அப்படி ஆற்றாமையாலே, தோற்றுவன சிலதோஷ முண்டானாலும, "கொடிய வென்னெஞ்ச மவனென்றே கிடக்கும" என்று அவைதன்னையே விரும்பி மேல்விழும்படி இருக்கையாலே ஹேயமாயிராது, விஷயத்தை விரும்பி மேல விழுகைக்குடலான குணம்போலே உபாதேயமா யிருக்குமென்கை. (417)

418 லோகத்தில தோஷம ஹேயமாய குணமுபாதேயமாயன்றோ இருப்பது தோஷம குணம்போலே உபாதேயமாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார (லோகவிப ரீதம) என்று தொடங்கி.

418. லோகவிபரீதமா யிறே இங்கிருப்பது

அதாவது—தோஷம விடுகைக்குடலாய குணம பற்றுகைக் குறுப்பாயிருக்கும லோகப்ரக்ரியை யன்றியே, தோஷமும குணம்போலே உபாதேயமாயிறே இவ்விஷ யத்தி லிருப்பதென்கை. (418)

419 எல்லாஞ் செய்தாலும தோஷம குணம்போலே உபாதேயமாகக்கூடுமோ வென்னு மாகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் (குண முபாதேயமாகைக்கு) என்று தொடங்கி

419. குணம உபாதேயமாகைக்கீடான ஹேது தோஷத்துக்கு முண்டிறே.

அதாவது—பகவத்குணம் தத்ப்ரவணர்க்கு உபாதேயமாகைக்கீடான ப்ராப்த சேஷித்தத்வமாகிற ஹேது, அவ்விஷயத்தில் தோற்றுகிற தோஷத்துக்கு முண்டிறே யென்கை இத்தால், அவன் பக்கலுள்ள தென்னுமதத்தாலே குண முபாதேயமாகிற வோபாதி, அவன் பக்கலுள்ள தென்னுமத்தைப்பற்ற தோஷ மு முபாதேயமாகக் குறையில்லை என்றதாய்த்து இப்படியாகையாலே தோஷ முண்டானாலுமது மீளுகைக்குடலாகாதென்று கருத்து. (419)

420 விசலேஷ தசையில் தோற்றும் நைர்க்ருண்யாதி தோஷத்தை அங்கீகரித்து, அதுதான் குணவதுபாதேயமாயிருக்கும்படியை அருளிச்செய்கார் கீழ், அநந்தரம் நைர்க்ருண்யாதி தோஷங்கதான முதலிலே இவ்விஷயத்தி லில்லையென்னுமிடத்தை அபியுக்த வசநங்களாலே தர்சிப்பிக்கிறார் மேல் அதில் முதலிலே, ஆழ்வாருடைய வசநத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் (நிர்க்ருணன்) என்று தொடங்கி.

420. நிர்க்ருணனென்று வாய் மூடுவதற்கு முன்னே க்ருணாவானென்று சொல்லும்படியா யிருந்ததிறே.

அதாவது—"என் தவளவண்ணா தகவுகளே" என்று எங்ஙனே யிருந்தன சுத்த ஸ்வபாவரான உம்முடைய க்ருபைகள், நாட்டிலே இப்படி ருஜுக்களுமாய் பரதுஃகாஸஹிஷ்ணுக்களுமா யிருப்பார் சில தார்மிகர் நடையாட அபலைகளுக்கு அழுகிதாகக் குடிக்கிடக்கலா யிருந்ததென்று, பெண்பிள்ளை யாற்றாமைக்கு குதவாதது கொண்டு திருத்தாயார் நிர்க்ருணனென்று வாய் மூடுவதற்கு முன்னே, அவள் வாயைப் புதைத்தாப்போலே "தகவுடையவனே" என்று, கெடுவாய்! ஆகரத்தில் தகவு மறுக்குமோ, அது நங்குற்றங்காண் என்று க்ருணாவத்தையைச் சொல்லும் படியா யிருந்ததிறே யென்றபடி. (420)

421. இவ்வுக்திதான் தாயார்சொன்ன குணஹாநிக்கு ஒரு பரிஹாரம் பண்ணின மாத்ரமோ ஸஹ்ருதயமாகச் சொன்னதோ வென்கிற சங்கையிலே, இதின் ஸஹ்ருதயத்வத்தை முதலிக்கிறார் (இப்படி) என்று தொடங்கி.

421 இப்படி சொல்லும்படி பண்ணிற்று க்ருபையாலே யென்று ஸ்நேஹமும் உபகாரஸ்ம்ருதியும் நடந்ததிறே.

அதாவது—குணஹாநி சொன்னத்தைத் தள்ளி குணம் சொல்லும்படி பண்ணிற்று க்ருபையாலே யென்று, "மிக விரும்பும்" என்று, ஸ்நேஹமும், "பிரான்" என்று, உபகார ஸ்ம்ருதியும் நடந்ததிறே, ஆகையால் "தகவுடையவனே" என்றவிது ஸஹ்ருதயோக்தி யென்கை. (21)

422. அநந்தரம், பிராட்டியுடைய வசநத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் (நிர்க்ருணனுக்) என்று தொடங்கி

422 நிர்க்க்ருணனுக் சங்கித்துச் சொல்லுமவஸ்தையிலும் காரணத்தை ஸ்வகதமாகவிறே சொல்லிற்று.

அதாவது—பிரிவாற்றாமையாலே பெருக்கக் கலங்கின ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள், பெருமாள் தன்னாற்றாமைக் குதவவந்து முகங் காட்டப்பெறாத இன்னாப்பாலே,

க்யாத꞉ ப்ராஜ்ஞ꞉ க்ருதஜ்ஞஶ்ச ஸாநுக்ரோஶஶ்ச ராகவ꞉, ஸத்வ்ருத்தோ நிரநுக்ரோஶஶ்ஶங்கே என்று, பெருமாளை நிரநுக்ரோஶராக ஶங்கித்துச் சொல்லுகிற அவஸ்தையிலும், *மத்பாக்ய ஸங்க்ஷயாத்* என்று, இப்படி ஶங்கிக்கைக்கடி யென்னுடைய பாக்ய ஹானி யென்கையாலே, ஶங்கா காரணத்தை ஸ்வக்ருதமாகவிறே சொல்லிற்றென்கை.

423 (ப்ரதமபாவத்தை விட்டு) என்கிறவிடத்திலே, ஆர்த்தாதுக்தமான பகவத் ஸம்ஶ்லேஷமும், (தோஷமுண்டாகிலும்) என்கிறவிடத்தில், அர்த்தாதுக்தமான ததீயவிஶ்லேஷமுமாகிற இவையிரண்டும் செய்யுமதனை அருளிச்செய்கிறார் (குண தோஷங்களிரண்டும்) என்று தொடங்கி

423 குணதோஷங்களிரண்டும் க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்டையையும் குலைக்கும்

குணமாவது—ஸ்வஸௌந்தர்யாதிகளை ஆஶ்ரிதர்க்கு முற்றூட்டாக அநுபவிக்கக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும் கலவி, தோஷமாவது, அவ்வநுபவாலாபத்தாலே அவர்கள் கண்ணுஞ்சுழலை யிட்டுத் துடிக்கத் தான் முகங்காட்டாதே யிருக்கையாகிற பிரிவு இவை யிரண்டும், (க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்டையையும் குலைக்கையாவது), ஒன்றொன்றே யிரண்டையும் குலைக்கை. இதில் குண மிரண்டையும் குலைக்கையாவது, "மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர் தோள் கைவிட்டு" என்றும், "மின்னிடையார் பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாம், துறந்தார் தொழுதாரத்தோள்' என்றும் ததீவிஷய வைலக்ஷண்யத்தாலே க்ஷுத்ர விஷய வைராக்யத்தைப் பிறப்பிக்கையாலே, க்ஷுத்ர புருஷார்த்தாநவயத்தைக் குலைக்கையும், *பயிலுஞ்சுடரொளியிலே ததீயசேஷத்வத்திலே ஊன்றி நின்ற ஆழ்வாரை, அந்த ததீயருடைய ஸ்வரூபநிரூபகத்வேந ப்ரஸ்துதமான தத்ஸௌந்தர்ய ஶீலாதிகளாலே ததீயதாஸ்யரஸத்தை மறந்து அவனை அநுபவிக்கையிலாசை கரை புரண்டு அநந்தரத்திருவாய்மொழியிலே தாமும் தம்முடைய கரண க்ராமங்களும் பெருவிடாய்ப்பட்டுக் கூப்பிடும்படி பண்ணினப்போலே, வேறொன்றுக்காகப் புகுந்தாலும் தன்னை யொழியப் புறம்பொன்றுக் காளாகாதபடி பண்ணும் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரியான அவன் பக்கலிலே சுழியாறுபடுத்தி புருஷார்த்த காஷ்டையான ததீய சேஷத்வத்தில் நிலையைக் குலைக்கையும். தோஷ மிரண்டையும் குலைக்கை யாவது, அநுபவாலாப க்லேசத்தாலே ஸார்வகாலமும் தன்பக்கலிலே மநஸ்ஸாய, "உண்டற்றியா ளுறக்கம் பேணாள்" "வந்தோடு கழல் மருவாள் பைங்கிளியும் பாலூட்டாள் பாவைபேணாள்" என்கிறபடியே, முன்பநுபவித்துப்போந்த ப்ராக்ருத போகங்களாகிற க்ஷுத்ர புருஷார்த்தங்களில் ஒருந்தாமையை விளைக்கையும்; "அவனடியார் சிறுமாமனிசரா யென்னையாண்டார்இங்கே திரிய, செந்தாமரைக்கண் திருக்குறளன் நறுமாவிரை நாண்மலரடிக்கீழ்ப் புகுதல், உற்றோ பாவியேனுக்கு" என்றும் "கனிமாத தெய்வத் தனிரடிக்கீழ் புகுதலன்றி யவனடியார், நனிமாக்கலவியின்பமே நாளும் வாய்க்க நங்கட்கு" என்றும் இப்படி ததவிஷய ஸம்ஶ்லேஷ ரஸம் வேண்டாதபடி ததீயவிஷய ஸம்ஶ்லேஷ ரஸமே அமையுமென்றிருக்குமவர்களையும், அந்த ததீயருடனே கூடியிருந்தாலும் அவர்கள் பக்கல் நெஞ்சற்று அவனை அநுபவிக்கையி லாசையாலே, "காணவாராய" "காணுமாறருளாய" என்று கூப்பிடுவது,

"வெஞசிறைப்புள" இத்யாதிகளாலே அவர்கள தஙகளோடே வெறுதது வார்ததை சொலலுவதாமபடி பணணுகையாலே, புருஷாாத்த காஷடையில நெஞசுபறறுதபடி பணணுகையும். (423)

424 இதில, க்ஷுதர புருஷாாத்ததைக குலைகருமெனறவிது தனபககலிலே அகபபடடாரைப் புறமபொருவிஷய மறியாதபடிபணணும இவவிஷயத்தின ஸவபாவம சொலலுகைககாகக கூடடிககொணடவித்தனே, புருஷாாதத காஷடையைக குலைக்குமெனனுமதுவே இவவிடத்தில அபேக்ஷிதம, ஆனபினபு க்ஷுதர புருஷாாத்த பஞஜகதவம பராஸஙகிக மாகையாலே அததைவிடடு பராகரணிகமான சரம புருஷாாதத பஞஜகத்வத்தை மூதலிககிறாா (நிதய சத்ருவாயிறே யிருபபது) என்று

424. நிதயசத்ருவா யிறே யிருபபது

அதாவது—"சத்ருகனோ நித்யசத்ருகனः" என்று, பெருமாளுககு அபிமத விஷயமான ஸ்ரீபரதாழவானையே தனககு உத்தேசயமாகப பறறி அவனைபலல தறியாதேயிருககும ஸ்ரீசத்ருகநாழவான பரதாநுவருததிககு விரோதியான ராம ஸௌந்தர்யமாகிற நித்யசத்ருவை ஜயித்திருககு மெனகையாலே ததீயகைஙகாய நிஷடனுக்கு நித்ய சதருவாயிறே பகவத் ஸௌந்தாய மிருபபதெனகை ஆகையால, இபபடி விலக்ஷணமான விஷயத்தில ஸமசலேஷ விசலேஷஙகளிரணடும புருஷார்தத காஷடையைக குலைககுமெனனக குறையிலலை என்று கருத்து.

அனறிககே, கீழச சொனன குணதோஷஙகளிரணடும செயயுமததை யருளிச செயகிறார் (குணதோஷஙக ளிரணடும) என்று தொடஙகி குணமாவது, (இஙகு அது செயயவொணணாது) எனகிறவிடத்திற சொனன புமஸாம த்ருஷடி சிததாபஹாரியான ஸௌநதர்ய சீலாதிகள; தோஷமாவது, (குணமபோலே யுபாதேயமாயிருககும) எனகிற விடத்திற் சொனன "கடியன கொடியன" இதயாதிகள (இரணடும க்ஷுதர புருஷார்த்தத்தையும புருஷார்த்த காஷடையையுங குலைககும) என்றது, ஓரொனறே யிரணடையும செயயுமெனறபடி குணமிரணடையும செயகையாவது, "மனைப்பால பிறநதார் பிறந்தெயதும பேரினபமெலலாந துறநதார் தொழுதா ரததோள" இதயாதிகளிற சொலலுகிறபடியே, க்ஷுதர புருஷார்த்தத்தைக குலைககையும, ஸவ வைலக்ஷணயததாலே ஆழஙகாலபடுததி புருஷாாத்த காஷ்டையான ததீயசேஷதவ நிஷடையைக குலைககையும; தோஷமிரண்டையுங குலைககையாவது, குணமபோலே உபாதேயமாய, அவனெனறே கிடககுமபடி பணணுகையாலே ஊணுறககம பநது கழல மூதலானவறறில பொருநதாமையை விளைத்து க்ஷுதரபுருஷாாததததைக குலைககையும, "சிறுமா மனிசரா யெனனையாண்டாரிஙகே திரிய, நறுமாவிரை நாணமலரடிககீழ புகுதல, உறுமோ" எனனுமபடியான புருஷாாதத காஷடையைக குலைககையும எனறிஙஙனே யோஜிககவுமாம. இநத யோஜனைககு, (நிதயசத்ரு) எனகிறவிது, ஸௌநதாயாதி குணவிசிஷட வஸது விஷயமாகக கடவது. அஙஙனுமனறிககே, குணம புருஷார்தத காஷடையைக குலைககும, தோஷம க்ஷுதர புருஷார்த்ததைக குலைககும என்று இஙஙனே

விபஜித்து யோஜிப்பாருமுண்டு அப்போதைக்கும், குணம் புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்குமென்னுமதுக்கும், தோஷம் க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தைக் குலைக்குமென்னுமதுக்கும் பூர்வ யோஜனைகளிற் சொன்னபடியே பொருளாகக் கடவது. இவ்விஷய ஸ்வபாவ மிதுவாகையாலே சரமபாவமான ஆசார்ய கைங்கர்யமாகிற இது தான் துர்லபமென்று ஸிம்ஹாவலோகநந்யாயத்தாலே கீழோடே யந்வயம். .. (424)

425. (ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்கவேணுமிறே ப்ராபகம்) என்றவிதில், ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யம் சரமபர்வமான ஆசார்ய கைங்கர்யமென்று நிர்ணயித்தாராய் நின்றார் கீழ், இந்த ப்ராப்யாநுரூபமான ப்ராபக நிர்ணயம் பண்ணுகிறாமேல (இப்படி ப்ராப்யத்தை யறுதியிட்டால) என்று தொடங்கி.

425 இப்படி ப்ராப்யத்தை யறுதியிட்டால அதுக்கு ஸத்ருசமாக வேணுமிறே ப்ராபகம்.

அதாவது—இப்படி ஆசார்ய கைங்கர்யமே ப்ராப்யமென்றறுதியிட்டால், இந்த ப்ராப்யத்துக்குத் தகுதியாகவேணுமிறே, ஏதத் ப்ராபகமென்கை இத்தால, ஆசார்ய கைங்கர்யமாகிற சரம ப்ராப்யத்துக்கு ஆசார்யனே ப்ராபகனாகவேணு மென்றபடி.

426. இப்படி யல்லாதபோது வரும் ஹாநியேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அல்லாதபோது) என்று தொடங்கி

426. அல்லாதபோது ப்ராப்ய ப்ராபகங்களுக்கு ஐக்யமில்லை.

அதாவது—இப்படி ப்ராப்யத்துக்கு ஸத்ருசமாம்படி ஆசார்யனை ப்ராபகமாகக் கொள்ளாதே ஈச்வரனை ப்ராபகமாகக் கொள்ளும்போது, ப்ராப்யத்துக்கும் ப்ராபகத்துக்கும் தன்னிலைக்யமில்லை யென்கை ப்ரதம பர்வத்துக்குண்டான ப்ராப்யப்ராபகைக்யம், சரமபாவத்துக்கு மொக்குமிறே. ஆகையாலேயிறே பிள்ளை யமுதனார், "பேறொன்றுமற்றில்லை நின்சரணன்றி அப்பேறளித்தற் காறொன்றுமில்லை மற்றச் சரணன்றி" என்று ப்ராப்ய ப்ராபகங்க ளிரண்டு மேகவிஷயமேயாக அருளிச்செய்தது .... (426)

427 இப்ப்ரபந்தத்தி லுபக்ரமமே பிடித்து (ஸ்வதந்த்ரனை) இத்யாதி வாக்யத்தளவும், ஸித்தோபாயதயா ஸகல சாஸ்த்ர ஸித்தனான ஈச்வரனை பரமோபாயமாகவும், ஆசார்ய னஜ்ஞாத ஜ்ஞாபகமுகேந உபகாரகனாகவுமிறே சொல்லிப் போந்தது; இப்போது, ஈச்வரனைவிட்டு ஆசார்யனே யுபாயமென்னுமளவில் சாஸ்த்ர விரோதமும் ஸ்வோக்தி விரோதமும் ஸம்பவியாதோ, ஈச்வரனை யுபாயமாகப் பற்றுமதிற் காட்டில ஆசார்யனை யுபாயமாகப் பற்றினால்வரு மேற்றந்தானேதோ வென்கிற சங்கையின்மேலே யருளிச்செய்கிறார் (ஈச்வரனைப் பற்றுகை) என்று தொடங்கி.

427. ஈச்வரனைப் பற்றுகை கையைப்பிடித்துக் காரியங் கொள்ளுமோபாதி, ஆசார்யனைப் பற்றுகை காலைப் பிடித்துக் காரியங்கொள்ளுமோபாதி.

அதாவது—ஈச்வரனைப் பற்றுகை, அவன் கையைப் பிடித்துக் காரியங்கொள்ளுமோபாதி, ஆசார்யனைப் பற்றுகை, அவன் காலைப்பிடித்துக் காரியங்கொள்ளுமோ

பாதி யென்கை. இங்ஙனருளிச் செய்தது, ஈச்வர விஷயத்தோடு ஆசார்ய விஷயத்துக் குண்டான அநங்யத்வமும், அவ்விஷயத்தைப் பற்றுமதில் இவ் விஷயத்தைப் பற்று மதுக் குண்டான கார்ய ஸித்தியில் அமோகத்வமும் தோற்றுகைக்காக அதெங் ஙனே யென்னில்? சரணத்வோகதியாலே தத்நங்யத்வம ஸம்ப்ரதிபந்நம் (ஈச்வரனைப் பற்றுகை அவன் கையைப் பிடித்துக் காரியங் கொள்ளுமோபாதி) என்கையாலே— மஹாப்ரபுவா யிருப்பானொருவனை வசீகரித்துக் காரியங் கொள்ளுவா னொருவன் அவன் கையைப் பிடித்து வேண்டிக்கொண்டு காரியங்கொள்ளப் பார்க்குமளவில், நீர்மையாலே நெஞ்சிளகிக் காரியஞ் செய்யவுமாய், ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே உதறி விடவுமா யிருக்கையாலே இன்னபடியென்று அறுதியிட வொண்ணாதாப்போலே, ஆச்ரிதனை யிவனுடைய வபேக்ஷிதம் தன்னுடைய க்ருபையாலே நெஞ்சிளகிக் காரியஞ்செய்யில் பலிக்குமபடியாய், ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே முறுகிச் செய்யாதொழியில் விபலிக்குமபடியா யிருக்கையாலும்; (ஆசார்யனைப் பற்றுகை அவன் காலைப் பிடித் துக் காரியங் கொள்ளுமோபாதி) என்கையாலே—அப்படி ப்ரபுவானவன் றன்னையே காலைப் பிடித்து வேண்டிக்கொண்டு காரியங்கொள்ளுமளவில் தயாபரவசனாய்க் காரி யஞ் செய்தல்லது நில்லாமையாலே தப்பாமல் காரியம் ஸித்திக்குமாப்போலே, ஆச்ரித னை யிவனுடைய வபேக்ஷித மறுதியாகப் பலிக்குமபடி யிருக்கையாலும் அமோ கத்வம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். (427)

428. ஆக, ப்ராப்ய நிர்ணயத்தைப்பண்ணி, (இதுக்கு ஸத்ருசமாக வேணு மிறே ப்ராபகம்) என்றவித்தாலே—ஆசார்ய கைங்கர்யமாகிற சரமப்ராப்யத்துக்கு ஆசார்யனே ஸத்ருசோபாய மென்னுமத்தை ப்ரதிபாதித்து, அப்படியன்றிக்கே ஈச்வரனை யுபாயமாகக் கொள்ளுமளவில் வரும் விரோதங் காட்டி, ஆசார்யனுக்கு ப்ராப்யத்வ மீச்வரனோ டுபயத்தாலேயாமோபாதி ப்ராபகத்வமும் தத்நங்யத்வ நிபந்தந மென்னுமத்தையும் ஈச்வரனைப் பற்றுமதில் இவனைப் பற்றுமதுக்குள்ள வேற்றத்தையு மருளிச்செய்தார் கீழ், இனிமேல், பல ஹேதுக்களாலும் ஆசார்ய வைப வத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் இவ்விஷயத்தை யுபாயமாகப் பற்றுமவர்களுக்கு ருசி விச்வாஸங்கள் விளைகைக் குறுப்பாக. அதில் ப்ரதமத்திலே, ஈச்வர சேதநாக ளிருவருக்குமிவ னுபகாரகனென்மையை யருளிச் செய்கிறார் (ஆசார்யன்) என்று தொடங்கி.

428. ஆசார்யன் இருவர்க்கும் உபகாரகன்.

அதாவது—இப்படி யுபாயமாகக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட வாசார்யன், சேஷிசேஷ பூதரான வீச்வர சேதந ரிருவர்க்கும் அபிமத வஸ்துக்களைக் கொடுத்த உபகாரக னென்கை ... . (428)

429 இரண்டுதலைக்கு மிவனுபகரித்தவை யெவை யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஈச்வரனுக்கு) என்று தொடங்கி.

429 ஈச்வரனுக்கு சேஷவஸ்துவை யுபகரித்தான், சேதநனுக்கு சேஷியை யுபகரித்தான்.

அதாவது மேனமேலும ஸ்ருஷட் யவதாராதிகளைப் பண்ணி வசீகரிக்கப் பார்த்த விடத்திலும ஓராத்மவஸதுவு மெட்டப்படாமையாலே இழவாளனு யிருக்கிற வீசவரனுக்கு, சேஷமான வாத்மவஸதுவை, அஜஞாத ஜஞாபகமுகேந திருத்தி இஷட விநியோகார்ஹமாமபடி கைப்படுத்தினை; பகவத் ஜஞாநாபாவத்தாலே அநாதிகால மஸத்கலபனுய்க கிடந்த சேதநனுக்கு, பகவத ஸமபநதத்தை யறிவிதது சேஷியான வவனைக காட்டிககொடுததா னென்கை இததால, ஆசார்யனுடைய சேதநேசவராக ளிருவர்ககு முபகாரகனுகையாகிற வைபவம சொலலப்பட்டது. (429)

430. இன்னமொரு ப்ரகாரத்தாலே ஆசார்ய வைபவத்தை ப்ரகாசிபபிக கிறுர் (ஈசவரனறுனும) என்று தொடங்கி.

430 ஈசவரனதானும ஆசாரயதவத்தை ஆசைப்பட்டிருக்கும்.

அதாவது—இதுககிட்டுப் பிறவாத வீசவரனறுனும இவவாசார்யத்வத்தினேற் றத்தைபபற்ற விதில மிகவும சரததைபண்ணி யிருககுமென்கை. (430)

431. அதெஙகே கண்டதென்னு மபேக்ஷயிலே, அதததை மூதலிககிறுர் (ஆகையிறே) என்று தொடஙகி.

431. ஆகையிறே குருபரமபரையிலே அநவயிததது்ம, ஸ்ரீகீதையு மபயப்ர தாநமு மருளிசசெயததும.

அதாவது—ஆசார்யதவத்தை யாசைபபட்டிருககையாலேயிறே, *ஸசாசார்ய வமசோ ஜஞேயஃ, ஆசாரயாணமஸாவஸா விதி ஆபகவததஃ* என்னுமபடி குரு பரம பரையிலே தவயோபதேஷடருதவே நாநவயித்ததும, ஆசாரய கருதயததை யேறிட டுககொணடு அாஜுனனைக குறிதது, ததவ விவேகாதி சரமோபாயபாயநதார்த்த ப்ரதிபாதிகையான ஸ்ரீகீதை யருளிசசெயததும, ஸ்ரீவிபீஷணுழவான நிமித்தமாக, *ஸகருதேவ பரபநநாய தவாஸமீதிச யாசதே, அபயம ஸாவபூதேபயோ ததாம யேதத வரதம மம* என்று அபயபரதாந மருளிசசெயதது மென்கை. இததால, ஈசவரனு மாசைபபடுமபடியன்றே ஆசார்யதவத்தின பெருமை யென்று ஆசார்ய வைபவம சொலலிறறுயதது. (431)

432. இன்னமு மொரு வழியாலே ஆசார்ய வைபவத்தை தர்சிபபிககிறுர் (ஆசாரயனுககு) என்று தொடஙகி.

432. ஆசாரயனுககு ஸதருச பரதயுபகாரம பணணலாவது விபூதி சதுஷடயமும ஈசவர தவயமு முண்டாகில.

அதாவது—உபயவிபூதியையும விபூதிமானன வீசவரனையும தானிட்டது வழக காமபடி பணணிககொடுதத வாசாரயன பணணின உபகாரததுககு ஸதருசமாக ப்ரத்யபகாரம பணணலாவது, இபபடியே இன்னமுமிரணடு விபூதியும விபூதிமானு யிருப்பானெ ரீசவரனும வேறேயுண்டாகி லென்கை. *யோததயாத பகவத ஜஞா நம குர்யாத தாமோபஸேவநம, கருதஸநாமவா பருதிவீம ததயாந ந தததுலயம கதஞசந * என்னுநின்றதிறே. இக்தால, ஆசாரயனுடைய பரதயுபகாராவகாசரஹித மஹோபகாரகாதருதவமாகிற வைபவம சொலலிறறுயதது. (432)

433. இனனமுமொரு முகததாலே ஆசாரய வைபவததை அருளிசசெயகிறூர் (ஈசவர ஸமபநதம) எனறு தொடஙகி.

433. ஈசவர ஸமபநதம பநத மோக்ஷஙகளிரணடுககும பொதுவாயிருக்கும. ஆசாாய ஸமபநதம மோக்ஷததுககே ஹேதுவாயிருககும

இவவிடததில, (ஈசவர ஸமபநதம) எனகிறது, (ஈசவரனைப பறறுகை) எனறு கீழசசொனன ததாசரயணரூப ஸமபநதத்தை, அது, (பநத மோக்ஷஙக ளிரணடுககும பொதுவாகையாவது), காமாநுகுணமாக ஸமஸரிபபிககவும காருணயாநுகுணமாக முகதனுககவும வலல நிரஙகுச ஸவதநத்ரனோடுணடான ஸமபநத மாகையாலே, உபய ஸாதாரணமா யிருககை ஆசாரய ஸமபநதமாகிறது, (ஆசாரயனைப பறறுகை) எனறு கீழசசொனன ததாசரயணரூப ஸமபநதம; அது, (மோக்ஷத்துககே ஹேது வாகையாவது), காமாநுகுணமாக ஸமஸரிககவுமவிடும ஸவதநதர னனறிககே ஸாவ பரகாரததாலு மிவனை யுஜ்ஜீவிப்பிததே விடும நிரதிசய கருபாவானோடான ஸம பநத மாகையாலே, ஸமஸார மோக்ஷஙகளுககுப பொதுவனறிககே ஸமஸார விமோ சனைக ஹேதுவா யிருககை.

இத்தால, மோக்ஷைக ஹேதுதவ நிபநதநமான வைபவம சொலலபபட்டது. (433)

434. உததாரகதவததி லாசாரயனுடைய ஆதிகயத்தை அருளிசசெயதாா கீழ; உபகாரகதவததி லீசவரனுடைய வாதிகயத்தை யருளிசசெயகைககாக அடி கொணடெழுநதிருககிறூா மேல (பகவல லாபம) எனறு தொடஙகி.

434. பகவலலாபம ஆசாரயனலே,

அதாவது—நிருபாதிக சேஷியாய நிரஙகுச ஸவதநதரனுயிருககும பகவானை லபிககை, ததஸமருததயேக பரயோஜநனுயககொணடு மஙகளாசாஸநததுக காளாக வேணுமெனறு தனனை யஙகீகரிதது தத வயாமோஹ விஷயமாககின ஸவாசாரய னலே யெனகை. (434)

435. ஏவமபூதனுன வாசார்யனறனனை லபிககைககு ஹேது வேதெனனு மாகாஙக்ஷையிலே அருளிசசெயகிறூா (ஆசாரய லாபம) எனறு தொடஙகி

435 ஆசாரயலாபம பகவானலே.

அதாவது—பகவலலாப ஹேதுவாய பரமபராபயபூதனுன வாசாரயனை லபிககை, *ஈசவரஸயச ஸௌஹாாததம* இதயாதிபபடியே, நிருபாதிக ஸௌஹாருத் தாய விசேஷகடாக்ஷப பறறுசுகளையும தானே கலபிததுககொணடு விசேஷ கடா க்ஷததைப் பணணி அதவேஷததைப பிறபபிதது ஆபிமுகயததை யுணடாககி ஸாதவிக ஸமபாஷணததிலே மூட்டி ஸதாசாரய பராபதியைப பணணுவிககும நிா ஹேதுக கருபாவானுன பகவானலே யெனகை. (435)

436. ஆனுல இருவரு முபகாரததில ஸமரோவெனன அருளிசசெயகிறூர் மேல (உபகாரய வஸது) எனறு தொடஙகி.

436 உபகார்யவஸ்துகௌரவத்தாலே ஆசார்யனிற்காட்டில் மிகவு முபகாரகன் ஈச்வரன்.

அதாவது—உபயருமுபகரித்த வஸ்துக்களைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்தால் ஆசார்யோபகார்ய வஸ்துவான பந்தமோக்ஷோபய ஹேதுவாய் ப்ரதம பர்வமுமாயிருக்கிற பகவத் விஷயத்திற் காட்டில் பகவதுபகார்ய வஸ்துவான மோக்ஷைக ஹேதுவாய் சரமபர்வமுமாயிருக்கிற ஆசார்ய விஷயத்தினுடைய கௌரவத்தாலே, ஈச்வரனை யுபகரித்த ஆசார்யனிற் காட்டில் ஆசார்யனை யுபகரித்த ஈச்வரன் மஹோபகாரகனென்கை. (436)

437 * அசிந்த்யாத் புதாகலிஷ்ட ஜ்ஞாந வைராக்ய ராசயே, அகாத பகவத் பக்தி ஸிந்தவே * என்கிறபடியே ஆசார்யனற்றைக் கேற்றம் ஜ்ஞாந வைராக்ய பக்திகளாலேயிறே; அந்த ஜ்ஞாந வைராக்ய பக்திக ளுண்டானவனிந்த ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை நெகிழ நின்றானாகிலும் அவை பகவல்லாபத்துக் கூடலாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல் (ஆசார்ய ஸம்பந்தங் குலையாதே கிடந்தால்) என்று தொடங்கி.

437. ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலையாதே கிடந்தால் ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்க ளுண்டாக்கிக் கொள்ளலாம், ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்தால் அவை யுண்டானாலும் ப்ரயோஜனமில்லை.

அதாவது—கீழ்ச்சொன்னபடியே யுத்தாரகனுமாய் உபகாரகனுமா யிருந்துள்ள ஸ்வாசார்யன் "இவனென்னுடையவன்" என்றபிமானிக்கும்படி அவன் திருவடிகளில் தனக்குண்டான ஸம்பந்தம் ஸ்வ விப்ரதிபத்தியாலே குலையாதபடி அத்தை நோக்கிக் கொண்டு கிடந்தால், ஆத்மாலங்காரங்களான தத்வஜ்ஞானம் அப்ராப்த விஷய வைராக்யம் ப்ராப்த விஷயபக்தியாகிற ஆத்மகுணங்களில்லையேயாகிலும், அவ்வாசார்ய ப்ரஸாதாதிகளாலே க்ரமேண உண்டாக்கிக்கொள்ளலாம், ஸர்வமங்கள ஹேதுவான அந்த ஆசார்ய ஸம்பந்தம் ஸ்வ விப்ரதிபத்தியாலே குலைந்தால், ஜ்ஞாநாதிகளானவவை பூர்வஸுக்ருதங்களாலே சிறிதுண்டாயத்தாகிலும், பகவதங்கீகார ஹேதுவாகாமையாலே நிஷ்ப்ரயோஜநமென்கை. (437)

438. ப்ரயோஜந மில்லாமையேயன்று, அவத்யகரமுமென்கிறார் (தாலி கிடந்தால்) என்று தொடங்கி.

438. தாலி கிடந்தால் பூஷணங்கள் பண்ணிப் பூணலாம்; தாலி போனால் பூஷணங்க ளெல்லாம் அவத்யத்தை விளைக்கும்.

அதாவது—பதிவ்ரதையான ஸ்த்ரீக்கு பதிஸம்பந்த ஸூசகமான தாலியொன்றும் போகாமல் கிடந்தால், பூஷணங்க ளில்லையேயாகிலும் முதலுண்டானபோது பண்ணிப் பூண்டுகொள்ளலாயிருக்கும்; இத்தனை பூஷண முண்டே! என்று நினைத்துத் தாலியை வாங்கிப்பொகட்டால், விதவாலங்காரகல்ப மாகையாலே பூண்ட பூஷணங்க ளெல்லாம் அவத்யாவஹங்களா யிருக்குமென்கை. இத்தால், ஆத்மபூஷணங்களான ஜ்ஞாந வைராக்ய பக்திகளில்லையேயாகிலும் ஆசார்ய ஸம்பந்தமாத்ரம் குலையாமல் கிடந்தால், அவன் ப்ரஸாதத்தாலே அவை க்ரமேண உண்டாக்கிக்கொள்ளலாம்;

ஆசார்ய ஸம்பந்த மித்தனையுங் குலைந்தால், ஆத்ம குணங்களான ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்களெல்லா முண்டானாலும் அவை சலாக்யதா ஹேதுவன்றிக்கே அவத்யாவஹமாய் விடுமென்றபடி (438)

439. ஆசார்ய ஸம்பந்தம் கிடந்தாலும் ஸ்வரூப விகாஸக னீச்வரனன்றோ, அது குலைந்தாகிலு மித்தனை ஆத்மகுணமுடையவனுக்கு அவன் ஸ்வரூப விகாஸத்தைப் பண்ணானோ என்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (தாமரையை) என்று தொடங்கி.

439 தாமரையை அலர்த்தக்கடவ ஆதித்யன்தானே நீரைப் பிரிந்தால் அத்தையுலர்த்துமா போலே, ஸ்வரூப விகாஸத்தைப்பண்ணு மீச்வரன் தானே, ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்தால் அத்தை வாடப்பண்ணும்.

அதாவது, ஜலஜமென்னும்படி ஜலத்திலே பிறந்து ஜலைக தாரகமாயிருக்கும் தாமரைக்கு, "செங்கமல மந்தரஞ்சேர வெங்கதிரோற் கல்லாலலராவால" என்னும்படி நியமேந விகாஸகனுப் போரு மாதித்யனன்றோ, ஸ்வதாரகமான ஜலத்தை விச்லேஷித்தால் அந்த தாமரையை விகஸிப்பியாதமாத்ர மன்றிக்கே சோஷிப்பிக்குமாப் போலே, ஆசார்யாந்வயத்தாலே ஸத்தைபெற்று ஸ்வஸத்தாதாரகமான தத்ஸம்பந்தம் குலையாதே நிற்குமளவில், இவனுடைய ஸ்வரூபத்தை ஜ்ஞாந விகாஸமுகேந "உள்ள உலகளவும் யானு முளனவன" என்னும்படி விகஸிப்பிக்கு மீச்வரனன்றோ, ஸ்வஸத்தாதாரகமான ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை ஸ்வவிப்ரதிபத்தியாலே இவன் குலைத்துக்கொண்ட காலத்தில் தான் விகஸிப்பிக்கக்கடவ அந்த ஸ்வரூபத்தை விகஸிப்பியாத மாத்ரமன்றிக்கே நாளுக்கு நாளும் நஷ்ட ப்ரஜ்ஞமாய் ஸங்கோசித்துப் போம்படி பண்ணுமென்கை *நாராயணோபி விக்ருதிம் யாதி குரோ: ப்ரச்யுதஸ்ய துர்புத்தே:, கமலம் ஜலாதபேதம் சோஷயதி ரவிர்ந தோஷயதி* என்னக்கடவதிறே.

440. இங்ஙன் சொல்லுகிறதென்? இவ்வாசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்ததாகிலும் "ஒழிக்க வொழியாது" என்கிற பகவத் ஸம்பந்த முஜ்ஜீவநத்துக் குடலாகாதோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இத்தையொழிய) என்று தொடங்கி.

440. இத்தையொழிய பகவத் ஸம்பந்தம் துர்லபம்,

அதாவது—அநாதி ஸித்தமா யிருக்கச்செய்தேயும், ஆசார்ய னுணர்த்துவதற்கு முன்பு அஸத்கல்பமாய் அவனுணர்த்தின பின்பு இவனுக்கு கார்யகரமாகக் கடவதா யிருக்குமது இவ்வாசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்தபோது இதடியாகவந்த தானும் குலைந்துபோமாகையாலே, இவ்வாசார்ய ஸம்பந்தத்தை யொழிய பகவத் ஸம்பந்தம் இவனுக்குக் கிடையாதென்கை. ஆகையால் இது போயத்தாகிலும் அது நமக்கு உஜ்ஜீவநத்துக் குடலென்றிருக்க விரகில்லை யென்று கருத்து. .... (440)

441. இப்படி ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை யொழிய பகவத் ஸம்பந்தம் லபியாமையா லாத்மோஜ்ஜீவநத்துக் கிரண்டும் வேணுமென்னுமத்தை தர்சிப்பித்த

அநந்தரம், பாகவத விஷய ஸமபந்தமு மவ்வோபாதி யிவனுககவச்யாபேக்ஷித மெனனுமத்தை தர்சிப்பிககைககாக, தத்விஷய பரச்நத்தை யநுவதிககிறார் (இரண்டு மமையாதோ ? நடுவிற பெருங்குடி யெனனெனனில) என று.

441. இரண்டு மமையாதோ, நடுவில் பெருஙகுடி யென்னெனனில்;

அதாவது— ஆத்மோஜ்ஜீவநத்துககு பகவத ஸமபநத ஸதாபகமான ஆசார்ய ஸமபந்தமும, தத ஸதாபிதமான பகவத் ஸமபந்தமுமாகிற உபயமும போராதோ, ப்ராப்ய மதயமபர்வோகததயா நடுவிற் பெருங் குடிபோலே யிருககிற பாகவதர்க ளோடு *ஸாத்விகைஸ்ஸம்பாஷணம* எனகிற ஸமபந்த மெத்தைப் பற்றவேண்டுவ தெனகிறதாகி லென்கை. ... . (4 1)

442 இப்ப்ரசநத்துக குத்தர மருளிச்செயகிறார் (கொடியை) என று தொடஙகி.

442 கொடியைக கொள்கொமபிலே துவக்கும்போது சுள்ளிக்கால் வேண்டுமா போலே, ஆசாாயாநவயததுக்கும இது வேணும்.

அதாவது—உபகநாபேக்ஷமாய வளருவதொரு கொடியை அதின பரிணுஹத் துககெலலாம இடங்கொடுககததகக பெரியதொரு உபகநத்திலே சேர்ககுமபோது, முதலிலே அது தனனோடே சேர்ககப்போகாமையாலே தறைபபடாமல முநதுறதான இதுககாச்ரயமாய்ககொண் டணுகி நினறு தனனோடடை யங்வயமுகேந கொள் கொமபிலே நொழுநதுவிககும சுளளிககா லபேக்ஷிதமாமாப்போலே, *கோலதேடி யோடுங்கொழுநதுபோலே அபிமுகனுன விசசேதநன ஆசரித ரதஃபதியாம லுததரிப் பிககும மஹாதாச்ரயமான ஆசார்யன திருவடிகளில அநவயிககும்போது, முதலிலே ததநவயம ஸிததிககை அரிதாகையாலே முந்துறத் தாஙக ளாஸநநராய் நின று தஙகளோடே யிணககுவித்து அவவழியாலே ஆசார்ய விஷயததிலே சேர்ககும பாகவதர்க ளோடடை ஸமபநத மவச்யா பேக்ஷித மென்கை இப்படி ஆசார்யாந் வயத்துககடி பாகவதர்களாகில, (ஆசார்ய லாபம பகவானுலே) எனபானென் னென் னில ; அதுககுக குறையிலலை. பாகவதாநவயந்தனககடி யவனுகையாலே ; ஆபிமுகா பர்யந்தமாகத் தானே கருஷி பணணிககொண்டு வநது பின்னை பாகவதர்களோடே யிணககி அவ்வழியாலேயிறே யவன்றான ஆசார்ய விஷயததிலே சோப்பது ; இது இததனையும இவரருளிச் செய்த த்ருஷ்டாந்தத்திலே ஸிததம. எஙஙனே யெனனில் ; சேதநனை கொடியினுடைய ஸதாநேயாகவும, ஆசார்யனை கொளகொமபினுடைய ஸதாநேயாகவும, பாகவதர்களை சுளளிககாலினுடைய ஸ்தாநேயாகவுமருளிச்செய் கையாலே, கர்ஷகனுயிருப்பானொருவன ஸ்வப்ரயோஜநார்த்தமாக முதலிலே வித்தை யிட்டு முளைப்பிதது கொழுந்து சரிககுமளவும் வளர்த்துககொணடு போந்ததொரு கொடியை, இதுககினி ஓர் உபகநம் வேணுமென று தானே உபகநமும்தேடி அதிலே சென்றேறுகைககு சுளளிககாலும நாட்டி இவவழியாலே உபக்நத்திலே சேர்ககுமாப்போலே, ஸர்வசேஷியான ஸர்வேச்வரன ஸவப்ரயோஜநார்த்தமாக இச்சேதநனை முதலிலே ஸ்ருஷ்டித்து, *ஈசவரஸ்யச ஸௌஹார்ததம* இத்யாதிப் படியே கரமேணுபிமுகய பர்யந்தமாக விளைத்து இவனுககோ ராசார்யனையும் இன்னு

னென்றுதானே திருவுள்ளம்பற்றி, அவனோடே சோகரும் பாகவதர்களோடே முதலாகவயிப்பித்து, அவ்வழியாலே ஆசார்ய விஷயத்திலே அநவயிப்பிக்குமென்னு மிடம் தோற்றுகையாலே, கொள்கொம்பிலே யேறவிட்ட கர்ஷகனுக்கே அந்தக் கொடியாலுள்ள ப்ரயோஜநமாமாப்போலே, ஆசார்ய விஷயத்தி லீச்வரன் சேர்த்த சேதநனாலுள்ள ப்ரயோஜநமு மீச்வரனதே யென்னுமிடமும் பலிதம். இனி அசேதநமான கொள்கொம்புபோலன்றியே சேதநோத்தமனான இவ்வாசார்யனும் பாரஸ்மருத்தயேக பரனாகையாலே, ஸ்வசேஷியான வீச்வரனுடைய ப்ரயோஜநமே ஸ்வப்ரயோஜநமாக நினைத்திருக்குமிறே (442)

443. இனி (ஸ்வாபிமாநத்தாலே) என்று தொடங்கி, (ஆசார்யாபிமாநமே யுத்தாரகம்) என்னுமளவாக, இப்படி ததீயர்முன்னாகப்பற்றப்படும் ஸதாசார்யனுடைய அபிமாநமே உஜ்ஜீவநத்துக்கு உசிதோபாயமென்று இப்ப்ரபந்த தாத்பர்யத்தை ப்ரகாசிப்பித்தருளுகிறார். பெருவிலையனான ஆபரணத்துக்கு நாயகக் கல்போலேயாயத்து வசநபூஷணத்துக்கு இப்ப்ரதேசம் நாயகரத்நமாயிருக்கும்படி இத்தனையு மருளிச்செய்கையைப்பற்ற அதிஷ்டிகைபிடுக்கொண்டு வந்தது கீழுடங்கலும்; மேலடங்கலும் இதில் நிஷ்டையை ஸ்தாபிக்கிறது. இதில் ப்ரதமத்திலே, இவ்வர்த்தம் ஸ்தஸம்ப்ரதாயஸித்தமென்று ஸர்வரும் விச்வஸிக்கைக்குடலாக இது தமக்கு ஆப்தோபதேசலப்த மென்னுமிடத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வாபிமாநத்தாலே) என்று தொடங்கி.

443 ஸ்வாபிமாநத்தாலே ஈச்வராபிமாநத்தைக் குலைத்துக்கொண்ட இவனுக்கு ஆசார்யாபிமாநமொழிய கதியில்லையென்று பிள்ளை பலகாலு மருளிச் செய்யக் கேட்டிருக்கையா யிருக்கும்

அதாவது—"அநாதிகாலம் 'நானேயெனக்கு நிர்வாஹகன்' என்றிருக்கும் தன்னுடைய ஸ்வாபிமாநத்தாலே, 'இவன் நமக்குசேஷம்' இவன் கார்யம் நமக்கே பரம்" என்று தன்னை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்குடலான ஈச்வராபிமாநத்தை அழித்துக் கொண்ட இவனுக்கு, துர்கதியேபற்றாசாக அங்கீகரித்து தன்னுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு க்ருஷிபண்ணிப் போரும் பரமகாருணிகனான ஆசார்யன், 'இவன் நம்முடையவன்' என்றபிமாநித்திருக்கு மந்த அபிமாநமொழிய வேறு உஜ்ஜீவநோபாயமில்லை' என்று, ஸகல சாஸ்த்ரஸாரவித்தகரேஸரரான நம்பிள்ளை திருவடிகளிலே பழுக்க ஸேவித்து ததேக பரதந்த்ரராய ஸகல சாஸ்த்ரதாத்பர்யங்களையும் அவரருளிச்செய்யக்கேட்டு தந்நிஷ்டராயிருக்கும் நம்முடைய ஆசார்யரான பிள்ளை, தனுசமாகப்பலகாலு மருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையா யிருக்குமென்றபடி ஆகையால், ஆசார்யாபிமாநமே இவ்வாத்மாவுக் குஜ்ஜீவநோபாய மென்று கருத்து. (443)

444 இப்படி, (ஆசார்யா பிமாநமொழிய கதியில்லை) என்பானென்? சாஸ்த்ர ஸித்தங்களான பகத்யாத்யுபாய விசேஷங்களுண்டே! என்கிற சங்கையிலே, இதொழிந்தவை யெல்லா மிவனுக் குபாயமன்றிக்கே நின்றமையை அடைவேயருளிச் செய்கிறாமேல. அதில் ப்ரதமத்திலே, பக்தி உபாயமன்றியே நின்றபடியை அருளிச் செய்கிறார் (ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய) இத்யாதியாலே.

444 ஸ்வ ஸ்வாதந்த்ரய பயத்தாலே பக்தி நழுவிற்று

அதாவது—பகவத்ப்ராப்தி ஸாதநதயா விஹிதையாய ஸ்வயத்நஸாத்யையான பக்தி, பகவதேகபாரதந்த்ரய விரோதியான ஸ்வஸ்வாதந்த்ரயத்தை யுண்டாக்கு மென்னும் பயத்தாலே இவனுக்கு உபாயமன்றியிலே நழுவி நின்றதென்கை (444)

445. அநந்தரம், ப்ரபத்தி யுபாயமன்றியே நின்றபடியை அருளிச்செய்கிறார் (பகவத் ஸ்வாதந்த்ரய) இத்யாதியாலே

445 பகவத் ஸ்வாதந்த்ரய பயத்தாலே ப்ரபத்தி நழுவிற்று.

அதாவது—ஸ்வாதந்த்ரயாநுரூபமாய ரஹஸ்ய விச்வாஸாநுபமான ப்ரபத்தி, பந்தமோக்ஷைக நிர்வாஹகனான பகவான் தன் ஸ்வாதந்த்ரயத்தாலே மீளவும் கர்மாநுகுணமாக வைத்தக்கிநதை வாங்குவித்து ஸம்ஸாரிப்பிக்கில் செய்வதென்? என்கிற மஹா பயத்தாலே இவனுக்கு உபாயமன்றியிலே நழுவிநின்றதென்கை. .. (445)

446. அநந்தரம், ஆசார்ய விஷயத்தில ஸ்வகீய ஸ்வீகார முபாயமன்றிக்கே யொழிந்தமையை அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யனையும்) என்று தொடங்கி

446 ஆசார்யனையும் தான் பற்றும்பற்று அஹங்கார காப்ப மாகையாலே, காலன்கொண்டு மோதிரமிடுமோபாதி.

அதாவது—ஆசார்யனையும் உபாயமாகத்தான் ஸ்வீகரிக்கிற ஸ்வீகாரம், ஸ்வ பலித்வ கர்த்ருத்வரூபமாய ஸ்வரூபநாசகமாயிருக்கிற அஹங்காரத்தையுள்ளே யுடைத்தாயிருக்கையாலே, ஸ்வ விநாசகரமான காலனை ப்ரதி க்ரஹித்து அந்தப் பொன்னாலே அங்குளீயக தாரணம் பண்ணினால் அவத்யகரமாமோபாதி தன்னுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு அவத்யகரமாயிருக்கு மென்கை. ஆகையால இதுவும் உபாயமன்றியே நின்றதென்று கருத்து. .... .. (446)

447. * பாரிசேஷ்யாத் கீழ் தாமருளிச்செய்ததே உபாயமென்று தலைக்கட்டு கிறார் (ஆசார்யாபிமானமே யுத்தாரகம்) என்று

447. ஆசார்யாபிமானமே யுத்தாரகம்.

அதாவது—மோக்ஷ ஸாதநதயா சாஸ்த்ர ஸித்தங்களான பக்த்யாதிகளொன்றுமுபாயமன்றியிலே நின்ற பின்பு, நிரதிசய க்ருபாவானாய நிர்ஹேதுகமாகத் தன்னை யங்கீகரித்தருளி நிரபாயமாக நோக்கிக் கொண்டுபோரு மாசார்யன 'இவன் நம்முடையவன்' என்றிருக்கு மந்தவபிமானமே இவனை ஸம்ஸாரத்தினின்றும் உத்தரிப்பிக்கு மென்கை. ஆக, (ஸ்வதந்த்ரனை யுபாயமாகத்தான் பற்றின போதிறே) என்று தொடங்கி உபபாதித்துக் கொண்டுவந்த சரமோபாய ஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடி சோதித்து நிர்ணயித்தருளினாராயத்து (447)

448. அநந்தரம், இவ்வுபாய நிஷ்டனான வதிகாரிக்கு காத்தவ்யாகாத்தவ்ய விஷயங்களை விஸ்தரேண வருளிச்செய்கிறார் அதில, ப்ரதமத்திலே, ஸுலபமான ஆசார்யவிஷயத்தை விட்டு துர்லபமான பகவத்விஷயத்தை யிச்சிப்பானவனென்னு மிடத்தை த்ருஷ்டாந்த முகேந வருளிச்செய்கிறார் (கைப்பட்ட) இத்யாதியாலே.

448. கைப்பட்ட பொருளைக் கைவிட்டுப் புதைத்த பொருளைக் கணிசிக்கக் கடவனல்லன.

அதாவது—கையிலே யிருக்கிற தனம்போலே அதிஸுலபனாயிருக்கிற ஆசார்யனைக் குறைய நினைத்து அநாதரத்தாலே கைவிட்டு, பூமியிலே பிறர் புதைத்து வைத்த தனம்போலே எட்டப்படாமையாலே "அரும் பொருள்" என்னும்படி துர்லபமான பகவத் விஷயத்தை ரக்ஷகமாகப் பற்ற இச்சிக்கக்கடவனல்லனென்கை. *ஸுலபம் ஸ்வகுரும் த்யக்த்வா துர்லபம் ய உபாஸதே, லப்தம் த்யக்த்வா தநம் மூடோ குப்தம் மந்வேஷதி க்ஷிதௌ* என்றும் "பற்று குருவை" என்று தொடங்கி, "தன் கைப்பொருள் விட்டாரேனும் காசினியில் தாம் புதைத்த, அப்பொருள் தேடித்திரிவானற்று" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே (448)

449. இன்னமும் சில த்ருஷ்டாந்த முகத்தாலே, ஸுலபமான ஆசார்ய விஷயத்தை விட்டு துர்லபமான பகவத் விஷயத்தை யாசைப்படுவானல்லனென்கிறார் மேல் (விடாய் பிறந்தபோது) என்று தொடங்கி.

449. விடாய்பிறந்தபோது கரஸ்தமான உதகத்தை உபேக்ஷித்து ஜீமூத ஜலத்தையும் ஸாகரஸலிலத்தையும் ஸரித்ஸலிலத்தையும் வாபீகூப பயஸ்ஸுக்களையும் வாஞ்சிக்கக் கடவனல்லன.

அதாவது—பிபாஸை விஞ்சினபோது சடக்கென பானம் பண்ணலாம்படி பாத்ர கதமாய்க்கொண்டு தன் கையிலிருக்கிற ஜலத்தை ஸுலபதையே ஹேதுவாக வநாதரித்துத் தரையிலே யுகுத்து, ஆகாசஸ்தமாய்க் கொண்டெட்டாதபடியாயும் பூமிஸ்தமா யிருக்க தூரஸ்தமாயும் ஆஸந்நமா யிருக்கச்செய்தே பெருங்காலமொழிய வற்றின காலமின்றிக்கேயும் எப்போது முண்டானாலும் அவ்வளவும் சென்று உபஜீவிக்கவேண்டியும் இருந்தவிடந்தன்னிலே யுண்டாயும் கநித்ராதிகள்கொண்டு கல்லிப் பெறவேண்டி யிருக்கும் ஜீமூதாதிகளின் ஜலத்தை யாசைப்படுமவனைப் போலே, ரக்ஷகாபேக்ஷை பிறந்த தசையில் அப்போதே தனக்கு உதவும்படி கைபுகுந்திருக்கிற ஆசார்ய விஷயத்தை ஸௌலப்யமே பற்றாசாக உபேக்ஷித்து, பரமாகாசவாசதியாய் துஷ்ப்ராபமா யிருக்கிற பரத்வத்தையும் பூமியிலேயாயும் க்ஷீராப்தியளவும் செல்ல வல்லவர்களுக்கன்றியே யுதவாத வ்யூஹத்தையும், ஆஸந்நமாக வந்தும் தாத்காலிகாகவொழிய பாச்சாத்யர்க்கு உதவாத விபவத்தையும், நித்யஸந்நிதி யுண்டாயும் ஸம்பாஷணாதிகளா லிவனோடு கைகலந்திராத வாசசாவதாரத்தையும், இருக்கிறவிடந்தன்னிலே யுண்டாயிருந்ததாகிலும் யமநியமாதி க்ரமேண யத்நித்து காணிக்கவேண்டும் அந்தர்யாமித்வத்தையு மாசைப்படக் கடவனல்லனென்கை, *சக்ஷுர்கம்யம் குரும் த்யக்த்வா சாஸ்த்ரகம்யந்து யஸ் ஸ்மரேத், கரஸ்த முதகம் த்யக்த்வா கநஸ்த மபிவாஞ்சதி* என்றும், "எட்டவிருந்த குருவை யிறையன்றென்று விட்டு" என்று தொடங்கி, "அப்புத்ததைப் பார்த்திருப்பானற்று" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே இது வ்யூஹாதிகளுக்கு முபலக்ஷணம் (449)

450 இப்படி ஸுலபமான ஆசார்ய விஷயம் ஸ்வ ரக்ஷணத்துக்குடலா யிருக்க இத்தை யுபேக்ஷித்து துர்லபமான பரத்வாதிகளை வாஞ்சிக்கக் கடவனல்லனே

யாகிலும், பராபயத்வேநவவை யிவனுக்கு வாஞ்சநீயங்களன்றோ வென்ன, அவை யெல்லா மாசார்யனேயென் றிருக்கக்கடவ னென்கிறார் (பாட்டுக் கேட்குமிடமும்) என்று தொடங்கி.

450. பாட்டுக்கேட்குமிடமும், கூப்பிடுகேட்குமிடமும், குதித்தவிடமும், வளைத்த விடமும், ஊட்டுமிடமும் எல்லாம் வகுத்தவிடமே யென்றிருக்கக்கடவன்.

அதாவது—*ஏதத் ஸாம காயந் நாஸ்தே* என்கிறபடியே நிரந்தராநுபவபர ரான நித்யமுக்தர் அநுபவத்துக்குப் போக்குவீடாகப் பண்ணும் ஸாமகாநம் கேட்கும் ஸ்தலமான பரமபதமும் அஸுர ராக்ஷஸ பீடிதரான ப்ரஹ்மாதி தேவர்க ளார்த்த நாதம் கேட்கச் செவி கொடுத்துக்கொண்டு கண்வளரும் வ்யூஹ ஸ்தலமும், அவர்க ளார்த்த த்வநி கேட்டுத் துடித்துக்கொண் டெழுந்திருந்து *நாகபர்யங்க முத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம்* என்கிறபடியே திருப்பாற் கடலிலே திருவரவணையில் நின்று மிவருகே வரக் குதிப்பாரைப்போலே வந்தவதரித்த வவதார ஸ்தலமும், நினைத்தது தலைக்கட்டுமளவும் மலையாளர் வளைப்புப்போலே இட்டவடி பேரவிடாதே வளைத்துக்கொண்டிருக்கிற வர்ச்சாவதார ஸ்தலங்களும், *யேஷாமிந்தீவர ச்யாமோ ஹ்ருதயே ஸுப்ரதிஷ்டித:* என்றும் "ஒண்சங்கதை வாளாழியா னொருவனடியே னுள்ளானே" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஹ்ருதய கமலத்திலே யிருந்து தானுகந் தார்க்குத் தன்னழகை புஜிப்பிக்கும் அந்தர்யாமித்வ ஸ்தலமாகிற விந்த ப்ராப்ய ஸ்தலங்களெல்லாம், தனக்கு வகுத்த ஸ்தலமாய ப்ராப்யமா யிருக்கு மாசார்ய விஷயமேயென் றத்யவஸித்திருக்கக் கடவனென்கை. (வளைத்தவிடமாவது), பிறரறி யாதபடி திரைவளைத்துக்கொண்டிருக்கிற வந்தர்யாமித்வ ஸ்தலம், (ஊட்டுமிடமாவது) சக்ஷுர் விஷயமா யிருந்து தன் வடிவழகையும் குணங்களையும் ஆச்ரிதரை புஜிப் பிக்கு மர்ச்சாவதார ஸ்தலமென்று சொல்லவுமாம். *யேநைவ குருணாயஸ்ய ந்யாஸ வித்யா ப்ரதீயதே, தஸ்ய வைகுண்ட துக்தாப்தி த்வாரகாஸ் ஸர்வ ஏவஸ:* என்றும் "வில்லார்மணி கொழிக்கும்" என்று தொடங்கி "அருளாலே வைத்தவவா" என்றும் சொல்லக் கடவதிறே அன்றிக்கே (பாட்டுக் கேட்குமிடம்) இத்யாதிக்கு, ரக்ஷகமாக வவற்றை யாசைப்படக் கடவனல்லனென்கிற அளவன்றிக்கே அவையெல்லாம் தனக் கிவ்விஷயமே யென்றிருக்கக்கடவ னென்கிறதென்று கீழோடேசேர யோஜிக்கவுமாம். (450)

451. ஏவம்பூதனான விவ்வதிகாரிக்கு ஸ்வரூபநாசகத்வ ஸ்வரூப வர்த்தகத்வ தத்துபய ரஹிதத்வங்களால ப்ரதிகூலராயும் அநுகூலராயும் அநுபயராயு மிருக்குமவர் களை தாசிப்பிக்கிறா மேல (இவனுக்கு ப்ரதிகூலர்) என்று தொடங்கி.

451. இவனுக்கு ப்ரதிகூலர் ஸ்வதந்த்ரரும் தேவதாந்தர பரரும்; அநுகூலர் ஆசார்யபரதந்த்ரர், உபேக்ஷணீயர் ஈச்வர பரதந்த்ரர்.

அதாவது—இப்படி ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டனாய பரத்வாதி பஞ்சகத்திலுமுள்ள ப்ராவண்யமடைய விவ்விஷயத்திலே ஒருமடை படுத்தி, "தேவுமற்றறியேன" என் றிருக்கு மிவ்வதிகாரிக்கு, அணுகிலாதம் நாசத்தைப் பிறப்பிக்கும் ப்ரதிகூலர், ஆத்மா பஹாரிகளான ஸ்வதந்த்ரரும், பாரதந்த்ரயத்துக்கிசைந்துவைத்தே பகவத்வ்யதிரிக்த

தேவதைகளுக்கு பரதந்த்ரரா யிருக்குமவர்களும்; ஸ்வஸமஸர்க்கத்தாலேஸ்வரூபத்தை வளர்க்கு மநுகூலர், ஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடி யுணர்ந்து தசசரமாவதி நிஷ்டரான ஸதாசார்ய பரதந்த்ரர்; இப்படி ஸ்வரூப நாசகரும் ஸ்வரூப வர்த்தகருமல்லாமையாலே வெருவுதலுக்கும் விருப்பத்துக்கும விஷயமல்லாத உபேக்ஷணீயர், சரமபர்வமான வாசார்ய பாரதந்த்ர்யத்தி லூற்றமன்றியிலே ப்ரதம பர்வமான ஈச்வர பாரதந்த்ர்யத்திலே யூன்றியிருக்குமவர்களென்றபடி. ப்ரதிகூலரைச் சொல்லுகிறவிடத்தில் ஸ்வதந்த்ர தேவதாந்தரபரதந்த்ர ரிருவரையுஞ் சொன்னவிது, ப்ரபத்தி ப்ரகரணத்திற் சொன்ன மற்றுள்ள ப்ரதிகூலர்க்கு முபலக்ஷணம். ப்ரதமபர்வ நிஷ்டனுக்கு ப்ரதிகூலமானவர்கள இவனுக்கு ப்ரதிகூலரல்லாமை யில்லையிறே. இததால், கீழ பகவத் ப்ரபந்நாதிகாரிக்கு ஸஹவாஸ தந்நிவ்ருத்திகளுக்க குறுப்பாக வநுகூல ப்ரதிகூல தர்சநம பண்ணுவித்ததாப்போலே, ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டனுன விவனுக்கும ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தி விஷயமான ப்ரதிகூலரையும ஸஹவாஸ விஷயமான வநுகூலரையும தர்சிப்பித்து, தததிகமாக உபேக்ஷணீய விஷயமுமிவனுக்கொன றுண்டென்னுமிடம் தர்சிப்பித்தா ராயத்து. ... ... (451)

452. இவ்வதிகாரிக குண்டாகவேண்டும ப்ரதிபத்த்யநுஷ்டாநங்களைப் பலபடியாலு மருளிச்செய்தார் கீழ், இந்த ப்ரஸங்கத்திலே அநந்யோபாய நிஷ்டருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களுக்கும இவனுடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களுக்கு முண்டான விநியோக விசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறுர் மேல (ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்க ளிரண்டுக்கும) என்று தொடங்கி.

452. ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும அல்லாதார்க்கு உபாயாங்கமாயிருக்கும், இவனுக்கு உபேயாங்கமாயிருக்கும்

அதாவது—தத்வஜ்ஞாநமும தததநுரூபமான வநுஷ்டாநமும, ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டனுன விவனையொழிந்த வதிகாரிகளுக்கு, உபாய மதிகாரிஸாபேக்ஷமாகையாலே உபேயப்ராப்தியளவும உபாயாதிகாரம நழுவாமல நடக்கைக்குறுப்பாய்க் கொண்டு அவ்வழியாலேயுபாயசேஷமா யிருக்கும; ஆசார்யாபிமாநமே யுத்தாரகமாகையாலுபாயாதிகார சேஷமாக வேண்டுவதொன றில்லாமையாலே, இவ்வதிகாரிக குண்டான ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும ஆசார்யன முகமலர்த்தியாகிற வுபேயத்துக்கு சேஷமாயிருக்கு மென்கை (இவனுக் குபேயமாயிருக்கும) என்று பாடமான போது, ஆசார்யனுக்கபிமதமாய்க் கொண்டு இவைதா னிவனுக்கு உபேயமாயிருக்கு மென்றபடி. (452)

453. இப்படி ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும ஆசார்ய ப்ரீதி ஹேதுவாக நினைத்துக் குறிக்கொண்டு வர்த்திக்கு மிவ்வதிகாரிக்கு அவசியம நிவர்த்தநீயங்களை யருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம நிஷித்தாநுஷ்டாநம த்யாஜ்யமென்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம) என்று தொடங்கி.

453. இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம தன்னையும் பிறரையும நசிப்பிக்கையாலே த்யாஜ்யம

அதாவது—ஏவம்பூதனான இவ்வதிகாரிக்கு பரதாரபரிக்ரஹமாகிற நிஷித்தாநுஷ்டானம், ஸ்வவிநாசத்தையும் ஸ்வாநுஷ்டானங்கண்ட பரருடைய விநாசத்தையும் பண்ணுகையாலே பரித்யஜிக்கப்படுமதொன்றென்கை . ... (453)

454. உபயவிநாசமும் இத்தாலே வருகிறபடி யெங்ஙனேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தான் நசிக்கிறது) என்று தொடங்கி.

454 தான் நசிக்கிறது மூன்றபசாரத்திலும் அந்வயிக்கையாலே; பிறர் நசிக்கிறது தன்னையநாதரித்தும் தன் அனுஷ்டானத்தை யங்கீகரித்தும்

ஆதாவது—ஆசார்யாபிமானத்திலே யொதுங்கி பகவத் பாகவதாசார்ய விஷயங்கள் மூன்றுக்கும் அபிமத விஷயமாயிருக்கிற தான் நசிக்கிறது, அம்மூவர்க்கும் இது அநிஷ்டமாகையாலும் அபசாரமாவது அநிஷ்டகரணமாகையாலும், அதிக்ரூரமான அபசாரத்ரயத்திலு மந்வயிக்கையாலே, பிறர் நசிக்கிறது, சரமபர்வபர்யந்தமாக வந்துநிற்கிற பாகவதோத்தமனான தன்னை நிஷித்தாநுஷ்டானம் பண்ணினவனென்று அநாதரித்தும், தத்வவித்தான இவனிப்படி செய்கிறான் இதில் தோஷமில்லை பாகப்பட்டனறே! நமக்குப் பின்னையென்! என்று தன்னுடைய அநுஷ்டானத்தைத் தாங்க ளங்கீகரித்துமென்கை. அநாதரிப்பார் பாகவத வைபவமறியாதவர்கள், அநுஷ்டானத்தை யங்கீகரிப்பார் ப்ராப்தாப்ராப்த விவேகசூந்யரானவர்கள் அநுஷ்டானத்தை அங்கீகரிக்கிறவர்கள் நசிக்கிறார்கள், அநாதரிக்கிறவர்கள் நசிப்பானென்ன, தோஷங்கண்டா லநாதரிக்கலாகாதோ வென்னில், ராஜபுத்ரனுக்கு தோஷமுண்டானால் ராஜாதான் சிக்ஷித்துக்கொள்ளுமதொழிய அவனை அநாதரித்தவர்கள் மேலே நிக்ரஹம் பண்ணி தண்டிக்குமாப்போலே, ஸ்வாபிமதனான இவனுக்கு தோஷமுண்டானாலும் ஸர்வேச்வரன்றானே திருத்திக்கொள்ளுமதொழிய பிறரநாதரிக்கப் பொறாமையாலே, அநாதரித்தவர்களுக்கு விநாசமே பலிக்கையாலே அநாதரிக்கலாகாது. *அபிசேத் ஸுதுராசாரோ பஜதே மாமநந்யபாக். ஸாதுரேவ ஸ மந்தவ்ய: ஸம்யக் வ்யவஸிதோ ஹி ஸ:* என்று உபாஸக விஷயமாக அருளிச்செய்தபடி கண்டால், எல்லை நிலத்திலே வந்து நின்ற இவ்வதிகாரி விஷயத்திலவனிருக்கும்படி சொல்ல வேண்டாவிறே, ஆகையால், இப்படி தானும் பிறரும் நசிக்கும்படி இருக்கையாலே இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டானம் பரித்யாஜ்யமென்றதாய்த்து. (454)

455 இப்படி பரதாராதிபோகம் ஸ்வபரவிநாசஹேது வாகைக்கடி, சாஸ்த்ர நிஷித்தமாகையிறே, இங்ஙனன்றிக்கே, சாஸ்த்ரவிஹித விஷயமான ஸ்வதார போகத்துக்குக் குறையில்லையேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல் (விஹிதபோகம்) என்று தொடங்கி.

455 விஹிதபோகம் நிஷித்தபோகம்போலே லோகவிருத்தமுமன்று; நரக ஹேதுவுமன்று, ஆயிருக்கச் செய்தே ஸ்வரூப விருத்தமுமாய் வேதாந்த விருத்தமுமாய் சிஷ்டகர்ஹிதமுமாய் ப்ராப்யப்ரதிபந்தகமுமாய் இருக்கையாலே த்யாஜ்யம்.

அதாவது—விசிஷ்ட வேஷவிஷயியான சாஸ்த்ரத்திலே விதிக்கப்பட்ட ஸ்வ தாரத்தில் போகம், தாத்ருச சாஸ்த்ர நிஷித்தமான பரதார பரிக்ரஹம்போலே லோக

விருத்தமுமன்று, *செம்பினாலியன்ற பாவையைத் தழுவுகை முதலான கோரதுக்கானுபவம் பண்ணும் நரகஹேதுவுமன்று, இப்படி ப்ரத்யக்ஷபரோக்ஷ ஸித்தங்களான லோகவிருத்தத்வ நரகஹேதுத்வங்களிரண்டு மற்றிருக்கச்செய்தே, அநந்ய போகத்வ ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமுமாய், *சாந்தோதாந்த உபரத ஸ்திதிக்ஷுஸ் ஸமாஹிதோ பூத்வா ஆத்மந்யேவாத்மாநம் பச்யேத்* இத்யாதிகளாலும் திருமந்த்ராதிகளாலும், உபாஸகனோடு ப்ரபந்நனோடு வாசியற இருவர்க்கும் விஷயபோகமாகாதென்னுமிடத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிற வேதாந்தத்துக்கு விருத்தமுமாய், தோஷதர்சனத்தாலும் அப்ராப்தி தர்சநத்தாலும் விஷயபோகத்தை யருவருத்திருக்கு மாசாரபரரான சிஷ்டர்களாலே ஹேயமென்று நிந்திக்கப்பட்டிருப்பதுமாய், அப்ராப்தவிஷய விரக்தி ப்ரியனான வாசார்யனுக்கு அநபிமதமாகையாலே ஆசார்ய முககமல விகாஸாநுபவரூப ப்ராப்யத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமுமாய், இப்படி அநேகாநர்த்தாவஹமா யிருக்கையாலே இவ்வதிகாரிக்கு பரித்யாஜ்யமென்றபடி (455)

456. போக்யதா புத்தியைவிட்டு தர்மபுத்த்யா ப்ரவர்த்திக்குமளவில் இவை யொன்றுமில்லையேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல் (போக்யதாபுத்தி குலைந்து) என்று தொடங்கி

456 போக்யதாபுத்தி குலைந்து தர்மபுத்த்யா ப்ரவர்த்தித்தாலும் ஸ்வரூபம் குலையும்

அதாவது—விஹித விஷயப்ரவ்ருத்தியில் காமுகத்வாவஹ போக்யதாபுத்தியை விட்டு, உபாஸகரான மஹர்ஷிகள் தொடக்கமான சிஷ்டாசாரத்துக்கு ருணமோசக ப்ரஜோத்பாதநார்த்தமாகவும் ஸ்நாந நிவ்ருத்தி லங்கீகரியாவிடில் ப்ரூணஹத்யாதி தோஷமுண்டென்னுமதைப் பற்றவும் தர்மபுத்த்யா ப்ரவர்த்திக்குமாப்போலே இவனுமப்படி தர்மபுத்த்யா ப்ரவர்த்தித்தாலும், ஸித்ததர்மநிஷ்டனான இவனுக்கு அந்யதர்மமானவயம் விரோதியாகையாலே அநந்யோபாயத்வ ரூபமான ஸ்வரூபம் குலையுமென்கை. இத்தால், போக்யதாபுத்த்யா ப்ரவர்த்திக்கில் அநந்ய போகத்வ ரூபமான ஸ்வரூபம் குலையுமோபாதி, தர்மபுத்த்யா ப்ரவர்த்திக்கில் அநந்யோபாயத்வ ரூபமான ஸ்வரூபம் குலையும், ஆனபின்பு ஒருபடியாலு மிவ்வதிகாரிக்கு விஹித விஷய ப்ரவ்ருத்தி யாகாதென்றதாய்த்து. ஆகையால் ஏதேனு மொருபடி யந்வயித்தாலும் ஸ்வரூபஹாநி தப்பாது, ஆனபின்பு பரித்யஜிக்கவேணு மென்னுமிடம் நிச்சிதமிறே. (456)

457. இப்படி ஸ்வரூபஹாநி வருமென்னும் பயத்தாலே விடுகிறவளவு போராது, ப்ராப்த விஷயப்ரவண சித்ததையாலே ப்ராக்ருத ஸகல போக்ய வஸ்துக்களும் ப்ரதிகூலமாய்த் தோற்று மவஸ்தை பிறக்கவும்வேணும் ஸ்வரூபம் குலையாமைக்கென்கிறார்மேல் (க்ஷேத்ராணி) என்று தொடங்கி

457. "க்ஷேத்ராணி மித்ராணி" என்கிற ச்லோகத்திலவஸ்தை பிறக்கவேணும் ஸ்வரூபம் குலையாமைக்கு.

அதாவது—*க்ஷேத்ராணி மித்ராணி தநாநி நாத புத்ராச்ச தாரா: பசவோ க்ருஹாணி, த்வத் பாதபத்ம ப்ரவணாத்ம வ்ருத்தேர் பவந்தி ஸர்வே ப்ரதிகூல ரூபா:*

என்று பேரருளாளரான பெருமாளைக் குறித்து ப்ரஹ்மா விஜ்ஞாபிக்க ச்லோகத்திற் சொல்லுகிற க்ஷேத்ரமித்ர தநாதிகளான ஸமஸ்தவஸ்துக்களு மகிஞ்சித்கரமாய்த் தோற்றும்படியான அவஸ்தை பிறக்கவேணும் ஸ்வரூப ப்ரச்யுதி பிறவாமைக் கென்கை இந்தச்லோகார்த்தத்தை "நல்ல புதல்வர்" இத்யாதியாலே அருளாளப் பெருமாளெம்பெருமானாரு மருளிச்செய்தாரிறே. (457)

458. இனிமேல் ப்ராப்ய பூமியில் ப்ராவண்யாதித்ரயமு மிவனுக் கவச்யா பேக்ஷிதமென்னுமத்தை அறிவிக்கைக்காக, அவற்றினுடைய உபாய சதுஷ்டய ஸாதாரண்யத்தை அருளிச் செய்கிறார் (ப்ராப்ய பூமியில) என்று தொடங்கி

458 ப்ராப்யபூமியில ப்ராவண்யமும், த்யாஜ்யபூமியில் ஜிஹாஸையும், அநுபவாலாபத்தில் ஆத்மதாரண யோக்யதையும்; உபாயசதுஷ்டயத் துக்கும் வேணும

(ப்ராப்ய பூமியாவது)—தனக்கு வகுத்த சேஷியான விஷய மெழுந்தருளி யிருக்கிற தேசம்; (தத்ப்ராவண்யமாவது), அத்தேசத்தைக் கிட்டியல்லது தரியாத அதிமாத்ரமான வாசை (த்யாஜ்ய பூமியாவது), அவ்விஷயத்தை அகன்றிருக்கைக் குடலான தேசம்; (தஜ்ஜிஹாஸையாவது), இதனைவிட்டே நிற்கவேணுமென்னு மிச்சை (அநுபவாலாபத்தி லாத்ம தாரணயோக்யதையாவது), வகுத்த சேஷியான விஷயத்தினுடைய விக்ரஹாத்யநுபவம் பெறாதபோது, தேஹதாரணமான போஜந மில்லாவிடில் தேஹம் தரியாதாப்போலே தான் தரித்திருக்கைக்கு யோக்ய னன்றிக்கே யிருக்கை (உபாய சதுஷ்டயத்துக்கும் வேணும்) என்றது, இவையித்தனை யும், உபாய சதுஷ்டயாதிகாரிகளுக்கும் அதிகாராநுகுணமாக வேணுமென்றபடி. (உபாய சதுஷ்டயமாவது), (ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய பயத்தாலே) என்று தொடங்கி கீழருளிச்செய்த பக்தி ப்ரபத்திகளும், ஆசார்ய விஷயத்தில ஸ்வகத பரகத ஸ்வீகாரங் களும பகவத் விஷயத்தில ஸ்வகத பரகத ஸ்வீகாரங்களுமாகவுமாம இதிலும் முற்பட்ட யோஜனைக் கௌசித்யமுண்டு; கீழே நாலுபாயத்தையும சேர இவர்தாமே யருளிச்செய்தத்துக்குச் சேருகையாலே. இதில பக்தி ப்ரபத்தி நிஷ்டரிருவர்க்கும், "மாக வைகுந்தம காண்பதற் கென்மன மேகமெண்ணும" என்கிற ப்ராப்ய பூமி யான பரமபதத்திலே ப்ராவண்யமும, *வரம ஹுதவஹஜ்வாலா பஞ்ஜராந்தர் வ்யவஸ்திதி:, ந சௌரிசிந்தா விமுக ஜந ஸம்வாஸ வைசஸம்* "கொடுவுலகங் காட் டேல' என்னும்படி, ப்ராப்ய வஸ்துவை யிழந்து ப்ராக்ருதமத்யே யிருக்கைக்குட லான ஸம்ஸாரமாகிற த்யாஜ்ய பூமியில ஜிஹாஸையும், "உன்னைவிட்டொன்று மாற்றகிற்கின்றிலேன" என்கிறபடியே, பகவதநுபவாலாபத்தி லாத்மதாரணயோக்ய யதையு மவச்யமுண்டாக வேணும. ஆசார்ய விஷயத்தில ஸ்வகத பரகத ஸ்வீகார நிஷ்டரான விருவருக்கும் (எல்லாம் வகுத்தவிடமே) என்றிருக்கையாலே, ஆசார்ய னெழுந்தருளி யிருந்த தேசம் ப்ராப்ய பூமியாய், அவனைப் பிரிந்திருக்கிற விடம் த்யாஜ்ய பூமியாய், அவனுடைய விக்ரஹாதிகளே அநுபவ விஷய மாகையாலே, ப்ராப்ய பூமியில ப்ராவண்யாதிகள் மூன்று மிதுக்கநுகுணமாக அவச்ய முண்டாக வேணுமென்று, அதிகாராநுகுணம் விபஜித்துச் சொல்லக் கடவது அன்றிக்கே, "மதுரகவி சொன்ன சொல் நம்புவார்பதி வைகுந்தம" என்று, தாமருளிச்செய்த

ப்ரபந்தத்தை அப்யஸித்தவர்களுக்கு வாஸஸ்தானம் ததீய வைபவமே நடக்கும் ஸ்ரீவைகுண்டமென்று ஸ்ரீமதுரகவி யாழ்வா ரருளிச்செய்கையாலும், சரமபர்வ நிஷ்டரானவர்களுக்கும் ஸ்வாசார்யனுகந்த பகவத் விஷயத்தில பரிபூர்ணாநுபவாதிகள் ஸித்திப்ப தவவிபூதியிலேயாகையாலும் ப்ராப்ய பூமி பரமபதம்; இருள்தருமா ஞாலமாகையாலே அதுக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரம் த்யாஜ்ய பூமி. (அநுபவாலாபத்தி லாத்ம தாரணயோக்யதையாவது), ஸ்வாசார்ய விஷயத்திலும் அவனுகந்த பகவத் விஷயத்திலு முண்டான வநுபவம் பெறுக வளவில் தான் தரித்திருக்கமாட்டாமை யென்றிங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம் (458)

459. உக்தோபாய சதுஷ்டயத்திலும் பகவத் விஷயத்தை யவலம்பித்திருக்கிற பக்தி ப்ரபத்திகளாகிற உபாய த்வயமு மிவ்வதிகாரிக்கு நழுவினற ப்ரகாரத்தைக் கீழருளிச்செய்த வநந்தரம், (ஆசார்யனையும் தான் பற்றும் பற்று) என்றும் (ஆசார்யாபிமாநமே யுத்தாரகம்) என்று மருளிச்செய்த ஆசார்ய விஷயத்தில் ஸ்வகத பரகத ஸ்வீகாரரூபோபாய த்வயத்துக்கும் ப்ரமாண தர்சநம் பண்ணுவிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, ப்ரதமம் ஸ்வகத ஸ்வீகாரோபாயத்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (பழுதாகாது) என்று தொடங்கி.

459. "பழுதாகா தொன்றறிந்தேன்" என்கிற பாட்டைப் பூர்வோபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந்திப்பது.

அதாவது—அமோகமா யிருப்பதோ ருபாயமறிந்தேன், ஆச்ரயிப்பார்க்கு ஸமாச்ரய ணீயனாய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண் வளர்ந்தருளுகிற வவனுடைய திருவடிகளைத் தப்பாத ப்ரகாரத்தை நினைத்து நாடோறு மநுகூல வ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொண்டு போரும் ஜ்ஞாநாதிகரைக் கண்டு தங்களுக் குத்தாரகராக வாச்ரயித் துஜ்ஜீவிக்குமவர்கள், ஆத்மாவோ டவிநாபூதமான பாபத்தைப் போக்கி ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் திருவாசல் திறந்து அங்கே ஸம்ருத்தமான ஜ்ஞாநாதிகளை யுடையராய் ததீய கைங்கர்ய நிரதராய்க்கொண்டு வ்யாவ்ருத்தரா யிருப்பர் என்று பரமாப்தரான திருமழிசைப்பிரா னருளிச்செய்த "பழுதாகாதொன் றறிந்தேன்" என்கிற பாட்டை ஆசார்ய விஷயத்தில் முற்படச்சொன்ன ஸ்வகத ஸ்வீகாரமாகிற வுபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாக வநுஸந்திப்ப தென்கை.

இத்தால், ஸ்வகத ஸ்வீகார மஹங்காரகர்ப்பதயா அவத்யகரமா யிருந்ததே யாகிலும் பலஸித்தியில் வந்தால் பழுதுபோகாதென்னுமிடம் சொல்லிற்றாய்த்து. *குருணா யோபிமந்யேத குரும் வா யோபிமந்யதே, தாவுபௌ பரமாம் ஸித்திம் நியமாதுபகச்சதஃ" என்று, பரகத ஸ்வீகாரத்தோபாதி ஸ்வகத ஸ்வீகாரத்துக்கும் பலம் தப்பாதென்னுமிடம் பாரத்வாஜ ஸம்ஹிதையிலும் சொல்லப்பட்டதிறே. (459)

460. இனிமேல், பரகத ஸ்வீகாரமாகிற பரமோபாயத்துக்கு ப்ரமாணங்கள் பலவற்றையும் தர்சிப்பித்தருளுகிறார் (நல்ல வென்தோழீ) என்று தொடங்கி.

460 "நல்லவென் தோழீ" 'மாறுய தானவனை" என்கிற பாட்டுக்களையும் ஸ்தோத்ரத்திலே முடிந்த ச்லோகத்தையும் "பசு மநுஷ்யஃ" என்கிற ச்லோகத்தையும் இதுக்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந்திப்பது.

அதாவது—தோழியானவள இவள தனக்குப் பேறாக கூடலாக நினைத் திருப்பது, அவன் *நதயஹேயம* என்ற வார்த்தையையும், பெரியாழவார் வயிற்றிற் பிறப்பையுமாய்த்து, இப்போ தவன வார்த்தை தனக்குப் பலியாத மாத்ரத்தைக் கொண்டு இததனனிலு மதிசங்கை பண்ணுகின்றாள, இனி இவளெங்ஙனே ஜீவித் துத் தலைக்கட்டப்புகுகிறாளென்னு மிழவுதோற்றவிருக்க, அவளைப் பார்த்து, என்னிலு மென்னிழவுக்கு நோவுபடுமபடி ஸகிகதையான வென்னுடைய தோழீ! அநந்த சாயியாய அதஏவ ஸாவஸமாதபரரா யிருக்கிறவர், அதுக்குமேல சரியஃபதிகளாய் ஒருவருக்கு மெட்ட வொண்ணாத பெருமையை யுடையரா யிருப்பா ரொருவர், தேவ யோநியிலே பிறந்து சிறிதேனும குறைகையு மன்றிக்கே அவர்க்கும நமக்கும பர்வத பரமாணுசகளோட்டை வாசிபோருமபடி க்ஷுத்ரரான மநுஷ்யா நாம, ஆனபின்பு நம்மால செய்யலாவதுண்டோ, அவரொரு வார்த்தை முனபே சொல்லிவைத்தா ரென்றத்தைக்கொண்டு நம்மால அவரை வளைக்கப்போமோ, அது கிடக்கிடும், நமக்குப் பேற்றுக்கு வழியுண்டுகாண, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே யவதரித்த வேற்றத்தையுடைய ஸர்வ வ்யாபக வஸ்துவைத் தன திருவுள்ளத்திலே யடக்கிக் கொண்டிருக்கிற பெரி யாழவார். * ஆசார்யதேவோபவ * என்கிறபடியே நமக்குத் தேவரான தமக்குத் தேவராயிருக்கிற அவரை ஓரிசையைச்சொல்லி யிசைக்கவுமாம, கிழியை அறுத்து வரப் பண்ணவுமாம, திருமஞ்சனத்தைச சோதத்துவைத் தழைக்கவுமாம, திருக்குழல பணியைச் சமைத்துவைத் தழைக்கவுமாம, திருவந்திக்காப்பிட வழைக்கவுமாம். அன்றிக்கே நான் தம்மை முன்னிட்டாப்போலே தமக்குப் புருஷகாரமாவாரை முன் னிட்டு வரப்பண்ணவுமாம, வல்லதொரு ப்ரகாரம் வருவித்தாராகில் அத்தைக் கண் டிருக்கக் கடவோம, நாம மேல்விழக் கடவோமல்லோம என்றுணடா ளருளிச்செய்த "நல்லவென தோழி" என்கிற பாட்டையும்; ஈச்வரனென்றுபாராதே, தனக்கெதிரி யான ஹிரண்யாஸுரனைக கூரிய திருவுகிராலே, வரபலங்களாலே பூண்கட்டியிருக்கிற மார்வை பொனமலை பிளந்தாப்போலே யிரண்டுகூறுமபடி அநாயாஸேந கிழித்துப் பொகட்ட மிடுக்கையுடைய நரஸிமஹத்தை, "அந்தியம போதிலரியுருவாகி யரியை யழித்தவனைப பல்லாண்டு பாடுதும்" என்று, அநந்யப்ரயோஜநராய்க கொண்டு மங்களாசாஸநம பண்ணியிருப்பாரை ஜயிக்குமே, வயாவருத்தராயிருக்கிற அவர்கள் பக்கலிலே ந்யஸ்தபரராய அவர்களபிமாநத்திலே யொதுங்கி யிருப்பாருடைய ஸுக ருதம - என்று திருமழிசைபபிரான அருளிசசெய்த 'மாறுய தானவனை" என்கிற பாட்டையும், * அக்ருத்ரிம * என்று தொடங்கி, ஸ்வாபாவிகமாய் தேவருடைய - ப்ரா ப்தமுமாய போக்யமுமான திருவடிகளிலுண்டான ப்ரேமத்தினுடைய அதிசயத்துக் கெல்லையிலமா யிருப்பாராய, அந்தப்ரேம ப்ரகர்ஷத்துக கடியான ஆத்மயாதாத்மய ஜ்ஞானத்தை யுடையராய, வித்யையாலும ஜந்மத்தாலும் அடியேனுக்குப் பிதாமஹ ராயிருக்கிற நாதமுநிகளைப்பாரதது, அடியேனுடைய வருத்தத்தைப் பாராதே ப்ரஸன்னரா யருளவேணும்" என்று பரமாசார்யரான ஆளவந்தா ரருளிசசெய்த வேதாந்த தாதபர்யமான ஸ்தோத்ரத்தில் சரமமான சலோகத்தையும்; ஜ்ஞாநம் பிறக்கைக்கு யோக்யதையில்லாத பசுபக்ஷிகளாகவுமாம், ஜ்ஞாநயோக்யதையுள்ள மநுஷ்யனாகவுமாம, யாவர் சிலர் பகவத் ஸம்பந்தமே நிரூபகமாமபடி யிருப்பானொரு ததீயனோடே ஸம்பந்தித்திருக்கிறார்கள, அவர்களந்த வைஷ்ணவனாலே ப்ராப்ய

பூமியான பரமபதத்தை ப்ராபிப்பர்க ளென்கையாலே, ஜ்ஞாநமுண்டாகவுமாம் இல்லையாகவுமாம, ததீயாபிமாநமே உத்தாரக மெனனுமிடத்தை ஸுஸ்பஷ்டமாகச சொலலுகிற, * பசுர் மநுஷ்யః பக்ஷீவா யேச வைஷ்ணவ ஸமச்ரயாః, தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி தத் விஷ்ணோః பரமம்பதம * எனகிற பௌராணிக சலோகததையும; ஆசார்யாபிமாநமாகிற விந்த பரகதஸ்வீகாரோபாயத்துககு ப்ரமாணமாக வநுஸந்திப்ப தெனறபடி. ... . (460)

461. கீழ்ச்சொனன ப்ரபத்தி நிஷ்டனுன வதிகாரிககு உபாயாதிகாரத்தில் குறையுண்டாகிலும், அது பாராம லீசவரன கார்யஞ்செய்கைககூடலாய்க்கொண்டு அவ்வுபாய சேஷமாயிருநதுளள ஆசார்யாபிமாநத்தை இப்போது ஸ்வதந்த்ரோபாய மாகச சொல்லுவானென ? ஒனறுககே உபயாகாரமும கூடுமோவென்கிற சங்கை யிலே யருளிச்செய்கிறார் மேல (ஆசார்யாபிமாநந்தான) என்று தொடங்கி.

461. ஆசார்யாபிமாநந்தான் ப்ரபத்திபோலே உபாயாந்தரங்களுக் கங்கமுமாய் ஸ்வதந்த்ரமுமாயிருக்கும்

அதாவது—ஆசார்யாபிமாநமாகிற விதுதான, * தமேவசாத்யம் புருஷம ப்ரபத்யே * தமேவ சரணம கசச * இத்யாதிகளிற சொலலுகிறபடியே விரோதி பாப க்ஷயத்துககும் பகதிவிவருத்திககு முடலாயககொணடு உபாயாந்தரமான பகதிககங் கமுமாய்; தத்த்யாக பூர்வகமாக * மாமேகம் சரணம வரஜ * எனறு விதிககும்படி இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரங்க ளிரண்டுககும ஸ்வயமேவ உபாயமாய்க்கொண்டு ஸ்வதந்த்ரோபாயமுமா யிருககும ப்ரபத்திபோலே, உபாயாதிகார மாநதயததைப் பார்த்து ஈசவர னுபேக்ஷியாமல கார்யம செயகைக குறைப்பாகையாலே ஸ்வேதரோ பாயமான ப்ரபத்திககு ஸாபலயத்தை யுண்டாக்காநினறுகொண்டு அவ்வழியாலே அதுககங்கமுமாய, அத்தையொழியத தனனையே யுபாயமாகக கொளளுமளவில அநிஷ்ட நிவ்ருத்த்யாதிகளுககுத தானே உபாயமாயககொணடு ஸவதநதரமுமாயிருககு மெனகை. அனறிககே, *அநாசார்யோபலப்தா ஹி வித்யேயம நசயதி தருவம* என்றும *சாஸ்தராதிஷு ஸுதருஷ்டாபி ஸாஙகா ஸஹபலாதயா, நபரஸித்த்யதி வை வித்யா விநா ஸதுபதேசதః* எனறும சொலலுகையாலே ஏதேனுமொரு வித்யையை யவலமபிககுமவனுககும அதுககோ ராசார்யோபதேசம வேண்டுகை யாலே ஆசார்யாபிமாநம ஸகலோபாயாஙகமாயிருகக, *தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி* எனறு ஸ்வதநத்ரோபாயமாகச சொலலுவானெனனெனன, (ஆசார்யாபிமாநந்தான்) எனறு தொடஙகி அருளிசசெயகிறாராகவுமாம அதாவது, பரபத்திதான கர்மஜ்ஞாநபககிகளாகிற உபாயாநதரஙகளுககு உத்பத்தி விவருததி விரோதி பரிஹாரார்த்தமாக விஹிதமாய்க்கொணடு ததஙகமுமாய, * அநயஸாத்யே ஸ்வாபீஷ்டே மஹாவிசவாஸ பூர்வகம, ததேகோபாயதா யாசஞா பரபததிச சரணாகதிః* எனகிற படியே, அந்யோபாயஙகளை யொழிநது தனனையே யுபாயமாகக கொளளுமளவில அநிஷ்டநிவருததி பூர்வகேஷட ப்ராபதிகது ஸவயமேவ நிர்வாஹகமாய்க்கொணடு ஸ்வதந்தரமாயிருக்குமாப்போலே ஆசார்யாபிமாநமாகிற விதுதான ஏதேனுமொரு உபாயத்துக்கு மாசார்யோபதேச மவசயாபேக்ஷிதமாகையாலே அவவழியாலே யுபா யாந்தரங்களுககு அங்கமா யிருநததேயாகிலும, *பாலமூக ஜடாந்தாசச பங்கவோ

பதிராஸ ததா, ஸதாசார்யேண ஸமத்ருஷ்டா: ப்ராபநுவந்தி பராங்கதிம்* *பசுர் மநுஷ்ய: பக்ஷீவா* இத்யாதிப்படியே ஸ்வயமே வோத்தாரகமாகையாலே ஸ்வதந்த்ரோபாயமுமா யிருக்குமென்கை. (461)

462. இப்படி ஸ்வதந்த்ரமான இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரி யின்னாரென் றருளிச்செய்கிறார் (பக்தியில அசக்தனுக்கு) என்று தொடங்கி.

462. பக்தியிலசக்தனுக்கு ப்ரபத்தி; ப்ரபத்தியிலசக்தனுக்கு இது.

அதாவது—"உபாய பரிகர்மித ஸ்வாந்தஸ்ய" என்கிறபடியே ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ர ஸித்த கர்ம ஜ்ஞாந ஸம்ஸ்க்ருதாந்த: கரணனுக்கு ஜநிக்குமதாய ஸ்வபாரதந்த்ர்ய விரோதியான ஸ்வயத்நரூபமா யிருக்கும் பக்த் யுபாயத்தில், துஷ்கரத்வ புத்தியாலும் ஸ்வரூப விரோதித்வ புத்தியாலும் நாமிதுக்கு சக்தரல்லரென்று கைவாங்கினவனுக்கு, நிவ்ருத்தி ஸாத்யதயா ஸு*கரமுமாய பகவத் பாரதந்த்ர்ய ரூப ஸ்வரூபாநுரூபமுமான ப்ரபத்த்யுபாயம்; அத்யவஸாய ஜ்ஞாநரூபமான ப்ரபத்த்யுபாயத்தில் மஹாவிச்வாஸ முண்டாகை அரிதாகையாலும் பந்தமோக்ஷங்க ளிரண்டுக்கும் பொதுவான ஈச்வர ஸ்வாதந்த்ர்ய பயத்தாலும் நாமிதுக்கு சக்தரல்லரென்று தேங்கினவனுக்கும் பச்வாதிகளுக்கும் கார்யகரமாகையாலே விச்வாஸ ஸாபேக்ஷமுமன்றிக்கே மோக்ஷைக ஹேதுவுமா யிருக்கும் பரதந்த்ர ஸ்வரூபனான ஸதாசார்யனுடைய அபிமாந ரூபமான விலக்ஷண சரமோபாய மென்கை. பக்தியி லசக்தனுக்கு துஷ்கரத்வ ஸ்வரூபவிரோதித்வங்க ளிரண்டும் ஹேதுவாகிலும் இவ்விடத்தில் ஸ்வரூப விரோதித்வமே ப்ரதாந ஹேது, ப்ரபத்தியி லசக்தனுக்கும் விச்வாஸமாந்த்ய பகவத் ஸ்வாதந்த்ர்யபயரூப ஹேதுத்வயமுண்டேயாகிலும் பகவத் ஸ்வாதந்த்ர்ய பயமே ப்ரதாந ஹேது, (ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய பயத்தாலே பக்தி நழுவிற்று; பகவத் ஸ்வாதந்த்ர்ய பயத்தாலே ப்ரபத்தி நழுவிற்று) என்றிறே இவர் தாம் கீழருளிச்செய்தது. இத்தால், அநந்யோபாயாசக்ததயா அநந்யகதியானவனே ப்ரபத்த்யதிகாரியாமோபாதி, இவ்வுபாயாதிகாரியும் அநந்யோபாயா சக்ததயா அநந்யகதியானவனென்றதாயத்து. அன்றிக்கே, இதின் ஸ்வதந்த்ரத்வத்தை (பக்தியி லசக்தனுக்கு) இத்யாதியாலே ஸ்திரீகரிக்கிறாராகவுமாம். வாக்யார்த்த யோஜனையில் பேதமில்லை, பக்தியி லசக்தனைக் குறித்து விஹிதமான ப்ரபத்த்யுபாயம் ஸ்வதந்த்ரமானாப்போலே, ப்ரபத்தியி லசக்தனைக் குறித்து விஹிதமானவிதுவும் ஸ்வதந்த்ரமாகக் குறையில்லை யென்று கருத்து. (162)

463. இவ்வாசார்யாபிமாநம் இவனுக் குண்டாக்கும் பல பரம்பரையை யருளிச்செய்து, இவ்வர்த்தத்தை நிகமித்தருளுகிறார் (இது) என்று தொடங்கி.

463. இது ப்ரதமம் ஸ்வரூபத்தைப் பல்லவிதமாக்கும், பின்பு புஷ்பிதமாக்கும், அநந்தரம் பலபர்யந்தமாக்கும்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

அதாவது—இப்படி கீழ்ச்சொன்ன ஆசார்யாபிமாநமாகிற இது, ப்ரதமத்திலே இச்சேதநனுக்கு ப்ரணவோக்த பகவதநந்யார்ஹ சேஷத்வத்தைச் சரமபர்வ

பர்யந்தமாக உணர்த்தி, அநாதிகாலம் ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற அழலிலே மண்டிச் சருகெழுந்து கிடந்த ஸ்வரூபத்தைத் துளிர்த்தெழும் படியாக்கும்; இப்படி பல்லவித மான பின்பு, மத்யமபதோக்தாநந்ய சரணத்வத்தை சரமபர்வ பர்யந்தமாக உணர்த்திப் பலஸூசகமான உபாயாத்யவஸாய யோகத்தாலே ஸ்வரூபத்தை புஷ்பித மாம்படியாக்கும்; இப்படி புஷ்பிதமான வநந்தரம், சரமபதோக்தாநந்ய போகத்வத்தையும் சரமபர்வ பர்யந்தமாக உணர்த்தி, நித்ய கைங்கர்ய போகத்தாலே ஸ்வரூபத்தை பலபர்யந்தமாம்படியாக்கு மென்றபடி. ப்ரதம ரஹஸ்யமான திருமந்த்ரத்தில பதத்ரய ப்ரதிபாத்யமான அநந்யார்ஹ சேஷத்வாத்யாகார த்ரயமு மாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாய், அதுதான சரமபர்வ பர்யந்தமாயிறே யிருப்பது; இவைதான ஆசார்யோபதேசாதிகளாலே லப்தங்களாகையாலும், அவ்வுபதேசாதிகளுக்கடி இவன் நம்முடையவனென்கிற ஆசார்யாபிமாந மாகையாலும், ஆசார்யாபிமாந மிவற்றை யுண்டாக்கு மென்கிறது. ஆக, இப்படி யிருந்துள்ள பதத்ரயார்த்த நிஷ்டையை இவ்வாசார்யாபிமாந மிவனுக்குண்டாக்கி யுஜ்ஜீவிப்பித்தேவிடும்படி சொல்லிற்றாயத்து. அதவா, இப்படி ஸ்வதந்த்ரோபாயமான விது இவன் ஸ்வரூபத்தை பர்வக்ரமேண உஜ்ஜீவிப்பிக்கும்படியை ப்ரகாசிப்பியா நின்றுகொண்டு, இவ்வர்த்தத்தை நிகமித்தருளுகிறார் (இது) இத்யாதியாலே. அதாவது, ஆசார்யாபிமாநமாகிற விது, ப்ரதமம் பகவத் விஷயத்திலே அந்வயிப்பித்து, அநாதிகாலம் ததந்வய ராஹித்யத்தாலே "வாடினேன்" என்னும்படி உருவிக்கிடந்த ஸ்வரூபத்தை பல்லவிதமாக்கும்; பின்பு, பாகவத விஷயத்திலே யூன்றுவித்து பலாந்வய யோக்யமாக்குகையாலே பல்லவிதமா யிருந்தவத்தை புஷ்பிதமாக்கும்; அநந்தரம், "நின்று தன புகழேத்த" என்கிறபடியே சரமபர்வத்தில நிலைபெறுத்தி புஷ்பிதமா யிருந்தவத்தை பலபர்யந்தமாக்கு மென்னவுமாம்.

ஆக, இப்ப்ரகரணத்தால, ஆசார்யனை உபாயமாகப் பற்றினார்க்கு பயாபயங்களிரண்டும் மாறி மாறி நடக்குமென்னும் ப்ரஸங்கமில்லாமையும், இவ்வர்த்த நிர்ணயக ப்ரமாண மின்னதென்னுமதும், இவ்வர்த்த ஸ்தாபநத்துக்கீடான உபபத்தியும், ஐதிஹ்யமும், இவ்வர்த்தோபபாதநார்த்தமாக ப்ராப்ய நிர்ணயமும், இப்படி ப்ராப்ய நிர்ணயம் பண்ணிலை இதுக்கு ஸத்ருசமாகவே கொள்ள வேணும் ப்ராபகமென்னுமதும். அல்லாதபோது வரும் தூஷணமும் ஈச்வர விஷயத்திலிவனுக்குள்ள சரணவத் பாரதந்த்ர்யாநந்யத்வங்களை ஸூசிப்பித்துக் கொண்டு ஈச்வரனைப் பற்றுமதில இவனைப் பற்றுமதுக்குள்ள விசேஷமும், ஈச்வர சேதநர்களிருவர்க்கு மிவனுபகாரக னென்றும், ஈச்வரனு மாசைப்படும் பதத்தை யுடையவனென்றும், இவன்பண்ணு முபகாரத்துக்கு ஸத்ருச ப்ரத்யுபகாரமில்லை யென்றும், இவனோடுண்டான ஸம்பந்தம் மோக்ஷத்துக்கே ஹேதுவா யிருக்குமென்றும், ஈச்வரனை யுபகரித்த விவனிலும் இவனையுபகரித்த வீச்வரனே மஹோபகாரக னென்றும், இவ்வாசார்ய வைபவமும், ஆத்மகுணமுண்டானாலும் ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை நெகிழில அந்தப்ரயோஜநமும் அவத்யகரமும் ஈச்வர நிக்ரஹஹேதுவுமாம் படியும், ஆசார்ய ஸம்பந்த விச்சேதத்தில் பகவத் ஸம்பந்த தௌர்லப்யமும், ஆசார்யாந்வயத்துக்கும் பாகவத ஸம்பந்த மபேக்ஷிதமென்னுமதும், ஆசார்யாபிமாந

மொழிய உஜ்ஜீவநோபாயமில்லை யென்னுமிடத்தில ஆப்தோபதேசமும், இவ்வர்த்தத்தினுடைய ஸ்திரீகரணமும், இவ்வாசார்யாபிமாந நிஷ்டனானவன ஸுலபமான இவவிஷயத்தைவிட்டு துர்லபமான பகவத் விஷயத்தை ரக்ஷகமாக இச்சிக்கக கடவனல்லனென்றும், பரதவாதி ப்ராப்ய ஸ்தலங்களெல்லா மிவவிஷயமே யென றிருக்கக்கடவனென்றும், இவனுக்கு ப்ரதிகூலாநுகூலாநுபய ரீனஞரென்றும், இவனுடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களுக்கு விநியோகமும், இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநமும் விஹிதபோகாதிகளும தயாஜ்யமென்னுமிடமும், ஸ்வரூபப்ரசயுதி வாராமைக்கு வேண்டுமவஸ்தையும், ப்ராபயபூமி ப்ராவண்யாதித்ரயமு மிவனுக கவசயாபேக்ஷிதமென்னுமதும், ஆசார்ய விஷயத்தில ஸ்வகத பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வய ப்ரமாணங்களும், ஆசார்யாபிமாநத்தின ஸ்வதந்த்ரோபாயத்வமும், தததிகாரி நிர்ணயமும், இவவாசார்யாபிமாந நிசசேதநனுக்கு முண்டாகுமபடியும் பரம்பரையையும சொல்லுகையாலே, ஸதாசார்யாபிமாநமே ஸர்வர்க்கு முக்யோபாயமென்னுமிடமும் சொல்லப்பட்டது ஆக இத்தால வாக்ய த்வயோக்தோபாயோபேய சரமாவதியை அருளிச செய்தாராயத்து. . .. ... (463)

பெரியஜீயா திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமத் வரவரமுநீந்த்ர க்ரந்தமாலையில

ஸ்ரீவசநபூஷண வியாக்கியானம்

முற்றிற்று.

— சாற்றுத் தனியன் —

வாழி யுலகாசிரியன வாழியவன மன்னுகுலம்*
வாழி முடுமபையென்னும மாநகரம—*வாழி
மனஞ்சூழநத பேரின்ப மல்குமிகு நல்லார்*
இனஞ்சூழந் திருக்கு மிருப்பு.

பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீவசனபூஷண மூலத்திலுள்ள ஐதிஹ்யங்களுக்கு அட்டவணை

31. இவவிடததிலே வேல்வெட்டிபபிளளைககுப் பிளளை யருளிசசெய்த வார்ததை

69 அநதிமகாலத்துககுத தஞசம .. . என்று ஜீயரருளிசசெயவா.

82. திருக்கணணமங்கையாணடான ஸ்வவயாபாரததை விடடான்.

84 பிளளை திருநறையூரரையர் உடம்பையுபேக்ஷிததார்

112. அநஸூயைககுப் பிராடடியருளிசசெயத வாாததையை ஸமரிப்பது.

122 திருககுருகைப்பிரான பிளளான பணிககுமபடி மதிராபிநதுமீசரமான

166 ஸநாநம ரோஷஜநகமெனசிற வாாததையை ஸமரிபபது

177. தனனுலவரும நன்மை விலைபபால் போலே எனறு பிளளானவாாததை

192. ஈச்வரனவதரிததுப பணணின எனறு ஜீயா் அருளிசசெயவா

203 பிளளைப்பிளளையாழவானுக்கு ஆழவான பணிதத வாாததையை ஸமரிபபது.

234. மாறனேரிநம்பி விஷயமாகப் பெரியநம்பி உடையவாக்கருளிசசெய்த

246. பிளளையுறஙகாவில்லிதாஸர் பககலிலே காணலாம.

385. பாஷயகாரா் காலததிலே ஒருநாள பினபுபிறநத வாாததைகளை ஸ்மரிப்பது

396. சாஸ்தரமும விதியாதே ஈசவரனென்று கேடடிருக்கையாயிருக்குமா

411. வடுகநம்பி ஆழவானையுமாணடானையும இருகரையரெனபா

443. ஸவாபிமானததாலே எனறு பிளளை பலகாலுமருளிசசெயயககேடடிருககை

முமுக்ஷுப்படி மூலததிலுளள ஐதிஹ்யஙகள்

41. *அதர பகவத ஸேநாபதி மிசரா வாகயம*

263. *உயயககொணடாா விஷயமாக உடையவா*

265. *இதுதான அநுவாத கோடியிலே யெனறு வஙகிபபுரததுநமபி வார்த்தை.*

275. *ஆஸதிகனுய இவவர்ததத்தில படடருககு எமபார் அருளிசசெயத வாாததை.*

ஆசாாய ஹருதய மூலததிலுளள ஐதிஹ்யஙகள

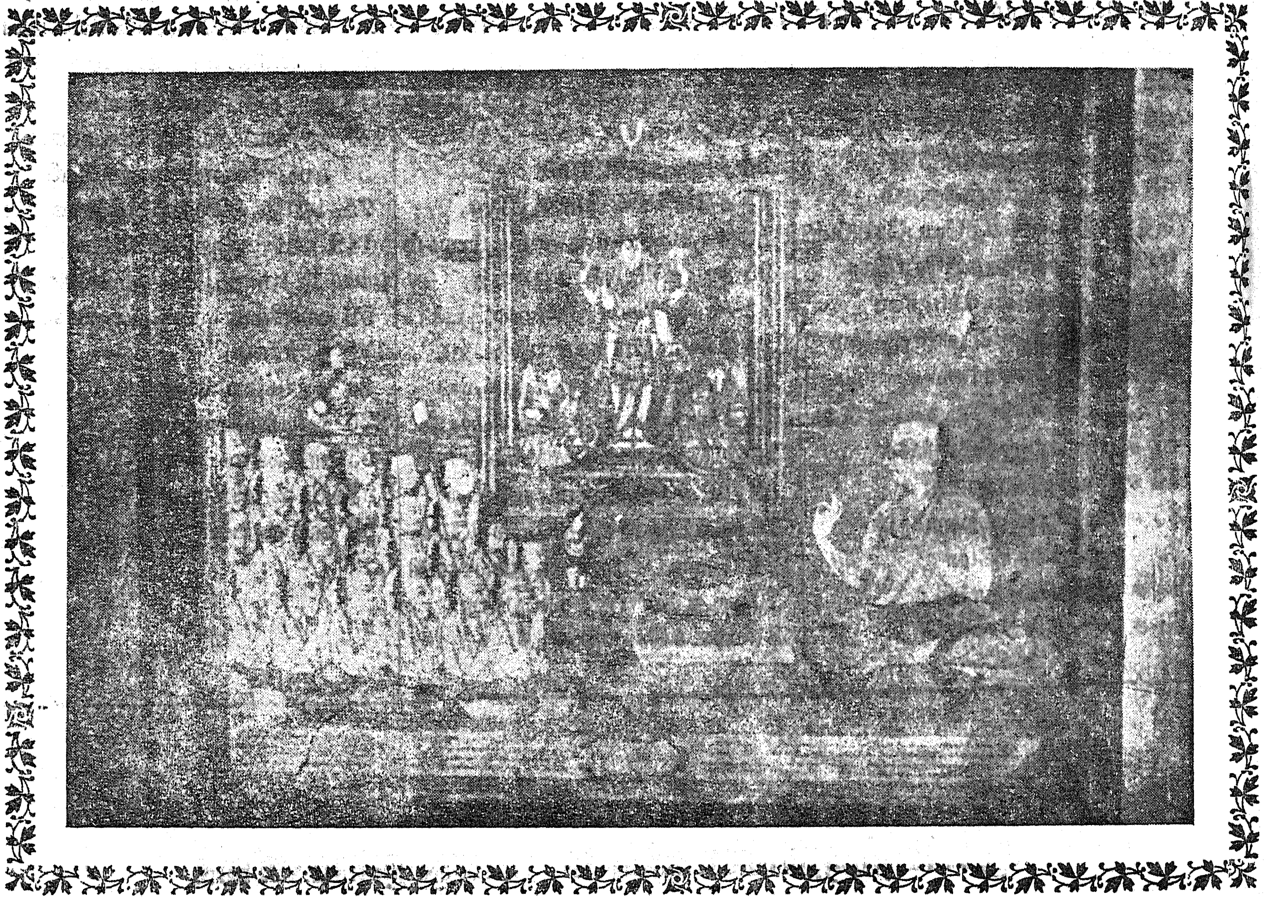
85. *மலேசசனும பகதனுல யாகாநுயாகோத்தர வீதிகளில*

204. *தாயககும மகனுககும... இவரடி பணிநதவாககுமே இவையுளளது*

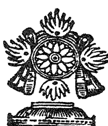
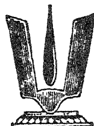
4. ஆசார்ய ஹ்ருதய வ்யாக்யான ஸம்ஸ்க்ருத ப்ரமாணனுக்ரமணிகை

ஆசார்யஹ்ருதயவ்யாக்க்யான ப்ரமாணநுக்ரமணிகை

முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச்செய்த

ஆசார்யஹ்ருதயம்.

பொதுத் தனியன்கள்

ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதிகுணார்ணவம்
யதீந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம்.
லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம் நாதயாமுநமத்யமாம்
அஸ்மதாசார்யபர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம்.

யோ நித்யமச்யுதபதாம்புஜயுக்மருக்ம
வ்யாமோஹதஸ் ததிதராணி த்ருணாய மேநே,
அஸ்மத்குரோர் பகவதோஸ்ய தயைகஸிந்தோ
ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே.

மாதா பிதா யுவதயஸ் தநயா விபூதி:
ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம்,
ஆத்யஸ்ய ந: குலபதேர் வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத் ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா.

பூதம் ஸரச்ச மஹதாஹ்வய பட்டநாத
ஸ்ரீபக்திஸாரகுலசேகரயோகிவாஹாந்,
பக்தாங்க்ரிரேணுபரகாலயதீந்த்ரமிச்ராந்
ஸ்ரீமத்பராங்குசமுநிம் ப்ரணதோஸ்மி நித்யம்.

ஆசார்யஹ்ருதயத் தனியன்கள்

ஆசார்யஸ்வாந்தவக்தாரமபிராமவராபிதம்,
ஸ்ரீக்ருஷ்ணதநயம் வந்தே ஜகத்குருவராநுஜம்.
த்ராவிடாம்நாயஹ்ருதயம் குருபர்வ க்ரமாகதம்,
ரம்யஜாமாத்ருதேவேந தர்சிதம் க்ருஷ்ணஸூநுநா.

பணவாளரவணைப்பள்ளிபயில்பவர்கெவ்வுயிரும்
குணபோகமென்றுகுருகைக்கதிபனுரைத்ததுய்ய
உணர்பாவினுட்பொருளொன்றுமறியாவுலகறிய
மணவாளன்மாறன்மனமுரைத்தானவண்முடும்பைவந்தே.

மாதவத்தோன்மாறன்மனங்கூறும்மணவாளன்
தோதவத்தித்தூய்மறையோரானபெற்றார்—நீதியினா
லாங்கவர்தாள்சேர்பெற்றாராய்மணவாளமுனி
பூங்கமலத்தாள்கள்நெஞ்சேபோற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீமத் வரவரமுநீந்த்ர கரந்தமாலையில் மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த

ஆசார்யஹ்ருதய வ்யாக்க்யாநத்தின் அவதாரிகை

சரிய பதியாய் ஸர்வஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரன், நிரதிசயாநந்த மயமான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே, நித்ய நிர்மலஜ்ஞாநாதிகுணகராய ஸ்வச்சந்தாநுவர்த்திஸ்வ ரூபஸ்திதிப்ரவ்ருத்தி பேதரான நித்யஸூரிகளாலே அநவரதபரிசர்யமாணசரண நளி நனாய்க்கொண்டு எழுந்தருளியிராநிற்க, லீலாவிபூதியிலுள்ளார் அவர்களோபாதி தன்னை யநுபவிக்கப் ப்ராப்தி யுண்டாயிருக்க இழந்துகிடக்கிறபடியைக்கண்டு அதி வ்யாகுலனாய், இவர்களை யுஜ்ஜீவிப்பிக்கையிலுண்டான நசையாலே, *அசிதவிசேஷி தாந் ப்ரளயஸீமநி ஸம்ஸரத கரணகளேபரைர் கடயிதும் தயமாநமநா* என்கிறபடியே, கரணகளேபர விதுரராய் அசித்விசேஷிதராய் அத்ருவ போகமோக்ஷ சூந்யராய்க் கிடக்கிற தசையிலே தயமாந மநாவாய்க்கொண்டு, ஸ்வசரணகமல ஸமாச்ரயணோப கரணமான கரணகளேபரங்களைக்கொடுத்து ஜ்ஞான விகாஸத்தையும் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி சக்தியையு முண்டாக்கி இந்த ஜ்ஞாநகார்யமான த்யாஜ்யோபாதேய விவேகபரிகரமாக *மாநம ப்ரதீபமிவ காருணிகோ ததாதி* என்கிறபடியே, வேதப்ரதா நத்தைப்பண்ணி, அநந்தரம் மந்வாதிகளுக்கந்தர்யாமியாய் நின்று, சேதநருடைய விசிஷ்ட வேஷவிஷயமான சாஸ்த்ரத்தை வெளியிட்டருளி, அந்த சாஸ்த்ராப்யாஸம் அநேக யோக்யதாஸாபேக்ஷமாய், சிரகால ஸாத்யமுமாயிருக்கையாலே துஷ்கரமா யிருக்கிறபடியைத் திருவுள்ளம் பற்றி தாத்ருசயோக்யதா நிரபேக்ஷத்வாதிகளாலே ஸுகரமுமாய் சேதந நிஷ்க்ருஷ்டவேஷ விஷயமுமான திருவஷ்டாக்ஷரப்ரஹ்ம வித்யையை ஸ்வயமேவ வெளிப்படுத்தினவளவிலும் கார்யகரமாகாமையாலே, ஓலைப் புறத்திற் செல்லாத ராஜ்யத்தை எடுத்துவிட்டுச் செலுத்திக்கொள்ளும் ராஜாக்களைப் போலே நாமே சென்று திருத்தக்கடவோமென்று ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரமுகேந இவர்களிருக்கிற விடத்திலே தானவந்து திருத்தப் பார்த்தவிடத்திலும், ஒருவரும் திருந்தக் காணாமையாலே விஜாதீயரான நம்மாலொருபடியாலும் இவர்களைத் திருத்தப் போகாதாயிருந்தது; இனி, இணக்குப்பார்வையிட்டு ம்ருகம்பிடிப்பாரைப்போலே ஸஜாதீயரைக்கொண்டே காரியங்கொள்ளுவோமென்று அறுதியிட்டு அதுக்கு, * ஆமுதல்வரையுண்டாக்குகைக்காக ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்தான தன்னுடைய நிர்ஹேதுக ப்ரஸாதத்தாலே எங்கும்பார்த்து இலக்குக்காணாமல் வாராநிற்க, அந்தப் பார்வை தனக்குப்பள்ளமடையான தென்திசையிலே யானவளவிலே, *மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து* என்கிறபடியே ஜன்ம பரம்பரைகளிலே தோளமாறி நித்யஸம் ஸாரியாய்ப்போருகிற விவர்மேலேபட, அந்த நிர்ஹேதுக கடாக்ஷ விசேஷலப்த திவ்யஜ்ஞாநபக்திகரானவாழ்வார், தத்ஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதிகளை விசத விசததர விசததமமாக அநுபவித்து அவ்வநுபவ பரீவாஹ ரூபேண பேசுகிற பாசுரமானது சோகவேக ஜநிதமான * மாநிஷாதேத்யாதி ச்லோகம் ப்ரஹ்மாவின் ப்ரஸாதத்தாலே லக்ஷணோபேதமானாப்போலே பகவத்ப்ரஸாதமடியாக ஸர்வலக்ஷணோபேதமான ப்ரபந்தமாய்த் தலைக்கட்டிற்று.

இதுதானும், த்ராவிடவேததயா விஸதீரணமாய அநேகார்த்த ப்ரதிபாதக மாயிருககையாலே, இதில தாதபர்யாாததம ஸாவர்ககும பரதிபததி விஷயமாகை அரிதெனறு பாாத்து, இதிலாதத விசேஷஙகளையும, இவற்றில ஆழவாா திருவுளளக் கருத்தின பரகாரததையும இவவாசார்ய ருசிபரிகருஹீதமான ஆாததமே யெலலார்க கும தஞ்சமெனனுமத்தையும, இவா தமமுடைய பரமகருபையிலேலே பரகாசிப்பியா நினறுகொணடு ஆசாாய பரமபராபராப்தமான இவவர்ததஙகள எலலார்ககும ப்ரதி பத்தியோகயமாமபடி அநதிஸஙகரஹாநதிவிஸதரமாக இவவாசாாயஹ்ருதய ப்ர பந்தமுகேந அருளிசசெயகிறார்.

* ஆதயஸய ந: குலபதே * எனகிறபடியே வைதிகஸநதாநத்துககு ப்ரதமா சார்யரான ஆழவாரருளிசசெய்த திவய ப்ரபநதஙகளில அவருடைய திருவுளளக கருததுககளைச சொலலுகையாலேயிறே இபப்ரபநதத்துககு ஆசாாயஹ்ருதயமெனறு நிருபகமாய்த்து. இபபரபநதத்தில இவரருளிச செயகிற வாகயங்களெலலாம அருளிச் செயல சநதைகளைச சேர்ததருளிச செயகிறது—* மயாவற மதிநல மருளபபெறறவர் கள பேசின திவயஸூகதிகளாகையாலே ஆப்ததமமுமாய அதயந்தபோகயமுமா யிருககிறவிதுவே தமககு அநவரதாபிமதமாகையாலும், முகமறிந்தவன கோதத முதது பெருவிலையனமாபபோலே சநதைகளைத் தாம சேர்த்தசாதுரியாலே அருளிச செயலில ரஸஜ்ஞாககு இதில ஆாத்ததததிலுங காட்டில சபதநதானே மிகவு மினிதா யிருககுமெனனு மபிபராயத்தாலும. ஆகையாலிபபரபநதம சப்தார்ததஙகளிரண்டின ரஸத்தாலும விசேஷஜ்ஞஜநமநோஹரமாயிருககும. .... *

அவதாரிகை முறறிறறு.

1. இதில முதலசூர்ணையாலே * ஹாதது ம் நமஸ ஸதஸதீ ச விவேகதுமீசோ மாநம் ப்ரதீப மிவ காருணிகோ ததாதி * எனகிறபடியே, ஆகஸமிககருபாவானன ஸாவேசவரன அஜ்ஞரான ஸமஸாரிசேதநர்ககு ஸதஸத விவேக பரிகரமாக சாஸதரபரதாநத்தைப் பண்ணி யருளினபடியை அருளிசசெயகிறார்.

(மூலம்) காருணிகனன ஸர்வேசவரன அறிவிலாமனிசர் உணாவெனனும சுடர் விளககேற்றிப பிறஙகிருள நீஙகி மேலிருந்த நந்தா வேத விளககைக் கண்டு நல்லதும தீயதும விவேகிககைககு மறையாயவிரிந்த துளக்கமில் விளககில்கொளுததின பரதீபமான கலைகளை நீர்மையினாலருள்செய்தான. 1

(காருணிகனன ஸாவேசவரன)—கருபா விசிஷ்டஸவதநத்ரனெனறபடி. கருபா வானனலும ஸவதநத்ரனனறாகில தான நினைத்தபடி கார்யம செயயப் போகாது; கேவல ஸவதந்த்ரனனலும ஸமஸார மோக்ஷஙக ளிரண்டுககும பொதுவான ஸவா தநத்ர்யம சேதநோஜ்ஜீவநார்த்தமான கருஷிககு உறுபபாகமாட்டாது, ஆனபினபு கருபாவிசிஷ்டமான ஸவாதநத்ரயமேயிறே ஸமஸாரிசேதநோஜ்ஜீவந விஷயமாக அவன பணணும கருஷிககு ஹேதுவாவது, அதவா, ஸர்வேசவரனெனறு ஈசேசி தவயஸமபநதத்தைச சொலலுகிறதாகவுமாம * க்ருபாயோகாசச சாசவதாத * எனற வநநதரம், * ஈசேசிதவய ஸமபநதாத அநீதமபரதமாநபி * எனகையாலே கருபாயோகமும ஸமபநதமும இரண்டும ஸமஸாரி சேதந ஸமரக்ஷணார்த்த ப்ரவருத்திஹேதுவிறே, கருபாயோகததுககு மேலே ஸமபந்தம உகதமாகையாலே ஸமபநத ப்ராதாநயம

சொல்லிற்றுகிறது. இத்தால, இவை நமமுடையவையனறோவெனகிற அபிமாநத் தோடே பரது:ககாஸஹிஷ்ணுத்வரூபையான கருபையும கூடுகையாலே உத்தரோத் தரம சேதநோஜ்ஜீவநத்துககு க்ருஷிபண்ணிப் போருமவனெனறதாய்த்து.

(அறிவிலா மனிசர்)—*அறிவிலா மனிசரெலலாம* எனகிறபடியே அஜ்ஞாந தமோயுக்தரான சேதநர். *அநதம் தம இவாஜஞாநம்* எனனககடவதிறே. *ஊர்த்தும் தம:* என்று அஜஞாநத்தைத தமச்சப்தத்தாலே அருளிசசெய்தாரிறே. இத்தால் அநாத்யஜஞாநாந்தகாரத்தாலே அபிபூதராய், அததாலே ப்ரகருத்யாத்ம விவேகம் முதலானவொரு விவேகமுமினறிககே யிருககிற ஸம்ஸாரிசேதநரெனகை.

(உணர்வென்னும் சுடர்விளககேற்றி)—*உணர்வென்னு மொளிகொள் விளக் கேற்றி* எனறும, *ஞானச சுடர்விளககேற்றினேன* என்றும சொல்லுகிறபடியே தைலவர்த்திகளாலுணடான அழுககனறிககே திணுஙகின தேஜஸ்ஸாயிருககிற ஜ்ஞாநமாகிற உஜ்ஜவலதீபபரகாசத்தை உடைத்தாய் ஜஞாநத்தை விளககென் கிறது, ஸ்வபர ப்ரகாசகத்வமாகிற ஸவபாவ ஸாமயத்தாலே.

(பிறங்கிருள் நீங்கி)—*பிறஙகிருள நிறஙகெட* எனறும *பின்னிவ்வுலகினில் பேரிருளநீஙக* எனறும சொலலுகிறபடியே, மிகுந்த அஜஞாநாநதகாரமபோய.

(மேலிருந்த நந்தா வேதவிளககைக கண்டு)—*வேதாநத விழுப்பொருளின் மேலிருந்த விளககு* என்றும் *நந்தாவிளககு* எனறும *வேதவிளககினை* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, வேதாநதஙகளில ஸர்வஸமாத்பரனாக ப்ரகாசியாநிறபானுமாய்; நித்யமாய் ஸ்வயமப்ரகாசமான ஜஞாநத்தை ஸவரூபமாக உடையனுமாய், வேதைக ஸமதிகம்யனுமான தன்னை, *எனதககஞானககணகளாலே கணடு* என்கிறபடியே ஜஞாநசக்ஷுஸ்ஸாலே தர்சித்து.

(நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்கு)—*இவையனறே நலல இவையனறே தீய* என்கிறபடியே, ஸதஸத் விவேகம பண்ணுகைககு. *ஸதஸதீ ச விவேக்தும்* என்று ரிறே, "நல்லதும தீயதும விவேகிககைககு" எனகிற விது ஸாமாந்யேந விலக்ஷண விலக்ஷண விவேகத்தைக காட்டுமேயாகிலும், இவவிடத்தில, பகவத்விஷயம நனறு, ஸம்ஸாரம தீது என்று விவேகிககையைக காட்டககடவது. "நந்தாவேத விளக்கைக் கண்டு நல்லதும தீயதும் விவேகிக்கைக்கு" எனகையாலும, விவேக பலமான த்யாக ஸ்வீகாரவிஷயஙகள ஸமஸார மோக்ஷங்களாகவே மேலசொல்லுகையாலும். பகவத் விஷயத்தைக கண்டபினபு ஸதஸத்விவேகம பண்ணுகையாவது என்னென் னில்? ப்ரதிகோடி கண்டாலொழிய அதினதோஷம யதாவாகத் தோறறுமையாலும், இத்தைப்பறற இது நனறு இது தீது எனனும்போது உபயகோடியும் கண்டுகொள்ள வேண்டுகையாலும சொலலிறறு.

(மறையாய் விரிந்த துளககமில் விளக்கில் கொளுத்தின ப்ரதீபமான கலைகளை)-*மறை யாய் விரிந்த விளககை* எனறும *துளககமில விளககம* எனறும் சொலலுகிற படியே *அகாரோ வை ஸர்வா வாக்* எனகையாலே வேதரூபேண விஸ்த்ருதமாய்த் தது தானென்னுமபடி ஸகலவேத காரணமாய, தனககொரு காரணமில்லாமையாலே சலநமின்றிககே ஸகலார்த்த ப்ரகாசகமாயிருககிற அகாரத்தில நினறு முத்பந்நமாய்,

நீபாதுத்பங்க ப்ரதீபம்போலே *மாநம் ப்ரதீபமிவ* என்கிறபடியே த்யாஜ்யோபாதே யார்த்தங்களை ஸ்புடதரமாக ப்ரகாசிப்பியா நின்றுள்ள, *பன்னுகலை நாலவேதம்* *கலைகளும் வேதமும்* இத்யாதியாலே சொல்லப்படுகிற ச்ருதியும் ததுபப்ரும் ஹணங்களுமான சாஸ்த்ரங்களை. *மறையாய் விரிந்த விளக்கை* *துளக்கமில் விளக்கமாய்* என்று அகாரத்தை ஈச்வரனோடே ஸமாநாதிகரித்தது *அ இதி ப்ரஹ்ம* என்கிறபடியே வாச்ய வாசக ஸம்பந்தத்தாலே.

(நீர்மையினு லருள்செய்தான்)—நீர்மை—ஸ்வபாவம் தன ஸ்வபாவத்தாலே கொடுத் தானென்கை. அதாவது, தன சேஷித்வஸ்வபாவத்தாலே யென்னுதல, காருணி கனென தன் கருபையாகிற ஸ்வபாவத்தாலே என்னுதல, ஸமுச்சயமாதல. பூர்வ யோஜனை—நீர்மையினு லென்கிறதற்குப் பூர்வர்களிட்ட [பெரிய திருமொழி 2-8-5.] வ்யாக்யாநத்திற்கும், "இந்த உதிரத்தெறிப்பு தரைகுண்ய விஷயமானவற்றுக்கு ப்ரகாசகம்" என்றிவர்தாம் மேலருளிச் செய்கிறதற்கும் சேரும் நடுவில யோஜனை, காருணிகனென என்றிவர் ப்ரதமத்திலே யெடுத்ததுக்கும் *காருணிகோ ததாதி* என்று பட்டருளிச் செய்ததற்கும் சேரும். மூன்றாமயோஜனை, "காருணிகனென ஸர்வேச் வர" னென்கிற விடத்தில சொன்ன இரண்டாம யோஜனைக்குச் சேரும். ஆக இச்சூர்ணையால அஜ்ஞரான ஸம்ஸாரி சேதனர் ஜ்ஞாநப்ரகாசத்தையுடையராய் அந்தவஜ்ஞாநம் நீங்கித் தன்னைக்கண்டு ஸதஸத்விவேகம் பண்ணுகைக்கு உறுப்பாக ஈச்வரன சாஸ்த்ர ப்ரதாநம் பண்ணினபடியை தந்நிதாநத்தோடே அருளிச் செய்தாராய்த்து. . ... (1)

2. இவ்விவேகத்திற்குப் பலமேதென்னச சொல்லுகிறது; (விவேகேத்யாதி.)

(மூலம்.) விவேகபலம் விடுபற்று. 2

அதாவது இப்படி யவன் கொடுத்த சாஸ்த்ர ஜந்ய ஜ்ஞாநத்தாலே நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்குப்பலம், த்யாஜ்யத்தை விடுகையும் உபாதேயத்தைப் பற்று கையு மென்கை. த்யாக ஸ்வீகார மென்றதே விடுபற்றெனகையாலே * வீடுமின் முற்றவும் * அற்றிறைபற்று * என்ற ஆழ்வார் பாசுரத்தை யுட்கொண்டருளிச் செய் தமை தோற்றுகிறது. .... (2)

3. த்யாஜ்யோபாதேயங்களதாமெவையென்னச் சொல்லுகிறது - (த்யாஜ் யேத்யாதி.)

(மூலம்) த்யாஜ்யோபாதேயங்கள் ஸுகதுக்கங்கள். 3

அதாவது:— * ஸுகீ பவேயம், து:க்கீ மா பூவம் * என்று ஸர்வர்க்கும் து:க்கம் அநிஷ்டமாய் ஸுகம்இஷ்டமாகையாலே து:க்கம த்யாஜ்யம், ஸுக முபாதேயம் என்கை. ... ... (3)

4. இவைதான் கர்மாநுகுணமாக நின்ற நின்ற நிலைகளிலே யுண்டாகை யாலே இவற்றின பரமாவதியைச் சொல்லுகிறது (இவற்றுக் கித்யாதி.)

(மூலம்.) இவற்றுக்கெல்லை இன்புதுன்பளி பன்மா மாயத்தழுந்துகையும்,
களிப்புங் கவர்வுமற்றப் பேரின்பத்தின்புறுகையும். 4

அதாவது து:கத்துக்குப் பரமாவதி "இன்பு துன்பளி" என்று தொடங்கி ஸுக துக்காவஹங்களாய அநாதியாய துஸ்தரமாயிருந்துள்ள ப்ரக்ருதிஸம்பந்த நிபந்தநமான ஜந்மங்களில் நின்றும் ஒருகாலும் நீங்காமைக்குறுப்பானவையாய், பலவகைப்பட்டிருப்பனவாய், அகப்பட்டார் தப்பவரிதாமவையாய *இன்னமுதெனத் தோன்றி எத்தனையேனும் அறிவுடையாரையும் கலங்கப்பண்ணுகையாலே ஆச்சர்யங்களாயிருந்துள்ள சப்தாதி விஷயங்களிலே அகப்பட்டு *அழுந்துமா* என்கிறபடியே *அநந்தக்லேச பாஜநமான ஸம்ஸாரத்திலே மழுந்துகை. ஸுகத்துக்குப் பரமாவதி *களிப்பும் கவர்வுமற்று* என்று தொடங்கிச் சொல்லுகிற அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷ துஷ்டமான விஷய லாபத்தாலே வரும் கர்வமும் தத்லாபத்தாலே வரும் க்லேசமும் கழிந்து ஷட்பாவவிகாரங்களும் நீங்கி சுத்த ஸத்வதயா ப்ரகாசமாயிருக்கிற அப்ராக்ருத விக்ரஹத்தைப் பெற்று *அந்தமில் பேரின்பம்* என்கிறபடியே அபரிமிதாநந்த மயமான பரம பதத்திலே அடியார்கள் குழாங்களையுடன் கூடி *சூழ்பட்டோடுஞ்சுடர்ச் சோதிவெள்ளத்து இன்புற்று* என்கிறபடியே அநவரத பகவதநுபவத்தாலே ஆநந்த நிர்ப்பரனாயிருக்கை யென்கை .. . (4)

5. ஏவம்பூத து:க்கமும் ஸுகமும் இவனுக்குண்டாகைக்கு ஹேது ஏதென்னச் சொல்லுகிறது (அநந்தேத்யாதி)

(மூலம்) அநந்தக்லேச நிரதிசயாநந்த ஹேது—மறந்தேன் அறியகிலாதே உணர்விலேன் ஏணிலேன் அயர்த்தென்றும், உய்யும்வகை நின்றவொன்றை நன்கறிந்தவன் உணர்வினுள்ளே ஆம்பரிசென்றும் சொல்லுகிற ஜ்ஞாதவ்ய பஞ்சக ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்கள் 5

அதாவது, ஸம்ஸாரஸாகரம் கோரம் அநந்த க்லேச பாஜநம்* என்கிற ஸம்ஸார ப்ரயுக்த—அநந்த து:க்கஹேது—மறந்தேனுன்னை முன்னம்* என்கிற பரவிஷயாஜ்ஞாநமும், *என்னையறியகிலாதே* என்கிற ஆத்மவிஷயாஜ்ஞாநமும், *ஓடியுழன்று ழியிர்களே கொன்றேனுணர்விலேன்* என்கிற விரோதி விஷயாஜ்ஞாநமும், *பிறவி நோயறுப்பானேணிலேனிருந்தேன்* என்கிற உபாய விஷயாஜ்ஞாநமும், *ஆழியங்கையம்மானை யேத்தாதயர்த்து* என்கிற புருஷார்த்த விஷயாஜ்ஞாநமுமாகிற ஜ்ஞாதவ்யார்த்த பஞ்சக ஜ்ஞாநாபாவம் *நிரஸ்தாதிசயாஹ்லாத ஸுக பாவைக லக்ஷண* என்கிற பகவத் ப்ராப்திரூபமோக்ஷப்ரயுக்த நிரதிசயஸுகஹேது, *நின்னை நெஞ்சிலுய்யும் வகையுணர்ந்தேன்* என்கிற பரவிஷயஜ்ஞாநமும், *நின்றவொன்றையுணர்ந்தேன்* என்கிற ஆத்ம விஷயஜ்ஞாநமும், *அகற்ற நீ வைத்த மாயவல்லைம்புலன்கள் ஆமவை நன்கறிந்தனன்* என்கிற விரோதிவிஷயஜ்ஞாநமும், *அவன்தருளாலுறல் பொருட்டு என்னுணர்வினுள்ளேயிருத்தினேன்* என்கிற உபாய விஷயஜ்ஞாநமும், *ஆம்பரிசறிந்துகொண்டு* என்கிற புருஷார்த்த விஷயஜ்ஞானமுமாகிற ஜ்ஞாதவ்யார்த்த பஞ்சகஜ்ஞாநமென்கை இத்தால் *ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷ அஜ்ஞாநாத் ஸம்ஸார ஆகையாலே. *ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துச்ச ப்ரத்யகாத்மந; ப்ராப்த்யுபாயம் பலம் ப்ராப்தே: ததா ப்ராப்திவிரோதி ச, வதந்தி ஸகலா வேதாஸ் ஸேதிஹாஸபுராணகா:; முநயச்ச மஹாத்மாநோ வேதவேதார்த்த வேதிந:* என்கிறபடியே ஸகலசாஸ்த்ர தாத்பர்யமாய ஆத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு அவச்யஜ்ஞாதவ்யமான அர்த்தபஞ்சகத்தையும் அறியாமையும் அறிகையுமே ஸம்ஸார மோக்ஷங்களுக்கு ஹேதுவென்றதாயிற்று. ... ... (5)

6. இவ்வஜ்ஞாநாதிகள் தனக்கு அடியேதென்னச் சொல்லுகிறது (இவற்றுக்குக் காரண மித்யாதி).

(மூலம்) இவற்றுக்குக் காரணம் இரண்டிலொன்றினில் ஒன்றுகைகள் 6

அதாவது—இவ்வாத்தபஞ்சக—அஜ்ஞாநத்துக்குக் காரணம் *முத்திறத்து வாணியத்திரண்டிலொன்றுகையாகிற ரஜஸ்தம ப்ரசுரதை. இவ்வாத்த பஞ்சகஜ்ஞாநத்துக்குக் காரணம்*முக்குணத்திரண்டவையகற்றி ஒன்றினில் ஒன்றுகையாகிற ஸத்வப்ரசுரதை யென்கை. ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் அந்யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாந ஹேதுவாய், ஸத்வம் யதாஜ்ஞாநஹேதுவாயிறேயிருப்பது ... (6)

7. இவற்றுக்கு நிதாநமேதென்னச் சொல்லுகிறது—(ஸத்வேத்யாதி).

(மூலம்.) ஸத்வாஸத்வநிதாநம் இருள்தரும் அமலங்களாகவென்னும்
ஜன்மஜாயமாந காலகடாக்ஷங்கள் 7

அதாவது ஸத்வேதரங்களான ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களுக்கு நிதாநம் இருள்தருமா ஞாலத்துள்ளினிப்பிறவி*என்கிற அஜ்ஞாநாவஹமான ஸம்ஸாரத்தில் ஜந்மம் ஸத்வத்துக்கு நிதாநம் *ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பச்யேந் மதுஸூதந, ஸாத்விகஸ் ஸ து விஜ்ஞேயஸ் ஸ வை மோக்ஷார்த்தசிந்தக* என்கிறபடியே ஜாயமாந காலத்தில் *அவன் கண்களாலே அமலங்களாக விழிக்கும்* என்கிற நிர்மலத்வகரமான பகவத்கடாக்ஷமென்கை. ... . (7)

8. இவைதனக்கு மூலமேதென்னச் சொல்லுகிறது—(இவற்றுக்கு மூலமித்யாதி)

(மூலம்.) இவற்றுக்கு மூலம் இருவல்லருள் நல்வினைகள் 8

அதாவது—இஜ்ஜந்மத்துக்கு மூலம், *சார்ந்தவிருவல்வினை* என்று ஆத்மாவோடு பிரிக்கவொண்ணாதபடி பொருந்திக்கிடக்கிற ப்ரபலங்களான புண்யபாபங்கள். இக்கடாக்ஷத்துக்கு மூலம் *தொல்லருள் நல்வினை* என்கிற அவனுடைய ஸ்வாபாவிக க்ருபையாகிற ஸுக்ருதம் என்கை. (இருவல்லருள் நல்வினைகள்) என்றது இருவல்வினையும் அருள்நல்வினையுமென்றபடி. . , (8)

9. இவைதனக்கடியேதென்னச் சொல்லுகிறது—(கர்மேத்யாதி)

(மூலம்.) கர்மக்ருபாபீஜம் பொய்ந்நின்ற அருள்புரிந்த வென்கிற
அவித்யாஸௌஹார்த்தங்கள். 9

அதாவது—கர்மத்துக்கு பீஜம், *பொய்ந்நின்ற ஞானம்* என்கிற அவித்யை; க்ருபைக்கு பீஜம் *அருள்புரிந்த சிந்தை* என்கிற ஸௌஹார்த்தம்—என்கை. *ஈச்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்த்தம்* என்று இவ்வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு அவன் க்ருஷி பண்ணுகையில் இழிகைக்கு மூலகாரணமாக ஸௌஹார்த்தத்தைச் சொல்லிற்றிறே. இஸ்ஸௌஹார்த்தமடியாகவாயிற்று இவ்வாத்மவிஷயமாக அவன் திருவுள்ளத்தில் இரக்கம் பிறப்பது. . . . . .. (9)

10. இந்த அவித்யாஸௌஹார்த்தங்கள் தனக்கு அடியேதென்னச் சொல்லுகிறது (ஏதந்நிமித்த மித்யாதி)

(மூலம்.) ஏதந்நிமித்தம் முன்னமே முதல்முன்னமேயான அசித்யநாநாதி ஸம்பந்தங்கள். 10

ஏதசசப்தத்தாலே இரண்டையும பராமர்சிககிறது. அதாவது—அவித்யைக்கு நிமித்தம், *மூதாவியில் தடுமாறுமுயிர் முன்னமே* என்கிற அநாதியான அசித்ஸம்பந்தம. ஸௌஹார்தத்துககு நிமித்தம், *அடியேனடைநதேன முதல முன்னமே* என்கிற அநாதியான அயநஸமபந்தமென்கை. அயந சப்தத்தாலே ஈச்வரனைச் சொல்லுகிறது. *நாராயணனிறே. ஆக அநாத்யசித்ஸமபநதமடியாக அவித்யையாய் அதடியாக புண்யபாபரூபகர்மமாய், அதடியாக அஜ்ஞாந ஹேதுவான ஜந்மமாய், அதடியாக ரஜஸ்தமோவருத்தியாய் அத்தாலே அர்த்த பஞசகஜ்ஞாநாபாவமாய், அதடியாக *அஜ்ஞாநாத் ஸம்ஸார:* என்கிறபடியே ஸம்ஸார துःக்கம் வரும். அநாத்யயநஸமபந்தமடியாக பகவத்ஸௌஹார்த முண்டாய், அதடியாக கருணையுண்டாய், அதடியாக விசேஷகடாக்ஷ முண்டாய்; அதடியாக ஸத்வவ்ருத்தியுண்டாய், அதடியாக அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞாந முண்டாய் அதடியாக *ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷ:* என்கிறபடியே மோக்ஷஸுகமுண்டா மென்றதாய்த்து. (10)

11. இவ்வுபயஸமபந்தமும ஆத்மவஸ்துவுககுச் செய்யுமவற்றைச சொலலுகிறது மேல (இவை என்று தொடங்கி)

(மூலம்.) இவை கீட்டமும் வேட்டுவேளானுமபோலே ஒண்பொருள் பொருளல்லாத(வை) என்னுதே நானிலாத யானுமுளனுவனெனகிற ஸாம்யம பெறத் தீன்றுதி அந்தமும வாழ்வுமாகிற ஹாநீஸத்தைகளையுண்டாக்கும். 11

அதாவது—அசித்ஸமபந்தம—தனனோடே சேர்ந்தமாணிக்யத்தை ஒளியறத் தின்று உருவழித்தத தன்னைப்போலேயாககும கிட்டமபோலே, *அநலத்தொண் பொருள்* என்கிற விலக்ஷணஜ்ஞாநகுணகமாய் ஸ்வயமப்ரகாசமான வஸ்துவென்று இதின்சீர்மை பாராதே, *இலலது* என்றும, *யந்நாஸதீ* என்றும சொலலுகிற தனனோடே, *நானிலாத* என்கிற ஸாமயம பெறுமபடியாக ஜ்ஞான லேசமறத் தின்று, *அந்தமும வாழவும* என்கிறவற்றில அநதமாகிற ஹாநியை யுண்டாககும்— *அஸந்நேவ ஸ பவதி* என்கிறபடியே ஸத்தாஹாநியைப பண்ணுமென்கை. அயநஸம்பநதம, *கீட பேசக்ருதா ருதத. குட்யாந்தரநுசிநதயந், ஸம்ரம்ப பயயோகேந விந்ததே தத்ஸ்ரூபதாம* என்கிறபடியே ஏதேனுமொரு கீடத்தைக கொண்டு வந்து வைத்தூதி ஸ்வஸாமயாபந்நமாககும வேட்டுவேளானைப் போலே, *பொருளலலாதவென்னை* என்கிறபடியே ஜ்ஞாநாபாவததாலே அவஸதுசப்தவாசயமாய்க கிடக்கிறவிதின சிறுமை பாராதே ஸவரூபேண விபுவான தனனோடு *பரமம ஸாம்யமுபைதி* என்கிறபடியே, *உளளவுலகளவும் யானுமுளனுவன* என்று ஜ்ஞாநத்வாரா வரும விபுத்வ ஸாம்யம பெறுமபடி தனனிறமாகவூதி வாழவாகிற ஸத்தையை யுண்டாககுமென்கை. *ஸந்தமேநம் ததோ விது:* என்று பகவத்ஜ்ஞாநாநநதரம ஆத்மஸத்தாஸித்தியாகச் சொலலிற்றிறே. (11)

12. இப்படி அநாதியாககசொனன உபயஸமபந்தமும் ஆத்மாவுக்கு நித்யமாயிருககுமோவென்கிற சங்கையிலே சொலலுகிறது.—(ஒன்றித்யாதி.)

(மூலம்.) ஒன்று கூடினதாயப் பற்றறுக்க மீண்டொழிகையாலே பழவடியேனென்னுமதொன்றுமே ஒழிக்கவொழியாதது. 12

அதாவது அசித்ஸம்பந்தம, *பெருந்துயரிடுமபையில் பிறந்து கூடினேன்* என்கையாலே ஆத்மாவுககு ஸ்வரூபமன்றிககே வந்தேறியாய், *வினைபற்றறுககும்* என்று ஒரு ஸர்வசகதி ஸவாஸநமாகப்போக்க, *அடைந்தவருவினையோடல்லல் நோய் பாவம மிடைந்தவை மீண்டொழிய* என்கிறபடியே நிவ்ருத்தமாய் விடுகையாலே, *திருமாலே நானு முனககுப் பழவடியேன்* என்னுமபடி அநாதியா யிருககிற சேஷசேஷிபாவரூப பகவத்ஸம்பந்தமொன்றுமே, *உறவேல் நமக் கிங்கொழிகக வொழியாது* என்கிறபடியே ஈச்வரனாலும் சேதநனாலும கழிககப் பார்த்தாலும கழிக்கப்போகாததென்கை. இத்தால, அசித்ஸமபந்தம ஆகந்துகமாய் கர்மோபாதிகமாகையாலே அநித்யமாயிருக்கும். அயநஸமபந்தம அநாதியாய் நிருபாதிகமாகையாலே நித்யமாயிருககுமென்றதாயிற்று. ஆனால் ஆகந்துகமான வித்தை அநாதியென்பானேனனென்னில்; வந்தேறின காலத்துககு அடி தெரி யாமையாலே அநாதியெனறு ப்ரமாணஙகள சொல்லுகையாலே. ஒருநாள்வரையிலே பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே அது கழியக காண்கையாலே வந்தேறி யென்னுமிடம் நிச்சிதமிறே. .... (12)

13. இவ்வயநஸம்பந்தமே கீழ்ச்சொன்ன சாஸ்த்ரப்ரதாநத்துக்கு ஹேது வென்கிறார் மேல்—இந்தவித்யாதி).

(மூலம்.) இந்த உதரத்தரிப்பு த்ரைகுண்ய விஷயமானவற்றுக்கு ப்ரகாசகம். 13

அதாவது—இந்த நாராயணத்வ ப்ரயுகதமான குடல்துடககு, *த்ரைகுண்ய விஷயா வேதா:* எனகிறபடியே ஸத்வரஜஸ்தமோரூப குணத்ரயவசயரான சேதநரை விஷயமாகவுடைய வேதங்களை ப்ரகாசிப்பிக்கைககு ஹேதுவென்றபடி. தம: ப்ரசுர ராயும ரஜ:ப்ரசுரராயும் ஸத்வப்ரசுரராயுமிருக்கும் சேதநருடைய ருச்யநுகுணமான புருஷார்த்த— தத்ஸாதநங்களையிறே பூர்வபாகத்தில பரககச் சொல்லுகிறது. ஆகை யால் (த்ரைகுண்யவிஷயமானவை) என்கிறது. இத்தால் (நீர்மையினால் அருள் செய்தான) எனறு கீழச்சொனன சாஸ்த்ரப்ரதாநத்துககு ப்ரதாநஹேது ஸம்பந்த மென்றதாயிற்று. .... (13)

14. இப்படி ஸம்பந்தமடியாகச் செய்தானாகில மோக்ஷஹேதுவான சாஸ்த்ரங் களையே காட்டாதே ஐஹிகபாரலௌகிக போக ஸாதநவிதாயகதயா பந்தஹேதுவான சாஸ்த்ரங்களையும் காட்டுவானேன்னென்னச் சொலலுகிறது (வத்ஸலையித்யாதி.)

(மூலம்.) வத்ஸலையான மாதா பிள்ளை பேகணியாமல் மண்தின்னவிட்டு ப்ரத்யௌ
ஷதமிடுமாபோலே எவ்வுயிர்க்கும் தாயிருக்கும் வண்ணமானவிவனும்
ருசிக்கீடாகப் பந்தமும் பந்தமறுப்பதோர் மருந்தும் காட்டுமிறே. 14

அதாவது, வாத்ஸல்யயுக்தையான பெற்றதாயானவள் மண்ணையாசைப்பட்ட பிளளை பேகணியாமல் முந்துற மண்ணைத்தினனவிட்டுப் பினனை அதுக்கு மாற்று மருந்திடுமாபோலே, *எவ்வுயிர்ககும தாயோன்* எனறும், *தாயிருக்கும் வண்ணமே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸகலாத்மாககளளவிலும மாத்ருவத் வத்ஸலனான விவனும சேதநருடைய ருசிககீடாக பந்தகங்களையும தர்சிப்பித்து, பினனை பந்த நிவர்த்தகபேஷஜமானவற்றையும் தர்சிப்பிககுமிறேயென்கை. இத்தால் இப்படிச் செய்தது ஸமபந்தப்ரயுகத வாத்ஸல்யகார்யமாகையாலே ஸம்பந்தகொத்தை வாராதென்றதாயிற்று. .... (14)

15. இப்படி வாத்ஸல்யத்தாலே செய்தானாகிலும் குணத்ரய வச்யரான சேதந ருக்கு ருச்யநுகுணமான பலஸாதநங்களை விதிக்கிற பந்தகசாஸ்த்ரங்களையும் தர்சிப் பித்தால் அவர்கள் ஸம்ஸரித்தே போகைக்குடலாகாதோவென்ன அதுவும் க்ரமேண அவர்களீடேறுகைக்கு இட்டவழி யென்கிறார் மேல—(அதுதானு மித்யாதி).

(மூலம்.) அதுதானும் ஆஸ்திக்ய விவேக அந்யசேஷத்வஸ்வஸ்வாதந்த்ரய நிவ்ருத்தி பாரதந்த்ரயங்களையுண்டாக்கின வழி. 15

அதாவது—மோசகசாஸ்த்ர மாத்ரத்தை தர்சிப்பியாதே சயேநவிதி முதலான பந்தக சாஸ்த்ரங்களையும் தர்சிப்பித்ததுதானும் தம:ப்ரசுரராய் அர்த்தார்ஜநத்துக்காகப் பரஹிம்ஸாசீலராய்த் திரிகிற நாஸ்திகரைக் குறித்து மோக்ஷத்தை விதித்தால், அவர்களுக்கு அது ருசியாமையாலே அந்த பரஹிம்ஸா ரூபமான அபிசாரகர்மத்தை, *சயேநேநாபிசரந் யஜேத* என்று விதித்து தத்பலஸித்தியாலே அவனுக்கு 'சாஸ்த்ர முண்டு' என்கிற ஆஸ்திக்யத்தை யுண்டாக்கி, ஆஸ்திகனான பின்பு *ஜ்யோதிஷ் டோமேந ஸ்வர்க்ககாமோ யஜேத* இத்யாதிகளாலே ஸ்வர்க்காதி புருஷார்த்த தத்ஸாத நங்களை விதித்து அவ்வழியாலே ப்ரக்ருத்யாத்மவிவேகத்தையுண்டாக்கியும் இப்படி ப்ரக்ருத்யாத்மவிவேகம் பிறந்த பின்பு ஆத்ம போகத்துக்கு வழிகாட்டி அவ்வழியாலே அந்ய சேஷத்வநிவ்ருத்தியை யுண்டாக்கி, அநந்தரம் பரமாத்ம போக வைலக்ஷண்யத்தையும் தத்ப்ராப்தி ஸாதந பக்தியையும் காட்டி, அவ்வழியாலே ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தியை யுண்டாக்கியும், அநந்தரம் உபாயாந்தர துஷ்கரத் வாதிகளாலே தளருமளவில் ஸ்வயத்நநிவ்ருத்திரூப ப்ரபத்தியிலே மூட்டி ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய வேஷமான பாரதந்த்ர்யத்தையுண்டாக்கியும் இப்படி க்ரமத்திலே ஈடேறு கைக்கு இட்டவழியிறே என்றபடி. (இவை கிட்டமும் வேட்டுவோனும் போலே—சூ—11) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக, ஸம்ஸார மோக்ஷகாரண பரம்பரைகளிலே சரமாவதிகளான அசித்யந்த்ஸம்பந்தங்கள் ஆத்மவஸ்துவுக்குச் செய்யுமவைகளும், அதில் அசித்ஸம்பந்தம் அநித்யம் அயந்ஸம்பந்தமே நித்யமென்றும், அந்த அயந ஸம்பந்தம் கீழ்ச்சொன்ன சாஸ்த்ரப்ரதாநத்துக்கு ஹேதுவென்றும், அதில் மோசக சாஸ்த்ரமாத்ரமன்றிக்கே பந்தகசாஸ்த்ரத்தையும் தர்சிப்பித்தது, வத்ஸலனுகை யாலே சேதநருச்யநுகுணமாகவென்றும், அதுதானும் க்ரமத்திலே அவர்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்கு இட்டவழியென்றும் சொல்லிற்றாயிற்று. (15)

16. இனிமேல் சாஸ்த்ரப்ரதிபாத்யார்த்த விசேஷங்களை ஸங்க்ரஹேண ப்ரதி பாதித்துக்கொண்டு, ஏவம்பூத சாஸ்த்ராப்யாஸம் அநேக யோக்யதாஸாபேக்ஷதயா துஷ்கரமென்று தானே திருவுள்ளம்பற்றி ஈச்வரசாநேகயோக்யதா நிரபேக்ஷத்வேந ஸுகரமாய், சாஸ்த்ரதாத்பர்யமுமான திருமந்த்ரத்தை ஈச்வரன் வெளியிட்டருளின படியை அருளிச்செய்கிறார்—(சதுர்விதேத்யாதி சூர்ணையாலே).

(மூலம்.) சதுர்விதமான தேஹவர்ணாச்ரமாதிகார பல மோக்ஷ ஸாதந கதி யுகதாம வ்யூஹ ரூப க்ரியாதிகளை அறிவிக்கிற பாட்டுப் பரப்புக்குப் பெரிய தீவினில் ஒன்பதாம் கூறும் மானிடப் பிறவியும் ஆக்கைநிலையும் ஈரிரண்டிலொன்றும் இளமையு மிசைவு முண்டாய் புகுவரேலு மென்கிறதுக்குள்ளே விகநமற நின்றவர்நிலலாப ப்ரமாதியைக் கொண்டு அறக்கறகை அரிதென்றிறே வேதஸாரோபநிஷத்

ஸாரதராநுவாக ஸாரதம காயத்ரியில் முதலோதுகிற பொருள் முடிவான சுருக்கைத் தெய்வவண்டாய அன்னமாய அமுதம கொணடவன் சாகை களிலும ஓதமபோல்கிளர் நால்வேதக கடலிலும் தேனும் பாலு மமுதுமாக வெடுததுப் பெரு விசுமபருளும் பேரருளாலே சிங்காமை விரித்தது. 16

சதுர்விதமான வெனகிறது மேற்சொலலுகிறவை யெல்லாவற்றிலு மநுவர்த் திககிறது; அதாவது-தேவமநுஷ்யதிர்யகஸ்த்தாவராகாரேண நாலு வகைப்படட தேஹம, ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரிய வைசய சூத்ர ரூபேண நாலு வகைப்பட்ட வர்ணம், ப்ரஹ்மசர்ய கார்ஹஸ்த்ய வாநப்ரஸ்த்த ஸந்யாஸாத்மகதயா நாலு வகைப்பட்ட ஆச்ரமம், *ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ* எனகிற நாலு வகைப்பட்ட அதிகாரம், தர்மார்த்த காம மோக்ஷங்கள எனகிற நாலு வகைப்படட பலம, ஸாலோக்ய ஸாமீபய ஸாரூப்ய ஸாயுஜ்யங்கள் என்கிற நாலு வகைப்பட்ட மோக்ஷம், கர்ம ஜ்ஞாந பகதி ப்ரபத்திகள எனகிற நாலு வகைப்பட்ட ஸாதநம, பஞ்சாக்நி வித்யோகதப்ரகாரேண வரும கர்ப்பகதி யாமயகதி தூமாதிகதி அர்சிராதி கதியெனகிற நாலு வகைப்பட்ட கதி, க்ருத த்ரேதா த்வாபர கலிகள எனகிற நாலுவகைப்படட யுகம, *த்யாயந் க்ருதே யஜந் யஜ்ஞை: த்ரேதாயாம த்வாபரேர்ச்சயந், யதாப்நோதி ததாப்நோதி கலௌ ஸங்கீர்த்ய கேசவம* எனறு சொன்ன த்யாந யஜ்ஞ அர்சச ஸங்கீர்த்தநஙகளாகிற நாலு வகைப்பட்ட யுகதர்மம, வாஸுதேவ ஸங்கர் ஷண ப்ரத்யும்நாநிருத்தர்களாகிற நாலு வகைப்பட்ட வ்யூஹம, க்ருதாதி யுகங்களில், *பாலின நீர்மை* இத்யாதிப்படியே சொலலுகிற ஸித பீத ச்யாம நீலதயா நாலு வகைப்பட்ட ரூபம, ஸ்ருஷ்டி ஸதிதி ஸம்ஹார மோக்ஷப்ரதத்வங்கள எனகிற நாலு வகைப்படட க்ரியை. ஆதிசப்தத்தாலே மற்றும சதுர்விதமான ப்ரமேய விசேஷங்களைச் சொல்லுகிறது. வாஸுதேவா துத்பந்நரான கேசவ நாராயண மாதவர்கள, ஸங்கர்ஷணாதுத்பந்நரான கோவிந்த விஷ்ணு மதுஸூதநர்கள, ப்ரத்யும்நாதுத்பந்நரான த்ரிவிக்ரம வாமந ஸ்ரீதரர்கள, அநிருத்தாதுத்பந்நரான ஹ்ருஷீகேச பத்மநாப தாமோதரர்கள் என்கிற நாலு வகைப்பட்ட வ்யூஹாந்தரம, ஆமோத ப்ரமோத ஸம்மோத வைகுண்ட ரூபேண நாலு வகைப்பட்ட வ்யூஹஸ்த்தாநம முதலானவை பலவுமுண்டிறே. ஆக இப்படி சதுர்விதமான அர்த்த விசேஷங்களை ப்ரகாசிப்பிககிற *பாட்டும் முறையும்* எனகிற பாட்டில் சொல்லுகிற சாஸ்த்ர விஸ்தரத்துக்கு.

(பெரிய தீவினி லித்யாதி) *நாவலம பெரிய தீவு* என்கிற போகமோக்ஷஸாத நாநுஷ்ட்டாந பூமியாகையாலே த்வீபாநதரங்களில உத்க்ருஷ்டமான ஜம்பூத்வீபத் தில் நவ கண்டத்திலும வைத்துக்கொண்டு வர்ஷாந்தரங்களைப் போலே பௌமமான ஸ்வர்க்கமென்னலாம்படி போக பூமியாயிராதே ஸ்வர்ககமோக்ஷ ரூபமான பலங் களுக்கு ஸாதநாநுஷ்ட்டாநம் பண்ணுகைககீடான ஸ்தலமாய், *காயந்தி தேவா: கில கீதகாநி தந்யாஸ்து யே பாரதபூமிபாகே, ஸ்வர்க்காபவர்க்காஸ்பதமார்க்க பூதே பவந்தி பூய: புருஷாஸ் ஸுரத்வாத்* என்று தேவர்களும சலாகிககுமபடியான நவமகண்டமான பாரத வர்ஷமும், *துர்லபோ மாநுஷோ தேஹ:* என்றும் *அத்ர ஜந்மஸஹஸ்ராணும் ஸஹஸ்ரைரபி ஸத்தம, கதாசித் லபதே ஜந்து: மாநுஷ்யம் புண்யஸஞ்சயாத்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, *மானிடப் பிறவியந்தோ* என்று துர்லபமாகச் சொன்ன

மநுஷ்ய ஜந்மமும், *மாநுஷோ தேஹோ தேஹிநாம க்ஷணபங்குர:* என்கிறபடியே, *மின்னின்னிலையில மன்னுயிராக்கைகள்* என்று அஸ்த்திரமாகச் சொன்ன சரீரத்தினுடைய ஸத்தையும், சாஸ்த்ர ஜ்ஞாநயோக்ய வர்ணங்களில் ப்ரதம கண்யமாய், *குலங்களாய வீரிரண்டிலொன்று* என்கிற ப்ராஹ்மண ஜந்மமும், *தஸ்மாத் பால்யே விவேகாத்மா யதேத ச்ரேயஸே ஸதா* என்கிறபடியே புத்தி கொழுந்துவிட்டு அப்யஸிக்கைக்கு குறுப்பான *கிளரொளியிளமை* என்கிற பால்யமும், *யானு மென்னெஞ்சு மிசைந்தொழிந்தோம்* என்கிறபடியே எல்லாத்துக்கும் இசைவு வேண்டுகையாலே இதில் மூளுகைக்கு குறுப்பான இச்சைபுமுண்டாய், *வேத நூற்பிராயம் நூறு மனிசர் தாம் புகுவரேலும்* என்று—*சதாயுர் வை புருஷ* என்று வேதசாஸ்த்ரோக்தமான ஆயுஸ்ஸு நூறும் மநுஷ்யர்கள் தாங்கள் புகுந்தார்களாகிலுமென்கிற இவ்வாயுஸ்ஸுக்குள்ளே, *அநந்தபாரம் பஹு வேதிதவ்யம் அல்பச்ச காலோ பஹவச்ச விக்நா* என்றும், *ச்ரேயாம்ஸி பஹுவிக்நாநி பவந்தி மஹதாமபி* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, சாஸ்த்ராப்யாஸம் பண்ணவொண்ணாதபடி வரும் விக்நங்களுமற்று, *நின்றவா நில்லா நெஞ்சு* என்றும், *சஞ்சலம் ஹி மந க்ருஷ்ண ப்ரமாதி பலவத் த்ருடம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஒரு விஷயத்தில் அரை க்ஷணமும் நில்லாதே இவனையிட்டுத் தன் வழியே இழுக்கும் மநஸ்ஸைக் கொண்டு, *கலையறக் கற்ற மாந்தர்* என்கிறபடியே ச்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதி சாஸ்த்ரங்களைத் தாத்பர்யம் கைப்படும்படி அதிகரிக்கை, *ஆமாறறிவுடையாராவ தரிதன்றே* என்று தாத்பர்யத்திலே யூற்று நிற்கை, யுக்தமாம்படி அறிவுடையராகை அரிதன்றோ வென்கிறபடியே அரிதென்று திருவுள்ளம் பற்றியிறே. (வேதஸாரோபநிஷத்தியாதி) *அஸாரமல்ப ஸாரஞ்ச ஸாரம் ஸாரதரம் த்யஜேத், பஜேத ஸாரதமம் சாஸ்த்ரே ரத்நாகர இவாம்ருதம்* என்று ஸாரதமமான சாஸ்த்ரத்தை பஜிப்பானென்கையாலே வக்ஷ்யமாணத்தின் ஸாரதமத்வத்தை தர்சிப்பிக்கிறார், (வேதஸாரோபநிஷத்) என்றது பூர்வபாகத்தில் ஸாரமான வேதாந்தமென்றபடி. அயதார்த்த ப்ரதிபாதகமாகையாலே அஸாரமான பாஹ்ய சாஸ்த்ரங்கள் போலன்றிக்கே யதாபூதவாதியாயிருந்ததேயாகிலும், சயேந விதி முதலாக ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளீறாக ஐஹிக பாரலௌகிக புருஷார்த்த ஸாதநங்களை ப்ரதிபாதிக்கிற பூர்வபாகம், க்ஷுத்ர புருஷார்த்த தத்ஸாதந ப்ரதிபாதகமாகையாலும் சாஸ்த்ராஸ்திக்யம் பரக்ருத்யாத்ம விவேகம் இவற்றைப் பிறப்பிக்கும் மாத்ரமாகையாலும் அல்ப ஸாரமாயிருக்கும். அங்ஙனன்றிக்கே அநந்தஸ்த்திர பல ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபாதிகளையும் தத்ப்ராப்தி ஸாதநத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே உபநிஷத் பாகம் ஸாரமாயிருக்கும். அது தன்னிலும் அவ்வுபநிஷத்துக்களிற் சொல்லுகிற பரம்ப்ரஹ்ம பரதத்வ பரஞ்ஜ்யோதி. பரமாத்மாதி ஸாமாந்யவாசி சப்தங்களாலும் விசேஷவாசியான சம்பு சிவாதி சப்தங்களாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறான் நாராயணனே யென்று பகவத்பரத்வத்தை ஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதிக்கிற அநந்யபரமான நாராயணாநுவாகம் ஸாரதரமாயிருக்கும் அது தன்னிலுங் காட்டில் ஸர்வஸ்மாத்பரத்வத்துக்கு ப்ரதாந லிங்கமான அவனுடைய ஸாவாந்தராதமத்வத்தை ப்ரகாசிப்பிப்பதாய், அவ்யாபகமான ஸகல பகவந் மந்த்ரங்களிலும் ச்ரேஷ்டமாயிருக்கிற வ்யாபக மந்த்ரத்ரயத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கிற விஷ்ணு காயத்ரி ஸாரதமமாயிருக்கும்.

இப்படி யிருந்துள்ள காயத்ரியிலே வ்யாப்யாத்யாஹாராதி ஸாபேக்ஷமான வ்யாபகாந்தரங்களில் வ்யாவ்ருத்தமாகையாலே, *நாராயணாய வித்மஹே* என்று

ஆதரம தோற்ற ப்ரதமத்திலே ஓதப்படுகிற *ஓத்தின பொருள முடிவு மித்தனையே—மாதவன பேர் சொலலுவதே யோத்தின சுருககு* என்கிறபடியே வேதாந்த தாத்பர்யமாய, *ருசோ யஜூம்ஷி ஸாமாநி ததைவாதர்வணாநிச, ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்தஸ்ஸ்தம* எனகிறபடியே ஸகல வேத ஸங்க்ரஹமான திருமநதரததை, (தெயவவண்டாயித்யாதி) வேதஸாரமாய், *தேனும பாலுமமுது மாய திருமால திருநாமம* எனனும்படியிருககிறவித்தை வேதத்தில நின்றும அவன க்ரஹிககிறபோது க்ரஹித்த ப்ரகாரத்தை த்ரிப்ரகாரமாக வர்ணித்தருளிச செயகிறார். அதாவது, *தூவியம புளளுடைத் தெய்வவண்டாகையாலே ஷடபதமானது சாகாஸஞ்சாரம பணணி மதுவை யெடுககுமாபோலே ஸாரபூத ஸமஸதாாதத போதகதயா ஸர்வ ரஸமான தேனபோலே யிருககிற விததை வேதசாகைகளிலே தேனை க்ரஹிககு மாபோலே க்ரஹித்தபடியும், *அனனமாயனறங கருமறை பயந்தான* எனகிறபடியே ஹமஸ ரூபியானவனுகையாலே அனனமானது நீரிலே கலந்துகிடக்கிற பாலை விவேகித தெடுககுமாபோலே, *நானும சொனனேன நமரு முரைமின* எனனுமபடி யிருககையாலே ஸர்வாதிகாரமான பாலபோலே யிருககிறவித்தை, *ஓதமபோலகிளர் வேதநீரிலே பாலை க்ரஹிககுமாபோலே க்ரஹித்தபடியும, *அமுதஙகொணட பெருமான* என்கிறபடியே அஸுரபயபீதராய அமரதவ ஸாபேக்ஷரான தேவாகளுடைய ரக்ஷணார்த்தமாக க்ஷீராப்தியை மதிதது அமருதத்தை வாஙகினுபபோலே ஸமஸாரபீதராய அமருதத்வ காமரானவர்களுடைய ரக்ஷணாததமாக விலக்ஷண போகயமாய விநாசஹாரமுமாகையாலே அமருதமபோலே யிருககிற வித்தை *நாலவேதக கடலிலே அம்ருதத்தை க்ரஹிககு மாபோலே க்ரஹித்தபடியும சொலலுகிறது. ஆக விபபடி வேதஸாரமான வித்தை ஸவயமேவ எடுத்து, *அமரா பெரு விசுமபருளும பேராளாளன—வதரியாச்சிராமத்துளளான* எனகிறபடியே நித்ய ஸூரிகளுககு போகயமாய் பரமாகாச சபத வாசயமான பரமபதததைக கொடுபபதான நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே, *நரநாரணனு யுலகத் தறநூல சிஙகாமை விரிததவன* என்கிறபடியே ஸ்ரீபதரிகாசரமததிலே நரநாராயண ரூபேண அவதரித்துத தானே சிஷ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய நினறு ஸவரூப சாஸத்ரம ஸஙகுசிதமாகாமல உபதேசானுஷ்டாநஙகளாலே விஸதருதமாமபடி பணணிற்று—(அறககறகை யரிதெனறிறே) எனறத்தோடே அந்வயிககிறது. ... . (16)

17. ஆக ஸர்வேசவரன தன க்ருபையாலே ஸமஸாரி சேதநரை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைககாக சாஸத்ரத்தையும சாஸ்த்ர தாத்பர்யமான திருமநத்ரத்தையும வெளியிட்டானென்று நினறது கீழ. இவை யிரணடையும வெளியிட்ட ப்ரகாரமென? அவறறுககு விஷயமேது? எனனுமாகாஙக்ஷையிலே தத்ப்ரகாரஙகளையும தோற்றுவித்துககொண்டு விஷயஙகளையும சொலலுகிறது (முனிவரை யித்யாதி)

(மூலம) முனிவரை யிடுககியும் முநநீர் வணணனுயும வெளியிட்ட சாஸ்த்ர தாதபாயஙகளுக்கு விசிஷ்ட நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷஙகள விஷயம. 17

அதாவது, *இருளகள கடியும முனிவர்* எனகிற ஸ்மர்த்தாககளான வ்யாஸாதிருஷிகளை, *க்ருஷ்ணத்வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும், கோ ஹ்யந்ய: புண்டரீகாக்ஷாத் மஹாபாரதக்ருத் பவேத்* எனகிறபடியே தானுகச சொல்லலாமபடி அந்தர்யாமியாய எடுத்து நினறு தன்முகேந வெளியிட்ட சாஸ்த்ரத்துககு சேதந

ருடைய தேஹ விசிஷ்ட வேஷம் விஷயம். *வதரியாச்சிராமத்துள்ளானைக் கருங் கடல் முனனீர் வண்ணனே* என்கிறபடியே ஸ்ரீ பதரிகாச்ரமத்திலே ஸ்வேந ரூபேண நின்று வெளியிட்ட (சாஸ்த்ர) தாத்பர்யமான திருமந்த்ரத்துக்கு சேதநருடைய நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷம் விஷயமெனகை. இத்தால சாஸ்த்ரத்துக்கு தேஹத்திலே நோக்கு, தாத்பர்யத்துக்கு ஸ்வரூபத்திலே நோக்கு என்றதாய்த்து .... (17)

18. ஏவமபூதமான விவை யிரண்டும ஸர்வாதிகாரமோ, அதிக்ருதாதிகாரமோ வெனனச் சொலலுகிறது (தோல்புரை யித்யாதி)

(மூலம்.) தோல்புரையே போமதுக்குப் பழுதிலா யோக்யதை வேணும்;
மனமுடையீரென்கிற ச்ரத்தையே அமைந்த மர்மஸ்பர்சிக்கு
நானும் நமருமென்னும்படி ஸர்வருமதிகாரிகள். 18

அதாவது, விசிஷ்ட வேஷ விஷயமாகையாலே ஆந்தரமான ஸ்வரூபத்தி லூற்றமின்றியே மேலெழ தேஹத்திலே நோக்காய் நடக்கிற சாஸ்த்ரத்துக்கு, *பழுதிலா வொழுகலாறு* என்கிறபடியே நெடுகப் போருகிற வம்ச ப்ரவாஹத்திலே உத்பத்தியிலேயாதல, ஆசாரத்திலேயாதல் ஒரு பழுதற்றிருக்கையாகிற யோக்யதை வேணும; *கண்ணன கழலிணை நண்ணும மனமுடையீர்* எனறும், *ச்ரத்தைவ காரணம் பும்ஸாம் அஷ்டாக்ஷரபரிக்ரஹே* எனறும சொலலுகிறபடியே ச்ரத்தாமாத்ரமே அமைநத ஸ்வரூபஸ்பர்சியான தாத்பர்யததுக்கு, *நானும சொனனேன நமருமுரை மின் நமோ நாராயணமே* என்று சொலலும்படி யோக்யா யோக்ய விபாகமற ஸர்வருமதிகாரிகளெனகை. இத்தால சாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களின் அதிக்ருதாதிகாரத்வ ஸர்வாதிகாரத்வங்களை தத்ஹேது ஸஹிதமாகச் சொலலிற்றாயிற்று. .... (18)

19. இனிமேல இந்த சாஸ்த்ர நிஷ்டராயும் தாத்பர்ய நிஷ்டராயு மிருக்கும் முமுக்ஷுக்கள் படிகளைச் சொலலுகிறது—(சாஸ்த்ரிகளி த்யாதி)

(மூலம்.) சாஸ்த்ரிகள் தெப்பக்கையரைப்போலே இரண்டையு மிடுக்கிப்
பிறவிக்கடலை நீந்த ஸாரஜ்ஞர் விட்டததிலிருப்பாரைப்போலே
இருகையும விட்டுக் கரைகுறுகும் காலமெண்ணுவர்கள். 19

அதாவது—*ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்யச் ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய* *ஆத்மேத்யேவோபாஸீத*, *ஓமித்யாத்மாநம த்யாயத* என்று ஸமஸார நிவ்ருத்திபூர்வக பகவத்ப்ராப்தி ஸாதநமாக பகவ துபாஸநத்தை விதித்து, *அம்ருதஸ்யைஷ ஸேது:* *பலமத உபபத்தே:* எனறு பகவானே அதுக்கு பலப்ரதனுகவும்சொல்லும் சாஸ்த்ரத்திலே நிஷ்டரானவர்கள் ஆறு நீஞ்சுவார் தெப்பத்தை ஒரு கையிலே யிடுக்கித் தாங்களும் ஒருகை துழாவுமா போலே ஸ்வயத்நமும் தத்ஸாத்ய பகவத் க்ருபையு மாகிற உபயத்தையுமவலமபித்துக்கொண்டு, *பிறவிககடல் நீந்துவார்க்கே* என்கிற படியே ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தைக கடககத் தேட, ஸ்வயத்நநிஷேத பூர்வகமாக ஆத்மாவின் பகவதேகோபாயத்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற சாஸ்த்ரஸாரமான திரு மந்த்ரஜ்ஞரானவர்கள், ஓடமேறினவர்கள் தீரகமநார்த்தமான ஸ்வயத்நத்தையும் தெப்பத்தையும் கைவிட்டு 'கரை குறுகுவது எப்போது' என்று பார்த்துககொண்டு அதின் விட்டத்திலே யிருக்குமாபோலே, *விஷ்ணுபோதம்* என்கிறபடியே அக்கரை யும் இக்கரையும் ஊடுருவ நின்று ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தைக் கடத்தும் *வைகுந்த

ன்னபதோர் தோணியை ஸம்ஸார நிஸ்தாரகமாகப் பற்றி, தத்ஜ்ஞான சகத்யாத்யநு ஸந்தானத்தாலும் ஸ்வபாரதந்தர்யத்யநு ஸந்தானத்தாலும் நிப்பரராகையாலே இரண்டு கையும் விடுமாபோலே, ஸ்வயத்நரூபோபாஸநாதியையும் தத்ஸாத்ய பகவத் க்ருபையையும் அவலம்பிக்கையை விட்டு கேவல பகவத் க்ருபையே உத்தாரக மென்றத்யவஸித்து, *கூவிக்கொள்ளுங்கால மின்னங் குறுகாதோ* என்றும், *ஆக்கை விடும் பொழுதெண்ணே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவத்ப்ராப்தி யாகிற கரையைக் குறுகுகைக்கீடான கால சிந்தனை பண்ணு நிறபர்களென்கை. இத்தால சாஸ்த்ரஜ்ஞருடையவும் ஸாரஜ்ஞருடையவும் ப்ரதிபத்திக்ரமம் சொல விற்றாயிற்று. (19)

20. இவர்களுக்கு இவ்வாகாரங்களுண்டாகைக்கு அடி இன்னதென்கிறது—(இவையித்யாதி)

(மூலம்.) இவை ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்துணர்ந் துணரவும்
உணர்வைப் பெறவூர மிகவுணரவுமுண்டாம். 20

அதாவது சாஸ்த்ரிகளானவர்களுக்கு, *உணர்ந்துணர்ந்திழிந்தகன்றுயர்ந் துருவியந்த விந்நிலைமை யுணர்ந்துணர்ந்துணரிலும்* என்கிறபடியே ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை ஜ்ஞப்திமாத்ரமன்றிக்கே நித்யஜ்ஞான குணகமாய் அந்த ஜ்ஞானத்தாலே எங்குமொக்க வ்யாபித்து தேஹத்திற்காட்டில் வேறுபட்டிருக்குமதாய் அந்த ஜ்ஞாத்ருத்வபலாயாத கர்த்ருத்வ (போக்த்ருத்வ) ஸஹிதமாய பகவச்சேஷமாயிருக்கு மென்று ச்ரவணமநநங்களாலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கவே ஸ்வயத்நத்தாலே ஸம்ஸார நிஸ்தரணம் பண்ணத் தேடுகையாகிற விதுஉண்டாம் ஸாரஜ்ஞரானவர்களுக்கு ஆத்ம ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தை தாசிப்பிக்கைக்கு உடலாக, *உணர்வு முயிரு முடம்பும் மற்றுலப்பிலனவும் பழுதேயாமுணர்வைப் பெறவூர்ந்து* என்கிறபடியே வைஷயிகஜ்ஞானமும் ப்ராணனும் சரீரமும் மற்றுமபரிச்சேத்யமான ப்ரக்ருதி விகாரங்களும் ப்ரக்ருதியும் ஹேயமென்னு மறிவைப் பெறும்படி நிர்ஹேதுகமாக ஈச்வரன் நடத்த, *மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்து* என்கிறபடியே ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை தேஹாதி விலக்ஷணமாய ஜ்ஞானாநந்த ஸ்வரூபமாய ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகுணகமாய ததீய சேஷத்வபர்யந்த தச்சேஷத்வயுக்தமாய ததேகாஷ்டடையான பாரதந்த்ர்ய யோக்ய தைக வேஷமாயிருக்குமென்று உணரவே ஸ்வபரத்தை அவன் மேலே போகட்டு ஸ்வயத்நரஹிதரா யிருக்கையாகிற விது உண்டாமென்கை. இத்தால இவர்களுடைய ஸ்வரூப ஜ்ஞானதாரதம்யமே கீழ்ச்சொன்ன வாகாரங்கள் இவர்களுக்கு உண்டா கைக்கு ஹேதுவென்றதாயிற்று. ஆக முனிவரை யிடுக்கியும் [சூ. 17] என்று தொடங்கி இவ்வளவாக சாஸ்த்ரதாத்பர்யங்களின் விஷய பேதமும் அதிகாரி பேதமும் அவ்வதிகாரிகளின் ப்ரதிபத்தி பேதமும், அதுக்கடியான ஜ்ஞானதாரதம் யமும் சொல்லப்பட்டது. .... (20)

21. ஸ்வரூப ஜ்ஞானமென்றும் ஸ்வரூப யதாத்ம்யஜ்ஞானமென்றும் ஆத்ம ஸ்வரூப விஷய ஜ்ஞானத்திலே தாரதம்யமுண்டிறே அதில், *பதிம் விச்வஸ்ய* *யஸ்யாஸ்மி* என்றும், *நஹி விஜ்ஞாதுர்விஜ்ஞாதே விபரிலோபோ வித்யதே, ஜ்ஞாதயே வாயம் புருஷ:* என்றும் ஆத்மாவுக்கு பகவச்சேஷத்வத்தையும் ஜ்ஞாத்ருத்வத்தையும் சொல்லி அந்த ஜ்ஞாத்ருத்வகார்யமான போக்த்ருத்வப்ரயோஜநமாக, *ஸோச்நுதே

ஸாவாந காமாந ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா” என்று பகவதநுபவத்தையும் சொல்லுகிற சாஸ்த்ர முகத்தாலே ஸ்வரூபத்தையறியுமளவில பகவச் சேஷத்வமும் பகவதநுபவ போகத்ருத்வமுமிறே ப்ரகாசிப்பது. அந்த சாஸ்த்ரதாத்பர்யமான திருமந்த்ரத்தில உளபுககாலிறே பாரதந்தர்ய போக்யதா ரூபமான ஸ்வரூப யாதாத்மயம் ப்ரகாசிப்பது. இதுவே ஸ்வரூப யாதாத்ம்யமெனனுமிடத்தை யறிவிக்கிறார் மேல—(சேஷத்வேத்யாதியால)

(மூலம்.) சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களை போலன்றே பாரதந்த்ரய போக்யதைகள். 21

சேஷத்வமாவது இஷ்டவிநியோகாரஹதாமாத்ரம். பாரதந்த்ர்யமாவது சேஷிக்கு இஷ்டமானபடியே விநியோகப்படுகை. ‘கட்டிப பொனபோலே சேஷத்வம், பணிப்பொனபோலே பாரதந்தர்யம்’ என்னக்கடவதிறே, (ஆகையாலே சேஷவஸ்துவை சேஷிக்கு இஷ்டமானபடியே விநியோகப்படுத்துமது பாரதந்த்ர்யம்?) போகத்ருத்வமாவது ஜ்ஞாத்ருத்வ பலத்தாலே போகதசையிலே விளைகிற ரஸங்களுக்குத் தான் போகதாவாகை. போக்யதையாவது பதார்த்த கதமான ரஸவர்ணாதிகள போக்தாவுக்கே போக்யமாயிருக்குமாபோலே ஆத்மகதமான ஜ்ஞாநாதிகளும ஈச்வரனுக்கே போக்யமாயிருக்கை ஆகையால் இஷ்டவிநியோகார்ஹதாமாத்ரமான சேஷத்வம போலன்றே, இவவஸ்துவை சேஷிக்கு இஷ்டமானபடி விநியோகப்படுத்திக் கொடுக்கிற பாரதந்த்ர்யம், போகத்தில ஸ்வார்த்ததா புத்தி ஹேதுவான போகத்ருத்வம் போலன்றே அந்த போகத்ருத்வத்தை சேஷியுடைய ப்ரீயோபயோகியாக்கிக் கொடுக்கிற போக்யதை யென்றபடி. .... (21)

22. இவவர்த்தத்தை ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய ப்ரகாசகமான திருமந்த்ரத்திலே தர்சிப்பிக்கிறார (ஜ்ஞாநேத்யாதியாலே.)

(மூலம்.) ஜ்ஞாந சதுர்த்திகளின மேலேயிறே ஆநந்தஷஷ்டிகளுக்கு உதயம. 22

அதாவது, ஆத்மவாசியான மகாரத்திலே (மந—ஜ்ஞாநே) என்கிற தாதுவிலே உதிதமாய் போகத்ருத்வ ப்ரகாசகமா யிருக்கிற ஜ்ஞாநத்தின மேலேயிறே, அந்த மகாரவிவரண ரூபமாய போக்யதாப்ரகாசகமான சதுர்த்தியில ஆநந்தத்துக்கு உதயம ப்ரதமாக்ஷரத்தில சேஷத்வவாசியான சதுர்த்தியின மேலேயிறே பாரதந்த்ர்ய ப்ரகாசகமான நமஸ்ஸுக்கு உதயமெனகை. இத்தால ஆத்ம ஸ்வரூபத்தினுடைய சேஷத்வ போகத்ருத்வங்கள உதித்திருக்கச் செய்தே அதினமேலே ஸ்வரூப யாதாத்மய வேஷமாக உதித்தவையாகையாலே சேஷத்வ போகத்ருத்வங்களில பாரந்த்ர்ய போக்யதைகளுக்கு நெடுவாசியுண்டென்றதாயிற்று. இந்த யோஜனைக்கு அலபம அநுபபத்தியுண்டு. ஷஷ்டியென்கிறவிது முகயவருத்தியாலேயாதல கொளண வ்ருத்தியாலேயாதல நமஸ்ஸைக் காட்டமாட்டாமையாலே; ஷஷ்ட்யந்த பதமென்கிறதை ஷஷ்டியென்று சொல்லிற்றாகாதோவெனனில, அது சேராது. நமஸ்ஸு இரண்டு பதமாகையாலும அதில உத்தரபதமே ஷஷ்ட்யந்தமாகையாலும. ஆனால் செய்யவடுப்பதென்னென்னில , இன்னம ஒரு யோஜனை சொல்லப்படுகிறது; அதாவது—த்ருதீயாக்ஷரத்தில [மந—ஜ்ஞாநே] என்கிற தாதுவிலே உதிதமாய் போகத்ருத்வ ப்ரகாசகமான ஜ்ஞாநத்தின மேலேயிறே மகாரவிவரணமான சதுர்த்தியில சொல்லப்படுகிற போகத்தில காகாக்ஷிந்யாயத்தாலே நமச்சப்தத்தாலே கழிக்கப்

படுகிற ஸ்வப்ரயோஜநத்வ ப்ரயுக்தமான ஆநந்தத்துககு உதயம். ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சேஷத்வவாசியான சதுர்த்தியின் மேலேயிறே நஞ்ஞாலே நிஷேதிக்கப்படுகிற ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வப்ரவருத்தி ஹேதுபூத ஸ்வாதந்த்ர்ய ப்ரகாசிகையான ஷஷ்ட்டிக்கு உதயமெனகை. இத்தால் சேஷத்வ ப்ரகாசகமான சதுர்த்தியின் மேலே ஸ்வரக்ஷண ஹேதுபூத ஸ்வாதந்த்ர்ய வாசியான ஷஷ்டி உதிக்கையாலும், போக்த்ருத்வ ப்ரகாசகமான ஜ்ஞாநத்தின மேலே போகஸ்வார்த்ததா புத்தி மூலமான ஆநந்தம உதிககையாலும சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்கள ஸ்வ விரோத்யுதய ஸஹங்களாயிருககும. நமஸ்ஸிலே பாரதந்த்ர்யம் உதித்தபினபு ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வயத்நம் நிவ்ருத்தமாகையாலும, நமச்சப்தாநுகருஹீதையான சரமசதுர்த்தியிலே ஈச்வரனுககு போகயமாயிருககையே ஆத்மாவுககு வேஷமென்று தோற்றினபின்பு ஸ்வப்ரயோஜநம் நிவ்ருத்தமாகையாலும பாரதந்த்ர்ய போகயதைகள் ஸ்வவிரோத்யுதய ஸஹங்களன்று. ஆகையால் ஸ்வ விரோத்யுதய ஸஹஙகளான சேஷத்வ போகத்ருத்வங்கள போலன்றே அத்தை ஸஹியாதபடியிருக்கும் பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகள் என்றதாயிற்று. .. .. (22)

23. இப்படி ஸ்வரூப யாதாத்மய ஜ்ஞாநதசையில் தோற்றுகிற பாரதந்த்ர்யாதிகள் ஸ்வரூப ஜ்ஞாநதசையில தோற்றுகிற சேஷத்வாதிகளைத் திரஸ்க்ருதமாககும்படி சொல்லுகிறது—(முளைத்தெழுந்த வித்யாதி,)

(மூ.) 23. முளைத்தெழுந்த ஸூர்யதுல்யயாதாத்ம்யசரமம் விதியில் காணும் ப்ரதமமத்யமதசைகளைப் பகல்விளக்கும் மின்மினியுமாக்கும்.

அதாவது, *முளைத்தெழுநத திஙகள தானுய* என்றும், *யதா ஸூர்யஸ் ததா ஜ்ஞாநம்* எனறும சொல்லப்பட்ட ஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்கார ஜ்ஞாநத்தினுடைய யாதாத்மயா வஸதையான சரமமென்று ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய வேஷமாகப் பின்பு சொன்ன பாரதந்த்ர்ய போகயதைகளைச் சொல்லுகிறது. ஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்கார ஜ்ஞாநத்துககு சந்த்ரனை த்ருஷ்டாந்தமாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது தமக்கு பகவத் ப்ரஸாத லப்தமாகையாலே அயத்நஸித்தமாகையாலும், அந்த ஜ்ஞாநந்தான் ஆஹ்லாதகரமா யிருக்கையாலுமிறே. இங்கும் (உணர்வைப் பெறவூர மிகவுணரவுமுண்டாம. ஸ-ு. 20) என்று இந்த ஸ்வரூப யாதாத்மய ஜ்ஞாநம் பகவத் ப்ரஸாத லப்தமாக விறே சொல்லிற்று. *யதா ஸூர்ய:* எனகிற விதிலே ஸ்வபத்நத்தால் வந்த கலிஷ்டதை தோற்றிற்றுகிலும் இவ்விடத்தில அது அவிவக்ஷிதம். ஜ்ஞாநத்தினுடைய ப்ரகாசாதிசயம சொலலுகிற மாத்ரமே அபேக்ஷிதம். ஏவமபூதமாயிருந்துள்ள ஸாக்ஷாத்கார ஜ்ஞாநத்தினுடைய யாதாத்ம்யா வஸ்த்தையில ப்ரகாசிககிற பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகளாகிற சரமங்கள், (ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்துணர்ந்துணரவும. ஸ-ு. 20) என்று கீழ்ச்சொன்ன ந்யாயத்திலே, *விதியில் காண்பார்* என்கிற படியே சாஸ்த்ரவிதிப்ரகாரேண ச்ரவணமநநாதிகளாலே தர்துக்கமபடுகிற ப்ரதமதசையான சேஷத்வத்தையும் மத்யமதசையான போக்த்ருத்வத்தையும் - பகல் விளக்கும் மின்மினியும போலே அப்ரயோஜநமாகவும் அல்ப ப்ரகாசமாகவும் பண்ணுமென்கை. ப்ரணவோதிதமான ஸ்வரூபத்தினுடைய யாதாத்ம்யத்வேக மத்யம சரம பதங்களிலே பின்பு உதிக்கு மவையாகையாலே பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகளை சரமங்களென்கிறது. ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சதுர்த்தியிலே ப்ரதமமேவ சேஷத்வம் உதிக்கையாலும் அநந்தரம் ததாச்ரயவாசியான சரமாக்ஷரத்தில் உத்தர பதத்வயத்தில்

பாரதந்த்ர்ய போக்யதோதயத்துக்கு முன்னே நடுவே ஜ்ஞாத்ருத்வ பலாயாத போக்த்ருத்வம் உதிக்கையாலும் சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களை ப்ரதமமத்யமதசைகளென்கிறது ஆக இவ்வாக்யத்தால ஸ்வப்ரயோஜநகந்தாஸஹங்களாய ஸ்வசேஷி போகாத்யந்தாநுகூலங்களாயக்கொண்டு ஸ்வரூபத்தை நிறம்பெறுத்தும் இப்பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகள் இவ்வாகாரங்களில்லாத சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களைத் திரஸ்கருதமாக்கித் தானே மேலாயிருக்குமென்றதாயிற்று. ... . (23)

24. இப்படியிருந்துள்ள ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தையும் ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநத்தையுமுடையராய *சாஸ்த்ரிகள்* (ஸூ. 19) இத்யாதி வாக்யத்தில ப்ரவர்த்திபரராகவும் நிவ்ருத்திபரராகவும் சொல்லப்பட்ட அதிகாரிகளுக்கு ப்ரவர்த்தக நிவர்த்தகங்களின்னதென்கிறது மேல—(நாலிலீத்யாதி)

(மூ) 24. நாலில் ஒன்று ப்ரவர்த்தகம், ஒன்று நிவர்த்தகம்.

அதாவது, சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களும் பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகளுமாகிற நாலிலும் வைத்துக்கொண்டு சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமென்று சர்சித்த சாஸ்த்ரிகளை, போக்த்ருத்வமானது—போக்தாவானவன் போக்ய ஸித்திக்கு யத்நம் பண்ணவேண்டாவோவென்னும் நினைவாலே போக்யபூத பகவத் விஷயலாபார்த்தமான உபாய ப்ரவ்ருத்தியிலே மூளவிக்கும். பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகளையே ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய வேஷமென்று தர்சித்த ஸாரஜ்ஞரை, போக்யதையானது.—(போக்தாவான ஈச்வரனன்றோ ஸ்வபோக்யமான இவ்வஸ்துவைப் பெறுகைக்கு யத்நம் பண்ணுவான்; தத்போக்யபூதமான இவ்வஸ்துவுக்கு தல்லாபத்துக்கு யத்நிக்க ப்ராப்தியில்லை என்னும் நினைவாலே உபாயப்ரவ்ருத்தியில் நின்றும் மீளவிக்குமென்கை. ... ... (24)

25. ஆனால் சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்கள்தான் இவர்களுக்குமுண்டே; செய்வதென்னென்னச் சொல்லுகிறது—(முற்பாடாகக்கீத்யாதி)

(மூ) 25. முற்பாடாகக் க்ரியாங்க மானவை யிரண்டும் செயல் தீர்ந்தார் வருத்தியில் ஸ்வநிர்பந்தமறுக்கும்.

அதாவது—சாஸ்த்ரிகளென்று ப்ரதமத்திலே சொல்லப்பட்ட உபாஸகர்க்கு போக்த்ருத்வமானது போக்யஸித்திக்குடலான யத்நத்திலே மூட்டுகையாலும், அது தான் ஆத்ம ஜ்ஞான பூர்வகமாக யத்நிக்கவேண்டுகையாலே சேஷத்வமும் அதுக்கு உறுப்பாகையாலும் உபாஸன ப்ரதமபாவியான காமத்துக்கு உத்பத்தியிலே ஸஹகரித்துக்கொண்டு தத்தங்களாயிருக்கிற அவை யிரண்டும், *செயல் தீரச் சிந்தித்து வாழுவார்* என்கிறபடியே, 'இவ்வாத்மா செய்யக் கடவதொன்றுமில்லை, எம்பெருமானே நிர்வாஹகன்' என்றநுஸந்தித்து உபாய ரூபப்ரவ்ருத்தியில நிவ்ருத்தரான ப்ரபந்நருடைய கைங்கர்ய ரூபப்ரவ்ருத்தியில அவனுகப்பைப் பின்செல்லும் தொழிய, தங்கள் நிர்பந்தத்தைத் தவிர்க்குமென்கை *பரகதாதிசயாதாநேச்சயா உபாதேயத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ சேஷ:* என்கிறபடியே பராதிசயகரத்வ ரூபமான சேஷத்வம் ஸ்வாசரயேச்சயா வரும் ஸ்வநிர்பந்தத்தைத் தவிர்க்குமிறே. இனி போக்த்ருத்வம், ஸ்வநிர்ப்பந்தத்தைத் தவிர்க்கையாவது—பாரதந்த்ர்ய போக்யதா ஜ்ஞாநம் பிறந்தவனுடைய போக்த்ருத்வமாகையாலே ஸ்வரஸத்துக்கு உடலன்றிக்கே சேஷிரஸத்துக்கு உடலாயிருக்கை. 'ஆநந்தம் அவன் ப்ரீதியைத் துளி

ரெழுப்ப' எனகிறபடியே இவனுடைய போகத்ருத்வம சேஷியானவன ப்ரீதிககு வர்த்தகமாயிறே இருப்பது ஆகையிறே, அஹமநநமஹமநநம்* என்று ஸ்வபோகய தையை முனனிட்டு சேஷியை உகப்பிகக இழிநதவன, *அஹமநநாத * என்று ஸ்வபோகதருத்வததையும புரஸ்கரிககிறது. இபபடியலலாதபோது ஒரு சேதநனோடு அநுபவிததததாயிராதிறே. இவறறை யெலலாத்தையு முடகொணடாயதது (வருததியில் ஸ்வநிர்ப்பநதமறுககும) என றருளிச செய்தது (25)

26. இநத கரியாவருததி சபதஙகளால சொனன கர்ம கைஙகர்யங்கள இவர் களுககு எதுககு அநுகுணமாயிருககுமெனனச் சொலலுகிறது—(கர்மேத்யாதி)

(மூ.) 26. காமகைஙகர்யஙகள ஸத்யாஸதய நிநயாநிதய வாண தாஸயாநுகுணஙகள்.

அதாவது—காமம அஸதயமுமாய அநித்யமுமான வர்ணத்துககு அநுகுணமா யிருககும, கைஙகர்யம ஸதயமுமாய நித்யமுமான தாஸ்யத்துககு அநுகுணமா யிருககுமெனகை. வாணததை அஸத்யம அநித்யம எனகிறது ஆத்மாவுககுளள வேஷமலலாமையாலே ஸததைக ரூபமனறிககே ஔபாதிகமுமாய அநித்யமுமாய நசவரமுமான தேஹாவதியாயப போருகையாலே ; தாஸ்யததை ஸத்யம நிதயமென கிறது ஆதமாவுககுளள வேஷமாகையாலே ஸததைக ரூபமாய் யாவதாதமாநு வாததியாகையாலே. வர்ணாநுகுணமெனறது - வர்ணத்துககுச சேர்ந்த தெனறபடி. தாஸ்யாநுகுணமெனறதும - அபபடியே. .. .. (26)

27 இவையிரணடுககும பரேரகஙகள எவையெனனச சொல்லுகிறது—(இவறறுகக்தயாதி)

(மூ.) 27. இவறறுககு விதிராகஙகள் ப்ரேரகங்கள்.

அதாவது—*யஜேத, ஜுஹுயாத* இதயாதியான சாஸ்த்ரவிதி கர்மத்துக்கு ப்ரேரகம. அசேஷ சேஷதைகரதியாகிற ராகம கைஙகர்யத்துககு ப்ரேரகமெனகை. *பகவதநுபவஜநிதப்ரீதிகாரிதமிறே கைஙகாயம. *உகநது பணி செயது* எனனக கடவதிறே. ... ... (27)

28 இவறறுககு ஆசரயமாரெனனச சொலலுகிறது—(மணடிஞரும்த்யாதி).

(மூ) 28. மணடினரும மறறையாருமாசரயம.

அதாவது—*கணடியூராஙகம மெயயம கசசிபோ மலலையெனறு மணடினர்* எனறு உகநதருளின நிலஙகளிலே அத்யபிநிவிஷடராயிருககிற பரபனனா—கைங காயததுககு ஆசரயம. *விளககினை விதியில காணபாா* எனறு கீழ்றபாடடில் சொனன மறறையாரான உபாஸகா காமததுககு ஆசரயமெனகை. இத்தால் கர்மகர்த்தாககளையும கைஙகர்ய கர்த்தாககளையும சொலலிறறுயதது. .... (28)

29. இவறறுககு விஷயமேதெனனச சொலலுகிறது—(அருளமுடியவித்யாதி).

(மூ) 29. அருள முடிய நிறுத்தி அடைய நினறதும் நல்லதோரருள்தன்னுலே நனறு மெளியனுகிறதும விஷயம்.

அதாவது—*எததவம செயதாககும அருள முடிவதாழியானபால* எனகிற படியே ஆசரயண பலஸித்தி தனனுடைய ப்ரஸாததததாலேயாமபடி, *தன் மூர்த்தி நிறுத்தினுன தெயவஙகளாக* எனகிறபடியே தனககு தநுபூதரான தேவதைகளை நிறுத்தி *அவரவர் விதிவழியடைய நினறனர்* எனகிறபடியே ஆசரயிககிற சேதநர்

வித்யுகதப்ரகாரேண ஆச்ரயித்து பலம் பெறும்படி தேவதாந்தர்யாமியாய் நின்ற விடம் கர்மத்துக்கு விஷயம்; *நல்லதோரருள் தன்னாலே காட்டினான் திருவரங்கம்* என்றும் *கருத்துக்கு நன்று மெளியனாய* என்றும் சொல்லுகிறபடியே கேவல ஸ்வ க்ருபையாலே அத்யந்த ஸுலபனாய்க் கொண்டு அர்ச்சாவதாரமாய் நிற்கிற விடமே கைங்கர்யத்துக்கு விஷயமென்கை. ... ... (29)

30. இவ்வேறாகிலேகளை விஷயமாக வுடைத்தாகையாலே கர்ம கைங்கர்யங்கள இப்படி சொல்லப்பட்டன வென்கிறார்—(இவற்றாலே யித்யாதி).

(மூ.) 30 இவற்றாலே ஸாதாரண மஸாதாரண மென்னும்.

அதாவது—இப்படி தேவதாந்தர்யாமியையும் அர்ச்சாவதாரத்தையும் விஷய மாகவுடைய இவ்வாகாரங்களாலே ஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனை விஷயமாக வுடைய கர்மத்தை ஸாதாரணமென்றும், அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனை விஷய மாகவுடைய கைங்கர்யத்தை அஸாதாரணமென்றும் சொல்லுமென்கை. .... (30)

31. இவ்வஸாதாரண ஸேவையிலே அதிகரித்தார்க்கு ஸாதாரணமானவதில் அந்வயம் தன்னடையே கழியும்படியை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார்—(ஜாத்யாச்ரமேத்யாதி).

(மூ.) 31. ஜாத்யாச்ரமதீக்ஷைகளில் பேதிக்கும் தர்மங்கள்போலே அத்தாணிச் சேவகத்தில் பொதுவானது நழுவும்.

அதாவது—*ஸ்வகர்ம ப்ராஹ்மணஸ்ய அத்யயநம், அத்யாபநம், யஜநம் யாஜநம், தாநம் ப்ரதிக்ரஹணம், தாயாத்யம் ஸிலோஞ்ச்ச: அந்யச்ச அபரிக்ருஹீதம், ஏதாந்யேவ க்ஷத்ரியஸ்ய அத்யாபந யாஜந ப்ரதிக்ரஹணாநி பரிஹார்யாணி; தண்டயுத்தாதிகார:, க்ஷத்ரிய வத் வைச்யஸ்ய, தண்டயுத்தவர்ஜம் க்ருஷி கோரக்ஷணவாணிஜ்யாதிகம் கராஹ்யம்* என்கையாலே, அத்யயநாத்யாபந யஜநயாஜந தாநப்ரதிக்ரஹ ரூப ஷட்கர்மமும் ப்ராஹ் மணனுக்கு கர்த்தவ்யமாய், க்ஷத்ரிய வைச்யர்களுக்கும் அத்யாபநாதி த்ரயமொழிய அத்யயநாதித்ரயமே கர்த்தவ்யமாய், அவர்கள் தங்களுள்ளும் தண்டயுத்தங்கள் க்ஷத்ரியனுக்கே அஸாதாரணமாய், க்ருஷிகோரக்ஷண வாணிஜ்யங்கள் வைச்ய னுக்கு அஸாதாரணமாய், *சுச்ரூஷா சூத்ரஸ்ய இதரேஷாம் வர்ணாநாம்* என்கையாலே சூத்ரனுக்கு த்ரைவர்ணிக சுச்ரூஷையே தர்மமாய், இப்படி தத்தஜ்ஜாத்யநுகுணமாக ஒருவனுக்கு உபாதேயமானது ஒருவனுக்கு த்யாஜ்யமாய்க்கொண்டு தர்மங்கள் பேதித்திருக்குமிறே. ப்ரஹ்மசாரியான தசையில் உபாதேயமான பிக்ஷாசரண ஸமிதாதாநாதிகள் க்ருஹஸ்தனை தசையில் த்யாஜ்யங்களாய், அக்நிஹோத்ர-அதிதி ஸத்காராதிகள் உபாதேயமாகையாலும் வநஸ்த்தனை தசையில், *ஸந்த்யஜ்ய க்ராம்ய மாஹாரம் ஸர்வஞ்சைவ பரிச்சதம்* என்கையாலே பூர்வாசரமத்திலுபாதேயமான க்ராமயாஹார பரிச்சதாதிகள் த்யாஜ்யமாய், *வஸீத சர்ம சீரம் வா* என்று தொடங் கிச் சொல்லப்பட்ட சர்ம சீரவஸநத்வ ஜடிலத்வ ச்மச்ருலோம நகதாரண வந்யா ஹாரங்கள் உபாதேயமாகையாலும், ஸந்ந்யாஸியான தசையில் பூர்வாச்ரமோ பாதேயமான அக்நிஹோத்ராதிதி ஸத்காராதிகளும் ஜடிலத்வாதிகளும் த்யாஜ்யமாய், *அநக்நி ரநிகேதஸ் ஸ்யாத்* இத்யாதிப்படியே அநக்நித்வாநிகேதத்வாஸஹாயத்வாதி களுபாதேயமாகையாலும் ப்ரத்யாச்ரமம் தர்மம் பேதியா நின்றதிறே ஜ்யோதிஷ்டோ மாதிகளிலே தீக்ஷித்தவனுக்கு வர்ணத்ரயாச்ரம சதுஷ்டய ஸாதாரணமாய் அகரணே

ப்ரத்யவாயதயா அவசய கர்த்தவ்யமாயப் போரும நித்யகர்மம் அநநுஷ்டேயமாய் ஜ்யோதிஷ்டோமாதி தர்மமே அநுஷ்டேயமாகையாலே தீக்ஷையிலே தர்ம பேதித் திருக்குமிறே. ஆக இப்படி ப்ராஹ்மணாதி ஜாதிகளிலும் ப்ரஹ்மசர்யாத் யாச்ரமங் களிலும் ஜ்யோதிஷ்டோமாதி தர்மாந்தர தீக்ஷைகளிலும் பேதிக்கும தர்மங்கள் போலே அஸாதாரண விக்ரஹஸஹிதேச்வர விஷயமாகையாலே அஸாதாரணமாய, அதாவ, *அத்தாணிச சேவகம* என்று அந்தரங்க ஸேவையாயிருக்கிற கைங்கர் யத்திலே அதிகரித்தவர்களுக்கு தேவதாந்தர்யாமி விஷயமாய் தசசரீர பூத தேவதாத் வாரா ததாராதகமாகையாலே ஸாதாரணமாயிருந்துள்ள கர்மம் உறங்குவான கைப்பண்டம்போலே தனனடையே நழுவுமெனகை. இத்தால வர்ணாச்ரமாதி நிஷ்ட்டர்கு தத்ததிகாராநுரூப தர்மமொழிய அநநுருணமானது த்யாஜ்யதயா கழிக்கப்படுமா போலே ஸ்வரூப யாதாதமய தாஸிகளானவர்களுக்கு ததநுரூப தர்மமொழிய அநநுரூபமானது த்யாஜ்யமாய் தன்னடையே விட்டுககழியுமெனறு தாயிற்று இப்படியிருக்கச் செய்தே சிஷ்டர்கள அநுஷ்டித்துப் போருகிறது— ஸ்வாநுஷ்ட்டாநத்தைப் பின்சென்று லோகம் நசிக்கவொண்ணாதெனனு மாநருசம் ஸ்யத்தாலேயிறே. *யதி ஹ்யஹம் ந வர்த்தேயம் ஜாது கர்மண்யதந்த்ரித:, மம வர்த்மாநு வர்த்தந்தே மநுஷ்யா: பார்த்த ஸர்வச:, உத்ஸீதேயுரிமே லோகா ந குர்யாம் கர்மசேதஹம், ஸங்கரஸ்ய ச கர்த்தா ஸ்யாமுபஹந்யாமிமா: ப்ரஜா:* என்கிறபடியே பரார்த்தமாகவிறே இவர்களுமநுஷ்டிப்பது. .. .. (31)

31. இந்த கைங்கர்ய நிஷ்டர்கு கர்ம நிஷ்டரோடு சேர்த்தியிலலாமை யைச் சொலலுகிறது—(ஸாதநேதயாதி)

(மூ.) 32. ஸாதநஸாத்யங்களில் முதலும் முடிவும் வர்ணதர்மிகள் தாஸவ்ருத்திகளென்று துறைவேறிடுவித்தது.

அதாவது—ஸாதநத்தில் முதலடியான கர்மமும ஸாத்யத்தில முடிந்த நிலமான கைங்கர்யமும்—இந்த நெடுவாசியறிநதவர்களை, 'நீஙகள் வர்ணதர்மிகள், நாங்கள் தாஸவ்ருத்திகள' எனறு உறவறுத்துத் துறைவேறிடடுப் போகப்பண்ணிற் றென்கை. அதாவது—திருவயிந்திரபுரத்திலே, 'வில்லிபுத்தூர்ப் பகவர்' என்பா ரொருவர், எலலாருமொரு துறையிலே அநுஷ்டடாநம் பணண, தனியே ஒரு துறை யிலே அநுஷ்ட்டாநம பண்ணுவாராய், ஒருநாள அநுஷ்ட்டாநம பணணி மீளாநிற்கச் செய்தே இருந்த ப்ராஹ்மணர் 'ஜீயரே! எங்கள துறையிலே அநுஷ்ட்டாநம் பண்ணவாராதொழிகிறதென்?' எனன, *விஷ்ணுதாஸா வயம் யூயம் ப்ராஹ்மணா வர்ணதர்மிண:, அஸ்மாகம் தாஸவ்ருத்தீநாம யுஷ்மாகம் நாஸ்தி ஸங்கதி:* என்று துறை வேறிடடுப் போனாராய்த்து. .... (32)

33. கீழ, (ஜாத்யாதிகளில் பேதிககும் தர்மங்கள் போலே. ஸூ 31) என்ற வித்தாலே ஸூசிதமான அதிகார பேதத்துக்கும துறைவேறிட்டுப் போகும்படியான நெடுவாசிககும் ப்ரகாசகமான கர்ம கைங்கர்ய நிஷட்டரிருவர்க்குமுண்டான ஜந்மாதி விசேஷத்தை தர்சிப்பிப்பதாகக கோலி, ப்ரதமம் ஜந்ம விசேஷத்தைச் சொல்லு கிறது—(வேதவிததுக்களித்யாதி).

(மூ) 33. வேதவித்துக்களும் மிக்க வேதியரும் ச்சந்தஸாம் மாதாவாலும் அதுக்குந் தாயாய்த் தாயினுமாயின செயயுமததாலும் பிறப்பிக்குமது இருவர்கும் சிரேஷ்ட்ட ஜந்மம்.

அதாவது—*யேச வேதவிதோ விப்ரா:* எனகிற வேதவித்துககளான பூர்வபாக நிஷ்ட்டர், *காயத்ரீம் ச்சந்தஸாம் மாதா* என்கிறபடியே ச்சந்தஸ்ஸுக்களுக்கு மாதாவா

யிருக்கிற காயத்ர்யுபதேசத்தாலே பிறப்பிக்குமது—கர்ம நிஷ்ட்டர்க்கு ச்ரேஷ்ட்ட ஜந்மம. *யோஸாத்யாத்மவிதோ ஜநா:* என்கிற மிக்க வேதியரான வேத தாத்பர்ய வித்துக்கள், *ருசோ யஜூம்ஷி ஸாமாநி ததைவாதர்வணாநிச, ஸர்வ மஷ்டாக்ஷராந்தஸ்ஸ்தம் யச்சாந்யதபி வாங்மயம்* என்று ஸகல வேதஸங்க்ரஹமாகையாலே அநத காயத்ரிக்கும மாத்ருபூதமாய், *பெற்ற தாயினுமாயின செய்யும்* என்கிறபடியே சரீரோத்பாதிகை யான மாதாமாத்ரமன்றிக்கே உஜ்ஜீவநத்துக் குறுப்பான ஜ்ஞாநத்தையுண்டாக்கும திருமந்த்ரோபதேசத்தாலே பிறப்பிக்குமது கைங்கர்ய நிஷ்ட்டர்க்கு ச்ரேஷ்ட்ட ஜந்மமென்கை. *ஸஹி வித்யாதஸ்தம் ஜநயதி தச்ச்ரேஷ்ட்டம் ஜந்ம* என்கையாலே கேவல ஜந்மமெனனாதே ச்ரேஷ்ட்ட ஜந்மமெனகிறது. அது வர்ணநுகுணமான விதிநிஷேதங்களுக்கும ததநுரூபாநுஷ்ட்டாநத்துக்கும் ததநுகுண பலப்ராப்திக்கும் உறுப்பாகையாலே அவர்களுக்கு ச்ரேஷ்ட்ட ஜந்மம. இது ஸ்வரூபாநுரூபமான விதிநிஷேதங்களுக்கும் ததநுரூபாநுஷ்ட்டாநத்துக்கும ததநுரூப பலப்ராப்திக்கும் உறுப்பாகையாலே இவர்களுக்கு ச்ரேஷ்ட்ட ஜந்மம. ... . (33)

34. இப்படி ச்ரேஷ்ட்ட ஜந்மாக்களான இருவர்க்கும் நிரூபகங்கள் இன்ன தெனகிறது—(அந்தணரித்யாதி).

(மூ) 34 அந்தணர் மறையோரென்றும் அடியார் தொண்டரென்றும்
இவர்களுக்கு நிரூபகம.

அதாவது—*சாதியந்தணர்* *துணை நூல் மார்வினந்தணர்* தீயோம்பு கைமறையோர்* *நந்தாவண்கை மறையோர்* என்று விசேஷண பூத சரீரத்வாரா வந்த வர்ணமும, தத்ப்ரயுக்தமான வைதிகத்வமும் அவர்களுக்கு நிரூபகம். *திருமாலடியார், *அணியரங்கன் திருமுற்றத்தடியார்* *திருமாலுக்குரிய தொண்டர்* *திருநாரணன் தொண்டர்* என்று ஆத்மவஸ்துவுக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்களிற் காட்டில் அந்தரங்க நிரூபகமான சேஷத்வமும தத்ப்ரயுக்த கிஞ்சித்கரத்வமும இவர்களுக்கு நிரூபகமென்கை. ... ... (34)

35. கேவலம் இவையோ நிரூபகம். க்ராம குலாதிவ்யபதேசங்களுமில்லையோ? என்னச் சொல்லுகிறது—(ஒருதலையிலித்யாதி).

(மூ.) 35. ஒருதலையில் க்ராமகுலாதிவ்யபதேசம் குலந்தருமென்னும் மாசிற் குடிப்
பழியென்று பதியாகக் கோயிலில்வாழுமென்பர்கள்.

அதாவது—கர்மநிஷ்ட்டரென்று சொல்லப்பட்ட வொருதலையில் சரீராநுபந்திகளான க்ராம குலாதிகளையிட்டு வ்யபதேசிக்கும் அந்த வ்யபதேசத்தை, கைங்கர்ய நிஷ்ட்டரான மற்றைத்தலையிலுள்ளவர்கள், *குலந்தரும* என்கிறபடியே திருமந்த்ர ஸித்த பகவத் ஸம்பந்தஜ்ஞாந ப்ரயுக்தமாய், *மாசில் குடி* என்று சேஷத்வ விரோதியான அஹங்காராதிகளில்லாமையாலே நிர்தோஷமாயிருக்கிற இக்குலத்துக்கு அவத்யகரமென்று கருதி, *வேங்கடத்தைப் பதியாக வாழ்வீர்காள்* *கோயிலில் வாழும் வைட்டணவன* என்று பகவதந்வயமுள்ள தேசஸம்பந்தத்தை யிட்டு வ்யவஹரிப்பர்களென்கை. இது பகவத் ஸம்பந்தத்தையிட்டும் பகவதீய ஸம்பந்தத்தையிட்டும வ்யபதேசிக்கு மதுக்குமுபலக்ஷணம். *ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யோ நைவ க்ராமகுலாதிபி:, விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்யஸ் தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி* என்னக் கடவதிறே. ... ... (35)

36. இனி உபயருடையவும கூடஸ்ததரைச சொலலுகிறது—(விப்ராக்கித்யாதி)

(மூ.) 36. விப்ராக்கு கோத்ரசரணஸூத்ரகூடஸ்த்தா பராசர பாராசர்ய போதாய நாதிகள; ப்ரபந்ந ஜநகூடஸ்தா பராங்குச பரகால யதிவராதிகள்.

அதாவது—அந்தணர் மறையோர் எனகிற ப்ராஹ்மணர்கக கோத்ரகூடஸ்ததர் பராசராதிகள்; கோத்ரமாவது=அபத்யஸந்ததி. *ஸந்ததிகோத்ரஜநந குலாந யபிஜநாந்வயௌ* என்னக கடவதிறே. அந்த கோத்ரந்தான அநேகமாய், ததத கூடஸ்ததரான வஸிஷ்டட காசயப பரத்வாஜ வத்ஸ ப்ரப்ருதிகள பலருணடாகையாலே பராசராதிகளெனகிறது. சரண கூடஸ்த்தர் பாராசர்யாதிகள். சரணஙகளாவன—வேதசாகைகள், ததத்யாயிகளையும கௌணமாக சரண சப்தத்தாலே சொலலககடவது. *சரணசப்த: காடககாலாபாதி சாகாவிசேஷேஷு முககய, தத்யாயிஷு புருஷேஷு கௌண* எனகையாலே இவவிடததில சாகைகளைச சொலலுகிறது ஸாவ சாகைகளுககும ப்ரதாநப்ரவர்த்தகன பாராசாயனாயிருககசசெயதேயும், பினபு தததசசாகைகளுககு தனித்தனி ப்ரவாத்தகரான கட கலாப கணவாதிகளுமுணடாகையாலே பாராசர்யாதிகளெனகிறது. ஸூத்ரகூடஸ்த்தர்கள போதாயநாதிகள ஸூத்ரமாவது—காமாநுஷடடாநப்ரதிபாதகமான கலபம. *சிக்ஷாயாம வாணசிக்ஷா* என்று தொடஙகிச சொலலிவருகிறவளவிலே, *கல்பேநுஷட்டாநமுகதம* என்றதிறே அதுதானும பலவாய தததகர்ததாககளான ஆபஸ்தமபாசவலாயநாதிகளு முணடாகையாலே போதாயநாதிகளெனகிறது. ஆக, இவாகள விப்ரர்கககூடஸ்தத புருஷாகள. *அடியார், தொணடர்* எனகிற ப்ரபநநஜனஙகளுககு கூடஸ்ததா, *பதயு சரிய: பரஸாதேந ப்ராபதஸாவஜஞய ஸமபதம, ப்ரபந்நஜநகூடஸ்ததம ப்ரபதயே ஸ்ரீபராங்குசம* எனகிற நமமாழவார திருமஙகையாழவார் தொடககமான ஆழவாாகளும எமபெருமானார் முதலான ஆசாாயாகளுமெனகை. கூடஸ்ததராகிறார—மூலபூதரிறே உபதேசாநுஷடடாநஙகளாலே ப்ரபததிமாாககததைத தழைபபெறுத்தி வளர்ததவாக ளாகையாலே இவாகளை ப்ரபநநஜநகூடஸ்ததாகளெனகிறது (36)

37. இனி இரணடுதலைககும பராஹமண்ய வைஷ்ணவதவ ஸித்திஹேது நியமஙகளை தர்சிப்பிககிறார்—(அத்யயநேதயாதியால).

(மூ.) 37. அத்யயநஜஞாநா நுஷடாநஙகளாலே ப்ராஹமண்யமாகிருப்போலே சநதஙகளாயிரமுமறியக கற்றுவலலாரானால வைஷ்ணவத்வஸித்தி.

அதாவது—*ஸ்வாதயாயோதயேதவய* எனகிறபடியே ப்ரதமம் வேதத்தை ஆசாா யோசசாரண நூச்சாரணமுகேந அக்ஷரராசிகரஹணம பணணுகையாகிற அதயயநத்தைப்பணணி மீமாமஸாசரவணாதிகளாலே ததாத்தஜஞாநம பிறநது ததநுரூபமான அநுஷடாநமுணடானால ப்ராஹமணயம ஸிததிககுமாபோலே, *சநதஙகளாயிரம* எனகிறபடியே சசநதோரூபமாய ஸஹஸ்ரசாகையாயிருககிற திருவாய் மொழியை, *அறியககறறு வலலார் வைடடணவர்* எனகிறபடியே, *அதயேதவயம தவிஜசரேஷடை: வேதரூபமிதம் க்ருதம* எனகிற ப்ரகாரத்திலே ஆசார்யோசசாரண நூசசாரணமுகேந அப்யஸிககையாகிற அத்யயநத்தைப்பணணி, உபதேசமுகத்தாலே ததர்த்தஜஞாநம பிறநது தததநுரூபமாக அநுஷ்ட்டிககவும வலலரானாலாயதது வைஷ்ணவத்வம ஸிததிபபதெனகை (37)

38. அநத வேதாதயயநாதிகளுடைவர்களுககு இநத வேதாத்யயநாதிகள் இல்லாதவளவில வைஷ்ணவதவாஸித்தி யொழிய ப்ராஹ்மணயஹாநி இலலையே யெனனச சொலலுகிறது (இநதவித்யாதி)

(மூ) 38. இந்தவுட்பொருள கற்றுணர்ந்து மேலைத்தலைமறையோராகாதாரை அயற்சதுப்பேதிமாரென்று உதபத்திநிரூபிக்கும.

அதாவது—*மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட்பொருள* என்று உபநிஷத்குஹ்யமான இந்த த்ராவிடவேதார்த்தத்தை, *கற்றுணர்ந்த மேலைத்தலைமறையோர்* எனகிறபடியே ஆசார்யோபதேசமுகேந கற்றறிந்து உதகருஷ்டரான வேதாந்திகளாகாதாரை, *அயலசதுப்பேதிமார்* என்று, வேதாத்யயநப்ரயோஜநம் ஈச்வரனையுள்ளபடியறிந்து ஸ்வரூபாநுரூப புருஷார்த்தம கைங்கர்ய மென்றிருக்கையாயிருக்க இந்த ஜ்ஞாநாபாவத்தாலே நாலு வேதங்களையும் அதிகரித்திருக்கச்செய்தே அந்த வேதத்தோடு தங்களுக்கு ஒட்டின்றி அதுக்கு அசலானவர்களென்று அறுதியிட்டு, *விஷ்ணுபக்தி விஹீநோ ய. ஸர்வசாஸ்த்ரார்த்தவேத்யபி, ப்ராஹ்மணயம் தஸய தபவேத தஸ்யோதபத்தி நிரூப்யதாம்* எனகிறபடியே இவர்கள ப்ராஹ்மணரலலரென்று உத்பத்தி ஆராயப்படுமென்கை. *ய: புத்ர' பிதரம த்வேஷ்டி தம வித்யாதந்யரேதஸம், யோ விஷ்ணும் ஸததம த்வேஷ்டி தம வித்யாதந்த்யரேதஸம்* என்னக்கடவதிறே. ஆக, (காம கைங்கர்யங்கள) என்று தொடங்கி இவவளவாக இரண்டும் இன்னதுக்கநுகுணமென்றும், இவற்றுக்கு ப்ரேரக-ஆச்ரய-விஷயபேதங்களும இவற்றின் ஸாதாரணஸாதாரணத்வமும அஸாதாரணாந்வயத்தில் ஸாதாரண நிவ்ருத்தியும், கைங்கர்ய நிஷ்டர்க்கு கர்மநிஷ்டரோடு பொருந்தாமையும், அதுக்கடியான இருவருடையவும ஜந்மநிரூபக கூடஸ்தபேதங்களும, இருவர்க்கும ப்ராஹ்மண்ய வைஷ்ணவத்வ ஸித்தி ஹேதுக்களும த்ராவிடவேதார்த்த ஜ்ஞாநபாவத்தில ஸ்வாதீதவேதாநந்வயராய் நிஹீநத்வபுத்த்யர்ஹராமபடியும சொலலிற்று. .... (38)

39. இனிமேல, *சந்தங்களாயிரம* என்று திருவாய்மொழிக்குச் சொன்ன வேதத்வத்தை ஸாதிக்கக்கோலி ப்ரதமம ஏவமவிதமாயிருப்பதொரு வேதமுண்டோ வெனகிற சங்கைக்குப் பரிஹாரம பண்ணுகிறார்—(எவ்வுலகத்தித்யாதியால)

(மூ) 39. எவ்வுலகத்தெவ்வெவையுமெனகையாலே வேதம் பஹுவிதம்.

அதாவது—*ஓதுவாரோத்தெல்லா மெவவுலகத்தெவவெவையும்* என்கையாலே வேதமானது அத்யேதாக்களினுடைய பேதத்தாலும் லோகபேதத்தாலும் பஹுவிதமாயிருக்குமென்கை. ஆகையால அதிலே இதுவும ஒருவிதமென்றுகருத்து.

40. ஆனல் ஏகபாஷையாயிருக்க வேண்டாவோ? ஸமஸ்க்ருதமும் த்ராவிடமுமாய் அந்யோந்ய பேதித்திராநின்றதீயென்னச் சொல்லுகிறது—(இதிலித்யாதி.)

(மூ) 40. இதில் ஸம்ஸ்க்ருதம் த்ராவிடமென்கிறபிரிவு ருகாதிபேதம்போலே.

அதாவது இப்படி பஹுவிதமான இவ்வேதத்தில் 'ஸமஸ்க்ருதவேதம், த்ராவிடவேதம்' எனகிற பிரிவு, ஸமஸ்க்ருதாம்சந்தனனில் ருக்வேதம, யஜுர்வேதம், ஸாமவேதம, அதர்வணவேதம் என்கிறபிரிவுபோலேயெனகை. இத்தால் வேதராசி ஒன்றாயிருக்கச்செய்தே ஸம்ஸ்க்ருத பாஷாரூபமானவதுதன்னிலே ருகாதிரூபேண பலபடியாகப்பிரிந்தாப்போலே பாஷாபேதேநவும இப்படி பிரிந்திருக்கு மென்றபடி.

41. அப்படி சொல்லலாமோ? ஸம்ஸ்க்ருதபாஷைபோலே த்ராவிடபாஷை அநாதியன்றே, ஆகஸ்த்யமன்றோவிது? என்னசசொல்லுகிறது-(செந்திறத்தவித்யாதி).

(மூ) 41. செந்திறத்த தமிழென்கையாலே ஆகஸ்த்யமு மநாதி.

அதாவது—*செந்திறத்த தமிழோசை வடசொல்லாகி* என்று ஸமஸ்க்ருதத்தோடே ஸஹபடிதமும் ப்ரதமோக்தமுமாகையாலே அகஸ்த்ய ப்ரகாசிதமான மாத்ரங்கொண்டு ஆகஸ்த்யமென்று சொல்லப்படுகிற த்ராவிடமும் அநாதியாயுள்ள தென்கை. இத்தால் அநாதித்வம் ஸமஸ்க்ருத த்ராவிடஸாதாரண மென்றதாய்த்து. .... (41)

42. ஆனால், அந்தபாஷை அநாதியாகிறது, திருவாயமொழிககு வேதத்வ ப்ரகாசகமான வசநமுணடோ வெனனச் சொல்லுகிறது—(வடமொழியித்யாதி)

(மூ) 42. வடமொழிமறையெனறது தென்மொழிமறையை நினைத்திறே.

அதாவது—'மறை' என்று கேவலவேதவாசி சப்தத்தாலே சொல்லவமைந்திருகக, *வடமொழிமறை* என்று ஸமஸகருதவேத மெனறது—த்ராவிடவேதமுமுண்டென்று நினைததிறேயெனகை. ப்ரதிகோடியில்லாதபோது இப்படி விசேஷிககவேணடியதிலலையிறே யென்றுகருதது (42)

43. ஆனால அந்த வேதத்துககு அஙகோபாஙகஙகளுணடான வோபாதி இதுககும அவையுணடோவெனனச சொலலுகிறது—(வேத சதுஷ்டயேத்யாதி)

(மூ) 43 வேதசதுஷ்டயாஙகோபாஙகஙகள பதினாலும்போலே இநநாலுககும இருநதமிழநூறபுலவாபனுவலாறும் மறறையெண்மா நனமாலைகளும்.

அதாவது—ருகாதிவேத சதுஷ்டயததுககும சிக்ஷாவயாகரண நிருகததசசநத கலபஜயோதிஷஙகளாகிற ஆறஙகஙகளும மீமாமஸாந்யாய புராணதர்மசாஸ்தராதயுபாஙகஙகளெட்டுமாயிருநதுளள பதினாலும்போலே இநத த்ராவிடவேத சதுஷ்டயத்துககும், *இருநதமிழநூலபுலவன மஙகையாளன* என்று ஒருவராலகரைகாண வொணணாதபடி யிருககிற த்ராவிடவேதசாஸ்தரததைக கரைகணட ஜ்ஞாநாதிக்யததையுடையரான திருமஙகையாழவாருடைய *கலியன வாயொலிசெயத பனுவல* என்று சாஸ்தரரூபமான ப்ரபநதஙகளாறும், மறறையாழவாரகள எணமருடையவும விலக்ஷணமான ப்ரபநதஙகளுமெனகை. (நனமாலைகள) எனறது *நயநினறநன் மாலை* என்று முதலாழ்வார் ப்ரபநததநதி லருளிசசெயதது எலலா ப்ரபந்தததுககு மொககுமென்று நினைதது.

பொயந்நினற ஞானமும இதயாதியாலே ஸவரூபவிரோதியாய வந்தேறியான தோஷங்களை முதலடியிலே பேசினப்போலே, ப்ரதமததிலே, *வாடினேன* இத்யாதியாலே ஸவரூபததுககு வநதேறியான தோஷஙகளைககணடு நொநதுபேசுகையும், பகவதபராவணயப்ராசுர்யமும, அதில அர்ச்சாவதாரத்திலூற்றமும், கலவியும பிரிவும மாறி மாறி வருகையும், அந்யாபதேசப்பேசசும், அதுதனனில ராத்ரிவயஸநம, தூதப்ரேஷணம, அநுகாரம, மடலெடுககை, தோழி தாய மகள் என்னுமவஸததாதரயாபததிகளும, இநதரியபயாகரோசம, ஈசவரஸவாதநத்ரய பயம, அஸகருத்ப்ரபததிகரணமு, ஆர்ததியினுடைய கரைபுரட்சிகளும, பரதுககாஸஹிஷ்ணுதையாலே பலகாலும ஹிதம சொலலுகையும தொடககமான கட்டளையாலே மற்றையாழவார் ப்ரபநதஙகளிலுமகாட்டில இப்ப்ரபந்த சதுஷ்டயார்த்தஜ்ஞாபகமாயிருககையாலே திருமஙகையாழவார் ப்ரபநதஙகளை இதுககு அஙகஙகளெனகிறது, மற்றையாழவார் ப்ரபந்தஙகளும ஏதத்அர்த்தாநுஸாரிகளாய், இதிலர்த்த நிர்ணயத்துககு உறுபபாயிருககையாலே இதுககு உபாஙகஙகளெனகிறது. ஆக, *சிக்ஷாயாம வாணசிக்ஷா பதஸமதிகமோ வயாகரியா நிரவசோபயாம சநதச சந்தசசிதேள ஸயாத் கமயதி ஸமயம ஜயோதிஷம ரஙகநாத, கலபேநுஷ்டாந முகதம் ஹயுசித கமிதயோ நயாய மீமாமஸயோஸ் ஸயாதாதத்வயகதி புராணஸ்மருதிஷு ததநுகாஸ் த்வாம் விசிநவந்தி வேதா:* எனகிறபடியே அவை அநத வேதசதுஷ்டயததுககும் உபகாரகஙகளாயிருககுமாபோலே இவையும கீழ்ச்சொனனபடியே இநத வேதசதுஷ்டயத்துககும உபகாரகஙகளாயிருகககு மெனறதாயதது .... (43)

44. வித்யாநதரஙகளில வேதத்துககுணடான ஆதிகயம் இதுககுமுண்டோ வென்னச சொலலுகிறது—(ஸகலேத்யாதி.)

(மூ.) 44 ஸகலவித்யாதிகவேதம்போலே இதுவும் திவ்யப்ரபந்த ப்ரதாநம்.

அதாவது—*அங்காநி வேதாச் சத்வாரோ மீமாம்ஸா ந்யாயவிஸ்தர., புராணம் தர்ம சாஸ்த்ரஞ்ச வித்யா ஹ்யேதாச் சதுர்தச* என்று ஸஹபடிதமாயிருக்கச்செய்தே ஸ்வாங்கோபாங்கங்களான ஸகலவித்யைகளிலும் ஸ்வவைபவத்தால மேலாயிருக்கும் வேதம் போலே திவ்யப்ரபந்த கணத்தில ஸஹபடிதமாயிருக்கச்செய்தே ஸ்வாங்கோபாங்கங்களான ஸகல திவ்யப்ரபந்தங்களிலும் ஸ்வவைபவத்தாலே இதுவும் மேலாயிருக்குமென்கை. ... . (44)

45. ஆனால், அந்த வேத வைபவத்துக்கு உடலான சாஸ்த்ரத்வ பகவதாஜ்ஞாரூபத்வ நிர்தோஷத்வ ச்ருதித்வ ஸத்யத்வாநாதிநிதநத்வங்கள இதுக்குமுண்டோ வென்னச் சொல்லுகிறது—(வேதநூலித்யாதி.)

(மூ) 45. வேதநூல் இருந்தமிழநூல் ஆஜ்ஞையாணை வசையில்லேதமில் சுருதி செவிக்கினிய ஓதுகின்றதுண்மை பொய்யில்பாடல் பண்டைநிற்கும் முந்தையழிவில்லாவென்னும் லக்ஷணங்களொக்கும்

அதாவது—*வேதநூல* என்று அத்தை வேதசாஸ்த்ர மென்றாப்போலே இத்தையும், *இருந்தமிழநூல* என்று பெரிய த்ராவிடசாஸ்த்ர மென்கையாலும் அத்தை *ச்ருதிஸ் ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா* என்று பகவதாஜ்ஞாரூபமாகச் சொன்னாப் போலே இத்தை *ஆணையாயிரம* என்று ததாஜ்ஞாரூபமாகச் சொல்லுகையாலும், அத்தை, *வசையில நான்மறை* என்று விப்ரலம்பாதி தோஷரஹித மென்றாப போலே இத்தையும், *ஏதமிலாயிரம* என்று நிர்தோஷமாகச் சொல்லுகையாலும அத்தை, *சுடர்மிகுசுருதி* என்று *ச்ரூயதே இதி ச்ருதி:* என்கிறபடியே பூர்வபூர்வோச்சாரண க்ரமத்திலே ச்ரவணைகநிரூப்யத்தாலே க்ரஹிக்கப்படுமதாகச் சொன்னாப போலே இத்தையும், *செவிக்கினிய செஞ்சொலலே* என்று ச்ராவ்யமாகச் சொல்லுகையாலும், அத்தை *வேதநூலோதுகின்றதுண்மை* என்று—சொல்லுமதிலொருபொய்யில்லை யென்றாப்போலே இத்தையும், *பொய்யில்பாடல* என்று அஸத்யகந்தரஹிதமென்கையாலும், அத்தை, *பண்டைநான்மறை* நிற்கும் நான்மறை* என்று அநாதியாகவும் மேல அழிவில்லாததாகவும் சொன்னாப்போலே இத்தையும், *முந்தையாயிரம், *அழிவில்லாவாயிரம* என்று அநாதியாய் அழிவற்றிருக்குமதாகச் சொல்லுகையாலும இந்த லக்ஷணங்களெல்லாம இரண்டுக்கு மொக்குமென்கை. .... (45)

46. ஆனால் அந்தவேதம்போலே இதுவும் அஸ்மருதகர்த்ருகமாயிருக்க வேண்டாவோ? ஆழ்வார் இதுக்கு கர்த்தா வென்கையால நித்யத்வாபௌருஷேயத்வங்கள கூடாதேயென்னச் சொல்லுகிறது—(சொல்லப்பட்டவித்யாதி)

(மூ) 46. சொல்லப்பட்டவென்றவிதில் கர்த்ருத்வம ஸம்ருதி அத்தை ஸ்வயம்பூ படைத்தானென்றதுபோலே.

அதாவது—*சடகோபன சொல்லப்பட்டவாயிரம்* என்று இதில் ஆழ்வாருக்குச் சொன்ன கர்த்ருத்வம், *அநாதிநிதநா ஹ்யேஷா வாகுத்ஸ்ருஷ்டா ஸ்வயம்புவா* என்று ஸ்ம்ருதி அந்தவேதத்தை ப்ரஹ்மா ஸ்ருஷ்டித்தா னென்று சொன்ன வோபாதியென்கை. ஸ்வயம்பூஸ்ருஷ்டித்தா னென்னாதே (படைத்தான்) என்றது, *முன்னம் திசைமுகனைத்தான படைக்க மற்றவனும் முன்னம படைத்தனன நான்மறைகள்* என்ற ஆழ்வார்ஸூக்தியையும் தர்சிப்பிக்கைக்காக. அநாதிநிதநமான ஸந்தர்ப்பம ப்ரஹ்மாவின வாக்கிலநின்றும் ஆவிர்பவித்தமாத்ரங்கொண்டு ப்ரஹ்மாவுக்கு அதில் சொன்ன கர்த்ருத்வத்தோபாதி இதிலும் ஆழ்வார்க்குச் சொன்ன கர்த்ருத்வமாகையாலே இத்தால இதின் நித்யத்வாபௌருஷேயத்வஹாநி வாராதென்று கருத்து. (46)

47. பூர்வஸங்கர்ப்பப்ரக்ரியையை இவர் தர்சித்துப் பேசினதேயுள்ளதென்னு மிடத்தை அறிவிக்கிறார்—(நால்வேதமித்யாதியால)

(மூ.) 47. நால்வேதங்கண்ட புராணரிஷி மந்த்ரதர்சிகளைப்போலே இவரையும் ரிஷி முநி கவி யென்னும.

அதாவது—[நால்வேதமகண்ட புராண ருஷி] *நால்வேதங்கண்டானே* என்னுமபடி ஈச்வரன் தானடியில செய்தாப்போலே நாலு வேதங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரித்து, *அஷ்டாதசபுராணாநாம் கர்த்தா ஸத்யவதீஸுத.* என்கிறபடியே அஷ்டாதச புராணங்களினுடைய ஆநுபூர்வியையும் தர்சித்துசொன்ன வேதவ்யாஸ பகவானைச் சொல்லுகிறது.

நால்வேதங்கண்டான எனகிறவிடத்தில் ஸ்வேந ரூபேண நின்று தர்சித்தமையன்றிக்கே வ்யாஸரூபேண நின்று தர்சித்தமைதனனைச் சொல்லுகிறதென்று இவருக்கு கருத்தாகவுமாம். *ஸங்கீர்ணபுத்தயோ தேவா ப்ரஹ்மருத்ர புரஸ்ஸரா., சரண்யம சரணம் ஜக்மு: நாராயணமநாமயம். தைர் விஜ்ஞாபிதகார்யஸ்து பகவாந் புருஷோத்தம:, அவதீர்ணோ மஹாயோகீ ஸத்யவத்யாம பராசராத்* என்றும், *க்ருஷ்ண த்வைபாயநம் வ்யாஸம வித்தி நாராயணம் ப்ரபும்* என்றும பகவதாவேசாவதாரதயா பகவான் தானாகச் சொலலக்கடவதிறே.

இப்படியிருந்துள்ள ஸ்ரீவேதவயாஸபகவானை வேதஙகளின் பூர்வஸித்தாநுபூர்வியை தாசித்துச் சொன்னபடியாலே, *தர்சநாத ருஷி:, மநநசீலோ முநி:, கவி: க்ராந்ததர்சீ* எனகிறவர்த்தஙகளை நினைத்துககொண்டு, *ச்ருயதாம் ஸிம்ஹநாதோயம் ருஷேஸ்தஸ்ய மஹாத்மந, தாமே சார்தஜேச காமே ச மோக்ஷே ச பரதர்ஷப* என்றும் *ஏவமவிதம பாரதம து ப்ரோக்தம் யேந மஹாத்மநா, ஸோயம் நாராயணஸ் ஸாக்ஷாத் வயாஸரூபீ மஹாமுநி* எனறும *ஸாக்ஷால்லோகாந் பாவயமாந: கவிமுக்ய: பாராசர்ய:* எனறும ருஷி முநி கவி எனறும் சொல்லிற்றிறே. மந்த்ரதர்சிகளானவர்களை பூர்வஸித்த ஸந்தாப்பததை ஸாக்ஷாதகரித்துச் சொனனவர்களென்னுமிடம தோற்ற *நம ருஷிப்யோ மந்த்ர கர்த்ப்ய.* எனறும, *பகவாந் சௌநகமுநி.* எனறுமித்யாதிகளிலே ருஷி முநி எனறு சொலலிற்றிறே இவர்கள் விஷயத்திலும் கவிசப்தப்ரயோக முண்டாகில் வந்த ஸ்த்தலங்களிலே கண்டுகொள்வது.

ஆக இப்படி இவர்களைச் சொன்னாப்போலே த்ராவிடமானவிதின் பூர்வஸித்தாநுபூர்வியை ஸாக்ஷாத்கரித்துப் பேசின இவவாழ்வாரையும *ருஷிம ஜுஷாமஹே க்ருஷ்ண த்ருஷ்ணா தத்வமிவோதிதம், ஸஹஸ்ரசாகாம யோத்ராக்ஷீத த்ராவிடீம ப்ரஹ்மஸம்ஹிதாம்* என்றும, *சடகோபமுநிம் வந்தே சடாநாம புத்திதூஷகம, அஜ்ஞாநாம் ஜ்ஞாநஜநகம் திந்த்ரிணீ மூலஸம்ச்ரயம்* எனறும, *உலகம் படைத்தான கவியாயினேற்கு* எனறும முனபுண்டான ஸங்கர்ப்பத்தை தர்சித்துப் பேசினவரென்னுமிடம் தோற்ற ருஷியெனறும முனியெனறும கவியென்றும சொலலுமெனகை. .... (47)

48. இனனமும இதினுடைய அநாதித்வ ஸூசகமான தொன்றை தர்சிப்பிக்கிறார்—(படைத்தானித்யாதி).

(மூ.) 48. படைத்தான்கவி யென்றபோதே இதுவும யதாபூர்வகல்பநமாமே.

அதாவது—*உலகம படைத்தானகவி* என்கையாலே *ஒன்றியொன்றி யுலகம படைத்தான* எனகிறபடியே ஒருப்படடொருபபட்டு மேன்மேலும் லோகஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுமிடத்தில், *ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ தாதா யதாபூர்வ மகல்பயத்* என்கிறபடியே ஸ்ருஷ்டிதோறும சந்த்ரஸூர்யாதிஸகல பதார்த்தஙகளும யதாபூர்வ கல்பநமாய் வருமாபோலே த்ராவிடவேதமான இப்ப்ரபந்தமும் ஸ்ருஷ்டிதோறும் யதாபூர்வ கல்பநமாய வருமென்று தோனறுமிறேயெனகை. .. ... (48)

49. ஏவமபூதமானவிது பகவதப்ரஸாதததாலே ஆழவாருககு ஸித்தித்து ஆழவார் ப்ரஸாதததாலே இவவருகுளளார்ககு உபஜீவயமாய இவரையிடடு நிருபிக்குமபடியானமையை ஸத்ருஷடாநதமாக வருளிச்செயகிறார—(உறககமிநயாதியால).

(மூ) 49 உறககநதலைக கொண்டபினனை மறைநானகுமுணாநத தஙகளப்பனோடே யோதின சநதசசதுமுகன சலஙகலநத வெணபுரிநூல மானுரி திரிநது துணணுமம காமனுடலிருககிலஙகு ஜயேஷட புதராதிகளுககு மறை பயநதாபபோலே ஆதுமில காலததெநதையான வாயமுதலபபன பிரம குருவாய இராப்பகல முனசொலலக கறறனமேயெனறவிவரும நாவினல நனமையாலெனனு மோதவல்லபிராக்களைக கனமினகளெனறு சொல பயிறற, வேதம ஓதுவாரோததாகையாலே ஆதாவணாதிகளபோலே இதுவும போபெற்றது

அதாவது—*உனனியயோகத்துறககம தலைககொண்ட பினனை* எனகிற படியே ஸமஹ்ருதிஸமயத்தில நாமரூப விபாகாநாஹமாய ஸதவஸததமாயக கிடநத வித்தை ஸருஷடிகாலம வநதவாறே விபகதமாககி மஹதாதி ஸகல தததவஙகளையும அணடத்தையும ஸருஷடித்து சதுர்முக ஸருஷடிககு முனனுக ஏகாரணவத்திலே "இவை நலவழியாயக கரைசேருமவிரகேதோ" எனறு அநுஸநதிககையாகிற யோகநித்ரையைச செயதவநநதரம, *உணாநதாய் மறைநானகும* எனகிறபடியே ஸுப்தபரபுதத ந்யாயத்தாலே ஸமஸகாரகதமாயககிடநத நாலு வேதஙகளையும ஆநுபூர்விதபபாதபடி ஸமரித்த *திசைமுகனார தஙகளப்பன* எனகிறபடியே தனககு ஜநகனான ஸர்வேசவரனோடே, *யோ வை வேதாமசச பரஹிணோதி தஸமை* எனனும படி ஓதின *சநதச சதுமுகன* எனகிறபடியே சசநதஸஸை நிருபகமாகவுடைய சதுர்முகன, *சலஙகலநத செஞசடை* வெண்புரிநூலமார்வன *மானுரியதளுமுடையவா* பிறர் மனை திரிதந்துணணும* *காமனுடல கொணடதவததார்* இருககிலஙகு திருமொழிவாயெண தோளீசா* எனறு நிதயஸநாநோபவீத கருஷ்ணாஜிநதாரண பிக்ஷாநநபோஜந இந்த்ரியஜய ஸதாதயயநபரதவஙகளான பராஹமசாய லக்ஷண யுகதனாய், *ப்ரஹமண: புதராய ஜயேஷ்ட்டாய* எனகிறபடியே தனககு ஜயேஷடபுதரனான ருதரன முதலானார்ககும, *சரணமறைபயந்த* எனகிறபடியே புருஷாாததததுபாய ஜ்ஞாநஸாதநமான வேதததை ஓதுவிததாப்போலே, *ஆதுமிலகாலததெநதை* எனறு *ஒனறும தேவும* இதயாதிப்படியே ஒனறுமிலலாத ஸமஹார காலததிலே நாமரூபஙகளை இழநதவோபாதி ஸததையுமிழந்துபோகாமே எநதையான முறையாலே தன மேலே ஏறிடடுககொணடு நோககி மீளவும கரணாதிகளைத தநது ஜ்ஞாநவிகாஸத்தைப் பண்ணின *வாயமுதலபபன* எனகிற வாயதத காரணபூதனான உபகாரகன் *பீதகவாடைபபிரானார் பிரமகுருவாகி* எனகிறபடியே தானே ஆசார்யனாய், *இராபபகலோதுவிததது* எனகிறபடியே திவாராதரவிபாகமற *என முன சொலலும* எனகிறபடியே முனனுருச் சொலல, *திருநாமச சொலகறறனமே* என்று அநுசசாரணம் பணணினேனெனறு இப்படியே அவனோடே ஓதினவிவரும், *நாவினல் நவிற்றின்பமெயதினேன* எனறு தொடஙகி, *குருகூர்நமபி பாவினினனிசை பாடிததிரிவன* எனறு ஸவாசாரய ப்ரேமததையும, *நனமையால மிகக நானமறையாளர்கள புனமையாகக கருதுமபடியான எனனை *அனனையாய,தனாய என்னை ஆண்டிடும தனமையான சடகோபன* எனறு கருதஜஞதையை முனனிடடுககொணடு, *ஓதவலலபிராககள* எனறு இததை அபயஸிககவலல உபகாரகரெனனுமபடி சரததாபூர்வகமாக ஓதும ஸ்ரீமதுரகவிகள போலவாரை, *கனமினகளெனறுமமை யான்* எனகிறபடியே "இததை அப்யஸியுஙகோள" எனறு சொலலி *சொலபயிற்றிய* எனகிறபடியே இச்சப்தத்தை அப்யஸிப்பிகக, வேதமானது *ஓதுவாரோத்து* எனறு அதயேதாககளையிட்டு நிருபிககப்படுமதாகையாலே ஆதர்வணம தைததிரீயம் காண்வம எனறு பேர்பெற்றாப்போலே இவர்

இதுககு ப்ரதமாதயேதாவானது கொணடு இதுவும *சடகோபனசொல* என று பேர்பெற்றதெனகை. ஆக (அந்யயந. சூ. 37) இதயாதிவாகயததில 'சந்தங்க ளாயிரம' என்று ப்ரஸதுதமான திருவாய்மொழியின வேததவததை (எவவுலகதது சூ 39) இத்யாதிவாகயம தொடஙகி இவவளவாக ஸாதிததாராய்தது. (49)

50. திருவாயமொழி ஒனறுககுமனறே வேததவம ஸாதித்தது; இவருடைய ப்ரபந்தஙகள நாலுககுமொககுமிறே. ஆகையிறே, (வேதசதுஷ்டய. ஸூ 43) இத்யாதிவாகயததில இவாபரபநதஙகள நாலையும நாலு வேதத்தினுடைய ஸ்தாநே யாக வருளிச்செயதது. அதில எநத ப்ரபந்தம எநத வேதத்தினுடைய ஸதாநத்திலே யென்னவருளிசசெய்கிறார்—(இயற்பாவித்யாதி)

(மூ) 50. இயறபா மூனறும வேதத்ரயமபோலே, பணணார்,பாடல் பணபுரை யிசைகொள வேதம்போலே.

அதாவது—இயறபாவான திருவிருததம திருவாசிரியம திருவநதாதி யெனகிற ப்ரபந்தஙகள மூனறும—அடைவே ருக யஜுஸ அதாவணஙகளாகிற மூனறு வேதத்தினுடையவும ஸதாநததிலே, *பண்ணாபாடல* என்று பணணோடே சேர்ந திருநதுளள இசையையுடைய திருவாயமொழி, *பண்புரைவேதம* என்றும, *இசை கொளவேதம* எனறும பண்ணையும இசையையுமுடைத்தான ஸாமவேதம்போலே யெனகை. வயாககயாநஙகளில "பணபுடைவேதம" எனறொழிய பணபுரை வேதம' என்று பாடமும, இசைகொளவேதம்' என்கிறதுககு ஸாமவேத பரத்வமும கணடதில்லையேயாகிலும, ஆபததமரான இவர் இபபரபநததததிலே இபபடி யருளிச செயகையாலே இப்படியும கொளளவேணும. அபபோதைககு ஆவவவஸதலங் களில ஸாமவேத வைலக்ஷணயததைபபறற இததைச சொன்னதேயுளளது. மறறையவறறுககும இது உபலக்ஷணமெனறு கொளளககடவது.

(பண்புரைவேதம) எனறது—பணணைபபுரைந்திருககிற வேதமெனறதாய் அப்பண்ணுககாசரயமான வேதமெனறபடி. "இசைகொளவேதம" எனறது இசையை யுடைத்தான வேதமெனறபடி. *பணணார்பாடல* என்று திருவாயமொழி பணணையும இசையையுமுடைத்தாகையாலே ஸாமவேதததுககுப் பண்ணும இசையு முணடெனனுமிடம அறிவிககைககாக வாயதது ஸாமவேதபரமான சநதைகள வேணடுவதுண்டாயிருகக இவறறை இபபோது இவரெடுததது. (50)

51 ஆனால அநத சதுஷ்டயத்தில ருககு ஸாம ரூபேண விஸதருதமாமாகாரம் இங்குமொககுமோ வென்னுமாகாஙகைக்ஷயிலேயருளிச செயகிறார்—(ருக்கீத்யாதி).

(மூ.) 51. ருக்கு ஸாமத்தாலே ஸரஸமாய் ஸதோபத்தாலே பரமபுமாபோலே சொல்லார தொடையல் இசை கூட்ட அமர்சுவையாயிரமாயிறறு.

அதாவது—ஸாமஸஙகரஹமான ருககானது ஸ்வவிவரணமாய், *ருசஸ் ஸாம ரஸ* எனகிறபடியே தனககு ரஸமாயிருந்துளள காந ரூபமான ஸாமததாலே ரஸஸஹிதமாய *ஹாவு ஹாவு ஹாவு* இதயாதியான ஸதோபத்தாலே விஸத்ருத மாமாபோலே ருகவேதஸதாநேயாயிருககிற *சொலலாா தொடையலான திருவிருத் தம நூறு பாட்டும, *இசைகூட்டி* எனகிறபடியே இசையிலே கூட்டினவாறே ஸாம வேதஸதாநேயாய, *அமாசுவையாயிரம* எனகிறபடியே ஸரஸமாயிருநதுளள வாயிரம பாட்டாகப் பரமபிறறெனகை. ... ... (51)

52. இனி இந்த ஸாமந்தான் அநேகவிதமாகையாலே இது எந்த ஸாமத்தோடொக்குமென்ன வருளிச் செய்கிறார்மேல.

(மூ.) 52. **சந்தோகனென்று ஸாமாந்யமாகாமல் முதலிலே பிரித்து யாழ் பயில் காநஸ்வரூபியைப் பாலையாகியென்று விசேஷிக்கையாலே வேதகீதச சாமி நானென்ற ஸாமந்தோன்ற உத்கீத ப்ரணவத்தை ப்ரதமத்திலே மாருடிச் சரமகதிமுடிவாகத் தொண்டாக்கழுதென்ன தேவாநமாக்கி மஹாகோஷநல்வேத வொலிபோலே மஹாதயயநமென்னப் பாடுகையாலே இத்தைச் சாந்தோக்யஸம மென்பாகள்.**

(சந்தோகனென்று ஸாமாந்யமாகாமல் முதலிலே பிரித்து) *அதாவது—*சாமவேத கீதனை, *சாமியப்பன, *ஸாமவேதோஸ்மி* என்று அபியுகதரும அவன்தானும் சொன்ன ஸாமம ஸாமாந்யமாகாமல, *சந்தோகன பௌழியன ஐந்தழலோமபு தைத்திரியன் சாமவேதி* எனகிறவிடததில் 'சாமவேதி' யென்று மேல சொலலாநிறக, 'சந்தோகன' என்று முதலிலே பிரிததெனகை. இது நினைவனறாகில 'சாமவேதி' எனறதுக்குளளே இந்த ஸாமமும அந்தர்ப்பவிக்குமாயிருகக இஙஙன பிரிததுச் சொலலவேண்டாவிறே என்று கருத்து.*

(யாழ் பயில் காந ஸவருபியைப் பாலை யாகி யெனறு விசேஷிக்கையாலே) *அதாவது *யாழ பயில நூல நரமபின முதிர்சுவை* என்று யாழ விஷயமாக அபயஸிககப் படுவதான சாஸ்த்ரத்திற் சொனன லக்ஷணத்தையுடைய நரமபிலே பிறந்த பண பட்ட ரஸமெனனுமபடி காநஸவரூபமபோலே இனியனானவனை, காநஸாமாந்ய மாகாமல *யாழ நரமபில பெறற பாலையாகி* என்று அந்த சசந்தோக ஸாமததின நிறமான பாலையாமென்கிற பணணையிட்டு விசேஷிககையாலே யெனகை. இப்போது இது சொலலிறறு — *சாமவேதகீதன* எனகிறவிடததில வேதததோடனறிககே இதின கீதததோடே ஸமாநாதிகரிககையாலே அநத கீதமும ச்சந்தோக ஸாமகீதமென றறிவிககைககாக.*

(வேதகீதச்சாமி நானென்ற ஸாமந்தோன்ற) *அதாவது இப்படி விசேஷிக்கையாலே பச்வதிகரணந்யாயததாலே *சாமவேதகீதன, *சாமி, *ஸாமவேதோஸ்மி* எனறு சொனன ஸாமாநயமான இஸஸாமசப்தமும கீதசப்தமும கீழசொன்ன ச்சநதோக ததகீதங்களாகிற விசேஷததிலே பர்யவஸிககுமிறே ஆனபின்பு சசநதோகஸாமமே இத்தால் சொலலப்பட்டதாகையாலே இப்படி அபியுகதரும தானும தனனோடு ஸமாநாதிகரிக்குமபடி உதகருஷ்டமாய அவனுககு ஆதரணீயமான சசநதோகஸாமம ஈதெனனுமிடம தோன்றுமபடியாகவென்கை.*

(உத்கீதப்ரணவத்தை ப்ரதமத்திலே மாருடி) *அதாவது, ஒரு ஸாமந்தனககே ப்ரஸ்தாவம், உதகீதம, ப்ரதிஹாரம், உபத்ரவம, நிதநம் எனறு அஞசு பாகங்களுண்டாகையாலே, அவறறுககுளளே ஒனறாயிருக்கச் செய்தே, *ஸாம்ந உத்கீதோ ரஸ:* என்று ஸாமததுககு ரஸமாகச் சொலலப்படுமதாய், ப்ரணவபூர்வகமாக காநம பண்ணப்படுமதா யிருப்பதொன்றிறே உத்கீதம ; ஆகையால், அந்த உதகீதாவயவமான ப்ரணவததை, *ஓமித்யேததக்ஷரமுத்கீதமுபாஸீத* எனறு சாந்தோகயந்தனனில ப்ரதமத்திலே யெடுத்தாப்போலே இங்கும ப்ரதமத்திலே யெடுககிறவளவில் ஓம என்று ஸம்ஹிதாகாரேண வெடுததால அதிக்ருதாதிகாரமா மெனறு அஸம்ஹிதாகாரேண அக்ஷரத்ரயததையும ப்ரதம த்விதீய த்ருதீய பாதஙகளில எடாநிற்கச செய்தே ப்ரதமாக்ஷரமான அகாரம முதலாகவெடாதே உகாரம் முதலாகவெடுககையாலே அக்ஷரக்ரமத்தை மாறுடியென்கை.*

இப்படி உகாரம் முதலாகவெடுத்ததுக்கு ப்ரயோஜநம் அந்த சசாந்தோக்யரஸமான உத்கீதத்துக்கு நேராகான 'உத்' என்கிற திருநாமம் இதுக்கு உள்ளுறையானமை தோன்ற உகாராதியாகவெடுத்து "உயர்நதே" என்று தகாராந்தமாக முடிக்கை இதுதான மேலில் சூர்ணையிலே வ்யக்தம். ஆக இப்படி அக்ஷரத்ரய ரூபேண ப்ரணவத்தை ப்ரதமத்திலே கீர்த்தியா நிறக்கச்செய்தே ஏதத்பிப்ராயேண அக்ஷரக்ரமத்தை மாறுடி.

(சரமகதிமுடிவாக) அதாவது—சசாந்தோக்யமத்யே சொன்ன அர்ச்சிராதியான சரமகதியை *சூழ்விசும்பணிமுகில்* இலே பேசுகையாலே சரமகதியை முடிவாகக் கொண்டென்கை. இத்தை சரமகதியென்கிறது—காப்ப யாம்ய தாமாதிகள் போலன்றிக்கே எல்லாவிலமான மூகதிமார்க்கமாகையாலே. (தொண்டர்க்கமுதென்ன தேவாநந்மாக்கி) அதாவது—அநந்தஸாமம், *ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே* என்கிறபடியே பகவதநுபவஜநித ஹர்ஷத்துக்குப் போக்கு வீடாக *ஹாவு ஹாவு ஹாவு* இத்யாதிப்படியே ஸாமகாநம் பண்ணி, *அஹமந்நாத:* என்று களிக்கும் நித்ய முக்தரான தேவர்களுக்கு போக்யமாமாபோலே, *தொண்டர்க்கமுதுண்ண* என்கிறபடியே இதுவும் பகவதநுபவசபலர்க்கு போக்யமாமபடியாக்கியென்கை.

(மஹாகோஷ நல்வேதவொலிபோலே மஹா:த்யயநமென்னப் பாடுகையாலே) அதாவது—ஸர்வேப்யோபி ஹி வேதேப்ய ஸாமகோஷோ மஹாநபூத்; அநவகோஷ்யதத்யாத்தம நேந ப்ரஹ்மாண்டமண்டப* என்றும் *பாடுநல்வேதவொலி* என்றும் சொல்லுகிற பெரிய கோஷத்தை யுடைத்தான ஸாமவேதம்போலே பெரிய திருவத்யயன மென்னப்பாடுகையாலே யென்கை (இத்தை சசாந்தோக்யஸாமமென்பர்கள்) ஆக இப்படி கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரங்களாலே கொண்டு இத்தை சசாந்தோக்ஸாமத்திலே உபநிஷத்பாகமான சசாந்தோக்யத்துக்கு ஸமமென்று அபியுக்தர்கள் சொல்லுவர்களென்கை. (52)

53. (உத்கீதப்ரணவத்தை ப்ரதமத்திலே மாறுடி) என்று கீழ்ச்சொன்னதின் கருத்தை ஆப்தோபதேசமுகேந அறிவிக்கிறார் மேல—(புரவியேழிந்யாதி சூர்ணையாலே)

(மு) 53. புரவியேழொருகாலுடைய தேரிலே திருச்சக்கர மொத்துக் கால சக்கரச் செங்கோல்நடாவி ஜ்யோதிச்சக்ர வொளிசுருக்கி அக்நீஷோமீயதேஜோமருத்த்துக் கூறும மந்தேஹாகுச செந்தீயும் முகதி மார்க்கத்தலை வாசலும் கண்ணுமான கண்ணில் பிறந்த கணமணியும் த்ரயீமயமுமான மண்டலத்திலே தண்டாமரை சுமக்கத் தோளவளையும் குழையும் திருச்செய்ய முடியு மாரமும படையும் திகழும் பொன்மேனியும் செஞ்சுடர்த் தாமரைக் கண்ணுமாய அணிநிறமூர்த்தியீதென்னும்படி இரண்டையும் தன்னிறமாக்குகிற செய்யாளான வித்தையோடே அருக்கன்மேவின ஸதாத்யேயதேஜஸ்ஸின ஸாமர ஸோத்காந நாம முளளுறையான ஆத்யந்தங்களாலே ஓராயிரமாமவற்றிலே ஒன்றை ஆயிரமுகத்தினலருளின தீர்த்தம்போலே தீர்த்தங்களாயிரமுமாக விஸ்தரிக்கிருரென்று வேதகுருபதேசம்

(புரவியேழொருகாலுடைய தேரிலே) அதாவது—*காரார்புரவியேழ் பூண்ட* என்றும், *ஒருகாலுடையதேர்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, காயத்ரீ, ப்ருஹதீ, உஷ்ணிக், ஜகதீ, த்ரிஷ்டுப், அநுஷ்டுப், பங்க்தி: என்கிற ஏழு சசந்தஸ்ஸுக்களும

ஏழுகுதிரைகளாய்க்கொண்டு வஹிக்கையாலே ஸப்தாச்வ யுக்தமாய், காலசக்ர மயமான ஏகசக்ரத்தையுமுடையதான ரதத்திலே யென்கை *ஸப்த யுஞ்ஜந்தி ரதமேக சக்ரம்* என்றும், *ஹயாச்ச ஸப்த சந்தாம்ஸி தேஷாம நாமாநிமே சருணு, காயத்ரீ ச ப்ருஹத்யுஷ்ணிக் ஜகதீ த்ரிஷ்டுபேவ ச, அநுஷ்டுப பங்க்திரித்யுக்தா சச்சந்தாம்ஸி ஹரயோ ரவே:* என்றும் சொல்லக் கடவதிறே *ஏகோ அச்வோ வஹதி ஸப்தநாமா* என்றதுக்கு ஹ்ருதயம் ஏதத்நுகுணமாக வ்யாக்யாதமான விடங்களிலே கண்டுகொள்வது. *த்ரிநாபிமதி பஞ்சாரே ஷண்ணேமிந்யக்ஷயாத்மகே, ஸம்வத்ஸரமயே க்ருத்ஸ்நம் காலசக்ரே ப்ரதிஷ்டிதம்* என்கிறபடியே சாதுர்மாஸ்யத்ரயாத்மகமான நாபியை யுடைத்தாய் ஸம்வத்ஸரம், பரிவத்ஸரம், இதாவத்ஸரம், அநுவத்ஸரம், இத்வத்ஸரம் என்று சொல்லப்பட்ட அஞ்சுவத்ஸரத்தையும் அரங்களாகவுடைத்தாய், வஸந்த க்ரீஷ்ம வர்ஷா சரத் ஹேமந்த சிசிரங்களாகிற ஆறு ருதுக்களையும் நேமியாக வுடைத்தாய், ப்ரவாஹ பரிவ்ருத்தியாலே அக்ஷயரூபமாயிருக்கிற காலசக்ரத்திலே *ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டித மென்கையாலே இந்த ஏகசக்ரம் காலசக்ரபரமாயிறே யிருப்பது. ஆக இப்படி யிருந்துள்ள ஸப்தாச்வங்களையும் ஏக சக்ரத்தையு முடைத்தாகையாலே இதரவ்யாவ்ருத்த வைபவமான ரதத்திலே யென்றபடி

இனிமேல் மண்டலத்தை வர்ணிக்கிறது—(திருச்சக்கரமொத்து) அதாவது—*அம்மேருவில் செஞ்சுடரோன் திருமால் திருக்கைத்திருச்சக்கர மொக்கும்* என்னும் படி வ்ருத்தாகாரத்தையாலும் தேஜோவிசேஷத்தாலும் திருவாழியோ டொத்திருக்கை. (காலச்சக்கரச் செங்கோல் நடாவி) அதாவது—*திருச்சக்கரத்தால் அகல் விசும்பும் நிலனு மிருளார் வினைகெடச் செங்கோல் நடாவுதிர்* என்கிறபடியே உபய விபூதியிலும் ஈச்வரன் தன் ஆஜ்ஞையை நிர்வஹிக்கைக்கு உபகரணமான திருவாழியைப்போலே *காலசக்ரத்தாய்* என்னும்படி காலசக்ர நிர்வாஹகனானவனுடைய காலசக்ர விஷயமான ஆஜ்ஞையை *தனிவளர் செங்கோல் நடாவு* என்கிறபடியே நடத்துகை. (ஜ்யோதிச்சக்ர வொளிசுருக்கி) அதாவது—*சுடரொளி பரந்தன சூழ்திசை யெல்லாம்* என்னும்படி ஸார்வதிக்கமாக வ்யாப்தமான ஸ்வதேஜ ப்ரகர்ஷத்தாலே—*துன்னிய தாரகை மின்னொளி சுருங்கி* இத்யாதிப்படியே நக்ஷத்ராதியான ஜ்யோதிர்கணங்களின் தேஜஸ்ஸை ஸங்கோசிப்பிக்கை. (அக்நீஷோமீய தேஜோம்ருதத்துக் கூற்றும்) அதாவது—அக்நிம் வாவாதித்யஸ் ஸாயம் ப்ரவிசதி, தஸ்மாதக்நிர் தூராந் நக்தம் தத்ருசே, உபே ஹி தேஜஸீ ஸம்பத்யேதே* என்றும், *ப்ரபா விவஸ்வதோ ராத்ரௌ அஸ்தம் கச்சதி பாஸ்கரே, விசத்யக்நிமதோ ராத்ரௌ வஹ்நிர் தூராத் ப்ரகாசதே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே அஸ்தமய ஸமயத்திலே தன்னுடைய ப்ரபையை அக்நியிலே ப்ரவேசிப்பித்து ராத்ரியில் அக்நிக்கு தேஜோவ்ருத்தியை யுண்டாக்குகையாலே அக்நியினுடைய தேஜஸ்ஸுக்கு ஊற்றென்கிறது *க்ஷீணம் பீதம் ஸுரைஸ் ஸோமம் ஆப்யாயயதி தீப்திமாந், மைத்ரேயைககலம் ஸந்தம் ரச்மிநைகேந பாஸ்கர, க்ரமேண யேந பீதோஸௌ தேவைஸ் தேந நிசாகரம், ஆப்யாயயத்யநுதிநம் பாஸ்கரோ வாரிதஸ்கர.* என்கிறபடியே அபரபக்ஷத்தில் ப்ரதமை தொடங்கி சதுர்தசி யளவும் நித்யம் ஒரு கலையாக அம்ருதமயமான பதினாலு கலைகளையும் தேவர்கள் புஜித்து பதினஞ்சாவது கலையை பஞ்சதசியின்று அபராஹ்ணத்திலே பித்ருக்கள் புஜிக்க, இப்படி க்ஷீணனான சந்த்ரனுக்கு பூர்வ பக்ஷப்ரதமை தொடங்கி நித்யம் ஒரு கலையாக பஞ்சதசியளவும் பதினஞ்சு கலைகளையும் தன்னுடைய ரச்மிகளாலே வர்த்திப்பிக்கை யாலே ஸோமனுடைய அம்ருதத்துக்கு ஊற்றென்கிறது. ஆக இப்படி அக்நியி னுடைய தேஜஸ்ஸுக்கும் ஸோமனுடைய அம்ருதத்துக்கும் உத்பத்திஸ்தானமா யிருக்குமென்கை.

(மந்தேஹர்க்குச் செந்தீயும்) அதாவது—மந்தேஹ ரென்பார் சில ராக்ஷஸர் ஸந்த்யாஸமயத்திலே ஆதித்ய ரதத்தைப் பற்றிக்கொண்டு போகவொட்டாதே ஆதித்யனோடே மஹாயுத்தம் பண்ணி அவனைக் கொல்லத் தேடுவர்களாய், அவ

ஏழுகுதிரைகளாய்க்கொண்டு வஹிக்கையாலே ஸப்தாச்வ யுக்தமாய், காலசக்ர மயமான ஏகசக்ரத்தையுமுடையதான ரதத்திலே யென்கை *ஸப்த யுஞ்ஜந்தி ரதமேக சக்ரம* என்றும், *ஹயாச்ச ஸப்த சந்தரம்ஸி தேஷாம் நாமாநி மே ச்ருணு, காயத்ரீ ச ப்ருஹத்யுஷ்ணிக் ஜகதீ த்ரிஷ்டுபேவ ச, அநுஷ்டுப் பங்க்திரித்யுக்தா: சசந்தாம்ஸி ஹரயோ ரவே:* என்றும் சொல்லக் கடவதிறே *ஏகோ அச்வோ வஹதி ஸப்தநாமா* என்றதுக்கு ஹ்ருதயம் ஏதத்நுகுணமாக வ்யாக்யாதமான விடங்களிலே கண்டுகொள்வது. *த்ரிநாபிமதி பஞ்சாரே ஷண்ணேமிந்யக்ஷயாத்மகே, ஸம்வத்ஸரமயே க்ருத்ஸநம் காலசக்ரே ப்ரதிஷ்டிதம* என்கிறபடியே சாதுர்மாஸ்யத்ரயாத்மகமான நாபியை யுடைத்தாய் ஸம்வத்ஸரம், பரிவத்ஸரம், இதாவத்ஸரம, அநுவத்ஸரம, இத்வத்ஸரம் என்று சொல்லப்பட்ட அஞ்சுவத்ஸரத்தையும் அரங்களாகவுடைத்தாய், வஸந்த க்ரீஷ்ம வர்ஷா சரத்ஹேமந்த சிசிரங்களாகிற ஆறு ருதுக்களையும நேமியாக வுடைத்தாய், ப்ரவாஹ பரிவ்ருத்தியாலே அக்ஷயரூபமாயிருக்கிற காலசக்ரத்திலே *ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டித மென்கையாலே இந்த ஏகசக்ரம காலசக்ரபரமாயிறே யிருப்பது. ஆக இப்படி யிருந்துள்ள ஸப்தாச்வங்களையும் ஏக சக்ரத்தையு முடைத்தாகையாலே இதரவ்யாவ்ருத்த வைபவமான ரதத்திலே யென்றபடி.

இனிமேல் மண்டலத்தை வர்ணிக்கிறது—(திருச்சக்கரமொத்து) அதாவது—*அம்மேருவில் செஞ்சுடரோன் திருமால் திருக்கைத்திருச்சக்கர மொக்கும்* என்னும் படி வ்ருத்தாகாரதையாலும தேஜோவிசேஷத்தாலும் திருவாழியோ டொத்திருக்கை. (காலசக்கரச் செங்கோல் நடாவி) அதாவது—*திருச்சக்கரத்தால அகல் விசும்பும நிலனுமிருளார் வினைகெடச் செங்கோல் நடாவுதிர்* என்கிறபடியே உபய விபூதியிலும ஈச்வரன் தன் ஆஜ்ஞையை நிர்வஹிக்கைக்கு உபகரணமான திருவாழியைப்போலே *காலசக்கரத்தாய* என்னும்படி காலசக்ர நிர்வாஹகனானவனுடைய காலசக்ர விஷயமான ஆஜ்ஞையை *தனிவளர் செங்கோல நடாவு* என்கிறபடியே நடத்துகை. (ஜ்யோதிசசக்ர வொளிசுருக்கி) அதாவது—*சுடரொளி பரந்தன சூழ்திசை யெல்லாம்* என்னும்படி ஸர்வதோதிக்கமாக வ்யாப்தமான ஸ்வதேஜ ப்ரகர்ஷத்தாலே—*துன்னிய தாரகை மின்னொளி சுருங்கி* இத்யாதிப்படியே நக்ஷத்ராதியான ஜ்யோதிர்கணங்களின் தேஜஸ்ஸை ஸங்கோசிப்பிக்கை. (அக்நீஷோமீய தேஜோம்ருதத்துக் கூற்றும்.) அதாவது—அக்நிம் வாவாதித்யஸ் ஸாயம ப்ரவிசதி, தஸ்மாதக்நிர் தூராந் நக்தம் தத்ருசே, உபே ஹி தேஜஸீ ஸம்பத்யேதே* என்றும, *ப்ரபா விவஸ்வதோ ராத்ரௌ அஸ்தம் கச்சதி பாஸ்கரே, விசத்யக்நிமதோ ராத்ரௌ வஹ்நிர் தூராத் ப்ரகாசதே* என்றும சொல்லுகிறபடியே அஸ்தமய ஸமயத்திலே தன்னுடைய ப்ரபையை அக்நியிலே ப்ரவேசிப்பித்து ராத்ரியில் அக்நிக்கு தேஜோவ்ருத்தியை யுண்டாக்குகையாலே அக்நியினுடைய தேஜஸ்ஸுக்கு ஊற்றென்கிறது *க்ஷீணம் பீதம் ஸுரைஸ் ஸோமம் ஆப்யாயயதி தீப்திமாந், மைத்ரேயைககலம் ஸந்தம் ரச்மிநைகேந பாஸ்கர, க்ரமேண யேந பீதோஸௌ தேவைஸ தேந நிசாகரம், ஆப்யாயயத்யநுதிநம் பாஸ்கரோ வாரிதஸ்கர:* என்கிறபடியே அபரபக்ஷத்தில் ப்ரதமை தொடங்கி சதுர்தசி யளவும் நித்யம் ஒரு கலையாக அம்ருதமயமான பதினாலு கலைகளையும தேவர்கள் புஜித்து பதினஞ்சாவது கலையை பஞ்சதசியின்று அபராஹ்ணத்திலே பித்ருக்கள் புஜிக்க, இப்படி க்ஷீணனான சந்த்ரனுக்கு பூர்வ பக்ஷப்ரதமை தொடங்கி நித்யம் ஒரு கலையாக பஞ்சதசியளவும பதினஞ்சு கலைகளையும தன்னுடைய ரச்மிகளாலே வர்த்திப்பிக்கை யாலே ஸோமனுடைய அம்ருதத்துக்கு ஊற்றென்கிறது. ஆக இப்படி அக்நியினுடைய தேஜஸ்ஸுக்கும ஸோமனுடைய அம்ருதத்துக்கும உத்பத்திஸ்தானமா யிருக்குமென்கை.

(மந்தேஹர்க்குச் செந்தீயும்) அதாவது—மந்தேஹ ரென்பார் சில ராக்ஷஸர் ஸந்த்யாஸமயத்திலே ஆதித்ய ரதத்தைப் பற்றிக்கொண்டு போகவொட்டாதே ஆதித்யனோடே மஹாயுத்தம பண்ணி அவனைக் கொல்லத் தேடுவர்களாய், அவ்

(செஞ்சுடர்த்தாமரைக்கண்ணனுமாய்) அதாவது—*அஞ்சுடர் வெய்யோன் அணி நெடுந்தோ் தோன்றாதால்* என்ற வனந்தரம், *செஞ்சுடர்த் தாமரைக்கண் செல்வனும் வாரானால்* என்றது—அந்த ஆதித்யமண்டலத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிறவனை யிறே ச்ருதியும், *தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவ மக்ஷிணீ* என்றது அவ்விருப்பிலே யிறே. ஆகையால் ஆதித்ய கிரணங்களாலே விகஸிதமானபோதைச் சிவந்த வொளியை யுடைய தாமரை போன்ற திருக்கண்களுமா யென்கை (அணிநிற மூர்த்தியீ தென்னும்படி இரண்டையும் தன்னிற மாக்குகிற செய்யாளான வித்யையோடே) அதாவது—*திருக்கண்டேன்* என்று முதலிலே தன்னைக் கண்டவனந்தரம், *ருக்மாபம்* என்னும்படியிருக்கிற அவன் திருமேனியைக் கண்டு, *பொன்மேனி கண்டேன்* என்றிருக்கச் செய்தேயும் தன் திருமேனி நிறத்தில் வ்யாப்தியாலே இளவெய்யில் கலந்தாப் போலே விளங்கி தர்சநீயமாயிருக்கிற அவன் திருமேனி நிறத்தைக் கண்டு, *திகழு மருக்கனணி நிறமும் கண்டேன்* என்னும்படியாகவும், *செய்யதோர் ஞாயிற்றைக் காட்டிச் சிரீதரன் மூர்த்தி யீதென்னும்* என்று அந்த மண்டலவாஸியான தன் விக்ரஹ தேஜோ வ்யாப்தியாலே சிவந்த வொளியாலே அத்விதீயமா யிருக்கிறபடியைக் கண்டு ஸ்ரீதரனுடைய வடிவ இதென்று ப்ரமித்துச் சொல்லும்படியாகவும் பகவத் விக்ரஹமும் ஆதித்ய மண்டலமுமாகிற இரண்டையும் தன்னிறமாம்படி பண்ணுகிற சிவந்த நிறத்தையுடையளாகையாலே, *ஹிரண்ய வர்ணாம்* இத்யாதிப்படியே, *கமல மலர்மேல் செய்யாள்* என்று நிரூபகமாம்படி யிருப்பாளாய *வித்யாஸஹாய மாதித்ய ஸம்ஸ்தம் வித்யாப்ரஸாதகம்* என்றும், *வித்யாஸஹாயவந்தம் மாம் ஆதித்யஸ்தம் ஸநாதநம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே வித்யாசப்த வாச்யையான பிராட்டியோடே கூட.

(அருக்கன்மேவின) அதாவது—*வானிடையருக்கன் மேவி நிற்பாற்கு* என்கிறபடியே ஸவித்ருமண்டலமத்யவர்த்தியான *ய ஏஷோந்த ராதித்யே* என்றதைச் சொல்லுகிறது (ஸதாத்யேய தேஜஸ்ஸின்) அதாவது—*த்யேயஸ் ஸதா* என்கிறபடியே ஸர்வகாலமும் த்யாநம் பண்ணுவார்க்கு விஷயமாய், ஹிரண்மயச் சுப்ரா ப்ரஹ்ம நாம. யேந ஸூர்யஸ் தபதி தேஜஸேத்த * என்றும், *தத் ஸவிதுர் வரேண்யம் பர்க்க * என்றும் *தேஜ. பரம் தத் ஸவிதுர் வரேண்யம் தாம்நா பரேணு பரணாகாத ஸுவர்ணம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே தேஜோமயமாயிருக்கிற வஸ்துவினுடைய (ஸாமரஸோத்காந் நாம முள்ளுறையான ஆத்யந்தங்களாலே) அதாவது—*ஸாமந் உத்கீதோ ரஸ:* என்கையாலே சச்சந்தோக்க ஸாமத்துக்கு ரஸமாயிருந்துள்ள உத்காந முண்டு—உத்கீதம், அதில் உத் என்று சொல்லப்பட்ட *தஸ்ய உதிதி நாம* என்கிற திருநாமம் இதுக்கு உள்ளுறையானமை தோற்றும்படியான ஆத்யந்தங்களை உடைத்தா யிருக்கையாலே யென்கை. *உயர்வு என்று எடுத்து *உயர்ந்தே* என்று தலைக்கட்டுகையால் உகாரம் ஆதியும் தகாரம் அந்தமுமாயிறே யிருக்கிறது. (ஆத்யந்தங்களாலே) என்றது மேல் சொல்லுகிறதுக்கு ஹேது இதென்று தோற்றுகைக்காக

(ஓராயிரமாமவற்றிலே ஒன்றை) அதாவது—*ஓராயிரமாயுலகேழளிக்கும் பேராயிரம்* என்கிறபடியே ஒரு திருநாமமே ஆயிரமுகமாக நின்று ஜகத்ரக்ஷணம் பண்ணவல்ல திருநாமங்களிலே ஒரு திருநாமத்தை. (ஆயிரமுகத்தினாலருளின வித்யாதி) அதாவது—*ஆயிரமுகத்தினாலருளி மந்தரத்திழிந்த கங்கை* என்று கங்கைதானும் ஒன்றாயிருக்க, லோகபாவநார்த்தமாக ஸஹஸ்ர முகமாக ப்ரவஹித்தாப்போலே, *தீர்த்தங்களாயிரம்* என்கிறபடியே லோகபாவநமான ஆயிரம்பாட்டாக விஸ்தரிக்கிறாரென்று வேதாசார்ய பட்டர் உபதேசித்தருளும்படி யென்கை. விஸ்தரிக்கிறாரென்ற கர்த்ருத்வத்தை அபௌருஷேயத்வ விரோதமறக் கீழ்ச்சொன்னபடியே கொள்வது.

ஆக (எவ்வுலகத் தெவ்வெவையும் ஸூ. 39, என்று தொடங்கி இவ்வாழ்வார் ப்ரபந்த சதுஷ்டயத்துக்கும் வேதரூபத்வமும் அங்கோபாங்க ஸாஹித்யமும்,

சாஸத்ரத்வாதிவேதலக்ஷணஸாமயமும இதில.இவர்கருத் தோறறுகிற கர்தருத்வத்தால இதின நிதயத்வாபௌருஷேயத்வ ஹாநியிலலாமையும இவறறில இனன ப்ரபநதம இனன வேதஸத்தாநே யென்னுமதவும, அதில ஸாமவேத ஸ்ததாநீயமான திருவாயமொழி—ஸாமவேதசரேஷடடமான சசநதோக ஸாமோபநிஷத்ஸமமெனனுமதுவும சொலலிறறுயத்து. (53)

54 ஆக இப்படி இப்பரபநத சதுஷடயததுககும வேத ஸாயயத்தை ஸாதித்தார் கீழ; இஙஙனனறிககே இதுதனககு வேதோப ப்ர்மஹணஸாமயமும சொலலுவாகளௌனகிறார் மேல—(அனறிககே யெனறு தொடஙகி).

(மு) 54. அனறிக்கே ஸ்வருபகுண விபூதிசேஷடிதஙகளை விசதமாக்குகிற பஞ்சராதர புராணேதிஹாஸங்கள போலே நீலபாருபோக்தி தெரியச சொனன வேதோபபாமஹண மென்பாகள.

அதாவது—இப்படி வேதஸாமயம சொலலுகையனறிககே பகவத் ஸ்வரூபரூப குணவிபூதி சேஷடிதஙகளுககெலலாம பரதிபாதகமாயிருநதுளள வேததுதில, *யதத ததரேசய மகராஹய மகோதர மவாண மசக்ஷுசசரோதரம ததபாணி பாதம, நிதயம் விபும ஸாவகதம ஸுஸூக்ஷமம தத்வயயம யத பூதயோநிம பரிபசயநதி தீரா* *ஸதயம ஜஞாநமநநதம பரஹம* *நிஷகலம நிஷகரியம் சாநதம நிரவத்யம நிரஞஜநம* நிாகுணம* இதயாதிகளால சொலலப்படுகிற ஸவரூபததையும, *யஸ ஸர்வஜஞஸ ஸாவவித* பராஸய சக்திா விவிதைவ சருயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜஞாநபலகரியா ச *ஸதயகாமஸ ஸதயஸங்கலப.* இதயாதிகளால சொலலப்படுகிற குணஙகளையும, *சாணு தத பரமம ஸூக்ஷமம ஸர்வஜஞம ஸாவபருத ததா, ஜஞாநருப மநாதயந்த மவிகாா நிராமயம அசக்ஷுசசரோத்ர மஸபாசமபாணிசரணம தருவம, நாமஜாதயாதிரஹித மவாண மதணம தவபி, விசவசரவோ விசவசக்ஷுா விசவபாணிபதம பரம, அஸகதமசரம சாநதம ஸவயமஜயோதி ரநூபபம, தூரஸதத மநதிகசரம ஜஞாந கமயம நிரஞஜநம, பூதபாதருஸமம ஜயோதிா ஜயோதிஷாம தமஸ பரம, அக்ஷரம ஸாவபூதஸததம தத விஷணோ பரமம பதம* இதயாதிகளாலும, *அபராகருத குணஸபாசாதநிாகுணம பரிகீயதே, சாணு நாரத! ஷாடகுண்யம கததயமாநம மயாநக, அஜடம ஸ்வாதமஸமபோதி நிதயம ஸாவாவகாஹநம, ஜஞாநம நாம குணம பராஹு பரதமம குண சிநதகா:, ஸவருபம பரஹமணஸ தசச குணசச பரிகீயதே, ஜகதபரகருதிபாவோ ய ஸா சகதி: பரிகீாததிதா. காதருதவம நாம யத தஸய ஸவாதநதாய பரிபாமஹிதம, ஐசவாயம நாம தத பரோகதம குணதகவாாதத சிநதகை, சரம ஹாநிஸது யா தஸய ஸததம குாவதோ ஜகத, பலம நாம குணஸதஸய கதிதோ குணசிந்தகை., தஸயோபாதாநபாவேபி விகாரவிரஹோ ஹி ய, வீாயம நாம குணஸ ஸோயம அசயுததவாபராஹவய, ஸஹகாாயநபேக்ஷா யா தத தேஜஸ ஸமுதாஹருதம* இதயாதிகளாலும விசதமாககுகிற, பஞசராத்ரமபோலேயும, *யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயநதே, யேந ஜாதாநி ஜீவநதி, யத பரயநதயபிஸமவிசநதி* *பராஹமணோஸய முகமாஸீத, பாஹூ ராஜநய கருத, ஊரு தததஸய யத வைசய, பதபயாம சூதரோ அஜாயத* *அநத. ப்ரவிஷடர் சாஸதா ஜநாநாம* *பாதோஸய விசவா பூதாநி* இதயாதியாலும, *ஸ ஹோவாச. மஹிமாந ஏவைஷாம. ஏதே தரயஸதரிமசதேவ தேவா இதி, கதமேதே தரயஸதரிமசதிதி, அஷ்டௌ வஸவ: ஏகாதச ருதரா:, தவாதசாதிதயா: த ஏகதரிமசத இந்தரசசைவ பரஜாபதிரச, த்ரயஸ்தரிமசத* இத்யாதியாலும, *பௌதிமாஷயோ கோபவநாத கோபவாந: கௌசிகாத கௌசிக, கௌணடிநயாத கௌண்டிந்ய, சாணடிலயாத சாணடிலய, கௌசிகாசச கௌதமாசச கௌதம:, ஆக்நிவைசயாதாகநிவைசய சாணடிலயாத* இத்யாதியாலும. ஜகஜ்ஜநமாதி

களையும் ப்ராஹ்மணாதிவர்ணங்களையும் தேவஜாதியில் வைவித்யத்தையும் ருஷி வம்சாதிகளையும் ப்ரதிபாதிக்கிற வாக்யங்களாலே சொல்லப்படுகிற விபூதியை, *ஸர்க்கச்ச ப்ரதிஸர்க்கச்ச வம்சோ மந்வந்தராணி ச, வம்சாநுசரிதஞ்சைவ புராணம் பஞ்சலக்ஷணம்* என்கிறபடியே ஸர்க்காதிகளையும் வம்சங்களையும் மந்வந்தரங்களையும் வம்சாநு சரிதங்களையும் விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கிற மூலேந விசதமாக்குகிற புராணம்போலவும், *உத்தர்தாஸி வராஹேண*, *இதம் விஷ்ணுர் விசக்ரமே த்ரேதா நிதத்தே பதம்* இத்யாதிகளாலே சொல்லப்படுகிற அவதாரசேஷ்டிதங்களை *ராமாயணம், *நாராயண கதாம்* என்னும்படி ராம க்ருஷ்ணாவதார சேஷ்டிதங்களை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கையாலும், *அத விஷ்ணுர் மஹாதேஜா அதித்யாம் ஸமஜாயத, வாமநம் ரூபமாஸ்தாய வைரோசநிமுபாகமத், த்ரீந் க்ரமாந்அத பிக்ஷித்வா ப்ரதிக்ருஹ்ய ச மாதவ:, ஆக்ரம்ய லோகாந் லோகாத்மா ஸர்வலோக ஹிதே ரத:, மஹேந்த்ராய புந: ப்ராதாத் நியம்ய பலிமோஜஸா* இத்யாதிகளாலே ப்ராஸங்கிகமாக அவதாராந்தர சேஷ்டிதங்களையும் ஸ்ரீராமாயணத்திலே சொல்லுகையாலும்.

மோக்ஷதர்மத்திலே ஸ்ரீஜந்மரஹஸ்யத்திலே *நாரதேநைவ முக்தஸ்து ப்ரத்யுவாச ஜநார்தந:* என்று தொடங்கி, *பூர்வம் மத்ஸ்யோ பவிஷ்யாமி ஸ்த்தாபயிஷ்யாமி மேதிநீம், வேதாம்சசைவோத்தரிஷ்யாமி மஜ்ஜமாநாந் மஹார்ணவே, த்விதீயம் கூர்மரூபேண ஹேமகூட ஸமப்ரபம், மந்தரம் தாரயிஷ்யாமி அம்ருதார்த்தே தவிஜோத்தம* இத்யாதியாலே தசாவதார சேஷ்டிதங்களையும் விசதமாக்குகிற இதிஹாஸம் போலவும், *நீலதோயதமத்த்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவ பாஸ்வரா* *மநோமய: ப்ராணசரீரோ பாரூப:* இத்யாதிகளாலே விக்ரஹத்தைச் சொன்ன வித்தை ஆதிமத்பாந்தம் விக்ரஹத்தைப் பலவிடங்களிலும் வர்ணித்துக்கொண்டு பேசுகையாலே, *தெரியச் சொன்ன* என்கிறபடியே விசதமாக்கிச் சொன்ன வேதோபப்ர்ம்ஹணமென்று இத்தைச் சொல்லுவர்களென்கை.

இப்ப்ரபந்த சதுஷ்டயமும், *முழுசீர் முகில் வண்ணன்* மைப்படிமேனி* *பச்சைமேனி—தாமரைக்காடு *நறுபூவைப் பூவீன்ற* *கார்கலந்த மேனி* துயரறு சுடரடி *புனக்காயாநிறத்த* என்று உபக்ரமமே பிடித்து உபஸம்ஹாரபர்யந்தம் விக்ரஹத்தை வர்ணித்துக் கொண்டு செல்லாநிற்குமிறே. *தெரியச் சொன்ன* என்கிறவிது—திருவாய்மொழிச் சந்தையேயாகிலும்—உபப்ர்ம்ஹணத்வம் ப்ரபந்தாந்தரங்களுக்கும் ஒக்குமென்றே கொள்ளவேணும். வேதத்வம் சொல்லுகிறபோது ஸாதாரணமாகச் சொன்னது இங்கு மொக்குமிறே. பஞ்சராத்ரபுராணேதிஹாஸங்களிலும் இப்ப்ரபந்தத்திலும் ஸ்வரூபாதிஸமஸ்தார்த்தங்களும் சொல்லப்பட்டதேயாகிலும் இவவோவர்த்தங்களிலே இவற்றுக்கு நோக்காகையாலே இப்படி வகையிட்டுச் சொல்லக்குறையில்லை. .... (54)

55. உபப்ர்ம்ஹணத்வ ஸாம்யமுண்டானாலும், இவ்வாழ்வார் ப்ரபந்தங்களுக்குள்ள வேற்றம் ஆர்ஷமான புராணாதிகளுக்கில்லை யென்னுமிடத்தை அறிவிக்கைக்காக, உபயத்தினுடையவும் உத்பத்தி மூலங்களை அருளிச்செய்யக் கோலி, ப்ரதமம் ஆர்ஷப்ரபந்தோத்பத்தி மூலத்தை அருளிச்செய்கிறார்—(கல்பாதியிலென்று தொடங்கி)

(மூ.) 55. கல்பாதியில் தோற்றிற்று வர்ணிக்கும் சதுர்முகன் சந்தஸ்ஸும், மோஹ சாஸ்த்ரப்ரவர்த்தகன் பிணச்சுடலை வெந்தாரக்கு மாறுமணிந்து ஏறேறிச் சுழன்றாடுமாலமமர்பிச்சுத் தெளிந்து தான் வணங்குமாறுரைக்கக் கேட்ட ஸஜாதீயர் ப்ரஸாதமும் ஆர்ஷமூலம்.

அதாவது—*யஸ்மிந் கல்பே து யத் ப்ரோக்தம் புராணம் ப்ரஹ்மணா புரா, தஸ்ய தஸ்ய து மாஹாத்ம்யம் தத்ஸ்வரூபேண வர்ண்யதே* என்கிறபடியே குணத்ரய வச்யனான

தனக்கு காலபேதேந குணத்ரயமும் ஸங்கீர்ணமாயும், அதிலொரு குணம் ப்ரசுரமாயிருக்கும் விசேஷத்தையிட்டு *ஸங்கீர்ணாஸ் ஸாத்விகாச்சைவ ராஜஸாஸ் தாமஸாஸ் ததா* என்று ஸங்கீர்ணங்களென்றும் ஸாத்விகங்களென்றும் ராஜஸங்களென்றும் தாமஸங்களென்றும் சொல்லப்படுகிற அஹஸ்ஸுக்களாகிற கல்பங்களினுடைய ஆதிகளிலே உதரிக்கப்பட்ட குணாநுகுணமாக ப்ரதிபந்நமானபடியே, *அக்நேச் சிவஸ்ய மாஹாத்ம்யம் தாமஸேஷு ப்ரகீர்த்திதம், ராஜஸேஷு ச மாஹாத்ம்யம் அதிகம் ப்ரஹ்மணோ விது:, ஸாத்விகேஷ்வத கல்பேஷு மாஹாத்ம்யமதிகம் ஹரே:, தேஷ்வேவ யோக ஸம்ஸித்தா கமிஷ்யந்தி பராம் கதிம், ஸங்கீர்ணேஷு ஸரஸ்வத்யா: பித்ரூணாஞ்ச நிகத்யதே* என்கிறபடியே தாமஸ கல்பங்களில் அக்நிசிவாதிகளுடைய மாஹாத்ம்யத்தையும், ராஜஸ கல்பங்களில் தன்னுடைய மாஹாத்ம்யத்தையும், ஸாத்விக கல்பங்களில் ஸர்வேச்வரனுடைய மாஹாத்ம்யத்தையும், ஸங்கீர்ண கல்பங்களில் பித்ரு ஸரஸ்வதிகளின் மாஹாத்ம்யத்தையும் வாணியாகிற தம் சதுர்முகனுடைய *மச்சந்த்ராதேவ தே ப்ரஹ்மந் ப்ரவ்ருத்தேயம் ஸரஸ்வதீ* என்கிறபடியே இவன் வாக்கிலே இச்சப்தம் பிறக்கைக்கடியான அநுக்ரஹ கார்யமான நினைவும். சந்தஸ்ஸென்கிற இது நினைவென்றே இவ்விடத்தில் கொள்ளவேணும். சந்தமென்றே நினைவுக்கு வாசகம்; சந்தஸ்ஸென்கிற இதுவும் நினைவுக்கு வாசகமாக வந்த இடங்களிலே கண்டுகொள்வது.

ஆக இப்படியிருந்துள்ள சதுர்முகன் நினைவும், *அந்யம் தேஹி வரம் தேவ ப்ரஸித்தம் ஸர்வஜந்துஷு, மாத்தயோ பூத்வா பவாநேவ மாமாராதய கேசவ. யாம் வஹ்யைவ ச தேவேச: வரம் மத்தோ க்ருஹாண ச, யேநாஹம் ஸர்வபூதாநாம் பூஜ்யாத் பூஜ்யதரோ பவம்* என்று வரம் வேண்டின ஸ்வோத்கர்ஷ காமனுகையாலே, *த்வஞ்ச ருத்ர! மஹாபாஹோ மோஹசாஸ்த்ராணி காரய* என்று பகவான் நியோகித்தது வ்யாஜமாக ஆகமாதி மோஹ சாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தகனான ருத்ரன் *பிணங்களிடு காட்டதனுள் நடமாடு பிஞ்ஞகன்* என்றும், *சுடலையில் சுடுநீறன்* என்றும், *வெந்தாரென்பும் சுடுநீறும் மெய்யில் பூசி* என்றும், *அக்கும் புலியினதளுமுடையார்* என்றும், *ஆறும் பிறையும் அரவமும் அடம்பும் சடைமேலணிந்து* என்றும், *ஏறேறி* என்றும், *சுழன்றுடும் கொன்னவிலும் மூவிலைவேல் கூத்தன்* என்றும், *ஆலமமர் கண்டத்தரன்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே தம் ப்ரசுரனுகையாலே நிஹீனவ்ருத்திபரனாய், *உந்மத்தவந்நந்மத்த: ப்ரபு ப்ரபவதாம்பி, ராத்ரௌ ச்மசாநேப்யடஸி தத் கிமேதத் த்வேச்வர* இத்யாதியாலே, ‘ச்மசாநப்ரயட்நம் தொடக்கமான நிஹீநவ்ருத்திகளை நீ அநுஷ்டிக்கைக்கு ஹேதுவென்’ என்று தேவி கேட்கும்படி ச்மசானங்களிலே ஸஞ்சரித்து, சவபஸ்மத்தை உடம்பெங்கும் பூசி, அஸ்திமாலையைப் பூண்டு, வ்யாக்ர சர்மத்தை யுடுத்து, நதீ சந்த்ர ஸர்ப்பாதிகளை ஜடையிலே யணிந்து ஸர்வேச்வரன் தன் ஸர்வஜ்ஞயாநுகுணமாக வேதமயனான விஹகேச்வரனை மேற்கொண்டு உலாவுமா போலே தன்னறிவுகேட்டுக்கநுகுணமாக ஜ்ஞாந ஹீநமான ரிஷபத்தை வாஹநமாக உடையவனாய், மத்தர் களித்து ந்ருத்தம் பண்ணுமோபாதி சக்ரப்ரமம் போலே சுழன்றுடுவது, விஷத்தைக் கண்டத்திலே தரிக்கையாலே நம்மிற்காட்டில் அதிசயித சக்திகரில்லை யென்று தன்னை ஈச்வரனுக நினைத்திருப்பதாகிற ப்ராந்தி நீங்கி, ஸத்வ குணம் தலையெடுத்து, *ஸத்வம் விஷ்ணுப்ரகாசகமாகையாலே, *ஆலமேல் வளர்ந்தானைத் தான் வணங்குமாறு—நால்வர்க்கு மேலையுகத்துரைத்தான்* என்கிறபடியே அகடிதகடநாஸமர்த்தனான ஸர்வேச்வரனைத் தான் உபாஸிக்கும் ப்ரகாரத்தை உபதேசிக்கக் கேட்டவர்களாகையாலே ஸத்வநிஷ்டராய் ருஷித்வத்தால் வந்த ஸாஜாத்யத்தையுமுடையரான அகஸ்த்ய புலஸ்த்ய தக்ஷ மார்க்கண்டேயர்கள் நால்வரிலே ஒருவனான புலஸ்த்யன், *புராண ஸம்ஹிதாகர்த்தா பவாந் வத்ஸ பவிஷ்யதி, தேவதா பாரமார்த்யஞ்ச யதாவத் வேத்ஸ்யதே பவாந்* என்று ஸ்ரீபராசரபகவானுக்கு வரப்ரதானம் பண்ணுகையாலே ஸஜாதீயரான ருஷிகள் ப்ரஸாதமும் ருஷிப்ரோக்தங்களான ப்ரபந்தங்களினுடைய உதயத்துக்கு மூலமென்கை.

அதாவது—*ஸ்ருஷ்டிம் தத: கரிஷ்யாமி த்வாமாவிசய ப்ரஜாபதே* *கல்பாந்தே ருத்ரரூபீ யோ க்ரஸதே ஸகலம ஜகத்* *விஷ்ணுராத்மா பகவதோ பவஸ்யாமிததேஜஸ:* என்கிறபடியே, *திசைமுகன் கருவுள வீற்றிருந்து படைத்திட்ட கருமங்களும்* என்றும, *வெள்ளை நீர்ச்சடையானும நின்னிடை வேறலாமை விளங்க நின்றதும்* என்றும் சொல்லும்படி ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுககு அந்தர்யாமியாய்க் கொண்டு ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாராதிகளைப் பண்ணு நிறகச் செய்தே, *அரனயனென வுலகழித்து அமைத துளனே* என்று ஜகத்ஸ்ருஷ்டி வேதோபதேசம் ஜகத்ஸம்ஹாரம் த்ரிபுர தஹந மாகிற விவற்றை ப்ரஹ்ம ருத்ரர்கள் தாங்களே செய்தார்களாக லோகத்தார் சொல்லும்படி செய்தாப்போலே, *மூவுருவா முதல்வனே* என்று ஸ்வேந ரூபேண நின்று கார்யம் செய்யுமிடத்தில தனக்குத்தானே அடியானுப்போலே ப்ரஹ்மருத்ரர் களுககும் தானே அடியாய் அவர்களை சரீரமாகக கொண்டு நின்று ஸ்ருஷ்ட்யாதி களைப் பண்ணி அவர்கள் செய்தார்களென்று ப்ரஸித்தமாககுமவன்.

திறத்துக்கே துப்பரவாம் என்கிறபடியே ஏதேனு மொரு காரியத்திலும் வந்தால் ஒருத்ருணத்தைக்கொண்டு கார்யம தலைக்கட்டிககொள்ளவல்ல ஸாமர்த்த் யத்தையு முடையவனுகையாலே *இன்கவிபாடும் பரமகவிகளால் தன்கவிதான் தன்னைப்பாடுவியாது* எனறு சொலலுகிறபடியே தனனைக் கவிபாடுவிக்க வேண்டி ஞல் அதுககீடான ஜ்ஞாநசகத்யாதிகளால் குறைவற்றவர்களாய் இனிய கவிகளைப் பாடவல்ல மேலான கவிகளான வ்யாஸபராசர வால்மீகி ப்ரப்ருதிகளும், *செந் தமிழ பாடுவாரான முதலாழவார்களு முண்டாயிருகக, அவர்களைக் கொண்டு பாடு வித்துக கொள்ளாதே *நேர்படயான் சொலலும் நீர்மையிலாமையில்* என்கிற படியே தனக்குத் தகுதியாமபடி வாயககச் சொல்லுகைக் கடியான ஜ்ஞாநாதி குணங்கள் எனககின்றிக்கேயிருகக *எனனைத்தன்னுககி* என்கிறபடியே என்னைத் தன்னேடொத்த ஜ்ஞாநசகதிகளையுடையனுமபடி பண்ணி, *என் நாமுதல்வநது புகுந்து* என்கிறபடியே என்னுடைய வாக்ப்ரவ்ருத்திககு முதலாய் வந்து புகுந்து.

என்னுகியே தப்புதலின்றி என்கிறபடியே என்னை உபகரணமாகக் கொண்டு பாடாநிற்கச் செயதே என்னுடைய ஸ்பர்சத்தால் வந்த தோஷம் தட்டாத படியாகக கொண்டு, *தன்னை வைகுந்தனுகப் புகழ* என்கிறபடியே நான் புகழ்ந்த வித்தாலே ஸ்ரீவைகுணடநாதனுய் அங்குத்தை ஐச்வர்யம பெற்றாருக நினைத்து, *தன் சொல்லால் தான தன்னைக கீர்த்தித்த* என்றும், தன்னைத்தானே துதித்து* என்றும் சொலலுகிறபடியே, ‘சொல்லும் தன்னது, *சொன்னுனும்தான், சொல் லிற்றும் தனனை’ என்னும்படி எனககு அந்தராத்மாவாய் நின்று தன்னைத்தானே ஸ்துதித்து.

வலக்கையாழி யிடக்கைச் சங்கமிவையுடை மால்வண்ணனை மலககு நாவுடை யேற்கு என்று ஒன்றுககும் விகருதனுகாத ஸர்வாதிகனை என்னுக்தி மாத்ரத் தாலே விக்ருதனும்படி பண்ணவலல நாவீறுடைய வெனக்கென்றும், *நாவிய லாலிசை மாலைகளேத்தி நண்ணப் பெற்றேன* என்று நெஞ்சொழியவாக் ப்ரவ்ருத்தி மாத்ரத்தாலே இசைமாலைகளைக கொண்டு ஸ்துதித்துக கிட்டப் பெற்றேனெனறும், *மொய்ய சொலலாலிசை மாலைகளேத்தி யுள்ளப்பெற்றேன்* என்று செறிந்த சொல்லாலேயுண்டாய் இசையோடே கூடியிருந்துளள தொடைகளாலே யேத்தி அநுஸந்திககப் பெற்றேனென்றும், *வானக் கோனைக கவி சொலல வல்லேற்கு* என்று ஸ்ரீவைகுண்டநாதனைக் கவிசொல்லவல்ல வெனக்கென்றும் நான்பாடினே னுக நினைத்து நானும் சொல்ல, *சடகோபன் சொல்* எனறவாறே நானித்தைப் பாடினேனுக நினைத்து நாடும் அஞ்ஜலிபண்ணும்படி, *என் சொல்லால யான் சொன்ன வின்கவி யென்பித்து* எனகிறபடியே என்னுடைய வசநவ்யக்தியாலே நான் கர்த்தாவாகச் சொன்ன இனிய கவியென்று நாட்டிலே ப்ரஸித்தமாக்கினு

அதாவது—*ஸ்ருஷ்டிம தத குரிஷ்யாம் தவாமாவிசய பரஜாபதே* *கல்பாந்தே ருத்ரரூபீ யோ கரஸதே ஸகலம ஜகத* *விஷ்ணுராதமா பகவதோ பவஸ்யாமிததேஜஸ:* எனகிறபடியே, *திசைமுகன கருவுள வீறறிருநது படைததிட்ட கருமங்களும* என்றும, *வெள்ளை நீர்சசடையானும நின்னிடை வேறலாமை விளங்க நின்றதும* என்றும சொலலுமபடி ப்ரஹம ருதராகளுககு அந்தாயாமியாயக கொண்டு ஸ்ருஷ்டி ஸமஹாராதிகளைப பண்ணு கிறகச் செய்தே, *அரனயனென வுலகழித்து அமைத துளனே* என்று ஜகத்ஸ்ருஷ்டி வேதோபதேசம ஜகத்ஸமஹாரம தரிபுர தஹந மாகிற விவறறை பரஹம ருத்ராகள தாஙகளே செயதாகளாக லோகததார சொலலுமபடி செயதாபபோலே, *மூவுருவா முதலவனே* என்று ஸவேந ரூபேண நின்று கார்யம செயயுமிடததில தனககுத்தானே அடியானபபோலே ப்ரஹமருதரா களுககும தானே அடியாய அவாகளை சரீரமாகக கொண்டு நின்று ஸ்ருஷ்டயாதி களைப பண்ணி அவாகள செயதாகளென்று பரஸித்தமாககுமவன.

திறத்துககே துப்பரவாம எனகிறபடியே ஏதேனு மொரு காரியத்திலும வநதால ஒருதருணத்தைககொண்டு கார்யம தலைககட்டிககொள்ளவலல ஸாமாதத யததையு முடையவனுகையாலே *இனகவிபாடும பரமகவிகளால தனகவிதான தன்னைபபாடுவியாது* என்று சொலலுகிறபடியே தன்னைக கவிபாடுவிகக வேணடி னுல அதுககீடான ஜ்ஞாநசகதயாதிகளால குறைவறறவாகளாய இனிய கவிகளைப பாடவலல மேலான கவிகளான வயாஸபராசர வாலமீகி பரப்ருதிகளும, *செந தமிழ பாடுவாரான முதலாழவார்களு முண்டாயிருகக, அவர்களைக கொணடு பாடு விததுக கொளளாதே *நோபடயான சொலலும நீர்மையிலாமையில* எனகிற படியே தனககுத தகுதியாமபடி வாயககச சொலலுகைக கடியான ஜ்ஞாநாதி குணஙகள எனககின்றிககேயிருகக *என்னைததனனுககி* எனகிறபடியே என்னைத தனனேடொதத ஜ்ஞாநசகதிகளையுடையனுமபடி பணணி, *என நாமுதலவநது புகுநது* எனகிறபடியே என்னுடைய வாகப்ரவருததிககு முதலாய வநது புகுநது

என்னுகியே தபபுதலின்றி எனகிறபடியே என்னை உபகரணமாகக கொணடு பாடாநிற்கச செயதே என்னுடைய ஸபர்சததால வநத தோஷம தட்டாத படியாகக கொணடு, *தன்னை வைகுந்தனுகப புகழ* எனகிறபடியே நான புகழநத வித்தாலே ஸ்ரீவைகுணடநாதனுய் அஙகுததை ஐசவாயம பெறறுனுகை நினைதது, *தன சொலலால தான தன்னைக கீர்ததிதத* என்றும, தன்னைததானே துதிதது* என்றும சொலலுகிறபடியே, ‘சொலலும தனனது, *சொனனுனுமதான, சொல் விற்றும தன்னை’ என்னுமபடி எனககு அநதராதமாவாய நின்று தன்னைததானே ஸதுதித்து.

வலககையாழி யிடககைச சங்கமிவையுடை மாலவண்ணனை மலககு நாவுடை யேறகு என்று ஒன்றுககும விகருதனுகாத ஸர்வாதிகனை என்னுகதி மாதரத் தாலே விகருதனுமபடி பணணவலல நாவீறுடைய வெனககென்றும, *நாவிய லாலிசை மாலைகளேததி நண்ணப பெற்றேன* என்று நெஞசொழியவாக ப்ரவருத்தி மாத்ரத்தாலே இசைமாலைகளைக கொண்டு ஸதுதிததுக கிடடப் பெறறேனென்றும, *மொயய சொலலாலிசை மாலைகளேததி யுளளப்பெறறேன* என்று செறிநத சொலலாலேயுணடாய இசையோடே கூடியிருநதுளள தொடைகளாலே யேத்தி அநுஸநதிககப பெறறேனென்றும, *வானக கோனைக கவி சொலல வலலேறகு* என்று ஸ்ரீவைகுணடநாதனைக கவிசொலலவலல வெனககென்றும நானபாடினே னுக நினைத்து நானும சொலல, *சடகோபன சொல* என்றவாறே நானிததைப் பாடினேனுக நினைத்து நாடும அஞ்ஜலிபணணுமபடி, *என சொலலால் யான சொனன வினகவி யெனபிதது* எனகிறபடியே என்னுடைய வசநவயகதியாலே நான கர்த்தாவாகச சொனன இனிய கவியென்று நாட்டிலே ப்ரஸித்தமாககினு

னென்று அருளிச்செய்தாரிறே யென்கை. ஆகையால இவர் ஸர்வேச்வரனரு ளடியாகவே பாடினமை நிச்சிதமென்று கருத்து. .... (57)

58. இப்படி இப்ப்ரபந்தங்களுககு மூலவைலக்ஷண்யத்தாலே வந்தவேற்ற முண்டென்றறிவித்தவளவு மன்றிககே வகத்ருவைலக்ஷண்யத்தால் வந்த வேற்றமு முண்டென்று அறிவிக்கைககாக ருஷிகளிற் காட்டில ஆழ்வார்க்குண்டான வ்யா வ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார்—(தர்மவீர்யஜஜ்ஞாநத்தாலே என்று தொடஙகி).

(மூ.) 58. தர்மவீர்யஜஜ்ஞாநததாலே தெளிந்து ஹ்ருஷ்டராய் மேலே மேலே தொடுப்பாரைப்போலன்றே அருளின பக்தியாலே உள்கலங்கிச் சோகித்து மூவாறு மாஸம் மோஹித்து வருந்தியேங்கித் தாழ்ந்த சொற்களாலே நூற்கிறவிவா.

அதாவது—*ஹஸிதம் பாஷிதம் சைவ கதிர்யா யச்ச சேஷ்டிதம், தத ஸாவம தர்ம வீர்யேண யதாவத் ஸம்ப்ரபச்யதி* எனகிறபடியே தாம் தாம் அநுஷ்டித்த தபோரூப மான தர்மத்தினுடைய சகதியாலே ஜனித்த ஜ்ஞாநத்தாலே, *கண்டும தெளிந்தும்* என்கிறபடியே ஜ்ஞாதவ்யங்களைத் தெளியவறிந்து, அதுதான, *ந போதாத் அபரம் ஸுகம்* என்னும்படி யிருக்கையாலே ஹர்ஷயுகதராய், அந்தத் தெளிவும ஹர்ஷமு மடியாக உத்தரோத்தரம் சப்தங்களைத் தொடுககும் ருஷிகளைப்போலன்றே, தர்ம வீர்யத்தால் வந்ததுக்கும் அதுதான் ஜ்ஞாநமாத்ரமானதுககும் எதிர்த்தட்டாம்படி *மயர்வறமதிநலமருளினன்* என்கிறபடியே நிர்ஹேதுக பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே வந்ததாய் ஜ்ஞாநவிபாகரூபையான பகதியாலே. தெளிவுககும ஹர்ஷத்துககும எதிர்த்தட்டாமபடி *மதியெலலாமுள்கலங்கி* எனகிறபடியே விரஹவயதையாலே ஜ்ஞாநமெல்லாம் அடிமண்டியோடே கலங்கி, யதாமநோரதம பகவதநுபவம் பெறாமையாலே சோகித்து மேலே மேலே தொடுக்குமதுக்கு எதிர்த்தட்டாம்படி *எத்திறம்* என்றும் *பிறந்தவாறும* என்றும, *கண்கள் சிவந்து* என்றும ஸர்வாதிகனாய் அவாப்த ஸமஸ்த காமனாயிருககச் செய்தே க்ஷுத்ரராய் சபலரா யிருப்பாரைப்போலே அவன் செய்த நவநீத சௌர்யவ்ருத்தாந்தத்தையும, அகர்ம வச்யனா யிருக்கச் செய்தேயும் கர்மவச்யரைப்போலே பிறந்தபடியையும், *மாயக கூத்தனில் தாம் கண்ணும் வாயும துவர்ந்தாப்போலே தம்மைப் பிரிகையாலே அவன கண்ணும் வாயும துவர்ந்து தம்மோடு கலந்த பின்பு அவை தன்னிறம பெற்றபடியை யும் அநுஸந்தித்து 'ஈதென்ன ப்ரகாரம! ஈதென்ன ப்ரகாரம்!' என்று ஒரோனறில அவ்வாறுமாஸமாக மூவாறுமாஸம் மோஹித்து, *வருந்தி நான் வாசகமாலை கொண்டு* என்கிறபடியே ஒரு சொல்லெடுக்கும்போது ஒருமலை யெடுககுமாபோலே வருத்தப் பட்டு *என்றென்றேங்கியழுதக்கால்* என்கிறபடியே அநுபவாலாபகலேசத்தாலே அவன்படிகளைப் பலகாலும சொலலிப் பொருமிப் பொருமி அழுது *அங்கே தாழ்ந்த சொற்களால்* எனகிறபடியே *எங்கே காண்கேன்* என்கிற மநச்சைதில்யத்தாலே கத்கதஸ்வரமான சப்தங்களாலே *வண்டமிழ் நூற்கநோற்றேன்* என்று இப்ப்ர பந்தத்தை நிர்மிககிறவிவ ரென்கை. .... (58

59. இப்படி பகவத் ப்ரேமத்தாலே ருஷிகளில் வ்யாவ்ருத்தரான வளவன றிக்கே இதரவிஷய வைராக்யத்தாலும அவர்களில இவர் வ்யாவ்ருத்தர் என்கிறார்—(ஸ்வாத்யாயேத்யாதியால்).

(மூ) 59 ஸ்வாத்யாய யோகங்களைக் கற்றுந் தெளிந்தும் கண்ட மைமைப்பாலே ஓதி யுணர்ந்தவர் இன்னு மாசாபாசபத்தர்; அவன வழங்கும் திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸாலே நேரே கார்செறிந்த நீருடி கட்கரிய அரும்பொருளைக் கண்டபோதே யாமுருமை யென்னும்படி இவர்க்கு வன்பாசங்கள் நீங்கிற்று.

அதாவது—*ஸ்வாத்யாயாத் யோகமாஸீத யோகாத் ஸ்வாத்யாய மாமநேத், ஸ்வாத்யாய யோகஸம்பத்த்யா பரமாத்மா ப்ரகாசதே, ததீக்ஷணாய ஸ்வாத்யாயச் சக்ஷுர்யோகஸ் ததா பரம், நமாம்ஸசக்ஷுஷா த்ரஷ்டும் ப்ரஹ்ம பூதஸ் ஸ சகயதே* என்கிறபடியே ஸ்வாத்யாய யோகங்களாகிற இரண்டு த்ருஷ்டிகளாலுமொழிய மாம்ஸ சக்ஷுஸ்ஸால பரமாத்மாவைக் காணப்போகாமையாலே ஸ்வாத்யாய சப்தவாச்யமான வேதத்தை ஓதியும், யமநியமாத்யஷ்டாங்க யோகத்தை அப்யஸித்தும அவவழியாலே தத்ப்ரதிபாத்யமான பரமாத்மாவை ஏவம்பூதனென்று தெளிந்தும் இம்முகத்தாலே ஸ்வயத்நேந கண்ட காட்சியில (அ)வைசத்யத்தாலே *ஓதியுணர்ந்தவர்* என்கிறபடியே வேத சாஸ்த்ரங்களையோதி த்யாஜ்யோபாதேயங்களை யுணர்ந்திருக்கிற ருஷிகள் இன்றளவும் *ஆசாபாச சதைர் பத்தா:* என்கிறபடியே ஸாமஸாரிக போகவிஷயங்களான *ஆசாக்ய பாசசதங்களாலே பந்திக்கப்பட்டிருப்பர்கள், *திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷு:* என்கிறபடியே தன்னைக்காண்கைக்கு ஸாதநமாக அவன கொடுத்த திவ்ய ஜ்ஞாநரூப சக்ஷுஸ்ஸாலே, *நேரே கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும காண்கிலான* என்றும் *கார் செறிந்த கண்டத்தா னெண்கண்ணான காணா* என்றும், *நீருடி தான காணமாட்டாத தாரகலசேவடி* என்றும், *கட்கரிய பிரமன சிவனிந்திர னென்றிவர்க்கும கட்கரிய கண்ணன* என்றும சொல்லுகிறபடியே இவ்வருகுள்ளாரிற் காட்டில ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளாலதிகராய, *தாமோதரனைத் தனி முதல்வனை ஞாலமுண்டவனை—ஒருவர்க்குத் தரமறியலாமோ* என்று தங்களையொழிய ஒருவர்க்கு மறியப்போகா தென்றிருக்கும ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கும காணவரியனாய், *அறிந்தனவேதவரும பொருள் நூலகள அறிந்தன கொள்க அருமபொருளாதல* என்கிறபடியே *யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம்* இத்யாதியாலே வேதங்களும அறியவரிய வஸ்துவென்றே அறியும்படியாய் *கேட்பார்க்கருமபொருளாய நின்ற* என்று, *நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்யோ ந மேதயா ந பஹுநா ச்ருதேந* என்கிறபடியே தன ப்ரஸாதமொழிய ஸ்வயத்நத்தாலே சரவணாதிகள பண்ணுவார்க்கு துர்லப வஸ்துவான ஸர்வேச்வரனை, *கண்டேன கமலமலர்ப்பாதம* என்கிறபடியே அவன தானே காட்டுகையாலே விசத்தமமாகக் கண்டபோதே *பொய்ந்நின்ற ஞானமும* என்று தொடங்கி, *இந்நின்ற நீர்மையினியாமுருமை* என்று அவித்யாதிகளை விடுவித்தருளவேணுமென்று அவனைக் காலகட்டும்படி இவர்க்கு *மற்ற வன்பாசங்கள* என்று ஸ்வயத்ந நிவர்த்யமல்லாதபடி ப்ரபலமான பாஹ்யஸங்கங்கள *பாசங்கள நீக்கி* என்னும்படி தத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸவாஸநமாக விட்டகன்றதென்கை. (59)

60. இவ்வளவு மன்றிக்கே தாரகாதிவைலக்ஷண்யத்தாலும அவர்களில் இவர்க்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை யருளிச் செய்கிறார்—(அவர்களுக்கித்யாதியாலே)

(மூ.) 60. அவர்களுக்குக் காயோடெனறுமிவையே தாரகாதிகள், இவர்க் கெல்லாம் கண்ணனிறே

அதாவது—ருஷிகளானவர்களுக்கு *காயோடு நீடு கனியுண்டு வீசுகடுங்கால் நுகர்ந்து* என்றும *வீழ்கனியு மூழிலையு மென்னு மிவையே நுகர்ந்து* என்றும சொல்லுகிறபடியே பலமூலபத்ரவாயு தோயங்களே தாரகபோஷக போக்யங்கள்;

ருஷீம் ஜுஷாமஹே என்று இவரையும் ருஷியென்று சொல்லிற்றாகிலும் தாரகாதிகள் அவையன்று, க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணாதத்வமான விவாகத *உண்ணுஞ்சோறு பருகு நீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாம் கண்ணன்* என்கையாலே தாரகபோஷகபோகயங்களெல்லாம் க்ருஷ்ணனே யிறே யென்கை. ... .. (60)

61 இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ப்ராக்ருதவிஷயங்களில நசையற்று பகவதேகபரரானவிவர் ததவிரஹத்தில படுமதெல்லாம அவர்கள ப்ராகருதவிஷயஸங்கம அருமையாலே அவ்விஷயங்களினுடைய விரஹத்திலே படுவர்களென்கிறார்— (அழு நீர் இதயாதியால)

(மூ.) 61. அழுநீர்துளும்பக் கடலும மலையும் விசும்புந்துழாய் திருமாலென்று எங்கே காண்கேனென்னுமிவரலமாப்பு அவர்களுககுப் புதர வியோகத்திலே.

அதாவது—*சேயரிககண அழுநீர் துளும்ப அலமருகின்றன* என்றும, *கடலும மலையும விசும்பும துழாய* என்றும, *சிந்தை கலங்கித் திருமாலென்றழைப்பன* என்றும, *எங்கே காண்கேனீன துழாயம்மான தன்னை* என்றும, *உன்னைககாண்பான நானலப்பாய்* என்றும சொல்லுகிறபடியே பகவத் விரஹ வ்யஸநததாலே கண்ணும கண்ணீருமாய அபரிசசேத்யமான கடலோடு நீர்விவரமான மலையோடு அசசமான ஆகாசததோடு வாசியற எங்குமதேடி ஹ்ருதயம கலங்கி 'சரிய.பதியே! என்றுகூபபிட்டு எங்கே காணக கடவேனென்று இவர் படுமலமாப்பு, ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவான புதரவியோக கலேசத்தாலே, *ஸ மேரு கூடாத்மாநம் முமோச பகவாந் ருஷி, சிரஸ தஸ்ய சிலாயாஞ்ச தூலராசாவிவாபதத, ந மமார ச பாதேந ததா ஸ முநிஸத்தம:, ததாக்நிமித்தவா பகவாந ஸ விவேச மஹாவநே, தம ததா ஸுஸமித்தோபி ந ததாஹ ஹுதாசந:, தீப்யமாநோப்யமித்ரகநம சீதோகநிரபவத ததா ஸ ஸமுத்ரமபி ப்ரேத்ய சோகாவிஷ்டோ மஹாமுநி, கணடே பதத்வா சிலாம குர்வீம நிபபாத தத்மபஸி* என்கிறபடியே மலையிலே ஏறிவிழுவது, நெருப்பிலே புகுவது, கழுத்திலே கல்லைக கட்டிக கடலிலே விழுவதாகையாலும, ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவான புத்ரவிரஹம பொறுககமாட்டாமல *தவைபாயநோ விரஹகாதா ஆஜுஹாவ புத்ரேதி* என்கிறபடியே புத்ரனே! யென்று வாயவிட்டுககூப்பிட்டு அழுது கொண்டு காணப் பெறாமையால அலமந்துதிரிகையாலும அவாகளுககுப் புதரவிசலேஷத்திலே நடககுமென்றபடி.

62. இமமாத்ரமேயன்றியே பலஸாதநாதிகளில ப்ரதிபத்தி விசேஷத்தாலும இரண்டு தலைககுமுண்டான நெடுவாசியை அருளிச் செய்கிறார் மேல்—(பலஸாதநேத்யாதியால.)

(மூ) 62. பலஸாதந தேவதாந்தரங்களில் இவர்கள் நினைவு பேச்சிலே தோன்றும்.

அதாவது—*நிரஸ்தாதிசயாஹலாதஸுக பாவைகலக்ஷண, பேஷஜம பகவத்ப்ராபதிரேகாந்தாத்யந்திகீ மதா, தஸமாத தத்ப்ராப்தயே யத்ந: காதத்வய பண்டிதைர் நரை, தத்ப்ராபதி ஹேதுர் ஜ்ஞாநஞ்ச காம சோக்தம மஹாமுநே* இதயாதிகளாலே பகவத்ப்ராபதியே பலமாகவும, காமஜ்ஞாநாதிகளே உபாயமாகவும், இந்த்ராதிதேவதாந்தர்யாமியான ஈசவரனே உததேசயனாகையாலே இந்த்ராதிதேவதைகள அநுவர்த்தநீயராகவுமிறே ருஷிகள சொல்லுவது. *தனககேயாகவெனைக கொள்ளுமீதே* *வழுவிலா வடிமை செய்யவேண்டு நாம* என்று கைங்கர்யம புருஷார்த்தமாகவும், தத்ஸாதநமும *நாகணைமிசை நமபிரான சரணேசரண்* அடிககீழமாந்து புகுநதேனே* என்கிற ப்ரபத்தியாகவும, *மற்றொரு தெய்வம தொழாள* என்று தேவதாந்தரங்கள்

அநுவர்த்தநீயரல்லராகவுமிறே இவரருளிச செய்தது. ஆகையால பலத்திலும் ஸாதநத்திலும தேவதாந்தரங்களிலும அவர்கள ப்ரதிபத்தியும் இவர் ப்ரதிபத்தியும இரண்டுதலையில பேசிலும தெரியுமெனகை.

ஸகல வேதஸங்க்ரஹமான திருமந்த்ரத்தில ப்ரதமபதத்தாலே சேஷத்வைக நிருபணீயமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தம சரமபதத்தில சதுர்த்தியால சொல்லப்பட்ட கைங்கர்யமேயாகையாலும், மத்யமபத ப்ரதிபாதிதமான பகவதத்யந்த பாரதந்த்ர்யத்துக்கு தகேதகோபாயத்வ மொழிய ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வப்ரவருத்தி சேராமையாலும மத்யமாக்ஷரப்ரதிபாதிதமான பகவத நந்யார்ஹத்வத்துக்கு தேவதாந்தராநுவர்த்தநகந்தமும ஸஹியாமையாலும பகவத ப்ராப்திமாத்ரம பலமாகவும, ஸ்வயத்நரூபகாமாதிகள உபாயமாகவும், அஹங்கார யுக்ததேவதைகள பகவத விசேஷணதயா உபாதேயராகவும கொள்ளுமது ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய தர்சிகளுக்குப் பரிதயாஜ்யமாயிறே யிருப்பது. ஆனபின்பு பலாதித்ர யத்தில அவர்கள ப்ரதிபத்திக்கும இவர் ப்ரதிபத்திக்கும நெடுவாசியுண்டாகையாலே இவ்வழியாலும அவர்களில் இவர் அத்யந்தவ்யாவ்ருத்தர் என்றதாயிற்று. ... (62)

63. ஆக, நாமவீர்யேத்யாதி (58) வாக்யம் தொடங்கி இவ்வளவும் இப்ப்ரபந்த வக்த்ரு வைலக்ஷண்யத்தை ப்ரதிபாதித்தார் கீழ. இனி இப்ப்ரபந்த வைலக்ஷண்யந் தன்னை ப்ரதிபாதிக்கிறார் மேல்—(ராமாயணமென்று தொடங்கி)

(மூ.) 63. ராமாயணம் நாராயண கதையென்று தொடங்கி கங்காகாங்கேய ஸம்பவாத்யஸத் கீர்த்தநம் பண்ணின எச்சில்வாய் சுத்திபண்ணாமல் திருமால வனகவியென்ற வாயோலைப்படியே மாற்றங்களாய்ந்துகொண்டு உரிய சொல்வாய்த்தவிது வேதாதிகளில் பௌருஷ மாநவ கீதா வைஷ்ணவங்களபோலே அருளிச செயலில் ஸாரம.

அதாவது—*காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸ்நம் ஈத்ருசை: கரவாண்யஹம்* என்று ராம கதையைச சொலலுவதாக ராமாயணமென்று உபகரமித்து கங்காஸம்பவ ஸுப்ரஹ்மண்யோத்பத்தி புஷ்பகவர்ணநரூப கதைகளைப பரக்கப் பேசுகையாலே அஸத்கீர்த்தநம பண்ணி வாக்சுத்திவந்ததிறே ஸ்ரீ வாலமீகி பகவானுக்கு. *நாராயண கதாமிமாம்* எனகிறபடியே நாராயண கதையென்று உபகரமித்து ஸமபவ பர்வத்திலே காங்கேயரான ஸ்ரீ பீஷ்மருடைய உத்பத்தி தொடக்கமாக அநேகருடைய உத்பத்திப்ரகாரங்களை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கையாலும், 'பூசல்பட்டோலை' என்னும்படி பாரதயுத்த ப்ரகாராதிகளையே பரக்க நின்று வர்ணித்த படியாலும' அஸத்கீர்த்தநத்திலே மிகவும பரந்து அசுத்தையான வாக்கை, *அஸத் கீர்த்தநகாந்தார பரிவர்த்தநபாம்ஸுலாம், வாசம் சௌரிகதாலாபகங்கயைவ புநீமஹே* என்று அஸத் கீர்த்தநமாகிற காட்டிலே அலமந்து புழுதி படைத்த வாக்கை பகவத் கதாலாபமாகிற கங்கையாலே சுத்தமாக்குகிறேனென்று சுத்தி பண்ணினானிறே ஸ்ரீ வேதவ்யாஸ பகவான. ஸ்ரீ வாலமீகி பகவான் இப்படி அநுதபித்து வாக்சுத்தி பண்ணிற்றிலனாகிலும இந்த ந்யாயம் அவனுக்கு மொக்குமென்று நினைத்திறே இவர் கூட்டியெடுத்தது. ஆக இப்படி உபக்ரமித்ததுக்குச் சேராதபடி அஸத்கீர்த்தனத்தைப் பண்ணி வாக்கை அசுத்தையாக்கி, அதுக்கு சுத்தி பண்ணவேண்டாதபடி, *திருமாலவன கவி யாது கற்றேன* என்று சரியப்பதியினுடைய கவியென்று அடியில் வாயோலையிட்ட ப்ரகாரத்திலே *மாற்றங்களாய்ந்துகொண்டு* எனகிறபடிறய அங்யபரமான சப்தங்கள ஒன்றும் ஊடுகலசாதபடி சப்தங்களைத் தெரிந்தெடுத்து *உரிய சொலலாலிசை மாலைகளேத்தி* எனகிறபடியே விஷயத்துக்குத தகுதியான சொலலாலே சொல்லப்பட்டதாய் *வாய்த்தவாயிரம* என்று வாச்யனான ஸர்வேச்வரனுக்கு வாய்த்த இப்

ப்ரபந்தம், *வேதேஷு பௌருஷம் ஸூக்தம் தர்ம சாஸ்த்ரேஷு மாநவம், பாரதே பகவத் கீதா புராணேஷு ச வைஷ்ணவம்* என்று வேதங்களில் புருஷ ஸூக்தமும், தர்ம சாஸ்த்ரங்களில் மநுப்ரணீதமும், மஹாபாரதத்தில் ஸ்ரீ கீதையும், புராணங்களில் ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணமும் ஸாரமாயிருக்கு மாபோலே, அங்கயத்தாகாந்த ரஹிதமான அருளிச் செயலில ஸாரமாயிருக்குமெனகை. இத்தால *தீதிலந்தாதி* என்கிறபடியே கதாந்தர ப்ரஸ்தாவ தோஷ ராஹித்யத்தாலே ஆர்ஷ ப்ரபந்தங்களில் வ்யாவ்ருத்த மாய, பகவத் ப்ரதிபாதந ஸாமர்த்த்யத்தாலே பகவதேகபரமான மற்றையாழ் வார்கள் ப்ரபந்தங்களிலும் ஸாரமாயிருக்குமென்று இப்ப்ரபந்த வைலக்ஷண்யம் சொல்லிற்றாயிற்று. ... . (63)

64. இனிமேல இப்படி அருளிச் செயலில ஸாரமான இதின ப்ராமாண்யாதிச யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக ஆழ்வார்களுடைய ஐககண்ட்யத்தையும், அவர்களில தலைவரான இவரருளிச்செய்த இப்ப்ரபந்தத்தினுடைய ப்ராபல்யத்தையும ப்ரதி பாதியா நின்றுகொண்டு, ஏவம்பூதமான விதுக்குச் சேராத சாஸ்த்ரங்கள் பரீக்ஷக பரித்யாஜ்யங்களாம படியை அருளிச செய்கிறார் (குருசிஷ்யேத்யாதியால.)

(மூ.) 64. குருசிஷ்ய க்ரந்தவிரோதங்களைப் பரமதாதிகளாலே பரிஹரியாமல் செஞசொல் செந்தமி ழின்கவி பரவி யழைக்குமென்று அந்யோந்யம் கொண்டாடிப் பேசிற்றே பேசுமேககண்டரில் என்னில்மிகு வென்னு மிவ ருரைகொளின்மொழிகொண்டு சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் நிர்ணயிக்க வேண்டுகையாலே வலங்கொண்ட விதுக்குச் சேராதவை மநு விபரீதங்கள் போலே.

அதாவது—ருஷிகளில் குருசிஷ்யர்களான வ்யாஸ ஜைமிநிகளில குருவான வ்யாஸனுடைய க்ரந்தமான ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தோடு சிஷ்யனான ஜைமிநியுடைய க்ரந்தமான கர்மஸூத்ரத்துக்கு நிரீச்வரவாதாதிகளால வந்த விரோதத்தை, *ஸம்பத்தேரிதி ஜைமிநிः* அந்யார்த்தம் து ஜைமிநி. *பரம ஜைமிநிர் முக்யத்வாத் *ப்ராஹ் மேண ஜைமிநி.* இத்யாதியான ப்ரஹ்ம ஸூத்ரங்களாலே ஜைமிநிக்கு ப்ரஹ்ம ஸ்வரூப தத்குண ததுபாஸந தத்பலாதிகளினுடைய அங்கீகார முண்டென்னுமிடம தோற்றுகையாலும், மஹாபாரதத்திலே ஹயசிர உபாக்யாநாதிகளிலே பகவத் வ்யாஸோபதேசலப்த பரமாத்ம தத்வஜ்ஞாநமுடையவனாகச் சொல்லுகையாலும், ஸ்ரீவேதவ்யாஸனும ஜைமிநியும ஏககண்டர்கள். இனி தேவதா நிராகரணம் பண்ணினவிது ஈச்வரப்ரணீதமாக வேதத்தைச் சிலர் சொல்லுகையாலே அந்த பௌருஷேயத்வமடியாக விப்ரலம்பாதி தோஷங்களைக் கல்பித்து வேதாப்ரா மாண்யம சொல்லுவது, வைதிக கர்மங்களை நிந்திப்பதாகிற பாஹ்யரை நிராகரித்து, வேதப்ராமாண்ய கர்மாவச்ய கர்த்தவ்யதைகளை ஸாதிக்கையிலுண்டான இச்சை யாலே ஸ்வமதமறியிலேயிருக்கப் பரமதத்தை அவலம்பித்துச் சொன்னானென்ன ருதல, அன்றிக்கே தேவதா நிராகணத்தில தாத்பர்யமில்லை. அசருத வேதாந்தர்க்கு கர்மத்தில அச்ரத்தையை நிவாரிக்கைக்காக கர்மப்ராதாந்யம சொல்லுகையிலே தாத பர்யமாகையாலே, *நஹி நிந்தா நிந்த்யம் நிந்திதும் ப்ரவர்த்ததே, நிந்திதாத் இதரத் ப்ரசம்ஸி தும்* என்கிற ந்யாயத்தாலே தேவதாநிராகரணம் பண்ணின விது காம ப்ரசம்ஸார்த்த மாகையாலே அந்யபரமென்றுதல் கொள்ளவேணுமென்று, இப்படி பரமதாங்ய பரத்வங்களாலே பரிஹரிக்க வேண்டிற்றிறே. அப்படியே யிங்கும அந்யோந்ய வசந விரோதமுண்டாய் அதுக்கு ஒரு பரிஹாரம் பண்ணவேண்டாதபடி , *செஞ் சொற்கவிகாள்* என்றும *செந்தமிழ பாடுவார்* என்றும் *இன்கவிபாடும் பரம

கவிகள்* என்றும, *பதியே பரவத்தொழும தொண்டர்* என்றும *அரங்கவோ வென்றழைக்கும தொண்டர்* என்றும பரஸ்பரம சலாகித்துக கொண்டு *பேசிற்றே பேசலல்லால* என்கிறபடியே ஒருவர் பேசினதே எல்லாரும பேசுமேககண்டரான ஆழவார்களில வைத்துககொண்டு, *என்னில மிகுபுகழார் யாவர்* என்று சேஷிககு அதிசயகரராகப பெற்ற ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே என்னிற்காட்டில் மிகக புகழையுடையார் ஆரென்னும ஸர்வாதிகரான இவருடைய *உரைகொளின மொழி* என்கிற படியே ஸ்ரீராமாயணாதிகளையும ஸ்வவைலக்ஷண்யத்தாலே ஜயிக்கும்படியான உக்திகளைககொண்டு வேதத்துபபர்மஹணரூப சாஸ்த்ரங்களில ஸமசயிதமான அர்த்தங்களை நிர்ணயிகக வேண்டும்படியா யிருக்கையாலே *வலங்கொண்டவாயிரம* என்கிற படியே ப்ரதிபாத்ய வஸ்துவை உள்ளபடி ப்ரதிபாதிக்கவல்ல ஸாமர்த்யத்தையுடைத்தான இப்ப்ரபந்தத்துக்குச் சேராத சாஸ்த்ரங்கள், *மந்வாதத விபரீதா து யா ஸ்மருதிஸ ஸா ந சஸ்யதே* என்று சொல்லப்பட்ட மநுவிபரீதமான ஸ்மருதிகள போலக கழிக்கப்படுமெனகை. .... (64)

65. இப்படி இதுகொண்டு சாஸ்த்ரார்த்தங்கள நிர்ணயித்தவ ராரென்னும அபேக்ஷயிலே அருளிசசெய்கிறார். (பாஷ்யகாரரித்யாதி).

(மூ.) 65. பாஷ்யகாரா இதுகொணடு ஸூத்ர வாக்யங்களொருங்கவிடுவா.

அதாவது—பாஷ்யகாரர் ஸ்ரீபாஷ்யம பணணியருளும்போது ஸூத்ரவாக்யங்களில ஸந்திக்தங்களான அர்த்தங்களெல்லாம இப்ப்ரபந்தத்தில ஸூக்திகளைக்கொணடு நிர்ணயித்து ஒருங்கவிட்டருளுவரெனகை. (65)

66. அவர்தாம அப்படி அருளிசசெய்தருளுகைக்கு மூலம ஏதென்னுமபேக்ஷயிலே அருளிசசெய்கிறார்—(அதுக்கு மூலமித்யாதி).

(மூ,) 66. அதுக்கு மூலம 'விதயசச' என்கிற பரமாசார்யவசநம.

அதாவது—பாஷ்யகாரர் அப்படி செய்தருளுகைக்கடி, *விதயச்ச வைதிகாஸ் த்வதீய கமபீரமநோநுஸாரிண* என்று 'இதம குரு' 'இதம மாகாஷீ' என்கிற ஸ்வதந்த்ரமான வைதிக விதிகளும அநந்யப்ரயோஜநராயாசரயித்திருக்கும த்வதீயருடைய, ஐசவர்யாதிகளால கலக்கவொண்ணாதபடி கமபீரமான மநஸ்ஸைப் பின செல்லுமென்று—இவ்வாழவார்போல்வார் நினைவை சாஸ்த்ரங்களதான் பின செல்லுமதாகப பரமாசார்யரான ஆளவந்தார் அருளிசசெய்த வசநமெனகை. .... (66)

67. இப்படி அபியுக்தரானவர்கள இது கொணடு சாஸ்த்ரார்த்தங்கள நிர்ணயிக்கும்படி ஸகலவேதோப ப்ர்மஹணங்களிலும அதிப்ரபலமாய், இவ்வளவு மன்றிக்கே கீழசொன்னபடியே த்ராவிட வேதமாயக் கொண்டு வேத ஸமமாயிருக்கிற ஆப்ததமமான இப்ப்ரபந்தத்திலே ஆப்திககு உறுப்பாக இவர் வேறே சில விஷயங்களை எடுப்பானென்னென்கிற சங்கையிலே அருளிச் செய்கிறார்—(ஆப்திக்கித்யாதி).

(மூ.) 67. ஆப்திக்கு இவா கருதி மாாக்கண்டேயன் பார்த்தனென்கிற விவை
வயாஸ மநு ப்ரஹமவாதிகளை வேதம சொல்லுமாபோலே.

அதாவது—இதில சொல்லுகிற அர்த்தங்களில ஆப்திக குறுப்பாக, இவர் *உளனசுடர்மிகு சுருதியுள* என்றும, *மார்க்கண்டேயனும கரியே* என்றும,

பார்த்தன் தெளிந்தொழிந்த என்றும் சுருதியையும் மார்க்கண்டேயனையும் பார்த்தனையும் சொல்லுகிறவை, பரமாப்தமான வேதம், *ஸ ஹோவாச வ்யாஸ: பாராசர்ய:* என்றும், *யத் வை கிஞ்ச மநுரவதத் தத் பேஷஜம்* என்றும், *ப்ரஹ்மவாதிநோ வதந்தி* என்றும் ஆப்திக்கு உறுப்பாக வ்யாஸனையும் மநுவையும் ப்ரஹ்மவாதிகளையும் சொல்லுகிறாப்போலே யென்கை. ஆனபின்பு அது தாழ்வல்ல, ஆப்த்யதிசயத்துக்கு உறுப்பென்று கருத்து இத்தால், கீழ் வேதஸாம்யம் சொன்னவிடத்திலே சொல்ல வேண்டியிருக்க, அநுக்தமாய்க் கிடந்தவற்றை இங்கே அருளிச்செய்தாராயத்து. (67)

68. ஆனால் இத்தை உபப்ர்மஹணமாகச் சொன்ன பக்ஷத்தில் வேதவ்யாக்கயையாம்தொழிய *வேதரூபமிதம் க்ருதம் *த்ராவிடம் ப்ரஹ்மஸம்ஹிதாம் *த்ராவிடவேதஸூக்தை:* என்று அபியுக்தர் சொல்லுகிற வேதத்வம் இதுக்குக் கூடுமோவென்ன அருளிச் செய்கிறார்—(பாரத கீதைகளினித்யாதியால்).

(மூ.) 68. பாரதகீதைகளின் வேதோபப்ரும்ஹத்த்வம்போலே இதுவும் வ்யாக்க்யையாலும் வேதாஹஸ்யமாம்.

அதாவது—வேதோபப்ர்மஹணமான மஹாபாரதமும், அதில் ஸாரமான ஸ்ரீகீதையும், *வேதாநத்யாபயாமாஸ மஹாபாரத பஞ்சமாந்* என்றும், *பகவத் கீதாஸூபநிஷத்ஸு* என்றும் சொல்லுகிறபடியே வேதமும் உபநிஷத்துமாகிறாப்போலே இது வேதவ்யாக்கயையான உபப்ர்மஹணமானாலும் வேதரஹஸ்யமாமென்கை. வேதரஹஸ்யமாவது வேதத்தில் ரஹஸ்யபாகமான உபநிஷத்து. கீழ் சசாநதோக்ய ஸமமாகவிறே சொல்லிற்று. ஆகையால் இந்தப் பக்ஷத்திலும் இதன் த்ராவிட வேதத்வஹாநி வாராதென்று கருத்து. .. .. (68)

69. ஆக இப்படி இப்ப்ரபந்தத்தை வேத ஸமமென்பது ததுபப்ர்மஹண ஸமமென்பதாகா நின்றீர், அவை யிரண்டுக்கும் தத்ததநுரூபமா யிருப்பன சில அலங்காரங்களுண்டிறே, தாத்ருசாலங்காரங்கள் இதுக்குமுண்டோவென்ன, ஸம்ஸ்க்ருதமானவற்றுக்கு தத்ததநுகுணமான அலங்காரங்கள் பலவுமுண்டானாப்போலே த்ராவிடமான விதுக்கும் ஏதததநுகுணமான அலங்காரங்கள் பலவுமுண்டென்கிறார் (உதாத்தாதியென்று தொடங்கி).

(மூ.) 69 உதாத்தாதி பத க்ரம ஜடா வாக்ய பஞ்சாதி பாதவ்ருத்த ப்ரசந காண்டாஷ்ட காத்யாயாம்ச பர்வாத்யலங்காரங்களபோலே எழுத்தசை சீர்ப்பந்தமடி தொடை நிரைநிரையோசை தளையினம் யாப்புப் பாத்துறை பண்ணிசை தாளம் பத்துநூ ருயிரம் முதலான செய்கோலம் இதுக்குமுண்டு.

அதாவது—உதாத்தாதியென்கிறவிடத்தில் ஆதிசப்தத்தாலே அநுதாத்த ஸ்வரித ப்ரசயங்களைச் சொல்லுகிறது. இந்த உதாத்தாதிஸ்வர விசேஷங்களும், க்ரமஜடா பஞ்சாதிகளும் ப்ரசநாஷ்டகங்களும் வேதாஸாதாரணம். அம்சபர்வாதிகள் உபப்ர்ம்ஹண ஸாதாரணம். பர்வாதியென்கிறவிடத்தில் ஆதிசப்தத்தால ஸர்க்காதிகளைச் சொல்லுகிறது பத வாக்ய பாதவ்ருத்த காண்டாத்யாயங்கள் உபய ஸாதாரணம். ஸ்ரீராமாயணத்தில் ப்ரதாநபரிச்சேதங்களிலும் காண்டவ்யவஹாரமுண்டிறே. கௌஷீதகி முதலான உபநிஷத்துக்களிலே அத்யாயமென்கிற பரிச்சேதவ்யவஹாரம் கண்டுகொள்வது.

ஆக இப்படி வேதத்துக்கும் தத்பப்ர்மஹணங்களுக்குமுண்டான அலங்காரங்களைச் சொல்லி, அப்படியே இதுக்குமுண்டான அலங்காரங்களையெல்லாம் சொல்லுகிறது மேல்—(எழுத்தித்யாதி) எழுத்தாவது குற்றெழுத்து நெட்டெழுத்து முதலான பதினமூன்றெழுத்தும். அசையாவது—நேரசை. நிரையசை ஆகிறவிரண்டசையும் சீராவது ஆசிரிய உரிச்சீர் நான்கும், வெண்பாவுரிச்சீர் நான்கும், வஞ்சியுரிச்சீர் நான்கும். பொதுச்சீர் பதினாறும், ஓரசைச்சீரிரண்டும் ஆக முப்பது சீரும். பந்தமெனினும் தளையெனினும் ஒக்குமென்று தமிழர் சொல்லுகையாலே பந்தமும் தளையுமொன்றுகையால இங்கே பந்தமென்றும் மேலே தளையென்றும் சொல்லுமளவில புநருக்தமாகையாலே இரண்டத்தொன்று வர்ஜிக்கவேணும்.

அடியாவது, குறளடி, சிந்தடி முதலான அடியைந்தும், தொடையாவது மோனை, இயைபு, எதுகை, முரண், அளபெடை என்கிற ஐந்திலும் அடிமோனை முதலாக ஒரொன்றிலே எவ்வெட்டுத் தொடையாக நாற்பதும், அந்தாதித்தொடை, இரட்டைத் தொடை, செந்தொடை யென்கிற மூன்றுமாக நாற்பத்துமூன்று தொடையும், நிரைநிரையாவது, நேர்நிரைநிரை, நிரைநிரைநிரை முதலானவை. ஓசையாவது செப்பலோசை அகவலோசை முதலான நாலோசையும், தளையாவது, நேரொன்றாசிரியத்தளை, நிரையொன்றாசிரியத்தளை முதலான ஏழுதளையும், இனமாவது, "தாழிசை, துறை. விருத்தம்" என்கிற பாக்களினம் மூன்றும். யாப்பாவது ப்ரபந்தரூபமாயிருக்கை. பாவாவது, வெண்பா ஆசிரியப்பா முதலான பாக்கள். துறை என்கிறவிதுவும், இனத்தின் வகையிலொன்றுகையாலே புநருக்தமாம். அர்த்தாந்தரமுண்டாகில கண்டு கொள்வது.

பண்ணாவது மூதிரந்த குறிஞ்சி, நட்டபாஷை, நட்டராகம், செந்திரிபியம், தைந்தளும் முதலானவை இசையாவது *குரல் துத்தம் கைக்கிளை உழையினி விளரிதாரம்* என்கிற பேரால சொல்லப்படுகிற நிஷாதாஷப காந்தாரஷட்ஜ மத்யம தைவத பஞ்சமங்களாகிற ஏழிசையும். தாளமாவது—*கஜகர்ணை சோரகதி மகரத்வஜ தாளக. லக்ஷ்மீ கீர்த்தி பாணிபாதௌ கௌரீ பஞ்சாநநஸ ததா, சதுராம்நாய தாளச்ச தாவேயம் கருடத்வஜ:, ஸங்கீத சாஸ்த்ர வித்ஜ்ஞபி ரேதே தாளா ப்ரகீர்த்திதா* என்கிறபடியே, கஜகரணம், சோரகதி, மகரத்வஜம் முதலான தாளங்கள். பத்தாவது அம்சபர்வாதிகளில் அவாந்தர பரிச்சேதங்களான அத்யாயாதிகளபோலே நூற்றினுடைய அவாந்தர பரிச்சேதங்களாய, *இப்பத்தும் *இவை பத்தும்* என்று சொல்லப்படுகிற திருவாய்மொழிகள்.

நூறாவது—ப்ரதாந பரிச்சேதங்களான அம்ச பர்வ காண்டாதிகளபோலே *நூறே சொன்ன* *பத்துநூறு* என்னும்படி நூறுநூறு பாட்டாயிருந்துள்ள ப்ரதாநபரிச்சேதங்கள். ஆயிரமாவது, *சதுர்விம்சதிஸஹஸ்ராணி ச்லோகாநாம்* என்னுமாபோலே யிருந்துள்ள மஹாபரிச்சேதம், முதலான வென்கையாலே, முதலிட்டு மூன்று பத்து உத்தரகண்ட விவரணமாய் நடுவிட்டு மூன்று பத்து பூர்வ கண்ட விவரணமாய, மேலிட்டு மூன்று பத்தும் அதுக்கு உபயோகியான அர்த்த ப்ரதிபாதகமாய் மேலில்பத்து பலாவாப்தி கதநமாயிருக்கையாலே உண்டான விபாக விசேஷங்களும் விவக்ஷிதங்களென்று தோற்றுகிறது: (முதலான செய்கோல மிதுக்குமுண்டு) என்றது *செய்கோலத்தாயிரம்* என்று கவிக்குச் சொல்லுகிற அலங்காரங்களால குறைவற்றவாயிர மென்கையாலே ஏவமாதிகளான ஸர்வாலங்காரங்களும் இதுக்குமுண்டென்கை. .... (69)

70. ஆக இதுக்குக் கீழ திவ்யப்ரபந்தத்துக்கு வேத ஸாம்யமும் தத்பப்ர்மஹண ஸாம்யமும உண்டென்னுமிடத்தை அருளிச செய்தார்—இங்ஙனன்றிக்கே

வேதாவிர்ப்பாவ விசேஷமாய் இவ்வாழ்வாராலே நிர்மிதமாக ப்ரஸித்தமாயிருப்ப தொன்றென்று, இதுக்கு இன்னமும் ஒரு யோஜனை பண்ணுகிறார்மேல்—(அதவா வேத வேத்ய ந்யாயத்தாலே என்று தொடங்கி)

(மூ) 70 அதவா, வேதவேத்யந்யாயத்தாலே பரத்வபரமுதுவேதம வ்யூஹ வ்யாபதி அவதரணங்களில ஓதினநீதி கேட்டமனு படுகதைகளாய் ஆகமூர்த்தியில் பண்ணிய தமிழானவாறே வேதத்தை த்ராவிடமாகச செய்தாரென்னும்.

அதாவது—கீழ்ச்சொன்ன உபயப்ரகாரமுமன்றிக்கே, *வேதவேத்யே பரே புமஸி ஜாதே தசரதாதமஜே, வேத. ப்ராசேதஸாதாஸீத் ஸாக்ஷாத் ராமாயணாத்மநா* என்று வேத வேத்யனான பரமபுருஷன் தசரத புத்ரனா யவதரித்தவிடத்தில அபௌருஷேயமான வேதமும ஸ்ரீ வால்மீகி பகவான் பக்கல் ஸ்ரீராமாயண ரூபேண அவதரித்த தென்கிற ந்யாயத்தாலே, *க்ஷயந்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே* ஆதித்ய வர்ணம தமஸ: பரஸ்தாத* தத்விஷ்ணோ பரமம பதம ஸதா பசயந்தி ஸூரய:* யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம் பரமே வ்யோமந், ஸோசநுதே ஸர்வாந் காமாந ஸஹ, ப்ரஹ்மணா விபசிதா* இத்யாதிகளாலே பலவிடங்களிலும ஈசவரனுடைய பராவஸ்த்தையை ப்ரதிபாதிக்கையாலே ப்ரத்வத்திலே நோக்காய், *முதுவேதம* என்கிறபடியே புருஷ புத்திப்ரபவதோஷகந்தமில்லாதபடி அநாதித்வேந பழையதா யிருக்கிற வேதமானது, *ஷாட்குண்யாத வாஸுதேவ: பர இதி ஸ பவாந் முக்தபோக்ய:* என்கிறபடியே ஷாட் குண்ய பரிபூர்ணனாய் முக்தபோக்யனாயிருக்கிற அநத பரனானவன், *பலாட்யாத் போதாத் ஸங்கர்ஷணஸ த்வம ஹரஸி விதநுஷே சாஸ்த்ர மைசவர்ய வீர்யாத, ப்ரத்யும்நஸ ஸர்க்கதர்மௌ நயஸி ச பகவந சக்திதேஜோநிருத்தோ பிபராண: பாஸி தத்வம, கமயஸி ச தத்தா வ்யூஹ்ய* என்கிறபடியே ஸர்க்காதிநிர்வஹணார்த்தமாக வ்யூஹீ பவித்த அவஸ்த்தையில, *ஸங்கர்ஷணோ ஸதபாவம பஜே லோகஹிதேப்ஸயா, க்ரமச. பரலயோத பத்தி ஸ்திதிபி: ப்ராண்யநுக்ரஹை:, ப்ரயோஜநமதாநயசச சாஸ்த்ர சாஸத்ரார்த்த தத்பரை:, தசாஸ துர்ய ஸுஷுப் தயாத்யாச சதுர்வ்யூஹேபி லக்ஷயே* இத்யாதியாலும, *தத்ர ஜ்ஞாந பலத்வந்த் வாத ரூபம ஸாங்கர்ஷணம ஹரே:, ஐசவர்ய வீர்ய ஸம்பேதாத ரூபம ப்ராத்யும்ந முச்யதே. சக்திதேஜஸ்ஸமுத்கர்ஷா தாநிருத்த தநுர் ஹரே:, ஏதே சக்திமயா வ்யூஹா குணோந்மேஷ ஸ்வலக்ஷணா:* இத்யாதியாலும அநத வ்யூஹ விசேஷ தத்குணரூப க்ருத்யாதிகளை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கைக்காக *பஞ்ச ராத்ரஸ்ய க்ருத்ஸ்நஸ்ய வக்தா நாராயண: ஸ்வயம்* என்கிறபடியே ஸர்வத்துக்கும ஆதிவக்தா ஈசவரனாதானகை யாலே, *ஓதினுய் நீதி* என்று சொல்லப்பட்ட பஞ்சராத்ரமாய் ஆவிர்ப்பவித்து,

இப்படி வ்யூஹீபவித்த மாத்ரமன்றிக்கே ஸர்வசப்தவாச்யனாய ஸர்வகர்ம ஸமாராத்யனாய்க கொண்டு ஸர்வாந்தர்யாமித்வேந வ்யாபித்து நிற்குமவஸ்த்தையில, *ஆபோ நாரா இதி ப்ரோக்தா ஆபோ வை நர ஸூநவ., தா யதஸ்யாயநம பூர்வம தேந நாராயண: ஸ்ம்ருத* இத்யாதியாலும, *ப்ரசாஸிதாரம் ஸர்வேஷாம் அணீயாம்ஸ மணீ யஸாம், ருக்மாபம ஸ்வப்நதீகம்யம வித்யாத் து புருஷம பரம. *ஏநமேகே வதந்த்யக்நிம மருதோநயே ப்ரஜாபதிம், இந்த்ரமேகே பரே ப்ராணமபரே ப்ரஹ்ம சாசவதம்* *ஏஷ ஸர்வாணி பூதாநி பஞ்சபிர் வ்யாப்ய மூர்த்திபி, ஜந்மவ்ருத்திக்ஷயைர் நித்யம் ஸம்ஸாரயதி சக்ரவத்* இத்யாதியாலும, *ஸ ஆத்மா, அங்காந்யந்யா தேவதா:* என்கிறபடியே ஸர்வதேவதா சரீரதயா ஸர்வ கர்மஸமாராத்யன இவனென்று தோற்றும்படி பூர்வபாகோப ப்ர்ம்ஹணமாய்க் கொண்டு ஸர்வாந்தர்யாமிதயா வ்யாப்தியை ப்ரதிபாதிக் கைக்காக *கேட்ட மனு* என்கிறபடியே ஆப்தமாகக் கேட்கப்பட்ட மந்வாதி ஸ்ம்ருதியா யாவிர்ப்பவித்து,

அப்படி அதீந்த்ரியனாய நிற்கிறவன் ஸாதுபரித்ராணாதிகளுக்காக ராம க்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களைப் பண்ணினவவஸ்த்தையில் தத்தத்தவதார சேஷ்டிதாதிகளை ப்ரதிபாதிக்கைக்காக *படுக்கதையும்* என்கிறபடியே வருத்தகீர்த்தரூபமான ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரதாதீதிஹாஸங்களாய ஆவிர்ப்பவித்து,

அப்படி அவதாரமுகேந முன்னின்று ரக்ஷித்தருளுமவன், அவதாரத்தில் பிற்பாடருமிழவாதபடி, *ஆகமூர்த்தியாயவண்ண மென்கொல்* என்று விசேஷஜ்ஞர் ஈடுபடும்படி ஆச்ரிதஹ்ருதயாநுகுணமாக *தமருகந்ததெவ்வுருவம்* இத்யாதிப்படியே த்ரவ்யநாமரூபாஸனசயநாதிகளிலும் தேசகாலாதிகாராதிகளிலும் ஸ்நாந போஜநாதிகளிலும் ஒரு நியமமறப்ப க்ஷணிக்கொண்டு அத்யந்தஸுலபனாயிருக்கும் அர்ச்சாவதாரமான அவஸ்த்தையில் தத்வைபவ ப்ரதிபாதநார்த்தமாக *சடகோபன் பண்ணிய தமிழ்* என்னும்படி பரமேயந்தன்னைப்போலே தானும் ஸர்வஸுலபமாய ஸர்வாதிகாரமாகைக்கு குறுப்பாக த்ராவிடரூபமாய்க்கொண்டு ஆழ்வார் பக்கலிலே ஆவிர்ப்பவிக்கையாலே ஸம்ஸ்க்ருத ரூபமாயிருக்கிற வேதத்தை த்ராவிடமாகச் செய்தாரென்று சொல்லுவதும் ஒரு ப்ரகாரமுண்டென்கை. *எய்தற்கரிய மறைகளை ஆயிரமின் தமிழால் செய்தற்குலகில் வரும் சடகோபனை* என்னக்கடவதிறே இவையெல்லாத்திலும் எல்லாம் சொல்லுமேயாகிலும் ஒன்றுக்கு ஒன்றிலே நோக்கா யிருக்கையாலிறே இவரிப்படி யருளிச்செய்தது. இதுதான் *பரத்வபரமென்கை யாலே ஸ்பஷ்டமிறே. (70)

71. ஆனால் அபௌருஷேயமான வேதம் இப்படி அவஸ்த்தாந்தரத்தை பஜித்ததாகில் கலுஷமாய ஆத்தப்ரகாசகத்வம் குன்றுதோவென்ன, வக்த்ரு விசேஷத்தாலே அது மற்றைப்படியாயத்தென்னுமதை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார்—(மண்ணாடின வித்யாதியால).

(மூ) 71. மண்ணாடின ஸஹ்யஜலம் தோத்தவத்திச்சங்கணித்துறையிலே துகில் வண்ணத் தெண்ணீராய அந்தஸ்ஸத்தத்தைக் காட்டுமாபோலே அல்பச்ருதர் கலக்கின ச்ருதி நன்ஞானத்துறை சேர்ந்து தெளிவுற்று ஆழ்பொருளையறிவித்தது.

அதாவது, உச்ச ஸ்த்தலத்தில் நின்றும் வேகத்தோடே வந்து பூமியிலே விழுகையாலே மருந்மிச்ரமாய்க் கலங்கி ஸஹ்யத்தில் நின்றும் வருகிற ஜலமானது, *தோத்தவத்தித்தூய்மறையோர் துறை* என்றும், *பொருநல்சங்கணி துறை* என்றும் சொல்லுகிற துறைகளிலே வந்தவாறே துறைவாசியாலே *துகில்வண்ணத்தூநீர்* என்றும், *தெண்ணீர்ப்பொன்னி* என்றும் சொல்லுகிறபடியே தெளிந்தநீராய தன்களுள்ளே கிடக்கிற பதார்த்தங்களை ப்ரகாசிப்பிக்குமாபோலே, *பிபேத்யல்ப ச்ருதாத் வேதோ மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி* என்கிறபடியே வேதந்தான் நடுங்கும்படி தத்பிப்ராயமறியாமல் ப்ரதிபந்நங்களைச் சொல்லும் அல்ப ச்ருதர், ஒரு வாக்யத்துக்காத்தம் சொல்லப்புக்கால் அதுதன்னிலே நின்று விப்ரதிபத்திபண்ணி, த்வைதமென்பார், அத்வைதமென்பார், த்வைதாத்வைத மென்பாராய் இப்படி கலக்கக் கலங்கின ச்ருதியானது, *நன்ஞானத்துறை* என்று இவர் தாமருளிச் செய்தபடியே யதாஜ்ஞாநத்துக்குத் துறையான இவ்வாழ்வார் பக்கலிலே வந்து சேர்ந்து *தெளிவுற்ற வாயிரம்* என்கிறபடியே முன்புத்தைக் கலக்கம் தீர்ந்து தெளிவையடைந்து *அறிவித்தேனாழ்பொருளை* என்கிறபடியே அகாதமாய், பரமரஹஸ்யமான அர்த்த விசேஷங்களை யெல்லாம் தோன்றுவித்த தென்கை. (71)

72. ஆனால் வேதத்துக்கு அத்யயந கால நியதியும் அதிகாரி நியதியுமுண்டா யிரா நின்றதே. அந்த வேதாவதாரமான இதுக்கு அவையின்றிக்கே யொழிவானென்ன னென்ன வருளிச்செய்கிறார்—(மேகம் பருகின வித்யாதி).

(மூ.) 72. மேகம்பருகின ஸமுத்ராம்புபோலே நூற்கடற்சொல் இவர் வாயனவாய்த் திருந்தினவாறே ஸர்வதா ஸர்வோபஜீவ்யமாமே.

அதாவது—விரஸமாய் தத்தந்தர்க்கதஸத்வங்களுக்கொழியப் புறம்புள்ளார்க்கு உபஜீவ்யமன்றிக்கே பர்வங்களிலொழிய ஸ்பர்சிக்கலாகா தென்கையாலே ஸ்பர்ச கால நியதியையு முடைத்தாயிருக்கிற ஸமுத்ரஜலமானது மேகம் பருகி வர்ஷிக்க அந்த மேக ஸ்பர்சத்தாலே தன் விரஸதை போய் ஸர்வதா ஸர்வஜந போக்யமாமா போலே, *ச்ராவண்யாம் ப்ரௌஷ்ட்டபத்யாம் வா உபாக்ருத்ய யதாவிதி, யுக்தச் சந்தாம்ஸ்யதீயீத மாஸாந் விப்ரோர்த்த பஞ்சமாந். அத ஊர்த்வம் து சந்தாம்ஸி சுக்லேது நியத: படேத், வேதாங்காநி ரஹஸ்யம ச க்ருஷ்ணபக்ஷேது ஸம்படேத்* என்கிறபடியே அத்யயநகால நியதியையும், த்ரைவர்ணிகாதிகாரத்யா அதிகாரி நியதியையு முடைத்தாயிருந்துள்ள *நூற்கடல்* என்கிற வேதவித்யாஸமுத்ரத்திலவசநம *இவள வாயனகள்திருந்த* என்கிறபடியே இவருடைய வாக்கதமாய காலநியம அதிகாரிநியம நிரபேக்ஷமான ஆகாரத்தையடைந்து கட்டளைப்பட்டவாறே, *அத்யேதவ்யம த்விஜச்ரேஷ்டை: வேதரூப மிதம் க்ருதம், ஸ்த்ரீபிச சூத்ராதிபிச்சைவ தேஷாம முக்தி: கரே ஸ்திதா* என்கிறபடியே ஒரு கால நியமமின்றிக்கே ஸர்வகாலமும ஸர்வர்க்குமுபஜீவ்யமாமிறே யென்கை. (72)

73. இன்னமும் வேதகார்யமாயிருக்கச செய்தே காரணமானவதுபோல் அதிக்ருதாதிகாரமன்றியே இது ஸர்வாதிகாரமா யிருக்கக் குறையில்லை யென்னுமிடத்துக்கு ஒரு த்ருஷ்டாந்த விசேஷம் தர்சிப்பிக்கிறார்—(ம்ருத்கடமித்யாதி).

(மூ.) 73. ம்ருத்கடம்போலன்றே பொற்குடம்.

அதாவது—ம்ருத்கடம தொடுமவர்களே தொடுமித்தனை போக்கி எல்லார்க்கும் தொடவொண்ணுதாயிருக்க, பார்த்திவமா யிராநிற்கச்செய்தே பொற்குடம் எல்லார்க்கும் ஸ்பர்சிக்கலாயிரா நின்றதிறே யென்கை இதத்தால் காரணமான வேதம அதிக்ருதாதிகாரமா யிருந்தாலும தத்கார்யமானவிது ஸம்ஸ்கார விசேஷத்தாலே ஸர்வாதிகாரமாகக் குறையில்லையென்றதாய்த்து. த்ருஷ்டாந்தத்திலே தோற்றுகிற காரணத்கார்யச்லாக்யதாதிகள் தார்ஷ்டாந்திகத்திலும விவக்ஷிதம். ... (73)

74. இனிமேல் இப்படியிருந்துள்ள திருவாய்மொழியும் ஏதத்ப்ரதிபாத்யமான அர்ச்சாவதாரமுமாகிற ப்ரமாண ப்ரமேய சரமங்கள் இவற்றினுடைய பூர்வாவஸ்தைகளில் அவகாஹனக்ஷமரல்லாதார்க்கு ஸுலபமாகக் கல்பிதங்களானவையென்று *வேதவேத்ய* (ஸூ. 70) இத்யாதி வாக்யத்திற் சொன்ன ப்ரமாணப்ரமேய சரமங்களை நிகமிக்கிறார்—(பெரும்புறக்கடலென்று தொடங்கி).

(மூ.) 74 பெரும்புறக்கடலும ச்ருதிஸாகரமும் அலைத்தாழ்ந்தோடு மிடங்களில் அயோக்யர்க்குச் சமைத்த மடுவும் சாய்கரகமும் மாநமேயசரமம்.

அதாவது—எல்லாக்கடலுக்கும் புறம்பாய் தான் பெருத்திருக்கிற கடல் போலே அபரிச்சேத்யமா யிருக்கிற பரவஸ்துவான ப்ரமேயம—ஸமுத்ரம் தரங்கிதமாய் அலைந்து நிற்குமிடம்போலே ஜ்ஞாநாதி ஷட்குண பரிபூர்ணமான தானே

அவற்றிலே இவ்விரண்டு குணங்களை ப்ரகடிப்பித்துக கொண்டு ஸங்கர்ஷணாதி ரூபேண வ்யூஹித்திருககுமிடததிலும், ஸமுத்ரததில நிலைகாண வொண்ணாதபடி ஆழநதிருககுமிடமபோலே, *யமாத்மா ந வேத* என்றும், *கடகிலீ* என்றும சொல லுகிறபடியே அத்ருசயதவேந அநதர்யாமியாய நிறகுமிடத்திலும், ஸமுதரமானது கழிகளாயக கொணடோடுமிடமபோலே, *மாநுஷே லோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ்ஸநாதந * *யஸ்யாம ஜாதோ ஜகந்நாதஸ ஸாக்ஷாத விஷ்ணுஸ ஸநாதந * நாகபாயங்கமுதஸ்ருஜய ஹயா கதோ மதுராம புரீம *விஷ்ணு: மாநுஷரூபேண சசார வஸுதாதலே* எனகிறபடியே கண் காண வநது தோன்றி *ஞாலததூடே நடநது திரிநத அவதாரமான விடத்திலும், தேசகரணகால விப்ரகருஷ்டதைகளாலே கிட்டி யனுபவிகக யோகயரலலாதார்ககு "அதிலே தேங்கின மடுககளபோலே" எனகிறபடியே தேசாதிவிப்ரகர்ஷகநத மிலலாதபடி கலபிககபபடட அதயநத ஸுலபவிஷயம பரமேயாவிர்ப்பாவபரம பரையினுடைய சரமாவஸத்தையான அர்ச்சாவதாரம.

மதிமந்தாநமாவித்ய யேநாஸௌ சருதிஸாகராத எனகிறபடியே அபரிசசேத்ய மாய பரதவபரமான வேதம—ஸமுத்ரதரஙகித பரதேசமபோலே தத்வயூஹபரதிபாத கதயா அவஸ்த்தாநதராபநநமாய பஞசராத்ரமானவிடததிலும ஸமுத்ரத்தில அகாத ஸதலமபோலே ததநதர்யாமித்வ ப்ரதிபாதககதயா அவகாஹிதது ஆத்த தர்சநம பண்ணவரிதாமபடி மநவாதிஸமருதிரூபமான விடததிலும், ஸமுத்ரம கழிகளா யோடுமாபோலே ததவதார பரதிபாதககதயா இதிஹாஸரூபேண விஸதருதமாய நடககிற விடத்திலும், ஜஞாநசகதயாதிஸஙகோசததால அவகாஹித்து விடாய தீர மாட்டாதாரககு விடாயததவன வாயை அஙகாநதிருககத் தானே தணணீர் வந்து குதிககுமபடி கலபிதமான சாயகரகமபோலே அநாயாஸேந உபஜீவிககலாமபடி அத்யநத ஸுலபமான சாஸத்ரம ப்ரமாண பூதமான வேதததினுடைய ஆவிர்ப்பாவ பரமபராசரமாவஸதையான திருவாயமொழியெனகை. இததால மடுவும சாய் கரகமுமெனகையாலே பரமாண பரமேயஙகளினுடைய ஒளியும (?) எளிமையும இனி மையும தொடககமான ஸத்குண ஸாஹித்யம சொலலப்பட்டது. .... (74)

75. இப்படி ப்ரமாண ப்ரமேய வைபவததை பரதிபாதித்த வநநதரம ப்ரமாத்ரு வைபவத்தை விஸதரேண பரதிபாதிககிறார் மேல. அதில ப்ரதமததிலே ப்ரமாண ப்ரமேயஙகள இப்படி விலக்ஷணமாயிருநததாகிலும இபபரமாண வகதா வானவர் சதுர்த்த வர்ணரனறோ வென்ன, பாகவதோத்தமரான இவருடைய ஜநமநிரூபண தோஷததை பரமாண ப்ரமேயஙகளில த்ரவயபாஷாநிரூபண தோஷம கீழுகதமன்றிககே யிருககச்செயதே அத்தை ஸிதததவத்கரிதது தருஷ்டாந்தமாககிக கொணடருளிச் செயகிறார்—(வீட்டினப மென்று தொடஙகி).

(மூ.) 75. வீட்டினபவின்பபபாக்களில் தரவயபாஷா நிரூபண ஸமம் இனபமாரியிலாராயச்சி.

அதாவது *கனிவார் வீட்டினபம்* எனகிறபடியே பகவத் விஷயமென்றால உளமகனிநதிருககுமவர்களுடைய கருஹஙகளிலே அவர்களுககததொரு தரவயத் தைத் திருமேனியாகக கொணடிருநது இனபத்தை விளைககிற அர்ச்சாவதாரததில த்ரவய நிரூபணத்தோடும, *அநதமிழினினபப்பா* எனகிறபடியே தராவிட ரூபமாய் பகவத் குணகண ப்ரதிபாதககதயா விசேஷஜ்ஞர்கது ஆநநதாவஹமாயிருககிற திருவாயமொழியில பாஷாநிரூபணததோடும துலயதோஷம *அடியாககினபமாரி* எனகிறபடியே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுககுத் திருவாய்மொழி முகததாலே ஆநநதத்தை வர்ஷிககும்மேகமான ஆழ்வார்பககல உதபததிநிரூபணமுமெனகை.

விஷ்ணோரர்ச்சாவதாரேஷு லோஹபாவம் கரோதி ய:. யோ குரௌ மாநுஷம் பாவ முபௌ நரக பாதிநௌ யோ விஷ்ணௌ ப்ரதிமாகாரே லோஹபாவம் கரோதி வை, குரௌச மாநுஷம் பாவமுபௌ நரகபாதிநௌ. *அர்ச்சாவதாரோபாதாநவைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநம், மாத்ரு யோநி பரீக்ஷாயாஸ் துல்யமாஹுர் மநீஷிண: *ஹரிகீர்த்திம் விநைவாந்யத் ப்ராஹ்மணேந நரோத்தம, பாஷாகாநம் ந காதவ்யம தஸமாத பாபம் தவயா க்ருதம்* கிமப்யத்ராபிஜாயந்தே யோகிநஸ் ஸர்வ யோநிஷு, ப்ரத்யக்ஷிதாத்மநாதாநாம நைஷாம் சிந்த்யம குலாதிகம் * சூத்ரம் வா பகவத் பக்தம் நிஷாதம் சவபசம் ததா, வீக்ஷதே ஜாதிஸாமாந்யாத் ஸ யாதி நரகம் நர:* ஏவமாதி சாஸ்த்ர வசனங்களை ஹ்ருதிகரித்திறே இவரிப்படி யருளிச்செய்தது. *அவஜாநந்தி மாமமூடா:* என்கிறபடியே வாசியறியாமல அவஜ்ஞைபண்ணும மூடர்க கும் *பச்யந்தி கேசிதநிசம் த்வதநந்யபாவா:* என்கிறபடியே வாசியறிந்து ஆதரிக்கும் அநந்யபாவர்க்கும மூன்றிடமுமொக்குமிறே. .... (75)

76. இங்ஙனன்றிக்கே பேசசிலும், இது சொன்னவர் பிறவியிலும் தாழ்வு பார்த்து இப்ப்ரபந்தத்தை இகழுமவர்களுக்கு அநிஷ்டப்ரஸஞ்ஜநம பண்ணுகிறார்—பேச்சிந்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.

(மூ.) 76. பேச்சுப்பார்க்கில் கள்ளப்பொய்ந்நூல்களும் க்ராஹ்யங்கள் ; பிறவி பார்க்கில் அஞ்சாமோத்தும் அறுமூன்றும் கழிப்பனும்

அதாவது—ஸம்ஸ்க்ருதமாகவுமாம், த்ராவிடமாகவுமாம, பகவத்பரமானது உபாதேயம ; அந்யபரமானது த்யாஜ்யமென்று கொள்ளாதே பாஷாமாத்ராவதியாக விதிநிஷேதங்களை அங்கீகரித்து த்ராவிட பாஷையாகையாலே இது தயாஜ்யமென்னப்பார்க்கில், *வெள்ளியார் பிண்டியார் போதியாரென றிவரோதுகின்ற கள்ள நூல* என்றும், *பொய்ந்நூலை மெய்ந்நூலென்றென்று மோதி* என்றும சொலலு கிற பாஹ்ய சாஸ்த்ராதிகளும ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையானவாகாரததாலே உபாதேய மாக வேணும. சதுர்த்தவர்ணோத்பவரென்று வகதாவானவர் பிறவியைப் பார்த்து இத்தை யிகழுமளவில மத்ஸ்யகந்தாஸுதனான வ்யாஸன சொன்ன பஞ்சமவேத மான மஹாபாரதமும, கோபஜந்மாவான க்ருஷ்ணன் சொன்ன ஷட்கத்ரயாத மகமான கீதோபநிஷத்தும் த்யாஜ்யமாக வேணுமென்கை. இத்தால பாஷாமாத்ரத்தையும் வக்த்ரு ஜன்மத்தையும பார்த்து இப்ப்ரபந்தத்தை இகழுமளவில வரும விரோதம காட்டப்பட்டது.

அதவா, பாஷா வகத்ருஜந்மமாத்ர்யங்கள் நிரூபிக்கலாகாதென்று கீழச் சொன்னபடியன்றிக்கே ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையாயுள்ளதும, ஜந்மகௌரவமுடையார் சொல்லுமதுவுமே உபாதேயமென்று கொள்ளுமவர்களுக்கு அநிஷ்டப்ரஸஞ்ஜநம் பண்ணுகிறார் — பேச்சுப்பார்க்கிலித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது — பகவத் பரத்வாந்யபரத்வங்களைப் பரிக்ராஹ்ய பரித்யாஜ்யத்வங்களுக்கு ஹேதுவாக்காதே ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையானது உபாதேயமென்று பேசசினுடைய கௌரவமாத்ரத்தைப் பார்க்கில், *கள்ள நூல்* *பொய்ந்நூல* என்று கழிக்கப்பட்ட பாஹ்ய சாஸ்த்ராதிகளும் பரிக்ராஹ்யங்களாம. யதாஜ்ஞரர் சொன்னது உபாதேயம, அயதாஜ்ஞனர் சொன்னது த்யாஜ்யமென்று கொள்ளாதே ஜந்மகௌரவமுடையார் சொன்னதே உபாதேயம; அல்லாதார் சொன்னது த்யாஜ்யமென்று பிறவி மாத்ரத்தையே பார்க்கில் மத்ஸ்யகந்தாஸுதனான வ்யாஸன சொன்ன பஞ்சம வேதமும், கோபஜந்மாவான க்ருஷ்ணன சொன்ன கீதோபநிஷத்தும் த்யாஜ்யமாக வேணுமென்கை இத்தாலே பேச்சில கௌரவமும், சொல்லுமவர்கள் பிறவியில் கௌரவமும் ப்ரபந்தோபாதேயத்வ ஹேதுவாகச சொல்லுமளவில் வருமநிஷ்டம் காட்டப்பட்டது. .... (76)

77. இவ்வாழவாருடைய உத்பத்தியை வயாஸ க்ருஷ்ணோத்பத்தி ஸமமாக வருளிசசெயதார் கீழ. அவற்றில இதுககுணடான வயாவருததியை யருளிச செய கிறார் மேல—(க்ருஷண க்ருஷணேத்யாதியால.)

(மூ.) 77. க்ருஷண க்ருஷணதவைபாயநோதபத்திகள போலன்றே க்ருஷண த்ருஷ்ண ததவஜந்மம.

அதாவது *ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறநது ஓரிரவிலொருததி மகனாக க்ருஷண னுடையவும கயாஸ¬தனை வயாஸனுடையவும உதபததி போலனறே *கணணன நீண மலர்ப்பாதம பரவிப் பெற்றவராய, *க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணா தத்வமிவோத்திதம* எனகிற படியே க்ருஷண விஷயத்ருஷ்ணைதான ஒரு வடிவு கொணடாப போலே யிருககிற ஆழவாருடைய அவதாரமெனகை. (77)

78. அதெஙஙனேயெனனு மபேக்ஷயிலே பல ஹேதுககளாலும் இவர் ஜந்ம வ்யாவருத்தியை ப்ரகாசிப்பிககிறார் மேல, அதில ப்ரதமத்திலே அவர்களைப் பெறறவர்கள இவரைப் பெறறவளுககு ஸத்ருசரலலாமையை இசைவிககிறார்—(பெறறு மெனறு தொடஙகி.)

(மூ) 78. பெற்றும பேறிழந்து(ம) கன்னிகையானவளும, எல்லாம் பெற்றாளாயும் தத்துக்கொணடாள எனபாநின்றரெனனுமவளும, நெடுஙகாலமும நஙகைமீரெனனுமவளுககு நேரனறே.

அதாவது *திருவின வடிவொககும தேவகி பெறற* எனகிறபடியே க்ருஷ்ணனைப பிளளையாகப் பெறறிருககச செயதேயும அவனுடைய பாலயரஸம ஒன்றுமநுபவிககப பெறாமையாலே *திருவிலேனொனறும பெறறிலேன* என்று பேறிழநதவளான தேவகியும, *த்வீபே பதரிகாமிச்ரே பாதராயணமச்யுதம, பராசராத ஸத்யவதீ புத்ரம் லேபே பரநதபம்* எனகிறபடியே வயாஸனைப பிளளையாகப் பெற் றிருககச செயதேயும அவனுளுள ரஸம ஒனறுமநுபவிககப் பெறாதபடி *புந: கந்யா பவிஷ்யதி* எனற பராசரவசனத்தாலே மீளவும கந்யகையான மத்ஸயகந் தையும;* எலலாம தெயவநஙகையசோதைபெறறாளே*என னுமபடி க்ருஷ்ணனுடைய பால சேஷ்டிதாதிகளையெலலா மநுபவிககபபெற்றிருககச செயதேயும *தததுக கொணடாள கொலோ தானே பெற்றாள கொலோ* எனறும *இமமாயம வல்ல பிளளை நமபீ யுனனை யெனமகனே யெனபர் நின்றார்* எனறும அவனுடைய அதி மாநுஷ சேஷ்டிதஙகளடியாகத் தானும பிறரும சஙகிககுமபடியான மாத்ருத்வத்தை யுடைய யசோதையும, *நெடுஙகாலமும கணணன நீண மலர்ப்பாதம பரவிப்பெறற* எனறு—ஸக்ருதாசரயணமமைநதிருகக ஆதராதிசயத்தாலே சிரகாலம ஆசரித ஸ¬லபனான க்ருஷ்ணன திருவடிகளை யாசரயித்து இவரைப் பெறறவளாகவும, *நஙகைமீர் நீருமோர் பெணபெறறு நலகினீர்* எனறு தொடஙகி—பூர்ணைகளான நீஙகளும ஒரு பெணபிளளை பெறறு வளர்த்திகோளிறே, பகவல்லாஞசநாதிகளை திவாராத்ர விபாகமற வாயபுலறறாநினறுளள சபலையானவென பெண்பிளளை படியை எஙஙனே சொல்லுவேனெனறு வாசாமகோசரமான இவருடைய முகததவச நாதிகளை அநுபவித்தவளாகவும சொனன விவரைப் பெறறவளுககு ஸத்ருசரனறே யென்கை. .... (78)

79. இனி மூவருடையவும உத்பத்திஸ்தல கநத விசேஷங்களைப் பார்த்தால மற்றையவை யிரணடிலும இவருடைய உத்பத்திஸ்தலத்துககுணடான வைபவம விலக்ஷணமென்னுமிடததை மூதலிக்கிறார்—(மீனேத் யாதியால.)

(மூ.) 79. மீந நவநீதங்கள் கந்திக்குமிடமும் வெறிகொள்துழாய்கமழுமிடமும் தன்னிலொக்குமோ.

அதாவது—மீன்வெறி நாறுகிற வ்யாஸோத்பத்தி ஸ்தலமும், வெண்ணெய் மூடை நாறுகிற க்ருஷ்ணோத்பத்தி ஸ்தலமும், *வெறிகொள் துழாய் மலர் நாறும் வினையுடையாட்டியேன் பெற்ற* என்றும், *இவளந்தண்டுழாய் கமழ்தல்* என்றும். பகவத் ஸம்பந்த ப்ரகாசகமான திருத்துழாய் மணம் நாறுகிற ஆழ்வாரவதரித்த ஸ்தலத்துக்கு ஸத்ருசமோவென்றபடி. ப்ராக்ருதவிஷய ஸம்ஸர்க்கஜமான ஹேய கந்தங்களிறே அவை, அப்ராக்ருத விஷய ஸம்ஸர்க்கஜமான உபாதேயகந்தமிறே யிது. இத்தால தாத்ருசஸ்தலங்களிலுண்டான அவர்களுடைய உத்பத்தியில் ஈத்ருசஸ்தலத்திலுண்டான விவருடைய உத்பத்தியினேற்றம் காட்டப்பட்டது. (79)

80. இன்னமும் அவர்களுடைய உத்பத்தி ஸ்தலங்களுக்கும் இவருத்பத்தி ஸ்தலத்துக்குமுள்ள வைஷம்யாதிசயத்தைக் காட்டுகிறார்—(ஆற்றிலித்யாதியால.)

(மூ.) 80. ஆற்றில் துறையில் ஊரிலுள்ள வைஷம்யம் வாசாமகோசரம்.

அதாவது, வ்யாஸோத்பத்திஸ்தலம்—ஆறுதானே அசிஷ்ட பரிக்ரஹமுடைய கங்கையாய், அத்துறை ஓடத்துறையாய், ஊர் வலைச்சேரியாயிருக்கும். க்ருஷ்ணோத்பத்திஸ்தலம்—ஆறானது க்ருஷ்ண ஜலப்ரவாஹதயா தமோமயியான யமுனையாய், துறையும் அதில் காளிய விஷதூஷிதமான துறையாய், ஊர்தானே *அறிவொன்றுமில்லாத வாய்க்குலம்* என்கிறபடியே இடக்கை வலக்கை யறியாதார் வர்த்திக்கிற இடைச்சேரியாயிருக்கும்.

இவ்வாழ்வாருடைய உத்பத்திஸ்தலம்—ஆறு *பவள நன்படர்க்கீழ்ச் சங்குறை பொருநல்* என்கிறபடியே விலக்ஷண பதார்த்தங்களுக்கு ஆகரமுமாய் வாஸஸ்தலமுமாய்க் கொண்டு அதிசலாக்யமாயிருக்கும் தாமரபர்ணியாய், துறை சுத்த ஸ்வபாவமாய் அவதாதமாயிருக்கிற சங்கங்கள் வந்து சேருகிற திருச்சங்கணித்துறையாய், ஊர், *நல்லார் நவில் குருகூர்* என்கிறபடியே ஸகல ஸஜ்ஜநச்லாகநீயமாய், *சயப்புகழார் பலர்வாழும் தடங்குருகூர்* நல்லார் பலர்வாழ்குருகூர்* என்கிறபடியே ஸம்ஸாரத்தை ஜயித்த புகழையுடையராய் பகவதநுபவம் பண்ணி வாழ்கிற ஜ்ஞாநாதிகரான விலக்ஷணர் பலரும் நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற திருக்குருகூராயிருக்கும்.

ஆகையால் அந்தவாறுகளையும் துறைகளையும் ஊர்களையும் பற்ற இந்த ஆற்றுக்கும் துறைக்கும் ஊர்க்கும் உண்டான வைஷம்யம் பேசுக்கு அவிஷயமாயிருக்கு மென்கை. ஆக க்ருஷ்ணக்ருஷ்ணத்வைபாயநோத்பத்தியிற் காட்டில் க்ருஷ்ண த்ருஷ்ணா தத்வமான இவருத்பத்திக்கு ஏற்றத்துக்குடலாகக் கீழ்விவக்ஷிதமானவற்றை யடைய வெளியிட்டாராய்த்து. .... (80)

81. எல்லாம் செய்தாலும் பூர்வவர்ணங்களில் பிறவிபோலே சதுர்த்த வர்ணத்தில் பிறவி தேஜஸ்கரமன்றே யென்ன, தாஸ்யரஸஜ்ஞர்க்கு இது தேஜஸ்கரமென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார்—(தேவத்வமு மென்று தொடங்கி.)

(மூ.) 81. தேவத்வமும் நிந்தையானவனுக்கு ஒளிவரும் ஜநிகள்போலே ப்ரஹ்ம ஜந்மமும் இழுக்கென்பார்க்குப் பண்டைநாளிற்பிறவி உண்ணாட்டுத் தேசிறே.

அதாவது-ராவணவதாநந்தரம ப்ரஹ்மாதிகள *பவாந் நாராயணோ தேவ * என்றது அஸஹ்யமாய, *ஆத்மாநம் மாநுஷம மந்யே ராமம தசரதாத்மஜம* என்கையாலும், கோவர்த்தநோத்தரணாநந்தரம அநத அதிமாநுஷசேஷ்டிதம கண்டு ஆச்சரியப்பட்ட கோபர், *பாலத்வஞ்சாதிவீர்யஞ்ச ஜந்மசாஸ்மாஸ்வசோபநம, சிந்த்யமாநமமேயாத்மந் சங்காம க்ருஷ்ண ப்ரயச்சதி, தேவோ வா தாநவோவா த்வம யக்ஷோ கந்தர்வ ஏவ வா* என்று சங்கித்துச் சொல்ல, *க்ஷணம பூத்வா த்வஸௌ தூஷ்ணீம கிஞ்சித ப்ரணய கோபவாந்* என்கிறபடியே அது அஸஹ்யமாமென்னுமிடம தோன்றச் சிறிதுபோது வாய்திறவாமலிருந்து பின்னை, *நாஹம தேவோ ந கந்தர்வோ நயக்ஷோ நச தாநவ:, அஹம வோ பாந்தவோ ஜாத: நைவ சிந்த்யமதோந்யதா* என்கையாலும், தேவர்க்கும தேவனான தான லோகரக்ஷணார்த்தமாக மநுஷ்யஸஜாதீயனாய் அவதரித்தவளவில தேவனென்று சொல்லுகையும நிந்தையாம்படி புரையறப்பிறக்கும சீலாதிகளான ஈச்வரனுக்கு *ஸ உ ச்ரேயாந் பவதி ஜாயமாந:* என்கிறபடியே *பலபிறப்பாயொளிவருமுழுநலம* என்று தாழவிழிந்த தன்னையும கல்யாண குணங்கள ஒளிபெற்று வரும ஜன்மங்கள போலே *மா ஸ்ம பூத்பீமே ஜந்ம சதுர்முகாத்மநா* என்று ப்ராஹ்மண்யத்துக்கு எல்லைநிலமான ப்ரஹ்மாவாய்ப் பிறக்கையும் சேஷத்வவிரோதியான அஹங்காரஹேதுவாகையாலே ஆத்மாவுக்கு அவத்யமென்று இகழும்படி தாஸ்யரஸமறிந்தார்க்கு, *பணடைநாள* என்கிற திருவாய்மொழியில *பலபடிகால குடிகுடி வழிவந்தாட் செய்யும தொண்டர்* உன பொன்னடிக்கடவாதே வழிவருகின்றவடியர்* தொல்லடிமை வழிவரும் தொண்டர்* என்று சொன்னபடியே தாஸ்யவிரோதியான ஜந்மாத்யபிமாநமின்றிக்கே கைங்கர்யாநுரூபமான குடிப்பிறவி, *ஆழியங்கைப் பேராயற்காளாம பிறப்பு—உண்டுடுத் தேசன்றே* என்கிறபடியே பகவத்விமுகப்ரசுரமாகையாலே புறநாடான லீலாவிபூதி போலன்றிக்கே பகவதநுகூல்யைக போகரஸத்திலே நெருங்கி போக விபூதியாய அவனுக்கந்தரங்கமாயிருக்கிற பரமபதத்தில வர்த்திக்கிற தேஜஸ்ஸையுடைத்திறேயென்கை. பரமபதத்தில பகவத் கைங்கர்யாநுகுணமாகப் பரிக்ரஹிக்கும தேஹத்தோபாதி சேஷவஸ்துவான ஆத்மாவுக்கு இதுவும தேஜஸ்கரமென்று கருத்து. (81)

82. இனி இவரவதாரத்தின பரோபகாரகத்வத்தை ஸநிதர்சநமாக வருளிச் செய்கிறார்—(ஜநகேத்யாதியால.)

(மூ.) 82. ஜனக தசரத வஸுதேவ குலங்களுக்கு மூத்தபெண்ணும் நடுவிற பிள்ளையும கடைக்குட்டியுமபோலே இவரும பிறந்து புகழுமாக்கமுமாக்கி அஞ்சிறையுமறுத்தார்.

அதாவது—ஜநக குலத்துக்கு மூத்த பெண்ணான பிராட்டி பிறந்து, *ஜநகாநாம குலே கீர்த்திமாஹரிஷ்யதி மே ஸுதா, ஸீதா பர்த்தாரமாஸாத்ய ராமம தசரதாத்மஜம* என்கிறபடியே தான பிறந்த குலத்துக்குக் கீர்த்தியுண்டாக்கினாப்போலேயும், தசரத குலத்துக்கு நடுவிலபிள்ளையான ஸ்ரீ பரதாழ்வான பிறந்து, *ராஜ்யஞ்சாஹஞ்ச ராமஸ்ய தர்மம் வக்துமிஹார்ஹஸி, கதம் தசரதாஜ்ஜாதோ பவேத ராஜ்யாபஹாரக:* இத்யாதியாலே மூத்தாரிருக்க இளையார் முடிசூடக் கடவரன்றென்கிற குலமர்யாதையை நடத்தினவளவன்றிக்கே, *ஜடிலம சீரவஸநம ப்ராஞ்ஜலிம பதிதம புவி* என்றும, *பங்கதிக்தஸ்து ஜடிலோ பரதஸ் த்வாம ப்ரதீக்ஷதே* என்றும சொல்லுகிறபடியே ஜ்யேஷ்டரான பெருமாளுடைய விச்லேஷத்தில சடைபுனைந்து வற்கலையுடுத்துக் கண்ணீராலுண்டான சேற்றிலே தரைக்கிடை கிடந்து, குலத்துக்கு முன்பில்லாத ஏற்றங்களையுண்டாக்கினாப்போலவும், வஸுதேவ குலத்துக்கு *மக்களறுவரைக் கல்லிடை மோதவிழந்தவள தன வயிற்றில சிக்கன வந்து பிறந்து நின்றாய* என்கிறபடியே

கடைக்குட்டியான க்ருஷ்ணன் பிறந்து *தந்தைகாலில பெருவிலங்கு தாளவிழ* என்கிறபடியே தங்களால விடுவித்துக கொள்ளவொண்ணாத மாதாபிதாககள் கால் கட்டையறுத்தாப்போலவும இவரும திருவவதரித்து *மலிபுகழவண் குருகூர்* என்னுமபடி தாம்பிறந்தவூாககுப் புகழுண்டாககி *குடிககிடந்தாககம் செய்து* என்கிறபடியே சேஷத்வகுலமர்யாதை தப்பாதபடி நின்றமாத்ரமன்றிக்கே சேஷி விரஹகலேசாதிசயத்தாலே *காணவாராயென்றென்று கண்ணும் வாயுமதுவர்ந்து, *கண்ணநீர்கைகளாலிறைத்து, *இடடகாலிட்டகையாம்படி நிசசேஷ்டராய், தரைக கிடைகிடந்தப்ரேமவிசேஷத்தாலே இக்குடிககுப் பண்டில்லாத வேற்றத்தையுமுண் டாககி *அறுவர் தம்பிறவியஞ்சிறையே* எனகிறபடியே தம்முடைய ப்ரபந்தாப் யாஸமுகத்தாலே தமமோடனவிதரான இவர்களுடைய ஸம்ஸாரமாகிற அறவைச் சிறையையுமறுத்தாரெனகை த்ருஷ்டாந்தபூதரான மூவர்செய்ததும ஒருத்தரே செயகையாலும், இத்தனையும ஸ்வரூபாநுகூலமாகச் செய்கையாலும இவர் பிறப் பிறே மிகவும பரோபகாரகமாய்த்து. .... (82)

82 இன்னமும இவருடைய அவதாரத்தாலே லோகத்துக்குண்டான நன்மைகளை யருளிசசெய்கிறார் (ஆதித்யேத்யாதியால்.)

(மூ.) 83. ஆதித்ய ராமதிவாகராச்யுதபாநுக்களுக்குப் போகாத உள்ளிருள் நீங்கி சோஷியாத பிறவிக்கடல் வற்றி விகஸியாத போதில் கமலமலர்நதது வகுளபூஷண பாஸ்கரோதயத்திலே.

அதாவது—*கதிரவன குணதிசைச் சிகரமவந்தணைந்தான் கனவிருளகன் றது* எனனுமபடி பாஹ்யாந்தகாரத்தைப் போக்கிககொண்டு உதிககுமாதித் யனுககுப் போகாத உள்ளிருளான அஜ்ஞாநாந்தகாரம்,*தமோ பாஹ்யம விநச்யேத் து பாவகாதித்யஸந்நிதௌ, பாஹ்யமாப்யந்தரஞ்சைவ விஷ்ணுபகதார்க்க ஸந்நிதௌ* எனகிறபடியே நீங்கி *சரஜாலாமசுமாந் சூர꞉ கபே! ராமதிவாகர꞉, சத்ரு ரக்ஷோமயம தோய முபசோஷம் நயிஷ்யதி* என்கிறபடியே சரஜாலங்களாகிறகிரணங் களையுடையனுயககொண்டு சத்ருராக்ஷஸராகிற ஸமுத்ரத்தை வற்றப்பண்ணின ராம திவாகரனுக்குவற்றாத *பிறவியெனனும கடல* என்கிற ஸம்ஸாரஸமுத்ரமவற்றி, *ததோகிலஜகத்பத்ம போதாயாசயுதபாநுநா, தேவகீபூர்வஸந்த்யாயாமாவிர்ப்பூதம மஹாத்மநா* என்று ஜகத்பத்மம விகஸிதமாம்படி தேவகியாகிற பூர்வ ஸந்த்யை யிலே ஆவிர்ப்பவித்த அச்யுதபாநுவான க்ருஷ்ணனுககு விகஸியாத *போதில்கமல வன்னெஞ்சம்* என்கிற ஹ்ருத்பத்மம் விகஸிதமாய்த்து, *யத்கோ ஸஹஸ்ரம் அபஹந்தி தமாம்ஸி புமஸாம் நாராயணோ வஸதி யத்ர ஸசங்க சக்ர꞉, யன்மண்டலம் ச்ருதிகதம் ப்ரணமந்தி விப்ராஸ் தஸ்மை நமோ வகுளபூஷண பாஸ்கராய* என்று திருவாய் மொழியாயிரமுமாகிற கிரணங்களையுடையராய மஹிஷீ பூஷணயுத விசிஷ்ட னுன நாராயணனை *கண்கள சிவந்தில்படியே உள்ளேயுடையராய, வேதவித்துக் களான ஸர்வசிஷ்டர்களும கேட்டபோதே தாமிருந்ததேசத்தை நோக்கி வணங்கும் படியான வைபவத்தையுடையராய் வகுளாபரணராயிருககிற ஆழ்வாராகிற பாஸ்கர னுடைய உதயத்திலேயெனகை.

ஆதித்ய திவாகர பாநு சப்தங்களாலனறிக்கே பாஸ்கரசப்தத்தாலே இவரைச் சொலலுகையாலே *ஊரும நாடும* இத்யாதிப்படியே ஸ்வஸம்பந்தமுடையாரெல் லார்க்கும் ப்ரகாசத்தைப் பண்ணுமவரென்று தோற்றுகிறது. .... (83)

84. இப்படி பரோபகாரஜனமரானவிவர் வர்ணத்ரயத்திலொன்றிலே அவதரியாதே சதுர்த்தவர்ணத்திலே தாழவிழிவானெனனென்னன, அதுவும பரரக்ஷணார்த்தமாகவே யெனகிறார்—(வம்சேத்யாதியால்)

(மூ) 84. வமச பூமிகளை யுத்தரிக்கக் கீழக் குலம் புக்க வராஹ கோபாலரைப் போலே இவரும நிமகநரை யுயர்த்தத் தாழ விழுந்தார்.

அதாவது—*யயாதி சாபாத வமசோயம ராஜயார்ஹோ ஹி ஸாம்ப்ரதம்* என்கிறபடியே யயாதி சாபத்தாலே ராஜயார்ஹமல்லாதபடி நிஹீநமான யதுவமசத்தை *அயம ஸ கத்த்யதே ப்ராஜ்ஞை: புராணார்த்தவிசாரதை:, கோபாலோ யாதவம் வமசம மகநமப்யுத்தரிஷ்யதி* என்கிறபடியே உத்தரிக்கைக்காக*அநகோராய்க குலமபுசகதும* என்கிறபடியே கோபகுலத்திலே உள்புக்கு கோபாலனான க்ருஷ்ணனைப்போலவும், ஹிரண்யாக்ஷபலத்தாலே நிலைகுலைந்து ப்ரளயங்கதையான பூமியை *உத்த்ருதாஸி வராஹேண*என்றும், *நமஸ்தஸ்மை வராஹாய லீலயோத்தரதே மஹீம்* என்றும சொல்லுகிறபடியே உத்தரிக்கைக்காக *கேழலாயக்கீழபுக்கு* என்கிறபடியே பாதாளத்திலே தாழவிழுந்த வராஹரூபியைப் போலவும குலநதாஙகு மபிமாநத்தாலே ஸமஸாரத்தில நிமகநரானவர்களை அநநிலையில நின்றும பேதித்து *அபிமான துங்கன* என்னுமுயர்த்தியையுடையராக்குகைக்காக அஹங்கார ஹேதுவான வர்ணங்கள அநர்த்தகரமென்று தோற்றும்படி க்ஷத்ரஹீநரான சதுர்த்த வர்ணத்திலே தாழவிழுந்தாரென்கை. இத்தால–நாம உத்க்ருஷ்டவர்ணரென்னு மபிமாநத்தாலே ஸமஸாரததிலே அழுந்துகிறவர்கள அது ஹேயமென்றறிந்து அவ் வபிமானமற்றுக கரையேறுகைக்காக, அவர்கள உத்கருஷ்டமாக நினைத்திருக்கும வர்ணங்களை ஹேயமென்றுவிட்டு நிக்ருஷ்டவர்ணத்திலே தாழ விழுந்தாரென்றதாய்த்து.

ஆக (ஸூ 75) வீட்டின்பமென்று தொடங்கி இவ்வளவும் மந்தமதிகளுடைய சங்காநிராகரணார்த்தமாக ஆழ்வாருடைய உத்பத்தி நிருபணத்தில் வரும ப்ரத்யவாயமும, வ்யாஸாதிகளைப்பற்ற இவரவதார வைலக்ஷண்யமும, அவதாரம பரார்த்தமென்னுமிடமும், மஹாப்ரபாவரானவிவர் தாழவவதரிக்கைக்கு நிதானமுமருளிச் செய்தாராய் நின்றார் .... (84)

85. இன்னமும் ஆழ்வாருடைய வைபவத்துக்கு உறுப்பாக ஸாமாந்யேந பாகவத வைபவத்தைப் பல உதாஹரணங்களாலும் ப்ரகாசிப்பியா நின்றுகொண்டு இவ் வாகாரங்களறிவார்க்கிறே ஜந்மத்திலுத்கர்ஷாபகர்ஷம தெரிவதென்கிறார் மேலொரு சூர்ணையாலே.

(மூ) 85 மலேசசனும் பக்தனுல் சதுர்வேதிகள் அநுவர்த்திக்க அறிவு கொடுத்துக் குலதைவத்தோடொக்கப் பூஜை கொண்டு பாவநதீர்த்தப்ரஸாதனு மென்கிற திருமுகப் படியும் விசவாமித்ர விஷ்ணுசித்த துலஸீப்ருத்யரோடே உள்கலந்து தொழுகுல மானவன் நிலையார் பாடலாலே ப்ராஹ்மண வேள்விக் குறை முடித்தமையும், கீழ்மகன் தலைமகனுக்கு ஸமஸகாவாய்த் தம்பிக்கு முன்பிறந்து வேலும வில்லும் கொண்டு பின்பிறந்தாரைச் சோதித்துத் தமையனுக்கு இளையோன் ஸத்பாவம் சொல்லும்படி ஏகதல மானமையும், தூது மொழிந்து நடந்து வந்தவர்களுடைய

ஸம்யக் ஸகுண ஸஹபோஜநமும், ஒரு பிறவியிலே இரு பிறவியான திருவாக்கு நர்மஸூநு ஸ்வாமிகள் அக்ர பூஜை கொடுத்தமையும், ஐவரில் நால்வரில் மூவரில் முற்பட்டவர்கள ஸநத்தேஹியாமல் ஸஹஜரோடே புரோடாசமாகச செய்த புதராக்ருத்யமும, புஷ்பத்யாக போக மண்டபங்களில் பணிப்பூவு மாலவட்டமும் வீணையும் கையுமான அந்தரங்கரை முடிமனனவனும் வைதிகோத்தமரும் மஹாமுனியும் அநுவர்த்தித்தக்ரமமும், யாகாநுயாகோத்தர வீதிகளில காயாந்நஸ்தலசுத்தி பண்ணின வ்ருத்தாசாரமும் அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்காஷாபகர்ஷங்கள தெரிவது.

(மலேச்சனும பகதனனல்) *மத்பக்தஜநவாத்ஸல்யம் பூஜாயாஞ்சாநுமோதநம், ஸ்வயமப்யாசநஞ்சைவமதர்த்தேடம்பவாஜநம, மத்கதாசரவணேபக்தி:ஸ்வரநேத்ராங்கவிகரியா மமாநுஸ்மரணம நீதயம் யச்ச மாம் நோபஜீவதி பக்தி ரஷ்டவிதா ஹ்யேஷா யஸ்மிந மலேசசேபி வர்த்ததே* என்கிறபடியே மலேசசஜாதீயனுயுள்ளவனும என்னுடைய பகதஜனங்கள பக்கல வாத்ஸல்யமும, என்னுடைய ஆராதனத்திலுகப்பும, தானே ஆராதிக்கையும, என்பக்கல் டமபமற்றிருக்கையும், என கதையைக் கேட்குமிடத்தில பக்தியும, பக்தி கார்யமான ஸ்வரநேத்ராங்கங்களில விகாரமும என்னையே எப்போதும நினைக்கையும, என்னை ப்ரயோஜநாந்தரம கொள்ளாதொழிகையுமென்று அஷ்டவிதையாக வருளிச செய்த பக்தியையுடையனனல, (சதுர்வேதிகளநுவாதிக்க அறிவு கொடுத்து) *ஸ விப்ரேந்த்ரோ முநி ஸ்ரீமாந ஸ யதிஸ் ஸ ச பண்டித, தஸ்மை தேயம் ததோ க்ராஹ்யம்* என்றும் *பழுதிலாவொழுகலாற்றுப் பலசதுப்பேதிமார்கள இழிகுலத்தவர்களேலு மெம்மடியார்களாகில், தொழுமினீர் கொடுமினகொள்மின* என்றும சொல்லுகிற படியே ஸர்வோத்க்ருஷ்டனுய், உத்க்ருஷ்டவர்ணரான சதுர்வேதிகள அபிஜநாத்யபிமாந தூஷிதமான ஸ்வஸ்வரூபசுத்த்யர்த்தமாக அநுவர்த்திக்கைக்கு விஷயமாய், அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநாபேக்ஷையுண்டாகில ஜ்ஞாநப்ரதாநம பண்ணி, (குலதைவத்தோடொக்கப் பூஜை கொண்டு) *ஸச பூஜ்யோ யதாஹ்யஹம்* நின்னோடொக்க வழிபட வருளினயபோல* என்கிற படியே, *மம நாதம, மம குலதைவதம்* என்று குலதைவமாகச சொல்லப்படுகிற ஸர்வேச்வரனோடொக்க, *அவரெங்கள குலதெய்வம* என்கிற படியே குலதெய்வமாய் அவர்களைப் பூஜை கொண்டு. (பாவநதீர்த்த ப்ரஸாதனுமெனகிற திருமுகப்படியும்) *தத்பாதாம்ப்வதுலம் தீர்த்தம் ததுச்சிஷ்டம் ஸுபாவநம* என்று அவன திருவடிகள விளக்கின ஜலம அநுபமமான தீர்த்தம; அவன முதுசெய்தசேஷம பரம பாவநம என்கையாலே அஹங்கார மதிராபாநமத்தரான அசுத்தரும இந்த தீர்த்த ப்ரஸாதாநவயத்தாலே சுத்த ஸ்வரூபராம்படி பாவந தீர்த்த ப்ரஸாதனுமென்றருளிச செய்த பகவதுக்தியான திருமுகமும அதின படியெடுப்பான ஆழ்வார் பாசுரமும,

(விச்வாமித்ர விஷ்ணுசித்த துளஸீப்ருத்யரோடே உள்கலந்து தொழுதலமானவன்) அபரராத்ரியிலே சென்றுபாடி நம்பியைத் திருப்பள்ளியுணர்த்துகையாலே, *கௌஸல்யாஸுப்ரஜாராமபூர்வாஸந்த்யாப்ரவர்த்ததே, உத்திஷ்ட நரசார்த்தூலகர்த்தவ்யம தைவமாஹ்நிகம என்றும்,* அரவணையாயாயரேறே அம்மமுண்ணத் துயிலெழாயே* என்றும* அரங்கத்தம்மாபள்ளியெழுந்தருளாயே* என்றும திருப்பள்ளியுணர்த்தின விசவாமித்ரன பெரியாழ்வார் *துளபத் தொண்டாய தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் ஆகிற இவர்களோடே ஸஹோதரியாய, வலந்தாங்கு சக்கரத்தண்ணல மணிவண்ணற்காளென்றுள்கலந்தார்* என்கிறபடியே பகவச்சேஷத்வஜ்ஞாநபூர்வகமாக அநந்யப்ரயோஜநவ்ருத்தியிலே அந்விதனயுள்கலந்து *எம தொழுகுலம* என்று விசேஷஜ்ஞர் ஆதரிக்குமேற்றத்தையடைந்த ஜந்மஸித்தநைச்யனை பாகவதன, (நீலையா பாட

லாலே ப்ராஹ்மண வேள்விக்குறை முடித்தமையும்) சரககுலோத்பவனான ஸோம சர்மா வாகிற ப்ராஹ்மணன் உபக்ரமித்த யாகத்தை யதாக்ரமம் அநுஷ்டியாமையாலும், அது ஸமாப்திப்பதுக்கு முன்னே மரிக்கையாலும் ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸாய்ப் பிறந்து திரியா நிற்கச்செய்தே, *தவம் வை கீதப்ரபாவேந நிஸ்தாரயிதுமர்ஹஸி, ஏவ முக்த்வாத சண்டாலம் ராக்ஷஸச் சரணம் கத:* என்கிறபடியே, நீ உன்னுடைய கீதப்ரபாவத்தாலே என்னை இவ்வாபத்தில் நின்றும் கரையேற்றவேணுமென்று சரணம் புக, *யந் மயா பச்சிமம் கீதம் ஸ்வரம் கைசிகமுத்தமம், பலேந தஸ்ய பத்ரம் தே மோக்ஷயிஷ்யாமி கில்பிஷாத்* என்று நம்பிஸந்நிதியில் பின்பு பாடின *கிலெயார் பாடலான கைசிகப்பண்ணாலே, *ஏவம் தத்ர வரம் க்ருஹ்ய ராக்ஷஸோ ப்ரஹ்மஸம்ஜ்ஞித:, யஜ்ஞசாபாத் விநிர்முக்த: ஸோமசர்மா மஹாயசா:* என்னும்படியாக வைகல்யதோஷத்தால வந்த ரக்ஷஸ்த்வத்தைப் போக்கி உஜ்ஜீவிப்பிக்கையாலே அந்த ப்ராஹ்மணனுடைய யாகத்தில் குறையைத் தலைக் கட்டினபடியும்,

(கீழ்மகன் தலைமகனுக்கு ஸமஸகாவாய்) நிஷாதவம்சஜராகையாலே *ஏழையேதலன்கீழ்மகன்*என்னும்படி ஜந்மவ்ருத்த ஜ்ஞாநங்களால தண்ணியரான ஸ்ரீ குஹப் பெருமாள், அயோத்தியர் கோமானாகையாலே அவையெல்லாத்தாலும் உத்க்ருஷ்டனாயிருக்கிற வளவுமன்றிக்கே தர்மைகயத்தாலே *வானோர்தலைமகனாயிருக்கிற சக்ரவர்த்திதிருமகனுக்கு *உகந்துதோழனீ* என்கையாலே ஸமனான ஸகாவாய் (தம்பிக்குமுன்பிறந்து) *உம்பியெம்பி* என்கையாலே இவர் தம்பியான இளைய பெருமாளுக்கு முன்பிறந்தவராய், (வேலும் விலலுங் கொண்டு பின்பிறந்தாரைச் சோதித்து) இப்படி தம்மை அங்கீகரித்தவன்று ராத்ரி பெருமாள்பள்ளி கொண்டருளாநிற்க, அவருடைய ஸௌகுமார்யாநுஸந்தாநத்தாலுண்டான பரிவாலே கண்ணுறக்கமற்று கையும் விலலுமாய்க் காத்துக்கொண்டு நிற்கிற இளைய பெருமாளை அதிசங்கை பண்ணி, *கூரணிந்த வேலவலவன்*என்றும* *ததஸ்த்வஹஞ்சோத்தமபாணசாபத்ருத்ஸ்திதோபவம் தத்ர ஸ யத்ர லக்ஷ்மண:* என்றும் சொலலுகிறபடியே ஸாயுதராய்க்கொண்டு இவர் மேலே கண்ணுய்நின்று அவர் நினைவுசோதித்தது, (தமையனுக்கிளையோன் ஸத்பாவம் சொல்லும்படி ஏககுலமானமையும) *ஆசசக்ஷேத ஸத்பாவம் லக்ஷ்மணஸ்ய மஹாத்மந:, பரதாயாப்ரமேயாய குஹோ கஹநகோசர:* என்கிறபடியே ராமவிரஹகலிஷ்டனாய் திருச்சித்திரகூடத்தேறப்போவதாகவந்த தமையனான ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கு, தம்பியான இளையபெருமாளுடைய *பால்யாத்ப்ரப்ருதிஸுஸ்நிக்த:* என்றும், *பரவாநஸ்மி* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பெருமாளபக்கல ப்ரேமபாரதந்த்ர்யங்களே நிரூபகமாம்படியிருக்கையாகிற ஸத்தையோடே வ்யாப்தமான ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லும்படி இக்ஷ்வாகுவம்சயரோடு ஏககுலமானபடியும்;

(தூதுமொழிந்தித்யாதி) *முன்னோர் தூதுவானரத்தின வாயில மொழிந்து* என்று பிராட்டிக்கு தூதுவாக்கியத்தைத் திருவடி வாயிலே சொலலிவிட்ட சக்ரவர்த்தி திருமகன், *சபர்யா பூஜிதஸ் ஸம்யக் ராமோ தசரதாத்மஜ:* என்கிறபடியே ஸ்ரீசபரிகையால பண்ணின ஸமய்கபோஜநமும், *குடைமன்னரிடை நடந்ததூதா* என்னும்படி பாண்டவர்களுக்காகத் தூது போன க்ருஷ்ணன பீஷம த்ரோணாதி க்ருஹங்களை விட்டு, *விதுராந்நாநி புபுஜே சுசீநி குணவந்தி ச* என்கிறபடியே பாவநத்வ போக்யத்வங்களைக் கண்டு உகந்து ஸ்ரீ விதுரர் திருமாளிகையில் பண்ணின ஸகுண போஜநமும், *தூதுவந்த குரங்கு* என்கிற திருவடி, *த்ருஷ்டா ஸீதா* என்ற ப்ரீதியாலே, *உபகாராய ஸுக்ரீவோ ராஜ்ய காங்க்ஷீ விபீஷண:, நிஷ்காரணாய ஹநுமாந் தத்துல்யம் ஸஹபோஜநம்* என்று திருவுள்ளமபற்றி, *கோதில்வாய்மையினுயொடுமுடனேயுண்பன் நான்* என்று பெருமாளோடு பண்ணின ஸஹபோஜநமும்,

(ஒருபிறவியிலே இத்யாதி) யது குலத்திலே பிறந்து கோபகுலத்திலே ஸஜாதீயத்வேந வளருகையாலே ஒருபிறவியிலே இருபிறவியான க்ருஷ்ணனுக்கு தர்மபுத்ரர்

தம்முடைய யாகத்திலே அக்ரபூஜை கொடுத்தமையும், ருஷிபுத்ரராய்ப்பிறந்துபோய் மற்றொரிடத்திலே தஜ்ஜாதீயராய் வளருகையாலே ஒருபிறவியிலே இருபிறவியான திருமழிசைப்பிரானுக்குப் பெரும்புலியூரடிகள் தம்முடைய யாகத்திலே அக்ர பூஜை கொடுத்தமையும்;

(ஜவரிஷ்யாதி) பாண்டவர்களிலவரில் ப்ரதாநரான தர்மபுத்ரர் ஸ்ரீவிதுரர்க்கு ஜ்ஞாநாதிக்யத்தையும் அசரீரிவாக்யத்தையுங்கொண்டு ஸந்தேஹியாமல் செய்த புத்ரக்ருத்யமும், தசரதாத்மஜர் நால்வரில் ப்ரதாநரான பெருமாள், *ஸௌமித்ரே ஹர காஷ்டாநி நிர்மதிஷ்யாமி பாவகம், க்ருத்ரராஜம் தித‌க்ஷாமி மத்க்ருதே நிதநம் கதம்* என்று ஸஹஜரான இளைய பெருமாளும் கூடநிற்கச்செய்தே அவர் கையிலுங்காட்டாமல், *ஏவமுக்த்வா சிதாம் தீப்தாமாரோப்ய பதகேச்வரம், ததாஹ ராமோ தர்மாத்மா ஸ்வபந்துமிவ துஃகிதஃ* என்கிறபடியே பெரியவுடையார்க்குச் செய்த புத்ர க்ருத்யமும், பெரியநம்பி, திருக்கோட்டியூர்நம்பி, பெரியதிருமலைநம்பி என்று ஸப்ரஹ்மசாரிகளாய்க் கொண்டு ஆளவந்தார் திருவடிகளிலே ஸேவிக்கையாலும், உடையவர்க்கு ஆசார்யர்களாகை யாலும் ப்ரஸித்தரான நம்பிகள் மூவரிலும் ப்ரதாநரான பெரிய நம்பி மாறனேரி நம்பிக்கு "புரோடாசத்தை நாய்க்கிடாதே கொள்ளும்" என்று அவர் அருளிச் செய்துபோந்தபடியே புரோடாசமாக நினைத்துச்செய்த புத்ரக்ருத்யமும்;

(புஷ்பத்யாகேத்யாதி) *சிந்து பூமகிழும் திருவேங்கடம்* என்கிறபடியே புஷ்ப மண்டபமான திருமலையில் பணிப்பூவும் கையுமாய் திருவுள்ளமறிந்து பரிமாறுகையாலே திருவேங்கடமுடையானுக்கந்தரங்கரான குறும்பறுத்தநம்பியை, *துளங்குநீண் முடியரசர்தம் குரிசில் தொண்டை மன்னவன்* என்கிற அபிஷிக்தக்ஷத்ரியாக்ர்யரான தொண்டைமான் சக்ரவர்த்தி அநுவர்த்தித்த க்ரமமும், *வேகவத்யுத்தரே தீரே புண்ய கோட்யாம் ஹரிஸ்ஸ்வயம், வரதஸ் ஸர்வபூதாநாம் அத்யாபி பரித்ருச்யதே* என்கிறபடியே த்யாகமண்டபமான பெருமாள்கோயிலில் திருவாலவட்டமும் கையுமாய்ப் பெருமா ளுக்கு அந்தரங்கராய் நின்ற திருக்கச்சிநம்பியை வைதிகோத்தமரான உடையவர் அநுவர்த்தித்த க்ரமமும், *தெண்ணீர்ப் பொன்னி திரைக்கையாலடிவருடப் பள்ளி கொள்ளும்* என்கிறபடியே போகமண்டபமான கோயிலில் வீணையும் கையுமாய்ப் பெரிய பெருமாளுக்கந்தரங்கராய் வர்த்தித்த திருப்பாணாழ்வாரை லோகஸாரங்க மஹாமுநிகள் அநுவர்த்தித்த க்ரமமும்.

(யாகாநுயாகேத்யாதி) *யஜ-தேவபூஜாயாம்* என்கையாலே யாகசப்தவாச்யமான திருவாராதநத்தில் பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் ஸ்பர்சத்தாலே காயசுத்தி பண்ணின உடையவரும், பகவதாராதநாநந்தரம் தத்ஸமாப்தி ரூபேண பண்ணப்படுமதாகை யாலே அநுயாக சப்தவாச்யமான ப்ரஸாதஸ்வீகாரத்தில் பிள்ளையேறுதிருவுடை யார் தாஸர் கரஸ்பர்சத்தாலே அங்கசுத்தி பண்ணின நம்பிள்ளையும், உத்தரவீதிகுடி புகுருகிறபோது பிள்ளைவானமாமலைதாஸர்ஸஞ்சரணத்தாலே ஸ்தலசுத்திபண் ணின நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளை பட்டருமாகிற ஜ்ஞாநவ்ருத்தர்களுடைய ஆசாரமும், (அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது) இப்படி கீழ்ச்சொன்ன விவை யெல்லாமறிவார்க்கிறே 'இன்ன ஜந்மம் உத்க்ருஷ்டம், இன்ன ஜந்மம் அபக்ருஷ்டம்' என்று ஜந்மத்தினுடைய உத்கர்ஷமும் அபகர்ஷமும் தோன்றுவதென்றபடி.

இத்தால் ஜந்மாத்யபக்ருஷ்டர் பகவத்பக்தர்களானார்களாகில் உத்க்ருஷ்டவர் ணரால் அநுவர்த்தநீயராய், அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநப்ரதராய், ஈச்வரனோபாதி அவர் களுக்குப் பூஜ்யராய், ஸ்வதீர்த்தப்ரஸாதங்களாலே ஸர்வரையும் சுத்தராக்குமவர் களாம்படியையும், பாபமகநரான உத்க்ருஷ்டவர்ணர்க்கும் ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே உத்தாரகராம்படியையும், அவர்களளவில் பகவத்ததீயர்களுடைய ஆதராநுவர்த்தந ப்ரகாரங்களையும் அவர்களுடைய ஸ்பர்சமே பரமபாவநமென்னுமத்தையும், ப்ரமேய

பூதனான ஈச்வரனுடையவும் ப்ரமாத்ருபூதரான ததீயருடையவும் வசநாநுஷ்டாநங்களாலே மந்தமதிகளுமறியும்படி ப்ரகாசிப்பித்தாராய்த்து ... (85)

86 'ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது' என்றவிடத்தில் ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்களுக்கு உடலாக விவக்ஷிதமானவற்றை மேலிரண்டு வாக்யத்தாலே வெளியிடுகிறார். அதில் ப்ரதமத்திலே அபக்ருஷ்டஜந்மம் இன்னதென்று தோற்றும்படி பகவத்ஜ்ஞாநரஹிதமான வர்ணாச்ரமிகளின் ஹேயத்வத்தை ஸப்ரமாணமாக தர்சிப்பிக்கிறார் — (அஜ்ஞரென்று தொடங்கி).

(மூ) 86 அஜ்ஞர் ப்ரமிக்கிற வர்ணாச்ரமவித்யாவ்ருத்தங்களை கர்தபஜந்மம் சண்டாளதாம் சில்பநைபுணம் பஸ்மாஹுதி சவாலங்காரமென்று கழிப்பர்கள்.

அதாவது, பகவத்தாஸ்யமே ஆத்மாவுக்கு நிரூபகமென்றும் உத்கர்ஷத்துக்குத் தகுதியான குணமாக ஹேயோபாதேய விபாகம் பண்ணத்தக்க ஜ்ஞாநமில்லாதவர்கள் பகவதந்வயரஹிததயா அபக்ருஷ்டராயிருக்க, உத்தமவர்ணம், உத்தமாச்ரமம், ஸத்வித்யை, ஸத்வ்ருத்தம் என்று உத்க்ருஷ்டமாக ப்ரமிக்கிற வர்ணாதிகளானவற்றை, *சதுர்வேததரோ விப்ரோ வாஸுதேவம் ந விந்ததி, வேதபாரபராக்ராந்தஸ் ஸவை ப்ராஹ்மணகர்தப:* என்று நாலு வேதங்களையுமதிகரித்துவைத்தே *ஸர்வே வேதா யத்பதமாமநந்தி* *வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:* என்கிறபடியே ஸகலவேத ப்ரதிபாத்யனான ஸர்வேச்வரனை யறியாதவன் குங்குமம் சுமந்த கழுதைபோலே தான் பரித்துக் கொண்டு திரிகிற வேதத்தின் பரிமளமறியாத ப்ராஹ்மணகழுதையென்றும், *ச்வபசோபி மஹீபால விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிக:, விஷ்ணு பக்திவிஹீநஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதம:* என்று சரமாச்ரமியாகிலும் பகவத்பக்திஹீனனானவன் சண்டாளனிற்காட்டில் தண்ணியனென்றும், *தத் கர்ம யந்ந பந்தாய ஸா வித்யா யா விமுக்தயே, ஆயாஸாயாபரம் கர்ம வித்யாந்யா சில்பநைபுணம்* என்று பகவத்பரதயா மோக்ஷார்த்தமல்லாதது வித்யை, அல்லாதது செருப்புக்குத்தக்கற்றவோபாதியென்றும், *ஆம்நாயாப்யஸநாந்யரண்யருதிதம் வேதவ்ரதாந்யந்வஹம் மேதச்சேதபலாநி பூர்த்தவிதயஸ் ஸர்வே ஹுதம் பஸ்மநி, தீர்த்தாநாமவகாஹநாநி ச கஜஸ்நாநம் விநா யத்பத த்வந்த்வாம்போருஹஸம்ஸ்ம்ருதீ விஜயதே தேவஸ் ஸ நாராயண:* என்று பகவத்ஸ்ம்ருதியில்லாதவர்களுடைய கர்மாநுஷ்டாநம் பஸ்மாஹுதிவத் நிஷ்ப்ரயோஜநமென்றும், *யஸ்யாகிலாமீவஹபிஸ் ஸுமங்கலைர் வாசோ விமிச்ரா குணகர்மஜந்மபி:, ப்ராணந்தி சும்பந்தி புநந்தி வை ஜகத் யாஸ் தத்விரக்தாச் சவசோபநா மதா:* *விஷ்ணு பக்திவிஹீநஸ்ய வேதச் சாஸ்த்ரம் ஜபஸ் தப:, அப்ராணஸ்யேவ தேஹஸ்ய மண்டநம் லோகரஞ்ஜநம்* என்று பகவத்வ்யதிரிக்தகதைகளும் பகவத்பக்திஹீனனுடைய வித்யாவ்ருத்தங்களும் சவாலங்காரகல்பமென்றும், *ப்ராதுர்ப்பாவைஸ் ஸுரநரஸமோ தேவதேவஸ் ததீயா ஜாத்யா வ்ருத்தைரபி ச குணதஸ் தாத்ருசோ நாத்ர கர்ஹா, கிந்து ஸ்ரீமத், புவநபவந த்ராணதோந்யேஷு வித்யாவ்ருத்த ப்ராயோ பவதி விதவாகல்பகல்ப: ப்ரகாச:* என்று பகவதநந்விதருடைய வித்யாவ்ருத்த பாஹுள்யமாகிற உத்கர்ஷம் பகவத்ஸம்பந்தஜ்ஞாநரூபஸௌமங்கல்யாபாவத்தாலே விதவாலங்காரஸமமென்றும் ஜ்ஞாநிகளானவர்கள் இகழுவர்களென்கை. ஆக இப்படி பகவத்ஸ்பர்சமற்ற வர்ணாச்ரமங்களும் ஜ்ஞாநவ்ருத்தங்களும் ஹேயமென்கையாலே கீழ் அபக்ருஷ்டஜந்மதயா விவக்ஷிதமானது இன்னதெனுமிடமறிவித்தாராய்த்து. ... (86)

ஆசார்யஹ்ருதய வ்யாக்யானத்தில் முதல் ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ:
ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஆசார்ய ஹ்ருதய வியாக்க்யானத்தில்

இரண்டாம் ப்ரகரணம்

---

87. இனிமேல் ஆத்மநிரூபக சேஷத்வாநுகூல ஜந்மமே உத்க்ருஷ்ட ஜந்மமென்னுமத்தை அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரும் முமுக்ஷுக்களுமான மஹாத்மாக்களாதர முகேந ப்ரகாசிப்பிக்கிறார்—(அணையவென்று தொடங்கி)

(மூ) 87. அணையவூரப்புனைய அடியும் பொடியும்படப் பர்வத பவநங்களிலே ஏதேனுமாக ஜநிக்கப் பெறுகிற திர்யக்ஸ்தாவர ஜந்மங்களைப் பெருமக்களும் பெரியோரும் பரிக்ரஹித்து ப்ரார்த்திப்பர்கள்

அதாவது, *அணைவதரவணைமேல் பூம்பாவையாகம் புணர்வது* என்று பிராட்டி திருமேனிஸ்பர்சத்தோடொக்க விகல்பிக்கலாம்படி அத்யந்தஸுகஸ்பர்சமாய, சைத்யமார்தவ ஸௌரப்யங்களை ப்ரக்ருதியாக வுடைத்தாய்க்கொண்டு ச்ரிய:பதியானவன் கண்வளர்ந்தருளுகைக்குப் பாங்காயிருக்கும் திருவரவணையாயும், *ஊரும்புள்* என்கிறபடியே ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்கும் அநுகூலரை அநுபவிப்பிக்கைக்கும் தன் உகப்புத்தன்க்குமாக அவன் பலகாலும் மேற்கொண்டு நடத்துகைக்கு வாஹனமான கருளப்புள்ளாயும், *தோளிணைமேலும் நன்மார்பின்மேலும் சுடர்முடிமேலும் தாளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாய்* என்கிறபடியே அவனுதரித்துச் சாத்துகைக்கு அர்ஹமான திருத்துழாயாயுமிருக்கும் திர்யக்ஸ்தாவர ஜந்மங்களை *பெருமக்களுள்ளவர்* என்கிறபடியே *அஹ்ருதஸஹஜதாஸ்யராகையாலே *அஸந்தேவ* என்பது *ஸந்தமேநம்* என்பதாக வேண்டாதபடி என்றுமொக்க வுளராயிருக்கிற மஹாத்மாக்களான நித்யஸூரிகள் பகவத் கைங்கர்யேச்சையாலே பரிக்ரஹித்தார்கள்.

பத்யு: ப்ரஜாநாமைச்வர்யம் பசூநாம் வா ந காமயே, அஹம் கதம்போ பூயாஸம் குந்தோ வா யமுநாதடே என்று ப்ரஜாபதிபசுபதிகளுடைய ஐசவர்யத்தையும் வேண்டேன்; *பூத்தநீள்கடம்பேறி* என்றும் *பூங்குருந்தேறி யிருத்தி* என்றும் சொல்லுகிறபடியே யமுனைக்கரையில் அவன் திருவடிகளால் மிதித்தேறின கடம்பாதல், குருந்தாதலாவேனுக வேணுமென்றும் *ஆஸாமஹோ சரணரேணுஜுஷாமஹம் ஸ்யாம் ப்ருந்தாவநே கிமபி குல்மலதௌஷதீநாம். யா துஸ்த்யஜம் ஸ்வஜநமார்யபதஞ்ச ஹித்வா பேஜுர் முகுந்தபதவீம் ச்ருதிபிர் விம்ருக்யாம்* என்று ச்ருதிகளாலேதேடப்படுமதான க்ருஷ்ணன் போனவழியைஸ்வஜநாதிகளையும் அதிக்ரமித்து யாவர்சிலபெண்கள் பின்தொடர்ந்தார்கள், அவர்களுடைய பாதரேணுவை பஜித்திருப்பனவாய ப்ருந்தாவனத்திலிருக்கும் சிறுசெடிகள் கொடிகள் ஓஷதிகளில் வைத்துக்கொண்டு ஏதேனுமொன்றாவேனுக வேணுமென்றும்; *கோனேரிவாழும் குருகாய்ப்பிறப்பேனே* *மீனாய்ப்பிறக்கும்விதியுடையேனாவேனே* *செண்பகமாய் நிற்கும் திருவுடையேனாவேனே* *தம்பகமாய் நிற்கும் தவமுடையேனாவேனே* *எம்பெருமான் பொன்மலைமேலேதேனுமாவேனே* என்று திருமலையாழ்வாரோட்டை ஸம்பந்தமுடைய திர்யக்ஸ்தாவர ஜந்மங்களில் ஏதேனுமொன்றாகப் பெறவேணுகவேணுமென்றும், *தவ தாஸ்யஸுகைகஸங்கிநாம் பவநேஷ்வஸ்த்வபி

கீடஜந்ம மே* என்று தேவரீருடைய தாஸ்யஸுகமொன்றிலுமே ஸங்கத்தையுடைய ரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர் திருமாளிகைகளிலே உத்பத்தி விநாசங்களிரண்டும் அங்கேயாம் படியான கீடஜந்மமே எனக்குண்டாகவேணுமென்றும், இப்படி அவனடிபடவும், அவனையணைந்தாரடியிலபொடி படவும், அவனுகந்தருளின நிலத்திலேயாதல், அவனடியார் அபிமாநமுள்ள நிலத்திலேயாதல வாத்திககவுமீடாக ஜநிக்கப்பெறுகிற திர்யகஸ்தாவர ஜந்மங்களை *பேராளன பேரோதும பெரியோரான ஸ்ரீசுகப்ரஹ்மர்ஷி (உத்தவர்) ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள பெரியமுதலியார் முதலான முமுக்ஷுக்கள ப்ரார்த்தித்தாரகளென்றபடி.

இத்தால *வாசிகை: பக்ஷி மருகதாம மாநஸை ரந்த்யஜாதிதாம, சரீரஜை: கர்ம தோஷைர் யாதி ஸ்தாவரதாம நர:* என்று இந்தவிபூதியில திர்யகஸ்தாவரஜந்மங்கள வாசிக காயிக பாபபலங்களாக சாஸ்த்ரம சொல்லாநிறக, அப்படியன்றிக்கே பகவத் விநியோகார்ஹமாக இந்தஜந்மங்களை நித்யஸூரிகள ஸ்வேச்சையாலே ஏறிட்டுக கொள்ளுவர்களென்றும், தாஸ்ய ரஸஜ்ஞரான முமுக்ஷுக்கள தத்ஸம்பந்த ததீய ஸம்பந்தமுள்ள திர்யகஸ்தாவரஜந்மங்களை ப்ரார்த்திப்பர்க ளென்றும சொல்லுகை யாலே தாஸ்யாநுகுணஜந்மமே உத்க்ருஷ்டமென்றதாய்த்து. ... (87)

88. பகவத் விநியோகார்ஹமாகையாலே திர்யக ஸ்தாவர ஜந்மங்களை நித்ய ஸூரிகள பரிகரஹிக்கை ப்ராப்தம்; அங்ஙனன்றிக்கே முமுக்ஷுக்களான விவர்கள் பகவத் பாகவத சேஷத்வ வாஞ்சையாலே திர்யக ஸ்தாவர ஜந்மங்களை ப்ரார்த்தித் தார்களாகிலும், உத்க்ருஷ்டதயா சாஸ்த்ரஸித்தமான வர்ணத்தை இப்படி கழிக கிறதெனனென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சேஷத்வே த்யாதி.)

(மூ) 88. சேஷத்வ பஹிர்பூத ஜ்ஞாநாநந்தமயனையும ஸஹியாதார் த்யாஜ்யோ பாதியை ஆதரியார்களே.

அதாவது—*ந தேஹம ந ப்ராணாந நச ஸுக மசேஷாபிலஷிதம நசாத்மாநம நாந்யத கிமபி தவசேஷத்வவிபவாத், பஹிர்ப்பூதம நாத க்ஷணமபி ஸஹேயாதுசததா விநாசம தத ஸத்யம மதுமத! விஜ்ஞாபநமிதம* என்று தேவரீருடைய சேஷத்வத் துக்குப் புறம்பான தேஹாதிகளொன்றையும க்ஷணமும ஸஹியேன். அவ்வள வன்றியே ஜ்ஞாநாநந்த மயமான ஆத்மவஸ்துவையும ஸஹியேன், அது சததாவாக விநாசத்தையுடையவதாக, இந்த விண்ணப்பம அஹ்ருதய மன்று ஸத்யம், திரு மூன்பே பொய் சொன்னேனாகில தேவரீர்க்குப பொய்யனென மதுபட்டது படுகிறே னென்கையாலே, சேஷத்வத்துக்குப புறம்பானபோது *ஜ்ஞாநாநந்த மயஸ்த் வாத்மா* என்று ஜ்ஞாநாநந்த மயத்வத்தாலே சலாக்யமாயிருக்கு மாத்மாவையும் ஸஹியாதவர்கள சேஷத்வ விரோதி பூத அஹங்கார ஹேதுவாகையாலே த்யாஜ்ய மாய் கர்மநிபந்தனமாகையாலே ஔபாதிகமாயிருக்கிற வர்ணத்தை ஆதரிப்பர் களோவென்கை. ஔபாதிகமான வித்தை உபாதியென்றது கார்யே காரணோப சாரம். .. .. (88)

89 வர்ணத்தினுடைய ஔபாதிகத்வந்தன்னை உதாஹரணமுகேந தெளிவிக கிறார்மேல் (இதினௌபாதிகத்வம ஒரு ராஜாவென்று தொடங்கி.)

(மூ.) 89 இதின ஔபாதிகத்வம ஒரு ராஜா தன்னை மறைமுனிவனுக்கினவன் நீசனுக்குவித்த ராஜாவை வாரே உறப்பாக யஜிப்பித்து ஸ்வர்க்க மேற்றினபோதே தெரியும்.

அதாவது, இவ்வர்ணத்தினுடைய ஔபாதிகத்வம் குசிகவம்சயனாய ராஜாவான விச்வாமித்ரன் ப்ரஹ்மர்ஷித்வகாமனாய், நெடுங்காலம் தபஸ்ஸு பண்ணின தன்னை *மந்திரங்கொள் மறைமுனிவன்* என்னும்படி ப்ரஹ்மர்ஷியாக்கின சக்திமானான வஸிஷ்டன் தன் வார்த்தை கேளாமல் தன்னை அவமதி பண்ணிப்போனது கொண்டு ஸ்வபுத்ரர்கள் பண்ணின சாபத்தாலே மார்பிலிட்ட யஜ்ஞோபவீதமே வாராய்படி சண்டாளனாக்குவித்த இக்ஷ்வாகு வம்சயனாயிருந்துள்ள த்ரிசங்குவாகிற ராஜாவை அந்த வார்தானே யஜ்ஞாங்கமான உறுப்புத்தோலாகக்கொண்டு தன்னுடைய தபோபலத்தாலே யஜிப்பித்து ஸ்வர்க்காரோஹணம் பண்ணுவித்த போதே ஸுஸ்பஷ்டமென்கை.

இத்தால், ஒரு க்ஷத்ரியன் ஸுக்ருதவிசேஷத்தாலே அந்த சரீரந்தன்னோடே ப்ரஹ்மர்ஷியாகையாலும், ஒரு க்ஷத்ரியன் துஷ்க்ருத விசேஷத்தாலே அந்த சரீரந்தன்னோடே சண்டாளனாகையாலும், க்ஷத்ரியத்வம் போய் ப்ரஹ்மர்ஷியானவன் தான் ப்ரஹ்மர்ஷியாவதுக்கு முன்பே க்ஷத்ரியவேஷம் போய் சண்டாளவேஷமாய் நிற்கிறவனை அந்த வேஷந்தன்னோடே யஜிப்பித்து ஸ்வர்க்கத்திலே யேற்றுகையாலும் வர்ணத்தின் கர்மோபாதிகத்வம் எல்லார்க்கும் தோன்றுமென்றதாய்த்து. . .. . (83)

90 இனிமேல் ப்ராகரணிகமாய் வருகிற ப்ரமாத்ருவைபவ ஸ்தாபநத்துக்கு உறுப்பாக ப்ரமாண ப்ரமேயங்களையும் கூட்டிக்கொண்டு மூன்றிலும் த்யாஜ்யோபாதேயாம்சங்களுண்டென்னுமிடத்தை விபஜித்துச் சொல்லி இவ்விசேஷமறிவார் பாகவத ஜன்ம நிரூபணம் பண்ணுவார் அதஃபதிக்கும்படியையும் அறிவிக்கிறார் (மாவுருவிலித்யாதியாலே).

(மூ) 90. மாவுருவில் கள்ளவேடம், திருந்து வேதமலமான மானிடம் பாடல்,
ஸர்வவர்ண சூத்ரத்வம், காடுவாழ்சாதியில் கடல்வண்ணன் வேடம்,
தென்னுரையில் ஹரிகீதத்தி, ச்வபசரில் பத்திபாசனமுமறிவார் ஆரார்
மரரென்ன வேற அறியாதார் சாதியந்தணர்களேலும் தகரவிழுவர்.

அதாவது, *எம்மாவுருவும் வேண்டுமாற்றாலாவாய்* என்கிறபடியே எல்லாரூபமும் அப்ராக்ருதமாகையாலே ச்லாக்யமுமாய் இச்சாக்ருஹீதமுமாயிருக்கும் பகவதவதார விக்ரஹங்களில் வைத்துக்கொண்டு வேதாப்ராமாண்யத்தை உபபாதித்து வைதிகருசியைக் குலைக்கைக்காக *யதாஹி சோரஸ் ஸ ததாஹி புத்த:* என்கிறபடியே *கள்ளவேடத்தைக் கொண்டு* என்னும்படி பரிக்ரஹித்த புத்தமுனியான விக்ரஹமும், பகவத் ஸ்வரூபாதிகளை யதாவாக ப்ரதிபாதிக்கையாலே கட்டளைப்பட்டிருந்துள்ள வேதத்தில் *நஸ்மர்த்தவ்யோ விசேஷேண வேத மந்த்ரோப்யவைஷ்ணவ:* என்கிறபடியே ஸ்மரிக்கவுமாகாதபடி மலாமசமான *மானிடம் பாடலென்னுவது* என்கிறபடியே க்ஷேத்ரஜ்ஞரை ப்ரசம்ஸிக்கிற வாக்யங்களும், *நசூத்ரா பகவத்பக்தா விப்ரா பாகவதாஸ்ஸ்ம்ருதா:, ஸர்வவர்ணேஷு தே சூத்ரா யேஹ்யபக்தா ஜநார்த்தநே* என்று எல்லாவர்ணங்களிலும் பகவத்பக்தரல்லாதார் சூத்ரத்வமாகிற — ப்ரமேயத்திலும் ப்ரமாணத்திலும் ப்ரமாதாக்களிலுமுண்டான த்யாஜ்யாம்சங்களும்,

காடுவாழ் சாதியுமாகப் பெற்றான் என்று ஊர்மனையில் வஸியாமல் பசுக்களுக்குப் புல்லும் தண்ணீருமுள்ள காடுகளிலே வர்த்திக்கையாலே *காடுவாழ் சாதி* என்கிற கோபஜாதியில் ஸஜாதீயனாய் வந்தவதரித்து நிற்கிற க்ருஷ்ணனுடைய *காலிப்பின்னே வருகின்ற கடல்வண்ணன் வேடத்தை வந்து காணீர்* என்று தாமநுபவித்துப் பிறர்க்கு

மழைத்துக்காட்டும்படி பசுமேய்த்து வருகிறபோதை அலங்காரத்தோடே கூடியிருக்கிற விக்ரஹமும். *தென்னுரையில் கேட்டறிவதுண்டு* என்கிறபடியே தக்ஷிண திக்வர்த்தியான துகொண்டு தென்னுரை என்று சொல்லப்படுகிற த்ராவிட பாஷையான ப்ரபந்தங்களில் *ஹரிகீர்த்திம் விநைவாந்யத்* இத்யாதிப்படியே பகவத்ப்ரதிபாதகமானவையும், *ச்வபசோபி மஹீபால விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிக:* என்கிறபடியே ச்வபசரில் *பெறற்கரிய நின்னபாத பத்தியானபாசனம்* என்று ஸ்வயத்நத்தால் பெறுதற்கரிதாயிருந்துள்ள பகவத் பாத கமல பக்தியாகிற தன்முடையவர்களுமாகிற-ப்ரமேயாதித்ரயத்திலுபாதேயாம்சங்களுமான இவ்விபாகமறிவார் *ஆராமரா* என்கிறபடியே ஏதேனும் ஜந்ம வருத்தங்களையுடையரேயாகிலும் ஸூரிஸமரென்னும்படி ச்லாக்யராய *இலங்குவான யாவரு மேறுவர்* என்கிறபடியே அத்யுஜ்ஜ்வலமான பரமபதத்தைப் ப்ராபிக்க, இப்ப்ரமேயாதி த்ரயத்திலும் கீழ்ச்சொன்னவாசி யறியாதாராய்க்கொண்டு பாகவத ஜந்மநிரூபணம் பண்ணுவார் *அமரவோரங்கமாறும்* என்கிற பாட்டில் 'ஸாங்கமாக ஸகலவேதங்களையும் அத்யயனம் பண்ணி ததீய ச்ரேஷ்டருமாய் உத்க்ருஷ்ட ஜந்மாக்களுமாயிருந்தார்களேயாகிலும் தேவரீர்திருவடிகளின் ஸம்பந்தைக நிரூபணீயரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஜந்மாதிகளையிட்டு நிந்திப்பர்களாகில் காலாந்தரே தேசாந்தரே யன்றிக்கே அப்போதே அவ்விடந்தன்னிலே அவர்கள் தாங்கள் சண்டாளராவர்கள்' என்கிறபடியே உத்க்ருஷ்ட ஜந்மாக்களே யாகிலும் கர்மசண்டாளராய் இனியொருகாலமும் கரையேற யோக்யதையில்லை யென்னும்படி அத:பதிப்பர்களென்கை. *அநாசாராந் துராசாராந் அஜ்ஞாத்ருந் ஹீநஜந்மந:, மத்பக்தாந் ச்ரோத்ரியோ நிந்தந் ஸத்யச் சண்டாளதாம் வ்ரஜேத்* என்னக்கடவதிறே.

ஆக (ஸூ. 75) *வீட்டின்ப வித்யாதி வாக்யந் தொடங்கி (ஸூ. 84) *நிமக்நரை உயர்த்தத் தாழ விழிந்தார்* என்னுமளவும் ஆழ்வாருடைய வைபவத்தை ப்ரதிபாதித்து தத்ஸ்தாபநார்த்தமாக *மலேச்சனும்பக்தனானால்* என்று தொடங்கி, மேலெல்லாம் ஸாமாந்யேந பாகவத வைபவத்தை விஸ்தரேண ப்ரகாசிப்பித்து உபக்ரம வாக்யத்திற்போலே ப்ரமாணப்ரமேயங்களுடனே சேர்த்து ப்ரமாத்ரு வைபவத்தை நிகமித்ததாராய்த்து. (90)

91. இப்படி பாகவதத்வ ஸாமாந்ய ப்ரயுக்த வைபவ மாத்ரமன்றிக்கே *ஜநக தசரத* இத்யாதி (82) வாக்யந்தொடங்கி மூன்று வாக்யத்தாலே கீழ்ச் சொன்ன வைபவவிசேஷ த்யோதகமான ப்ரமாணமேதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார்மேல் (தமிழ் மாமுனி யென்று தொடங்கி).

(மூ.) 91. தமிழ்மாமுனிதிக்கு சரண்யமென்றவர்களாலே கவசித்கவசித்தென்று இவராவிர்ப்பாவம் கலியும் கெடும்போலே ஸூசிதம்.

(தமிழ்மாமுனிதிக்கு சரண்யமென்றவர்களாலே) *தக்ஷிணா திக் க்ருதா யேந சரண்யா புண்யகர்மணா* என்று *வண்தமிழ் மாமுனி* என்கிறபடியே த்ராவிட சாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தகனான அகஸ்த்யனிருக்கிற திக்கு ஸர்வர்க்கும் புகலிடமென்ற மஹர்ஷிகளாலே. இப்போது இது சொல்லிற்று-வைதிகரான ருஷிகள் த்ராவிட ப்ரபந்த வக்தாவானவிவரை இப்படி பஹுமதி பண்ணிச் சொல்லக்கூடுமோவென்று சங்கிப்பார்க்கு ஒரு த்ராவிட ஜ்ஞனாலே தக்ஷிணதிக்குக்கு நன்மை சொன்னவர்கள் த்ராவிடப்ரபந்த முகேந லோகோஜ்ஜீவநகரரான இவரையும் இப்படி பஹுமானம் பண்ணிச் சொல்லக் குறையில்லையென்று தோற்றுகைக்காக.

(கவசித்கவசித்தென்று இவராவிர்ப்பாவம்) *க்ருதாதிஷு ப்ரஜா ராஜந் கலாவிச்சந்தி ஸம்பவம், கலௌ கலு பவிஷ்யந்தி நாராயண பராயணா:, க்வசித்க்வசித்

மஹாராஜ த்ராவிடேஷு ச பூயச:, தாமரபர்ணீ நதீ யத்ர க்ருதமாலா பயஸ்விநீ, காவேரீச மஹாபாகா ப்ரதீசீச மஹாநதீ, யேபிபந்தி ஜலம் தாஸாம மநுஜா மநுஜேச்வர, தேஷாம நாராயணே பகதிர்பூயஸீ நிருபத்ரவா* என்று ஜ்ஞாதாக்கள வநது ஆவிர்பபவிக்கும ஸதலவிசேஷங்களை தத்தநநதீ விசேஷங்களாலே ப்ரகாசிப்பித்து அநத நதீவிசேஷங்களில ஜலத்தைப் பாநம பண்ணுமவர்களுக்கு பகவத் பகதி அதிசயிக்குமபடியையும சொலலுகிறவளவில ப்ரதமத்திலே *தாமரபர்ணீ நதீ யத்ர* என்று இவராவிர்ப்பாவ ஸதலத்தைச சொலலுகையாலே இவவாழவாருடைய ஆவிர்ப்பாவமானது.- (கலியும கெடும போலே ஸூசிதம) இவர்தாம மயர்வறமதிநலம பெற்றவராகையாலே *கலியும கெடும* என்று திருமங்கையாழவார உடையவர் போல வார அவதரித்துகலியுகஸ்வபாவ ம கழியுமென்று மேலவருமமசத்தை தர்சித்தருளிச செயதாபபோலே த்ரிகாலஜ்ஞரான ஸ்ரீசுகாதிகளாலே ஸூசிப்பிக்கபபட்டதெனகை.

க்ருதே கலியுகே ப்ராப்தே நாஸதிகை: கலுஷீக்ருதே, விஷ்ணோரமசாமசஸம்பூதோ வேத வேதாநத தத்வவித், ஸதோதரம வேதமயமகாதரம த்ராவிடாபிச பாஷயா, ஜநிஷ்யதி ஸதாம ச ச்ரேஷ்டோலோகாநாம ஹிதகாமயயா இத்யாதிவசநங்களும இவராவிர்ப்பாவ ஸூசகங்களாகையாலே இவவிடத்திலே விவக்ஷிதங்கள. கேவல ஜநமவாசக சப்தங்களிலொன்றைச சொலலாதே அவதார சப்தபர்யாயமான ஆவிர்ப்பாவ சப்தத்தைச சொலலிற்று இவர் பிறப்பும ஈசவரன பிறபபோபாதி ப்ரார்த்தமென்று தோற்றுகைக்காக. இததால இவர் ஓரவதார விசேஷமென்றதாயிற்று. (91)

92. இப்படி அவதரித்தவிவர் தாம ஆரெனனு மாகாங்க்ஷயிலே பேரளவுடையாரும இவரை இன்னாரென்று அளவிடமாட்டாமை அதிசங்கை பண்ணும படியை அருளிச செயகிறார் மேல (அத்ரியென்று தொடங்கி).

(மூ.) 92. அத்ரி ஜமதக்நி பங்க்திரத வஸு நநத ஸூநுவானவனுடைய யுகவர்ண க்ரமாவதாரமோ? வயாஸாதிவதாவேசமோ? மூதுவர கரைகண்டோர சீரியரிலே ஒருவரோ? முன்னம நோற்ற அனநதனமேல புண்ணியங்கள பலித்தவரோவென்று சங்கிப்பர்கள.

அதாவது-க்ருத யுகத்திலே அத்ரியும ஜமதக்நியுமாகிற ப்ராஹமணோத்தமர்களுக்குப பிளளையாயக்கொண்டு தத்தாத்ரேயனும் பரசுராமனுமாய, த்ரேதா யுகத்திலே க்ஷத்ரியனான தசரத சக்ரவர்த்திக்குப பிளளையாய தவாபர யுகத்திலே யயாதி சாபத்தாலே அபிஷேக ப்ராப்தியற்ற யதுகுலோத்பவராகையாலே க்ஷத்ரியரில தண்ணியராய வைசயப்ராயரா யிருக்கிற வஸுதேவர்க்கும *க்ருஷி கோரக்ஷவாணிஜ்யம வைசயம கர்ம ஸ்வபாவஜம* என்கிறபடியே கோரக்ஷணாதி தர்மத்தையுடைய ஸாக்ஷாத் வைசயரான ஸ்ரீநநதகோபர்க்கும புத்ரனாய, இப்படி க்ருதாதி யுகக்ரமத்திலே ப்ராஹ்மணாதி வர்ணக்ரமேண அவதரித்துவநத ஸர்வேசவரன சதுர்த்தமான கலியுகத்திலே சதுர்தத வர்ணத்திலே வநதவதரித்தபடியோ வெனகை.

பூர்வ யுகத்ரயத்திலும அடைவே வர்ணத்ரயத்திலும அவதரித்து வருகையாலும, *கலௌபுந: பாபரதாபிபூதே ஸ உத்பபூவாசரித வத்ஸலத்வாத், பகதாதமநா ஸர்வஜநாந் ஸுகோபதும விசவாதிகோ விசவமயோஹி விஷ்ணு:* என்று கலியுகத்திலே ஸர்வேசவரன பகதரூபேண அவதரித்தானென்று ருஷிகள சொலலுகையாலும இவர் வைபவம கண்டவர்களுக்கு இப்படி சங்கிக்க யோக்யதை யுண்டிறே.

(வ்யாஸாதிவதாவேசமோ) அதாவது *க்ருஷ்ணதவைபாயநம வயாஸம வித்தி நாராயணம ப்ரபும* என்றும *ஸோயம் நாராயணஸ ஸாக்ஷாத் வயாஸரூபீ மஹா-

முநி:* என்றும் சொல்லுகிறபடியே வேதங்களை வ்யஸிக்கை முதலான கார்யங்களை நிர்வஹிக்கைக்காக வ்யாஸாதிகள் பக்கல் ஆவேசித்தாப்போலே இவரைக்கொண்டு த்ராவிட வேதத்தை ப்ரவர்த்திப்பிக்கைக்காக இவர் பக்கல் ஆவேசித்தானோ வென்கை. இவரைக்கொண்டு லோகத்தைத் திருத்துகைக்காக இவர் பக்கலிலே ஆவேசித்து நிற்கவும் கூடுமாகையாலே இப்படியும் சங்கிக்கலாமிறே.

(முதுவர் கரைகண்டோர் சீரியரிலே ஒருவரோ) அதாவது-*விண்ணுடைடவர் முதுவர்* என்று பரமபதத்துக்கு நிலத்தாளிகளான நித்யஸூரிகளிலே இவ்விபூதியைத் திருத்துகைக்காக ஈச்வர நியோகத்தாலே அவதரித்தார் ஒருவரோ?' அன்றிக்கே *கரை கண்டோர்* என்று ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்து அக்கரைப்பட்டிருக்கும் முக்தரிலே ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்துவதாக பகவந்நிதேசத்தால் அவதரித்தார் ஒருவரோ? அன்றிக்கே, *முக்தாநாம் லக்ஷணம் ஹ்யேதத் ச்வேதத்வீபநிவாஸிநாம்* என்கிறபடியே முக்தப்ராயரான, *பாற்கடல் பாம்பணைமேல் பள்ளிகொண்டருளும் சீதனையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலும் சீரியர்* என்கிற ச்வேதத்வீப வாஸிகளிலே இவ்வருகுள்ளாரைத் திருத்துகைக்காக ஈச்வரேச்சையாலே அவதரித்தா ரொருவரோவென்கை. இவருடைய வைபவம் பார்த்தால் எல்லாபடியும் சொல்லலாம்படியிருக்கையாலே இப்படியும் தனித்தனியே சங்கிப்பார்க்கு சங்கிக்கலாமிறே *பின்னை கொல் நிலமாமகள்கொல் திருமகள்கொல்* என்கிறபடியே பிராட்டிமாரோடு சேர்த்துப் பார்க்கும்போதும் தனித்தனியே சங்கிக்கலாம்படியிறே யிருப்பது; மற்றுள்ள ததீயருடன் பின்னை சொல்லவேண்டாவிறே.

(முன்னம்நோற்ற அநந்தன்மேல புண்ணியங்கள் பலித்தவரோ) அதாவது—கீழ்ச்சொன்னவர்கள் ஒருவருமன்றிக்கே ஸம்ஸாரிகள் தன்னிலே *முன்னம்நோற்ற விதி கொலோ* என்கிறபடியே ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரஸஞ்சிதமான தம்முடைய ஸுக்ருத பலமாய்க்கொண்டு இப்படி திருந்தினரொருவரோ? அன்றிக்கே, *அநந்தன் மேல்கிடந்த வெம்புண்ணியா* என்று நிர்ஹேதுக கடாக்ஷ விசேஷத்தாலே நித்ய ஸம்ஸாரியை நித்ய ஸூரிகல்பமாக்கவல்ல அநந்தசாயியான ஸநாதநபுண்யம் முழுநோக்காக பலித்து இப்படி திருந்தினர் ஒருவரோ வென்று சங்கிப்பர்கள். அதாவது—இப்படிக் கீழ்ச்சொன்ன வகைகளாலே இவரை இன்னாரென்று நிச்சயிக்கமாட்டாமல் பேரளவுடையாரும் சங்கியாநிற்பர்களென்றபடி. ... ... (92)

93 இப்படி இவரை ஜ்ஞாநிகளானவர்கள் சங்கிக்கைக்கு ஹேதுவேதென்னுமாகாங்க்ஷையிலே இதுக்குமூலம் இவருடைய ப்ரபாவமென்கிறார்மேல.

(மூ.) 93. இதுக்குமூலம்—யான் நீ என்று மறுதலைத்து வானத்து மண்மிசை மாறும் நிகருமின்றி நிலையிடம் தெரியாதே தெய்வத்தின் மொருவகைக் கோப்பாக இனத்தலைவன் அந்தாமத்தன்பு செய்யச் சோநத்தமைக் கடையாளமுளவாக உகந்துகந்து திமிர்கொண்டாலொத்து நாட்டியல் வொழிந்து சடரையோட்டி மதாவலிபதாக்கு அங்குசமிட்டு நடாவிய கூற்றமாய்த் தீயனமருங்குவாராமல் கலியுகம் நீங்கிக் கிதயுகம் பற்றிப் பட்டெழுபோதறியாதிருந்த ப்ரபாவம்.

இதுக்குமூலம்—அதாவது, இவரைக்கண்ட ஜ்ஞாநாதிகர் 'இவர் இன்னார்' என்று நிர்ணயிக்கமாட்டாமை இங்ஙன சங்கிக்கைக்குஹேது (யான் நீ யென்று மறுதலைத்து) *புவியுமிருவிசும்பும்* என்று தொடங்கி உபய விபூதியும் உன ஸங்கல்பத்திலே கிடக்கின்றன; ஏவம்பூதனை நீ என்னுடைய சரோத்ரேந்த்ரியத்வாரா புகுந்து விசசேத மின்றிக்கே என ஹ்ருதயத்திலே உளையாகாநின்றாய இப்படி

யான பின்பு விபூதியையுடைய நீயோ விபூதிமானையுடைய நானோ பெரியாரரென்றறிவாரார். அபரிச்சின்ன சக்தியான நீதான் இதனை நிரூபித்தறிந்து காண் என்று உபயவிபூதியுக்தனோடே மறுதலைக்கிற வைபவத்தையுடையராய்.

(வானத்து மண்மிசை மாறும் நிகருமின்றி) *யாவர் நிகரகல வானத்தே* என்றும் *மாறுளதோ விம்மண்ணினமிசையே* என்றும் அவனுடைய உபயவிபூதி யோகத்துக்கும் ஸௌகுமார்யத்துக்கும் தகுதியாம்படியாகவும் ஸர்வேச்வரனை அவாப்த ஸமஸ்தகாமனை ஒன்றுக்கும் விகருதனாகாதவன், தம்முடைய உகதிசரவண ஹர்ஷப்ரகாஷத்தாலே தெகுடாடும்படியாகவும், திருவாய்மொழி பாடுகிற நாவீறுடைமையாலே உபயவிபூதியிலும் உபமாந ரஹிதராய், (நிலையிடம் தெரியாதே) கலவியும் பிரிவும் கலசி நடக்கையாலே கலவியால் வந்த ரஸமேயாய்ச் செல்லும் அங்குள்ளார் படியுமன்றி, பகவத்குணைகதாரகதையாலே அந்ந பாநாதிகளால் தரிக்குமிங்குள்ளார் படியுமன்றி இப்படி உபயவிபூதியிலும் அடங்காமைபாலே *வைகுந்தமோ வையமோ நும்நிலையிடம்* என்று வாஸஸ்தலம் தெரியாதபடியாய்,

(தெய்வத்தினை மொருவகைக் கொப்பாக) *தெய்வத்தினமோரனையீர்களாய்* என்று ஒருவரிருவரன்றிக்கே நித்யஸூரிகளெல்லாரும் கூடினாலும் தமக்கு ஒருவகைக் கொப்பாம்படியாய் (இனத்தலைவன் அந்தாமத் தன்புசெய்ய) *வானோரினத்தலைவன்* என்று அனந்த ஸூரிஸங்கநிர்வாஹகனை ஸர்வேச்வரன் *அந்தாமத் தன்புசெய்து* என்று அழகிய தாமமான பரமபதத்தில் பண்ணும் வ்யாமோஹத்தையுடையத் தம் பக்கலிலே ஒரு மடைகொள்ளப்பண்ண, (சேர்ந்தமைக்கு அடையாளமுளவாக) *திருவருள்களும் சேர்ந்தமைக் கடையாளம் திருந்தவுள* என்று மேன்மேலும் அவன் விஷயீகாரங்களைப் பெற்றமைக்கு ஸூசகலாஞ்சநமான ராகம் வாய்க்கரையிலே தோன்றுகை முதலான கலவிக்குறிகளுண்டாய்ச் செல்ல.

(உகந்துகந்து திமிர்கொண்டாலொத்து) *உகந்துகந்துள மகிழ்ந்து குழையும்* என்றும், *திமிர்கொண்டா லொத்து நிற்கும்* என்றும், அவன் ஸௌந்தர்யசீலாதிகளை அநுஸந்தித்து உத்தரோத்தரம் விளைகிற பாஹ்யாப்யந்தர ஹர்ஷத்தாலே சிதிலராவது, *ஸ்தப்தோஸ்யுத தமாதேசமப்ராக்ஷ்ய:* என்கிறபடியே ஸர்வநியாமக பரப்ரஹ்மஸாக்ஷாத்காரம்பிறந்தாரைப் போலே ஸ்திமிதராவதாய் (நாட்டியல்வொழிந்து) *நாட்டாரோடியல்வொழிந்து* என்று-*உண்டியே உடையே யுகந்தோடி* *யானே யென்றனதே* என்று அஹங்கார மமகார வசயராயிருக்கிற லௌகிகரோடு ஸம்பந்தமற்று, (சடரை யோட்டி) சடகோபராகையாலே *வேதசாஸ்த்ராவிரோதினா* என்கிறபடியே ப்ரமாணாநுகூலதர்க்கங்களாலே மதயஸ்தமாகவர்த்தத்தை ஸாதிக்கையன்றிக்கே ஸ்வபுத்த்யா கல்பிதகுஷ்கதர்க்கங்களாலே ஸ்வஸ்வ மதஸ்தாபனம் பண்ணும் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளாகிற சடரை சருதயந்த தாத்பர்யமான ஸூக்தி விசேஷங்களாலே ஸ்வஸந்நிதானத்தில் நில்லாதபடி துறத்தி. (மதாவலிப்தர்க்கு அங்குசமிட்டு) பராங்குசராகையாலே *வித்யாமதோ தநமத ஸ்த்ருதீயோ பிஜநோ மத:, ஏதே மதாவலிப்தாநாம்* என்று மதஹஸ்திபோலே அபிஜநவித்யாதி மதத்ரயாவலிப்தராய்த் திரியு மவர்களுக்கு நிர்மதராய்த்தலைவணக்கும்படி உபதேசரூபாங்குசமிட்டு. (நடாவிய கூற்றமாய்) *பறவையின் பாகன் மதன் செங்கோல் நடாவிய கூற்றம்* என்று வேதவேத்யதவ தயோதகமாம்படி வேதமய கருடவாஹநனை ஸர்வேச்வரன் விஷயத்திலே *சினக்கணவேட்கை யெழுவிப்பன* என்று எல்லார்க்கும் பகதியை யுண்டாக்கி நடத்தாநின்றுகொண்டு தம்தர்சநத்தில்கப்பட்டவர்களின் ஸம்ஸாரத்துக்கு மருந்தயுவாய், (தீயனமருங்குவாராமல்) *கொன்றுயி ருண்ணும் விசாதி பகை பசி தீயனவெல்லாம்* என்று சரீரத்தை முடித்து ப்ராணனை அபஹரிக்கக் கடவதான வ்யாதி சாத்ரவ க்ஷுத்தாதி தோஷங்களும், ஸாமஸாரிக ஸகலது:கஹேதுவான பாபங்களும் *வன்துயரை—மருங்கு—கண்டிலமால்* என்னும்படி அருகும் வாராதபடியாய், (கலியுகம் நீங்கிக் கிருதயுகம் பற்றி) *திரியும்

கலியுகம் நீங்கி* என்று *பவிஷ்யத்யநந்தரம்* என்கிறபடியே பதார்த்தஸ்வ பாவங்களை மாறும்படி பண்ணுவதாய், *கலௌ ஜகத்பதிம் விஷ்ணும் ஸர்வ ஸ்ரஷ் டாரமீச்வரம், நார்ச்சயிஷ்யந்தி மைத்ரேய பாஷண்டோபஹதா ஜநா:* என்கிற படியே பகவத்ருசி விரோதியான கலியுகம்போய், *பெரிய கிதயுகம்பற்றி* என்கிற படியே கேவல வைஷ்ணவதாமமே நடக்குமதாய், யுகாந்தரவ்யவதாநமின்றிக்கே ஒரு போகியான க்ருதயுகம் ப்ரவேசிக்கும்படியாக, (பட்டெழு போதறியாதிருந்த ப்ரபாவம்) *பட்டபோதெழு போதறியாள் விரை மட்டலர் தண்டுழா யென்னும்* என்று பகவத்விஷயத்தில் போக்யதாநுஸந்தானத்தாலே *நந்தந்த்யுதித ஆதித்யே நந்தந்த்யஸ்தமிதே ரவௌ* என்று ஆதித்யோதயத்திலே வந்தவாறே த்ரவ்யார்ஜந காலம் வந்ததென்று உகப்பர்கள், அவன் அஸ்தமித்தவாறே அபிமதவிஷயங்க ளோடே ரமிக்கைக்குக் காலம் வந்ததென்று உகப்பர்களென்றும், *ப்ராதர் மூத்ரபுரீ ஷாப்யாம் மத்யாஹ்நே க்ஷுத்பிபாஸயா, ஸாயம் காமேந பாத்யந்தே ஜந்தவோ நிசி நித்ரயா* என்றும் சொல்லுகிறபடியே நாட்டார்க்குப் புறம்பே காலக்ஷேபத்துக் குடலாய்ச் செல்லுகிற திவாராத்ர விபாகமுமறியாதே அகாலகால்யமான தேசத்திற் போலே பகவதநுபவைகபரரா யிருந்த ப்ரபாவம் [இதுக்குமூலம்—இப்படியிருந்த ப்ரபாவம்] என்று வாக்யஸம்பந்தம். இத்தால் கீழ்ச்சொன்ன சங்கைக்குக் காரண மின்னதென்று எல்லாரு மறியும்படி அருளிச் செய்தாராய்த்து. ... (93)

94. இவர்க்கு இந்த ப்ரபாவத்துக்கு அடியேதென்னுமாகாங்க்ஷையிலே இதுக்கு ஹேது—பகவந்நிர்ஹேதுக கடாக்ஷமென்கிறார் மேல். இப்படிக் கடாக்ஷித் ததுதான் இந்த லோகத்தை இவரைக்கொண்டு திருத்துகைக்காக வென்னுமத் தையும், இவர் தம்முடைய பூர்வாவஸ்தையையும், இவரைக் கடாக்ஷித்த ப்ரகாரத் தையும் விசதமாகச் சொல்லுகிறது இச்சூர்ணையாலே.

(மூ) 94. இதுக்குஹேது—ஊழிதோறும் சோமபாது ஒன்றிப் பொருளெள்ளளி மகிழ்ந்து முற்றுமாயநின்று நூலுரைத்து யோகுபுணர்ந்து கண்கரண வந்து ஆளப்பாக்கிறவன் உலகினதியல்வை நலவீடுசெய்ய இணக்குப் பாரவைதேடிக் கழலலர் ஞானமுருவின முழுதுமோட்டின பெருங்கண் எங்குமிலக்கற்று அன்பொடு நோக்கான திசையிலே ஆக்கையில் புகக்குழன்று மாறிப்படிந்து துளங்குகிறவர் மேலேபட்ட பக்கநோக்கறப் பண்ணின விசேஷகடாக்ஷம்.

(இதுக்குஹேது) இவருடைய இந்த ப்ரபாவத்துக்கு ஹேது. (ஊழிதோறும் சோமபாதுஒன்றிப் பொருளென்ற ளிமகிழ்ந்து) *ஊழிதோறும் தன்னுள்ளே படைத்து* என்றும், *சோமபாதிப்பலவுருவை யெல்லாம் படர்வித்த* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, பண்ணின க்ருஷிகள் தப்பினாலும் சோம்பிக் கைவாங்காதே பின்னையும் க்ருஷிதன்னையே பண்ணும் கர்ஷகனைப்போலே கல்பந்தோறும் ஸ்ருஷ் டிக்கச் செய்தே ஸபலமாகாதிருக்க முசியாதே மிகவுமொருப்பட்டு, என்றேனுமொரு நாள் ப்ரயோஜனப்படுமென்று க்ருஷியை யுகந்து ஜகத் ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணி.

(முற்றுமாயநின்று) *நிலநீரெரிகால் விண்ணுயிரென்றிவைதான் முதலா முற்றுமாய நின்ற* என்று *தத் ஸ்ருஷ்ட்வா, ததேவாநு ப்ராவிசத்* இத்யாதிப் படியே ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலே இவற்றினுடைய வஸ்துத்வ நாம பாகத்வங்களுக் கும் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி சக்திகளுக்குமாக அநுப்ரவேசித்து இவற்றைச் சொல்லும் வாசகசப்தம் தன்னளவிலே பர்யவஸிக்கும்படி ப்ரகாரியாய் நின்று (நூலுரைத்து) *அன்ன மதாயிருந்தங்கற நூலுரைத்த* என்கிறபடியே கேட்பார் உபஸத்தி பண்ண மாட்டாமையாலே இழக்கவேண்டாதபடி திர்யக்ரூபேண தன்னைத் தாழவிட்டுநின்று ஜ்ஞாதவ்ய தர்மப்ரகாசகமான சாஸ்த்ரத்தை உபதேசித்து (யோகுபுணர்ந்து)

குறைவில தடஙகடல் கோளரவேறித்தன கோலச் செநதாமரைககண், உறைபவன போலவோர் யோகுபுணர்ந்த வொளிமணி வணணன எனகிறபடியே திருப்பாற் கடலிலே திருவநந்தாழ்வானமேலே யேறிப் படுககைவாய்ப்பாலே கண்வளர்நதருளு கிறப் போலே ஜகத்ரக்ஷணோபாய சிநதைபணணிக கண்வளர்ந்து, (கண்காணவநது) சிந்திதோபாயாநு குணமாக *துயரிலமலியும மனிசர்பிறவியில தோனறிக கண்காண வநது* என்கிறபடியே *சக்ஷுஷா பசயநதி கச்சனைநம்* எனறும, *நமாம்ஸசக்ஷுர பிவீக்ஷதே தம* எனறும *கட்கண்ணால காணாதவவ்வுரு* எனறும சொலலப்படுகிற தான துஃககோததரமான மநுஷ்யருடைய பிறவியிலே ஆவிர்ப்பவித்தருளி, அவர்கள மாம்ஸசக்ஷுஸ்ஸுககு விஷயமாமபடி வந்து. (ஆளபார்ககிறவன) இப்படி அவதா ராதிகளாலே *ஆளபார்த்து உழிதருவாய* எனகிறபடியே 'எனக்கடிமையாவா ருணடோ' எனறு இதுவே வேளாண்மையாகத தேடித்திரிகிறவன.

(உலகினதியலவை நல்வீடுசெய்ய) *ஓ ஓ உலகினதியல்வே* என்று தத்வவித் துக்கள கண்டால ஸஹிககமாட்டாமல் விஷண்ணராமபடி *பெறறதாயிருககமணை வெந்நீராட்டுவாரைப்போலே—உத்பாதகனாய் ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகனாய்ப் போருகிற பரதேவதையான தனனைவிட்டு, கிடநதவிடம் தெரியாதபடி அப்ரஸித்தமான க்ஷுத்ரதேவதைகளை ஆட்டையறுததல ப்ரஜையை அறுததல, அதயந்தநிஷித்த மான மந்த்ராதிகளை நிவேதித்தலாகிற பரஹிம்ஸாதிஸாதந முகத்தாலே பஜிதது தத்பலமாக துககமிசரமான ஸுகத்தைத தருமவையாய், அநாதியாய் துஸதரமா யிருககிற ப்ரக்ருதிஸமபந்த நிபநதநமான ஜநமஙகளினினறும ஒருகாலும நீங்காமைக குறுப்பாய், பலவகைப்படடுத் தப்பவரிதாயிருநதுள்ள சப்தாதி விஷயஙகளிலே துஃககப்படடழுந்துகிற லோகஸ்வபாவத்தை *யாதானுமபற்றி நீங்கும் விரதத்தை நலவீடுசெய்யும* எனறு, அநாதிவாஸனையாலே ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களில் ஏதேனு மொனறை அவலமபிததுத் தன்னைவிடடகலுகையே ஸ்வபாவமான ஸமஸாரி சேதனன வரததததை நன்றாக விடுவிககு மெனகிறபடியே ஸவாஸநமாகப் போககு கைககாக. (இணைககுப் பார்வைதேடி) மருகபக்ஷிகளைப் பிடிப்பார் ஸஜாதீயபுததி யாலே தனனோடே இணைககவற்றான மருகபக்ஷிகளைப் பார்வையாக வைத்துப் பிடிப் பாரைப்போலே பாாவைவைத் திணக்குவதாக, அதுககாவார் ஆரெனறு தேடி (கழலலர் ஞானமுருவின முழுதுமோடடின பெருங்கண்) *கழறலம* எனறு தொடங்கி ஒரு திருவடி ததலமே பூமி யடையத் தாவியிற்று, ஒரு திருவடி பூமியிலே இடமிலலாமையாலேபோய், ஸர்வர்ககும ஸர்வகாலததிலும் இஸ்ஸமபநதத்தை நினைததுத் தனனிழலில் ஒதுங்கலாம்படி நிழலைக் கொடுககைககாக ஊர்தவலோகங்க ளெல்லாத்திலும நிறைந்தது. பரப்பையுடைத்தான அவ்வண்டததையடையப்புக் குழறுகையாலே விகஸிதமாயிருந்துள்ள ஜ்ஞாநமாகிற ப்ரகாசரூபமான தீபத்தை யுடையனா யென்கிறபடியே கழலதலரும, உழறலர் ஞானமும மறுபாடுருவின பரப் பெங்கு மோட்டிப் பார்த்த *அழறலர் தாமரைபோனற செவ்வியையுடைய *பெருங் கண்மலர்* எனகிற பெரிய திருககண்களானவை (எஙகுமிலககற்று) ஓரிடத்திலும் அதுக்கு ஆவாரைக காணாமல ஒரு விஷயததை அப்படிக காககுவதாகப் பார்ககிற வளவிலே, (அனறொடு நோககான திசையிலே ஆக்கையில் புககுழன்று மாறிப் படிந்து துளஙகுகிறவர் மேலேபட) *அனபொடு தெனதிசை நோககிப் பள்ளிகொள் ளும்* எனறு ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான விஷயமாக எப்போதும் ஸஸநேஹமாகப் பார்த்துக்கொணடு கிடககையாலே தனககுப் பள்ளமடையான தக்ஷிண திககிலே *யாதானுமோர் ஆக்கையில்புக்கு* என்றும் *ஆக்கையின் வழியுழலவேன்* என்றும, *மாறிமாறிப் பல பிறப்பும பிறந்து* என்றும, *பலபிறவியில படிகினற யான* என்றும *பிறவிககடலுள் நினறுநான துளஙக* எனறும் சொலலுகிறபடியே ஜாதி நியமமாதல் வர்ணநியமமாதலினறிககே கர்மாநுகுணமாக ஏதேனுமொரு சரீரத்திலே ப்ரவேசித்து அந்த சரீரத்தின் வழியேபோய் ஜந்மபரம்பரைகளிலே தோள்மாறி

அவ்வனர்த்தத்தில வெறுப்பினறிககே அதிலே அவகாஹித்துத் தரை காண வொண்ணுத ஸம்ஸாரஸாகர மத்யஸ்தராயக கொண்டு நடுஙகுகிற விவர்மேலேபட, (பககநோககறப பணணின விசேஷகடாக்ஷம) இபபடி இவர்மேலே படடவிதத்தை *நமமேலொருநகே பிறழவைததார்* எனகிறபடியே ஒருமடைப்படுத்தி *பககநோக கறியான* என்று நாச்சிமார் திருமூலத தடத்தாலே நெருககி யணைததாலும் புரிந்து பார்கக வறியானென்னுமபடி *நாஸௌ புருஷகாரேண நசாபயநயேந ஹேதுநா, கேவலம ஸ்வேச்சயைவாஹம ப்ரேக்ஷே கஞ்சித கதாசந* என்றும, *நிர்ஹேதுக கடாக்ஷேண மதீயேந மஹாமதே, ஆசார்ய விஷயீகாராத ப்ராபநுவநதி பராம கதிம* என்றும சொலலுகிறபடியே ஸ்வேச்சையாலே நிர்ஹேதுகமாகப பணணப் பட்ட விசேஷ கடாக்ஷம [இதுககு ஹேது—இபபடிப பணணின விசேஷ கடாக்ஷம] என்று வாகயாநவயம. ஆகக கீழ்ககதமான இவருடைய ப்ரபாவத்துககு ஹேது ஸபஷ்டமாக பரதிபாதிதமாயிறறு இத்தாலே சஙகாவாகயத்திற் சொன்ன சஙகைகளெலலாம கிடகக *அனநதனமேல புணணியஙகள பலித்தவர் இவரென்று நிர்ணீதமாயவிட்டது. (94)

95. நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தாரொருவர்ககு பகவத கடாக்ஷ விஷயமான வளவிலே நிகில பாபஙகளும நீங்கி இப்ப்ரபாவமெல்லா முணடாகக கூடுமோ வெனகிற சஙகையிலே பகவத கடாக்ஷ வைபவததை அருளிச்செய்கிறார். (சரமணீ யென்று தொடஙகி).

(மூ). 95. சரமணீ விதுர ரிஷிபதநிகளைப் பூதராக்கின புணடரீகாக்ஷனநெடு நோககு சாபமிழிந்தென்னப் பணணுமிறே.

அதாவது—*சரமணீம தர்மநிபுணு மபிகச்ச* என்று கபநதன் சொன்ன வநந்தரம *ஸோபயகச்சந மஹாதேஜாச சபரீம* எனகிறபடியே ஸ்வயமேவ சென்று விஷயீகரிதத வேடுவிச்சியான சரமணியை *சக்ஷுஷா தவ ஸௌமயேந பூதாஸமி ரகுநநதந. பாதமூலம கமிஷ்யாமி யாநஹம பாயசாரிஷம* என்று—தேவரீருடைய அழகிய திருககணபார்வையாலே என்னுடைய ப்ராப்தி ப்ரதிபநதகஙகளெலலாம போயப் பரிசுத்தையானேனென்று சொலலுமபடியாகவும், வெள்ளமானது பள்ளத் திலே தானே சென்று விழுமாபோலே அபிஜநாதயஹஙகார யோகயதையு மிலலாமையாலே *நிவாஸாய யயௌவேசம விதுரஸ்ய மஹாத்மந:* என்று தானே சென்று கருஹத்திலே புககு *விதுராநநாநி புபுஜே சுசீநி குணவநதிச* என்று தமமுடைய ஸபர்சமுள்ளவற்றை விருமபி அமுது செய்யப்பெறற ஸ்ரீ விதுரரை *பீஷம த்ரோணவதிகரமய மாஞ்சைவ மதுஸூதந, கிமர்ததம புணடரீகாக்ஷ! புகதம வருஷலபோஜனம* என்று எதிரியானவன சீறிசசொலலச் செய்தேயும *புணடரீகாக்ஷ* என்னுமபடி அழகிய திருககணகளின கடாக்ஷததாலே ஸகல ஸாம் ஸாரிக தோஷஙகளும போயப் பரிசுததராமபடியாகவும், *வேர்த்துப் பசிதது வயிற சைநது வேண்டடிசிலுண்ணுமபோது ஈதென்று பார்த்திருநது நெடுநோககுக கொள்ளுகிறபோதை நெடுநோககாலே பகதவிலோசனததில ருஷிபதநிகளிலே ஒருததியை *தத்ரைகா விதருதா பர்த்ரா பகவநதம யதாசருதம. ஹருதோபகூஹய விஜஹௌ தேஹம காம நிபநதநம* என்று ஸ்வவிஷயப்ராவண்யத்தாலே அப்போதே ஸம்ஸாரந் முகதையாமபடியாகவும், அலலாதாரை க்ஷீணபாபராய முகத்யர்ஹராமபடி பரிசுத்தராகவும பணணின ஸர்வேச்வரனுடைய கடாக்ஷ மானது *அஙகணிரண்டுங கொணடெஙகளமேல நோககுதியேல எங்களமேல் சாபமிழிந்து* என்று அழகிய திருககணகளாலே எஙகளைப பார்த்தருளினுயாகில சாபோபஹததரைபபோலே அநுபவிததாலலலது நசியாத வெஙகள பாபம போய் விடுமெனகிறபடியே அநுபவ விநாசயமான ஸகல பாபஙகளும நிவருத்தமாமபடி

பண்ணும்பிறேயெனகை. பகவத் கடாக்ஷந்தான ஸகல பாபக்ஷபண நிபுணமாகை யாலே பட்டவிடம *அமலங்களாக* என்னும்படி நிர்தோஷமாமிறே. .... (95)

96. இப்படி இவரை ஈச்வரன நிர்ஹேதுகமாக விசேஷகடாக்ஷம பண்ணிற்று ஏதுக்காக? விசேஷகடாக்ஷ வேஷந்தானேது? இவர்தாம பின்பு ஆனபடி எங்ஙனே யென்னுமபேக்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறாமேல (கோவருத்திக்கென்று தொடங்கி)

(மூ) 96. கோவருத்திக்கு நெரிஞ்சியைப புல்லாக்கினவன் ஜகத்திதார்த்தமாக எனக்கே நல்லவருளகளென்னும்படி ஸாவஸௌஹார்த ப்ரஸாதத்தை ஒருமடை செய்து இவரைத் தனக்கு லோகமாகத் தம்மைப்போல ஆக்குமபடியானு.

அதாவது—*திவத்திலும பசுநிரைமேயப்புவத்தி* என்று பரமபதத்திற் காட்டிலும பசுநிரைமேய்க்கையை விரும்பியிருக்குமவனுகையாலே *ப்ருந்தாவனம் பகவதா க்ருஷ்ணேநாக்லிஷ்டகர்மணு, சுபேந மநஸா த்யாதம கவாம வ்ருத்தி மபீப்ஸதா* என்கிறபடியே கோரக்ஷணத்துக்காக நெரிஞ்சிக்காட்டை *உதப்ந்ந நவசஷ்பாட்யா* என்கிறபடியே தத்போக்யமான புல்லாம்படி பரஸம்ருத்த்யேக ப்ரயோஜநமான திருவுள்ளத்தாலே ஸங்கல்பித்த ஸர்வசக்தியானவன, *நமோ ப்ரஹ்மண்ய தேவாய கோ ப்ராஹ்மணஹிதாயச, ஜகத்திதாய க்ருஷ்ணய கோவிந்தாய நமோநம:* என்கிறபடியே கோரக்ஷணத்தோபாதி ஜகத்ரக்ஷணத்துக்கும கடவன தானேயாகையாலே ஜகத்தினுடைய ஹிதார்த்தமாக, *எனைத்தோர் பிறப்பும—எதிர்சூழல புக்கு—எனக்கே யருளகள செய்ய—அம்மானதிரிவிக்கிரமனே—விதி சூழ்ந்தது* என்று அநேக ஜந்மங்கள தான பிறந்த ஜந்மங்களுக்கு எதிரே பிறந்து வந்து எனக்கே தன ப்ரஸாதங்களைப பண்ணும்படி ஸர்வேச்வரனே க்ருபை கால கட்டிற்றென்றும, *நல்லவருளகள நமக்கே தந்தருள செய்வான்* என்றும இத்தலையில குற்றமாதல, (அஜ்ஞத்வமாதல,) தன ஸார்வஜ்ஞ்யமாதல பாராதே தன பேறாகப் பண்ணுமதானவருளகளை நமக்கே அஸாதாரணமாகத் தந்தருளுகிறவனென்றும இவர்பேசும்படி *ஸுஹ்ருதம ஸர்வபூதாநாம* என்கிறபடியே ஸர்வபூதங்களின பக்கலிலும நடக்கிற தன்னுடைய ஸௌஹார்தபலமான ப்ரஸாதமாகிற க்ருபையை இவரொருவர் விஷயமாகவும ஒரு மடைபபடுத்தி, *என்னைத் தனக்கு* என்கிற படியே அஜ்ஞாநா சக்திகளுக்கு எல்லையாயிருக்கிற இவரைத் தன்னோடொத்த ஜ்ஞான சக்திகளையுடையராம்படி பண்ண, இப்படி அவனை திருத்தினவிவர் *ஊரும் நாடுமுலகமும தன்னைப்போலவனுடைய பேருமதார்களுமே பிதற்ற* என்கிறபடியே தம்மோடு அந்வயித்த லோகத்திலுள்ளவர்களை யெல்லாம தம்மைப்போலே பகவத்பக்த பராரகப பண்ணும்படியானுரென்கை. (96)

97. தனக்குகையாவ தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதாவதித்யாதி).

(மூ) 97. அதாவது மயர்வறமதிநலமருளுகை.

அதென்று—தனக்கவென்றதைப பராமர்சிக்கிறது. *மயர்வறமதிநல மருளுகையாவது—அஜ்ஞாநத்தை ஸவாஸநமாகப்போக்கி பக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாநத்தைக் கொடுக்கை. .... (97)

98. அதுதன்னை விசதமாகவருளிச் செய்கிறார்மேல (இருள் துயக்கென்று தொடங்கி).

(மூ). 98. இருள் துயக்கு மயக்கு மறப்பெனகிற அநுதய ஸம்சய விபர்யய விஸம்ருதிகளற்று மலாமிசை யெழுகிற ஞானத்தைக் காதலனபு வேட்கை அவாவென்னும ஸங்க காமாநுராக ஸ்நேஹாத்யவஸ்தா நாமங்களோடே பரமபக்தித்தசையாக்குகை.

மயர்வறமதிநல மருளுகையாகிறதுதான *இருள தருமாஞாலம* *இருள தீர்ந்திவ்வையம் மகிழ* என்று இருள என்கிற சப்தத்தால சொலலப்படும் ஜ்ஞாநாநுதயமும், *துயககன மயககன* இத்யாதிஸ்தலங்களில *துயககு* எனகிற சப்தத்தால சொல்லப்படும "ஸ்தாணுர்வா புருஷோவா" எனகிறபடியே கராஹ்யவஸ்துவை இனனதெனறு நிச்சயிககமாட்டாத ஸம்சயமும *மயககு* என்கிற சப்தத்தால சொலலப்படும ரஜ்ஜு சுகத்யாதிவிஷய ஸர்ப்பரூப்யாதி புத்திபோலே அதஸ்மிந் தத்புத்தியாகிற விபர்யயமும, *மறப்பும் ஞானமும* *மறப்பறவென்னுள்ளே மன்னினன* இத்யாதிகளிறபோலே மறப்பு எனகிற சப்தத்தால் சொலலப்படும பூர்வாநுபூதவிஷயமாய அநுபவஸம்ஸ்கார மாத்ரஜமான ஜ்ஞாநததினுடைய அபாவமாகிற விஸ்மருதியுமான சதுர்விதஸங்கோசாவஸ்தையுமறறு, *மனனகமல மற மலர்மிசை யெழுதரும* எனகிறபடியே மந: பரிசுத்தியாலே விகஸிதமாயக கொழுந்துவிட்டு *தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோககும* எனகிறபடியே ப்ராப்தவிஷயமான தன்னை நோககிககிளருகிற ஜ்ஞாநத்தை *உளப்பெருங்காதல* *நேரிய காதல* *காணககழி காதல* *கழியமிககதோர் காதல்* *காதல் கடல் புரைய* *காதல கடலில மிகப்பெரிதால* *காதலுரைககில—நீளவிசும்பும கழியப் பெரிதால* *மெய்யமர் காதல்* என்றும், *அனபுகூடிய* *அனபிலினபு* *அனபே பெருகும்மிக* *ஆராவனபு* என்றும, *வேவாராவேட்கை நோய* *பெருகுமால வேட்கையும* *ஆவியின பரமல்லவேட்கை* என்றும *அவா வொருககா வினை யொடும* *காண்பானவாவுவன* *சூடுதற்கவா* *அதனில் பெரிய வென்னவா* என்றும, இப்படிப் பலவிடஙகளிலும் காதல, அனபு, வேட்கை, அவா என்று சொல்லப்படுகிற விஷயதர்சநத்தில ப்ரதமபாவியாய் ஸ்நேஹாங்குரமான ஸங்கமும், *ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயதே காம:* என்கிறபடியே ததநந்தரஜாதமாய் அவ்விஷயத்தை அநுபவித்தலலது நிற்கவொண்ணாதபடியிருககும தத்விபாகதசையான காமமும் தத்கார்யமாய் அநுபாவ்யவிஷய ராகாவிச்சேதரூபமான அநுராகமும, ததநந்தரம் அவ்விஷயத்தை உத்தரோத்தரமநுபவிககு மதொழிய விட்டுப் பிடிககப் பற்றாதபடி விளையும ஸ்நேஹமும முதலான அவஸ்தைகளுககு அநுரூபமான நாமங்களை யுடைத்தாய்கொண்டு பரமபகதி தசாபர்யந்தமாமபடி பண்ணுகை யென்கை. காதல், அனபு, வேட்கை, அவா என்னுமிவை ஸங்காத்யுத்தரோத்தராவஸ்தை களுக்கு வாசகமாயிருகக, முனபின் கலந்துவநததேயாகிலும எல்லாவவஸ்தைகளும் இவர்ககு எப்போதும ப்ரகாசித்திருககையாலே அப்போதப்போது தமமுடைய ஆற்றாமைககீடாகப் பேசுகிறதாகையாலே விரோதமிலலை.

ஆக இத்தால் சொல்லிறறாய்த்து, மயர்வற மதிநல மருளுகையாவது—அஜ்ஞாந பிதையாக சாஸ்த்ரஸித்தமான அநுதயாதி சதுர்வித ஸங்கோசாவஸ்தையுமற்று விகஸிதமாய்க கொழுந்துவிட்டு விஷயோந்முகமாய்க கிளருகிற ஜ்ஞாநததை ஸ்நேஹ ப்ரதமாங்குரமான ஸங்கம முதலான உத்தரோத்தர விபாகரூபாவஸ்தைகளுககு அநுரூபமான காதலித்யாதி நாமங்களை பஜித்து ப்ரேமஸீமாபூமியான பரமபகதி தசாபநநமாமபடி பண்ணுகை யென்றதாய்த்து.

ஆக, கீழ (அத்ரிஜமதகநி—92) இத்யாதி வாகயத்திற சொன்ன சங்கைககு மூலம இவர் ப்ரபாவமெனறும, அதுதனககு ஹேது பகவந்நிர்ஹேதுக கடாக்ஷ மெனறு—கடாக்ஷத்தினுடைய சகதியும், இவரை இப்படி கடாக்ஷித்தது. லோக ஹிதார்த்தமாக வெனறும, கடாக்ஷிககையாவது—மயர்வற மதிநலமருளுகை யெனறும, அதுதன்னின் ப்ரகாரமும் சொலலப்பட்டது. .... (98)

99. இனிமேல் இவருடைய இந்த பகதிதான கர்மஜ்ஞாந ஸாத்யையாய் பகவத்ப்ராப்தி ஸாதந பூதையாயிருக்கு முபாஸகர் பகதியிலும ப்ரபந்நர் பகவான் பக்கல் அர்த்தித்துப் பெறும் கைஙகர்யோபகரண பக்தியிலும் வயாவ்ருத்தை யென்னு

மிடமறிவிக்கைக்காக ப்ரதம ஸாதநபக்தி வேஷத்தை தாசிப்பிக்கிறார் (ஜந்மாந்தரே த்யாதி) சூர்ணையாலே.

சூ. 99. ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ர நல் தவங்களாலே க்யாதகுலங்களிலே பிறந்து எழுதி வாசித்து தத்வஜ்ஞராய்க் குளித்து ஓதி உருவெண்ணும் அந்தி ஐவேள்வி அறுதொழில்களால் மிக்கு ஊனவாடப் பொருப்பிடைத் தாம் வருந்தித் துன்ப வினைகளை விடுத்து விவேக சமாதிகள் வளர எட்டுநீக்கி எட்டுமிட்டு எட்டினுய பேதப் பூவில் சாந்தோடு தேவ காரியம் செய்து உள்ளம் தூயராய் வாரிப் புலப்புலவகத்தினுள இளைப்பினையடைவே விளக்கினைக்கண்டு யோகநீதி நண்ணி அறம் தீக்குமறையோர் மனந்தனுள் அமர்ந்துறையும் அரும்பெரும் சுடரைக் கண்கள் சிவந்திறபடியே மனவுடகொண்டு நிரந்தரம் மறவாமை தொடக்கரு ஸம்ருதியாய் கனவில் மிக்க தர்சநஸமமாய் ஆக்கத்துப் புக்கு மத்யாத்தப்ரியமாய் வைகும் சிறப்புவிட்டுக் குறரேவலெனறதை அநந்ய ப்ரயோஜநமாய் வேதநோபாஸந ஸேவாத்யாநாதிகளென்று சொல்லுமது ஸாத்யஸாதநபக்தியாக சாஸ்த்ர ஸித்தம்.

(ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ர நற்றவங்களாலே) *ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு தபோ ஜ்ஞாந ஸமாதிபி:, நராணாம் க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே* என்றும் *ஒன்றினின்று நற்றவம்செய்தூழியூழிதோறெலாம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரங்களிலே த்ரிவிதபரித்யாக பூர்வகமாக பகவத் ஸமாராதந ரூபேண அநுஷ்டிதங்களான ஸத்கர்மங்களாலே, (க்யாதகுலங்களிலே பிறந்து) *சுசீநாம் ஸ்ரீமதாம் கேஹே யோகப்ரஷ்டோபிஜாயதே, அதவா யோகிநாமேவ குலே பவதி தீமதாம்* என்றும், *ஜநிதவாஹம் வம்சே மஹதி ஜகதி க்யாதயசஸாம் சுசீநாம் யுக்தாநாம் குணபுருஷதத்வஸ்திதி விதாம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே தத்வ வித்துக்களாய், பரமயோகிகளென்று ஜகத்ப்ரஸித்தரானவர்களுடைய குலங்களிலே பிறந்து, (எழுதிவாசித்து தத்வஜ்ஞராய்) *தெரித்தெழுதி வாசித்தும் கேட்டும்* என்கிறபடியே பகவத்விஷயத்தை அநுஸந்தித்து தத்விஷயமான சப்தங்களை லிகிப்பது, வாசிப்பது, பிறர்சொல்லக் கேட்பதாய்க் கொண்டு இந்த சாஸ்த்ராப்யாஸமுகேந பிறந்த தத்வஜ்ஞானத்தையுடையராய், (குளித்தோதி யுருவெண்ணும் அந்தி யைவேள்வியறுதொழில்களால் மிக்கு) *குளித்து மூன்றனலை யோம்பும்* என்கிறபடியே உபாஸநாங்கமான நித்யகர்மாநுஷ்டாநோபயுக்தமாய் இருந்துள்ள காயசுத்த்யர்த்தமான ஸ்நாநத்தைப்பண்ணி *ஓதியுருவெண்ணுமந்தி* என்றும், *ஐவேள்வி* என்றும், *அறுதொழில்* என்றும் சொல்லுகிற ஸந்த்யா வந்தந காயத்ரீ ஜபமென்ன, தேவயஜ்ஞ பித்ருயஜ்ஞ பூதயஜ்ஞ மநுஷ்ய யஜ்ஞ ப்ரஹ்மயஜ்ஞங்களாகிற பஞ்ச மஹாயஜ்ஞமென்ன, அத்யயந அத்யாபந யஜந யாஜந தாநப்ரதிக்ரஹங்களாகிற ஷட்கர்மங்களென்ன, இப்படியிருந்துள்ள நித்ய நைமித்திக கர்மாநுஷ்டானங்களால் பரிபூர்ணராய், (ஊனவாடப் பொருப்பிடைத் தாம் வருந்தி) *ஊனவாட வுண்ணாது பிராணவலிட்டு* என்றும், *பொருப்பிடையே நின்றும் புனல்குளித்துமைந்து நெருப்பிடையே நிற்கவும்* என்றும், *வீழ்கனியு மூழிலையு மெண்ணுமிவையே நுகர்ந்துடலம் தாம் வருந்தி* என்றும் சொல்லுகிற படியே நித்ய கர்மாதிகளை அவிகலமாக அநுஷ்டிக்கையாலே தபச்சர்யாயோக்யதை பிறந்தவாறே காயசோஷணார்த்தமாக அசநத்தைக் குறைத்து ப்ராணதாரணத்துக்குத் தக்கவளவாக்கி, உஷ்ண காலங்களில் பர்வதாகரத்திலும் பஞ்சாக்நி மத்யத்திலும் நின்றும், சீதகாலங்களில் அருக்கயமான தடாகத்திலே முழுகிக் கிடந்தும் ஜீர்ண பர்ணபலாசநராயும், இப்படி தபச்சர்யையாலே சரீரத்தை சோஷிப்

பித்து, (துனபவினைகளை விடுத்து) கீழச்சொனன கர்மாநுஷ்டானத்தாலே, *மேவு துன்பவினைகளை விடுத்து* எனகிறபடியே திலதைலாதிவத ஆத்மாவோடே பிரிகக வொணணாதபடி பொருநதிககிடககிற துஃகஹேதுவான பாபஙகளை *தர்மேண பாப மபநுததி* எனகிறபடியே போக்கி, (விவேக சமாதிகள வளர) இப்படி பரதிபநதக பாபநிவருததியாலே மனசசுததி ஹேதுவான விவேகாதி ஸபதகமும், *சமதமநிய தாத்மா ஸர்வபூதாநுகமபீ* இத்யாதயுகதசமதமாதிகளும அபிவருத்தமாக.

இதில விவேகமாவது—*ஜாதயாசரய நிமித்தாதுஷடாதந்நாத காயசுத்திர் விவேகஃ* எனகிறபடியே ஜாதிதுஷடமும ஆசரயதுஷடமும நிமித்ததுஷடமுமன றிககே யிருநதுளள அனனததாலுணடான காயசுத்தி. ஜாதிதுஷடஙகளாவன—களஞ்ஜகருஞ்ஜநாதிகள ஆச்ரயதுஷடமாவது—அபிசஸத பதித சணடாளாதி களுடைய த்ரவயம ஆசரயமென று—தரவயஸவாமியான புருஷனைச சொலலுகிறது. நிமித்ததுஷடமாவது—உசசிஷட கேசாத்யுபஹதமானது இநத தரிவித தோஷமு மிலலாத ஆஹாரத்தின விவேசகபலமான காயசுத்தியிலே விவேகசபதம உபசா ரேணேகதம அனறிககே, விவிகதாஹார'ஸேவையாலே ராஜஸ தாமஸாஹார-ஆப் யாயித தேஹததிறகாட்டில ஸ்வதேஹத்தினுடைய விவேசனம விவேகமெனனவு மாம சுததியாவது—அசுத்தேபயோ விவேசநமிறே, *காயசுததிஃ* எனகிறவிடத்தில காயசப்தததால அநதஃகரணத்தைச சொலலுகிறது *ஆஹாரசுத்தௌ ஸதவ சுத்திஃ* எனறிறே சருதி சொலலிற்று ஸதவமாவது—அநதஃகரணமிறே. *அபயம ஸத்வஸம்சுததிஃ* எனறும *ஸதவாநுரூபா ஸர்வஸய சரததா பவதி* எனறும சொலலுகிறவிடஙகளில ஸத்வம—அநதஃகரணமென று ஸத்வசபதம அநதஃகரண வாசியாக பாஷ்யகார ரருளிச்செய்தாரிறே. ஆகையிறே விவேகமாவது—*ஆஹார சுத்தௌ ஸத்வசுத்திஃ* என்கிறபடியே அநதஃகரணசுததிககடியான அந்நசுத்தி யென று ஆசசானபிளளை யருளிச்செயதது.

விமோகமாவது—*விமோகஃ காமாநபிஷவஙகஃ* எனகிறபடியே காமத்தில அநபிஷவஙகம யாதொருவிகாரத்தாலே விஷயத்தை புஜியாமல நிறகமாட்டான. அநத விகாரம—அபிஷவஙகம. அதிலலாமை—அநபிஷ்வஙகம. *காமாத கரோ தோபிஜாயதே* இதயாதி வசநததாலே கரோதாதயபாவமும இவவிடததிலே பலிதம. அப்யாஸமாவது—*ஆரமபணஸமசீலநம புநஃபுநரபயாஸஃ* எனகிற படியே தயாநாலமபநமான வஸதுவிலே பலகாலும பரிசீலனம பணணுகை. ஆரமபணமென றது—ஆலமபனமென றபடி. இவவிடத்தில ஆலமபனமாவது—சுபாசரயம. கரியையாவது—*பஞச மஹாயஜ்ஞாத்யநுஷடாநம சகதிதஃ கரியா* எனகிறபடியே பஞசமஹாயஜ்ஞாதி நிதயகாமஙகளை வலலவளவும அநுஷடிககை.

கலயாணமாவது—*ஸத்யார்ஜவ தயா தாநாஹிமஸாநபித்யாஃ கலயாணநி* எனகிறபடியே ஸதயம, ஆர்ஜவம, தயை, தானம, அஹிமஸை, அநபித்யை ஆகிற விவை. இவற்றில, ஸத்யம—பூதஹிதம, ஆர்ஜவம்—மநோவாககாயாநாமைகரூப்யம. தயை—ஸவாதததநிரபேக்ஷ பரதுஃககாஸஹிஷ்ணுதவம, தாநம—லோபராஹிதயம, அஹிமஸை—கரணதரயேண பரபீடாநிவருத்திஃ அபித்யை—பரகீயே ஸவதவபுததிஃ. அனறிககே நிஷபல சிநதை யாதல, பரகருதாபகார சிநதையாதலாகவுமாம. அதிலலாமை—அநபித்யை'

அநவஸாதமாவது-*தேசகால வைகுணயாத் சோகவஸத்வாத்யநுஸமருதேசச ததஜம தைநயமபாஸவரதவம மநஸோவஸாதஃ* எனகிறபடியே தேசகாலங் களுடைய வைகுணயததாலும், சோகஹேதுவாயும பயஹேதுவாயுமுளள வஸதுக களின அநுஸமருதியாலுமுணடான தைந்யமாகிற மநஸஸினுடைய அபாஸவரதவம அவஸாதமாகையாலே, அதினுடைய விபர்யயம. சோகவஸது வெனறது சோக

நிமித்தவஸ்து வென்றபடி. அதாவது அதீதமான புத்ரமரணாதி. ஆதிசப்தத்தாலே பயநிமித்தமான ஆகாமிவஸ்து விவக்ஷிதம். சோகம—அதீதவிஷயமாய், பயம—ஆகாமிவிஷயமாயிறே யிருப்பது. அபாஸ்வரத்வ மெனகிறவிது—தைந்ய சப்த விவரணம. தைந்யமாவது—அபீஷ்டகார்ய ப்ரவருத்த்யக்ஷமத்வம. பாஸ்வரத்வ விரோதியென்று தைந்யவிசேஷணமாகவுமாம. அநுத்தர்ஷமாவது—*தத்விபர்ய யஜா துஷ்டிருத்தர்ஷ:* என்கிறபடியே தேசகால ஸாத்குண்யததாலும ப்ரியவஸ்த் வாதயநுஸமருதியாலுமுண்டான துஷடி உத்தர்ஷமாகையாலே, அதினுடைய விபர்யயம; அதாவது—ஹர்ஷஹேதுக்களுண்டானாலும அதிப்ரீதனாகாதொழிகை.

இனி—சமாதிகளில. சமமாவது—அந்தஃகரணநியமநம. தமமாவது—பாஹ்ய கரணநியமநம். *சமச் சித்தப்ரசாநதிஸ் ஸ்யாத தமசசேநதரியநிகரஹ:* என்னக் கடவதிறே. *க்ஷமா ஸத்யம தமச் சம:* என்கிறவிடத்தில *தமோ பாஹ்யகரணாநா மநர்த்த விஷயேப்யோ நியமநம; சம:—அந்தஃகரணஸ்ய ததாவிதநியமநம்* என்றிறே பாஷ்யகாரரருளிச செய்தது. மாறிசசொலலுமிடஙகளுமுணடு. ஆதம குணஙகளில ப்ரதானங்களிறே இவை. *சாந்தோ தாநத உபரதஸ் திதிக்ஷு: ஸமாஹிதோ பூத்வா ஆதமநயே வாத்மாநம பச்யேத்* எனகையாலே உபாஸநததி லிழியுமவனுககு ப்ரதமாபேக்ஷிதஙகள் இவையாகவிறே சருதியும சொலலிற்று. மற்றுமுண்டான ஆத்மகுணஙகளுககும யதாயோகம அர்த்தம கணடுகொளவது. ஆக இப்படியிருநதுளள விவேகாதிகளும சமாதிகளும மேன்மேலும அபிவருததமாய் வளர (எட்டுநீககி) *எனமாயவெட்டு நீககி* என்று--ஜ்ஞாநஸஙகோசகதயா ஆதமாவுககுக குறையான அவிதயாதிகளைந்தும, சரீரஸமபநத ப்ரயுகதமான தாபதரயங்களுமாகிற எட்டையும போககி. (துன்பவினைகளை விடுத்து) என்று கீழேயும கர்மவிமோசநம் சொல்லிற்றேயென்னில; அங்குச் சொல்லிற்று—ஜ்ஞா நோதபத்தி விரோதி ப்ராசீந கர்மமாத்ரமாகையால் விரோதமிலலை: அன்றிககே ஆதமாவுககுப் பொல்லாங்கைப் பண்ணுவதான காம க்ரோத லோப மோஹ மத மாதஸர்யாஜ்ஞாநாஸூயைகளாகிற எட்டையும போககியென்னவுமாம.

காமமாவது—அர்ததித்த பதார்த்தம் அநுபவித்தலலது நிற்கவொண்ணாத தசை. க்ரோதமாவது—அதினகார்யமாய அர்ததிதத பதாத்தாலாபததில் ஸங்நி ஹிதர் பக்கல் பிறககும சீற்றம். லோபமாவது—ஸங்நிஹிதபதார்ததத்திலதிப்ரா வண்யம். மோஹமாவது கர்த்தவ்யாகர்ததவ்யஙகளை விவேகிககமாட்டாதொழிகை. மதமாவது—அர்ததிதார்ததலாபததால வரும் களிப்பு. மாதஸர்யமாவது—பரஸமருத்தி பொறுமையை அநுஷ்டாநபர்யந்தமாக நடததுகை. அஜ்ஞானமாவது—இவற்றால் மேலவருமனர்த்தம நிரூபியாமை. அஸூயையாவது—குணஙகளிலே தோஷத்தை ஆவிஷ்கரிக்கை. ஏவம பூதஙகளானவிவற்றைப் போககியென்றபடி. (எட்டுமிட்டு) *இனமலரெட்டுமிட்டு* என்றும *கந்தமாமலரெட்டுமிட்டு* என்றும சொல்லுகிற படியே ஓரோவக்ஷரங்கள பரிமளோததரமான புஷ்பமபோலே அவனுககு போகய மாம்படி யிருககையாலே அஷ்டவிதமான புஷபததை ஸமர்ப்பிப்பாரைப்போலே திருமந்தரத்தை யநுஸநதிததது. *அவன பெயரெட்டெழுத்து மோதுவார்கள வல்லர் வானமாளவே* என்றும் *ஆர்வமோடிறைஞ்சி நின்றவன் பெயரெட்டெழுத்தும வாரமாக வோதுவார்கள் வலலர் வானமாளவே* என்றும சொல்லககடவதிறே. அன்றிககே *அஹிம்ஸா ப்ரதமம் புஷ்பம புஷ்பமிந்த்ரியநிகரஹ:, ஸர்வபூததயா புஷபம க்ஷமாபுஷ்பம விசேஷத:, ஜ்ஞாநம புஷ்பம தப: புஷ்பம த்யாநம புஷ்பம் ததைவச, ஸத்ய மஷ்டவிதம புஷ்பம விஷ்ணோ: ப்ரீதிகரம் பவேத்* எனகிறபடியே அஹிம்ஸாத்யஷடவித புஷ்பஙகளையுமிடடென்றுமாம. கீழே *விவேகசமாதிகள* என்றதிலந்தர்ப்பூதஙகளானவை இதிலேயும வந்ததாகிலும் ஈசவரனுககு இவற்றை போகயத்வேந அநுஸந்தித்து அநுஷ்டிககையைச சொலலுகிறதாகையாலே விரோத மிலலை. ஆகையிறே இவற்றைப் புஷ்பஸமர்ப்பணமாகச் சொல்லுகிறது.

(எட்டினைய பேதபபூவில சாநதொடு தேவகாரியம செயது) *எட்டினைய பேத மோடிறைஞ்சி* எனகிறபடியே *மநோபுதத்யபிமாநேந ஸஹ ந்யஸ்ய *தராதலே, கூர்மவசசதுர: பாதாந் சிரஸ தத்ரைவ பஞசமம* என்கிறபடியே பகநாபிமாநனாய் விழுகையும, மநோபுததிகளுககு ஈசவரனே விஷயமாகையும, பாதத்வயஙகளும கரதவயஙகளும சிரஸஸ்ும பூமியிலே பொருந்துகையுமாகிற அஷ்டாஙக ப்ரணாமத்தைப் பணணி *பூவில புகையும விளககும சாந்தமும நீரும மலிந்து* *சாந்தொடு விளககம தூபம தாமரை மலர்கள நலலவாயநது கொணடு* எனகிறபடியே புஷபாங்க ராகாதிகளான ஸமாராதநோபகரணஙகளை பலஸஙக கர்த்ருத்வங்களாகிற துராலும மயிரும புழுவும படாதபடி ஆராயநது மிகவும ஸமபாதித்துககொண்டு *தேவகாரியம செயது* எனகிறபடியே பகவத்ஸமாராதநத்தைச செயது.

(உளளம தூயராய) *ஒன்றினின்று நற்றவம் செய்து ஊழியூழிதோறெலாம் நின்று நினறவன குணஙகளுளளியுளளம தூயராய்* என்கிறபடியே நித்ய காமாநுஷ்டாநம தொடஙகி பகவதாராதந பர்யநதமாகப் பண்ணும தரிவித பரித்யாக பூர்வகமான காமாநுஷடாநததாலும பகவத்குணாநுஸநதாநத்தாலும, *கஷாயே கர்மபி: பகவே ததோ ஜ்ஞாநம ப்ரவர்த்தத* எனகிறபடியே ஜ்ஞாநயோகார்ஹமாம் படியே மருதித கஷாயராகையாலே பரிசுத்தாநதஃகரணராய்.

(வாரிபபுன புலவகததினுளிளைப்பினையடைவே விளககினைககொண்டு) *பரநீர் மண விஷயாரணயே பரதாவநதம் பரமாதிநம, ஜ்ஞாநாஙகுசேந கருஹ்ணீயாத வசய மிநத்ரிய தந்திநம* என்று விஸதீர்ணமான விஷயாடவியிலே ஓடாநிற்பதாய, அகப்பட்டாரைக கொலலுமதான இந்த்ரியமாகிறவானையை த்யாஜ்யோபாதேய விவேக ஜ்ஞாநமாகிற அஙகுசத்தாலே வசயமாகப் பண்ணுவானெனகிறபடியே. *வாரிசுருககி மதக களிறைநதினையும சேரிதிரியாமற் செந்நிறீஇ* என்று—மதித்தவானைகளைத் தண்ணீரிலே செறுப்பிககுமாபோலே இந்த்ரியஙகளாகிற மதஹஸ்திகளை விஷயாநுபவமாகிற போகத்தைக குலைத்து. அவவளவுமனறிககே விஷயங்கள நடையாடுமிடத்தில் போகாதே ப்ரத்யகவஸதுவிஷயமாகையாகிற செவவையிலே நிறுத்தியென்றும, *புனபுல வழியடைத்தரககிலச்சினை செய்து நனபுலவழி திறநது ஞான நற்சுடர் கொளீஇ* என்று அலபாஸ்திரத்வாதி தோஷதுஷ்டமான க்ஷுத்ரவிஷயஙகளைப் பற்றிப்போகிற இந்த்ரிய மார்ககத்தை நிரோதித்து, அவற்றினுடைய க்ஷுத்ர தாநுஸநதாநததாலே வாஸநா நுவ்ருததியுமறுமபடி அத்தை உறைபபித்து, விலக்ஷண விஷயததில இநத்ரிய மார்ககததை ப்ரகாசிப்பித்து நன்றான ஜ்ஞாந ப்ரபையை மிகவுமுணடாககியென்றும், *ஐம்புலனகத்தினுள செறுத்து* என்று—ச்ரோத்ராதீநதரியஙகள சப்தாதி விஷயங்களிற் போகாமே உள்ளேயடககியென்றும சொலலுகிறபடியே நிகருஹீதேந்த்ரியகராமராய, *இளப்பினை யியககம் நீககி* எனகிற பாட்டில சொலலுகிறவடைவிலே *அவித்யாஸ்மிதாராகதவேஷாபிநிவேசா: பஞச கலேசா:* என்றும சொலலுகிற கலேசங்களுடைய ஸஞ்சாரத்தைத் தவிர்த்து, *நாத்யுசசரிதம நாதிநீசம* இத்யாதியில சொலலுகிறபடியே ஓராஸநத்தே யிருந்து *ஸமப்ரேக்ஷய நாஸிகாகரம ஸவம திசசாநவலோகயந்* என்னுமபடியே நாஸாகரந்யஸத லோசநராய், ஓரளவில்நிலலாத இந்த்ரியங்களை ப்ரத்யககாககி, த்யேயமான பகவத விஷயததிலே ஸ்நேஹத்தை வைத்து விடாம லநுஸந்திதது, சுடர் விடடுத தோனறுகிற ஜ்ஞாநததாலே ஸவயமப்ரகாசமான ஆதமஸ்வரூபத்தை சாஸதரோகத ப்ரகாரத்தாலே ஸாக்ஷாதகரிதது ஸதகர்மாநுஷ்டாநத்தாலே க்ஷீண பாபனாய், நிர்மலாந்தஃகரணனானவனுககு பகவதஸாக்ஷாதகாரத்துக்குறுப்பாக விளையும யோகஜந்யஜ்ஞாநந்தான் ப்ரதமம் ஆதம ஸ்வரூபத்தை தர்சித்துக் கொண்டிறே மேலபோவது.

விளக்கினை விதியில் காண்பார் என்கிறவிது பகவத்ஸாக்ஷாத்காரமாக பூர்வர்கள் வ்யாக்யானம் பண்ணிவைத்தார்களாகிலும், இவர் ஆத்மபரமாகவே அருளிச்செய்தாரென்று கொள்ளவேணும், பகவத்த்யான தாசநங்களை மேலே சொல்லுகையாலே. "விதியில் காணும் பரதம் மதயம் தசைகளை" யென்று ஆத்மபரமாகவிறே மேலும் இவரருளிச்செய்தது. யோஜநாபேதங்களுண்டாயிருக்குமிறே

(யோகநீதி நண்ணி) *யோகநீதி நண்ணுவார்கள்* என்கிறபடியே யோகமாகிற உபாயத்தாலே கிட்டி. (அறத்திகழு மறையோர் மனந்தனுளமாந்துறையும் அரும்பெருஞ் சுடரைக் கண்களசிவந்திலபடியே மனவுடகொண்டு) *மறந்திகழு மனமொழித்து வஞ்சமாற்றி வன்புலன்களடக்கி யிடர்ப்பாரத் துன்பம் துறந்து இரும்பப்பொழுதேத்தி யெல்லையிலாத தொன்னெறிக்கண் நிலைநின்ற தொண்டரான அறந்திகழு மனத்தவர்தம் கதியை* என்று—கொலையும் சினமும் கொடுமையுமாகிற மறத்தால் விளங்கா நின்றுள்ள மநஸ்ஸை வாஸனையோடே போக்கி, பொய்யைத் தவிர்ந்து, வன்புலச்சேக்கைளைப் பட்டிபுகாமே கட்டி மிக்க துக்கத்தை விளைப்பதான *பாரமாய பழவினையைப் பற்றறுத்து* சலாக்யமாயிருந்துள்ள ஆதிநடுவந்தியாகிற மூன்றுபொழுதிலுமேத்தி அளவிறந்த பழைய மாயாதையிலே சிலவரால் கலக்கவொண்ணாதபடி நிலைநின்ற வைஷ்ணவர்களான ஆந்ருசம்ஸ்யோஜ்ஜ்வல சித்தாகுப பரமப்ராப்யனானவனை யென்றும், *மறையோர் மனந்தனுள் விண்ணுளார் பெருமானை* என்று பராஹ்மணருடைய ஹ்ருதயங்களைத் தனக்கு வாஸஸ்தானமாக வுடையனாயிருக்கும் அயர்வறுமமரர்களதிபதியை என்றும், *மதவமானவர் தங்கள் சிந்தையமாந்துறைகின்ற வெந்தை* என்று மஹாதபஸ்ஸையுடையராயிருக்கும் மனுஷ்யர்களுடைய ஹ்ருதயங்களிலே அநந்யப்ரயோஜநனாய்க்கொண்டு நித்யவாஸம் பண்ணுகிற ஸ்வாமியென்றும் சொல்லுகிறபடியே பரிசுத்தாந்த:கரணரான பரமயோகிகள் ஹ்ருதயங்களிலே *ஆரமார்வனரங்கனென்னும் அரும்பெரும் சுடரொன்றினைச் சேரும் நெஞ்சினார்* என்னும்படி ஆபரணத்யலங்க்ருதமாய அத்யுஜ்ஜ்வலமான விக்ரஹத்தோடே யெழுந்தருளியிருக்கும் ஸர்வேச்வரனை *கண்கள் சிவந்து* என்கிற பாட்டில் சொல்லுகிறபடியே அவயவசோபை ஆபரணசோபை ஆயுதசோபைகளோடே கூடி காளமேக நிபச்யாமமாயிருந்துள்ள திவ்ய விக்ரஹத்துடனே *கற்றவா தந்தம் மனவுடகொண்டு* என்று அறிவுடையரான யோகிகளானவர்கள் தந்தாமுடைய ஹ்ருதயத்திலே கொண்டு-என்கிறபடியே ஹ்ருதய கமலத்திலே த்யானம் பண்ணி (நிரந்தரம் மறவாமை துடக்கற்ஸம்ருதியாய) *நிரந்தரம் நினைப்பதாக* என்றும், *மன்னு சேவடிக்கே மறவாமை வைத்தாய* என்றும் சொல்லுகிறபடியே அந்த த்யானத்துக்கு விச்சேதமும் விஸ்ம்ருதியுமற்று *சோர்விலாத காதலால் துடக்கறுமனத்தராய* என்று ஸர்வகாலமும் விஷயாந்தரங்களால் அபஹ்ருதமாகாத ப்ரேமத்தையுடையராகையாலே தத்ஸம்ச்லேஷ வியோகைக ஸுகது:க்ரானபடி *ஸத்வ சுத்தௌ த்ருவா ஸ்ம்ருதி:* என்கிறபடியே த்யேய வஸ்துவில் துடக்கறுமல் நடக்கும் த்ருவாநுஸ்ம்ருதியாய. (கனவில் மிக்க தாசனஸமமாய) *கனவில் மிக்கக்கண்டேன்* என்று இந்த்ரியங்களால் கலக்கவொண்ணாதபடி மாநஸ ஜ்ஞாநத்தாலே அழுகிதாகக் கண்டேனென்னலாம்படி *ஸா ச ஸ்ம்ருதிர் தாசநஸமாநாகாரா* என்கிறபடியே அதுதான ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாய (ஆகத்துப் புலகுமத்யர்த்தப்ரியமாய்) அப்படி தர்சநஸமமானவதுதான, *நாடோறும் ஞானத் தாலாகத்தணைப்பார்க்கு* *ஆகத்தணைப்பாரணைவரே* *எல்லையிலந்நலம்புலகு* *ஆரவம புரிய பரிசினால் புலகில்* என்னும்படி அங்கநாபரிஷ்வங்கம்போலே *ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோத்யாத்தமஹம்* என்கிற ஸ்மர்த்தவ்ய விஷயஸாரஸ்யத்தாலேதானும அத்யர்த்தப்ரியமாய. (வைகும் சிறப்புவிட்டுக் குறைவிலெனுத அநந்யப்ரயோஜநமாய்) *நின்புகழில் வைகும் தம் சிந்தையிலும் மற்றினிதோ நீ அவர்க்கு வைகுந்தமென்றருளும்வான்* என்று உன்னுடைய கல்யாண குணங்களிலே விச்சேத

மின்றியே செல்லுகிற சிந்தையிலும் காட்டில் இனிதோ நீ அவர்க்கு நன்ருகச் சொல்லிக் கொடுக்கும் பரமபதமென்றும், *உலகு படைத்தியாதி—அமுதவெள்ளத் தானும் சிறப்புவிட்டு ஒருபொருட்கசைவோரசைக நல்வீடு பெறினும் கொள்வ தெண்ணுமோ தெளியோர் குறிப்பு* என்று பரத்வஸௌலப்யாதிகளால் பரிபூர்ண ஞன ஸர்வேச்வரனுடைய நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளை அநுபவிக்கையி லுண்டான அபிநிவேசத்தாலே த்ரவீபூதமாய ஒரவ்யவ்யாக்கிக காண்வொண்ணுதபடி மங்கின ஆத்மவஸ்துவிலே அந்த ஆதரமடியாகப் பிறந்த விலக்ஷணமான ஸங்க காமாத்யவஸ்தைகளையுடைய பக்தியால் விளைகிற நிரதிசயரஸத்திலே உள்ளுகையாகிற லாபத்தைவிட்டு க்ஷுத்ர புருஷார்த்தங்களுக்கு க்லேசப்படுவார் அங்ஙனே க்லேசப் படுக, சலாக்யமான ஐச்வர்யம், அதில் விலக்ஷணமான ஆத்மாநுபவம், அவ்வளவன் றிக்கே பரமபுருஷார்த்த லக்ஷணமான மோக்ஷ, இவற்றைப் பெறுமளவாலும் ஸாராஸாரவிவேகஜ்ஞானவான்களுடைய ஹ்ருதயத்தில் அவற்றை ஸ்வீகரிக்கவும் நினைவுண்டோவென்றும், *உன்னது பாலே போல சீரில் பழுத்தொழிந்தேன் மேலால் பிறப்பின்மை பெற்றடிக்கீழ்க் குற்றேவலன்று மறப்பின்மை யான் வேண்டும் மாடு* என்று உன்னுடைய ஸௌர்யமாண தசையே தொடங்கி இனிதான குணங்களிலே பழுத்தொழிந்தேன்; பின்பு ஒருகால் பிறவாமை பெற்றுத் திருவடிகளில் நித்ய கைங்கர்யம் பண்ணுகையன்று எனக்கு வேண்டுவது, பிறந்த ஜ்ஞானத்துக்கு மறப் பில்லாமை எனக்கு வேண்டும் தனமானது-என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவ்வநு ஸந்தாநத்தாலே தேசவிசேஷத்திலநுபவத்தையு முபேக்ஷிக்கும்படி தானே பரம ப்ரயோஜநமாம்படி ரஸிக்கையாலே அநந்யப்ரயோஜனமாய்.

(வேதநோபாஸந ஸேவா த்யாநாதிகளென்று சொல்லும்படி ஸாத்யஸாதந பக்தியாக சாஸ்த்ரஸித்தம்) வேதநமென்றும் உபாஸனமென்றும் ஸேவையென்றும் த்யாநமென்றும் ஏவமாதி சப்தங்களாற் சொல்லப்படுகிற பக்தியானது *உபய பரிகாமித ஸ்வாந்தஸ்ய* என்கிறபடியே காமஜ்ஞாந ஸம்ஸ்க்ருதாந்த:கரணனுக்குப் பிறக்கும்தொன்ருகையாலே சேதநஸாத்யமாய பகவத்ப்ராப்த்யோபாயத்யா தத்ப்ராப்திஸாதநமான பக்தியாக ஸ்ரீபாஷ்யம் வேதாந்த சாஸ்த்ரத்திலே சொல்லப்பட்டதென்கை. .... (99)

100. இப்படி உபாஸநரூபமாய் (உபாயமுமாயும்) இருந்துள்ள விதுபோலன் றிக்கே உபேயபூத கைங்கர்யோபகரணமாக ப்ரபந்நா பகவானபக்கல் அபேக்ஷித்துப் பெறும் பக்திவிசேஷத்தை ப்ரதிபாதிக்கிருர் (ஸ்வீக்ருதேத்யாதியால்).

(மூ) 100. ஸ்வீக்ருத ஸித்த ஸாதநா இத்தை ஸாத்யமாக இரக்க ப்ராப்திக்கு முன்னே ஸித்திக்கும்.

அதாவது—*த்வத்பாத மூலம் சரணம் ப்ரபத்யே* என்றும், *த்வத்பாதார விந்த யுகளம் சரணமஹம் ப்ரபத்யே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வீகரிக்கப் பட்ட ஸித்த ஸாதநத்தையுடையவர்கள், இந்த பக்தியை போஜநத்துக்கு க்ஷுத்துப் போலே கைங்கர்யத்துக்கு உபகரணமாகையாலே ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்தோபாதி இதுவும் நமக்கு ப்ராப்யமென்று புத்திபண்ணி *பகவந் பக்திமபி ப்ரயச்ச மே* என்றும், *ஸ்தாநத்ரயோதித பரபக்தி யுக்தம் மாம் குருஷ்வ பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்த்யேகஸ்வபாவம் மாம் குருஷ்வ* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவான் பக்கலிலே அர்த்திக்க *இமாம் ப்ரக்ருதிம் ஸ்தூல ஸூக்ஷ்மரூபாம் விஸ்ருஜ்ய ததாநீமேவ* இத்யாதியில் சொல்லுகிறபடியே சரீரவியோகஸமநந்தரம் பகவத் ப்ராப்தி பண்ணுவதற்கு முன்னே ஸித்திக்குமென்கை ... (100)

101. இனி இவ்வாழ்வாருடைய பக்திவிசேஷமிருக்கும்படியை அறிவிக்கிருர் (இதுவென்று தொடங்கி)

(மூ.) 101. இது உபயமுமன்றிக்கே அறியாக்காலத்தே ஒக்கப் பிறந்து தழுவி நின்று கட்டமே நோயாயுலாத்தி வீழ்ந்தலப்பாய் த்யாகஸ்வீகார நிஷ்டா ஹாநிகளாக்கி ஸத்தாபோக வ்ருத்த்யுபகரணமாவதொன்று.

அதாவது—கீழ்ச்சொன்ன விவ்வாழ்வாருடைய பக்தி ஸ்வயத்ந ஸாத்யையாய் உபாயபூதையாயிருக்கும் பக்தியும், உபாயபரிகரஹாநந்தர மபேக்ஷிக்க உபாய பலமாய் வரும் பக்தியுமாகிற நடுவிற் சொல்லுகிற விரண்டு மன்றிக்கே *அறியாக் காலத்துள்ளே யடிமைக்கண்ணன்பு செய்வித்து* என்று *பால்யாத்ப்ரப்ருதி ஸு‍ஸ் நிக்த* என்கிறபடியே அறிவுக்கு ஸம்பாவனையில்லாத பால்யத்திலே ப்ராப்திபல மானவடிமையிலே அதிப்ராவண்யத்தைப் பிறப்பித்தென்னும்படி திருத்தழாயக்கு மணம்போலே ஒக்கப்பிறந்து *தழுவிநின்ற காதல்* என்று விடுவேனென்றாலும் விடவொண்ணாதபடி உடன்வந்தியாய *கட்டமே காதல்* *வேட்கைநோய்கூர* என்று அநுபாவ்ய விஷயத்தை யதாமநோரத மநுபவிக்கப் பெறாதபோது, போஜநம் பெறாததசையிற் பசிபோலே கஷ்டமென்பது, வ்யாதியென்பதாம்படி வெறுப்பை விளைத்து, *வேவாரா வேட்கைநோய் மெல்லாவியுள்ளுலர்த்த* என்றும் *உன்னைக்காணுமவாவில் வீழ்ந்து* என்றும் *உன்னைக் காண்பான் நானலப்பாய்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே அசோஷ்யமான ஆத்மவஸ்துவைக் குருத்துவறறும்படி சோஷிப்பித்துக் கடலிலே விழுந்தாப்போலே கரையேறவொண்ணாதபடி அபிநிவேச ரூபமான தன்னுள்ளே யாழ்ந்து போக்யமான அவ்விஷயத்தைக் காணவேணு மென்று அலமாக்கப்பண்ணி, *உன்னலல்லால் யாவராலுமொன்றும் குறை வேண்டேன்* என்கிறபடியே இதரோபாயபரித்யாக பூர்வகமாக அவனே உபாயமென் றறுதியிட்டிருக்கு மிவரை *குதிரியாய் மடலூர்தும்* *யாமடலூர்ந்து மெம்மாழி யங்கைப் பிரானுடைத் தூமடல் தண்ணந்துழாய்மலர்கொண்டு சூடுவோம்* என்னும் படி த்யஜித்த உபாயத்திலே மூட்டுகையாலே த்யாகநிஷ்டா ஹாநியையும், *ஆறெனக்கு நின் பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய்* *கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட* *அடிமேல சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச்சடகோபன்* *நாகணை மிசை நம்பிரான் சரணே சரண்* *அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே* என்று அடுத்தடுத்து ப்ரபத்தி பண்ணும்படி யாக்குகையாலே *ஸக்ருதேவ ஹி சாஸ்த்ரார்த்த: க்ருதோயம் தாரயேந்நரம் *ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய* இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே ஸக்ருத் கர்த்தவ்யமான ஸ்வீகாரத்தில் நிஷ்டாஹாநியையுமுண்டாக்கி பகவத் விஷயத்தை நினையாமையென்றும் ஸத்தாஹாநி யென்றும் இரண்டில்லை யென்றிருக்கு மிவர்க்கு அநவரத தத்விஷயஸ்மரண ஹேதுவாகையாலே ஸத்தைக்கும் *எல்லாம் கண்ணன்* என்றிருக்குமிவர்க்கு தத்விஷயாநுபூதையை மேன்மேலும் விளைக்கையாலே போகத்துக்கும், *வழுவிலாவடிமை செய்ய வேண்டும்* என்றிருக்குமிவர்க்கு அசேஷ சேஷதைக ரதித்வத்துக்கு குடலாகையாலே வ்ருத்திக்கும் உபகரணமாயிருக்கு மென்கை.

அன்றிக்கே, ஸத்தாபோகேத்யாதிக்கு *நாகிஞ்சித்குர்வதச் சேஷத்வம்* என்று கிஞ்சித்கரியாத வஸ்துவுக்கு சேஷத்வமில்லை யென்கையாலே சேஷத்வைக நிரூபணீயனான இவனுடைய ஸத்தை கிஞ்சித்காரத்தாலே யாதலால் இவனுக்கு ஸத்தாஹேதுவாய், *தனக்கேயாக* *உன்றன் திருவுள்ளமிடர் கெடுந்தோறும்* *கதா ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி* இத்யாதிகளிற்படியே இதுதான் பரமப்ரயோஜநமாகப் பண்ணுமதாகையாலே அவனுக்கு போகமாயிருக்குமதான கைங்கர்ய வ்ருத்திக்கு உபகரணமாயிருப்ப தொன்றென்னவுமாம்.

ஆகக் கீழ்ச் செய்ததாயிற்றது, இவருடைய பக்தி—ஸாதித்துப் பெற்றது மன்று, அபேக்ஷித்துப் பெற்றதுமன்று. ஸஹஜையாய் ஸத்தாதிகளுக்கு உபகரண மாயிருப்ப தொன்றென்றதாயத்து. ... ... (101)

102. இங்ஙனன்றிக்கே, இவருடைய இந்தப் பரமபக்தி—கர்மஜ்ஞானபக்திகளாகிற ஸாதநத்ரயத்தையும் இஜ்ஜந்மத்திலே அநுஷ்டிக்கையாலேயாதல், பூர்வ ஜந்மங்களிலப்யாஸத்தாலாதல் உண்டானதாஞலோவென்கிற சங்கையிலே இரண்டுபடியாலும் வந்ததன்றென்னுமிடத்தை இவர் தம்முடைய உக்திகளாலே ஸாதிக்கிறார் (இடகிலேனென்று தொடங்கி)

(மூ.) 102. இடகிலேன நோன்பறிவிலேன கீறபன் கீழநாளகளெனகையாலே ஸாதந்த்ரய பூர்வாப்யாஸஜமல்ல.

அதாவது—*இடகிலேன்* இத்யாதியாலே—பசித்தார்க்குச் சோறு இடுதல், தாஹித்தார்க்குத் தண்ணீர் வார்த்தல் செய்தேனாகில் *யஜ்ஞோ தாநம் தப: கர்ம* என்கிறபடியே தாநமும் கர்மயோகாந்தர்பூதமாகையாலே கர்மயோகத்திலே நிவேசிப்பிக்கலாம் அதுசெய்ய மாட்டுகிறிலேன். இந்த்ரியங்களை விஷயங்களில் போகாதபடி நியமித்தேனாகில் ஜ்ஞாநயோகத்திலே நிவேசிப்பிக்கலாம்; அதுவும் செய்யமாட்டுகிறிலேன் நியதனாய்க்கொண்டு சாஸ்த்ரோக்தமான காலங்களிலே புஷ்பாத்யுபகரணங்களை ஸம்பாதித்து ஆராதித்து ஸ்துதித்தேனாகில் பக்திசரீரத்திலே நிவேசிப்பிக்கலாம், அதுவும் செய்ய மாட்டுகிறிலேனென்றும், *நோற்றநோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன்* என்று பலவ்யாப்தமாம்படி அநுஷ்டிதமான கர்மயோகமுடையேனல்லேன் அதிலில்லாமையாலே ஸூக்ஷ்மரூபமான ஜீவபரவிஷயஜ்ஞாநயோகத்தையுமுடையேனல்லேன் ஆகையாலே உபயஸாத்யையான பக்தியில்லை என்னுமிடம் ஆத்தாதஸித்தமென்று அருளிச்செய்கையாலே வர்த்தமாநஜந்மத்தில் கர்மஜ்ஞாந பக்திகளாகிற ஸாதநத்ரயாநுஷ்டாநத்தாலுண்டானதல்ல. *கிறபன் கிலேனென்றிலன் முன்னாளால்* என்று—முன்புண்டான காலமெல்லாம் *க்ருயாத்* என்று நன்மைசெய்யவடுக்குமென்றுல் வல்லேனென்று இசைந்திலேன். *ந குர்யாத்* என்று தீமைசெய்யலாகாதென்றுல் மாட்டேனென்று தவிர்ந்திலேன். இப்படி விஹிதத்தைச் செய்யாமல் நிஷித்தத்தைச் செய்து போந்தேனென்றும், *தெரிந்துணர்வொன்றின்மையால் தீவினையேன் ஆழியங்கையம்மானை யேத்தாதயர்த்து—வாளாவிருந்தொழிந்தேன் கீழநாளகளெல்லாம்* என்று பகவத்விஷயத்தை ஆராயும் ஜ்ஞாநமொன்றுமில்லாமையாலே பகவதநுபவ யோக்யமான காலத்தைப் பாழேபோக்கின பாவியான நான், பிராட்டிசொன்னது செய்தல் லது நிற்கமாட்டாமையாலே மாயாம்ருகத்தை அன்று பின்பற்றிப்போன—அருகாழியைத் திருக்கையிலேயுடைய ஸர்வேச்வரனை மங்களாசாஸநம் பண்ணப்பெறுதே அறிவுகெட்டு வ்யர்த்தமேயிருந்துவிட்டேன் கீழுள்ளகாலமெல்லாமென்று அருளிச்செய்கையாலே பூர்வஜந்மங்களிலப்யாஸத்தாலுண்டானதுமல்லவென்கை (102)

103. இன்னமும் இவர் தம்முடையதொரு திவ்யஸூக்தி விசேஷத்தாலே இத்தனை வ்யக்தீகரிக்கிறார் (இப்பிறப்பேயித்யாதியால்).

(மூ.) 103 இப்பிறப்பே சிலநாளிலென்றபோதே இரண்டும் கழியும்

அதாவது—*குறிக்கொள்ஞானங்களாலெனையூழி செய்தவமும் கிறிக்கொண்டிப்பிறப்பே சிலநாளிலெய்தினன்யான்* என்று யமநியமாத்யவஹிதராய்க்கொண்டு ஸம்பாதிக்க வேண்டும்வேதாந்த த்யாநோபாஸநாத்யவஸ்தா விசேஷங்களான ஜ்ஞாநங்களாலே அநேககல்பம்கூடி ச்ரவணமாய மநநமாய த்ருவாநுஸ்ம்ருதியாய் வரக்கடவ பக்தியோகமாகிற தபஸ்ஸினுடைய பலத்தை ஒருயத்நமுமின்றிக்கே யிருக்க, நல்விரகானவவனாலே இஜ்ஜந்மத்திலே அதுதன்னிலும் அல்பகாலத்திலே பெற்றேனென்கையாலே ஜந்மாந்தராப்யாஸஜமென்றும், இஜ்ஜந்மந்தன்னிலே ஸாதநத்ரயாநுஷ்டானஜமென்றும் சொல்லுகிற விரண்டும் போமென்றபடி. *இப்பிறப்பே* என்றும், *சிலநாளில்* என்றுமிரண்டுமருளிச்செய்தது, ஜந்மாந்தரங்களி

லப்யாஸத்தையும இஜ்ஜந்மந்தனிலே சிரகாலஸாத்யமானவவற்றிலந்வயத்தையும் வ்யாவர்த்திக்கைக்காகவிறே.

அன்றிக்கே (இடகிலேன) இத்யாதிவாக்யத்திலே யெடுத்த சங்கைகளெல்லாத் தாலும பூர்வஜந்மஸித்தமான ஸாதநத்ரயாப்யாஸ பலமல்லாமையை ஸாதித்ததாய், அதிலேயாகில இஜ்ஜன்மந்தனிலே அவற்றையப்யஸித்து வந்ததாலோ வென்கிற சங்கைவர பூர்வஜந்மத்திலும் இஜ்ஜன்மத்திலும் இவர்க்கு அவற்றி லந்வயமில்லை யென்னுமிடத்தை *இப்பிறப்பே* இத்யாதியான விவருடைய ஸூக்தி விசேஷத்தாலே தர்சிப்பியா நின்றுகொண்டு உபயசங்கையையும சேரத் தள்ளுகிறு ரென்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம. இந்த யோஜனையைப்பற்றவும பூர்வ யோஜனையே இதனுடைய பட்டோலையான பெரியபடிக்குச் சேருவது. (103)

104. ஆனால் இவர்க்கு இந்த பக்தியுண்டாகைக்கு ஹேதுவென? என்னு மாகாங்க்ஷையிலே பலபோக்தாவான ஈச்வரன் க்ருஷிபல மென்னுமதனை க்ஷேத்ர மும கர்ஷகனும க்ருஷியும தத்பலமுமாக ரூபித்துக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (பெரும்பாழிலித்யாதி சூர்ணையாலே).

(மூ.) 104. பெரும்பாழில க்ஷேத்ரஜ்ஞனபெருமசெய் — கலியாரேவ ஆளும் வனகுறும்பர் குடியேறிப் பெருங்குடியும தங்கள் கருத்துவளேயாக்கிப் படிந்துண்ணும போகத்தே தூராதே பொறுக்கொணுப் போகத்துக்குக் காவல் செய்து குமைத்துத் திரித்து வீழ்த்தி ஊலித்தெற்றி அருவி யறுத்துக கடனுயின இறுப்பிக்கப் பாழ்த்த விதியானவாறே தன்பால் மனம் வைப்பிப்பதாகத் தேயந்தறமன்னி ஒளவாளுருவி வினைத் தூற்றை வேரறுவித்துத தீக்கொளீஇக் கவ்வை யெருவிட்டு அமுத வாறுதலைப்பற்றி ஈரியாயக் கசிந்ததிலே ஈரநெல்வித்தி எழுநாற்றுக்களை யையும் வேர் முதல மாயத்துப் பட்டிச்சேவதக்கி மீது கொள்ளாமல் குறிக்கொளவித்துக் கடல்புரைய விளைந்து தலைவணக்கினவாறே நாளுநாள் கோட்குறையாக நினருரறியாமல் குநதங்கொண்டு ஆராமை யுண்டு காலக்கழிவாலே நிலத்துகாமல் பற்றறுத்துத் தண்டாலடித்துப பதரறுத்துப் போரத்ததோல் வீடுதது ஸூக்ஷ்ம வொட்டும் நீரிலே கழுவி வேரோ கலத்திட்டுப பைநதொடி மடநதையரைக் கொண்டு ஷட்குண ரஸாநநமாக்கி வானோர்க்கு ஆராவமுதானவாறே முற்று முண்ண முன்னம பாரித்து உழுவதோர் நாஞ்சில் கொண்டு பெருக முயலும பத்தியுழவன க்ருஷி பலமிறே.

(பெரும்பாழில் க்ஷேத்ரஜ்ஞன பெருமசெய) *முடிவில பெரும்பாழ்* என்று நித்யமாய் அபரிச்சேத்யமாய சேதனர்க்கு போகமோக்ஷங்களை விளைத்துக்கொள்ள லாம நிலமான ப்ரக்ருதிதத்வத்தில க்ஷேத்ரஜ்ஞனென்கிற பத்தசேதநனுடைய *நெஞ்சப் பெருமசெய* என்று பக்திக்கு விளைநிலமான மனஸ்ஸானது. (பாழ்த்தவிதியான வாறே) என்றத்தோடு இதுக்கு ஸம்பந்தம். பாழ்படுகைக்கு அடி சொல்லுகிறது நடுவுள்ள தடங்கலும.

(கலியாரேவ ஆளும வனகுறும்பர் குடியேறி) *ஏவினர்கலியார் நலிகவென்று என்மேல* என்கிறபடியே கலியுகமாகிற வன்னியன "இவனை நலியுங்கோள்" என்று ஏவ, *மனமாளுமோரைவர் வன்குறும்பர்* என்கிறபடியே சேதநசேஷமான மனஸ்ஸைத் தங்களுக்கு சேஷமாக்கிக்கொண்டு நடத்துமவர்களாய் முன்கை

மிடுககராய அதவிதீயராயிருநதுளள இநதரியஙகளாகிற குறுமபர் *கோவாயைவ ரென மெயகுடியேறி* எனகிறபடியே இசசேதநனுககு நியாமகராயககொண்டு தேஹததிலே குடிபுகுநது (கலியாரேவ) எனறது—இந்தரியஙகளினுடைய நலிவுககுக கலிகாலம ப்ரவாத்தகமாகையாலே, (கலியார்) எனறும, (ஐவா) எனறும சேதநஸமாதியாலே சொலலுகிறது—தனககெனன ஆகரஹமுடையாரைப்போலே நலிகிற கொடுமையைபபறற கலியாரெனறு ரேபாநதமாக ஆழவாரருளிச செயதது கலிகாலததுககு அஞசினபடியாலேயிறே

(பெருஙகுடியும தஙகள கருததுளளேயாககி) மூனனினறு முறைபோககும பெருஙகுடிபோலே தஙகளுககு ப்ரதாநமான மனஸஸையும *ஐமபுலன கருதும கருததுளே திருததினேன மனததை* எனகிறபடியே தாஙகள நினைததவழியே ஒழுகுமபடியாகப பணணி (படிநதுணணும போகததேதூராதே பொறுககொணப போகததுககுக காவலசெயது) *புலன படிநதுணணும போகம* எனறு விஷயங களிலே அவகாஹித்து புஜிககிறபோகததிலே *தூராககுழி* எனகிறபடியே ஒருகாலும பூரணமாகாதே *பொறுத்துககொணடிருநதால பொறுககொணப்போகமே நுகர்வான* எனகிறபடியே இவறறால வநதநலிவை ஆறறியிருப்போமெனறால ஆறறவொணணாதபடியான விஷயபோகஙகளை புஜிககவேணுமெனறு *கடியார் காளையரைவர் புகுநது காவலசெயத* எனகிறபடியே கரூரராய நலியநலிய இளகிப பதியாநினற பருவததையுடையராய்ககொணடு இவனைச சிறைசெயது

(குமைததுத்திரித்தி வீழததிவலித்தெறறி யருவியறுததுக கடணயினவிறுபிககக) *கூறைசோறிவை தாவெனறு குமைததுப்போகார்* *செககிலிடடுத் திரிககுமைவர்* *கொடு வன குழியினில வீழககுமைவர்* *ஐவர்திசைதிசை வலித்தெறறுகினறனா* *ஐவா—அருவிததினறிட* *ஐவரறுக்துததினறிட* எனகிறபடியே தனககபீஷடமானவறறைத தாவெனறு துகைத்திழுத்து, சரீரமாகிற செககிலேயிடடுச சுழறறி கரூரமாய கரையேற வொண்ணாதபடியாயிருககும விஷயங களாகிற படுகுழியிலேதளளி, அவைதான அனேகஙகளாகையாலே ஸவஸவவிஷயங களிலே கொடுபோகைககாக நாலுதிககிலுமிழுத்து நலிநது அருவிததினனுமா போலவும, அறுததுததினனுமாபோலவும. 'என விஷயததைக காடடு, என விஷயத்தைக காடடு' எனறு நெருககி, இபபடி பஹுவிதமாக தண்டிததது *பொருளினபமென விரணடுமிறுததேன ஐமபுலனகட கடணயின* எனறு சரோத்ராதிகளுககு ப்ராப்தமாயிருககிற ஆத்தகாமஙகளெனறு சொலலப்படுகிற விரண்டையும கடமையிறுப்பாரைபபோல அவறறாலே பரிபூதனயக கொடுததுப போநதேனென னுமபடி தஙகளுககு ப்ராப்த கரஙகளை யிறுப்பிததுககொளள.

(பாழததவிதியானவாறே) இப்படியாகையாலே *வாழத்தியவனடியைப பூபபுனைநது நினதலையைத் தாழதது இருகைகூபபெனறால கூபபாத பாழத்தவிதி* எனகிறபடியே வகுத்த சேஷியானவனை வாழத்தி ஆராதித்து வணஙகிக குமபிடுகைகளாகிற இவறறிலொனறிலும அந்வயியாமையாலே ததஙகீகாரப்பறறுசான ஸுகருத கநதமறறு மனஸஸு பாழபடடவாறே. (தனபால மனம வைப்பிப்பதாகத் தேய்நதறமனனி) *தனபால மனமவைககததிருத்தி* எனகிறபடியே இநத்ரியவசயதையாலே இபபடிபபாழபடட மனஸஸைப பயிர்படுமபடி தனபககலிலே வைககப் பண்ணுகைககாக *எனதேழை நெஞசாளும திருநதாதவோரைவரைத் தேயந்தற மனனி இருநதான* எனகிறபடியே கணடதெலலாததிலும சபலமாயிருககிற மனஸஸை அதுவே பறறாசாகபபொதியெடுதது ஆளாகிறபாராய், எத்தனையேனும பலவானகள திருத்தப்புககாலும திருந்தாதே இனி இப்படி ஒரைவரிலலை யெனனும படியிருககிற இநதரியஙகளாகிற ஐவர் க்ஷயிதது முடிநதுபோமபடி ஆஸநபலத்தாலே குறுமபரை அழிககும ராஜாககளைப்போலே ஸதாவரபரதிஷடையாயிருநது.

(ஔவாளுருவி வினைத்தூற்றை வேரறுவித்து) *நீபணித்தவருளென்னும் ஒள்வாளுருவி* என்கிறபடியே *மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ* என்று என்னுடைய ப்ரஸாதத்தையே உனக்கு உஜ்ஜீவந ஹேதுவாக அத்யவஸி யென்ன, *ஸ்திதோஸ்மி கதஸந்தேஹ:* என்னும்படி ஸகலஸந்தேஹங்களையும் துணித்துப்போகட்டவற்றாய் *ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்று அருளிச்செய்தபடியே ஸர்வபாபங்களையும் சேதிக்கைக்கு ஸமர்த்தமுமான ஒண்மையையுடைய க்ருபையாகிற வாளை அப்ரதிஹதமாகக் பக்தியாகிற பயிருக்கு விளைநிலமாகக் கல்பிதமாயிருந்துள்ள மனஸ்ஸு பாழ்கிடந்துபோம்படி *கொடுவினைத்தூறு* என்கிறபடியே இவனாலடிகாணவும் அறுக்கவும் ஒண்ணாதபடி மூடின பாபமாகிற தூற்றை*வினைகளைவேரற* என்றும் *வல்வினைத்தொடர்களை முதலரிந்து* என்றும் சொல்லுகிறபடியே மறுகிளையுண்டாகாதபடி வாஸநாருசிகளாகிற ஊசிவேரோடும் பக்கவேரோடும் அறுப்பித்து. வினைத்தூற்றை வேரறுத்தென்னாதே 'வேரறுவித்து' என்கையாலே ணிஜர்த்தமும் தோற்றுகிறது; வினையறுக்கையில் ப்ரயோஜககர்த்ருத்வம் ஈச்வரனுக்கும் ஸாக்ஷாத்கர்த்ருத்வம் க்ருபைக்குமாகலாமிறே.

(தீக்கொளீஇ) வெட்டினகாட்டைச் சுட்டுப்போகடுமாபோலே *மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்கிற க்ருபாப்ரயுக்த ஸங்கல்பத்தாலே முன்பு அடியறுத்தவற்றை *இறவுசெய்யும் பாவக்காடு தீக்கொளீஇ வேகின்றதால்* என்று இவ்வாத்மாவை மூடிக்கிற கர்மஸந்தாநம் நெருப்புக்கொளுந்தி வேகாநின்றதென்னும்படி *யதேஷீகதூலமக்நௌ ப்ரோதம் ப்ரதூயேத; ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே* என்கிறபடியே உருமாய்ந்து போம்படி தக்தமாக்கி. (கவ்வையெருவிட்டு) *ஊரவர்கவ்வை எருவிட்டு* என்கிறபடியே பகவதாபிமுக்யம் பிறந்தவளவிலே இவன் பாகவதனானானென்று ஸம்ஸாரிகள் சொல்லும் பழிமொழியை பக்தியாகிற பயிருக்கு வர்த்தகமான எருவாக விட்டு; (அமுதவாறு தலைப்பற்றி) *அறிவையென்னும் அமுதவாறு தலைப்பற்றி வாய்க்கொண்டது* என்கிறபடியே ஜ்ஞாநமாகிற அம்ருத நதியை வாய்ளவாய்த் தலைக்கு மேலே போம்படி பெருகப்பண்ணி. (வாரியாய்க் கசிந்ததிலே) *கண்ணனுக்கென்னீரியா யிருப்பாள்* *கசிந்த நெஞ்சினளாய்* என்று சொல்லுகிறபடியே அந்த ஜ்ஞாநவாரியாலே நலந்துகண்டால் அவனுக்கென்னும் அநுஸந்தாநத்தாலே ஆர்த்ரதை விளையும்படி நெஞ்சு பதம்செய்து செவ்விவாய்த்தவாறே அந்நெஞ்சிலே (காதல் வித்தி) ஸங்கமாகிற நெல்லைவிரைத்து (எழுநாற்றுக்களையையும் வேர்முதல் மாய்த்து) *செய்த்தலையெழுநாற்று* என்கிறபடியே தத்ப்ரத்யாஸந்நமாய தச்சேஷபரதந்த்ரமாய் தச்சேஷபோக்யமாய வளருகிற இப்பயிரில் கர்த்ருத்வபோக்த்ருத்வ புத்தியை விளைக்கும் அஹங்கார மமகாரங்களாகிற களையையும், *நீர்நுமதென்றிவை வேர்முதல் மாய்த்து* என்கிறபடியே ஊசிவேரோடே பறித்துப்போகட்டு. (பட்டிசேவதக்கி) களைபறித்தாலும் போராதே, பட்டிபுகாமல் நோக்கினாலிறே பயிர் தலைப்பெற்றுச் செல்லுவது. ஆகையாலே *வன்புலச்சேவை அதக்கி* என்கிறபடியே விஷயாந்தரங்களில் ப்ரவணமாய் பகவத்பக்தியைத் தலையழிக்கையாலே பக்தியாகிற இப்பயிருக்குப் பட்டியான இந்த்ரியங்களாகிற சேக்களினுடைய ஸ்வைரஸஞ்சார ஹேதுவான கர்வத்தைப்போக்கி.

(மீதுகொள்ளாமல் குறிக்கொள்வித்து) பயிர் பலபர்யந்தமானாலும் பலிதாம்சத்தை ராத்ரிசரரபஹரிக்க யோக்யதையுண்டாகையாலே ரக்ஷைபண்ணிவைக்க வேணுமாய்த்து; அப்படியே *விளைந்ததானியமும் இராக்கதர் மீது கொள்ளகிலார்கள்* என்கிறபடியே அநந்யார்ஹமாம்படி *அரக்கரசுரர் பிறந்தீருளீரேல்* என்று ராக்ஷஸப்ரக்ருதிகளும் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளுமாகச் சொல்லலாம்படியான அபாகவத ஜனங்கள் 'எங்களுக்கு இவனஸ்நேஹி' என்றிருக்கும்வழியாலே இத்தை அபஹரிக்கைக்கு அவகாசமற பக்தியாகிற பயிர்விளைந்துகிடக்கிற நெஞ்சுக்கு *பள்ளியறைகுறிக்கொள்மின்* என்கிறபடியே காவலடைத்து, கடலபுரைய விளைந்து

தலைவணக்கினவாறே *காதல் கடல் புரையவிளைவித்த காரமர்மேனி* என்கிற படியே, ஏருவும் நீருமுண்டானாலும் மேல் வர்ஷமில்லாதபோது பயிர்த்தலைகுளிர்ந்து வளராதென்று காளமேகநிபச்யாமமான வடிவழகை வர்ஷித்து வளர்க்கையாலே அந்த பக்தியாகிற பயிர் கடல்போலே அபரிச்சேத்யமாம்படி பலித்து *வரம்புற்ற கதிர்செந்நெல் தாள்சாய்த்துத் தலைவணக்கும்* என்கிறபடியே பலித்த பயிரானது பரிபக்வமாய்த் தலைவணக்குமாபோலே பலிதமான அதனுடைய பரிபாகநிபந்தனமான ஆர்த்தியால் வரும் பாரவச்யம் பிறந்தவாறே (நாளுநாள் கோட்குறையாக நின்றாரறியாமல் குந்தங்கொண்டு ஆராமையுண்டு) பக்திபரீணாமம் சொன்னவித்தால் பலித்தது—ததாச்ரயமான ஆத்மவஸ்து பகவத்போக்யமாம்படி திருந்தினமையிறே ஆகையால் *நாளுநாள் வந்தென்னை முற்றவும் தானுண்டான்* *கோட்குறைபட்ட தென்னுருவே* *நின்றாரறியாவண்ணம் என்னெஞ்சும் உயிருமவையுண்டு* என்கிற படியே ஒருநாள் புஜித்து விடுகையன்றிக்கே நாள்தோறும் வந்து புஜியாநிற்கச் செய்தே பின்னையும் பர்யாப்தனன்றிக்கே படுகிற அமைப்புக்கண்டு இத்தலையிலே சிறிது தொங்கிற்றுண்டென்று நிரூபித்தறியவேண்டும்படியாக இப்பரிமாற்றத்தில் தலைநின்ற பிராட்டி, திருவடி திருவனந்தாழ்வான் முதலானோருமறியமாட்டாதபடி, பெரும்பசியரானவர்கள் விளைந்த நெல்லைச் சேரவறுத்துக்கொண்டுபோய் புஜிக்கப் பற்றாமே முற்றின் வளவுகளைக் குந்தங்கொண்டு புஜிக்குமாபோலே முகத்தனை வாறே பின்னைச்சேர புஜிக்கப்பற்றாத தன் அபிநிவேசத்தாலே இச்சரீரத்தோடே யிருக்கச் செய்தே விளைந்த பரிபாகாநுகுணமாக *மனக்காராமைமன்னியுண்டிட்டாய்* என்கிறபடியே மனஸ்ஸுக்கு ஒருகாலும் த்ருப்தி பிறவாதே மேன்மேலும் விரும்பி புஜித்து. (காலக்கழிவாலே நிலத்துக்காமல் பற்றறுத்து) *காலக்கழிவுசெய்யேல்* என்றும், *மனனும் வறுநிலத்துவாளாக்குகுத்ததுபோல்* என்றும் சொல்லுகிற படியே பரிபக்வமான விவவஸ்து காலக்ஷேபத்தாலே நரைப்பட்டு மங்கிப்போகாமல் *வினைபற்றறுக்கும்* என்கிறபடியே ப்ராப்திவிரோதியான கர்மங்களையறுத்து. (தண்டாலடித்துப் பதராறுத்து) அறுத்தநெற்கதிரைத் தடியாலேயடித்துப் பதரும் மணியும் பிரிக்குமாபோலே *அருளென்னும் தண்டாலடித்து* என்கிறபடியே தன்னுடைய கருணையாகிற த்ருடகர ஸாதனத்தாலே கெலவோடொக்க விளைந்திருப்பதாய் அஸாரமான பதர்போலேயிருக்கிற ஆத்மாநுபவத்தில் ருசியையறுத்து, (போர்த்ததோலவிடுத்து) அந்நெல்லில் உமியை விடுவிக்குமாபோலே *போர்த்த பிறப்பொடுநோயொடு மூப்பொடு இறப்பிவை போதந்து* என்கிறபடியே ஆத்மாவைப் பொதிந்துகொண்டு கிடப்பதாய் ஆறிவயத்துக்கும் ஷட்பாவ விகாரங்களுக்கும் அடியான ஸ்தூலதேஹத்தினுடைய விமோசனத்தைப் பண்ணி.

(ஸூக்ஷ்மவொட்டும் நீரிலேகழுவி) அநந்தரம் தண்டுலத்தைத் தவிடறக் கழுவுமாபோலே ஸ்தூலதேஹம் போனாலும் கான போகக்கடவதன்றிக்கே ஸம்ஸரணஹேதுவாய்க்கொண்டு போந்ததாய் பகவதநுபவ விரோதியுமாயிருக்கச் செய்தே விரஜாபர்யந்தகமந ஸாதநமாய்க்கிடந்த ஸூக்ஷ்மசரீரத்தையும் *தத்தோய ஸ்பர்சமாத்ரேண* என்கிறபடியே விரஜாஜலஸ்பர்சத்தாலே வாஸநாரேணுக்களோடே போக்கி. "கர்மஸம்பந்த மறுகையாலே ஸூக்ஷ்மசரீரமிருக்கைக்கு ஹேதுவில்லாமையால் இங்கேகழிந்துவிடலாயிருக்கச்செய்தே விரஜாபர்யந்தம் இவனுக்கு கமநஸாதநமாக ஈச்வரன் தன்னிச்சையாலேவைத்து விரஜையிலே உளபுக்கவாறே கழித்துவிடும்" என்றிறே நம்மாசார்யர்களருளிச்செய்வது. ஸூக்ஷ்மப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் கிடக்குமளவும் வாஸநாரேணுவும் கிடக்கையாலே அதுவும் அப்போதாய்த்து நிவ்ருத்தமாவது "விரஜையைச் சென்று கிட்டி அனசேறறவான்லையும் வாஸநாரேணுவையும் கழுவி" என்றாரிறே (வேரோர் கலத்திட்டு, *சீரார் தயிர்கடைந்து வெண்ணெய் திரண்டதனை வேரார்நுதல் மடவாள் வேரோர்கலத்திட்டு* என்கிறபடியே

ஸ்தூலஸூக்ஷ்மரூபையான ப்ரக்ருதியில் நின்றும் விவேகித்து வாங்கின இவ்வாத்ம வஸ்துவை அமானவகரஸ்பர்சத்தாலே அப்ராக்ருத தேஹத்திலே ப்ரவேசிப்பித்து.

(பைந்தொடி மடந்தையரைக் கொண்டு ஷட்குண ரஸாநநமாக்கி) *அணைவர் போயமருலகில் பைந்தொடி மடந்தையர்தம் வேய்மருதோளிணை* என்கிறபடியே *தம் பஞ்சசதாந்யப்ஸரஸாம் ப்ரதிதாவந்தி சதம் மாலாஹஸ்தா:* இத்யாதிப்ரகாரேண வந்தெதிர்கொண்டு *தம் ப்ரஹ்மாலங்காரேணாலங்குர்வந்தி* என்று தங்கள் கையாலே இவ்வாத்மவஸ்துவுக்கு ப்ரஹ்மாலங்காரத்தைப் பண்ணி ஸத்கரிக்கும் திவ்யாப்ஸரஸ ஸூக்களைக்கொண்டு தன்னுடைய போகத்துக்கர்ஹமாம்படி அலங்கரிப்பியா நின்று கொண்டு *ஸ்வேந ரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே* என்கிறபடியே ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவம் பிறந்து முன்பு திரோஹிதமாய்க் கிடந்த ஆத்மகுணங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கப்பெற்றிருக்கிற இவ் வஸ்துவை ஜ்ஞாநாதி ஷட்குணங்களாகிற ஷட்ரஸயுக்தமாய *அஹமந்நம்* என்கிற அர்த்தமாம்படி அவர்கள் கரஸ்பர்சத்தாலே பக்வமாக்கி சேஷவஸ்துக்தமான ஜ்ஞாந சக்த்யாதி ஷட்குணங்களும், சேஷிவிநியோகத்துக்கு உறுப்பாகையாலே இக்குணங்களோடே கூடி *அஹமந்நம்* என்றிருக்கு மிவ்வஸ்து அவனுக்கு அறுசுவையடிசிலாயிறே யிருப்பது.

(வானோர்க்காராவமுதானவாறே) *வானோர்க்காராவமுதே* என்கிறபடியே *வைகுந்தன் தமரெமரெமதிடம் புகுது* என்பது, *விதிவகை புகுந்தனர்* என்பதாய, *பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்* இத்யாதிப்படியே ஆதரிக்கும் நித்ய ஸூரிகளுக்குப் பரமபோக்யமாம்படியானவாறே (முற்றுமுண்ண முன்னம் பாரித்து) *என்னை முற்றுமுயிருண்டு* என்கிறபடியே இவ்வாத்மவஸ்துவை முழுக்க புஜிப்பதாக *என்னில் முன்னம் பாரித்து* என்கிறபடியே இவ்வாத்மாவுக்கு ருசிபிறப்பதற்கு முன்னே பிடித்தும் பாரித்து.

(உழுவதோர் நாஞ்சில் கொண்டு பெருகமுயலும் பத்தியுழவன் க்ருஷிபலமிறே) *உழுவதோர் படையும்* *ஒற்றைக்குழையும் நாஞ்சிலும்* என்கிறபடியே இவன் கர்ஷகனென்று தோற்றும்படி க்ருஷிஸாதநத்தைக் கையிலேகொண்டு *அரியதெளிதாகுமாற்றலால மாற்றிப் பெருக முயல்வாரைப் பெற்றால்* என்கிறபடியே அரிதான தன் திருவடிகளில் ப்ராப்தியு மெளிதாம்படி இவ்வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு மிகவும் யத்நியாநிற்கும் ஸ்வபாவனாய், *பத்தியுழவன்* என்கிறபடியே, இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வவிஷய பக்தியை விளைக்கைக்கு க்ருஷிபண்ணித்திரியும் ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருஷி பலமிறே இவ்வாழ்வாருக்குண்டான இந்த பக்தியென்றபடி. இத்தால இவருடைய பக்த்யுத்பத்திகாரணம் பகவத்க்ருஷியென்றதாயத்து.(104)

105. இப்படி இத்தலையிலொரு நன்மையற்றிருக்கச்செய்தே ஈச்வரக்ருஷி பலிக்கக் கண்டவிடமுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்மேல (கோஸலேத்யாதி).

(மூ) 105. கோஸல கோகுல சராசரம் செய்யும்குணமொன்றின்றியே அற்புத மென்னக் கண்டோம்.

அதாவது—*த்வாமாமநந்தி கவய: கருணாம்ருதாப்தே ஜ்ஞாநக்ரியாபஜநலப்யமலப்ய மந்யை:, ஏதேஷு கேந, வரதோத்தரகோஸலஸ்தா: பூர்வம் ஸதூர்வமபஜந்த ஹி ஜந்தவஸ்த்வாம்* என்கிறபடியே *அயோத்தியில் வாழும்சராசரம் முற்றவும்-ஒன்றின்றியே நற்பாலுக்குயத்தனன்* என்று திருவயோத்யாதி கோஸலதேசவர்த்திகளான சராசரங்களெல்லாம் நிர்ஹேதுகமாக *ராமோ ராமோ ராம இதி ப்ரஜாநாமபவந் கதா:, ராம பூதம் ஜகத்பூத் ராமே ராஜ்யம் ப்ரசாஸதி* *அபிவ்ருக்ஷா: பரிம்லாநாஸ் ஸபுஷ்பாங்குரகோரகா, விஷயே தே மஹாராஜ ராமவ்யஸநகர்சிதா: உபதப்தோதகா நத்ய: பல்வலாநி ஸராம்ஸிச, பரிசுஷ்க பலாசாநி வநாந்யுபவநாநிச.* *அகால பலிநோ வ்ருக்ஷா: ஸர்வேசாபி மதுஸ்ரவா:* இத்யாதிப்

படியே, ஸ்வஸமசலேஷவிசலேஷைகஸுககதுஃககங்களாகையாகிற நலலஸ்வபாவத்தை யுடைததாமபடி நடததினனென றும, கோகுலததிலுண்டான சராசரஙகளெலலாம, *அவனொருவன குழலூதினபோது மரஙகள நின்று மதுதாரைகள பாயும மலர்கள வீழும வளாகொமபுகள தாழும இரஙகும கூமபும திருமால நின றநின றபககம நோககி யவை செயயும குணமே* *மருணடுமானகணஙகள மேயகைமறநது மேயநத புலலும கடைவாய வழிசோர, இரணடுபாடும துலுஙகா புடைபெயரா வெழுது சிததிரஙகள போல நின றனவே* *பறவையின கணஙகள கூடுதுறநதுவநது சூழநது படுகாடு கிடபப, கறவையின கணஙகள காலபரபபிடடுக கவிழநதிறஙகிச செவியாடடகில லாவே* *கோவலா சிறுமியரிளஙகொஙகை குதுகலிபபவுடலுளவிழநதெஙகும காவலும கடநது கயிறு மாலையாகிவந்து கவிழநது நின றனரே* எனகிறபடியே சைதநய பரஸரண மிலலாத வருக்ஷஙகளோடு சைதநயலேசமுளள திரயககுககளோடு, சைதநயவிசேஷாஹமநுஷய ஜாதீயரான சிறுபெணகளோடு வாசியற நிர்ஹேதுக மாக பகவதபராவணய பரவசஙகளானமை கணடு, *நஙகளகமீர்காள்திதோரறபுதம கேளீர* என று விசேஷஜ்ஞா விததராயச சொலலும்படியாகக கணடோமெனகை. இததால பகவநநிர்ஹேதுகவிஷயீகாரம இபபடி பலிககககாணகையாலே ஆழவா ருடைய பகதியும பகவநநிர்ஹேதுக கருஷிபலமெனனத தடடிலலை யென றதாயத்து.

106 ஆனால இபபடி நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரிககுமளவில எலலாரையும விஷயீகரிககலாயிருகக, இஙஙனே இவரொருவரை விஷயீகரிககைககு அடியென னென னுமபேக்ஷயிலே நிரஙகுச ஸவதநதரனானவன ஈசவரதவச செருககாலே செயயுமவறறுககு அடி ஆராயபபடா தென னுமததை லௌகிகதருஷடாநதத்தாலே தாசிபபிககிறார் (படடத்துககுரியவானையும அரசும செயயுமவையாராயாது) என று.

(மூ) 106 படடததுக்குரிய வானையு மரசும செயயுமவை ஆராயாது

அதாவது—அராஜகமான தேசததிலே படடத்துககுரிய ஆனையைக கணணைக கடடிவிடடால அவவானை யெடுததவனொருவன ராஜாவாமளவில அலலாதாரெலலாம கிடகக, இவனை இப படி இது எடுககைககடி யெனனென றும, ராஜாவானவன தன செருககாலே ஒருததியைத தனககு மஹிஷியாகப பரிகரஹிககு மளவில இஙங னொதத ஸதரீகள பலருமுணடாயிருகக இவளை இபபடி இவன பரிகரஹிககைககடி யெனனென றும ஆராயவாரிலலை யென றபடி

இததால சொலலிறறாயிற று, *ஸ்வாதந்த்ரய மைசவர மபர்யநுயோஜ்ய மாஹு:* எனகிறபடியே பர்யநுயோஜயமலலாத ஐசவர ஸ்வாதநதர்யயுகதனாய *பவ மோக்ஷணயோஸ் தவயைவ ஜந்து: க்ரியதே* எனகிறபடியே ஸ்வாதீநபநதமோக்ஷனாய வேணடினபோது வேணடின வஸதுவை வேணடினபடியாகக வலலனுமான ஸர்வேச வரன, அஹேதுகமாயிருகக ஆதரவிஷயமாமபடி படடத்துககுரிய வானையும அரசும செயயுமவைபோலே ஸ்வாதீனமுமாய ஸ்வாததருமான ஆதமவஸதுக்களிலே ஒன்றை ஈசவரதவச செருககடியான ஸவேசசையாலே ஸ்வவிஷயீகாராஹமாம படி விஷயீகரிததால, அலலாத ஆத்மவஸதுககளெலலாம கிடகக இவவஸதுவை இவனிபபடி விஷயீகரிபபானெனனென று இதுககடி ஆராயபபடாதெனகை (106)

107 இஙஙன சொலலுவானென? இவர் தமககு ஜ்ஞாதஸுகருதஙகளனறோ விலலை யென றது, யாதருசசிகாதயஜ்ஞாதஸுகருதஙகளடியாக அஙகீகரிததானே னேலோ வெனனவருளிசசெயகிறார் (முநநீரென று தொடஙகி)

(மூ) 107. முந்நீர வாழ்ந்தார சூடடும கோவையாழி யெனகிற ஸாக்ஷாத்கருத ஸ்வபரவ்ருத்தாந்தாககு யாதருசசிநாதிகளுணடாகில தோனறும.

அதாவது—*முந்நீர்ஞாலம் படைத்த வெம்முகில் வண்ணனே* என்று தொடங்கி ஸாவேசவரான *விதரா தேஹஸம்பத்தி:* இத்யாதிப்படியே ஸ்வசரண கமல ஸமாச்ரயணோபகரணமான கரண களேபரங்களை இவ்வாத்மாவுக்குண்டாக்கி உஜ்ஜீவிப்பிக்கையே ப்ரயோஜநமாக ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ண, நான் அவன் தந்த சரீரத்தைக் கொண்டு அவனை ஆச்ரயிக்கையன்றிக்கே அதன்வழியே யொழுகி ஸம்ஸரித்துப் போந்தேனென்று ஸ்வவருத்தாநத்தையும், *வாழ்ந்தார்கள்* என்று தொடங்கி—முன்பு ஜீவித்தவர்கள் ஜீவித்த ப்ரகாரம் மஹாவர்ஷ ஜலபுத்புதம் போலே நசித்து நசித்து அத:பதித்தார்களென்னுமதொழிய, ஸ்ருஷ்டிகாலம் தொடங்கி இன்றளவும் வர ஜீவித்தவர்கள் ஒருபடிப்பட ஜீவித்தே போந்தார்களென்னுமிவ்வர்த்தந்தானில்லை யென்று ஐச்வர்யவான்களாய் முன்பு ஜீவித்துப் போந்தவர்கள் வருத்தாந்தத்தையும், *சூட்டு நன்மாலைகள்* என்று தொடங்கி—பரமபதவாஸிகள் ஸமாராதநோபகரணங்களை தரித்துக்கொண்டு ஸமாராதநம் பண்ணுகிறக்கசெய்தே அதத்தையுபேக்ஷித்துத் திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெயை விரும்பி வந்தவதரித்தமை சொல்லுகையாலே பரமபதத்திலுள்ளார் வருத்தாந்தத்தையும், *கோவை வாயாள் பொருட்டு* என்று தொடங்கி—தேசகால விப்ரக்ருஷ்டங்களான ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களில் விரோதிநிரஸநாபதாநங்களை தத்தத்தேசகாலங்களிற் போல தரித்து, நீ இப்படி விரோதிநிரஸநம் பண்ணுகிற தசைகளிலே உதவி சிசிரோபசாரம் பண்ணப்பெற்றிலேனாகிலும், என்னுடைய ஹ்ருத்யாதிகளே உனக்கு போகோபகரணமாம்படி என்பக்கலிலே வ்யாமுக்தனாவதே! யென்கையாலும், *ஆழியெழ* என்று தொடங்கி—த்ரைவிக்ரமக்ரமணம், ஸமுத்ரமதநம், பூமயுத்தரணம், ஜகந்நிகரணம், பாரதஸமரநிர்வஹணம். ஹிரண்யநிரஸநம், ராவணவதம், பாணகரச்சேதநம், ஜகத்ஸ்ருஷ்டி, கோவர்த்தநோத்தரண மாகிற பூர்வசரிதங்களைப் பத்தும்பத்தாகப் பேசுகையாலும், ஈச்வரவருத்தாந்தங்களையும் ஒரு உபாதியற ஒருபோகியாக ஸாக்ஷாத்கரித்தருளிச் செய்கிற இவர்க்கு அஜ்ஞாதமான தொன்றில்லாமையாலே தம்மை ஈச்வரனங்கீகரிக்கைக்கடியான யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதங்களுண்டாகில் அல்லாதவற்றைப்போலே ப்ரகாசிக்குமிறே யென்றபடி. இத்தால், ப்ரகாசித்ததாகில் அருளிச்செய்வர், அப்படி யருளிச்செய்யக் காணாமையாலும், கேவல நிர்ஹேதுகப்ரஸாத ப்ரகாசகவசநங்கள் பலவுமருளிச் செய்தமை காண்கையாலும் அவையும் இவர்க்கில்லை யென்றதாயத்து (107)

108. இப்படி அங்கீகார ஹேதுவாயிருப்பதொரு ஸுக்ருதமில்லையே யாகிலும் அத்வேஷாபிமுக்யங்கள் ஸுக்ருதமடியாக வாணோலோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் (செய்தநன்றிதேடிக்காணாதே) என்று தொடங்கி.

(மூ) 108. செய்தநன்றி தேடிக் காணாதே கெடுத்தாய தந்தாயென்ற அத்வேஷாபிமுக்யங்களும் ஸத்கர்மத்தாலல்ல.

அதாவது—*வாட்டாற்றானிக்கன்னன்றிசெய்தேனோவென்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே* என்று ஸாவேசவரான தம்மை விஷயீகரிக்கைக்கு உடலாகத் தாம் செய்த ஸுக்ருதமேதேனுமுண்டோவென்று—தேடிக்காணாதே, *என்னைத் தீமனம் கெடுத்தாய்* *மருவித்தொழும் மனமேதந்தாய்* என்று தீமனம் போகையாகிற அத்வேஷமும், மருவித்தொழும் மனமுண்டாகையாகிற ஆபிமுக்யமும், இரண்டும் அவனாலே உண்டாய்த்தென்று தாமே நிஷ்கர்ஷிக்கையாலே அத்வேஷாபிமுக்யங்களும் ஸத்கர்மமடியாக வந்ததன்றென்கை (108)

109. ஆனால் பரமபக்திக்கு முகங்காட்டுமோபாதி, பரிகணனைக்கும் முகங்காட்டுமென்றாரிறே இவர்தாமே; அந்தப் பரிகணனைதான் இவர்க்குண்டாயத்தாணோலோ வென்னவருளிச் செய்கிறார் (எண்ணிலும் வரும் கண்ணனைக் கெண்ணதானுமில்லை) என்று.

(மூ.) 109 எண்ணிலும் வரும் கண்ணைக்கு எண்டானுமில்லை.

அதாவது—*எண்ணிலும் வருமென்னினி வேணடுவம்* என்றது—ஈசுவர குணநிகயம் சொன்ன விதத்தை போக்கி அந்த பரிகணணைக்குத் தம்மோடு அந்வய மில்லாமைகண்டு *நெஞ்சே கருமங்கள் வாய்க்கின்று ஓரெண்டானு மின்றியே வந்தி யலுமாறு—கண்டாயே* என்று காரியங்கள் பலிக்கு மிடத்தில் *எண்ணிலும் வரும்* என்றது தான் மிகையாம்படி ஓரெண்தானுமின்றி யிருக்கச் செய்தே பலித்துக்கொடு நிற்கிறபடி கண்டாயேயென்று தம் திருவுள்ளத்துக்கு மூதலிக்கையாலே அதுவும் இவாக்கில்லையென்கை. ... ... (109)

110. அதுதான் வேணுமோ? தமக்கு அநுமதீச்சைகளுண்டாக வருளிச் செய்தாரே? அவைதான் ஹேதுவானாலோவென்ன, அவையும் அவனாலேயுண்டான தென்கிறார் (மதியாலிசைந்தோமென்று தொடங்கி)

(மூ.) 110. மதியால் இசைந்தோ மென்னும் அநுமதீச்சைகள் இருத்துவ மென்றதை வென்னை இசைவித்த என்னிசைவினது.

அதாவது—*வைத்தேன் மதியா லெனதுள்ளத்தகத்தே* என்று அநுமதி மாதரத்தாலே அவனை என்னெஞ்சுக்குள்ளே வைத்தேனென்றும், *யானுமென னெஞ்சுமிசைந் தொழிந்தோம்* என்று விரோதியைப் போக்கும்படியாக நானு மென்னெஞ்சுமிசைந்தோமென்றும் தமக்குண்டாகச்சொன்ன அநுமதியும் இச்சை யும், *யாதொடுயென னுள்ளிருத்துவமென்றிலன்* என்று அவன் தம்முள்ளே புகுந் திருப்பதாகக் கேட்டவளவில் நான் இசைந்து என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே இருத் துவோ மென்றிலேனென்றபடியே அவனை உள்ளேயிருத்துவோமென்றிசையாத தம்மை *இசைவித்தென்னை* என்கிறபடியே வருந்தி இசையப்பண்ணி *என்னிசை வினை* என்று நானல்லேனென்று அகலாதபடி என்னிசைவுதானாயப்புகுந்தவனை யென்னும்படி யதனித்த ஈசுவரனுடைய கருஷிபலமென்கை. அநுமதீச்சைகள் தமக்குமுன்னே உண்டாயிருந்ததாகில் *இருத்துவமென்றிலன்* என்றும், *இசை வித்தென்னை* என்று மருளிச்செய்யக்கூடாதிறே. (110)

111. இவையொன்றுமில்லையாகிலும் *மாதவன்* என்றும், *திருமாலிருஞ் சோலைமலை* என்றும் சொன்ன உக்திமாத்ரங்களைப் பற்றாசாகக்கொண்டு விஷயீ கரித்தானாக வருளிச்செய்கையால், அவைதானுண்டேயென்ன, அவை பேற்றுக் கடியாகச் சொல்லத் தக்கவையன்றென்னுமிடத்தை மற்றுமிவற்றோடு ஸஹபடி தங்களாகத் தக்கவற்றையும் கூட்டிக்கொண்டருளிச் செய்கிறார் (மாதவன் மலைநீர் நிழலென்றேறிடுமதென்று தொடங்கி).

(மூ.) 111. மாதவன் ,மலை நீர் நிழலென்று ஏறிடுமது—வயாவ்ருத்தயுக்தி அந்யாரத்தம் அபுத்தி பூர்வகம் அவிஹிதம் பலவிஸதருசம் பலாந்தரஹேது.

அதாவது—*மாதவனென்றதே கொண்டென்னை யினியிப்பாற்பட்டது யாத வங்களும் சேர்கொடேனென்று என்னுள் புகுந்திருந்து* என்று அந்தஃபுரவாஸிகள் சொல்லும் *மாதவன்* என்கிற திருநாமத்தை அஹ்ருதயமாகச் சொன்னவளவிலே அத்தையே குவாலாகக்கொண்டு அல்லாததிருநாமங்களுக்கும் இதுக்கும் வாசியறியாத வென்னை விஷயீகரித்து என்னுள்ளே புகுந்திருந்து ஸகலகாமங்களையும் போக்கினு னென்றும், *திருமாலிருஞ் சோலைமலை யென்றேனென்னந் திருமாலவந்தென நெஞ்சு நிறையப் புகுந்தான்* என்று ஓரோதேசங்களில் மலைகளைச் சொல்லாநின்றால், ஓரோ

விசேஷங்களை யிட்டுச் சொல்லுமோபாதி யாத்ருச்சிகமாக *திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றேன்* என்னுங்காட்டில் தானுகந்தருளின திருமலையின்பேரை விரும்பிச் சொன்னேனாகக் கொண்டு நிரபேக்ஷனான தான் பிராட்டியோடே கூடவந்து என்னுள்ளே பரிபூர்ணமாகப் புகுந்தானென்றும் சொல்லும்படி, மாதவனென்று நம் பேரைச் சொன்னார், திருமாலிருஞ்சோலை யென்று நம்மூரைச் சொன்னாரென்றும் ஏறிடுகிறவை-ஈச்வரனுகந்த திருநாமமென்றும் அவன் உகந்துவர்த்திக்கிற திருமலை யென்றும் சொன்னவையல்ல, பேருக்கும் பேருக்கும் மலைக்கும் மலைக்கும் வ்யாவ்ருத்தி சொன்னமாத்ரம்.

மற்றுமிவற்றோடு ஸஹபடிதமாய்ப் போருமவையான "என்னடியார் விடா யைத் தீர்த்தாய், அவர்களுக்கொதுங்க நிழலைக்கொடுத்தாய்" என்றேறிடுகிறவை— தன்பயிர் தீயாமைக்காக நீருள்ளவிடத்தில் நின்றும் நெடுமதிலையிட்டு இறைக்கிறதும், தனக்குச் சூதுசதுரங்கம்பொருகைக்கும் காற்றுவரவுக்கிருக்கைக்குமாக விரிவுண்டாகப் புறந்திண்ணை கட்டிவைக்கிறதுமொழிய, பாகவதர்கள் விடாயைத் தீர்க்கைக்கும் அவர்களுக்கொதுங்க நிழலாகைக்கும் செய்கிறதல்லாமையாலே அந்யார்த்தம். இவைதான் இத்தனையும் இத்தலையில் நினைவின்றியிருக்க, அவன் அடித்தேறிடுகிறவை யாகையாலே புத்தி பூர்வகமுமல்ல. இவைதான் பலஹேதுதயா சாஸ்த்ரவிஹிதங் களுமன்று. பகவத்விஷயீகாரமாகிற மஹாபலத்துக்கு இவை ஸத்ருசமுமல்ல. இவை யுண்டாயத்தாகில் இவ்வருகே சில அல்பப்ரயோஜநங்களுக்கு ஹேதுவாமித்தனை யென்கை. ஆகையால் இவை பகவதங்கீகார ஹேதுவாகமாட்டாதென்று கருத்து.

கீழே *யாத்ருச்சிகாதிகளுண்டாகில் தோன்றும்* (ஸூ. 107) என்றதுவும், இங்கே *மாதவனிதயாதியாலே அவனேறிட்டத்தக்கவை சிலவுண்டாக இவர்தம்முடைய உக்தியாலே கண்டெடுத்துக் கழிக்கிறவிதுவும் தன்னில் சேரும்படி யெங்ஙனே யென்னில், யாத்ருச்சிகாதிகள்தான் பலவுமுண்டாகையாலே அத்யுத்கடங்களாய் மஹாபலத்துக்குறுப்பாய் வந்துவிழுமவையும் ஆபாஸங்களாயிருக்குமவையுமுண் டாகையால் அத்யுத்கடங்களாய் அவனுக்கு ஹேதுவாகக் கொள்ளலாம்படி யிருக்கு மவற்றைக் கீழே சொல்லிற்றாக்கி, ஆபாஸங்களாய் அவனாரோபித்துக்கொள்ளத் தக்கவற்றை இங்கே சொல்லிற்றென்று விபஜித்துக் கொள்ளுமளவில் விரோத மில்லை. ... ... (111)

112. ஆனால் இவரை இப்படி நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரிக்கவேண்டுவானென் னென்னுமபேக்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார்மேல் *இவன் நடுவேயென்று தொடங்கி*.

(மூ) 112. இவன் நடுவே அடியானென்று ஓலைப்பட்ட ப்ரமாணம் பக்ஷபாதி ஸாக்ஷிகளவிலநுபவமாக இந்த்ர ஜாலங்கள் காட்டிக் கொள்ளக் காப்பாரற்று விதி சூழ்ந்தது.

அதாவது—இப்படி ஒன்றை ஆரோபித்தாகிலும் விஷயீகரிக்குமிவன், *நடுவே வந்துய்யக் கொள்கின்ற நாதன்* என்கிறபடியே நாதனாகையாலே நிர்ஹேதுகமாக வந்து, *அடியானிவனென்றெனக்காரருள் செய்யும்* என்று *த்வம் மே* என்கிற படியே இவன் என்னடியானென்று பிடிக்க, *அஹம் மே* என்கிறபடியே அதுக்கு இவர் இசையாமல் 'என்னை நீ உன்னடியானென்றது எத்தாலே' என்ன; *இதம் வேத மூலப்ரமாணாத்* என்கிறபடியே இவரை இசைவிக்கைக்காக, *பதிம் விச்வஸ்ய* *ப்ரதாந க்ஷேத்ரஜ்ஞபதி:* *க்ஷராத்மாநாவீசதே தேவ ஏக:* இத்யாதிகளாலே சேதநாசேதநங்க ளடையத் தனக்கு சேஷமென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற வேதத்தை ப்ரமாணமாகக் காட்ட, அது எழுதாமறையாகையாலே அது ஓலைப்படா ப்ரமாணமென்று இவர் அத்தை அநாதரித்துத் தம்முடைய அநாத்யநுபவத்தை ப்ரபலமாகக் கொண்டு

நிற்கையாலே, ஆட்சியிலும் ப்ரபலமானதொடர்ச்சியை முன்னிட்டவளவில், அதுக்கும் ஸாக்ஷி ஆரென்று கேட்டவாறே *ஸூர்ஸ ஸ்யாத்* என்கிறபடியே தத்வதர்சிகளான ஜ்ஞாநிகளை ஸாக்ஷியாகக் காட்ட, *தவதுபக்ஷபாதீ ஸ:* என்கிறபடியே அவர்கள் உனக்குப் பக்ஷபாதிகளென்று அதுக்கும் இவர் கண்ணழிவு சொல்லுகையாலே *வன்களவன்* என்று விஷயீகாராநந்தரம் அநாதிகாலம் தாம் *அஹம் மம* என்றிருந்து போந்தவநுபவம் ஆத்மாபஹாரமாகிற வலிய களவாலே வந்ததென்று இவர் அநுதபிக்கும்படி *இந்திர ஞாலங்கள் காட்டியிவ்வேழுலகுங்கொண்ட* என்று இந்த்ரஜாலங்கள் போலே த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிகளான வடிவழகையும் சீலத்தையும் சேஷ்டிதத்தையும் காட்டி வாய்மாளப்பண்ணி, ஆஸுரப்ரக்ருதியான மஹாபலி 'என்னது' என்றிருந்த லோகத்தைத் தன்னதாக்கிக் கொண்டாப்போலே இவரையும் வடிவழகையும் சீலாதிகளையும் காட்டி வாய்மாளப்பண்ணி இவர் 'என்னது' என்றிருந்த ஆத்மாவைத் தன்னதாக்கிக் கொள்ளும்படியாக *விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்* என்று க்ருபாஜநிகையான இவள் காக்கவோ? க்ருபாபரதந்த்ரனை நீ காக்கவோ? க்ருபாபாத்ரமான நான் காக்கவோ வென்னும்படி ஒருவரால் நிவாரிக்கவொண்ணாதபடி பெருகுவதாய ஸ்வதந்த்ரனை தன்னையும் தப்பவொண்ணாதபடியிருக்கையாலே விதிசப்தவாச்யையாயிருந்துள்ள க்ருபை, *எனைத்தோர் பிறப்பும—எதிர்சூழல்புக்கு எனக்கே யருள்கள் செய்ய—அம்மான் திரிவிக்கிரமனை—விதிசூழ்ந்தது* என்று அநேக ஜந்மங்கள் நான் பிறந்த பிறளிக்கு எதிராகப் பிறந்து கொடுவந்து, எனக்கொருவனுக்குமே தன ப்ரஸாதங்களைப் பண்ணும்படியாக ஸர்வேச்வரனை வைத்து த்ரிவிக்ரமாபதாநமுகத்தாலே எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளை வைத்த ஸுசீலனை க்ருபை சூழ்ந்ததென்னும்படி இவரை அங்கீகரித்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி வளைந்து கொண்டதென்கை. காட்டிக்கொள்ள வென்கிற விடத்தில் (காட்டி) என்கிறவிது *ப்ரமாணங்காட்டி, ஸாக்ஷி காட்டி, இந்திரஞாலங்கள் காட்டி* என்று ஸாவதாரநவிதமாய்க் கிடக்கிறது. .... (112)

113. எல்லாம் செய்தாலும், ஏவம்பூதக்ருபைதான் அநாதிகாலம் இவ்வாத்ம விஷயமாகப் பெருகாமல இன்று பெருகுமளவில் இதுக்கு ஓரடிவேண்டுகையாலே இதுக்கு உடலாகக் கற்பிக்கலாவதொரு ஸுக்ருதமில்லையோ வென்ன, அருளிச் செய்கிறார் (வரவாறென்றுதொடங்கி).

(மூ) 113. வரவாறில்லை வெறிதே என்றறுதியிட்டபின் வாழ்முதலெனகிற ஸுக்ருத மொழியக் கற்பிக்கலாவதில்லை.

அதாவது—*வரவாறொன்றில்லையால வாழ்வினிதால* என்று இது வந்தவழி இன்னதென்று இதுக்குச் சொல்லலாவதொரு ஹேதுவில்லை, பேறும் மிகவும் இனிதாயிராநிற்குமென்றும், *வெறிதேயருள் செய்வர் செய்வார்கட்கு* என்று—தாம் செய்யநினைத்தவர்களுக்கு நிர்ஹேதுகமாக க்ருபை பண்ணுவரென்றும், இப்படி விஷயீகாரம் நிர்ஹேதுகமென்று தாமே அறுதியிட்டபின்பு, *தனியேன் வாழ் முதலே* என்று ஸம்ஸாரத்திலொருதுணையின்றிக்கே யிருக்கிற வென்னுடைய அநுபவத்துக்கு ப்ரதமஸுக்ருதமானவனே! என்று தம்முடைய பேற்றுக்கு மூலஸுக்ருதமாக இவரருளிச்செய்த அவன்தன்னையொழிய வேறு கற்பிக்கலாவதொரு ஸுக்ருதமில்லை யென்கை.

அன்றிக்கே, *யாத்ருச்சிகாதிகளுண்டாகில் தோன்றும்* என்று அஜ்ஞாத ஸுக்ருதமும் இவர்க்கு இல்லை யென்றவாறே இப்படி நேராகக்கழிக்கவேணுமோ? அநாதிகாலம் அங்கீகரியாதவன் இன்று செய்கையாலும், அலௌகிகவாதமாகச் சொல்லாம் கிடக்க இவரை இப்படி விஷயீகரிக்கையாலும், இதுக்குடலானது ஏதேனுமொரு ஸுக்ருதம் இவர்க்குண்டாகக் கூடுமென்று கார்யத்தையிட்டு அநுமித்

தாகிலும் கல்பிக்கலாவதொன்றில்லையோவென்ன; அப்படி கல்பிக்கலாவதில்லை யென்னுமிடத்தை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கிறாரென்று ஸங்கதியாக்கி *செய்தநன்றி தேடிக்காணாதே* (ஸூ. 103) என்று தொடங்கி *வெறிதேயென்றுறுதியிட்டபின* என்னுமளவும் ஏகவாக்யமாகக் கொண்டு இவ்வாழ்வார் கருத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு செல்லுகிறதாய், *எந்நன்றி செய்தேனா* என்று பகவதங்கீகாரத்துக்குடலாகத் தாம் செய்த ஸுக்ருதமுண்டோ வென்று தேடிக் காணாதே அங்கீகாரத்துக்குடலான தில்லையாகில அத்வேஷாபிமுக்யங்களுக்குத் தக்கதுதானுண்டோவென்னில், அவை யும் அவனாலேவகதது, ஸத்கர்மத்தாலே வந்ததல்ல. *எண்ணிலுமவரும்* என்ற பரிகணனைதானுண்டோவென்னில், அதுக்கு *எண்டானுமில்லை:* *வைததேன மதியால்* *யானுமென்னெஞ்சுமிசைந்தொழிந்தோம்* என்கிற அநுமதீச்சைகள் தானுண்டோவென்னில், அவையும் அவனுண்டாக்கினது; *மாதவனென்றதே கொண்டு* *திருமாலிருஞ் சோலைமலையென்றேனென்ன* இத்யாதிகளால ஈச்வரன் வலியவேறிடுகிறவை-வ்யாவருத்தயுக்தயாதிகள். இவன் நடுவேவந்து அடியானென்று பிடித்து ப்ரமாணஸாக்ஷிகள் காட்டி, அவை கார்யகரமாகாதவளவில் வடிவழகைக் காட்டி இப்படி இவ்வஸ்துவை ஸ்வாதீனமாக்கிக்கொள்ளும்படி இவனை நிவாரகரற்ற க்ருபை சூழ்ந்தது. இவவிஷயீகாரத்துக்கு *வரவாறொன்றில்லை; *வெறிதேயருள் செய்தவித்தனை—என்று இவர்தாமே அறுதியிட்டபின்பு *தனியேன வாழ்முதலே* என்று தம்பேற்றுக்கு மூலஸுக்ருதமாக இவரருளிச்செய்த ஈச்வரன் தன்னை யொழிய இவர்க்கு வேறு கல்பிக்கலாவதொரு ஸுக்ருதமில்லை யென்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம்; இந்தயோஜனை இதின் படடோலையான க்ரந்தத்தில் இவரருளிச் செய்த மர்யாதைக்குச் சேரும்.

ஆக இதுக்குக்கீழ் இவர்ப்ரபாவத்தையும், அதுக்கடி பகவந்நிர்ஹேதுக கடாக்ஷமென்னுமதையும், அததால், இவர்க்குண்டான பக்தியின் வ்யாவ்ருத்தியை யும், அது தான கர்மஜ்ஞாநஸாத்யை யல்லாமையையும், இவரை ஈச்வரனங்கீகரித்த துக்கு கேவல க்ருபையொழிய ஹேத்வந்தர மில்லாமையையும் சொல்லிற்றாய்த்து.(113)

114. இப்படி நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரபாத்ரபூதரான இவருடைய பக்தி பகவத்க்ருபைகல்ப்யையாயிருந்ததாகிலும் உபாஸகனுக்கு கர்மஜ்ஞாநஜந்யையான பக்தியோபாதி இவர்க்கு ப்ராப்திஸாதநமிதுவோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்மேல் (நலமருளினனென்று தொடங்கி).

(மூ.) 114. நலமருளினன் என்கொலென்று ஆமூலசூடம் அருளால் மன்னு மிவர்க்கு அன்புக் கடியானதுவே அடிசேருகைக்கும் ஸாதநம்.

அதாவது—*மயர்வறமதிநல மருளினன்* என்று தம்முடைய பக்த்யுத்பத்தி காரணம் கேவல பகவத்க்ருபையென்று உபக்ரமித்து *என்கொலம்மான் திருவருள் கள்* என்னுமளவாக ஜ்ஞாநதசையோடு (வரணதசையோடு) ப்ராப்திதசையோடு வாசியற, ஆமூலசூடம் *மாலருளால் மன்னுகுருகூர்ச்சடகோபன்* என்று—பிடி தோறும் நெய்யொழியச் செல்லாத ஸுகுமாரரைப்போலே நின்றநிலைதோறும் அவனருளகொண்டே தரிக்கவேண்டும் ஸ்வபாவரானவிவர்க்கு *ஆராவன்பிலடியே னுன்னடிசேர் வண்ணமருளாய்* என்கையாலே *நலமருளினன்* என்று பக்தி காரணமாகச் சொன்ன க்ருபையே அடிசேருகையாகிற ப்ராப்திக்கும் ஸாதந மென்றபடி. .... (114)

115. இப்படி ப்ராப்திஸாதநம் க்ருபையேயாகில *இந்நின்றநீர்மையினியா முறாமை* என்றபோதே இவரபேக்ஷிதம் செய்துவிடலாயிருக்க, இவரை வைத்து ஸ்வஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களாலே ஜ்ஞாநபக்திகளை வளர்த்தது ஏதுக்காகவென்னு மாகாங்க்ஷயிலே யருளிச்செய்கிறார் (புணர்தொறுமென்று தொடங்கி).

(மூ,) 115. புணர்தொறு மெனனக கலநது பிரிநது ஜஞாந பகதிகளை வளாததது கனங்குழையிடக் காதுபெருககுதலும மாஸோபவாஸிபோஜநப் புறப் பூசசும போலே ஆறறநலல மாபோகசசிரமமாக.

அதாவது—*புணர்தொறும புணர்சசிககாரா* இதயாதியாலே ஸமசலேஷிக குந்தோறும ஸமசலேஷத்துககுத்தகக வளவலலாத ஸுகஸாகரமானது அபரிச சேத்யமான ஆகாசத்தையும கடநது அவவருகுபடடு, விபூதிதவயததையும விளாக குலே கொளளவலலவறிவையும முழுததுமபடி பெருகி, இபபடி பெருகினவிது—விசலேஷபரஸஙகத்திலே, பெருககாறுவறறி அடிசுடுமாபோலே ஸவப்நகல்ப மெனனலாமபடி வறறிபபோய, அததசையிலே பராணஸதாநமான ஹருதயததில் பூர்வஸமசலேஷத்தாலுணடான புடைதோறுமுளளே புகுநது ஆசரயமான ஆதமாவுககுப் பொறுககவொணணுதபடி அபிநிவேசம பெருகிவாராநினறதென்று சொலலுமபடியாகக கலப்பது பிரிவதாய் கலவியாலே ஜஞாநததையும பிரிவாலே பகதியையும வளர்த்தது, கனதத பணியிடுகைக கிடமாமபடி. நூலிடடுத் திரியிட்டுக குதும்பையிட்டுக் காது பெருககுமாபோலவும், மாஸோபவாஸிகளுககு பரதமததிலே போஜனத்தையிடில பொறுதெனறு சோறறையரைதது உடமபிலே பூசிப் பொரிக கஞ்சி கொடுத்துப் பொரிககூழகொடுதது ஒருககததிலே போஜநம பொறுப்பிககுமா போலவும.

ஆறறநலலவகைககாட்டுமமமான எனறு எனககுப் பொறுககப்பொறுககத தன குணசேஷடிதாதிகளைககாட்டி, அவவழியாலே எனனை யடிமைகொணடவ னெனனுமபடி பகவதநுபவம கஞககணடறியாதவிவாககு *எமமாவீடு* எனறும, *கட்டெழில வானவர்போகம* எனறும சொலலுகிறபடியே எவவகையாலும விலக்ஷணமாயக கொணடு கடடஙக நனருயிருப்பதாய அபரிசசிநந ஜஞாநசகதி கரான நிதயஸூரிகளநுபவிககிற போகத்தை முதலிலே கொடுககில ஸாதமியா தென்றுகருதி, அது ஸாதமிககைககாகச சிரமம செயவித்தபடியெனகை.

ஆனபின்பு ஜஞாநபகதிகளை வளாத்தது பராபதி ஸாதநதயாவன றெனறு கருதது. மாஸோபவாஸிககுப் புறபபூசசு மாதரத்தால போஜநம பொறுமையாலே புறபபூசசுச சொனனவிது மறறைபவறறுககு மூபலக்ஷணம. *மாபோகம* என்றது —*மாவீடு* *வானவரபோகம* எனகிற சநதைகளிலாதயநதஙகளைச சேர்ததுச் சொனனபடி. ... ... (115)

116 ஆனலை ஜஞாநபகதிகளை வளர்தததது அதுககாகிறது, *முனியேநான முகனளவும மாநஸாநுபவ மொழிய ப்ரதயக்ஷாநுபவமிலலாதவிவர்கது இவறறை வளாககைக குறுப்பாக வரும ஸம்ச்லேஷவிச்லேஷங்களாகிறவை எவையெனன அருளிசசெயகிறுர்மேல (இவறறுலெனறு தொடஙகி)

(மூ) 116. இவறருல் வரும ஸமசலேஷ விசலேஷஙகளாகிறன —நெளியனுய நிறகுமரியனுய எயதாவென்கிற தாசந ஸமமான மாநஸாநுஸந் தானமும திணகொளளப் பெருத மநசசைதிலயமும.

அதாவது—கீழசசொனன இககாரியஙகளடியாக வரும ஸமசலேஷமும் விசலேஷமுமாகிறன—*கருததுககு நனறு மெளியனுய* *நிறகுமுனனேவநது* எனறு—நெஞ்சுக்குமிகவும விசததமாநுபவ விஷயமாயககொணடு என் முனனே வந்துநிறகுமெனறும *கண்களகாணடறகரியனுய* *கைககு மெயதான* என்று கணணுககு அவிஷயமாய்சகொணடு கையாலணைககைககு எடடுகிறிலனெனறும சொலலுகிற ப்ரதயக்ஷதுலயமான மாநஸாநுஸநதாநமும, *கணகடகுத திணகொளள

வொருநாளருளாயுன திருவுரு* என்று அபேக்ஷிதமான பாஹ்யாநுபவம பெறுகை யாலே ஆநதராநுபவமும அடிமணடியோடே கலஙகுமபடி பிறநத அநதஃகரண சைதிலயமுமெனகை. .... (116)

117. ஆனால அபிமதவிஷய ஸமச்லேஷ விசலேஷங்கள புண்யபாபநிபந்தந மாகவனறோ லோகததார்ககு வருவது. லோகவ்யாவருததரான இவர்ககு இவை வருகைகககு நிதானமேதெனனுமபேக்ஷயிலே யருளிசசெயகிறார் (புணணியமென்று தொடஙகி).

(மூ) 117. புண்ணியம பாவம புணாசசி பிரிவை அவை சரிததவர்க்கு ப்ரிய ஹிதபரன தான துளக்கற வெஙகும் தழைகக நடததும்.

அதாவது—*புண்ணியம பாவம புணர்சசி பிரிவென றிவையாய்*எனகிறபடியே நாட்டாரககுப் புணய பாபபலமாயககொண்டு வருகிற ஸமசலேஷவிசலேஷஙகளை, *சார்நதவிருவலவினைகளும சரிதது* என்று *த்ஸலதைலவத தாருவஹநிவத* எனகிற படியே ஆத்மாவோடே பிரிககவொணணாதபடி பொருநதிககிடககிற புணயபாப ரூபமான பரபலகாமஙகளை விரகர் நெருஞசுவா தளருமாபோலே தான போககு கையாலே அவை யிரணடு மறறிருககிறவிவர்ககு பரியபரனும ஹிதபரனுமான ஈசவரனதான ஜஞாநபககிகளை வளர்க்கையில் நினைவாலே *துளககறறமுதமா யெஙகும பககநோககறியான என பைநதாமரைககணணன* என்று விபூதி ரக்ஷணத்தைபபறற வருமநயபரதை கலசாதபடி அததை ஒருஙகவிட்டுககொணடு வந்து இனிபபோராதபடி எனனுளளே புகுநது அததாலே விகஸிதஸஹஜஸார்வஜஞ யனுமாய, *விஜவரஃ* எனகிறபடியே உளநடுககமும தீர்ந்து எனககு நிரதிசய போகயனுமாய நாயசசிமாரையும புரிநது பாராமல எனனையே பார்த்துககொண்டு, இதனாலே திருககணகளும செவவிபெறறு இப்படி எனனோடே கலநதிருநதா னென்று இவர் அதிப்ரீதராமபடியாகவும், *தழைநலலவினபம தலைப்பெயதெஙகும தழைகக* என்று விசலேஷவயஸனத்தாலே நானமுடியாநினறேன; இனி என துஃககமகாணாமையாலே லோகமெலலாமவிஸதீரணமாய நன்றான ஸுகத்தைப் பெறறு ஸமருததமாககககடவதெனனுமபடி அதிமாதர துஃகக நிமகநராமபடியாகவும் நடததிககொணடு போருமெனறபடி. ... ... (117)

118. இபபடி ஈசவரன வளர்த்துககொணடு போருகிற ஜஞாநப்ரேமங்களை யுடையரான இவருடைய ஜஞாநதசையிலும ப்ரேமதசையிலுமுணடான பேசசுக களிருககுமபடி எஙஙனே யெனனவருளிசசெயகிறார்மேல (ஜஞாநததிலிதயாதி).

(மூ.) 118. ஜஞாநத்தில தமபேசசு, ப்ரேமததில் பெண்பேச்சு.

அதாவது—ஜஞாநதசையில தாமானதனமையிலே நினறுபேசுவர், ப்ரேம தசையில அவஸதாநதராபநநராயப பெண்பேசசாகப் பேசுவரென்கை. ... (118)

119. இப்படி தெளிவும கலககமுமான இத்தசைகளில், பேசசில பேத மொழிய ஸவரூபததிலும பேதமுண்டோவெனன வருளிசசெய்கிறார் (தேறுமகலங்கி) என்று தொடஙகி.

(மூ) 119. தேறும கலங்கியென்று தேறியும தேருதும் ஸவரூபம் குலையாது.

அதாவது—*தேறுமகைகூப்பும* *கலங்கிககைதொழும* என்று தெளிந்த தசையிலும கலங்கின தசையிலும சேஷதவப்ரகாசகமான அஞ்ஜலி மாறாமையாலே பிண்டத்வ கடத்வ கபாலதவ சூாணத்வஙகளாகிற அவஸதாநதரஙகளை பஜித்தாலும

மருத்தானவாகாரத்துக்கு அழிவில்லாதாப்போலே *தேறியும் தேறாதும் மாயோன் திறத்தனளே இத்திருவே* என்கிறபடியே தெளிந்த தசையோடு கலங்கின தசையோடுவாசியற உபயாவஸ்தையிலும் சேஷத்வரூபமான ஸ்வரூபம் நிலைகுலையாதென்றபடி. .... (119)

120. ஆனால் இவர்க்கு அவஸ்தாந்தரமாவதேதென்னுமபேக்ஷையிலே அருளிச் செய்கிறார் (அடியோமித்யாதி).

(மூ.) 120. அடியோம் தொடர்ந்து குற்றேவல் அடிச்சியோ மடிக்கீழ் குற்றேவலாகை அவஸ்தாந்தரம்.

அதாவது—*அடியோம்போற்றியோவாதே* *தொடர்ந்து குற்றேவல் செய்து* என்று தாமான தன்மையில் சொல்லுமோபாதி *அடிச்சியோம் தலைமிசைநீயணியாய்* *திருவடிக்கீழ் குற்றேவலுமுன்செய்ய* என்று சொல்லுகையாலே ஸ்வரூபத்திலும் ஸ்வரூபானுரூபவருத்தி ப்ரார்த்தனையிலும் பேதமில்லை பிராட்டியான பாவனையாலே தம்பேச்சானவிதுபோய் பெண்பேச்சாகை இவர்க்கு அவஸ்தாந்தரமாவதென்றபடி. ‘அடியோம் தொடர்ந்து குற்றேவல்’ என்று தம்பேச்சாலே சொல்லுகிறவிது—‘அடிச்சியோம் அடிக்கீழ்குற்றேவல்’ என்று பெண்பேச்சாகை இவர்க்கு அவஸ்தாந்தரமாவதென்று வாக்யத்துக்குச் சொல்லப்படுத்தும் க்ரமம். (120)

121. ஆனால் இவர்க்குத் தம் பேச்சன்றோ ஸ்வாபாவிகம்; பிராட்டிமார் தசையை ப்ராபித்துப்பேசும் பெண்பேச்சு வந்தேறியன்றோ வென்ன; பகவத்தேக பரதந்த்ரமுமாய் பகவத்தேகபோகமுமாயிருக்கு மாத்மவஸ்துவுக்கு ஸ்த்ரீ ஸாத்ம்யம் ஸ்வரூபானுபந்தி யாகையாலே தத்ப்ரயுக்தமான பேச்சு இவர்க்கு வந்தேறியன்றென்னுமிடத்தை ரூபகத்வேந வருளிச்செய்கிறார் மேலொரு சூர்ணையாலே.

(மூ) 121. வித்யை தாயாகப் பெற்றுப் பாலுமமுதுமான திருநாமத்தாலே திருமகள்போல வளர்த்த தஞ்சமாகிய தந்தை மற்றொருவர்க்குப் பேச்சுப்படாமல் விச்வபதி லோகபர்த்தா வென்னும் மணவாளரை நாலிரண்டிழை கொண்டு முப்புரியான ப்ரஹ்ம ஸூத்ர பந்தத்தோடே வரிப்பிக்க, பரம்புருடன் கைக் கொண்டபின் சதுர்த்தி யுள்புக்கு இடையீடு நடுக்கிடக்கும் நாள்கழித்து ஜன்மபூமியை விட்டகன்று சூழ்விசும்பிற்படியே உடன் சென்று குடைந்து நீராடி வியன் துழாய் அஞ்சனத்தின் நீறு நானப்பொடி பீதகவாடை பல் கலன்கொண்டு நோக்கியா அலங்கரித்துப் பல்லாண்டிசைத்துக் கவரிசெய்ய நிறைகுடவிளக்கமேந்தி இளமங்கையர் எதிர்கொள்ள வைகுந்தம் புக்கிருந்து வாயமடுத்துப் பெருங்களிச்சியாக வானவர் போகமுண்டு கோப்புடைய கோட்டுக்கால் கட்டில் மீதிருந்து ஆரோஹித்து பரதா கரூர மாருதிகளைப் பரிஷ்வங்கித்த மணிமிகு மார்பிலே குருமாமணிப்பூணையும் வஸ்துவுக்கு மணிவல்லிப் பேச்சு வந்தேறியன்று.

அதாவது—(வித்யை தாயாகப்பெற்று) *ஸஹி வித்யாதஸ் தம் ஜநயதி* என்கிறபடியே ஆசார்யன் திருமந்த்ரமுகேந ஸ்வரூபஜ்ஞானத்தை யுண்டாக்கினபோது இவ்வாத்மஸத்பாவமாகையாலே, வித்யையை மாதாவாகக்கொண்டு இவ்வாத்ம வஸ்துவை ஜநிப்பித்தது. (பாலுமமுதுமான திருநாமத்தாலே திருமகள் போல வளர்த்த) *தேனும்பாலுமமுதுமாய திருமால் திருநாமம்* என்கிற போக்யபதார்த்த

மான திருமந்த்ரத்தாலே *திருமகள்போல வளர்த்தேன்* என்கிறபடியே அநந்யார்ஹ சேஷத்வாதிகளாலே லக்ஷ்மீஸத்ருசமாக வளர்த்துக்கொண்டுபோந்த.

(தஞ்சமாகியதந்தை) தேஹோத்பாதகனாய் *ஸ பித்ரா ச* இத்யாதிப்படியே ஆபத்தசைகளிலே கைவிடும் பிதாவைப் போலன்றிக்கே *பூதாநாம் யோவ்யயஃ பிதா* என்கிறபடியே ஸம்பந்தம் கண்ணழிவற்றிருக்க, *பவமோக்ஷணயோஸ் த்வயைவ ஜந்து: க்ரியதே* என்னும்படி ஸம்ஸாரமோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவாயிருக்கும் பிதாவைப்போலு மன்றிக்கே; ஸ்வரூபோத்பாதகனாய் ஒரு தசையிலும் கைவிடாதே ஹிதைஷியாய், உஜ்ஜீவனைகபரனாய்க் கொண்டு மோக்ஷைகஹேதுவாயிருக்கையாலே ஆபத்ரக்ஷகனான ஆசார்யனாகிற பிதா. (மற்றொருவர்க்குப் பேச்சுப்படாமல்) *மற்றொருவர்க்கு என்னைப் பேசலொட்டேன்* *மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில்* என்கிற அந்யசேஷத்வப்ரஸங்கம் வாராதபடி—(விச்வபதி லோகபர்த்தாவென்னும் மணவாளரை) *பதிம் விச்வஸ்ய* *கௌஸல்யா லோகபர்த்தாரம்* என்று பதிசப்தத்தாலும் பர்த்ருசப்தத்தாலும் ஸர்வலோகநாயகராகச் சொல்லப்படுகிற *பணவாளரவணைப் பற்பலகாலமும் பள்ளிகொள்ளும் மணவாளரை, (நாலிரண்டிழை கொண்டு முப்புரியான ப்ரஹ்மஸூத்ர பந்தத்தோடே வரிப்பிக்க) *எட்டிழையாய் மூன்று சரடாயிருப்பதொரு மங்களஸூத்ரம்போலே, எட்டக்ஷரமாய் மூன்று பதமாய் ஈச்வர ஸம்பந்தப்ரகாசகமான திருமந்த்ரமாகிற மங்கள ஸூத்ரபந்தத்தோடே *பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா* என்கிறபடியே வரிக்கும்படிபண்ண, (பரமபுருடன் கைக்கொண்டபின்) *பரம புருடா நீ என்னைக் கைக்கொண்டபின்* என்கிறபடியே பரம புருஷரான மணவாளர் பரிக்ரஹித்தவனந்தரம், (சதுர்த்தியுள்புக்கு) விவாஹாநந்தரம் சேஷஹோமபர்யந்தமான சதுர்திவஸத்திலும் அகலுதலு மணுகுதலுமற்று, அநந்யார்ஹசேஷத்வாநுகுணமான பரிமாறறத்துக்கு அர்ஹமென்னுமளவை ப்ரகாசிப்பித்துக் கொண்டிருக்குமோபாதி, ப்ரணவோக்தமான அநந்யார்ஹசேஷத்வத்தில் கண்ணழிவற அங்கீகரிக்கையாலும், தததநுகுணமாகக் கிட்டிப் பரிமாறப் பெருமையாலும், அகலுதலுமணுகுதலுமற்று, கைங்கர்யப்ரார்த்தனையோடே செல்லும் சரமசதுர்த்தியிலே உள்புக்கு. (இடையீடு நடுக்கிடக்கும் நாள் கழித்து) தம்பதிகளிருவரும் ஏகசய்யையிலே வர்த்திக்கச் செய்தே அந்யோந்ய ஸ்பர்சயோக்யதை யில்லாதபடி இடையீடான ஸோமாதிகள் நடுவே கிடக்கும் நாள்போலே, சேஷத்வஜ்ஞாநமும் சேஷவ்ருத்தி ப்ரார்த்தனையுமுண்டாகையாலே இரண்டு தலைக்கும் அண்ணிமை யுண்டாயிருக்கவும் சேர்ந்து பரிமாற வொண்ணாதபடி *நண்ணியும் நண்ணகில்லேன் நடுவேயோருடம்பிலிட்டு* என்கிறபடியே அநுபவவிரோதியாய் இடையீடான சரீரம் நடுவேகிடக்கிற நாலுநாளையும் *நாள் கடலைக் கழிமின்* என்கிறபடியே கழித்து. (ஜநமபூமியை விட்டகன்று) *முற்றிலும் பைங்கிளியும் பந்துமூசலும் பேசுகின்ற சிறறில மென்பூவையும் விட்டகன்ற செழுங்கோதை* என்கிறபடியே ஒருவராலும் விடவரிதான ஜநமபூமியான ஸம்ஸார விபூதியை முன்பு ஆதரணீயமாய்ப்போந்த வஸ்துக்களோடே கூட புரிந்துபாராமல் விட்டுநீங்கி. அன்றிக்கே *அன்றுநான் பிறந்திலேன்* என்னும்படி கிடந்த தனக்கு, ஆசார்யன் திருமந்த்ரத்தினாலுண்டாக்கின ஜந்மம்பெற்றது இங்கேயாகையாலே ஜந்மபூமியான இவ்விபூதியை, பகவதநுபவ ப்ராவண்யத்தாலே *முற்றிலும் பைங்கிளியும்* இத்யாதிப்படியே முன்பு ஆதரணீயமாய்ப்போந்த வஸ்துக்களோடே கூட விட்டகன்றென்னவுமாம்; பிறந்தகத்தைவிட்டுப் புக்ககத்துக்குப் போகிறதாகச் சொல்லுகிற இந்த ரூபகத்துக்கு இது மிகவும் சேருமிறே.

(சூழ்விசும்பிற்படியே உடன்சென்று) *சூழ்விசும்பு* என்கிற திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிறபடியே அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே வழியிலுள்ளாரடைய ஸத்கரிக்க, *அங்கவனொடு முடன்சென்று* என்கிறபடியே *நபாமி* என்கிற நாயகன் முன்னே போக, பின்னேபோய். (குடைந்துநீராடி) *குள்ளக்குளிரக்குடைந்து நீராடி* என்கிற

படியே பாத்ருகருஹததுககுப் போகிற பெண அவவூரெலலையிலே சென றவாறே அவாகள குளிபபாட்டக குளிககுமாபோலே அம்ருதவாஹிநியான விரஜையிலே இப்பாலுள்ள அழுககறுமபடி நீராடி.

(வியனதுழாயஞசனத்தினநீறு நானபபொடி பீதகவாடை பலகலன கொண்டு நோககியரலஙகரிதது) குளித்தேறின பெணணை பர்த்ரு பநதுககளான ஸத்ரீகள வநது அலஙகரிககுமாபோலே *வியனதுழாய கறபெனறு சூடும* *ஆராரயிர்வேற கணஞசனததின நீறணிநது* *மெயதிமிருகானப்பொடி* *உடுததுககளைநததினபீதக வாடை* *பலகலனுமயாமணிவோம* எனகிறபடியே அலஙகாரோபகரணங்களான திவ்யமால்ய திவயாஞஜந திவயசூர்ண திவயவஸத்ர திவயாபரணஙகளை *தம பஞசசதாந்யப்ஸரஸாம ப்ரதிதாவநதி சதம மாலாஹஸதாஃ, சதமஞஜநஹஸதாஃ, சதம சூர்ண ஹஸதாஃ, சதம வாஸோஹஸதாஃ, சதம பூஷணஹஸதாஃ* எனகிறபடியே ஏநதிககொணடு, *மானேய நோககியரான திவயாப்ஸரஸஸுககள எதிரேவநது *தம ப்ரஹ்மாலங காரேணாலஙகுர்வநதி* என கி ற ப டி யே போகத்ருபூத-ாசவர போகயமாமபடி அலஙகரிதது.

(பலலாணடிசைத்துக கவரிசெயய) *தொககுப் பல்லாண்டிசைத்துக கவரி செய்வரேழையரே* எனகிறபடியே இவவிஷயததில கிஞசிதகரிககையிலுணடான சாபலம தோறறத திரளகினறு மஙகளாசாஸநம பணணி சாமரமபணிமாற. (நிறைகுடவிளககமேநதி இளமஙகையரெதிர் கொளள) அலஙகருதையாய உபலாலநத்தோடே செலலுகிற பெண பாதருகருஹததை அணுகச சென றவாறே அஙகுளள ஸதரீகள மஙகளதீபாதிகளை யேநதிககொணடு எதிரே வநது ஸதகரிககுமாபோலே *நிதியுமநறசுணணமும நிறைகுடவிளககமும மதிமுகமடநதையரேநதினா* எனகிறபடியே மஙகளாவஹமான பூர்ணகுமபதீபாதிகளை தரிததுககொணடு, *சதிரிளமஙகையர் தாம வநதெதிர்கொளள* எனகிறபடியே நிதயகவயௌவந ஸவபாவைகளான வேறு சில திவயாபஸரஸஸுகக ளெதிர்கொளள.

(வைகுந்தம புககிருநது) உபலாலநத்தோடே சென றபெண் பர்தருகருஹத்திலே புகுருமாபோலே *மனனிய மாதவனோடு வைகுந்தம புககிருப்பார்* எனகிற படியே சரியஃபதியானவனுககு போகஸதாநமான ஸ்ரீவைகுணடததை பராபித்து அவனோடே கூடியிருநது (வாயமடுத்துப் பெருஙகளிசசியாக வானவாபோகமுணடு) பர்தருகருஹததிலே பெண்வநதபினபு தமபதிகளும மற றுமுளள பநதுககளும கூடியிருநது பெருஙகளிசசியுணணுமாபோலே *அடியாாகள குழாஙகளும அவனுமாக விருககிற சேர்த்தியிலே *அடியேன வாயமடுத்துப பருகிககளிததேன* என்று பெருஙகளிசசியாக முழுமிடறுசெயது, *கடலெழில வானவர்போக முணபாரே* எனகிறபடியே நிதயஸூரிகள புஜிககிற போகததை *ஸோசநுதே ஸாவாந காமாந ஸஹ ப்ரஹமணா விபசிதா* எனகிறபடியே புஜித்து (கோப்புடைய கோடடுககாற்கடடில மிதிததாரோஹிதது) பர்த்ருஸமசலேஷததுககுப் படுககையிலே யேறுமாபோலே *கோப்புடைய சீரியசிஙகாசனம* எனறும, *கோடடுககாறகட்டில்* எனறும சொலலுகிறபடியே உபயவிபூதியும தொழிலாக வகுபபுணடு ஸர்வாசசாயமயமான திவயபாயஙகத்திலே *தமேவமவித பாதேநாதயாரோஹதி* எனகிறபடியே பாதபீடத்திலே அடியிடடேறி (பரதாகரூர மாருதிகளைப் பரிஷவஙகிதத மணிமிகு மார்விலே) *தம ஸமுததாபய காகுத்ஸதச சிரஸயாகஷி பதம கதம, அஙகே பரதமாரோப்ய முதிதஃ பரிஷஸவஜே* எனறும, *ஸோபயேநம தவஜவஜராபஜகருதசிஹநேந பாணிநா, ஸம்ஸபருசயாகருஷயச பரீதயா ஸுகாடம பரிஷஸவஜே* எனறும, *ஏஷ ஸர்வஸவபூதஸது பரிஷவஙகோ ஹநுமதஃ, மயா காலமிமம பராபய தததஸ தஸய மஹாதமநஃ* எனறும சொலலுகிறபடியே ஸ்ரீ பரதாழவானையும அகரூரனையும திருவடியையும ஆதரிததணைத்துககொண்ட *மணிமிகுமாாபு* எனறு ஸ்ரீ கௌஸதுபம நிறமபெறுமபடி அழகிய திருமார்பிலே; (குருமாமணியாயணையும வஸதுவுககு) *குருமாமணிபூண*

என்று ச்லாக்யமாய் ஈச்வரத்வஸிஹ்நமான ஸ்ரீ கௌஸ்துபத்தோபாதி போக்யமாய் தேஜஸ்கரமாய்க் கொண்டு அணைகிற ஆத்மவஸ்துவுக்கு.

(மணிவல்லிப்பேச்சு வந்தேறியன்று) *வண்பூமணிவல்லி* என்று உதாரமாய் போக்யமாய்த் தனக்குத்தானே ஆபரணமாம்படி அழகியதாய், கொள்கொம்பு பெறுவிடில் தலையெடுக்கமாட்டாமை தரைப்பட்டுக் கிடக்கும் கொடிபோன்றவளென்கிற ஸ்த்ரீத்வ ப்ரயுக்தமாய வரும்பேச்சு வந்தேறியன்று; ஸ்வாபாவிகமென்றபடி. பெண்பேச்சென்னவமைந்திருக்க மணிவல்லிப்பேச் சென்றது—*மணிமிகுமார்பிலே மணியாயணையும்* என்றதோடொக்க 'மணிவல்லி' என்றால் சொற்கட்டளையால் வரும் ரஸமுண்டாகையாலே. இத்தால் ஸ்த்ரீத்வம் ஆத்மவஸ்துவுக்கு ஸ்வாபாவிகமாகையாலே அதனை உள்ளபடி தர்சித்தவிவர்க்கு தத்ப்ரயுக்தமான பேச்சு ஸ்வாபாவிகமென்று சொல்லிற்றாயத்து. .... (121)

122. இப்படி கேவலம் ஸ்த்ரீஸாம்யமே யன்றிக்கே *நாரீணாமுத்தமையான பிராட்டியோடே ஸாம்யமும் பரிசுத்தாத்மஸ்வரூபத்துக்கு உண்டென்னுமத்தை ஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்கிறார்மேல் (இன்புமன்புமென்று தொடங்கி).

(மூ.) 122. இன்புமன்பும முற்படுவது கொழுநது விடுவதாகிறது கடிமாமலர்ப் பாவையோடுள்ள ஸாம்ய ஷட்கத்தாலே.

அதாவது—*நமக்கும் பூவின்மிசைநங்கைக்கு மின்பனே* என்று இன்றாச்ரயித்த நமக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கு மவ்வருகாய் ரூபகுணத்தாலும் ஆத்மகுணத்தாலும் பூர்ணையாயிருக்கிற பிராட்டிக்கும் இன்பனுமிடத்தில், முற்பட இங்கே இன்பனாய், பின்பாயிற்று அவளுக்கு ஸ்நேஹிப்பதென்னும்படி, பிராட்டிக்குமுன்னே இவர்பக்கல் இன்பனாவது, *கோலமலர்ப்பாவைக் கன்பாகிய வென்னன்பே* என்று நிரதிசய போக்யையான பிராட்டிக்கு அன்பனாகையாலே அவள் பரிக்ரஹமான என்பக்கலிலும் அன்பனானவனேயென்னும்படி அவள்பக்கல் பண்ணின ஸ்நேஹம் இவ்வளவும் வளரவருவதாய், இப்படி இன்புமுற்படுவது அன்புகொழுந்துவிடுவதாகிறது, *கடிமாமலர்ப்பாவை யொப்பாள்* என்று பரிமளப்ரசுரமான பூவில் பிறப்பாலும் நிருபாதிகஸ்த்ரீத்வத்தாலும் நிரதிசயபோக்ய பூதையான பிராட்டியோடொக்கச் சொல்லலாமவளென்னும்படி, பிராட்டியோடு இத்தலைக்குள்ள ஸாம்யத்துக்குடலான அநந்யார்ஹசேஷத்வம், அநந்யசரணத்வம், அநந்யபோக்யத்வம், ஸம்ச்லேஷத்தில் தரிக்கை, விச்லேஷத்தில் தரியாமை, ததேகநிர்வாஹ்யத்வமாகிற ஆறுப்ரகாரத்தாலேயென்கை.

'இன்பன்' என்றது—ஸ்நிக்தனென்றபடி. ஆகையால் அன்போபாதி இன்பும் ஸ்நேஹவாசியாகையாலே, ஸ்நேஹம் முற்படுவது கொழுந்துவிடுவதாகிறதென்றபடி. *இன்பும், அன்பும்* என்று இரண்டுபோலச் சொல்லிற்று—முற்படுதலும் கொழுந்து விடுதலும் சொல்லுகிற ஸ்தலங்களில் ஸ்நேஹவாசகதயா ப்ரயுக்தசப்தங்கள் இவையாகையாலே இரண்டுசந்தையும் தோற்றுகைக்காக. "பிராட்டியோடுள்ள" என்னவமைந்திருக்க. "கடிமாமலர்ப்பாவையோடுள்ள" என்றது—அந்த சந்தையிலே பிராட்டிஸாம்யம் முகத்தகண்டமாகச் சொல்லியிருக்கையாலும், கந்தல் கழிந்த ஸ்வரூபத்தையுடையவர்களெல்லாரையும் இப்படிச் சொல்லுகிறது—ஸ்வரூபாநுபந்தியான இஸ்ஸாம்ய ஷட்கத்தாலே யென்றறிவிக்கைக்காகவும், ஸாம்யத்தாலே யென்னாமல், ஸாம்யஷட்கத்தாலே யென்றது—நிரூபகத்வம், அநுரூபத்வம், அபிமதத்வம், சேஷத்வஸம்பந்தத்வாரபாவம், புருஷகாரத்வம், ப்ராப்யபூரகத்வம் முதலான ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் தத்ஸாதாரணங்களாகையாலே. .... (122)

123. இப்படி ஆறுப்ரகாரத்தாலே பரிசுத்தாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு தத்ஸாம்யமுண்டாகையாலே பிராட்டிதசை இவர்க்கு வந்தேறியல்லாமையை ப்ரகாசிப்பித்தாராய் நின்றார்கீழ். ஏவம்பூதாகாரத்தாலே பெரியபிராட்டியாரோடுள்ள ஸாம்யமே

யனறிககே தம்முடைய பாவவிசேஷங்களாலே பகவதபிமத திவ்யமஹிஷிகளான பிராட்டிமார் மூவரோடும இவர்ககுணடான ஸாமயம் இவர்பாசுரஙகளிலே ப்ரகாசிககு மென்கிருர்மேல் (உண்ணுதென்று தொடஙகி).

(மூ.) 123. உண்ணுது கிடந்தோர் மாயையிலு லென்னும் வீறுடைய முடிக்குரியா ரோடு இததிரு மண்ணேரன்ன வொணணுதல பினனைகொல் என்கிற ஒபபு, தென்பால் நெடுமாடம் கடுஞ்சிலை அம்பெரியூட்டி நீறேழ வெரித்த பெருநதோற்றததாருயிர் காகுததன் ஆதியங் காலம் மண புரை பொன்மாதின் துகளாடி எருதேழதழீஇச சறையிருரென்னு மவற்றிலே தோன்றும்.

அதாவது—*உண்ணுதுறங்காது ஒலிகடலை யூடறுத்துப் பெண்ணுககையாப் புண்டு தாமுற்றபேதெலலாம* எனகிறபடியே ஜநககுலஸுந்தரியான தன்னைப் பிரிநதபோது தீரோதாத்தநாயகனுகையாலே விகாரஹேதுக்களுண்டானுலும் தைர் யத்தாலே புறமதோற்ருமலிருககும் சகரவர்த்திதிருமகனை *நமாம்ஸம ராகவோ புங்க்தே* *அநிதரஸ ஸததம் ராமః* *நைவ தமசாந ந மசகாந்* இத்யாதிப்படியே ஊணுமுறககமு மறறு, கடிததது மூர்ந்தது மறியாதபடி *பண்ணவல்ல வைலக்ஷண்யத்தால் வந்த வீறுடையளாய், ஸர்வேசவர ஸாமராஜ்யத்தில் அவனேடொகக முடிசூடுகையாலே முடிககுரியளான பெரிய பிராட்டியாரோடும, *கிடந்திருநது நினறளந்து* என்கிற பாட்டினபடியே ஸர்வஜ்ஞனுய அவாப்தஸமஸ்தகாமனுன ஸர்வேசவரனை, பஹு ப்ரகாரமாகத் தன்னை அனுபவிததாலும பர்யாப்தனுகாதபடி பிசசேற்றவல்ல வைலக்ஷண்ய ப்ரயுக்தமான வீறுடையளாய் பெரியபிராட்டியா ரோபாதி முடிககுரிய ளான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியாரோடும, *ஓர் மாயையினுல* இத்யாதிப்படியே நித்ய ஸூரிகள் ஸமாராதந பரராய் நிற்க அவர்களறியாதபடி அத்தை உபேக்ஷித்து தாழவுக்கெல்லையான இடைககுலத்திலே க்ருஷ்ணனுய் வந்து பிறந்து தனனைப் பெறுகைக்கு சுலகமாகவிட்ட ம்ருத்யுஸமங்களான ருஷபங்களின கொமபினிடை யிலே கருமாறி பாய்ந்தாற்போலே தன்னைப் பேணுமல் சென்று விழுமபடி பண்ண வல்ல வைலக்ஷண்ய வீறுடையளாய், முற்பட்ட மஹிஷிகளோபாதி முடிககுரியளான நப்பின்னைப் பிராட்டியாரோடும்; *மாயோன திறத்தனளே இத்திரு* எனறு *அநந்யா ராகவேணுஹம* என்கிறபடியே ஸர்வதசையிலும அவன திறமலலதறி யாளா(ன)ய ஸாக்ஷால்லக்ஷ்மியோடு விகல்பிக்கலாம் ஸ்வபாவையானவிவளென்றும், *மண்ணேரன்னவொண்ணுதல்* என்று ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியோடொத்த வைலக்ஷண் யத்தையுடையவளெனறும, *பினனைகொல நிலமாமகளகொல் திருமகளகொல்* என்று *நப்பின்னைப்பிராட்டியோ? ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியோ? பெரியபிராட்டியாரோ? என்றும் சொல்லும்படி இவர்ககுணடானஸாம்யம், *தென்பாலிலங்கை வெங்களம் செய்த நம விண்ணேர்பிரானுர்துழாய் துணையாஙகளை மாமைகொளவான் வந்து தோன்றிநலிகின்றதே* என்று சக்ரவர்த்திதிருமகனைப் பிரிந்து பாதகபதார்த்தங் களாலே நோவுபடுவது. *வழாநெடும் துன்பத்தளென்றிரங்காரமமனே இலங்கைக குழாநெடுமாட மிடித்தபிரானுர் கொடுமைகளே* எனறு 'ப்ரணயித்வமில்லையானுல் ஸாமாந்யகருபையுமிலலையோ?' என்று கொடுமை சொல்லுவது. *காயும கடுஞ்சிலை யென்காகுத்தனவாராஞல்* என்று எதிரிகளபக்கல் தான் கண்பார்ககிலும் கண் பாராத விலலையுடையகாகுத்தன், இத்தசையில வருகிறிலனென்று வெறுப்பது, *இலஙகைநகர் அமபெரியுய்த்தவர்தாளிணை மேலணி வமபவிழ தண்ணந்துழாய் மலர்ககே இவள நமபும* என்று—இலங்கையை சராகநியாலே தக்தமாககினவர் திருவடிகளில திருத்துழாயை ஆசைப்படுவது, *தீமுற்றத் தென்னிலங்கை யூட்டினுன் தாளநயந்த யாமுற்ற துற்ருயோ* என்று லஙகையையெல்லாம அகநிககு விருந்திட்ட வன் திருவடிகளை யாசைப்பட்ட நான் பட்டது பட்டாயோவென்று ஸமதுःககிகளைக்

கட்டிக்கொண்டழுவது, *மாறில்போரரக்கன் மதிள்நீறெழச் செற்றுகந்த ஏறுசேவகனார்க் கென்னையுமுளளென்மின்களே* என்று எதிரில்லாத போரையுடைய ராவணன் தனக்கு அரணாகவிட்ட மதிளைத் துகளாக்கிப் பொகட்ட ப்ரஸித்தமான சேவகத்தையுடையவர்க்கு ரக்ஷ்யவர்க்கத்திலே நானுமொருத்தியுண்டென்று சொல்லுங்கோளென்று தூதுவிடுவது. *கிளரரக்கன் நகரெரித்த களிமலர்த்துழாயலங்கல் கமழ்முடியன் கவராத வறிவினால் குறைவிலம்* என்று ஐச்வர்யோத்ததனான ராவணனுடைய நகரத்தைத் தக்தமாக்கி முடிசூடி வளையம் வைத்திருக்கிறவன் விரும்பாத அறிவினால் என்ன கார்யமுண்டென்று அவனுக்கு உறுப்பல்லாததை உபேக்ஷிப்பது. *காண்பெருந்தோற்றத் தெங்காகுத்த நம்பிக்கு என்பூண்புனைமென்முலை தோற்றது பொற்பே* என்று கண்ணுக்கினிதாய் அபரிச்சேத்ய போக்யமான ஸந்நிவேசத்தையும் குணபூர்த்தியையுமுடைய சக்ரவர்த்தி திருமகனுக்கு இவள் தன்னழகை யிழந்தாளென்னும்படி அவனை ஆசைப்பட்டு அழகழிவது. *என்னுயிர் காகுத்தன் நின் செய்யவாயொக்கும் வாயன் கண்ணன் கைகாலினன் நின்பசுஞ்சாம நிறத்தன் கூட்டுண்டு நீங்கினான்—சிறு கிளிப்பைதலே இன்குரல் நீ மிழற்றேல்* என்று விச்லேஷத்தில் தரிக்கவொண்ணாதபடி எனக்கு ப்ராணபூதனான சக்ரவர்த்தி திருமகன் என்னோடே கலந்துவைத்துப் பிரிந்தான்; இத்தசையிலே அவனுக்குப் போலியான உன்வடிவாலே நலிகிறதுக்குமேலே பேச்சாலும் நலியாதேகொள் என்று கிளியைப் பார்த்து நிஷேதிப்பதாகக் கொண்டு பேசின பாசுரங்களிலும், *ஆதியங்காலத்தகலிடம் கீண்டவர் பாதங்கள்மேலணி பைம்பொற்றுழாயென்றே யோதுமாலெய்தினள்* என்னும்படி வராஹகல்பாதியிலே மஹாப்ருதிவியை அண்டபித்தியில் நின்று ஒட்டுவிடுவித்து எடுத்தவனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயென்றே பலகாலும் சொல்லும்படி பிச்சேறுவது, *மண்புரை வையமிடந்த வராகற்கு—என் கண்புனைகோதை இழந்தது கற்பே* என்னும்படி அவனை ஆசைப்பட்டு அறிவிழப்பது. *ஞாலப் பொன்மாதின்மணாளன் துழாய்நங்கள் சூழ்குழற்கே ஏலப்புனைந்தென்னைமார் எம்மை நோக்குவதென்றுகொல்* என்று ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி செவ்விகொள்ள இட்டுப் பிறந்தவன் சூடின திருத்துழாயை பந்துக்களானவர்கள் ஏற்கவே கொண்டுவந்து நம் குழலிலே சூட்டி நம்மை ரக்ஷிப்பதென்றோ வென்பது. *ஏனமொன்றாய் மண்துகளாடி வைகுந்தமன்னான குழல்வாய் விரைபோல விண்டுகள் வாரும் மலருளவோ நும் வியலிடத்தே* என்று அத்விதீயவராஹமாய் ப்ரளயங்கதையான பூமியை யெடுத்தபோது வடிவில் பெருமையாலே திருவயிற்றில் கிடக்கிற பூமி ஒருதுகள் மாத்ரமென்னும்படி நின்றவனுடைய அபதானத்தை அநுபவித்திருக்கிற இவள் போக்யதை உபயவிபூதியிலுமுண்டோவென்று விசேஷஜ்ஞர் சலாகிக்கும்படியை ப்ரகாசிப்பிப்பதாகக் கொண்டு பேசின பாசுரங்களிலும், *எருதேழ் தழீஇக்கோளியார் கோவலனார் குடக்கூத்தனார் தாளிணைமேலணி தண்ணந்துழாயென்றே நாளுநாள் நைகின்றது* என்னும்படி ஏறுதழுவுகை முதலான அபதானங்களையுடைய க்ருஷ்ணன் திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்பட்டு நாள்தோறும் சைதில்யத்தை யடைவது; கறையினார் துவருடுக்கை கடையாவின் கழிகோல்கைச் சறையினார் கவராத தளிர்நிறத்தால் குறைவிலம்* என்று கோபவேஷதரனாய் ரக்ஷ்ய வர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்துக்காகத் தன்னுடம்பு பேணாமல் திரியும் க்ருஷ்ணன் விரும்பாத ஸ்நிக்தமான நிறம் எனக்கு வேண்டாவென்பதாய்ப் பேசின பாசுரங்களிலும் தோன்றுமென்றபடி.

இத்தால் திவ்யமஹிஷிகள் மூவரோடும் இவர்க்குண்டான ஸாம்யம் ஜநககுல ஸௌந்தரியான பிராட்டிக்கு அஸாதாரணமான ராமாவதாரத்தபதானங்களிலும், ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு அஸாதாரணமான வராஹாவதாரத்தபதானங்களிலும், நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு அஸாதாரணமான க்ருஷ்ணாவதாரத்தபதானங்களிலும் அந்தப் பிராட்டிமார் தங்களைப்போலே அதிமாத்ரப்ரவணராயருளிச்செய்த அவ்வவ திவ்யஸூக்திகளிலே அபிவ்யக்தமென்றதாயிற்று. .... (123)

124. இப்படி ப்ரதாநமஹிஷிகளான இவர்களோடுள்ள ஸாம்யமேயன்றிக்கே இவர்களை உபேக்ஷித்தும் தங்களையுகக்கும்படி அவனுக்கு அபிமதைகளான திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களுடையவும் அவர்களையும் தங்கள் பேச்சழகாலே அவன் மறக்கும்படி பண்ணும் ஸ்ரீ மதுரையில் பெண்களுடையவும், நரகவதாநந்தரம் பரிக்ரஹித்த ஸ்ரீமத் த்வாரகையில் பதினாறாயிரம் தேவிமாருடையவும் பாவங்கள் இவர்க்குண்டென்னுமிடம் இவர்தம் பேச்சிலே தோன்றுமென்கிறார் (இவர்கள் தேடிநிற்க வென்று தொடங்கி).

(மூ) 124 இவர்கள் தேடிநிற்கப் பொய்கை முதுமணல் முல்லைப் பந்தல் முற்றம் மசசொடு மாளிகை அவ்வவ்விடம் புக்கு வாரிச் சிதைத்துப் பறித்துக் கிழித்துக் கோயின்மை குறும்பு செய்து அல்லல் விளைத்துக் கவரு முகக்கு நல்லவர் மூழ்சி ஆவரென்னும் தேன்மொழியாலே கோகுலத்தை மறப்பிக்கும் நகரஸ்த்ரீகள், நரகனைத் தொலைத்துக் கவர்ந்த பதினாறு பல்லாயிர மெண்ணிறந்தார் பாவம்—கடல் ஞாலம் மின்னிடை மல்லிகை வேயமரு பேய்முலை முனிந்து மற்பொரு விறல் கஞ்சனை மங்கநூற்ற வாயும தீர்ப்பாரென்னுமவற்றிலே தோன்றும்.

அதாவது—*தேடித்திருமாமகள் மணமகள் நிற்க* என்கிறபடியே ப்ரதான மஹிஷிகளான இவர்கள் தன்னைத்தேடி நிற்கும்படி இவர்களை உபேக்ஷித்து *இப்பொய்கைக்கெவ்வாறு வந்தாய்* *முதுமணல்குன்றேறி* *முல்லையின் பந்தர்நீழல் மன்னியவளைப் புணரப்புக்கு* *முற்றத்தூடு புகுந்து* *மசசொடுமாளிகையேறி* *அவ்வவ்விடம்புக்கு அவ்வாயர் பெண்டிர்க்கணுக்கனாய்* என்கிறபடியே இவர்கள் ஜலக்ரீடைபண்ணுமிடம், விளையாடுமிடம் மற்றும் அவர்களிச்சாநுகுணமாகத் திரளவும் தனியவுமிருக்குமிடங்களான பொய்கை, மணற்குன்று, முல்லைப்பந்தல், முற்றம், மசசொடு மாளிகை அவ்வவ் ஸ்தலங்களிலே சென்று புக்கு, *துகிலைவாரியும் சிற்றில் சிதைத்தும்* *பந்துபறித்துத் துகிலபறி* *கசசொடு படைக்கிழித்து* என்கிறபடியே குடைந்துநீராடுகிறவர்கள் கூறைகளை வாரிக்கொள்வது, *இட்டமா விளையாடுகிறவர்களிழைத்த சிற்றிலைச் சிதைப்பது, பந்து கழல் முதலான லீலோபகரணங்களைப் பறிப்பது. அவர்களோடே இட்டுக்கொண்டு பட்டுக்கள் கச்சுக்களெட்டினவற்றைப்பற்றி வலித்துக் கிழிப்பதாய், *கோயின்மைசெய்து கன்மமொன்றில்லை* *குறும்புசெய்வானோர் மகனைப் பெற்ற* என்னும்படி நியாமகரற்ற ஸ்வதந்த்ரர் செய்யுமத்தையும், நியாமகர் கீழ்படங்காமல் மூலையடியே நடத்துவார் செய்யுமத்தையும் செய்து, *அல்லல்விளைத்த பெருமான்* என்கிறபடியே பேராரவாரம் விளைத்து, *ஆயர்பாடி கவர்ந்துண்ணும்* என்று திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களையடைய முற்றூட்டாக விரும்பி புஜிக்குமென்கிறபடியே அவன விரும்பப்படுமவர்களாய், அத்தாலே *நீயுகக்கு நல்லவர்* என்னும்படி அவனுகப்புக்கு விஷயமான வைலக்ஷண்யத்தை யுடையவர்களென்று நிரூபகமாயிருக்கிற திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களுடைய பாவம் இவர்க்குண்டென்னுமிடம்—க்ருஷ்ணவிரஹம் மாற்றமாட்டாமல் *துஷ்டகாளிய திஷ்டாத்ர க்ருஷ்ணோஹமிதி சாபரா* *க்ருஷ்ணோஹமேஷ லலிதம் வ்ரஜாம்யாலோக்யதாம் கதிஃ* இத்யாதிப்படியே அவர்கள் அநுகரித்தாப்போலே இவர் அவனைப் பிரிந்தாற்றாமையாலே அநுகரித்த *கடல்ஞாலத்திலும், அந்யவிஷயங்களிலே பரப்பறுகையாலே அபேக்ஷித ஸமயத்தில் வாராமல் அவன் விளம்பித்து வந்தால் அவர்கள் ஊடுமாபோலே இவர் அவனோடூடின *மின்னிடைமடவாரிலும், பகலெல்லாம் பசு மேய்க்கப்போய் அவற்றுடனேவரும் க்ருஷ்ணனை பசுக்களின் முற்கொழுந்தில் காணாதே பிற்கொழுந்திலே வருகிறவவன் வரப்பற்றாமல் ஒரு ஸத்தையிலே பஞ்சலக்ஷம் குடியில் பெண்களும் பாதகபதார்த்தங்களுக்கு இடைந்து கூப்பிட்டாப்போலே இவர் கூப்பிட்ட மாலைப்பூசலான *மல்லிகை கமழ்தென்றலிலும், இரவெல்

லாம் க்ருஷ்ணஸம்ச்லேஷம் பண்ணியிருந்து போதுவிடிந்தவாறே அவன் பசுமேய்க்கப்போகுங்காலமென்னும் நினைவாலே அவனை யணைத்துக்கொண்டிருக்கச் செய்தே போனானாகவே கருதி பாதகபதார்த்தங்களும் ஸம்ச்லேஷதசையில் அவன் பரிமாற்றங்களும் புறம்புமுள்ளும் நின்று நலிகிறநலிவை அவர்கள் அவன்றனக்குச் சொல்லிக் கூப்பிட்டாப்போலே இவர் கூப்பிட்ட காலைப்பூசலான *வேய்மருதோளிணையிலும், தனக்கு பாதகங்களாய் வந்து கிட்டின பூதநா சகட யமளார்ஜுநாதிகள் நினைவை அவைதன்னோடே போக்கித் தன்னை நமக்காக நோக்கித்தந்த வுபகாரகனை நான் கிட்டுவதென்றோ வென்றும், அப்படி செய்த க்ருஷ்ணனாகிற வுபகாரகனுக்கு என் ஸ்த்ரீத்வத்தை யிழந்தேனென்றும் சொன்ன *பேயமுலையுண்டு* *முனிந்துசகட முதைத்து* என்கிற பாட்டுக்களிலும் தோன்றும்.

ஸ்ரீ மாலாகாரரும் கூனியும் கொடுத்த திருமாலையையும் சாந்தையும் சாத்திக்கொண்டு ராஜமார்க்கத்தாலே யெழுந்தருளி, குவலயாபீடநிரஸநம்பண்ணி நிற்கிறபோது *மூழுசிவண்டாடிய* *ஆவரிவைசெய்தறிவார்* என்கிற பாட்டுக்களிற் சொல்லுகிறபடியே ஒப்பனையழகிலும் வடிவழகிலும் குவலயாபீட நிரஸநமாகிற சேஷ்டிதத்திலும் தோற்று *ஸக்ய: பச்யத க்ருஷ்ணஸ்ய முகமத்யருணேக்ஷணம், கஜயுத்தக்ருதாயாஸ ஸ்வேதாம்புகணிகாசிதம்* இத்யாதிப்படியே அந்யோந்யம் தங்களிலே பேசுகிற மழறு தேனமொழி* என்கிறபடியே மழலைத்தேனபோலே இனிதான பேச்சுக்களாலே *மதுராம் ப்ராப்ய கோவிந்த: கதம் கோகுலமேஷ்யதி, நகரஸ்த்ரீகலாலாபமது ச்ரோத்ரேண பாஸ்யதி* என்று சொல்லுகிற பெண்கள் பேசும்படி அவன் கோகுலத்தை மறக்கப்பண்ணும் ஸ்ரீமதுரையில் பெண்களுடைய பாவம் இவர்க்குண்டென்னுமிடம், *மற்பொரு தோளுடை மாயப்பிரானுக்கு என்கற்புடை யாட்டி யிழந்தது கட்டே* என்று ப்ரபலரான மல்லரோடே தோளில் சாந்தழியாதபடி மல்லைப்பொருத ஆச்சர்யபூதனை உபகாரகனுக்கு அறிவுடையளா யிருக்கிறவென் பெண் தனக்குள்ள தடங்கலும் இழந்தாளென்றும், *விறல்கஞ்சனை வஞ்சனை செய்தீர் உம்மைத் தஞ்சமென்றிவள் பட்டனவே* என்று பெருமிடுக்கனை கம்ஸனை அவன் வஞ்சனை அவனோடே போம்படி பண்ணினவரே! உம்மையே தனக்குத் தஞ்சமென்றிவள் பட்ட வெள்ளமென்தானென்று தமக்குப் பரிவரானவர்கள் சொன்ன பாசுரத்தாலே மல்லரையும் கம்ஸனையும் நிரஸித்த க்ருஷ்ணனை அச்சுவடோடே அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டமையைப் பேசின பாசுரத்திலே தோன்றும்.

நரகனைத்தொலைத்த கரதலத்த என்றும் *நரகன்றன்னைச் சூழ்போகிவளைத்தெறிந்து கன்னிமகளிர் தம்மைக்கவர்ந்த* என்றும் சொல்லுகிறபடியே நரகாஸுரன் கந்யகைகளாகக் கொண்டுவந்து திரட்டிவைக்க, அவனை நிரஸித்துப் போகட்டுப் பரிக்ரஹித்தவர்களாய், *பதினாறாமாயிரவர் தேவிமார்* *பல்லாயிரம் பெருந்தேவிமார்* *எண்ணிறந்த பெருந்தேவிமார்* என்கிறபடியே ஆயிரமிரண்டாயிர மல்லாமையாலே பல்லாயிரமென்றும் எண்ணிறந்தவென்றும் சொல்லப்படுவாராய், *ஷோடசஸ்த்ரீஸஹஸ்ராணி* என்று புராணஸித்தரான பதினாறாயிரம் தேவிமார்பாவம் இவர்க்குண்டென்னுமிடம், *நூற்றுவரையன்று மங்கநூற்ற நிகரில் முகில் வண்ணன் நேமியான் என்னெஞ்சம் கவர்ந்தெனை யூழியான* என்று துர்யோதனாதிகள் மண்ணுண்ணும்படி மந்த்ரித்த க்ருஷ்ணனுக்கு நெஞ்சுபறிகொடுத்தமை சொன்னதிலும், துர்யோதனாதிகளை நிரஸிக்கைக்காக அவனெழுந்தருளினபோது அவர்கள் பிரிவாற்றாமையாலே கண்ணுஞ்சுழலை யிட்டு, *குரரி! விலபஸி த்வம் வீதநித்ரா நசேஷே ஸ்வபிதி ஜகதி ராத்ர்யாமீச்வரக்ரஸ்தபோதே, வயமிவ ஸகி! கச்சித் காடநிர்விண்ணசேதா நளிநநயநஹாஸோதார லீலேக்ஷணேந* இத்யாதிகளாலே ப்ரலாபித்தாப்போலே, நாரை அன்றில் தொடக்கமானவற்றுக்கு வெளுப்பு விரஹக்கூப்பீடு முதலானவை நியதஸ்வபாவமென்றறியாதே தமக்குப்போலே பகவத் விரஹஜமான வைவர்ண்யாதிகளாகக் கருதி, அவற்றுக்குமாகத் தாம் நோவுபட்டு ப்ரலாபித்த *வாயுந்திரையுகளிலும், *தேர்ப்பாகனார்க்கு

இவள் சிந்தைதுழாய திசைக்கின்றதே* என்று ஆசிரிதர்க்காக ஸாரத்த்யம்பண்ணின வனை அநுபவிக்கைக்காக இவளந்த:கரணம் கலங்கி அறிவு கெடுகிற தென்று தொடங்கி, *வண்டுவராபதிமன்னனை யேத்துமினேதது தலும தொழுதாடுமே* என்று ஸ்ரீமதத்வாரகைக்கு நிர்வாஹகனானவனை மங்களாசாஸநம்பண்ண இவள நோவு பரிஹ்ருதமா மென்று தலைக்கட்டின*தீர்ப்பாரை யாமினியிலும் தோன்றுமென்றபடி. .... (124)

125. இப்படி ப்ரதாநமஹிஷிகளோடும மற்றும் பகவத பரிகரஹறமுடையா ரோடும் இவர்க்கு ஸாம்யமுண்டேயாகிலும், அவ்லாதாரெல்லாம் இவர்க்கொருவகைக் கொப்பா மித்தனை யாகையாலே, ஸர்வதா ஸாம்யம ஜநககுல ஸுந்தரியான பிராட்டி யோடே யெனகிறார் மேலொரு சூர்ணையாலே.

(மூ.) 125. இராமனெனில்* நசவாகக் குழைத்தவன பின் தொடர விருந்த வன் சிறையிலும விதிதன் புணைவனென்று ஜீவிதாதிகளால் குறைவின்றி மாயும் வகை விஷசஸதரங்கள் தேடி வில்லவலவா ஹா வென்று இரக்கமெழாக் கொடுமைகள சங்கித்து என்னையும் ஜீவந்தீ மென்று ஆளவிட்டுச சுடரையடைந்து அகலகில்லா முற்றுவமை பெருமகளோடே.

(இராமனெனில நசவாகக குழைததவன பின்தொடரவிருந்த வன்சிறையிலும்) *நச ஸீதா* இத்யாதி ச்லோகததிறபடியே ஜலாதுதத்ருதமான மத்ஸ்யம்போலே விசலேஷத்தில ஸத்தாஹாநி பிறக்கும்படி, *ஶநஸ்வீ நதக்த:* என்று ஜாதிகுணங்கள த்ரவ்யத்துக்கு ப்ரகாரமாய் பிரிக்கவொண்ணுதபடி யிருக்குமாபோலே, பிரிக்கவொண்ணுதபடி ஒருநீராகக கலந்த சக்ரவர்த்திதிருமகன *உண்ணுது றங்காதொலிகடலை யூடறுத்து லங்காத்வாரததளவும பினதொடர்ந்து வரும்படியாக *தனிசசிறையில விளப்புறற* எனகிறபடியே 'ஒருத்தி சிறையிருநது ரக்ஷிக்கும்படியே!' என்று லோகமடையக கொண்டாடும்படி தேவஸ்திரீகள சிறையை விடுவிக்கைக்காகப் பிராட்டி லங்கையிலே தனிப்படடுச சிறையிருநதாப்போலே *மராமரமெய்த மாயவனென்னுளிராமனெனில பினனையானெடடுவேனோ* என்று சக்ரவர்ததி திருமகன் எனபக்கல இரேனென்று அகலுமாகில பினனை நான் தொங்குவனோவென்று விரஹத்தில் ஸத்தாஹாநி பிறக்கும்படியாக *இலங்கை செற்றாய—உனனையெனனுளளே குழைத்தவெம்மைந்தா* எனகிறபடியே ஏகதத்வமென்னலாம்படி ஸமச்லேஷித்தவன பிரிவில் தம ஆற்றாமை குளப்படியாம்படி கடல்போனறவாற்றாமையோடே விண்ணுலகம் தர விரைந்து தாமிருந்த விடததேறவரும்படி *வனசிறையிலவன் வைக்கில்* என்கிறபடியே ஸம்ஸாரிகள சிறையை விடுவிக்கைக்காக அவன ஸம்ஸாரத்திலே வைக்கவிருந்த வனசிறையிலும், (விதிதனபுணைவனென்று) அச்சிறையிருப்பிலேயும் அவள, விமுகனான ராவணனுக்கு *விதிதஸ் ஸஹி தர்மஜ்ஞ: சரணாகத வத்ஸல:, தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி* என்று நீ ப்ராணனோடே யிருக்க வேண்டி யிருந்தாயாகில் சரணாகதிதர்மஜ்ஞருமாய் சரணாகதவத்ஸலருமாக ப்ரஸித்த ராயிருக்கிற பெருமாளோடே உறவுபண்ணென்று ஹிதோபதேசம் பண்ணினாப் போலே இவரும விமுகரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு *புணைவன பிறவிக்கடல் நீந்து வார்க்கே* என்று ஸம்ஸார ஸமுத்ர திதீர்ஷுக்களுக்கு தக்கிஸதரணோபாயம் அவனென்று ஹிதோபதேசம பண்ணுகையாலும், (ஜீவிதாதிகளால குறைவினறி) அவள, *நஹி மே ஜீவிதேநார்த்தோ நைவார்த்தைர் நச பூஷணை:, வஸந்த்யா ராக்ஷஸீமத்யே விநா ராமம மஹாரதம்* என்று பெருமாளைப் பிரிந்து ராக்ஷஸிகள நடுவேயிருக்கிற வெனக்கு ப்ராணாதிகளா லென்ன ப்ரயோஜந மென்று தத்விநியோகத்திற்குப் புறம் பாமவற்றை உபேக்ஷித்தாப்போலே, இவரும, *மாறாளன்கவராத மணிமாமை குறைவிலம* என்று தொடங்கி அத்தலைக்குறுப்பல்லாத ஆத்மாத்மீயங்களை உபேக்ஷிக்

கையாலும், (மாயும்வகை விஷ சஸ்த்ரங்கள் தேடி) அவள், ஆற்றாமையின் அதிசயத்தாலே *விஷஸ்ய தாதா ந ஹி மேஸ்தி கச்சித் சஸ்த்ரஸ்ய வா வேச்மநி ராக்ஷஸஸ்ய* என்று உயிர்க்கொலையாக்கி வைத்தவனுடைய க்ருஹத்தில் நற்கொலையாக்குவதித்தனை விஷம் தருவாரில்லையோ? விஷம்போலே சிறிதுபோது நின்று கொல்லுகையன்றிக்கே அப்போதே முடிப்பதொரு சஸ்த்ரம் தருவாரில்லையோவென்று முடியும் வகை தேடினாப்போலே, இவரும், *மாயும்வகையறியேன்* என்று முடியும் வகை தேடுகையாலும், (வில்வல்லவாஹாவென்று) அவள் அதிமாத்ரதுக்கிதையாய் ரக்ஷகரான பெருமாளுடைய சௌர்யாதிகளை நினைத்து *ஹாராம* என்று கூப்பிட்டாப்போலே, இவரும், *புணராநின்ற மரமேழன்றெய்தவொரு வில்வல்லவா வோ* என்று அவன் வீரப்பாட்டைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகையாலும், (இரக்கமெழாக்கொடுமைகள் சங்கித்து) அவள், தன்னுற்றாமைக்கு உதவவந்து முகம் காட்டாமையாலே *க்யாதஃ ப்ராஜ்ஞஃ க்ருதஜ்ஞச்ச ஸாநுக்ரோசச்ச ராகவஃ, ஸத்வ்ருத்தோ நிரநுக்ரோசச் சங்கே* என்று பெருமாளை நிரகருணராகச் சங்கித்தாப்போலே, இவரும் *இரக்கமெழீர்* வழாநெடுந்துன்பத்தளென்றிரங்காரம்மனோ! இலங்கைக்குழா நெடுமாடமிடித்தபிரானார் கொடுமைகளே* என்று இத்தசையில் கருணைபண்ணாமலிருக்கிற கொடுமையாலே, *அறிவொன்றும் சங்கிப்பன்* என்கிறபடியே நைர்க்ருண்யசங்கை பண்ணுகையாலும்.

(என்னையும் ஜீவந்தீமென்று ஆள்விட்டு) அவள், *ஜீவந்தீம் மாம் யதா ராமஸ் ஸம்பாவயதி கீர்த்திமாந், தத்தவயா ஹநுமந் வாச்யோ வாசா தர்மமவாப்நுஹி* என்று ஸத்தையோடே கிடக்கிறவென்னை இஸ்ஸத்தை போவதற்கு முன்னே யாதொருபடி பெருமாள் வந்து ரக்ஷிக்கக்கொள்வர் அப்படி அவர்க்கு விண்ணப்பம் செய்யென்று தூது விட்டாப்போலே, இவரும், *ஏற்றுச்சேவகனுக்கென்னையுமுளளென்மின்களே* என்று என் ஸத்தைகிடந்தமையை அவர்க்கு அறிவியுங்கோளென்று ஆற்றாமை தோற்றத் தூதுவிடுகையாலும், (சுடரையடைந்து) அவள், *அநந்யா ராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா* என்று ஆதித்யனோடு ப்ரபைபோலே நான் பெருமாளோடு அநந்யையாயிருப்பனென்றாப்போலே, இவரும் *அரக்கியை மூக்கரிந்தாயை— சுடரை—அடியேனடைந்தேன் முதல் முன்னமே* என்று அநாதியான ப்ரகாரதயா சேஷத்வத்தாலே அவனோடு தாம் நித்யஸம்யுக்தராகப் பேசுகையாலும்; (அகலகில்லா) அவள், *அகலகில்லேனிறையு மென்றலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா* என்கிறபடியே உன்னை க்ஷணகாலமும் அகல சக்தையல்லேனென்னுமாப்போலே, இவரும் *அடியேனுன்பாதமகலகில்லேனிறையும்* என்று உன்னை க்ஷணகாலமும் பிரியசக்தனல்லேனென்கையாலும், (முற்றுவமை பெருமகளோடே) இவர்க்கு ஸர்வதா ஸாத்ருச்யம் *பெருமகள் பேதைமங்கை* என்கிற பெரியபிராட்டியாரோடேயென்றபடி. "இராவணனில் நசவாக" என்று தொடங்கி "அகலகில்லா" என்று தலைக்கட்டுகையாலும், ஜீவிதாதிகளால் குறைவற்றிருந்து முதலாக ஆளவிடுகையீறாக நடுச்சொன்னவையும், விரஹதுஃகாஸஹத்வ கார்யங்களாகையாலும், பிரியில் தரியாமையிறே இச்சூர்ணையிலே ப்ராசுர்யேண ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. ... . (125)

126. இப்படி பிராட்டியோபாதி பிரியில் தரியாமைக்கு இவரொரு வருமேயோ? பின்னையுமுண்டோவென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் (பிரியில் இலேனுக்கு இளங்கோவும் அக்குளத்தில் மீனிறே) என்று.

(மூ.) 126. பிரியில் இலேனுக்கு இளங்கோவும் அக்குளத்தில் மீனிறே.

அதாவது—நிருபாதிகசேஷியானவனைப் பிரியில் *நின்னலாலிலேன்காண்* என்று இலராகைக்கு *நேரிழையுமிளங்கோவும்பின்புபோக* என்கிறபடியே பிராட்டியோபாதி பின்தொடர்ந்துபோன இளையபெருமாளும், நிறுத்திப்போவதாகப் பெருமாளருளிச்செய்தபோது *நச ஸீதா த்வயா ஹீநா நசாஹமபி ராகவ, முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்த்ருதௌ* என்கையாலே அந்த ஜலத்தில் மத்ஸ்யமிறேயென்கை,

இத்தால பிராட்டியைப்போலே பிரியில் முடிகைககு இளையபெருமாளும் இவரும ஒககுமெனறதாய்தது. ... . (126)

127. இனிமேல் பகவதநங்யராய் ஸஹஜபகதிகராயிருககும் லக்ஷ்மண பரத சத்ருகநர்களபடியும, பகவத்ப்ரத்யாஸங்நராய ததபகதியுகதரான தசரத யசோதா ப்ரஹலாத விபீஷண மாருதி பார்ததர் படிகளும இவர்பககலிலே உண்டென்னு மதததைத் தனிததனியே அடைவே தர்சிப்பிக்கிறார் ஒரு சூர்ணையாலே த்ருஷடாந்த தார்ஷடாந்திகங்களிரணடுககும தனித்தனியே வாசகமிடாதே இரண்டும் ஒருஸநதர்ப் பத்திலே பலிககும்படி வாககியததைச் சுருககியருளிச்செயகையாலே த்ருஷடாந்தத் திலாதல தார்ஷ்டாந்திகததிலாதல வசநமிலலாதவற்றுககு ப்ரதிகோடிககு அநுகுண மாகக கூட்டி நிர்வஹிககக கடவது. இநத ந்யாயம இப்ப்ரபந்தத்திலிப்படி வந்த ஸ்தலங்களுககெல்லாமொககும்.

(மு) 127. அழுநதொழும ஸநேஹபாஷ்பாஞ்ஜலியோடே ருசிரஸாநுககளில் கூவிக்கொளளும பிரியாவடிமைககுச சரணேசரணென்று வாளும் வில்லுங்கொண்டு பந்துவும் பிதாவுமவரே யென்கையும, அன்னை யென செயயிலென் ராஜ்யமும யானேயென்று பெருஞ் செல்வமு மிசசியாமல வேண்டிச் சென்று திருவடியே சுமந்து விரைநது வரு மளவும கண்ணநீர் பஙகமாக நீலம்துழாவிக் குடிக்கிடநத கையற வும், கோதிலடிமை உறுமோ வென்பித்த புலன்கெ:ள் நீத்ய சத்ரு விசிந்தநமுமான ப்ராதாக்கள, அப்பொழுதைக்கப்பொழுது போறு யென்னும் மாதாபிதாக்கள், செந்தீத தண்காற்று இளநாகம் முதலான பகையறச் சிந்தை செயது எங்கு முளனென்னும் பள்ளிப்பிள்ளை, மூற்றவிட்டு மற்றிலே னென்னும் தாமாத்மா, வாளி பொழிந்த நீர்க் குணை விசவாத்மா உளளேயுறைய வீரசரிதம ஊனுகைக்கற்பார் பாவம் மற்றிலே னென்னும ராமதாஸன், பல்வகையும கண்டு வெண்சங் கேந்தின ரூபபரனை சவேதன் முதலானார்படிகளும் காணலாம்.

(அழுந்தொழுமிதயாதி). அதாவது—இளையபெருமாள *பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த:* என்கிறபடியே பாலயமேதொடங்கிப் பிரியில தரியாத ஸநேஹததாலே *பாஷ்பபர்யாகுலமுக:* எனறும, *ப்ரஹ்வாஞ்ஜலிபுடம் ஸ்திதம்* எனறும சொலலுகிற படியே விசலேஷப்ரஸஙகஜமான சோக வேகததாலே சொரிகிற பாஷ்பததோடே ஸவரூபப்ரகாசகமான அஞ்ஜலியும கையுமாய்க கொண்டு *ஸ்வயந்து ருசிரே தேசே க்ரியதாமிதி மாம் வத* எனறும, *பவாமஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரமஸ்யதே, அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதசச தே* எனறும சொலலுகிறபடியே திருச் சித்திரகூடகிரித் தாழவரை முதலான ருசிரதேசஙகளிலே பிராட்டியோடேகூட தேவரீர் ஸ்வைரமாக வெழுந்தருளியிருககக, ஸர்வவிதகைங்கர்யங்களையும அடியேன் செய்யவேணும்; அதுசெய்யுமிடததில் ஏவிககொண்டருள வேணுமெனறு ப்ரார்த் தித்து அப்படி ஏவிக்கொள்ளச் செய்யப்படுமதாய் *குருஷ்வ மாமநுசரம* என்கிற படியே விச்சேதமறப் பினதுடர்ந்து செய்யுமடிமைத தொழிலைப் பெறுகைககாக, *ஸ ப்ராதுச்சரணௌ காடம் நிபீட்ய ரகுநந்தந:, ஸீதாமுவாசாதியசா ராகவஞ்ச மஹாவ்ரதம்* எனகிறபடியே புருஷகாரபூர்வகமாகத் திருவடிகளைக் கட்டிககொண்டு *அக்ரத: ப்ரயயௌ ராம: ஸீதா மத்யே ஸுமத்யமா, ப்ருஷ்டதஸ்து தநுஷ்பாணிர் லக்ஷ்மணோநுஜகாமஹ* என்கிறபடியே ஸாயுதராய்ககொண்டு பெருமாளைப் பினசெனறு *ப்ராதா பர்த்தாச பந்துச்ச பிதா ச மம ராகவ:* என்று தமககு ஸர்வவிதபந்துவும் பெருமாளே யென்றாப் போலே, இவரும் *அறியாக்காலத்துளளே அடிமைககணன்புசெய்வித்து* என்கிற

படியே பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்னே பிரியில் தரியாதபடி பிறந்த ஸ்நேஹத்தாலே *அழும் தொழும்* என்று, விச்லேஷம் பொறாமல் கண்ணும் கண்ணீருமாய் கையும் அஞ்ஜலியுமாய் திருவேங்கடத்தெழில் கொள் சோதி எந்தை தந்தை தந்தைக்கு— ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்ய வேண்டும்* என்று— மொய்த்த சோலையும் மொய்பூந்தடம் தாழ்வரையுமான போகஸ்தலங்களையுடைய திருமலையிலே *அலர்மேல் மங்கையுறை மார்பனாகையாலே பிராட்டியோடே கூடி ரஸோத்தரமாகவிருக்கிற பரமசேஷியானவவனுக்கு ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸகலசேஷவ்ருத்திகளையும் பண்ணவேணும். அதுதன்னிலும், *முகப்பே கூவிப்பணிகொள்ளாய்* என்று ஸந்நிதியிலே யேவிக்கொள்ளவும் வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்து, அப்படி ஏவிக்கொள்ளப்படுமதாய், *பிரியாவடிமை* என்கிற படியே யாவதாத்மாநுவர்த்தியான கைங்கர்யத்தைப் பெறுகைக்கு உபாயமாக *நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கு* என்று புருஷகாரம் முன்னாக அவன் திருவடிகளைப்பற்றி. *வாளும் வில்லுங்கொண்டு பின் செல்வார் மற்றில்லை* என்று திவ்யாயுதங்களைக் கொண்டு தாம் பின்னே திரியவாசைப்பட்டு, *சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத் தாய் தந்தையுமவரே* என்று சேஷியான ஸர்வேச்வரனே தமக்கு மாதாபித்ராதி ஸர்வவித பந்துவுமென்கையாலும்;

ஸ்ரீபரதாழ்வான், பெருமாள் திருமுடி சூடியிருக்கத் தாமடிமை செய்து வாழப் பெறாதபடி அவரைக் காட்டிலே அகலவடித்துத் தம்மேலே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை ஆரோபித்த கொடுமையாலே *ஹந்யாமஹமிமாம் பாபாம் கைகேயீம் துஷ்டசாரிணீம்* என்று மாதாவானவளைச் சீறியுபேக்ஷித்து ஸ்வாதந்த்ர்யாஸஹதை தோற்ற *ராஜ்யஞ்சாஹஞ்ச ராமஸ்ய* என்று ராஜ்யமும் நானும் பெருமாளுக்கு சேஷமென்று, *மருதே து தஸ்மிந் பரதோ வஸிஷ்ட ப்ரமுகை த்விஜை:, நியுஜ்யமாநோ ராஜ்யாய நைச்சத் ராஜ்யம் மஹாபல:* என்கிறபடியே வஸிஷ்டாதிபுரோஹிதர் நீ ராஜாவாக வேணுமென்று நியோகியாநிற்க, *இக்ஷ்வாகூணாமியம் பூமிஸ் ஸசைலவநகாநநா* என்கிற மஹத்தைச் சவாய்த்தையும் மிசகியாதே பெருமாளை மீட்டுக்கொண்டுவந்து திருவபிஷேகம் பண்ணுவிக்கையிலே அபேக்ஷை தோன்ற *ஏபீச ஸசிவைஸ்ஸார்த்தம்* என்கிறபடியே அவர் திருவடிகளிலே சென்று *அயாசத் ப்ராதரம் ராமம்* என்கிறபடியே மீண்டெழுந்தருள வேணுமென்றபேக்ஷித்த விடத்தில் அவர் அது செய்யாதே, *பாதுகே சாஸ்ய ராஜ்யாய ந்யாஸம் தத்வா புந: புந:* என்கிறபடியே திருவடிநிலையைக் கொடுத்துவிட, *ததஸ்து சிரஸா க்ருத்வா பாதுகே பரதஸ்ததா, ஆருரோஹ ரதம் ஹ்ருஷ்டச் சத்ருக்நேந ஸமந்வித:* என்கிறபடியே அத்திருவடி நிலையை சிரஸாவஹித்துக்கொண்டு ஹ்ருஷ்டராய் மீண்டுபோந்து *சிரஸா யாசதஸ்தஸ்ய வசநம் ந க்ருதம் மயா* என்கிற இழவு திருவுள்ளத்திலே கிடக்கையாலே *நமே ஸ்நாநம் பஹுமதம் வஸ்த்ராண்யாபரணாநிச, தம் விநா கைகயீபுத்ரம் பரதம் தர்மசாரிணம், இத ஏவ யதா க்ஷிப்ரம் ப்ரதீக்ஷாம தாம் புரீம், அயோத்யா மாகதோ ஹ்யேஷ பந்தா: பரமதுர்கம:* என்று நாம் பிள்ளைப் பரதனையொழியக் குளித்தலை ஒப்பித்தல் செய்யக்கடவோமல்லோம். சீக்ரமாக நாம் இனி அங்கே செல்லலாம்படி யென்னென்று பெருமாள் த்வரையோடே மீண்டெழுந்தருளுமளவும் *பங்கதிக்தஸ்து ஜடிலோ பரத:* என்கிறபடியே கண்ணீராலுண்டான சேற்றிலே தரைக்கிடை கிடக்கையாலே பங்கதிக்தராய், மூத்தாரிருக்க இளையார் முடிசூடக்கடவரல்லரென்கிற இக்ஷ்வாகுகுலமர்யாதை தப்பாமல் நோக்கிக் கொண்டு *ஸ காம மநவாப்யைவ* என்கிறபடியே தாமாசைப்பட்ட பொருள் கைபுகுராத விழவோடே யிருந்தாப் போலே, இவரும் பகவத்ப்ராவண்யாதிசயத்தாலே வழியல்லா வழியேயாகிலும் கிட்டுமத்தனை யென்கிற த்வரைக்கு இடங்கொடாமல் விலக்கும் மாதாவை சத்ருபக்ஷமாகக் காண்கையாலே *அன்னையென் செய்யிலென்* என்று 'ஜீவிக்கிலென்? முடியிலென்?' என்று சீறி உபேக்ஷித்து *யானே யென்றனதே* என்கிற ஸ்வாதந்த்ர்யாஸஹராய்க்கொண்டு *யானே நீ யென்னுடைமையும் நீயே* என்று ஆத்மாத்

மீயங்களிரண்டும அநருக்கைக்குசேஷமென்று *கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ் செலவம் நெருப்பு* எனறு மேனமேலும ஸமருத்தமாய்வரும நிரவதிகைச வர்யத்தையும அகிஸமமாகக கொண்டு *வேஙகடவாணனை வேண்டிச் சென்று* என்று திருசசித்திரகூடத்திலிருநதாப்போலே திருமலையிருககிறவவனை யதாம கோரத மநுபவிக்கைககாக அபேக்ஷித்துச சென்று தம அபேக்ஷிதம அவன அப்போது செய்யாதே ஒருவைசதயமுகத்தாலே *திருவடியே சுமநதுழலக் கூட்டரிய திருவடிககள கூட்டினை* என்று திருவடிகளைததந்தாயென்று ஹ்ருஷடராமபடி பணணிவிட, அப்படி அவன கொடுத்த திருவடிகளை சிரஸாவஹித்து வீடுதிருத்தப் போனவன விண ணுலகம தரவிரைநது வருமளவும *கண்ணநீர் கைகளாலிறைககும* *இருநிலம கைதுழாவிருககும* எனகிறபடியே கண்ணநீர் வெளளத்தாலுணடான சேற்றிலேயிருந்து ஆற்றாமையாலே நிலமதுழாவி, *குடிககிடந்தாககம செய்து* எனகிறபடியே ப்ரபநந குலத்தில செயது போரும மர்யாதை தப்பாமல *காழுற்றகை யறவோடு* என்கிறபடியே தாமாசைப்படட பொருள கைபுகுராதவிழவோடே யிருக கையாலும; ஸ்ரீ சதருகநாழவான, *கச்சதா மாதுலகுலம பரதேந ததாநக:, சத்ருகநோ நித்யசதருகநோ நீத: ப்ரீதிபுரஸ்கருத* எனகிறபடியே பாகவதசேஷத்வமே பரம புருஷார்த்தமெனறு ஸ்ரீ பரதாழவானுககே சேஷபூதராய, அவருடைய பாவநதவ போகயத்வஙகளிலே காலதாழநது *புமஸாம் தருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம* எனகிறபடியே வயிரவுருககாய் ஆணகளையும பெண்ணுடை யுடுததும பெருமாளுடைய வடிவழகில் துவக்குண்ணாதே, பரதாநுவ்ருத்தியில போகாதபடி தனபககலிலே துவககவற் றென்னுமத்தாலே தமமுடைய நிஷடைககு அது நித்யசத்ருவென றறுதியிட்டிருக்கச் செய்தே ஸ்ரீ பரதாழவானுக்கு உகபபாகையாலே உத்தேசய ப்ரீதியென்று புரிநது பெருமாள்வடிவிலே நெஞசுசென்று *விசிந்தயந்* எனகிறபடியே எப்போதும அத்தை மநஸ்ஸிலே கொணடிருககுமாபோலே, இவரும *கோதிலடியார்* எனறு ப்ரதமாவதியில நிலைபோலனறிக்கே ஸ்வரூபத்தினுடைய எலலைநிலமாகையாலே *கோதிலடிமை* எனறு சொலலப்படுகிற பாகவத சேஷத்வத்தினுடைய ரஸம *அவனடியார் சிறுமாமனிசராயெனனை யாண்டார்—இங்கேதிரிய, அவர்களைத தவிர்ந்து செந்தாமரைககண் திருககுறளன நறுமாவிரைநாணமலரடிககீழ்புகுதல்— பாவியேனுககு—உறுமோ?* எனறு சொலலுவிககபபடடதாய, ஸர்வேஶ்வரியாப ஹார க்ஷமமாகையாலே அநத பாகவதசேஷத்வநிஷடாவிரோதியான பகவத் விகரஹத்தை உத்தேசயப்ரீதியென்னுமததைப் பறற *திரிதநதாகிறபடியே மீண்டு, *புலனகொளவடி வெனமனத்ததாய்* எனறு எப்போதும தமமநஸ்ஸுககு விஷய மாகக் கொண்டிருககையாலும, கீழசசொனன வாகாரஙகளை யுடையரான இளைய பெருமாள ஸ்ரீபரதாழவான ஸ்ரீசத்ருக்நாழவானகிற திருததமபிமார் மூவர்படியும இவர்பககலிலே காணலாம.

விசிந்தநம எனகிறவிதுககு இப்படி வ்யாகயாநம் பண்ணிற்று இதின் பட்டோலை யானதிலே, *உறுமோவெனறு நித்யசத்ருவை வென்று *புலனகொளவடிவை விசிந் தயனுயிருககும்* எனறு *விசிநதயந* எனறு ஒரு வசமுண்டாகவுமெடுத்து இப்படி இவர்தாமே அருளிசசெயதுவைககையாலே. இவவிடத்திலும் சிநதநமெனனுமல் விசிந்தநமென்றது அவவசந ஸூசகமாகவிறே. *விசிந்தயந்* எனகிற வசநம இனன விடததிலேயெனறு த்ருஷடமாயததிலலை; வந்தவிடததிலே கணடுகொள்வது.

(அப்பொழுதைககிதயாதி) சகரவர்த்தி *ந ததர்ப்ப ஸமாயாநதம் பச்யமாநோ நராதிப* எனகிறபடியே வைததககண்வாஙகாதே உததரோத்தரமநுபவியா நிறகச செய்தே ஒருகாலும் த்ருப்தனாகாமல அநுபபூஷுவாய்ச் செல்லுமாபோலே இவரும *எப்பொழுதும நாளதிஙகளாண்டு* இத்யாதிப்படியே யாவத்கால மநுபவியாநின் றாலும், *அப்பொழுதைக கப்பொழுதெனனாராவமுதம* எனறு அநுக்ஷணம எனக்கு அத்ருப்திகரமான போகயவஸ்துவெனறு, மேன்மேலும அபிநிவிஷட

ராகையாலும், *யமளார்ஜுநயோர் மத்யே ஜகாம* என்று கருதஸங்கேதமாய் நலிய வந்துநின்ற யமளார்ஜுநங்களின் நடுவே க்ருஷ்ணன் போனபோது யசோதைப் பிராட்டி ஓடிச்சென்று எடுத்துக்கொள்ளாநிற்க, மருதுகளின் பெருமையையும் இவன் மௌக்த்யத்தையும் கண்டு வயிறு எரிகொளுந்தி முகத்தைப் பார்த்து *இப்பெரிய மருதுகளின் நடுவே போனாயே* என்று வெறுத்தாப்போலே, இவரும் அதீதகாலஸ்தமாயிருக்கவும் ஸமகாலத்திற்போல ப்ரகாசிக்கையாலே அப்படி வயிறெரிந்து கொண்டு *போனாய் மாமருதின் நடுவே* என்கையாலும் பிதாவும் மாதாவுமான அவர்களிருவர்படியும் இவர்பக்கலிலே காணலாம்.

ஸ்ரீ ப்ரஹ்லாதன் *நாக்நிர்தஹதி நைவாயம் சஸ்த்ரைச் சிந்நோ நசோரகை:, க்ஷயம் நீதோ நவாதேந நவிஷேணநக்ருத்யயா* *ஸத்வாஸக்தமதி: க்ருஷ்ணே தச்யமாநோ மஹோரகை:, நவிவேதாத்மநோ காத்ரம் தத்ஸம்ருத்யாஹ்லாத ஸம்ஸ்தித:* என்கிறபடியே அக்நி முதலானவை பாதகமாகாதபடி *ஸர்வபூதாத்மகே தாத ஜகந்நாதே ஜகந்மயே, பரமாத்மநி கோவிந்தே மித்ராமித்ரகதா குத:* என்று மித்ராமித்ரகதாவகாசமற ஸர்வமும் பகவதாத்மகதயா அநுகூலமாக அநுஸந்தித்து *எங்குமுளன் கண்ணன* என்கிறபடியே *உர்வ்யாமஸ்தி* என்று தொடங்கி, *ஸர்வத்ராஸ்தி* என்று பிறர்க்குமுபதேசித்தாப்போலே, இவரும், *அறியும் செந்தீயைத்தழுவியச்சுதனென்னும் மெய்வேவாள், எறியும் தண்காற்றைத்தழுவி யென்னுடைக் கோவிந்தனென்னும்* *போமிள நாகத்தின் பின்போய அவன்கிடக்கையிதென்னும்* என்று—அக்நிமுதலான பாதக பதார்த்தங்கள் பகவதாத்மகத்வேந அநுகூலமாம்படி *என் முன்னைக் கோளரியே—உன்னைச் சிந்தைசெய்து செய்து—என் முன்னைத் தீவினைகள் முழுவேரரிந்தனன் யான—முடியாததென்னெனக்கு* என்று அவனை அநவரதாநுஸந்தானம் பண்ணி *கறந்தசிலிடந்தொறுமிடந்திகழ் பொருடொறும் கரந்தெங்கும் பரந்துளன* என்று அவனுடைய ஸர்வகதத்வத்தைப் பிறருமறியும்படி அருளிச்செய்கையாலே *பள்ளியிலோதிவந்த தன்சிறுவன* என்றும், *பிள்ளையைச்சீறி* என்றும் சொல்லப்பட்ட பள்ளிப்பிள்ளையான ப்ரஹ்லாதன்படியும் இவர்பக்கலிலே காணலாம்.

ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான் *த்யக்த்வா புத்ராம்ச்ச தாராம்ச்ச ராகவம் சரணங்கத:* என்றும், *பரித்யக்தா மயா லங்கா மித்ராணி ச தநாநி ச, பவத்கதம் மே ராஜ்யஞ்ச ஜீவிதஞ்ச ஸுகாநி வை* என்றும் லங்கையோடேகூட புத்ரதாராதிகளான ஸர்வத்தையும் விட்டு சக்ரவர்த்தி திருமகனையே தமக்கெல்லாமாகப் பற்றினாப்போலே, இவரும் *பாதமடைவதன் பாசத்தாலே மற்ற வன்பாசங்கள் முற்றவிட்டு* என்று ஸாமஸாரிகஸகல ஸங்கங்களையும் ஸவாஸநமாகவிட்டு *தயரதற்கு மகன்றன்னையன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாகவே* என்று சக்ரவர்த்தி திருமகனையே தமக்கு ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகனாகப் பற்றுகையாலே *விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா* என்று தர்மபுத்தியுடையவனென்கிற மாத்ரமன்றிக்கே, *ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:* என்று சொல்லப்பட்ட தர்மஸ்வரூபனான சக்ரவர்த்தி திருமகனையே தனக்கு தாரகமாகவுடையவனாகையாலே *தர்மாத்மா* என்று விசேஷஜ்ஞர் சொல்லும் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான்படியும் இவர் பக்கலிலே காணலாம்.

திருவடி, *நிர்குண: பரமாத்மாஸௌ தேஹம் தே வ்யாப்ய திஷ்டதி* என்கிறபடியே விரோதிவர்க்கத்தைக் கிழங்கெடுக்கையாலே ஏறிட்ட நாணி இறங்கிட்டு *பவாந் நாராயணோ தேவ:* என்கையாலே பரமாத்மசப்தவாச்யனாய்க்கொண்டு *விச்வாத்மாநம்* என்கிறபடியே விச்வத்துக்கும் ஆத்மபூதனாயிருக்கிற சக்ரவர்த்தி திருமகனைத் தன்னுள்ளேயுடையனாய் *ஸோத்ரைவ ஹந்த ஹநுமாந் பரமாம் விமுக்திம புத்த்யாவதூய சரிதம் தவ ஸேவதேஸௌ* என்கிறபடியே சக்ரவர்த்தி திருமகனுடைய வீரசரிதத்தை போக்யமாகவுடையனாய் *ஸ்நேஹோ மே பரமோ ராஜம்ஸ்த்வயி நித்யம் ப்ரதிஷ்டித:, பக்திச் ச நியதா வீர பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி* என்று குணத்தாலும் சரத்தாலும் அநுகூலரையும்

ப்ரதிகூலரையும் ஜயிக்கும் வீரரான சக்ரவர்த்தி திருமகனளவிலே எப்போதும் ப்ரதிஷ்டிதமாய், இதுக்குமேலில்லை யென்னும்படி யிருக்கிற ஸ்நேஹத்தாலும் நிய ஃதயான பக்தியாலும் இவ்விஷயத்தைவிட்டுப் பரத்வத்தில் தன்னெஞ்சு போகாமை சொல்லுகிறவிடத்தில் பரத்வத்தின் பேரும் சொல்லுகை அஸஹ்யமாய் *அந்யதர* என்னும்படி சக்ரவர்த்தி திருமகனையல்லதறியே னென்றிருந்தாப்போலே, இவரும், *செருக்கடுத்தன்று திகைத்தவரக்கரை உருக்கெட வாளி பொழிந்தவொருவன— திருக்கடித்தானமு மென்னுடைச் சிந்தையுமொருக்கடுத்துள்ளே யுறையும் பிரான் கண்டீர்* என்று மூலபலம் முதலாம்படி சரவர்ஷத்தை வர்ஷித்த ஏகவீரனான சக்ரவர்த்தி திருமகனைத் தம்முள்ளேயுடையராய், *கண்ணநாணி லோவாத்தொழில் சார்ங்கன் தொல்சீரை நன்னெஞ்சே ஓவாத வூணாகவுண்* என்கிறபடியே அவனுடைய வீரசரித்தத்தை போக்யமாக வுடையராய், *கற்பார் ராமபிரானை யல்லால் மற்றும் கற்பரோ?* என்று பரியஹிதங்களைப்பற்ற ஒன்றைக்கற்குமவர்கள் ரமணீயனுமாய் உபகாரகனுமான சக்ரவர்த்தி திருமகனையொழிய 'பரத்வாதிகளையும் அவதாராந்தரங்களையும் கற்பரோ வென்று தமக்கு இவ்விஷயத்திலுண்டான பாரவஶ்யாதிசயத்தாலே பரத்வாதிகளைக் கழிக்கிற விடத்தில் அவற்றின் பேர் சொல்லுகையும் அஸஹ்யமாய் *மற்றும்* என்னும்படி *தயரதற்குமகன் றன்னை யன்றி மற்றிலேன்* என்றிருக்கையாலே *தாஸோஹம் கோஸலேந்த்ரஸ்ய* என்று ராமதாஸனாயிருக்கும் திருவடியுடைய படியும் இவர்பக்கலிலே காணலாம்.

அர்ஜுனன் *பஶ்யாமி தேவாம்ஸ்தவ தேவ தேஹே ஸர்வாம்ஸ்ததா பூதவிஶேஷஸங்காந், ப்ரஹ்மாணமீஶம் கமலாஸநஸ்தம் ருஷீம்ஶ்ச ஸர்வாநுரகாம்ஶ்ச திவ்யாந்* என்று விஶ்வரூபம் கண்டவனந்தரம் *அத்ருஷ்டபூர்வம் ஹ்ருஷிதோஸ்மி த்ருஷ்ட்வா பயேந ச ப்ரவ்யதிதம் மநோ மே, ததேவ மே தர்ஶய தேவ ரூபம் ப்ரஸீத தேவேஶ ஜகந்நிவாஸ கிரீடிநம் கதிநம் சக்ர ஹஸ்த மிச்சாமி த்வாம் த்ரஷ்டுமஹம் ததைவ, தேநைவ ரூபேண சதுர்புஜேந ஸஹஸ்ரபாஹோ பவ விஶ்வமூர்த்தே.* என்று திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸாலே இப்போது கண்ட விஶ்வரூபம் அத்ருஷ்ட பூர்வதையாலும் உக்ரதையாலும் ஹர்ஷபயங்களிரண்டையும் விளைக்கையாலே ஸததஹர்ஷஹேதுவாய் பூர்வபரிசிதமுமான ஸௌம்ய ஸ்வரூபத்தைக் காண ஆசைப்பட்டு சதுர்புஜமுமாய் சங்கசக்ரகதாதரமுமான திவ்யவிக்ரஹத்தைக் காட்டவேணுமென்று தத்தர்சந தத்பரனாயபேக்ஷித்தாப்போலே, இவரும், *நலகுரவும்* என்று தொடங்கி, *பலவகையும் பரந்தபெருமானை—திருவிண்ணகர்க்கண்டேனே* என்று விருத்த விபூதியுக்தனாய்க் கொண்டு விபூதிமுகத்தாலே பலபடியாக விஸ்த்ருதனாயிருக்கிறவனைக் கண்டு *நீராய் நிலனாய்* என்று தொடங்கி *சிவனாய் அயனாய்* என்று கார்யகாரணங்களிரண்டையும் சரீரமாகக்கொண்டு நீ ஜகதாகாரனாயிருக்கிற இருப்பை எனக்குக் காட்டித் தந்தாயாகிலும், இத்தால் நான் பெற்றது உன்னதான வஸ்துக்களை என்ன தென்றும் பிறரதென்றுமிருக்கும் விப்ரதிபத்திபோய் உன்னதே ஸகலமு மென்றிருக்கிற மாத்ரம்; இது எனக்கு ஆகாங்க்ஷிதமாய் அநுபாவ்யமாயிருக்கிறதில்லை ஆனபின்பு, *கூராராழிவெண்சங்கேந்தி-வாராய்* என்று சங்க சக்ரதரமான உன் அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே என்முன்னே வரவேணுமென்று அஸாதாரண விக்ரஹாநுபவ தத்பரராய் அபேக்ஷிக்கையாலே *சின்னபோச்சுவேதன்* என்று சொல்லப்பட்ட அர்ஜுனன்படியும் இவர்பக்கலிலே காணலாமென்கை.

சவேதனென்றது—சவேதவாஹனனென்றபடி. முதலானரென்றது — *உபமாநமஶேஷாணாம் ஸாதூநாம் யஸ் ஸதாபவத்* என்கிறபடியே எல்லார்க்கும் தம்முடைய ஓரோ வகைகளாலே உபமாந பூமியாயிருக்குமவராகையாலே இன்னமும் ஜ்ஞாநிகளானவர்கள் பலர்படியும் இவர் பக்கலிலே காணலாமென்று தோற்றுகைக்காக; பிராட்டிமாரோடு ஸாம்யம் சொன்னபின்பு ஸ்ரீ கோபிமார் முதலானரோடு ஸாம்யம் சொன்னவோபாதியிறே, லக்ஷ்மணாதிகளோடே ஸாம்யம் சொன்ன பின்பு தசரதாதிகளோடே இவர்க்குண்டான ஸாம்யம் சொன்னவிதுவும். ... . (127.)

128, ஆக, இப்படி நித்யஸூரிகளில் தலைவராய், தொடர்ந்தடிமை செய்யப் பிறந்த லக்ஷ்மணாதிகளோடும், நித்ய ஸம்ஸாரிகளிலே அந்யதமராயவைத்து பகவத் ப்ரத்யாஸந்நராகப்பெற்ற தசரதாதிகளோடும் இவர்க்குண்டான ஸாம்யத்தை யருளிச் செய்தார் கீழ். அவர்களிலவரிலும் இவர்க்குள்ள வேற்றத்தை அருளிச் செய்கிறார் மேல் (குழலில் நெஞ்சு மருகலில் சுவையுமான இவர் அவர்களளவல்லர்) என்று.

(மூ) 128. குழலில் நெஞ்சும் அருகலில் சுவையுமான இவர் அவர்களளவல்லர்.

அதாவது—*குழற்கோவலர்* என்கிற பாட்டில் சொல்லுகிறபடியே பிராட்டிமாரும் நித்யஸூரிகளுமவனுமான திரளிலே பற்றின நெஞ்சையுடையராய், *அருகலிலாய* என்கிற பாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே பிராட்டிமாரோடும் திருவடி திருவநந்தாழ்வான் முதலான நித்யஸூரிகளோடும் ஒரோவகையாலே பரிமாறுமவன், அவர்களோடே பரிமாறுமாபோலே ஒருவழியாய் வந்த ரஸத்தைத்தந்து விடுகிறிலன் என்னளவில்; அவர்களெல்லார்பக்கலிலும் பண்ணுமாதரத்தை என்பக்கலிலே பண்ணநின்றானென்னும்படி எல்லாவழிகளாலுமுள்ள ஸம்ச்லேஷரஸத்தை அவன் தமக்கு விளைக்கையாலே போகரஸமும் விஞ்சப்பெற்றவரானவிவர், ஒரோ அவதாரமாத்ரத்திலும் கேவலம் அவனறன்னளவிலும் பற்றின நெஞ்சையுடையராய பகவத்ப்ராவண்யம் காதாசித்கமாய விஷயாந்தர ப்ராவண்யமும் கலசியிருப்பாரும்; இதர விஷய வைராக்ய பூர்வகமாக எப்போதும் நடந்து செல்லும் பகவத்ப்ராவண்யமுண்டாயும், ததீயரும் அவனுமான சேர்த்தியில் ரஸமறியாதாருமான தசரதாதிகளும் பரத்வாவதார விபாகமற அவகாஹித்த நெஞ்சையுடையராயும் ஒருவழியால வந்த ரஸத்தைப் பெற்றிருக்கும் லக்ஷ்மணாதிகளுமான அவர்களில் அத்யந்தவ்யாவ்ருத்தரென்கை.

ஆக, லக்ஷ்மணாதிகள் தசரதாதிகளோடும் இவர்க்குள்ள ஸாம்யத்தை தர்சிப்பித்தாப்போலே அவர்களில் இவர்க்குண்டான ஆதிக்யத்தையும் தர்சிப்பித்தாராயிற்று. (128)

129. இப்படிப்பட்ட நெஞ்சையும் சுவையையுமுடைய இவர் தம்முடைய அபிநிவேசத்தாலே அவன் பிறவிக்கு அநுகுணமாகப் பிறந்து அநேகாநுவ்ருத்திகளைப் பண்ணும் பிராட்டிமாரையும், அசேஷசேஷதைகரதிகராய அநேகதாபவித்து அநேகவித கைங்கர்யங்களைப் பண்ணும் அநந்தவைநதேயாதிகளையும் அவர்கள் தாமென்னலாம்படி பாவிப்பரென்கிறார் (எற்றைக்குமென்று தொடங்கி.)

மூ. 129. எற்றைக்கு மென்றது தோன்றப் பிறந்து ஒப்பித்து வீசிக் காப்பிட்டுக் காட்டுக்கு முற்பட்டு தாமம் சொல்லிக்கேட்டு சிஷ்யாதாஸீ பக்ஷைகளாய பாடி வருடி இன்று வந்தேனபாரையும், சென்றாலும் நிவாஸதாஸ பேதம் கொள்வாரையும், தாமவராக பாவிப்பர்.

அதாவது—ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியவதாரமான ஆண்டாள ப்ரார்த்தனை மூவர்க்கும் மொக்குமாகையாலே *எற்றைக்கு மேழேழ் பிறவிக்கு முன்றன்னோடுற்றோமே யாவோ முனக்கே நாமாட்செய்வோம்* என்று அநேகஜந்மங்கள் பிறந்து உன்னோடே சேஷ சேஷிபாவமாகிற உறவையுமுடையோமாய், உனக்கே உகப்பான அடிமைகளை நாங்கள் செய்யவேணுமென்றபேக்ஷித்தமை தோன்ற *தேவத்வே தேவதேஹேயம் மநுஷ்யத்வே ச மாநுஷீ, விஷ்ணோர்தேஹாநுரூபாம் வை கரோத்யேஷாத்மநஸ்தநும்* என்கிறபடியே ஈசுவரன் லோகரக்ஷணார்த்தமாக தேவமநுஷ்யாதி ஸஜாதீயனாயவதரிக்குமளவில், அவன் கொண்டவடிவுக்கு அநுரூபமான வடிவுகொண்டு தோற்றுமவளாகையாலே *ராகவத்வேபவத ஸீதா* என்கிறபடியே அவன் சக்ரவர்த்தி திருமகனாயவதரித்தபோது தானும் ஸ்ரீ ஜநகராஜன் திருமகளாயவதரித்து.

வராஹருத்ராபேந ஸுசீநாச ஸுகந்திநா, அநுலிப்தம் பரார்த்யேந சந்தநேந பரந்தபம் என்கிறபடியே திருவபிஷேகார்த்தமாக அலங்கரித்து *ஸ்திதயா பார்ச்வத ச்சாபி வாலவ்யஜநஹஸ்தயா, உபேதம் ஸீதயா பூயச் சித்ரயா சசிநம் யதா* என்கிறபடியே அப்போதருகே ஸேவித்து நின்று திருவெண்சாமரம் பணிமாறி, அநந்தரம் சக்ரவர்த்தி மாளிகைக்கெழுந்தருளுகிறபோது *பதிஸம்மாநிதா ஸீதா பர்த்தாரமஸிதேக்ஷணா, ஆத்வாரமநுவவ்ராஜ மங்களாந்யபிதத்யுஷீ, பூர்வாம் திசம் வஜ்ரதரோ தக்ஷிணம் பாது தே யம:, வருண: பச்சிமாமாசாம் தநேசஸ்தூத்தராம் திசம்* என்கிறபடியே பெருமாள் வடிவழகைக் கண்டு இது நமக்குத் தொங்கப் புகுகிறதோ வென்னும் வயிறுபிடியாலே அந்த:புரத்வாரத்தளவும் பின்சென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணி, தத்கந்தரம் காட்டுக்கெழுந்தருளுகிறபோது *அக்ரதஸ்தே கமிஷ்யாமி ம்ருத்நந்தீ குசகண்டகாந்* என்று தானமுற்பட்டு ஸ்ரீதண்டகாரண்யத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கிறபோது அவராயுதங்களை தரித்துக்கொண்டு நிற்கிற நிலையைக்கண்டு *நஹி மே ரோசதே வீர கமநம் தண்டகாந்ப்ரதி, காரணம் தத்ர வக்ஷ்யாமி வதந்த்யாச் சரூயதாம் மம த்வம் ஹி பாணதநுஷ்பாணி: ப்ராத்ரா ஸஹ வநம் கத:, த்ருஷ்ட்வா வநசராந் ஸர்வாந் கச்சித் குர்யாச் சரவ்யயம். க்ஷத்ரியாணாஞ்ச ஹி தநுர்ஹுதா சஸ்யேந்தநாநிச, ஸமீபதஸ்ஸ்திதம் தேஜோ பலமுச்ச்ரயதே ப்ருசம்* என்று—இவர் ஸாயுதராயிருக்கில் ஆரேனையும் மேல்விழுந்து பரமாதம் விளையக்கூடுமென்று பயப்பட்டு *தர்மாதர்த்த: ப்ரபவதே தர்மாத் ப்ரபவதே ஸுகம்* இத்யாதியாலே ஸர்வத்துக்கும் தர்மமே மூலமென்னுமிடத்தை ஸமர்ப்பித்து, ஆன்பின்பு ஆயுதத்தை வைத்து தாபஸவேஷத்தோடே தர்மத்தை அநுஷ்டிக்கவமையுமென்று தாமோபதேசத்தையும் பண்ணின பெரியபிராட்டியாரையும், *அஹம் சிஷ்யாச தாஸீச பக்தாச த்வயி மாதவ, மத்க்ருதே ஸர்வபூதாநாம் லகூபாயம் வத ப்ரபோ* என்று ஸ்ரீவராஹநாயனார் பக்கலிலே பரமார்த்தம் கேட்டு தந்மூலமாக சிஷ்யையும் தாஸியும் பக்தையுமாய், *உன்றன்னைப்பாடி* என்கிறபடியே கவிபாடி, *திருமகளும் புவியும் செம்பொற்றிருவடியினிணைவருட* என்கிறபடியே பெரியபிராட்டியாரோபாதி அவன் திருவடிகளைப் பிடித்து, *இன்று வந்தித்தனையுமமுது செய்திடப் பெறில் நானொன்று நூறாயிரமாகக்கொடுத்துப் பின்னுமாளும் செய்வன* என்று தன்னைக் கைங்கர்யங்கொண்டால் அதுக்கு ப்ரத்யுபகாரமும் பண்ணுவனென்ற ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியாரையும்

சென்றால் குடையாம் என்கிற பாட்டிலும், *நிவாஸ சய்யா* இத்யாதி ச்லோகத்திலும் சொல்லுகிறபடியே பகவத்விநியோகாநுகுணமாக சத்ர ஸிம்ஹாஸந பாதுகாம்சுகாதிசரீரபேதம் கொண்டு ஸகலவித கைங்கர்யங்களையும் செய்யும் திருவனந்தாழ்வானையும், *ஊரும் புட்கொடியுமஃதே* என்கிற சந்தையிலும் *தாஸ ஸஸகா* இத்யாதி ச்லோகத்திலும் சொல்லுகிறபடியே வாஹநத்வஜ விதாந வ்யஜநாதி தேஹபேதங்களைக் கொண்டு ஸகலவித கைங்கர்யங்களைச் செய்யும் பெரியதிருவடியையும் போலே, இவரும் *'பிறந்திட்டாள்'* என்கிறபடியே பிறந்து பிராட்டிமார் தசையிலேநின்று பேசும்படியான பலபாவவ்ருத்திகளையும், "ஒழிவில்காலமெல்லாமுடனாய்மன்னி வழுவிலா வடிமை செய்ய வேண்டு நாம்" என்று ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும், உசிதமான ஸகல சேஷவ்ருத்திகளையும், பண்ணவேணுமென்னு மபிநிவேசாதிசயத்தையு முடையராகையாலே, பிராட்டிமாரையும் அநந்தாதிகளான ஸூரிகளையும், அவர்களுக்கும் தமக்குமொரு விசேஷமற அவர்கள் தாமாகவே பாவிப்பரென்றபடி. .... (129)

130. இப்படியிவர்க்கிவ்வவஸ்தை விளையும்படி 'ஈச்வரவிக்ரஹ வைலக்ஷண்யம் இவர் பும்ஸ்த்வத்தையழித்து ஸ்த்ரீத்வபாவனையை ஜநிப்பித்ததுக்கும் இத்திருமேனியோடேயிவர்க்கிவ்விஷயத்தில் அநேகவிதாநுவ்ருத்திக ளுண்டானதுக்கும், த்ரௌபதி கௌஸல்யைகள் படிகளை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லலாமோ வென்னுமாகாங்க்ஷையிலே இதுக்கவற்றை த்ருஷ்டாந்தமாகுகை ஸ்தூலமென்னுமிடத்தை தர்சிப்பிக்கிறார். (ஏழுவதோருருவென்று தொடங்கி).

(மூ) 130. எழுவதோருரு அழிக்க, செய்கிற வழுவிலாவடிமைக்குப் பாஞ்சாலி படுத்துமதும கௌஸல்யாநுவ்ருத்தியு மொப்பாக்குகை பரிசு.

அதாவது—*சோதிவெள்ளத்தினுள்ளே யெழுவதோருரு* என்று தேஜோராசிமத்யே உந்நேயமாம்படி யிருப்பதாய *பும்ஸாம த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம்* என்கிறபடியே வயிரவுருக்காய ஆணகளையும பெண்ணுடை யுடுத்துமதானவவனுடைய அப்ராக்ருதவிக்ரஹம இவருடைய பும்ஸ்த்வத்தை யழித்து ஸ்த்ரீத்வ பாவனையை விளைத்ததுக்கும், நிருபாதிக சேஷியான அவன விஷயத்தில நிரதிசய ப்ரேமத்தாலே *வழுவிலா வடிமை செய்ய* என்கிறபடியே தம்முடைய பாவவிசேஷங்களால் இவர் செய்கிற நாநாவிதாநுவ்ருத்திகளுக்கும *பாஞ்சால்யா: பத்மபத்ராக்ஷ்யா: ஸ்நாயந்த்யா ஜகநம் கநம, யா: ஸ்த்ரியோ த்ருஷ்டவத்யஸ்தா: பும்பாவம் மநஸா யயு:* என்கிறபடியே ப்ராக்ருதமாய மாம்ஸாஸ்ருகாதிமயமான தேஹத்தையுடைய த்ரௌபதி, ஸ்வதேஹஸௌந்தர்யத்தாலே ஸஜாதீயரை ஸ்த்ரீத்வத்தை யழித்து பும்பாவத்தை யடைவித்ததையும *யதா யதா ஹி கௌஸல்யா தாஸீவச்ச ஸகீவச, பார்யாவத் பகிநீவச்ச மாத்ருவச்சோபதிஷ்டதி* என்கிறபடியே. கௌஸலையார், ஔபாதிக பர்த்ரு விஷயத்தில அவஸ்தாநுகுணமாகப்பண்ணின பாவவிசேஷ ப்ரயுக்த கதிபயாநுவ்ருத்திகளையும த்ருஷ்டாந்தமாக்குகை ஸாத்ருசமல்லாமையாலே ஸ்தூலமென்றபடி. இததாலொருபுடை ஒப்புச்சொல்லுவோமென்றாலும இதுக்கது பற்றாதென்றதாயிற்று. .... (130)

131. இப்படி யவஸ்தாந்தராபந்நராலும தாமான தன்மையால் செல்லும அபிநிவேசமும், இவர்க்குக் குறையாதென்னு மத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச் செய்கிறார்மேல (பெருக்காறென்று தொடங்கி).

(மூ) 131. பெருக்காறு பலதலைத்துக் கடலை நோக்குமா போலே நெக்கொசிந்து கரைந்தலைந்திடிந்து உடையப் பெருகு (மிகு) காதல் கடலிடங் கொண்ட கடலை பஹுமுகமாக அவகாஹிக்கும.

அதாவது—கிண்ணகமெடுத்தவாறு பலதலையாயப் பாயந்து செல்லாநிறக தனக்கொரு குறைவின்றியே, *பெயருங் கருங்கடலே நோக்குமாறு* என்கிறபடியே தனக்குப்புகலான கடலை நோக்கிச்சென்று புகுமாப்போலே *நெக்கொசிந்துகரையும* *நீராயலைந்து* *நெஞ்சிடிந்து* *என மனமுடைவது மவர்க்கே* என்று உடைகுலைப்பட்டு சிதிலராய் பரவசராய த்ரவீபூதராய நிலைகலங்கி நெஞ்சுகட்டழிந்து உருககுலைந்து போம்படி *பெருகுமால வேட்கை* *கழியமிக்கதோர் காதல்* என்கிறபடியே கரையழியப் பெருகுகிற காதலானது *கடலிடங் கொண்ட கடல வண்ணு* என்கிறபடியே ஒரு கடலொரு கடலிலே சாய்ந்தாற்போலே திருப்பாற்கடலிலே கண் வளர்ந்தருளின சரமஹரமான வடிவையுடைய பெரியபெருமாளாகிற அபரிச்சேத்ய வஸ்துவைத் தாமான தன்மையாலும அவஸ்தாந்தராபத்தியாலுமுண்டான பேதத்தாலே பலமுகமாகச் சென்று அவகாஹிக்கு மென்கை. இத்தால் உக்தலக்ஷ்யமாறுவஸ்தைகளுக்கெல்லாமுடலான இவருடைய பக்தி வைபவம ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

132. இவருடைய பக்திதான சாஸ்த்ரங்களில சொல்லுகிறபடியே ஸக்ரமமாய் ஸாத்மயமாய் ஏகமுகமாயிராமலிப்படி அமர்யாதமாய அஸாத்மயமாய் அநேகமுகமாய் நடப்பானென்னென்னு மாகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் (அச்சேத்யமென்று தொடங்கி).

(மூ.) 132. அச்சேத்ய மென்னுமது ஈரும வேம ஈரியாயுலர்த்த வென்னப்பட, சித்தம் சித்தாய அல்லேனென்று நீங்க, கரணங்கள் முடியானே யிலவையாக, உடலமாத்மதர்மம கொள்ள, காற்றுங் கழியும் கட்டியழக் கொண்ட பெருங்காதலுக்குப் பத்திமை நூல்வரம்பில்லையே.

அதாவது —*அசசேதயோய மதாஹயோய மக்லேதயோசோஷ்ய ஏவச* என்று சசேதந தஹந க்லேதந சோஷணார்ஹமாகச் சொல்லப்படு மாத்மவஸ்து *சிவனொடு பிரமன் வண்திருமடந்தை சேர்திருவாகமெம்மாவியீரும்* என்று பிராட்டியோடு ருத்ராதிகளோடு வாசியற உடம்பு கொடுக்குமவனுடைய சீலம் ஸ்மாரகமாய் என்னாத்மாவை யீராநின்றதென்றும், *வெம்மதுயிரழல் மெழுகிலுக்கு* என்று என்னாத்மாவானது நெருப்பிலிட்ட மெழுகுபோல உருக்குலைந்து வேவாநின்றதென்றும், *கண்ணனுக்கென்று ஈரியாய்* என்று நல்லது கண்டால் க்ருஷ்ணனுக்கென்கிற அநுஸந்தாநத்தாலே ஆர்த்ரதையையடையுமென்றும் *வேட்கை நோய் மெல்லாவியுள்ளுலர்த்த* என்று ப்ரேமவ்யாதியானது ம்ருதுஸ்வபாவமான ஆத்மாவைக் குருத்துவற்றாக வுலர்த்தவென்றும், இப்படி சசேதநாத்யர்ஹமாயிற்றென்று ஸ்வயமேவ சொல்லும்படியாக, *என்னெஞ்சென்னை நின்னிடையே னல்லேனென்று நீங்கி* என்று அசேதநமான சித்தமானது சேதநஸமாதியையடைந்து அவன் விச்லேஷித்துப்போன உனக்குக் கரணமாவேனல்லேனென்று *ஸந்ந்யஸ்தம் மயா* என்கிறபடியே உறவறச் சொல்லித் தம்மைவிட்டு நீங்க, பாஹ்ய கரணங்கள் *முடியானேயிற்படியே சேதநஸமாதியாலே ஒரு கரணத்தினுடைய வ்ருத்தியைக் கரணாந்தரமாசைப்படும்படி விடாய்க்க, *உடலம் நின்பாலன்பாயே நீராய்லந்து கரைய* என்று பகவத்ப்ரேம பாரவச்யத்தாலே ஆத்மா சிதிலமாய்ப் போகாதபடி கட்டின கரையான சரீரம் த்ரவ்யமிருந்த குழையும் உருகுமாபோலே, அன்பும் அதுக்காச்ரயமுமென்றிரண்டின்றியே அன்புதானொரு வடிவு கொண்டாப் போலேயாய், உத்தரோத்தரம் சைதில்யத்தையடைந்து ஆத்மதாமத்தை ஏறிட்டுக் கொள்ள *கடலும் மலையும்* *இருளின் திணிவண்ணம்* இத்யாதிகளிற்படியே காற்றுக்கு ஸ்தக்கித்வமும், கழிக்கு ஏறுவது வடிவதாகையும் நியதஸ்வபாவமென்றறியாதே, அவற்றுக்கு அவை பகவத்விரஹக்லேசஜநிதமாகக் கருதி அசேதநமானவற்றைத் தமக்கு ஸமதுக்கிகளாகக் கொண்டு *எம்மாற்றாமை சொல்லியழுவோமை* என்று தாம் அவற்றைக் கட்டிக்கொண்டுகிடந்து கதறும்படியாக *அலா தூற்றிற்றது முதலாகக் கொண்டவென் காதல்* என்றும் *மயல் பெருங்காதல்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பிறா பழி சொன்னதுவே எருவாகப் பணைத்துச் செல்லுமதாய் க்ருத்யாக்ருத்யம் தெரியாதபடி அறிவுகேட்டை விளைப்பதுமான அபரிச்சேத்ய பக்திக்கு *ந சாஸ்த்ரம் நைவ ச க்ரம:* என்கிற தேசவிசேஷத்தில் அநுபவோபகரணபக்திபோலே சென்றபடி கண்டிருக்குமத்தனையல்லது *பத்திமைக்கன்புடையேனாவதே* என்கிறபடியே நூல்பிடித்துப் பரிமாறும்படி வரம்பு கட்டவொண்ணாதிறேயென்கை.

இத்தால், *நீத்யாஸிதவ்ய:* என்கிற விதிப்ரேரிதையாய சேதநஸாத்யையாய் க்ரமபரிணாமியான பக்தி போலன்றிக்கே அதுக்கெதிர்த்தட்டாய்க் கரையழிந்து செல்லுகிற வித்துசாஸ்த்ரமாயாதைபின்கீழ் அடங்காதென்றதாய்த்து ஆக 'ஞானத்தில் தம் பேச்சு' என்று தொடங்கி இவ்வளவும் ஜ்ஞாநதசையில் தாமான தன்மையாலும், ப்ரேமதசையில் ஸ்த்ரீத்வரூபேணவும் பேசுவரென்றும், ஸ்த்ரீத்வம் ஆத்மாவுக்கு வந்தேறியல்லாமையாலே இவர்க்கு இது ஸ்வாபாவிகமென்றும், அதுதான் ஸாமாந்யமன்றிக்கே ஆறு ப்ரகாரத்தாலே லக்ஷ்மீஸமரென்றும், மற்றைப் பிராட்டிமார் பகவத்பரிக்ரஹமுடையாரெல்லாரோடும் ஸாம்ய முடையவரென்றும், ஸர்வதா ஸாம்யம் இவர்க்கு லக்ஷ்மியோடேயென்றும், மற்றும் பகவதநந்யராயும் பகவத் பரதந்த்ரராயுமுள்ள லக்ஷ்மணாதிகள் தசரதாதிகள்படியும் இவர்க்குண்டென்றும், அவர்களில் இவர் வ்யாவ்ருத்தரென்றும், பிராட்டிமாரையும் அநந்தாதிகளையும் அவர்கள் தாமாகவே பாவிப்பரென்றும் இந்த பாவநாஹேதுவான இவருடைய ஸ்த்ரீத்வவரலாற்றுக்கும் அநேக வ்ருத்திகளில் அபிநிவேசத்துக்கும் தரௌபதீ கௌஸல்யைகள் படிகளை த்ருஷ்டாந்திக்கை ஸ்தூலமென்றும், இந்த பாவவ்ருத்திகளுக்கு மூலமான பக்திப்ரகாரங்களையும் சொல்லிற்றாய்த்து. .... (132)

133. ஏவமபூதபகதிதசையில் இவர் பெணபேசசாகப் பேசுமிடத்தில் தோழி தாய் மகள் என்று த்ரிவிதமாகப் பேசுகிறவிதுககுக கருததென்னென்னுமபேகைஷயிலே அத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறாமேல (ஸமபநதோபாய பலஙகளில உணர்ததி துணிவு பதறறமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸதைகளுககுத் தோழி தாயார் மகளென்று பேர) என்று.

(மூ) 133. ஸமபநதோபாய பலஙகளில் உணரததி துணிவு பதற்றமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸதைகளுககுத் தோழி தாயார மகளெனறுபேர.

அதாவது:—தோழியாவாள, நாயக நாயகிகளை இணககிச சேர்ககுமவளாகையாலே திருமந்த்ரத்தில ப்ரதம பதத்தால ஈச்வரனோடு ஆத்மாவுககுச் சொலலப்பட்ட அநந்யார்ஹ சேஷத்வாதி ஸமபந்தஜ்ஞாநமே அவனோடு இவவாதமாசேருகைககு ஹேதுவாகையாலே அநத ஸமபந்தஜ்ஞாநமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்த்தையைத் தோழியென்றும,

தாயாராவாள, பெறறு வளர்த்து பெண்பிள்ளை ப்ராப்தயௌவனையாய் நாயகவிஷயததில அதிமாத்ரப்ராவணயத்தாலே அவனிருநதவிடத்தேறப் போகவேணுமென்று பதறுமளவிலும அவன்தானே வரககண்டிருககையொழியப் படிகடநது புறப்படுகை குலமர்யாதைககுப் போராதென்று நிஷேதித்துப்போருமவளாகையாலே, ஸித்தோபாயத்தைப்பறறினாககு ப்ராப்திவிளமப ஹேதுவிலலாமையாலே சீகரமாக ப்ராப்யததைப் பெறவேணுமெனகிற அநத த்வரையினுடைய உதபத்த்யாதிகளுககு ப்ரதம ஹேதுவாய அநத தவரை ப்ராபயவைலக்ஷண்யதர்சநத்தாலே கரமப்ராபதி பற்றுமல முறுகி நடககுமளவில இது ப்ரபந்நகுலமர்யாதைககுச சேராதென்று நிஷேதித்து சேஷியானவன தானேவநது விஷயீகரிககககண்டிருககவேணுமென்று இதினதுடிப்பை அடககபபாாககிற மத்யமபதப்ரதிபாதிதோபாயாத்யவஸாயமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸதைதையைத தாயாரென்றும,

தலைமகளாவாள, இயற்கையிலே புணர்நது நாயகன வைலக்ஷண்யத்திலே ஈடுபட்டுக குலமாயாதைகளையும பாராதே கிட்டியலலது தரியேனென்னும பதறறத்தையுடையளாகையாலே ப்ரதம மத்யம பதஙகளால அறுதியிடப்பட்ட சேஷியாய சரணயனானவனுககு சரமபதப்ரோகதமான ஸவரூபரூப குணவிபூதிகளால வநத வைலக்ஷணயததை யநுஸநதித்து தததுபவவிலமபாக்ஷமதவத்தாலே தநதேகோபாயத்வாத்யவஸாயத்தையு மதிகரமிததுககிட்டி அநுபவிததலலது தரியாதபடி நடககிற ப்ராப்யதவரையாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸதைதையை மகளென்றும பேரிட்டுச சொல்லக கடவதெனகை.

ஜ்ஞாநாவஸதைகளென்னுமல ப்ரஜ்ஞாவஸ்த்தைகளென்றது த்ரிவிதாவஸ்த்தையும இவாககு ஸர்வகாலமும்முண்டென்னுமிடம தோற்றுகைககாக *ப்ரஜ்ஞா த்ரைகாலிகீ மதா* என்னககடவதிறே. பததரயாாதஜ்ஞாநமும திருவுள்ளததில எப்போதுமுண்டாயிறேயிருப்பது. .... (133)

134. இவவவஸதைகள மூன்றும் இவா பேசசிலே தோற்றுமோ வென்னுமபேகைஷயிலே தோழி தாய மகள பேச்சான திருவாய மொழிகளிலே இவை தெரியுமென்னுமத்தை ஸங்கரஹமாக வரைந்து அருளிச செயகிறார்மேல் (ஸகியென்று தொடஙகி)

(மூ.) 134. ஸகி வெறிவிலககி ஆசையறுத்து அறததொடு நின்ற மூன்றில் அநந்யார்ஹதவமும, வாடி மெலிநது பித்தேறி ஏறப்பேசிக் கட்டிழந்தகன்று சார்வதே வலிததமை ஸாதநமாமோ வென்று மாதா அஞ்சிமுறைப்பட்டு முறையிடுகிற ஏழில அத்யவஸாயமும, புதரீ பலகால ஆளவிட்டு ஆற்றாமை சொலலிக் கவராதவை விட்டு இரைகக மடலெடுததுக் கண புதையப் போக்கறறு உருநெஞ்சுள் ளெழக் கூடுநாளதேடித் தாழ்த்ததுககு ஊடி உசாததுணையறறுச்

சூழவும பகைமுகஞ் செய்யத் தடைநில்லாதே புயக்கற்று மாலையும காலையும பூசலிடுகிற பதினேழில தவரையும் தெரியும்.

அதாவது—எமபெருமானோடே இயறகையிலே புணர்ந்து பிரிந்து ஆறறாமையாலே மோஹஙகதையாயக கிடககிற பிராட்டிதசையைக கண்டு தாயமார் கலஙகி இவள நோவையும அதுககு நிதானத்தையும பரிஹாரத்தையும அறியாதே பரதிபநந பாஷிணியாயிருப்பாளொரு கட்டுவிசசி சொலலைக கொண்டு இந நோயககுப் பரிஹாரமாகக கருதி வெறியாடலுற, இவள ப்ரகருதியறியுமுயிர்த் தோழி அநந்யார்ஹையான விவளுககு அநயஸபர்சம ஸஹியாது, நாம இதை விலககாதொழியில் இவளை யிழககவருமெனறு பார்தது அப்போது நிரூபித்தறிநதாளாக இவள நோவையும அதுககு நிதானத்தையும அவர்களுககுச சொலலி தது்சிதபரிஹாரங்களையும விதித்து, *அஙகோர் களஞ்சிறைசசியும தூவேலமின* *உணங்கல கெடக கழுதை யுதடாட்டம கணடென பயன* இத்யாதிகளாலே வெறியை விலககின பாசுரத்தாலே ப்ராப்யத்வராதசையில அவஸாதமடியாக உபாயாதயவஸாயம கலஙகி, *தாமேணபாபமபறுததி* எனகிறபடியே தாமாநுஷ்டானத்தாலே துககஹேதுவைப் போககலா மெனபார்வார்ததையைககொண்டு இவவவஸாதத்தைப் பரிஹரிககலாமோவெனறு தேவதாந்தர்யாமி பரமான கர்மகலாபஙகளிலே ப்ரவர்த்திககததேட அவ்வளவிலே ஸமபந்தஜ்ஞாநமானது, இவவவஸாதம கர்மபலமனறிககே, ஆகஸமிகபகவதகடாக்ஷபலமாய அஸாதாரண விக்ரஹவிசிஷ்டனனவனை அநுபவிககைமி லுணடான ப்ராவண்யகார்யமாகையாலே இதுககு அது பரிஹாரமுமனறு; அநந்யார்ஹசேஷத்வததுககு விருத்தமாகையாலே ஸவரூப நாசகருமாமெனறு, அநயஸ்பர்சததை நிவர்ததிப்பித்த *தீர்பபாரையாமினியும, திருத்துலைவிலலிமஙகலததிலே அதிப்ரவணையாயிருககிற பெணபிளளையை மீட்கப பார்ககிற தாய்மாரைக குறித்துத தோழியானவள *இவளை நீரினியனனைமீர் உமககாசையிலலை* எனறு நீஙகளே யனறோ திருததுலைவிலலிமஙகலததிலே கொண்டுபுகக இப்ப்ராவண்யத்தை விளைத்திகொள; இனி ப்ராப்த விஷயப்ரவணையான இவளை உஙகளால மீட்கப் போகாது. ஆனபினபு இவள பககல உஙகளுககாசையறவமையுமெனற பாசுரத்தாலே, அர்சசாவதாரஸ்தலபமான விஷயமே உபாயமாகையாலே எபபோதும இதிலே நோககாயிருககு முபாயாத்யவஸாயம அவவிஷயவைலக்ஷண்யததை விஷயீகரிதத ப்ராவண்யகார்யமான த்வரை உபாயததிலே அங்வயிககிறதோவெனறு மதிசஙகையாலே அததை நிவாததிப்பிககத்தேட, அவவளவிலே ஸமபநதஜ்ஞாநம சேஷ வஸதுகதமான இப்ப்ராவண்யம சேஷியுகபபுககு விஷயமாமித்தனையலலது உபாய கோடியிலநவயியாது. ப்ராப்தவிஷயவைலக்ஷண்யாதீனமாக வநததாகையாலே நிவாத்திப்பிககவும போகாது இத்தை ஸவநிவாதயமாக நினைத்திருககிற ஸவாதந்த்ர்யம அத்யநத பாரதந்த்ர்யமாகிற ஸவரூபததுககு விருத்தமாகையாலே த்யாஜ்யமெனறு ஸவஸபாசததை நிவர்த்திபபித்த *துவளில மாமணியும, தலைமகள பருவத்தைககண்ட பந்து ஜனங்கள ஸவயமவரத்துககு ராஜலோகத்தைத் திரட்டு கைககு மணமுரசறைவிகக, திருப்புலியூரில் நாயனுரோடே இவளுக்குக கலவியுண்டாயததெனனுமிடத்தை இவள வடிவிலும பேசசிலுமுணடான வேறுபாட்டாலே அறிநத வுயிர்ததோழியானவள் இதத்வநி பெணபிளளை செவிப்படுமாகில *மானிடவாககெனறு பேச்சுபபடில வாழாததனமையளாயிருககிற விவளைக கிடையாது; ஏறகவே பரிஹரிககவேணுமெனறு இவள பந்துஜனங்களைக குறித்து இவளுககுத திருப்புலியூரில நாயனுரோடே ஸமசலேஷம ப்ரவருததமாயிற்றுபபோலேயிராநின்றது, தத்குணசேஷ்டிதஙகளையே வாயபுலறறு கினறுள. ஆனபினபு நீஙகள செயகிறது தாமமலலவெனன; ஆகில இவளுககுத்தகக அவயவசோபை ஆபரணசோபை முதலான நாயக லக்ஷணஙகள அவனுககுண்டோவெனன, அவையெலலாம குறையிலலை. அவையொனறுமிலலையேயாகிலும இவள அஙகே

அநந்யார்ஹையானமைக்கடையாளம் ஸுவ்யக்தமாகக் காணலாம். ஆனபின்பு இத்தைத்தவிருங்கோளென்று மத்யஸ்தையாய் நின்று தர்மம் சொல்லுகிறாளாய், அந்த மணத்தை விலக்கின பாசுரத்தாலே ப்ராப்யத்வரையினுடைய பரிபாகத்தை உபாயாத்யவஸாயதசையிலே நின்று தர்சித்தவநந்தரம் அது பகவதநந்யார்ஹையானமையறியாதே அந்ய விஷயத்துக்கு மர்ஹமோவென்று நிரூபிக்க, அவ்வளவிலே ஸம்பந்தஜ்ஞாநம், இதுக்கு அந்ய சேஷத்வப்ரஸங்கமும் ஸ்வரூப நாசகம் சேஷியானவனுடைய போக்யதையாலும் அது தன்னை யொழியவும் நிருபாதிக சேஷத்வத்தாலும் இவ்வஸ்து அவனுக்கே சேஷமென்றறுதியிட்ட *கருமாணிக்க மலையுமாகிற தோழிப்பேச்சான இம்மூன்று திருவாய்மொழியிலும் அநந்யார்ஹ சேஷத்வம் தோன்றுமென்கை.

ஆகவித்தால், தோழியானவள் வெறிவிலக்கியும், ஆசையறுத்தும், அறத்தொடு நின்றும், இவ்வஸ்து—அந்யசேஷமுமன்று, ஸ்வசேஷமுமன்று, பகவதேக சேஷமென்று சொன்ன இம்மூன்று திருவாய்மொழியும் ஸம்பந்தஜ்ஞாநதசையிலே பேச்சென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நமென்றதாயிற்று.

(வாடிமெலிந்தித்யாதி) அதாவது—*ஆடியாடியிலே *வாடிவாடும்* என்று *அடியார்கள் குழாங்களையுடன்கூடப் பெறாமையால் வந்த க்லேசத்தாலே ஆச்ரயத்தை யிழந்த தளிர் போலே வாடி, *பாலனாயேழுலகிலே *கண்ணன் கழல்துழாய் பொன்செய்பூண்மென்முலைக்கென்று மெலியும்* என்று கைகழிந்தவற்றையாசைப்பட்டு மெலிந்து *மண்ணையிருந்து துழாவியிலே *என் பெண்கொடியேறிய பித்தே* என்னும்படி ஸத்ருச பதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்தி பதார்த்தங்களையும் அவனாக நினைத்துக் கிட்டும்படி பித்தேறி, *கடல் ஞாலத்திலே *ஈசன் வந்தேறக்கொலோ* என்று ஆற்றாமையாலே அநுகரிக்கிறமையறியாதே ஈச்வரனாவேசித்தானோவென்னும்படி அவனாகப்பேசி, *மாலுக்கு வையத்திலே *கற்புடையாட்டியிழந்தது கட்டே* என்னும்படி பகவத்லாபக்லேசத்தாலே கட்டடங்கவிழந்து, *உண்ணுஞ்சோற்றிலே *இன்றெனக்குதவாதகன்ற* என்று தன்னைப் பிரிந்து க்லேசப்படுகிற இவ்வாபத்தசையிலே எனக்கு உதவாதே போனானென்னும்படி அகன்று, *கங்குலும் பகலிலே *சந்தித்துன் சரணம் சார்வதே வலித்த தையல்* என்னும்படி அவனைக்கிட்டி அவன் ஸந்நிதியிலே முடியவேணுமென்று வ்யவஸிதையானமை உபாஸகர்க்குப் பரபக்தி தசையிலுண்டாம் கலாநி கார்ச்யாதிகள் போலே ஸாதநத்திலே முதலிடுமோ வென்று மாதாவானவளஞ்சி, அவன் தன்னையும் வினவவந்தவர்களையும் குறித்து வாடாநின்றாள், மெலியாநின்றாள் என்றாற்போலே முறைப்பட்டு *முறையோ வரவணைமேல் பள்ளிகொண்ட முகில் வண்ணனே* என்று அத்தலையில் க்ருபையொழிய இவள் பக்கலுள்ளவை ஒன்றும் ஹேதுவல்ல. ஆனபின்பு இவளை இப்படித்துடிக்கவிட்டிருக்கை உம்முடைய க்ருபைக்கும் ரக்ஷகத்வத்துக்கும் போருமோவென்று கூப்பிடுகிற ஏழு திருவாய்மொழிகளிலும் உபாயாத்யவஸாயம் தோன்றுமென்கை.

இத்தால், தாய்ப்பேச்சான ஏழு திருவாய்மொழியும் உபாயாத்யவஸாயதசையிலே பேச்சென்னுமிடம் ஸ்பஷ்டமென்றபடி.

(புதரியித்யாதி) அதாவது—தலைமகளானவள், *அஞ்சிறையமடநாரை* *வைகல்பூங்கழி* *பொன்னுலகாளீர்* *எங்கானல்* என்கிற நாலு திருவாய்மொழிகளிலும் க்ரமப்ராப்தி பற்றாமல் தூதுவிட்டு, *வாயுந்திரையுகளிலே *ஆற்றாமை சொல்லி யழுவோமை* என்று ஸகலபதார்த்தங்களும் பகவதலாபத்தாலே நோவுபடுகிறனவாகக் கருதி அவற்றை ஸமது:கிகளாகக் கொண்டழுது, *ஏறாளுமிறையோனிலே* மாறாளன் கவராதமணிமாமைகுறைவிலம்* என்று அவன் விரும்பாதவற்றை யுபேக்ஷித்து, *மாசறு சோதியிலே *நாடுமிரைக்கவே—யாமடலூர்தும்* என்று ஜகத்க்ஷோபம் பிறக்கும்படி மடலூர்வனென்று, *ஊரெல்லாம் துஞ்சியிலே

பின்னின்ற காதல் நோய் நெஞ்சம் பெரிதடுமால் முன்னின்றிராவூழி கண்புதைய மூடிற்றால் என்று ப்ரேமவ்யாதியும் ராத்ரியாகிற கலம்பமும் கருத்தஸங்கேதிகளாய்ச் சூழ்ப்பொருகையாலே போக்கடியற்று, எங்ஙனேயோவிலே *சோதிவெள்ளத்தினுள்ளே யெழுவதோருரு வென்னெஞ்சுளெழும்* என்று தேஜஸ்தரங்கமத்யே உகந்நேயமான அப்ராக்ருத விக்ரஹம், ப்ரீதயப்ரீதிஸமமாம்படி உருவெளிப்பாடாய் நெஞ்சிலே ப்ரகாசிக்க, *மானேய நோக்கிலே *திருவல்லவாழுறையும் கோனாரை அடியேனடிகூடுவதென்று கொல்* என்று அவனைக் கூடும் நாளை ப்ரார்த்தித்து, இப்படி ப்ரார்த்தியாநிற்கவும் தாழ்த்துவந்தவாறே *மின்னிடைமடவாரிலே *போகு நம்பீ* என்று ப்ரணயரோஷத்தாலேயூடி, *வெள்ளைச் சுரிசங்கிலே *என்னெஞ்சினுருமங்கே யொழிந்தார்—இனியாரைக்கொண்டென்னுசாகோ* என்று அபஹ்ருத சித்தையாகையாலே உசாத்துணையுமின்றி, *ஏழையராவியிலே *கண்ணன்கோளிழை வாண்முகமாய்க் கொடியேனுயிர் கொள்கின்றவே* என்று உருவெளிப்பாட்டாலே பாதக வர்க்கம் ஒருமுகமாய் நலிய, *ஙகள் வரிவளையிலே *காலம் பல்சென்றும் காண்பதாணையுங்களோடெங்களிடையில்லை* என்று ஹிதம் சொல்லுகிற தாய்மார் தோழிமாரை அதிக்ரமித்து, *இன்னுயிர்ச்சேவலிலே *இழை நல்ல வாக்கையும் பையவே புயக்கற்றது* என்று போலிகண்டு நோந்து முடிகையிலே வ்யவஸிதையாய் *மல்லிகைகமழ் தென்றலிலே ஸந்த்யாகாலத்தில் க்ருஷ்ணனைப் பசுக்களின் முற்கொழுந்தில் வரக்காணமல் பாதகபதார்த்தங்களாலே நலிவுபட்டு, *வேய்மரு தோளிணையிலே ப்ராதஃகாலத்திலே க்ருஷ்ணன் பசுமேய்க்கப் போனானாக அதிசங்கை பண்ணி, அவன் முகத்தைப் பார்த்து, நீ பசுமேய்க்கப் போனால் நலியக்கடவ பாதக பதார்த்தங்கள் நலியாநின்றதென்று கூப்பிடுகிற பதினேழு திருவாய்மொழிகளிலும் ப்ராப்யத்வரை தோன்றுமென்கை. இத்தால் தலைமகள் பேச்சான பதினேழு திருவாய்மொழிகளும் ப்ராப்யத்வராதசையில் பேச்சென்னுமிடம் வ்யக்தமென்றபடி.

135. ஆனால் தோழியென்றும் தாயென்றும் சொல்லுகிறது ஸம்பந்தஜ்ஞானத்தையும் உபாயாத்யவஸாயத்தையுமாகில் தத்தத்விஷயமான பன்மைச்சொல்லுக்குத் தாத்பர்யமேதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் (தோழிமாரென்று தொடங்கி).

(மூ.) 135. தோழிமாரன்னையரெனகிற பன்மை ரக்ஷகத்வாதிபந்தவாத்ஸல்யாதி வ்யவஸாய புத்திபேதத்தாலே.

அதாவது.—*தோழிமார்களுமன்னையரும்* *அன்னையரும் தோழியரும்* *தோழிமார்விளையாடப்போதுமினென்ன* *அன்னையாநாண* *ஊரென்சொல்லிலென் தோழிமீர்* *எங்ஙனேயோவன்னைமீர்காள்* என்று இப்படி தோழி தாய விஷயமாகச் சொல்லுகிற பன்மை— திருமந்த்ரத்திற் சொல்லுகிறபடியே இவ்வாத்மாவோடு ஈச்வரனுக்கு ரக்ஷகத்வ சேஷித்வ காரணத்வ சரீரித்வாதி ஸம்பந்தங்கள் பலவுமுண்டாகையாலே அவ்வோ ஸம்பந்தங்களை விஷயீகரித்த ஜ்ஞானத்தினுடைய பேதத்தாலும், உபாயபூதனான அவனுடைய வாத்ஸல்யஸ்வாமித்வஸௌசீல்ய ஸௌலப்யஜ்ஞான சக்திக்ருபாதிகளைப் பற்றிவரும் வ்யவஸாயரூபமான ஜ்ஞானத்தினுடைய பேதத்தாலுமென்கை. புத்தி சப்தம்—ஜ்ஞானவாசி, *புத்திர்மநீஷா திஷணா தீஃ ப்ரஜ்ஞா சேமுஷீ மதிஃ* என்னக்கடவதிறே. இத்தால் ஸம்பந்தஜ்ஞானத்துக்கும் உபாயாத்யவஸாயத்துக்கும் விஷயபேதத்தாலே வ்யக்திபேதமுண்டாகையாலே தத்தத்விஷயபஹுவசன ப்ரயோகத்துக்குக் குறையில்லையென்றதாயிற்று. (135)

136. தலைமகளென்கிறது—ப்ராப்யத்வரையையாகில் தலைமகளுக்குச் சொல்லும் பருவமேழும் இங்குக்கொள்ளும்படியென்னென்னு மபேக்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் (அபிலாஷேத்யாதி).

(மூ) 136 அபிலாஷாசிந்தநாநுஸ்ம்ருதீச்சாருசி பர பரம பக்திகளிலே பேதை முதலான பருவம் கொள்ளும்.

அதாவது :—அநுபாவ்யவிஷயப்ரதமதர்சநத்திலே பிறக்கும் ஆசையாகிற அபிலாஷையும் த்ருஷ்டமான அவ்விஷயத்திலுண்டாம் ஸ்மரணமாகிற சிந்தனையும், அந்த ஸ்மரணம் அநவரதம் நடக்கையாகிற அநுஸ்ம்ருதியும், அவ்விஷயத்தை அவச்யம் அநுபவித்தே நிற்கவேணுமென்னுமாசையாகிற இச்சையும், அவ்வாசைதான ரஸாந்தரத்தால் மாற்றவொண்ணாதபடி முதிருகையாகிற ருசியும், அவ்விஷயத்தில் ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களே ஸுகதுக்கங்களாகையாகிற பரபக்தியும், அவ்விஷயத்தினுடைய விச்லேஷத்தில் ஸத்தை கிடவாதொழிகையாகிற பரமபக்தியுமாகிற ஏழு வஸ்தையிலும் *பேதை பெதும்பை மங்கை மடந்தை அரிவை தெரிவை பேரிளம் பெண்* என்கிற ஏழுபருவமும் தலைமகளான ப்ராப்யத்வரைக்குக் கொள்ளுமென்றபடி. இத்தால் பக்தி ரூபையான ப்ராப்யத்வரைக்கு பக்தியினுடைய ப்ரதமதசை தொடங்கி சரமதசாபர்யந்தமான அவஸ்தாவிசேஷங்களிலே பர்வஸ்பத்கமும் கொள்ளலாமென்றதாயிற்று. .. .. (136)

137. இனி, தலைமகளானவவஸ்தையில் வர்ணிக்குமவயவ விசேஷங்கள் எவை யென்னுமாகாங்க்ஷையிலே அத்தை தாசிப்பிக்கிறார் (மயில்பிறையென்று தொடங்கி).

(மூ.) 137. மயில் பிறை வில் அம்பு முத்துப்பவளம் செப்பு மின் தோரணம் தேயவ்வுரு விகாஸ சுத்தி தாந்தி ஜ்ஞாநாநந்தாநுராக பக்த்யணுத்வ போக்யதாகதிகளையுடைய அகமேனியின் வகுப்பு.

அதாவது :—*தோகைமாமயிலார்கள்* என்று ஸத்ரீகளை மயிலாகச் சொல்லுகிறது—அலகபாரவிஸ்தருதியையிட்டாகையாலே. அத்தால் இங்கு ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாநவிகாஸத்தைச் சொல்லுகிறது *பிறையுடைவாணுதல்* என்று நெற்றியைப் பிறையாகச் சொல்லுகையாலே அதின் தாவளயத்தையிட்டு ஸ்வாதந்த்ர்யாந்ய சேஷத்வங்களாகிற தோஷஸ்பாச மற்றிருக்கும் சுத்தியைச் சொல்லுகிறது. *விற்புருவக்கொடி* என்று புருவத்தை வில்லாகச் சொல்லுகிறது—வளைவையிட்டாகையாலே பாஹ்யாப்யந்தரகரண நியமரூப தாந்தியைச் சொல்லுகிறது. *அம்பன்னகண்ணாள்* என்று கண்ணை லக்ஷ்யபாதியான அம்பாகச் சொல்லுகையாலே *தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு* என்று தனக்கடைத்த விஷயத்தை அவலம்பித்த ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறது.

முத்தன்னவெண்முறுவல் என்று முறுவலை முத்தாகச் சொல்லுகையாலே *முத் ப்ரீதிः ப்ரமதோ ஹர்ஷः* என்கிறபடியைக்கொண்டு அவ்விஷயாநுபவத்தாலுண்டான ஆனந்தத்தைச் சொல்லுகிறது *பவளவாயாள்* என்று அதரத்தை ப்ரவாளமாகச் சொல்லுகிறது சிவப்பையிட்டாகையாலே, அவ்விஷயத்தைப்பற்ற வுண்டான அநுராகத்தைச் சொல்லுகிறது. *செப்பன்னமென்முலை* என்று பரிணதமான முலையை செப்பாகச் சொல்லுகையாலே சேஷிவிரும்பி மேல்விழும்படி பரிணதையான பக்தியைச் சொல்லுகிறது. *மின்னனைய நுண்மருங்குல்* என்று இடையை மின்னாகச் சொல்லுகிறது நுண்மையையிட்டாகையாலே, கீழ்ச்சொன்ன ஜ்ஞாநாவஸ்தாவிசேஷங்களுக்கெல்லாமாதாரமான ஆத்மஸ்வரூபத்தின் அணுத்வத்தைச் சொல்லுகிறது.

தோரணங்கலகுல் என்கிற நிதம்பவைலக்ஷண்யம் போக்தாவுக்கு போக்யமாயிருக்குமதாகையாலே *தேனும்பாலும் கன்னலுமமுதுமாகித்தித்தித்து* என்கிற படியே சேஷிக்கு மிகவும் ரஸாவஹமாம்படியிருக்கிற ஆத்மவஸ்துவின் போக்யதையைச் சொல்லுகிறது. *அன்னமன்னநடையாள்* என்று அன்னத்தை யொப்பிடுகிறது நடையழகுக்காகையாலே சேஷியும் ததீயரும் ச்லாகிக்கும்படி ஸ்வரூபாநுரூபமாக நடக்கையாகிற கதியைச் சொல்லுகிறது.

ஆக, இப்படி மயிலபிறைபித்யாதி வாணணர்ஹாவயவ விசேஷயுகதமாய், *தெயவவுரு* எனறு அப்ராகருதமாகச சொனன ரூபமாவது—ஜஞாநவிகாஸசுத த்யாதிகளுககு ஆசரயமாய, *அகமேனி* எனறு ஆநதரமாயிருககிற ஆத்மஸ்வ ரூபத்தின வகுபபெனறபடி, வகுபபாவது—தர்மிதாமவைசிஷ்டியாலே ஏவம்பூத ரூபகாராஹமாமபடி யிருககிறகடடளை. கீழ ப்ராபயதவரையை யனறோ தலைமகளாகச் சொலலிறறு அவயவவாணணையில ஆத்மஸவரூபபரமாகச சொலலுவானென்னென்னில, மூனறவஸ்தையும இவர்தமககேயாகையாலே தத்ததவஸதைகளோடு சேர்நத வேஷத்தாலே ஸகலமும இவர்தாமேயாய நினறு பேசுகையாலே ப்ராப்யத் வரையை யடைந்து நிறகிறவிவா ஸவரூபததுககே தலைமகளான நிலையாகையாலே அப்படி சொலலக குறையிலலை.

138. ஆக,தோழிதாயெனனுமவஸதைகளிற சொலலும, பஹுவசனததுககு விஷயங்களையும, தலைமகளான அவஸதையிற் சொலலும பருவஙகளையும, அவயவவர்ணனை களையும தாசிப்பிததாராய நினறாகீழ. இவவவஸ்தாதரயத்தினுடைய வருத்தி விசே ஷஙகளை யெலலாருமறியுமபடி பரகாசிபபிககிறாமேல (சூழசசியெனறு தொடங்கி)

(மூ.) 138. சூழ்சசி அகறறினீரெனனும பழி, இணககி எஙஙனேயென்னும மேலெ
மூத்து, முனனினருய இவளை நீரெனனும இருபடைமெயக்காட்டு,
நீரென்னேயெனனுமுடனபாடு, இடையிலலை யெனனு முதறுதல்,
இருநதிருந்து நடநதாளெனனும் கொணடாட்டம அவஸ்தாதரயவருததி.

அதாவது:—*தோழிமார் பலர்கொணடுபோயச் செயத சூழசசியை யார்க் குரைககேன* எனறு தோழிமாரனறோ இவளைககொடுபோய அவவிஷயத்திலே அகப்படுத்தி இப்படியாககினார்களெனறு தாயானவள தோழிமார்மேலே பழியிடுவது, *துலைவிலலி மங்கலம கொணடுபுககு அமுதமென மொழியாளை நீருமககாசையினறி யகறறினீர்* எனறு அவவூரிலேகொண்டுபுககு அவவிஷயததைககாட்டி நீஙகளே யனறோ இவளை இபபடிக கைகழியபபண்ணினீகோளெனறு தோழியானவள தாய்மார்மேலே பழியிடுவதாகிறவிதுவும, *இணககியெமமையெமதோழிமா விளை யாடப போதுமினெனனப்போநதோமை* எனறு உனனைவெறுககிறதென? இணககுபபாாவையாய நினறு உனபககலிலே அகபபடுததின தோழிமாராலே வந்ததனறோவிதெனபது, *எஙஙனேயோவன்னைமீர்காள் என்னைமுனிவது நீர்* எனறு எனககு அவவிஷயத்தைககாட்டி இப்ப்ராவணயத்தை விளைத்த தாய்மாரான நீஙகள என்னைப்பொடிகிறபடி எஙஙனேதானெனபதாய் கீழச்சொனன பழி இரணடுககும ஒககுமெனறு தலைமகளமேலெழுத்திடுகையும; *முனனினறுயெனறு தோழிமாகளுமனனையரும முனிதிர்* என்னுமபடி இதுககு முன்பு ஒருவர்கண் படாமல வளர்ந்துபோநத நீ இபபோதெலலாரும காணப்புறபபட்டு முனனே நினறு யெனறு, தோழி, தாயமாரோடே கூடிநினறு தலைமகளைபபொடிவது, *இவளை நீரினி யனனைமீருமககாசையில்லை விடுமினோ* எனறு தாய்மார்ககுக காரியோபதேசம் பண்ணுவாரைப்போலே, தோழி, தலைமகளுககுத் துணை செயவதாயககொணடு இரண்டு தலைக்கும ஒரொருபோதிலே ஸஹகரிககையாகிற இருபடைமெய்ககாட்டும, *அனனையரும தோழியரும நீரெனனேயெனறுதே நீளிரவும துஞ்சுவரால* எனறு தாயமாரும் தோழிமாரும இத்தசையில என்னை ஆசவஸிப்பியாதே இரவுமுழுகக உறஙகாநின்றார்களெனறு தாயமாரோடும தோழிமாரோடும தலைமகளுககுண்டான உடன்பாடும *அன்னைமீர்காளென்னுடைததோழியர்காளென்செய்கேன* எனற வளவில அவர்கள எங்களைக கேட்கில மீளவமையுமெனன, *உங்களோடெங்களிடை யிலலை* எனறு இவவிஷயத்தில நின்றும மீடகநினைககிற உஙகளோடு எனககொரு ஸம்பநதமிலலையெனறு இரணடு தலையையுமுதறுகையும;

இருநதிருநதரவிநதலோசனவெனறெனறே நைநதிரங்கும் என்று ஒருகால் அரவிந்தலோசனவென்னுமபோது பலஹாநியாலே நடுவே பலகாலிளைத்திருந்திருந்து

அவன் கண்ணழுககு வாசகமான அத்திருநாமத்தை இப்படிப் பலகாலும் சொல்லிச சிதிலையா யழியாநின்றாளென்று இவளதிப்ராவண்யததைகக்கண்டு தோழிகொண்டாடுவது. *திருககோளூர்ககே நேரிழை நடந்தாள்* என்று அவன் வர்த்திககிற தேசத்தைக குறிததுப் போனாளெனனவமைந்திருக்க, பகவத்ப்ராவண்யாதிசயத்தைப்பற்ற பஹுமாநமபண்ணி நடந்தாளென்று தாயார்கொண்டாடுவதாகிறவிதுவும, தோழி தாய் மகளெனகிற அவஸ்தாத்ரயததினுடையவும வ்யாபாரமெனறபடி.

இதில பழி, மேலெழுத்து எனகிறவிரண்டாலும*அகிஞ்சித்கரஸ்ய சேஷத்வாநுபபததி:* என்கிறபடியே சேஷவ்ருத்தியந்வயமிலலாதபோது சேஷத்வஸித்தியில்லாமையாலே சேஷவ்ருத்தியிலே நோககாயிருககும ஸமபந்தஜ்ஞாநம் ப்ராப்யருசிககு ஹேதுவாகையாலும், விலக்ஷண குணவிக்ரஹ விசிஷ்டமாய் உபேயமாயிருககிற வஸ்துதனனையே தத்ப்ராப்த்யுபாயமாகப் பரிக்ரஹிககையாலே உபாயாத்யவஸாயம உபேய வைலக்ஷண்யததை முனனிட்டுககொண்டிருக்கையாலே உபேயருசிககு ஹேதுவாகையாலும். இவற்றிலொரொனறைப்பார்த்தால் இதுவே ப்ராப்யத்வராஹேதுவெனனுமபடியிருககையும, ப்ராப்யத்வராவேஷந்தன்னை நிரூபித்தாலும அவையிரண்டுமடியாக இது வந்ததெனறு தோறறும்படி யிருக்கையும சொலலுகிறது. இப்படி ஸமபந்தஜ்ஞாநமும் உபாயாதயவஸாயமும் ப்ராப்யத்வரைககுக காரணமாயிருககிறவிது ப்ரதமதசை.

இருபடைமெய்ககாட்டு, உடனபாடு என்கிறவிரண்டாலும ஸம்பந்தஜ்ஞாநமானது—சேஷத்வம ஸ்வரூபமானபினபு சேஷிதானே வந்து விஷயீகரிக்கக கண்டிருககையொழியத் தான பதறுகை ஸ்வப்ரயோஜனத்திலே முதலிடுகையாலே ஸ்வரூபவிருததமென்னுமாகாரத்தாலே ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவர்த்தகமான உபாயாத்யவஸாயத்துககு ஸஹகரித்தும, இவ்வதிப்ராவண்யம் உபாயத்திலே முதலீடில செய்வதென்னெனறு இத்த்வரையை நிவர்த்திப்பிககப் பார்ககிற வுபாயாத்யவஸாயத்தை, ப்ராப்த விஷயததில ப்ராவண்யம் ஸ்வரூபாதிரேகியல்லாமையால, இது நிவர்த்தநீயமனறு; நிவர்ததிப்பிககத்தானும போகாதெனறு நிவர்த்தநோத்யோகத்தைக குலைத்து ப்ராப்யத்வரைககு ஸஹகரித்தும, இப்படியிரண்டுக்கும் அநுகூலிகக்த்தககதா யிருககுமபடியும, சேஷிககு அதிசயகரமான கைங்கர்யத்தில் வ்யபபதேப்போதோ வென்னுமத்தாலும், ஸித்தோபாயத்தைப் பற்றினர்ககு விளம்பஹேதுவிலலாமையாலே சீக்ரமாக ப்ராப்யத்தைப் பெறவேணுமெனனுமத்தாலும் செலலுகிற ப்ராப்யத்வரைக்கு ஸமபந்தஜ்ஞாநமும் உபாயாத்யவஸாயமும் அநுகூலமாயிருககுமபடியையும சொலலுகிறது. இப்படி ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் உபயஸஹகாரியாவது ப்ராப்யத்வரைககு நிரோதகங்களான ஸமபந்தஜ்ஞாநோபாயாத்யவஸாயங்கள் முகப்பேதேந தத்ததநுகூலஙகளாவதாகிறவிது மத்யமதசை. உதறுதல், கொண்டாட்டம எனகிறவிரண்டாலும இபபடி அநுகூலமாயத தோற்றியிருககிற ஸம்பந்தஜ்ஞாநமும உபாயாதயவஸாயமும் க்ரமப்ராப்தியே அமையுமென்றும் த்வரைககு நிவர்த்தககமாமளவில் த்வரையிரண்டையுமதிக்ரமித்துப்போமபடியையும் அப்படி அதிக்ரமித்த காலததில அந்தத்வரை ஸம்பந்தஜ்ஞாநததுக்கும் உபாயாத்யவஸாயத்துககும் அவத்யமாய்த் தோற்றுகையன்றிககே ச்லாக்யமாயிருக்கும்படியையும் சொலலுகிறது. இப்படி ப்ராப்யத்வரை ஸமபந்தஜ்ஞாநோபாயாத்யவஸாயங்களை அதிக்ரமிககையும, அதுதான் ச்லாக்யமாகையுமாகிறவிது சரமதசை. ஆக ஸமபந்தஜ்ஞாநம். உபாயாத்யவஸாயம், ப்ராப்யத்வரையாகிற அவஸ்தாத்ரயத்தினுடைய வ்ருத்திவிசேஷங்களை ஸர்வருமறிந்து அநுஸந்திக்குமபடி ஸங்க்ரஹேண தர்சிப்பித்தாராய்த்து. ... . (138)

139. இவ்வவஸ்தாத்ரயத்தில் தாயென்றும் மகளென்றும் சொல்லுகிற அவஸ்தைகளில ஸ்வஸ்வசத்ருககளும் பந்துககளுமாகச சொலலுகிறது ஆரையென்னு மாகாங்க்ஷையிலே அவற்றையருளிசசெய்கிறார் (தாயாரென்றுதொடங்கி).

(மூ.) 139. தாயார ஏதலர் உறறீரகளென்னும ஸாத்யஸித்தஸாதநநிஷடரை; மகள நம்முடையேதலா யாமுடைததுணையென்னும ஸித்த ஸாதநஸாதயபரரை.

*அதாவது:—தாயாரான உபாயாதயவஸாயதசையில *ஏதலர் முன்னுவென் னிணைந்திருநதாய* என்று சதருககளாகவும *உறறீர்கடகென சொலவிச் சொலலு கேனயான* என்று பநதுககளாகவும சொலலும—ஸிததஸாதநநிஷடா ப்ரதி கூலரான ஸாதயஸாதந நிஷடரையும, அநுகூலரான ஸித்தஸாதந நிஷடரையும். மகளான ப்ராபயதவராதசையில *நமமுடையேதலர் முனபு நாணி* என்று அநத ரஙகசதருககளாகவும, *யாமுடைததுணையெனனும தோழிமார்* என்று ஸவஸமாந ஸுகதுஃககரான பநதுககளாகவும சொலலும—பகவதேகபரராயிருககச செயதே ததுபாயபாவததிலே ஊனறிநினறு, இத்த்வரை பாரதநதர்யததுககுச சேராதென்று நிஷேதிககும ஸிததஸாதநபரரையும, தனனைபபோலே உபேயபாவததிலே யூனறி உடனபாடராயிருககும ஸாதயபரரையுமெனகை. கீழில வாகயத்திலே *சூழசசி* என்றும, இவவாகயத்திலே *ஏதலர் என்றும மறறையாழவார்கள சநதைகளையும கூட்டியெடுததது ஆழவார்களெலலாரும ஏககணடராகையாலே அருளிச செயலுக கெல்லாம இநத ஸவாபதேசம ஒககுமென்று தோறறுகைக்காக. .... (139)*

140. *இநத ப்ரஸங்கத்திலே அருளிச செயலில வரும பல அந்யாபதேசங களுககும ஸவாபதேசஙகளை அருளிசசெயகிறார்மேல பலவாகயஙகளாலே (நாலய லாரிதயாதி)*

(மூ.) 140. நாலயலார அயறசேரியார் உபாயசதுஷ்டயாநதாயாமித்வபரர்.

*அதாவது.—*நாலயலாருமறிந்தொழிந்தார்* எனகிற நாலயலாரும, *அயற்சேரி யிர்காள* எனகிற அயறசேரியாருமாகிறா—கர்ம ஜ்ஞாந பகதி ப்ரபத்திகளாகிற உபாயசதுஷடயத்திலும ஊனறியிருககுமவர்களும, அர்ச்சாவதாராதிகளிலபேக்ஷை யற்று அநதர்யாமித்வததிலே ஊனறியிருககுமவர்களுமெனகை. ... (140)*

141. *ப்ரபத்திபரரையும அசலாகச சொலலலாமோ வெனகிற சஙகையிலே அருளிச செயகிறார் (கீழையிதயாதி.)*

(மூ) 141. கீழைமேலே வடககிலவைபுறமபாகத் தனபற்று உளளசல்.

*அதாவது:—*கீழையகத்தத தயிர்கடைய* என்றும *மேலையகத்து நஙகாய் வநது காணமினகள* என்றும *வடககிலகம புககிருநது மினபோல நுணணிடை யாளொரு கனனியை வேறறுருவம செயதுவைத்த* என்றும, கரியையும தர்சந மும அநுபவமுமாகிற காமயோகமும ஜ்ஞாநயோகமும பகதியோகமும ஸித்த ஸாதநபராகக்ப் புறவசலாய அவவிஷயநதனனில ஸவகதஸவீகாரம உளளசலா யிருககுமெனறபடி. .... (141)*

(மூ.) 142. ஊரார நாடடாருலகா கேவலைசவாயகாம ஸவதநத்ரா.

142. *(ஊராரிதயாதி) அதாவது:—*ஊராரிகழிலும* *ஊரவர்கவ்வை* *நாடடாரோடியலவொழிநது* *எஙகள கணமுகப்பேயுலகர்களெலலாம* *இமமட வுலகர்* *ஊரும நாடுமுலகமும* எனகிற விடஙகளில ஊராரெனபது ஆத்ம ப்ராபதி காமரான கேவலரை. நாடடார எனபது—புத்ர பசவநநாதிகளான இஹலோகை ச்வர்யகாமரை. உலகர் எனபது ஸ்வர்ககாதி பரலோகைச்வர்யகாமரான ஸவதந் த்ரரையெனகை. ... . (142)*

143. கேவலரை ஒரூராகச் சொல்லுவானென்? என்கிற சங்கையிலே அருளிச் செய்கிறார் (இறுகலித்யாதி.)

(மூ) 143. இறுகலிறப்புக்கும் இறந்தால் தங்குமூர் ஒக்குமே.

அதாவது.—அபரிச்சிந்ந ஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதிக பரப்ரஹ்மாநுபவம் போலன்றிக்கே அணுபூதாத்மாநுபவமாத்ரமாகையாலே, *இறுகலிறப்பு* என்கிற ஸங்கோசரூபமான மோக்ஷத்துக்கும *ஜராமரணமோக்ஷாய* என்கிறபடியே ஜராமரணாதிகளில் அந்வயமற்றிருந்து அநுபவிக்கும்போது ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களுக்குக் கர்மீபவிக்கும ப்ரக்ருதிமண்டலத்துக்கு அவ்வருகான பரமாகாசத்திலேயிருந்து அநுபவிக்கவேண்டுகையாலே, *யோகிநாமம்ருதம் ஸ்தாநம் ஸ்வாத்ம ஸந்தோஷகாரிணம்* என்கையாலே *இறந்தால் தங்குமூரண்டமே* என்கிறபடியே ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமற்றால் போய்வஸிக்கும் தேசமொக்குமென்றபடி. .... (143)

(மூ.) 144. சிறுசீரார் சுளகுகள் உபயவிவேகபரிகரம்.

144. (சிறுசீராரித்யாதி) அதாவது —*சிறுசுளகுமணலுங்கொண்டு* என்றும் *சீரார் சுளகில் சிலநெல் பிடித்தெறியா* என்றும் சொல்லுகிறவிடங்களில் சிறுசுளகாவது—பெருமணலையும் நுண்மணலையும் பிரிப்பதொன்றாகையாலே தேஹாத்ம விவேகத்துக்குப் பரிகரமான ப்ரமாணம். சீரார்சுளகாவது—இவளுக்கு இவ்வ்யாமோஹத்தை விளைத்தார் ஆரென்று ஆராய்கிற வளவிலே *சிலநெல்பிடித்தெறியா* என்று தொடங்கி *பேராயிரமுடையானென்றாள்* என்று தேவதாந்தரங்களன்று; ஸர்வேச்வரனென்று விவேகிக்கிற போதைக்கு உபகரணமாகையாலே ஆத்ம பரமாத்ம விவேகத்துக்குப் பரிகரமான ப்ரமாணமென்கை. உபயவிவேகமாவது—த்யாஜ்யோபாதேய ரூபோபயவஸ்து விவேகமாகையாலே ப்ரகரணோசிதமாக இப்படி சொல்லத்தட்டில்லை. .... (144)

(மூ.) 145. மாலை கங்குல் காலை பகல்—ரஜஸ்தமஸ்ஸத்வசுத்தஸத்வஜ்ஞாநங்கள்.

145. (மாலையித்யாதி) அதாவது:—*செங்களம்பற்றி நின்றெள்கு புன்மாலை* *செல்கதிர்மாலை* இத்யாதிகளிலே சொல்லுகிற மாலையாவது—ராகோத்தரமாய பதார்த்தங்கள் விசதமாகப் ப்ரகாசியாமைகொண்டு அயதாப்ரதிபத்திக்கு உறுப்பாயிருக்கும ஸந்த்யாகாலமாகையாலே பதார்த்தங்களில் அந்யதாப்ரதிபத்திக்குறுப்பான ராஜஸஜ்ஞாநம், *சூழ்கின்றகங்குல்* *செல்கின்றகங்குல* *கங்குல நாழிகை* இத்யாதிகளால சொல்லுகிற கங்குலாவது—பதார்த்தங்களொன்றும் தோற்றாதபடியாய், ஏதேனும் தோற்றுமதுண்டாகில் விபரீதமாகத் தோற்றுமபடியிருக்கும் திமிரோபஹத ராத்ரிகாலமாகையாலே ஜ்ஞாதவ்யார்த்தப்ரகாசமுமின்றியே விபரீதப்ரதிபத்திக்கு ஹேதுவுமாயிருக்கும் தாமஸஜ்ஞாநம. *காலையெழுந்திருந்து* *காலை நன்ஞானத் துறைபடிந்து* இத்யாதிகளிற சொல்லுகிற காலையாவது—ப்ராஹ்மமுஹூர்த்தமாகையாலே ஸத்வோத்தரமாய், இருள நீங்கி வெளிச்செறித்துவருகிற ப்ராத: காலமாகையாலே பதார்த்த யதாப்ரதிபத்திக்குறுப்பாக நிற்கும ஸாத்விகஜ்ஞாநம. *பகல் கண்டேன்* இத்யாதியிற் சொல்லும பகலாவது—பதார்த்தங்களை ஸம்சய விபர்யயமற விசதமாகப் ப்ரகாசிப்பிக்கும காலமாகையாலே, *நாரணனைக் கண்டேன்* என்கிறபடியே ஸமஸ்தகுண விக்ரஹ விபூதிவிசிஷ்டனான ஸர்வேச்வரனை ஸம்யக் ஸாக்ஷாத்கரிக்கிற சுத்தஸத்வஜ்ஞாநமென்கை. இத்தால் அந்யதாஜ்ஞாநம், விபரீத ஜ்ஞாநம், யதாஜ்ஞாநம் தத்பலமான ஸாக்ஷாத்காரஜ்ஞாநமென்கிறவற்றைச் சொன்னபடி. .... (145)

(மூ) 146. நிலாமுறறம் ப்ரஜஞாப்ராஸாதமெனனு மெலலிநிலம்.

146. (நிலாமுறறமித்யாதி) அதாவது—*நீணிலாமுற்றத்து நினறிவள நோககி னுள்* எனகிற நிலாமுறறமாகிறது—*ப்ரஜஞா ப்ராஸாதமாருஹய அசோச்யச சோசகாந் ஜநாந், பூமிஸ்த்தாநிவ சைலஸ்தஹோ ஹயஜஞாந ப்ராஜஞ ப்ரபசயதி* எனகிறபடியே உததுஙகமாக நின்று ஸர்வத்தையும கர்சிககைககு உறுப்பாகச சொலலபபடுவதாய அதிலே நினறு தர்சித்தவளவில *காணுமோ கணணபுரமெனறு காட்டினள* எனகையாலே ததிய விஷயமே பரம பராப்யமெனறு பிறர்ககும ப்ரகாசிக்குமபடி சரமாவதியான புருஷார்த்தஜஞாநமெனகை. (146)

(மூ) 147 கலை வளை அஹமமமக்ருதிகள.

147. (கலையித்யாதி) அதாவது—*கைவளையும மேகலையும காணேன* *கலை யாளாவகலலகுலகனவளையும கையாளா* இத்யாதிகளில சொல்லுகிற கலையும வளையுமாவன—பகவதநுபவவிரோதியான அஹங்கருதியும மமகருதியுமெனகை. அஹஙகார மமகாரஙகளிரணடும பகவதநுப்வவிரோதியாகையாலேயிறே மதயம பதத்தாலே இவையிரணடையும கழிததுககொணடு தருதீயபததிலே பகவதநுபவம சொலலிற்று. *கழலவளை பூரிபப யாங்கண்டு கைதொழுக கூடுஙகொலோ* *ஈணடிய சங்கும நிறையும கொளவார* *தூதுரைத்தல செபபுதிரேல சுடர்வளையும கலையும* எனகிற விடஙகளில தயாஜயமான அஹமமமகருதிகளனறிககே *சேஷோஹம* *என்னுடைய திருவரஙகா* எனறாபபோலே யிருநதுளள அஹமமமதைகளைச் சொல விறறுகக கொளளலாமாகையாலே அங்குத்தைககும இதுவே ஸவாபதேசமாகக குறையிலலை. (147

(மூ) 148. பட்டம் சூடகமாவன பராவர குருக்கள பூட்டும ஆத்மபூஷணங்கள்.

148. (பட்டமித்யாதி) அதாவது—*பட்டஙகட்டிப பொறறோடுபெய்து இவள பாடகமும் சிலமபும் இட்டமாக வளர்ததெடுத்தேனுககு* எனறும, *சூடகமே தோள வளையே தோடே செவிப்பூவே* பாடகமே யெனறனையபலகலனும யாமணிவோம* எனறும சொலலுகிற ஆபரணஙகளாவன, *கருஷ்ணஙகரிதுளஸீமௌலிः பட்டம கருஷ்ணபிவநதநம, குணடலே கருஷண சரிதசரவணம் கஙகணோஞஜலிः* எனகிற படியே ப்ரதமத்திலே இவவாத்மாவை அஙகீகரித்த ஆசார்யனுணடாககும நாம ரூபஙகளும பகவத் வநதநாதிகளும. பினபு அவவாசார்ய வைபவத்தை உணர்ததி அவனுணடாககும சேஷத்வஜஞாநாதிகளுமாகிற ஆதமாலங காரங்களெனகை. (148)

149. இனி லீலோபகரணஙகளாகச் சொலலபபடுமவற்றுககு ஸவாபதேச மருளிச செயகிறார (பநது கழலெனறு தொடஙகி)

(மூ.) 149 பந்து கழல் பாவை குழமணன் யாழ தெனறல மதியமடிசில சாந்தம் பூணகில சிற்றில் தூதை முதலாவன—குணதரயவிசித்ரகாமஸூத்ரத தாலே கட்டி லீலையாக பரேரிகக விழுநதெழுந்தும சுழனறுழனறும பறிபட்டும அறபசாரமா மவையுமாய மதீயமெனனில விட்டகலவும ததீயமென்னில் இகழவறவும முனிவதுமிககாலமீதோ வெனனபபடும பொஙகைமபுலனில் போகயாதி ஸமூஹம.

அதாவது—*பந்தும கழலும தநது போகு நமபீ* *கனம மனறெஙகள கையில பாவைபறிப்பது* *குழகியெஙகள குழமணனகொண்டு* *யாழ நரமபு* *தைவநத தணதெனறல* *மேவுதண மதியம* *இனனடிசிலொடு பாலமுதூட்டி* *சாந்தமும் பூணும* *சீருற்றவகிலபுகை* *எஙகள சிற்றிலும* *வட்டவாயசிறு

யார் தம பின சென்று* எனகிறபடி ஹமஸமானது ஸ்தரீகள் நடையழகைக்கண்டு தானும அபபடி நடக்கைககாகப பினசெலலுமாபோலே *அனன நடைய வண ஙகு* எனறு ஹம்ஸகதியான பிராட்டியுடைய அநந்யார்ஹ சேஷதவாதிகளும் புருஷ காரபாவமுமாகிற நடையை யநுகரித்து, (குடைநீழலிலே, கவரியசைய, சஙகமவை முரல, வரி வணடிசை பாட, மாநஸபத்மாஸநததிலேயிருநது) *அன்னமென கமலத் தணிமலாப்பீடதது அலைபுனலிலைக்குடை நீழல—வீ றறிருக்கும* எனறும், *செநநெ லொண்கவரியசைய வீ றறிருககும்* எனறும,*சஙகமவை முரலச செஙகமல மலரை யேறி* எனறும, *வரிவணடிசை பாட அனனம பெடையோடுடனநாடும*என்றும *மனனுமுது நீா அரவிந்த மலாமேல்*எனறும சொலலுகிறபடியே ஹம்ஸமானது, மேலே எழுநத தாமரையிலை குடையாகவும, பக்வ பலமான செநநெலின அசைவு கவரியகாவும சஙகுகளின த்வநி ஜயகோஷமாகவும, வணடுகளின மிடறரேசை பாட்டாகவும பெற்று, மாநஸ ஸரஃபத்மம ஆஸநமாக இருககுமாபோலே—*அக கமலததிலே போலும திருமேனியடிகள்* எனறு பதமபத்ர நிபசயாமலமான திரு மேனியை ஸம்ஸாரதுககாாக்கதாபம வாராதபடி தஙகளுககு ஒதுஙக நிழலாகவுடை யராய், *அஹமநநம* என்னுமபடி பரிபகவ ஜ்ஞாநரானவாகள அநுகூலவ்ருத்தி செயய, சுத்தஸ்வபாவா ஸ்துதிகக; ஸாரகராஹிகள ஸாமகாநம் பணண, *குரு பாதாம்புஜம் தயாயேத்* என்கிறபடியே ஆசாாய சரணயுகளஙகளை அநவரதம நெஞசுககுளளே கொணடிருக்கும சிஷயாகளுடைய பிரமகுருவுக கிருப்பிடமான *போதிற்கமல வனனெஞசம்*என்கிறமாநஸபதமததை வஸதவயமாகவுடையராய (விதியினல, இடாில, அநதரமினறி, இனபம பட, குடிசீாமையிலே யாதலிதயாதி) *விதியினல பெடைமணககும*எனறும, *இடாில போகம மூழகி* என்றும, *அநதர மொனறுமின்றி* என்றும, *மிகவினபம படமேவும*எனறும சொல்லுகிறபடியே சாஸதரோகதமான பரகாரததிலே, ஸாமஸாரிக ஸகலதுரிதஙகளும தடடாதபடி யாகவும, ஒரு விசசேதமும வாராதபடியாகவும், மேனமேலும ஆநநதம அபிவருதத மாமபடியாகவும,* குடிசீாமையிலனனஙகள* எனகிறபடியே பார்யாபுத்ராதிக ளோடேயிருநது பகவதநுபவம பணணுகிற *நளிாநத சீலன நயாசலன*எனறு சொலலப்பட்ட செலவநமபி, * மெயநநாவன மெயயடியான விடடுசிததன* எனகிற பெரியாழவாாபோலவாரையும *பறறறருாகள* எனறும *சிறறெயிறறு முறறல மூஙகில் மூன்று தணடரொனறினா அறறபறறா* எனறும் சொலலுகிற படியே ஸாமஸாரிக ஸகல ஸஙகமுமறறு, உத்தமாசரமிகளாயப பரமஹமஸ சபத வாசயரான நாதமுநிகள் யாமுந முநிகள போலவாரையும் இந்த குணஸாம் யததையிட்டு அனனமெனறு சொலலுமெனகை. (151)

152 வண்டுதும்பிகளென்றது ஆரையென்ன அருளிசசெய்கிருர் மேல் (என பெறுதி) என்று தொடஙகி

152. **என்பெறுதியென்ன ப்ரமியாது உள்ளத்துளூறிய மதுவ்ரதமாய் தூமது வாய்கள் கொண்டு குழல்வாய் வகுளத்தின் ஸாரம் க்ரஹித் துத் தேதெனவென்று ஆளம் வைத்துச் சிறுகாலெல்லியம்போது குறிஞ்சி மருள் காமரம் கந்தாரம் தலைக்கொள்ளப்பாடித் துன்னிட்டு நெருக்க நீக்கென்று கடந்துபுகும் தகைவறப்புக்கு வண்டொத் திருண்ட குழலிலே சங்கையற மருவி அருளாத யாமென்ருேடி வந்து வாசமேயூதி வண்டே கரியான தெய்வவண்டோடே சேர்விக் கும் சேமமுடை நாரதன் முனிவாஹநர் தம்பிரான்மார் போல்வாரை வண்டு தும்பியென்னும்.**

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஆசார்ய ஹ்ருதய வியாக்கியானம்

மூன்றும் ப்ரகரணம்

150 இனி பகவத்விஷயத்தில தூதாகவிடுகிற பக்ஷிகளுக்கு ஸ்வாபதேச மேதென்னு மாகாங்க்ஷயிலே அததையருளிச்செய்கிறார் மேல (சேர்ப்பாரை) என்று தொடங்கி

150 சேர்ப்பாரைப் பக்ஷிகளாக்கி ஜ்ஞாநகர்மங்களைச் சிறகென்று குரு ஸப்ரஹ்மசாரி புத்ரசிஷ்யஸ்தாநே பேசும்.

*அதாவது -(சேர்ப்பாரைப்பக்ஷிகளாக்கி) பகவத்விஷயத்தில கடகராமவர்களைப் பக்ஷிகளாகப்ரதிபத்திபண்ணி (ஜ்ஞாந கர்மங்களைச் சிறகென்று) *வீசும் சிறகால பறத்தீர்* *அஞ்சிறைய மடநாராய்* இத்யாதிகளாலே *உபாப்யாமேவ பக்ஷாப்யாம ஆகாசே பக்ஷிணாம் கதி:, ததைவ ஜ்ஞாந கர்மப்யாம ப்ராப்யதே புருஷோத்தம: * என்கிறபடியே பகவத் விஷயத்தில சீக்ரப்ராப்திக்குறுப்பான அவர்களுடைய ஜ்ஞாந வருத்தங்களைப் பக்ஷங்களென்று சொல்லி, (குருஸப்ரஹ்மசாரி புத்ர சிஷ்யஸ்தாநே பேசும்) *நீயும் நின அஞ்சிறைய சேவலுமாய ஆவாவென்றெனக்கருளி* *இது சொல்லியருள ஆழிவரி வண்டே* *வந்துமேயும் குருகினங்காள—கைகள கூப்பிச சொல்லீர்* *உடன மேயும் மடவன்னங்காள-அடியேனுக்கும போற்றுமினே* *நன்னலப்புள்ளினங்காள வினையாட்டியேன நானிரந்தேன* *என முல்லைகள மேல தும்பிகாள—யாமிதுவோ தக்கவாறென்ன வேண்டும கண்டீர* *செங்காலமடநாராய—குடக்கூத்தற்கென தூதாய—நுமரோடே — நுமகால்களென தலைமேல கெழுமீரோ* *கொக்கினங்காள குருகினங்காள தக்கிலமே கேளீர்கள* இத்யாதிகளாலே குருக்களுடையவும் ஸப்ரஹ்மசாரிகளுடையவும், *இளங்கிளியே யான வளர்த்த நீயலையே* *நீயலையே சிறுபூவாய*யான வளர்த்தகிளிகாள* *தீவினையேன வளர்த்த சிறுபூவைகளே* இத்யாதிகளாலே புத்ரர்களுடையவும் சிஷ்யர்களுடையவும் ஸ்தாநே சொல்லுமென்கை* *(150)*

151 இனி இந்த பக்ஷிகளில அவாந்தர பேதங்களுக்கு ஸ்வாபதேசமருளிச செய்வ தாகத் திருவுள்ளம பற்றி இதில அனனமாகச சொல்லுகிறது ஆரையென்னு மாகாங்க்ஷயிலே அருளிச்செய்கிறார் (விவேகமுகராய) என்று தொடங்கி

151 விவேகமுகராய் நூலுரைத்து அள்ளலில் ரதியின்றி அணங்கின் நடையைப் பின்சென்று குடைநீழலிலே கவரியசையச் சங்கமவை முரல வரிவண்டிசைபாட மாநஸ பத்மாஸநத்திலே யிருந்து விதியினலிடரிலந்தமின்றி பின்பம்படக் குடிச்சீர்மையிலேயாதல் பற்றற்ற பரமஹம்ஸராதல் ந்யாசலன் மெய்ந்நாவன் நாதயாமுநர்போல்வாரை அன்னமென்னும்.

*அதாவது —(விவேகமுகராய) *ஹம்ஸோ யதா க்ஷீரமிவாம்புமிச்ரம* என்கிறபடியே ஹம்ஸமானது நீர் க்ஷீர விபாகம பண்ணுமாபோலே ஸாராஸாரவிவேகோந்முகராய (நூலுரைத்து) *அன்னமதாயிருந்து அங்கு அறநூலுரைத்த* என்று ஹம்ஸரூபியாய சாஸ்த்ரப்ரதானம பண்ணினப் போலே சரோதாக்களைக்குறித்து சாஸ்த்ரங்களை யுபதேசித்து, (அள்ளலில ரதியின்றி) *நப நந்நாதி ரதிம ஹம்ஸ: கதாசித் கர்த்தமாமபஸி* என்கிறபடியே ஹம்ஸமானது கர்த்தமஜலத்தில பொருந்தாதாப்போலே—*வன்சேற்றள்ளல பொய்ந்நிலத்து-அழுந்தார* என்கிறபடியே ஸம்ஸாரகர்த்தமத்தில் பொருத்த முடையரன்றிக்கே (அணங்கின நடையைப் பின்சென்று) *அன்னம பெயவலை*

யாா தம பின செனறு* எனகிறபடி ஹமஸமானது ஸதரீகள நடையழகைககணடு தானும அபபடி நடககைககாகப பினசெலலுமாபோலே *அனன நடைய வண ஙகு* எனறு ஹமஸகதியான பிராட்டியுடைய அநநயாாஹசேஷதவாதிகளும புருஷ காரபாவமுமாகிற நடையை யநுகரிதது, (குடைநீழலிலே, கவரியசைய, சஙகமவை முரல, வரி வணடிசை பாட, மாநஸபதமாஸநததிலேயிருநது) *அனனமென கமலத தணிமலாபபீடகது அலைபுனலிலைககுடை நீழல—வீறறிருககும* எனறும, *செநநெ லொணகவரியசைய வீறறிருககும* எனறும, *சஙகமவை முரலச செஙகமல மலரை யேறி* எனறும, *வரிவணடிசை பாட அனனம பெடையோடுடனநாடும*எனறும *மனனுமுது நீா அரவிநத மலாமேல*எனறும சொலலுகிறபடியே ஹமஸமானது, மேலே எழுநத தாமரையிலை குடையாகவும, பகவ பலமான செநநெலின அசைவு கவரியகாவும சஙகுகளின தவநி ஜயகோஷமாகவும, வணடுகளின மிடறறோசை பாடடாகவும பெறறு, மாநஸ ஸரஃபதமம ஆஸநமாக இருககுமாபோலே—*அக கமலததிலே போலும திருமேனியடிகள* எனறு பதமபதர நிபசயாமலமான திரு மேனியை ஸமஸாரதுககாாககதாபம வாராதபடி தஙகளுககு ஒதுஙக நிழலாகவுடை யராய, *அஹமநநம* எனனுமபடி பரிபகவ ஜ்ஞாநரானவாகள அநுகூலவருததி செயய, சுததஸவபாவா ஸதுதிகக, ஸாரகராஹிகள ஸாமகாநம பணண, *குரு பாதாமபுஜம தயாயேத* எனகிறபடியே ஆசாாய சரணயுகளஙகளை அநவரதம நெஞசுககுளளே கொணடிருககும சிஷயாகளுடைய பிரமகுருவுக கிருபபிடமான *போதிறகமல வனனெஞசம* எனகிறமாநஸபத்மததை வஸதவயமாகவுடையராய (விதியினால, இடரில, அநதரமினறி, இனபம பட, குடிசசீாமையிலே யாதஙிநயாதி) *விதியினால பெடைமணககும* எனறும, *இடரில போகம மூழகி* எனறும, *அநதர மொனறுமினறி* எனறும, *மிகவினபம படமேவும*எனறும சொலலுகிறபடியே சாஸதரோகதமான பரகாரததிலே, ஸாமஸாரிக ஸகலதுரிதஙகளும தடடாதபடி யாகவும, ஒரு விசசேதமும வாராதபடியாகவும, மேனமேலும ஆநநதம அபிவருதத மாமபடியாகவும,* குடிசசீாமையிலனனஙகள* எனகிறபடியே பாாயாபுதராதிக ளோடேயிருநது பகவதநுபவம பணணுகிற *நளிாநத சீலன நயாசலன* எனறு சொல்லபபடட செலவநமபி, *மெயநநாவன மெயயடியான விடடுசிததன எனகிற பெரியாழ்வாாபோலவாரையும *பறறறறாாகள* எனறும *சிறறெயிறறு முறறல மூஙகில மூனறு தணடரொனறினா அறறபறறா* எனறும சொலலுகிற படியே ஸாமஸாரிக ஸகல ஸஙகமுமறறு, உததமாசரமிகளாயப பரமஹமஸ சபத வாசயரான நாதமுநிகள யாமுந முநிகள போலவாரையும இநத குணஸாம யததையிடடு அனனமெனறு சொலலுமெனகை . (151)

152 வணடுதுமபிகளெனறது ஆரையெனன அருளிசசெயகிறாா மேல (என பெறுதி) எனறு தொடஙகி

152. என்பெறுதியென்ன ப்ரமியாது உள்ளத்துஊறிய மதுவ்ரதபாரய தூமது வாய்கள் கொண்டு குழல்வாய் வகுளத்தின் ஸாரம் க்ரஹித் துத் தேதெனவென்று ஆளம் வைத்துச் சிறுகாலேல்லியர்போது குறிஞ்சி மருள் காமரம் கந்தாரம் நலேக்கொள்ளப்பாடித் துன்னிட்டு நெருக்க நீக்கென்று கடந்துபுக்கும் தகைவறப்புக்கு வண்டோடத் திருண்ட குழலிலே சங்கையற மருவி அருளாத பாரமேன்றோடி வந்து வாசமேபுநதி வண்டே கரியான தெய்வவண்டோடே சேர்விக் கும் சேமமுடை நாரதன் முனிவாறைநர் தம்பிரான்மார் போல்வாரை வண்டு தும்பியென்னும்.

அதாவது —(என்பெறுதியென்ன பரமியாது) * ஏரார் மலரெல்லாமூதி நீயென்பெறுதி * என்று நிவர்த்திப்பிக்க வேண்டும்படி அப்ராப்த விஷயங்களை போக்யமென்றுபரமியாதே (உள்ளத்தூறிய மதுவரதமாய்) *உளம் கனிந்திருக்கு மடியவர் தங்களுள்ளத்தூறியதேனை* என்று தன்னுடைய ஸௌந்தர்ய சீலாதி களை நினைத்து ஹ்ருதயம் பகவமாயிருக்கும் சேஷபூதருடைய ஹ்ருதயத்திலே 'ஊறிய தேன்' என்கிறபகவத்விஷயமாகிற மதுவை விரும்பி * த்வாமருதஸ்யந்தி பாதபங்கஜே நிவேசிதாத்மா கதமந்யதிச்சதி, ஸதிநேரவிந்தே மகரந்த நிர்ப்பரே மதுவ்ரதோ நேக்ஷுரகம் ஹி வீக்ஷதே * என்கிறபடி மற்றொன்றைப் புரிந்து பாராதே இத்தை புஜிக்கையே வரதமாகவுடையராய் (தூமதுவாய்கள்கொண்டு) * சூடியதண்டுளப்முண்ட தூமதுவாய்கள் கொண்டு * என்று பகவத்போக்யதாநுபவத்தாலே பரிசுத்தமாய் இனிதான வாயைக்கொண்டு (குழலவாய் வகுளத்தின் ஸாரம் க்ரஹித்து) * என் குழல்மேல் ஒளிமாமல ரூதீரோ * என்கிறபடியே * நாடகமழ் மகிழ்மாலை மார்ப ராகையாலே வகுளதரரான ஆழ்வாருடைய *வைகுந்தமன்னுள் குழலவாய் விரைபோலவிண்டு கள்வாருமமலருள்வோ நுமவியலிடத்தே * என்று பரத்வாதி கள்போக்யத்தையும் பரிச்சிந்நமென்னும்படியான திருக்குழலில் வைத்த * ஒளிமா மலரான வகுளத்தின் ஸாரத்தை க்ரஹித்து அவ்வழியாலே இத்தலையில் போக்ய த்தையை யநுபவித்து (தேதென்வென்று ஆளமவைத்து) *வரிவண்டு தேதென வென றிசை பாடும்* *யாழினிசை வண்டினங்கள் ஆளம் வைக்கும்* என்கிறபடியே இப்படி பகவத்பாகவத போக்யத்தைகளை அநுபவித்த செருக்குக்குப் போக்கு வீடாக ஆளத்தி வைத்து (சிறுகால எல்லியம்போது குறிஞ்சி மருள் காமரம் கந்தாரம் தலைக் கொள்ளப்பாடி) * அறுகாலவரி வண்டுகள் ஆயிரநாமம் சொல்லிச் சிறுகாலைப் பாடும்* *எல்லியம்போது இருஞ் சிறைவண்டு எம்பெருமான் குணம்பாடி* *வண்டு குறிஞ்சி மருளிசைபாடும் * *வண்டினங்கள் காமரங்களிசைபாடும்* *கந்தாரமந் தேனிசைபாட* என்கிறபடியே காலோசிதமான பண்களை, * பண்கள் தலைக்கொள்ளப்பாடி * என்கிறபடியே தலைமை பெறும்படி பாடி, (துன்னிட்டு நெருக்க நீக் கென்று கடந்து புகும் தகைவறப்புகு) *பின்னிட்ட சடையானும் பிரமனு மிந்திர னும் துன்னிட்டுப் புகலரிய * என்றும் * சுந்தரர் நெருக்க * என்றும் சொல்லுகிற படியே திருவாசல்களிலே ஸேவாபரரானவர்கள் நிறைந்து தலை நுழைக்க வொண் ணுதபடி நெருக்க * நேசநிலைக்கதவம் நீக்கு * என்று திருவாசல் காப்பானைத் திருக் கதவு திறக்கவேணுமென்று அபேக்ஷித்து, *பொன்னியலு மாடக்கவாடம் கடந்து புக்கு* என்கிறபடியே த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரம் பண்ணும் திருவாசலிலழகிலே துவக் குண்ணுதே அத்தைக் கடந்துபுகவேண்டுகை யாகிற தகைவு அற, பாடுவாரான அந்தரங்கதையாலும் ஏகாக்ர சித்தத்தையாலும் போய்ப்புக்கு (வண்டொத் திருண்ட குழலிலே சங்கையறமருவி) *வண்டொத்திருண்ட குழல் * என்கிறபடியே ஸ்வஸமாந விஷயமுள்ளவிடத்திலே சேர்ந்து *நீமருவியஞ்சாதே நின்று * என்கிற படியே நிச்சங்கமாக அவனுக்கு ஸமீபவர்த்திகளாய் (அருளாதயாமென்று ஓடிவந்து வாசமேயூதி) * அருளாத நீரருளி * என்றும், * யாமிதுவோ தக்கவாறு * என்றும் இத்தலையிலார்த்தியை அவனுக்கறிவித்து * ஓடிவந்து என் குழல்மேல் ஒளிமா மலரூதீரோ* என்று அவனோடே கூடி வரவிராதே முந்துறவே ஓடிவரவேணுமென்று அபேக்ஷித்து விட்டபடியே இத்தலையிலார்த்திக்கீடாக அவன் வரவையறிவிக்க விரைந்துவந்து தங்கள் வரவாலே இத்தலையில் பிறந்த செவ்வியை அநுபவித்து, *பூந்துழா வின் வாசமே வண்டு கொண்டுவந்து ஊதுமாகில்* என்கிறபடியே அத்தலையில் தாங் களநுபவித்த போக்யத்தையைத் தங்கள் (வாக்காலே) வரவாலே இத்தலைக்கு பர காசிப்பியா நின்று கொண்டு ஆச்வஸிப்பித்து (வண்டேகரியான தெய்வ வண் டோடே சேர்விக்கு மித்யாதி) *கொங்குண வண்டே கரியாக வந்தான்* என்கிற படியே சாக்ஷாக்ர ஸாரக்ராஹியாய ஷட்பத நிஷ்டராய் பக்ஷத்வயயோகத்தாலே அப்ரதிஹத கதியானவரை முன்னிட்டு அங்கீகரிக்குமவனுய *தூவியம் புள்ளுடைத்

தெய்வவண்டு * என்று வேதாந்த வேத்யனென்று தோற்றுமபடி கருடவாஹநனுய ஸாரகராஹியாயிருக்கிற ஸர்வேசவரனோடே சேர்விக்கும்,* சேமமுடை நாரதன்* என்று ப்ரஹ்மபாவனைக நிஷ்டதையாகிற ரக்ஷையையுடையனுய பகவத்குணநு பவ ஹர்ஷப்ரகாஷததாலே ந்ருத்தகீத பரனுயிருக்கும ஸ்ரீநாரத பரஹமாஷி, லோகஸாரங்க மஹாமுநிகளாலே வஹிக்கப்படுகையாலே முநிவாஹநரென்று நிரூபிதரான திருப்பாணாழ்வார், திருவாய்மொழியிசையே தங்களுக்கு போக்யமாயிருக்கிற தம்பிரானமாரபோலவாரை இக்குணஸாமயததாலே வணடென்றும் தும்பி யென்றும் சொல்லுமெனகை தும்பியாவது ப்ருங்க ஜாதியிலே ஓர் அவாந்தர பேதம், ஆகையிறே *வணடினங்காள தும்பிகாள * என்று ஏகஸதலததிலே இரண டையும பிரியவருளிச செய்தது (152)

153 கிளி பூவை முதலானவையாகச சொலலுவது ஆரையென்னுமபேக்ஷயிலேஅருளிசசெய்கிறார் (கணவலை) என்று தொடங்கி

153. கண்வலைப்படாதே அகவலைப்பட்டு வளர்த்தெடுப்பார் கையிருந்து தயிர் நெய்யமர் பாலமுதுண்டு ஒருமிடருய்ப் போற்றியொரு வண்ணந் திருந்த நுவலாததுக்கு என்பிழைக்கும் நீயலையே நல்வளந் துரப்பனென்னுமவற்றுக்கு முகந்து, சொல்லெடுத்துச் சோர்ந்த வாறே கற்பியாவைத்த மாற்றம் கைகூப்பி வணங்கப்பாடி ஆலியார வழையார பராபிமாநத்திலே யொதுங்கின நர்பிக்கன்பர் நலமீதடிப் பொடி உடையவருடையார் போல்வாரைக் கிளி பூவை குயில் மயி லென்னும்.

அதாவது — (கணவலைபபடாதே அகவலைபபட்டு) * மாதரார் கயற்க ணென்னும வலையுளபட்டு* என்று ஸதரீகளுடைய தருஷ்டியாகிற வலையிலே அகப்பட்டு அநாததப்படாதே; *தாமரைததடங்கண்விழிகளின அகவலைபபடுபபான* என்கிறபடியே தப்பாமல அகப்படுத்திக்கொள்ளும் ஸர்வேசவரனுடைய தாமரை போன்ற திருக்கண்களினநோக்காகிற வலைக்குள்ளே அகப்பட்டு, (வளர்த்து, எடுப பார கையிருநது) *வளர்ததததனுல பயன பெற்றேன்* என்றும *எடுததவென கோலக் கிளியை * என்றும *மஙகைமார்முனபு என கையிருநது* என்றும் சொலலுகிறபடியே ஸவரூபவர்த்தகராய், உபலாலிதது நோக்கிக் கொண்டு *இட்ட மாக வளர்த்தெடுத்துப போருமவர்கள கைவசமாய (தயிர்நெயயமர் பாலமு துண்டு) *தயிர்ப்பழம் சோறறொடு பாலடிசிலும் தநது* என்றும், *நெயயமரின னடிசில் நிச்சல் பாலொடு மேவீரோ* என்றும, *இன்னடிசிலொடு பாலமுதூட்டி* என்றும சொல்லுகிறபடியே அவர்கள் காலோசிதமாகவும பாகாநுகுணமாகவும், *உபதேக்ஷயநதி தே ஜ்ஞாநம* என்கிறபடியே உபதேசமுகேந தாரக போக்யஙகளான பகவத குணஙகளை யநுபவிப்பிக்க அநுபவித்து (ஒருமிடருய) ஆசார்யர்களோடு ஏக கண்டராய், (போற்றி ஒருவணணம திருந்த) *போறறியானிரந்தேன புனமேமே லுறை பூங்குயிலகாள * என்றும *ஒருவணணம் சென்று புககெனக்கொன்றுரை யொணகிளியே* என்றும, *திருநதககணடெனக் கொன்றுரையாய் ஒண சிறு பூவாய்* என்றும் கடகபுத்தி பண்ணி ஆதரித்த தசையிலும், (நுவலாததுக்கு என பிழைக்கும நீயலையே நலவளம்) நோயெனது நுவல* என்று என்னார்த்தியை சீக்ரமா கபபோய் அவனுக்கு அறிவியென்னச செய்தே செய்யாததுக்கு' *என பிழைககு மிளங கிளியே யான் வளர்த்த நீயலையே* *நீயலையே சிறுபூவாய— நுவலாதே யிருந்தொழிந் தாய* என்றும, ஸமாரக பதார்த்தங்கள பாதகமாகிற வளவிலே அருகேயிருந்து திரு நாமததைச சொனனது பொறுமல *சொலபயிறறிய நலவளமூட்டினீர பணபுடை யீரே* என்றும் இன்னுதான தசையிலும், (துரப்பனென்னுமவறறுக்கும் உகநது) *இன்று நாராயணனை வரக்கூவாயேல இங்குத்து நின்றும் துரப்பன்* என்று அநா

தரிதத தசையிலும சொனன இனசொறகளும் வெஞசொறகளுமாகிறவவறறுககும ''வகுதத விஷயததில நிகரஹாநுகரஹஙகளிரணடும அஙகுததை விநியோகபர காரம'' எனனும நினைவாலே உகநது; (சொலலெடுததுச சோறநதவாறே கறபியா வைதத மாறறம கைகூபபி வணஙகபபாடி)*சொலலெடுததுததன கிளியைசசொலலே யெனறு துணை முலைமேல துளிசோரச சோாகினறளே* எனறு திருநாமததைசசொலல உபகரமிதது பலஹாநியாலே ஒரு சொல சொலலுமபோது மலை யெடுககுமாபோ லேயாய அதுவும மாட்டாதே பரவசகாதரரானவாறே, *கனமினகளெனறுமமை யான கறபியா வைதத மாறறம* எனகிறபடியே முனபே கறபிதது வைதத சொல லான திருநாமததைச சொல எனன, *திருமாலைப பாடககேட்டு வளாததததனல பயன பெறறேன வருகவெனறு மடககிளியைக கைகூபபி வணஙகினளே' எனறு கறபிதத வாதாஙகள உபகாரஸமருதி பணணியநுவாததிககுமபடி பரீதிபரேரிதராயசசொலலி, (ஆலியாவழையா) *ஆலியாவழையாவரஙகாவெனறு* எனகிறபடியே ஆநநதத தோடே திருநாமததைககொணடு போதுபோககுமவாகளாய, (பராபிமாநததிலே ஒதுஙகின)*தேவுமறறறியேன* எனகிறபடியே ஆசாயாபிமாநமாதல பாகவதாபிமாந மாதலாகிற பராபிமாநததிலே ஒதுஙகினவாகளான, (நமபிககனபா, தலைமீதடிப பொடி, உடையவருடையாா போலவாரை) *தெனகுருகூாநகா நமபிககனபன*எனறு ஆசாாயரான ஆழவார் விஷயததில பரேமமே நிருபகமாமபடியிருககும ஸ்ரீமதுரகவி கள, *நாவலிட்டுழிதருகினறேம நமுன்தமா தலைகள மீதே* எனறு திருநாமததை யணடை கொணட பலததாலே யதிகள தலையிலே அடியிடுமபடி செருககையுடை யராய பாகவதாகளுககுப பாததூளி போலே பரதநதரராய இதுவே நிருபகமான தொணடரடிப பொடியாழவாா, 'இராமாநுசனுடையாா' எனறே நிருபகமாமபடி உடையவாககுப பரதநதரரான ஆழவான ஆணடான எமபாா அருளாளப பெருமா ளெமபெருமானுா முதலானவாகள போலவாரை, (கிளி பூவை குயில மயிலெனனும) குணஸாமய நிபநதனமாகக கிளியெனறும பூவையெனறும குயிலெனறும மயிலென றும சொலலுமெனறபடி பூவையாவது நாகணவாயபபுள மயிலைத தூது விட டமையினறிககேயிருகக அததை ஸஹபடிததது *யானவளாதத கிளிகாள பூவைகள காள குயிலகாள மயிலகாள* எனறு ஸதலாநதரததிலே அருளிசசெயகையாலே அதுக கும இதுவே ஸவாபதேசமெனறு அறிவிககைககாக 153

154 நாரை கொககு குருகெனறு சொலலுகிறது ஆரையெனனுமபேகைஷயிலே அருளிசசெயகிறா (ஆசறுதூவி) எனறு தொடஙகி

154 ஆசறு தூவியென்னும் பாஹ்யாப்யந்தர சுத்தியோடே திரையு களும் வ்யஸநவ்யதையற்றுத் தாய்வாயி லுண்ணும் பிள்ளைக் கிரைதேடி வைகலுடன் மேய்ந்து நுங்கால் பைங்கானமென்று ப்ரஹ் ரதம் பண்ணிக் கொடுத்தவை கொண்டு நல்லபதத்தையும் வேண்டே னென்னுந் தனிப்பெரும் பித்தர் நம்முதலிகள் போல் வாரை நாரை கொக்கு குருகென்னும்

அதாவது —(ஆசறுதூவியெனனும பாஹயாபயநதர சுததியோடே) *ஆசறு தூவிவெளளைககுருகே* எனறு 'பழிபபறற சிறகையுடைததாய உளளும புறமபு மொகக நிாமலமாயிருககும குருகே'' எனறு சொலலபபட்ட*யஃ ஸமரேத புணடரீகாக்ஷம ஸ பாஹயாபயநதரச சுசி:*எனகிற பாஹயாபயநதர சுததியோடே கூடி, (திரையுகளும வயஸ நவயதையறறு)* வாயுநதிரையுகளும கானலமட்நாராய* எனறு ஆமிஷைகாகர சிதத தையாலே நாரையானது திரைகள வந்து கிட்டி மேலே தாவிப்போாநிறகிற கான லிலே சலியாமலிருககுமா போலே, *கிரயோ வாஷதாராபிர ஹநயமாநா ந விவயதுஃ, அபிபூயமாநா வயஸநை யதாதோக்ஷஜ சேதஸ:* எனகிறபடியே பகவதேகாகர சிததததையாலே ஸம

ஸார ஸமுத்ர தரங்கங்களான தாபத்ரயரூபவ்யஸநங்கள் அஹமஹமிகயா வந்து மேலிடா நின்றாலும் அதுக்கு இடையாதே, (தாய்வாயில் உண்ணும் பிள்ளைக்கு இரைதேடி) *தாய்வாயில் கொக்கின் பிள்ளை வெள்ளிறவுண்ணும்* என்றும் *பழனக் கழனியதனுள் போய்ப் புள்ளுப்பிள்ளைக் கிரைதேடும்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே கொக்கானது தன்வாயாலே எடுத்துக் கொடுக்க ஜீவித்திருக்கும் தன் பிள்ளைக்கு வாய்க்கடங்கு மிரைதேடியிடுமாபோலே தங்கள் வாக்காலே உபகரிக்கும் பகவத் விஷயத்தை யுப ஜீவித்திருக்கும் குழைச் சரக்கான சிஷ்யர்களுக்கு பாகாநுகுணமாக ஸாத்ம்யமான பகவத் விஷயார்த்தங்களை சாஸ்தரங்களிலே ஆராய்ந்து உபகரித்து, (வைகலுடன் மேய்ந்து)*வைகல் பூங்கழிவாய் வந்து மேயும் குருகினங்காள்* என்றும் *காதல் மென் பெடையோடுடன் மேயும் கருநாராய்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வகாலமும் போகஸ்தலங்களிலே தாங்களே சென்று தங்களைப் பிரியில் தரியாத ப்ரேமமுடைய சிஷ்யர்களுடனே கூட பகவத் குணாநுபவம் பண்ணி. (நுங்கால் பைங்கானமென்று பரஹ்ம ரதம் பண்ணி) நுங்கால்கள்என் தலைமேல் கெழுமீரோ* என்றும், *பைங்கான மீதெல்லா முன்தேயாகப் பழன்மீன் கவர்ந்துண்ணத் தருவன்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே தங்கள் பக்க லுபஜீவித்த சிஷ்யர்கள் உபகார ஸம்ருதியாலே சிரஸாவஹிக்கையாகிற பரஹ்மரதம் பண்ணி (கொடுத்ததவை கொண்டு) *சரீரமர்த்தம் ப்ராணஞ்ச ஸத்குருப்யோ நிவேதயேத்* என்கிற க்ரமத்திலே ஸாதரமாக ஸமர்ப்பித்தவற்றை அங்கீகரித்து (நல்ல பதத்தையும் வேண்டேனென்னு மித்யாதி) *நல்ல பதத்தால் மனைவாழ்வர்* என்று பாகவத கைங்கர்யத்துக் குறுப்பான கார்ஹஸ்த்யத்தையும் ஸம்ஸார வெக்காய மடியான பயத்தாலே* இன்பமரும் செல்வமும் இவ்வரசும் யான்வேண்டேன்* என்று உபேக்ஷிக்கு மவர்களாயுள்ள*அங்கையாழி யரங்கனடியிணை தங்கு சிந்தைத் தனிப் பெரும் பித்தரான ஸ்ரீகுலசேகரப் பெருமாள், ஆசார்யபதஸ்தரான நம்முதலிகள் போல்வாரை குணஸாம்யத்தாலே நாரையென்றும் கொக்கென்றும் குருகென்றும் சொல்லுமென்கை *நன்னீலமகன்றில்காள்* என்று மகன்றில்களையும் தூதுவிட டமை ஒத்திருக்கச் செய்தே அதுக்கு ஸ்வாபதேச மருளிச் செய்யா தொழிந்தது அதில் இப்படி பரக்கச் சொல்லத்தக்கதில்லாமையாலும் இந்த ந்யாயத்திலே தத்ஸமாந குணரைச் சொல்லிக்கொள்ளுமித்தனையன்றோ வென்னு மதத்தைப் பற்றவும் மகன் றிலாவது அன்றிலிலே ஓரவாந்தரபேதம் ஆகவிப்படி தூதய ப்ரகரணத்திலே சொல்லு கிற பக்ஷ்யவாந்தரங்களுக்கு ஸ்வாபதேசமருளிச் செய்தாராய்த்து. 154

155. இனிமேல் இப் ப்ரகரணத்தில் மேகமாகச் சொல்லுகிறது ஆரையென்னு மாகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் (பூண்டநாள்) என்று தொடங்கி

155. பூண்டநாள் சீர்க் கடலையுட் கொண்டு திருமேனி நன்னிற மொத்து உயிரளிப்பான் தீர்த்தகரராய் எங்கும் திரிந்து ஜ்ஞாநஹ்ரதத்தைப் பூரித்துத் தீங்கின்றி வாழ நிதிசொரிந்து கொடுத்தது நினையாதே லஜ்ஜித்து வெளுத்தொளித்துக் கண்டுகந்து பரஸம்ருத்தியேபேறான அன்புகூருமடியவர் உறையிலிடாதவர் புயற்கை யருள்மாரி குணந் திகழ் கொண்டல் போல்வாரை மேகமென்னும்.

அதாவது.— (பூண்டநாள் சீர்க்கடலையுட் கொண்டு) வர்ஷிக்கைக்குடலான காலங் களில் கடலிலே புக்கு அதில் நீரைப்பருகிக்கொண்டிருக்கும் மேகம்போலே *நீண்ட தோள் மால்கிடந்த நீள்கடல் நீராடுவான் பூண்ட நாளெல்லாம் புகும்* என்றும் *திருமால் சீர்க்கடலை யுட்பொதிந்த சிந்தனையேன்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே விடிந்த நாளெல்லாம் அவன் கண்வளர்ந்தருளுகிற கடலிலே புகுந்து ச்ரிய:பதியான

அவனுடைய கலயாண குணஸாகரததை *மனவுளகொணடு* எனகிறபடியே உளளே யடககிக கொணடு, (திருமேனி நனனிறமொதது) *திருமால திருமேனியொககும* எனறும *கணணனபால நனனிறஙகொளகாா* எனறும சொலலுகிறபடியே மேகமானது அவன திருமேனியோடொதத நிறததை யுடைததாயிருககு மாபோலே விகரஹவா ணததால அவனேடு ஸாமயாபநநராய (உயிரளிபபான தீரதநதரராய எஙகுமதிரிநது) *உயிரளிபபான மாகஙகளெலலாம திரிநது* எனறு மேகமானது வாஷமுகேந பராணி ரக்ஷணம பணணுகைககாக விஸதருதமான ஆகாசபபரபபெஙகும ஸஞசரிககுமா போலே ஸமஸாரிகளான ஆதமாககளை ரக்ஷிககைககாக 'தீாததகரராமின திரிநது* எனறும *தீதில நனனெறி காடடி யெஙகும திரிநது* எனறும சொலலுகிறபடியே லோகபாவநராய உஜஜீவநமாாககபரதாசகராயக கொணடு ஸாவதர ஸஞசாரம பணணி (ஜஞாநஹரததைப பூரிதது) மேகம வாஷததாலே தடாகாதிகளை நிறைககுமா போலே *ஜஞாநஹரதே தயாநஜலே ராகதவேஷமலாபஹே, யஃ ஸநாதி மாநஸே தீாததே ஸ யாதி பரமாம கதிம* எனறு மாநஸ தீாததவாணனததில சொனன ஜஞாநமாகிற ஹரததைத தாஙகளவாஷிககிற பகவதகுண ஜலஙகளாலேநிறைத்து, (தீஙகினறி வாழ நிதிசொரிநது) *தீஙகினறி நாடெலலாம திஙகளமும மாரி பெயது* எனறும *வாழவுலகினில பெயதிடாய* எனறும *மாமுதத நிதி சொரியும* எனறும சொலலு கிறபடியே அநாததகநதமினறிககே அகிலருமுஜஜீவிககுமபடி பகவத குணரதனங களை வாஷிதது, (கொடுததது நினையாதே லஜஜிதது) ஔதாாயாதிசயததாலே உபகரித ததை நினையாதே 'இனனமும உபகரிககப பெறறிலோம' நாம செயதது போருமோ? எனறுலஜஜிதது (வெளுததொளிதது)உபகரிககபபெறுதபோது உடமபுவெளுததுஒளிதது (கணடுகநது பரஸமருததியே பேறுன) உபகரிககும தசையில எதிாததலையில ஸமருததி கணடுகநது அநத பரஸமருததியே தஙகளுககுப பேறுக நினைததிருககிற, (அனபு கூருமடி யவா) *ஆஙகருமபிக கணணீா சோாநதனபு கூரு மடியவரான முதலாழவாாகள (உறையிலிடாதவா) உருவினவாள உறையிலிடாதே ஆதிமதயாநதம தேவதாநதராவர தவ பரதிபாதந பூாவகமாக பகவத பரதவததை யுபபாதிககும திருமழிசைபபிரான (புயறகைபருாமாரி) *காராா புயறகைககலிகனறி* எனறும 'அருளமாரி* எனறும ஔதாாயததில மேகஸதருசராயககொணடு கருபையைவாஷிசகும திருமஙயைாழ வாா (குணநதிகழ கொணடல போலவாரை மேகமெனனும) *குணநதிகழகொணடல*எனறு குணேஜஜவலமான மேகமாகச சொலலபபடட எமபெருமானாா போலவாரை இநத குணஸாமயததையிடடு மேகமெனறு சொலலுமெனறபடி பேறறுககு அடி இவாக ளாகையாலே பராபயததில தவரை தோனறப பலகாலும தூதுவிடுவா (155)

156 இனி இபபடி இவா தூதுவிடும்படி முகம காடடாமைககு ஹேதுவையும தூது விடுகைககுப பறறுசையும, அதுககு விஷயததையும தூது நாலுககும வகை யிடடருளிச செயகிறுா மேல (தமபிழையும) எனறு தொடஙகி

156 தம்பிழையுஞ் சிறந்த செல்வமும் படைத்த பரப்பும் தமரோட்டை வாஸமும் மறப்பித்த க்ஷமாதீக்ஷாஸாரஸ்ய ஸௌந்தர்யங்களை யுணர்த்தும் வ்யூஹ விபவ பரத்வ த்வயார்ச்சைகள் தூதுநாலுக்கும் விஷயம்.

அதாவது —[தமபிழை மறபபிதத க்ஷமையையுணாததும வயூஹம—முதல தூதுககு விஷயம] *அஞசிறையமட நாரையில *என பிழையே நினைநதருளி* எனறு தன மேனமையாலே இதததலையில தணமை பாராதே வநது கலநதான, கலககக கொளள நமதோஷதாசனததைப பணணிப பிரிநது நம அபராதததையே பாாத துத தன க்ஷமையை மறககையாலே இதததலையைநினையாதிருநதானததனை,

அவன தனனுடைய அபராத ஸஹத்வத்தையறிவிகக வரும, எனறு அறுதியிட்டு, *என பிழைததாள திருவடியின தகவினுககு* எனறு அபராத ஸஹதவம பறருசாக, *கடலாழி நீர்தோறறியதனுள்ளே கணவளரும அடலாழியமமானைக கணடககால் இது சொலலி*எனறுஜகதஸருஷடயாததமாக ஏகாாணவததிலே கணவளர்நதருளின வனுககு ஸருஷடி பரயோஜநம * விசிநரா நேஹஸமபநதிஃ ாசவராய நிவேதிதும* எனகிற படியே திருவடிகளிலே அடிமை கொள்ளுகையனறோவெனறு இததைச் சொலலவேணு மென்று வயூஹததிலே தூதுவிடுகையாலே தமபிழை மறபபிதத க்ஷமையை யுணாததி விடட வயூஹம பரதம தூதுகு விஷயம [சிறநத செலவம மறபபிதத தீக்ஷையை யுணாததும விபவம இரணடாம தூதுககு விஷயம] *வைகல பூஙகழிவாயில *சிறநத செலவம மலகு திருவணவணடூருறையும* என்று ஆாததரக்ஷணம பணணி வாரா நிறகச் செயதே திருவணவணடூரின ஐசவாயததைக கணடு கால தாழநது தன ஆாததரக்ஷணதீக்ஷையை மறககையாலே நமமை நினையாதிருநதானத்தனை, ஆாதத ரக்ஷணமொரு தலையாலல் மறறொனறில கால தாழ மவனலலாமையாலே அததை யறிவிகக வருமெனறு, * புணர்தத பூநதணடுழாய் முடி நம பெருமானைக் கணடு* என்று ஆர்ததரக்ஷண தீக்ஷிததவம பறருசாக *மாறில போரரககன மதிள நீறெழச செறறுகநத ஏறு சேவகனார்கு எனனையுமுளளெனமினகள* எனறு பிராட்டி நிமித் தமாக ராவணனுககு வாஸபூமியான லஙகையில அரணைத துகளாககின ஏக வீரனுன சகரவாத்தி திருமகனுககு ரக்ஷயவாககததிலே நானுமொருததியுணடெனறு சொல லுஙகோளென்று விபவததிலே தூது விடுகையாலே சிறநத செலவம மறபபிதத தீக்ஷையை யுணர்தகிவிடட விபவம இரணடாம தூதுககு விஷயம.

[படைதத பரபபு மறபபித்த ஸாரஸயததையுணாததும பரத்வதவயம மூனறும் தூதுககு விஷயம] * பொனனுலகாளீரில *முனனுலகஙக ளெலலாம படைதத முகில வணணன கணணன் எனனலங கொணடபிரான தனக்கு* எனறு ஸருஷட மான ஜகததின பரபபை ரக்ஷிககிற பராககாலே ஆசிரிதரோடு தனககுணடான ஐகரஸயததை மறநது அதுகொண்டு தமமைநினையாதிருநதானிததனை,* தன மனனு நீளகழலமேல தணடுழாய நமககனறி நலகான* எனறு ஆசரிதரோடு ஏகரஸனு கையாலே அததையறிவிகக வருமெனறு ஐகரஸயம பறருசாக *வானவா கோனைக கணடு யாமிதுவோ தககவாறு எனனவேணடும* எனறு பரதவததிலும *எஙகுசசெனறு கிலுஙகணடிதுவோ தககவாறென்மின்* எனறு அதீநதரியதயா பரதவஸதருசமான அந்தர்யாமிதவததிலும தூதுவிடுகையாலே படைததபரபபு மறபபித்த ஸாரஸ யத்தை யுணர்த்திவிட்ட பரத்வத்வயம மூனறும தூதுக்கு விஷயம

[தமரோடடை வாஸம மறப்பிதத ஸௌநதர்யததை யுணாததுமஅாசசை நாலாம தூதுக்கு விஷயம்] *எஙகானலில *தமரோடங் குறைவார்கு* எனறு தமமையுகநத பாகவதாகளோட்டைச சோததியில இனிமையாலே, பிரிநதார்க்கு ப்ராணன கொண டிருக்க வொணணுதபடியான தன ஸௌநதர்யததை மறந்து அதுகொணடு பிரித திட்டு வைத்துபபோய நம்மை நினையாதிருந்தாரத்தனை, இவவடிவழகைப் பிரிநதாா தரிபபரோவெனறு அவவழகை யறிவித்துவிடடால வாராதிராரெனறு *செககமலத தலர் போலுமகண் ஙககால செஙகனிவாய அககமலததிலை போலும திருமேனியடி களுககு-தககிலமே கேளீாகள்* எனறும, *பூந்துழாய முடியார்கு* என்றுதொடஙகி, *தாம தம்மைக கொணடகலதல தகவனறு* எனறும ஸௌநதாயம பறருசாக *திரு மூழிககளத்தாருக்கு *எனறு அர்ச்சவதாரததிலே தூதுவிடுகையாலே தமரோட்டை வாஸம மறபபிதத ஸௌநதாயத்தை யுணர்த்திவிடட அர்சசை நாலாம தூதுககு விஷய மென்றபடி. (156)

157 இபபடி பலவிடஙகளிலும தூதுவிடடால பராபயவஸத்வைகயம குலே யாதோ வெனகிற சஙகையிலே, பரதவாதிகளில ஸதலபேதமொழிய வஸதுபேத மிலலே யெனனுமதததை ஸதருஷடாநதமாக வருளிச செயகிறா (பகலோலககம)எனறு தொடஙகி

157 பகலோலக்கமிருந்து கறுப்புடுத்துச் சோதித்துக் காரியம் மந்திரித்து வேட்டையாடி ஆராமங்களிலே விளையாடும் ராஜநீதி, ஆதும் சோராமல் செங்கோல் நடாவுகிற பாரளந்த வென்னும் மூன்று முடிக்குரிய இளவரசுக்கு விண்மீதென்கிற ஐந்திலும் காணலாம்

அதாவது —(பகலோலககமிருநது) ஸகல பரிஜந ஸேவயனுயககொணடு தன் வீறுதோறறப பகலோலகக மிருககையும (கறுபபுடுததுசசோதிநது) ராஜயததிலுளளாா தோஷகுணஙகளறிகைககாக ராதரியிலே பிறரறியாதபடிகறுபபுடுததுநகரசோதநம பணணுகையும (காரியம மநதரிதது) ராஜயததில சிக்ஷரக்ஷகளுககாகக கார்யவிசாரம செயகையும,(வேடடையாடி)பினபுதுஷடஸதவநிரஸநாாததமாக வேடடையாடுகையும (ஆராமஙகளிலே விளையாடும ராஜநீதி) அநத சரமம தீரப பூநதோபபுககளிலே அபிமதவிஷயஙகளோடே விளையாடுகையுமாகிற ராஜ நீதியானது (ஆதும சோராமல செஙகோல நடாவுகிற பாரளநதவெனனும மூனறு முடிககுரிய இளவரசுககு) *பொஙகோதம சூழநத புவனியும விணணுலகும அஙகாதும சோராமேயாளகினற வெமபெருமான செஙகோலுடைய திருவரஙகசசெலவனுா* எனறும, *அருளாா திருசசககரததால் அகல விசுமபும நிலனும இருளாா விணகெடச செஙகோல நடாவுதிா* எனறும சொலலுகிற படியே உபய விபூதியிலும ஏகதேசமும சேஷியாதபடி தனனுடைய திவயாஜஞையை நடததுமவனுய *பாரளநத பேரரசே எம விசுமபரசே எமமை நீதது வஞசிததோரரசே* எனறு சொலலபபடட ஸௌலபய பரதவ பரணயிதவஙகளாலே வநத மூனறு முடிககுரிய *வானிளவரசான ஸாவேசவரனுககு (விணமீதெனகிற வைநதிலுமகாணலாம) (1) *விண மீதிருபபாய* எனறு *வைகுணடேது பரேலோகே சரியா ஸாததம ஜகநபதிः, ஆஸதே விஷணு ரசிநதயாதமா பகதை பாகவதைஸ ஸஹ* எனகிறபடியே *பகல கணடேன* எனகிற ஒரு பகலான பரமபதததிலே *ஒணடொடியாள திருமகளும தானுமாய நிதயமுகதா ஸேவிகக ஒலகக மிருககையும, *இவறறுளெஙகும மறைநதுறைவாய* எனறு *யமாதமா நவேத* எனகிறபடியே வயாபயபதாாததஙகளுககுத தெரியாதபடி அநதாயாமியாய* உளளுவாருளளிறறெலலாம அறிகையும, *கடல சோபபாய* எனறு *பாற கடல யோகநிததிரை செயது சேதநரக்ஷாபாயஙகளைச சிநதிககையும, அனநதரம *மணமீதுழலவாய* எனறு ரக்ஷணாாததமாக வநதவதரிதது *களிறும புளளுமுடன மடிய வேடடையாடி வருவான* எனகிறபடியே ஆசரித விரோதி துஷடஸதவநிரஸனமாகிற வேடடையாடுகையும, *மலேமேல நிறபாய* எனறு விரோதி நிரஸநசரமமாற நிரதிசய போகயஙகளான *ஆராமம சூழநத கோயில திருமலே முதலான தேசஙகளிலே ரஸோததரமாக வஸிககையுமாகிற இவையைநதிலும காணலாமெனகை இததால பரதவாதிகளில ஸதலபேதமொழிய வஸதுபேதமிலலாமை காடடபபடடது, ()

158 ஆனுல ஐநதிலுமொததிருககையனறிககே ஆசசாவதாரததிலே இவர் மணடியிருபபானென னெனனுமாகாஙக்ஷயிலே இதன குணபூாததியை அருளிசசெயகிறா (தமருகநத) எனறு தொடஙகி

158. தமருகந்த அடியோமுக்கே யென்னும் பின்னுனர் வணங்கு மிடத்திலே யெல்லாம் பூர்ணம்.

அதாவது —*தமருகநத தெவவுருவ மவவுருவந்தானே தமருகந்த தெப்பேர் மறறப்போ * எனறு ஆசரிதருகநத தரவயஙகளே தனககுத திருமேனியாகவும, அவா களுகநத திருநாமஙகளே தனககுத திருநாமமாகவும கொண்டிருககுமெனறும், *அடி யோமுககே யெம்பெருமானலலீரோ நீரிநதளூரீரே* எனறு தேசகாலகரண விப்ர க்ருஷடதைகளாலே பரதவாதிகளில அணுகுகைககு ஆளனறிககே அநநயகதிகளா யிருககிற வெஙகளுககு ருசிபிறநதபோதே நினைதத வகைகளெலலாமநுபவிபபிககைக காகவனறோ திருவிநதளூரிலே வநது நிற்கிறதெனறும சொலலப்பட்ட *பினனுனா வணஙகும சோதி* எனறு அவதாரஙகளுககுப பிற்பாடரானவர்களுககு அநுபாவய மான ஆரசசாவதாரத்திலே * ஸர்வம பூரணமஸஹோம்* எனகையாலே பரதவாதி களிலநுபாவ்யமான குணஙகளெலலாம பூரணமெனகை ஆகவிபபடி ஆசரிதாதீந ஸவரூபஸதிதயாதிகமாய் ‘அடியோமுககே’ என்னுமபடி கறை விழுந்தவிடமான ஆரசசாவதாரததிலே முறபடடவற்றிலுளளவையும காணலாமாகையாலே *தேவ பிரானறியு மெனனும்படி மணடியிருப்பரெனறு கருத்து, (158)

159 இப்படி அர்ச்சாவதாரத்திலே எலலாம் பூரணமாகில எலலாத் திருபபதி களிலும எல்லா குணஙகளும ஒக்க ப்ரகாசிககுமோ வெனனு மாகாஙக்ஷையிலே, பரத்வாதிகளுக்கு அஸாதாரணமாயும ஸாதாரணமாயுமிருககும் குணஙகளில ஒரோ குணம் ஓரோ திருப்பதியிலே ப்ராதாநயேந ப்ரகாசிக்குமபடியை இவவாழவா ரநுஸந்திதத திருப்பதிகள்தோறும தர்சிப்பிககிறார் மேல அதில பரதமததிலே பரத வாதிகளுககு அஸாதாரணமான ஒரோ குணம பராதாநயேந பரகாசிககிற திருப் பதிகளை யருளிசசெயயக கோலி அகில திவ்யதேச ப்ரதானமான கோயிலில பரகா சிககிற குணத்தை ஆதியிலே யருளிசசெயகிறார் (வனபெருவானகம) எனறு தொடஙகி

159. வன்பெருவானக முதலுய்ய இனிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவாளன்திருப்பதி வடிவுடைக் கடலிடங் கட்கிலீயென்னு மவற்றில் இவள்திறத் தென்கொலோ வென்பிக்கிற வ்யூஹஸௌஹார்த்த ப்ரதாநம்.

அதாவது —(வனபெருவானகமுதலுய்ய) *வனபெருவானகமுயய வமரருய்ய மண்ணுயய மணணுலகில் மனிசருயய* எனறு முதலில பரஹமலோகத்திலே யெழுந் தருளிப் பினபு பூலோகததிலே எழுந்தருளின கடடளையிலே நைமிததிகபரளயததுககு இளையாத ப்ரஹமலோகம முதலாக இவ்வருகுணடான உபரிதந லோகஙகளும அங குளள பரஹ்மாதிகளும், பூமியும இஙகுளள மனுஷயரும உஜ்ஜீவிககுமபடியாக. (இனிதாகத திருககணகளவளாகின்ற திருவாளன திருபபதி) *திருவாளனினிதா கத் திருக்கணகள வளர்கின்ற திருவரஙகம* எனறும் *திருவாளன் திருப்பதி* என றும சொலலுகிறபடியே திருவுள்ளமுகநது கணவளர்ந்தருளுகிற சரியாபதியுடைய திருப்பதியான கோயிலானது, (வடிவுடை கடலிடம கட்கிலீயெனனுமவற்றில) *வடி வுடை வானோர் தலைவனே* எனறும *கடலிடஙகொணட கடலவண்ணா* எனறும் *கட்கிலீ* எனறும *காகுததா* எனறும சொலலும்படி தோன்றும பரதவாதிகளில வைத்துககொணடு (இவள திறத்து எனகொலோவெனபிககிற வ்யூஹ ஸௌஹாாத பரதாநம) *இவள்திறததென சிநதிததாய* எனறும் *எனகொலோ முடிகினற திவடகே* என்றும் ‘இவளிடையாடடததில தேவா சிநதித்ததென? இவள காரியம் எனனுய முடியககடவது? என்று சொலலுமபடி பணணுகிற *பாற்கடல யோக நிததிரை சிநதை செய்யும வ்யூஹகுணமான ஸௌஹாாததத்தை ப்ரதானமாக வுடைததாயிருக்கு மெனகை. இஸதலததிலே வ்யூஹ ஸௌஹாாதம ப்ராதாந்யேந ப்ரகாசிககுமெனறபடி. (159)

160. இனி, கோயிலுக்கனநதரம சொல்லப்படுவதான திருமலையில் ப்ரகாசிக் கிற குணத்தை யருளிசசெயகிறார் (மணணோ) எனறு தொடஙகி.

160. மண்ணோர் விண்ணோர் வைப்பில், போகின்ற ஏழுலகுக் குயிர் பாசம் வைத்த நிகரில் வாத்ஸல்ய முஜ்ஜ்வலம்.

அதாவது, (மணணோ விணணோ வைபபில) *கணணுவானெனறும மண்ணோா விணணோாககு* எனறும *தணணருவி வேஙகடமே வானோாககும மணணோாககும வைபபு* எனறும உபய விபூதியிலுளளாாககும சேமிதது வைதத நிதிபோலே பராபய மாயிருககிற திருமலையில (போகினற ஏழுலகு ககுயிா, பாசம வைதத நிகரில வாதஸலய முஜஜவலம) *போகினற காலஙகள போயகாலஙகள போகுகாலஙகள தாயதநதையுயிராகினறு யெனறும*கணணுயேழுலகுககு உயிராய வெஙகாா வணணனே* எனறும சொலலுகிற படியே ஸாவகாலமும ஸாவாதமாககளுககும ஸாவவித பநதுவுமாயக கொணடு ஸா வாககுமாதமாவாயிருககிற அநதாயாமியுடைய குணமாயிருபபதாய, *எனகண பாசம வைதத* *நிகரில புகழாய* எனறு மிகவும தணணியனுயிருககிற என பக்கலிலே ஸஙகததைப பணணினுனெனறும் ஒபபிலலாப புகழை யுடையவனே யெனறும சொலலபபடட வாதஸலயம *பரஞ சுடாசசோதி* எனறு வடிவிலே தொடை கொளளலாமபடி உஜஜவலமாயிருககுமெனகை (பாசம வைதத நிகரில் வாதஸலயம) எனகையாலே *ஒழிவில காலம * *உலகமுணட பெருவாயன* இரணடையும சோத துப பிடிததருளிச செயதமை தோறறுகிறது கோயிலுககனநதரம திருமலையைச் சொலலுகை தேடடமாகில இரணடு திருமலையும ஒவவாதோ ? தெறகுத திருமலை விஷயமான *கிளரொளியிளமை கீழே கிடகக, *ஒழிவில காலததிலசொனன வடககுத திருமலையை அருளிச செயவானெனனெனனில; பரதவாதிகளுககு அஸாதாரண குணபரகாசகமான ஸதலஙகளை அருளிசசெயகிற பரகரணமாகையாலே, தெறகுத திருமலையில பரகாசிககிற குணம இதுககுச சோததியிலலாதது கொணடு *கிளரொளி யிளமையைச *செஞசொற கவியோடு சோததருளிச செயவதாக விடடு வைதது இது முதலாக அருளிச செயதாரிததனை, (160)

161 இனி, *ஒழிவில காலததுககுபபினபு திருப்பதி விஷயமான திருவாயமொழி *ஒனறுநதேவாகையாலே திருநகரியில பரகாசிககிற குணததை யருளிசசெயகிறுா (உப யேதயாதியால)

161. உபய ப்ரதாந ப்ரணவமான உறைகோயிலில் எத்தேவுமென்னும் பரேசத்வம் பொலியும்.

அதாவது — (உபயபரதாந பரணவமான உறை கோயிலில) * ஓமிதயாதமாநம யுஞ்ஜீத* எனறும, *ஓஙகாரோ பகவாந விஷ்ணுः* எனறும சொலலுகிறபடியே சப தாாததஙகளினுடைய பராதாநயததாலே ஜீவேசவராகளிருவாககும வாசகமாய்க் கொணடு இருவருடையவும பராதாநயம தோனறுவிககிற பரணவம போலே ஆழவா ருடையவும பொலிநதுநினற பிரானுடையவும ஆஜஞை இருபுரிநது நடககையாலே உபயருடையவும பராதாநயம தோறறுமபடியிருபபதாய *அவன மேவியுறைகோயில* எனறு பரமபதததில ஸமஸாரிகளிழவை நினைதது உளவெதுபபோடே யிருககுமா போலனறிககே, அவாகளுககு அணிததாக வநதுநிறகப பெறுகையாலே உளவெதுப பறறு வாததிககிற ஸதலமான திருநகரியில (எததேவுமெனனும பரேசதவம பொலி யும) *எததேவுமெவவுலகஙகளும மறறும தனபால மறுவில மூாததியோடொதது இத தனையும நினறவணணம நிறகவே—திருககுருகூரதனுளகுறிய மாணுருவாகிய நீளகுட ககூததன* எனறு ஸவவயதிரிகத ஸமஸதவஸதுககளும ஸவாஸாதாரண விகரஹத தோபாதி தனககு பரகாரமாமபடியிருககிற ஐசவாயததோடேகூட, திருககுருகூரிலே ஸுலபனுய வநது நினறுனெனறு சொலலபபடட *திருககுருகூரதனுள பரன *திருக குருகூரதனுள ஈசன* எனறு ஸுலபனுன நிலையிலே பரகாசிககிற பரதவலக்ஷணமான ஈசவரதவம *பொலிநதுநினறபிரான* எனகையாலே அபிவருததமாகாநிறகு மெனகை. (161)

162 இதுக்குப்பின்பு திருப்பதி விஷயமான திருவாய்மொழி *எங்ஙனேயோவாகை யாலே திருக்குறுங்குடியில் ப்ரகாசிக்கிற குணத்தை அநந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (வைஷ்ணவ) இத்யாதியால்

162 வைஷ்ணவ வாமநத்தில் நிறைந்த நீலமேனியின் ருசிஜநகவிபவ லாவண்யம் பூர்ணம்

திருக்குறுங்குடியிலென்னுதே வைஷ்ணவவாமநத்தில் என்றது ஸாபிப்ராயம். அதாவது-வாமநாவதாரத்தில் தன்னுடைமைபெறுகைக்குத்தான் ஆத்தியானுப போலே ஆத்தியாய்நின்று, பாஷ்யகாராபக்கலிலே வேதாந்தார்த்தம் கேட்டு சிஷ்ய னுய 'நாமும் நம்மிராமாநுசனையுடையோம்' என்கையாலே ஸ்ரீ வைஷ்ணவநம்பியென்று திருநாமமாய் வாமநாவதாராமசமாகப் புராண ஸித்தராயிருக்கிற நம்பியுடைய திருப்பதியென்கை அன்றிக்கே *அறியக்கற்றுவல்லார் வைட்டணவர்* என்று இத் தேசவிஷயமான திருவாய்மொழியைக் கற்றவர்கள் வைஷ்ணவராவரென்கையாலே, வைஷ்ணவர்களுடையதாய் வாமந க்ஷேத்ரமாயிருக்கிற தேசத்திலென்னவுமாம், வாமநாவதாரப்ரஸங்கத்துக்கு ப்ரயோஜநம் (விபவலாவண்யம் பூர்ணம்) என்கிற துக்கூடலாக விபவாநவயத்தையுணர்த்துகையும், 'குறியவன்குடி குறுங்குடி' என்னு மர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கையும், ஆகவிப்படியிருந்துள்ள திருக்குறுங்குடியில்,*நிறைந்த சோதிவெள்ளஞ் சூழ்ந்த நீண்டபொன்மேனியொடும் நிறைந்தென்னுள்ளே நின்றொழிந்தான்* என்றும், *நீலமேனியும் நான்குதோளும் என்னெஞ்சம் நிறைந் தனவே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவர் திருவுள்ளத்திலே வேறொன்றுக் கிடமறும்படி ப்ரகாசிக்கிற காளமேகநிபச்யாமமான விக்ரஹத்தினுடைய*செல்கின்ற தென்னெஞ்சம்* என்னும்படி மேன்மேலு மநுபவருசிஜநகமாய் *ரூபவாந்ஸு பக:ஸ்ரீமாந்* *ரூபஸம்ஹநநம் லக்ஷ்மீம்* என்று விபவத்தில் ப்ரகாசிக்கு மதாகச் சொன்ன ஸமுதாயசோபையான லாவண்யம், *நிறைந்த சோதிவெள்ளஞ்சூழ்ந்த* என்கையாலே பூர்ணமாயிருக்குமென்கை (162)

163 இப்படி பரத்வாதிகளுக்கு அஸாதாரணமானவோரோகுணங்கள் ப்ராதாந் யேந ப்ரகாசிக்கும் ஸ்தலங்களை அருளிச்செய்த வநந்தரம், மற்றுமுண்டான குணங் களிலோரொன்று ப்ராதாந்யேந ப்ரகாசிக்கும் ஸ்தலங்களை, சிரீவரமங்கைமுதலாகத் திருப்பேரெல்லையாகத் திருவாய்மொழியடைவிலே யருளிச்செய்கிறாமேல் (ருசிவிவ சர்க்கு) இத்யாதி

163. ருசிவிவசர்க்கு பாதமே சரணுக்கு ஔதார்யம் வானமா மலையிலே கொழுந்துவிடும்

அதாவது—கீழ்ச்சொன்ன லாவண்யத்தாலே ஒருவராலும் நிவர்த்திப்பிக்க வொண்ணுதபடி பிறந்த ருசியாலே பரவசராய் அநந்யகதிகளானவர்களுக்கு, *ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணுகத் தந்தொழிந்தாய்* என்னும்படி திருவடிகளே உபாயமாகக்கொடுக்கும் "காமுகில்வண்ணன்" என்கிற ஔதார்யகுணம் *சிரீவர மங்கலத்தவர்கைதொழவுறை வானமாமலை* என்று சிரீவரமங்கையிலெழுந்தருளி யிருக்கிற வானமாமலைபக்கலிலே *வந்தருளி யென்னெஞ்சிடங்கொண்ட வானவர் கொழுந்தே* என்கிறபடியே தானேவந்து இடங்கொண்டு தன்னை யுபகரிக்கும்படி கொழுந்துவிட்டு வளருமென்கை (163)

164. கண்ணுக்கு நிற்குறை யுறுத்தும் மாதுர்யம் குடமூக்கிலே ப்ரவஹிக்கும்.

164. (கண்ணுக்கு நிற்குறை) இத்யாதி அதாவது—*கள்வாய துன்பம் களையாதொழி வாய் களைகண் மற்றிலேன்* என்று ரக்ஷகாந்தரப்ரதிபத்திநிவ்ருத்திபிறந்தாரை

நீராயலைநதுகரையவுருககுகினற எனறு சிதிலராமபடி பணணுகிற ஆராவமுதான மாதுாயம, 'குடமூககு' எனகிற குமபகோணததிலே மேனமேலுமாராமல புஜிக்கும படி பெருகாநிறகு மெனகை (164)

165. மெலிவிலும் சேமங்கொள்விக்கும் க்ருபை தென்னகரிலே நித்யம்.

165 (மெலிவிலும) இதயாதி அதாவது—கீழசசொனன நிரதிசயபோகயமான விஷயததை சீகரமாகக கிடடியநுபவிககப பெருமையாலே *வைகலும்வினையேன மெலிய* எனறு நாளதோறும மெலியுமளவிலும, *அடிமேல சேமஙகொள தென் குருகூாசசடகோபன* எனறு அவனே ரக்ஷகனெனறு அதயவஸித்திருககும்படி பண்ணும *பெருமானதுதொலலருளே* எனகிற கருபை; *திருவலலவாழ்சேமஙகொள தெனனகரிலே—தொனமை பழமையாகையாலே, நிதயமாயிருககு மெனகை (165)

166. வ்யவஸாயஜ்ஞர் ரக்ஷணஸ்தைர்யம் பம்போத்தர தேசஸ்தம்

166 (வயவஸாயஜஞா) இதயாதி அதாவது—*ராமஸய வயவஸாயஜஞா* எனறு சொலலபபடட பிராடடியைபபோலே *ஏறுசேவகனுாககு எனனையுமுளளெனமின கள* எனறு ஆாதத ரக்ஷணததில தனனுடைய வயவஸாயததை யதாவாக அறிந திருககுமவாகளுடைய ரக்ஷணததில, *நதயஜேயம* *ஏதத வரதம மம* எனகிறபடியே அநுகூலராலும சலிபபிககவொணணுதபடியிருககும அவனுடைய ஸதைாயகுணம *தேறுநீாபபமபை வடபாலைத திருவணவணடூா* எனறு பமபையாகிற வாறறுககு வடகரையான திருவணவணடூரிலே நிலைபெறறு நிறகுமெனகை (166)

167 விளம்பவிரோதம் அழிக்கும் விருத்த கடநாஸாமர்த்யம் நன்னகரிலே விஸ்தீர்ணம்

167 (விளமபவிரோதம) இதயாதி அதாவது—கரமபராபதி பறறுமல படுகிற தவரைக கீடாகக கடுகவநது முகமகாடடாமல விளமபிதது வருகையாலே *போகு நமபீ* *கழகமேறேலநமபீ* எனனுமபடி பரணயரோஷததால பிறந்த விரோததததை *அழிததாயுன திருவடியால* எனறு அழிததுபபோகடட - விருததஙகளை கடிப்பிகக வலலஸாமாததயம *நலகுரவும செலவும* எனறுதொடஙகி தனனில சேராத வறறைச சோத்துககொணடு நிறகிற விருதத விபூதி யோகததை பரகாசிப்பித்த *திருவிணணகா நனனகரே* எனறு நனனகரான திருவிணணகரிலே *பலவகையும் பரநத* எனகிறபடியே பரநதிருககுமெனகை (167)

168. கடிதகடக விகடநாபாந்தவம் அவ்வூரிலே த்விகுணம்.

168 (கடிதகடகேதயாதி) அதாவது*பிரானிருநதமை காடடினீா* எனகிற கட கராலே தனபககலகடிதராஞாககும கடகராஞாககும *இவளை நீரினியனனைமீருமக காசையிலலை விடுமினோ* எனனுமபடி விகடநையைபபணணுவதான *தேவபிரா னையே தநதைதாய* எனகிறவவனுடைய பாநதவம, *அவவூாத திருநாமஙகேடபது* எனறு தோழியானவள திருததுலைவிலலி மஙகலமெனறு தான சொலலுமபோது, பெணபிளளை சொனனுற போலினிதாயிராமையாலே அவவூா எனறு சொலலபபடட தேசததிலே தேவபிரானு மரவிநதலோசனனுமாய நினறிருநதுறையுமிரடடைத் திருபபதியாகையாலே யிரடடிததிருககு மெனகை (விகடநாபாநதவம) எனறது விகடநாகரபாநதவ மெனறபடி (168)

169 கைம்முதலிழந்தாருண்ணும் நிதியின் ஆபத்ஸகத்வம் புகுமூரிலே ஸம்ருத்தம்.

*169 (கைமமுதலிழநதாா) இதயாதி அதாவது—*ஏலகுழலியிழந்தது சங்கே* எனறு தொடஙகி *கறபுடையாடடி யிழநததுகடடே* எனறு பராபயாலாப நிபந தனமான ஆாததியால வநத பாரவசயததாலே பராபயபராபகா பாஸஙகளெலலாம தனனடையே விடடுக கழிகையாலே கைமமுதலறறவாகள, *உணணுஞ்சோறு பருகு நீா தினனும வெறறிலையுமெலலாம கணணன* எனறு தாரக போஷக பொகயங ளெலலாம தானேயாக புஜிககும *வைததமாநிதி* எனறு ஆபதரக்ஷகமாகச சேமிதது வைதத மஹாநிதிபோலே யிருககிறவனுடைய ஆபதஸகதவம, *திணணமெனனிள மான புகுமூா திருககோளூரே* எனறு பராபயருசிபிறநதாாககு பரவேஷடவயமா யிருககும திருககோளூரிலே, *செலவம மலகியவனகிடநத* எனறு ரக்ஷயவாககததினு டைய ரக்ஷணமே தனககு நிரதிசயஸமபததாகநினைததுவநது கிடககையாலே ஸமருதத மெனகை (169)*

170. சென்று சேர்வார்க்கு உசாத்துணை யறுக்கும் ஸௌந்தர்யம் மாநகரிலே கோஷிக்கும்.

*170 (சென்று சோவாாககு) இதயாதி, அதாவது—*தெனதிருபபேரெயில சோ வன சென்றே* எனறு கரமபராபதி பறறுத பரேமாதிசயததாலே ஹிதபராவாாததை கேளாதே சென்று பரவேசிபபதெனனுமபடியானவாகளுககு, *எனனெஞ்சினுரு மஙகேயொழிநதாா உழநதினி யாரைக கொணடெனனுசாகோ* எனனுமபடி உசாத துணையான நெஞ்சையபஹரிககும *செஙகனிவாயின திறததததாயும* இத யாதியால சொனனவவனுடைய ஸௌநதாயம, *தெனதிருபபேரெயில மாநகா* எனறு மஹாநகரமான தெனதிருபபேரெயிலிலே, *எழுநத நலவேததொலி நின றோஙகு* எனகிறபடியே அவவிஷயததை யநுபவிதத ஹாஷபரகாஷததால அங குளளாா பாடுகிற ஸாமகோஷததிலே தெரியுமெனறபடி (170)*

171. ப்ரவணசித்தம் பரத்வ விமுகமாக்கும் ஆநந்தவ்ருத்தி நீணகரிலே

*171. (பரவணசிததம) இதயாதி அதாவது—*தீவினையுளளததின சாாவலலவாகித தெளிவிசும்பேறலுறறுல திருவாறனவிளையதனைமேவி வலஞ்செயது கைதொழககூடுங கொலெனனுமென சிநதனை* எனறு அவிதயாதிகள பரதயகவஸதுவான வாதமாவில பறறறபபோயத தெளிவை விளைபபதான பரமபததை பராபிககை வநதுகிடடினு லும, எனனெஞ்சானது, திருவாறனவிளையாகிற அததேசததைக கிடடி அநுகூல வருததி பணணிக கையாலே தொழககூடுமோவெனனுநிறகும எனறு தனபககல பரவணரானவாகளசிததததை, *சிநதைமறறொனறின திறததலலாத தனமை* எனறு பரமபததின பேசொலலுகையும அஸஹயமாமபடி பரதவததில விமுக மாகப பண்ணும் "இனபம பயகக வெழிலமலா மாதரும தானு மிவவேழுலகையின பம பயகக வினிதுடன வீறறிருநது" எனகிற ஆநநதவருததி, *திருவாறனவிளை யெனனும நீணகரமதுவே* எனறு நீணகரான திருவாறனவிளையிலே வயகத மெனற படி (171)*

172. ஸாதரரைப் பரிசழிக்கும் சேஷ்டிதாச்சர்யம் குளத்தே கொடிவிடும்

*172 (ஸாதரரை) இதயாதி அதாவது—*ஆழிவலவனை யாதரிதது—கூடசசென றேன* எனறு தனபககல ஆதரததோடேகூடியிருபபாரை, *பலவளையாாமுன பரி சழிநதேன * எனனுமபடி ஸதரீதவபரகாரமான லஜ்ஜாதியை யழிககும * மாயக கூததன * எனகிற சேஷடிதாசசாயம, * மாடககொடிமதிள தெனகுளநதை* என கிற திருககுளநதையிலே இதுககெனனக கடடின மாடககொடி முகேந பரகாசிககு* மென்கை. .. .. *(172)*

173. ச்ரமமனஞ் சூழும் ஸௌகுமார்ய ப்ரகாசம் ஆய்ச்சேரியிலே.

*173 (சரமமனஞ்சூழும) இதயாதி அதாவது— * பணியாவமரா* இத்யாதிபபடியே பரம பரேமயுக்தரான நிதய ஸூரிகள பரிசாயை பணண பரமபததநிலே யிருககு மவன நிரதிசயஸுகுமாரமான திருமேனியோடே ஸமஸாரிகளுடைய துக்கததைப போககுகைககாகத தன வாசியறியாத விநதலோகததில வநதவதரிதது,* அடியாரல் லல தவிாபபது, *படிதான நீணடு தாவுவதாகையால வநத ச்ரமததை யநுஸநதிதத மநஸஸானது வயாகுலிதமாய பரமிககுமபடியான, ஆழியும சஙகும சுமபபார்தாம்* எனறு பூவேநதிறைறபோலே யிருககும திருவாழி திருசசஙகை யேநதுகிறதும மலை சுமநதாறபோலே வனபாரமாகத தோறறுமபடி யிருககிறவன ஸௌகுமார்யபர காசம, உடைய நஙகையார் பிறநதகமாகையாலே ஆழவாருககு ஆயச்சேரியாயிருப்ப தாய,* உருவார் சககரம சஙகு சுமநதிஙகுமமோடொருபா டுழலவா னேரடியானு முளனெனறு—வணபரிசாரத திருநதவென திருவாழமார்வற கென்திறஞ சொல லாா* எனற திருபபரிசாரததிலே காணபபடுமெனகை (173)*

174. மஹாமதிகள் அச்சங் கெட்டு அமரும் சௌர்யாதிகள் சிற்ருற்றிலே கொழிக்கும்.

*174 (மஹாமதிகள) இதயாதி, அதாவது —*ஸஸஸபருசநாஸநம சௌரே: விதுரஸஸ மஹாமதி:* எனகிறபடியே ஸௌகுமாாயாநுஸநதாநததாலே அவனுக்கெஙகேயென்ன தீஙகு வருகிறதோவெனறு அஸதாநே பயசஙகை பணணும மஹாமதிகள, *எஙகள செலசாாவு* எனறு தஙகளுககு நிாபபயஸதாநமான புகலாக நினைதது பயஙகெடடு *திருசசிறறுறறஙகரையானை— முககணமமானை நானமுகனையமாநதேன* எனறு ப்ர ஹ்மருதராகளுடைய ஸததாதிகள ஸ்வாதீனமாமபடி இவாகளைப்ரகாரமாகவுடைய பெருமையையுடையனுயவைத்து ஸுலபனய வநது நிறகிறவனை, 'அவனுககென வரு கிறதோ' எனறு படடமறுகுதல தீர்நது கிடடியநுபவிககப பெறறேனென்றுஹ்ருஷ டராமபடியான *வாாகடாவருவி* இதயாதியால சொனன குவலயாபீடசாணூர முஷடிககமஸர்தி நிரஸநபரகடிதசௌர்யாதிகள திருசசெஙகுனறூரிலதிருச்சிறறு றெனகிற திருபபதியிலே, ஆறறுககுளளில மணிமுகதாதிகள கரையிலே கொழித் துத் தோறறுமாபோலே ப்ரகாசிக்குமெனகை, (செளர்யாதிகள) எனகிற விடததில ஆதிசப்தததாலே வீரயபராக்ரமஙகளைச் சொலலுகிறது, ஆறெனகிற ஸமாதியாலே கொழிககுமெனறது, (174)*

175 ஸாத்ய ஹ்ருதிஸ்தனுயும் ஸாதநமொருக்கடுக்கும் க்ருதஜ்ஞதா கந்தம் தாயப்பதியிலே.

*175. (ஸாத்ய ஹ்ருதிஸ்தனுயும) இதயாதி, அாதவது-ஸாதயம் கைபபடடால் ஸாத நததிலிழிவாரினறிககே யிருகக, *திருககடிததானமு மெனனுடைசசிநதையு மொருக கடுத்துளளே யுறையுமபிரான* எனறு ஸாதயமான ஆழவாாதிருவுளளத்தில் வாஸமலபித்திருககசசெயதேயும, இததைப் பெற்றது அததேசததில நிலையாலேயன ரூேவெனறு ஸாதநமானதிருககடிததானத்தையும,அடுததுபபிடித்து வர்ததிககுமபடி யான கருதஜஞதாபரிமளம, *திருககடிததான நகரும தன தாயபபதி* எனறு தனககு தாயப்ராப்தமான ஸதாநமாக நினைததிருககும திருககடித தானத்திலே யெனகை. (க்ருதஜஞதாகநதம) எனறது *கடிததானம் *என்று மணத்தையுடைத தான ஸதாநமெனகையாலே. (175)*

176. அவகாஹித்தாரை அநந்யார்ஹமாக்கும் நாயகலக்ஷணம் வளம்புகழூரிலே குட்டமிடும்.

(அவகாஹித்தாரை) இத்யாதி அதாவது—*அப்பன் திருவருள் மூழ்கினள்* என்று தன் ப்ரஸாதத்திலே மறுநனைய அவகாஹித்தாரை *அருமாயன் பேரன்றிப் பேச்சிலள்* *திருப்புலியூர்ப் புகழன்றி மற்று—ப்ரவாளிவள் நின்றிராப்பகல்* *திருப் புலியூர் நின்ற மாயப்பிரான் திருவருளாமிவள் நேர்பட்டது* என்னும்படி அநந்யார்ஹ மாக்கும்தாய *கருமாணிக்க மலைமேல் மணித்தடந்தாமரைக் காடுகள் போல்* *துன்னுசூழ்சுடர் ஞாயிறுமன்றியும் பல்சுடர்களும்போல்* இத்யாதிகளால் சொன்ன அவயவசோபை ஆபரணசோபை முதலான நாயக லக்ஷணம், *திருப்புலியூர் வளம்—புகழும் * என்று இவர் கொண்டாடும்படியான ஐச்வர்யத்தையுடைய திருப்புலியூரிலே பூர்ணமாயிருக்குமென்கை, (குட்டமிடும்) என்றது குட்டநாடென்னுமத்தை நினைத்து அருள் மூழ்கினரை யென்னுதே (அவகாஹித்தாரை) யென்றது கலந்த வாகளை அநந்யார்ஹராக்கும்படி யிருக்கவேணும் நாயக லக்ஷணமென்று உத்தமநாயக லக்ஷணத்தை ஸாமாந்யேந தாசிப்பித்து, அந்த லக்ஷணமீச்வரனுக்குத் திருப்புலியூரிலே பூர்ணமாகப் ப்ரகாசிக்குமென்றருளிச் செய்கிறவராகையாலே (176)

177. போக்யபாகத்வரை தெளிந்த சந்தைக்கு முன்னில் மூன்றிலும் ப்ரகடம்.

177 (போக்யபாகத்வரை இத்யாதி) அதாவது—பசி கனத்தவன் அன்னம் பக்வமாவதற்கு முன்னே பதற்றத்தாலே அதுக்குஅணித்தாக வந்துகிடப்பது இருப்பது நிற்றாமாப்போலே, போக்ய பூதரான ஆழ்வார்க்கு பரமபக்தியாகிற பாகம் பிறக்குமள வும் அவனுக்குண்டான த்வரை, *தெளிந்தவென்சிந்தை* என்கிற சந்தைக்கு முன் சொன்ன *புளிங்குடிக்கிடந்து வரகுணமங்கையிருந்து வைகுந்தத்துள் நின்று* என்று கிடப்பதிருப்பது நிற்பதான திருப்புளிங்குடி, திருவரகுணமங்கை, திருவைகுந்தமாகிற திருப்பதி மூன்றிலும் தெரியுமென்கை, (177)

178. போகத்தில் தட்டுமாறுஞ் சீலம் காட்கரையிலே கரையழிக்கும்

178 (போகத்தில் தட்டுமாறும்) இத்யாதி அதாவது—இப்படி போக்யபூதரான ஆழ்வாருடனே கலந்து பரிமாறுமிடத்தில் *ஆட்கொள்வான்ஒத்து என்னுயிருண்ட மாயன்* என்றும் *ஆருயிர்பட்டதெனதுயிர்பட்டது* என்றும் பேசும்படி அத்தலையித் தலையாய் சேஷசேஷிபாவம் மாறாடிப்பரிமாறும் சீலகுணம், *திருக்காட்கரை மருவிய மாயன்றன் மாயம் நினைதொறு* என்று வித்தராய்ப் பேசின திருக்காட்கரையிலே கரையழியப் பெருகுமென்கை. (கரையழிக்கும்) என்றது காட்கரையென்கிற ஸமாதியாலே. (178)

179. மஹாத்மாக்கள் விரஹம் ஸஹியாத மார்த்தவம் வளத்தின்களத்தே கூடு பூரிக்கும்.

179 (மஹாத்மாக்கள்) இத்யாதி அதாவது *தமரோடங்குறைவார்க்கு* என்று தம்பரிஜனங்களோடே அங்கே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவர்களென்னும்படி, *ஸகருத் த்வதாகார விலோகநாசயா த்ருணீகருதாநுத்தமபுக்திமுக்திபி:, மஹாத்மபிர் மாமவலோக்யதாம் நய க்ஷணேபி தே யத்விரஹோதிதுஸ்ஸஹ:* என்கிறபடியே தம்முடைய விக்ரஹத்தை யொரு கால் காணவேணுமென்னு மாசையாலே அநுத்தமமான போகமோக்ஷங்களையும் த்ருணீகரித்திருக்கும் மஹாத்மாக்களோடடை விரஹம் ஸஹியாமையாகிற மார்த்தவம், *மூழிக்களத்துவளத்தினை* என்று ஆசரிதாக்கு ஸம்பத்தாயிருக்கும் ஸ்வபாவனானவன் திருமூழிக்களத்திலே கூடுகட்டி நிற்குமென்கை கூடுபூரிக்குமென்றது களமென்கிற ஸமாதியாலே (179)

180 பிரிந்த துன்பக் கடல் கடத்தும் விஷ்ணுபோதாநுசம்ஸ்யம் நாவாயிலே நிழலெழும்.

180 (பிரிநத துன்பககடல) இதயாதி, அதாவது *அனபுடையாரைப்பிரிவுறு நோய* எனறும *துனபககடல் புக்கு* எனறுமசொலலுகிறபடியே *எமராலும் பழிப் புணடு அணிமூழிககளத்துறையும-தமமாலிழிப புணடு இஙகென* *தாந்தம்மைக் கொணடகலதல தகவனறெனறுரையீர* *மிகமேனி மெலிவெயதி மேகலேயு மீடழிந தெனனகமேனி யொழியாமே திருமூழிககளததாாககு தகவனறெனறுரை யீர* எனறிப்படி மேனமேலும ஆள விடவேணடுமபடி தனனேப பிரிகையால வந்த துகக ஸாகரத்தை நிஸதரிபபிககும *விஷ்ணுபோதம விநா நாநயத கிஞசிதஸதி பராயணம* எனகிற விஷ்ணு போத மான வவனுடைய, *ஆவாவடியானிவனென்றருளாய* எனறுஅபேக்ஷிககலாமபடியிருககும ஆசரிதவிஷய கருபையாகிற ஆநருசமஸயம்; *நாவாயுறைகினற* எனறு அவன நிதயவாஸம பணணுகிற திருநாவாயிலே உள்ளு நிறகிற வஸதுவின ஸவபாவமிதுவோ வெனறறியலாம்படி அவவூரினபே ராலே நிழலெழுமெனகை நாவாய போலேயிருககிறவவன வாததிககிற தேசமாகையாலே நாவாய எனறு ஊருககுபபேராயிருககிறதெனறு கருதது. விஷ்ணுபோதத்வமித்தாலே பரகாசிததால அதுககுடலான ஆநருசமஸயம தனனடையே தோனறுமிறே *காருணயே நாநருசமஸயேந* எனறு விபஜித்துச சொலலி, *ஸதர் பரநஷடேதி காருணயம ஆசரிதேதயநருசமஸதா* எனகையாலே ஆநருசமஸயமாவது ஆசரிதவிஷய கருபை. (180)

181. சரண்யமுகுந்தத்வம் உத்பலாவதகத்திலே ப்ரஸித்தம்,

181 (சரணய முகுநததவம) இதயாதி. அதாவது—*சரணமாகுந தனதாளடைந் தாாககெலலாம மரணமாளுல வைகுநதம கொடுககும பிரான* எனறு கீழ்ச் சொனனவிசேஷணததாலே எலலாாககும சரணவரணாா ஹஞயிருக்குமவனுடைய மோக்ஷபரததவம *உதபலாவதகே திவயே விமாநே புஷகரேக்ஷணம, சௌரிராஜமஹம வநதே ஸதா ஸாவாஙக ஸுநதரம* எனகிறபடியே திருககணணபுரத்தில உதபலாவதகமெனகிற பேரையுடைததான திவய விமாநததில நிறகிற நிலேயிலே எலலாருமறியலாம படி பரஸிததமெனகை முகுநததவமாவது முகதிபூமிபரததவம. * வைகுநதம் கொடுககும பிரான* எனகையாலே யாயதது இவரிபபடியருளிசசெயதது பல மெனறு மாமஸமாய உதபலரெனறு மாமஸலதேஹரா யிருககையனறிககே சரீர சோஷணததாலே உதகத மாமஸராயகொணடு உபேக்ஷித தேஹரா யிருககும முமுக்ஷுககளாய *தேஷாம மமாவதோ வாஸ முதபலாவதகம விதுঃ* என்கிற படியே அவாகளுககு ரக்ஷகனனவன எழுநதருளி நிறகையாலே உதபலாவதக மெனறு அஙகுததை திவய விமாநததுககுப பேராகையாலேயாய்தது மோக்ஷப்ர ததவம அநத ஸதலததிலே பரஸிததமெனறது (181)

182. மார்க்கபந்துசைத்யம் மோஹநத்தே மடுவிடும்

182 (மாாககபநதுசைதயம) இதயாதி அதாவது—இபபடி மோக்ஷப்ரதனை தனனுடைய பரஸாதததாலே மோக்ஷபூமிககுப போவாாககு *காளமேததையனறி மறறெனறிலம கதி* *ஆததன தாமரையடியனறி மறறிலமரணே* எனனுமபடி ஆப் தனய கூடககொணடுபோம மாாககபநதுவானவனுடைய, *சுரிகுழல கமலககட கனிவாயக காளமேகம* எனனும *அவனடி நிழலதடம* எனறும *மரகத மணிததடம* எனறும சொலலுமபடியிருநதுளள ஸாமஸாரிக ஸகல தாபஹர மான சைதயம, அமருத பரதாந ஸமயததில் அஸுராகளே மோஹிபபித்த விடமாகையாலே மோஹந க்ஷேதரமான திருமோகூரிலே நிறைநது நிலேபெற றிருக்கு மெனகை மடுவிடுமெனறது *மரகத மணிததடம எனகிற ஸமாதி யாலே (182)

183. ஸஸைந்யபுத்ரசிஷ்ய-ஸாத்யஸித்தபூஸுரார்ச்சனத்துக்கு முக நாபி பாதங்களை த்வாரத்ரயத்தாலே காட்டும் ஸாம்யம் அநந்தசயநத்திலே வ்யக்தம்.

*183 (ஸஸைநயேதயாதி) அதாவது—*அமராகோனாசசிககினறு அஙககப்பணி செயவா விணணோா* எனகிற ஸேநாஸஹிதரான ஸேனைமுதலியாராகிற *யதர பூர்வே ஸாதயாः* எனகிற நிதயஸூரிகளில தலைவரான ஸாதயருடையவும *அமரராயத திரிகினறாாகடகாதி* எனகையாலே புதராகளான பரஹமாதிகளாகிற ஸிததருடையவும, *படமுடையரவில பளளிபயினறவன பாதமகாண நடமினோ நமாகளுளளீா* எனறு இவருபதேசம கேடட சிஷயாகளான பூஸுரருடையவும ஆாசசநத்துககு, திருமுகமும திருநாபியும திருவடிகளுமாகிற விவறறை திருவாசல மூனறாலும தாசிபபிககிற, நிதயஸூரிகள ஸமஸாரிகள எனறு விசேஷமபாராத ஸாமயகுணம திருவநநதபுரததில கணவளருகிற பரகாரததிலே வயகதமாயிருககு மெனகை, (183)*

184. மோக்ஷ தாநத்தில் ப்ரணத பாரதந்த்ர்யம் வளம்மிக்க நதியிலே கரைபுரளும்

*184 (மோக்ஷதாநததில) இதயாதி அதாவது—*அருளதருவானமைகினறானது நமது விதிவகை* எனறும *விணணுலகம தருவானாய விரைகினறான விதிவகையே* எனறு மிபபடி ஸாவஸமனானவன ஆசரிதாககு மோக்ஷபரதாநம பணணுமளவில அவாகள விதித்தபடி செயவானாய நிற்கிற ஆசரிதபாரதநதாயம, *வளமமிகக வாடடாறறான* எனறு ரக்ஷயவாக்கம குறைவறற தேசமாகையாலே அவனுககு ஸமபதது மிககிருக்கிற திருவாடடாறறிலே அமாயாதமாக பரவஹிககுமெனகை கரைபுரளுமெனறது ஆறு எனகிற ஸமாதியாலே (184)*

185. த்யாஜ்ய தேஹ வ்யாமோஹம் மருள்கள்கடியும் மயல்மிகு பொழிலிலே தழைக்கும்.

*185 (தயாஜய தேஹ வ்யாமோஹம) இதயாதி அதாவது—முமுக்ஷுககளுககு தயாஜயமான தேஹததில, சரமதேஹமாகையாலே, மஹிஷியுடைய உசசிஷடததை விருமபும ராஜபுதரனைபபோலே *வஞசககளவனாய நெஞசு முயிருமுள கலநது, *மாயவாககையிதனுடபுககு* எனகிறபடியே இதினதோஷம பாராமல உளபுககு, *திருமாலிருஞசோலை மலையே* இதயாதிபபடியே உகநதருளின நிலஙகளெலலாவறறி லும பணணும விருபபததை இதிலேகதேசததிலே பணணி, *மஙகவொடடு* எனறு காலகட்டி விடுவிகக வேணடுமபடி அவனுககுணடான வயாமோஹம *மருளகள கடியும மணிமலை* எனறு ஸாவருடையவுமஜஞானததை ஸவாஸநமாகப போககும தாய, *மயலமிகு பொழிலசூழ மாலிருஞசோலை* எனறு போகயதா பரகாஷத தாலே போகதாககளைப பிசசேறறவறறான சோலையையுடைய தெறகுததிருமலையிலே ஸமருததமாயச செலலுமெனகை (பொழில) எனகிற ஸமாதியாலேயாயதது (தழைககும) எனறது (185)*

186. அங்கீகரிக்க அவகாசம் பார்க்கும் ஸ்வாமித்வம் பெருநகரிலே பேர் பெற்றது.

*186. (அஙகீகரிககஅவகாசம் பாாககும) இதயாதி அதாவது-*திருமாலிருஞசோலைமலை யெனறேனெனனத திருமால வநதெனனெஞசு நிறையப்புகுநதான* என்றுஸவாஙகீ காரத்துக் குடலான ஸுக்ருதலவமிலலாதாரையும மடிமாஙகாயிடுமாபபோலே*

'என்னுரைச் சொன்னய' இத்யாதியான அஜ்ஞாதஸாக்ருதங்களை யாரோபித்தும் அங்கீகரிக்கைக்கிடம் பார்க்கு மவனுடைய ஸ்வாமித்வம், *பெருநகரரவணை மேல* என்று கண்வளர்ந்தருளுகிற திருப்போ நகரிலே ப்ரஸித்தமாயத் தென்கை ஆக, திருப்பதிகள்தோறு மோரோ குணம் ப்ராதாந்யேந ப்ரகாசிக்கு மென்னுமிடம இவர நு ஸந்தித்த திருப்பதிகளெல்லாவற்றிலும் தாசிப்பித்தாராயத்து (186)

187 இத்திருப்பதிகளில ப்ராவண்யம இவாக்குண்டாய்த்தெப்போது? இவா தாம் ப்ரபந்த மருளிச்செய்யத் தொடங்கிறறு எத்தனை திருநக்ஷத்ரத்தளவிலே? இது தனக்கு போக்தருநியமமுண்டோ? இதின போகயத்தை தானிருக்கும்படி யெங்ஙனே யென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச செய்கிறா மேல (இவற்றில ப்ராவண்யம்) என்று தொடங்கி

187. **இவற்றில் ப்ராவண்யம் இவள்பரமே யென்னவுண்டாய் ஷோடச கலாபூர்ணமான சந்த்ரமண்டலம்போலே பதினறு திருநக்ஷத்ரம் நிரம்பினவாறே தேவபோக்யமானவதில் அம்ருதம்போலன்றிக்கே என்னுத் தமிழரிசைகாரர் முதற்பத்தர் வானவரென்னம்மான் பார் பரவென்னும்படி ஸேச்வரவிபூதி போக்யமான பாலோடமுதன்ன மென்மொழி முகஞ்செய்தது.**

அதாவது—இவ்வாசாவதார ஸ்தலங்களில் ப்ராவண்யம *முலையோ முழு முற்றும் போந்தில—பெருமான மலையோ திருவேங்கடமென்று கறகின்ற வாசகம் இவள பரமே* என்னும்படி பருவம நிரம்புவதற்கு முன்னேயுண்டாய், பதினறு கலை களாலும பரிபூர்ணமான சந்த்ரமண்டலம போலே, பதினறு திருநக்ஷத்ரம பூர்ண மான வாறே *க்ருஷ்ணபக்ஷமரைச சசவத பீயதே வை ஸுதாமய:* என்கிறபடியே தேவா களுக்கு போக்யமாகையாலே போகதருநியம முடைத்தான அந்த சந்த்ர மண்டலத் தில அம்ருதம போலன்றிக்கே, *என்னுவிலின்கவி* என்றும, *பாலேய தமிழரிசை காரா பத்தா பரவுமாயிரம்* என்றும *தூமுதல பத்தாக்கு* என்றும, *கேட்டாரார வானவாகள்* என்றும,* தென்னுவென்னு மென்னம்மான* என்றும *பாாபரவின கவி* என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே ஸ்வபரவிபாகம, ஸூரிஸமஸாரி விபாகம், ஈசேசி தவ்ய விபாகமற ஈசவரனேடே கூட இரண்டு விபூதியும புஜிக்கைக்கு யோக்யமாய, *பாலோடமுதன்னவாயிரம* *அமுதமென்மொழி* என்கிறபடியே வாச்யவாசக ஸம்ச்லேஷரஸத்தாலே பாலுமமுதும கலந்தாப்போலேயாய, போகயதாதிசயத்தா லும புஜித்தார்க்கு நித்யத்வத்தைக் கொடுக்கையாலும அம்ருதஸமமாய அதில் வ்யா வ்ருத்தமான மாாதவத்தையுடைத்தான சப்தம இவர் முகோத்கதமாய்த் தென்கை (187)

188 இவாபக்கல ப்ரபந்தம் அவதரிக்கத்தொடங்கின காலத்தை யருளிச்செய்தார் கீழ, இதுதான அவதரிக்கிறவளவில் 'இப்படி நாமவனைக் கவி பாடவேணும' என்று ஸங்கல்பித்திருந்து பாடினரோ என்னுமாகாங்க்ஷையிலே, இதின அவதரணக்ரமத்தை யருளிச்செய்கிறா மேல (நீர்பால) என்று தொடங்கி

188. **நீர்பால் நெய்யமுதாய் நிரம்பின வேரி நெளிக்கு மாபோலே பரபக்த்யாதிமய ஜ்ஞாநாம்ருதாப்தி நிமிகிற வாய்கரை மிடைந்து மொழிபட்டு அவாவிலந்தாதி யென்று பேர்பெற்றது.**

அதாவது—நீர் பாலாய,பால நெய்யாய, நெய அம்ருதமாய அத்தாலே நிரம்பின தோரேரி பொறுமல நெளித்து உடையுமாபோலே, *மயர்வறமதிநலமருளினன* என

கிறவிடததில காமஜஞாநாநுகருஹீதையான பகதியின ஸதாநததிலே பகவதபரஸாத மாய, அதடியாக பரபகதி தொடஙகிப பிறககையாலே ஜஞாநம முதலிலே பரபகதி ரூபமாய, பரபகதியானது பரஜஞாநமாய பரஜஞாநமானது பரமபகதியாய, *அசயுத பகதி நதவ ஜஞாநாமருதாபகி பரிவாஹ சுபை வசோபி:* எனகிறபடியே அநத பரபகதயாதிகளாய நிறைநத ஜஞாநமாகிற அமருதாபதியானது, ஆசரயமழியாமல பரீவாஹாபேக்ஷை பிறநது *நிமியுமவாய* எனகிறபடியே நெளிகிற வாயகரையாலே *மிடைநத சொல* எனகிறபடியே சொறகளதான நாமிஙகுததைககுக கிஞசிதகரிததோமாக வேணும' எனறு 'எனனைககொள, எனனைககொள' எனறு மேலவிழுகையாலே நெருங கிககொணடு, *மொழி படடோடும* எனகிறபடியே வசநரூபமாய பரவஹிதது இபபடி பரபகதயாதயவஸததா தரயாபநந பகதிபரேரிதமாய அவதரிககையாலே *அவாவிலநதாதிகளாலிவையாயிரமும* எனறு பகதி பலாதகாரததாலே பிறநத வநதாதியான ஆயிரமெனறு நிரூபகமாமபடியாயத தெனகை. ஆக, இவா இப பரபநதமருளிச செயகைககடியான பராவணயம பிறநத காலமும அருளிசசெயயத தொடஙகின காலமும, இதினுடைய ஸாவாதிகாரதவமும, ரஸயதையும, அவதரிதத கரமமும சொலலிறறுயதது. (188)

189 இனிமேல இப பரபநத பரதிபாதயாாததஙகளை விஸதரேண பரதிபாதிபபதாகத திருவுளளமபறறி, அதில பரதமததிலே, ஸாக்ஷாதகருத பகவததவரானவிவா ஸமஸாரிகளுககு உஜஜீவநாாததோபதேசம பணணின இப பரபநதம பரதிபாதயாாதத ஸாமயததாலே பகவத பரணீத கீதோபநிஷத ஸமமாகச சொலலபபடுமெனகிறாா (மனமசெய) எனறு தொடஙகி

189. **மனஞ்செய் எல்லையில் ஞான வின்பத்தை நின்மலமாக வைத்தவர் ஞானப்பிரானை ஞானத்துவைம்மினென்றவித்து, தத்வ விவேக நித்யத்வாநித்யத்வ நியந்த்ருத்வ ஸௌலப்ய ஸாம்யாஹங்காரேந்த்ரியதோஷபல மநःப்ராதாந்ய கரணநியமந ஸுக்ருதிபேத தேவாஸுர விபாக விபூதியோக விச்வரூப தர்சந ஸாங்கபக்தி ப்ரபத்தி த்வைவித்யாதிகளாலே அன்றோதிய கீதாஸமமென்னும்**

அதாவது—(மனஞசெய எலலையில ஞானவினபததை) *எலலாபபொருளகளுககும விததாய முதலிற சிதையாமே மனஞசெய ஞானததுன பெருமை* எனறும, *எலலையில ஞானததன* எனறும சொலலுகிறபடியே ஸாவ காரணமாய அபரிசசேதயமான ஸஙகலபரூப ஜஞாநததை யுடையனுய, *சூழநததனில பெரிய சுடா ஞானவினபம* எனகிறபடியே பரகருதிபுருஷததவஙகளிரணடும தனககுளளே யாம்படி வயாபிதது தான அபரிசசேதயமாய உஜஜவலமாய ஜஞாநாநநதலக்ஷணமாயிருககிற ஸவரூபததையுடையனன ஸாவேசவரனை, (நினமலமாக வைததவா) *எனதாவியுளளே நிறைநத ஞானமூாததியாயை நின்மலமாக வைதது* எனறு பரிபூாணஜஞாந ஸவரூபனன உனனை யெனனெஞசுககுளளே விசததமமாக வநுபவிததெனனுமபடி ஸாக்ஷாதகரிததவாழவாா, (ஞானபபிரானை ஞானததுவைமமினனறவிது)*இருஙகறபகஞசோ வானததவாககு மலலாதவாககும மறறெலலாயவாககும—எறிதிரைவையம முறறு மேனததுருவாயிடநத—ஞானபபிரானை யலலாலிலலை நான கணட நலலது* எனறு பரளயாாணவ மகநையான பூமியை மஹா வராஹமாயுததரிதத ஜஞாந சகதிகளையும ஸவாமிதவ பராபதியையுமுடையனுய சலோகதவய முகததாலே சரமோபாயததை வெளியிடுகையாலே ஜஞாநோபகாரகனுமாயிருககிறவனை யொழிய ஸாவாக்கு முஜஜீவநஹேதுவாயிருபபதொனறில்லை, இது நானறுதியிடட விலக்ஷணமான வர்ததம—எனறு பரதமபரபநததிலருளிச செயத விஷயததை உபாயமாகபபறறச சொலலுகிற வளவில *திருககுருகூர

தனையுளங்கொள் ஞானத்துவைம்மினுமமையுயயக கொணடு போகுறில* என்று உஜ்ஜீவிகக வேணடியிருநதீாகளாகில அவன் நித்யவாஸம பண்ணுகிற தேசத்தை உஙகள மாநஸஜஞாநததுககு விஷயமாககுங்கோளென்று ஸமஸாரிகளைககுறிதது உபதேசிதத இப பரபநதம—

தாம ஸமஸ்ததாபநாா ததமாக வவதரித்தருளின க்ருஷ்ணன. *அஸததாநஸநேஹ காருணய தாமாதர்மநியாகுலம, பாாததம் ப்ரபநநமுததிச்ய சஸதராவதரணம கருதம* எனகிறபடியே அஸத்தாநேயுணடான பநதுஸநேஹ காருண்யஙகளாலும் ஸவதாமததில அதாம புததியாலும கலஙகி, *நயோதஸயாமி* எனறு யுத்தாந்நிவ ருததஞய *யசசரேயஸ்ஸயாந நிசசித பருஹி தநமே சிஷயஸதேஹம சாதி மாம் தவாம பரபந்நம* என்ற வர்ஜுனனைத தெளிவிதது யுததே பரவருததஞககுகை வயாஜமாக, *அறிவினல குறைவிலலா அகல ஞாலத்தவரறிய* என்கிறபடியே லோகததுககு உஜஜீவந சாஸ்தரமாமபடி எலலாபபொருளும விரித்த ஸ்ரீ கீதையில (1, 2, 3 ததவவிவேக) பரதமத்திலே, தேஹாத்மாபிமாந காாயமான பநதுஸ நேஹத்தையும வதபீதியையும மாற்றுகைக்காக தத்வஜ்ஞாநததை யுபதேசிககத் தொடஙகின வளவிலே, *நதவே வாஹம ஜாது நாஸம் நதவம நேமே ஜநாதிபாঃ, நசைவ நபவிஷயாம· ஸாவே வயமதঃ பரம்* எனறு ஸாவேச்வரனை தனனேபாதி ஸகலாத்மாககளும நிதயரென்றருளிச் செயகிற வழியாலே, ஜீவபரபேதம், ஜீவர்களு ககுள பரஸபரபேதமாகிற விவறறை தாசிப்பிதது, *தேஹிநோஸமிந யதா தேஹே கௌமாரம யௌவநம ஜரா, ததா தேஹாநதர பராபதিঃ தீரஸ தத்ர நமுஹயதி* இத்யாதியாலே பரகருதயதம விவேகத்தையும சொலலுகையாலே ததவஙகளினு டைய விவேகததையும; (4 நிதயதவாநிதயதவ)*அந்தவநத இமே தேஹா நித்யஸ யோக்தாச சரீரிண:, அநாசிநோ பரமேயஸய தஸமாத யுத்யஸவ பாரத* *நஜாயதே மரியதே வா கதாசித் நாயம பூதவா பவிதாவா நபூயঃ, அஜோ நித்ய: சாச்வதோயம் புராணோ நஹநயதே ஹநயமாநே சரீரே* *வாஸாமஸி ஜீாணநியதா விஹாய நவாநி கருஹணாதி நரோபராணி, ததா சரீராணி விஹாய ஜீாணநயநயாநி ஸம்யாதி நவாநி தேஹீ*இதயாதிகளாலே ஆத்மநிதயத்வ தேஹாநித்யதவஙகளையும,(5 நியநத ருத்வ) *பூமிராபோநலோ வாயு: கம் மநோ புததி ரேவச, அஹஙகார இதீயம மே பிநநா பரக்ருதி ரஷடதா அபரேயமிதஸ்த்வந்யாம பரகருதிம விததி மே பராம, ஜீவபூதாம மஹாபாஹோ யயேதம தார்யதே ஜகத்* என்கிறபடியே சேதநாசேதந சரீரியாய, *ஸாவஸய சாஹம் ஹ்ருதி ஸநநிவிஷடோ மதத: ஸமருதி ஜ்ஞாநம போஹநஞ்ச* என்றும, *ஈச்வரஸ ஸர்வபூதாநாம ஹருததேசே அாஜுந திஷடடதி, பராமயந் ஸாவபூதாநி யநத்ராரூடாநி மாயயா* எனறும சொலலுகிற படியே ஸாவ ஜநஹருதிஸத்தஞய நினறு ஸகலப்ரவருத்தி நிவருத்திகளையும பணணுவிக்கையாகிற ஈசவரனுடைய நியநத்ருதவததையும், (6 ஸௌலப்ய) *தஸ்யாஹம ஸுலபঃ பாாதத நித்யயுகதஸ்ய யோகிநঃ* எனறும, *பரிதராணாய ஸாதூநாம் விநாசாயச துஷகரு தாம், தாமஸமஸத்தாபநார்த்தாய ஸமபவாமி யுகேயுகே* எனறும பக்திமான்கள் நிமித்தமாகவும அவதாரப்ரயுகதமாகவுமுணடான வவனஸௌலபயத்தையும், (7 ஸாம்ய) *ஸமோஹம ஸாவபூதேஷு நமே த்வேஷயோஸ்தி நப்ரியঃ* என்று அவனுடைய ஆசரயணீயதவே ஸர்வஸாம்யததையும, (8. அஹஙகார தோஷ) *அஹங கார விமூடாதமா கர்த்தாஹமிதி மந்யதே* எனறு அஹஙகார தோஷத்தை யும, (9 இநதரியபல) *யததோஹயபி கௌந்தேய புருஷஸய விபச்சிதঃ, இந்த்ரியாணி ப்ரமாதீநி ஹரந்தி ப்ரஸபம மநঃ* எனறு இந்த்ரிய ப்ராபலயத்தையும், (10, மநঃ ப்ராதாநய) *சஞசலமஹி மந: கருஷண பரமாதி பலவத த்ருடம, தஸ்யாஹம் நிகரஹம் மநயே வாயோரிவ ஸுதுஷகரம * எனறும *அஸமசயம மஹாபாஹோ மநோ துாநிகரஹம சலம, அபயாஸேநது கௌந்தேய வைராகயேணச க்ருஹயதே,* என்றும மற்றையிநத்ரியஙகளில வைததுககொணடு மநஸஸினுடைய ப்ராதாந்யத் தையும, (11. கரணநியமந)

தாநி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய யுக்த ஆஸீத மத்பர:, வசே ஹி யஸ்யேந்த்ரியாணி தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா என்றும், *ஸர்வத்வாராணி ஸம்யம்ய மநோ ஹ்ருதி நிருத்ய ச* என்றும் கரணநியமநத்தையும், (12 ஸுக்ருதிபேத) *சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநாஸ் ஸுக்ருதிநோர்ஜுந, ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ ச ப்ரதாஷப* என்று ஸுக்ருதிகளுடைய பேதத்தையும், (13 தேவாஸுர விபாக) *த்வௌ பூதஸர்கௌ லோகேஸ்மிந் தைவ ஆஸுர ஏவ ச தைவீ ஸம்பத் விமோக்ஷாய நிபந்தாயாஸுரீ மதா* என்று தேவாஸுரவிபாகத்தையும், (14 விபூதியோக) *ஹந்த தே கதயிஷ்யாமி விபூதீராத்மநச்சுபா:, ப்ராதாந்யத: குருச்ரேஷ்ட நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே, ஆதித்யாநாமஹம் விஷ்ணு: ஜ்யோதிஷாம் ரவிரம்சுமாந்* இத்யாதியாலே விபூதி யோகத்தையும், (15 விச்வரூபதர்சந) *பச்யாமி தேவாம்ஸ்தவ தேவ தேஹே ஸர்வாம்ஸ்ததா பூதவிசேஷஸங்காந், ப்ரஹ்மாணமீசம் கமலாஸநஸ்தம் ருஷீம்ச்ச ஸர்வாநுரகாம்ச்ச திவ்யாந்* இத்யாதியாலே விச்வரூபதர்சநத்தையும். (16 ஸாங்க பக்தி) *மந்மநா பவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு, மாமேவைஷ்யஸி யுக்த்வைவமாத்மாநம் மத்பராயண:* என்று அங்கஸஹிதையான பக்தியையும், (17 18 ப்ரபத்திதவைவித்யாதி) *தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா, மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே* *தமேவ சரணம் கச்ச ஸர்வபாவேந பாரத* என்று அங்கத்வேநவும், *ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய* இத்யாதியாலே ஸ்வதந்த்ரத்வேநவு மிரண்டுபடியான ப்ரபத்த்யுபதேசத்தைப் பண்ணினாப்போலே

இவரும் (1, 2, 3) *அடியேனுள்ளான்* என்கிற விடத்திலே சாப்தமாகவும் ஆர்த்தமாகவும் ஜீவபரபேதமும், ஜீவர்களுக்கு பரஸ்பரபேதமும் *சென்று சென்று பரம்பரமாய்* என்று ஆத்மாவுக்கு தேஹாதிவிலக்ஷணத்வத்தைச் சொல்லுகையாலே ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகமுமாகிற தத்வ விவேகத்தையும், (4) *மின்னின்னிலையில மன்னுயிராக்கைகள்* என்றும் *உள்ளது மில்லதும்* என்றும் சித்சித்தத்வங்களின் நித்யத்வஅநித்யத்வங்களையும், (5) *உடல்மிசையுயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்து* என்றும், *கரந்த சிலிடந்தொறு மிடந்திகழ் பொருடொறும் கரந்தெங்கும் பரந்து* என்றும் அநந்த சேதநா சேதநசரீரியாய், *நின்றனர்* இத்யாதிப்படியே அவற்றின் ஸகல ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் ஸ்வாதீநமாம்படியிருக்கிற வவனுடைய நியந்த்ருத்வத்தையும், (6) *பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்* என்றும் *பல பிறப்பாய்-எளிவருமியல்வினன்* என்றும் ஆசாலேசமுடையாரைப்பற்றவும் அவதாரபரயுக்தமாகவுமுண்டான வவனுடைய ஸௌலப்யத்தையும், (7) *முற்றவும் நின்றனன்* என்று அவனுடைய ஆச்ரயணீயத்வே ஸாம்யத்தையும், (8) *நீரும் தென்றிவை வோ முதலமாயத்து* என்று ஸம்ஸாரஹேது அதுவேயாகச் சொல்லுகையாலே அஹங்கார தோஷத்தையும், (9) *விண்ணுள்ளார் பெருமாற்கடிமை செய்வாரையுஞ் செறுமைம்புலன்* என்று இந்த்ரியபலத்தையும், (10) *மனத்தை வலித்து* என்று மநோநியமநத்தின்ருமை சொல்லுகையாலே மந: ப்ராதாந்யத்தையும் (11) *உள்ளமுரை செயலுள்ள விம்மூன்றையு முள்ளிக்கெடுத்து* என்று கரணநியமநத்தையும் * (12) * பெருநாடுகாணவிம்மையிலே பிச்சை தாங்கொள்வர்* என்கையாலே ஆர்த்தனான ப்ரஷ்டை ச்வர்யகாமன் *இறுகலிறப்பெனனும்* என்கையாலே ஜிஜ்ஞாஸுவான கேவலன், *குணங்கொள் நிறைபுகழ் மன்னர்* இத்யாதியாலே அர்த்தார்த்தியான அபூர்வைச்வர்யகாமன், * திருநாரணன்தாள் காலம் பெறச் சிந்தித்துய்மமின்* என்கையாலே ஜ்ஞாநியாகிற பகவச்சரணார்த்தி என்கிற ஸுக்ருதி பேதத்தையும் (13) *அரக்கரசுரர் பிறந்தீருள்ளீரேல்* நண்ணுவசுரர்—நலவமரர்* என்று தேவாஸுரவிபாகத்தையும், (14) *புகழுநலலொருவன்* *நல குரவும்* *மாயாவாமனன்* இவைகளிலே விபூதி யோகத்தையும், (15) *நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க் காலாய் நெடுவானாய் சீரார் சுடர்களிரண்டாய் சிவனாய் அயனாய்* என்று விச்வரூப தர்சனத்தையும், (16) வணக்குடைத்தவ நெறிவழி நின்று

புறநெறி களைகட்டுணக்குமின் பசையற* என்றும், *மேவித்தொழுதுய்மமினீர்கள் வேதப்புனிதவிருக்கை நாவிற் கொண்டச்சுதன்றன்னை ஞானவிதி பிழையாமே என்றும், *மாலைநண்ணி-காலை மாலை கமல மலரிட்டு-தொழு தெழுமினோ* என்றும் ஸாங்கபக்தியையும், (17, 18,) *அவனுடையுணர்வு கொண்டுணர்ந்து* என்று அவனருளிச்செய்த ப்ரபத்திரூபஜ்ஞானத்தை ஸஹாயமாகக்கொண்டு அத்தையறிந்தென்கையாலே பக்த்யங்கத்ம்வேநவும் *மற்றொன்றில்லை* *சரணமாகும்* என்கிறவற்றாலே ஸ்வதந்த்ரத்வேநவும் இரண்டுவகையான ப்ரபத்தியையு முபதேசிக்கையாலே ஏதத்ப்ரதிபாத்யார்த்த ஸாம்யத்தைக் கொண்டு *மாயனன்றோதியவாக்கு* என்கிற ஸ்ரீகீதையோடொக்கச் சொல்லப்படுமென்கை (ப்ரபத்தி கவைவிதயாதிகளாலே) என்கிறவிடத்தில், ஆதிசப்தத்தாலே *ஜந்ம கர்மச மே திவ்ய மேவம் யோவேத்தி தத்வத:, த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோர்ஜுந* என்றாப்போலே,*இவை பத்தும் வல்லாரமரரோடுயாவிற்சென்றறுவர் தம் பிறவியஞ்சிறை* என்று சொன்ன அவதார ரஹஸ்யவைபவம், *பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி, ததஹம் பக்த்யுபஹ்ருத மச்நாமி ப்ரயதாத்மந:* என்றாப்போலே *பிரிவகையின்றி நன்னீர் தூயப்புரிவதுவும் புகைபூ* என்று சொன்னவவன் ஸ்வாராதத்தை முதலாகக் கீழநுக்தங்களையும், தேஹாத்மாபிமாநிகளை க்ரமத்திலே ப்ராப்ய ஸாதநங்களினெல்லையிலே மூட்டுகையும், ஸாத்யோபாயங்களிலே பரந்து ஸித்தோபாயத்தை மறைத்துபதேசிக்குமிடத்தில் வைபவம் தோற்ற வெளியிடுகையுமான வற்றையும் நினைக்கிறது, (189)

190, ஆக ஸ்ரீகீதையோடு திருவாய்மொழிக்குண்டான ஸாம்யம் சொல்லிற்று கீழ், அதில் இதுக்குண்டான ஆதிக்யத்தைப் பல ஹேதுக்களாலும் சொல்லுகிறதுமேல் ப்ரதமம் வக்த்ருவைலக்ஷண்யத்தால் வந்த ஏற்றம் சொல்லுகிறது (அது தத்வோபதேசம்) இத்யாதியால்,

190. அது தத்வோபதேசம்; இது தத்வதர்சி வசனம்.

அதாவது அந்த ஸ்ரீகீதாப்ரபந்தம், *தத்வம் ஜிஜ்ஞாஸமாநாநாம் ஹேதுபிஸ்ஸர்வதோமுகை:, தத்வமேகோ மஹாயோகீ ஹரிர் நாராயண: பர:* என்கிறபடியே தத்வ பூதனன ஸாவேசவரன்தானே உபதேசித்தது இப்ப்ரபந்தம், *தத்வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா, உபதேக்ஷ்யந்தி தே ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநிநஸ் தத்வதர்சிந:* என்று ஜ்ஞாநோபதேசத்துக்கு ஆப்ததமராக அவன்தானருளிச்செய்த தத்வதர்சிகளில் தலைவரான ஆழ்வார் வசநமென்கை. இத்தால் சொல்லிற்றாயத்து *அஹம் க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஜகத: ப்ரபவ: ப்ரளயஸ் ததா, மத்த: பரதரம் நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி தநஞ்ஜய* மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ* என்று இப்படி ஸ்வவைபவத்தை ஸ்வயமேவ அருளிச்செய்கையாலே ஸ்வப்ரசம்ஸைபோலே யிருக்கையாலே அது மந்தமதிகளுக்கு விச்வஸநீயமாகாது, சுத்த ஸத்வஜ்ஞாநரானவிவர், *மண்ணும் விண்ணுமெல்லாமுடனுண்ட நங்கண்ணன் கண்ணல்லதில்லையோர் கண்ணே* *கறுத்தமனமொன்றும் வேண்டா கண்ணனல்லால் தெய்வமில்லை* *கண்ணனல்லாலில்லை கண்டீர் சரண்—திண்ணமா நுமமுடைமையுண்டேலவனடி சேர்த்துய்ம்மினோ* என்று இப்படி மத்யஸ்த்தமாக நின்று தத்வைபவத்தை யுபதேசிக்கையாலே, இது மந்தமதிகளுக்கும் விச்வஸநீயமா யிருக்கு மென்கிற ஆதிக்யம் .. (190)

191. ப்ரபந்தோத்பய ஹேது வைலக்ஷண்யத்தால் வந்த ஆதிக்யம் சொல்லுகிறது மேல் (அது ஐவரை வெல்வித்து) இத்யாதியால்.

191. அது ஐவரை வெல்வித்துப் பதிற்றைந்திரட்டி படச்சொன்னது. இது நாடாகத் தோற்றோமென்று ஐயைந்துமுடிப்பான் சொன்னது

அதாவது—அநத பரபநதம *அனறைவரை வெலவிதத* எனகிறபடியே, *தரெளபதயா ஸஹிதாஸ ஸாவே நமசசகருா ஜநாாதநம* எனறு ராஜயகாஙக்ஷிகளாய சரணம புககு நிறகிற பாணடவாகளைவரையும, *ந காஙக்ஷே விஜயம கருஷண* எனறவாஜுநனே *கரிஷயே வசநம தவ* எனனபபணணி யுததததிலே மூட்டி விஜயிகளாககி, *பதிறறைநதிரடடிப படைவேநதாபட* எனகிறபடியே அவாகளுககு பரதிபக்ஷபூதரான துாயோதநாதிகள நூறறுவரையும முடிககைககாகச சொனனது, இநத பரபநதம *தோறறோம மடநெஞசமெமபெருமான நாரணறகு* எனறு வகுதத சேஷிபககலிலே எலலாரும அபஹருத சிததராயப போமபடியாக, *முடிபபான சொனன வாயிரம* எனகிறபடியே அதுககு விரோதியாயிருநதுளள *பொஙகைமபுலனும* இதயாதியால சொனன சதுாவிமசதி தததவாதமகமான அசிததிலும, ஜ்ஞாநாநநத லக்ஷணமாயககொணடு ஸவபோகயதையாலே தன பககலிலே காலதாழப பணணுமாதமாவிலுமுணடான ஸஙகததை முடிபபதாகசசொனனதெனகை இததால மோக்ஷ சாஸதரமேயாகிலும உதிககிறபோது அநயாாததமாக உதிதத குறையுணடு அதுககு, மோக்ஷாாததமாகவே உதிதத வேறறமுணடிதுககு எனறதாயதது. (191)

192 உபக்ரமோபஸம்ஹாரப்ரக்ரியையால வநதவைபவம சொலலுகிறது (அஙகு) இதயாதியால

192 அங்கு நம்பிசரணென்று தொடங்கி முடிவில் அப்ரியமென்றது; இங்கு பரமேயென்றிழிந்து பொலிகவென்றுகந்தது.

அதாவது—அநத பரபநதததிலுபதேசம தொடஙகுகிறபோது, *நாநதகமேநதிய நமபி சரணெனறு தாழநத தனஞசயறகாகி* எனகிறபடியே, *சிஷயஸதேஹம சாதி மாம தவாம பரபநநம* எனற வாஜுனனுடைய அநுவாததநம கணடு பரிதீயோடே உபகரமிதது*,நூநமசரதததாநோஸி துாமேதாசசாஸி பாணடவ, அபுததயா யநந ஜாநீஷே தநமே ஸுமஹதபரியம* எனறு அவன பககலநவதாநம காணகையாலே அபரீதியோடே தலைககட்டிறறு இபபரபநதததில விமுகரைககுறிதது கருபையாலே உபதேசிககையாலே உபதேசோபகரமததிலே *ஏபாவம பரமே* எனறு அபரீதியோடே யுபகரமிதது அவவுபதேசஙகேட்டு ஜகததாகததிருநதுகையாலே இபபடி திருநதினவாகளைககணடு *பொலிக பொலிக* எனறு மஙகளாசாஸநம பணணி* *உகநது பணிசெய தெனனுமபடி பரீதியோடே தலைககட்டிறறெனகை, இததால அாஜுனன யுததே பரவருததனுன மாதரமொழிய ஸிதததாமபாயநத முபதேசததின பலம ஸிததிககபபெருமையாலே உபதேசம ஸபரயோஜநமாயததிலலையஙகு, அது ஸபரயோஜநமாயதததது மிஙகே எனறதாயதது (192)

193 பரதிபாதயாாதத கௌரவத்தால வநத வைபவம சொலலுகிறது (அதில ஸிதததாம) இதயாதியால

193 அதில் ஸித்ததர்மவிதியே: இதில் வித்யநுஷ்டாநங்கள

அதாவது—அநத ஸ்ரீகீதையில *மாமேகம சரணம வரஜ* எனறு ஸிதத தாம விதிமாதரமே யுளளது, இநத பரபநதததில, *திருநாரணன தாள காலம பெறச சிநதிததுயமமினோ* எனறு விதியும, *அடிககீழமாநது புகுநதேன* எனறு அநுஷ்டாநமும இரணடும காணலாமெனகை இததால விதிமாதர பரதிபாதகமானவதில, விதயநுஷ்டாநஙக ளிரணடையும ப்ரதிபாதிககு மிதுககுஏறற முணடெனறதாயதது

194, இனி அந்த ஸ்ரீகீதைதனக்கு உத்கர்ஷமும இவரஙகீகாரததாலே யென் கிறது (பகவன்) இத்யாதியால்

194. பகவன் ஞானவிதி பணிவகையென்று இவரங்கீகாரத்தாலே அதுக்கு உத்கர்ஷம்.

*அதாவது—*அம்பகவன் வணககுடைத் தவநெறிவழி நின்று* என்றும், *ஞான விதி பிழையாமே* என்றும, *பணடேபரமன பணிதத பணிவகையே கண்டேன் கமல மலாபபாதம* எனறும பரமவைதிகரான இவர் அததை பரமாணமாகக கொள்ளுகையாலே யாயதது அந்த ஸ்ரீகீதைககு உதகாஷமுணடாய்த தென்கை புத்த முநியாயும கபில முநியாயும சொனன பௌதத சாஸத்ரமும் ஸாங்கய சாஸத்ரமும் அவன தானருளிச செயததாயிருககச செயதே, வைதிக பரிகரஹமில்லாமையிறே அபரமாணமாயதது *இதி மோஹநவாஷமஞ தவயாபி க்ரதிதம் பாஹ்யமதம் த்ருணய மநயே* எனறு பகவதுகதமேயாகிலும வேதவிருத்தமானது வைதிகரங்கீ கரியாாகளே வேதாவிரோதிதவம் பரகாசிப்பது வைதிக பரிக்ரஹத்தாலேயிறே. ஆகையால அதுககு உதகாஷம இவரஙகீகாரத்தாலே யெனனக்குறையிலலே, இத்தால் அதுககுதகர்ஷம இவா பரிகரஹம கொணடு சொல்லவேணும, இவர் வாக்கில் பிறந்தவிதுக்கு அதுவும வேணடாவெனறு இவவழியாலும ஓர் ஆதிகயம சொல்லிற்றுயத்து ஆக ஸ்ரீகீதையிலுமிதுககுணடான ஆதிக்ய ஹேதுக்களெலலாம் சொல் லிறறுயதது* **(194)**

195 இபபடி ஈசவரோபதேசத்திலிவருபதேசததுககு ஏறறம் சொன்ன ப்ரஸங்கத்திலே பரமேயபூதனனவவனோடே பரமாண பரமாதாக்களையும் கூட்டி 'அவர்களெல்லாருபதேசமும ஸஙகுசித விஷயம, இவருபதேசம ஸர்வ விஷயம்' என்று இவ்வழியாலே உபதேஷடாவான ஆழவாாக்கு ஓா ஆதிகயமருளிச செய்கிறுர் மேல் (வேத வேதயவைதிகோபதேசம) என்று தொடஙகி

195. வேதவேத்ய வைதிகோபதேசம் ஆவித்யரளவிலே; அஜ்ஞர் ஜ்ஞாநிகள் ஜ்ஞாநவிசேஷயுக்தர் ஸர்வஜ்ஞனென்னுமல் இவர் திருத்துவர்.

*அதாவது—ஹிதாநுசாஸநபரமான வேதத்தினுடையவும, *வேதவேதயே பரே புமஸி* எனறு வேதைகஸமதிகமயனன ஈசவரனுடையவும, *யேச வேதவிதோவிப்ரா யேசாத்யாத்மவிதோ ஜநா:* எனகிறபடியே வேதததில் பூாவோத்தரபாகார்த்த ஜஞராய வைதிகரெனறு நிருபகமாயிருககும மஹர்ஷிகளுடையவு முபதேசம், *ஆவிதய பராகருத பரோக்த* எனகிறபடியே தத்வஹித புருஷாாததஜ்ஞாநாபாவ ரூபாவிதயாயுகதரான ஸமஸாரிகள மாதரததிலே; தத்வஹிதாதிகளில அஜ்ஞரான ஸமஸாரிகளோடு பகவதுபாயதவ நிஷடராயிருக்கும் ஜஞாநிகளானவர்களோடு, தத்ஸவரூபரூபகுண விபூதிகளை ஸாக்ஷாத்கரித்து உபேயபரராய் தததநுபவமே யாதரையாயிருககும் ஜஞாநவிசேஷயுகதரோடு, *நைவ கிஞசித் பரோக்ஷம தே,* *யோ வேத்தி யுகபத ஸாவம* எனகிறபடியே ஸர்வஜஞனன வீச்வரனேடு வாசியற ஸர்வாககும வேணடுமமசஙகளை உபதேசித்து இவா திருததுவரென்கை. ....* **(195)**

196 எல்லார்ககும இவரிபபடி அஜஞாதஜஞாபநம பணணவேணுமோ என்னுமபேக்ஷையிலே, கீழசசொனன நாலு விஷயததுககு மிவரறிவிகக வேண்டுமர்த்த விசேஷங்களை தாசிப்பிக்கிறுா (அறியாதார்ககு) எனறு தொடங்கி.

196. அறியாதார்க்கு உய்யப்புகுமாறும் இக்கரையேறினர்க்கு இன்ப வெள்ளமும் நிலையறியாதார்க்கு ஆழங்காலும் கரையேற்றுமவனுக்கு நாலாறு மறிவிக்கவேணும்.

அதாவது—*செங்கணெடியானைச சிந்தித்தறியாதார் என்று மறியாதார்* என்று முதலிலே பகவத் ஜ்ஞாநமில்லாத ஸம்ஸாரிகளுக்கு, *அஃதேயுய்யப்புகுமாறு* என்று *திருநாரணன்தாள் என்கிறவதுவே உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உபாயமென்று ஸம்ஸார நிஸ்தரணோபாயமும், *அக்கரையென்னு மனத்தக்கடலுள்ழுந்தியுன் பேரருளாலிக் கரையேறி யினைத்திருந்தேனை* என்று ஸம்ஸார ஸாகரத்தில்ழுந்துகிறவர்களுக்கு பகவதேகோபாயத்வ ஜ்ஞாநம பிறந்தால இங்கே யிருக்கச் செய்தே அக்கரை இக்கரை' என்னும்படி ஸம்ஸாரம தூரமாய பரமபதமாஸந்நமாம்படி யிருக்கை யாலே பகவதேகோபாயத்வத்திலே வ்யவஸிதராய ஸ்வபரவருத்தி நிவருத்தராயிருக் கிறவர்களுக்கு வ்யவஸாயம குலைந்து தவிர்க்கும்படி *முகில்வண்ண வானத்திமைய வர் சூழவிருப்பர் பேரின்ப வெள்ளத்தே* என்று ப்ராப்யவைலக்ஷண்யமும்' ஆற்றிலே யிழிந்து போகா நிற்கச் செய்தே நிலைக்குமிடமும் நிலையாத விடமுமறியாதாரைப் போலே, ப்ராப்யபரராய நுபவியா நிற்கச்செய்தே அதில் நிலை கொள்ளலாமிடமும் ஆழங்காலபடுத்துமிடமும் அறியாதவர்களுக்கு, *செஞ்சொற்கவிகாளுயிர் காத்தாட் செய்மின்* என்று சீலகுணமாகிற ஆழங்காலும, *ஸம்ஸாரஸாகரம் கோரமநந்த க்லேச பாஜநம், த்வாமேவ சரணம ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி மநீஷிண * என்கிறபடியே ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தைக்கடத்தி அக்கரைப்படுத்துமவனுக்கு *பொங்கைமபுலன்* இத்யாதியாலே சதுர் விமசதித்த்வமு மறிவிக்க வேணுமென்கை ஆக அறிவுகேட்டரை உபாயத்திலே மூட்டுவார், உபாயத்திலே யூன்றுவாரை ப்ராப்யபரராக்குவர்; ப்ராப்யத் திலே அவகாஹிக்குமவர்களுக்கு ஆழங்காலறிவிப்பர், ப்ராப்தியை யுண்டாக்குமவ னுக்கு த்யாஜ்யத்தை யறிவிப்பரென்றதாய்த்து. (196)

197. இவர்களுக்கு இவவர்த்தங்களுபதேசிக்கைக் குறுப்பான ஹேதுக்களோடே இவைதன்னை யின்னமொரு ப்ரகாரேண வ்யக்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (அவன் முனிந்தார்க்கு) என்று தொடங்கி

197. அவன் முனிந்தார்க்குத் தான் கண்டது, தன்னை முனிவார்க்குத் தன் கண், காணுதது காண்பார்க்குக் கண்மாறுமிடம், ராகாந்தனுக்கு மாயாதோஷம் இவர் காட்டுமவை.

அதாவது—*க்ஷிபாமி* *நக்ஷமாமி* என்கிறவவன முனிவுக்கு விஷயமாய் அஜ்ஞரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு, *ஞானப்பிரானையல்லா லில்லை நான் கண்ட நல்லது* என்று நிமகநோதத்தரண சக்தனைய ஜ்ஞாநோபகாரகனைவனை யொழிய ஸர்வர்க்கு முஜ்ஜீவநோபாயமில்லை என்று தாமறுதியிட்ட விலக்ஷணமான வர்த்தமும; *எங் ஙனேயோவன்னைமீர்காளென்னை முனிவது நீர்* என்னும்படி உபாயாத்யவஸாய தசையிலே நின்று ஸ்வயத்நபீருக்களாய ப்ராப்யவைலக்ஷண்ய மறியாதே இதனை அதிப்ராவண்யமாகாதென்று ஹிதம சொல்லுமவர்களுக்கு *என்னெஞ்சினால் நோக்கிக் காணீர்* என்று ப்ராப்யவைலக்ஷண்யாவகாஹியான என்னெஞ்சினால் பார்க்க மாட்டீர்களோவென்று தமமுடைய உட்கண்ணான ப்ராப்யவைலக்ஷண்ய ஜ்ஞாநமும், *செஞ்சொற்கவிகாளுயிர் காத்தாட் செய்மின்* என்று கவிகளாய கூர்க்கக்காணு மவர்களாகையாலே புறம்பொருவர் காணாததும காணவல்லவர்களுக்கு. அவன் சீல குணத்திலே கண்வையாதே கொள்ளுங்கோளென்று கண்மாறுமிடமும்; தம்பக்கல் ராகத்தாலே முன்னடி தோற்றாமையாலே த்யாஜ்ய தேஹதோஷம் காணமாட்டாத வனுக்கு, *மங்கவொட்டுன மாமாயை* என்று ப்ரக்ருதிதோஷமுமிவர் தர்சிப்பிக்கு மவை யென்கை. .... (197)

198 ஆனால் அஜ்ஞர்க்கு உபதேசிக்குமாபோலே இவர்களெல்லார்க்கும் பலகாலு முபதேசிப்பரோவென்னவருளிச் செய்கிறார் மேல் (ஸாதந ஸாத்யஸ்தமத்யஸ்தரை) என்று தொடங்கி

ஸாதந ஸாத்யஸ்த மத்யஸ்தரைவிட்டு அவற்றிற்கலங்கும் ஜீவேச்வரர்க்கு வீடுமின் நினைமின் பிடித்தேன் விடுவேனே வைத்தெழஊது வாடிநிற்கக் கன்மமன்று ஆன்பின் கைகழி போல் உழிதராய் என் சொற்கொளென்று இவர் பலகாலும் ஹிதாஹிதங்கள் சொல்லுவர் 198

அதாவது—ஸாதந ஸாத்யங்களை கைப்பட்டவர்களுக்கு அறிவிக்க வேண்டுவது அல்பமாகையாலே ஸாதநஸ்தராகவும் ஸாத்யஸ்தராகவும் நடுவுசொன்ன ஜ்ஞாநிகளும் ஜ்ஞாநவிசேஷயுக்தருமாகிற அவர்களிருவரையும் விட்டு, கர்மபரவசராய ஸாதநஸாத்யங்களின்னதென்றறியாதே கலங்கி நிற்கிற ஸம்ஸாரி சேதநர்க்கு, *வீடுமின் முற்றவும்* என்று தொடங்கி *சுனைநன்மலரிட்டு நினைமின் நெடியானே* என்னுமளவும் தயாஜயோ பாதேயங்களைப் பல படியாலு முபதேசிக்கையாலும், ப்ரேம பரவசனாய ஸாதநஸாத்யங்களின்னதென்றறியாதே கலங்கு மீச்வரனுக்கு 'அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே இவர் நம்மைவிட்டில் செய்வதென்' என்றதிசங்கை பண்ணி அலமருகிறவளவிலே *உன்னை நான் பிடித்தேன் கொள் சிக்கெனவே* *உன்னை நானடைந்தேன் விடுவேனோ* என்று, *மாசுச* என்பது, *தோகை மாமயிலார்கள்-செவியோசை வைத்தெழ ஆகள் போகவிட்டுக் குழலூது* என்று ஸாதந ஸாத்யங்களை யறிவிப்பது. 'மழறுதேன் மொழியார்கள் நின்னருள் சூடுவார் மனம் வாடி நிற்க எம் குழறு பூவையொடும் கிளியோடும் குழகேல்* *கனம் மனமெங்கள் கையில் பாவை பறிப்பது' *ஆன்பின் போகேல்* *என்கை கழியேல்* என்று அக்ருத்யங்களைச் செய்யாதேகொள்ளென்பது *நீயுகக்கு நல்லவரொடு முழிதராய்* *அவத்தங்கள் விளையுமென் சொற்கொள்* என்று க்ருத்யங்களானவற்றைச் செய்யென்பதாய், இப்படி பலவிடங்களிலு முபதேசிக்கையாலும், பரதமசரமோக்தரான அஜ்ஞ ஸர்வஜ்ஞர்களுக்குப் பலகாலும் ஹிதாஹிதங்கள் சொல்லுவரென்றபடி.

(ஸாதந ஸாத்யங்களில் கலங்கு மீச்வரனுக்கு) என்று உபக்ரமித்து (பிடித்தேன் விடுவேனோ வாடிநிற்க) இத்யாதிகளை யெல்லாமருளிச்செய்வானென்னென்னில் ஸாதந ஸாத்யஸ்தரைச் சொன்னதுக்கு ப்ரதிகோடியாக அவற்றில் கலக்கம் ஜீவேச்வரர்களிருவர்க்கும் ஒரோ வழிகளாலுண்டென்று தர்சிப்பிக்கைக்காகச் சொன்னவித்தனையொழிய மேல் சொல்லுகிற ஹிதாஹிதங்களெல்லாம் அவ்விரண்டு விஷயமாயே யிருக்கவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லாமையால் விரோதமில்லை ஜீவ விஷயமான உபதேசந்தன்னிலும் ஆர்த்த ப்ரஞ்சர்க்குமும் உபதேசிக்கையால் அவையிரண்டுமேயென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லையிறே அங்ஙனன்றிக்கே, ஜீவ விஷயமான உபதேசத்திலும் *வீடுமின் முற்றம் பக்தி ரூபஸாதநோபதேச பரமாகையாலும், *கண்ணன் கழலிணை பக்திமான்கள் பரிமாற்றமிருக்கும்படி யுபதேசித்ததாகையாலும், நடுவுள்ள வுபதேசத்தையாராய்ந்தாலும் பக்தி ப்ரபத்தி ரூபஸாதநோபதேசமும் பகவதநுபவகைங்கர்யரூப ஸாத்யோபதேசமும் பரசுரமாய, ப்ராப்யமானபரஸ்வரூபத்தையும் ப்ராப்தாவான ப்ரத்யகாத்மஸ்வரூபத்தையும் ப்ராப்தி விரோதியையு முபதேசித்தவை, இந்த ஸாதந ஸாத்யங்களிலே ஊனறவைக்கைக்குடலாகையாலே ஏதச்சேஷமாய அறுகையாலும், ஸாதந ஸாத்யங்களில் கலக்கம் தீர்க்கையே உபதேசத்துக்கு ப்ரதாநமென்றொருங்கவிட்டு, ஈச்வர விஷயமான உபதேசமும் ஸாதந ஸாத்யங்களில் கலக்கம் தீர்க்கையைப் பற்றவென்றே கொள்ளவேணுமாகில், *பிடித்தேன்* *விடுவேனோ* என்கிறவிரண்டும் தனக்கு ஸாத்யபூதரான விவரோடேவந்து ஸம்ச்லேஷித்துப் பெறுப்பேறு பெறுறுயிரா நிற்கச்செய்தே 'இவர் அயோக்யதாநுஸந்தானம் பண்ணி அகலில் செய்வதென்' என்றதிசங்கை பண்ணியலமாக்கிறத்தை

நிவர்த்திப்பிக்கைக்காகச் சொன்னவையாகையாலே ஸாத்யவிஷயமான கலக்கத்தைத் தெளிவிக்கைக்காகச் சொன்னவையாகலாம். ஸாத்யத்தில் கலக்கமாவது ஸாத்யமின்னதென்றறியாமல் கலங்குகையானாலும், ஸாத்ய வஸ்து விஷயமான கலக்கமென்கிற மாத்ரத்தைக் கொண்டு இதுக்கிப்படி யோஜித்தால் வரும் விரோதமில்லை. (வைத்தெழவூது) என்கிறவிது தனக்கபிமதமான விஷயங்களைப் பிரிந்து கண்ணுஞ்சுழலையிட்டு அதஸ்மிம்ஸ் தத்புத்தி பண்ணித் தங்கள் குழலைக்கொண்டாடினுகைக் கருதி, "நாங்கள் அவர்கள் அல்லோம் காண். அவர்கள் பக்கவிலே போ" என்கிற நினைவாலே *தோகைமாமயிலார்கள் செவியோசை வைத்தெழ* என்று ஸாத்யத்தையும், *ஆகள் போகவிட்டுக் குழலூது* என்று ஸாதநத்தையும் அவனுக்கறிவிக்கிறதாகையாலே, உபயத்திலும் கலங்கினவனுக்குச் சொல்லுகிறதென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம்.

(வாடி நிற்க) என்கிறவிது *மழறுதேன் மொழியார்கள்* என்று தொடங்கி உனக்கபிமதைகளானவர்கள் உன்னைப்பிரிந்து உருவிக்கிடக்க உனக்கு உபேக்ஷாவிஷயமான வெங்கள் பூவைகிளிகளோடே கலந்து பேச்சுக்கொள்ளாதேகொள் ளென்கிறதாகையாலே, ஸாத்யத்தில் கலக்கம்கண்டு சொன்னதாமிறே. (கன்மமன்று) என்கிறவிது, தங்களோடே இட்டீடு கொண்டு தங்களபிஸந்தியைக் குலைத்துத் தங்களை வசீகரிக்கைக்கு ஸாதநமாக நினைத்துத் தங்களுக்கநிஷ்டமென்றறியாமல் கையில் பாவையைப் பறிக்கிற அவனைக்குறித்து 'உனக்கிது கார்யமன்று' என்கிறதாகையாலே ஸாதநத்தில் கலக்கங்கண்டு சொன்னதாகலாம். (ஆன்பின்போகேல் கைகழியேல்) என்றது பசு மேய்க்கப் போனவிடத்தே தனக்கென்னதீங்கு வருகிறதோ என்றும் பிரிவாற்றாமலும் இத்தலைபடுகிற க்லேசமறிந்தால் பிரியாதே இத்தலையோடே கூடியிருக்கை புருஷார்த்தமாயிருக்க, ஜாத்யுசிததர்மமென்கிறமாத்ரத்தைக் கொண்டு பசுமேய்க்கப்போகவொருப்படுகிறவனைக்குறித்து *ஆழுமென்னுருயிரான் பின்போகேல்* *கலவியும் நலியுமென் கைகழியேல்* என்றவையாகையாலே, ஸாத்யத்தில் கலங்கினவனுக்குச் சொல்லுகிறதாகலாம். (உழிதரு) என்கிறவிது *வசிசெயுன் தாமரைக்கண்ணும் வாயும் கைகளும் பீதகவுடையுங் காட்டி* என்றுவசீகாரஸாதநத்தையும், *உகக்கு நல்லவரொடு முழிதரு* என்று அபிமத விஷய ஸமச்லேஷமாகிற ஸாத்யத்தையும், அவையறியாமல் நிற்கிறவனுக்கறிவித்ததாகவிறே யிருக்கிறது; *என்சொற்கொள்* என்கிறவிது பசு மேய்க்கப்போகவேண்டா வென்று விலக்குகிறது. நமக்கொரு தீங்கு வாராமைக்காக வென்றறியாதே பரிவையான தன்வார்த்தையை யநாதரிக்கிறவனைக் குறித்து *அவத்தங்கள் விளையுமென் சொற்கொள்* என்றதாகையாலே, இதுவும் ஸாத்யத்தில் கலங்கினவனுக்குச் சொன்னதாகக் கொள்ளலாம். ஆனபின்பு, *இவற்றில் கலங்கு மீச்வரனுக்குப் பலகாலும் ஹிதாஹிதங்கள் சொல்லுவர்* என்றதுக்கு அநுகுணமாக இச்சந்தைகளுக் கெல்லாமிப்படி யோஜித்தாலும் குறையில்லை. .... (198)

199. இப்படி யிவர்களிருவர்க்கும் பலகாலுமுபதேசிக்கைக்கு ஹேது வென்னென்னுமாகாங்க்ஷயிலே யருளிச்செய்கிறார் (கதிர்ஞானமூர்த்திக்கு) என்று தொடங்கி.

199 கதிர்ஞானமூர்த்திக்கு உணர்த்துவது ப்ரேமத்தாலே ;
தம மூடுவார்க்கு வேட்கையெழுவிப்பது ஞானத்தாலே.

அதாவது—*பிணக்கி யாவையும் யாவரும் பிழையாமல் பேதித்தும் பேதியாததோர் கணக்கில் கீர்த்தி வெள்ளக்கதிர் ஞானமூர்த்தியினாய்* என்று ஸம்ஹ்ருதி ஸமயத்தில் ஸகல சேதநாசேதநங்களையு மொக்கக்கலசி ஸ்ருஷ்டி ஸமயத்தில் ஒருவர் கர்மமொருவர் பக்கல் கலசாதபடி பிரித்தவிடத்திலும் தன் ஸ்வரூபத்துக் கொரு

பேதமின்றிக்கே அதவிதீயமாய அபரிச்சேதயமான கீர்த்தி ஸமுத்ரத்தை யுடைத்தா யிருக்கிற பரபாரூபமான ஜ்ஞானத்தை வடிவாகவுடையனுகையாலே ஸர்வஜ்ஞனு யிருக்கிறவனுக்கு *உனக்கொன்றுணர்த்துவன்* என்று உபதேசிக்கிறது- தத்விஷய ப்ரேமத்தாலே, *கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ்செல்வம் நெருப்பாகக் கொள்ளென்று தமமூடும்* என்று ஐசவர்யம் விநாசஹேதுவாகக் காணுநிறகச் செய்தே பின்னையுமத்தை ஸ்வீகரிக்கும்படி தமோபிபூதராகா நிறகும் ஸம்ஸாரி களுக்கு, *நின்கண் வேட்கையெழுவிப்பன் என்று தம்முபதேசத்தாலே பகவத் பக் தியை ஜநிப்பிக்கிறது தத்ஸம்பந்தமடியாக அவர்களை விடமாட்டாதே திருத்தித் தம்மோபாதி பகவதநுபவ பரராக்கவேணுமென்கிற ஜ்ஞாநத்தாலே யென்கை (199)

200· இப்படி ஜ்ஞாநப்ரேமங்களிரண்டும் காரணமாகச்சொல்லுவானென் பரது- காஸஹிஷ்ணுத்வமன்றோ பரோபதேசத்துக்கு ப்ரதாநகாரண மென்னவருளிச்செய் கிறுர் (உயிர்மாய்தல்) இத்யாதியால.

200. உயிர்மாய்தல் ஆழு மென்னுருயிரென்னும் பரது க்கம் ஸஹியாமை யிரண்டிலுமுண்டு

அதாவது—*கொண்டாட்டும் குலம் புனைவும்* என்று தொடங்கி *உயிர் மாய்தல் கண்டாற்றேன்* என்று ஸம்ஸாரிகள் பாரிக்கிற பாரிப்பும் முடிந்துபோகிற படியும் கண்டு ஆற்றமாட்டுகிறிலேனென்கையாலே பரருடைய துக்கம் ஸஹியாமை யும், *அசுரர்கள் தலைப்பெய்யில் யவங்கொலாங்கென்றுமுமென்னுருயிர் *என்று அசு ரர்களுன்னை வந்துகிட்டினால் அங்கு என்னுய விளையுமோவென்று என்னுத்மாவானது தரைப்படா நின்றதென்கையாலே பரனன் ஈச்வரனுடைய துக்கம் ஸஹியாமையும், இருவர்க்கு முபதேசிக்கைக்கு ஹேதுவாகச் சொன்ன ஜ்ஞாநப்ரேமங்களிரண்டிலு முண்டென்கை இத்தால் ஜ்ஞாநப்ரேமங்களிரண்டும் பரதுக்காஸஹிஷ்ணுத்வத்தை யொழிந்திராதென்றதாயத்து. (200)

201. இப்படி ப்ரேமமாத்ரத்தாலன்றிக்கே ஈச்வரன் நினைவாலே அவனுக்குத் தாமாதம பூதராகையாலும் அவனுக்கொரு தீங்கு வரப்பொறுக்கமாட்டாரென்னு மத்தை தர்சிப்பிக்கிறுர் (என்னது) இத்யாதியால

201. என்னதுன்னதாவியிலே அறிவாராத்மாவென்று அவன் மதந் தோன்றும்.

அதாவது—*என்னதுன்னதாவியும்* என்று உன்னுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வ ரூபம் நானிட்ட வழக்கு என்றவிடத்திலே, *அறிவாருயிரானுய* என்று அறிவாரை யுயிராகவுடையவனென்னும்படி. *ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவமேமதம்* என்று ஜ்ஞாநியான வன் எனக்கு தாரகனுகவே யென்னுடைய மதம் என்றருளிச்செய்தபடியே இவரை யவன் தனக்காத்மாவாக நினைத்திருக்கிற ஆகாரம் தோன்றுமென்றபடி ஆகையால, அவனுக்கொரு துக்கம் வரப் பொறுக்கமாட்டாரென்று கருத்து (201)

202. ஆக ஜீவேச்வரர்களுக்குப் பலகாலும் ஹிதாஹிதங்கள் சொல்லுகைக்கு ஹேதுக்களை தர்சிப்பித்தாராய் நின்றுர் கீழ், இப்படி இவருபதேசிப்பராறுலும் சிஷ்யலக்ஷண யோக்யதையில்லாத ஈச்வரன் உபதேசத்துக்கு முக்ய பாத்ரமன்றே என்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறுர் மேல் (இருத்துமெண்டானுய) என்று தொடங்கி.

202. இருத்து மெண்டாலும் பொய்கலவாது அன்பு செய்து பற்றிலனாய்ச் சத்துநட்டிரீடு நிர்த்தநரைப்போலே கண்டு கொண்டின்று பருகிப் பரிஜநாதிகளோடே தன்னைத்தந்து என்செய்வனென்றே யிருந்து அகிலபாரத்தையும் ஸமர்ப்பிக்க அது சுமந்து அல்லுநன் பகலும் போக என்றலும் அகலானாய் மல்லனாய்ப் போகேலென்றல் உகப்பையுந் தவிர்ந்து விதி வகையே நடத்துமவனே உபதேச ஸத்பாத்ரர்.

அதாவது—ஸச்சிஷ்யனானவன் ஆசார்யனை தத்பிமதஸ்தலத்திலே வைத்து தச்சந்தாநுவர்த்தியாய தத்விக்ரஹத்திலே புரையற்ற விருப்பமுடையனாய, ஸகல ஸ்நேஹத்தையுமவன் பக்கலிலே பண்ணி த்த்தரங்களிலே ஸங்கமற்று, மிடியனும் பசியனும் விடாயனும்—தன்னும் சோறும் தண்ணீரும் பெற்றாற்போலே அத்யபிநி வேசத்தோடே யவனையனுபவித்து, *சரீரமாத்தம ப்ராணஞ்ச ஸத்குருபயோ நிவே வேசத்தோடே யவனையனுபவித்து, *சரீரமாத்தம ப்ராணஞ்ச ஸத்குருப்யோ நிவே தயேத்* என்கிறபடியே தன்னுத்தமாத்மீயங்களை ஆசார்யனுக்கு ஸமர்ப்பித்து எல்லாம் செய்தாலும் *க்ருதஸ்நாம வா பருதிவீம தத்யாத ந தத்துல்யம் கதஞ்சந* என்கிற படியே ஆசார்யன் பண்ணின மஹோபகாரத்துக்கு ஸத்ருசமல்லாமையாலே குறைவாளனாய், ஆசார்யன் தன்னுடைய தேஹயாத்ராபரமெல்லாம் தனபேலேபொகட்டு ருக்கத் தான் அதடங்கலும் சுமந்து, திவாராத்ரவிபாகமற அவனைப் பிரியாதே அவன் நிக்ரஹித்து 'போ' என்றாலும் போகாதானாய அவனுகந்திடாமாறும் தனக்கு உகப்பானவற்றையும் விட்டு ஆசார்யன் விதித்தபடியே நடத்துமவனகையாலே *இருத்தும் வியந்தென்னைத் தன் பொன்னடிக்கீழ்* என்று இவர்க்கபிமதமான விடத்தே இவரை யிருத்தி *என்னெண்டாளுறன்* என்று இவர் திருவிலே யொழு குவானாய, *பொய்கலவாதென்மெய் கலந்தான்* என்று இவர் திருமேனியில் பண்ணின விருப்பத்திலே புரையின்றிக்கே *அந்தாமத்தன்பு செய்து* என்று பரமபதத் தில் பண்ணும் வ்யாமோஹத்தை இவர் பக்கலிலே பண்ணி, *பற்றிலனீசனும்* என்று இவர் பக்கல் ஸங்கத்தாலே யங்குள்ளார் பக்கல் ஸங்கத்தையும் விட்டு *இருந்தான் கண்டுகொண்டு* என்றும் *என்னை முற்றவும் தானுண்டான்* என்றும் *தானென்னை முற்றப்பருகினன்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே நிர்த்தநன் நிதி கண்டாற்போலவும் பசித்தவன் சோறு கண்டாற்போலவும், தாஹித்தவன் தண்ணீர் கண்டாற்போலவும் அத்யந்தாபிநிவேசத்தோடே யிவரை யநுபவித்து, *பரிஜநபரிபர்ஹா பூஷணாந்யாயு தாநி பரவரகுணகஞ்ச ஜ்ஞாந சக்த்யாத்யஸ் தே, பரமபதமதாண்டாந்யாத்ம தேஹஸ் தாத்மா வரத ஸகலமேதத ஸமசரிதார்த்தம் சகாத்த* என்றும் *எனக்கே தன்னைத்தந்த கற்பகம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே தன்விபூதியையும் தன்னையு மிவர்க்குக் கொடுத்து *உன்னடியார்க்கென் செய்வனென்றேயிருத்தி* என்கிறபடியே இவர்க்கெல்லாம் செய்தாலும் தானிழவாளனாய, ஆத்மாத்மீயாகிலபாரத்தையும்நமச் சபதமுகேந விவர் ஸமர்ப்பிக்க,* வேங்கடத்துறைவார்க்கு நமவென்னலாம் கடமை யது சுமந்தார்கட்கு* என்னும்படி *பூரிஷ்டம்* என்கிறபடியே நமஸ்ஸின் தனக்குக் கனத்துத்தோற்றுகையாலே அவ்வழியாலே அந்த அகிலபாரத்தையும் சுமந்து *அல்லுநன் பகலுமிடைவீடின்றி நல்கி யென்னை விடான்* என்று இவர் பக்கல் பண்ணின ஸ்நேஹத்தாலே திவாராத்ரவிபாகமற இவரைவிடமாட்டாதே, *போது நம்பீ* என்று சீறிப்போகச் சொன்னாலும் *அகலவொண்ணா மல்லனீ* என்கிறபடியே அகலா தானாய், *ஆனபின் போகேல்* என்று இவர் நிவாத்திப்பிக்கால *இவத்நிலும் பசுநிரை மேய்ப்புவதத்தி* என்கிறபடியே தனக்கு உகப்பானதையும் தவிர்ந்து, *அருள்தரு வானமைகின்றானதுநமது விதிவகையே* என்று இவர் விதித்தபடியே நடத்துகிற ஸர்வேச்வரனே உபதேசத்துக்கு ஸத்பாத்ரமென்கை. .... (220)

203. ஆனால் இங்ஙனன்றிக்கே அஜ்ஞரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு உபதேசிக்கிறவளவில ஸம்ஸார விரக்தராய ஆத்மகுணோபேதராய ஸமயகுபஸந்நரானவர்களுக்கு உபதேசிக்குமர்த்தத்தை, பகவத்விமுகராய பரயோஜநாநந்தரபரராய அநுவர்த்தநஹீநரானவர்களுக்கு வலி'யப்பிடித்து உபதேசிப்பானென்னென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் மேல (நண்ணாதார்) என்று தொடங்கி

203. நண்ணாதார் மெய்யிலே பின் ஆசை நிர்வேதத்தோடே ஆஸ்திக்ய அமாநித்வாதிகள் விஞ்சின ப்ரணிபாதாபிவாதந பரிப்ரச்ந ஸேவாபரர்க்கு உளங்கொள்பேசுமளவென் றென்னும் அர்த்தத்தை வம்மின் விரோதமீனச் சொல் எவ்வுயிர்க்குமறிய வென்று அடைவு கெட அதுபஸ்கர்க்கு உபதேசிக்கிறது ஞாலத்தார் பந்தபுத்தியும் அநர்த்தங்கண்டு ஆற்றாமையும் மிக்க க்ருபையுமிறே.

அதாவது—*நண்ணாதார் முறுவலிப்பவிலும்* மெய்யில் வாழ்க்கையிலும், *ஊனேறு செல்வத்திலும்,* ஆசைவாய்ச்சென்ற சிந்தையிலும் சொல்லுகிறபடியே பகவத் விமுக லோக யாத்ரையிலும் மாம்ஸாஸ்ருகாதி மல ரூபதேஹத்திலும் காமோபாதிகங்களான தேஹாநுபந்திகளிலுமுண்டான தோஷதர்சநத்தாலே, *பரீக்ஷ்ய லோகாந்* இத்யாதிப்படியே பிறந்த நிர்வேதத்தோடே, *ஆஸ்திகோ தர்மசீலச்ச சீலவாந் வைஷ்ணவச்சுசி, கம்பீரச் சதுரோ தீரச் சிஷ்ய இத்யபிதீயதே* என்றும் *அமாநித்வ மதம்பித்வ மஹிம்ஸா க்ஷாந்திரார்ஜவம் ஆசார்யோபாஸநம் சௌசம் ஸ்தைர்ய மாத்மவிநிக்ரஹ'* இத்யாதியாலும் சொல்லப்படுகிற ஆஸ்திக்யாதிகளும் அமாநித்வாதிகளுமாகிற சிஷ்ய லக்ஷணமான ஆத்ம குணங்களாலதிகராய், *ப்ரணிபத்யாபிவாத்யச* என்றும், *தத் வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா,* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகநாபிமாநராய்க் கொண்டு ப்ரணிபாத அபிவாதந பரிப்ரச்ந ஸேவையாகிற விவற்றிலே தத்பரராய் சிரகாலம் அநுவர்த்தித்தவர்களுக்கு, *உளங்கொள் ஞானத்து வைம்மின்* என்றும், *பேசுமளவன்றிது வம்மின் நமர்! பிறர் கேட்பதன்முன்* என்றும் இப்படி அஷ்டகாணமாக உபதேசிக்கவேண்டும் அர்த்த விசேஷத்தை, *வம்மின புலவீர்* என்று வலியவழைத்து, *சொன்னால் விரோதமிது ஆகிலும் சொல்லுவன் கேண்மினோ* என்று நான் சொல்லுகிறவிது உங்களுக்கு விரோதமாய்த் தோற்றியிருந்ததாகிலும் சொல்லுவன் இத்தைக் கேளுங்கள் என்று அபேக்ஷித்து, *ஈனச்சொல்லாயினுமாக* என்கையாலே 'ஆகிலுமாக' என்று பொகடு பொருளாகவும், *மற்றொன்றில்லை சுருங்கச் சொன்னோம் மாநிலத் தெவ்வுயிர்க்கும்* என்றும், *திண்ண நாமறியச்சொன்னோம்* என்றும் ஸர்வர்க்கும் ப்ரஸித்தமாம்படியாகவும், இப்படி அடைவுகேடாக, *இதம் தே நாதபஸ்காய* இத்யாதியால் சொன்ன அநதிகாரிகளுக்கு உபதேசிக்கிறது, *ஞாலத்தார் தமக்கும் வானத்தவர்க்கும் பெருமான்* என்று நித்ய விபூதியிலுள்ளாரோபாதி லீலாவிபூதியிலுள்ளார்க்கும் அவனோடு ஸம்பந்தமொத்திருக்க, இவர்கள் அவனை யிழந்து கிடக்கவொண்ணாதென்கிற ஸம்பந்தஜ்ஞாநமும். *கண்டாற்றேனுலகியற்கை* என்று இவர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் படுகிற அநர்த்தங்கண்டு பொறுக்கமாட்டாத ஸ்வபாவமும், தாவந்மாத்ரமன்றிக்கே *அருள் கண்டீரிவ்வுலகினில் மிக்கது* என்று, *க்ஷிபாமி* நக்ஷமாமி* என்று ஈச்வரன் கைவிட்டவர்களையும் திருத்தியல்லது நிற்கமாட்டாத கரைபுரண்ட காருண்யமுமிறே என்கை பந்தபுத்தியும் அநாத்ததாஸஹத்வமும் இவர் தம்முடைய உக்திஸித்தமாகை யாலும் க்ருபாதிகயம் சிஷ்யோக்தி ஸித்தமாகையாலுமாய்த்து இப்படி ப்ரஸித்தி தோற்றவருளிச்செய்தது .... (203)

204. மற்றுமிப்படி யுபதேசிப்பார் பலருமுண்டோ வென்னுமாகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் (தாய்க்கும்) இத்யாதி

204. தாய்க்கும் மகனுக்கும் தம்பிக்கும் இவர்க்கும் இவரடிபணிந்த வர்க்குமே இவையுள்ளது.

அதாவது— தன்பக்கலிலே விபரீதபுத்தியைப் பண்ணிநிற்கிற பாபிஷ்டனான ராவணனைக்குறித்து, *மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும்* *விதித ஸஹி தர்மஜ்ஞ:* இத்யாதிகளாலே ஹிதோபதேசம் பண்ணின *நித்யைவைஷா ஜகந்மாதா* என்கிற ஸர்வலோகஜநநியான பிராட்டிக்கும், திருநாமம் சொன்னதுவே ஹேதுவாகச்சீறித் தன்னை அதிக்ரூரமான தண்டங்களைப்பண்ணும்படி பகவத்யந்தவிமுகனாய பாபிஷ்டாக்ரகண்யனான ஹிரண்யனைக் குறித்து, *ஸர்வபூதாத்மகே தாத ஜகந்நாதே ஜகந்மயே* *உர்வயாமஸதி* இத்யாதிகளாலே ஹிதத்தையுபதேசித்தும் விமுகரான அஸுரபுத்ரர்களைக் குறித்து *அபார ஸம்ஸாரவிவர்த்தநேஷு மாயாத தோஷம் பரஸம் பரவீமி, ஸர்வத்ர தைத்யாஸ்ஸமதாமுபேத ஸமத்வமாராதநமச்யுதஸ்ய* இத்யாதிகளாலே ஹிதத்தை யுபதேசித்தும் *மீளவவன் மகனை* என்கிற ஹிரண்ய புத்ரனான ப்ரஹ்லாதனுக்கும், *யாவந்ந லங்காம் ஸமபித்ரவந்தி வலீமுகா: பர்வத கூடமாத்ரா:; தம்ஷ்ட்ராயுதாச்சைவ நகாயுதாச்ச ப்ரதீயதாம் தாசரதாய மைதிலீ* *யாவந்ந க்ருஹ்ணந்தி சிராம்ஸி பாணா ராமேரிதா ராக்ஷஸபுங்கவாநாம், வஜ்ரோபமா வாயுஸமாந வேகா: ப்ரதீயதாம் தாசரதாய மைதிலீ* என்றிப்படி தனக்கு ஹிதம் சொன்னது பொறுமல *த்வாம் து திக் குலபாம்ஸநம்* என்று திக்கரித்த க்ரூரனான ராவணனைக்குறித்து, *ஸுலபா: புருஷா ராஜந் ஸததம் ப்ரியவாதிந:, அப்ரியஸ்ய து பத்யஸ்ய வக்தா ச்ரோதா ச துர்லப:*, பத்தம் காலஸ்ய பாசேந ஸர்வபூதாபஹாரிணா, நநச்யந்த முபேக்ஷேயம் ப்ரதீப்தம் சரணம் யதா* என்று தொடங்கி ஹிதோபதேசம் பண்ணின *அவன் தம்பிக்கே* என்கிற ராவணாநுஜனான ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானுக்கும்; பகவத்விமுகராய் அந்யபரராய்த்திரிகிற ஸம்ஸாரிகளை விடமாட்டாமல் *வீடுமின் முற்றவும்* தொடங்கிப் பலவிடங்களிலும் பலபடியாலும் உபதேசித்த விவ்வாழ்வார் தமக்கும்; ஓராணவழியாகப் பூர்வர்களுபதேசித்துப் போந்த நியமத்தைக் குலைத்துப் பலரையுமுபதேசிக்கும்படி பண்ணியும் பலகால நடந்து துவண்டு கேட்ட பரமார்த்தத்தை ஓலக்கமாக வைத்து உபதேசித்தும், *வருதைவ பவதோ யாதா பூயஸீ ஜநம ஸந்ததி, தஸ்யாமந்யதமம் ஜநம ஸஞ்சிந்த்ய சரணம் வ்ரஜ* என்று ருசிவிச்வாஸ ஹீனரையும் நிர்ப்பந்தித்து சரமோபாயஸத்தராக்கியும், இப்படி அதிகாரம் பாராமல் அவர்கள் துர்க்கதியைப் பார்த்து உபதேசித்தருளும் ஸ்வபாவராய், *பாமனு மாறனடி பணிந்துய்ந்தவன்* என்று நிரூபகமாயிருக்கும் எம்பெருமானார்க்குமே இவ் வாகாரங்களுள்ளதென்கை (இவை) என்று கீழ்ச்சொன்ன ஸம்பந்த ஜ்ஞானம், அநார்த்ததாஸஹத்வம், அநவதிககருபை ஆகிற மூன்றையும் பராமர்சிக்கிறது (204)

205. இப்படி விமுகரான ஸம்ஸாரிகளைக் குறித்து இவ்வாழ்வாருபதேசித்தவித்து ஸபலமாய்த்ததோ வென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார்(க்யாதிலாப)இத்யாதி.

205. க்யாதிலாபபூஜாபேக்ஷையற மலர்நாடியாட்செய்ய, உய்யக்கொண்டு ஆரைக்கொண்டு வாளும் வில் லுங் கொண்டென்கிற இழவுகள் தீரப்பெற்றது.

அதாவது—*நீசனேன் நிறை வொன்றுமிலேன்* என்று தண்மைக் கெல்லையாகத் தம்மை நினைத்திருக்கையாலும், *கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ்செல்வம் நெருப்பாக* என்று ஐச்வர்யத்தை அக்நிஸமமாகக்காண்கையாலும், *தொண்டர் தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன் சடகோபன்* என்று பாகவத சேஷத்வத்தி

னெலலேயிலே நிறகிறவர்களுககுத தம்மை சேஷமாக நினைத்தும் *ஒதவலலபிராக்கள நம்மையாளுடை யார்கள் பணடே* எனறு இபப்ரபநததததில் அநவயிததவாகளைத தமக்கு சேஷிகளாக நினைதது மிருககையாலும், ககயாதியிலும லாபத்திலும பூஜையிலும அபேக்ஷயற்று, *நறிய நனமலர்நாடி* எனகிறபடியே சேஷதவ பரிமள யுக்தமாய் சலாக்யமான ஆத்ம புஷபங்களைத தேடி *ஆடசெயதாழிப்பிரானைச சேர்ந்தவன* எனறு கைஙகாயரூபமாக உபதேசிககையாலே ஜகததாகத் திருநது கையாலும, *உமமையுய்யக்கொண்டு போகுறில* எனறு ஸமஸாரிகளுஜ்ஜீவந நிமிததமாகவுணடான இழவும், *ஆரைக்கொண டெனனுசாகோ* எனறு தமக்கு உசாததுணையில்லாமையால வநதவிழவும,*வாளும விலலும கொணடு பின் செலவாா மற்றிலலே* என்று அவன ஸௌகுமாாயமறிந்து பரிகைககொருவருமிலலே எனகிற விழவும் தீரப பெறறதென்கை. எலலாருமுஜ்ஜீவிதது தமககு உசாத்துணையாய அவனுககு மஙகளா சாஸநமும பண்ணுகையாலே மூனறிழவும தீருமிறே. *மலர் நாடி* எனகிறவிதுககு *நறிய நனமலர் நாடி* எனகிறவிது சொலலுமபோது ஸர்வவ்யாக்கயாநஙகளிலும் ''பரிமளததையுடைததாய சலாகயமான புஷபஙகள போலேஆராயந்துசொன்னவாயிரம்'' என்று பரபநத விசேஷணமாகச் சொலலியிருக் கையால, இவாககு நினைவு புஷபஙகளைத்தேடி எனகிறவிதென்று கொளளவேணும் அன்றிககே 'மலாநாடி எனகிறவிது *நாடாத மலாநாடி* எனகிறததை நினைத் தருளிச செய்தாரெனறுகொளளில் ஒரு விரோதமுமில்லே *வாடாத மலரடிக் கீழ்வைக்க* எனறு கைஙகர்யப்ரஸஙகமுணடாகையாலே *ஆடசெய்ய* எனறத் தோடே சேருமிறே, (205)

206. இப்படியுபதேசம பலித்ததாகில் *பரீக்ஷ்ய லோகாந* இத்யாதிப்படியே கர்ம பலமான ஸாம்ஸாரிக போகஙகளின் அல்பாஸதிரதவாதி தோஷத்தையும நிதயனான பரமாத்மாவானவன கர்மஸாத்யனல்லாமையையும் அநுஸந்திக்கையாலுணடான *நாஸ்த்யக்ருத: க்ருதேந நிர்வேதத்தோடே சமதமோபேதனாய் உபஹார பாணியாயக்கொணடுச் ரோதரியனாய் பரஹம நிஷ்டனான ஆசாாயனை உபஸததி பணண, அவனும வாஸிநே பரபரூயாத* எனகிறபடியே ஒரு ஸம்வதஸரம் பரீக்ஷிததுப பினனையுபதேசி ககக் கடவனாகச சொலலுகிற சாஸத்ர மர்யாதையிலே, ஸமஸாரிகளநுவாத்திக்க இவர் உபதேசித்தாராணுலோ வென்கிறசஙகையிலே யருளிச்செய்கிருர் (ப்ரஹம நிஷ்டருமு) இத்யாதி.

206. ப்ரஹ்மநிஷ்டரும் ஸம்வத்ஸரவாஸிகளுமாகில், ஏபாவம் பயனன்ருகிலும் சேராது.

அதாவது—உபதேஷ்டாவன விவர் ஸக்ரமமாக உபஸத்திபணணினாவனுக கொழிய உபதேசியோமென்றிருக்கும் ப்ரஹ்மநிஷ்டராகில் அப்படி வநது உபஸத்தி பண்ணினவர்களுக்கு ப்ரீதியோடே உபதேசிக்கையொழிய அநதிகாரிகளுககுபதேசிக கப்புக்கு,*ஏபாவம் பரமே*எனறு 'ஓபாவம!எனககிது பரமாவதே'எனறு உபதேசோ பக்ரமத்திலே வெறுத்துசசொன்ன உக்தி சேராது; இவர்பககலுபதேசம் கேட்ட வர்கள் ஸம்வத்ஸர வாஸிகளாகில, உபஹாரபாணிகளாய் நாம் அநுவர்த்தித தன்ருே பெறறுேமெனறிருக்கை யொழிய, இவர்க்கு ப்ரதம சிஷ்யரானவர் *பயனன்ருகிலும பாஙகலலராகிலும் செயல நனருகத் திருத்திப பணிகொளவான்* என்று ப்ரயோஜநசூநயராகிலும அவிதேயராகிலும் தமமுடைய செயலாலே எல்லாம் நன்ரும்படி திருத்திககொள்வாரிவ ரென்று கருதஜ்ஞதையாலே உகநது சொன்ன உக்தியும் சேராதெனகை இப்படி ஆசார்யோகதியும சிஷ்யோகதியுமாகையாலே முன சொன்ன ஹேதுக்களாலே விமுகரைக் குறிததுபதேசிகக உபதேசசுத்தியாலே ஸர்வரும் திருநதி இவருடைய இழவுகளெலலாம தீர்ந்ததென்றே கொள்ளவேணு மென்றதாய்த்து. (206)

207. இனி இப்படி பரோபதேசபரரானபோது பகவதநுபவம் விச்சிந்நமாகாதோ வென்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (மெய்ந்நின்று) இத்யாதி.

207. மெய்ந்நின்று மங்கவொட்டுக்கு நடுவு அநுபவகர்ப்போபதேசம்.

அதாவது—*மெய்ந்நின்று கேட்டருளாயடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம்* என்றது முதல் *மங்கவொட்டுன் மாமாயை* என்கிறதளவாக நடுவுள்ள நாலு ப்ரபந்தமும், அநுபவமுள்ளே செல்லாநிற்கச்செய்தே யுண்டான பரோபதேசமென்கை. இவர் தமக்கு அநுபவகார்ப்பமான வுபதேசமும் உபதேசகார்ப்பமான அநுபவமுமாய்ச் செல்லுமென்றிறே நம் முதலிகளருளிச்செய்வது, ஆகையால் இவர்க்கநுபவவிச்சேத மொருக்காலு மில்லையிறே. ஆக இப்படியிவருடைய பரோபதேச விஷயங்களும் உபதேச ஹேதுக்களும் உபதேச ஸாபல்யமும், உபதேசந்தான் அநுபவத்தை விட்டிராதென்னுமிடமும் சொல்லிற்றாய்த்து (207)

208. இப்படி இவ்வாழ்வாருடைய அநுபவோபதேச ரூபமான ப்ரபந்த சதுஷ்டயமும் ரஹஸ்யத்ரயார்த்த ப்ரதிபாதகமாயிருக்குமபடியை ப்ரகாசிப்பிப்பதாகநினைத்து உபக்ரமிக்கிறார் (இவற்றுக்கு) இத்யாதி

208. இவற்றுக்கு மந்த்ர வித்யநுஸந்தாந ரஹஸ்யங்களோடே சேர்த்தி.

அதாவது—(மெய்ந்நின்று மங்கவொட்டுக்கு நடுவு) என்று கீழ்ப்ரஸ்துதமான இப்ப்ரபந்தங்கள் நாலுக்கும் ஸகல சாஸ்த்ர தாத்பர்யமான ஆத்மஸமர்ப்பணத்தையும் ஸம்சய விபர்யயமற ப்ரதிபாதிக்குமவையாய், *ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்தஸ்ஸ்தம்* என்னும்படி ஸகல சாஸ்த்ர ஸங்க்ரஹமான திருமந்த்ரமும், ஸித்தோபாய வரணத்தை ஸாங்கமாக விதிக்கிற சரமச்லோகமும், உபாயோபேயவரணபராரர்த்தனைகளை ஸக்ரமமாக ப்ரகாசிப்பியாநின்று கொண்டு காலக்ஷேபத்துக்கும் போகத்துக்குமாக ஸாரஜ்ஞராலே ஸதாநுஸந்தாநம் பண்ணப்படும் த்வயமுமாகிற ரஹஸ்யத்ரயத்தோடே சேர்த்தி யென்கை (208)

209. அதில் எந்த ப்ரபந்தத்துக்கு எந்த ரஹஸ்யத்தோடே சேர்த்தி என்னுமாகாங்க்ஷையிலே அத்தை வகையிட்டருளிச்செய்கிறார் (அளிப்பான) என்று தொடங்கி

209. அளிப்பானடியேனடைக்கலம் சூடிய பொய்யாநானுமழுந்தாரென்று ஸ்வரூபவிரோதி நிவ்ருத்திகளையும், தாமரையுந்திப் பெருமாமாயன் ஆளாகவே வாழியவென்று ப்ராப்யபலங்களையும், நெறிகாட்டி மனத்துக் கொண்டு கண்ணனுலடித்துக் கண்டிலமால் யாதாகிலென்று உபாயத்தையுஞ் சொன்னவை மந்த்ரச்லோகங்களோடே சேரும்.

அதாவது—*உயிரளிப்பான்* என்று ப்ரணவத்தில் ப்ரதமாக்ஷரத்தில் தாத்வர்த்தமான பகவத்ரக்ஷகத்வத்தையும், *அடியேன்* என்று தத்ரக்ஷ்ய பூதமாய் சதுர்த்தி உகாரங்களில் சொல்லுகிறபடியே தத்நந்யார்ஹசேஷமாய் ப்ரக்ருதே: பரமாய் ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாக த்ருதீயாக்ஷரத்தில் சொல்லப்படுகிற ஆத்மஸ்வரூபத்தையும், ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சதுர்த்தி ஸம்ப்ரதாநத்திலேயாய். *ப்ரஹ்மணே த்வா மஹஸ ஓமித்யாத்மாநம்யுஞ்ஜீத* என்கிறபடியே ப்ரணவத்துக்கு ஆத்மஸமர்ப்பணமும் அர்த்தமாகையாலே விரோதி பயத்தாலே கலங்கின தசையிலே *அடியேனடியாவியடைக்கலம்* என்று அந்த ஆத்மஸமர்ப்பணத்தையும், *திருமாலதிருப்போ வல்லாரடிக்கண்ணி சூடியமாறனென்று ப்ரணவோக்தமான பகவதநந்யார்ஹசேஷத்வம் ததீயசேஷத்வபர்யந்தமாயிருக்குமென்று நமஸ்ஸிலார்த்தமாகச்சொல்லப்படுகிற

ததீய சேஷதவததையும, *பொயநநினற ஞானமும பொலலாவொழுககு மழுக்குடம்பும* என்றும *யாதானு மோராககையில் புககஙகாபபுணடு மாபபவிழந்தும்*எனறும ஷஷ்ட்யந்தமான மகாரததால சொலலபபடட அஹஙகார மமகாரஙகளாகிற அநாதமநயாதம புததயாதி ரூபாவிதயையையும, தககாரயமான அகருத்யகரணுதிகளையும் தககாரயமாய வரும தேவ மநுஷயாதி ரூபமான பரகருதி ஸமபநதத்தையும, *வனசேறறளளல பொய்நநிலதது-அழுநதார்* எனறு தநநிஷேதவாசியான நஞ்ஞாலே சொலலபபட்ட அவிதயை முதலாக ஸமஸார காதம மீருகவுளள விரோதி நிவருததியைச சொலலுகையாலே ஸாவரக்ஷகனுன ஸர்வேசவரனுககு அநநயாரஹ சேஷமாய ஜஞாநாநநத லக்ஷணமாக ததீய சேஷதவ பாயநதமாயிருககும ஆதமஸவரூபததையும ஸமஸாரஹேதுபூதாவிதயாதிகளான விரோதிகளுடைய நிவருததியையும பரதிபாதிககிற திருவிருததம பரதம மதயம பதஙகளிரணடோடும சோநதிருககையாலும;

தாமரையுநதிததனிபபெருநாயக எனறு தொடஙகி, *எமபெருமாமாயன்* எனறு தலைககட்டுகையாலே நாராயண பதததில சொலலப்படுகிற உபய விபூதியுக்தமான பராபயவஸதுவையும. *தனிமாததெய்வததடியவர்ககினி நாமாளாகவேயிசையுஙகொல* எனறும, *ஊழிதோறூழியோவாது வாழியவெனறு யாநதோழ விசையுஙகொல* எனறும, அநத பதததில சதுரததயாததமான பலஸவரூபததையும சொலலுகையாலே பராபய பலனகளிரணடையும பரதிபாதிககிறதிருவாசிரியம, பரகருதி பரதயயாமசஙகளாலே ததுபயபரதிபாதகமானதரு தீயபதத்தோடே சோநதிருககையாலும இரணடு பரபநதமும திருமநதரததோடே சேரும

நெறிகாட்டி நீககுதியோ எனறு உபாயாநதரஙகளைககாட்டி எனனையகறறபபாரககிருயோவெனகையாலே *ஸாவதாமாந பரிதயஜய* எனகிற உபாயாநதரஙகளினுடைய பரிதயாஜயதையையும, *வெஙகோட்டேறேழுடனே கொனறுனையே மனததுககொணடு* எனறு *மாமேகம சரணம வரஜ* எனகிற மாநஸாத்யவஸாயரூபமான உபாயஸவீகாரததையும *சீரார் மனததலை வனதுனபததை மாறறினேன வானேரினததலைவன கணணனுலயான* எனறும, *எமமிறையார் தந்தவருளெனனும தணடாலடிதது-வலவினையைக கானும மலையும புகக்கடிவான்* எனறும, *அஹம தவா ஸாவபாபேபயோ மோக்ஷயிஷயாமி* எனறு உபாயபூதன பணணும ஸாவபாபவிமோசநததையும, *வானேமறி கடலோ* எனறு தொடஙகி* வன துயரை-மருஙகு-கணடிலமால* எனறு விரோதிகளானவை போனவிடம தெரியாதபடி தனனடையே விடடுபபோயதது எனகையாலே 'நானும வேணடா நீயும வேணடா, அவை தன்னடையே விடடுபபோம' எனகிறணிஜாததததையும், *அடர் பொனமுடியானை* எனறு தொடஙகி *யாதாகில யாதே இனி* எனறு 'இனி காம மிருநதென? நசிததென? ஏதானுல நமககெனவரும்' எனறு *மாசுசஃ *எனகிற பததாலே பலிதமான நிரபபரதவாநுஸநதாநததையும சொலலுகையாலே உபாயபரதிபாதகமாயிருககிற திருவநதாதி சரமசலோகததோடே சேருமெனகை. (உபாயத்தையும சொன்னவை) எனறது சொனன பரபநதஙக ளெனறபடி.

210 சரமபரமநதமான திருவாயமொழியின தவயாரதத பரதிபாதகதவம விஸதரேணேபபாதிககவேணடுகையாலும ததவிஷயமாகத தமமுடைய திருததமையனூர பிளளை ஒரு பரபநதம முனபேயிடடருளுகையாலும அதிலே தாசிபபிதது விடககடவோ மெனறு (தவயாரததம தீரகக சரணுகதி யெனறது ஸாரஸஙக்ரஹததிலே) எனகிருர்

210. த்வயார்த்தம் தீர்க்க சரணுகதி யென்றது ஸாரஸங்க்ரஹத்திலே.

அதாவது—திருவாயமொழி, பததுப்பததாலும், சரியஃ பதிதவம் முதலாக கைங்கர்ய விரோதி நிவருததி பாயநதமாக தவயததில் பரதிபாதிதமான பததர்தத

த்தத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே, த்வயார்த்தமாய்க்கொண்டு தீர்க்கசரணாகதியாயிருக்கு மென்று சொல்லப்பட்டது-பிள்ளையருளிச்செய்த ஸாரஸங்க்ரஹமாகிற ப்ரபந்தத்திலே யெனகை.

அந்த ப்ரபந்தமாவதுதானேதென்னில். "அகில ஜகத்திதாநுசாஸநபரமான வேதத்திலும் வேதோபப்ருமஹணார்த்தமாக ப்ரவ்ருத்தங்களான ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணாதி ஸமஸ்த சாஸ்த்ரங்களிலும் ப்ரஸித்தமாய் ஸாவேசவரஸாவஸவமாய் நம் ஆசார்யர்களுக்கு ஆப்ததமமாயிருந்துள்ள அர்த்த த்வயத்தை ப்ரதிபாதிக்கையாலே த்வயமென்று திருநாமத்தையுடைத்தாயிருந்துள்ள வாக்யத்வயம் பத்தார்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது அதாவது—ச்ரிய:பதித்வமும், நாராயணத்வமும் நாராயணனுடைய ஸர்வலோகசரண்யமான சரணாரவிந்தயுகளமும், அதினுடைய ப்ராபகத்வமும், தத்கோசரமாய் சேதநகதமாயிருந்துள்ள ப்ரார்த்தநா கர்ப்ப விச்ரம்பமும், லக்ஷ்மீதத்வல்லபருடைய நிகிலாத்மகைங்கர்ய ப்ரதாநார்த்தமான நித்யஸம்பந்தமும், கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தியான ஈச்வரனுடைய நிரதிசய போக்யதையும், ஸர்வஸ்வாமித்வமும், நித்ய கைங்கர்யமும், கைங்கர்யப்ரதிபந்தக நிச்சேஷ நிபர்ஹணமுமாகிற அர்த்த விசேஷங்கள்; ஈதருசார்த்த விசேஷப்ரகாசகமான மந்த்ர விசேஷத்தினுடைய விவரணரூபமாய் பௌருஷேயோபநிஷத்தாயிருந்துள்ள திருவாய்மொழியில் பத்துப்பத்தாலும் இப்பத்தர்த்தத்தையும் நம் பூர்வாசார்யர்கள் அடைவே சோதத்நுஸந்தித்துப் போருவர்கள், அதில் முதல் பத்தால் *மலர்மகள் விரும்பும் நமரும் பெறலடிகள்* என்றும் *மலராள் மைந்தன்* என்றும் *திருமகளார் தனிக் கேள்வன்* என்றும் *திருவின் மணாளன்* என்றும் *பூமகளார் தனிக்கேள்வன்* என்றும் *மைந்தனை மலராள் மணவாளனை* என்றும் ச்ரிய:பதித்வம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து.

இரண்டாம்பத்தால்-*எம்பெருமான் நாரணற்கு* என்றும் *எம்பிரானெம்மானான நாராயணனாலே* என்றும் *நாரணன் முழுவேழுலகுக்கும் நாதன்* என்றும் நாராயணத்வம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து, மூன்றாம்பத்தால் *நாண்மலராம் அடித்தாமரை* என்றும் *அங்கதிரடியன்* என்றும் *அவன் பாதபங்கயம்* என்றும் *அன்று தேர்கடவிய பெருமான் கனைகழல்* என்றும் *மூவுலகும் தொழுதேத்தும் சீரடியான்* என்றும் நாராயணனுடைய ஸர்வலோக சரண்யமான சரணாரவிந்தயுகளம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து, நாலாம்பத்தால்— *இலங்கைநகர் அம்பெரியுய்த்தவர்* என்றும் *வல்வினை தீர்க்கும் கண்ணனை* என்றும் *தொல்வினை தீர* என்றும் *வெய்ய நோய்கள் முழுதும் வியன் ஞாலத்து வீயவே* என்றும் *மேவி நின்று தொழுவார் வினைபோக* என்றும் *பிறந்தும் செத்தும் நின்றிடறும் பேதைமை தீர்ந்தொழிந்தேன்* என்றும் *நோயே மூப்பிறப்பு பிறப்புப் பிணியே யென்றிவை யொழிய* என்றும் *வேட்கையெல்லாம் விடுத்து—கூட்டரிய திருவடிக்கண் கூட்டினை* என்றும் *அஃதே உய்யப்புகுமாறு* என்றும் *உய்வுபாயம் மற்றின்மை தேறி* என்றும் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தீஷ்ட ப்ராப்திகாரத்வ லக்ஷணமான ப்ராபகத்வம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து, அஞ்சாம்பத்தால்— *தமியேனுக்கருளாய்* என்றும் *ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாக* என்றும் *உன்னாலல்லால்* என்றும் *கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட* என்றும் *நம்பெருமானடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்* என்றும் *நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கென்று நாடொறு மேகசிந்தையனாய்* என்றும் தத்கோசரமாய சேதநகதமாயிருந்துள்ள ப்ரார்த்தநாகர்ப்ப விச்ரம்பம் ப்ரகடிதமாய்த்து, ஆறாம்பத்தால் *திருமாமகளிருந்தாம் மலிந்திருந்து* என்றும் *அடிமை செய்வார் திருமாலுக்கே* என்றும் *ஒசிந்த ஒண்மலராள் கொழுநன்* என்றும்* என்திருமார்வற்கு* என்றும் *கோலத்திருமாமகளோடுன்னை* என்றும் கைங்கர்ய ப்ரதாநார்த்தமான லக்ஷ்மீ தத்வல்லபர்களுடைய நித்ய ஸம்பந்தம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து.

ஏழாமபததால--*கனனலேயமுதே* என்றும *கொடியேன பருகினனமுதே* எனறும *அலைகடல் கடைநதவாரமுதே* எனறும *திருமாலின சீர இறபபெதிர காலம பருகிலுமாரவனே* எனறும *இவவேழுலகை யினபம பயகக* எனறும கைஙகாய பரதிஸமபநதியான வீசவரனுடைய நிரதிசயபோகயதை ப்ரதிபாதித மாயதது. எடடாமபததால—*அடியனேன் பெரியவமமானே* எனறும *விணணவா கோனநுவகள கோனே* எனறும *அமாநத நாதனே* எனறும *மூவுலகாளி* எனறும் *நோபடடிறை மூவுலகுக்கும நாயகன* எனறும ஸாவஸவாமிதவம பரதிபாதித மாயதது, ஒனபதாமபததால *பணடைநாளாலே நினதிருவருளும பஙகயதாள திருவருளும கொணடு நினகோயில சீயதது* எனறும *நினதீரதத வடிமைக குறறேவல* எனறும *தொடாநது குறறேவல செயது* எனறும *கொடுவினையேனும் பிடிகக* எனறும *உறுவதிதுவென றுனககாடபடடு* எனறும *ஆடகொள வானெதது* எனறும *நானும மீளாவடிமைப பணி செயயபபுகுநதேன* எனறும நிதய கைஙகாயம பரதிபாதிதமாயதது பததாம பததால—*துயா கெடும கடிது* எனறும *கெடுமிடராய* எனறும *எழுமையுமேதம சாரா* எனறும, *தீருமநோய வினைகளெலலாம* எனறும *இபபிறபபறுககும* எனறும *உனறன் திருவுளமிடா கெடுநதோறும நாஙகள வியகக வினபுறுதும எமபெணமையாற்றேம* எனறும் *பிணியொனறும சாரா பிறவிகெடுததாளும* எனறும *பிறவிததுயா கடிநதோம* எனறும *விணடேயொழிநத வினையாயினவெலலாம* எனறும *அமரா வினைகளே* எனறும *கடுநரகம புகலொழிதத* எனறும *பிறவி கெடுததேன* எனறும *தடுமாறற வினைகள தவிாததான* எனறும *அநதிதொழுஞ சொலலு* எனறும் *அவாவறறு வீடுபெறற* எனறும கைஙகாய பரதிபநதக நிசசேஷநிபாஹணம பரதிபாதிதமாயதது. இபபடி சரிய பதிதவ பரமுகங்களாய கைஙகாய பரதிபநதக நிசசேஷ நிபாஹண பாயநதஙகளாயிருநதுளள உபாதேயாாததஙகளை பரதிபாதிக ககடவதாயிருநதுளள வாகயதவயமும திருவாயமொழியும பகவசசாணாததி களாய அநநயோபாயராயிருககுமதிகாரிகளுககு, காலக்ஷேபஹேதுவாகவும போக ஹேதுவாகவும ஈசவரபரீதிஹேதுவாகவும யாவசசரீரபாதமநுஸநதேயம'' எனறரு ளிசசெயத இபரபநதமெனகை. இபபடி திருவாயமொழியினுடைய தவயாாதத பரதிபாதகததவததை விசதமாக ஆசாாயாகளருளிச செயது வைககையாலே ஸவப்ர பநதத்தில வகததவயாமசததை ததப்ரபநதததிலே தாசிபபிததாராயதது, 210

211 ஆகவிபபடி தவயாாதத ப்ரதிபாதகதயா தீரகக சரணாகதியாயிருககிற திருவாய மொழிககு மறறுமாசாாயாகளருளிச செயயும அாததயோஜனைகளை யருளிசசெயகிறா (மூனறில சுருககிய) எனறு தொடஙகி.

211 மூன்றில் சுருக்கிய ஐந்தையும் உயர் திண்ணணை ஒன்று பயிலேறு கண்கரு வீடு சொன்னல் ஒருக்கொண்ட நோற்ற நாலும் எம்மா வொழிவில் நெடுவேய் என்கிற இருபதிலே விசதமாக்க் எண்பதிலே பரப்புகையாலே ஐந்தையும், அருளினன் வீடுபெற்ற வெவ்கை யாலே ஐந்திலு மிரண்டையும், தொழுது களித்தேன் சொல்லுப் பெற்றேன் பணிசெய் என்கிற முக்தலக்ஷண வ்ருத்தியாலே இரண்டி லொன்றையும் இதுக்கு ப்ரமேயமென்னும்.

அதாவது—மநத்ரசலோகஙகளில ஸஙகரஹேணோகதஙகளான அாதத விசே ஷஙகளை தவயததிலே விவரிககுமாபோலே, பூாவபரபநதத்ரயததிலும ஸஙகரஹேண சொலலபபடட அாததபஞசகததையும, சருதிசசாயையாலே அநவயரூபேண

ஸ்வாநுபவ முகத்தாலே பரத்வத்தில் ப்ரதவத்தை ப்ரதிபாதித்த *உயர்வறவுயர் நலமும், இதிஹாஸ புராண ப்ரக்ரியையாலே அந்வய வ்யதிரேகங்களிரண்டாலும் பரோபதேச முகத்தாலே அவதாரத்திலே ப்ரதவத்தை ப்ரதிபாதித்த *திண்ணன் வீடும், மோக்ஷப்ரதத்வ கதநத்தாலே ப்ரதவத்தை ப்ரதிபாதித்த *அணைவதரவணை யும், அர்சசாவதாரத்திலே ப்ரதவத்தை ப்ரதிபாதித்த *ஒன்றுந்தேவுமாகிற நாலு திருவாய்மொழியாலும் பரஸ்வரூபம், பகவச்சேஷத்வத்திலும் தத்காஷ்டையான பாகவத சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு உத்தேச்யமென்று ப்ரதிபாதித்த *பயிலுஞ் சுடரொளியும், சேஷத்வபஹிர்ப்பூதங்களான ஆத்மாத்மீயங்கள் த்யாஜ்யமென்கிற வ்யதிரேகத்தாலே சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமென்று ப்ரதிபாதித்த *ஏறாளுமிறையோனும், பகவானுக்கு இவ்வாத்ம வஸ்து ப்ரகாரதயா சேஷமாய ப்ரக்ருதே: பரமாய ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாயிருக்குமென்னுமத்தை ப்ரதிபாதித்த *கண்கள் சிவந்தும், அந்யசேஷத்வப்ரஸங்கமும் அஸஹ்யமாம் படியான அதின் அநந்யார்ஹத்வத்தை ப்ரதிபாதித்த *கருமாணிக்க மலையுமாகிற நாலுதிருவாய் மொழியாலும் ஸ்வஸ்வரூபமும், வ்யதிரிக்த விஷயங்களைப் பற்றுகைக்குடலான அஹங்காரமமகாரங்கள் த்யாஜ்ய மென்ற *சொன்னால் விரோதமும், ஐச்வர்ய கைவல்யங்கள் த்யாஜ்யமென்ற *ஒருநாயகமும், சரீரஸம்பந்த நிபந்தநமாக வரும் பரிக்ரஹங்கள் த்யாஜ்யமென்ற *கொண்ட பெண்டிருமாகிற நாலுதிருவாய் மொழியாலும் விரோதிஸ்வரூபமும், *நோற்ற நோன்பிலேன்* என்று ஆகிஞ்சந்ய பூர்வகமாக *ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்* என்று *நோற்ற நோன்பும், *களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்* என்று அநந்யகதித்வ பூர்வகமாக *கழல்கள் அவையே சரணாகக்கொண்ட* என்ற *ஆராவமு தும், *வைகலும் வினையேன் மெலிய* என்று பக்தி பாரவச்யம் முன்னாக,* நம் பெருமானடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்* என்ற *மானேய் நோக் கும், *என்தாவியை நின்று நின்றுருக்கியுண்கின்ற* என்று தரித்து நின்று அவன் குணங்களை அநுஸந்திக்க மாட்டாத சைதில்யம் செல்லா நிற்க, *நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணேசரண் நமக்கென்று நாடொறு மேகசிந்தையனாய* என்ற *பிறந்தவாறுமாகிற நாலு திருவாய் மொழியாலும் உபாயஸ்வரூபமும், *தனக் கேயாக* என்று கைங்கர்யத்தில் ஸ்வார்த்ததா நிவ்ருத்தியை யபேக்ஷித்த *எம்மா வீடும், ஸர்வகாலாவிசிஷ்டமான ஸகல சேஷவ்ருத்திகளையும் பண்ணவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்த *ஒழிவில்காலமும், அதுதான் பாகவத கைங்கர்ய பர்யந்தமாகவேணு மென்று மநோரதித்த *நெடுமாற்கடிமையும், அதுதன்னில் பரஸம்ருத்த்யேக ப்ரயோ ஜநத்வத்தைச் சொன்ன *வேய்மருதோளிணையுமாகிற நாலுதிருவாய்மொழியாலும் பல ஸ்வரூபமுமாகக்கொண்டு இருபது திருவாய்மொழியிலே விசதமாக ப்ரதிபாதித்து மற்றை யெண்பது திருவாய்மொழியாலும் அதுதன்னையே விஸ்தரிக்கையாலே, அர்த்த பஞ்சகத்தையும் இப் ப்ரபந்தத்துக்கு ப்ரமேயமென்றும்,—*மயர்வற மதிநல மருளினன்* என்று தொடங்கி, *அவாவற்று வீடுபெற்ற* என்று தலைக்கட்டுகையாலே அவ்வைந்திலும் வைத்துக்கொண்டு ப்ரதாநமான உபாயோபேயங்களிரண்டையு மிதுக்கு ப்ரமேய மென்றும்,—*தொழுதெழென் மனனே* *விருப்பே பெற்றமுத முண்டு களித்தேன்* *மேலைத் தொண்டுஉகளித்து அந்திதொழுஞ் சொல்லுப் பெற்றேன்* என்று சொல்லப் படுகிற *பத்தாஞ்ஜலிபுடத்வ *நமஇத்யேவ வாதித் வங்களாகிற முக்த லக்ஷணத்தாலும், *விபந்யவ:* என்கிறவர்களைப்போலே, *சொற்பணி செய்யாயிரம்* என்று சொல்லப்படுகிற வாசிக வ்ருத்தியாலும் அவ்வி ரண்டிலும் வைத்துக்கொண்டு உபேயமொன்றையுமே இதுக்குப்ரமேயமென்றும் சொல்லு மென்கை

(இருபதிலே விசதமாககி யெண்பதிலே ப்ரபஞ்சிக்கையாலே ஐந்தையும் இதுக்கு ப்ரமேயமென்னும்) என்றவிது * இப்ப்ரபந்தங்களில் ஸூக்திகள், பராபரனான எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபப்ரதிபாதந பரமாயிருக்கும் சில, பராபதாவான

ப்ரதயகாத்ம ஸவரூப விஷயமாயிருக்கும் சில ; ப்ராப்தயுபாயததைச சொல்லும் சில ; பலததைச சொல்லும சில , ப்ராப்தி விரோதியைச சொலலும சில, அவவிஷடமானவை இவறறுககு உபபாதகஙகளாயிருககும—எனறு ஈட்டில யோஜிதத க்ரமம, உபாயோபேயங்களிரண்டையுமிதுககு பரமேயமெனனு மெனறவிது—இவையிரணடுமே பரதாநபரமேயம் ; இவவுபாயோபேயஙகளுககு அதிகாரி இனனுனெனகைக்காக ப்ரதயகாத்மஸவரூபமும்ஃ உபாயபூதனும உபேய விஷயமும இனனுரென்கைககாக பரஸவரூபமும, உபேயப்ரதிபந்தகமாய் உபாய நிவாதயமாயிருககுமது இனனதெனகைககாக விரோதிஸவரூபமும் சொல்லுகிறவிததனே யெனறு நினைதது உபேயமொனறு மிதுககு பரமேயமெனனுமென்றவிது "இவறறிலுததேசயம பலம் ததாத்தமாக மறறுளள நாலர்த்தமும சொலலுகிறது" எனறு ஈட்டில சொனனபடியே கைஙகர்யமே பரதாநம மறறை நாலுஞசொனனது கைஙகாய ப்ரதிஸமபநதியையும ததாசரயததையும ததவிரோதியையும அவ்விரோதி நிவர்த்தகததையும அறிவிககைககாகவாகையாலே தசசேஷமாகச் சொனனவிததனேயெனறுநினைதது (211)

212 இனி பரதம சரம பரபநதஙகளினுடைய ஸஙகரஹஙகளான முதல பாட்டுகளில ப்ரதிபாதயாாத்தஙகளை ஸபஷடமாகவருளிசசெயகிறா (ரஹஸயத்துககு) எனறு தொடஙகி.

212. ரஹஸ்யத்துக்கு ஓரெழுத்தும் அதுக்கு ஓருருவும் போலேயானவற்றிலே, இமையோரதிபதி அடியேன்மனனே பொய்மயர்வு பிறந்தருளினான் விண்ணப்பம்தொழுதெழென்ற பஞ்சகத்தோடே, அவித்யாதிஸ்வரூப ஸ்வபாவ ஆத்மேச்வரபந்த ரக்ஷணக்ரம குண விக்ரஹ விபூதியோக தத்யாபிமாந உபதேசவிஷய அந்யாபதேசஹேத்வாதிகளும் ஸங்க்ரஹீதம்.

அதாவது—*ஓரெழுத்தோருரு* எனனும்படி திருமநதரமாகிற ரஹஸயததுக்கு ஸஙக்ரஹமாய் *ஓமிதயேகாக்ஷரம்* எனறு ஏகாக்ஷரமாயிருக்கிற ப்ரணவமும், *தஸய ப்ரகருதி லீநஸய* என்கிறபடியே அநத ப்ரணவந்தனக்கு ஸஙக்ரஹமாயிருக்கிற அகாரமும் போலே, திருவிருததம திருவாயமொழியாகிற பரபநதங்களுக்கு ஸங்க்ரஹஙகளான முதல் பாட்டுககளிலே, *இமையோர்தலைவா* எனறும், *அயர்வறுமமரர்களதிபதி* எனறும் ஸூரிஸேவ்யமாய ஸாவாதிகமாயிருககும பரஸவரூபத்தையும், *அடியேன* எனறும் *என மனனே* எனறும சேஷபூதமாய பரிசுத்தாநதஃகரணமாயிருககும ஸ்வஸ்வரூபத்தையும, *பொயநநினற ஞானமும பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பும* எனறும், *மயாவு* எனறும அவிதயாதிகளான விரோதிஸவரூபத்தையும், *உயிரளிப்பானெநநினற யோனியுமாய்ப் பிறநதாய* என்றும் *மதிநலமருளினன்* எனறும் லோகரக்ஷணார்த்தமாக அநேகாவதாரஙகளைப் பண்ணினஸர்வேச்வரனுடைய கருபையே உபாயமெனறு உபாயஸவரூபத்தையும, *செயயும விணணபபம்* எனறும *தொழுதெழு* எனறும சேஷிவிஷயத்தில் கரணதரயத்தாலும் பணணும கைஙகாயமே பரமபுருஷாாத்தமென்று பலஸவரூபததையுமாககககொண்டு ஸஙக்ரஹித்துச் சொன்ன ஆத்த பஞ்சகததோடே, *பொய்ந்நின்ற ஞானமும்* இத்யாதியாலே அவித்யாதிகளைச் சொலலுகிறவளவில, உதபததி விநாசாதியோகத்தாலே அஸத்யசப்த வாச்யமான அசேதந விஷயததிலாத்மஜ்ஞாநமும, அந்த தேஹாத்மாபிமாந மடியான ஸாம்ஸாரிக துஷ்காம ப்ரவ்ருத்தியும், அக்கர்மமடியாக வரக்கடவதான மாமஸாஸ்ருகாதி மலரூப தேஹஸமபநதமுமெனறவற்றினுடைய ஸவரூபங்களும், விப்ரதிபததிஹேதுதவம ஸமஸாரஹேதுத்வம் ஸ்வரூபதிரோதாயகத்வம் உத்தரோத்தரஙகளில பூர்வ பூாவகாரணதவம் *இனியாமு

ருமை* எனகையாலே அவறறின அநாதித்வம் ஸோபாதிகதவம, *மயாவறமதிநல மருளினன்* எனகையாலே அவறறின ஜ்ஞாநநிவாததயதவம முதலான ஸவபாவங களும, *இமையோா தலைவா—அடியேன* *அதிபதி—அடிதொழுது* எனகையாலே ஆதமாவுககும ஈசவரனுககுமுணடான சேஷ சேஷிபாவஸமபநதமும, *உயிரளிபபா னெந நினற யோனியுமாயப பிறநதாய* எனறும *மயாவறமதிநலமருளினன* என றும் அநேகாவதாரஙகளைப பணணி ரக்ஷிககுமபடியையும ஸமஸார ஹேதுவான அஜ ஞாநததைப் போக்கி உஜஜீவநஹேதுவான ஜஞாநபகதிகளைத தன கருபையாலே தந்தபடியையும சொலலுகையாலே ஈசவரனுடைய ரக்ஷணகரமமும, *உயாவறவு யா நலம—துயரறு சுடரடி* இமையோா* அயாவறுமமராகள* எனறு குணவிகரஹ விபூதிகளும, அந்த ஸூரிகளை முனனிடுகையாலே ததீயாபிமானமும, *நினறு கேட டருளாய* *தொழுதெழெனமனனே* எனறு நெஞசுபோலே பவயனை வீசவரனும அபபடி பவயரானரு முபதேச விஷய மெனனுமதும, *நலமருளினன* எனறு பகதி யைத தநதா னெனகையாலே அநயாபதேசததுககு ஹேதுவான பக்தியும முதலான அாததஙகளும ஸஙகரஹேண சொலலபபடடன வெனகை (அநயாபதேசஹேதவாதி களும) என்றவிடததில ஆதிசபதததாலே மறறும வேதாநத ஸஙகரஹ தாதபா யஙகளான அாததஙகள பலவுமிவறறிலே ஸஙகருஹீதஙகளெனனுமிடம காடடப படடது (212)

213 அவிகநபரிஸமாபதி பரசயகமநாாததமாக பரபநதாரமபததிலே ஆசரிக்கப படும ஆசீா நமஸகரியா வஸது நிாதேசஙகளாகிற மஙகளாசாரஙகள இதிலுமுண டோவெனனு மாகாஙக்ஷயிலே யருளிசசெயகிறா (அடி தொழுது) இதயாதி

213. அடிதொழுதெழென்றவிதிலே வஸ்துநிர்த்தேச நமஸ்கார ஆசீஸ்ஸுக்களுமுண்டு.

அதாவது—*துயரறு சுடரடி* எனகையாலே வஸதுநிாதேசமும, *தொழுது* எனகையாலே நமஸகாரமும *எழு* எனகையாலே ஆசீஸஸு முணடெனறபடி இபபடி நாமொரு பரபநதம பணணவேணுமெனறு கருதியிருநது இவா செயததன றிககே, நிரமபினவேரி நெளிககுமாபோலே நிமிகிற வாயகரை மிடைநது புறபபடட சொறகள இவா பாசுரததாலே லோகததைத திருததக கோலுகிறஸாவேசவரன நினைவாலே ஸாவ லக்ஷணோபேதமாயத தலைககடடின பரபநதமாகையாலே இமமங களாசாரஙகளும கோலவிழுககாடடாலே பலிததன விததனையாகையாலேயாயதது, ''அடிதொழுதெழு எனறவிதிலே இவையும பணணபபடடன'' எனனுதே உண டெனறு விடடது, (212)

214. இனிமேல இப்பரபநதம பததுபபததாக அவதரிததின பரயோஜநததை ஸதருஷடாநதமாக வருளிசசெயகிறா (சாதுசனம) எனறு தொடஙகி

214. சாதுசனம்நண்ணு மயர்வறமாசறுக்கும் தெநர்கொள்ளப் பத்தரா வர் அடிமையறவுரிய நோய்களறுக்கும் உடைந்து ஏற்றரும்வா னின் தாளின்கீழடிக்கீழ் இன்பக்கதிபயக்கும் ஊடுபுக்கு மூவுலகு முருகாநிற்ப ரென்னும் ஸாம்யத்தாலே வாச்யன் பத்தினுய தோற் றமபோலே தோற்றங்களாயிரத்தின் பத்துப் பத்தான விதின் ஆவிர்ப்பாவம்.

அதாவது—*சாது சனததை நலியும கஞசனைச சாதிபபதறகு*பரிதராணய* இதயாதிபபடியே ஸாது பரிதராண துஷகருத விநாசாாததமாக அவன அவதரித தாபபோலே, இதுவும, *நணணுவசுரர் நலிவெயத நலலவமரா பொலிவெயத* எனறு பகவத பரதிபக்ஷபூதரான ஆஸுரப்ரகருதிகள மணணுணணவும, பகவத பகதிபரரான

தேவப்ரகருதிகள் வாழவுமவதரிததநென்றும்;* மயாவறமதிநல மருளினன்* என்று அவன அஜஞானததைப போககி ஜஞாந பகதிகளைக கொடுககுமாபோலே,இதுவும *ஒலிபுகழாயிரததிபபததுஉளளததைமாசறுககும்* என்று மனஸஸுககு மாசான அஜஞாநத்தைபபோக்கி *தெருளகொளளச சொனன வோராயிரம* என்றும *தூயவாயிரததிபபததால பததராவா*என்றுஞ சொலலுகிறபடியே ஜ்ஞாநபகதிக ளைக கொடுககுமென்றும, *அடிமை யறககொணடாய* என்று தனககு அநந்யாரஹ சேஷமாக அவனங்கீகரிககுமாபோலே, இதுவும *உரிய தொணடராககுமுலகமுண டாறகே* என்று தநநயாாஹ சேஷமாககுமென்றும *நோயகளறுக்கும மருந்தே* எனகிறபடியே அவன ஸமஸார வயாதி பேஷஜமாமாபபோலே இதுவும *உடைநது நோயகளை யோடுவிககும* என்று ஸாமஸாரிக ஸகல துரிதஙகளையும உருமாயந்து போமபடி பணணுமென்றும, *ஏறறரும வைகுநததததையருளும நமககு* என்று ஸவயதநததால பராபிககவரிதான பரமபதததை அவன கொடுககுமாபோலே இதுவும, *வானின மீதேறறியருளசெயது* என்று பரமபதபராபதியைப பணணுவிக்கு மென்றும, *தனதாளினகீழச சோதது* எனகிறபடியே அவன பாதோபதாநம்போலே திருவடிகளின கீழே சோததுககொளளுமாபோலே, இதுவும *அருளியடிககீழிருத்தும்* என்று அவன திருவடிகளின கீழே சோததுவைககுமென்றும, *இனபககதி செயயும* எனகிறபடியே அவன தனனோடநவயிததாககுத தனனுடைய அநுபவமாகிற நிரதிசயாநநதயுகதமான பராப்யததைக கொடுககுமாபோலே, இதுவும, *எஙஙனே சொலலிலுமினபம பயககும* என்று ஸவாநவித சேதநாககு பகவதநுபவாநநததததை யுணடாககுமென்றும; *ஊடுபுககெனதாவியையுருககியுணடிடுகின்ற நின்றனனே* எனகிறபடியே அவனதனனை அநுபவிககவிழிநதாரை தரவ தரவயமாமபடி யுருக் குமாபோலே, இதுவும *ஒனபதோடொனறுககும மூவுலகுமுருகும* என்றும *ஊற்றின கணநுண மணலபோ லுருகாநிறபா நீராய* என்றும சொலலுகிறபடியே தனனை யநுபவிககவிழிநதாரை தரவ தரவயமாககு மென்றும இபபடி அவனோடு ஸாம்ய முடைததாகையாலே வாசயனன ஸாவேசவரனுடைய *பததினுய தோற்றம* எனகிற பத்தவதாரமபோலே *தோறறஙகளாயிரம* எனகிற விதினுடைய பததுப பததான ஆவிாபபாவமெனகை. இததால வாசயனன ஈசவரனோடு பலபடியாலும ஸாம்யததை யுடைததாகையாலே அவனதான லோகரக்ஷணார்த் தமாகப் பததவதாரமாயவதரிததாபபோலே இதுவும லோகரக்ஷணாததமாகப் பத்துப் பததாக அவதரிதத தென்றதாயதது. (214)

215 இனி இபபததுககளையும இவறறின் ஸமுதாயமான பரபந்தததையும் ஆழவாா சலாகிததுப பேசின பாசுரஙகளில ஸாபிபராயததையை ஸதருஷடாநதமாக வருளிச செயகிறுா (ஐநதினேடு) என்று தொடஙகி

215 ஐந்தினேடுஒன்பதோடு ஒருபத்தென்னுமவைபோலே நூறேசொன்ன பத்துநூறு ஓராயிரமென்றதும் ஸாபிப்ராயம்.

அதாவது—முனனிலேநதுபாடடுககொருகருததும பினனிலேந்துபாட்டுக்கொரு கருத்துமாகையாலே *ஐநதினேடைநதும வலலாா* என்றும, ஒனபது பாட்டுககொரு கருத்தும ஒருபாடடுககொரு கருதது மாகையாலே *ஒனபதோடொனறுககும* என்றும, பததுபபாடடுககும சேர வொரு கருததாகையாலே *பாடலோராயிரததுள் இவையுமொருபதது* என்றுஞ சொனனவைபோலே, *நூறே சொனன வோராயிரம்* என்று கிழிகிழியாகக கொடுபபாரைபபோலே நூறு நூருகசசொனன ஆயிரமென்றும் *பதது நூறறுளிபபதது* என்று பதது நூறென்றும இப்படிப பத்துகளைப பிரிததுச சொனனதும, *தெரியசசொனன வோராயிரம* *மிககவோராயிரம்* ஆவாவிலந்தாதி

களாலிவையாயிரமும்* என்று ஆயிரத்தையும் சேரச்சொன்னதும பததுககள தோறும வெவவேறு கருததாயும ஆயிரததுககுமசேர ஒரு கருததாயுமிருக்குமபடியை நினைததாகையாலே ஸாபிபராயமெனகை (215)

216 இனி பததுககள தோறும உபதேசபரமான ஒரொரு திருவாயமொழி பரதாந மாய அவவோபததுககளுககு அவவோ திருவாயமொழியிலே நோககாயிருககும படியை ஸத்ருஷடாநதமாக வருளிசசெயகிறா (பாட்டுககு க்ரியையும) இதயாதி

216. பாட்டுக்கு க்ரியையும் பத்துக்குக் கருத்தும்போலே நூற்றுக்கு உபதேசப்பத்து

அதாவது—பாட்டானுல கரியையோடே தலைககட்டவேணடுகையாலே பாட்டுககள தோறும கரியாபதம பரதாநமாயிருககுமாபபோலவும, ஒரொரு திருவாய மொழிககு பரதவம, பஜநீயதை,ஸௌலபயம அபராத ஸஹதவம எனறுபபோலே தனிததனியே கருத்துககளாகையாலே பததுபபாட்டுககுக கருததான நிதாநமசொலலும பாட்டு ப்ரதானமாயிருக்குமாபபோலவும், நூறு பாட்டுககுப பரோபதேசபரமான பததுபபாட்டுபரதாநமாயிருககுமெனகை இததால பாட்டுககளுககு கரியையிலும், பததுபபாட்டுககு நிதாநமசொலலும பாட்டிலும தாதபாயமாயிருககுமோபாதி, நூறு பாட்டுககும் பரோபதேசமான பததுப பாட்டிலே தாதபாயமாயிருககு மெனறதாயதது, *பிணஙகியமரர் பிதறறும’ எனகிறபடியே பேரளவுடையரான நிதய ஸூரிகள ஸவஸவாநுபூத குண தாரதமயஙகளைச சொலலி ஸரஸவிவாத கோலாஹலம பணணுமபடி யிருககிற அவனுடைய பரதவ ஸௌலப்ய ப்ரயுகதமான குணவிசேஷஙகளைத தனிததுத தமமாலபுஜிததுத தலைககட்டவொணணுமையாலே *அடியாாகள குழாஙகளையுடன கூடுவதெனறுகொலோ* எனறு கூட்டரான ரஸஜ்ஞரைத தேடினவளவில கிடையாதபடி தூரஸததராக, ஸநநிஹிதரான ஸமஸாரிகளுடைய அநாதமகுணம் பாராதே பகவத குணஙகளிலே மூட்டிததிருததிக கூட்டிக கொளளகை தேட்டமாய உபதேசததிலே ஒருபபடுகையாலே அதிலே நோககாக வேணுமிறே, (216)

217. இவறறில பகவத பகத பரஙகளாய வருமவறறுககுத தாத்பர்ய மேதெனனு மாகாஙகைஷயிலே அருளிச செயகிறா (பகவதபகதபரங்கள) இத்யாதி.

217 பகவத்பக்தபரங்கள் ஆச்ரயண விதிசேஷங்கள்.

அதாவது—*பயிலுஞ்சுடரொளி முதலான பாகவத பரஙகளான திருவாய்மொழிகள *ஜயோதிஷடோமேந ஸவாககாமோ யஜேத* எனகிற விதிககு ப்ரயாஜாதிவிதிகள சேஷமாய, அவறறினுடைய அநுஷடாநததோடே அது பலபாயநதமாயத் தலைக கட்டுமாபோலே, *திருநாரணனதாள காலமபெறச சிநதிததுயமமினோ* *நலமநத மிலலதோா நாடுபுகுவீா பலமுநதுசீரில படிமினோ வாதே* எனறு விதிககிற பகவதாசரயணம பாகவதாசரயணததோடொழியத தலைககட்டாமையாலே பகவதாசரயணவிதிககு சேஷஙகளெனகை அதவா, பரோபதேசபரமான விதில பகவத குணஙகளையும ஜீவகுணஙகளையும பரதிபாதிககிறவறறுககு விநியோகமேதெனன வருளிசசெயகிறா (பகவத பகதபரஙகள) இதயாதி. அதாவது—பகவத பரஙகளாயும் ததபகதரான ஜீவபரஙகளாயும அவவவகுணங்களை பரதிபாதிககிறவை, ஆசரயண விஷயததையும ஆசரயண காத்தாவையும சொலலுகிறதாகையாலே ஆசரயண விதிக்கு சேஷங்களித்தனை யெனகை (217)

218. இப்படி பததுதோறுமுள்ள வாததஙகளைப பரோபதேசத்துக் குறுப்பாக ஒருஙகவிட்டு விஸதரேண மேல யோஜிப்பதாகத திருவுளளமபறறி, பரத்வாதிகுண விசிஷடனுன ஸாவேசவரன தமககுப பிறபபிதத தசாவிசேஷஙகளைப் பத்துத தோறும் வெளியிடுகிருரெனறு ஸஙகரஹேண வாக்யாாத்த மருளிச செய்கிருர் (பரதவ) இதயாதி சூர்ணையாலே.

218 பரத்வ காரணத்வ வ்யாபகத்வ நியந்த்ருத்வ காருணிகத்வ சரண்யத்வ சக்தத்வ ஸத்யகாமத்வ ஆபத்ஸகத்வ ஆர்த்தி ஹரத்வ விசிஷ்டன் மயர்வையறுக்க, தத்வவேதந மறப்பற்று ஜ்ஞப்திபலமுக்தி தலைசேர நிஷ்கர்ஷித்து, மோக்ஷபலவ்ருத்தி செய்ய அர்த்தித்து, புருஷார்த்த பலாந்யருசி யொழிந்து, விரக்திபலராகம் கழியமிக்கு, ப்ரேமபலோபா யத்தே புகுந்து, ஸாதநபலோபகாரக்கைம்மாறின்றி, க்ருதஜ்ஞதா பல ப்ரதி க்ருதமானத்தை யுணர்ந்து, ஆத்மதர்சந பலப்ராப்தி மரணவதியாகப்பெற்று, காலாஸத்தி பல கதிக்குத் துணைகூட்டின தம்பேற்றைப் பிறரறியப் பத்துத்தோறும் வெளியிடுகிருர்.

*அதாவது—ஸாவஸமாத பரனுய, அநத பரதவபரகாசகமாமபடி ஸர்வகார ணபூதனுய், லோகததில காாயகாரணஙகளபோலனறிககே உபாதாந காரணமும தானேயாகையாலே காாயபூத ஸமஸதவஸதுககளுககும வயாபகனுய, அநத வயாபதிதான ஆகாச வயாபதிபோலனறிககே அநதராதமதயாவாகையாலே ஸாவநியநதாவாய, அநத பரதவாதிகளைக கணடு வெருவவேணடாதபடி பரம காருணிகனுய, இபபடி கருபாவானுகையாலே ஸாவ சரணயனுய, சரணயகருதயமான அநிஷட நிவருத்தீஷட பராபதிகரணததுககீடாமபடி ஸாவசகதியுகதனுய, அநத சகதியாலே நிதயமாககககலபிதத பதநீ பரிஜநாதிகளையுடைய னுகையாலே ஸதய காம னுய, அநத போகஙகளில அநயபரனுயிருநதுவிடாதே பரளயாதயாபததுககளிலே யுதவி லீலாவிபூதியை ரக்ஷிககையாலே ஆபதஸகனுய், இபபடி ஆபதஸகனுகை யாலே ஸமஸாரதாபாாததரான ஆசரிதாக்கு ஆாததிஹரனுய, இபபடி பததுப பத தாலும பரதிபாதிதமான பதது குணததோடும கூடியிருககிற ஸாவேசவரன, *மயர்வற மதிநலமருளினன* எனகிறபடியே பகதிரூபாபநந ஜஞாந பரதாநமுகேந அஜஞாநத்தை ஸவாஸநமாகப போக்க, அததாலே தத விஷயஜஞாநமாகிற தததவ வேதநததில, *மறபபனேவினி யானெனமணியை* எனகிறபடியே விஸமருதியறறு, அநத ஜஞாநபலமான மோக்ஷததை *நினசெமமாபாத பறபுததலை சோதது* எனறு ஸவரூபாநுரூபமா நிஷகாஷிதது, அநத மோக்ஷததுககுப பலமான கைஙகாயரூப வருத்தியை *வழுவிலாவடிமை செயயவேணடு நாம* எனறு அாததிதது, அந்த புரு ஷாாத்தததுககுப பலம அநயருசி நிவருததியாகையாலே ததபலமாக *ஐஙகருவி கணடவினபம-சிறறினபம-ஒழிநதேன* எனறு அநயபுருஷார்ததஙகளில ருசியைத தவிாநது, அநத இதரவிஷய விரகதிககுப பலமான பகவதவிஷயராகம *கழிய மிக்கதோா காதல* எனனுமபடி அதிசயிதது, அநத நிரதிசயபரேம பலமான விளம பாக்ஷமதவததால வநத தவரையாலே *அலாமேலமஙகையுறைமாாபா உன னடிக் கீழமாநது புகுநதேன* எனறு உபாயவரணமபணணி, அநத ஸாதநபலமான உப காரததுககு பரதயுபகாரமாக *உதவிககைமமாறெனனுயிா* எனறு ஆத்ம ஸமாப பணம பணணததேடி, அவவாதமவஸது ததீயமெனறறிகையாலே *அதுவுமறறுங கவனறனனது-எதுவுமொனறுமிலலை செயவதிஙகுமஙகே* எனறு ப்ரத்யுபகாரம்*

காணுமல தடுமாறி, அநத கருததஜஞதைககுப பலமான பரதயுபகாரமாக *தோளா களையாரத தழுவி யெனனுயிரை அறவிலை செயதனன* எனறு பரீதியாலே கலஙகி ஸமர்பபிதத ஆதமவஸதுவை *நினற வொனறையுணாநதேன* எனறு தேஹாதி களிலவிலக்ஷணமாய அவனுககு ப்ரகாரதயா சேஷமாயககொணடு அநநயாாஹ மாயிருககு மெனறறிநது, அநத ஆதம தாசந பலமான பகவதபராபதியை *மரண மானல வைகுநதம கொடுககும்' எனகிறபடியே சரீராவஸாநததிலே பணணித தருகிறேமெனறு *அவனநாளிடடுக கொடுககபபெறறு, இபபடி பராபதிகாலமணித தானதுககுப பலம அர்சசிராதி மாாககத்தாலே தேசவிசேஷததேறப போவதாகை யாலே, அவ்வாசசிராதிகதிக்கு *காளமேகததையனறி மறறொனறிலஙகதி* எனறும *ஆததன் தாமரையடியனறி மறறிலமரணே* எனறும பரமாபதனனவவன தனனையே துணையாகக கூடடின தமமுடைய பேறறைபபிறரறிநது வாழுமபடி முதலபததே தொடஙகிப பததுபபததாலும பரகாசிபபிததருளுகிறரெனறபடி இததால் பரதவாதிகுண விசிஷடனன ஸ்சவரன தமககுப பணணிககொடுதத பேறுகளைப பலருமறிநது வாழவேணுமெனறு பததுப பததாலும பரகாசிபபிககிறு ரெனறு பதது நிகமநததுககு வாகயாாததம சொலலபபடட தாயதது. (218)

மூனறும் ப்ரகரணம முறறிறறு

ஜீயா திருவடிகளே சரணம

ஆசார்ய ஹ்ருதயம் நான்காம் ப்ரகரணம்

219. இதில முதல் பததாலே ஸாவஸமாத பரனன ஸாவேசவரன, தன்னுடைய நிாஹேதுக கருபையாலே அஜஞானததைப போககி பகதிருபாபநந ஜஞாநத்தைக கொடுதது, இனனமிவா நமமை விஸமரிககககூடுமெனறு தமபககல அவனதனக குண்டான ஸநேஹததாலே விடாதே தமமுடைய ஹருதயததிலேநிரநதரவாஸம பணண, அததாலே ஸமசய விபாயய விஸமருதி ரஹிதமான ததவஜஞாநததையு டையரான ஆழவார் அவனுடைய குணஙகளைத தமமுடைய திருவுளளததோடே அநுபவித்து, அவவிஷயம தனியநுபவிககவொணணுமையாலே ஸமஸாரிகளையும பாாதது தயாஜயமான ஸமஸாரததின தோஷததையும தததயாக பரகாரததையும உபாதேயமான பகவத விஷயததின குணததையும, ததபஜந பரகாரததையும பஜநாலமபநமானமநதரததையு முபதேசிதது,பஜநீயனனவவனுடைய ஸௌலபயம அபராத ஸஹதவம, சீலவததை, ஸவாராததை, ஆசரயண ரஸயதை, ஆாஜவம, ஸாதமய போகபரததவம, பரபகதிபரிகணனைகளுககொககு முகஙகாட்டும ஸாமய மாகிற குணஙகளை தாசிபபியாநினறு கொணடு, அவவழியாலேப ஜநததினுடைய ஸுகரதவ ரஸயதைகளையும, பஜிககவே ஸாவபலஙகளும ஸிததிககுமெனனுமததை யும், பஜநோபகரமததிலே பஜந விரோதிகளடைய நசிககுமெனனுமததையும அறி விதது, ஆனபினபு ஸ்ரீகீதையில அவனருளிச செயத பகதிமாாக்கததிலே நின்று தேவ தாநதரஙகளபககல பரதவசஙகா நிவருத்தி பூாவகமாக அவனவிஷயமான ஜஞான ததைக கொணடு அவனபககலிலே அநநயபரயோஜந பகதியைப பணணுஙகோ ளெனறு தமக்கு அவன மயாவற மதிநல மருளினப்போலே தாமும் இவாகளுககு அஜஞாநநிவ்ருதததி பூர்வகமாக ஜஞாநபகதிகளை உபதேசத்தாலே உணடாக்கி பஜநததிலே மூட்டுகிறரெனகிறர்.

219— [1] பரபரனுய்நின்ற வளவேழ்வைப்பாமவையுளும்பர்வானவரதிபதி, மயர்வறமன்னி மனம்வைக்கத்திருத்தி [2] மறக்குமென்று நல்கிவிடாதேமன்ன, அயர்ப்பிலனறுத்தேன் என் சொல்லி மறப்பனேவென்னும்படி தத்வவஜ்ஞரானவர் [3] சூடரடியெம்பிரானை விடாது கண்டாய் நீயும் நானுமென்கிற ஸஹ்ருதயாநுபவம் ஸம்ஸாரிகளுக்குமாம்படி [4] விடுமினென்று த்யாஜ்யோபாதேய தோஷகுண பரித்யாக ஸமர்ப்பணக்ரமத்தை ஸாலம்பந மந்த்ரமாகவுபதேசித்து, [5] எளிதாக அவதரித்துப் பிழைகளை ஸஹித்துப் புரையறக்கலந்து அல்பஸந்துஷ்டனுய் அம்ருதமே ஔஷத மாக்கி [9] நீர்புரையத்தன்னை நியமித்து போகத்தை ஸாத்மிப்பித்து பக்தி கணநைகளுக்கு ஒக்கவருமவனுடைய ஸேவைக்கு [7] எளிமையும் இனிமையுமுண்டு, தொழுதால் அரும்பயனுயதரும், உத்யோகத்தே வினைகளும்மாளும், அவனுரைத்த மார்க்கத்தே நின்று இருபசை மலமறவுணர்வுகொண்டு நலஞ்செய்வதென்று தாம் மயர்வற மதிநலமருளி பஜநத்திலே சேர்க்கிருர் முதற்பத்தில்.

[1] (பரபரனுய நினற வளவேழவைபபாம அவையுளுமபா வானவரதிபதி) *வரன முதலாயவை முழுதுணட பரபரன* *ஆயநினறபரன* *வளவேழுலகின முதலாய வானோரிறை* *வைபபாம மருநதாம-நலததாலுயாநதுயாநதபபாலவன* *அவையுளதனிமுதல* *உமபாவானவராதியஞ சோதி* *அயாவறு மமராகளதிபதி* எனறு ஸகலஜகத ஸாககாதிகாதருதவத்தாலும, உபயவிபூதி யோகததாலும உபய விபூதி நாததவததாலும பராபய பராபகதவததாலும, அபரிசசேதயாநந்த யுகததையாலும ஸாவசரீரிதயா ஸாவ சபதவாசயதவததாலும, நிதயஸூரிநிர் வாஹகதவததாலும, நிதயாஸஙகுசித ஜஞாநரானவாகள நிதயானுபவம பணணு நினருலும பரிசசேதிககவொணணுத பெருமையையுடைய ஞகையாலும ஸாவஸ மாத்பரனுனவன (மயாவறமனனி மனம வைகக திருததி) *மயாவற மதிநல மருளி னன* *மயாவற வெனமனத்தே மனனினுன* எனறு ஸவகேவல கருபையாலே ஜஞாநாநுதய அநயதாஜஞாந விபரீதஜஞாநரூபமான அஜஞாநததை இவர்க்கு வாஸனையோடே போககி, பகதி ரூபாபநநஜஞாநததைக கொடுதது, இவா திருவுளளததிலே புகுநது *சாாநத விருவலவினைகளும சரிதது மாயபபறறறுததுத தீர்ந்து தனபாலமனம வைகககததிருததி *எனகிறபடியே பிரிகக வொணணுதபடி இவரோடு பொருநதிககிடககிற பரபலமான புணயபாபரூப காமஙகளையும பாஹ் யவிஷய ருசிவாஸனைகளையும போககி, அயோகயதாநுஸநதாநததாலே அகனற வளவிலும தன சீலததைககாட்டி யிவரைமீட்டு அலலேனெனறு அகலாதே தனககே தீரநது தனபககலிலே நெஞசைவைககுமபடி, தரிசு கிடந்த நிலததைச் செய்காலாகத திருததுவாரைபபோலே திருததி

[2] (மறககுமெனறு நலகிவிடாதே மனன) *மறககுமெனறு செநதாமரைக் கணணொடு* *நலகியெனனைவிடான* *மறபபற வெனனுளளேமனனினுன* என் கிறபடியே இவா இனனமும நமமை விஸ்மரிககககூடுமெனறு நிரதிசயஸநேஹ த்தைப்பணணி இவரைவிடாதே அழகிய திருககணகளாலே குளிரநோககிககொணடு ஒருநாளும்மறகக வொணணுதபடி இவா திருவுள்ளததிலே ஸதாவர பரதிஷடை யாயிருகக, (அயாபபிலனறுததேன எனசொலலி மறப்பனோ வெனனுமபடி தத்வஜஞரானவா) *பெருநிலம கடநத நலலடிபபோது அயாபபிலன* *தூயவ முதைப பருகிப் பருகி யென் மாயபபிறவி மயாவறுததேன* * எமபிரானையென்

சொல்லி மறப்பனோ* என்று குணகுண நிரூபணம் பண்ணுதே பூமிப பரப்பையளந்த பரமபோக்யமான திருவடிகளை யொருகாலும் விஸ்மரியேன், நிரதிசயபோக்யனு னவனை நிரந்தரமநுபவித்து ஆச்சரியமான ஜந்மமடியாக வரும் அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கப்பெற்றேன், எனக்கு உபகாரகனுனவனை எத்தையச் சொல்லி விஸ்மரிப்பதென னும்படி ஸம்சய விபர்யய விஸ்ம்ருதி கலசாத தத்வஜ்ஞாநத்தை யுடையரானவர்.

[3] (சுடரடி யெம்பிரானை விடாது கண்டாய் நீயும் நானுமெனகிற ஸஹ்ரு தயாநுபவம் ஸம்ஸாரிகளுக்குமாம்படி) *சுடரடி தொழுதெழெனமனனே* *எம் பிரானைத் தொழாய் மடநெஞ்சமே* *நெஞ்சமே நல்லை நல்லை* *மலராள் மணவாள னைத் துஞ்சும் போதும் விடாது தொடர்கண்டாய்* *கண்டாயே நெஞ்சே கருமங்கள் வாய்க்கின்று* *நீயும் நானுமிந்நேர் நிற்கில் மேல் மற்றோர் நோயும் சார்கொடான் நெஞ்சமே சொன்னேன்* என்று நிரவதிக தேஜோ ரூபமான அவன் திருவடிகளிலே நித்ய கைங்கர்யத்தைப் பண்ணியுஜ்ஜீவிக்கப்பாரர் யென்நெஞ்சே, எனக்கு பவ்ய மான நெஞ்சே நமக்கு உபகாரகனுனவனைத் தொழப்பாராய் நெஞ்சே நீ செய்தபடி மிகவும் நன்று, நான் அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே அகலும்போதும் சரிய: பதி யானவனை விடாதேகிடாய், நெஞ்சே அவனுடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாரமிருந்த படி கண்டாயே, தொழச்சொல்லலாம்படியிருக்கிற நீயும் தொழச்சொல்லுகிற நானும் அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே அகலாமலிப்படியே நிற்கப்பெறில், அநாதி காலார்ஜிதமான காமம், விஷயப்ராவண்யம் ப்ரயோஜநாந்தரசரத்தை, ஸாதநாந் தரஸங்கம் முதலான துரிதங்களொன்றையும் சேரவிட்டுக்கொடான், நெஞ்சே உனக்கு இப்பரமார்த்தத்தைச் சொன்னேன் — என்று இப்படி திருவுள்ளத்தைக் குறித்துபதேசித்து திருவுள்ளமும் தாமும் கூடியநுபவித்த பகவதநுபவம் தனியே அநுபவிக்க வொண்ணுமையாலும் *ஏகஸ் ஸ்வாது நபுஞ்ஜீத* என்கிறபடியே தனியநுபவிக்க வல்லரல்லாமையாலும், அவனோடுள்ள ஸம்பந்தம் ஸாவஸாதா ரணமாகையாலும் பராநர்த்தம் பொருத பரமகருபையாலும், இவ்வநுபவம் ஸம் ஸாரிகளுக்கு மாகவேணுமென்று ஸம்ஸாரிகளைப்பார்த்து,

[4] (வீடுமின்னென்று த்யாஜ்யோபாதேய தோஷகுண பரித்யாக ஸமாபபணகர மத்தை ஸாலம்பநமந்தரமாக உபதேசித்து) *வீடுமின் முற்றத்திலே *வீடுமின் முற்ற வும்* என்று த்யாஜ்ய ஸ்வரூபத்தையும், *மின்னின்னிலையில மன்னுயிராக்கைகள்* என்று அதினுடைய அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷத்தையும் *நீருமதென்றிவை வேர் முதல் மாய்த்து* என்று அதினுடைய பரித்யாகக்ரமத்தையும் *வீடுடையான்* என்று உபாதேயமான பகவத் ஸ்வரூபத்தையும் *எல்லையில்நலம்* என்று அவ்வஸ்துவினு டைய குணத்தையும், *வீடு செய்ம்மின்* *இறை சேர்மின்* *இறைபற்று* *திண்கழல் சேர்* என்று அவ்விஷயத்தில் ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிக்கும் க்ரமத்தையும், *வண்புகழ் நாரணன்* என்று அந்த ஸமர்ப்பணரூபபஜநத்துக்கு ஆலம்பநமான திருமந்த்ரத் தோடே யுபதேசித்து,

[5] (எளிதாகவவதரித்து) ஆச்ரயிப்பார் 'அதீந்த்ரியன்' என்று இருயாதபடி *பலபிறப்பாய—எளிவருமியல்வினன்* என்று ராமக்ருஷ்ணுத்யவதார முகத்தாலே அவர்களுக்கு ஸுலபனுய, (பிழைகளை ஸஹித்து) ஆச்ரயணதசையில் ஸுலபனுய் அபராதம் கண்டவாறே கைவிடாதே *என்பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு* என்னும்படி அபராதஸஹனுய, (புரையறக்கலந்து) அபராதம் கண்டு தான் இகழாத வளவன்றிக்கே, அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே தாங்களே அகலவாரையும் *திசை களெல்லாம் திருவடியால் தாயோன்-தானோருருவனே* என்று தன்குணத்தைக் காட்டி அணுக்கப்பண்ணி அவர்களோடே புரையறக் கலக்கும் சீலவானுய, (அல்பஸந் துஷ்டனுய) ஆச்ரிதரோடு ஒரு நீராகக் கலக்குமேயாகிலும் அவனுக்ககும்படி பசசை யிடப் போகாமையாலே ஆச்ரயணமரிது என்னுதபடி இவனிடட்டது கொண்டு தருப் தனுக வேண்டாத பரிபூர்ணனுகையாலே *புரிவதுவும் புகைபூவே* என்று இவன் பக்கல் பெற்றது கொண்டு ஸந்தோஷிக்கும் ஸ்வாராதனுய. (அம்ருதமே ஔஷத

மாககி) நேர்த்தியிலலேயாகிலும உளளது தேவையாயிருககுமோ வென்னுதபடி அம்ருததததையே ஔஷதமாககுமாபோலே, *தூயவமுதைப பருகிபபருகி யெனமா யபபிறவி மயாவறுததேன* எனறு நிரதிசய போகயனான தனனுடைய ஆசரயண மாகையாலே மிகவுமினிதாயிருககிறவறறையே ஸமஸார வயாதிபேஷஜமாககி

[6] (நீரபுரையததனனை நியமிதது) இனிதாயிருககு மாகிலும, அவன நினைவறிந்து பரிமாறுகை அரிதெனனுதபடி இவாகளைத தன நினைவிலே பரிமாறுவிததுக கொளள ளப பாராதே, *நீரபுரைவணணன எனறு மேடடிலே நீரை விரகாலே யேறறுமாப போலே இவாகள செவவைககேடும செவவையாமபடி தனனைச செவவியனாக நியமிதது (போகததை ஸாதமிபபிதது) இபபடியானாலும குளபபடியிலே கடலை மடுததாறபோலே அஸாதமயமாகப பரிமாறுமோ வெனனுதபடி *எனனுடைச சூழலுளான* எனறு தொடஙகி *உசசியுளானே* எனனுமபடி ஸாதமிககததனனை யனுபவிபபிதது (பகதிகணனைகளுககொகக வருமவனுடைய ஸேவைககு) இப்படி யனுபவிககைககீடாக முகஙகாடடுமளவில இவன பககல பரேமாநுகுணமாகவோ செயவதெனனுதபடி *கணணுளளே நிறகும காதனமையால தொழில எணணிலும வரும* என்று பரம பகதிககும பரிகணனைககு மொககவநது முகஙகாடடும் ஸவபாவ னானவனுடைய பஜநததுககு

[7] (எளிமையுமினிமையுமுணடு) எளிதாய இனிமையறறிருததல, இனிதாய அருமையாயிருததலனறிககே, கீழசசொனன குணவிசேஷஙகளை யுடையவனுடைய ஆசரயணமாகையாலே யெளிதுமாய இனிதுமாயிருககும *பததுடையடியவாக கெளியவன* *அமுதிலுமாறறவினியன* எனகிறவனதனனைப போலேயாயத்து ததாசரயணமும ஏவமபூத பஜநததால பலஸிததியிருக்குமபடியெனனென்னில (தொழுதால அருமபயனாய தரும) *அவனைததொழுதால வழிநினற வலவினை மாளவித தழிவினறியாககம தரும* *தருமவரும பயனாய* எனறு அவனை பஜித்தால பராபதி பரதிபநதகஙகளையும நிசசேஷமாகப போககி அழிவிலலாத பெறுதறகரிய பரயோஜநஙகளையும தரும. பஜிததாலனறோ தருவது, பஜநவிரோதிகளும குவா லுணடேயெனனில, (உதயோகததே வினைகளும மாளும) *நாளுநினறடுநமபழமை யங கொடுவினையுடனே மாளும* எனறு நாளதோறும நினறு இவ்வாதமாவை முடிககிற அநாதியாய அதிகரூரமான காமஙகள பஜநோபகரமததிலே நசிக்கும். ஆனால பஜநோபாயமேதெனனில (அவனுரைதத மாககததே நினறு இருபசைமல மறவுணாவு கொணடு நலஞசெயவதெனறு) *பிணககற* எனறு தொடஙகி *அமபகவன வணககுடைததவநெறி வழிநினறு* எனறு வைதிக ஸமயததுககும பாஹயஷட ஸமயததுககும தனனில தானுணடான பிணககறுமபடி வேதமாரக கததை யதா நிரூபணம பணணியருளிசசெய்த நிரவதிக வாதஸலயயுகதனாய், ஜஞாநாதிகுண பரிபூரணனான கருஷணன திருததோததடடிலே ஆஜுந வயாஜேந ஸ்ரீகீதாமுகததாலே *பகதயா தவநநயயா சகய* எனறும, *மந்மநா பவ மதபக்தஃ மதயாஜீ மாம நமஸகுரு, மாமேவைஷயஸி யுகதவைவமாதமாநம மதபராயணஃ* எனறுமருளிச செயத பகதிமாககததிலே நின்று, *நுமமிருபசையறுத்து* எனறும *மனனகமலமறக கழுவி* எனறும தேவதாநதரஙகள பககல உஙகளுககுணடான ஸஙகததை யறுதது 'இவனோ அவாகளோ ஆசரயணீயர்' எனகிற ஸம்சயததையும மநஸஸினினறும ஸவாஸநமாகபபோககி, *அவனுடையுணாவு கொணடு* எனறு ததவிஷய ஜஞாநததைக கொணடு, *நனறென நலஞசெயவது* எனறு அநந்ய ப்ரயோஜந பகதியைப பணணுஙகோளெனறு (தாம மயாவறமதிநலமருளி பஜநத திலே சோககிறாா முதறபததில) அதாவது ஸாவேசவரன தமககு மயர்வறமதிநல மருளினாபபோலே ஸமஸாரிகளுககுத தமமுடைய கருபையாலே ததவஹித புரு ஷாாதத விஷயமான அஜஞாநததைப போககி ஜஞாந பகதிகளையுபதேசித்து பகவத் பஜநத்திலே மூடடுகிறாா முதறபத்தாலெனகை (219)

220 இரண்டாம்பததால ஸாவகாரணபூதனை ஸாவேசவரன் கீழில்பததிலே தமககு அஜஞாதஜஞாபநம பணண அவனுலே தததஜஞாநரானவிவா அந்த ஜஞா நத்துககுப பலமான மோக்ஷததை அபபோதே பெறவேணு மெனறுசைபபட்டுப பெருமையாலே அவஸநநராக, இவருடைய அவஸாதமெலலாம தீருமபடி அவன வநது ஸமசலேஷிதது, அநத ஸம்சலேஷததால வநத பரீதியையுடையனுய அநதபரீதி இவரொருவரளவில பாயவஸியாதே இவரோடு பரமபரயா ஸமபந்தமுடையாரளவும வெள்ளமிட்டு அநத ப்ரீதியாலே பரமபுருஷாாததலக்ஷண மோக்ஷததை இவாககு அவன கொடுககத்தேட, அநத மோக்ஷததை அவனுடைய சேஷிதவததுககும தம முடைய சேஷதவததுககும அநுகுணமாமபடி நிஷ்காஷிததவா, ஆசரயணீயனை வவனுககுக கீழுகதமான பரதவத்தை நிலைபெறுததுவனவான லக்ஷணஙகளை வெளி யிட்டு, தததநுகுணமான வசநபரதயக்ஷஙகளையும தாசிபபிதது ஆசரயிபபாாககு ருசிபிறக்கைககாக தயாஜயமான ஸமஸாரததினுடைய துககமும பராபயமான மோக்ஷததினுடைய ஆநந்தமும ஸமஸார நிவருததிபூரவக மோக்ஷபராபதிககுறுப பான ஸாதநததினுடைய ரஸமும முனனுக விதிககிற ஸகுணபரஹமோபாஸநததை நிஷித்தாநுஷடாநஙகளினுடைய தயாக பூர்வகமாக க்ஷேதரவாஸாத்யஙகங களோடே கூட்டுகிறுரெனகிறுா

220 [1] சோராத மூவா வேர்முதலாய் உலகம் படைத்தவனென்கிற சிதசித்த்ரய த்ரிவிதகாரணமானவன் அறியாதனவறிவிக்க, உள்ளம் தேறித் தூமனம் மருளிலென்னும் ஜ்ஞானபலமான வொளிக்கொண்ட மோக்ஷம் தேடிவாட, [2] உலராமலாவிசேர்ந்து சிக்கெனப்புகுந்து ஸம்பந்திகளுநம் சேர்தல்மாறினரென்ன வாழ்வித்து உபகரிக்கிற நீந்தும் கெடலில் எம்மாவீட்டை உபயாநுகுணமாக்கினவர், [3] ஆச்ரயணீயனுக்குப் பூர்வோக்த பரத்வத்தை ஸ்தாபிக்கிற ஸகலபல ப்ரதத்வ காரணத்வ சேஷசாயித்வ ச்ரிய:பதித்வ ஸௌலப்யாதிகளைத் திண்ணன ஊவதென்று வெளியிட்டு, [4[கள்வாதீர்த்தனென்று வசன ப்ரத்யக்ஷங்களுங்காட்டி, [5] புலனைந்தென்று ஸம்ஸாரமோக்ஷ ஸாதநத்துக்காநந்தரஸம் முன்னுக விதிக்கிற அந்தர்கதகுணே பாஸநத்தை [6] மதித்துப்பெருக்கி மூழ்கியழுந்திக் கீழ்மைவலஞ் சூதுஞ் செய்து இளமைகெடாமல்செய்யும் க்ஷேத்ரவாஸ ஸங்கீர்த்தநாஞ்ஜலி ப்ரதக்ஷிணகதிசிந்தநாத்யங்கயுக்தமாக்கு கிறுர் இரண்டாம்பத்தில்.

*[1] (சோராதமூவா வேர்முதலா யுலகம படைததவனெனகிற சிதசிததரய த்ரிவித காரணமானவன) *சோராத வெப்பொருடகு மாதியாஞ்சோதி* *மூவாத்தனி முதலாய்* *எபபொருட்கும வோ முதலாய விததாய* *பொருளெனறிவ்வுலகம படைததவன* எனறு லீலா விபூதியில ஸஙகலப விசிஷட வேஷததாலே நிமித்த மாயும, ஸூக்ஷ்ம சிதசித விசிஷட வேஷததாலே உபாதாநமாயும, ஜஞாநசகதயாதி குண விசிஷடவேஷததாலே ஸஹகாரியாயும நிதய விபூதியில இசசாவிசிஷட வேஷத தாலே நிமிததமாயும, அபராகருதாசிஜஜீவ விசிஷட வேஷததாலே உபாதாநமாயும், விநியோகோபயோகி ஜஞாநாதி விசிஷட வேஷததாலே ஸஹகாரியாயும, இபபடி பததமுகத நிதயரூபமான சிததரயததுககும பராகருதாபராகருதகாலரூபமான அசிததரயததுககும தரிவிதகாரணமும தானேயான ஸாவேசவரன. (அறியாதன வறிவிக்க வுளளம தேறி) *அறியாதன அறிவிதத* எனறு இவாககு அஜஞாதமான தத்வஹித புருஷார்ததங்களை விசததமமாக வறிவிக்க, அடியை யடைந்துளளந்*

தேறி* என்று அத்தாலே இவருமவனைக்கிட்டி நெஞ்சில் தெளிவையுடையராய். (தூமனம மருளிலென்னும ஜ்ஞாநபலமான ஒளிகொண்ட மோக்ஷம் தேடிவாட) *தூமனததனுய* *மருளில வண்குருகூர் வண்சடகோபன* என்று மோக்ஷகஹேதுதயா பரிசுத்தமான அநதஃகரணத்தை யுடையராய அவனுடைய கல்யாணகுண விஷயமான அஜ்ஞாநகந்தமிலலாதபடி கீழிலபததில் பிறந்த தம்முடைய ஜ்ஞாநத்துககுப பலம் மோக்ஷமாகையாலே *களிபபும் கவர்வுமற்றுப் பிறபபுப்பிணி மூப்பிறபபற்று ஒளிக்கொண்ட சோதியமாய்—அடியார்கள் குழாங்களை—உடனகூடுவதெனறு கொலோ* எனறு ப்ராகருத விஷய லாபாலாபஙகளால் வரும் கர்வ கலேசஙகளும் ஷடபாவவிகாரங்களும போய, சுத்தஸதவமாகையாலே நிரவதிகதேஜோரூபமான விகரஹததையுடையோமாய் நித்யஸூரிகளதிரளிலே கூடப்பெறுவதெப்போதோ வெனறு, அந்த மோக்ஷத்தைப் பெறுகையில ஆசையாலே தேடி, அபபோதே கிடையாமையாலே, *வாடி வாடும்* எனறு ஆசரயத்தை யிழநத தளிர்போலே வாட.

[2] (உலராமலாவி சோந்து) *உளளுளாவியுலர்ந்துலாநது* என்கிற தாபமாறும் படி *அநதாமததன்பு செயது என்னுவிசேரமமானுககு* என்கிறபடியே பரமபதத்தில பணணும வயாமோஹததை இவர் பககலிலே செயது, கமர் பிளநத தரையிலே நீர் பாயசசுவாரைப்போலே இவரோடே நிரவதிகஸம்ச்லேஷத்தைபபணணி, (சிக்கெனபபுகுந்து) *சிறிதோரிடமும் புறப்படாத தனனுளளே உலகுகளொக்கவே விழுங்கி-சிககென-புகுந்தான்* எனறு அத்யல்பமாயிருப்பதொரு பதார்த்தமும் தன் பக்கல்நினறும் பிறிகதிர்ப்பட்டு நோவுபடாதபடி தன் ஸஙகல்பஸஹஸரைகதேசத்திலே ஸர்வலோகஙகளையு மொருக்காலே வைத்து இனிபபேராதபடி புகுந்து, (ஸமபநதிகளும் சோதல் மாறினரெனன வாழவிததது) *எமர்கீழமேலெழு பிறப்பும் விடியாவெநநரகத் தென்றும் சோதல் மாறினா* என்று இவருடைய ஸம்பந்த ஸமபநதிகளையும் ஸம்ஸாராந் முகதராம்படி பண்ணி, அத்தாலே *எமரேழெழு பிறப்பும்-கேசவன்தமர்-மாசதிரிது பெற்று நம்முடை வாழவு வாய்க்கினறவா* எனறு எனனோடு பரமபரயா ஸம்பந்தமுடையாரும என்னோட்டை ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக பகவதீயரானார்கள், நிர்ஹேதுக பகவத் க்ருபையாகிற பெரும் சதிரைப் பெறறு ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமபத்தானது ஊற்று மாறுமல பெருகுகிறபடியே! என்று இவர் தாமே ஆசசர்யப்படும்படி இவரை வாழ்வித்து. (உபகரிக்கிற நீந்தும் கெடலிலெம்மாவீடடை உபயாநுகுணமாக்கினவர்) இப்படி தமமுடைய ஸம்பந்தி பரம் பரையளவும வெளளமிடுகிற தன் பரீதியாலே தமககவனுபகரிக்கத்தேடுகிற *நீந்துந் துயரிலலா வீடு* *கெடலில வீடு* எமமா வீடு* என்று துக்ககந்தரஹிதமாய அநர்த்த கநதமில்லாததாய, எவ்வகையாலும விலக்ஷணமான மோக்ஷததை எனககெனறு, மோக்ஷம அஹஙகாரகர்ப்பமாகையாலே ஐச்வர்யாதிகளோபாதி ஸ்வரூப விருத்த மாகையாலே அதினுடைய ப்ரஸங்கமும் எனக்கஸஹ்யமான பின்பு எனககு மோக்ஷம்தரப்பாரத்ததாகில் *நின்செம்மாபாதபறபுத் தலைசேர்தததொல்லை-அம்மா அடியேனவேண்டுவதீதே*என்று சேஷியான உன்னுடைய, அகவாய் சிவந்து புறவாய் சயாமமாய் பரமபூஜ்யமாய் பரமபோகயமான திருவடிகளை சேஷபூதனுன என்தலையிலே கொக்கிவாயும படுகணணியுமபோலே சடகெனச் சேர்க்கவேணும சேஷியான உனபககல் சேஷபூதனுன நான அபேக்ஷிததுப பெறுவதிதுவே யென்றும், *தனககேயாகவெனைக்கொள்ளுமீதே* எனறும உபயஸவரூபததுக்கும் அநுகுணமாக நிஷகர்ஷித்தவர்,

[3] (ஆசரயணீயனுக்கு பூர்வோக்த பரத்வத்தை ஸதாபிககிற) ஆச்ரயணீயனுன வனுக்கு, முதற்பத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸர்வஸமாதபரத்வத்தை நிலை பெறுத்துவனவான. (ஸகலபலபரதத்வ காரணத்வ சேஷசாயிதவ சரியஃ பதித்வ ஸௌலப்யாதிகளைத் திண்ணனனவதெனறு வெளியிட்டு) *வீடுமுதல முழுதுமாய்* என்று ஸகலபலப்ரதத்வம், *தேவு மெல்லாப்பொருளும்—கருத்தில்—வருத்தித்த மாயப்

பிரான* *ஆககினறன தெயவவுலகுகள* எனறு ஸாவகாரணதவம, *ஆழியமபளளி யாரே* எனறு லக்ஷணையாலே சேஷசாயிதவம, *பூமகள தனனை வேறினறி விண தொழத தனனுள வைதது* எனறு சரியஃ பதிதவம, *கணணனகண* *கோபால கோளரியேறு* எனறு அவதார ஸௌலபயம, ஆதிசபதததாலே *தகுஙகோலத தாமரைககணணன* எனறு புணடரீகாக்ஷத்வம, *ஏழுலகுங கொளளும* *வளளல வல்வயிறறுபபெருமான* எனறு அகடிதகடநாஸாமாததயம எனகிறவிவறறை, *திணணன வீடடிலும், *அணைவதரவணை மேல* எனறு சேஷசாயிதவம, *பூமபா வையாகம புணாவது* எனறு சரியஃபதிதவம *இருவரவா முதலுமதானே* எனறு காரணத்வம, *இணைவனுமெபபொருடகும* எனறு அவதாரபரயுகத ஸௌலபயம, *வீடுமுதலாம்* எனறு ஸகல பலபரதநவம, ஆதிசபதததாலே *பிறவிக்கடல நீநது வாாககு புணைவன* எனறு மோக்ஷோபாயதவம *ஆனையிடா கடிநத* எனகிற ஆபத ஸகதவம, *மூவுலகும காவலோன* எனகிற ஸாவரக்ஷகதவம எனகிறவிவறறை *அணைவதரவணையிலும ப்ரகாசிபபிதது. அனறிககே, *வீடுமுதல முழுதுமாய* எனறு மோக்ஷபரப்ருதயசேஷ புருஷாாதத பரதனெ யென்கையாலே ஸகல பலபரதத வதத்தையும *மிகுநதேவு மெபபொருளும படைகக* *கருததில தேவுமெலலாப பொருளும வருததிதத* *தனனுநதியுளளே வாயததிசைமுகனிநதிரன வானவ ராககினறன* எனறு காரணதவததையும *திணணன வீடடிலும, *அணைவதரவணை மேல* எனறும *பூமபாவையாகம புணாவது*எனறும *இணைவனுமெபபொருட கும* எனறும அடைவே சேஷசாயிதவ சரியஃபதிதவ ஸௌலபயஙகளையும, ஆதிசப ததாலே *வீடு முதலாம* எனறு மோக்ஷபரததவததையும, *நலமநதமிலலதோா நாடுபுகுவீா—பல முநதுசீரில படிமின* எனறு முமுக்ஷுபாஸயதவததையும, *அணை வதரவணையிலும வெளியிடடெனனவுமாம இநத யோஜனை இதன படடோலையான கரநததததில இவரருளிச செயததுககுசசேருவது முற்படட யோஜனையில *ஆழியம பளளியாரே* என்று சேஷசாயிதவம லக்ஷணையாலே கொளளவேணடுகையும, *வீடு முதலாம* எனறு மோக்ஷததுககு ஹேதுவாமெனகிறததை பரகரணவிருததமாமபடி மோக்ஷாதிபுருஷாாதத ப்ரதத்வமாகச சொலலுகையும, ஸகலபலபரததவம எனறு தொடஙகி இவரெணணினவடைவுககுச சேர இரண்டு திருவாயமொழியிலும சொலலபபோகாமையுமாகிற அஸவாரஸயஙகளுமுணடு

[4] (களவாதீாததனெனறு வசநபரதயக்ஷஙகளுங காடடி) *களவா* எனகிற பாடடிலே ‘அவதரிதது உனனுடைய பரதவம தெரியாதபடி நினறாயேயாகிலும எஙகளுககுக காரண பூதனான சேஷி நீயே’ எனறு தேவதாநதரஙகளில தலைவரான பரஹம ருதராதிகளே தஙகளுககுக காடசி கொடுககைககுப பெரிய திருவடியை மேலகொணடு புறபபடடால அவனுடைய திருவடிகளிலே விழுநது கூபபிடாநிறபா களெனறு அவனே ஸாவஸமாத பரனெனனுமிவவாதததுககு தேவதாநதரஙகள வசநததையும், *தீாத்தனுலகளநத* எனகிறபாடடிலே ஓரஸதரலாபததுககாக புஷ பாதிகளுஙகொணடு ருதரஸமாராதநம பணணபபுகுகிற அாஜுநனைப பாாத்து ‘அநத புஷபஙகளை நம்காலிலே பொகடு’ எனறு கருஷணனருளிசசெயய, அவனும தீாததபூதனானவனுடைய திருவுலகளநதருளின திருவடிகளிலே அபபூவைப பணி மாற, *பாாதோ விஜேதா மதுஸூதநஸய பாதாரவிநதாாபபித சிதர புஷபம, ததாச கஙகாதர மௌலிமதயே பபூவ வீரஃ கருதநிசசிதாாததஃ* எனகிறபடியே தான திருவடிகளில சாததின புஷ்பஙகளோடு ஸஜாதீயமானவறறை யன்றிககே அவைதனனையே, பாடேபககேயன றிககே ருதரன தலைமேலே, ஆபதவாகயததாலனறிககே தானே பரதயக்ஷிதது *ஸது பாாதோ மஹாமநா.* எனகிறபடியே பேரளவுடையனானவவன நிர்ணயிதத பரதவம மந்தமதிகளாலே இனறாாயுமபடியிருநததோ வெனறு பரதயக்ஷததையுஙகாடடி,

[5] (புலனைந்தெனறு ஸமஸார மோக்ஷஸாதநதுஃககாநநதரஸம முனனாக விதிககிற அநதாகதகுணோபாஸநததை) *புலனைநது* எனகிற பாடடிலே ஆசரயணததிலிழி

கிறவர்களுக்கு தயாஜயத்திலே ஜிஹாஸையும், ப்ராப்யத்தில ப்ராவண்யமும்; ஸாத நத்தில ருசியும் விளையும்படி, *புலனைந்து மேயும் பொறியைந்து நீங்கி* என்று பரிச்சிந்ந வஸ்துக்ராஹகமான இந்த்ரியவச்யராகை தவிர்ந்தென்கையாலே, அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷதுஷ்டமான சப்தாதி போகங்களை அநுபவித்திருக்கும் ஸம்ஸாரத்தினுடைய துঃக்கமும், *நலமந்தமில்லதோர் நாடுபுகுவீர்* என்று நன்மைக்கு முடிவில்லாத திருநாட்டிலே புகுவீரென்கையாலே மோக்ஷத்தினுடைய ஆநந்தமும், *பலமுந்துசீரில் படிமின்* என்று *ஸூஸுகம் கர்த்தும்* என்கிறபடியே ஸமாதத்வ்ய விஷய ஸாரஸ்யத்தாலே பலத்தையிற்போலே ஸாதநத்தையிலும் இனிதாயிருக்கையாலே, பலம் முற்பட்டிருக்கிற கல்யாணகுணங்களில் ப்ரவணராகுங்கோளென்கையாலே ஸாதநத்தினுடைய ரஸம் முன்னாக ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்வகமான மோக்ஷ ப்ராப்தி வேண்டியிருப்பார் அஸூயவாக்கத்தைத் தடுமாறி முடிந்துபோம்படி சொற்றவனாகையாலே பரபலப்ரதிபந்தகங்களை அநாயாஸேந போக்கவல்லவனுடைய குணங்களிலே ப்ரவணராகுங்கோளென்று விதிக்கிற *தஸ்மிந் யதந்தஸ் தநுபாஸிதவ்யம்* என்று ப்ரஹ்மஸ்வரூபாந்தர்கதமான அபஹத பாப்மத்வாதிகுணோபாஸநத்தை.

[6] (மதித்துப் பெருக்கி மூழ்கியமுந்திக் கீழ்மைவலம் சூதுஞ்செய்து இளமைகெடாமல) *சதிரிளமடவார் மதாழச்சியை திதது *திறமுடைவலத்தால தீவினை பெருக்கி, *வலவினை மூழ்கி *நரகமுந்தி *கீழமை செய்து *வலங்கழித்து *சூதென்று களவும் சூதும் செய்து *கிளரொளியிளமை கெடுவதன் முன்னம்* என்று உபாஸந விரோதியான இதரவிஷய ப்ராவண்யத்தைப் பண்ணி, அத்தாலே பாபங்களைக் கூடுபூரித்து, அவற்றிலே மறுநனைய மூழ்கித்தரைப்பட்டு தண்மையைச் செய்து பலத்தைப் பாழ் போக்கி பசயதோஹரனுய கருதரிமனுய பால்யத்தைப் பாழே போக்காதே (செய்யும் க்ஷேத்ரவாஸ ஸங்கீர்த்தநாஞ்ஜலி ப்ரதக்ஷிண கதிசிந்தநாதயங்கயுக்தமாகக்குகிறுரிரண்டாம்பத்தில) அதாவது—*பால்ய ஏவ சரேத் * தாமம * என்றும் நஸமாந பால்யே விவேகாதமா யதேத சரேயஸே ஸதா* என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே பால்யத்திலே கர்த்தவ்யமான *மாலிருஞ்சோலை சார்வது சதிரே* *போதவிழ்மலையே புகுவது பொருளே *என்கிற க்ஷேத்ரவாஸம், *பதியது வேத்தி* என்கிற ஸங்கீர்த்தநம் *தொழக்கருது வதே* என்கிற அஞ்ஜலி, *வலஞ் செய்து நாளும் மருவுதல் வழக்கே* என்கிற ப்ரதக்ஷிணம் *நெறிபட்டவதுவே நினைவது நலமே* என்கிற கதி சிந்தனையாகிற இவை முதலான உபாஸநாங்கத்தோடே சோக்கிறுர் இரண்டாம் பத்திலெனகை (220-2)

221 மூன்றும் பத்தால *தத் ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநு ப்ராவிசத்* என்கிறபடியே கார்யபூதசேதநாசேதநங்களையடைய வ்யாபித்து தத்கததோஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனுயிருக்கையாலே ஸர்வ வ்யாபகனன ஸர்வேச்வரன கீழில்பத்தில இவர்உபயாநுகுணமாக நிஷ்கர்ஷித்த மோக்ஷத்துக்குப் பலமான ஸ்வவிக்ரஹாநுபவத்தை இவரைப்பண்ணுவிக்க, இவருமநுபவித்துத்தரித்து அவ்வநுபவஜநிதப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸர்வவிதகைங்கர்யங்களும் செய்ய வேண்டும்படியான அபிநிவேசத்தையுடையராய் தம்மபிநிவேசாநுகுணமாக அவன் காட்டிக்கொடுத்த அவனுடைய ஸர்வாத்ம பாவத்தைப்பேசி அத்தால வந்த ப்ரீதியின் உகளிப்பையுடையராய, அந்த ப்ரீதி அவனளவிலே பர்யவஸியாதே பாகவத சேஷத்வத்தெல்லையளவும் சென்று அந்த பாகவதர்களுக்கு நிரூபகமான பகவத்வைலக்ஷண்யாநுஸந்தாநத்தாலே ஒன்றின் வருத்தியை ஒன்றுசைப்படும்படி சேதநஸமாதியையடைந்த கரணக்ராமமும் தாமும் தனித்தனி யநுபவிக்கவேண்டும் பெருவிடாயையுடையராய், இதரஸ்தோத்ரத்துக்கு அநாஹகரணராய அவ்வளவு மன்றிக்கே பகவத்ஸ்தோத்ரத்துக்கு ஆஹகரணருமாய பகவதநுபவத்துக்குத் தமக்கொரு ப்ரதிஹதி தொடக்கமானவையுமற்று நிரதிசயாநந்தயுக்தரானவர், 'புண்டரீகாக்ஷனுய ஸௌரிஸேவ்யனவனை, நமமாலாச்ரயிக்கப்போமோ' என்று ஸம்ஸாரிகள் அஞ்சிக் கைவாங்காமல் மேலவிழுந்து

ஆசரயிககுமபடி கீழிரணடு பததாலுமுபதேசிதத அவதார ஸௌலப்யம பரத்வ ஸ்தாநீயமாமபடி அர்ச்சாவதார ஸௌலபயத்தையுபதேசிதது அர்ச்சிராதி கதியாலே பரமபததததை பராபிப்பிக்குமவனை யொழிய இதரஸதோதரததிலே தாழ விழிகை நிஷப்ரயோஜநம, ஆனபினபு நீஙகள, ஸகல பலபரதனுமாய ஸாமயா பததிபரதனுமான அவன் விஷயததிலே வாசிகமான அடிமையைச செயயுஙகோ ளெனறு நிஹீநவருத்தியான இதர ஸேவையை நிவாததிபபிதது, தமமுடைய வருத்தியான வாசிக கைஙகர்யததிலே மூட்டுகிருரெனகிருர

221—3. முழுதுமாய் எங்கணு மொழிவற அருவாகி நின்று தோய்வில னும் ஸர்வ வ்யாபகன் தாழ்ந்தவடியார்களைத் தாளிணைக்கீழ்க்கொள் ளும் தன் படிக்கும் (2) நீதந்த மாமாயப் புணர்வினைப் பிறப்பழுந்தி அலமருகின்றேன் வேரறவரிந்து எந்நாளெங்குவந்து நலைப்பெய்வ னென்று கழித்துப்புகும் தங்காதலுக்கும் ஸத்ருசமாகக் கண்டு கொள்ளென்னும் (3) ஊனமில்மோக்ஷபலமான முடிச்சோதியிலநு பவத்தாலே நித்யவஸ்து நீடுபெற்று அவச்சேதமற்றவடிமை செய்யவேண்டும்படி ஸர்வாத்மபாவத்தைப் புகழ்ந்து, (4) சொல் லிப்பாடி யேத்திப் பிதற்றி யெழுந்தும் பறந்தும் துள்ளிக்குதித்துத் தடுகுட்டக்கும்பிடு நட்டமிட்டுச் சிரிக்கக் குறைந்துலையும் ப்ரீதி யுகளத் தம்படியாரேன்ன உடன் கூடும் ஸாத்யம்வளர, (5) பைகொள் பாம்புபோலே இந்த்ரியவ்ருத்தி நியமமறப் பாட வந்த கவியன்றிக்கே படைத்தான் ச்லோகக்ருத்தாய், (6) குறை மூட்டுப் பரிவிடர்துயர் துன்பமல்லல் துக்கம் தளர்வு கேடுகளின்றி அம்ருதாநந்தமக்நரானவர், செய்யதாமரைக்கண்ணன் அமரர் குலமுதலென்று அஞ்சாதபடி எளிவருமிணைவனுமென்றவை பரத்வ மாம்படி (7) அவனுகும் ஸௌலப்ய காஷ்டையைக் காட்டி, வழியைத் தருமவன் நிற்க இழியக் கருதுவதென்னுவது, வேண்டிற் றெல்லாம் தரும், தன்னுகவே கொள்ளும், கவிசொல்ல வம்மினென்று (8) முக்தைச்வர்யத்தை முன்னிட்டு ச்வவ்ருத்தியை மாற்றி ஸ்வவ் ருத்தியிலே மூட்டுகிருர் மூன்றும்பத்தில்.

[1] (முழுது மாயெஙகணுமொழிகிற அருவாகி நின்று தோயவிலனும ஸாவவயா பகன) *முழுதுமாய முழுதியனருய* 'ஏழசசிககேடின்றி யெங்கணும நிறைநத வெந் தாய* *எஞ்ஞானறுமெஙகு மொழிவற நிறைந்து நினற* *அளவுடையைமபுலனக ளறியாவகையாலருவாகி நிறகும* 'யாவையும யவரும தானுயவரவா சமயநதோறும் தோயவிலன' எனறு தேசகால வஸதுககளால பரிசசேதிக்க வொணணுதபடி காாய பூத ஸகல சேதநா சேதநஙகளையும வயாபிதது *அநசநநுயே அபிராகசீதி* எனகிற படியே தததகத தோஷை ரஸமஸப்ருஷடனுயிருககையாலே வயாபகனுன ஸாவேச வரன. (தீாநத வடியாாகளை ததாளிணைக கீழககொளளும தன படிககும், *தீாந்த வடியவா தமமை* எனறு பராபயபராபகஙகளிரணடும தானேயாக அதயவஸிதத ஆசரிதரை *சனமசனமாநதரஙகாததடியாாகளைக கொணடுபோயத தனமை பெறுததித தன தாளிணைககீழககொளளுமபபன* எனறு ஜந்ம பரமபரைகளில புகாதபடி ரக்ஷிதது ஆரபத சரீராவஸாநததிலே அாசசிராதிமார்க்கத்தாலே தேச விசேஷததிலேகொணடுபோய், ஸவஸவரூபபராபதியைப பண்ணிக கொடுதது பாதோபதாநததோபாதியாகத தன திருவடிகளின கீழேயிடடுககொளளும சேஷி யான தனனுடைய ஔதார்யத்துககும.

[2] (நீதந்த மாமாயப் புணர்வினைப் பிறப்பழுந்தியலமருகின்றேன் வேரறவரிந்து எந்நாளெங்கு வந்து தலைப்பெய்வனென்று கழித்துப்புகும் தம் காதலுக்கும்) *அந்நாள நீதந்த வாக்கையின் வழியுழல்வேன்* *பல்மாமாயப் பல்பிறவியில் படிகின்றயான்* *பொல்லா வாக்கையின் புணர்வினை* *வினையியல பிறப்பழுந்தி* *கொடுவினைத்தூற்றுள் நின்று பாவியேன் பலகாலம் வழிதிகைத்தலமருகின்றேன்* என்று ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே உன்னைப் பெறுகைக்கு உடலாக நீதந்த சரீரத்தைக்கொண்டு உன்னைப் பெறப்பாராதே நான் அதினவழியேபோய் அநர்த்தத்தைச் சூழ்த்துக கொண்டு குணத்ரய பேதந்தாலே பலவகைப்பட்டு துரத்யயையான ப்ரக்ருதி கார்யமான தேவாதி தேஹங்களிலே அவகாஹித்து, ஹேயமான சரீரத்துக் கடியாய ஒன்றோடொன்று பிணைந்திருக்கிற கர்மம் மடியாக மீண்டும் பாபத்திலே கொண்டுபோய் மூட்டக்கடவதான ஜந்ம பரம்பரைகளிலே யழுந்தி, என்னுலடி யறுக்கவும் அடிகாணவும் மொண்ணாதே புகுரவழி தெரியுமதொழியப் புறப்பட வழி தெரியாத பாபமாகிற மிடைந்த தூற்றிலே யகப்பட்டு நினறு உன்னை ப்ராபிக்கைக்கீடான வழிகாணாதே கூப்பிடடலமாவா நினறேன், *வினைகளை வேரறப் பாய்ந்து* தொன்மாவல்வினைத் தொடர்களை முதலரிந்து* என்று அநாதியாய் அபரிச்சேத்யமாய் ஸ்வயத்ந நிவர்த்த்யமல்லாதபடி அதிப்ரபலமான பாபங்களினுடைய அநுபந்தங்களை மறுகிளை வாராமல வேரற்றுப் போம்படி ஊசிவேரோடே யறுத்துப பொகட்டு * எந்நாள் யானுன்னையினி வந்து கூடுவன *எங்கு வநதணுகிறபன்* *எங்கினித் தலைப் பெய்வன்* என்று நானுனனைக் கிட்டுவதொரு நாளறுதியிட்டுத் தரவேணும், நானுன்னை யெங்கே வந்து கிட்டக்கடவேன், இனி கிடடுகை யென்றொரு பொருளுண்டோ வென்று சரீர ஸம்பந்தத்துககு நொந்து, அதிலுண்டான அருசியோடே *காயங்கழித்தவன் றாளிணைக்கீழ்ப் புகுங்காதல்* என்று பகவத்குணநுபவத்தோடே காலக்ஷேபத்தைபபண்ணி சரீரததை விட்டு அவன் திருவடிகளின் கீழே புகவேணுமென்னும்படியான சேஷ்டாநரான தம்முடைய ஆசைக்கும (ஸத்ருசமாகக் கணடு கொளளென்னும) இப்படியான இருவா படிக்கும் தகுதியாக *வானவர் நாட்டையும் நீ கண்டு கொள்* என்றீச்வரன காட்டிக் கொடுக்கிற.

[3] (ஊனமில் மோக்ஷபலமான முடிச் சோதியிலநுபவத்தாலே நித்ய வஸ்து நீடு பெற்று) *ஊனமில் மோக்க மென்கோ* என்று ப்ரகாரமான ஆத்மாநுபவமாத்ரத்திலன்றிக்கே ப்ரகாரியையும் செல்லவநுபவிக்கையாலே குறைவில்லாததாய் ஸ்வரூபாநுரூபமாகக் கீழில் பத்தில் அறுதியிட்ட பரமபுருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷத்துக்கு ப்பலம் பகவதநுபவகைங்கர்யங்களாகையாலே *முடிச்சோதி* எனகிற திருவாய் மொழியிலே அவன் வடிவழகையும் ஆபரணச் சேர்த்தியையுமநுபவித்து, அவை பரிச்சேதித்தநுபவிக்க வொண்ணாமையாலே இது கரண ஸங்கோச நிபந்தந மென்று நினைத்து இவர் படுகிற க்லேசத்தை விஷய வைலக்ஷண்ய நிபந்தநமென்றறிவித்து ஈச்வரன் நிவ்ருத்தமாகக, அவ்வநுபவத்தாலே *பெற்றது நீடுயிரே* என்று நித்ய வஸ்து ஸத்தை பெற்று. (அவச்சேத மற்ற வடிமை செய்யவேண்டும்படி,) ஸத்தாகார்யமும் பலிக்கவேணடுகையாலே *ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மனனி வழுவிலா வடிமை செய்யவேண்டும் நாம்* என்று தேசகாலாவஸ்தா ப்ரகாரங்களையிட்டு அவச்சேதியாதபடி ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸர்வவிதகைங்கர்யங்களும் செய்யவேணடும் படியான அபிநிவேசத்தாலே. (ஸர்வாத்ம பாவத்தைப் புகழ்ந்து) தம்முடைய பாரிப்புக்கீடாகத் தம்மையடிமை கொள்ளும்படி கோலி. அவன் காட்டிக்கொடுத்த ஸர்வாத்ம பாவததை *புகழுநல்லொருவனிலே, பூதங்கள் பௌதிகங்கள் உஜ்ஜ்வலமான மாணிக்யாதிகள ரஸவத்பதார்த்தங்கள், காநாதி சப்தராசிகள், மோக்ஷாதி புருஷார்த்தங்கள், ஜகத்ப்ரதாநரான பரஹ்மருத்ராதிகள், இவற்றுக்கடைய காரணமான ப்ரக்ருதி புருஷர்கள் இவற்றையடைய விபூதியாகவுடையனாய் இவற்றிலே அந்தராத்மதயா வ்யாபித்து தத்கத தோஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருக்கிறபடியைப்

பேசி அவவநுபவததாலே பரீதராய

[4] (சொலலிபபாடி யேததிபபிதறறி யெழுநதும பறநதும துளளிக குனிததுத தடுகுட்டககுமபிடுநடட மிடடுச சிரிககக குழைநதுநையும பரீதியுகள) *எமமானைச சொலலிபபாடி* *பணகள தலைககொளளபபாடி* *முனிவினறியேததி* *பேர்பல சொலலிப் பிதறறி* *எழுந்தும பறநதும துளளாதார* *ஏததிககுனிபபார* *தடு குடடமாய* *குமபிடு நடடமிடடாடி* *உலோதா சிரிகக நினறுடி* *நெஞ்சங குழைந்து நையாதே* என று வாசிக காயிக மாநஸ வயாபாரஙகளாலே களிக்குமபடி அநத பரீதி தலைமணடையிடடுச செலல, (தமமடியாரெனன உடன கூடும ஸாதயம வளர) இப்படியுணடான பரீதி அவனளவில பாயவஸியாதே, *தமமடியாரடியாா தமககடியாரடியாா தமமடியாரடியோஙகளே* என று ததீய சேஷதவததினெலலை யிலே நிறகிறவாக நமககுஉததேசய ரெனனுமபடி, *அடியாாகள குழாஙகளை உடன் கூடுவதெனறு கொலோ* என று கீழபபததில பராாததிதத ஸாதயம அவாகளோடே கூடி அவனை யனுபவிககுமளவனறிககே அவனடியாருடைய சேஷதவததினெலலை யளவும செல்லவளர

[5] (பைகொள பாமபுபோலே இநதரிய வருததி நியமமற) *பைகொள பாமபேறி யுறைபரனே* என று அவனுடைய ஸர்வாதிகதவ பரகாசகமான படுககையாயிருககும திருவநநதாழவான, *சக்ஷுச்சரவா:* எனகிறபடியே ஒரு கரணததாலே காணுநதர வருததியையும கொளளுமாபோலே *நெஞ்சமே நீணகராகவிருநத வென்தஞசனே* *வாசகமே யேததவருள செயயும வானவாதம நாயகனே* *கைகளாலார தொழுது தொழுதுனனை* *கணகளால காணவருஙகொல* இதயாதிகளாலே வாகபாணி சக்ஷுச சரோதரஙகளான இநதரியஙகள மநோவாகபாணி சக்ஷுா வருததிகளை யாசைபபடுமபடியாகையாலே இநதரிய வருததி நியமமினறிககே அவனை யநுபவிகக வேணடுமபடியான பெருவிடாயையுடையராய, (பாடவநத கவியனறிககே படைத தான சலோககருததாய) *வாயகொணடு மானிடமபாட வநத கவியேனலலேன* என று இதரஸதோதரததுககு அநாஹகரணராய, *ஒனறியொனறியுலகம படைத தான கவியாயினேறகு* என று ஜகத் ஸருஷடி முகததாலே தமமுடைய உஜ்ஜீவநத துககு கருஷி பணணின ஸாவேசவரன விஷயததிலே, *அஹம சலோககருத அஹம சலோககருத* எனகிற உபநிஷததினபடியே கவிபாடுமவருமாய

[6] (குறைமுடடுபபரிவிடாதுயா துனபமலலல துககநதளாவு கேடுகளினறி அம ருதாநநதமகநரானவா) தேச விசேஷததிலே போய அநுபவிககப பெறறிலேனென கிற குறைவிலலை, இவவநுபவததுககு எனககொரு பரதிஹதியிலலை, அவன விஷ யததிலேயானபினபு ஏகதேசமும எனமநஸஸில துககமுமிலலை, வகுதத சேஷி யென று பறறுகையாலே எனககொரு துககமுமிலலை, ருசி முனனுக தேசவிசேஷபராபதி பணணுகிறவெனககு வைதிக புதராககைபபோலே மீளில செயவதெனனெனகிற துககமிலலை, இஙகே அவன குணஙகளை நெருஙக புஜிததவெனககு பூாணநுபவம பணணலாம தேசததில போகபபெறறிலேனெனகிற துககமிலலை, இது அவன லீலா விபூதியென றறிநத வெனககு இனி லீலாவிபூதயநவயமாகிற துககமிலலை ஸவஸங கலபததாலே ஸருஷடயாதிகளைப பணணவலல ஆசசாய சகதி யுகதனனவனைபபற றின வெனககொரு துககமிலலை. அகடிதகடநாஸமாததனனவனைபபறறின வெனக கொரு தளாததியிலலை விமுகததசையில வயாபதியாலும அபிமுகததசையில அவதாரத தாலும ரக்ஷிககுமவனைபபறறின வெனககொரு கேடிலலை யெனறிபபடி *சனமம பல பலவில் பததுபபாடடாலும அடைவே தாமே பேசுமபடி நிரஸத ஸமஸதகலேச ராய, அமருதரான முகதா பகவதநுபவததாலே ஆநநதிககுமாப்போலே அவவாநநத ஸாகரமகநரானவர் (செய்ய தாமரைக கணணன அமராகுலமுதலென றஞசாதபடி) ***செயய தாமரைககணணனுய* என்று தொடஙகி *எஞசலிலமராகுல முதல மூவா**

தமுள்ளுமாதியையஞ்சி நீருலகத்துள்ளீர்கள்* என்று புண்டரீகாக்ஷதவாதி பரத்வ சிஹ்நங்களை யுடையனுனவன் ஜ்ஞாநஸங்கோசரஹிதரான நித்யஸூரிகள் திரளுக்கு நிர்வாஹகனன்றோ, ஸம்ஸாரிகளான நம்மாலவனை ஆச்ரயிக்கப்போமோ வென்றஞ் சாதபடி. (எளிவருமியல்வனுமென்றவை பரத்வமாமபடி) *எளிவருமியலவினன்* *இணைவனுமெப்பொருட்கும்* என்று *பதுதுடையடியவரிலும, *அணைவதரவணை யிலும் வெளியிட்டவெதார ஸௌலப்யம் பரத்வஸதாநீயமாம்படி

[7] (அவனுகும் ஸௌலப்யகாஷ்டையைக்காட்டி) *நெஞ்சினுல் நினைப பான யவனவனுகும் நீள்கடல் வண்ணனே* எனறு மநஸஸாலே யாதொன றைத் திருமேனியாகக் கோலினிகோள், அபரிச்சேத்ய மஹிமனுன ஸர்வேச்வரன் அத்தையே தனக்கு அஸாதாரண விக்ரஹமாக விரும்புமென்று *யே யதா மாம ப்ரபத்யந்தே தாம்ஸ்ததைவ பஜாம்யஹம* *அர்ச்யஸ்ஸர்வஸஹிஷ்ணுரர்ச்சகபராதீநாகிலாத்மஸ்திதி:* என்கிற அர்ச்சாவதாரமாகிற ஸௌலப்யகாஷ்டையைக்காட்டி, (வழியைத்தரு மவன நிற்க இழியககருதுவதென்னுவது) *ஒழிவொன்றில்லாத* என்று தொடங்கி *இழியக்கருதியோர மானிடம் பாடலென்னுவதே* என்று யாவதாத்மபாவி பகவ தநுபவத்தோடே வர்த்திக்கிற தேசத்தையும் அவ்வநுபவந்தான் ஒரு சிறுங்கை என்னும்படியான அாச்சிராதிமாரககத்தையும் தருகிறவன் தன்னை யொரு சொல சொலலுவாரோ வென்றவஸரப்ரதீக்ஷனுய நிற்க, அவனை விட்டுப் புறமபே கவி பாடுகைககு விஷயம தேடிப்போய் ஒரு சொல்லுக்குப்பாத்தம் போராத க்ஷுத்ர மநுஷ்யரைக்கவிபாடி முனபு நின்ற நிலையிலுங்காட்டில் தாழவிழிய நினைக்கிற வித்தால் என்ன ப்ரயோஜந முண்டு? அத்தால் ஸ்வரூபம் பெற்றிலிகோள், அபிமதம் பெற்றிலிகோள். (வேண்டிற்றெலலாம் தரும்) *ஸகலபலப்ரதோஹி விஷ்ணு என்கிற படியே ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் தரும (தனனுகவே கொள்ளும்) *பரமம் ஸாமயமுபைதி* என்கிறபடி தன்னோடு ஸாம்யாபததியைக் கொடுக்கும. (கவிசொல்லவம்மினென்று) இதுக்கு நீங்கள் செய்யவேண்டுவதொனறுமில்லை, இதரஸதோத்ரம் பண்ணி உங் கள கரணங்களைப் பாழேபோக்காதே வாய்படைதத ப்ரயோஜநம் பெறும்படி இவ்விஷயத்திலே கவிசொல்ல வாருங்கோளென்று.

[8] (முக்தைச்வர்யத்தை முன்னிட்டு) *வழியைததரும் நங்கள் வானவ ரீசனை நிற்க* என்றும் *தன்னுகவே கொண்டு* என்றுஞ்சொல்லுகையாலே இவ் விஷயத்தைக் கவிபாடினுல் ஸித்திப்பது பகவதநுபவ பரமஸாம்யாபத்த்யாதிக ளென்று முக்தைச்வர்யமான பேற்றை முன்னிட்டு. (சவவ்ருத்தியை மாற்றி ஸ்வ வ்ருத்தியிலே மூட்டுகிருர் மூன்றும் பத்தில்) அதாவது—இப்படி தமமுடையஉபதே சத்தாலே *ஸேவா ச்வவ்ருத்திராக்யாதா* என்று நிஹீநதரதையாலே ச்வவ்ருத்தியாகச் சொல்லப்பட்ட அப்ராப்த விஷய ஸேவையை மாற்றி, *சராயாவா ஸத்வமநுகசசேத * *ஸ மேத்தம் ந ஸேவ்யதே* என்று இவ்விஷயத்தை ஸேவிப்பானென்றும், எத்தைப் பற்ற இவ்விஷயம் ஸேவிக்கப் படாதொழிகிறதென்றும் விதிக்கும்படி ப்ராப்த மான இவவிஷயத்திலே *புகழுநல்லொருவனிற்படியே தம்முடைய வாசிகவ்ருத் தியிலே மூட்டுகிருர் மூன்ரும் பத்திலே யென்கை. .. ... (221-3)

222. நாலாம்பத்தால் கீழ்ச்சொன்ன வ்யாப்தி ஆகாச வ்யாப்தி போலன் றிக்கே நிறம்பெறும்படி, *அந்த ப்ரவிஷ்டச் சாஸ்தா ஜநாநாம* *ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி* *சாஸதா விஷ்ணுரசேஷஸ்ய ஜகத:* *சாஸதா சராசரஸ்யைக:* இத்யாதிகளில் சொல்லு கிறபடியே ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸமஸத வஸ்துக்களின் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகள் ஸ்வா தீநமாம்படி நியமித்துக்கொண்டு போருகையாலே ஸர்வநியந்தாவாயிருக்கிறவன் *ஒழிவில் காலத்தில் கைங்கர்யாபிநிவேசம் போலே தேசகால விப்ரக்ருஷ்டமான அபதாநங்களை தத்தத்தேசகால விசிஷ்டமாக அநுபவிக்க வேணுமெனறு அதிசா பலம் பண்ணின விவர்க்கு காலோபாதியைக் கழித்து ஸமகாலமாக்கி அநுபவிப்

பித்து இவருடைய இழவைத்தீர்த்து இவருடைய கரணத்ரயவ்யாபாரத்தையும் போக்யமாகக் கொள்ள, அந்த ப்ரணயித்வத்திலே தோற்று விரஹதசையில் ஸத்ருச பதார்த்தங்களையும ஸம்பந்தி பதார்த்தங்களையும் அவனாகக் கருதும்படி பித்தேறி தேசவிசேஷத்திலநுபவத்தை யாசைப்பட்டுக் கூப்பிட, அவ்விழவு தீரும்படி, *வைகுந்தே து பரே லோகே* இத்யாதிப்படியே தேசவிசேஷத்திலே பெரிய பிராட்டியாரும தானுமே போக்தாக்களாயிருக்கிற விருப்பைக்காட்டி யநுபவித்தாப்போலே ப்ரத்யக்ஷமாம்படி யநுபவிப்பிக்க வநுபவித்து, இப்படி முக்த போகத்தை மாநஸமாக ப்ராபித்து, அதுக்கு பலமான தேவதாந்தராதிகளில் வைராக்யத்தையுடையரான இவர் ஐச்வர்யகைவல்யங்களின் அல்பாஸ்திரத்வ ஸாவதிகத்வாதி தோஷங்களையும், நிந்த்ய பதார்த்தங்களாலே ப்ரஹ்ம ருத்ர தேவதாபஜநம் பண்ணுமதின் நிஹீநதையையும், ப்ரசம்ஸாபர வாக்யங்களாலே சொல்லப்பட்டு பகவத் விபூதிபூதராயிருக்கச் செய்தே அவனோடே விகல்பிக்கலாம்படி அவன் கொடுத்த ஐச்வர்யத்தையுடையராயிருக்கிற ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுடைய அஜ்ஞாநாதிகளையும், பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மதங்களின் தமோநிஷ்டதையையும் வெளியிட்டு, தேவதாந்தரங்களை யாச்ரயித்து தத்பலமும் கைகண்டுகோள், ஜகந்நிகரணாதி திவ்யசேஷ்டிதங்களாலே ஸர்வேச்வரனே ரக்ஷகன், அல்லாதாருடைய தத்ரக்ஷ்ய பூதரென்னுமர்த்தத்தை சாஸ்த்ர முகத்தாலே கண்டிருந்தும் தேறமாட்டுகிறிலீர்கோள், இப்படி நீங்கள் தேறுமைக்கடி அவனிட்ட வழக்கான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம், தத்விமோசநோபாயமும் அவன் திருவடிகளிலாச்ரயணமென்றறிந்து ததாச்ரயணத்தைப்பண்ணி இத்தைத் தப்பாமற்றுங்கோள்; திருவடிகளிலே கைங்கர்யமே உங்களுக்குச் சிறிய புருஷார்த்தமென்று ப்ரயோஜநாந்தர தேவதாந்தர விரக்தி முன்னாக-பரதேவதையும் பரமப்ரயோஜநமும் அவனே, அவன் விஷயத்தில் கைங்கர்யமுமே யென்றுபதேசித்து பகவதாச்ரயணத்தை ருசிப்பிக்கிறாரென்கிறார்.

222—[1] ஈசனை யீசனீசன் பாலென்ன ஏர்கொள் வானத்துமாயே யென்கிற வ்யாப்தி நிறம்பெறத் தனிக்கோல் செலுத்தும் ஸர்வநியந்தா, ஒழிவில் காலத்துக் கேட்ப நும்பொலி நங்களையோ தமா லெய்தினால் காலத்துக்குச் சேர ஸாகாலமாக்கிப் [2] போதால் வணங்காமை தீர்த்த ப்ரணயித்வத்திலே காதல் மையல் ஏறியபித்தாய், [3] தேசதூரத்துக்கு கவிழ்க்கொள்ளாயோவென்று தீரக் கண்ட திரையும் ஒரு நிலமாகக்காட்ட, விவிலிப்பம் காட்டுகையென்று முக்தபோகமாநஸப்ராப்திமான தேவதாந்தர ஆத்மாத்மீயலோகயாத்ரைச்வர்யாக்ஷரங்களில் வைராக்யம், உபவிந்து உயிருடம்பினுல் கொடுவுலகம் வேட்கையெல்லாம் மொழிந்தேனென்னவுடையரானவர், [4] ஒரு நாயகமேன்று ராஜ்யைச்வர்க் காத்மாநுபவ அல்பாஸ்திரத்வ ஸாவதிகத்வாதிகளையும், [5] ஆடு கள்வியுறைச்சி கருஞ்செஞ்சோறுகிற நிந்த்யங்களாலே இதர தேவ வத்துக்கு இழைந்தாடும் நிஹீநதையையும் [6] பேசநின்ற தேவதாஜ்ஞாநசக்தி ஸாபேக்ஷத்வாதிகளையும் [7] இலிங்கத்து விளம்பும் பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மத தமோநிஷ்டதையையும் சொல்லி, ஓடிக் கண்டீர் [8] கண்டும் தெளியகில்லீர் அறிந்தோடுமின் ஆட்செய்வதே உறுவதாவதென்று விரக்திபூர்வகமாக ஆச்ரயணத்தை ருசிப்பிக்கிறார் நாலாம்பத்தில்.

[1] (ஈசனை யீசனீசன் பாலென்ன ஏர்கொள் வானத்துமாயே என்கிற வ்யாப்தி நிறம்பெறத்தனிக்கோல் செலுத்தும் ஸர்வநியந்தா) *மறுகலிலீசனை* *ஈசன் ஞாலமுண்டுமிழ்ந்த* *ஈசன் பாலோரவம் பறைதல்* என்று நியந்த்ருவாசக சப்தத்தாலே சொல்லும்படி *ஏர்கொளேழுலகமும் துன்னிமுற்றுமாகிநின்ற சோதிஞான

மூாததியாய* *வானததும வானதுளளுமபரும மணணுளளும மணணின கீழ்த தானதது மெணடிசையும தவிராது நினருன* *ஆயேயிவவுலகதது நிறபனவும திரி வனவும நீயே* எனகிற கீழிலபததில ஸாவ விஷயமாகசசொனன வயாபதி ஆகாசவ் யாபதி போலாகாமே நிறம பெறுமபடியாக *வீறறிருநதேழுலகும தனிககோல் செலல* எனகிறபடியே உபய விபூதியும தன நியமநததிலேயாமபடி தனனுஜஜை நடததுகிற ஸாவ நியநதாவான ஸாவேசவரன (ஒழிவில காலததுககுச சேர பூாவ போகஙகளை யோதுமாலெயதின சாபலததுககுச சேர ஸமகாலமாககி) *ஒழிவில கால மெலலா முடனுய மனனி* எனறடிமை செயயபபாரிககிற வளவி உ ஸாவதேச ஸர்வா வஸதைகளோபாதி ஸாவ காலததிலும வேணுமெனறு கீழககழிநத காலததிலடிமை யையுமாசைபபடடதுககுச சேருமபடி, *பாலனுயேழுலகுணடு* எனறு தொடஙகி தேசகாலவிபரகருஷடஙகளான அவனுடைய அபதாநஙகளை தததத தேசகால விசிஷடமாக வநுபவிககையில அபிநிவேசததாலே *ஆதியஙகாலததகலிடஙகீணடவர் பாதஙகள மேலணி பைமபொறறுழாயெனறே ஓதுமாலெயதினள* எனறு பூாவகா லீந போகஙகளையே வாயபுலறறுமபடி பராநதியையடைநத சாபலததுககு அநுரூப மாக காலததினுடைய பேதவயவஹாரததுககுடலான உபாதியைககழிதது ஒரு போகியாககுகையாலே ஸமகாலமாககி யநுபவிபபிதது

[2] (போதால வணஙகாமை தீாதத பரணயிதவததிலே காதல மையலேறிய பிததாய) *பூவைவீயா நீாதூவிப போதால வணஙகேனேலும நின பூவை வீயா மேனிககுப பூசுஞ சாநதெனனெஞசமே* எனறு தொடஙகி *ஏகமூாததிககே, பூத தணமாலை கொணடுனனைப போதால வணஙகேனேலும நினபூததணமாலை நெடு முடிககுப புனையுஙகணணி யெனதுயிரே* எனறு விரோதி நிரஸநம பணணுகிற அவ் வவகாலஙகளிலே யுதவி புஷபாதயுபகரணஙகளைக கொணடு சிசிரோபசாரம பண ணப பெறறிலேனுகிலும, விலக்ஷண விகரஹயுகதனுய ஸாவேசவரனுயிருககிறவன எனனுடைய கரண தரயவயாபாராதிகளையே தனககு போகய வஸதுககளெலலாமு மாகக கொளவதே ! எனறிவா தாமே யீடுபடுமபடி பணணி அவ்வோகாலஙகளில தனககுதவி அடிமை செயயபபெறுத இழவை அவன தீாதத பரணயிதவ குணததிலே *காதலமையலேறினேன* எனகிறபடியே பரேமம மேலிடடு அறிவு கலஙகினவாறே வெளளக கேடாக வொணணுதெனறு அவன அலபம பேரநிறக அவனேடு ஸதருச பதாாததஙகளையும ஸமபநதிபதாாததஙகளையும அவனுகவே கருதிப பேசுமபடியாக *பேயசசி முலை சுவைததாறகென பெணகொடி யேறியபிததே* எனனுமபடி பிததேறி

[3] (தேசதூரததுககுக கூவியுங கொளளாயெனறது தீரக் கணட சதிரையு மொரு நிலமாககககாடட) தேச விசேஷததிலநுபவததை யாசைபபடடு, தேசதூரத் தைப பறற *கோலமேனி காணவாராய கூவியுங கொளளாயே* எனறு உன வடி வழகை நீ வநது அநுபவிபபிததருளுதல, எனனை யஙகேயருளபபாடிடுதல் செயகிறிலை யெனறு கூபபிடட விழவுநதீர, *ஒணடொடியாள திருமகளும நீயுமே நிலாநிறபக் கணடசதிா கணடு* எனறு நிதய விபூதியிலே பெரியபிராட்டியாரும நீயுமே போகதாக் களாய அவவிபூதியிலுளளாரடைய போகோபகரண கோடியாமபடி கணடுவைதத நோபாடடை நான கணடேனெனனுமபடி, கீழ காலோபாதியைக கழித்து ஸம காலமாககினுபபோலே, அவவிபூதியிலநுபவததையும இஙகே யிருந்தே அநுபவிகக லாமபடி யொருபோகியாக பரகாசிபபிகக (வீவிலினபம கூடடினையெனறு முகத போக மாநஸபராபதி பலமான) *வீவிலினபம மிகவெலலை நிகழநதனன்மேவியே* *கூடடரிய திருவடிககள கூடடினை நானகணடேனே* எனறு அவனைககிடடி நிரதிசயா நநதியாகப பெறறேன, யாவா சிலர்ககும தநதாமால சோததுககொளளவரிய திரு வடிகளை நான சேருமபடி எனனைசசோததுககொணடாய நான அநுபவிககப பெற

றேனென்றவது மாநஸாநுபவமாகையாலே, இப்படி முக்தருடைய போகமான அவ்வநுபவத்தில் மாநஸமாக உண்டான ப்ராப்திக்குப் பலமான, (தேவதாந்தராத்மாத்மீய லோகயாத்ரைச்வர்யாக்ஷரங்களில் வைராக்யம் உன்னித்துயிருடம்பினால் கொடுவுலகம் வேட்கையெல்லா மொழிந்தேனென்ன வுடையரானவர்) *உன்னித்து மற்றொரு தெய்வம் தொழாள்* என்று தன்னெஞ்சாலே மதித்து வேறொருதைவத்தைத் தொழுதறியா ளென்னும்படி தேவதாந்தரங்களில் வைராக்யத்தையும், *உயிரினால் குறைவிலமே* *உடம்பினால் குறைவிலமே* என்னும்படி ஆத்மாத்மீயங்களில் வைராக்யத்தையும் *கொடுவுலகம் காட்டேலே* என்னும்படி லோகயாத்ரையில் வைராக்யத்தையும், *வேட்கையெல்லாம் விடுத்து* என்று ஸமுதாயேநவும், *ஐங்கருவி கண்டவின்பம் மொழிந்தேன் சிற்றின்பம் மொழிந்தேன்* என்று ப்ருதக்த்வேநவும் சொல்லும்படி ஐச்வர்யத்திலும் அக்ஷர சப்தவாச்யமான ஆத்மாநுபவரூபகைவல்யத்திலுமுண்டான வைராக்யத்தை யுமுடையரானவிவர்

[4] (ஒரு நாயகமென்று ராஜ்யஸ்வர்க்காத்மாநுபவால்பாஸ்திரத்வ ஸாவதிகத்வாதிகளையும்) *ஒருநாயகமாயோடவுலகுடனுண்டவர் பெருநாடுகாண விம்மையிலே பிச்சை தாங்கொள்வர்* என்று தொடங்கி *ராஜ்யம் நாம மஹாவ்யாதி ரசிகித்ஸ்யோ விநாசந:। ப்ராத்ரம் வா ஸுதம் வாபி த்யஜந்தி கலு பூமிபா* என்கிற ராஜைச்வர்யத்தின் அல்பத்வத்தையும், *குடிமன்னுமின் சுவர்க்கமெய்தியும் மீள்வர்கள்* என்று *தே தம் புக்த்வா ஸ்வர்க்கலோகம் விசாலம் க்ஷீணே புண்யே மர்த்யலோகம் விசந்தி* என்கிற ஸ்வர்க்காநுபவத்தினுடைய அஸ்திரத்வத்தையும் *இறுகலிறப்பு* என்று ஆத்மாநுபவத்தினுடைய ஸாவதிகத்வத்தையும், ஆதிசப்தத்தாலே துக்கமிச்ரத்வ துஸ்ஸாத்யத்வ நிஸ்ஸாரத்வங்களைச் சொல்லுகிறது.

[5] (ஆடு கள்ளிறைச்சி கருஞ்செஞ்சோறுகிற நிந்த்யங்களாலே இளந்தைவதத்துக்கிழைத்தாடும் நிஹீநதையையும்) *த்ரவ்யம் நிந்த்ய ஸுராதி தைவதமதிக்ஷுத்ரஞ்ச பாஹ்யாகமோ த்ருஷ்டா தேவலகாச்ச தேசிகஜநா திக் திக் திகேஷாம் க்ரமம்* என்கிறபடியே *அங்கோராடுங்களும்* *அங்கோர்கள்ளுமிறைச்சியும்* *கருஞ்சோறும் மற்றைச் செஞ்சோறும்* என்கிற ஸுராமாம்ஸாதிநிந்த்ய பதார்த்தங்களைக் கொண்டு *நீரணங்காடு மிளந்தெய்வம்* என்கிற க்ஷுத்ர தேவதைகளுக்கு *களனிழைத்து* என்று அவ்வோதேவதைகள் ஸந்நிதி பண்ணும் ஸ்தலங்களிலே பலியிட்டு, *நீரணங்காடுதல் கீழ்மை* என்று தைவாவிஷ்டராயாடுமதின் தண்மையையும்

[6] (பேசநின்ற தேவதாஜ்ஞாநசக்தி ஸாபேக்ஷத்வாதிகளையும்) *தத கரோத்பரீதேந ஸ்மரக்த்நயநேந ச, வாமாங்குஷ்ட நகாக்ரேண சிந்நம் தஸ்ய சிரோ மயா* என்றும் *யஸ்மாத நபராதஸ்ய சிரச்சிந்நம் த்வயா மம, தஸ்மாச்சாப ஸமாயுக்த கபாலீ த்வம் பவிஷ்யஸி* என்றும், *தத்ர நாராயண: ஸ்ரீமாந மயா பிக்ஷாம் ப்ரயாசித:* *விஷ்ணுப்ரஸாதாத ஸுச்ரோணி கபாலம் தத ஸஹஸ்ரதா, ஸ்புடிதம் பஹுதா யாதம் ஸ்வப்நலப்தம் தநம் யதா* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ரஹ்மா ருத்ரனாலே தலையறுப்புண்டு சோச்யனாய் ருத்ரனை சபிக்க, ருத்ரன் குருசிரச்சேதநத்தாலே பாதகியாய் ப்ரஹ்மசாபம் தன்னால் போக்கிக் கொள்ளப் போகாமையாலே சரிய:பதியான ஸர்வேச்வரனை அர்த்திக்க, அவன் அந்த சாபத்தைப் போக்கினனுகையாலே, *பேசநின்ற சிவனுக்கும் பிரமன் தனக்கும் பிறர்க்கும் நாயகனவனே கபால நன்மோக்கத்துக் கண்டு கொண்மின்* என்று வேதத்தில் பரசமஸ்பரமான வாக்யங்களாலும் ராஜஸதாமஸ புராணங்களாலும் பரத்வேந பேசலாம்படி முட்டுப் பொறுத்து நின்ற ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளாகிற தேவதைகளுடைய அந்யோந்யம் தங்களுக்கு வருகிற க்லேசமறியாமையும், அந்த க்லேசம் தாங்கள் தவிர்த்துக்

கொள்ளமாட்டாமையும், அத்தைத தவிர்த்துக் கொடுக்கைக்கு ஈச்வரன் வேண்டுகையுமாகிற அஜ்ஞாநாசக்தி ஸாபேக்ஷத்வங்களையும. ஆதிசப்தத்தாலே கர்ம வச்யதையையும்.

[7] (இலிங்கத்து விளம்பும பாஹ்யகுதருஷ்டி மத தமோ நிஷ்டதையையுஞ் சொல்லி) *இலிங்கத்திட்ட* ¹விளம்புமாறு சமயமும்* என்கிறபாட்டுக்களில் சொல்லுகிற பாஹ்ய குதருஷ்டி மதங்களாவன, *யந்மயம ச ஜகத ஸர்வம்* என்று பொதுவிலே ப்ரச்நம் பண்ண, *விஷ்ணோஸ ஸகாசாதுத்பூதம்* என்று கோலவிழுக் காட்டாலே உத்தரமாகையன்றிக்கே எருமையை ஆனையாகக கவிபாடித்தரவேணுமென்பாரைப்போலே, லிங்கமென்றொரு வ்யக்தியை நிர்த்தேசித்து இதுக்கு உத்கர்ஷம் சொல்லித்தரவேணுமென்று-கேட்கிறவனும தமோபிபூதனாய்க் கேட்க, சொல்லுகிறவனும் தமோபிபூதனாய்ச் சொல்ல, இப்படி ப்ரவ்ருத்தமான லைங்க புராணாதிகளான குத்ருஷ்டி ஸ்ம்ருதிகளும, சிலவற்றைச் சொல்லா நின்றால் தாங்களும் சில தர்க்கங்களைச் சொல்லா நிற்கு மத்தனை போக்கி ப்ரமாணாநுகூல தர்க்கமல்லாமையாலே கேவலம உக்திஸாரமேயாயிருக்கிற பாஹ்ய ஸமயங்களாறுமென்ற க்ஷபணக பௌத்தாதிகளுடைய ஸம்ருதிகளுமாகையாலே *யா வேதபாஹ்யாஸ ஸ்மருதய: யாசச காசச குத்ருஷ்டய: தாஸ்ஸர்வா நிஷ்ப்பலா: ப்ரேத்ய தமோ நிஷ்டா ஹி தா: ஸ்ம்ருதா:* என்கிறபடியே அவற்றினுடைய தமோ நிஷ்டதையையுஞ்சொல்லி. (ஓடிக்கண்டீர) *ஓடியோடி* என்று தொடங்கி. *வழியேறிக் கண்டீர்* என்று, *கதாகதம காமகாமா லபந்தே* என்கிறபடியே ஸ்வர்க்க நரகங்களில போவது கர்ப்பத்தேற வருவதாயக் கொண்டு அநேக ஜன்மங்களில் பிறந்து தேவதாந்தரங்களை தரிவித் கரணங்களாலும பல பாயாயம், ததாச்ரயணத்தைச்சொல்லுகிற சாஸ்த்ர மார்க்கத்தாலே ஆச்ரயித்து அவ்வாச்ரயணபலமும் கண்டீர்கள்

[8] (கண்டும தெளியகில்லீர) இவனுடைய ஜகந்நிகரணாதி திவ்ய சேஷ்டிதங்களை சாஸ்த்ரத்வாரா ப்ரத்யக்ஷித்தும இவனே ஆச்ரயணீயனென்று தெளியமாட்டுகிறிலி கோள். (அறிந்தறிந்தோடுமின) உங்களை இங்ஙனே வைத்தது ஸதஸத் கர்மகாரிகளான ஜந்துக்கள் அவ்வோ கர்மாநுகுண பலங்களை அநுபவிக்கக் கடவதான சாஸ்த்ர மர்யாதை அழியுமென்று, அதுதான், *மம மாயா துரத்யயா* என்கிற ப்ரக்ருதியையிட்டு அவன மயக்கி வைத்தபடி காணுங்கோள், ஆனபின்பு அது அவன் மாயையென்றறிந்து *மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயா மேதாம தரந்தி தே * என்கையாலே மாயா தரணோபாயமும அவன திருவடிகளைப் பற்றுகை என்றறிந்து அவனை யாச்ரயித்து இம்மாயையைத் தப்பப் பாருங்கோள, (ஆட் செய்வதேஉறுவதாவதென்று) *நீள் குடக்கூத்தனுக்காட்செய்வதே உறுவதாவது* என்கையாலே நிரதிசய போக்யமான சேஷ்டிதத்தை யுடையவனுக்கு அடிமை செய்கையே இவ்வாத்மாவுக்குச் சீரியதும ஸூசகமுமென்றிப்படி யுபதேசித்து. (விரக்தி பூர்வகமாக ஆச்ரயணத்தை ருசிப்பிக்கிறார் நாலம் பத்தில்) அதாவது—ப்ரயோஜநாந்தர தேவதாந்தர பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மதங்களில விரக்தி பூர்வகமாக, ஜகத்காரணத்வாதிகளான ப்ரமாணோபபத்திகளாலே பகவத்ஸமாச்ரயணத்தை ஸம்ஸாரிகளுக்கு ருசிப்பிக்கிறாரென்கை. (222-4)

223. அநுசாமபத்தால், கீழ்ச்சொன்ன பரத்வாதிகளால் வந்த தன்னுடைய உத்கர்ஷத்தையும் தந்தாமுடைய நிகர்ஷத்தையுமநுஸந்தித்து அகல்வாரளவிலும் மேல் விழுந்து விஷயீகரிக்கும்படி பரமகாருணிகனான ஸர்வேச்வரன், கீழிவர்க்குப் பிறப்பித்த விரக்திக்கு பலமான ஸவவிஷய பக்தியை பரம்பரயா அபிவ்ருத்தமாக்கி அந்த பக்தியையும் பாகவதஸமாகமத்தையுமுடையரானவிவர் தாம திருத்தத் திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும், திருத்தின தம்மையும் காண்கைக்கு வந்த நித்யஸூரிகளையும ச்வேதத்வீப வாஸிகளான ஸித்தரையுங்கண்டு மங்களாசாஸநம பண்ணி, திருந்தாத அஸுரராக்ஷஸ ப்ரக்ருதிகளையும் பகவத் பாகவதவைபவத்தை

யுபதேசித்துத் திருத்தி பாகவதஸமாஜத்தாசநமினிதாமபடியான ஜ்ஞாநம பிறந் தார்க்கு ப்ராப்யத்வரைக்கு அடியான பக்தியையு முபதேசித்துத் தலைக்கட்டுகிறு ரென்கிறார்

(223-) [1] ஆவானென்று தானே தன்னடியார்க்குச் செய்யும் தொல்லருளென்று பரத்வாதிகளையுடையவன் எவ்விடத்தானென்னும் பாவியர்க்கும் இருகரையுமழிக்கும் க்ருபாப்ரவாஹமுடையவன் பொய்கூத்து வஞ்சக்களவு தவிர முற்றவுந்தானுய் உன்னை விட்டென்னப்பண்ணின விரக்திபலபரமாத்மராகம் [2] பேரமர் பின்னின்று கழியமிக்கு யானேயென்ன வாய்ந்து ஆற்றகில்லாது நீராய்மெலிய ஊடுபுக்குவளர [3] விஷவ்ருக்ஷ பலங்கள் கைகூடினவர் அடிமை புக்காரையும் ஆட்செய்வாரையும் காண லோகத்வீபாந்தரங்களில் நின்றும் போந்த தேவர் குழாங்களைக்கண்டு காப்பிட்டு, ப்ரஹ்லாத விபீஷணர் சொற்கேளாத அரக்கரசுரர் போல்வாரைத் தடவிப் பிடித்து [4] தேசகால தோஷம் போக எங்குமிடங் கொண்டவர்களை மேவித்தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோள், நீங்கள் நிறுத்துகிறவர்களை தேவதைகளாக நிறுத்தினவனை [5] மேவிப்பரம்புமவரோடொக்கத்தொழில் யுக தோஷமில்லையாமென்று விஷ்ணுபக்தி பரராக்கிக் கண்ணுக்கினியன காட்டலாம்படியானர் கண்ணிலே நேரக்கிக் காணும் பக்தி ஸித்தாஞ்ஜனத்தையிடுகிருர் அஞ்சாம்பத்தில்

[1] (ஆவானென்று தானே தன்னடியார்க்குச் செய்யும் தொல்லருளென்று பரத்வாதிகளையுடையவனெவ்விடத்தானென்னும் பாவியர்க்கு மிருகரையும் அழிக்கும் க்ருபாப்ரவாஹமுடையவன்) 'ஆவாவென்றருள் செய்து' என்று ஐயோ ஐயோ என்று என் பக்கலிலே க்ருபையைப் பண்ணியென்றும் *தானேயின்னருள் செய்து* என்று நான் அர்த்தியாதிருக்கத் தானே தன்பேறுக க்ருபைபண்ணியென்றும், *கலியுகமொன்று மின்றிக்கே தன்னடியார்க்கருள் செய்யும்* என்று தன்பக்கலிலே ந்யஸ்த பரரானவர்களுக்கு கலிதோஷங்களொன்றும் வாராத படியாக க்ருபை பண்ணுமென்றும், *பெருமானது தொல்லருளே' என்று ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வாபாவிக க்ருபையென்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, * அம்மானாழிப்பிரானவனெவ்விடத்தான யானார எம்மாபாவியார்க்கும் விதிவாய்க்கின்று வாய்க்கும் கண்டீர* என்று கையும் திருவாழியுமான வழகை நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சிகொடுத்துக்கொண்டு அங்குள்ளாருடனே பரிமாறியிருக்கிற ஸர்வேச்வரனனவன் எவ்வளவிலே' நித்ய ஸம்ஸாரிகளுக்கு மிவ்வருகான நான் எவ்வளவிலே' என்று கீழ்ச்சொன்ன தன்னுடைய பரத்வகாரணத்வ வ்யாபகத்வ நியந்த்ருத்வாதிகளால் வந்த உத்கர்ஷத்தையும் தங்களுடைய நிகர்ஷத்தையும் அநுஸந்தித்து அகலும்படி யெத்தனையேனும் மஹாபாபிகளளவிலும கர்மாநுகுண நிர்வாஹத்துக்குடலான தன் நிரங்குசஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற கரையும் தன்னநுக்ரஹம் தங்கள் பக்கல் வாராதபடி அபராதங்களையே பண்ணுமிவர்கள் ஔபாதிக ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற கரையும் அழியப் பெருகாநிற்குமதான க்ருபாப்ரவாஹத்தையுடைய ஸர்வேச்வரன், (பொய் கூத்து வஞ்சக்களவு தவிர) *பொய்யே கைம்மை சொல்லி* *என்றென்றே சில கூத்துச் சொல்ல* *உன்னையும் வஞ்சிக்கும் கள்ளமனந்தவிர்ந்தே* என்று மெய்கலவாத பெரும் பொய்யைச் சொல்லி, பரேம்பரவசரைப்போலே பாவித்து ஹ்ருதயம் பராக்ருத விஷய ப்ரவணமாயிருக்க, அநந்ய ப்ரயோஜநரைப்போலே உன் ஔதார்யத்தையும் வடிவழகையும் ஸஹ்ருதயமாகச் சொல்லுகிறேனென்று தோன்றும்படி பலகாலுஞ் சொல்லா நின்று கொண்டு, ஸர்வஜ்ஞனவுன்னையும் பகட்டும் க்ருத்ரிமயுக்தமான மனஸ்ஸைத் தவிர்ந்தேனென்று

அவற்றை இவர் தவிருமபடி (முற்றவும தானுய உன்னைவிட்டெனனப பண்ணின விரகதிபல பரமாதமராகம) *என்னை முற்றவும தானுனன* என்று இவாககு ஸாவ வித போகயமும தானுய *இனி யுனனை விட்டென கொளவனே* என்று நான விட்ட வனறும விடமாட்டாத வுனனை யொழிய துராராதமாய, வருநதியாராதிததாலும கிடைபப தொனறிலலாத விஷயங்களைப பறறவோ வெனறு இவா தாமே பேசுமபடி பண்ணின *கண்டசதிர கணடொழிநதேன* எனகிறபடியே அவன போகயததை யாலே அநயவிஷயங்களை யடைய வுபேக்ஷிககுமபடி கீழில பததில பிறநதவிரகதிககுப பலமான *பரமாதமநி யோ ரகத,* எனகிற பரமாதம விஷயததில ராகமானது

[2] (பேரமா பின னினறு கழியமிகளு யானே யெனனவாயநதா றறகிலலாது நீராய மெலியவூடுபுககுவளர) *பேரமா காதல* எனறு அபரிச்சேதயமாயப பொருநதி, *பின னினற காதல நோய நெஞ்சம பெரிதடும* எனறு பிடரிபிடிதது நின்று நெஞ்சை முடிககுமபடியாய, *கழியமிககதோா காதல* எனறு பாாசவஸத தாககுப பேசுமபடி மிகவும கைகழிநது *கடல ஞாலம செயதேனும யானே* என்று தொடஙகி, *வாயநத வழுதிவளநாடன* எனறு அவனுடைய ஜகததகாரணத்வாதி அதபுத காமஙகளை நானே செயதேனெனறு அநுகார முகததாலே விஷயததைககிட் டிப்பேசுமபடியாய, *உனனை விட்டொனறு மாறறகிறகினறிலேன* எனறு அவனை யொழிய ஒருக்ஷணமும தரிததிருககமாட்டாதபடியாய *ஆராவமுதே யடியேனுடலம நினபாலனபாயே நீராய* எனறு விஷய போகயதாதிசயததால வநத பராவணயத தாலே ஜஞாநாசரயமான ஆதமாவாதல ஜஞாநபரஸரணதவாரமான மனஸ்ஸாத லனறிககே ஆதமாவுககு ஆயதநமான சரீரமும சிதிலமாமபடியாய, *வைகலும வினை யேன மெலிய* எனறு அநத சைதிலயநதான காதாசிதகமனறிககே ஸாவகாலமும மெலியுமபடியாய, *நிறநதனூடுபுககென தாவியை நினறு நினறுருககியுணகினற* எனறு பகவதகுணஙகள மாமததிலே புகுநது ஆதமாவை யிடைவிடாமல தரவதர வயமாககுமபடி அபிவருததமாக,

[3] (விஷவருக்ஷ பலஙகள கைகூடினவா) இபபடி பகவத்பரேமம வளருகையா லும பாகவதாகளோடே கூடப்பெறுகையாலும, *ஸமஸாரவிஷவருக்ஷஸ்ய த்வே பலே ஹ்யம ருதோபமே, கதாசித கேசவே பகதிஸ் ததபகதைர்வா ஸமாகம* எனறு ஸமஸாரமாகிற விஷவரு க்ஷததில, அமருதோபம பலஙகளாகச சொலலபபட்ட பகவத பகதியும பாகவத ஸமாகமமுமாகிற பலதவயமும கைபுகுநதவிவா (அடிமைபுககாரையும ஆடசெய வாரையுங காண லோகதவீபாநதரஙகளில நினறும போநத தேவாகுழாஙகளைக கணடு காப்பிட்டு) *ஒனறுநதேவிலே *மறறெதெயவம நாடுதிர* *பாடியாடிப பர விச சென்மினகள* *தெயவம மறறிலலை* *நாயகனவனே* *ஒனறும பொயயிலலை போறறுமினே* *அறிநதோடுமின* *ஆதிமூாததிககடிமை புகுவதுவே* *மறறைத் தெயவம விளமபுதிர* *உளஙகொள ஞானதது வைம்மின* *ஆட்செயவதே- உறுவ தாவது* எனறு தேவதாநதராவரதவ பூாவகமாக பகவத பரதவததையும, பகவ தாசரயணபரகாரததையும பகவத கைஙகாயமே பரம புருஷாாததமெனனுமததை யும தெளிய வுபதேசிககக கேட்டுத திருநதி யடிமைபுகக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும, *ஆட்செயதாழிப பிரானைச சேர்நதவன* எனறு இபபடி திருததுகையாலே அடிமை செயதாரான தமமையும காண்கைககு, *வைகுநதன பூதஙகளேயாய* *தடஙகடல பளளிபபெருமான தனனுடைய பூதஙகளேயாய* *தேவாகளதாமும புகுநது* என னுமபடி லோகாநதரமான ஸ்ரீவைகுணடததிலுளளாராயும தவீபாநதரமான சவே ததவீபததிலுளளராயும, *நேமிபபிரானதமா போநதாா* எனகிறபடியே வநதநித்ய ஸூரிகளும முகதபராயருமான தேவாகளுடைய திரளகளை, *கணடோம கணடோம* எனறுகணணுககினியதாயிருககையாலேகணடோமெனறு பலகாலும சொலலுமபடி கணடு, *பொலிக பொலிக* எனறு அத்திரள அபிவருததமாயிடுகவெனறு மஙகளா சாஸநம்பணணி, (பரஹலாத விபீஷணர் சொலகேளாத அரககரசுராபோலவாரைத

தடவிப்பிடித்து) *தவயயஸதி ...* என்று ப்ரஹ்லாதனுபதேசிக்கக் கேட்டும திருந்தாத வஸுரனை ஹிரண்யனையும், *ப்ரதீயதாம தாசரதாய மைதிலீ* என்று ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுபதேசிக்கக் கேட்டும் திருந்தாத ராக்ஷஸனை ராவணனைப் போலேயும், கீழ் தாமுபதேசித்ததில திருந்தாமலகிடந்த ராக்ஷஸ ப்ரக்ருதிகளும் ஆஸுர ப்ரக்ருதிகளுமாயுள்ளாரை *அரக்கரசுரா பிறந்தீருளளீரேல்* என்று தேடிப பிடித்து

[4] (தேசகாலதோஷமபோக எங்குமிடங்கொண்டவர்களை மேவித் தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோள்) *கொன்றுயிருண்ணும் விசாதி பகைபசிதீயனவெல்லாம். நின்றிவ்வுலகில் கடிவான் நேமிப்பிரானதமர்போந்தார்* *திரியும கலியுகம நீங்கித் தேவர்கள் தாமும புகுந்து* என்கிறபடியே சரீரத்தை முடித்து பராணுப ஹாரம பண்ணக் கடவதான வ்யாதி, அப்படி செய்யும பகை பசி முதலான தேச தோஷமும, *பவிஷ்யத்யதரோத்தரம்* என்கிறபடியே பதார்த்த ஸ்வபாவங்கள வேறுபடும்படியான கலி ப்ரயுக்தமான காலதோஷமும, தங்கள ஸஞ்சாரத்தாலே போம படி *இரியப்புகுந்திசைபாடியெங்கு மிடங்கொண்டன* என்கிறபடியே பகவதநுபவ ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே பெரியவாரவாரத்தோடே புகுந்து ப்ரதிகூலர்க்கிடமில்லாத படி ஸர்வப்ரதேசத்திலும் பரம்பினவர்களை, *மேவித்தொழுதுய்ம்மினீர்கள்* என்று நீங்கள அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு ஆச்ரயித்துஜ்ஜீவியுங்கோள, அவ்வளவு போகமாட்டாதே தேவதாந்தர பராவண்யத்தாலே பகவதவைபவம் நினைக்கவும் அளவிலிகளாகில, (நீங்கள நிறுத்துகிறவர்களை தேவதைகளாக நிறுத்தினவனை) *நிறுத்தி நும்முள்ளத்துக் கொள்ளும தெய்வங்கள்* என்று அவைதனக்கு ஸ்வத உத்கர்ஷமில்லாமையாலே வசநாபாஸங்களாலும யுக்த்யாபாஸங்களாலும் நீங்கள சேமம் சாததிநிறுத்திப் புறம்பே சிலரறியில அபஹஸிப்பர்களென்று உங்கள நெஞ்சுக்குள்ளே நீங்களறிந்ததாக வுபாஸிக்கும தேவதைகளை, *நிறுத்தினுன் தெய்வங்களாக அத்தெய்வநாயகன்தானே* என்று ராஜாவானவன ஊர்தோறும் கூறுசெய்வார்களை நிறுத்துமாபோலே உங்களுக்காச்ரயணீயராக நிறுத்தின ஸர்வேச்வரனை.

[5] (மேவிப்பரமபுமவரோடொக்கத் தொழில் யுகதோஷமில்லையாமென்று) *நக்கபிரானேடயனு மிந்திரனும முதலாகத் தொக்க வமரர்குழாங்கள்- கணணன திருமூர்த்தியை-மேவி-மிக்கவுலகுகள் தோறும எங்கும பரந்தன-ஒக்கத்தொழுகிற்றிராகில் கலியுகமொன்றுமிலலை* என்று ருத்ரனேடே ப்ரஹ்மாவுமிந்திரனும முதலாகத் திரண்ட தேவதாஸமூஹங்கள் க்ருஷ்ணனுடைய அஸாதாரண விக்ரஹத்தை ஸ்வாச்ரயமாகப் பற்றி விஸ்தருதமான லோகங்களெங்குமொக்கப்பரந்து விபூதிவிஸ்தாரத்தை யுடையரானர்கள. அவர்களைப்போலே நீங்களும் அவனையாச்ரயிக்கப் பெறில் விபரீதப்ரவர்த்தகமான கலியுகதோஷமுங்களுக்குத் தட்டாதென்று உபதேசித்து. (விஷ்ணு பக்திபரராக்கி) *விஷ்ணுபக்திபரோ தேவ* என்கிறபடியே *அரக்கரசுரர்* என்னுமதுபோய தேவசப்தவாச்யராம்படி பகவத்பக்திபரராகத் திருத்தி. கண்ணுக்கினியன காட்டலாம் படியானர் கண்ணிலே நோக்கிக்காணும் பக்திஸித்தாஞ்ஜநத்தை யிடுகிறர் அஞ்சாம்பத்தில) அதாவது-திருந்தாதாரைத் திருந்தினவளவன்றிக்கே முன்பே திருந்தி *கண்ணுக்கினியன கண்டோம் தொண்டீரெல்லீரும் வாரீர்* என்னும்படி பாகவதஸமாஜதர்சநமினிதாம்படி அவ்விஷயத்தில் சாபலமுடையராய் உபாயாத்யவஸாயதசையிலேநின்று ப்ராப்ய தசையிலே நிற்கிற தம்மைப் பொடியும்படியானவர்களுடைய உபாயாத்யவஸாயஜ்ஞானத்தின் மேலே, *என் னெஞ்சினுல் நோக்கிக்காணீரென்னை முனியாதே* *மநஸி விலஸதாக்ஷ்ணு பக்திஸித்தாஞ்ஜநேந* என்கிறபடியே ஸித்தாஞ்ஜநம் போலே கூடார்த்தத்தை ப்ரகாசிப்பிப்பதாய் ப்ராப்யவைலக்ஷண்யத்தை விஷயீகரித்ததான பக்தியை உபதேசமுகேந உண்டாக்குகிறர் அஞ்சாம் பத்தி லென்கை ... (223-5)

*224 ஆரும்பத்தால், தன்னுடைய பரம க்ருபையாலே ஸர்வரும் வந்து ஆச்ரயிககும்படியிருக்கிற ஸர்வசரண்யனை ஸாவேசவரன பக்தி பாரவச்யத்தாலே அநந்யகதிகளான தமக்குத் தன திருவடிகளையே நிரபேக்ஷோபாயமாகக் காட்டிக் கொடுக்க அவ்வுபாயததிலே வி ரசேதமில்லாதபடி நடககிற வ்யவஸாயததையுடைய ராய தமமுடைய வயவஸாய நதை கடக முகத்தாலே யிவனுககறிவித்து வரவு தாழ்க்கையாலே தமக்கு விளைநத ப்ரணயரோஷத்தை யவன் பரிஹரிகக அவன் ஸாமர்தத்யததையநுஸந்தித்து குணநுபவததுககுப பண்ணின பரபததியும் பலிதத வாறே ப்ராப்திககு ப்ரபததிபணணுவதாகக கோலி, ஸித்தோபாயவரணம இதர பரிதயாக பூர்வகமாகையாலே பௌராணிகவசநபரகரியையாலே உபாய விரோதி களான தயாஜ்யாம்சங்களை ஸ்வாஸநமாக தத்ப்ரஸஙகமும் அஸஹயமாம்படி விட்டு, விடடவையெல்லாம் தமக்குப பறறுகிற விஷயமேயாக நினைத்து பரமார்த்தி யோடே தமககு உபாயமாக நினைததிருக்கும திருவுலகளந்தருளின ஸாவஸுலபமான திருவடிகளை நித்யஸூரிகளும் வந்து அனுபவிக்கும்படி நிற்கிற திருமலையிலே கண்டு பூர்வவாகயபரக்ரியையாலே சரணம புக்கவர் *பததுடையடியவரிலே தொடங்கி அஞ்சாம்பத்தளவாக உபதேசித்த பகத்யுபாயததின துஷ்கரத்வாதி தோஷாநுஸநதாநததாலே சோகம ஜநிககும்படியான பாகம் பிறந்தவர்களுக்கு தமமுடைய பரபத்திநிஷ்டையை பரகாசிபபிககிறுரென்கிறுர்*

224. என்னையும் யாவர்க்கும் சுரர்க்காய் அடியீர் வாழ்மினென்று கருணையாலே *ஸர்வலோக பூதேப்ய:* என்றவை கடலோசையும் கழுத்துக்கு மேலுமாகாமல் உபாயத்வம் கல்வெட்டாக்குகிற சரண்யன் *[2]* அஜ்ஞாநாசக்தி யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநங்களளவா லன்றிக்கே அங்கூற்றேன் அன்னுன்புணரா பென்னும்படி மெய்யமர் பக்திபூமபலிமாகவும் அநந்யகதித்வமுடைய தமக்குப் *[3]* பாதமே சரணுக்க அவையே சேமங்கொண்டு ஏகசிந்தையராய் திர்யக்குக்களையிட்டு ஸ்வாபிப்ராயத்தை நிவேதித்து விளம்பரோஷம் உபாயந்தாலேயழிய, *[4]* உருகாமல் வரித்ததும் நண்ணிவணங்க பலித்தவாறே ஸப்ரகாரமாக ஸக்ருத் கரணீயமென்று—புராணபௌ ராணிகர் த்யாஜ்யாம்சமாக்கின *[5]* சிதசித் ப்ராப்ய ப்ராபகா பாஸங்களைக் கைவலிந்து கைகழலக் கண்டும் எல்லாம் கிடக்க நினையாதகன்றும் ஆவீர் மேவீர் ஊதீர் என்று ததீய ஷேமாக்கியும் புறத்திட்டுக் காட்டியென்று, ப்ரஸங்கிக்கில் முடியும்படி விட்டு, *[6]* தந்தைதாய் உண்ணுஞ் சோறு மாநிதி பூவையாவையுமொன் றேயாக்கி, *[7]* தளர்வேனே திரிவேனே குறுகாதோ முதல்வாவோ வென்னுமார்த்தியோடே *[8]* திரிவிக்கிரமனுகக் குறள்கோலப் பிரானுய் அடியை மூன்றையிரந்த வன்கள்வன் கண்முகப்பே அகல்கொள் திசைவையாம் விண்ணும் தடவந்த தடந்தாமரைகளை *[9)* இணைத் தாமரைகள்காண இமையோரும் வரும்படி சென்று சேர்ந்த உலகத்திலதத்தே கண்டு அகலகில்லேனென்று பூர்வவாக் யமநுஸந்தித்தவர்,(10) பிணைக்கறத் தொடங்கி வேதப்புனிதவிறுதி சொன்ன ஸாத்யோபாயப்ரவண ஸசோகஸஜாதீயர்க்கு, (11) தந்த னன் மற்றேர்களைகணிலம் புகுந்தேனென்று ஸ்வஸித்தோபாய நிஷ்டையை உக்த்யநுஷ்டாநங்களாலே காட்டுகிறுர் ஆரும்பத்தில்.

[1] (என்னையும் யாவாகும் சுராககாய அடியீர் வாழமினெனறு கருணை யாலே ஸாவலோகபூதேப்ய: என்றவை கடலோசையும் கழுததுககு மேலுமா காமல உபாயதவம கலவெட்டாககுகிற சரணயன) *ஏறு சேவகனாக கெனனையு முளளெனமினகளே* என்று ஆர்தத ரக்ஷணததிலே தீக்ஷிததிருககிறவனுககு ரக்ஷ்ய வாக்கததிலே நானுமொருததியுளளெனறு சொலலுஙகோளெனறும், *திருவிண்ண காச சோநதபிரான வரஙகொள பாதமலலாலிலலை யாவாககும வன சரணே * என்று திருவிண்ணகரிலே நினறருளினவன திருவடிகளலலது ஸாவாககும வலிய புகலிலலை யெனறும், *வனசரண சுராககாய* என்று தேவாகளுககு வலிய ரக்ஷகனு யெனறும, *அடிககீழமாநது புகுநதடியீர வாழமினெனறெனறருள கொடுககும * என்று நமககு சேஷபூதராயுளளாரெலலாரும நமமடிகளின கீழே அநநயபரயோஜந ராயப புகுநது உஜ்ஜீவியுஙகோளெனறெனறு தனனருளைப பணணுநிறகுமெனறுஞ சொலலுகிறபடியே, தனனுடைய கருபையாலே *ஸாவலோக சரணயாய ராகவாய மஹாதமநே, நிவேதயத மாம க்ஷிபரம விபீஷண முபஸதிதம * என்றுவநது சரணு கதனுன ஸ்ரீவிபீஷணுழவான ஸாவலோக சரணயனென்ற உகதி ஸமுதரகோஷம போலே நிராததகமாகாதபடியாகவும, *ஸகருதேவ பரபநநாய தவாஸமீதிச யாசதே, அபயம ஸர்வபூதேபய: ததாமயேதத வரதம மம* என்று சரணுகதரக்ஷ ணததிலே தீக்ஷிதனுய சரணயனுன தான சொனன உகதி கணடாதுபரியாகாத படியாகவும *வானவா கோனெடும நமனறெழுநதிருவேஙகடம* என்றும, *எழு வாா விடைகொளவாரீனதுழாயானை வழுவாவகை நினைநது வைகல தொழுவாா வினைசசுடரை நநதுவிககும வேஙகடம* என்றும, *போதறிநது வானரஙகள* *கணடு வணஙகும களிறு* என்றுமநிதயஸூரிகள, நிதயஸமஸாரிகள, பரயோஜநாநதரபரா, அநந்யப்ரயோஜநா, மநுஷ்யர், திாயககுகள எனகிற வாசியற ஆசரயிககலாமபடி ஸாவ ஸமாசரயணீயனுய நிறகையாலே தனனுடைய உபாயதவம சிலாலிகிதமாம படி திருமலையிலே யெழுததருளி நிறகிற அநாலோசித விசேஷ அசேஷலோக சரணயனுன ஸாவேசவரன.

[2] (அஜ்ஞாநாசகதி யாதாதமய ஜ்ஞாநஙகளளவாலனறிககே அஙகுறறே னெனனுன புணராயெனனுமபடி மெயயமா பகதிபூமபலமாகவும அநநயகதிதவ முடைய தமககு) *அவிதயாதோ தேவே பரிபருடதயா வா விதிதயா ஸவபகதோ பூமநாவா ஜகதி கதிமநயா மவிதுஷாம, கதிா கமயசசாஸௌ ஹரிரிதி ஜிதநதாஹ வயமநோ: ரஹஸயம வயாஜஹரே ஸகலு பகவாந ஸௌநகமுநி:.* எனகிறபடியே உபாயாநதரஙகளை யறியவு மநுஷடிககவுமீடான ஜ்ஞாந சகதிகளிலலாமையாலே யாதல பகவதேகபரதநதரமான ஸவரூபததுககு ததேகோபாயதவமொழிய ததவய திரிகதோபாயாநவயமாகாதெனறு, *உனனலலலால யாவராலுமொனறும குறை வேணடேன* எனனுமபடியான ஸவரூபயாதாதமய ஜ்ஞாநததாலேயாதல, அநந யகதிகளாா மளவனறிககே, *அஙகுறறேனலலேனிஙகுறறேனலலேனுனனைககாணுமவா வில வீழநது நானெஙகுறறேனுமலலேன* *எனனுன செயகேன* *பூவாாகழலக ளருவினையேன பொருநதுமாறு புணராய* என்று ஸாதநமநுஷடிதது முகதபரா யனுயிருககிறேனலலேன, ஸதநாநுஷடாநம பணணுமவாகளிலே ஒருவனுயிருககிறே னலலேன, மேலும ஸாதநாநுஷடாநம பணண வொணணுதபடி உன ஸௌநதா யாதிகளிலே ஈடுபடடு உனனைக்காணவேணுமெனனுமாசையாலே பலஹீநனுயத தளாந்து இனியுபாயாநுஷடாநக்ஷமனலலேன, உன திருவடிகளைப பெறுகைககு எனனுல செயயலாவதிலலை, எனககும செயலுககுமென்ன சோததியுணடு, முனபு பரிகலபதமான உபாயஙகளொனறு மெனபககலிலலை, நிரதிசய போகயமான உன திருவடிகளை நான கிடடுமவழி கலபிககவேணுமெனறு சொலலுமபடி *மெயயமா காதல* என்று அவன ஸவரூபததை அநுஸநதிததாதல குணஜ்ஞாநததாலேயாதல தரிககவொணணுதபடியாய திருமேனியிலே அணைய வேணடுமபடியான காதலென

பகதயதிசயம, அதினுடைய பலமாகவும, உபாயாநதரததுக்காளனறிககே*கஙகண மற்றிலேன* என்னும்படி அநநயகதிதவமுடையரான தமககு. ஸமாஸததில பகதி பூமபலமென்ன வேணும, பூமாபலமெனகிறவிது பாடஸகலநததாலே வநததா மித்தனே.

[3] (பாதமே சரணுகக அவையே சேமஙகொணடேகசிநதையராய்) *ஆறெனககு நினபாதமே சரணுகததநதொழிநதாய* எனனுமபடி தன திருவடிகளை ஸஹாயாநதர நிரபேக்ஷஸாதநமாககககாட்டிககொடுகக, *கழலகளவையே சரணுகக் கொணட* எனறும, *அடிமேல சேமஙகொள தெனகுருகூரசசடகோபன* எனறும் *நாகணைமிசை நமபிரான சரணே சரண நமககெனறு நாடொறுமேகசிந்தையனுய* எனறும் சொலலுகிறபடியே விரோதி நிரஸந சீலனனவவன திருவடிகளையே நிரபேக்ஷாபாயமாகக கொணடு ஏகரூபமான வயவஸாயததையுடையராய, (திர்யககுக் களையிடடு ஸவாபிபராயததை நிவேதித்து) *வைகலபூஙகழிவாய வந்து மேயுங குருகினஙகாள்- கனிவாய்ப்பெருமானைக்கணடு வினையாட்டியேன காதனமை—கைகள கூபபிசசொலலீர* எனறு தொடஙகி, *ஏறு சேவகனுர்ககெனனையுமுளளென் மினகள* எனனுமதளவாக பெறறனறிததரியாத அதிமாத்ர பராவண்ய முண்டாயிருககவும், ஸவரக்ஷணே ஸவாநவயத்தை ஸஹியாத ஸ்வரூப பாரதந்த்ரயததாலே ததேகரக்ஷயதவ வயவஸாயஸஹிதராயிருககிற தமமுடைய கருததை, *உபாப் யாமேவ பக்ஷாபயாம* எனகிறபடியே ஜஞாநாநுஷடாநரூப பக்ஷத்வய யோகததாலே பராப்யமான பகவத விஷயததை சீக்கரமாக ப்ராபிககைக்கீடான யோகயதையுடையரான கடகரையிடடறிவிதது (விளமபரோஷமுபாயததாலே யழிய) இபபடி யறிவிததவளவிலும அவனவரவு தாழககையாலுணடான ப்ரணயரோஷததாலே, வநது மேல விழுநதவளவிலும், *போகுநம்பி* *கழகமேறேல நமபி* எனறுபேக்ஷிதது அவன முகம பாராமலிருபபோமெனறு சிறறிலிழைபபது சிறு சோறடுவதாக, அது தன்னுடைய போகவிரோதியாகையாலே *அழித்தாயுன திருவடியால* எனகிற படியே அவனந்த அநாதராந்யபரதைகளை தனககும சரமோபாயமான திருவடி களாலே யுபலக்ஷிதமான விக்ரஹததினுடைய வைலக்ஷணயததாலே குலைக்க அவனேடே பொருநதி.

[4] (உருகாமல வரிததததும நணணி வணஙக பலித்தவாறே) *பிறந்தவாற் றிலே அவதாரா நுபவம பெருத விழவாலே பதற, ததகுணசேஷடிதஙகளை அநுஸந் தித்தாகிலும தரிபபோமென்றிழிநதவளவில, *நிறநதனூடுபுககெனதாவியை நினறு நினறுருககியுணகினற* *பையவேநிலையும வநதென நெஞ்சையுருககுஙகள* *உளள முளகுடைநதெனனுயிரை யுருககியுணணும* *ஊடுபுககென தாவியை யுருககியுண டிடுகினற* எனனுமபடி அவை மிகவும சைதிலயஹேதுவாகையாலே தரிதது நினற னுபவிககவலலேனுமபடி பணணியருளவேணுமெனறு அவனை உபாயமாக வரித்ததும், *குரவையாயசசியரிலே, *எனன குறைவெனககு* எனறு தொடஙகி, *நணணிநான் வணஙகபபெறறே னெனககாா பிறா நாயகா* எனறு பரீதி பூரவகமாக அவதார குணசேஷடிதஙகளை ஸாவ காலமும முறையிலே கிடடியனுபவிககப் பெறற வெனககு ஆரதான நியாமகரெனறு காவிககுமபடி பலிததவாறே. (ஸபகாரமாக ஸகருத் கரணீயமெனறு) இதரோபாயதயாக பூர்வகதவமாகிற பரகாரததோடே ஸித்தோ பாய வரணம *ஸகருதேவ* எனகிறபடியே பராபதிககாகவுமொருககால் பணண வேணுமெனறு பாரதது (புராணபெள ராணிகா தயாஜயாமச மாககின சிதசிதப் ராபயபராபகாபாஸஙகளை) *பிதரம மாதரம தாராந் புதராந பந்தூந ஸகீந குருந, ரதநாநி தநதாநயாநி க்ஷேதராணி ச கருஹாணிச, ஸாவதர்மாமசச ஸநதயஜய ஸாவகாமாமசச ஸாக்ஷராந, லோகவிகராநத சரணௌசரணம தேவரஜம விபோ* எனகிறவசநம *ஆகநேயமஷடமகுசைவ பவிஷயநநவமம ஸமருதம* எனகிறபடியே

அஷ்டாதசபுராணத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஒன்பதாம் புராணமாகச்சொல்லப் பட்ட பவிஷ்யத் புராணஸித்தமாகையாலும், புராணவித்தம ராகையாலே பௌராணிகரான பாஷ்யகாரர் கத்யத்திலே இவ்வசந ப்ரகரியையாலே த்யாஜ்யங்களினுடைய த்யாகபூர்வகமான சரணவரணத்தைப் பண்ணுகையாலும் (புராண பௌராணிகர் த்யாஜ்யாமசமாக்கின) என்கிறது. இங்ஙனன்றிக்கே, இவ்வாத்தம புராணஸித்தமாகையாலும், அதுதான் புராதநபுருஷாநுஷ்டாநரூபமாகச் சொல்லப் படுகையாலும் இவையிரண்டையும் பற்ற (புராணபௌராணிகர் த்யாஜ்யாமசமாக்கின) என்றருளிச்செய்ததாககவுமாம்

ஆக இப்படி புராணமும் பௌராணிகரும், *பிதரம் மாதரம்* என்று தொடங்கி *ஸாக்ஷராந்* என்னுமதளவாக, *ஸந்த்யஜ்ய* என்கிறவிதுக்கு காமீபவிக்கையாலே வக்ஷ்யமாணஸித்தோபாயவரணத்துக்கு அங்கமாக த்யஜிக்கப்படும்மசமாக்கின சித் வஸ்துக்களும் அசித்வஸ்துக்களுமாயுள்ள ப்ராப்யாபாஸங்களையும், ப்ராபகாபாஸங்களையும், இதில் *ஸர்வதாமாம்ச்சவுக்குக் கீழ் உபாயாந்தரஸஹகாரியுமாய் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாகையாலே உபேயமுமாய இரண்டுக்கும் பொதுவாயிருந்துள்ளவற்றைச் சொல்லுகிறது. எங்ஙனேயெனனில, *மாத்ருதேவோ பவ பித்ருதேவோ பவ* என்று கொண்டு ஈச்வரனோபாதி மாதாபித்ரநுவர்த்தநத்தையும் உபாஸநாங்கமாக சாஸ்த்ரம் விதிக்கையாலே மாதாபிதாக்கள உபாயாந்தரஸஹகாரிகளுமாய அவ்வளவன்றியே இவர்களுடைய வியோகமஸஹ்யமாயிருக்கையாலே ஸ்வயம ப்ரயோஜநமாயு மிருப்பார்கள். ஸ்தரீயும ஸஹதர்மசாரிணியாயிருக்கையாலே உபாயாந்தர ஸஹகாரியுமாய் அபிமதையுமாகையாலே உபேயபூதையுமாயிருக்கும். புத்ரனும *புந்நாமநோ நரகாத் த்ராயத இதி புத்ர:* என்கிறபடியே நரகதர்சநத்துக்கடியான பாபவிமோசந ஹேதுவாகிற முகத்தாலே உபாயாநதர ஸஹகாரியுமாய், தன்னுடைய வியோகம அஸஹ்யமாம்படி யிருக்கையாலே உபேயமுமாயிருக்கும் ; பந்துக்கள். இவனை குடிப்பழியாக வர்த்தியாதபடி நியமித்து நலவழியே நடத்துமவர்களாகையாலே, உபாயாந்தர ஸஹகாரிகளுமாய பெருங்குடிப்பாட்டத்தே பிறந்தோமென்கிற செருக்காலே உபேயபூதருமாயிருப்பாகள் , தோழனும் இவனுக்கு ஹிதைஷியாய் ஹிதத்தையே ப்ரவர்த்திப்பிக்கையாலே உபாயாந்தரஸஹகாரியுமாய், அபிமதனுமாயிருக்கையாலே உபேயமுமாயிருக்கும் , குருக்களாகிறார்—உபாயாந்தரங்களை உபதேசித்துப்போருகையாலே உபாயாந்தர ஸஹகாரிகளுமாய் உபகாரகராகையாலே உபேய பூதருமாயிருப்பாகள் ; ரத்நங்கள, உபாயாந்தரங்களுக்கும் இதிகர்த்தவ்யதயா ஸஹகாரகமுமாய், மேற்சொல்லுகிறவற்றையழியமாறி ஸ்வீகரிக்கப் படுமவையாகையாலே உபேயமுமாயிருக்கும் ; தநதாந்யங்களும், க்ஷேத்ரங்களும் அப்படியே ; க்ருஹங்கள், வாஸஸ்தாநமாகிற முகத்தாலே உபாயாந்தரஸஹகாரகமுமாய், மாடமாளிகையாக வெடுக்கும்படியான அபிமதத்வத்தாலே உபேயமுமாயிருக்கம்

மேல் *ஸர்வதர்மாம்ச்ச* இத்யாதியாலே ஸாக்ஷாதுபாயாந்தரங்களையும், உபேயாந்தரங்களையும் சொல்லுகிறது. அதில், *ஸர்வதர்மாம்ச்ச* என்று கர்மயோகாத்யுபாயங்களைச் சொல்லுகிறது, *ஸர்வகாமாம்ச்ச* என்று ஐஹிக பாரலௌகிகைச்வர்யவிசேஷங்களைச் சொல்லுகிறது ; *ஸாக்ஷராந்* என்று அக்ஷரசப்தவாச்யமான கைவல்யத்தையும் அவ்வோபாதி த்யாஜ்யமென்கிறது. ஆகவிப்படி உபாயத்வேநவும் உபேயத்வேநவும் வ்யவஸ்திதங்களன்றிக்கே கீழ்ச்சொன்னபடியே உபாயாந்தர ஸஹகாரித்வத்தாலும் அபிமதத்வாதிகளாலுமுண்டான ப்ராப்ய ப்ராபகத்வங்களையுடைய மாதாபித்ராதிகளும் ரத்நதநதாந்யாதிகளுமானவற்றை சிதசித்ப்ராப்ய ப்ராபகாபாஸங்களென்கிறது. அதவா *ஸர்வதர்மாம்ச்ச* இத்யாதிகள் தானும் பரமப்ராப்ய ப்ராபகங்களைப்பற்ற ஆபாஸங்களாகையாலே அவை தன்னையும் கூட்

டிககொணடு சொலலவுமாம *கைவலிநது* இதயாதிககநுகுணமாக ஒதுககுகிற திறேயுள்ளது மேறசொலலுகிற வரணத்துககங்கமான த்யாகம் உபாயவிரோதிக ளான ஸாவத்தையும் விஷயமாகவுடைத்தாகையாலே கைவலிநது இதயாதிகளால் சொனனவை த்யாஜயமான ஸர்வத்துககுமுபலக்ஷணமிறே; அப்படியாறுலிறே ஸபரகாரமாக ஸக்ருதகரணீயமெனறதுககுச சேருவது.

[5] ஆக, இப்படியிருந்துள்ள (சிதசிதபராபய ப்ராபகாபாஸங்களைக் கைவலிநது கைகழலககணடும் எல்லாம் கிடகக நினையாதகனறும்) *நம்மைககைவலிநது* *இழந்தது சங்கே* *இதெல்லாம கிடக்கவினிப்போய* *எமமையொனறும நினைத் திலளே* *இனறெனக்குதவாதகன்ற* என்று சிதசித்வாககமான விவறறைக கைவிட்டு, உறங்குவான் கைப்பணடம்போலே பகவதபரேம பாரவச்யததாலே தன் னடையே தனகையில் நினறும நெகிழநது போகக்கணடும, *ஸர்வாந போகாந் பரித்யஜய* என்கிறபடியே இவற்றை யொன்றுக நினையாமல் உபேக்ஷித்தகன்று போயும் (ஆளீர் மேவீா ஊதீா எனறு ததீய சேஷமாககியும) இதில் ததீயருககு போகயமாக ஸமர்ப்பிககத்தக்கவறறை, *பொனனுலகாளீரோ புவனிமுழுதாளீரோ* *நெயயமரினனடிசில நிசசல பாலொடு மேவீரோ* *ஓடிவநதென் குழல்மேலொளி மாமலருதீரோ* என்று தமககு உபாதேயமான பரமபததகதோடொக்க கடகாககுப பரிசிலாக ஸமர்ப்பித்தும் (புறததிடடுககாட்டி யெனறு பரஸங்கிக்கில் முடியுமபடி விட்டு) *என்னைப்புறத்திட்டினனம் கெடுபபாயோ* என்று உனக்கசலாம்படி விஷயங் களிலே யெனனைததள்ளி இனனங்கெடுக்கப்பாாககிருயோ வென்றும, *பலநீகாட்டிப படுப்பாயோ* எனறு நாட்டார் காணுவிடில் பிழையோ மெனகிற விஷயங்கள தமக குககாணில முடிவனெனனுமபடி அத்யநதாஸஹயமாயிருககையாலே விஷயங்களைக் காட்டி என்னையும் முடிககப்பார்க்கிருயோ வெனறும சொலலுகையாலே அவறறின ப்ரஸங்கததிலேயேங்கி மூச்சடங்கும்படி பீதராய அவறறைவிட்டு

[6] (தநதைதாயுண்ணுரு சோறுமாநிதி பூவையாவையுமொனறேயாக்கி) *த்வ மேவ மாதாச பிதா த்வமேவ, தவமேவ பநதுச்ச குருஸ த்வமேவ, தவமேவ விதயா தரவிணம த்வமேவ தவமேவ ஸாவம மம தேவதேவ* எனகிறபடியே* தேவ பிரானையே தநதை தாயெனறடைநத* எனறு அயாவறுமமராகளதிபதியே மாதா பிதராதி ஸாவவிதபநது வென்றும, *உணணுஞ்சோறு பருகுநீா தின்னும வெற றிலையுமெலலாம கண்ணன* எனறு தாரகபோஷக போகயஙகளெலலாம் ஸர்வ ஸுலபனுன கருஷ்ணனே எனறும *வைததமாநிதியாம மதுசூதனையே* எனறு ஆபதரக்ஷகமாகச சேமிததுவைதத அக்ஷயமான நிதியுமவனேயென்றும, *பூவை பைஙகிளிகள பந்து தூதை பூமபுட்டில்கள யாவையும திருமால் திருநாமங்களே கூவியெழும* எனறு லீலோபகரணங்களால் பிறககும ரஸமெல்லாம சரியஃபதியி னுடைய திருநாமங்களைச சொல்லவேயுணடாகாநிற்குமெனறும், இபபடி கீழ விட்டவையெலலாம பறறுகிற விஷயமொனறுமேயாக நினைத்து.

[7] (தளாவேனே திரிவேனே குறுகாதோ முதலவாவோவெனனு மார்த்தியோடே) *கோலததிருமாமகளோடுன்னைககூடாதே சாலப்பலநாளடியேனினனம தளாவேனே* *தீயோடுடன சேர் மெழுகாயுலகில திரிவேனே* *கூவிக்கொள்ளுங்காலமின்னம் குறு காதோ* *புணரேய நினறமரமிண்டின நடுவே போன முதலவாவோ* எனறு ஜகத் துக்கு ஸர்வபரகாரரக்ஷகனுய, *ச்ரியா ஸாாததம* எனகிறபடியே பெரிய பிராட்டி யாரோடே யெழுநதருளியிருக்கிற உன்னைக கிட்டபபெருதே ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்து இன்னமெத்தனைகாலம் இபபடி அவஸநநுககடவேன, த்ரிவிக்ரமாவதார முகத் தாலே நீயே வந்து எலலாதலையிலும் திருவடிகளை வைத்த உன்னைக் காணவாசைப் பட்டுக கிடையாமையாலே அக்நிஸகாசத்தில மெழுகுபோலே ஜீவிக்கவும் பெருதே முடியவும பெருதே ஸமஸாரத்திலே இப்படி திரியககடவேனே! ஸர்வஸுலபமாய்

நிரதிசய போகயமான திருவடிகளிலே என்னையருளபபாடிடுஙகாலமினனமணித தாகாதோ! விரோதிகளின கையிலகபபடாத ஜகததுககு வேபபபற்றுன உனனை நோககிததநதவனே! மாநஸாநுபவமாத்ரமனறிககே உன திருவடிகளை ப்ரதயக்ஷ மாகக கிடடுவதெனறே வெனகிற வாாததியோடே

[8] (திருவிககிரமனுககு குறள கோலப பிரானுய அடியை மூனறையிரநத வன கள்வன கணமுகபபே யகலகொள திசைவையம விணணும தடவநத தடந்தாமரை களை) *லோகவிகராநத சரணெள சரணம தேவரஜம விபோ* எனறு வஸிஷட சண்டால விபாகமற வரையாதே திருவடிகளை வைககையாலே ஸௌசீலயமும உறஙகுகிற பரஜையின முதுகைக கடடிககொணடு கிடககும தாயைபபோலே விழுக ராளுா தலையிலும திருவடிகளை வைககையாலே வாதஸலயமும, அவதரித்து முனனே நினறு காாயம செயகையாலே ஸௌலபயமும, *தே* எனகையாலே தன பேருகச செயகைக குறுபபான ஸவாமிதவமும, *விபோ* எனகையாலே ஜஞாநசகத்யாதி குணபூாததியும சொலலுகையாலே, தரிவிகரமாபதாநததிலே ஆசரயணுபயோகி யாயும் காாயோபயோகியாயுமுளள குணஙகளெலலாம பரகாசிககையாலே, *தெயவ நாயகன நாரணன திரிவிககிரமன* *மாணகுறள கோலபபிரான* *அடியை மூனறை யிரநதவாறும* *மினகொளசோ புரிநூல குறளாயகல ஞாலஙகொணட வனகளவன* எனறு ஸர்வேசரவரனுய ஆசரித வதஸலனுன தான, தரிவிகரமாபதாநம பணணு கைககாக பெருவிலையனுனவழகைச சிறுஙகிததநுபவிககலாமபடி வாமநவேஷததைப பரிக்ரஹிததுக கொணடு மஹாபலி யஜஞவாடததிலே சென‌று, *மூனறடி* என றிரநது, தான சொனனபடியே அவன செயயுமபடி விநீதமாய ஆகாஷகமான வடிவைககாடடி வசீகரித்து நினற மஹா வஞசகன, *காணமினகளுலகீரெனறு கண முகபபே நிமிாநத* எனறு நோககுவிதயை காடடுவாரைபபோலே இதோராசசாயம பாருஙகோளெனறு லௌகிகரெலலாருடையவும கணணெதிரே, *அகலகொள வையமளநத மாயன* *திசைஞாலநதாவியளநததும* *வையமளநத மணாளன* *மணணும விணணுஙகொணட மாயவமமான* *ஓரடியாலெலலாவுலகும் தடவந்த* *தாவிவையங கொணட தடநதாமரைகள* எனறு விஸதருதமாய திககுககளோடே கூடின பூமியையும உபரிதந லோகஙகளையும, தெனறலுலாவினுபபோலே ஸுகர மாமபடி யெஙகுமொககப பரபபியளநது கொணட ஸாவ ஸுலபமாய் நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளை.

[9] (இணைததாமரைகள காண விமையோரும வருமபடி சென‌று சேர்நதவுலகத திலததேகணடு) *எநநாளே நாம மணணளநத விணைததாமரைகள காணபதற கெனறு* இதயாதிபபடியே திருவுலகளநதருளின. ஸாவஸுலபமாய நிரதிசய போகய மாய சோததியழகையு முடைததான திருவடிகளை நாம காணபதெபபோதோ வெனறு நிதயஸூரிகளுமநுபவிககவாசைபபடடு வருமபடி *அனறு ஞாலமளந்த பிரான பரனசெனறு சோதிருவேஙகடாமமலை* எனறு திருவுலகளநதருளின செய லாலே பரகாசிககிற ஸாவஸமாதபரதவததையுடையவன, அநத சரமமதீர, விடாயா மடுவிலே சேருமாபபோலே உகநதுநிறகிற *திலதமுலகுககாய நினற திருவேங்கடம* எனறு லோகததுககு முககியாபரணமான திருமலையிலே கணடு. (அகலகிலலே னெனறு பூாவவாகயமநுஸநதிததவா) *அகலகிலலேனிறையுமெனறலாமேல மஙகை யுறைமாாபா* எனறு புருஷகாரபூதையான பெரியபிராடடியாரை முனனிடடு, *நிகரிலபுகழாய* எனறு தொடஙகி *திருவேஙகடததானே* எனனுமதளவாக வாத ஸலயம ஸவாமிதவம, ஸௌசீலயம ஸௌலபயமாகிற குணஙகளை அடைவே அநுஸந்திததுககொணடு *புகலொனறிலலா* எனறும *அடியேன* எனறும தம முடைய ஆகிஞசநயாநநயகதிதவ புரஸஸரமாக *உனனடிககீழ* எனறு *சரணெள* எனகிற திருவடிகளையும், *அமாநது புகுநதேன* எனறு *சரணம பரபதயே* எனகிற

அர்த்தத்தையும் அநுஸந்தித்தருளுகையாலே, பூர்வவாக்யபரகரியையாலே பூர்ணப்ர பதநம் பண்ணினவா

[10] (பிணக்கறத்தொடங்கி வேதபுனிதவிறுதி சொன்ன ஸாதயோபாயச்ரவண ஸசோக ஸஜாதீயாக்கு) *பத்துடையடியவரிலே, *பிணக்கறவறுவகைச் சமயமும்* என்கிறபாட்டிலே, *வணக்குடைத்தவநெறி வழிநின்று* என்றுபக்ரமித்து. *வேதப புனித விருக்கை நாவில் கொண்டு — ஞானவிதி பிழையாமே — அச்சுதன் தன்னை மேவித் தொழுதுய்மமினீர்கள்* என்கிறதளவாக கீழுபதேசித்த ஸாத்யஸாதநபக்தி சரவணத்தாலே அதினுடைய துச்சகத்வ ஸ்வரூப விரோதித்வங்களை நினைத்துப பிறந்த சோகத்தோடே கூடி, அத்தாலே *எய்த்தகூவுதலாவதேயெனக்கு* *என்னுன செய்கேன்* என்றிருக்கும் தம்மோடு ஸஜாதீயராம்படியான அதிகாரம் பிறந்தவா களுக்கு.

[11] (தந்தனன் மற்றோர்களைக்கணிலம், புகுந்தேனென்று ஸ்வஸித்தோபாய நிஷ்டையை உக்தயநுஷ்டாநங்களாலே காட்டுகிறூ ஆறாம்பத்தில்) அதாவது— *தந்தனன் தன்தாள் நிழல்* *திருவிண்ணகா மன்னுபிரான் கழல்களன்றி மற்றோர் களைக்கணிலங்காணமின்களே* என்கிற தம்முடைய உக்தியாலும் *அடிக் கீழமர்ந்து புகுந்தேன்* என்கிற தம்முடைய அநுஷ்டாநத்தாலும் தமக்கிந்த ஸித்தோபாயத்திலுண்டான நிஷ்டையை ப்ரகாசிப்பிக்கிறூ ஆறாம் பத்திலெனகை. (224)

225. ஏழாம்பத்தால், உபாயக்ருத்யத்துக்கபேக்ஷிதமான விசித்ரசக்தி யோகத் தாலே யதாஜ்ஞாநம் பிறந்தவாகளுக்குக் கொடுக்கக்கடவதான பரமபதத்தைத் தானே யுபாயமாய்க் கொடுக்குமிடத்தில், திர்யக்ஸ்தாவரங்களுக்கும் சதருவுக்கு முட்டப்பக் கொடுக்கவல்ல ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளை க்ஷணகாலமும் பிரிய க்ஷமரன் றிக்கே ஸாங்கப்ரபதநம் பண்ணின தம்மை விஷயங்களிலே மூட்டி தன்பக்கல் சேராதபடி யகற்றுமவையான இந்த்ரியங்கள் நடையாடுகிற ஸம்ஸாரத்திலே வைக்கக்கண்டு விஷண்ணராய்க் கூப்பிட்டு, தம்தசை தாம் பேசமாட்டாதபடி தளர்ந்து பிறரால் மீட்கவொண்ணுதபடி அபஹ்ருதசித்தராக, அவன் தன் விஜயங் களைக்காட்டி யிவரைத்தரிப்பிக்க, அந்தத்தரிப்பும் ஸம்ஸாரிகளிழவை நினைத்துச் சுவறிப் பழையவார்த்தியே தலையெடுத்து, அநுபாவ்ய விஷயம் ஸ்மருதிவிஷய மாய் ஒருமுகம் செய்து நலிய நோவுபட்டு இப்படி யெடுப்பும் சாய்ப்புமாகக் கலேசம் செல்லச்செய்தே உபாயபூதனுன உனக்கு ஜ்ஞாந சக்திகளில் குறைவற றிருக்க எனக்கு ஆகிஞ்சந்யாநந்யகதித்வங்களிலும் ஆர்த்தியிலும் குறைவற்றி ருக்க என்னை ஸம்ஸாரத்திலே வைக்கைக்கடி யென்னென்றுகேட்க, அவனும் நமக் கும் நம்முடையார்க்கும் இனிதாகத் திருவாய்மொழிபாடுவிக்க வைத்தோங்காணும் என்றருளிச் செய்ய, வ்யாஸாதிகள், முதலாழ்வார்கள் கவிபாடுகைக்குண்டாயிருக்க நம்மைக் கொண்டு கவிபாடுவித்துக் கொள்வதே' என்று அவன் பண்ணின உபகாரத் தை அநுஸந்தித்து அதுக்கு ப்ரத்யுபகாரம் தேடிக் காணுமையாலே 'இனி இதொழிய்ச் செய்யலாவ தொன்றில்லை' என்று திருவாறன் விளையிலே பெரிய பிராட்டியாருடனே எழுந்தருளியிருக்கிற பேரோலக்கத்திலே திருவாய்மொழிகேட் பித்து அடிமை செய்வதாக மநோரதித்து அங்கே தம் திருவுள்ளம் ப்ரவணமாகை யாலே பரமபதத்திலிருப்பையும் உபேக்ஷிக்கும்படியானவா : கீழ் தம்முடைய உபாய நிஷ்டை வெளியிடும்படி புகுரநின்றவாகளுக்குத் திருவாறன் விளையே ப்ராப்யம், அங்கு எழுந்தருளி நிற்கிறவன் உபாயம் என்று தாமறுதியிட்ட ப்ராப்யப்ராபகங் களினுடைய முடிவைத் தம்முகப்பாலே வெளியிடுகிறுரென்கிறூ,

225-7[1] எண்ணிலாக் குணங்கள் பால தூன்பவேறவன் மாயாப் பல்யோகு செய்தியென்னும் ஆச்சர்ய சக்தியோகத்தாலே [2] தெளிவுற்ற வர்க்கு ஏற்றரும் வைகுந்தத்தையருளும் ப்ராபகத்வம் புற்பா

வெறும்பு பகைவனுக்கும ஆக்கவல்ல ஸர்வசக்தி, பாதமகலகில்லாத தம்மை [3] அகற்றுமவற்றின் நடுவேயிருத்தக் கண்டு நலிவான் சுமடுதந்தாய் ஓவென்று ஸாதநபலமான ஆக்ரோசத்தோடே பழியிட்டுக் [4] கங்குலும்பகலும் அடைவற்ற ஆர்த்தியைக கோயில் திருவாசலிலே முறைகெட்ட கேள்வி யாக்கித் (5) தேற்றவொண்ணாத படி தோற்று ஒன்று நிற்கப் பண்ணின பலாதாநம் மற்றுங் கற்பாரிழவிலே கூவறிப் (6) பழைய தனிமைக் கூப்பீடு தலையெடுத்து, சூழவும் பகைமுகஞ்செய்ய, எடுப்புஞ்சாய்ப்புமான க்லேசம் நடக்க உபாயாதிகாரதோஷமொழிய மாயங்கள் செய்து வைத்த வைசித்திரியைக்கேட்க, (7) ஐச்சமாக இருத்தி உறக்கொண்ட ஸ்வபர ப்ரயோஜனத்தை அருளிச்செய்ய, என்சொல்லி எந்நாள் பார் விண்ணீர் இறப்பெதிர் எதுவுமென்கிற உபகாரஸ்ம்ருதியோடே (8) தன் சரிதை கேள்வியாகாமல் இன்பம்பயக்கவிருந்த நிலத்தேவர் குழுவிலே பாட்டுக்கேட்பிப்பதாக கானகோஷ்டியையும் தேவபிரானறிய மறந்தவர், (9) சரமோபாயபரரானுர்க்கு நீணகரமது, துணித்தான் சரணன்றி மற்றொன்றிலம் உள்ளித் தொழுமினென்று ப்ராப்யஸாதநாவதியை ப்ரீதியாலே ப்ரகாசிப்பிக்கிருர் ஏழாம்பத்தில்.

[1] (எணணிலாக குணஙகள பாலதுனப வேறவன மாயாபபலயோகு செய்தி யெனனுமாசசாயசகதி யோகததாலே) 'எணணிலாப பெருமாயனே' எனறு எணணிறநத ஆசசாயமான குணஙகளையுடையவனேயெனறும, 'குணஙகள-கொணட மூாததியோா மூவராயப படைததளிததுக கெடுககும' எனறு ஸததவாதி குணுநுகுணமான மூாததிகளைக கொணடு ஸருஷடயாதிகளைப பணணுமவனெனறும, *பாலதுனபஙகளினபஙகள படைததாய' எனறு இடமறிநது ஸுகதுக்கஙகளைக கலபித்தவனேயெனறும, *ஊழிதோறூழியுருவும பேருஞசெயகையும வேறவன வையஙகாககும' எனறு கலபநதோறும ரூபநாம சேஷடிதஙகளை வேறுகவுடையனுயக கொணடு ஜகததை ரக்ஷிககுமெனறும, *மாயாவாமனனே* எனறு ஆசசாய சேஷ்டிதஙகளையுடையவனேயெனறும, *உளளபபல யோகு செயதி' எனறு திருவுளளததிலே பல ரக்ஷணோபாயசிநதைகளையும பணணி நிறறியெனறும இபபடி பஹுவிதமாகச சொலலபபடட உபாயகருதயததுககு அபேக்ஷிதமான ஆசசாய சகதி யோகததாலே.

[2] (தெளிவுறறவாககு ஏறறரும வைகுநததததையருளும பராபகதவம, புறபாவெறுமபு பகைவனுககு மாககவலல ஸாவசகதி) *தெளிவுறறுவீவினறி நினறவர்ககினபககதிசெயயும' *ஏறறரும் வைகுநததததை யருளும* எனறு பராபயபராபகஙகளிரணடும தானேயெனறதயவஸிதது, பினனை நாடடாாகள செயலகள கணடாதல யுகதயாபாஸம கொணடாதல பிறகாலியாதே நினறு அவாகளுககு நிரதிசயாநநத யுகதமாய ஒருவராலும ஸவயதநததால பராபிகக வொண்ணுதிருககிற ஸ்ரீவைகுணடததைத தனனருளாலே கொடுககிற தனனுபாயதவததை *புறபாமுதலாப புலலெறுமபாதி யொனறின்றியே நறபாலுககுயததனன* *நாட்டையளிததுயயச செயது* எனறும *சேடபால பழம பகைவன சிசுபாலன திருவடிதாடபாலடைநத* எனறும ஜஞாநலேசமிலலாத திாயக ஸதாவரஙகளுககும, பராதிகூலயததில முதிரநினற சதருவுககுமாமபடி பணணவலல ஸாவசகதியானவன (பாதமகலகிலலாத தமமை) *அடியேனுனபாதமகலகிலலேனிறையும* எனறு தன திருவடிகளை க்ஷணகாலமும அகல சகதரனறியே *அடிககீழமாநது புகுநதேன* எனறு சரணமபுகுநத தமமை

[3] (அகற்றுமவறறின நடுவேயிருததககணடு) *அகறற நீவைதத மாய வல்லைம்புலன்களாமவை* எனறு தன் திருவடிகளைக கிடடாதபடி யகறறவறறுன

இந்த்ரியங்களின நடுவே இவவுடம்பிலே யிருககுமபடி வைககககணடு. (நலிவான சுமடுதநதாய ஒவென்று ஸாதந பலமான ஆகரோசததோடே பழியிட்டு) *நலிவா னின்ன மெணணுகின்றுய* *அனபுருகி நிறகுமது நிறகச சுமடுதந்தாய* *விண்ணு ளாா பெருமானேயோ* *முனபரவைகடைநதமுதங கொணட மூாததீயோ* என்று விளமபஹேதுவிலலாத உபாயததைப பரிகரஹிததால அது பலபரதமாநததையுங கிடநது கூப்பிடுமிததனையாகையாலே கீழ தாம பரிகரஹிதத உபாயததின் பலமாக வநததாய, *கலஙகாப பெருநகரம கலஙகி அவனுககஙகுக குடியிருபபரிதாய வநது விழவேணடுமபடியான ஸமஸாரததில அடிககொதிபபால வநத பெரிய ஆகரோ சததோடே கூடிககொணடு தம தலையால வநதத்தையும அவனதலையிலே யேறிடும படியான பராபதியையுணர்நதவராகையாலே இநதரியஙகளையிட்டு நலிவிககிறுய நீ என்று அவன மேலே பழியிட்டு.

[4] (கஙகுலும பகலுமடைவறற ஆரததியைக கோயிலதிருவாசலிலே முறை கெட்ட கேளவியாககி) இபபடி கூபபிட்டததானும க்ஷமரனறிககே அவஸநநராய்க கொணடு ஒருபிராட்டிதசையையடைநது *கஙகுலும் பகலும கணதுயிலறியாள* *இட்டகாலிட்டகையளாயிருககும* *சிநதிககும திசைககும*இதயாதிபபடியே திவா ராதரவிபாகமற, அழுவது தொழுவது மோஹிபபது பரலாபிபபது அடைவுகெட்ட பேசுவது நெடுமூசசெறிவது அதுதானும மாட்டாதொழிவது ஸதபதையாயிருபபது இபபடி ஆரததி விஞ்சிச செலலுகையாலே, *ஆசா சிந்தா ஸ்ம்ருதி கீர்த்தி விலாபோந்மாத விப்ரமா:, மோஹோ வ்யாதி: ம்ருதிச்சேதி விகாரா காமஜா தச * என்றுபபோலே அவஸத தைகளுககு அடைவு பிடிககவொணணுதபடி நடககிற வாாததியை பெரியபெரு மாள கணவளாந்தருளுகிற கோயில திருவாசலில பெணபிளளையைபபொகட்டுத திருததாயாா கூசசமுறை தவிாநது தானே இவளதசையை அவாககுச சொலலி *திருவரஙகததாய இவள திறததெனசெயகின்றுய* *எனசெயதிட்டாய* *என சிந திததாய* *எனசெயகே னெனதிருமகட்கு* என்று அவாதமமையே கேட்குமபடி அதயவஸாதம பிறநது (அடைவறற அரதியை) என்று பாட்டமானபோது *கஙகுலும பகலும* இதயாதிகளில சொலலுகிறபடியே திவாராதர விபாகமற அழுவது தொழு வது இதயாதிகளாலே ஆசாசிநதாதிகளிறபோலே அவஸததைகளுககோரடைவு பிடிககவொணணுதபடி நடககிற அரதியை யென்று யோஜிககவுமாம

[5] (தேறறவொணணுதபடி தோறறு) *அனனையாகாளென்னைத தேறற வேணடா* *கணணபிரானுககென பெணமை தோறறேன* என்று பாாசவஸதரா லும தேறறித தரிபபிககவொணணுதபடி அபஹருத சித்தராயககொணடு பார தநதாயததையுமிழநது (ஒனறிநிறகபபணணின பலாதாநம மறறும கறபாரிழவிலே சுவறி) இபபடி விரஹவயதையாலே மிகவும தளாநதிருககிற இவரைத் தரிபபிக கைககாகத தனவிஜய பரமபரையைக காட்டிக கொடுககககணடு பரீதராய், *குனற மெடுதத பிரானடியாரொடு மொனறிநினற சட்கோபன* என்று தன விஜயத திலே தோறறிருககும ஸ்ரீவைஷ்ணவாகளோடே பொருந்திநிறகுமபடி பணணின பலாதாநமானது, *கறபாரிராமபிரானை யலலால மறறுங்கறபரோ* என்று அவதார பரயுகத ஸௌலபயததையுடையனுய பரியபரனுமாய ஹிதபரனுமாய, தானஙகீ கரிகக நினைததாரை நிாஹேதுகமாக மோக்ஷுபாயநதமாக நடததுமவனுமாயிருக கிற விவனையொழிய மறறுமொரு விஷயததைக கறபரோ' இபபடி ஸுலபமான இவவிஷயத்தை ஸமஸாரிகளிழபபதே என்று அவர்களிழவை யநுஸநதித்து அதிலே சுவறி

[6] (பழைய தனிமைககூபபீடு தலையெடுததது) *பாமருமூவுலகும படைதத பறபநாபாவோ* என்று தொடஙகி*தனியேன தனியாளாவோ* என்று ஒரு துணை யினறிககேயிருநது அவனுடைய ஜகத காரணதவாதிகளைச சொலலிக கூப்பிடும

படி முன்புத்தை *உணணிலாவியில கூபபீடே மீளவும தலையெடுத்து (சூழ வும பகை முகஞ்செயய) *சூழவும தாமரை நாணமலாபோல வநதுதோனறும* *இணைககூறறஙகொலோ வறியேன! *கணணன கோளிழை வாணமுகமாய்க கொடியேனுயிா கொளகினறதே* எனறு முனபநுபவிததவனுடைய முகாவயவ சோபையானது விசதஸமருதி விஷயமாய பாாதத பாாததவிடமெஙகும தோனறி நின்று நலிய, (எடுபபும சாயபபுமான கலேசம நடகக) விஜயஙகளைககாட்டித தரிப் பிததபோது தலைசாயநதும மீளவும கூபபிடுமபடி தலையெடுத்தும இபபடி எடுபபும சாயபபுமாயச செலலுகிற கலேசம நடவா நிறகசசெயதே (உபாயாதிகாரதோஷ மொழிய மாயஙகள செயது வைததவைசிததிரியைககேடக) உபாயபூதனுன உனககு அஜஞாநாசகதிகளாகிற தோஷமினறிககேயிருகக சரணுகதனுன வெனககு ஆகிஞ சநயாநநயகதிதவஙகளும ஆாததியு முணடாகையாலே அதிகார தோஷமினறிககே யிருகக, *பாசஙகள நீககி* எனறு தொடஙகி, *மாயஙகள செயது வைததி* எனறு அவிதயாகாமவாஸநாருசிகளை ஸவாஸநமாகப போககி உனககு அநநயாாஹ சேஷ மாகக கொணட பினபு ஜநம மரணுதயாசசாயஙகளேயுணடாககி எனனை ஸமஸாரத திலே வைதத ஆசசாயததை யருளிசசெயயவேணுமெனறு கேடக.

[7] (ஐசசமாக இருததியுறககொணட ஸவபரபரயோஜநத்தை யருளிசசெயய) அவன 'நமககும நமமுடையாாககும போதுபோககாக வுமமைககொணடு திருவாய மொழி பாடுவிததுககொளள வைததோஙகாணும' எனறு காமமடியாகவன்றிககே தனனிசசையாலேயிருததி *உறப பலவின கவி* எனகிறபடியே தனககுததகுதியான கவிகளைப பாடுவிததுககொணட ஸவபரயோஜநமும பரபரயோஜநமுமான விததை வைதததுககுஹேதுவாக வருளிசசெயய (என சொலலி யெநநாள பாா விணணீரிறப பெதிரெதுவு மெனகிற உபகார ஸமருதியோடே) வயாஸ பராசர வாலமீகி பரப்ருதி கள முதலாழ்வாாகளுணடாயிருககத தமமைககொணடு கவிபாடுவிததுககொணட உபகாரததை யநுஸநதிதது *எனசொலலி நிறபனே* *எநநாள சிநதிததாாவனே* *பாாவிணணீா முறறுஙகலநது பருகிலுமாாவனே* *இறபபெதிாகாலம பருகிலு மாாவனே* எனறு அவன பணணின உபகாரததை யநுஸநதிததால எஙஙனே நான தரையில காலபாவுவது, அவவுபகாரததைக காலததவமுளளதனையுமநுஸந திததாலும பாயாபததுகிறிலேன, ஸகல ஸதலஙகளிலுமுணடான ஸகல சேதந ருடையவும வாகாதயுபகரணஙகளை நாஞெருவனுமேயுடையேனுமாய் காலதரயததி லும பேசியநுபவிததாலும தருபதனுவனே! *உதவிககைமமாறு* எனறு தொடஙகி, *எதுவுமொனறுமிலலை செயவதிஙகுமஙகே* எனறு இதுககு ப்ரதயுபகாரமாக ஆதம ஸமாபபணததைப பணணுவோமெனனில அதுவும ததீயமாயிருககையாலே உபய விபூதியிலும செயயலாவதொனறிலலை யெனனுமபடியான உபகாரஸமருதியோடே கூடிககொணடு

[8] (தன் சரிதை கேளவியாகாமல இனபமபயககவிருநத நிலததேவாகுழுவிலே பாடடுககேடபிபபதாக காந கோஷடியையும தேவபிரானறிய மறநதவா) *செம பவளததிரளவாய தன சரிதைகேடடான* எனகிறபடியே பிராடடியையொழிய பெருமாள தனியிருநதவிருபபிலே குசலவாகள ஸ்ரீராமாயணம கேடபிததாபபோ லனறிககே, *இன்பம பயகக வெழிலமலா மாதருநதானு மிவ்வேழுலகை யினபம பயகக இனிதுடன வீறறிருநது* எனறு ஆநநதமயனுன தனககுமஆநநதவாததகை யான பிராடடியும தானுமான சோததியிலே லோகமடஙக வாழும்படி உபய விபூதி நாதத்வததால் வநத வேறுபாடு தோறறவெழுநதருளியிருநத *நிலத்தேவா குழு வணஙகும சிநதைமகிழ திருவாறன விளையில அநதபூஸுரரான ஸ்ரீவைஷ்ணவாகள திரளிலே பரதயுபகாரமாகத திருவாய்மொழி கேடபிததடிமைசெயயப்பா(ரி)ாத்து, திருவாறனவிளையிலே பரதவவிமுகமாமபடி தம நெஞசு பரவணமாகையாலே

திருவாறனவிளையுறை தீர்த்தனுக்கற்றபின் - சிந்தை மற்றொன்றின் திறத்ததல்லாத தன்மை தேவபிரானறியும் என்று பகவதநுபவஜநிதஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாக *ஹாவுஹாவுஹாவு* என்று ஸாமகாநம் பண்ணும் பரமபதத்தில் கோஷ்டியையும், ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனுடைய நினைவுக்கு வாய்த்தலையிலே யிருந்து எல்லாருடைய நினைவு மறியும் அயர்வறுமமரர்களதிபதியறிய விஸ்மரித்தவர்

[9] (சரமோபாய பரரானுர்க்கு) கீழ்த்தாமருளிச்செய்யக் கேட்ட ஸித்தஸா தநத்திலே தத்பரரானவர்களுக்கு (நீணகரமது துணித்தான சரணன்றி மற்றொன் றில முளளித்தொழுமினென்று ப்ராப்ய ஸாதநாவதியை பரீதியாலே ப்ரகாசிப்பிக் கிறார் ஏழாம்பத்தில்) அதாவது—¹ நீணகரமதுவே மலர்ச்சோலைகள் சூழ் திருவாறன் விளை-வாணனையாயிரந்தோள் துணித்தான சரணன்றி மற்றொன்றிலம்* *உள்ளித் தொழுமின் தொண்டீர்* என்று நிரதிசய போக்யமான திருவாறன்விளையாகிற மஹாநகரமே ப்ராப்யம், அங்கெழுந்தருளிநிற்கிற உஷாநிருத்தகடகனனவனே அந்த ப்ராப்யத்துக்கு ப்ராபகம் இவ்வர்த்தத்தில் மாறுபாட்டமில்லை ஆகையால் இவ் வர்த்தத்தில் ருசியுடையீர் புத்திபண்ணுங்கோள் என்று ப்ராப்யத்தினுடைய அவதி தீய விஷயமென்றும் ப்ராபகத்தினுடைய அவதி அர்ச்சாவதார ஸுலபனனவனே யென்று மிவ்வர்த்தத்தைத் தம்முடைய உகப்பாலே வெளியிட்டருளுகிறார் ஏழாம் பத்திலென்கை (225-7)

226 எட்டாம்பத்தால் கீழ்ச்சொன்ன ஸர்வசக்தியோகத்தாலே நித்யமாகக் கல்பிதமான போக்யபோகோபகரண போகஸ்தாநங்களையுடையனுகையாலே ஸத்ய காமனுன ஸர்வேச்வரன், கீழ் தமக்குண்டான வாசிகமான வடிமையையும் விஸ்மரித்து தன்னனுபவாலாபத்தாலே கலங்கி, தன்னுடைய குணத்திலும் ஸ்வரூபத்திலும் அதிசங்கைபண்ணி ஸம்ஸாரதோஷா நுஸந்தாநத்தாலே அஞ்சின இவரை தரிப்பிக் கைக்காக பூர்வோபகாரத்தை ஸ்மரிப்பிக்க, அத்தாலே க்ருதஜ்ஞராய், அதுக்குப் பலமாக இவர் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ண அத்தாலே தான் பெறும்பேறு பெற்று இவர்க்குண்டான ஆத்ம குணங்களாலே அதிப்ரீதனுய், இவர் திருவுள்ளத்திலே யிருந்து நிரதிசயமாக வநுபவிப்பித்து, இனி அயோக்யரென்றகலாதபடி ஆத்மஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்க, அதினுடைய யாதாத்ம்யத்தை யநுஸந்தித் தவர் கீழ் தம்முடைய ப்ராப்யப்ராபகங்களைக் கேட்டு உகந்தவர்கள் ப்ராப்யமொன் றும் ப்ராபகமொன்றுமாய இருகரையராகாதபடி ப்ராப்யமாகச் சொன்ன விஷய மொன்றிலுமே அவர்களைத் தத்பரராக்குகிறுரென்கிறார்.

226-8 *[1]* **தேவிமார் பணியா நேர்பட்ட நல்ல கோட்பாடென்னும்படி சக்தியாலே நித்யமாகக் கல்பித்த பத்நீபரிஜநாதிகளையுடைய ஸத்ய காமன் கொண்ட வாக்வ்ருத்தியையும் மறப்பிக்கும் கலக்கமும் சங்கை யும் அச்சமுந்தீரத் [2] தலைச்சிறப்பத் தந்தவதில் க்ருதஜ்ஞதா பல ப்ரத்யுபகாரமாக வேந்தர் தலைவன் கந்யகாதானம் போலே ஆரத்தழுவி அறவிலைசெய்த ஆத்மலாபத்தாலே அதீவ விளங்கிப் பணைத்து [3] ஜந்மபாசம்விட்டு ஆத்வாரம் ஆளுமாளாரென்று பரிந்து அநுரூப னேடே அமர்ந்து பிரிவில் க்ருபணதசையாகத் துவரும் ஸீதாகுணங் களாலே ப்ரீதிவர்த்தித்துத் [4] தித்திக்க வுள்ளே உறைந்து கண்டு கொண்டிருந்து அமாநுஷ போகமாக்கினவன் [5] மூன்று தத்துக்குப் பிழைத்த அருவினை நோய் மறுவலிடாமல் சிறியேனென்றதின் பெருமை யைக் காட்ட, [6] தேஹாதிகளில் பரமாய், நின்று நினைக்கில் லக்ஷ்மீ துல்யமாய் அவர்க்கே குடிகளாம் பரதந்த்ரஸ்வரூபத்தை யநுஸந்தித் தவர் [7] ஸ்வஸாதந ஸாத்யஸ்தர் இருகரையராகாமல் மண்ணவரும் வானவரும் நண்ணுமத்தையே குறிக்கொண்மின் உள்ளத்தென்று ப்ராப்யைகபரராக்குகிறுர் எட்டாம்பத்தில்.**

[1] (தேவிமார் பணியா நோபட்ட நல்லகோட்பாடெனனும்படி சக்தியாலே நித்யமாகக் கல்பித்த பத்நீபரிஜநாதிகளையுடைய ஸத்யகாமன்) *தேவிமாராவார் திருமகள் பூமி யேவமற்றமரராட்செய்வார் மேவியவுலகம் மூன்றவையாட்சி* *பணியாவமரர் பணிவும் பண்பும் தாமேயாம்* *நோபட்டநிறை மூவுலகுக்கும் நாயகன்* *நல்லகோட்பாட்டுலகங்கள் மூன்றினுள்ளும் தானநிறைந்த* என்று லக்ஷ்மீப்ரப்ருதி திவ்யமஹிஷிகளுக்கு வல்லபனாய் நித்யஸூரிகள் ஏவிற்றுச்செய்ய அவர்கள் சேஷவ்ருத்திக்கும் ஜ்ஞாநாதிகளுக்கும் தானே விஷயமாய், தன்னோடே பொருந்தி பூர்ணமாய்க் கட்டளைப் பட்டிருக்கிற லோகத்ரயத்துக்கும் நிர்வாஹகனாயிருக்குமென்னும்படி, கீழ்ச்சொன்ன தன் சக்திதன்னாலே நித்யமாகக் கல்பிக்கப்பட்ட பத்நீபரிஜந ஸ்தாந போக்ய போகோப கரணங்களை யுடையனாகையாலே ஸத்யகாமனாயிருக்கிறவன் (கொண்டவாகவருத்தியையும் மறப்பிக்கும் கலக்கமும் சங்கையுமச்சமும் தீர) "உம்மைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக் கொள்ள வைத்தோம்" என்று தான் இவரைக்கொண்டு வாசிகமானவடிமையையும் விஸ்மரிக்கும்படியாக்கின, *காணுமாறருளாயென்றென்றே கலங்கி* என்று தன்னைக் கண்டால் கண்டனுபவிக்கப் பெருமையால் வந்த கலக்கமும் அவ்வளவன்றியே, *உமருகந்துகந்த* என்று தொடங்கி *அறிவொன்றும் சங்கிப்பன்* என்று தன்னுடைய ஆச்ரித பாரதந்த்ர்யமாகிற குணத்திலும்; *இறந்ததும் நீயே* என்று தொடங்கி *அறிவொன்றும் சங்கிப்பன்* என்று தன்னுடைய ஸார்வபரகாரித்வமாகிற ஸ்வரூபத்திலும் பண்ணின சங்கையும், *நன்றுமஞ்சுவன் நரகம் நானடைதல்* என்று ஸம்ஸார தோஷாநுஸந்தாநத்தால் வந்த அச்சமும் நிவ்ருத்தமாம்படியாக

[2] (தலைச்சிறப்பத்தந்தவதில் க்ருதஜ்ஞதாபல ப்ரத்யுபகாரமாக) *தாளகளையெனக்கே தலைத்தலைச்சிறப்பத்தந்த* என்னும்படி, *மலரடிப்போதுகளென்னெஞ்சத்தெப்பொழுதுமிருத்தி வணங்கப் பலரடியார் முன்பருளிய* என்று பராசராதிகள் முதலாழ்வார்களுண்டாயிருக்கத் தம்மைக்கொண்டு வாசிகமான அடிமையைக் கொண்ட பூர்வோபகாரத்தை ஸ்மரிப்பிக்க, அப்படி மிகச்சிறக்கும்படி யுபகரித்தவதில் தமக்குண்டான க்ருதஜ்ஞதைக்கு பலம் ஸத்ருசப்ரத்யுபகாரம் பண்ணுகையாகையாலே அதுக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக (வேந்தர் தலைவன் கநயகாதாநம்போலே ஆரத்தழுவிய றவிலைசெய்த ஆத்மலாபத்தாலே) *உதவிக் கைம்மாறென்னுயிரென்னவுற்றெண்ணில் அதுவுமற்றாங்கவன்தன்னது* என்று கீழ் ப்ரத்யுபகாரமாக ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிக்கத்தேடி அதின் பகவதீயத்வாநுஸந்தாநத்தாலே நிவ்ருத்தரானமையுமறியாதபடி உபகார ஸ்ம்ருதியால் வந்த ஹர்ஷத்தாலே கலங்கி, *வேந்தர் தலைவன் சனகராசன்* என்கிறபடியே க்ஷத்ரியாகரேஸ்ரனாய் ஜ்ஞாநாதிகனான ஜநகராஜன் மாஹேச்வரமான தநுர்ப்பங்கம்பண்ணின பெருமாளாண்பிள்ளைத்தனத்தைக் கண்ட ஹர்ஷத்தாலே கலங்கி, *விஷ்ணோச ஸ்ரீரநபாயிநீ* என்கிறபடியே தத்ப்ருதக்ஸித்தையாய் *ராகவத்வேபவத் ஸீதா* என்று தத்வதாராநுகூலமாக அவதரித்த பிராட்டியை, *இயம் ஸீதா மம ஸுதா ஸஹதர்மசரீதவ, ப்ரதீச்ச சைநாம் பத்ரம் தே பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா.* என்று ஸமர்ப்பித்தாப்போலே, *பெருந்தவிக்கைம்மாருத் தோளகளையாரத்தழுவி யென்னுயிரை யறவிலை செய்தனன்* என்று அமூர்த்தமா யிருக்கச் செய்தே உபகார ஸ்ம்ருதியாலே வந்த ஹர்ஷத்தாலே, தாளும் தோளுமாய்ப் பணைத்துத் தோற்ற பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே பணைத்துக்கொண்டு அத்யாதரத்தோடே அநந்யார்ஹமாக ஸமர்ப்பித்த ஆத்மவஸ்துவைப் பெறுகையாலே (அதீவ விளங்கிப் பணைத்து) *அதீவ ராமச் சுசுபே* என்றும் *அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா* என்றும் அவளைப் பெற்று விளங்கினாப் போலே, *சோதி* என்றிவர் பேசும்படி இவர் தம்மதல்லாத தொன்றைத் தம்மதாக பரமித்துக் கொடுத்தாப்போலே அவனும் தன்னதல்லாத

தொன்றைப் பெறருபபோலே பரமிதது அதயுஜஜவலனுய் *தோள்களாயிரத்தாய் முடிகளாயிரததாய் துணைமலாக்கணகளாயிரததாய தாளகளாயிரத்தாய பேர்களாயிரததாய* எனனுமபடி சதசாகமாகப பணைதது.

[3] (ஜந்மபாசமவிட்டு ஆதவாரமாளுமாளா ரெனறுபரிந்து அநுரூபனேடே யமாநது பிரிவில க்ருபண தசையாகத் துவருமஸீதாகுணஙகளாலே ப்ரீதிவாததித்து) ஸ்ரீஜநகராஜன திருமகள் பெருமாளைக் கைப்பிடிததபினபு அவரளவில பரேமததாலே ஜனமபூமியான ஸ்ரீமிதிலையை நினையாதாபபோலே, இவரும, *பாதமடைவதன பாசததாலே மற்ற வனபாசஙகள முறறவிட்டு* எனறு திருவடிகளைக் கிட்டுகையில் ஸஙகத்தாலே புறமபுணடான வலிய ஸஙகஙகளை நிசசேஷமாகவிட்டு, *ஆதவாரமநுவவ ராஜ மஙகளாநயபிததயுஷீ* எனறு அவள பெருமாளுடையவழகைககண்டு மஙகளா சாஸநம பணணினுபபோலே, இவரும, *ஆளுமாளாராழியுஞ சஙகும் சுமப்பாராதாம்* எனறு தமககுப பரிகைககு ஓராளுமாளுகிறிலர், மலைசுமந்தாறபோலே திருவாழியையும ஸ்ரீபாஞசஜநயததையும தரிபபாராதாமாயிராநின்றது எனறு அவன ஸௌகுமாாயததைக கணடு பரிநது, அவள பெருமாளுடைய சௌர்யாதிகளை நினைதது பயம கெடடு, *துலயசீல* இதயாதிப்படியே தனககநுரூபரான இவரோடே பொருந்தியனுபவித்தாப்போலே, இவரும *வார்கடாவருவி* எனறு தொடஙகி அவனசௌர்யாதிகளை அநுஸநதிதது நிர்ப்பயராய, *அமர்நத மாயோனை முககணமமானை நானமுகனை யமர்நதேனே* எனறு அவனேடே பொருநதியநுபவிதது, விச்லேஷதசையில அவள, *ஹிமஹததநலிநீவ நஷட சோபா வயஸந பரமபரயாளதிபீடய மாநா, ஸஹசரரஹிதேவ சகரவாகீ ஜநகஸுதா கருபணும தசாம பரபநநா* எனறு நிர்க்க்ருணரு மிரஙகவேண்டுமபடியான தசையை ப்ராபதையானுபபோலே, இவரும், *காணவாரா யென்றெனறு கணணும வாயும் துவாநது* எனறு அவனைக்காண வாசைப்படடு திககுக்களதோறும பார்ப்பது கூப்பிடுவதாகையாலே கணணும் வாயும் நீர்ப்பசை யறும்படியாகையால ஜநககுலஸுநதரியின குணஙகளெலலாம இவர்பககலிலே காணகையாலே *குணை ரூபகுணைசாபி பரீதிரபூயோபயவாததத* எனறு குணதாசநத்தாலே அவள்பககல் ப்ரீதி வர்த்திததாபபோலே, இவரளவில பரீதி வர்த்தித்து

[4] (திததிகக வுளளேயுறைநது) *தஸயா நிதயம ஹருதி ஸமாபபிதஃ* எனறு எபபோதும அவள நெஞ்சுககினிதாம்படி யிருநதாப்போலே* உள்ளுநதோறும் தித திப்பான* *ஒருககடுத்துள்ளேயுறையும பிரான் கண்டீா* என்று அநுஸந்திககுந் தோறும நிரதிசயபோகயனுயககொணடு இவா திருவுளளத்திலே நித்யவாஸம் பணணி (கண்டு கொணடிருநது அமாநுஷபோகமாககினவன்) *இருந்தான் கண்டு கொணடு* எனறு தரிதரன தநலாபமுணடானுல பார்த்துக்கொணடிருக்குமா போலே இவரைப்பெறற ப்ரீதியாலே வைத்தகண மாறுமல் பார்த்துககொண் டிருநது, *ஸமா நவாதச ததராஹம ராகவஸய நிவேசநே, புஞஜாநா அமாநுஷாந போகாந ஸாவ காமஸமருந்திநீ* எனறு விசலேஷதசையிலும வருததகீாததநமபணணி தரிககலாமபடி அவளை, மாநுஷமனறிககே திவயமாயிருநதுள்ள போகஙகளை புஜிபபித்தாப்போலே, இவரையும, *தருந்தானருளதானினி யானறியேன* *செவ்வாய்முறுவலோடென துளளத்திருந்த அவவாயனறி யானறியேன மற்றருளே* எனறு விததராய்ப் பேசும் படி அபராக்ருத போகஙகளைப புஜிபபிததவன்

[5] (மூனறுதததுககுப்பிழைதத அருவினைநோய மறுவலிடாமல் சிறியே னென்றதின பெருமையைக்காடட) *மருளதானீதோ* *பின்னையார்க்கவன தனனைக் கொடுககும* அருளதானினி யானறியேன* எனகிற உகப்புச் செலலாநிற்கச்செய்தே, *சிறியேனுடைசசிந்தையுள் நினறெழிந்தார* எனறு தம சிறுமையை அநுஸநதிதத வாறே *வளவேழுலகிலே *களவேழ் வெண்ணெயதொடுவுணட கள்வாவென்பன்— அருவினையேன்* *வணங்கினுலுன்பெருமை மாசூணுதோ* *அடியேன் காண்பா

னலறறுவனிதனில மிககோரயாவுணடே* எனறும (1), *பொருமாநீளபடையிலே *சிநதையுளவைபபன சொலலுவன பாவியேன* எனறும (2), *அநதாமததனபிலே *அலலாவியுளகலநத* *எனமுடிவுகாணுதே எனனுளகலநதானே* எனறும(3), இபபடி மூனறிடததிலே வநது பரிஹருதமானதாகையாலே மூனறு தததுககு இவர் பிழைதத அயோகயதாநுஸநதாநவயாதி மறுவலிடடு இனனம இவா அகலில செயவதெனனெனறஞசி, இனியிவாதாம அகலுகிறது வநதேறியான அசித ஸமபநதததையிடடு ‘இது நமககு அநாஹம’ எனறிறே, இதினுடைய யதாவஸதித வேஷததைக கணடால அகலவொணணுதே எனறுபாாதது அதுமறுவலிடாதபடியாக, நமககு கௌஸதுபம போலவும ஸ்ரீ ஸதநமபோலவும தேஜஸகரமாய போகயமுமாயிருககும அபருதகஸிதத விசேஷணமாயக காணுமுமமுடைய ஆதம ஸவரூபமிருப்பதெனறு-சிறிதாக இவா அநுஸநதிதத ஆதம வஸதுவின வைலக்ஷணயததை, *யானுநதானு யொழிநதான* *தேனும பாலும கனனலுமமுதுமாகிததிததிதது* எனறு தனககு அபருதகஸிதத பரகாரமாகவும நிரதிசய போகயமாகவும அநுஸநதிககுமபடி காடடிக கொடுகக

[6] (தேஹாதிகளில பரமாய, நினறு நினைககில லக்ஷமீ துலயமாய அவாககே குடிகளாம பரதநதரஸவரூபததை அநுஸநதித்தவா) *செனறுசெனறு பரமபரமாய* எனகிறபடியே தேஹேநதரியாதிகளில வயாவருததமாய ஜ்ஞாநாநநதமயமாய, *நினையும நீரமையதனறிவடகிது நினறு நினைககபபுககால* *அருமாயன பேரனறிப பேசசிலள* *அனறி மறறோருபாயமெனை* எனறு யதாநிரூபணமபணணில பிராடடி யோபாதி அநநயார்ஹமாய, அவவளவுமனறிககே, *மாகாயாம பூககொளமேனி நானகுதோள பொனனாழிககை யெனனமமான நீககமிலலா வடியாாதமமடியா ரடியாரடியா ரெஙகோககளவாககே குடிகளாயச செலலும நலலகோடபாடே-ஊழிதோறூழி-வாயககதமியேறகு* எனறு விலக்ஷண விகரஹயுகதனான ஸாவேச வரனை விசலேஷிகக க்ஷமரலலாத பாகவதாகளுடைய சேஷதவததினெலலையிலே நிறகிறவாகள எனககு சேஷிகள, இருகரையரனறிககே அவாகளுககே ஸபரிகரமாக அநநயாாஹனுயச செலலும நல்ல கோடபாடு கால ததவமுளளதனையும எனககு ஸிததிககவேணடும, எனறு இபபடி ததீய சேஷதவகாஷடையளவும செலல நிறகும படி பரதநதரமான ஸவரூபததையநுஸநதிததவா

[7] (ஸவஸாதநஸாதயஸதர் இருகரையராகாமல மணணவரும வானவரும நணணுமததையே குறிககொளமினுளளததெனறு பராபயைகபரராககுகிறுா எடடாமபததில) அதாவது—தமமுடைய ஸாதநஸாதயஙகளே தஙகளுககுமெனறிருககிறவாகள, ததவிஷயம பராபகமும ததீயவிஷயம பராபயமுமாய இருகரையராகாதபடி *திருககடிததானததை ஏதததநிலலா குறிககொளமினிடரே* *கோவிநதன மணவிண முழுதுமளநத வொணடாமரை மணணவா தாம தொழ வானவா தாம வந்து நணணுதிருககடிததானநகரே-இடாகெடவுளளததுக கொளமின* எனறு திருககடிததானததை ஸதோதரமபணணினவளவிலே துககஙகளெலலாம நிலை குலைநதுபோம், இததைக குறிககொளளுஙகோள, ஸாவேசவரனுடைய ஸாவஸுலப மான திருவடிகளை உபயவிபூதியிலுளளாரும வநதனுபவிககும்படியான திருககடித தான நகரை உஙகள ஸமஸததுககஙகளும போமபடி நெஞசிலே கொணடநுஸநதி யுஙகோளெனறு கீழில பததில பராபயமாக உபதேசிதத அாசசாவதாரபூமியே துககநிவாததகமெனகையாலே, பராபயமான விஷயமே பராபகமுமெனறு தாசிப பித்து பராபயவிஷயமொனறிலுமே ததபரராககுகிறுா எடடாமபததிலெனகை (226)

227 ஒனபதாம பததால, இபபடி அவாபதஸமஸதகாமனுகையாலே இத தலையில் ஒன்றையும் அபேக்ஷியாமல பரளயாதயாபத்துககளிலே உதவி ரக்ஷிககும

ஆபதஸகனன ஸாவேசவரன், கீழ பரகாசிப்பிதத ஆதம தர்சநததுக்குப்பலம், ஸவ ஸவரூபாநுரூபமான ப்ராப்யததையனுபவிககையாகையாலே, அவவனுபவததி லுண்டான தவரையாலே க்ஷணகாலம விலமபம பொறுககமாட்டாமல ஆர்த்தரான தமககு, ஆரப்தசரீராவஸாநததிலே பேறுககககடவது எனறு நாளவதியிட்டுக் கொடுககபபெறறவா, கீழ தமமுபதேசததால திருந்தினவாகளையொழிய அலலா தாரையும விடமாட்டாத பரமகருபையாலே யதாதிகாரம ஸாவோபாயஙகளையும அருளிச செயகிறுரெனகிறுா.

(227--9) *[1]* எண்டிசையுமகல்ஞாலம் ஈங்குமளிக்கின்ற ஆலின்மேலென்னும்படி நித்யபோகபாதலீலோபகரணத்தின் லயாதிகளைப் போக்கும் ஆபத்ஸகன் *[2]* ஆருயிரென்னப்படுத்தின ஆத்ம தர்சநபலாநுபவ பரம்பரையைக் கூவுதல் வருதலென்றுமுடுக விட்டு *[3]* ஏகமெண்ணிக் காணக் கருதி எழநண்ணி நினை தொறுமுருகி யலற்றிக் கவையில மனமின்றிப் பதினலாண்டு பத்துமாஸமொருபகல் பொறுத்தவர்கள் ஒரு மாஸதிந ஸந்த்யை யில் படுமது க்ஷணத்திலேயரகவிரங்குகிற த்வரைக்கீடாக *[4]* இனிப்பத்திலொன்று தசமதசையிலே பேறென்று நாட்கட லாகத் தம்பிக் கிட்டதாகாமல் நாளை வதுவைபோலே நாளிடப் பெற்றவர், *[5]* இம்மடவுலகர் கண்டதோடுபட்ட அபாந்த வாரக்ஷகாபோக்யாஸாகாநுபாய ப்ரதிஸம்பந்தியைக் காட்டி *[6]* மற்றென்று கண்ணனல்லாலென்கிற வைகல் வாழ்தலான ஸித்தோபாயம், *[7]* அதில் துர்ப்பல புத்திகளுக்கு மாலை நண்ணி காலை மாலை விண்டு தேனை வாடா மலரிட்டு அன்பராம் ஸாங்க பக்தி, அதில் அசக்தர்க்குத் தாளடையும் ப்ரபத்தி, *[8]* அதில் அசக்தர்க்கு உச்சாரணமாத்ரம், ஸர்வோபாய சூந்யர்க்கு இப் பத்தும் பாடியிடும் தெண்டனென்று கீதாசார்யனைப்போலே அதிகாராநுகுணம் நெறியெல்லா முரைக்கிறுர் ஒன்பதாம்பத்தில்.

[1] (எணடிசையுமகல ஞாலமெஙகு மளிககினற ஆலினமேலெனனும்படி நித்யபோகபாதலீலோபகரணததின லயாதிகளைப் போககுமாபத்ஸகன) *எணடிசையும் கீழுமமேலுமமுறறவுமுணடபிரான* *அவனே யகல ஞாலம படைததிடநதான அவனே அஃதுணடுமிழநதானளநதான* அகலிடம் படைததிடநதுணடுமிழ்நதளந் தெஙகுமளிககினற வாயன* *ஆலின மேலாலமாந்தான* எனறு ஸகல லோகங களையும் பரளயஙகொளளாமல ஏறகவே திருவயிறறிலே வைதது நோககி அழிந்த வறறை மீணடு முணடாககியும, ஹிரணயாக்ஷனலே தளளுணடு அணடபிததியிலே சோந்த பூமியை ஒடடுவிடுவித்தெடுததும, மஹாபலி பலாதகரித்தாளுகிற தசையிலே எலலை நடநது மீட்டும, இபபடி பரளயாதயாபததுககளிலே உதவி ரக்ஷித் தவனெனனும்படி கீழசசொனன ஸத்ய காமதவததால வநத நைரபேக்ஷயம் தோறற இததலையில அபேக்ஷையற பரதயுபகாரம நினையாமல வரையாதே தன் பேருக நோவுபடுமளவுகளிலேயுதவி, *பாதோஸய விசவாபூதாநி, தரிபாதஸயாமருதம திவி* என்கிற படியே, அம்ருத சபதததாலே சொலலுமபடி நிதய போகமான தரிபாத விபூதியைப் பற்ற அல்பமாகையாலே பாத சபதததால சொலலப்பட்ட லீலோபகரணமான இவ்விபூதியின் லயாதிகளைப் போக்குமாபதஸகனனவன.

[2]) (ஆருயிரென்னப்படுத்தின ஆத்மதாசநபலாநுபவ பரம்பரையைக் கூவுதல் வருதலென்று முடுக்கவிட்டு) *இருத்தும் வியந்தில் தம்மோடு கலந்த கலவியை ஸ்மரிப்பிக்க வித்தராய்ப் பேசுகிறவளவில் அவன் தட்டுமாறி நின்று பரிமாறின சீலத்திலே யீடுபட்டு *ஆருயிர் பட்டதென்துயிர் பட்டது* என்று என்னுத்தமாப்பட்டது நித்யாநுபவம்பண்ணுகிற நித்ய ஸூரிகள் ஸ்வரூபந்தான் பட்டதோ வென்னும்படியாகத் தான் மேல்விழுந்தனுபவித்த ஆத்ம வைலக்ஷண்யத்தை கீழில்பத்தில் யதாவாகக் காட்டிக்கண்டதுக்குப் பலம் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யத்தை யநுபவிக்கையாகையாலே, *சோதி வாய் திறந்துன் தாமரைக் கண்களால் நோக்காய் * பாத பங்கயமே தலைக்கணியாய்* *உன் தாமரை மங்கையும் நீயு மிடங்கொளமூவுலகுந் தொழ விருந்தருளாய்* *கனிவாய் சிவப்ப நீ காணவாராய்* *நின்பன்னிலா முத்தம் தவழ் கதிர் முறுவல் செய்து நின் திருக்கண்தாமரை தயங்க நின்றருளாய்* என்று திருப்பவளத்தைத் திறந்து ஒரு வார்த்தையருளிச் செய்யவேணும், திருக்கண்களாலே குளிர நோக்கியருளவேணும், திருவடிகளை என் தலையிலே வைத்தருளவேணும், தேவரும் பிராட்டியும் கூடவெழுந்தருளியிருக்கிற விருப்பை யெனக்குக் காட்டியருளவேணும், என்முன்னே நாலடி உலாவியருளவேணும், அநுகூல தாசநத்தில் பிறக்கும் ஸ்மிதம் காணவேணும் என்று இப்படி அநுபவ பரம்பரையை யாசைப்பட்டு க்ரமப்ராப்தி பற்றாமையாலே, கூவுதல் வருதல் செய்யாய்* என்று நிரதிசயபோக்யமான உன் திருவடிகளிலே நானும் வந்தடிமை செய்யும்படி என்னை யங்கே யழைத்தல், நீ இங்கே வருதல் செய்தருளவேணுமென்று இப்படி முடுக்கவிட்டு.

[3] (ஏகமெண்ணிக் காணக்கருதி யெழநண்ணி நினைதொறு முருகியலற்றிக் கவையில் மனமின்றி) *மாக வைகுந்தம் காணபதற்கென் மனமேகமெண்ணு மிராப்பகலின்றியே* என்று அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற பரமபதத்தைக் காண்கையிலே ஸர்வ காலமு மேகரூபமாக மநோரதித்து, *காணக்கருது மெனகண்ணே* என்று பெரிய பிராட்டியாரோடும் திவ்யாயுதங்களோடும் திவ்ய விக்ரஹத்தோடும் கூடியிருக்கிறவனைக் காணவேணுமென்றுசைப்பட்டு, *எழ நண்ணி நாமும் நம்வான நாடனோடொன்றினோம்* என்று ஸ்மாரகப்தாராதத தாசநத்திலே நோவுபடுகையாலே முடிந்து போகையிலே யொருப்பட்டு, *திருக்காட்கரை மருவியமாயன்தன மாயம் நினைதொறு- நெஞ்சம் உருகுமால்* என்று அவனநுபவ தசையில் பரிமாறின சீலாதிகளை நினைக்குந்தோறும் அநுபவோபகரணமான நெஞ்சு சிதிலமாய்க்கரைந்து. *தமரோடங் குறைவார்க்குத் தக்கிலமே கேளீரே* என்று தூதப்ரேஷண முகத்தாலே, *கிளிமொழியாளலற்றியசொல்* என்று ஆற்றாமையாலே அதாமமாகக் கூப்பிட்டு *கவையில் மனமின்றிக் கண்ணீர்கள் கலுழ்வன்* என்று இருதலைத்த நெஞ்சின்றிக்கே ஏகாக்ரசித்தராய், (பதின்னாலாண்டு பத்துமாஸ மொருபகல் பொறுத்தவர்கள் ஒருமாஸ திந ஸந்த்யையில் படும்து க்ஷணத்திலேயாக விரங்குகிற தவரைக்கீடாக) பெருமானைப்பிரிந்து பதினாலாண்டு பொறுத்திருந்த ஸ்ரீ பரதாழ்வான், *பூர்ணே சதுர்தசே வர்ஷே* என்ற அவதி கழிந்த ஒருநாளில் பட்ட க்லேசமும், பத்து மாஸம் பொறுத்திருந்த பிராட்டி, *மாஸாதூர்த்வம் ந ஜீவிஷ்யே* என்று திருவடியுடன் சொல்லிவிட்ட வநந்தரம் அவ்வொருமாஸத்தில் பட்ட க்லேசமும், க்ருஷ்ணன் பசுமேய்க்கப்போக ஒருபகலெல்லாம் பொறுத்திருந்த ஸ்ரீகோபிமார், அவன் பசுக்களின்பிற் குழையிலே வாராநிற்க, முற்கொழுந்தில் காணாமையாலே ஒரு ஸந்த்யையில் பட்ட க்லேசமுமெல்லாம் ஒரு க்ஷணத்திலேயாம்படி, *அவனை விட்டகலவ் தற்கே யிரங்கி* என்றீடுபடுகிற தவரைக்கீடாக

[4] (இனிப் பத்திலொன்று தசமதசையிலே பேறென்று) * நயநப்ரீதி: ப்ரதமம் சித்தாஸங்கஸ் ததோ நு ஸங்கல்ப:, நித்ராச்சேத: தநுதா விஷயநிவ்ருத்தி: த்ரபாநாச:, உந்மாதோ மூர்ச்சா

மரண மிதயேதாः ஸமரதசாः தசைவ ஸ்யுः.* என்றும, *ப்ரதமஸ தவபிலாஷः ஸ்யாத தவிதீயம் சிந்தநம பவேத, அநுஸமருதிஸ தருதீயநது ச்நுாததம குணகீரததநம. உதயோகः பஞசமः ப்ரோகதः ப்ரலாபः ஷஷட உசயதே உநமாதஸ ஸபதமோ ஜஞேயः அஷடமோ வயாதிருசயதே நவமே ஜடதாசைவ தசமம மரணம ததா* என்றும சொலலுகிறபடியே காமுகராயிருப்பார்க்கு தசமாவஸ தை தானே மரணமாமாபபோலே, நமபககல ப்ரபகதி யுக்தரான உமக்கும நம்மைப் பெருவிடில் முடியுமபடியான ப்ரமபகதிதசை பததாம பத்திலே பிறக்கததேடுகிறது ஆகையால கீழ்ச்சொனன விளமபமிலலை, இனியுள்ளது பத்திலொன்று தசமதசை யான மரணுவஸ்ததையிலேபேறெனறு (நாட்கடலாகத் தம்பிககிட்டதாகாமல் நாளை வதுவைபோலே நாளிடபபெறறவா) *நாடகடலைக்கழிமினே* என்கிறபடியே விரஹவயஸநத்தாலே ஒருநாள ஒருகடலபோலே துஸதரமாம்படி, *பூர்ணே சதுர்ததசே வாஷே* என்று தமபியான பரதாழ்வானுக்கு நெடுக நாளிட்டுக் கொடுத்தாபபோலே யாகாமே, *நாளை வதுவைமணமெனறு நாளிட்டு*என்று இன்றென்னில் வெள்ளக் கேடாம, சிலநாள கழித்தெனனில வறடகேடாமெனறு நினைத்து, நாளையென்று நாயசசியார்க்கு நாளிட்டாப்போலே *மரணமானல்* என்று ஆரப்தசரீரா வஸாநத் திலே பேருக அவன்தானே நாளிட்டுக்கொடுக்கப்பெறறு ஹருஷ்டரானவர்.

(5) (இம்மடவுலகா கணடதோடுபட்ட அபாநதவாரக்ஷகா போக்யாஸுகாநு பாய பரதிஸம்பநதியைக்காட்டி) சரமோபாயோபேய பர்யந்தமாகத் தாமருளிச செயத ஹிதவசநம் கேட்டுத் திருநதினவர்களை யொழிய அலலாதாரையும் விடமாட டாத தமமுடைய கருபையாலே, *இமமடவுலகர்* என்று ஸம்ஸாரததிலறிவுகேட ரானவாகளுககு, *கொணட பெணடிர* என்றுதொடங்கி ஸந்நிதியிலே ஸ்நேஹிககும தொழியக் காணுதபோது ஸ்நேஹமொனறுமினறிககே யிருக்கிற பார்யாபுத்ராதிகள் பந்துககளன்று, ப்ரளயாபதஸகனுனவவனே பரமபந்துவெனறும *துணையும்சார்வும* *பொருள்கையுண்டாய* *அரணமாவர்* எனற பாடடுக்களாலே அவனை யொழிந் தாா தாங்களுபகாரகரைப்போலே ப்ரயோஜநமுளளபோது பந்துக்களாய்க கொண் டாடி ஆபதது வநதவாறே கணணறறு உபேக்ஷிப்பாகள; ஆகையால் அவர்கள ரக்ஷக ரல்லா, தன்னுடைய ரக்ஷணத்திலே அதிசஙகை பணணிஞரையும விச்வஸிப்பித்து ரக்ஷிககுமவனுய் அவதார முகத்தாலே ஸுலபனுய ரக்ஷ்ணுநுருபமான குணங்களையு முடையனுனவவனை யொழிய வேறு ரக்ஷகரிலலையெனறும், *சதிரமெனறு தமமைத் தாமே சம்மதிதது* என்று தொடஙகி தஙகளுக்கு போக்யைகளாக ஸம்பாதிதத ஸ்த்ரீகள ஆபதது வநதவாறே உபேக்ஷிப்பர்கள, ஏகப்ரகாரமாக ஸநிக்தனுயிருப் பானவனே, ஆனபினபு அவர்கள் போகயரலலா, அவனே நிரதிசய போக்யனெனறும், *இலலை கண்டீரினபம்* என்று தொடஙகி, துககஙகளிலே சிலவறறை ஸுகமென்று ப்ரமிக்கிற வித்தனை போககி அவனை யொழிய ஸுகருபமாயிருப்பதொனறில்லை யென்றும, *யாதுமில்லை மிக்கதனில* என்று தொடங்கி அவனை யொழிய வேறொன்றை ரக்ஷகமெனறு பறறினவர்கள பணடைநிலையுங்கெட்டு அநர்ததப்பட் டுப் போவாகள் ஆன பின்பு அவனை யொழிய உபாயமில்லையென்றும் இப்படி அவனை யொழிந்தாருடைய அபநதுதவத்தையும் அரக்ஷகத்வத்தையும் அபோகயதையையும் அஸுகத்வத்தையும அநுபாயத்வத்தையும, அதுக்கு பரதிகோடியானவவனுடைய பரமபந்துதவத்தையும் நிருபாதிகரக்ஷகதவத்தையும் நிரதிசய போக்யதையையும் ஸுகருபத்வத்தையும் நிரபேக்ஷோபாயத்வத்தையும் தர்சிபபித்து இம்மடவுலகரு டைய அபாந்தவாதிகள்ப்ரதிஸமபந்தியை அவர்களுககுக் காட்டி என்று வாக்ய யோஜநாகரமம்.

[6] (மற்றொன்று கண்ணனல்லாலென்கிற வைகல வாழ்தலான ஸித்தோ பாயம்) *மற்றொனறிலலை சுருஙகச் சொனனேம் மாநிலத்தெவ்வுயிர்க்கும் சிற்ற வேணடா சிந்திப்பேயமையும் கண்டீர்கள்* என்று இதுககுமேல் சொல்லாவதொன றில்லை. இது தன்னை ஸுக்ரஹமாகச் சொன்னேம், மஹாப்ருதிவியில் ஸகலாத்மாக்

களுக்கும் இது தனக்குப் பரக்க ஆயாஸிக்கவேண்டா, சிந்தாமாத்ரமேயமையும் கேளிக்கோள-என்கையாலே தனக்கு மேலொன்றின்றியே யிருப்பதாய், ஸங்க்ரஹேண உபதேசிக்கலாய், ஸார்வாதிகாரமாய ஸுகரவரணமுமாயிருக்குமதாகவும், கண்ணனல்லாலில்லை கண்டீர் சரண்* என்று மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ என்று க்ருஷ்ணனை யொழிய வேறுபாயமில்லை யென்கையாலே ஸித்தமாய பரம சேதநமாய ஸர்வசக்தியாய நிரபாயமாய ப்ராப்தமாய ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமாயிருக்குமதாகவும் சொல்லப் படுமதாய், *வடமதுரைப் பிறந்தான் குற்றமில் சீர்கற்று வைகல் வாழ்தல்* என்கிற யாவதாத்மபாவியான குணாநுபவத்துக்குடலான ஸித்தோபாயத்தையுபதேசித்ததும்.

(7) (அதில் த்வரபலபுத்திகளுக்கு மாலே நண்ணி காலே மாலே விண்டு தேனே வாடா மலரிட்டு அனபராம ஸாங்கபக்தி,) *ஸகருதேவ ஹி சாஸ்த்ரார்த்த: க்ருதோயம் தாரயேந்நரம், நராணும் புத்தி தௌர்பல்யாதுபாயாந்தரமிஷ்யதே* என்கிறபடியே அந்த ஸித்தோபாயத்தில் மஹாவிச்வாஸம் பிறக்கைக்கடியான பாக்யமில்லாமையாலே இதரோபாய பரித்யாக பூர்வகமாக அதிலிழிகையில்விச்வாஸமில்லாமையாகிற புத்தி தௌர்பல்யமுடையவர்களுக்கு*மாலே நண்ணித்தொழுதெழுமினோ-காலே மாலேகமல மலரிட்டு நீர்* *விண்டுவாடாமலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின்* தேனேவாடா மலரிட்டுநீரிறைஞ்சுமீன்* *தனதன்பாகக்கு* என்று பக்தியுக்தராய்க் கொண்டு ஸர்வகாலமும் புஷ்பாத்யுபகரணங்களாலே அவனை ஸமாராதநம் பண்ணி அவன்பக்கல் பக்தி நிஷ்டராகுங்கோளென்று அங்க ஸஹிதையான பக்தியை யுபதேசித்ததும் (அதில் அசக்தர்க்குத் தாளடையும் ப்ரபத்தி) அதில் துஷ்கரத்வம், விளம்பபயம் ஆகிறவிவற்றாலே யநுஷ்டிக்க சக்தரல்லாதார்க்கு, *சரணமாகும் தன தாளடைந்தார்க்கெல்லாம் மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும்* என்று நிவ்ருத்தி ஸாத்யமாகையாலே ஸுகரமுமாய ஸார்வாதிகாரமுமாய சரீராவஸாநத்திலே பலப்ரதமுமான ப்ரபத்தியை வெளியிட்டும்

[8] (அதில் அசக்தர்க்கு உக்திமாத்ரம்) உபாயபலகுத்வ பல கௌரவ விரோதி பூயஸ்த்வங்களாகிற சங்காத்ரயத்தாலே அதில் வ்யவஸாயத்துக்குடலான சக்தியில்லாதார்க்கு, *திருக்கண்ணபுரம் சொல்ல நாளுந்துயர் பாடு சாராவே* என்று, வசநத்தைப் பற்றாசாகப் பிடித்து அவன் திருத்திக் கொள்ளும்படியான உச்சாரண மாத்ரத்தை வெளியிட்டும் (ஸர்வோபாய சூந்யர்க்கு இப்பத்தும் பாடியிடும் தெண்டனென்று) உச்சாரணந்தனக்கும் தாமாக ஒரு பாசுரமிட்டுச் சொல்ல க்ஷமரன்றிக்கே கீழ்ச்சொன்ன உபாயங்களெல்லாவற்றிலும் அயோக்யராயிருப்பார்க்கு. *இப்பத்தும் பாடியாடிப் பணிமின்அவன் தாள்களையே* என்று இத்திருவாய் மொழியை ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க் கொண்டுபாடி அவன் திருவடிகளிலே விழுங்கோளென்று. (கீதாசார்யனைப்போலே அதிகாராநு குணம் நெறியெல்லா முரைக்கிறு ரொன்பதாம்பத்தில்) அதாவது கீதோபநிஷதாசார்யன் தன்னுடைய பரமக்ருபையாலே *நெறியெல்லா மெடுத்துரைத்த* என்கிறபடியே சேதநருடைய ருசயநுகுணமான உபாயங்களெல்லாவற்றையுமுபதேசித்தாப்போலே, இவரும், ப்ராப்தியணித்தானவாறே ஸம்ஸாரிகள் ஒருவருமிழக்க வொண்ணாதென்கிற க்ருபையாலே யெல்லாமெடுத்துரைத்து அவ்வவருடைய அதிகாராநுகுணமாக உபாயங்களை யெல்லாமுபதேசித்தருளுகிறாரென்பதாம்பத்திலென்கை (227-9)

228. பத்தாம்பத்தில், இப்படி ஆபத்ஸகனுகையாலே அவ்வாபத்ரக்ஷணநுரூபமாகப் பரிக்ரஹிக்கும் விக்ரஹங்களுக்கெல்லாம் மூலபூதமாய் நிரதிசயவைலக்ஷண்ய யுக்தமான திவ்யவிக்ரஹத்தோடே வந்துதோன்றி, தன்பக்கல் ந்யஸ்தபரரானவர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதிப்பாலும் தன்திருவடிகளைக்கிட்டி அநுபவிக்கப்பெறாமையாலும் படுமார்த்தியை ஹரிக்கும் ஸ்வபாவனானவன், கீழில்பத்தில் தம்முடைய த்வ

ராநுகுணமாக நாளிட்டுக்கொடுத்ததுக்குப்பலம் ஆசசிராதிகதியாலே தேசவிசேஷத்திலேறப் போகையாகையாலே அதுக்கு ஆபத்தமனானவன் தன்னை வழித்துணையாகப் பற்றி, இனி ப்ராபதியில கண்ணழிவில்லையென்று தமக்கேறநிச்சயித்தவிவர், மறைத்துவைத்த ஆர்த்தமுள்ளதும் வெளியிடவேண்டும்படியான தசையானவாறே பரத மோபதேச பாதரமான தம் திருவுள்ளத்துக்கு கருத்யாகருத்யங்களை விதித்து அப்படி பவ்யரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு கர்த்தவ்யாதிகளை வெளியிட்டு, முதலிலே உபக்ரமித்த பக்தி யோகத்தையும் நிகமித்து, ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஸுகரமாக ஆச்ரயணத்தை உபதேசித்து, அநுபவ கைங்கர்யங்களிலே நிற்கிறவர்களுக்கு சீலகுணமாகிற ஆழங்காலையுங்காட்டி, தம்பக்கல் விருப்பத்தாலே தமதிருமேனியில் அதிவ்யாமோஹம் பண்ணுகிறவீச்வரனுக்கு அதின் தோஷத்தையுணர்த்தி,இப்போது தமக்குப் பரதந்த்ரனாய் தம்மைப் பரமபதத்திலே கொண்டுபோவதாக அத்யாதரம் பண்ணுகிறவனை, அநாதிகாலம்தம்மை ஸம்ஸாரிக்க விட்டு உபேக்ஷித்திருந்தக்கு ஹேது வென்னென்று கேட்க, அவனும் இந்த்ரியவச்யதை முதலான ஹேது பரம்பரையை எண்ணி, அதுவும் மதாயத்த மென்றறியும் ஸர்வஜ்ஞரான விவர்க்குப் போகக்கடி சொல்லுகையரி தென்று நிருத்தரனாய், ஆசசிராதி மார்க்கத்தையும் அங்குள்ளாருடைய ஸத்காரத்தையும் அவ்வழியாலே போய்ப்பெறும் ஸ்வசரணகமலப்ராப்திபர்யந்தமாகக் காட்டிக்கொடுக்க, அதத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்து, அது மாநஸாநுபவ மாத்ரமாய பாஹ்ய கரணயோக்ய மல்லாமையாலே அதத்தை யதாவாக ப்ராபிக்கவேணுமென்று பதறி அவனுக்கு மறுக்கவொண்ணாத திருவாணையிட்டுத்தடுத்து, அது பெருவாணையல்லாமைக்கு ஹேதுக்களையும் சொல்லும்படியான தம்முடைய பரமபக்தியெல்லாம் குளப்படியாம்படியான அபிநிவேசத்தோடே வந்து தம்முடைய தாபங்களைப் போக்கின ப்ரகாரத்தை வெளியிடுகிறாரென்கிறார்.

(228-10) *[1]* சூரிகுழல் அஞ்சனப்புனல்மைந்நின்ற பொல்லாப்புனக்காயாவென்னும் ஆபத்திற் கொள்ளும் காமரூப கந்தரூபத்தாலே ப்ரபந்நார்த்திஹரனானவன், *[2]* அருள்பெறும் போதணுகவிட்ட துக்கநாப் பலமான வானேறுங்கதிக்கு அண்டமூவுலகும் முன்னேடிக் கால்விழுந்திடத்தே நிழல் தடங்களாக்கி அமுதமளித்த தயரதன் பெற்ற கோவலனுகையாலே வேடன் வேடுவிச்சி பக்ஷி குரங்கு சராசரம் இடைச்சி இடையர் தயிர்த்தாழி கூனி மாலாகாரர் பிணவிருந்து வேண்டடிசிலிட்டவர் அவன்மகன் அவன் தம்பி ஆனை அரவம் மறையாளன் பெற்றமைந்தனுகிற பதினெட்டுநாடன் பெருங்கூட்டம் நடத்துமாத்தனை வழித் துணையாக்கி, *[3]* அறியச் சொன்ன ஸுப்ரபாதத்தே துணைபிரியாமல் போக்கொழித்து, மீள்கின்றதில்லையென்று நிச்சித்திருந்தவர், ஸஞ்சிதங்காட்டும் தசையானவாறே *[4]* மூந்துற்ற நெஞ்சுக்குப் பணிமறவாது மருளொழி நகு கைவிடேல் என்று க்ருத்யா க்ருத்யங்களை விதித்து நெஞ்சு போல்வாரைத் தொண்டரென்றழைத்து *[5]* வலஞ்செய்து எண்ணுமின் பேசுமின் கேண்மின் காண்மின் நடமின் புகுது மென்று கர்த்தவ்யம் ஸ்மர்த்தவ்யம் வக்தவ்யம் ச்ரோதவ்யம் த்ரஷ்டவ்யம் கந்தவ்யம் வஸ்தவ்யமெல்லாம் வெளியிட்டுப் *[6]* பிணக்கறவைச் சார்வாக நிகமித்து [7] எண்பெருக்கில் எண்ணும் திருநாமத்தின் சப்தார்த்தங்களைச் சுருக்கி மாதவனென்று த்வயமாக்கி, கரணத்ரய ப்ரயோக வ்ருத்தி ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கையோலை செய்து கொடுத்து செஞ்சொற்கவிகளுக்குக் கள்ளவழி காவலிட்டு [8] மனந்திருத்தி வீடு திருத்தப்போய் நாடுதிருந்தினவாறேவந்து விண்ணுலகந் தர விரைந்து அத்தை மறந்து குடிகொண்டு தாம்புறப்பட்டவாக்கை

யிலே புக்குத் தான நகர்களை அதிலே வகுத்துக் குரவை துவரைகளில் வடிவுகொண்ட சபலனுக்கு தேஹதோஷ மறிவித்து [9] மாயையை மடித்து வானே தரக்கருதிக் கருத்தின்கண் பெரியனுனவனை இன்று அஹேதுகமாக வாதரித்த நீ அநாத்யநாதரஹேது சொல்லென்று மடியைப்பிடிக்க; [10] இந்த்ரிய கிங்கரராய்க் குழிதூர்த்துச் சுவைத்தகன்றீரென்னில், அவை யாவரையும் அகற்ற நீ வைத்தவை யென்பர்; அது தேஹயோகத்தாலே யென்னில், அந்நாள் நீ தந்த சுமடென்பர், முன்செய்த முழுவினையாலேயென்னில; அது துய ரமே உற்றவிருவினை உன் கோவமும் அருளுமென்பர்; (11) ஈவிலாத மதியிலே, னென்னுமும்மதன்றே கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்களென் னில், ஆங்காரமாய்ப்புக்குச் செய்கைப் பயனுண்பேனும் கருமமும் சருமபலனுமாகிய நீ கர்த்தா போக்தா வென்பர்; (12) யானே எஞ் ஞான்றுமென்றத்தாலே என்னில் அயர்ப்பாய்ச் சமயமதி கொடுத்து உள்ளம் பேதஞ்செய்கை உன் தொழிலென்பர்; ஜீவப்ரக்ருதி சைதன் யம் நீங்கும் வ்ரதஹேது, அகமேனியிலழுக்கறுக்கை அபிமாநி க்ருத் யம், (13)தான் நல்கும் பந்தம் நிருபாதிகம், ஸௌஹார்தம் எஞ்ஞான் றும் நிற்கும், பிணக்கிப்பேதியாத ஜ்ஞாநாதிவைகல்யமில்லை, ஏக மூர்த்தியில் அல்லல்மாய்த்த யத்நபலித்வங்கள் நம்மது, (14) நாம் தனி நின்ற ஸ்வதந்த்ரர் என்று அவனே யறிந்தனமே யென்னும் ஸர்வஜ்ஞரிவர்; (15) நெறிகாட்டி அருகும் சுவடும் போலே இதுவும் நிருத்தரமென்று கவிழந்து நிற்க; (16) அமந்த்ரஜ்ஞோத்ஸவ கோஷம்போலே ஏறப்பெறுகிற வெழுச்சியை ஸூசிப்பிக்கிற மேகஸ முத்ர பேரீகீத காஹள சங்காசீஸ்ஸ்துதி கோலா ஹலம் செவிப்பட்ட வாறே ஸாக்ஷாத்கரித்த பரப்ராப்திக்குத் [17] தலைமிசையாய்வந்த தாள்களைப்பூண்டு போகாமல் தடுத்துத் திருவாணையிட்டுக் கூசம் செய்யாத செய்திப்பிழை, [18] பற்றுக்கொம்பற்ற கதிகேடு, போர விட்ட பெரும்பழி, [19] புறம்போனல் வருமிழவு, [20] உண்டிட்ட முற்றீம்பு, அனபுவளர்ந்த அடியுரம், உயிருறவு [21] முதலளவு துரக் கைகளாலே பெருவாணை யல்லவாக்கின பேரவா குளப்படியாம்படி கடல்போன்ற ஆதரத்தோடே சூழந்து தாபங்களை ஹரித்தமையை வெளியிடுகிருர் பத்தாம் பத்தில்.

*[1] (சுரிகுழலஞ்சனப் புனலமைநின்ற பொலலாபபுனககாயாவெனனுமாபத் தில கொளளுமகாமரூப கநதரூபததாலே பரபநநாாததிஹரனுனவன) *சுரிகுழறக மலககட கனிவாய* *அஞசனமேனி* *புனலமைநினறவரை போலுமதிருவுருவம்* *பொலலாக கனிவாயத தாமரைககண கருமாணிககம* *புனககாயாநிறதத புணட ரீகக கடசெஙகனிவாய* எனறு அநயோநய விலக்ஷணமாய அதிமநோஹரமாய அநு பவிதாககளைததனிததனியே ஆழஙகால படுத்தவலல அவயவசோபையையும அதுக குபபரபாகமாய அதயுஜஜவலமாய விடாயா முகததிலே நீா வெளளததைத திறநது விடடாபபோலே ஸகலசரமஙகளு மாறுமபடி யிருககும திருநிறததையுமுடைத தாகச சொலலபபடுமதாய, *காமரூபங கொணடெழுநதளிப்பான* எனறு ஆசரித ருடைய ஆபதரக்ஷணுநுரூபமாக வேணடினபடி பரிகரஹிககும விகரஹஙகளுக கெல்லாம் கநதமாயிருககும திவ்யவிகரஹததைககொணடு தனபககல நிக்ஷிபதபர ரானவாகள அநிஷடமான ஸமஸாரததிலிருபபாலும அபீஷடமான தன திருவடி களைக் கிட்டாமையாலும படும ஆாததியைததீாககும ஸவபாவனுனவன்*

[2] (அருளபெறுமபோதணுகவிடடதுககுப பலமான வானேறும கதிக்கு அண்டமூவுலகும முனனேடிக் காலவிழுநதிடததே நிழறறடஙகளாக்கி அமுதமளிதத

தயரதன பெறற கோவலனுகையாலே, வேடன, வேடுவிசசி, பக்ஷி, குரஙகு, சராசரம், இடைசசி, இடையா, தயிாததாழி, கூனி, மாலாகாரா, பிணவிருநது, வேணடிசி லிடடவா, அவன மகன, அவனதமபி, ஆனே, அரவம, மறையாளன, பெறறமைந தன ஆகிற பதினெடடு நாடன பெருஙகூடடம நடதது மாததனே வழிததுணே யாககி) *அவனுடையருள பெறும போதரிதால* *அவனருளபெறு மளவாவிநில் லாது* எனறு கீழில பததிலே க்ஷணகாலவிலமபம பொறுதபடி ஆாததரான தமககு *மரணமானுல* எனறு ஆரபதசரீராவஸாநததிலே மோக்ஷம தருகிறேமெனறணித தாக நாளிடடுக கொடுததததுககுப பலம, *வானேற வழிதநத* எனறு பராபயபூமி யான பரமபதததிலே சென்று புகுருகைககுவழியாக அவன காடடிககொடுதத ஆாச சிராதிகதியாலே போகப பெறுகையாகையாலே அவவாசசிராதிகதிககு,ராஜகுமாரன வழிபோமபோது வழிககுககடவாா முனனேடி நிலமசோதிதது நிழலும தடாகமும பணணி பினனேக கொணடுபோமாபபோலே, *அணடமூவுலகளநதவன* எனறு திருவுலகளககவெனறெருருவயாஜததாலே முனனேடி நிலம சோதிதது, *அவனடி நிழலதடம* எனறு காளமேகமான தன கால விழுநதவிடததே நிழலும தடாகமு மாமபடிபணணி, அமுதமளிதத பெருமாளுகையாலே, *பாதேயம புணடரீகாக்ஷ நாமஸங கீாததநாமருதம* எனகிறபடியே பாதேயமாகத தனதிவயகுணுமருததததை வாஷிககு மவனுய, *தயரதன பெறற மரதகமணிததடம* எனறும, *கூததன கோவலன* எனறும சகரவாததி திருமகனுயும கருஷணனுயும வநதவதரிததவனுகையாலே, *குஹமாஸாதய தாமாதமா நிஷாதாதிபதிம பரியம* எனனுமபடி *மாழைமான மடநோககி உன தோழியுமபியெமபி* என்று பிராடடியையும இளையபெருமாளையும முனனிடடு, *உகநத தோழன நீ* எனறு விஷயீகரிககபபெறற ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள *ஸோபயகசசந மஹாதேஜாச சபரீம* எனகிறபடியே தானே சென்று கிடடி விருநதுணடு, *சக்ஷுஷா தவ ஸௌமயேந பூதாஸமி ரகுநநதந* எனனுமபடி தன விசேஷ கடாக்ஷததாலே பூதையாக கின சபரி ஸ்ரீகாாயாாததமாக தேஹததை யழியமாறினவரெனனுமுகபபாலே *யா கதிா யஜ்ஞசீலாநாம ஆஹிதாகநேச ச யா கதிஃ, அபராவாததிநாம யாச யாச பூமிபரதாயிநாம. மயா தவம ஸமநுஜஜ்ஞாதோ கசச லோகாநநுததமாந.* எனறு விஷயீகரிககப்படட ஸ்ரீஜடாயு மஹாராஜர்,

குரஙகெனறவிது ஜாதயேகவசநமாகையாலே *ஸுகரீவம நாதமிசசதி* எனறு அததலையிததலையாயச சென றஙகீகரிககபபெறற வாநராதிபதியான மஹாராஜரும், பரிகரமான வாநரவர்க்கும் *ஒனறினறியே நறபாலுககுயததனன* எனறு ஒரு ஹேதுவு மினறிககே யிருககசசெயதே ஸவஸமசலேஷவிசலேஷைக ஸுகதுஃககராம படியாக விஷயீகரிககபபெறற *அயோததியில வாழும சராசரம, *சிநதயநதீ ஜகதஸூதிம பரபரஹம ஸவரூபிணம, நிருசசவாஸதயா முகதிம கதாநயா கோபகநயகா* எனறு விகரஹ வைலக்ஷணயமே உபாயமாக வீடுகொடுககபபெறற சிந்தயந்தி வெணணெய களவு காணப்புக்கவிடததே தொடுபபுணடுவநது தமமகததே புகப் படலைததிருகி வைதது மோக்ஷம தாராவிடில காடடிககொடுபபேனெனறு மோக்ஷம பெறற ததி பாண்டா, நாமரூபஙகளுளளவறறுககெலலாம ஒரு சேதநாதிஷடாநமுணடாகை யாலே இதுககு மோக்ஷம கொடுககவேணடுமெனகிற அவன நிர்பபநததததுககாக மோக்ஷம கொடுககபபெறற தயிர்த்தாழி *ஸுகநதமேதத ராஜார்ஹம ருசிரம ருசிராநநே, ஆவயோா கரதரஸதருசம தீயதாமநுலேபநம.* எனறு பூசும் சாநத பேக்ஷிகக அநநய ப்ரயோஜநமாகக கொடுதத பரீதியாலே விசேஷ கடாக்ஷ விஷய பூதையான கூனி.

தந்யோஹமர்சசயிஷ்யாமி எனறு அநநயப்ரயோஜநமாக பூவைககொடுதத உகப்பாலே* தாமே மநசச தே பத்ர ஸாவகாலம பவிஷயதி, யுஷமதஸந்ததிஜாதா நாம் தீர்ககமாயுர்ப்பவிஷ்யதி * என்று விசேஷ கடாக்ஷம் பணணப்பெற்ற ஸ்ரீமாலா

காரர், *நவம சவமிதம புணயம வேதபாரகமசயுத, யஜஞசீல மஹாப்ராஜஞ ப்ராஹ மணம சவமுததமம* எனறு *யதநநः புருஷோ பவதிபபடியே பிணவிருநதிடட கண்டாகர்ணன்

*வேணடடிசிலுணணுமபோதீதெனறு பாாததிருநது நெடுநோககுககொள ளுமபததவிலோனனததில பகதி புரஸஸரமாக அடிசில கொணடுவநதிடட ருஷிபத் நிகள *மீள வவன மகனே* எனறு ஹிரணய புதரனுய வைததுத தனனருளுககு விஷயமாம படி பகதனை ஸ்ரீப்ரஹ்லாதன், *அவன தமபிககு* எனனுமபடி ராவணு நுஜனுய *அநுஜோ ராவணஸயாஹம* இதயாதிபபடியே ஸவநிகாஷததை முன னிடடு, *ராகவம சரணம கதः* எனறு திருவடிகளையடைநத ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வான், *பரமாபதமாபநநோ மநஸாசிநதயததரிம, ஸது நாகவரः ஸ்ரீமாந நாராயணபரா யணः* எனறு ஸவயதநததை விட்டு பரபநநனுய ஸவாபிலஷித கைஙகாயம பெறற ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வான் *நஞசு சோாவதோா வெஞசினவரவம வெருவிவநது நின சரணெனன* எனகிறபடியே பெரிய திருவடிககஞசி வநது திருவடிகளைச சரணமாக வடைநத ஸுமுகன் *மாகமாநிலம முழுதும வநதிறைஞசும மலரடிககணட மாமறையாளன* எனறு கருஷணுவதாரததில தனனுடைய பாலய சேஷடிதாதிகளை ஸாக்ஷாதகாததுகாமனுய தபஸஸு பணணி அபபடியே காடடியருளககணடு அனுப விததவநநதரம நிதயாநுபவததை அபேக்ஷிதத கோவிந்தஸ்வாமி, *மாமுனி பெறற மைநதன* எனறு மருகணடு புதரனுய மோக்ஷாாததமாகத தனனை வநத டைநத மார்க்கண்டேயன். இவாகளாகிற நாநாஜாதிதையாலும இபபடி பதி னெடடாக வெணணலாமபடியிருககையாலும, பதினெடடு நாடடன பெருஙகூட்டம போலேயிருந்துளள விததிரளை அர்ச்சிராதி மாாககததாலே தானே துணையாயக கொணடு நடததுமவனுய, *திருமோகூராததன தாமரையடியனறி மறறிலமரண* *காளமேகததையனறி மறறெனறிலஙகதி* எனனுமபடி திருமோகூரிலே நினறருளின பரமாபதனுன காளமேகததை வழிததுணையாககொணடு

[3] (அறியசசொனன ஸுபரபாததததே துணைபிரியாமல போககொழிதது மீளகினறதிலலை யெனறு நிசசிததிருந்தவா) *நாமுமககறியசசொனன நாளகளும நணியவான* எனறும, *நாளேலறியேன* எனறும, *மரணமானுல* எனறும நானுங களுககுச சொனன நாள ஆஸநநமாயததெனறு பிறாககும பேசுமபடியாய், *ஸுபர பாதாசமே நிசா* எனறும, *ஸுபரபாதாதய ரஜநீ மதுராவாஸ யோஷிதாம* எனறும சொலலுகிறபடியே பகவத பராபதியணிததானவாறே நலவிடிவான நாளிலே, *துணை பிரிநதாா துயரமும நினைகிலை* *பசுமேயககப்போகேல* *எனகைகழி யேல* *அவன பசுநிரை மேயபபொழிபபானுரைததன* எனறு தமககுததுணையான வவனைப பசுமேயககையாகிற அபிமததததைபபறறவும போகாதபடி பணணி *மீள கினறதிலலைப பிறவித துயாகடிநதோம* *நிலைபோககலாகாமை நிசசிததிருந்தேன* எனறு ஸமஸார துரிதம மறுவலிடாதெனறு, *நபிபேதி குதசசந* எனகிறபடியே ஒனறுக்கு மஞசாதபடி நிசசயிததிருந்தவா, (ஸஞசிதம காடடும தசையானவாறே) மரண தசையானவளவிலே ஸஞசிதமாயப புதைததுககிடககும மஹாநிதிகளைப புதராதிகளுககுக காடடுவாரைபபோலே, தமககு பகவதபராபதி யணிததானவாறே, ஒருவருமிழககவொணணுது, எலலாாககும ஹிதாஹிதஙகளறிவிககவேணும எனறு பாாத்து

[4] (முநதுறற நெஞசுககுப் பணிமறவாது மருளொழி நகு கைவிடேலெனறு கருதயாகருதயஙகளை விதிதது) *தொழுதெழென மனனே* எனறு பரதமத்திலே உபதேசிககுமபடி, *முநதுறற நெஞசே* எனகிறபடியே தமமிலும பகவத விஷயத திலே முறபடடு நிறகிற தம திருவுளளத்திற்கு, *பணி நெஞசே நாளும பரமபரம பரனை* *வாழி யெனனெஞ்சே மறவாது வாழகணடாய்* *மருளொழி நீ மட

நெஞ்சே* *நரகத்தை நகு நெஞ்சே* வாழிமனமே கைவிடேல்* என்று நம ப்ரதிபந்தகங்களையெல்லாம் தானே போக்கி யடிமை கொள்ளும் ஸாவஸமாதபரனை அநுபவிக்கப்பார் உனக்கு இஸ்ஸம்ருத்தி மாறுதே சென்றிடுக. கைபுகுந்ததென்னு இதர விஷயங்களில் செய்யுமதத்தை இவ்விஷயத்திலும் செய்யாதேகொள், *திருவாறன் விளையதனைமேவி வலஞ்செய்து கைதொழக் கூடுங்கொல்* என்று ப்ராப்யவஸ்து கிட்டிற்றுகில இங்கேயடிமை செய்யவமையாதோ வென்று உகந்தருளின நிலங்களில் நசையாலே பரமிபபது ஒன்றுண்டுனக்கு, அத்தைத் தவிரப்பார், உத்தேச்ய வஸ்து ஸந்நிஹிதமாயத்தென்று இத்தையே பாரக்குமித்தனையோ, நம்மையும் பார்க்க வேண்டாவோ நான் பரமபதத்தேறப் போகா நின்றேன், நெடுநாள் நம்மைக் குடிமக்களாக்கி யெளிவரவுபடுத்தின ஸம்ஸாரத்தைப் புரிந்து பார்த்துச் சிரித்துப் போருகிடாய், நமக்கு இஸ்ஸம்பத்தெல்லாம் திருமலையாலே வந்ததாயத்து அத்திருமலையைக் கைவிடாதேகொள் என்று கருத்யாகருத்யங்களை அவச்யகரணீயமாம்படி விதித்து. (நெஞ்சுபோலவாரைத்தொண்டீரென்றழைத்து) தம திருவுள்ளம் போலே அந்தரங்கரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை, *தொண்டீர்வம்மின்* என்று பகவத்விஷயத்தில சபலரானார் வாருங்கோளென்று அழைத்து.

[5] (வலஞ்செய் தெண்ணுமின் பேசுமின் கேண்மின் காண்மின் நடமின் புகுது மென்று காத்தவ்யம் ஸ்மாத்தவ்யம் வக்தவ்யம் ச்ரோதவ்யம் த்ரஷ்டவ்யம் கந்தவ்யம் வஸ்தவ்யமெல்லாம் வெளியிட்டு) *கொண்ட கோயிலை வலஞ்செய்திங் காடுதும் கூத்தே* என்று அவனெழுந்தருளி நிற்கிற தேசத்தைக் குறித்து அநுகூல வருத்தியைப்பண்ணி ஹ்ருஷ்டராவோம் வாருங்கோளென்கையாலே காத்தவ்யமும், *எண்ணுமினெந்தை நாமம்* என்று ஸ்வாமியுடைய திருநாமத்தை அநுஸந்தியுங்கோளென்கையாலே ஸ்மாத்தவ்யமும், *பேசுமின் கூசமின்றி* என்று உங்களயோக்யதை பார்த்துக் கூசாதே திருவனந்தபுரத்திலே ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி வர்த்திக்கிறவனைப் பேசுங்கோளென்கையாலே வக்தவ்யமும், *நமர்களோ சொல்லக்கேண்மின்* என்று நம்மோடு ஸம்பந்தமுடையீர் நாம் சொல்லுகிறத்தைக் கேளுங்கோளென்கையாலே ச்ரோதவ்யமும், *படமுடையரவில் பள்ளி பயின்றவன் பாதங்காண நடமினோ* என்று திருவனந்தபுரத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளைக் காணப்போருங்கோளென்கையாலே த்ரஷ்டவ்ய கந்தவ்யங்களும், *அனந்தபுரநகர் புகுதுமின்றே* என்று இச்சை பிறந்தவின்றே திருவனந்தபுரத்திலே போய்ப் புகவாருங்கோளென்கையாலே வஸ்தவ்யமுமாகிறவை யெல்லாமவர்களுக்கு வெளியிட்டு

[6] (பிணக்கறவைச் சாரவாக நிகமித்து) உபக்ரமித்தவர்த்தத்தை உபஸம்ஹரிக்கை சாஸ்த்ரக்ரமமாகையாலே, *பிணக்கற* என்கிறபாட்டிலே *வணக்குடைத்தவ நெறி* என்று உபக்ரமித்த பக்தியோகத்தை, *சாரவே தவநெறிக்குத் தாமோதரன் தாள்கள்* என்று ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியைச் சொல்லி நிகமித்து,- இதின் பட்டோலையான க்ரந்தத்திலே "வீடுமின் முற்றம் பத்துடையடியவரிலே உபதேசிக்கத் தொடங்கின ஸாத்யஸித்த ரூபமான ஸாதநத்வயத்தையும் *தவநெறிக்குப் பரமன் பணித்த* என்று நிகமித்து" என்றவர் இதிலே இப்படி அருளிச்செய்வானென்னென்னில் அது *வீடுமின் முற்றம் ப்ரபத்தி பரமாகவும் *பத்துடையடியவர் பக்தி பரமாகவும் பூர்வர்கள் நிர்வஹித்த கட்டளையைப் பிடித்தருளிச்செய்தார். இது *வீடுமின் முற்றத்தையும் பக்திபரமாக்கி யோஜித்தருளின எம்பெருமானார் நிர்வாஹக் கட்டளையைப் பிடித்தருளிச் செய்தார் இதிறே, ஸகலவ்யாக்யாநஸித்தமுமாய ஈட்டிலும் ப்ரதாந யோஜனையுமாயிருக்குமது, இந்த க்ரமத்திலேயிறே இவர்தாம் முதலபத்தில பக்தியை யுபதேசிக்கிறுரென்றருளிச்செய்ததும், ஆகையால் அது முன்புள்ளாரருளிச் செய்தபடியைப்பற்ற வருளிச்செய்தார், இது எம்பெருமா

ஞா யோஜனையாய பினபுள்ளாரெலலாரும அருளிசசெயது கொணடு போந்தமாயா தையைபபறற வருளிசசெயதாரெனறு கொளளுமிததனை. *வணகுடைததவ நெறி* எனகிறவிது பரபததிபரமாகவும ஒருயோஜனை ரடடிலே தோனறியிருககை யாலே (பிணககறவை) எனகிறவிதிலே பக்திப்ரபத்திகளிரண்டையும கூடடிக கொணடு, *சாரவேதவ நெறியிலே, *சாரவேதவ நெறிககுத தாமோதரன தாளகள்* எனறும, *பணடே பரமன பணிதத பணிவகையே கணடேன கமலமலாபபாதம* எனறும இரணடையும நிகமிககிறுரெனருலோவெனனில, அதுககு மறுபபததியுணடு *பிணககற எனகிறபாடடிலே பரபததிபரமான யோஜனையுண்டாளுலும விகல்ப மொழிய ஸமுசசயம கூடாமையாலே ஆகையாலே ஸகலவயாகயாநஙகளுககுஞ சேர, *பிணககறவில உபகரமிதத பகதியை நிகமிககிறுரெனனவமையும, ஆளுல, பகத்யுபதேசோபகரமம *வீடுமினமுறறததிலேயாயிருகக (பிணககறவை) யெனபா னெனனெனனில ''*வீடுமின எனறு தயாஜயோபாதேய தோஷகுண பரிதயாக ஸமாபபணகரமததை ஸாலமபநமநதரமாக உபதேசிதது'' எனற அததையுமிதுககு சேஷமாக வொருஙகவிடடுககொணடுவநது ''அவனுரைதத மார்ககததே நினறு இருபசை மலமறவுணாவுகொணடு நலஞசெயவது'' எனறு தாம யோஜிதத கரமத ததைபபிடிதது முதலபததிலதொடஙகின பகதியோகததையெனறபடி ''பிணககறத தொடஙகி வேதபபுனித விறுதிசொனன'' எனறிறே கீழுமருளிசசெயதது ஆகவிப படி முதலபததிலுபகரமிதத பகதியை நிகமிததுககொணடு

[7] (எணபெருககிலெண்ணும திருநாமததின சபதாாததஙகளைச சுருககி) *எண பெருககநநலதனொணபொருளீறில வணபுகழ நாரணன* எனறு முதலபத திலே பஜநாலமபநமாகச சொலலபபடடதாய, *எணணும திருநாமம்* எனறு பஜந தசையில அநுஸநதிககபபடும திருநாமமான திருமநதரததினுடைய சபததையும அர்த்ததையும, *நாரணம* எனறும, *நாரணனெமமான* இதயாதியாலும ஸுக ரஹமாமபடி சுருஙகவுபதேசிததும (மாதவனெனறு தவயமாககி) பூாவோததர வாகயஙகளில ஸ்ரீமதபதாாததஙகளைத திருவுளளம பறறிககொணடு, *மாதவனென றெனருேதவலலீரேல* எனறுகீழசசொனன நாராயண சபதத்தோடே மாதவனென கிற விததை இரணடு பாயாயம சோததுசசொல்லவலலீகளாகிலெனகையாலே அநதத திருமநதரததை அதினுடைய விசதாநுஸநதாநமான தவயரூபேண வெளி யிடடு (கரணதரயபரயோகவருததி ஸமஸாரிகளுககுக கையோலை செயதுகொடுதது) வரன தமமைக கொணடுபோகையிலே தவரிககிறபடியாலும கேடகிறவாகளுககு ப்ரதிபததி விஷயமாமபடியாகவும சுருஙககொணடு, *தாளவாய மலரிடடு நாள வாய நாடீர* *பாடீரவன நாமம* *சூனநன மலரிடடு நினைமின நெடியானே *என றிபபடி கரணதரயத்தாலும பரயோகிக்கபபடும பகவதாசரயணவருததியை, பரநத சடஙகுகளைசசுருஙக அநுஷடேயாாதத பரகாசகமான ப்ரயோகவருததியாககிக கையோலை செயதுகொடுககுமாபபோலே ஸமஸாரிகளுக்கு தாசிபபிதது. (செஞ சொறகவிகளுககுக களளவழி காவலிடடு) *செஞசொறகவிகாளுயிாகாத தாடசெய மின* எனறு அவனுககடிமைசெய்வீா ' அவனுடைய சீலாதிகளிலே அகபபடடழுந திப் போகாமல உஙகளுயிரை நோககிககொணடு அடிமைசெய்யபபாருஙகோ ளெனறு உபதேசிககையாலே அநுபவகைஙகாயஙகளோடே நடகசிற ஸகோதரி களுககு அரணழியாமல களளவழி காவலிடுவாரைபபோலே சீலகுணமாகிற ஆழங காலில இழியாதே கொளளுஙகோளெனறு வஞசககளவன உளகலநதழிககும வழிக குக காவலிடடு

[8] (மனம திருததி வீடுதிருததப்போய நாடு திருநதினவாறே வநது விணணு லகம் தரவிரைந்து அததை மறநது குடிகொணடு தாம புறபபடடவாககையிலே புக்குத தானநகாகளை அதிலே வகுதது குரவைதுவரைகளில வடிவுகொணட சபல னுக்கு தேஹதோஷமறிவிதது) *தனபால மனமவைககத்திருததி* எனறு *வளவேழு

லகிலே அயோகயரெனறகனற தமமைத தன சீலவததைதயைககாட்டி மனஸஸைத திருததிசசோததுககொணடு ''இனனமுமிவா இஙகேயிருககில அயோகயரெனறகலு வா, அகல வொணணுத தேசததேறக கொணடுபோகவேணும'' எனறு *வீடுதிருதது வான* எனகிறபடியே பரமபததைதக கோடிபபதாகபபோய, அதுசெயது மீளுவ தறகுமுனனே *ஊரும நாடுமுலகமும தனனைபபோல* எனகிறபடியே தம்முபதேசத் தாலே நாடெலலாம திருநதி, தானிஙகே தமமைவைததுக கொளளநினைததகாரிய மும தலைககடடினவாறே வநது, *இனறு விணணுலகம தருவானாய விரைகினறான* எனறு மீளவநது பரமபததேறககொணடுபோகையிலே தவரிதது, சரம சரீரமாகை யாலே தமமுடைய திருமேனியில தனககுணடான வயாமோஹததாலே கொணடு போக விரைநது, அததையுஙகூடமறநது, *கோவிநதன குடிகொணடான* எனகிற

படியே ஸபரிகரனாயககொணடு, *எனமாயவாககை யிதனுள புககு* என்று தயாஜய மெனறு குநதியடியிடடுததாம சரககுக கடடிப புறபபடடு நிறகிற தேஹத்தினுளளே தானபுகுநது, *திருமாலிருஞசோலைமலையே* எனகிறபாடடினபடியே* தானநகர் கள* எனறு தனககு வாஸஸதாநமான திவயநகரஙகளில பணணும் விருபபததை யெலலாம ஒரோரவயவஙகளிலே பணணி எலலாமிதுககுளளேயாகவகுததது, *அஙகநா மஙகநாமநதரே மாதவோ மாதவம மாதவஞ சாநதரேணாஙகநா* எனகிறபடியே திருககுரவையில பெணகளோடே அநேகவிகரஹ பரிகரஹம பணணி அநுபவிததாப் போலவும், *ஏகஸமிந்நேவ கோவிநதஃ காலே தாஸாம மஹாமுநே, ஜகராஹ விதி வத பாணீந பருதக கேஹேஷு தாமதஃ, உவாஸ விபர ஸாவாஸாம விசவரூபதரோ ஹரிஃ* எனகிறபடியே ஸ்ரீமத தவாரகையில தேவிமாருடனே பதினாறாயிரம விகரஹம கொணடு அநுபவிததாபபோலவும்; அநேக விகரஹம கொணடு தமமுடைய அவய வஙகள தோறும அநுபவிககுமபடி தம திருமேனியிலே அதிசபலனானவனுககு, *பொஙகைம புலனும பொறியைநதும கருமேந்திரியமைமபூதம இஙகிவ்வுயிரேய பிரகிருதி மானாஙகார மனஙகளான உன மாமாயை—மஙகவொடடு* எனறு ஸவ தேஹ தோஷததை அறிவிதது, இததை விடுவிககவேணும எனறு கால்கட்டி.

[9] (மாயையைமடிதது) அவனும இததை விடுவிபபதாக அநுமதிபணண, பரீதராய *மடிததேன மனை வாழககையுள நிறபதோர மாயையை* எனறு ஸம் ஸாரததிலே நிறகைககடியான மாயையுணடு மூலபரகருதி, அததைத திரிய விடு விததேனெனறு செருககி (வானே தரககருதிக கருததினகட பெரியனானவனை) *வானே தருவானெனககாய* எனறு தமககுப பரமபததைதத தருவானாக வொருப் படடு, *கருததின கடபெரியன* எனறு உபயவிபூதியோகததால வரும அந்யபரதை யடையததீரநது, தமமையவவருகே கொடு போகையிலும ஆதிவாஹிகரை நியமிக் கையிலும தான முறபாடனாயக கொணடுபோகையிலும பெருககடயாரியா நிற்கிற வனை. அனறிககே-(மாயையை மடிதது) எனகிறததை மேலோடே சோதது *மனை வாழககையுள நிறபதோர மாயையை மடிததேன* எனறு தாம பேசுமபடி அசித் ஸமபநதததை யறுதது, *வானே தருவான* எனறு தமககுப பரமபததைதத தரு வானாக உதயோகிதத, *கருததின கடபெரியன* எனறு தமமாலெணணி முடிகக வொணணுதபடி தஙகாரியததில தவரிககிறவனை யெனறுமாம, ஆகவிபபடி தாம் சொனனபடி செயயககடவனாய, தமமைக கொணடுபோகையிலே மிகவும பாரிககிற வனை. (இனறு அஹேதுகமாக வாதரிதத நீ அநாதயநாதர ஹேது சொலலென்று மடியைபபிடிகக) *இனறெனனைப பொருளாககி* எனறு தொடஙகி இனறிப்படி நிாஹேதுகமாக விஷயீகரிதத நீ அநாதிகாலமெனனை உபேக்ஷிததிருநததுககு ஹேதுவை அருளிசசெயயவேணுமெனறு மடியைப பிடிததுக கேட்க, இதுககுச சொலலலாமுததர மெனனெனறு தனனிலே நிரூபிதது, இவையொனறு மிவாககுச சொலலததகாதன வெனறு அவன நிருததரனாய நினறமையை மநடுக உபபாதிக கிறார மேல். ஈசவரன நிரூபித்த க்ரமந் தானிருக்குமபடி,—

[10] (இநதரிய கிஙகரராயக குழிதூாததுச சுவைததகனறீரெனனில, அவை
யாவரையுமகறற நீவைததவை யெனபா) *பூயமிநதரிய கிஙகராஃ* எனகிறபடியே அநா
திகாலம இநதரியவசயராய, *தூராகக்குழி தூாதவெதனைநாளகனறிருபபன* *அறப
சாரஙகளவை சுவைததகனறெழிநதேன* எனறு துஷபூரமான இநதரியஙகளுககிரை
யிட்டு எததனை காலமுனனையகனறிருககககடவேன அலபரஸஙகளாய அநேகவிதங
களா யிருககிற சபதாதி விஷயங்களைப பசையுணடாக பரமிதது எதிாபபசை
கொடுததுப புஜிதது ஸாவ சகதியான உனககுமெட்டாதபடி ஸமஸாரததிலே கை
கழியபபோனேனெனறு நீா தானே பேசுமபடியான சபதாதி விஷயபராவணய
மனறோ நீர் அநாதிகாலம ஸமஸரிககைககு ஹேதுவெனனில, *ஒரைவா யாவரையும
மயகக நீ வைத்த* எனறும, *அகறற நீ வைத்த மாயவலலைமபுலனகள* எனறும
விஷயஙகளும, அவறறில பராவணய ஹேதுவான இநதரியஙகளும எததனையேனு
மளவுடையாரே யாகிலும கலஙகபபணணி நீ வேணடாதாரை அகறறுகைககு வைத
தவையனறோவெனபா (அது தேஹயோகததாலே யெனனில அநநாள நீ தநத
சுமடெனபா) அநத இநதரியவசயதைக்கடி குணதரயாதமகமான சரீர ஸமபநதமன
றோவெனனில, *அநநாள நீ தந்த வாககை* *அது நிறகசசுமடு தநதாய* எனறு
அதுவும தநதாய நீயனறோவெனபா (முனசெயத முழுவினையாலே யெனனில,
அது துயரமேயுறறவிருவினை உனகோவமுமருளுமெனபர்) அநத தேஹ ஸமபநதத
துககடி, *முன செய்த முழுவினை* எனறு நீாசொனன அநாதிகாலாாஜித புணயபா
பருபகர்மமனறோ வெனறு சொலலுவோமாகில, *துயரமேதரு துனபவினப வினை
களாய* *உறறவிருவினையாய* எனறு அசேதநமுமாய அசகதமுமாய நசவரமுமா
யிருநதுளள புணய பாபருபகாமஙகள உனனுடைய நிகரஹாநுகரஹ ரூபேண
பலிககு மவையாகையாலே காமமும நீயிட்டவழககெனபா

[11] (ாவிலாத மதியிலேனெனனு முமமதனறோ காதருதவ போகதருதவங்க
ளெனனில, ஆஙகாரமாயபபுககுச செயகைபபயனுணபேனும கருமமும கருமபலனு
மாகிய நீ காததா போகதா வெனபா) *ாவிலாத தீவினைகளெததனை செயதனன
கொல* எனறு முடிவினறிககே யிருககிற கொடிய பாபஙகளிலே எததனை பண
ணினேனெனறும, *மதியிலேன வலவினையே மாளாதோ* எனறு நான பணணின
பாபமேயோ அனுபவிததாலும மாளாதவெதனறும நீரே சொலலுகையாலே காதருத
வமும போகதருதவமும உமமதனறோ வெனறு சொலலுவோமாகில, *தானுஙகார
மாயபபுககுத தானே தானே யானுன* எனறு தானபிமானியாயபபுக்கு ஆதமாதமீ
யஙகளில் எனககுணடான அபிமானததைதத தவிாததுத தானே அபிமானியானு
னெனறும, *செயகைபபயனுணபேனும யானே* எனறு நமமுடையபடியை யநு
கரித்துச சொலலுகிறவிடததிலே ஸகலகாமஙகளினுடைய பலபோகதாவும நானே
யெனறும, கருமமும கருமபலனுமாகிய* எனறு புணயபாபருபமான காமஙகளுககும
கர்மபலஙகளுககும நியாமகனுய எனறும சொனனவதராகையாலே, காமகாததாவும்
ததபலபோகதாவும நீயிட்ட வழககாகையாலே காததாவும போகதாவும நீயேயென
பர். (கருமமும கருமபலனுமாகிய) எனகிறவிததால காம காததரு ததபலபோகதரு
தாததீநயம விவகஷிதமாகையாலே யாயதது இவவிடததில இவா இசசநதையை
யெடுததது

[12] (யானே எஞஞானறு மெனறததாலே யெனனில, அயாப்பாயச சமய
மதி கொடுதது உளளம பேதஞ செயகை உன தொழிலெனபா) *யானே யெனனை
யறியகிலாதே யானே யென தனதேயெனறிருநதேன* எனறும *எஞஞானறும*
எனறு தொடஙகி, *மெயஞஞானமினறி வினையியல பிறப்பழுநதி* எனறும்
நீர் சொனன அஜ்ஞாநாநயதாஜ்ஞாநாதிகளாலே காணும் உமககந்த காத
ருத்வ போகதருதவஙகளுணடாயதவெதனறு சொனனோமாகில: *அயாபபாய்த

தேறறமுமாய* *மாடடாத பல சமய மதி கொடுததாய* *உளளம பேதஞ் செய திடடு உயிருணட வுபாயஙகளுழ* எனறு ஜஞாநாஜஞானஙகளிரணடும நீயிடட வழககாகையாலே அஜஞாநாநயதாஜஞாநாதிகளை விளைககையும உன கருதய மெனபா (ஜீவபரகருதி சைதனயம நீஙகும வரதஹேது, அகமேனியிலழுககறுககை அபிமாநிகருதயம) *யாதானுமோராககையில புககு* இதயாதிபபடியே ஸூக்ஷம பரகருதி விசிஷடனயக கொணடு ஸவகாமாநுகுணமாக நாநாவித சரீரஙகளிலே ஒனறுவிடடு ஒனறைபபறறித தடுமாறித திரியும ஜீவனுககு தேஹேநதரியததேந போகயததேநாவஸதிதையான பரகருதியைபபறறிக கிடககிற சைதநயம *யாதானும பறறி நீஙகும விரதம* எனகிறபடியே பரகருதி பராகருதஙகளிலே ஏதேனு மொனறையவலமபிதது நமமை விடடகலும வரதததுககு ஹேதுவாயிருபப தொனறு, *அகமேனியொழியாமே* எனறு நமககநதரஙக சரீரமான இவவாதமா வைபபறறிக கிடககிற பரகருதிஸமபநதரூப மாலிநயததைப போககுகை, இவவாத மாவுககபிமானியான நமமுடைய கருதயமாயிருநதது அனறிககே (ஜீவபரகருதி) இதயாதிககு, *இதஸ தவநயாம பரகருதிம விததி மே பராம, ஜீவபூதாம* எனறு சொலலப்படட ஜீவனுகிற பரகருதியில கிடககிற சைதநயம, *யாதானும பறறி நீஙகும* எனகிறபடியே பரகருதிபராகருதஙகளில ஏதேனுமொனறைப பறறி நமமைவிடடகலும வரதஹேதுவாயிருபபதொனறு, அசிதது சரீரமாயிருககச செயதே அபபடியனறிககே, *அகமேனி* எனறு நமககு அநதரஙக சரீரமாயிருககிற இவவாதமவஸதுவில கிடககிற பரகருதிஸமபநதரூபமான மாலிநயததைப போககுகை, இதுககு அபிமானியான நமமுடைய கருதயமாயிருநததெனனவுமாம

[13] (தான நலகும பநதம நிருபாதிகம) *நலகிததான காததளிககும பொழிலேழும விளையேறககே, நலகததானுகாதோ நாரணனைக கணடககால* எனனுமபடி நாம ஸநேஹ பூரவகமாக ரக்ஷிககைககடியான நாராயணதவ பரயுகத மான ஸமபநதம நிருபாதிகமாயிருநதது (ஸௌஹாாதத மெஞ்ஞானறும நிறகும) *தனிமாபபுகழே யெஞ்ஞானறும நிறகுமபடியாயததான தோனறி* எனறு நாம ரூபஙகளையிழநது தமோபூதமான ஸமயததிலே இவறறையுணடாகக நினைதத அதவிதீயமான மஹாகுணமெனகிற ஸௌஹாாததம, காலததவமுளளதனையும ஒருவன பணணுமுபகாரமேயெனறு அததையே அநுஸநதிபபாா ஹருதயததிலே நிறகுமபடியாக என்கையாலே அநத ஸமபநதமடியாக ஸாவாககும நனமையை ஆசாஸிககைககடியான ஸௌஹார்தத குணததிலும கணணழிவு சொலலப போகாது (பிணககிபபேதியாத ஜஞாநாதிவைகலயமிலலை) *பிணககியாவையும யாவரும பிழையாமல பேதிததும பேதியாததோா கணககில கீாததி வெளளககதிா ஞான மூாததியினய* எனனுமபடி ஸமஹருதி ஸமயததிலே ஸகல சேதநாசேதநங களையும நாமரூபவிபாக ரஹிதமாமபடி கலசி, ஸருஷடி தசையிலே ஒருவா காமம ஒருவாககுத தடடாதபடி பிரிதது ஸருஷடிததும, தனககொரு பேதமினறிககே யிருககும ஜஞாநாதிகளையுடைய நமககு ஜஞாந சகதிகளில குறைவு சொலலவிட மிலலை (ஏக மூாததியில அலலல மாயதத யதந பலிதவஙகள நமமது) *ஏகமூாததி* எனகிற பாடடிலே காரணஙகளோடு காாயஙகளோடு வாசியற ஸகலததையும ஸருஷடிதது, அவறறினுடைய தாரணாததமாக அநதராதமாவாய ஸருஷடமான பதாாததஙகளினுடைய ரக்ஷணததுககாக க்ஷீராாணவததிலே கணவளாநதருளி, இபபடி ஸாவகாலமும ஒருபடிபபட அநுகரஹ சீலனுகைககடியான ப்ராபதியை யுடையயான நீ உன திருமேனிககு வேணடும போகோபரணஙகளெல்லாம *பூசும சாநதிறபடியே எனபககலிலே யுணடாககி நிாததுககனுஞயேயெனறு இவர் பேசின படியே இவரைப பெறுகைககு யதனம பணணுகையும பெறறுலுககும் பலித்வமும் நமககேயுளள தொனறுயிருநதது.

[14] (நாம தனிநின்ற ஸ்வதந்த்ரரென்று அவனே யறிந்தனமே என்னும் ஸர்வஜ்ஞரிவர்) *தனி நின்ற சார்விலாமூர்த்தி* என்று கார்யவாக்கமழிந்தவன்று ஸச்சப்தவாச்யனாய் நின்று *ருத்ரம ஸமாச்ரிதா தேவா:* இத்யாதி ப்ரக்ரியையாலே உனக்கோர் அபாச்ரயமில்லாதபடியிருக்கிறவனே! என்கையாலே நாம் வேண்டிற்றைச் செய்யும்படி நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனென்று அறுதியிட்டு, *அவனே அகல் ஞாலம் படைத்திடந்தான்* என்று தொடங்கி, *அவனே மற்றெல்லாமுமறிந்தனமே* என்று ஸகல கார்யங்களிலும் ஸஹகாரிநிரபேக்ஷனாய் ஸ்வாதீந ஸகல சேதநாசேதந ஸ்வரூபஸ்திதிகனா யிருக்குமவனென்றறிந்தோம் என்று சொல்லும்படியான ஸர்வஜ்ஞராயிருப்பாரொருவரிவர்

[15] (நெறிகாட்டி அருகும் சுவடும் போலே இதுவும் நிருத்தரமென்று கவிழ்ந்துநிற்க) *நெறிகாட்டி நீக்குதியோ* என்கிறபாட்டிலும், *அருகும் சுவடும் தெரிவுணரோம்* என்கிறபாட்டிலும் உபாயாந்தரத்தைக் காட்டி அகற்றப்பார்க்கிறாயோ? உன்னுடைய விலக்ஷணமான திருமேனியை நீயே காட்டியனுபவிப்பிக்கிறாயோ, பழையதாக அஜ்ஞனாய்ப் போருகிறவென்னை யென்செய்வதாக நினைத்தாய், இத்தையருளிச்செய்ய வேணுமென்றும்; உம்முடைய அருகு வருதல் உம்முடைய சுவடறிதல் செய்யாதிருக்க உம்மளவிலே ஸ்நேஹமானது அற்மிக்கு வாராநின்றது, இதுக்கடி அருளிச்செய்யவேணுமென்றும் முன்பு இவர் கேட்டவை நிருத்தரமானாப்போலே இப்போது கேட்ட விதுவும் நிருத்தரமென்று நிலத்தைக் கீறிக் கவிழ்ந்து நிற்க.

[16] (அமந்த்ரஜ்ஞோத்ஸவ கோஷம்போலே யேறப்பெறுகிற எழுச்சியை ஸூசிப்பிக்கிற மேகஸமுத்ர பேரீகீதகாஹள சங்காசீஸ்ஸ்துதி கோலாஹலம் செவிப்பட்டவாறே ஸாக்ஷாத்கரித்த பரப்ராப்திக்கு) உத்ஸவங்களில் சடங்குகாட்டும் உபாத்யாயர் மந்த்ரம் தோன்றாவிட்டால் கொட்டச்சொல்லி வாத்யகோஷத்தாலே அத்தை மறைத்துவிடுமாபோலே, தான் நிருத்தரனானமை தோற்றாதபடி மறைக்கைக்காக இவனாலே ப்ரவர்த்திதமாய், *நானேறப்பெறுகின்றேன்* என்று தாம் கீழ்ச்சொன்னபடியே பரமபதத்திலே ஏறப்பெறுகிற எழுச்சியை ஸூசிப்பியா நின்றுள்ள, *சூழ்விசும்பணிமுகில் தூரிய முழக்கின ஆழ்கடலலைதிரை கையெடுத்தாடின* என்று ராஜகுமாரர் போம்போது தூர்யாதி மங்களகோஷம் பண்ணுவாரைப்போலே பரமபதத்துக்குப் போமவர்களைக்கண்ட ப்ரீதியாலே முழங்குவது கோஷிப்பதாகாநிற்கும் மேகஸமுத்ரங்களாகிற பேரிகளுடையவும், *கீதங்கள் பாடினர் கின்னரர் கருடர்கள்* என்கிற கீதங்களினுடையவும், *காளங்கள் வலம்புரி கலந்தெங்குமிசைத்தனர்* என்கிற காஹள சங்கங்களினுடையவும், *வாளொண்கண் மடந்தையர் வாழ்த்தினர்* என்கிற ஆசிஸ்ஸினுடையவும், *தொடர்ந்தெங்கும் தோத்திரம் சொல்லினர்* என்கிற ஸ்தோத்ரத்தினுடையவும் ஸம்மிச்ர கோஷமாகிற கோலாஹலம் செவிப்பட்டவாறே, ஆர்ச்சிராதிகதியையும் ஆதிவாஹிக ஸத்காரத்தையும் திவ்யதேச ப்ராப்தியையும் அங்குள்ளாருடைய பஹுமானத்தையும் ஆநந்தமயமான ஆஸ்தாநத்திலிருப்பையும் ஸ்வசரணகமல ப்ராப்தியையும் பெற்றாராகப் பேசும்படி ஸாக்ஷாத்கரித்த பரப்ராப்திக்கு.

(17) (தலைமிசையாய் வந்த தாள்களைப் பூண்டு போகாமல் தடுத்துத் திருவாணையிட்டு) அப்படி ஸாக்ஷாத்கரித்த பரப்ராப்தி மாநஸாநுபவமாத்ரமாய் பாஹ்யஸம்ச்லேஷ யோக்யையல்லாமையாலே அத்தைப் பெறுகைக்காக, *தலைமிசையாய் வந்திட்டினி நான்போகலொட்டேன்* என்று, *தலைமேல புனைந்தேன சரணங்கள்* *தலைமேலதாளிணைகள்* என்கிறபடியே மாநஸாநுபவ வைசத்யத்தாலே தம் தலைமேல் ஆகும்படிவந்த திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு, போகாமல் தடுத்து,

திருவாணை நின்னாணைகண்டாய் என்று அவனுக்கு மறுக்கவொண்ணாத வாணை யிட்டு, இப்படி ஆணையிட்டவாறே சேஷபூதரான நீர் சேஷியான நாம் செய்தபடி கண்டிருக்குமத்தனையொழிய நம்மை ஆணையிடுத்தடுக்கை உம்முடைய ஸ்வரூபத் தோடு விருத்தமாகையால இதுபெருவாணை காணுமென்ன (கூசஞ்செய்யாது செய்திப்பிழை) *கூசஞ்செய்யாது கொண்டாய்* என்று ஸாவஜ்ஞனை நீ என பூர்வ வருத்தத்தால வந்த அயோக்யதை பாராததுக்கூசி வாசி வையாதே உன்னோடு ஆத்ம பேதமில்லாதபடி என்னைப்பரிக்ரஹித்தாய், ஆனபின்பு உன்னதன்றோ செய்திப் பிழையென்றும்

[18] (பற்றுக் கொம்பற்ற கதிகேடு) *ஆவிக்கோர் பற்றுக்கொம்பு நின்னலா லறிகின்றிலேன்யான்* என்றுகொடி கொள்கொம்பையொழியத் தரிக்கமாட்டாதாப் போலே என்னுத்மாவுக்கு ஜீவநஹேதுவாயிருப்பது உன்னையொழிய வேறு காண கிறிலேன், ஆதலால் நான் அநந்யகதி என்றும், (போரவிட்ட பெரும்பழி) *எம்பரஞ் சாதிக்கலுற்றென்னைப் போரவிட்டிட்டாய்* என்று என் கார்யம் நீ செய்வதாக ஏறிட்டுக்கொண்டு, உன்பக்கல் நின்றும் பிரித்து உன்குணங்கள் நடையாடாத ஸம்ஸாரத்திலே தள்ளியுபேக்ஷித்தாய், இது உனக்குப் பரிஹரிக்க வொண்ணாத பெரும்பழியன்றோவென்றும்

[19] (புறம்போனால் வருமிழவு) *போரவிட்டிட்டென்னை நீ புறம்போக்க லுற்றால் பின்னையானரைக்கொண்டெத்தையந்தோ என தென்பதென் யானென்பதென்* என்று உன்பக்கல் நின்றும் பிரித்து அநந்யகதியான வென்னை ஸ்ருஷ்டியே தொடங்கி இவ்வளவும் புகுர நிறுத்தின நீ என் காரியம் நான் செய்வேனுக்ப்பாராது என்னை உபேக்ஷித்தால் ஸாவசகதியான நீ அநாதரித்த பின்பு அசக்தனான நான் எந்த உபாயத்தைக்கொண்டு என்ன புருஷார்த்தத்தை ஸாதிப்பது, எனக்குப் பரிகரமாயிருப்பதொன்று உண்டென்பதோராத்தமுண்டோ? பருத்த ஸத்தியோக்ய மாயிருப்பதொரு நானுண்டோ! ஐயோ! என்னை என்கையிலே காட்டித் தந்தால் இழவேயன்றோ உள்ளதென்றும்

[20] (உண்டிட்ட முற்றீம்பு) *என்தாவியையின்னுயிரை மனக்காராமை மன்னி யுண்டிட்டாயினியுண்டொழியாயென்று என்னுடைய ஹேயமான சரீரத்தையும் ஆத்மாவையும் மநஸ்ஸுக்கு பாயாபதி பிறவாமல் நிரந்தரமாக புஜித்த நீ தொடங் கினத்தைக் குறைகிடக்கவிடாதே விஷயீகரித்து விடாய், புகத் சேஷமாக்கின உன்ன தன்றோ முதல் தீம்பென்றும் (அன்புவளர்ந்த அடியுரம்) *கோலமலர்ப்பாவைக்கன் பாகிய வென்னன்பேயோ* என்று பெரிய பிராட்டியார் பக்கல் ஸ்நேஹாதிசயத் தாலே அவள் பரிகரஹமான என்பக்கல் அதிப்ரவணனானவனே! நான் அந்தஃபுரபரிகர மன்றோ! என்பக்கல் உனக்குண்டான அன்புக்கு அடியில்லையோ! ஆகையால் அவள் பரிகரஹமென்கிற அடியுரமென்றும் (உயிருறவு) *பெற்றினிப்போகுவனோ உன்னையென் தனிப்பேருயிரை* என்று அத்யந்த விஸஜாதீயனாயிருந்துவைத்து எனக்கு தாரகனான உன்னைப்பெற்றுவைத்து இனி விடுவேனோ, உயிரை விட்டு உடல் தரிக்கவற்றோவென்கிற சரீரசரீரிபாவ ஸம்பந்தமென்றும்

[21] (முதலளவு துரக்கைகளாலே பெருவாணையல்லவாக்கின பேரவா குளப் படியாம்படி) இப்படி *முதல் தனிவித்து* என்கிற பாட்டளவாக உத்தரோத்தரம் புகலற, துரக்கைகளினாலே தாமிட்டவாணை பெருவாணையல்லாமையை ஸாதித்த *அதனில் பெரிய வென்னவா* என்று தத்வத்ரயத்தையும் விளாக்குலைகொண்டு அவை குளப்படியாம்படி பெரிதான தம்முடைய பரமபக்தி குளப்படியாம்படி. (கடல்போன்ற வார்த்தையோடே சூழ்ந்து தாபங்களை ஹரித்தமையை வெளியிடுகிறார் பத்தாம் பத்தில்,) அதாவது—*என்னவாவறச் சூழ்ந்தாயே* என்று கீழ்ச்சொன்ன அபரிச்சேத்யமான தம்முடைய அபிநிவேசத்தையும் தன்னபிநிவேசத்தையும் பார்த்

தால இதொரு குளபபடியும அதொரு ஸமுதரமுமெனனுமபடியான அபிநிவேசத தோடே வநது ஸமசலேஷிததது, *அஙகே பரதமாரோபய முதித: பரிஷஸவஜே* எனறு மீண டெழுநதருளி ஸ்ரீபரதாழவானை மடியிலே வைததணைதது உசசிமோநது உகநதாப போலே தமமுடைய விடாய கெடுமபடி யனுபவிபபிதது அலாபநிபநதநபரிதாபத தாலே கூபபிடடவாயாலே, *அவாவறறு வீடு பெறற குருகூாசசடகோபன* எனறு பேசுமபடி, *அவாவறச சூழரியை* எனறு ஹரி எனகிற திருநாமததிறகு அநுகுண மாக தமமுடைய ஸகலதாபஙகளையும ஹரிததமையை ஸாவருமறியுமபடி பரகாசிப பிககிறா பததாமபததில எனகை (228-10)

229 இனிமேல, இவா பரதமததிலே *இநநினற நீாமையினியாமுறுமை* எனறு ஆாததராய சரணம புககபோதே விரோதி நிவருததி பூாவிகையான ஸவ பராபதியைப பணணுவியாமல இவவளவாக இவரை வைககைககடி யேதெனனுமா காஙகைஷயிலே வைககைககு ஹேதுககள பலவுமுணடெனனுமததையும அவை யெலலாவறறிலும முகயஹேது இனனதெனனுமததையுமருளிச செயகிறா (உறுமை யோடே) எனறு தொடஙகி

229-11 உறுமையோடே உற்றேனுக்கா தொழிந்தது நாடுதிருநத நச்சுப் பொய்கை யாகாமைக்கு ப்ரபந்தம் தலைக்கட்ட வேர்சூடுவாா மண பற்றுப்போலே யென்னுமவற்றிலும் இனி யினியென்று இருபதின் கால்கூப்பிடும் ஆர்த்த்யதிகார பூாத்திக் கென்னுமது முக்யம்.

அதாவது—*பொயநநினற ஞானமும பொலலாவொழுககு மழுககுடமபு மிநநினற நீாமையினியாமுறுமை* எனறு அவிதயாகாம வாஸநாருசி பரகருதி ஸம பநதஙகளாகிற பராபதி பரதிபநதகஙகளை விடுவிககவேணுமெனறு ஆாததராயத திருவடிகளிலே விழுநதபேகஷிததபோதே அவறறைப போககி, *உறறேனுகநது பணிசெயது உனபாதம பெறறேன* எனறு திருவடிகளைக கிடடி பரீதிபூாவகமாக அடிமைசெயயப பெறறேனெனனுமபடியாககாமல இவரை வைததது, தனனுடைய ஸருஷடயவதாராதிகளாலும திருநதாத ஜகதது இவருடைய உபதேசததாலே *ஊருமநாடுமுலகமும தனனைபபோல* எனனுமபடி திருநதுகைககாகவும், பரபதநாநந தரம முகதராமபடி பணணில பரபததியை நசசுபபொயகையோபாதியாக நினைதது பீதராயிழிவாரிலலையெனறு அது அபபடியாகாமைககாகவும், தானும தன விபூதியும வாழுமபடி இவரைககொணடு கவிபாடுவிககத தொடஙகின பரபநதம பரிஸமாபத மாகைககாகவும, வோசூடுமவாகள பரிமளததின லோபததாலே மணபறறுக கழறறு தாபபோலே, ஜஞானிகளை சரமசரீரததோடேவைதது அநுபவிககுமவனுகையாலே, இவருடைய ஜஞாந பரேம பரிமளமெலலாம தோறறுமபடியிருககிற விகரஹததில தனககுணடான விருபபததாலேயுமெனறு சொலலுமவறறிறகாடடிலும, *இனியா முறுமை* எனறு தொடஙகி, *இனிவளை காபபவராா* *இனியுனதிருவருளாலனறிக காபபரிதால* *இனியவா கண தஙகாது* *இனி யுனது வாயலகிலினனடிசில வைப பாரை நாடாயே* *இனியெமமைசசோரேலே* *எநநாள யானுனனையினிவநது கூடு வனே* *எஙகினிததலைபபெயவனே* *இனியெனனாரமுதே கூயருளாயே* *ஆவிகாப பாரினியாா* *நெஞசிடா தீாபபாரினியாா* *இனியுனனை விடடொனறுமாறறகிற கினறிலேன* *தரியேனினி* *இனியாரைககொணடெனனு சாகோ* *அததனையா மினி யெனனுயிரவனகையதே* *நாரைககுழாஙகளகாளபயினறெனனினி* இனி யிருநதெனனுயிா காககுமாறெனெ* *இனி நான போகலொடடேன* *உணடிடடா யினியுணடொழியாய* *உனனைபபெறறினிபபோககுவனோ* எனறு இபபடி இருப தினகால கூப்பிடுமபடியான ஆாததிபரமபரையை விளைதது பரமபகதி பாயநதமான அதிகார பூாததியை யுணடாககுகைககாக வெனனுமதுவே பரதாநமெனகை.

ஆாததயதிகாரபூாததிககெனறது - ஆாததியாலவரும அதிகாரபூாததிகெனறபடி. பரமாாததியாலேயிறே பரபததயதிகாரம பரிபூாணமாவது, ஆகையாலே ஹேதவநதரங்களெலலாம அபரதாநஙகள, இவரை வைதததுககு பரதாநஹேது இதுவெனறதாயதது, (229-11)

230 அதில இவவாாததிககடியான பரபகதி பரஜஞாந பரமபகதிகளின தசைகள எநதததிருவாயமொழிகளெனனுமபேகைஷயிலே அவறறை யருளிசசெயகிறா மேல மூனறு வாகயததாலே, அதுதனனில பரபகதயவஸதை யினனதெனகிறா (கமலககணணன) எனறு தொடஙகி

230-12. **கமலக்கண்ணனென்று தொடங்கிக் கண்ணுள் நின்றுறுதி கண்டேனென்ற பத்தும் உட்கண்ணாலேயாய் காண்பானவாவுதல் அதிலிரட்டியாகையாலே கண்டு களிப்பவளவும் பரஜ்ஞான கர்ப்ப பரபக்தி.**

அதாவது-*கமலககணணனென கணணினுளளான* எனறு புணடரீகாகூனவன என கணணுககு விஷயமானனெனறு தொடஙகி, *கணணுள நினறகலான* எனறு என கணவடடததில நினறும காலவாஙகுகிறிலனெனனுமதளவாக, *என கணணனை நான கணடேனே* *கலைபபல ஞானதஎன கணணனைககணடுகொணடு* *நறுநதுழாயினகணணியமமா நானுனனைககணடுகொணடே* *கைதொழவிருநதாயது நானுங கணடேனே* *ஏராா கோலநதிகழககிடநதாய கணடேனெமமானே* *திருவிணணகாக கணடேனே* *தேவாகடகெலலாம கருவாகிய கணணனைககணடுகொணடேனே* *கணடேன கமலமலாபபாதம* எனறு இபபததுசசநதையாலும சொனன ஸாகூாதகாரம *நெஞசெனனுமுட கணணெனகிற ஆநதரசகூுஸஸான மநஸஸாலே யுணடானதாய, *கையபொனனாழி வெணசஙகொடுஙகாணபான அவாவுவன நான* அடியேன காணபானலறறுவன* *உமமைககாணுமாசையுளநைகினறாள* *கூவுகினறேனகாணபான* மெயகொளளககாண விருமபுமெனகணகளே* *கூவியுஙகாணபபெறேனுனகோலமே* *உனனை யெநநாள கணடு கொளவனே* *கோலமேனி காணவாராய* *தடவுகினறேனெஙகுககாணபன* *பாவியேன காணகினறிலேன* *உனனைககாணபான நானலபபாய* *உலகம பரவககிடநதாய காணவாராயே* *எனறு கொல கணகள காணபதுவே* *விளஙக ஒருநாள காண வாராய* *உனனைககாணபான வருநதியெனைநாளும* *அலைகடல கடைநதவபபனே காணுமாறருளாய* *ஒரு நாள காணவாராய* *தொணடனேனுனகழலகாண வொருநாளவநது தோனறாயே* *உனனையெஙகே காணகேனே* *உனனைககாணக கருதுமெனகணணே* எனறு பாஹய சகூுஸஸாலே அவனைககாண வாசைபபடடுககூபபிடட சநதைகள அதிலிரடடி யுணடாகையாலே *கணடுகளிபபக கணணுள நினறகலான* எனகிற திருமாலிருஞசோலையளவாக ஆநதராநுபவம செலலாநிறக, பெறறனறிததரியாத பாஹயாநுபவாபேகைஷ நடககையாலே பரஜஞாநததை காபபிததுககொணடிருககிற பரபகதியெனகை (230—12)

231 அநநதரம பரஜஞாநாவஸதததையாகிறது இனனதெனகிறா (இருநதமை) யெனறு தொடஙகி.

231—13 **இருந்தமையென்றது பூர்ணபரஜ்ஞானம்.**

அதாவது—*அநதமில பேரினபத தடியரோடிருநதமை* எனறு அடியாாகள குழாஙகளையுடன கூடுவதெனறு கொலோ* எனறுரைசபபடடபடியே ஆாசசிராதி கதியாலே தேசவிசேஷததிலே போய பகவதஸவரூபாதிகளைப பரிபூாணநுபவம பணணுகிற நிதயஸூரிகளதிரளிலே கூடியிருநதாராக தாசிததுபபேசின *சூழவிசும பணிமுகில, பூாணமான பரஜஞாநமெனகை. (231—13)

232. அநந்தரம பரமபகதயவஸததையானது இனனதெனகிருா (முடிநத) இத்யாதியாலே

முடிந்தவவாவென்றது பரம பக்தி. 232—14.

அதாவது—அபபடி தாசிததவதுதான மாநஸாநுபவமாய பாஹயாநுபவ யோக்யமலலாமையாலே பெருவிடாய பிறநது கூபபிட்டுத தரிககமாட்டாமல திருவாணேயிட்டுத தடுததுப பெருவாணேயலலாமை ஸாதிததுப பேறறுேட்டே தலைக கட்டின *முடிநதவவாவிலநதாதியிபபதது* எனகிற *முனியே நானமுகன, பகதியி னுடைய சரமாவதியான பரமபகதியெனகை (232—14)

233 இநத பரபகதயாதிகளின வேஷததை பகவதவசநததாலே தாசிபபிககிருா (இவை) எனறு தொடஙகி

இவை ஜ்ஞாநதர்சந ப்ராப்த்யவஸ்த்தைகள் 233—15.

அதாவது—இநத பரபகதி பரஜஞாந பரமபகதிகள, *பகதயா தவநநயயா சகயः அஹமேவமவிதோாஜுந, ஜஞாதும தரஷடுஞச தததவேந பரவேஷடுஞச பரந்தப * எனறு ஆாஜுனனேககுறிததுத்திருததோ ததட்டிலும, *பரபகதி பரஜஞாந பரமபகதயேக ஸவபாவம மாம குருஷவ* எனறு பராாததித்த பாஷயகாரரைக குறிதது மதஜஞாந தாசந பராபதிஷு நிஸஸமசயஸஸுகமாஸவ* எனறு சேரபாண டியனிலுமவனருளிசசெயத ஜஞாநதாசந பராபதயவஸததைகளெனகை இததால பகவத ஸமசலேஷ விசலேஷைகஸுக துககராமபடியான பரபகதி-ஜஞாநாவஸததை யாகவும, பகவதஸவரூபரூபகுண விபூதிகளே விசததமமாக ஸாக்ஷாதகரிககிற பரஜஞாநம-தாசநாவஸ்த்தையாகவும, அபபடி ஸாக்ஷாதகரிதத வஸதுவை அப போதே கிட்டி யநுபவிககப பெருவிடில முடியுமபடியான பரமபகதி-பராபதயவஸதை யாகவும சொலலபபடுமெனறபடி (233—15)

234 (நூறே சொனன பததுநூறு ஓராயிரமெனறதும ஸாபிபராயம) எனறதில நூறே சொனன பததுநூறெனறதில கருததை பதது நிகமநததிலே விஸதரேண ப்ரதிபாதிதது பராஸஙகிகமாக அருளிசசெயயவேணடுமவையு மருளிசசெயதாராய நின்ருா கீழ இனி *ஓராயிர மெனறதின கருததை விசதமாககாநினறு கொணடு ப்ரபநததததை நிகமிததருளுகிருா (அவிதயா நிவாததக) எனறு தொடஙகி

அவித்யா நிவர்த்தக ஜ்ஞாந பூர்த்திப்ரத பகவத் ப்ரஸாதாத் மோக்ஷ லாப மென்கை மயாவற வீடுபெற்றவென்ற ப்ரபந்தை காத்த்யம். 234—16

ஆசாாயஹருதயம முறறிறறு

அழகிய மணவாளபபெருமாள நாயனாா திருவடிகளே சரணம.

அதாவது—ஸமஸாரகாரணமான அஜஞாநததுககு நிவாததகமான ஜஞாந பூர்ததியை உபகரிதத ஜஞாாதி குணபூாணனான பகவானுடைய நிாஹேதுகமான பரஸாதததாலே ஸமஸார நிவருததி பூாவக பகவத பராபதி ரூப மோக்ஷததினுடைய லாபமெனறு பரதிபாதிககை, *மயாவற மதிநலமருளினன* எனறு தொடஙகி, *அவாவறறு வீடுபெறற* எனறு தலைககட்டின இபபரபநதததுககு ஒனறுான தாத பாயாாததமெனகை இததால ஜஞாநப்ரதமான பகவத பரஸாதமே மோக்ஷபரத முமெனனுமிது இபபரபநதததுககாக தாதபாயமாயிருபபதோராதத மெனற தாயதது.

ஆக இபபரபநதததால—ஸாவேசவரன தன கருபையாலே அஜஞரான சேதநாா தததவஜஞராய ஸாராஸாரவிவேகம பணணுகைககு சாஸதரபரதாநம பணணினபடியையும, அநத சாஸதரமுகேந தததவஜஞாநம பிறககுமளவிலுணடான அருமையை நினைதது தாதபாயமான திருமநதரததைததன பரமகருபையாலே வெளியிட்டபடியையும, அநத சாஸதர தாதபாயஙகளின விஷய பேதாதிகளையும,